ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Απόσπασμα από την Κεντρική Βιβλιοθήκη Ζακύνθου

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΝ. BOUILLET
ΣΠΑΡΤΗΣ
ΑΡΙΘΜΗΣΙΣ 1962
ΤΟΜ. ΑΡΙΘΜ. 672
Αρ. 9 480
Δημ. Βιβλ. 1120

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΑΣ - ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ἐπεκταθεῖσα καὶ συμπληρωθεῖσα εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸν Ἑλληνισμὸν ἄρθρα, ὑπὸ

ΗΛΙΑ Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ
1900

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

I

Ἰάβα· μεγάλη, εὐφορωτάτη καὶ ὡραιοτάτη νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ συμπλέγματος τῆς Β.Ὠκεανίας, ἀνήκουσα εἰς τοὺς ὁλλανδούς. Ἔκτ: 131,852 τετρ. χλμ. Χώρα βουνώδης περιέχουσα 45 ἡφαίστεια ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 21 εὑρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ· ὑψηλότερον εἶνε τὸ Σμερού (3,666 μ.)· ἀφθόνους θερμὰς πηγὰς ὑδάτων καὶ κλῖμα μέτριον καὶ εἰς τὰ βαλτώδη μέρη νοσηρόν. Ἀπερίγραπτοι εἶνε αἱ φυσικαὶ καλοναὶ τῆς νήσου καὶ ὁ πλοῦτος τῶν δένδρων, τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων της· ὁπωρικὰ θαυμάσια, καφές, καπνά, τσάϊ, κίνα, ὀρύζια, φοίνικες, λουλάκι, ζαχαροκάλαμον κτλ. Δάση ἀπέραντα καὶ πυκνά, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀπαντᾶται ἡ τίγρις, ὁ πάνθηρ, ὁ ρινόκερως καὶ 200 εἴδη πτηνῶν· οἱ δὲ ποταμοὶ τρέφουν κροκοδείλους καὶ ἡ θάλασσα λαμπροὺς ἰχθῦς. Ἡ νῆσος αὕτη φαίνεται ἐκπολιτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, διότι πολλὰ ἀρχαῖά της μνημεῖα εἶνε ὁμοιότατα μὲ τὰ Ἰνδικά· κατόπιν κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων τὸ 1400, εἶτα ἐσυστήσαν μικρὰς ἀποικίας οἱ ἱσπανοὶ τὸ 1522 καὶ τέλος τὴν κατέλαβον ὁλόκληρον μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας οἱ ὁλλανδοί, οἵτινες τὴν κατέχουν ἀπὸ τοῦ 1596.— Σήμερον διαιρεῖται εἰς 22 τοποτηρητείας, ἔχει δὲ ἐξαγ. ἐμπόριον ἀξίας 150—200 ἑκατομ. φλωρινίων, πληθυσμ. 1,260 χλμ. πρωτ. τὴν Β α τ α β ί α ν, κυριωτέρας δὲ πόλεις τὴν Σαμαράγγ μὲ 50,000 κατ., Σουρουβάγια, Τσελατσὲπ κτλ., ἐμπορικωτάτας καὶ ἐνεργούσας μέγα ἐμπόριον· ὑποφέρουν ὅμως πολὺ ὑπὸ σεισμῶν. Κάτ. τῆς νήσου 23,000,000, ἐξ ὧν 25,000 Εὐρωπαῖοι, 160,000 Κινέζοι καὶ 12,000 Ἄραβες, οἱ δὲ λοιποὶ ἐντόπιοι, ἔμποροι, γεωργοί, καὶ τὴν θρησκείαν μωαμεθανοὶ ἀπὸ τοῦ 1400. Ἡ πρωτ: 150,000 κατ.— Ἐκτείνεται μεταξὺ 5ο 52′ — 8ο 46′ Νοτ. πλ. καὶ 102ο—112ο Α. μήκ.—Πλάτος 130 χλμ., μῆκος 1,000 χλμ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰαβαρβαίου-νῆσος ν. τῆς Ἀσίας ἐν τῷ Γαγγητικῷ κόλπῳ.

Ἰαβλονόβσκι (Σταν ί σ λ α ο ς)· πολωνὸς στρατάρχης, ὁ διοικῶν τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ ἀπελευθερώσαντος τὴν Βιέννην στρατοῦ τὸ 1683. Ὅρα Ζ α β λ ο ν ό β σ κ ι.

Ἰαβλονόβσκι (Ἄ ν ν α)· θυγάτηρ τοῦ προηγ. καὶ μήτηρ τοῦ βασιλέως Στανισλάου Λ ε τ σ κ ζ ί ν σ κ ι.

Ἰαβλονόβσκι (Ἰ ω σ ὴ φ-Ἀ λ έ ξ)· τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, 1712—1777, ἱδρυτὴς τῆς ἐν Λειψίᾳ α'Ἰαβλονοβείου» ἱστορικῆς ἑταιρίας.

Ἰαβλονόϊ ἢ **Ἰαβλονόβοϊ-Χρέμπετ**· ὀροσειρὰ τῆς Α Σιβηρίας ἐκτεινομένη ἐπὶ μῆκος 650 χλμ.

Ἰαβλόνσκι (Δ α ν. - Ἔ ρ ν έ σ τ ο ς)· γερμ. προτεστάντης θεολόγος, 1660—1741, ἐργασθεὶς διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν προτεσταντικῶν κοινοτήτων καὶ καταλιπὼν ἀξιόλ. ἔργα.

Ἰαβλόνσκι (Π.-Ἔ ρ ν έ σ τ ο ς)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1693—1757, ἄριστος ἀσιανολόγος καὶ θεολόγος, γράψας ἄριστα ἔργα περὶ κοπτικῆς γλώσσης, αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων κλπ.

Ἰάβρουδα· πόλ. τῆς Κοίλης Συρίας, ἀπροσδιορίστου θέσεως.

Ἴαγξτ· νομὸς τῆς Βυρτεμβέργης πρὸς τὴν Βαυαρίαν καὶ τὴν Βάδην 3,139 τετρ. χλμ. Κάτ: 430,000. Πρωτ: Ἐλλβάγγεν. Ἔδαφος βουνῶδες.

Ἴαγξτ· ποταμὸς τοῦ προηγ. νομοῦ χυνόμ. εἰς τὸν Νέκκαρ μετὰ ροῦν 140 χλμ.

Ἰάδειρα· ρωμαϊκὴ ἀποικία εἰς τὴν Λιβουρνικὴν Δαλματίαν. Ἡ σήμερον Ζ ά ρ α.

Ἰάδμων· ὁ Σάμιος παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦτο δοῦλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος.

Ἰάζυγες· ἔθνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Ἰαζυγία, καὶ σύγγριστί: **Ἰάντζ — Νάγυν — Κουν — Ντζόλνοκ**· κομητ. τῆς Οὐγγαρίας· 5374 τετρ. χλμ. Κάτ. 300,000. Πρωτ. Ν τ ζ ό λ ν ο κ.

Ἰάθριππα· πολ. ἀρχ. τῆς Ἀραβίας.

Ἰαΐκ· παλαιότερον ὄνομα τοῦ Ρωσ. ποτ. Ο ύ ρ ά λ (βλ.λ.).

Ἰαΐρ ὁ ἐκ Γ α λ α ά δ· κριτὴς τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ 22 ἔτη (1283—1261 ;), γεννήσας 30 υἱούς.

Ἰαΐρ (Ἰ ά ε ι ρ ο ς)· ἀρχισυνάγωγος τῆς Καπερναούμ, οὗ τὴν θυγατέρα ἀνέστησεν ὁ Ἰησοῦς.

Ἰάκκα· ὅρα Χ ά κ κ α.

Ἰακκελίνη· κόμησσα Αἰνῶ καὶ Ὁλλανδίας, θυγάτηρ Γουλιέλμου τοῦ ς', 1400—1436. Ἀρπαγέντος τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ θείου της Ἰωάννου τοῦ Βαυαροῦ χωρὶς ν' ἀντιστῇ ὁ σύζυγος της Ἰω. ὁ Δ', ἔφυγεν εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἐνυμφεύθη τὸν δοῦκα τοῦ Γλούτσεστερ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Φλάνδραν μετὰ στρατοῦ, ὅπου συλληφθεῖσα διέφυγε· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἄρπαγος (1425) ἀνῆλθε καὶ πάλιν τὸν θρόνον, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας τὸ 1433.

Ἰακοῦμπεκ (Γ ι α κ ο β έ λ λ ο ς)· τσέχος συγγραφεύς, θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ Ἰω. Χούς. Ἔγραψεν ἔργα πυρποληθέντα ἀποφάσει τῆς συνόδου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Κωνσταντίας, ἀπέθ. δὲ τὸ 1429.

Ἰακοῦσκιν (Π α ῦ λ ο ς)· ρῶσος συγγραφεὺς γεννηθεὶς τὸ 1820. Διατρέξας τὰ ρωσ. χ., συνήθροισε τὰ δημώδη ἄσματα, τὰς διηγήσεις, τοὺς μύθους κ. τὰ ὅμ., ἅτινα καὶ ἐξέδωκε. Ἐξορισθεὶς δὲ ἐκ Πετρουπόλεως, ἀπέθανεν ἐν νοσοκομείῳ τῆς Σαμάρας.

Ἰακοῦται· λαὸς τῆς Σιβηρίας οἰκῶν περὶ τὸν Λένναν, συγγενὴς δὲ τῶν Κιργισίων, ἐμπορικὸς καὶ βιομ. Ἀνέρχονται εἰς 200,000.

Ἰακούτσκ· πρωτ. τῆς ὁμων. σιβηριακῆς διοικήσεως, ἐπὶ τοῦ Λένα. 9,320 χλμ. Α τῆς Πετρουπόλεως. Μέγα ἐμπορεῖον σισυρῶν καὶ κινεζικῶν εἰδῶν. Ποτὲ φρ. ἱδρυθὲν τὸ 1632. Κάτ: 5,000.

Ἰακούτσκ· διοίκ. τῆς Σιβηρίας κατάψυχρος καὶ ἄγονος πρὸς τὸν Παγωμ. Ὠκεανόν. 3,971,414 τετρ. χλ. Κάτ: 260,000.

Ἴακχος· μυστικὸν ὄνομα τοῦ Βάκχου ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις μυστηρίοις.

Ἰακώβ· πατριάρχης τοῦ Ἰσραήλ, 2ος υἱὸς τοῦ Ἰσαάκ, ἀδελφὸς τοῦ Ἠσαῦ καὶ γαμβρὸς τοῦ Λάβαν, οὗ ἐνυμφεύθη ἀμφοτέρας τὰς θυγατέρας Λίαν καὶ Ραχήλ, ἐξ ὧν καὶ τῶν δούλων του ἀπέκτησε 12 υἱούς, ἐν οἷς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Λευϊτῶν ἱερέων, καὶ ὁ Ἰωσήφ, πατὴρ τοῦ Ἐφραὴμ καὶ Μανασσῆ ἐξ ὧν καὶ τῶν λοιπῶν 10 ὠνομάσθησαν αἱ 12 φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ. Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ Ἰακὼβ ἔτυχε τῆς εὐνοίας τοῦ Φαραώ. Μεταβαίνων δὲ εἰς Μεσοποταμίαν πρὸς ἀποφυγὴν τῶν καταδιώξεων τοῦ Ἠσαῦ, οὗ εἶχεν ἐξαγοράσει διὰ πινακίου φακῆς τὰ πρωτοτόκια καὶ ἐπιτύχει δι' ἀπάτης (μεταμφιέσεως) τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός των, ἐκοιμήθη «καθ' ὁδὸν καὶ εἶδε τὴν περιώνυμον «κλίμακα» τοῦ οὐρανοῦ δι' ἧς ἀνήρχοντο καὶ κατήρχοντο οἱ ἄγγελοι, οἵτινες τῷ προήγγειλαν ὅτι θὰ ἐγίνετο ὁ γενάρχης πολυαρίθμου φυλῆς. Ἀπέθ. 147 ἐτῶν.

Ἰακώβ· ποτ. τῆς Παλαιστίνης ρέων παρὰ τὴν Φιλαδέλφειαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰορδάνην.

Ἰακὼβ Ζάνζαλος, ὁ Β α ρ α δ α ῖ ο ς· σύριος μοναχός, ἐπίσκοπος Ἐδέσσης τὸ 541 ἐνεργείᾳ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Εὐτυχίου· διῆλθε ρακένδυτος Ἀρμενίαν καὶ Μεσοποταμίαν διδάσκων καὶ κατηχῶν. Ἐξ αὐτοῦ ὠνομάσθησαν «Ἰακωβῖται» οἱ νεοευτυχιανοί. Ἀπέθ. τὸ 578.

Ἰακὼβ τοῦ Ἁγ. - Καρόλου (Λ ο υ δ ο β)· βιβλιογράφος καρμηλίτης, 1608—1670, γράψας θαυμασίαν βιβλιογραφίαν.

Ἰακώβ (κ ό μ η ς, Λουδ-Λέων)· γάλλος ναυτικός, 1768—1854, διακριθεὶς κατὰ τῶν Ἄγγλων καὶ ἐν Ἀντίλλαις καὶ ἐφεύρων τὰ σημαφορικὰ σήματα. Καὶ πάλιν δ' ἐν Γαλλίᾳ διεκρίθη κατὰ τῶν Ἄγγλων ὑπερασπίσας τὸ Ροσφὸρ τὸ 1814.

Ἰακωβᾶτοι· μεγάλη Κεφαλληνιακὴ οἰκογένεια ἐξ Ληξουρίου, θράσασα πολιτικῶς κατά τε τὴν Ἐπανάστασιν, πρὸ καὶ μετ' αὐτὴν καὶ ἀναδείξασα διαπρεπεῖς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος πολίτας εἰς πολλοὺς κλάδους. Τούτων διεκρίθη κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὁ Ἰακωβ. Τυπάλδος. Ὄρρ. καὶ Τ υ π ά λ δ ο ς.

Ἰακωβῖνοι· τὰ μέλη τοῦ μονα-

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

χικοῦ σώματος τοῦ Ἁγ-Δομινίκου· ὠνομάσθησαν Ἰ α κ., διότι τοῖς ἐξεχωρήθη ὁ ἐν Παρισίοις ναὸς τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου (Δομινικανοί). Ἡ περιβολή των εἶνε λευκή.

Ἰακωβῖνοι· μέλη δημοκρατικοῦ σωματείου σχηματισθέντος ἐν Παρισίοις τὸ 1789 καὶ συνερχομένου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μονῇ τῶν Ἰακωβίνων. Ἅγνὸς Ἰακωβῖνος ἦν ὁ Ροβεσπιέ.

Ἰακωβῖται· αἱρετικοὶ τοῦ ς' αἰῶνος, ἀναγνωρίζοντες ἐν τῷ Χριστῷ μόνον τὴν θείαν φύσιν. Ὠνομάσθησαν ἐξ Ἰ α κ ώ β ο υ τοῦ Ζ α ν ζ ά λ ο υ (βλ. λ.) Τοιοῦτοι εἶνε ἀκόμη οἱ Κοπται καὶ οἱ Ἀβησσυνοί.

Ἰακωβῖται· οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ὀπαδοὶ Ἰακώβου τοῦ Β' καὶ τῶν Στουάρτ.

Ἰάκωβο ἢ **Ἰακώβου**· ἀγροικ. περιοδικῶς οἰκούμενα τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κονισκοῦ.

Ἰάκωβος (Ἅ γ ι ο ς), ὁ Π ρ ε σ β ύ τ ε ρ ο ς· εἷς τῶν 12 ἀποστ., υἱὸς Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἅγιος τῆς Ἱσπανίας -, ὡς Ἅγ - Ἰάκωβος τῆς Κ ο μ π ο σ τ έ λ λ α ς. Ἐμαρτύρησε τὸ 44 ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἑορτὴ τὴν 13)25 Ἰουλίου.

Ἰάκωβος (Ἅ γ ι ο ς), ὁ Ν ε ώ τ ε ρ ο ς· εἷς τῶν 12 ἀποστ., ἀδελφὸς Σίμωνος καὶ Ἰούδα, θεῖος τοῦ Ἰησοῦ, οὗ ἐκαλεῖτο ἀ δ ε λ φ ὸ ς κατὰ τὴν ἰουδαϊκὴν συνήθειαν. Ὑπῆρξε πρῶτος ἐπίσκοπος Ἱερουσαλήμ, μαρτυρήσας περὶ τὸ 62. Ἑορτὴ τὴν 1 Μαΐου(ν).

Ἰάκωβος Α'. (Jayme), ὁ Κ α τ α κ τ η τ ή ς, βασιλεὺς τῆς Ἀραγῶνος, 1208 - 1276. Ἐνίκησε τοὺς Μαυριτανοὺς καὶ κατέκτησε τὴν Βαλεντίαν.

Ἰάκωβος Β' (Jayme), ὁ Δ ί κ α ι ο ς· βασιλ. τῆς Ἀραγῶνος, 1260 - 1327, ἔγγονος τοῦ προηγ., καταλαβὼν Κορσικὴν καὶ Σαρδηνίαν καὶ μέρος τῆς Μουρκίας. Ἀνεθεώρησε τοὺς νόμους καὶ ὑπεστήριξε τὰ γράμματα.

Ἰάκωβος Α' (Jayme)· υἱὸς Ἰακ. Α' τῆς Ἀραγῶνος, 1248 - 1311, βασιλ. τῆς Μαγιόρκας (Βαλεαρίδων), εἰς διαρκεῖς εὑρισκόμενος πολέμους πρὸς τὸν ἀδελφόν του Πέτρον τὸν Γ'.

Ἰάκωβος Β' (J a y m e)· πρίγκιψ Ἀ χ α ΐ α ς, βασιλ. τῆς Μαγιόρκας, ἔγγονος τοῦ προηγ. ἀναγορευθεὶς τὸ 1324. Ἀπολέσας ὅλας του τὰς κτήσεις, ἐφονεύθη τὸ 1349 ἐν ᾧ παρεσκεύαζε κάθοδον εἰς Μαγιόρκαν.

Ἰάκωβος Γ' (Jayme)· υἱὸς τοῦ προηγ. αἰχμαλωτισθεὶς ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον τοῦ Βαλοᾶ μάχῃ καθ' ἣν ἔπεσεν ὁ πατήρ του, ἀποδρὰς δὲ καὶ νυμφευθεὶς τὴν βασίλισσαν τῆς Νεαπόλεως Ἰωάνναν τὴν Α' (1362), ἀλλὰ μάτην προσπαθήσας ν' ἀνακτήσῃ τὰ κράτη του. Ἀπέθανεν ἀκτήμων τὸ 1375.

Ἰάκωβος ὁ Α'· βασιλ. τῆς Σκωτίας, υἱὸς Ροβέρτου Γ', 1394-1437. Ἐδολοφονήθη ἕνεκα τῆς τυραννικῆς του διαγωγῆς.

Ἰάκωβος ὁ Β'· υἱὸς τοῦ προηγ. 1430 - 1460. Ὑπέταξε τοὺς εὐπατρίδας, ἐπολέμησε κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ρόξβουργ.

Ἰάκωβος ὁ Γ'· υἱὸς τοῦ προηγ. 1453 - 1488. Ἐξήγειρε διὰ τῆς δια.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γωγῆς του τοὺς εὐπατρίδας καὶ ἠττήθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Βάννοκκβουρν, μεθ' ἣν ἐδολοφονήθη ὑπό τινος ἀγνώστου.

Ἰάκωβος ὁ **Δ'**· υἱὸς τοῦ προηγ.· 1473 - 1513. Διώκησε σωφρόνως ἀλλὰ, παρακινηθεὶς ὑπὸ Λουδοβ. ΙΒ' νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἐνικήθη καὶ ἐφονεύθη ἐν Φλόουδεν.

Ἰάκωβος ὁ **Ε'**, υἱὸς τοῦ προηγ., 1512 - 1542. Ἐκυβέρνησε σοφρόνως καὶ οὗτος, ἐνυμφεύθη τὴν θυγ. Φραγ. τοῦ Α καὶ ἠττήθη ὑπὸ Ἑρρίκου Η'.

Ἰάκωβος ὁ **Ϛ'** ὁ αὐτὸς μὲ Ἰάκ. Α' βασιλ. τῆς Ἀγγλίας· ὅρα κατωτέρω.

Ἰάκωβος ὁ **Α'**· 1506 - 1625, ὁ πρῶτος τῶν Στοῦαρτ, βασιλεὺς τῆς Σκωτίας ἐν ἀρχῇ ὡς Ἰάκ. Ϛ', βασιλ. τῆς Ἀγγλίας τὸ 1603 ἅμα θανούσης τῆς Ἐλισάβετ, ἐνωρὶς ἐκθρονισθεὶς ὡς ἐκ τῆς ἀτασθάλου διαγωγῆς του καὶ γενόμενος παραίτιος ἐπαναστάσεως ἧς θῦμα ὁ υἱός του Κάρολος Α'.

Ἰάκωβος ὁ **Β'**· υἱὸς Καρόλου Α' καὶ τῆς Ἑρριέττας τῆς Γαλλίας, 1633 —1701. Βασιλ. τῆς Ἀγγλίας διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Κάρολον Β' τὸ 1685, γενόμενος μισητὸς διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ καθολικισμοῦ καὶ ἐκθρονισθεὶς τὸ 1688 ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του Γουλιέλμου τοῦ ἐξ Ὀράγγης. Ἀπέθ. ἐν Σαιν - Ζερμαὶν - ἀν - Λάγι, ὅπου τῷ παρέσχεν ἄσυλον Λουδοβ. ὁ ΙΔ'.

Ἰάκωβος - Ἅγιος τῆς **Κομποστέλλας**· ὅρα Σαντιάγο.

Ἰάκωβος (Ἀμεδαῖος)· γάλλος φιλόσοφος 1813—1865, προγραφεὶς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἱδρύσας δὲ καὶ διοργανώσας ἐν Μοντεβιδέο τοῦ Οὐρουγουαΐου μέγα ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμα.

Ἰάκωβος -Μπωλδ, ὁ Ἀδελφός· γάλλος λιθοτόμος, 1651—1714, τελειοποιήσας τὴν τέχνην καὶ εἰσαγαγὼν νέα μηχανήματα.

Ἰάκωβος· εἰς ἀγγλικὰ ὀνόματα κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τύπον James, ὅρ. λ. **Ντζαίϊμς**.

Ἰακώβου (Ἀνακτοβούλιον τοῦ **Ἁγίου-**)· ὄνομα διδόμενον εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγγλίας.

Ἰάκωβς (Χριστόφ.-Φρειδ. Βιλέλμος)· γερμαν. ἑλληνιστής, 1764—1847, γράψας κριτικὰ ἐπὶ πολλῶν ἀρχ. συγγραφέων.

Ἰάκωβςχαβν (**Ντζάκ**—)· δανικὸν ὅρυμα τῶν δυτ. ἀκτῶν τῆς Γροιλλανδίας, ἐν τῷ ὄρμῳ Δίσκο, 100 χλμ. Α τοῦ Γκόδχαβν. Κάτ. 300.

Ἰακώμπι (Ἰωάν-Γεώργιος)· γερμ. ποιητής, 1740—1814. καθηγ. τῆς ρητορικῆς. Ἐξέδοτο τὴν φιλολογικὴν ἐπιθεώρησιν «Ἶριδα» καὶ συνειργάσθη εἰς πλεῖστα ἄλλα περιοδικά.

Ἰακώμπι (Φρειδ - Ἑρρίκος)· γερμ. φιλόσοφος, 1743—1819, γράψας ἔξοχα φιλοσοφικὰ μυθιστορήματα καὶ ἀρίστην μελέτην ἐπὶ τῆς «Φιλοσοφίας τοῦ Σπινόζα».

Ἰακώμπι (Κάρολος-Γουσταῦος)· γερμ. μαθηματικός, 1804 1851, εἷς τῶν διασημοτάτων γεωμετρῶν τοῦ ΙΘ' αἰῶνος.

Ἰακώμπι (Μῶριν - Ἕρμαν)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1801—1874, ἐφεῦρε τὴν γαλβανοπλαστικήν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

συγχρόνως μετὰ τοῦ ἄγγλου Σπένσερ καὶ ἐφήρμοσε τὸν ἠλεκτρομαγνητισμὸν ὡς κινητήριον δύναμιν.

Ἰακώμπυ (Ἰωάν.)· γερμ. ἰατρὸς σοσιαλιστής, 1805—1877, φυγὼν εἰς Ἑλβετίαν καὶ εἶτα φυλακισθεὶς ἐπ' ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, ἀλλὰ πολλάκις ἐκλεγεὶς βουλευτὴς καὶ μεγάλως ὁράσας διὰ τοῦ παυθέντος ὀργάνου του «τὸ Μέλλον».

Ἰάκωπο Δὶ-Βαρβαρῖνο· ἰταλὸς ζωγράφος καὶ χαράκτης τοῦ ΙΕ' αἰῶνος.

Ἰακωπόνε Δὲ-Τόδι· ἰταλὸς ἀσκητικὸς ποιητὴς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, γενόμενος μοναχὸς καὶ φυλακισθεὶς διὰ σατυρισμὸν τῆς παποκρατίας. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται καὶ τὸ «Stabat Mater» ὅπερ ἄλλοι θέλουν ἔργον Ἰνοκεντίου τοῦ Γ'.

Ἰάλεμος· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Καλλιόπης, ποιητὴς ψυχρῶν καὶ λυπηρῶν ᾠδῶν.

Ἰάλμενος· υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, Ἀργοναύτης, εἶτα δὲ ὁδηγήσας τοὺς Ὀρχομενίους κατὰ τῆς Τροίας ἐπὶ 30 πλοίων.

Ἰαλομνίτζα· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Ρωμουνίᾳ, καταρρέων ἐκ τῶν Τρανσυλβανικῶν Ἄλπεων. Μῆκ: 300 χλμ.

Ἰαλομνίτζα· νομὸς τῆς Ρωμουνίας (Βλαχίας), λαβὼν τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ προηγ. ποτ. 8,183 τετρ. χλμ. Κάτ: 150,000. Πρωτ: Καλαράσι.

Ἰαλοῦϊτ· δυτικὴ νησουστὰς τοῦ ὠκεανίου ἀρχιπελ. Μάρσαλλ, γερμανική. Ἔκτ: 90 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,200. Πρωτ. αὐτῆς τε καὶ πασῶν τῶν ἐδῶ γερμ. κτήσεων : ὁ σταθμὸς Ἰαλοῦϊτ ἀπὸ τοῦ 1885.

Ἰάλυσος· υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ἔγγονος τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καμείρου καὶ τοῦ Λίνδου, μεθ' ὧν διένειμε τὸ βασίλειον τῆς Ρόδου, ἔνθα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Ἰαλυσόν.

Ἰαλυσός· π. ἀρχ. τῆς Ρόδου, ἡ κατ' ἄλλους Ἰάλυσος. Ἔκειτο παρακτίως, ὀλίγον δὲ ΝΔ τῆς Ρόδου.

Ἰαμᾶ ἢ Γιαμᾶ· εἷς τῶν 8 Βασοῦ τοῦ Βραχμανισμοῦ, θεὸς τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ θανάτου, κριτὴς τῶν νεκρῶν, ἐπιβαίνων βουβάλου καὶ οἰκῶν τὸν ἰνδικὸν ᾅδην Ἰαμαλόκα.

Ἰαμαϊκὴ ἢ Ζαμάϊκα· μία ἐκ τῶν μεγάλων νήσων Ἀντιλλῶν, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἄγγλους. Ἔκτ. 10,859 τετρ. χλμ. Ὄρη πολλὰ φθάνοντα μέχρι ὕψ. 2236 μ. Τὰ πεδινὰ μέρη προσβάλλει συχνὰ ὁ κίτρινος πυρετός. Τὴν ἡμέραν ἡ θερμότης καὶ τὴν νύκτα τὸ ψῦχος εἶνε μέγιστα. Παράγει ζαχαροκάλαμον, καφέν, ζιγγίβερι, πολύτιμα ξύλα κ.τ.λ. ἀξίας πλέον τῶν 30 ἑκατομ. φρ.—Ἡ νῆσος αὕτη ἀνεκαλύφθη τὸ 1494 ὑπὸ τοῦ Κολόμβου περιελθοῦσα κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Ἱσπανούς, ἀπὸ δὲ τοῦ 1655 τὴν κατέχουν οἱ Ἄγγλοι. Παλαιὰ πρωτεύουσα Σαντιάγος μὲ 7,000 κατ.. νέα δὲ συνδεσμένη μετ' αὐτοῦ διὰ σιδηροδρόμου ὁ λιμὴν Κίγξταουν μὲ 38,000 κατ. Ἡ νῆσος κατ. ἔχει 65,000 ὧν 20,000 λευκοί.

Ἰαμαλόκα ἢ Ἰαμαπούρ(Γιαμ-)· ὄνομα τοῦ Ἅδου παρ' Ἰνδοῖς.

Ἰάμβη· κόρ. τοῦ Πανὸς καὶ τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἠχοῦς, θεράπαινα τῆς Μετανείρας γυναικὸς τοῦ Κελεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι, ἡ διασκεδάσασα διὰ τῶν ἀστεϊσμῶν της τὴν Δήμητραν, ὅτε αὕτη ἐπένθει διὰ τὴν ἁρπαγεῖσαν Κόρην της.

Ἰάμβλιχος· ἐρωτικὸς συγγραφεὺς Ἕλλην, Σύρος τὴν καταγωγήν, ζῶν περὶ τὸ 150 π.Χ. Συνέγραψε τὰ «Βαβυλωνικά».

Ἰάμβλιχος· Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος ἐκ Χαλκίδος τῆς Κοίλης Συρίας, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

Ἰάμβουλος· περιηγητὴς Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, συνταξας περιγραφὴν τῶν Ἰνδιῶν.

Ἰαμβούργον· κωμόπ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Πετρουπόλεως ἐπὶ τῆς Λούγγας, καταληφθεῖσα τὸ 1612 ὑπὸ τῶν Σουηδῶν. Εὐρεῖα πλατεῖα. Κατ: 3,500.

Ἰαμενός· εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς Τροίας.

Ἰάμισσα· ὁ νῦν ποτ. τῆς Ἀγγλίας Τάμεσις.

Ἰαμνία· ἀρχ. πόλ. πρὸς ἄρκτον τῆς Παλαιστίνης.

Ἴαμος· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐάδνης, γενάρχης τῶν μάντεων Ἰαμιδῶν.

Ἰάνκαου ἢ Γιάνκοβιτς· χ. τῆς αὐστρ. Βοημίας, ὅπου οἱ αὐστρ. ἡττήθησαν τὸ 1645 ὑπὸ τοῦ σουηδοῦ Τορστενσον. Κάτ: 700.

Ἰανός· ὁ ἀρχαιότερος βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως. Μεταβὰς εἰς Λάτιον ἀνήγειρε τὴν πόλιν Ἰανίκουλον καὶ μετὰ θάνατον ἠξιώθη θείων τιμῶν. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὁ Ἰανουάριος μήν. Παριστᾶτο ὡς διπρόσωπος. Εἰκάζεται ὅτι ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1457 μέχρι τοῦ 1415 π. Χ.—Ὡς θεὸς ὁ Ἰανὸς ἐκπροσωπεῖ τὴν ἡμέραν, τὸν Ἥλιον, ὡς ἡ σύντροφός του **Ἰάνα** τὴν νύκτα, τὴν Σελήνην. Παρίστατο δὲ ἐνίοτε καὶ μὲ τέσσαρας κεφαλάς, ἅτε ἐκπροσωπῶν τὰς 4 ὥρας τοῦ ἔτους.

Ἰανοῦ – ἄρος (Γιάνους – Μόνς)· λατινικὸν ὄνομα τοῦ Ὄρους Γενέβρης.

Ἰανουάριος (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Βενεβέντου, μαρτυρήσας ἐν Πουζόλαις ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τὸ 305. Εἶνε πολιοῦχος τῆς Νεαπόλεως. Ἑορτὴ τὴν 7)19 Σεπτεμβρίου.

Ἰανουάριος· μοναχὸς Ἁγιούν, γράψας τὸ 1742 ποίημα «Περὶ συζητήσεως».

Ἰανουαρίου – Ἁγίου – Τάγμα· ἱδρύθη τὸ 1738 ὑπὸ Καρόλου Ζ' βασιλ. τῶν Δύο – Σικελιῶν. Τὸ σῆμά του εἶε χρυσοῦς ὀκτάκτινος σταυρός

Ἰανσένιος ἢ μᾶλλον **Γιάνσεν**, (Κορνήλιος), **Ἰανσενισμός**, **Ἰανσενισταί**· ὁλλανδὸς θεολόγος, 1585 - 1638, ἐπίσκοπος Ὕπρ καὶ καθηγ. τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς ἐν τῷ πανεπιστημ. τοῦ Λουβαίν. Ἔγραψε πολλά, ἐν οἷς σημαντικώτατον ὁ «Αὐγουστῖνος», διὰ τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ἐπὶ 20 ἔτη καὶ δι' οὗ ἐκήρυξε δόγματα ὅλως ἀντίθετα πρὸς τὰ διδασκόμενα ὑπὸ τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ τοῦ Μολίνα, ἐκθέτων τὰς πραγματικὰς δοξασίας τοῦ Ἁγ – Αὐγουστίνου περὶ χάριτος, ἐλευθέρας βουλήσεως καὶ προορισμοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ διδάσκων ὅτι: «Ἀπὸ τοῦ ἁμαρτήματος τοῦ Ἀδάμ, ἡ ἐλευθέρα βούλησις δὲν ὑφίσταται πλέον διὰ τὸν ἄνθρωπον αἱ ἀγαθαὶ πράξεις εἶνε δῶρον καθαρῶς ἐκ Θεοῦ προερχόμενον καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν ἐκλεκτῶν εἶνε ἀποτέλεσμα μὴ ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς προγνώσεως ἣν ὁ Θεὸς ἔχει περὶ τῶν ἔργων των, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐλευθέρας Του βουλήσεως». Δόγμα δηλαδὴ συγγενὲς πρὸς τὸ τοῦ Καλβίνου, καταδικασθὲν τὸ 1653 ὑπὸ 'Ιννοκεντίου τοῦ Ι' καὶ ἐγεῖραν δεεινοὺς ἀγῶνας ἐν Γαλλίᾳ μέχρι τοῦ θανάτου Λουδοβ. ΙΔ', ἅτε τοῦ 'Ιανσενισμοῦ εὑρόντος ἰσχυροὺς ἐνταῦθα ὑπερμάχους, οἷοι οἱ 'Αρνώλ, ὁ Νικόλ, ὁ Πασκάλ καὶ ἄ. καὶ ἐπίσης δεινοὺς ἀντιπάλους, τοὺς 'Ιησουίτας, οἵτινες καὶ ὑπερίσχυσαν ἐν τέλει βοηθείᾳ τῶν Παπῶν.

'Ιάνσσεν ('Ι ω.)· γερμαν. ἱστορικός, 1829 - 1891, γράψας «'Ιστορίαν τοῦ Καρολομάγνου», «Τὸ τέλος τοῦ μεσαίωνος» καὶ ἄ.

'Ιάνσσενς ('Α β ρ α ά μ)· φλαμανδὸς ζωγράφος, 1569 - 1631, διαμείνας καὶ ἀσκηθεὶς ἐν 'Ιταλίᾳ· διεκρίθη εἰς τὸ χρῶμα καὶ τὸν πλοῦτον τῆς συνθέσεως· ἔζησε δὲ καὶ ἀπέθανεν ἐν ἀθλιότητι ἕνεκα τῆς ἐκλύτου ζωῆς του.

'Ιάνσσενς (Δ α ν ι ή λ)· φλαμανδὸς ζωγράφος τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, οὗ ἀριστούργημα ἡ «Θριαμβευτικὴ ἀψίς».

'Ιαξάρτης· ὁ καλούμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ Τ ά ν α ϊ ς, ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Σογδιανῆς. Σήμ. Σ ὺ ρ - Δ α ρ ι ά. Ἄλλοτε ἴσως ἐχύγετο εἰς τὴν Κασπίαν καὶ ἦτο παραπότ. τοῦ Ὄξου καὶ ὁ ἀρκτικώτατος ἐν 'Ασίᾳ ἐκ τῶν γνωστῶν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ὃν διῆλθεν ὁ Μ. 'Αλέξ. τὸ 328 καὶ ἵδρυσεν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν του βωμοὺς Βάκχου, 'Ηρακλέους, Σεμιράμιδος, Κύρου καὶ ἑαυτοῦ.

'Ιάξων ('Α ν δ ρ έ α ς)· πρόεδρος τῶν 'Ηνωμ.-Πολιτ., 1767—1845, ἰρλανδ. καταγωγῆς, λαβὼν μέρος 15ετὴς μόλις εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα. Εἶτα ἐγένετο γερουσιαστὴς Τεννεσσέης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου κατὰ τὸν ἐναντίον τῶν 'Αγγλων πόλεμον τοῦ 1812, ὅτε κατενίκησε τὸν ἐχθρὸν ὡς καὶ τοὺς 'Ινδοὺς κατόπιν. Ὡς πρόεδρος ἔτυχε τῆς προσωνυμίας τοῦ κατ' ἐξοχὴν «ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ».

'Ιάξων (Θωμᾶς Ν τ ζ έ φ φ ε ρ σ ο ν)· ἀμερικανὸς στρατηγός, 1824—1863, διακριθεὶς ἐν Μεξικῷ καὶ κατὰ τὸν 'Ενωτικὸν πόλεμον ἐν Βιργινίᾳ. Ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Σπάνσελλόρσβιλλ.

'Ιάξων· πρωτ. τῆς ἀμερικ. πολιτ. Μισσισσίπη, θέατρον φοβερῶν ἀγώνων κατὰ τὸν 'Ενωτικὸν πόλεμον. Κάτ: 14,000.—Τὸ ὄνομα 'Ι ά ξ ω ν φέρουν καὶ πολλαὶ ἄλλαι π. καὶ κωμητεῖαι τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν.

'Ιάουερ· ἡ ἀρχ. Γ ι α ρ ά β ι α· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς πρωσ. Σιλεσίας· πολυάριθμοι νασί. Κάτ: 12,000. — ἡ ἐπαρχ. 328 τετρ. χλμ. Κάτ: 37,000.

'Ιαπετός· εἷς τῶν Τιτάνων, ἀνὴρ τῆς Κλυμένης, πατὴρ τοῦ Προμηθέως, τοῦ 'Επιμηθέως καὶ τοῦ 'Ατλαντος. Ἴσως τὸ ὄνομα συνδέεται πρὸς τὸ τοῦ 'Ιάφεθ τοῦ υἱοῦ τοῦ Νῶε.

'Ιάπυγες· λαὸς τῆς μεσημβρινῆς 'Ιταλίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰαπυγία· ἐπαρχ. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος ἀποτελοῦσα μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας (ΝΑ Ἰταλία).

Ἰαπυγία ἄκρα· ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καλαβρίᾳ (Κάπο Ριτζιοῦτο).

Ἴαπυξ· υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Δαιδάλου· ἔφερεν εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν Κρητῶν, οἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Ἰάπυγες.

Ἰαπωνία, ἤ, ὅπως λέγουν οἱ ἐντόπιοι, **Ὀδάϊ-Νίππον** (=Μεγάλη Νίππον)· Αὐτοκρατορία τῆς Α. Ἀσίας καὶ ἓν ἐκ τῶν προοδευτικωτέρων κρατῶν τοῦ κόσμου. Εὑρίσκεται κατ' ἔμπροσθεν τῶν παραλίων τῆς Κίνας ἀποτελουμένη ἐκ τῶν μεγάλων νήσων Νίππον, Σχικόκ, Κιοῦ-Σιοῦ, Ἰέσσο, ἤ Χοκκαΐδο, Κουρίλας καὶ χιλιάδων ἄλλων μικροτέρων, ἀποτελεῖ τουτέστι μίαν Μεγάλην Βρεττανίαν ἐν Ἀσίᾳ. Ἔκτ: 382,416 τετρ. χλμ. (ἑξαπλασία τῆς Ἑλλάδος). Αἱ μεγάλαι νῆσοι εἶνε βουνώδεις σπουδαιότεραι δὲ κορυφαὶ τῆς Νίππον Φουζί-νὰ-Ὄαμα 3,760 μ. καὶ Χακουσὰν 2,536 μ. Ποταμοὶ σημαντικώτεροι Ἰσχικαρὶ εἰς τὴν Ἰέσσο, Σχινάνο Γάβα καὶ Κίσο Γάβα εἰς τὴν Νίππον. Λίμναι πολλαὶ καὶ παραλία πολυσχιδής, σχηματίζουσα ἀπείρους ὅρμους καὶ λιμένας. Κλῖμα μᾶλλον ψυχρόν.—Γεωργία ἀκμαιοτάτη: ὄρυζα, ὄσπρια, τεῖον, βάμβαξ, σιτηρά, ὀπῶραι, ζαχαροκάλαμον. Πλεῖστα μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, σιδήρου, θείου, λιθανθράκων κ.τ.λ. Βιομηχανία ὑφασμάτων θαυμαστῆς τέχνης, ἀγγείων ἐκ πορσελάνης κ.τ.λ. Ἐτήσιον ἐμπόριον ἀξίας 600—620 ἑκατομ. φρ. Σιδηρόδρ. 2,400 χλμ. Τηλέγραφοι 11,000 χλ. Παιδεία πολὺ ἀνεπτυγμένη· 28,280 δημοτικὰ σχολεῖα, 267 τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ὧν τὰ 102 βιομηχανικά, 1 πολυτεχνεῖον, 1 πανεπιστήμιον, 7 νομικαί, 25 ἰατρικαί, 7 γεωργικαί, 9 ἐμπορικαί, κτλ. σχολαί.—Ἡ θρησκεία εἶνε ἐλευθέρα, ἐπικρατεῖ δὲ τὸ θρήσκευμα τοῦ Σιντὸ καὶ ὁ Βουδισμός· χριστιανοὶ ὑπάρχουν σήμερον 80,000.—Πολιτεύματα: Συνταγματικὴ Μοναρχία μὲ δύο Βουλάς. Ὁ αὐτοκρ. λέγεται Μικάδο.—Προϋπολογ. 80 ἑκκατ. Υἱὲν (=412 ἑκατομ. φρ.) Δημ. χρέος 1515 ἑκατ. φρ.—Στρατὸς 270,000. Στόλος 85 πλοῖα. Διαιρεῖται εἰς 42 νομοὺς ἢ Κὲν, 3 διοικήσεις ἢ Φοῦ καὶ τὴν τοπαρχίαν τῆς Ὑέσο καὶ τῶν Κουριλῶν.—Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἰαπωνίας ὑποτίθεται ὅτι ἦσαν οἱ ἐντόπιοι Ἀϊνὼ (βλ.-λ-, λαὸς ἰδιότροπος, καμμίαν μὴ ἔχων ὁμοιότητα μὲ τοὺς σημερινοὺς Ἰάπωνας, οἵτινες εἶνε προοδευτικοί, ἀνεπτυγμένοι, φίλοι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, φιλοπάτριδες δὲ καὶ φιλόξενοι, ἀλλὰ δύσπιστοι πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους· ἕνεκα δὲ τούτου εἰς 7 μόνον λιμένας εἶνε ἐπιτετραμμένον τὸ ἐμπόριον εἰς αὐτούς. Ἡ Ἰαπωνία εἶνε γνωστὴ ὡς βασίλειον ἀπὸ τοῦ 660 π. Χ. μὲ πρῶτον αὐτοκρατ. τὸν Γίμμου Τέννο. Ἀπὸ τοῦ 1192 ἐκυβέρνων οἱ στρατηγοὶ τοῦ Στέμματος καὶ οὐχὶ ὁ βασιλεύς, καὶ τοῦτο μέχρι τοῦ 1868. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐγνώρισαν τὴν χώραν αὐτὴν κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα, κατὰ δὲ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τὸ 1617—1637 ἐσφάγησαν ὅλοι οἱ ἐδῶ εὑρισκόμενοι χριστιανοὶ καὶ ἐδιώχθησαν οἱ ἄποικοι Πορτογάλοι, μόλις δὲ τὸ 1854 κατώρθωσαν οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ συναμολογήσουν μὲ τὴν Ἰαπωνίαν συνθήκην καὶ κατόπιν οἱ Εὐρωπαῖοι. Τὸ 1868 κατηργήθη ἡ Κυβέρνησις τῶν στρατηγῶν τοῦ Στέμματος καὶ ὁ Μικάδος Μουτσουχέτο ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ Κράτους, διαλύσας τοὺς ἐπαναστατήσαντας δυσηρεστημένους τὸ 1877. Ἔκτοτε ἡ χώρα ἤρχισε νὰ ἐκπολιτίζεται καὶ νὰ προοδεύῃ ταχέως. Τὸ 1889 ἐκηρύχθη τὸ σύνταγμα καὶ τὸ 1890 συνῆλθεν ἡ πρώτη Βουλή.—Σήμερον ἡ Ἰαπωνία πλησιάζει πολὺ πρὸς τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη καὶ εἶνε τὸ πρῶτον κράτος τῆς Ἀσίας. Καὶ ὑπὸ ἔποψιν δὲ στρατιωτικὴν καὶ ναυτικὴν τόσον ἐπ' ἐσχάτων προώδευσεν, ὥστε νὰ δειχθῇ ἀρτιωτάτη δύναμις κατὰ τὸν πρὸς τὴν Κίναν τροπαιοφόρον ἀγῶνά της τοῦ 1894—1895, καθ' ὃν ἠνάγκασε τὴν Κίναν νὰ δεχθῇ τοὺς ὑπ' αὐτῆς ἐπιβληθέντας ὅρους ἐπικυριαρχίας ἐπὶ τῆς Κορέας (βλ. λ.) καὶ ἐβάδιζεν ἀσφαλῶς πρὸς τὸ Πεκῖνον ἂν δὲν ἀνεκόπτετο ὑπὸ τῶν ἐπεμβασῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων.—Ἡ Ἰαπωνικὴ γλῶσσα ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὴν Κινεζικὴν καὶ ἔχει 48 γράμματα, γράφεται ὅμως καὶ διὰ πολυαρίθμων συμβολικῶν σημείων ὅπως ἡ Κινεζική, ἡ δὲ φιλολογία εἶνε πλουσιωτάτη εἰς ἐπιστημονικά, φιλολογικά, θεολογικὰ καὶ ποιητικὰ ἔργα οὐχὶ μικρᾶς ἀξίας. Πρωτ: τοῦ κράτους εἶνε ἡ Ἐ δ ο ἢ Τ ο κ ί ο. Κάτ: 43,000,000.—Ἡ Ἰαπων. ἐκτείνεται μεταξὺ περίπου 22ο—51ο Β. πλάτ. καὶ 117ο—154ο Α. μήκ. περιλαμβανομένης καὶ τῆς μεγίστης νήσου Φορμόζης ἣν ἀφήρεσεν ἀπὸ τῆς Κίνας κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον.

Ἰαπωνικὴ - θάλασσα· τμῆμα τοῦ Εἰρηνικοῦ περιλαμβανόμενον μεταξὺ Ἰαπωνικῶν νήσων καὶ Κίνας.

Ἰάρβας· υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας, πωλήσας εἰς τὴν Διδὼ τὴν χώραν ἔνθα αὕτη ἵδρυσε τὴν Καρχηδόνα.

Ἰάρδανος· βασιλεὺς τῆς Λυδίας, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης.

Ἰάρδανος ποτ. τῆς Ἤλιδος.

Ἰάρδανος· ποτ. τῆς Κρήτης περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Κύδωνες. Σήμερον λέγεται Πλατανιᾶς, ρέει δὲ 2 περίπου ὥρ. Δ τῶν Χανίων, κατερχόμενος δι' ἀνωμάλου ρείθρου ἐκ τῶν Λευκῶν Ὀρέων.

Ἰαρδιμλὶ-Δερέ· ποτ. τῆς Ν. Θράκης, καταρρέων ἐκ τοῦ Τοκατζίκ-Γιαϊλὰ καὶ Μουκατὲ-Δὰγ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον Δ τῆς Μαρωνείας.

Ἴαρλ ἢ **Ἔαρλ**· τιμητικὸς τίτλος παρὰ Δανοῖς· ὅρα Ἤ α ρ λ.

Ἰαρόπολκ ὁ Α'· μέγας-Δοὺξ τοῦ Κιέβ, 972—980, γενόμενος κύριος ὁλοκλήρου τῆς Ρωσίας διὰ τῆς κατανικήσεως τῶν ἀδελφῶν του Ὄλεγ καὶ Βλαδιμίρ.

Ἰαρόπολκ ὁ Β'· μέγας-Δοὺξ τῆς Ρωσίας ἀπὸ 1132—1139.

Ἰαροσλὰβ (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς), ὁ «Σοφός»· μέγας-Δοὺξ τῆς Ρωσίας μέχρι τοῦ 1054. Ἐνίκησε τοὺς Πολω-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νούς, τοὺς Πετσενέγκους καὶ τοὺς Πολόβτζους, ἀλλ' ἀπέτυχεν εἰς τὴν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος στρατείαν τοῦ 1043. Προυστάτευσε τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα, ἐξέδοτο τὸν περίφημον κώδικα «Ρουσκάϊα Πραύδα» ἤτοι «Ρωσικὴ Ἀλήθεια» καὶ ἔδρυσε τὴν ὁμών. του π. καὶ τὴν Δόρπατ.

Ἰαροσλάβ (Ὁ σ μ ό μ ι σ λ) πρίγκιψ τῆς Γαλικίας τὸ 1153, ὑπῆρξε σοφὸς καὶ σώφρων, ἀπέθ. δὲ τὸ 1187.

Ἰαροσλάβ πρωτ. ὁμων. ρωσ. κυβερνείου, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Βόλγα, 700 χλμ. Α τῆς Πετρουπόλεως. Ἀρχιεπισκοπή, 40 ναοὶ μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ 1768 (ἐκ τῶν πρότερον 84)· νομικὴ καὶ ἐκκλησιαστ. σχολή, ἀγρονομικὸν ἱνστιτοῦτον, μέγα ἐμπόρ. καὶ βιομηχ. Κάτ: 28,000— Τὸ κυβερν. Ἰαρ-: 35,613 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,120,000.

Ἰάρρω π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Δοῦρχαμ, ἐπὶ τοῦ Τάϊν. Ἀνθρακωρυχεῖα· παλαιὰ μονή. Κάτ: 26,500. — μετὰ τῶν περιχώρων 120,000.

Ἰασίων υἱὸς Διὸς καὶ Ἠλέκτρας, γεννήσας ἐκ τῆς Δήμητρος τὸν Πλοῦτον.

Ἰασίων ὁ μυθολογούμενος πατὴρ τῆς Ἀταλάντης.

Ἰάσλο κωμόπ. τῆς αὐστρ. Γαλικίας. Κάτ: 3,500.—Ποτὲ πρωτ. νομοῦ ἀριθμοῦντος 245,000, ἤδη δὲ ἐπαρχ. μὲ 100,000 κατ.

Ἰασονία ἄκρα ἀκρωτήριον τοῦ Εὐξείνου Πόντου παρὰ τὴν Σινώπην.

Ἴασος ἀρχ. πόλ. παραθαλασσία τῆς Καρίας. Τὸ σημερ. Ἀ σ κ ὲ μ - Κ α λ ε σ σ ί.

Ἰάσσιον πόλ. τῆς Ρωμουνίας, πρωτ. τῆς Μολδαυΐας ἐν θαυμασίᾳ τοποθεσίᾳ παρὰ τὰ ρωσικὰ σύνορα. Ἔχει 40 ἐκκλησίας ὀρθοδόξων, μέγα νοσοκομεῖον, πανεπιστήμιον, ἱερατικὴν σχολήν, 3 γυμνάσια, διδασκαλεῖον, καλλιτεχνικὴν σχολὴν καὶ φοβεῖον. Προτοῦ ἐνωθῇ ἡ Μολδαυΐα μὲ τὴν Βλαχίαν, τὸ Ἰάσσιον ἦτο ἕδρα τῶν ἡγεμόνων αὐτῆς. Κάτ: 100,000, ὧν 55,000 Ἑβραῖοι καὶ ὀλίγοι Ἕλληνες.

Ἰασσίου - Ν ο μ ό ς τῆς Μολδαυΐας Ἔκτ: 3,028 τετρ. χλμ. Κάτ: 170,000.

Ἰάστζ - Μπερένυ ἢ Ἰάς πόλ. τῆς Οὐγγαρίας ἐπὶ τοῦ Ζαγύβα, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Ἀττίλα. Γυμνάσιον, λατομεῖα. Κάτ: 23,000.

Ἰάστζ-Νάγγυ-Κοῦν-Ντζόλνοκ οὐγγρ. κομητ. 5374 τετρ. χλμ. Κάτ: 300,000. Πρωτ. Ν τ ζ ό λ ν ο κ. Εἶνε ἡ ἀρχ. Ἰ α ζ υ γ ί α.

Ἰάσων μυθολογ. Ἥρως, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Αἴσωνος, ἀρχηγὸς τῶν Ἀργοναυτῶν οἵτινες ἥρπασαν τὸ χ ρ υ σ ο ῦ ν δ έ ρ α ς ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Κολχίδος Αἰήτην τῇ βοηθείᾳ τῆς περιφήμου μαγίσσης Μηδείας. Ὅρα καὶ Ἀργοναῦται.

Ἰάσων τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Ἰάσων ἐκ Νύσης, υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, φιλόσοφος Στωικός, ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατ.

Ἰάσων ἱστορικός, ζῶν κατὰ τὴν δευτέραν μ. Χ. ἑκατ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἰάσων· μέγας ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων περὶ τὸ 175 π. Χ.

Ἰατζιάγγαι· ἀρχ. λιθουανικὴ φυλή, ἴσως ἀπόγονοι τῶν Ἰαζύγων, οἰκοῦντες τὰ δάση καὶ τὰ ἕλη ὡς νομάδες.

Ἰατρέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καρδαμύλης. Κάτ: 111.

Ἰατρός (Παναγιώτης)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐξ Ἄργους, κατὰ πολλὰ ὑπηρετήσας τὸν Ἀγῶνα.

Ἰαύα· ὄρα Ἰάβα.

Ἰάφεθ· τρίτος υἱὸς τοῦ Νῶε, ὁ λαβὼν ὡς μερίδα καὶ κατοικίσας τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἔσχεν 7 υἱούς: Γομέρ, γενάρχην τῶν Κύμβρων, Μαγώγ, γενάρχην τῶν Σκυθῶν, Μαδαΐ, τῶν Μήδων, Ἰαβάν, τῶν Ἰώνων καὶ Ἑλλήνων, Θίραντα, τῶν Θρᾳκῶν, Τουβάλ, τῶν Καππαδοκῶν καὶ Μοζὸχ τῶν Ποντίων.

Ἰάφνα ἢ **Ἰαφναπατὰμ** (**Γιαφν-**)· ὄρα Ντζάφνα.

Ἰαχβὲ (Ἰεχωβά)· ἤτοι «Θεός»· λέξις ἀσσυριακὴ ἐν χρήσει παρ' Ἑβραίοις.

Ἰάων· ποτ. τῆς Πισάτιδος χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἰβαγγουὲ ἢ **Σὰν - Βονιφάθιο δὲ - Ἰβαγουέ**· πρωτ. τοῦ κολομβιακοῦ νομοῦ Τολίμα, εἰς ὕψ. 1320 μ., ἱδρυθεῖσα τὸ 1550. Κάτ: 20,000.

Ἰβαδάν· πόλ. τῆς Ὑορούμπας (Ἄνω Γουϊνέα), 50 χλμ. Ν τῆς πρωτ. Ὄγιο. Ἐξέπεσε πολὺ ἐκ τῶν συνεχῶν πρὸς τὰς πέριξ ἀντιζήλους πολέμων. Κάτ: 150,000.

Ἰβὰν ἢ **Ἰωάννης ὁ Α'-Δανίλοβιτς**, ὁ ἐπονομασθεὶς Καλίτα δηλαδὴ «Βαλάντιον»· διαδεχθεὶς τὸ 1328 Ἀλέξανδρον τὸν Β' ὡς Μέγ-Δοὺξ ἁπάσης Ρωσσίας, ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Χάνου τῶν Τατάρων, μετήνεγκε τὴν πρωτ. εἰς Μόσχαν, ἀπέθ. δὲ τὸ 1341.

Ἰβὰν ὁ Β'· 1326—1359, ἔγγονος τοῦ προηγ., ἀνελθὼν τὸν θρόνον τὸ 1353.

Ἰβὰν ὁ Γ', Βασιλιέβιτς, ὁ Μέγας καὶ Τρομερός· 1439—1505 μέγας πρίγκιψ τῆς Ρωσίας, κατακτήσας τὸ Νοβγορόδ, ἀποσείσας δὲ τὸν ζυγὸν τῶν Τατάρων, νυμφευθεὶς τὴν ἔγγονὴν Μιχ. τοῦ Παλαιολόγου Σοφίαν καὶ θεὶς τὰς βάσεις τῆς Ρωσ. Ἐπικρατείας.

Ἰβὰν ὁ Γ'. Βασιλιέβιτς, ὁ «Ἀπειλητικός», 1529—1584, πρῶτος Τζάρος τῆς Ρωσίας. Κατέκτησε τὸ Καζὰν καὶ τὸ Ἀστραχάν, περιώρισε τοὺς Τατάρους εἰς μόνην τὴν Κριμαίαν, κατέλυσε τὸ τεκτονικὸν σῶμα, ἐκωδικοποίησε τοὺς νόμους τοῦ κράτους καὶ εἰσῆξεν εἰς τὸ κράτος του τὴν τυπογραφίαν, ἀλλὰ κατόπιν ἐδείχθη δεσποτικὸς καὶ σκληρός, ἐνυμφεύθη ἑπτάκις καὶ ἐφόνευσε ἕνα ἐκ τῶν υἱῶν του διὰ ῥάβδου· ἐπὶ τῆς βασιλείας του κατεκτήθη καὶ ἡ Σιβηρία.

Ἰβὰν ὁ Ε'. Ἀλεξιέγεβιτς· 1661—1696, υἱὸς Ἀλεξίου Β', ἐπιληπτικὸς καὶ σχεδὸν τυφλός· διεδέχθη τὸ 1682 τὸν ἀδελφόν του Φεδὼρ τὸν Γ' μετὰ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ἐβασίλευσε δὲ ὀνόματι μόνον.

Ἰβὰν ὁ ΣΤ', Ἀντώνοβιτς, 1740

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

—1762, ἀνεψιὸς καὶ διάδοχος τῆς Ἄννας Ἰβανόβνας, ἀνακηρυχθεὶς Τζάρος ὑπὸ τοῦ Μπίρεν τὸ 1740, ἀντικατεστάθη μετά τινας ἑβδομάδας ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Πέτρου τοῦ Μεγ. Ἐλισάβετ καὶ ἐθανατώθη τὸ 1762 σφαγεὶς ὑπὸ τῶν φρουρῶν του διαταγῇ Αἰκατερίνης τῆς Β'.

Ἰβανὸβ (Ἀλέξ-Ἀνδρέιεβιτς)· ρῶσος ζωγράφος, 1806—1858, διαπρέψας εἰς θρησκευτικὰ θέματα· ἀριστούργημά του ἡ «Ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν λαόν».

Ἰβάνοβο-Βοζνεσσένσκ· π. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Βλαδιμίρ, ἡ ἐπονομαζομένη «Μάντσεστερ τῆς Ρωσίας», διὰ τὴν βιομηχανικήν της ἀκμήν· ἡ βαμβακουργία ἀκμάζει ἐδῶ ἀπὸ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Κάτ: 34,000, πάντες σχεδὸν βιομήχανοι.

Ἰβάν-Ὄζερὸ ἢ **Ἰβανόβσκοϊε**· ἤτοι Λίμνη τοῦ Ἰβάν· λίμ. τοῦ ρωσ. κυβερν. Τούλα, περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Δών.

Ἰβάνυ (Ἰωάννης)· φιλέλλην ἱσπανός· ἐθελοντής, φίλος τῶν περιπετειῶν· ὑπηρέτησεν εἰς τὸ ἱππικόν.

Ἰβάρ· ποτ. τῆς ΒΔ Μακεδονίας, δεξ. παραπότ. τοῦ σερβικοῦ Μοραύα (Νοβὶ - Παζάρ), διαρρέων τὴν ἀρχ. Ρασκίαν (Κόσσοβο). Μῆκ. 240χλμ.

Ἰβάρα (Φίλιππος)· ἰταλὸς ἀρχιτέκτων, 1685—1735, εἰς ὃν ὀφείλονται πλεῖστα ἀριστοτεχνήματα τῆς Σαβοΐας, ἐν οἷς ὁ ναὸς τοῦ ὄρους Καρμήλου. Εἶτα μεταβὰς εἰς Λισβόνναν ἤγειρεν ἀριστοτεχνικὸν ἐκεῖ ναὸν καὶ μέγαρον.

Ἰβάρρα (Σὰν-Μιγουὲλ-Δέ-)· πρωτ. τῆς Ἰσημερινῆς ἐπαρχ. Ἰμβαβούρας (Νότ. Ἀμερική), εἰς τοὺς πρόποδας φερωνύμου ἡφαιστείου, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τὸ 1868. Κάτ: 11,000.

Ἰβάρρα (Δὸν Διέγο δ'-). ἱσπανὸς διπλωμάτης, μεγάλως διακριθεὶς κατὰ τὰς πρὸς τὴν Γαλλίαν ἔριδας τοῦ 1593—94.

Ἰβάρρα (Ἰωακείμ)· ἱσπανὸς ἐκδότης, 1725—1785, οὗ αἱ ἐκδόσεις θεωροῦνται ἀριστουργήματα τέχνης, ἐν αἷς καὶ ὁ «Δὸν - Κιχώτης».

Ἴβας· ἐπίσκοπος τῆς ἐν Μεσοπ. Ἐδέσσης τὸν Ε' αἰῶνα, θανὼν τὸ 457, δεινὸς ὑπέρμαχος τοῦ Νεστοριανισμοῦ, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Ἐφέσῳ συνόδου, ἀλλ' ἀνακληθεὶς τὸ 451.

Ἴβερβιλλ (Πέτρος Λὲ-Μόϋν Δ'-)· νορμανδικῆς καταγωγῆς στρατηλάτης ἐκ Καναδᾶ, 1642—1706, ἐπιτυχῶς πολεμήσας κατὰ τῶν Ἄγγλων καὶ ἱδρύσας εἶτα γαλλ. ἀποικίαν ἐν Λουϊσιάνᾳ, ἀφαιρέσας δ'ἀπὸ τῶν Ἀγγλων τὴν νῆσον Νέβις. Ἀπέθ. ἐν Ἀβάνᾳ ἐνῷ παρεσκεύαζε στρατείαν κατὰ τῆς Ἰαμάϊκας.—Ὁμών. ἀδελφός του εἶνε ὁ διοικητὴς Λουϊσιάννης καὶ θεμελιωτὴς τῆς Νέας-Ἀὐρηλίας.

Ἰβερνία· λατιν. ὄνομα τῆς Ἰρλανδίας.

Ἴβηρ· εἷς τῶν μεγίστων ποταμῶν τῆς Ἱσπανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον. Σήμερον καλεῖται Ἔβρος (βλ. λ.).

Ἰβηρία· ἡ ἀνατολικὴ χώρα τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν μέχρι τῶν Πυρηναίων, ὀνομα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

σθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ. Οἱ κάτ Ἴβηρες.

Ἰβηρία· ἡ μεταξὺ Κολχίδος καὶ Ἀρμενίας χώρα, ἡ κατόπιν Γεωργία, μεταξὺ Καυκάσου καὶ Ταύρου.

Ἰβηρικὰ - Ὄ ρ η· ἀρχ. ὄνομα βορείου ὀροσειρᾶς τῆς Ἱσπανίας, ἀνυπάρκτου εἰς ἣν θέσιν ἐτοποθετεῖτο.

Ἰβήρων· μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μεταξὺ Σταυρονικήτα καὶ Μυλοποτάμου.

Ἰβικοῦϊ· παραπότ. τοῦ Οὐρουγουαΐου ἐν Βραζιλίᾳ. Μῆκ. 400 χλμ.

Ἰβίνδο· ποτ. τοῦ γαλλ. Κογκό, παραπότ. δεξ. τοῦ Ὀ γ γ ο υ έ. Μῆκ. 360 χλμ.

Ἴβις· ἱερὸν παρ' Αἰγυπτίοις πτηνόν, ἀντιπροσωπεῦον μετὰ τοῦ πιθήκου (κυνοκεφάλου) τὸν θεὸν Θ ὼ θ (βλ. λ.). Σήμερον εἶνε σπάνιον ἐν Αἰγύπτῳ, ἁπαντῶν μόνον περὶ τὸν Ἄνω-Νεῖλον.

Ἰβιδα ἢ **Ἰβιθα** (Ἰ β ι κ α)· ἡ δυτικωτάτη τῶν ἱσπαν. Βαλεαρίδων νήσων (βλ. λ.). 592 τετρ. χλμ. Κάτ: 24,000. Πρωτ: Ἴ β ι σ α μὲ καλὸν λιμένα καὶ 8.000 κατ. Ὄρη δασοσκεπῆ, ποτ. πολλοί, κλῖμα γλυκύ, ἔδαφος πολυτρόφον· μεγάλαι ἁλυκαί

Ἴβν—υἰός τὸ αὐτὸ μὲ τὰ ἀ β έ ν, ἔ β ν καὶ β έ ν, ἁπαντῶν εἰς τὴν ἀρχὴν πλείστων ἀραβικῶν ὀνομάτων.

Ἴβν-Αλ-'Ατύρ· ἄραψ ἱστορικὸς ἐκ Μεσοποταμίας, 1160—1233, γράψας «Χρονικὸν» ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τοῦ 1158 καὶ «Ἱστορίαν τῶν Ἀταβέκων τῆς Συρίας».

Ἴβν - Αλ - Μακαφφῆ· ἄραψ περσικῆς καταγωγῆς συγγραφεὺς τοῦ Η' αἰῶνος, πρῶτος μεταφράσας εἰς τὴν περσικὴν τὸ «Καλιλᾶ καὶ Διμνᾶ» τοῦ Βιδπάϊ. Σαρκαστὴς ὢν ἐξώργισε τὸν Μανσοὺρ, ὅστις τὸν ἔριψεν ἐντὸς καίοντος κλιβάνου τὸ 757.

Ἴβν-Ρόχδ· ὅρα Ἀ β ε ρ ρ ό η ς.

Ἴβν-Αλ-Χατίβ· συγγραφεὺς ἄραψ ἐξ Ἱσπανίας, 1313—1374, γράψας «Ἱστορίαν τῆς Γρενάδας» καὶ ἄ.

Ἴβν - Βατουτᾶ(χ)· - Ἀ β ο ῦ - Ἀ β δ α λ λ ᾶ χ - Μ ω χ α μ μ έ δ· σοφὸς ἄραψ περιηγητής ἐκ Τάγγερ, 1304 — 1377, περιηγηθεὶς τὴν Ἀσίαν, τὴν νότ. Ρωσίαν τὴν Ἀφρικὴν καὶ γράψας ἐντυπώσεις διὰ τὸν σουλτᾶνον τοῦ Μαρόκου.

Ἴβν-Γεβιρόλ· ὅρα Ἀ β ι κ ε β ρ ό ν.

Ἴβν-Χαλδούν· ἄραψ ἐκ Τύνιδος, 1332—1406, ἀνώτερος ὑπάλληλος ἐν Τύνιδι, Φὲζ καὶ Αἰγύπτῳ, γράψας «Ἱστορίαν Ἀράβων καὶ Βερβέρων».

Ἴβν-Χανβάλ· ὅρα Χ α ν β ά λ.

Ἴβν-Χαουκάλ· περιηγητὴς ἐκ Βαγδὰτ, περιελθὼν ἐπὶ 28 ἔτη (942—970) τὰς μουσουλμανικὰς χώρας καὶ γράψας πολύτιμον περιγραφὴν «Ὁδοὶ καὶ Βασίλεια».

Ἴβν - Χιλκάν ἢ - **Καλλικάν**· ἄραψ ἱστορικὸς καὶ βιογράφος, 1211 - 1282, καδῆς Δαμασκοῦ, γράψας πολύτιμον συλλογὴν κατ' ἀλφάβητον βιογραφιῶν τῶν ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του.

Ἰβουΐ· κωμόπ. τοῦ γαλ. νομοῦ Νόρ. Κάτ: 3,877.

Ἰβρέα· πολίχνη τοῦ ἰταλ. Πεδε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μοντίου, πρωτ. διοικήσεως, 49 χλμ. Β. τοῦ Τουρίνου. Φρ., Ἐπισκοπή· ἀκμ. ἐμπόρ. καὶ βιομηχ. Κάτ. 11,000.—ἡ διοίκ: 1,545 τετρ. χλμ. Κάτ: 180,000.

Ἰόρέων-Οἶκος· διάσημος ἰταλικὴ οἰκογένεια καταγομένη διὰ τοῦ Ἀνσχαρίου ἀπὸ τῶν βασιλέων τῶν Ἀρλῶν. Ἐκ τῶν μελῶν της διεκρίθησαν **Βερανζὲρ Α'**, βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἀπὸ 950—952, καὶ ὁ υἱός του **Ἀδελβέρτος**, δοὺξ τῆς Λομβαρδίας καὶ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας μετὰ τοῦ πατρός του, ἀμφοτέρων ἐκθρονισθέντων ὑπὸ Ὄθωνος τοῦ Α'· τέλος δὲ ὁ **Ἀρδουίνος**, ὁ διαμφισβητήσας τὴν Ἰταλίαν ἐναντίον τοῦ αὐτοκρ. Ἑρρίκου Β'.

Ἰόριντσί - Καδίκιοϊ· κωμη τῆς Θράκης, ὀλίγον μεσογείως τοῦ μυχοῦ τοῦ Μέλανος κόλπου.

Ἰόρὺ-Λὰ-Μπατάγι· χ. τοῦ γαλ. νομοῦ Ἔρ. Κάτ: 1105. Μεσαιωνικὰ ἐρείπια· ποτὲ φρ., μῆλον ἔριδος μεταξὺ Ἄγγλων καὶ Γάλλων.

Ἰόρύ-δὺρ-Σέν· κοινότης τοῦ γαλ. νομοῦ Σηκουάνα, ἔξωθι τοῦ ὀχυροῦ περιβόλου τῶν Παρισίων. Νοσοκομ. ἀνιάτων μὲ 2,000 κλίνας. Μεγάλα βιομηχ. καταστήματα, φρ. Κάτ: 22,357.

Ἴόυκος ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σικελίας, 540 - 500 π. Χ. φονευθεὶς ὑπὸ πειρατῶν ἐν ᾧ ἐταξείδευεν εἰς Σάμον. Λέγουν ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχοντο γέρανοι τοὺς ὁποίους ἐπεκαλέσθη ὡς μάρτυρας τῆς δολοφονίας· κατόπιν δὲ, εὑρισκόμενοι ἐν Κορίνθῳ οἱ Πειραταὶ καὶ ἰδόντες διερχομένους γερανοὺς, ἀνέκραξαν:—«Νὰ οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Ἰβύκου». Ἐκ τούτου συλληφθέντες, ἐθανατώθησαν.

Ἰγγαῦνοι· λιγουρικὸς λαὸς μεταξὺ τῆς Μεσογείου καὶ τῶν Ἀπεννίνων. Πρωτ: Ἄλβιον, σημ. Ἀλβέντζα. Ἠττηθέντες ὑπὸ Κλαυδίου Πουλχερίου τὸ 186 π. Χ., πανεστάτησαν τὸ 181, ἀλλ' ὑπετάγησαν καὶ πάλιν τὸ ἑπόμενον ἔτος.

Ἰγγλάου· ἡ τσεχιστὶ Γυχλαύα· πρωτ. νομοῦ τῆς αὐστρ. Μοραυΐας Σχολαὶ διὰ τὰ τέκνα τῶν στρατιωτικῶν, ἀκμ. βιομηχ. Μόλυβδος. Κάτ: 24,000.

Ἰγγλέσιας (Ἐκκλησία)· πρωτ. διαμερίσματος τῆς Σαρδοῦς. Ἐπισκοπή. Κάτ. 8,000. — τὸ διαμέρ. 2870 τετρ χλμ. Κάτ: 77,000.

Ἰγκένα πρωτ. τῶν Ἀβρινκατούων, γαλατικὴ πόλις· ἡ σήμερον Ἀβράνς.

Ἰγκένους (Δέτσιμος — Λάλιος)· εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων, ὀνομασθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τοῦ λεγεῶνος τῆς Μυσίας. Νικηθεὶς ὑπὸ Γαλλιανοῦ εἰς Παννονίαν πλησίον τῆς Μουρκίας, ἐξηφανίσθη κατὰ τὴν μάχην.

Ἴγκενχους (Ἰωάννης)· ὁλλανδὸς ἰατρὸς καὶ φυσικὸς, 1730—1799. Ἐσπούδασεν εἰς Λονδῖνον καὶ Βιέννην, ἔνθα ὠνομάσθη αὐτοκρατορικὸς ἰατρός. Αὐτὸς ἀνεκάλυψεν, ὅτι τὰ φυτὰ εἰς τὸ φῶς ἐξατμίζουσιν ὀξυγόνον.

Ἰγκιράμι (Θωμᾶς)· λατῖνος συγγραφεὺς τῆς Ἀναγεννήσεως, 1470—1516· Ἐλθὼν εἰς Ρώμην τὸ 1483

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἔπαιξεν εἰς τὸ θέατρον τόσον ἐπιτυχῶς τὸν ρόλον τῆς Φαίδρας εἰς τὸν Ἱππόλυτον τοῦ Σενέκα, ὥστε ἐπωνομάσθη Φαίδρα. Εὔγλωττος ποιητής, ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἐράσμου ὁ Κικέρων τῆς ἐποχῆς του. Οἱ πάπαι ἀπὸ Ἀλεξάνδρου Ϛ'—Λέοντος Ι', τῷ παρέσχον πλείστας εὐεργεσίας. Ὁ Μαξιμιλιανὸς τὸν ὠνόμασε παλατῖνον κόμητα καὶ κορωνίδα τῶν ποιητῶν. Βιβλιοθηκάριος τοῦ Βατικανοῦ.

Ἰγκιράμι (Κούρτιος)· ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ προηγ. Διετείνετο, ὅτι ἀνεκάλυψε πολύτιμα μνημεῖα, ἅτινα θὰ μετέτρεπον τὴν ἱστορίαν τῆς καταγωγῆς τῆς Ρώμης· ἔζησεν ἀπὸ 1614-1655. Ἐδημοσίευσε τὰς ἀνακαλύψεις του, ἀλλ' ἀπεδείχθησαν ψευδεῖς.

Ἰγκρία ἢ **Ἰνγκερμάνια**· ἀρχ. ἐπαρχ. τῆς Εὐρωπ. Ρωσίας, τὸ σημ. διαμέρισμα τῆς Πετρουπόλεως. Οἱ Σουηδοὶ τὴν κατέλαβον τὸ 1594—1609. Τὸ 1703 Πέτρος ὁ Μέγας τὴν ἥνωσε πρὸς τὴν αὐτοκρατορίαν του.

Ἰγνάτιος (Ἅγιος)· μαθητὴς τοῦ ἀποστ. Πέτρου, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας καὶ εἷς τῶν πρώτων πατέρων, γράψας «Ἐπιστολὰς» ἑλληνιστί. Ἐμαρτύρησεν ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ. Ἑορτὴ τὴν 1 φεβρουαρίου (ν).

Ἰγνάτιος (Ἅγιος)· πατριάρχης Κων)πόλεως, 799—878, υἱὸς τοῦ αὐτοκρ. Μιχαὴλ τοῦ Κουροπαλάτου, ἐξορισθεὶς τὸ 857 ὡς ἐπικρίνας τὰς ἀσωτείας Βαρδου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς αὐτοκρατ. Θεοδώρας. Ἀνεκλήθη τὸ 867 ὑπὸ Βασιλείου. Ἑορτὴ τὴν 11)23 ὀκτωβρίου.

Ἰγνάτιος ὁ Κωνσταντινουπολίτης ἢ Μάγιστρος· ἱερεὺς τοῦ τέλους τοῦ Η' αἰῶνος. γράψας βίους τῶν πατριαρχ. Ταρασίου καὶ Νικηφόρου, ὧν ἦτο διάκονος, καὶ μετενεγκὼν εἰς ἑλλην. τετράστιχα τοὺς μύθους τοῦ Βαβρίου.

Ἰγνάτιος ὁ Ἀρδαμαρίων· ἀρχιερεὺς ἐκ Κασσάνδρας τῆς Χαλκιδικῆς, ὑπηρετήσας στρατιωτικῶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, πυρπολήσας δὲ τὴν μητρόπολιν ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι οὐδενὸς ἔδει νὰ φεισθῶμεν χάριν τῆς ἐλευθερίας. Καταπνιγείσης τῆς ἐν Κασσάνδρᾳ ἐπαναστάσεως, κατῆλθεν εἰς Πελοπόννησον, ὅπου, μετὰ τὸν ἀγῶνα, ἀνέλαβε τὴν ἀμισθὶ καὶ πολλάκις ἰδίαις δαπάναις ἐκπαίδευσιν τῶν ἑλληνοπαίδων, διὰ σχολὴν δαπανήσας καὶ τοὺς 200 φοίνικας οὓς ἀπένειμεν αὐτῷ ὡς σύνταξιν ὁ Καποδίστριας καὶ αὐξήσας τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν ὅταν ὁ Κυβερνήτης, μαθὼν τοῦτο, τῷ ηὔξησε τὴν σύνταξιν κατὰ 100 ἔτι φοίνικας. Ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας διωρίσθη ἐπίσκοπος Γόρτυνος, εἶτα δ' ἐγένετο μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἀπέθ. ὡς τοιοῦτος ἐν Ἀθήναις ἀπολαύων τοῦ γενικοῦ σεβασμοῦ.

Ἰγνάτιος δὲ-Λογιόλα (Ἅγιος)· ἢ **Ἰνίγο-Λοπὲς-Δὲ-Ρεκάλδε**· ἱσπανὸς ἱδρυτὴς τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν (βλ. λ.), 1491—1556. Ἀπέθ. καταβληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπιβεβλημένων στερήσεων τοῦ βίου.

Ἰγουάλα· χ. τῆς μεξικαν. ἐπαρχ. Πουέβλας, ὅπου τὸ 1821 ὑπεγράφη ἡ ἀναγνωρίσασα τὴν αὐτονομίαν τοῦ Μεξικοῦ συνθήκη τοῦ στρατηγοῦ Ἰτουρβίδε μετὰ τοῦ ἱσπανοῦ ἀντιβασιλέως.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰγουαλάδα· αἱ ρωμ. Ἄ κ ο υ α ι - Λ ά τ α ι· π. τῆς ἱσπαν. Βαρκελόνας ἐπὶ τοῦ Νόγια· ὑφαντήρια, ὁπλοποιεῖα, πνευματοποιεῖα. Κάτ: 12,500

Ἰγουαδδοῦ· ἀριστ. παραπότ. τοῦ Παράνα ἐν Βραζιλίᾳ. Μῆκ: 1,300 χλμ.

Ἰγουαδδοῦ (πάδδο - δὸ -)· κωμόπ. ἐπὶ τοῦ προηγ. ποτ. Κάτ: 4,500.

Ἰγουΐδι ἢ **Ἰγχίδι**· περιοχὴ ἀμμολόφων τῆς Δυτ. Σαχάρας, μήκους 1670 χλμ. καὶ πλάτ. 300 - 450χλμ. Πολλοὶ τῶν λόφων της φθάνουν εἰς ὕψ. 100 μ.

Ἰγώρ· ἡγεμὼν Νοβγορόδ - Σιεβέρσκυ καὶ εἶτα τοῦ Τσέρνεγοβ (1198-1202), καταστὰς περιώνυμος ἐκ τῆς ἐναντίον τῶν Πολόβτζι στρατείας του τὸ 1185.

Ἰγώρ ὁ Α'· μέγας - Δοὺξ τῆς Ρωσίας, 879 - 945, υἱὸς Ροῦρικ, προσβαλὼν τὴν Κων)πολιν καὶ ὑποτάξας τοὺς Σλαύους. Ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν Δρεβλιανῶν ὅταν μετέβη παρ' αὐτοῖς ὅπως εἰσπράξῃ φόρους.

Ἰγὼρ ὁ Β'· μέγας Πρίγκιψ τῆς Ρωσίας, διαδεχθεὶς τὸ 1146 τὸν ἀδελφόν του Ἰσεβολοδ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κιέβ, ἀλλ' ἐκθρονισθεὶς μετὰ 6 ἑβδομάδας ὑπὸ Ἰσιασλαύου. Ἀπέθανε τὸ 1202.

Ἴδ(α) - Ἁ γ ί α· κόμησσα Βουλόνης, 1040—1113. Ἑορτὴ τὴν 1)13 ἀπριλίου. Μήτηρ Γοδεφρείδου τοῦ Βουϊλλῶνος.

Ἴδ(α) - Ἁ γ ί α· χήρα Ἐγβέρτου αὐλικοῦ τοῦ Καρολομάγνου. Ἑορτὴ τὴν 4 σεπτεμβρίου (ν).

Ἰδάθε· ἱσπανὸς ἐπίσκοπος τοῦ Ε' αἰῶνος, γράψας «χρονικὸν» ἀπὸ 379 μέχρι 461.

Ἰδαία· Νύμφη ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου, μήτηρ τοῦ Τεύκρου.

Ἰδαία· κόρ. τοῦ Δαρδάνου, δευτέρα σύζυγος τοῦ Φινέως, κατὰ παρακίνησιν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν αὐτὸς τοὺς δύο του υἱοὺς ἐκ τῆς πρώτης γυναικός

Ἰδαῖοι - Δάκτυλοι· ὄρα Ἴ δ η καὶ Δ ά κ τ υ λ ο ι.

Ἴδακος· ἀρχ. πόλ. τῆς θρακικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἰδάλγο· κατώτερος τίτλος εὐγενείας ἐν Ἱσπανίᾳ διδόμενος κυρίως εἰς τοὺς αὐτονόμους γαιοκτήμονας· ἐσχηματίσθη ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ χ ί χ ι ο (hijo) =υἱὸς καὶ ἄ λ γ ο = περιουσία.

Ἰδάλγο· μία τῶν πολιτειῶν τοῦ Μεξικοῦ, 23170 τετρ. χλμ. Κάτ : 520,000. Πρωτ: Π α χ ο ύ κ α. Ὠνομάσθη ἐκ τοῦ πατριώτου Ἰδάλγο-ὺ -Κοστίλλα.

Ἰδάλγο - Γ'- Κοστίλλα (Μ ι γ ο υ έ λ)· ἱσπανὸς ἐκ Μεξικοῦ ἱερεὺς ἐπαναστὰς τὸ 1810 κατὰ τῶν Ἱσπανῶν, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ 40,000 ἀνδρῶν βαδίσας κατὰ τῆς πρωτευούσης καὶ νικήσας τὸν ἱσπαν. στρατηγὸν Καλέχα. Ἡττηθεὶς ἐν Ἀκούλκῳ, κατέσφαξεν ἐκδικούμενος ἅπαντας τοὺς Ἱσπανοὺς τῆς Γουαδαλαχάρας· ἀλλ' ἡττηθεὶς καὶ αὖθις καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ἐτυφεκίσθη τὸ 1814.

Ἰδάλιον· ὄρος τῆς Κύπρου ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης καὶ ἱερὸν ἄλσος αὐτῆς. Φαίνεται ὅτι ἦτο ἐκεῖ ἡ πόλις Ἰ δ α λ ί α ἢ Ἰ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δάλιον, παρὰ τὸ σημερινὸν χ. Δάλι.

Ἰδάνια - Ἄ - Βέλια· χ. τῆς πορτογαλ. ἐπαρχ. Βεῖρας, πατρὶς τοῦ Βάμβα. Κάτ: 1000, ἕνεκα τοῦ νοσηροῦ της κλίματος ἐγκαταλειφθεῖσα ἐσχάτως χάριν τῆς

Ἰδάνια-Ἄ-Νόβα (=Νέα)· 13 χλμ. ἀνωτέρω τῆς προηγ. Κάτ:3,500.

Ἰδανός· ποτ. τῆς ἀρχ. Γαλατίας· ὁ σημερ. Αἴν.

Ἴδας· υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγγέως ἐκ Μεσσήνης, ἀνὴρ τῆς Μαρπήσσης κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διότι ἐφόνευσε τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύκην.

Ἴδας· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδίκης.

Ἰδαχο· μία ἐκ τῶν πολιτειῶν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν Ἔκτ: 219,623 τετρ. χλμ.Πλούσια μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ λιθανθράκων.Μέγισται ἐκτάσεις ἀκαλλιέργητοι ἀκόμη. Κάτ : 90,000, ἐν οἷς πολλοὶ Ἰνδοὶ Σνάκαι καὶ Χοχονοί. Πρωτ.Βόϊζε-Σίτυ.

Ἰδελερ (Λουδοβ)· γερμανὸς συγγραφεύς, 1766 — 1846 γράψας «Περὶ ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων τῶν ἀρχαίων» καὶ ἄ.

Ἰδελές· τὸ ποτὲ Ταφοῦρι, κώμη τῶν Τουαρέγκων τοῦ Χογγάρ, ἱδρυθεῖσα τὸ 1822.

Ἴδη· κόρη τοῦ Μελισσέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀναθρέψασα τὸν Δία.

Ἴδη· ὄρος τῆς Φρυγίας οὐ μακρὰν τῆς Τροίας, τὸ σημερινὸν Κάζ-Δάγ. Ὕψ. 1670 μ.Ἐντεῦθεν ἀνηρπάγη ὁ Γανυμήδης καὶ ἐδῶ ἐγένετο ἡ Κρίσις τοῦ Πάριδος.

Ἴδη· ὄρος τῆς Κρήτης ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. — Σήμερον λέγεται Ψηλορίτης, ἔχει δὲ διεύθυνσιν ἀπὸ τοῦ ΝΑ πρὸς τὸ ΒΔ, τῆς ὑψίστης κορυφῆς εὑρισκομένης εἰς τὴν ΝΑ ἐσχατιάν. Ὕψ. 2498 μ. Αἱ Α κλιτύες κατέρχονται ἀπότομοι πρὸς τὴν χώραν τοῦ Ἡρακλείου, σχηματίζουσαι τὸ μέγα λεκανοειδὲς ὀροπέδιον Κάμποτης Νίδας, ἐφ' οὗ περὶ τοὺς 200 οἰκίσκους· πλάτος 2-3 χλμ. μῆκ. 3-4 χλμ. Ἐντῷ ὀροπεδίῳ τούτῳ περιεσώθη τὸ ὄνομα τῆς Ἴδης (ἐς τὴν Ἴδα)· κατὰ δὲ τὰς διαφόρους ἐπαναστάσεις ἐχρησίμευσε τοῦτο ὡς ἀσφαλὲς καταφύγιον τῶν ποιμνῶν καὶ τῶν γυναικοπαίδων τῶν μαχητῶν.Ἐδῶ τὸ 1884 ἀνεκαλύφθη τυχαίως ὑπότινος ποιμένος τὸ «Ἰδαῖον ἄντρον», οὗ οἱ θησαυροὶ καὶ αἱ ἀρχαιότητες ἀνάκεινται ἔκτοτε εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἡρακλείου. Πρὸς τὰ ΒΑ ἡ Ἴδη παρεκτείνει ἰδίαν κορυφογραμμὴν ὅπου ὁ Στρούμπουλας (802 μ.), τὸ Παληόκαστρο (450 μ.) καὶ ὁ Ἅγ - Παῦλος (738 μ.) καὶ καταλήγει εἰς τὰ ἀκρωτ. Σταυρὸς καὶ Ρωγδιά (Δῖον).

Ἴδμων· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης, μάντις, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἰδομενεύς· υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπόγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Τροίας μετ' ὀγδοήκοντα πλοίων.

Ἰδομενεύς· ἱστορικὸς Ἕλλην,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γεννηθεὶς ἐν Λαμψάκῳ δὲ ζῶν,περὶ τὸ 300 π. Χ.

Ἰδομένης-δ ῆ μ ο ς· τῆς Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Δ ο ύ ν ι σ τ α. Ἄλλα χ: Ἀλευράδα, Βερβίτσα, Γιαννοπούλου, Ἐμπεσός, Μαλεσιάδα, Μηλιά, Μπονίσκοβο, Ξερακιά, Πριάντζα, Σακαρέτζι καὶ Χαλκιόπουλοι. Κάτ: 4,982.

Ἰδουμαία· ἡ πρὸς νότον τῆς Ἰουδαίας χώρα, συνορεύουσα μὲ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν· οἱ κάτ. Ἰ δ ο υ μ α ῖ ο ι ἢ Ἐ δ ο μ ῖ τ α ι· ἔλεγον ἑαυτοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡσαῦ, ὃν ὠνόμαζον Ἐ δ ὼ μ δηλ: «Πυρόν», ἔζησαν δὲ ἀνεξάρτητοι μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαβίδ, ὅστις καθυπέταξεν αὐτούς.

Ἴδρια· κωμόπ.τῆς αὐστρ.Καρνιόλης ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. Πλούσια μεταλλεῖα ὑδραργύρου. Κάτ: 4,500.

Ἴδρα· ἡ ρωμαϊκ. Ἐ δ ρ ί ν ο υ ς —Ἄ κ ο υ ς· λίμνη τῆς Β. Ἰταλίας, μήκ: 10 χλμ.,πλάτ: 2. Εἰς τὴν Ν ἀκτὴν εὑρηνται αἱ κῶμαι Ἴ δ ρ ο— Ἄ λ τ ο καὶ Ἴ δ ρ ο — Μ π ά σ ο· κατ : 1,600.

Ἰδστύϊν· κωμόπ. τοῦ πρωσ.Ἐσσεν-Νασσάου· γεωργικὴ σχολή. Κάτ: 2,500.

Ἴδστετ· χ. τοῦ Σλέσβιγ - Ὄλσταϊν, ὅπου τὸ 1850 οἱ Δανοὶ κατενίκησαν τοὺς ἐντοπίους ἐπαναστάτας.

Ἰεβουσαῖοι· λαὸς τῆς ἀρχαίας Χαναὰν πρὸς τὰ Δ. τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, ὅπου κατόπιν ἡ φυλὴ Βενιαμὶν μὲ κύριον οἰκισμὸν τὸ φρ. Ἰ ε ρ ο υ σ ο υ λ α ί μ, ἤτοι «Τόπος ἀσφαλείας» ἢ Σ ι ὼ ν ἤτοι «φρούριον».

Ἰεζάβελ· θυγάτηρ Ἰθοβάαλ, βασιλέως τῆς Σιδῶνος, σύζυγος Ἀχαὰβ, βασιλ. τοῦ Ἰσραὴλ, μήτηρ τῆς Ἀταλίας, εἰσαγαγοῦσα εἰς Σαμάρειαν τὴν λατρείαν τοῦ Βάαλ. Ὁ Ἰεχοῦ γενόμενος βασιλεὺς τὴν ἐσφενδόνισεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῶν ἀνακτόρων, τὸ δὲ πτῶμά της κατέφαγον οἱ κύνες κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Ἠλιοῦ.

Ἰεζράελ· π.τῆς φυλῆς Ζαβουλὼν (Παλαιστίνη), παρὰ ὁμώνυμον παραπότ.τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἐθανατώθη ἡ Ἰεζάβελ.

Ἰεθρώ· ἱερεὺς Μαδιανίτης, περιθάλψας τὸν Μωϋσέα, φεύγοντα μετὰ φόνον Αἰγυπτίου τινὸς καὶ δοὺς αὐτῷ σύζυγον τὴν θυγατέρα του Σεφόραν.

Ἰεϊδκ· π. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Κουμπαν· σιτηρά, λίνον, ποίμναι. Κάτ: 25,000.

Ἰελέτζ· π. τοῦ ρωσ. κυβερν. Ὀρέλ, ἐπὶ τοῦ Σόσνα· γνωστὴ ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, κατεστράφη τὸν ΙΓ' ὑπὸ Βατοῦ, ἀνῳκοδομήθη δὲ τὸν ΙΔ' ὡς ἕδρα ὁμων. πριγκιπάτου. Κάτ: 38,000.

Ἰέλμαρ ἢ **Γχέλμαρ**· λίμνη τῆς Μέσης Σουηδίας, 485 τετρ. χλμ., συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς Μαΐλαρ διὰ διώρυχος.

Ἰέλτονσκόϊε· ἁλμυρὰ λίμνη τοῦ ρωσ. κυβερν. Σαρατώφ, ἔχουσα βάθος 0,30 μ. ἐξάγουσα δὲ ἄφθονον ἅλας. Ἐργάται 10,000.

Ἴεμτλανδ· νομὸς τῆς Β. Σουηδίας, ψυχρὸς καὶ ἑλώδης· ξυλεία, σίδηρος, ποίμναι. 52,219 τετρ. χλμ. Κάτ: 105,000.

Ἰέμψαλος· υἱὸς Μικίψα, βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ἰουγούρθα, θετοῦ του ἀδελφοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰέμψαλος· ἔγγονος τοῦ Μασινίσσα (118 π. Χ.), ἔλαβε παρὰ τῶν ρωμαίων μέρος τῶν κρατῶν τοῦ Ἰουγούρθα, ἔγραψε δὲ καί τινα ἔργα φοινικιστί.

Ἰένα· π. μικρὰ τοῦ γερμανικοῦ δουκάτου Σὰξ - Βάϊμαρ, περίφημος διὰ τὸ λαμπρόν της Πανεπιστήμιον συστηθὲν τὸ 1558 μὲ βιβλιοθήκην 200 χιλ. τόμων. Ἐδῶ ὁ Ναπολέων ἐνίκησε τὸ 1806 τὸν στρατὸν τῶν Πρώσσων καὶ Σαξόνων. Κάτ: 12,000.

Ἰενισσέη ἢ Γενισσέϊ· ποτ. μέγας τῆς Σιβηρίας, ἐν Ἀσίᾳ. πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῶν κινεζικῶν συνόρων, δέχεται τὰ ὕδατα τῶν μεγίστων παραποτάμων Ἀγγάρα, Τουρουχὰν καὶ Τουγγούσκα, ἐκβάλλει δὲ εἰς τὸν Βόρ. Παγωμένον Ὠκεανὸν μὲ στόμιον πλάτους 70 χλμ. περιέχον καὶ 70 νήσους. Μῆκος 4,750 χλμ.

Ἰενισσεῖσκ ἢ Γενισ-· πολίχνη τοῦ ὁμων. σιβηρικοῦ κυβερν. ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. Μέγα ἐμπόρ. μολύβδου, μεγάλη ἐμποροπανήγυρις τὸν Αὔγουστον. Ἱδρύθη τὸ 1618. Κάτ: 7,500. — Τὸ Κυβερνεῖον: 2,556,755 τετρ. χλμ. Κάτ: 460,000. Πρωτ. Κρασνοϊάρσκ.

Ἱερά· μία τῶν τριῶν Αἰγουσῶν νήσων, ἀπέναντι τῆς Σικελίας.

Ἱερά· ἡ μεσημβρινωτέρα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, ἡ ἄλλως Θέρμισσα.

Ἱερά· ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσῖνα ὁδὸς διὰ τῆς ὁποίας διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἐλευσινίων· καὶ σήμερ. ἀκόμη διατηρεῖται τὸ ὄνομα.

Ἱέρακος—ὄρμος· εἰς τὰ Α τῆς χερσονήσου τοῦ Μαλέα.

Ἱεράκων νῆσος· νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας.

Ἱέραξ (Γ ε ρ α κ α ς)· χ. τοῦ δήμ. Ζάρακος περὶ τὸν ὁμών. ὅρμον (ΝΑ Λακεδαίμων). 7 ὥρ. ἀπὸ Κυπαρίσσι. Κάτ: 501.

Ἱέραξ· ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἱεραπέτρου - Ἐ π α ρ χ. τῆς Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης), ἔχουσα δήμ. 4: Ἱ ε ρ α π έ τ ρ ο υ (πρωτ., κ. 3,800), Κ α τ ω χ ω ρ ί ο υ (κάτ: 1,700), Ἀ ν α τ ο λ ῆ ς (κ. 2,100), Κ α β ο υ σ ί ο υ (κ. 1,400), χωρία 19 καὶ ὁλ. πληθυσμὸς 9,000.

Ἱεράπετρα· ὅρα Ἱ ε ρ ά π υ τ ν α.

Ἱεράπολις· π. ἀρχ. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου.

Ἱεράπολις· π. ἀρχ. τῆς Συρίας ἡ πρότερον Βαμβίκη.

Ἱεράπολις καὶ **Ἱερὰ - πόλις**· «Πόλεις ἐν Κρήτῃ καὶ Καρίᾳ» κατὰ Στέφ. Βυζάντιον.

Ἱεράπυτνα-ης· ὑπάρχει τύπος καὶ **Ἱεράπυδνα** (τὰ)-**ων** καὶ **Ἱερὰ-πύδνακα** παρὰ Πτολεμαίῳ. **Ἱερὰ-πέτρα**· πόλις αὐτόνομος καὶ ἐκ τῶν σημαντικωτέρων τῆς Κρήτης, ἑνώνουσα τὴν κεντρικὴν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς νήσου. Πρότερον ἐκαλεῖτο διαδοχικῶς Κ ύ ρ β α, Π ύ τ ν α καὶ Κ ά μ ι ρ ο ς. Ἐνῷ ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ πόλις αὕτη δὲν ἐφαίνετο ἔχουσα σημαντικότητα μεγάλην, κατόπιν μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀνῆλθεν εἰς τὴν πρώτην τάξιν. Ἡ Π ρ α ι σ ό ς, ἥτις κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα π. Χ. ἦτο ἡ ἰσχυροτέρα πόλις εἰς τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς νήσου, παρεχώρησε μικρόν τι μέρος ἐκ τοῦ ἐδάφους της.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς τὴν Ἱεράπυτναν, μολονότι δὲ συνώρευε πρὸς Β καὶ Δ μετὰ τῶν πόλεων Πριανσοῦ, Βιάννου καὶ Μάλλας, ἠδυνήθη νὰ προαχθῇ καὶ αὐξήσῃ τὰς κτήσεις της, ὑποτάξασα καὶ συγχωνεύσασα εἰς τὸ κράτος της καὶ τὴν πόλιν Ὦλερον, κειμένην εἰς ἱκανὴν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν ἐπὶ τῶν Δικταίων ὀρέων. Ἄλλης ὡσαύτως πόλεως γειτονικῆς, τῆς Λαρίσης, οἱ κάτοικοι ἐγκαταλείψαντες αὐτήν, συνῳκίσθησαν εἰς τὴν Ἱεράπυτναν. «Καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ πόλις (Λάρισα) ἡ νῦν εἰς Ἱεράπυτναν συνοικισθεῖσα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον Λαρισαῖον καλεῖται», λέγει ὁ Στράβων. — Οἱ Ἱεραπύτνιοι ἀναφέρονται ὡσαύτως μεταξὺ τῶν συνδεσάντων φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Τέω Κρητῶν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀσυλίαν τοῦ ναοῦ τοῦ Διονύσου, κατὰ τὸ 193 π. Χ. ὡς καὶ τῶν συμμαχησάντων μετὰ τοῦ Εὐμένους τῆς Περγάμου, μετὰ τὸ 170 π. Χ. Τέλος, ἔκ τινος ἐπιγραφῆς καθίσταται γνωστὸν ὅτι ἡ πόλις Πραισὸς μεθ' ὅλων τῶν κτήσεών της ὡς καὶ ἡ εἰς τὴν πόλιν Δραγμὸν ἀνήκουσα χώρα κατεκτήθησαν ὁλοσχερῶς κατόπιν μεγάλου πολέμου ὑπὸ τῆς Ἱεραπύτνης. Κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν κατάκτησιν ἡ Ἱεράπυτνα ἔπεσε τελευταία, διὰ δὲ τῆς πτώσεώς της συνεπληρώθη ἡ ὑποταγὴ ὁλοκλήρου τῆς νήσου (67—68 π. Χ.). Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ρωμαίων ἡ Ἱεράπυτνα δὲν ἔπαυσεν οὖσα μία τῶν μᾶλλον σημαντικῶν πόλεων τῆς νήσου, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης πολυπληθῶν νομισμάτων, ἐρειπίων καὶ ἐπιγραφῶν δ αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα ἀναφέρεται ὡς ἕδρα ἐπισκοπῆς κτλ. Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τοποθεσίαν, εἶνε ἀκριβῶς ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς σημερινῆς κωμοπόλεως **Ἱ ε ρ α π έ τ ρ ο υ**, ἥτις διετήρησε καὶ τὸ ὄνομά της. Κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως ταύτης ἦσαν ἀκόμη σημαντικώτατα· ἔβλεπέ τις ἐν αὐτοῖς πολλοὺς ναούς, δύο θέατρα, ἓν ἀμφιθέατρον, δημόσια λουτρά, ὑδραγωγεῖον καὶ μεγάλην πληθὺν ἀγαλμάτων. Τὸ 1717 διετηροῦντο μέρη τινὰ τειχῶν καὶ πολλὰ τεμάχια στηλῶν διεσπαρμένα ἐν τοῖς ἀγροῖς. Σήμερον διακρίνονται τὰ θέατρα, τὸ ἀμφιθέατρον, ὡς καὶ τὰ θεμέλια πολλῶν οἰκοδομῶν, καὶ ἀνακαλύπτονται συνεχῶς ἐπιγραφαί, τῆς Ρωμαϊκῆς ἰδίως ἐποχῆς.—Εἶνε πρωτ. ἐπαρχίας καὶ κεῖται ἐπὶ χερσονησίδος τῶν Ν ἀκτῶν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Ἱεραπέτρας, φέρει περίζωμα ὀχυρὸν καὶ εἶνε ἕδρα τοῦ ἐπισκόπου Ἱερᾶς καὶ Σητείας. Ὡραῖον διοικητήριον, σχολεῖα, ναοί, τζαμία, ἀξιόλογον μουσεῖον. Κάτ: 2.000 Ἕλληνες καὶ 2,000 Τοῦρκοι πρὸ τῆς αὐτονομίας.

Ἱέρασος· ποταμ. τῆς Δακίας, ὁ σημερ. Προῦθος.

Ἱερεμία· πολίχνη τοῦ αἰτιανοῦ νομοῦ τοῦ Νότου, ἐν τῷ κόλπῳ Λεογάν. Κάτ: 11,000.

Ἱερεμία· ὁ μέγιστος ποτ. τῆς νήσου Αἴτί.

Ἱερεμίας· εἷς τῶν 4 μεγάλων προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ., 629—586 π.Χ. Ἐπροφήτευσε μέχρι τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, πολλάκις καταδιω-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

χθεὶς καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου κατὰ τοὺς μὲν ἐλιθοβολήθη, ἐνῷ κατ' ἄλλους ἐπέστρεψεν εἰς Ἰουδαίαν καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε. Κατέλιπε «θρήνους» καὶ βιβλίον «Προφητειῶν» ἃς ὑπηγόρευσε τῷ μαθητῇ του Βαρούχ.

Ἱεριχώ· μεγάλη καὶ πλουσία εἰς τὴν ἀρχαιότητα πόλις τῆς Παλαιστίνης, 21 χλμ.ΒΑ τῆς Ἱερουσαλήμ, τῆς ὁποίας ὀλίγα μόνον ἐρείπια σῴζονται σήμερον πλησίον τοῦ χωρίου Ἔλ - Ρίχα.

Ἱερίχω· χ. τῆς πρωσ. Σαξονίας. Κάτ: 1,900.

Ἱερίχω· νομὸς τοῦ πρωσ. Μάγδεμβουργ, 1381 τετρ. χλμ. Κάτ: 72,000. Πρωτ. Βούργ.

Ἱερίχω· ἕτερος νομὸς τοῦ Μάγδεμβουργ, 1379 τετρ. χλμ. Κάτ: 57,000. Πρωτ. Ντζένθιμ.

Ἱερμάκ· ἀταμὰν (ἀρχηγὸς) σώματος Κοζάκων τοῦ Δὼν τὸν ΙΣ' αἰῶνα, στρατεύσας πρὸς κατάκτησιν τῆς Σιβηρίας μὲ 6,000 ἄνδρας, μετὰ μακρὸὺς δὲ καὶ αἱματηροτάτους ἀγῶνας κατορθώσας νὰ καταλάβῃ τὸ Ἴσκερ ἢ Σιμπὶρ πρωτ. τῆς χώρας μὲ τοὺς ὑπολειφθέντας αὐτῷ 500 ἄνδρας. Τὴν Σιβηρίαν προσέρεφε τότε τῷ Τσάρῳ Ἰβὰν Δ'. Ἐφονεύθη τὸ 1583 ἐν ἐνέδρᾳ στηθείσῃ ὑπό τινος Τατάρου ἡγεμόνος.

Ἱερμολὼφ (Ἀλέξιος - Πέτροβιτς)· ρῶσος στρατηγὸς καὶ διπλωμάτης, 1778—1861, διακριθεὶς εἰς τοὺς κατὰ τοῦ Ναπολέοντος ἀγῶνας. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα».

Ἱέρνη· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς σημερινῆς Ἰρλανδίας.

Ἱέρνος· ποτ. τῆς Ἰρλανδίας ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Ἱεροβοὰμ ὁ Α'· 976 - 954 π. Χ. βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ τὸ 962, ὁ προκαλέσας τὸ σχίσμα τῶν 10 φυλῶν, εἰς διαρκεῖς ἀγῶνας εὑρισκόμενος κατὰ τοῦ Ροβοάμ.

Ἱεροβοὰμ ὁ Β'· βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ 817 - 776 π. Χ. ἀποδειχθεὶς ἄπιστος παρὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ.

Ἱερογλυφικά· οἱ χαρακτῆρες δι' ὧν ἔγραφον οἱ ἀρχ. Αἰγύπτιοι. Ἡ γραφὴ αὕτη συνέκειτο ἐκ τῶν ἀλφαβητικῶν, τῶν συλλαβικῶν, τῶν ἰδεογραφικῶν, καὶ τῶν συμβολικῶν σημείων. Τῆς ἀναγνώσεως αὐτῶν τὴν ἀσφαλῆ κλεῖδα εὗρεν ὁ γάλλος Σιαμπολλιών.

Ἱερόθεος ὁ Παροναξίας· ἀρχιερεύς, ἐκ τῶν μᾶλλον δρασάντων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν· ἐμάγετο εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς φέρων στρατιωτ. περιβολήν, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀφειδῶς ἐδαπάνα ἐξ ἰδίων διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγῶνος. Ἐγένετο κατόπιν πληρεξούσιος τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ Συνελεύσεως καὶ τῆς ἐν Ἄστρει.

Ἱερόθεος ὁ Πρωτοσύγγελος ἢ Παπαγιάννης, **Ἀθανασόπουλος**· ἱεράρχης, πολιτικὸς καὶ στρατιώτης κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἀπεσταλμένος εἰς Κων)πολιν ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν ἐν Ἁγίᾳ-Λαύρᾳ κληρικῶν ἵνα εἰδοποιήσῃ τὴν «ἀόρατον» Σεβαστὴν Ἀρχὴν περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπαναστάσεως καὶ λάβῃ τὰς ὁδηγίας αὐτῆς. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ, ἐγένετο γνωστὸν τὸ κίνημα τῷ Σουλ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τάνω καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ λάβῃ δὲ τὰ ὅπλα καὶ συμπολεμήσῃ μετὰ τῶν Πελοποννησίων, ἐπισύρας τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ τε Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Ὑψηλάντου.

Ἱεροθέου Μ ο ν ή· διαλελυμένη ἐν τῷ δήμῳ Μεγάρων, ὧν ἀπέχει 1 ὥρ. 10′.

Ἱεροκαισάρεια· π. τῆς Λυδίας, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἱεροκλῆς· κυβερνήτης Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, δεινὸς διώκτης τῶν χριστιανῶν, συγγραφεὺς τοῦ «Φίλου τῆς Ἀληθείας» καὶ ἥρως τῶν «Μαρτύρων» τοῦ Σιατωβριάν.

Ἱεροκλῆς· ἀγνώστου ἐποχῆς συγγραφεὺς τοῦ «Φιλογέλωτος».

Ἱερὸν – ὄρος· σήμερον Τ ε κ ί ρ Δ ά γ· ἐν τῇ Θράκῃ, παραλλήλως τῶν ἀκτῶν τῆς Προποντίδος. Ὕψ: 690 μ.

Ἱεροσόλυμα· ὅρα Ἱ ε ρ ο υ σ α λ ή μ.

Ἱερουσαλήμ· ὄηλ. «Εἰρήνης Κληρονομία», π. ἱερὰ ὅλου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ἡ ἄλλοτε πρωτεύουσα τῶν Ἰουδαίων καὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ρωμαϊκοῦ Βασιλείου, τὸ προσκύνημα ὁλοκλήρου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ ἡ πρώτη κοιτὶς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Σήμερον ἔχει ἄθλιον σχέδιον καὶ ἄκομψα κτίρια, ἀνήκει δὲ εἰς τὸν τουρκικὸν νομὸν τῆς Συρίας. Εἶνε ἐκτισμένη ὑπὸ 31ο 46′ 30″ Β. πλ. καὶ 32ο 52′ 52″ Α. μήκ. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ ὄρους Ἰούδα (760 μ. ὕψ.) καὶ περικυκλοῦται ὑπὸ μεγάλων φρουρίων μὲ 34 πύργους καὶ 7 πύλας. Ἐμπόριον μικρὸν καὶ βιομηχανία μόνον σάπωνος καὶ ξυλίνων σταυρῶν καὶ κομβολογίων — Ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ περιφήμου ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ὑψοῦται σήμερον ἁπλοῦν τουρκικὸν Τζαμί· ἄλλοι μέγιστοι ναοὶ εἶνε τῆς Ἁγίας Ἄννης, τοῦ Ἁγ. Στεφάνου, τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου, καὶ ὁ περίφημος καὶ ἱερώτερος ὅλων τῶν ἱδρυμάτων τῆς Ὀρθοδοξίας ναὸς τοῦ Ἁ γ ί ο υ Τ ά φ ο υ τὸν ὁποῖον καταστραφέντα ἀνῳκοδόμησαν οἱ Σταυροφόροι κατὰ τὸν μεσαίωνα. Εὑρίσκονται προσέτι ἐδῶ πλεῖστα λείψανα τῆς κυριαρχίας τῶν Μαμελούκων, ἀνάκτορα, δικαστήρια κ.τ.λ., ἐκτὸς δὲ τούτων μέγα πτωχοκομεῖον (τῆς Ἁγ. Ἑλένης), ἀγγλικὸς ναὸς τοῦ Χριστοῦ, αὐστριακὸν καταφύγιον τῶν καθολικῶν προσκυνητῶν, ὅμοιον ρωσικόν, συριακὸν ὀρφανοτροφεῖον, γερμανικόν, ἰουδαϊκόν, ρωσικὸν καὶ ἀγγλικὸν νοσοκομεῖον, ὁ λαμπρὸς ναὸς τῆς Ἀναστάσεως καὶ πλεῖστα ἄλλα ἱδρύματα ὀφειλόμενα προπάντων εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ κόσμου διὰ τὸν τόπον ὅπου ἔζησεν, ἐδίδαξε καὶ ἀπέθανε τὸ πρῶτον πνεῦμα τοῦ κόσμου, ὁ θεῖος ἱδρυτὴς τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν Ἰησοῦς. Κάτ: 75,000 ἐξ ὧν 35,000 Ἑβραῖοι, 12,500 Χριστιανοὶ καὶ 9,000 Τοῦρκοι. Ἐπὶ Τίτου ἡ Ἱ ε ρ. ἠρίθμει περὶ τὰς 500,000 κατ., τὸ δὲ 1860 εἶχε κατέλθει ὁ πληθυσμός της εἰς 30,000 μόλις. Εἶνε ἕδρα ὀρθοδόξου καὶ ἀρμενίου πατριάρχου καὶ καθολικοῦ ἐπισκόπου.

Ἱερουσαλήμ-Βασίλειον (τῆς)· ἱδρύθη τὸ 1099 ὑπὸ Γοδεφρείδου τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βουϊλλῶνος καὶ συνέκειτο ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τῶν ἡγεμονιῶν Τιβεριάδος Ἀντιοχείας, τῶν κομητειῶν Τριπόλεως καὶ Ἐδέσσης κλπ., κατεκτήθη δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1187, ἀκάρπων ἀποδειχθεισῶν τῆς 3ης, 4ης καὶ 5ης Σταυροφορίας. Τὸ 1229 Φρειδερ. ὁ Β' ἀνέκτησε τὴν χώραν, ἀλλὰ καὶ αὖθις κατελήφθη αὕτη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1239 καὶ τῶν Μαμελούκων τὸ 1291. Οἱ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀνεξαρτησίας βασιλεύσαντες εἶνε οἱ ἑξῆς: Γοδεφρείδος (1099), Βαλδουΐνος Α' (1100), Βαλδουΐνος Β' (1118), Φούλκ ὁ Ε' (1131), Βαλδουΐνος Γ' (1144), Ἀμωρὶ (1162), Βαλδουΐνος Δ' (1174), Σίβυλλος καὶ ὁ υἱός του Βαλδουΐνος Ε' (1185), Γκὺ δὲ-Λουζινιὰν (1186), Ἐρρῖκος Β' ὁ Καμπανίττης (1192), Ἀμωρὶ δὲ-Λουζινιὰν (1197), Ἰωάννης ὁ Βριέννιος (1209), ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερῖκος Β' (1229-1239). Σήμερον τὸν τίτλον «Βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλήμ», φέρει ὁ ὑποτιθέμενος κληρονόμος τῶν τελευταίων ἡγεμόνων αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας.

Ἱερουσαλήμ (Ἰ. - Φ ρ ε ι δ. Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· λουθηρανὸς θεολόγος ἐξ Ὀσναβρυκ, 1709—1789, ὁ διοργανώσας τὸ «Καρολίνειον Κολλέγιον» τῆς Βροῦνσβικ καὶ μεγάλως ἐργασθεὶς διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν νέων. Ἔγραψεν ἀξιόλογα ἔργα.

Ἱερουσαλήμ (Κ.-Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· υἱὸς τοῦ ἀνωτέρω, ἀντάξιος τοῦ πατρός του, ἀλλ' αὐτοκτονήσας ἐξ ἔρωτος τὸ 1772 καὶ ἐμπνεύσας εἰς τὸν Γκαῖτε τὸν «Βέρθερον».

Ἱερουσαλήμ - Μονὴ, «Κ ο ί μ η σ ι ς τῆς Θ ε ο τ ό κ ο υ»· μέγα μοναστήριον τοῦ δήμου Χαιρωνείας, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 23.

Ἱερσάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Σαραντ. Ρωμανικὸς ναός. Κάτ: 696.

Ἱερσέη, ἢ μᾶλλον **Γιέρσεϋ**· ἡ ρωμαϊστὶ Κ α ι σ ά ρ ε ι α, ἡ μείζων τῶν ἀγγλονορμανδικῶν νήσων τῆς Μάγχης, 25 χλμ. ἀπὸ τῶν γαλλικῶν καὶ 132 ἀπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἀκτῶν, ὑπαγομένη εἰς τὴν κομητ. Σουθαμπτον. Ἔκτ. 116 τετρ. χλμ. Κάτ: 4,500 ἄγγλοι, 2,000 γάλλοι, 49,000 αὐτόχθονες καὶ ἀγγλικανοί. Πρωτ. Σ α ι ν τ-Ἑ λ ι έ. Ἀκταὶ βραχώδεις, ἔδαφος βουνοσκεπές, κλίμα γλυκύ.

Ἱερσέη· (Γ έ ρ σ ε ϋ)—**Νέα**· μία τῶν πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, νοτίως τῆς Νέας Ὑόρκης· 20,240 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,500,000. Πρωτ. Τ ρ έ ν τ ο ν. Χώρα εὐφορωτάτη· πλούσια σιδηρωρυχεῖα.

Ἱερσεϋ - Σίτυ· πολις τῆς Νέας Ἱερσέης (Ἠνωμ. Πολιτ.), ἀντικρὺ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπὶ τοῦ Οὔδσον, μεθ' ἧς σχεδὸν ἑνοῦται σήμερον. Παμμέγιστα βιομηχανεῖα, μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 175,000.

Ἱερώμαξ· ὁ σημερινὸς Γ ε ρ μ ο ύ κ, ἀριστ. παραπότ. τοῦ Ἰορδάνου, ὀλίγον Ν τῆς Γεννησαρέτ.

Ἱέρων· τύραννος τῶν Συρακουσῶν (477—467 π. Χ.)

Ἱέρων ὁ Β', βασιλεύσας 54 ἔτη καὶ ἀποθανὼν ἐνενηκοντούτης.

Ἱέρων· εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων τῶν Ἀθηνῶν.

Ἱερωνυμῖται· μοναχικὸν τάγμα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀκολουθοῦν τὸν βίον τοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Βηθλεὲμ ζήσαντος **Ἁγίου Ἱερωνύμου**· διαιροῦνται εἰς Ἱερων. τῆς Ἱσπανίας (ὧν τὸ τάγμα κατηρτίσθη τὸ 1370 ὑπὸ Θωμᾶ τοῦ ἐκ Σιέννης), Ἐρημίτας τοῦ Ἁγ. Ἱερωνύμου (1380 ὑπὸ Πέτρου τοῦ ἐκ Πίσης, ἐν Ὀμβριανῇ), καὶ Λομβαρδοὺς (1424 ὑπὸ τοῦ Δ' Ὀλμέδο).

Ἱερώνυμος (Ἅ γ ι ο ς)· δαλματός, 331—420, πατὴρ τῆς λατινικῆς ἐκκλησίας, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν μονὴν τῆς Βηθλεέμ, ὅπου ἐξελατίνισε τὴν Ἁγ. Γραφὴν καὶ τὸ «Χρονικὸν» τοῦ Εὐσεβίου, καὶ ἔγραψε κατὰ τῶν Πελαγιανῶν καὶ ἄ. Ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς «Ἱερωνυμίτας». Ἑορτὴ τὴν 18)30 Σεπτεμβρίου.

Ἱερώνυμος ὁ ἐκ Π ρ ά γ α ς· μαθητὴς τοῦ Χοῦς, 1378 ; — 1416, ὁδηγηθεὶς ἀλυσίδετος εἰς Κωνσταντίαν, καὶ φυλακισθείς, ὅπου ἐκ τῶν βασάνων ὑπέγραψε μεταμέλειαν, ἀλλὰ καὶ πάλιν κρατηθεὶς ἐνεργείᾳ ἐχθρῶν του φανατικῶν μοναχῶν. Ὑπερήσπισεν ἑαυτὸν καὶ τὰς ἀρχάς του μετὰ σθένους ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του καὶ ἀπέθανε γενναίως ἐπὶ τῆς πυρᾶς.

Ἱερώνυμος - Αἰμιλιάνι (Ἅ γ ι ο ς)· ἱδρυτὴς τοῦ τάγματος τῶν Σ ω μ α σ κ ῶ ν, Βενετός, 1481-1537, στρατιωτικὸς ἐν ἀρχῇ. Ἑορτὴ τὴν 8)20 Ἰουλίου.

Ἱερώνυμος· ἔγγονος Ἱέρωνος τοῦ Β' καὶ διάδοχος αὐτοῦ ὡς τύραννος τῶν Συρακουσῶν τὸ 215 π.Χ., δολοφονηθεὶς μετά τινας μῆνας ἕνεκα τῆς ὠμότητός του.

Ἱερώνυμος· στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου, γράψας ἀπωλεσθεῖσαν σύγχρονόν του ἱστορίαν.

Ἱερώνυμος· ῥόδιος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἵεσι· ἡ ἀρχ. Α ἴ σ ι ς· π. τῶν ἰταλ. Μαρκιῶν. Ἐπισκοπή, ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 14,000.

Ἰέσσεν (Ἰ ε σ σ έ ν ι ο ς, Ἰωάννης-δέ-)· οὔγγρος ἰατρός, 1566-1621. Καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὡς λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἐναντίον Φερδιν. τοῦ Β' ἐπανάστασιν τῶν Οὔγγρων (1619). Ἔγραψε περὶ «Ζωροάστρου», «Ἱστορ. τῆς Ἀνατομίας», περὶ δερμικῶν νοσημάτων καὶ ἄ.

Ἱεσαί· ἀρχ. φρούριον τῆς Σικελίας, τὸ νῦν Ζ ά τ ο

Ἰεφθάε (Ἰ ε φ θ ὲ) ἢ **Ἰὸθᾶ**· 1243—1137; π. Χ. ἥρως ἐκ Γαλαάδ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. Γενόμενος Κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ, ἐνίκησε τοὺς Ἀμμωνίτας. Κατὰ τὴν Γραφὴν ἐθυσίασε τὴν θυγατέρα του Σεῖλα εἰς τὸν Ἰεχωβὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς νίκης, ἐνίκησε δὲ καὶ τοὺς Ἐφραιμίτας.

Ἰεχωβὰ ἤτοι «Ὁ Ὤν», ὁ «ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων»· ὁ ἄλλως Ἰ α χ β έ. Ὄνομα τοῦ Θεοῦ παρ' ἑβραίοις.

Ἰεχωνίας· τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα, ἀχθεὶς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Βαβυλῶνα ὑπὸ Ναβουχοδονόσορος τὸ 597 π. Χ.

Ἰζαμπὲρ (Φ ρ α γ κ.-Ἀ ν δ ρ.) γάλλος νομοδιδάσκαλος καὶ πολιτευτής, 1792—1857, δεινὸς ἀντίπαλος τῶν ἀτασθαλιῶν τοῦ κλήρου. Ἔγραψε πολλά, διεκρίθη δὲ καὶ ὡς ἑλληνιστής.

Ἰζαμπέϋ· γάλλος ζωγράφος, 1767

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

—1855, διακριθεὶς ἐν τῇ μικρογραφίᾳ.

Ἰζαμπέϋ (Εὐγένιος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1804—1886, διαπρέψας ὡς θαλασσογράφος.

Ἰζέδ τὰ **Ἰζάτας** τῶν Γουέβρων, ἀγαθοποιὰ πνεύματα τῆς Ζωροαστρικῆς θρησκείας, ταὐτίπαλα τῶν κακοποιῶν Δηβῆ Δέβ, φύλακες ἄγγελοι τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων.

Ἴζενβουργ (Κομητεία)· ποτὲ ἡγεμον. τῆς Γερμ. περιληφθεῖσα εἰς τὸ Μέγ-Δουκάτ. τῆς Ἔσσης. 50,000 κάτ.—Ἡ κώμη Νέα-Ἴζ. ἱδρύθη τὸ 1700 ὑπὸ Γάλλων Οὐγενότων.

Ἴζενβουργ - οἶκος· γνωστὸς ἀπὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος· ἀντιπροσωπεύεται ἤδη ὑπὸ τῶν πριγκίπων Ἴζ-Βίρσταϊν καὶ Ἴζ-Βύδιγγεν καὶ τῶν κομήτων Ἴζ-Φίλιππσχάϊτς, Ἴζ-Βαίχτερσβαχ καὶ Ἴζ-Μέερχολτζ.

Ἰζέο· λίμνη τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας, μεταξὺ Κῶμο καὶ Ἴδρο. Ἔκτ: 62 τετρ. χλμ. Ὁμών. κωμόπ. κεῖται ἐπὶ τῆς Ν. ἀκτῆς. Κάτ: 3,000.

Ἰζέρ· παραπότ. τοῦ Ροδανοῦ καταρρέων ἐκ τῆς γαλλ. Σαβοΐας. Μῆκος 200 χλμ.

Ἰζὲρ - νομός· τῆς ΑΝΑ Γαλλίας. 8289 χλμ. Κάτ. 572,145. Πρ. Γρενόβλη. Ἐπαρχ. 4: Γρενόβλ, Τούρ-δὺ-Πέν, Σαὶν-Μαρσελλέν, Βιέννη. Δῆμοι: 45, κοινότητες 558. Ὄρη αἱ Ἄλπεις· μεγάλαι κοιλάδες, παγετῶνες, λειμῶνες ἀπέραντοι. Κτηνοτροφία, βιομηχανία.

Ἰζερὰν (Δίοδος)· εἰς ὕψος 2769 μ. ἐπὶ τῶν σαβοϊκῶν Ἄλπεων.

Ἰζέρνια· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς ἰταλ. διοικήσ. Μολίζης. Ἐπισκοπή. Κάτ: 8,000.—ἡ ἐπαρχ. 1929 τετρ. χλμ. Κάτ: 150,000.

Ἰζερνόρ· τὸ ποτὲ Ἴζαρνόδουρον, πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴν. Πλούσια ἐρείπια τῶν γαλατορρωμαϊκῶν χρόνων. Κάτ: 1,016.

Ἰζζεδὶν (φρούριον- Καλάμι)· χ. τοῦ δήμου Ἀρμένων, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 20. Κεῖται εἰς τὰ Ν παράλια τοῦ κόλπου τῆς Σούδας κάτωθεν τοῦ βουνοῦ Μαλάξας, ἐχρησίμευε δ' ἐπὶ τουρκοκρατίας ὡς ναύσταθμος.

Ἰζινύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός. Περίφημον βούτυρον, ἀκμ. ζωεμπορία. Κάτ: 2,808.

Ἰζινύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης. Κάτ: 314.

Ἴζολα· κωμόπ. τῆς αὐστρ. Ἰστρίας, ἐπὶ τοῦ Τεργεσταίου κόλπου. Κάτ: 6,000.

Ἴζολα· κωμόπ. τῆς ἰταλ. Καλαβρίας. Ἐπισκοπή. Κάτ: 2,200.

Ἴζολα-Μπέλλα, Ἴζολα-Μάδρε· ὄρα Βορρομαῖαι νῆσοι.

Ἴζολα - Γκρόσσα ἢ **Ἴζολα - Λούγκα**· ἡ ποτὲ Σκαρδόνα, μία τῶν ἐν Ἀδρίᾳ Δαλματικῶν νήσων, ΝΔ τῆς Ζάρας μὲ κύρ. οἰκισμὸν τὸ Σαλέ. Μῆκ. 44 χλμ. Πλάτ. 3. Κάτ: 13,000.

Ἰησουᾶται· θρησκευτικὸν τάγμα ἱδρυθὲν τὸν ΙΔ' αἰῶνα ἐν Ἰταλίᾳ, ὑποστηριχθὲν δὲ ὑπὸ τοῦ πάπα Οὐρβανοῦ Ε', ἀλλὰ καταργηθὲν τὸ 1668 ὑπὸ Κλήμεντος Θ'.

Ἰησουῖται· μέλη τῆς «Ἰησουϊτικῆς Ἑνώσεως», τάγματος θρησκευτ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἱδρυθέντος τὸ 1534 ὑπὸ Ἁγ. - Ἰγνατίου δὲ - Λογιόλα μὲ σκοπὸν καταπολεμήσεως τῶν αἱρέσεων καὶ διαπαιδαγωγήσεως τοῦ λαοῦ. Καταργηθὲν τὸ σῶμα ὑπὸ Κλήμεντος ΙΔ' ἀνασυνεστάθη ὑπὸ Πίου Ζ' τὸ 1814 Ἠρίθμησαν δὲ οἱ Ἰησ. μεταξὺ τῶν μελῶν των καὶ ἄνδρας ἐξόχου μορφώσεως καὶ πολλὰς μεγαλοφυΐας πάσης ἐποχῆς. Τῆς Γαλλίας ἐξεβλήθησαν ὁλοσχερῶς τὸ 1881.

Ἰησουΐτιδες ἢ **Ἰησουΐτίναι**· γυναικεῖον μοναχικὸν τάγμα ἱδρυθὲν τὸ 1534 ἀπὸ τῶν Ἀγγλίδων Οὐάρδας καὶ Τουϊτίας κατὰ μίμησιν τῶν Ἰησουϊτῶν τοῦ Λογιόλα. Ἐδίδασκον ἐν τοῖς ναοῖς χωρὶς νὰ ζῶσιν εἰς μονάς. Κατηργήθη τὸ σῶμα ὑπὸ Οὐρβανοῦ Η' τὸ 1631.

Ἰησοῦς· ὁ υἱὸς Σιρὰχ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἐκκλησιαστοῦ», ἀκμάσας κατὰ τὸν Γ' ἢ Β αἰῶνα π. Χ.

Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ· ἰουδαῖος στρατηλάτης ἐκ τῆς φυλῆς Ἐφραίμ, γεννηθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ, 1654 - 1544 π. Χ. Διεδέχθη τὸν Μωϋσέα 85τὴς τὴν ἡλικίαν, ἀνεχαίτισε τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰορδάνου καὶ διεβίβασε πεζῇ τοὺς Ἰσραηλίτας, ἐσταμάτησε τὴν τροχιὰν τοῦ ἡλίου μαχόμενος κατὰ τῶν Ἰεβουσαίων καὶ διένειμε τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας εἰς τὰς 12 φυλάς, ἃς καὶ ἐκυβέρνησεν ἐπὶ 25 ἔτη. Φέρεται καὶ ὡς συγγραφεὺς τοῦ ΣΤ' βιβλίου τῆς Π. Δ. Ἑορτὴ τὴν 1 Σεπτεμβρίου.

Ἰησοῦς-Χριστός· λέξις ἑβραϊκή, σημαίνει «Σωτήρ»· ὁ κατὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν «Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» γεννηθεὶς ἐν Βηθλεὲμ ὑπὸ τῆς Παρθένου Μαρίας ἀπὸ κτίσεως κόσμου 4004 ἔτη, ἢ ἀκριβέστερον 4963 (τὴν 25ην Δεκεμβρίου), ἤτοι τὸ 31ον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου καὶ τὸ 753 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Φαίνεται ἐν τούτοις καταφανὲς ὅτι ἀκριβέστερος εἶνε ὁ ὑπολογισμὸς τῶν Βενεδικτίνων καθ' ὃν ἐγεννήθη τὴν 5ην Δεκεμβρίου τοῦ 747 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης, ἤτοι 6 ἔτη πρὸ τῆς καθιερωμένης χρονολογίας. Κατὰ συνέπειαν ὁ Ἰησοῦς ἔζησε πράγματι 39 ἔτη καὶ ὄχι 33. — Ἐσταυρώθη ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου ἐν Ἱεροσολύμοις τὸ 33ον ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του κατὰ τὴν ὀρθόδοξον χρονολογίαν. Ὑπάρχει ἡ ἀρκετὰ λογικὴ δόξα ὅτι καὶ ὁ Ἰησοῦς, συμβολίζων τὸ «Φέγγος τῆς Ἀληθείας», δὲν ἀφίσταται πολὺ τῶν συνήθων παρ' ἀρχαίοις ἔθνεσιν συμβολισμῶν καὶ θεοποιήσεων τοῦ οὐρανίου φωτός, τοῦ φωτὸς τῆς εὐτυχίας, τοῦ Ἡλίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σκότος, ὅπερ ἐκπροσωπεῖ ἐνταῦθα ὁ διάβολος. Ἔχομεν τουτέστι καὶ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ τὰς δύο αἰωνίας τῆς φύσεως καὶ ἀντιμάχους δυνάμεις Ἀγαθὸν καὶ Πονηρὸν (Φῶς καὶ Σκότος).

Ἰθάκη ἢ **Θιάκι**· νῆσος ἐκ τῶν τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀποτελοῦσα τμῆμα τοῦ Νομοῦ Λευκάδος, φαινομένη δὲ ὡς συνέχεια τῆς Κεφαλληνίας, ἧς χωρίζεται διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Φισκάρδου. Ἡ νῆσος αὕτη εἶνε γνωστὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου ὡς διαμονὴ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶνε ἀπίθανον «νὰ μὴ τὴν ἐγνώριζε καὶ διόλου ὁ Ὅμηρος, διότι τίποτε δὲν ἀνεκαλύφθη τὸ μαρτυροῦν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὴν ἀρχαίαν της δόξαν. Κατὰ τὸν μεσαίωνα εἶχεν ἐρημωθῆ, τὸ δὲ 1504 ἡ Βενετία διεμοίρασε τὰς γαίας της εἰς Ἠπειρώτας ἀποίκους· ἔκτοτε δὲ ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν πολλαὶ ἀλβανικαὶ λέξεις. Καλλιέργεια καλλίστη. Ὁ λιμὴν Βαθὺ εἶνε κέντρον ἀνεπτυγμένης ἐμπορίας σταφίδων, ἐλαίου, οἴνου κ.τ.λ. Ἔχει τοποθεσίας ἐξόχου θέας, καθὼς δὲ λέγει ὁ μέγας γεωγράφος Reclus, «μεταξὺ τῶν Ἰθακησίων δὲν ὑπάρχουν οὔτε πτωχοὶ οὔτε πλούσιοι», εἶνε δὲ ὅλοι ἔμποροι καὶ ἐργατικοί. Ἔκτ: 97 τετρ. χλμ. Προϊόντα 200—250 χιλ. λίτραι σταφίδος, 900,000—1 ἑκατ. ὀκαδ. λαμπροῦ οἴνου καὶ 350,000 ὀκαδ. ἐλαίου. Ναυτικὸν ἐμπορ. 19 ἀτμόπλοια καὶ 160 ἱστιοφόρα. Ἔχει μίαν γραμμὴν ὀρέων ἄτινα χαμηλώνουν εἰς τὸ μέσον, μὲ ὑψηλοτ. κορυφὰς τὴν Ἀνωῒ 807 μ. Β καὶ τὸν Ἅγιον Στέφανον 671 μ. — Πρωτ: Βαθύ ἢ Ἰθάκη. Ἡ νῆσος διαιρεῖται εἰς 3 δήμους: Ἰθακησίων, Νηριτίων καὶ Πολυκτορίων καὶ περιέχει 3 κωμοπόλεις, 17 χωρία καὶ 3 μοναστήρια. Κάτ: 11,409.

Ἰθάκη, Θιάκι ἢ Βαθύ· πρωτ. τῆς νήσου Ἰθάκης καὶ τοῦ δήμου Ἰθακησίων, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Α τοῦ Λετοῦ ἀνοιγομένου ὁμων. βαθυκόλπου, οὗ τὴν θέαν τῆς εἰσόδου φράττει τὸ ὄρος Νήριτον (Αὐγή), ὁμοιάζοντος μᾶλλον πρὸς περίβουνον λίμνην παρὰ πρὸς κόλπωσιν ἀκτῆς. Εἶνε ἐκτισμένη ἀμφιθεατρικῶς ἀπὸ τῆς παραλίας πρὸς τοὺς πρόποδας τῶν ὑπερκειμένων βουνῶν, ἔχει δὲ ὡραίας οἰκοδομὰς μὲ κομψότατα κηπάρια, ὁδοὺς εὐρείας καὶ λίαν καθαράς, λαμπρὰν προκυμαίαν, ὅπου γίνεται ὁ περίπατος, πλατεῖαν ὡραίαν ἐγγὺς τοῦ λιμένος, ἣν κοσμεῖ τὸ Δημαρχεῖον καὶ ἡ λέσχη «Πηνελόπη», ἐνῷ ἐντὸς τοῦ λιμένος ἐπὶ νησίδος ὑψοῦνται αἱ σωφρονιστικαὶ φυλακαί, κάλλιστον ὑδραγωγεῖον μετ' ἀρθόνων ὑδάτων, ἐνῷ ἡ νῆσος γενικῶς ἐξεταζομένη ὑποφέρει ἐκ λειψυδρίας· διαιρεῖται δ' ἡ πόλις εἰς δύο μεγάλας συνοικίας: «Πεταλᾶτα» καὶ «Καραβᾶτα», ὀνομασθείσας, ἐκ τῶν δύο ἀρχαιοτάτων τῆς νήσου οἴκων, καὶ περιέχει ταμεῖον, τελωνεῖον, ἐπισκοπήν, ὡραίους ναούς, θαυμασίας πέριξ τοποθεσίας, ἀνεμομύλους γραφικούς, φυτείας ὡραίας καὶ ἑλλην. σχολεῖον, ἀσκεῖ δὲ ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον σταφίδων, ἐλαίου, οἴνων κ.τ.λ. Κάτ: 4,697.

Ἰθακησίων – δ ῆ μ ο ς τῆς νήσου Ἰθάκης, Πρωτ: Ἰ θ ά κ η (Βαθύ). Ἄλλο χ: Περαχῶρι. Κάτ: 5,724.

Ἴθακος· ἥρως τις, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ἰθάκη, ἀδελφὸς τοῦ Νηρίτου καὶ τοῦ Πολύκτορος.

Ἰθώμη· πόλ. ἐπὶ βράχων ἐν τῇ Πελασγιώτιδι Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Μητρόπολιν.

Ἰθώμη· ὄρος καὶ φρούριον τῆς Μεσσηνίας, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἰθωμάτα Διός.

Ἰθώμη· τροφός τις τοῦ Διός.

Ἰθώμης-δ ῆ μ ο ς τῆς Κορδίτσης, πρωτ. Φ α ν ά ρ ι. Ἄλλα χ: Γελάνθη, Γράλιστα, Γόλιτσα, Καπὰ, Κανάλια, Κιοῦρκα - Μαυρομμάτη, Κρανιὰ, Λοξάδα, Μαυρομμάτη, Μαγου-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίτσα. Μαγούλα - Φανάρι, Μαῦρα-Λιθάρια, Πύργος, Παλιοῦρι - Γορίτσα, Χάρμαινα καὶ ἡ μονὴ «Ἁγ. Γεωργίου». Κάτ : 8,599.

Ἰθώμης-δῆμος· τῆς Μεσσηνίας. Πρωτ. θερ. Μαυρομμάτι. Πρωτ. χειμ. Χαστήμπασα. Ἄλλα χ: Βουρνάζι, Δαλακλῆ, Δερμπέσια, Δραΐνα, Ζαγάραινα, Καλογερόρραχη, Κάστρο, Κεφαλληνοῦ, Κλῆμα, Λέζι, Λοῦμι, Λακκακούκια, Μαγκανιακό, Μάνεση, Μῆλα, Νηοχῶρι, Πεντιά, Σιάμαρη, Σιμίζα, Χρύσοβα καὶ ἡ Μονὴ «Κοίμ. Θεοτόκου» ἢ «Βουλκάνου». Κάτ: 6,124.

Ἵκα (Σὰν - Γερώνυμο - Δέ-)· πρωτ. ὁμων. νομοῦ τῆς Περουβίας, 280 χλμ. ΝΑ τῆς Λίμας, ἱδρυθεῖσα τὸ 1563. Κάτ: 7500.—Ὁ νομὸς Ἵκα: 37,572 τετρ. χλμ. Κάτ: 64.000.

Ἵκα ἢ Ποντουμάγιο· παραπότ. ἀριστ. τοῦ Ἀμαζονείου, ἄγνωστος ἐν μέρει, διαρρέων τὴν δημοκρατ. τοῦ Ἰσημερινοῦ, τὰ ΝΔ. τῆς Κολομβίας καὶ τὰ ΒΑ τοῦ Περοῦ. Μῆκ : 1,500 χλμ.

Ἰκαρία ἢ Νικαριά· νῆσος τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὀλίγον ΔΝΔ τῆς Σάμου. Ἐδαφοστραχὺ καὶ πετρώδες σκεπαζόμενον ὑπὸ δασωδῶν ὀρέων ὕψ. 2500 ποδῶν. Κοιλάδες κάλλιστα καλλιεργημέναι, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶνε ἐκτισμέναι αἱ οἰκίαι ἰδιαιτέρως ἑκάστη καὶ μὴ ἀποτελοῦται χωρία. Γεωργία, κτηνοτροφία καὶ ἄφθονος σπογγαλιεία. Διαιρεῖται εἰς τρεῖς κοινότητας, Ράχαις, Μεσαρίας καὶ Φανάρι, ἔχει δὲ πρὸς Ν μικρὸν ὅρμον καὶ θερμὰς πηγὰς παρὰ τὸ χωρίον Ἁγ. Κύρικος. Κλῖμα ὑγιεινόν. Παράγει κριθήν, σῖτον, οἴνους, σῦκα, μέλι, κηρόν, ξυλείαν, ἄνθρακας κτλ. Κάτ: 7,500, τὰ ἐννέα δέκατα Ἕλληνες.

Ἰκαρία· δήμ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἥρωος Ἰκαρίου.

Ἰκάριος· ἀθηναῖος, πατὴρ τῆς Ἐριγόνης, ὁ φιλοξενήσας τὸν Βάκχον.

Ἴκαρος· υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ Ἰκάριον πέλαγος καὶ ἡ νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ἰκαρία.

Ἴκαρος· ὀλυμπιονίκης, νικήσας σταδίων κατὰ τὴν 23 ὀλυμπ

Ἴκαρος· νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σάμον, ἡ ἄλλως Ἰκαρία (βλ. λ.), ἡ πρότερον ὀνομαζομένη Δολίχη.

Ἴκαρος· νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Ἰκαύνα· ποτ. τῆς ἀρχ. Γαλατίας, ὁ σημερ. Ὑόνν.

Ἰκέσιον· μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου.

Ἱκέτας· τύραννος τῶν ἐν Σικελίᾳ Λεοντίνων, γεννηθεὶς ἐν Συρακούσαις καὶ θανατωθεὶς τὸ 338 π. Χ.

Ἱκέτας· τύραννος τῶν Συρακουσῶν, 289—279 π. Χ., διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Θυμίωνος.

Ἰκίλιος (Σπούριος)· εἷς τῶν πρώτων δημάρχων τῶν Πληβείων ἐν Ρώμῃ, ὁ καθορίσας τὸ 493 π. Χ. τὸν «Ἰκίλιον» νόμον.

Ἰκίλιος (Λούκιος)· δήμαρχος τῶν Πληβείων τὸ 445 π. Χ. καὶ ἐπιτυχὼν τὴν εἰς τὸν λαὸν διανομὴν τῶν δημοσίων γαιῶν τοῦ Ἀβεν-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τίνου λόφου. Συζευχθεὶς τὴν Βιργινίαν (βλ. λ.) ἐγένετο εἷς τῶν πρώτων ἀρχηγῶν τῆς κατὰ τῶν Δεκάρχων ἐπαναστάσεως.

Ἴκιον· ἀκρωτήριον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας (Κρὶ-Νέζ).

Ἰκλαινα· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Πύλου. Κάτ: 318.

Ἰκολμκιλλ· μία τῶν νήσων Ἑβρίδων· ὄρα Ἰόνα.

Ἰκόνιον· (ἢ Κ λ ν ι α τουρκιστί)· π. τῆς μεσογείου Μικρᾶς Ἀσίας, 500 χλμ. Α τῆς Σμύρνης. Τὸ Ἰκόνιον ἦτο ἄλλοτε μεγίστη καὶ πλουσιωτάτη πόλις καὶ πρωτ. τῶν Σουλτάνων Σελτζούκ μέχρι τοῦ 1190, εἶχε δὲ ἀκρόπολιν καὶ φρούριον ἰσχυρότατα, μὴ σωζόμενα σήμερον, πλὴν μερικῶν ἀραβικῶν μνημείων, τάφων καὶ τεκέδων. Αἱ σημεριναὶ οἰκίαι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξύλιναι ἢ ἁπλαὶ καλύβαι. Κάτ: 38,000 ὧν 1,200 ἕλληνες καὶ ἀρμένιοι.

Ἰκόνιον· πρωτ. τῆς Λυκαονίας.

Ἰκός· μία τῶν βορείων Σποράδων, πλησίον τῆς Σκύρου· σήμερον λέγεται Σκυρόπουλον.

Ἰκόσιον· ἀρχ. π. τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, ἴσως ἡ σήμερον κατοικουμένη Ὠράν.

Ἰκουΐκουε· πρωτ. τῆς Χιλιανῆς ἐπαρχ. Ταραπάκας, καταληφθεῖσης ὑπὸ τῶν Χιλιανῶν τὸ 1879, 1,500 χλμ. Β τοῦ Σαντιάγο ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ· ἰόδιον, χαλκός, ἄργυρος· μεγάλη ἐξαγωγ. ἐμπόριον. Κάτ: 17,000.

Ἰκουΐτος· κωμόπ. τοῦ Περοῦ ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Μαράνιον. σταθμὸς ποταμοπλοΐας· μεγάλη ἐξαγωγὴ καουτσούκ. Κάτ: 4,000.

Ἰκουλίσμα ἢ **Ἐγγολίσμα**· λατιν. ὄνομα τοῦ Ἀ γ γ ο υ λ έ μ.

Ἰκ(σ)χὶδ (Ἀ β ο ῦ - Β ὲ κ ρ - Μ ω χ α μ μ έ δ)· ὁ ἀφαιρέσας τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῶν χαλιφῶν τοῦ Βαγδὰτ καὶ βασιλεύσας ἐν αὐτῇ ἀπὸ 933-946, ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Ἰ κ χ ι δ ι τ ῶ ν, οὓς τὸ 968 ἀ.τικατέστησαν οἱ Φ α τι μ ί τ α ι.

Ἰκτῖνος· μέγας ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Παρθενῶνα ἐν Ἀθήναις· τὸ Ἐλευσίνιον ἐν Ἐλευσῖνι καὶ τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλείᾳ, ἕκαστον κατὰ διάφορον σχέδιον.

Ἰκχίμ· παραπότ. τοῦ σιβηρικοῦ ποτ. Ἰρτίς. Μῆκ: 1675 χλμ.

Ἰκχίμ· πολίχνη τοῦ σιβηρικοῦ κυβερνείου Τοβόλσκ ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ., πρωτ. ὁμων. νομοῦ. 2 ἐτήσιαι ἐμποροπανηγύρεις. Κάτ: 7,500.

Ἰλ-κλπ.(=Hil-)· ὄρα καὶ Χ ί λ-.

Ἴλ (= νῆσος) κ.λ.π.· ὄρα καὶ Ἴ (σ) λ.

Ἰλαίρ (Ἱ λ ά ρ ι ο ς)-Ἅ γ ι ο ς· ἐπίσκοπ. Πδατιέ, διακριθεὶς ἐπὶ εὐγλωττίᾳ καὶ ζήλῳ, ἐξορισθεὶς εἰς Φρυγίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του Ἀριανιστῶν, 300;—367. Κατέλιπεν ἄριστα ἔργα. Ἑορτὴ τὴν 2)14 Ἰανουαρίου.

Ἰλαίρ (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπ. Ἀ.λῶν, 401—449, ἔγραψε πολλὰ κατὰ Πελαγιανῶν καὶ ἄ. Ἑορτὴ τὴν 5ην Μαΐου (ν).

Ἰλαίρ (Ἅ γ ι ο ς)-Ἱ λ ά ρ ι ο ς· πάπας ἀπὸ 461—467, ἐχθρὸς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Εὐτυχίου. Ἑορτὴ τὴν 9)21 Φεβρουαρίου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰλάνζ· χ. τῶν ἐλβετ. Γριζονιῶν μεταλλεῖα. Κάτ: 1,000.

Ἰλαρίων (Ἅ γ ι ο ς)· ἐκ Γάζης, 292 ;—372 ; Ἐπισκεφθεὶς τὸν Ἅγ-Ἀντώνιον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἠθέλησε νὰ ζήσῃ κατ' ἐκεῖνον, διένειμε τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς ἀδελφούς του καὶ τοῖς πτωχοῖς καὶ ἀπεσύρθη εἰς ἀπαισίαν τινὰ ἔρημον ὅπου ἵδρυσε πολλὰ μοναστήρια. Ἀπέθ. ἐν Κύπρῳ. Ἑορτὴ τὴν 9)21 ὀκτωβρίου.

Ἰλαττία· π. ἀρχ. τῆς Κρήτης, ὁ κάτ. Ἰλάτιος.

Ἴλβα καὶ **Αἰθαλία**· ἀρχ. ὄνομα τῆς νήσου Ἔ λ β α ς (βλ. λ.).

Ἰλ-βάρδ· νησὶς τοῦ Σηκουάνα, ἡ ποτὲ Ἴ ν σ ο υ λ α - Β ά ρ β α ρ α, ὑπαγομένη εἰς τὴν κοινότητα Σαὶν-Ραμβέρ.

Ἰλ-Βουσιὰρ (Δ')· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἔνδρ-ἐ-Λοάρ. Κάτ: 1426.

Ἰλβουρχάουζεν· κωμόπ. τοῦ δουκάτου Σὰξ-Μάϊνιγγεν, πρωτ. νομοῦ. Κάτ : 6,000. — Ὁ νομὸς 786 τετρ. χλμ. Κάτ : 60,000.

Ἰλδεβέρτος ὁ ἐκ Τ ο ύ ρ· ὁ «Σεβαστός»· ἀρχιεπίσκ. Τούρ, 1057 ; —1134. Ἔγραψεν ἀρίστην «Φιλοσοφικὴν Ἠθικήν», «Λατινικὰς ποιήσεις» καὶ ἄ.

Ἰλδεβρανδ· βασιλεὺς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λομβαρδῶν τὸ 736, ἐκθρονισθεὶς τὸ 744.

Ἰλδεβρανδ· πάπας· ὅρα Γ ρ η γ ό ρ ι ο ς Ζ'.

Ἰλδεβράνδου - ᾄ σ μ α· γερμ. δημῶδες ποίημα τοῦ Η' αἰῶνος.

Ἰλδεφὸνς ἢ **Ἀλφόνσος** (Ἅ γ ι ο ς)· ἀρχιεπ. Τολέδου ὅπου ἐγεννήθη τὸ 607. Ἀπέθ. τὸ 667 ἢ 669, γράψας «Περὶ Ἐκκλ Συγγραφέων» καὶ ἄ. Ἑορτὴ τὴν 11)23 Ἰανουαρίου.

Ἰλ - δὲ - Φράνς, ἤτοι Ν ῆ σ ο ς τ ῆ ς Γ α λ λ ί α ς (βλ. λ.).

Ἰλδουέν γάλλος ἀββᾶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Λουδοβ. Δεβονναὶρ, καταλιπὼν αὐτὸν χάριν Λοθαρίου καὶ Πεπίνου, στερηθεὶς δ' ἐκ τούτου τοῦ ἀξιώματος καὶ ἐξορισθείς. Ἔγραψε «Πράξεις τοῦ Μάρτυρος Διονυσίου».

Ἴλ-Δ'-Ὑὲ ἢ **Ἴλ-Διέ** (Ν ῆ σ ο ς Θ ε ο ῦ)· ὅρα Ὑ έ.

Ἰλερκάονες· λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας πρὸς τὸν κάτω Ἴ β η ρ α (Ἔβρον).

Ἰλὲτζκ ἢ **Ἰλέτζκοϊ-Γαρόδοκ**. κωμόπ. τοῦ ρωσ. κυβερν. Ὀρενβουργ, ὅπου ὁ Ἰλὲκ συμβάλλει εἰς τὸν Οὐράλ. Ἁλιεῖαι παράγουσαι 66,000,000 χιλιόγραμ. ἐτησίως· μεταλλουργικὴ σχολὴ· διαμονὴ τῶν εἰς καταδίκων. Κάτ: 6,000.

Ἴλι· ποτ. τῆς κεντρ. Ἀσίας καταρρέων τοῦ Τιὰν-Σιὰν καὶ χυνόμενος εἰς τὴν λίμνην Βαλκάσχ. Μῆκ: 750 χλμ. Ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς ἐπαρχ. τῆς κινεζ. διοικήσεως Καν-Σοὺ-Σὶν-Κιάγγ. Πρωτ: Σ ο υ ῖ β ο ῦ ν.

Ἰλία· ὄρ. Νουμήτορος· ὅρα Ρ έ α-Σ ι λ β ί α.

Ἴλια - Μουρόμετς· ἥρως ρωσ. δημωδῶν ᾀσμάτων καὶ νικητὴς τοῦ λῃστοῦ Σολοβέϊ.

Ἰλιέος (**Ῥὶο Δός -**)· ποτ. τῆς ΒΑ Βραζιλίας Μῆκ: 180 χλμ. ἐφ' οὗ ὁμών. κωμόπ. Κάτ: 3,200.

Ἴλιον· παλαιότερον ὄνομα τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἄλλως Τροίας. Πόλ. τῆς Τρωϊκῆς χώρας περίφημος διὰ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν της ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, 30 στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης.

Ἰλιονεύς· εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω.

Ἰλιόνη· κόρ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Πολυμνήστορος βασιλέως τῆς Θράκης αὐτοκτονήσασα μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας.

Ἰλισός· ποτ. τῆς Ἀττικῆς πηγάζων ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Κηφισὸν εἰς τὸ ΝΔ τῶν Ἀθηνῶν ἐκτεινόμενον φαληρικὸν ἁλίπεδον. Οἱ δύο οὗτοι ποτ. ἀποτελοῦσι τὸ πλησιέστερον τῆς τε ἀρχ. καὶ τῆς νέας π. Ἥδη ὁ Ἰλισός, διερχόμενος τῆς Α. πλευρᾶς τῶν Ἀθηνῶν, εἶνε ἐντελῶς ξηρός.

Ἴλλ· ποτ. τῆς γαλ. Βρετάνης, παραπότ. τοῦ Βιλλαίν. Μῆκ. 45 χλμ..

Ἴλλ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀνατολ - Πυρηναῖα· πρ. Κάτ: 3,341.

Ἴλλ· κωμόπ. ἱσπαν. Θέατρον ἄλλοτε σφοδρῶν ἀγώνων πρὸς τοὺς γάλλους.

Ἴλλ ἢ **Ἔλλ**· ὁ ἀρχ. Ἕλασος· ποτ. τῆς Ἀλσατίας - Λορραίνης, χυνόμενος εἰς τὸν Ρῆνον. Μῆκ: 205 χλμ., ὧν πλωτὰ τὰ 97.

Ἰλλάροι· χ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Χαυδάτα. Κάτ: 735.

Ἴλλ-ὲ-Βιλαίν· νομὸς τῆς Γαλλίας εἰς τὰ ΒΔ. 6,990 τετρ. χλμ. Κάτ: 626,875. Πρωτ. Ρέννα ι. Χώρα πεδινή, ἐνιαχοῦ λοφώδης (255 μ.), ὕδατα ἄφθονα· ἀρκετὰ δάση, μεγάλη παραγωγὴ μηλίτου, κτηνοτροφ. προϊόντα ἄριστα· ἀκμαία βιομηχανία· Ἐπαρχ. 6: Φουζέρ, Μονφόρ, Ρεδόν, Ρέννα, Σαὶν-Μαλό, Βιτρέ. Δῆμοι 43, κοινότητες 357.

Ἴλλερ· ὁ ρωμ. Ἴλαργος, παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Νοτ. Γερμανίᾳ. Μῆκ: 170 χλμ.

Ἰλλιβέρις ἢ **—θερρις**· ἀρχ. ὄνομα π. τῆς Ναρβωνικῆς Γαλατίας, ἡ ὕστερον Ἑλένη (Ἑλένη) πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς τοῦ Κωνσταντίνου. —Ἑτέρα Ἰλλ, ἐν Ἱσπανίᾳ ταυτίζεται πρὸς τὴν Γρενάδαν.

Ἰλλιέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ-ὲ-Λοάρ. Κάτ: 2,860.

Ἰλλιμάνι· γρανιτοπαγὴς ὀρεινὸς κόμβος τῶν βολιβιανῶν Ἄνδεων, οὗ ὑψ. κορυφὴ 6,410 μ.

Ἰλλινόϊς· μία ἀπὸ τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας. Ἔκτασις 146,717 τετρ. χλμ. Κάτ: 4,000,000. Χώρα πεδινὴ καὶ εὐφορωτάτη. Ποτ: Μισσισσιπῆς, Ἰλλινόϊς κτλ. Προϊόντα σιτηρὰ ἄφθονα, ὀπώρια, οἶνοι κτλ. Κτηνοτροφία πλουσιωτάτη καὶ μεγάλα ὀρυχεῖα λιθανθράκων καὶ μολύβδου. Δημόσιον χρέος 11,800,000 δολλάρια· — Πρωτ. Σπρίγγφιελδ εἰς τὸ κέντρον τῆς πολιτείας, ἡ ὁποία πρὸς τὰ ΒΑ ἔχει τὴν νῆσον Μίσιγγαν.

Ἰλλινόϊς· ἀριστερ. παραπ. τοῦ Μισσισσιπῆ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πολιτείᾳ. Μῆκ: 500 χλμ.

Ἰλλυρία· χώρα παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας. Ὁ κάτ. Ἰλλυριός. Ποτὲ ρωμαϊκὴ ἐπαρχία, εἶτα δὲ βασίλειον αὐστριακὸν (περιλαμβάνον δαλματικὰς καὶ αὖ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στριακὰς χώρας) μὲ 1,300,000 κατ. καὶ πρωτ. Λάϋβαχ.—Σήμερον διαιρεῖται εἰς 3 διοικήσεις: Τεργέστης, Καρνιόλης καὶ Καρινθίας. Ἡ ἀρχαία (κυρίως) Ἰλλυρία συνέπιπτε μὲ τὸ μεῖζον τμῆμα τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας.

Ἰλλυρικαὶ-Ἐ π α ρ χ ί α ι ἀρχαία διοίκησις τοῦ ναπολεοντείου κράτους περιλαμβάνουσα Καρινθίαν, Καρνιόλην, Ἰστρίαν καὶ Δαλματίαν· τὸ 1814—15 ἐπεστράφη εἰς τὴν Αὐστρίαν.

Ἰλλυρικαὶ-ν ῆ σ ο ι αἱ καταντικρὺ τῶν δαλματικῶν παραλίων, ὧν σπουδαιότεραι: Βέλγια, Χέρσο, Βράτζα, Λεσίνα, Σαβιοντσέλλο, Μέλεδα καὶ Κουρζόλα.

Ἴλμεν λίμνη· μεγάλη ἔκτασις ὑδάτων τοῦ Ρωσικοῦ Νόβοροδ συγκοινωνοῦσα μὲ τὴν μεγαλειτέραν Λαδόγαν, δεχομένη τὰ νερὰ τριῶν μεγάλων ποταμῶν καὶ ἔχουσα ἔκτασιν 918,5 τετργ. χιλιομ., χρησιμωτάτη δὲ διὰ τὴν συγκοινωνίαν. Παρὰ τοῖς ἀρχ. Σλαύοις ἐθεωρεῖτο ἱερά.

Ἰλμενάου κωμόπ. τοῦ γερμ. μεγ-δουκάτου Σάξ-Βάϊμαρ· σίδηρος, μαγνήσιον· ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 6,000.

Ἴλμερ γίγας τῆς σκανδιναυικῆς μυθολογίας.

Ἰλμινόστερ κωμόπ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Σόμερσετ. Κάτ: 3,500.

Ἰλόριν π. τοῦ Κεντρ-Σουδάν, ποτὲ πρωτ. ἐπαρχ. τῆς Γορούβας, ὑδὴ ἀνηκούσης εἰς τὸ Νουπέ. Μέγα ἐμπορ. κέντρον. Κάτ: 100,000.

Ἴλος ὁ μυθικὸς υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἱδρυτὴς τοῦ Ἰλίου.

Ἴλ-Ροῦδς (Δ') πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. νήσου Κορσικῆς, ἐπὶ τῆς ΒΔ παραλίας· ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 1958.

Ἰλτσέστερ χ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Σόμερσετ, πατρὶς τοῦ Ρ. Βάκωνος, ποτὲ ρωμαϊκ. σταθμὸς (Ἴ σ κ α λ ι ς). Κάτ. 1,000.

Ἰλχανιανοί μογγολικὴ δυναστεία τῆς Περσίας, ἧς ἀρχηγὸς ὁ Χ α σ ὰ ν - Μ π ο υ ζ ρ ο ὺ κ - Ἰ λ χ α ν ί ἢ Ἰ λ ὲ κ - Χ ά ν, ὅστις τὸ 1336 καθίδρυσε τὸν θρόνον τ υ ἐν Βαγδάτ. Ἡ δυναστ. κατερρίφθη τὸ 1390 ὑπὸ Ταμερλάνου.

Ἰμὰδ - Ἐδδαουλὰχ (Ἀ λ ῆ ς) ἀρχηγὸς τῆς δυναστείας τῶν Βουϊδῶν πολλὰς κατακτήσας χώρας, ἀποθ. δὲ τὸ 949.

Ἰμὰδ-Ἐδδὴν (Μ ω χ α μ μ ὲ δ) ὁ ἐπονομαζόμενος Ἔλ - Κ α τ έ β (=ὁ Γ ρ α μ μ α τ ε ὺ ς), γεννηθεὶς ἐν Ἰσπαχὰν, 1125—1501, καταλιπὼν δὲ τὸ ἄξίωμα τοῦ βασιλ. Γραμματέως χάριν τῶν γραμμάτων. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν τοῦ Σαλαδίνου», ποιήσεις καὶ ἄ.

Ἰμαζίγχ καὶ πληθυντικῶς **Ἰμαζίγχεν** ἰθαγενὲς ὄνομα τῶν Καβύλων καὶ Βερβέρων.

Ἰμαλάϊα -Ὄ ρ η παμμεγίστη βουνοσειρὰ μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰνδιῶν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀσίας, περιέχουσα τὰ ὑψηλότερα βουνὰ τῆς γῆς. Σύγκειται ἐκ πολλῶν σειρῶν διασταυρουμένων μήκους 2,300 χλμ. καὶ φθάνει εἰς ὕψος 8840 μ.—Αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ εὑρίσκονται εἰς τὸ κεντρικὸν τμῆμα· τὸ Γ α ο υ ρ ι ζ ά γ κ α ρ (Ἐβέρεστον) τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Γῆς (8840 μ.), ἡ Καντσιντζίγκα (8581 μ.), τὸ Σιχσοὺρ (8472 μ.), τὸ Δαβαλαγιρῆ (8180 μ.) καὶ 120 ἄλλαι κορυφαὶ μὲ ὕψος πλέον τῶν 5000 μέτρων.—Μέχρι ὕψους 4000 μ. αἱ πελώριαι κοιλάδες των σκεπάζονται ἀπὸ παμμεγίστους παγετῶνας, αἱ δὲ κορυφαὶ χάνονται διαρκῶς μέσα εἰς τὰ νέφη. Ἀπὸ τὰ ὄρη αὐτὰ πηγάζουν οἱ περίφημοι ποταμοὶ Ἰνδός, Σατλέδζ, Βραχμαπούτρας, Γάγγης καὶ Τζάμμας.—Μέταλλα, σίδηρος καὶ χαλκός, μέχρι 2,500 μ. δάση ἀπέραντα σκεπάζουν τὰ πλάγια τῶν βουνῶν. Τὰ σιτηρὰ καλλιεργοῦνται εἰς τὸ Θιβέτ, μέχρι 4600 μ. Εἰς δὲ τὴν Ἰνδικὴν μέχρι 3700 μ. Χόρτα ἀπαντῶνται μέχρι ὕψους 5290 μ, ὑπεράνω δὲ αὐτῶν ἀρχίζει ἡ ἀπελεύτητος ἔκτασις τῶν χιόνων καὶ τῶν πάγων. Ζῶα ἀπείρων εἰδῶν. Ἐκτείνονται ἀπὸ 27ο-36ο Β. πλ. καὶ 71ο-93ο Α. μήκ.

Ἰμάμ ἢ Ἰμάν (Ἰ μ ά μ η ς)· ἀρχηγὸς τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας· παρὰ τοῖς Σουννίταις συμπίπτει μὲ τὸν τίτλον «Χαλίφης», παρὰ δὲ τοῖς Σχυίταις, Ἰ μ ά μ εἶνε μόνοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλῆ, γαμβροῦ τοῦ Μωάμεθ. – Ἰ μ ά μ α ι κατ' ἐπέκτασιν καλοῦνται καὶ οἱ ὀθωμανοὶ κληρικοὶ οἱ ἀντίστοιχοι τῶν Χριστιανῶν ἐ φ η μ ε ρ ί ω ν. Ἐν Ἀραβίᾳ δὲ ἰμάμαι καλοῦνται φυλάρχαι τινὲς συγκεντροῦντες τήν τε πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν ἀρχήν, ὡς ὁ Ἰμὰμ τῆς Μασκάτης.

Ἰμάμ - Μουσᾶ· χ. τοῦ Ἰράκ-Ἀραβῆ ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Τίγριδος, 22 χλμ. ΒΔ τοῦ Βαγδάτ, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Μ ο υ σ ᾶ, θανόντος τὸ 799. Οἰκεῖται ὑπὸ πλουσίων Περσῶν.

Ἰμάμ - Τσαούσι· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας, 2 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 244.

Ἴμαος· μέγα ὄρος τῆς ἀρχ. Σκυθίας. Τοποθετεῖται ἀορίστως ἐπὶ τοῦ σημερ. Καυκάσου, τοῦ Ἰνδοκούχου ἢ τῶν Ἰμαλαΐων.

Ἰμαρέτ· τουρκικὸν ὀχύρωμα ἀντικρὺ τῆς Ἄρτης, ἡ σπουδαιοτάτη ἐν τῇ Ν Ἠπείρῳ στρατηγικὴ θέσις τῶν Τούρκων κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897. Καιεστράφη ὑπὸ τῶν πυροβολείων τῆς Ἄρτης. Ἐν αὐτῷ ὑπεγράφη ἡ μεταξὺ Τούρκων καὶ Ἑλλήνων ἀνακωχὴ κατὰ Μάϊον τοῦ 1897.

Ἴμβρασος· ποτ. τῆς Σάμου, ὁ πρότερον Π α ρ θ έ ν ι ο ς.

Ἴμβρος· νῆσος τῆς Θρᾴκης ἔναντι τῆς εἰσόδου τῶν Δαρδανελλίων ὧν ἀπέχει 20 χλμ. Ἔλιτ : 220 τετρ. χλμ. Ἔδαφος βουνώδες μὲ κορυφὴν τὸν Ἅγιον Ἠλίαν ὕψ. 595 μ. Ἔχει ἕνα ποταμίσκον, τὸ Μεγάλο Ποτάμι (Ἰλισός), πολλὰς δὲ κοιλάδας καταφύτους ἐξ ἐλαιῶν, σπαρτῶν, σιτηρῶν, ὀπρίων κ.τ.λ. Παράγει ὡραῖον μέλι καὶ ἔλαιον, τρέφει δὲ ἀξιόλογα ποίμνια καὶ μελίσσας. Πρωτ. ἔχει τὸ Κ ά σ τ ρ ο, ἐπὶ τῶν ερειπίων τῆς ἀρχαίας Ἴ μ β ρ ο υ, χωρία δὲ τὴν Παναγιὰ, τὸ Γλυκὸ, τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον, τὴν Ἀγριδίαν καὶ τὸ μεγαλείτερον ὅλων Σχοινοῦδι. Κάτ : 10,000, ἡ πρωτ. 2,000

Ἰμέρα· πόλ. τῆς Σικελίας κτισθεῖσα τῷ 648 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Ζάγκλης.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰμερεθία· ἡ ἀρχαία Κ ο λ χ ὶ ς, τμῆμα τῆς Καυκασίου Ρωσίας πρὸς τὴν Ἀρμενίαν. Πρωτ. Κ ο τ ά τ ι ς ἢ Κ ο υ τ ά ϊ ς. Κάτ: 85,000 Ἰμερεθιανοί, Ἀρμένιοι καὶ Ἑβραῖοι. Μέχρι τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ἀπετέλει μέρος τῆς Γεωργίας. Ἤδη μετὰ τῆς Μιγρελίας σχηματίζει τὸ κυβερνεῖον τῆς Κ ο υ τ α ΐ δ ο ς.

Ἰμέρινα ἢ **Ἐμιρνὲ** ἢ χ ώ ρ α τῶν Χ ώ β α ς· κεντρ. ἐπαρχ. τῆς Μαδαγασκάρ· 25,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,500,000. Πρωτ: Τ α ν α ν α ρ ί β ο.

Ἰμέριος· ἕλλην ῥήτωρ ἐκ Προύσης, διδάξας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, σχὼν δ' ἀκροατὰς τὸν Ἅγιον Βασίλειον καὶ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν. Κατέλιπε «Πανηγυρικὸν τοῦ Ἰουλιανοῦ» καὶ ἄ.

Ἰμίλκων· καρχηδόνιος στρατηγός, ὑποτάξας μέγα μέρος τῆς Σικελίας, ἀλλ' ἀποτυχὼν νὰ καταλάβῃ τὰς Συρακούσας ηὐτοκτόνησε τὸ 398 π.Χ.

Ἰμίλκων· ἕτερος καρχηδ. στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, ὑπερασπίσας ἡρωικῶς τὴν Καρχηδόνα κατὰ τοῦ Σκιπίωνος, ἀλλ' εἶτα προδοὺς καὶ μεταστὰς παρὰ τῷ ἐχθρῷ μετὰ 2,000 ἱππέων, συντελέσας οὕτω εἰς τὴν πτῶσιν τῆς Καρχηδόνος τὸ 147 π. Χ.

Ἰμίλκων· καρχηδόνιος θαλασσοπόρος, ἐπιχειρήσας κατ' ἀόριστον ἐποχὴν πλοῦν μέχρι τῶν βορείων βρεταννικῶν νήσων.

Ἰμίρμπεη· μέγα χ. τοῦ δήμου Λαμιέων, ὅπου ἱδρύθη τὸ ἔσχατον στρατηγεῖον τοῦ ἕλληνος Διαδόχου Κωνσταντίνου κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1897 (Μάϊος-Ἰούνιος). Κεῖται: 2 ὥρ. ΝΑΝ τῆς Λαμίας καὶ συνδέεται μετ' αὐτῆς διὰ προχείρου φορτηγοῦ σιδηροδρόμου. Κάτ: 1,228.

Ἴμμερμανν (Κ ά ρ ο λ ο ς-Λ έ β ρ ε χ τ)· γερμ. ποιητής, 1796 — 1840, γράψας καὶ ἄριστα δράματα καὶ μυθιστορήματα.

Ἰμόλα· τὸ ρωμ. Φ ό ρ ο υ μ - Κ ο ρ ν έ λ ι ι, π. ὀχυρὰ τῆς ἰταλ. Αἰμιλίας, 32 χλμ. ΝΑ τῆς Βολώνιας. Ἐπισκοπή, Βιομηχ. Ἀκαδημία. Κάτ: 32,000· Ἐδῶ οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1797.

Ἰμοῦδ· ἤτοι «ἄνθρωποι ἐλθόντες ἐκ τῆς θαλάσσης»· φυλὴ λιθουανική, οἰκίσασα τὰς ὄχθας τοῦ Νιέμεν, συγγενὴς δὲ τῶν Σαμογετῶν.

Ἰμπερία· διάσημος ἰταλὶς ἐπ τῶν παπῶν Ἰουλίου Β' καὶ Λέοντος Γ', ἧς οἶκος ἦν ἐντευκτήριον λογίων, καλλιτεχνῶν καὶ τῶν τῆς παπικῆς αὐλῆς.

Ἰμπεριάλι (Ἰ ω ά ν ν η ς Β ι κ έ ν τ ι ο ς)· γενουήνσιος ποιητὴς δοὺξ τοῦ Ἁγ. Ἀγγέλου, πρέσβυς παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Ἱσπανίας, τῷ δουκὶ τῆς Μαντούης καὶ τῷ πάπᾳ, ἀπέθ. τὸ 1645.

Ἰμπεριάλι (Ρ ε ν έ)· καρδινάλιος, 1651-1737, διοικητὴς τοῦ Φερράς. Μικροῦ δεῖν ἐγίνετο πάπας. Ὑπεστήριξε τὰ γράμματα καὶ ἵδρυσεν ἐν Ρώμῃ βιβλιοθήκην δημοσίαν.

Ἰμπεριάλι-Λερκάρι (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς-Μ α ρ ί α)· δόγης τῆς Γενούης. Ἐφιλονίκησε πρὸς Λουδοβῖκον 14ον, ὅστις ἐβομβάρδισε τὴν Γένουαν τὸ 1684 καὶ ἠνάγκασε τὸν Ἰμπεριάλι

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νὰ ἔλθῃ εἰς Βερσαλλίας καὶ νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιόν του.

Ἰμπερβιλλ· κωμόπ. τῆς Λουϊσιάνας (Ἡνωμ.-Πολιτ.). Κάτ: 3,200.

Ἴμπο· πρωτ. τῆς πορτογ. ἐπαρχ. Κάπο-Δελγάδο τῆς Μοζαμβίκης (ΝΑ Ἀφρική), ἐπὶ νήσου. Κάτ: 3,000.

Ἰμπός· κώμη τοῦ γαλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα, μὲ ὀχυρὸν ναὸν τοῦ ΙΔ' καὶ ΙΕ' αἰῶνος, καταφύγιον ἄλλοτε τῶν Προτεσταντῶν. Κάτ: 1575

Ἰμπραήμ (Ἀ β ο ῦ-Ἀ β δ α λ λ ά χ)· ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Ἀ γ λ α β ι τ ῶ ν (βλ. λ.) τὸν ΙΑ' αἰῶνα.

Ἰμπραήμ· ἀδελφὸς Μουρὰτ Δ', σουλτᾶνος τῶν Τούρκων, 1615—48, ἔκλυτος, καταλιπὼν πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν μέγαν βεζύρην Καρὰ-Μουσταφᾶν. Τὸ 1648 ἐπραγγαλίσθη καταστὰς μισητός.

Ἰμπραήμ-Βέης· ὀθωμανὸς ἐκ Κιρκασίας, ἀρχηγὸς τῶν Μαμελούκων, 1735;—1817. Κατέλαβε τὴν Κάτω-Αἴγυπτον, ἡττήθη τὸ 1805 ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Μεχμὲτ-Ἀλῆ καὶ ἀπεσύρθη εἰς Ἄνω-Αἴγυπτον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Νουβίαν τὸ 1811.

Ἰμπραήμ πασσᾶς Αἰγύπτιος πρίγκιψ ἐκ Καβάλλας τῆς Μακεδονίας, 1789—1848. Μετὰ πολλὰς ἐπιτυχίας κατὰ τῶν Βαχαβιτῶν Ἀράβων ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ Πασσᾶ τὸ 1819, τὸ δὲ 1824, μετὰ τὰς καταστροφὰς ἃς ἔπαθον ἐπανειλημμένως οἱ Τοῦρκοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, παρεκάλεσεν ὁ Σουλτᾶνος τὸν πατέρα τοῦ Ἰμπραήμ ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου Μεχμὲτ-Ἀλῆν νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀνεχώρησε μὲν μετὰ 18,000 πεζῶν καὶ 2,000 ἱππέων, ἀλλὰ προσβληθεὶς ἔμπροσθεν τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ Μιαούλη, ἔχασε τὸ ἥμισυ τοῦ στόλου του καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς Ρόδον, μόλις δὲ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1825 κατώρθωσε, μὲ τὰς ἐπικουρίας τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ, ν' ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν Μεθώνην καὶ νὰ κυριεύσῃ τὸ Ναυαρῖνον. Κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ φανῇ μετριοπαθὴς καὶ ἔκαμε προτάσεις εἰς τοὺς ἐπαναστάτας ὑποσχόμενος νὰ τοῖς δώσῃ χρήματα καὶ αὐτονομίαν· ἀλλ' ἐκεῖνοι τὸν ἀπέκρουσαν καὶ τότε ἀνέλαβε τὸν πόλεμον, θῦμα τοῦ ὁποίου πρῶτον ἔπεσεν ὁ Παπαφλέσσας μὲ τοὺς 600 του εἰς τὸ Μανιάκι. Ἐνίκησε κατόπιν τὸν Γιατρᾶκον καὶ τὸν Κολοκοτρώνην, κυριεύσας τὴν Τριπολιτσᾶν, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κυριεύσῃ τὸ Ναύπλιον καὶ περιωρίσθη νὰ καύσῃ τὸ Ἄργος καὶ νὰ λεηλατήσῃ τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν δὲ καὶ ἄλλας ἐπικουρίας νὰ κυριεύσῃ τὸ Μεσολόγγιον. Μόνον εἰς τὴν Μάνην δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιβληθῇ, νικηθεὶς ἐπανειλημμένως ἀπὸ τοὺς ὀρεινοὺς τοῦ Ταϊγέτου. Θὰ κατέστρεφε δὲ ἐντελῶς ὅ,τι οἱ τότε φιλονικοῦντες μεταξύ των ἐπαναστάται εἶχον κατορθώσει, ἂν δὲν ἐπενέβαινον αἱ δυνάμεις καὶ δὲν τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κάϊρον τὸ 1828. Τὸ 1831—32 ἐκυρίευσε τὴν Συρίαν, ἀλλ' ὁ Σουλτᾶνος ἐξοργισθεὶς καθῄρεσε τὸν Μεχμὲτ Ἀλῆν καὶ ἔστειλε τὸν Χουσεὶν Πασσᾶν κατὰ τοῦ Ἰμπραήμ, ὁ τουρκικὸς στρατὸς ὅμως κατετροπώθη ἐπανειλημμένως, θὰ προυχώρει δὲ ὁ Ἰμπραήμ ὡς ἐφαί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νετο μέχρι Κωσταντινουπόλεως ἂν καὶ πάλιν δὲν ἠμποδίζετο ἀπὸ τὰς Δυνάμεις δύο φορὰς καὶ δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ αὐτὴν τὴν Συρίαν. Διεδέχθη τὸν πατέρα του τὸ 1848 ἀλλὰ μετά τινας μῆνας ἀπέθανε.

Ἰμπραὴμ-Ἐφένδη· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, ἐγγύτατα τοῦ Πιαλίου. Κάτ: 200.

Ἰμπραήμη· χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος τῆς Ἀρκαδίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Καρύταινας. Κάτ: 300.

Ἰμπραήμπεη· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων, 2 1,2 ὥρ. ἀπὸ Κορίνθου. Κάτ: 347.

Ἰμπραμπούλ· χ. τῆς Ἄνω-Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθ. τοῦ Νείλου, ὅπου δύο αἰγυπτ. ναοὶ μὲ κολοσσιαῖα ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφὰς τοῦ κατακτητοῦ Ραμσῆ τοῦ Β'.

Ἴνα ἢ **Ἴνι**· βασιλ. τοῦ Βέτσες ἀπὸ 689—726, κατακτήσας τὴν χώραν τὴν ὅδὴ φέρουσαν τὸ ὄνομα Σόμερσετ καὶ ἱδρύσας τὴν περίφημον μονὴν τοῦ Γλαστόμβουρυ. Ἀπέθ. ἐν Ρώμῃ.

Ἰνάρως· υἱὸς τοῦ Ψαμμητίχου, β. τῆς Αἰγύπτου, ἀποστατήσας τῷ 462 π. Χ. κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Ἴναχος· ἴδε Εἶνατος.

Ἰναχὰν-Βαλκάν· Α προέκτασις τῆς Ροδόπης, εἰς τὰ σύνορα Θράκης καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίας.

Ἴναχος· πρῶτος βασιλ. τοῦ Ἄργους, ζήσας κατὰ τὴν ΙΗ' π. Χ. ἑκατ.

Ἴναχος· ποτ. τῆς Ἀργολίδος καταῤῥέων ἐκ τῶν περὶ τὴν Στυμφαλίδα ὀρέων, διαῤῥέων δὲ τὴν εὐφορωτάτην πεδιάδα τοῦ Ἄργους καὶ χυνόμενος διὰ τῆς Λέρνης εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου. Κοινῶς λέγεται Κεφαλάρι.

Ἴναχος· ποτ. τῆς Ἀκαρνανίας

Ἰναχώριον (= ρυακότοπος)· π. ἐν Κρήτῃ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν σημερινῶν «Ἐννέα Χωρίων» τῆς ἐπαρχίας Κισάμου, φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἡ ὀνομασία Ἐννέα Χωρία εἶνε παραφθορὰ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος «Ἰναχωρίου», καθότι τὸ ἐννέα δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν χωρίων, ἅτινα περιλαμβάνει ἡ ὀνομασία «ἐννέα χωρία», συμποσουμένων εἰς 16 καὶ πλέον.

Ἰνβεράρυ· π. τῆς Σκωτίας, πρωτ. τῆς κομητείας δ' Ἀργάϊλ, 125 χιλ. ΔΒΔ τοῦ Ἐδιμβούργου. Κάτ: 910. Εἰς τὰ περίχωρα ἔπαυλις τῶν δουκῶν δ' Ἀργάϊλ.

Ἰνβερκάϊθιγη· χ. καὶ λ. τῆς Σκωτίας ἐπὶ τοῦ κόλπου Φὸρθ 14 χλμ. ΒΔ τοῦ Ἐδιμβούργου. κάτ: 2,000. Ἀρχαία βασιλικὴ διαμονή.

Ἰνβέρνες· π. τῆς Σκωτίας, πρωτ. τῆς ὁμωνύμου κομητείας, 182 χλμ. ΒΔ τοῦ Ἐδιμβούργου ἐπὶ τοῦ Νές· κάτ: 18,000. Λιμὴν ἀσφαλής. Ποτὲ πρωτ. τῶν βασιλέων. Κλίμα ὑγρὸν καὶ ψυχρόν. Πολλαὶ κελτικαὶ ἀρχαιότητες καὶ οἱ περίφημοι παράλληλοι δρόμοι, οἱ «Δρόμοι τοῦ Φίγγαλ».

Ἰνγεβούργη· βασίλισσα τῆς Γαλλίας, θυγ. Βαλδεμὰρ τοῦ Α' τῆς Δανίας, συζευχθεῖσα τὸν Φίλιππον Αὔγουστον τὸ 1193, ὅστις ἐξεδίωξεν αὐτὴν χάριν τῆς Ἀγνῆς, θυγ. τοῦ δου-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κὸς ξδὲ Μερανί, ἀλλὰ τὴν παρέλαβε καὶ αὖθις, κατόπιν ἐπιτιμίου τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ' τὸ 1201. Ἀπέθ. χήρα τὸ 1236.

Ἰνγκεῖγιε· γερμανιστὶ Ἐνγκεγιέ· μικρὰ π. τῆς Ἀλσατίας 17 χλμ. ΒΑ τῆς Σαβέρνης· κατ: 2,800.

Ἰνγκελμίνστερ π. τοῦ Βελγίου (Φλάνδρα Δυτ.)· 10 χλμ. Β. τοῦ Κουρτραΐ· κάτ: 6,200. Νίκη ἐκεῖ τῶν Γάλλων κατὰ τῶν Ἄγγλο-Ἀνοβριανῶν τῇ 10 Μαΐου 1794.

Ἰνγκελχάϊμ· ὄνομα δύο πόλεων τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Ἔσσης. Ἡ μὲν Νίδερ - Ἰγκελχάϊμ 13 χιλ. Δ. τῆς Μαγιάνς καὶ 2 χιλ. τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ρήνου, κάτ. 2850. Ἐρείπια ἀνακτόρου τοῦ Καρολομάγνου. Ἡ ἑτέρα Ὄβερ-Ἰνγκελχάϊμ, 13 χλμ. ΝΔ τῆς Μαγιάνς, κατ. 3,310.

Ἰνγκεμαν (Βερνάρδος - Σεβερέν)· δανὸς συγγραφεύς, 1789 - 1862, καθηγητὴς καὶ κατόπιν διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημείας τῆς Σορης. Ἔγραψε πλεῖστα ποιήματα, δράματα καὶ μυθιστορήματα.

Ἰνγκολστατ· τὸ ρωμαϊκὸν Ἀουρεάτουμ π. τῆς Βαυαρίας 72 χλμ. Βτοῦ Μονάχου ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Σιοῦττερ· κατ. 18,100. λ. ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως. Τάφος τοῦ Τιλλύ. Ὁ Γουστάβος Ἀδόλφος τὴν ἐπολιόρκησε τὸ 1632. Ὁ Λουδοβίκος τῆς Βάδης τὴν κατέλαβε τὸ 1704. Πατρὶς τοῦ Βάϊσμυπτ.

Ἰνγκοῦλ· ποτ. τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας πηγάζων ἐν τῷ κυβερ. Χερσῶν καὶ χυνόμενος εἰς τὸ τέναγος τοῦ Βούγγ πλησίον τοῦ Νικολάϊεφ. Μῆκ: 200 χιλ.

Ἰνγκουλῆ· δὲ Κρουαλάνδ· Ἀββᾶς τοῦ Κρουαλάνδ, ἄγγλος, κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα.

Ἰνγκούς· μουσουλμανικὸς λαὸς τοῦ Καυκάσου, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Τερὲκ (16,000 περίπου).

Ἰνγκράσσιας (Ἰωάννης - Φίλιππος)· ἰατρὸς ἐκ Παλέρμου, 1510—1580. Ἔκαμεν ἀνακαλύψεις ἀνατομικάς. Ὠνομάσθη Σικελὸς Ἱπποκράτης διὰ τὴν πρὸς τοὺς συμπατριώτας του ἀφοσίωσιν κατά τινα λοιμόν.

Ἰνδαρὲς (Δημήτριος)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Λειβαρτζίου τῶν Καλαβρύτων, διακριθεὶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Πουσίου (κατὰ τῶν Λαλιωτῶν) ἐν τῇ ὀχυρώσει τῶν σωμάτων. Ἐτραυματίσθη κατόπιν εἰς τινα συμπλοκὴν ἐν Ἁγ. Βλασίῳ τῶν Καλαβρύτων.

Ἰνδζιδζιὰν (Παῦλος)· 1758-1833· ἁρμένιος λογογράφος. Συνέγραψε γεωγραφικὰ καὶ ἱστορικὰ συγγράμματα.

Ἰνδίαι· γενικὴ ὀνομασία τῶν δύο μεγίστων χερσονήσων τῆς Νοτ. Ἀσίας, Ἰνδοστὰν καὶ Ἰνδοκίνας, εἰς ἃς δύναται νὰ συμπεριληφθῇ καὶ τὸ ἀπειράριθμον σύμπλεγμα τῶν Ἰνδικῶν Νήσων (Ἰνδονησία), ἤτοι ἔκτασις 6 ἑκατομμυρ. τετρ. χλμ. καὶ πλέον μετὰ 400—450,000,000 κατοίκων.

Ἰνδίαι —Ἀνατολικαὶ ἢ **Μεγάλαι Ἰνδίαι**· ὅρα Ἰνδοστάν, Ἰνδοκίνα, Ἰνδονησία.

Ἰνδίαι - Δυτικαί· ὄνομα δοθὲν εἰς τὰς νήσους Ἀντίλλας ὑπὸ τοῦ Κολόμβου, νομίσαντος κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶχε περιπλεύσει τὴν γῆν καὶ φθάσει

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐξ ἀντιθέτου εἰς τὰ παράλια τῶν κυρίως Ἰνδιῶν (Ἀνατολικῶν).

Ἰνδίαι — Ὁ λ λ α ν δ ι κ α ὶ ἢ **Ἰνδονησία**· περιληπτικὸν ὄνομα τῶν ὁλλανδικῶν κτήσεων εἰς τὸ ἰνδικὸν ἀρχιπέλαγος τῆς ΝΑ Ἀσίας, ἤτοι αἱ νῆσοι Ἰάβα, Σουμάτρα, Βορνέο, Κελέβη, καὶ Μολοῦ κλπ. (βλ. λ.)

Ἰνδιάνα· μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, Α τῆς Ἰλλινόϊς. Ἔκτασις 94,143 τετρ. χλμ. Χώρα πεδινὴ καὶ εὔφορος, ποτιζομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Ὀχάϊο, Βάβασχ, Οὐάϊτ καὶ διασχιζομένη ἀπὸ πολλοὺς σιδηροδ. Ἔχει πλούτια στρώματα λιθανθράκων, ἀκμάζουσαν γεωργίαν, κτηνοτροφίαν, βιομηχανίαν καὶ ἐμπόριον, πρωτ. δὲ τὴν Ἰ ν δ ι α ν ά π ο λ ι ν, εὑρισκομένην εἰς τὸ κέντρον τῆς πολιτείας πλησίον τοῦ Λευκοῦ(Οὐάϊτ) ποταμοῦ,μὲ 12 σιδηροδρ.σταθμοὺς καὶ λαμπρὰ βιομηχανικὰ ἐργοστάσια. — Κάτ: τῆς Πολιτ. 2,300,000· τῆς πρωτ: 120,000.

Ἰνδιανάπολις· πρωτ. τῆς Ἰνδιάνας (Ἡνωμ-Πολιτ.), 800 χλμ. Δ τῆς Οὐάσιγκτον, ἱδρυθεῖσα τὸ 1820-25. Μεγάλα χυτήρια, ἀκμ. ἐμπόριον. Ἄριστοι σχολαί. Κάτ: 120,000.

Ἰνδίβιλις· πρίγκιψ τῶν Ἱλεργέτων ἐν Ἱσπανίᾳ,σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων. Ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν ἐν μάχῃ τὸν Π. Σκιπίωνα πατέρα τοῦ μεγάλου Σκιπίωνος τὸ 212 π. Χ. Κατόπιν συνεμάχησε πρὸς τοὺς Ρωμαίους κατὰ τῶν Καρχηδονίων. Ἐφονεύθη εἴς τινα μάχην τὸ 205 π. Χ.

Ἰνδιγκίρκα· ποτ. τῆς Σιβηρίας, χύνεται εἰς τὸν Παγωμένον Ὠκεανόν,μῆκ. 1500 χιλ. Παρὰ τὰς ἐκβολάς του ἡ ρωσικὴ ἀποικία Ρ ο υ σ κ ο ῦ ὲ - Ο ὐ σ τ ι έ.

Ἰνδικὴ-Τοπαρχία (Ἰ ν δ ι α ν - Τ ε ρ ρ ί τ ο ρ υ)· τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, κειμένη Β τοῦ Τέξας καὶ ἔχουσα μεγάλας πεδιάδας, παχύματα λιβάδια καὶ ἀνεπτυγμένην κτηνοτροφίαν. Ἔκτ: 159,900 τετρ. χλμ. Ποταμοὶ ὁ Καναδᾶς καὶ ὁ Ἐρυθρός, πρωτ. Τ α λ ε κ ο υ ά χ. Κάτ: 85,000 ὧν 7",000 Ἰνδοί, Σεσόκοι, Σεγιένναι, Ὀσάγγοι, Κρίκκαι, Πάουνοι, Κομάγχαι κλπ.

Ἰνδικὸς Ὠκεανός· θαλασσία ἔκτασις μεταξὺ Ἀφρικῆς, Ἀσίας, Ἰνδικῶν νήσων,τῆς Β Ὠκεανίας καὶ τοῦ Ν.Παγωμ.Ὠκεανοῦ. Ἔκτ: 74 ἑκατομ. τετρ. χλμ. Βάθος δὲ γνωστὸν μέχρι 5,664 μέτρων.

Ἰνδιῶν - Ἑταιρεία· ἱδρύθη τὸ 1718—1719 ὑπὸ Λόου πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ Μισσισσίπη, ταῦ Σενεγάλ, καὶ τῶν Δυτ. Ἰνδιῶν, ἀλλ' ἀπέτυχε καὶ διελύθη τὸ 1720.

Ἰνδιῶν - Ἑταιρεία-Ἀγγλική. ἱδρύθη ὑπὸ ἐμπόρων ἐκ Λονδίνου τὸ 1599εὐρέθη δὲ μὲ 400,000 λιρ.κεφάλ. τὸ 1612. Τὸ 1688 κατέστησε πρωτ. τῶν κτήσεών της τὴν Βομβάην.Τρεῖς ἄλλαιἑταιρεῖαι ἱδρυθεῖσαι κατόπιν συνεχωνεύθησαν μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὸ γεν. ὄνομα «Ἡνωμένη Ἑταιρία τῶν Ἀνατολ. Ἰνδιῶν» καὶ νέαι κατελήφθησαν χῶραι. Τὸ 1773 ἵδρυσε κυβέρνησιν τῶν Ἰνδιῶν ἐν Καλκούττᾳ, ὑπὸ δὲ τὰς προεδρίας ταῦ Οὐελλέσλεϋ(1798-1805), τοῦ Μάϊντο (1805—1813) καὶ τοῦ Ἄμχερστ (1824—1828), αἱ κτήσεις της ἀπετέλεσαν μεγίστην ἐπι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

κράτειαν, ἧς τὴν κυβέρνησιν ἀνεγνώριζε πλέον ἡ Μεγ-Βρεττανία καὶ ἐκ τῶν 18 διευθυντῶν τοὺς 6 ὠνόμαζε τὸ Στέμμα, πᾶσα δὲ μεταρρύθμισις ἀπηγορεύθη πλέον. Τέλος δέ, μετὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν Σιπάγιων, ἡ ἑταιρεία διελύθη, τὴν 1 νοεμβρ. 1858 (ν), καὶ τὰ κράτη της περιῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ἰνδιῶν-Ἀνατολικῶν-Ἑταιρεία· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο τὴν 8)20 Μαρτίου 1602 ἠνώθησαν εἰς ἓν ἅπασαι αἱ ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν συσταθεῖσαι ἐμπορικαὶ ἑταιρεῖαι πρὸς ἐμμετάλλευσιν τοῦ ἀνατολ. ἐμπορίου, μὲ ἀρχικὸν κεφάλαιον 6,500,000 φλωρινίων. Σὺν τῷ χρόνῳ κατέκτησε τὰς Ἰνδικὰς νήσους ἐπεκτείνασα τὴν ἐπιρροήν της μέχρις Αὐστραλίας ἔτι καὶ Τασμανίας. Τὸ 1801 ἡ ἑταιρεία ἐχρεοκόπησεν, ἡ δὲ Ὁλλανδία πληρώσασα τὰ χρέη της, ἐκληρονόμησε τὰς κτήσεις της.

Ἰνδιῶν-Ἀνατολικῶν-Γαλλ-Ἑταιρεία· αὕτη ἱδρύθη τὸ 1604· τὸ 1763 εἶχεν ἱδρύματα ἐν Μαδαγασκάρ καὶ Ἰνδοστάν, κατηργήθη δὲ τὸ 1790.

Ἰνδιῶν-Δυτικῶν-Γαλλ.-Ἑταιρεία· ἱδρύθη ὑπὸ Κολμπὲρ τὸ 1664 διὰ τὸ ἐμπόρ. τῶν Ἀντιλλῶν· ἀλλ' ἀπέτυχεν ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἀποίκους συναγωνισμῷ.

Ἰνδοβρεταννικὸν - Κράτος· ὅρα Ἰ ν δ ί α ι, Ἰ ν δ ο σ τ ά ν, Ἰ ν δ ο κ ί ν α.

Ἰνδόην ἡ **Ἴνδω** (Χ ί ν δ ω)· ἡ μεγίστη τῶν νορβηγ. Λοφόδεν νήσων εἰς τὸν Βόρ. Ὠκεανόν, πρὸ τῶν ΒΔ ἀκτῶν τῆς Νορβηγίας. 1238 τετρ. χλμ. Κάτ: 11,000.

Ἰνδοευρωπαῖοι, Ἰνδευρωπαϊκαὶ - φ υ λ α ί, Ἰνδευρωπαϊκαὶ-γ λ ῶ σ σ α ι· περιληπτικὸν ὄνομα τῶν λευκῶν φυλῶν τῶν κατοικουσῶν τὴν μέσην καὶ δυτικὴν Ἀσίαν ἄχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ὡς καὶ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, προελθουσῶν δὲ κατ' ἐξέλιξιν ἐκ τῶν πρώτων Ἀ ρ ί ω ν τῆς Κεντρώας Ἀσίας (Θιβέτ, Βόρ, Ἰνδική, Ἰράν). Γ λ ῶ σ σ α ι δὲ Ἰνδοευρωπαϊκαὶ εἶναι ἡ σανσκριτικὴ ἡ ἑλληνική, ἡ λατινικὴ καὶ αἱ ἐκ τούτων παραχθεῖσαι σύγχρονοι (ἰνδογερμανικὰ ἰδιώματα) κλπ.

Ἰνδοί· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γνωρίζονται οἱ κάτοικοι τῶν Α. Ἰνδιῶν (Ἰ ν δ ο σ τ ά ν ἰδίως) καὶ οἱ ἰθαγενεῖς Ἀμερικανοί, οἵτινες ὅμως διαφέρουν πολὺ τῶν πρώτων. Οἱ κ υ ρ ί ω ς Ἰ ν δ ο ί κατάγονται ἀπὸ τοὺς Ἀρίους τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας καὶ ἔχουσι σχεδὸν εὐρωπαϊκὰ χαρακτηριστικά, σῶμα ὡραῖον καὶ μᾶλλον ὑψηλόν, κομψὰς χεῖρας καὶ πόδας, ὀφθαλμούς, κόμην καὶ γένειον μαῦρα, χρῶμα δὲ κιτρινωπόν, ἐλαιῶδες ἢ καὶ μαῦρον εἰς τὰς μικτὰς φυλάς. Οἱ Ἰ.-δοὶ εἶνε λαὸς φύσει πνευματώδης καὶ ἀνεπτυγμένος, χιλιάδας δ' ἔτη π. Χ. εἶχε λαμπρὸν πολιτισμὸν καὶ πλήρη θρησκείαν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἄλλων λαῶν καὶ ἰδίως τῶν Μωαμεθανῶν, οἱ Ἰνδοὶ κατέστησαν δύσπιστοι καὶ ἐκδικητικοί, ἀλλὰ φίλεργοι καὶ φιλομαθεῖς εἰς ἄκρον. Οἱ Ἀ μ ε ρ ι κ α ν ο ὶ Ἰ ν δ ο ὶ σχηματίζουν τὴν ἐντοπίαν Ἀμερικανικὴν φυλήν, καὶ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄγριοι. Ὅρα Ἀ μ ε ρ ι κ. φ υ λ ή.

Ἰνδοκίνα· ἡ τρίτη καὶ ἀνατολι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κωτάτη μεγάλη χερσόνησος τῆς Ἀσίας συνορεύουσα Β μὲ τὴν Κίναν, Δ μὲ τὰς Ἀγγλικὰς κτήσεις τοῦ Ἰνδοστὰν καὶ βρεχομένη ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου Δ, τῆς Σινικῆς θαλάσσης ΝΑ σχηματίζουσα δὲ δευτέραν μακρὰν καὶ στενὴν χερσόνησον, τὴν Μαλάκαν. Ἔκτ : 2,167,435 τετρ. χλμ. Ἡ Ἰνδοκίνα συγκειται ἀπὸ τὸ μέγα αὐτόνομον κράτος Σιάμ, τὰ μικρὰ κρατίδια τῆς Μαλάκας, τῶν Βρεττανικῶν κτήσεων Βιρμανίας καὶ Στραίτς —Σέττλεμεντς, τοῦ ὑποτελοῦς εἰς τὴν Ἀγγλίαν Μανιπούρ, τῶν Γαλλικῶν κτήσεων Κοχιγκίνας καὶ Καμβότζας καὶ τοῦ ὑποτελοῦς εἰς τὴν Γαλλίαν Ἀννάμ. Εἶνε χώρα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βουνώδης καὶ δασοσκεπὴς καὶ ἔχει 4 μεγάλους ποτ., Ἰραβάδην, Σαλουέν, Μενὰμ καὶ Μεκόγκ καὶ πολλοὺς μικροτέρους. Κάτ : 40 ἑκατομ.

Ἰνδοκίνα-Γαλλική γενικὸν ἐπίσημον ὄνομα τῶν γαλλ. κτήσεων τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς, ἤτοι: τῶν

Κοχιγκίνας ἔκτ: 60,000	
τετρ. χλμ. Κάτ:	1,900,000
Καμπόδτζης ἔκτ: 100.000	
τετρ. χλμ. Κάτ:	1,600,000
Ἀννὰμ ἔκτ. 265,000	
τετρ. χλμ. Κάτ:	5,500,000
Τογκίνου ἔκτ: 105,000	
τετρ. χλμ. Κατ:	13,000,000
Σύνολον ἔκτ: 530,000	
Σύνολον Κατ:	22,000,000

Πρωτ. Χανόϊ, μὲ 4 ὑποδιοικήσεις ἀπὸ τοῦ 1891.

Ἰνδοκοῦχον, ἢ μᾶλλον **Κίνδου -κοὺχ** (Ὄρος-Ἰνδικόν)· ὁ ἀρχ. Παροπάμισος· γρανιτοπαγὴς ὀροσειρὰ τῆς Κεντρ-Ἀσίας, ἀπὸ Χερὰτ μέχρι Παμίρ, διπλῆ, ἐνουμένη διὰ τοῦ Κὸχ-ι-Βαβᾶ, χωριζομένη δὲ τῶν Ἰμαλαΐων διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰνδοῦ. Τὰ Α ἔχουν ὕψος 4,500—6,000μ. Ἡ κορυφὴ Τεριτσμίρ: 7,500 μ.

Ἰνδόρα· π. τοῦ Ἰνδοστὰν (Μάλβα) 680 χλμ. ΝΝΔ τοῦ Δελχί, πρωτ. Κράτους ὑποτελοῦς· κατ: 80,000.— Τὸ κράτος τοῦ Ἰνδόρ, τὸ ἄλλως καὶ Χόλκαρ, ἔχει ἔκτασιν 20,914 τετρ. χλμ. καὶ 1,000,000 κατ. εἶνε δὲ ὑποτελὲς εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ τοῦ 1818.

Ἰνδός· ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Σινδ μεγάλου ποτ. τῆς Ἰνδικῆς, δεχόμενος τὸν Ὑδάσπην, τὸν Ὑδραότην καὶ τὸν Ὕφασιν, ἐχύνετο εἰς τὴν Ἐρυθραίαν διὰ πολλῶν στομίων σχηματιζόντων μέγα δέλτα. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔπλευσε τὸν ποταμὸν τοῦτον μέχρι θαλάσσης. Καταρρέων ὁ Ἰνδὸς τῶν Θιβετανικῶν Ἰμαλαΐων, δέχεται πρῶτον τὸν Καβοὺλ εἶτα δὲ τὸν Πεντζάμπ (Πενταπόταμον), κατέρχεται δὲ δι' ἀσταθοῦς ρείθρου πρὸς Ν καὶ διὰ 3 ἑλτα ἑλωδεστάτου χύνεται εἰς τὴν Ὁμανικὴν θάλασσαν μετὰ ροῦν 2,800 χλμ.

Ἰνδοστάν· μεγίστη χερσόνησος τῆς Ἀσίας, κατέχουσα τὸ κέντρον τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς χωρῶν. Χωρίζεται τῆς Κίνας διὰ τῶν ὑψηλοτάτων Ἰμαλαΐων ὀρέων, βρέχεται δὲ ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Ὁμανικοῦ καὶ τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου (Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ)· ἔχει Α τὴν Ἰνδοκίναν (Βιρμάν), ΒΔ δὲ τὸ Βελουτζιστάν. Ἔκτ. 3,575,000 τετρ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χλμ., ἐκ τῶν ὁποίων 1,926,000 ἔχει τὸ Β μέρος, τὸ κυρίως Ἰνδοστὰν (χωρα τῶν Ἰνδῶν), 1,650,000 δὲ τὸ Ν, ἤτοι τὸ καλούμενον Δεκάν, τὸ ὁποῖον εἶνε χώρα ὑψηλή, ἔχουσα Β τὰ Βίνδια ὄρη, Δ τὰ Δυτικὰ Γάτ μὲ κορυφὰς 2000 μ. καὶ Α τὰ Ἀνατολικὰ Γάτ χαμηλὴν βουνοσειρὰν ὕψ. 1,000 μ. Ἑνοῦνται δὲ αἱ δύο αὗται σειραὶ μὲ τὰ Κυανᾶ ἢ Νελγερικὰ ὄρη ὕψ. 2,648 μ. καὶ ἔχουν μεσημβρινῶς βαθεῖαν κοιλάδα καταλήγουσαν εἰς τὰ Ἀλιγερινὰ ὄρη ὕψ. 2,800 μ. καὶ τὸ Κομορῖνον ἀκρωτ. ὕψ. 1,245 μ. Ποταμοὺς τὸ Δεκὰν ἔχει τὸν Νερβάδαν, Ταπτῆν, Μαχανάδην, Γοδαβέρην, Κιστνὰν ἢ Κρισχνάν, Καϋέρην κτλ.—Τὸ Β δμως Ἰνδοστὰν ἔχει τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς γῆς Ἱμαλάϊα, καὶ ποταμοὺς μεγίστους τὸν Ἰνδόν, τὸν Γάγγην, τὸν Βραχμαπούτραν καὶ τοὺς μεγάλους παραποτάμους των, μεγίστην δὲ βαλτώδη καὶ λιμνώδη ἔκτασιν ΒΔ.— Κλίμα γλυκὺ καὶ ὑγιεινόν, παραλλάσσον ὅμως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ παρουσιάζον εἰς τὰ νότια βροχὰς πολλὰς καὶ τρικυμίας μεγάλας. Αἱ φυσικαὶ φυτεῖαι τοῦ Ἰνδοστὰν καὶ τὰ δάση του εἶνε ἀπέραντα καὶ πλουσιώτατα εἰς παντὸς εἴδους φοίνικας, μοσχοκάρυα, καννέλλαν, ζιγγίβερι, πέπερι, ἀφθονωτάτην ὄρυζαν, ζαχαροκάλαμον, καφένι, λουλάκι, σιτηρά, ὀπωρικά, τέιον, κάνναβιν, ἔλαιον, ὄπιον, κόρχορίν καὶ πολλὰ ἄλλα. Τὰ ζῷα ἐπίσης εἶνε ἀπείρων εἰδῶν· ἐκτὸς τοῦ ἐλέφαντος οὗτινος αὕτη εἶνε ἡ εὐρεῖα πατρίς, ἔχει πιθήκους, τίγρεις, λέοντας, ρινοκέρωτας, πάνθηρας, ἀγριοχοίρους, βουβάλους, ἄπειρα πτηνά, κροκοδείλους καὶ φοβεροὺς ὄφεις ἐντὸς τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ἑλῶν καὶ σημαντικὰ ποίμνια βοῶν. Ὀρυκτὰ ἔχει πάμπολλα: ἀδάμαντας, χρυσόν, ἄργυρον, σίδηρον χαλκόν, κασσίτερον, μόλυβδον, θεῖον, λιθάνθρακας, ἅλας κ.τ.λ. Βιομηχανικὰ προϊόντα: λαμπρὰ κασμίρια, τάπητες, μεταξωτά, ὕφλα, κοσμήματα, κομψοτεχνήματα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα κλπ. Ἐμπόριον μέγιστον μὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν (Κίναν) διὰ καραβανίων. Τὸ Ἰνδοστὰν μετὰ μεγάλης ἐκτάσεως τῆς Ἰνδοκίνας ἀποτελεῖ αὐτοκρατορίαν ἡνωμένην μὲ τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἔχουσαν ἐκτ. 2,468,925 τετρ. χλμ. (40πλασίαν τῆς Ἑλλάδος) σχηματίζει δὲ τὴν μεγίστην καὶ πλουσιωτάτην ἁπασῶν τῶν κτήσεων τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Ἀπὸ τὴν χώραν αὐτὴν μέγα μέρος κατέχουν τὰ 500 μικρὰ κράτη τῶν ἐγχωρίων Ἰνδῶν, τὰ ὁποῖα πληρώνουν μόνον φόρον τινὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Κυριώτερα αὐτῶν εἶνε ἡ Κασμίρη μετὰ τοῦ Βαλτιστάν, τὸ Σικίμ, αἱ ἡγεμονίαι τῶν Ρατζπούτων καὶ τῶν Μπράτων, τὰ Νιζάμ, Μαϊσούρ καὶ Κυτσίν. —Ἡ πελωρία αὕτη κτῆσις διοικεῖται ὑπὸ ἀντιβασιλέως ἔχοντος ὑπὸ τὰς διαταγάς του τοὺς τοποτηρητάς, ὑποτοποτηρητὰς καὶ ἀνωτέρους ἐπιτρόπους τῶν διαφόρων διαμερισμάτων. Ἔχει δὲ καὶ Βουλὴν ἐξ 24 μελῶν. Παιδεία πολὺ ἀνεπτυγμένη, 5 Πανεπιστήμια, 185 σχολ. τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως καὶ 130,000 δημοτικὰ πλὴν τῶν ἰνδικῶν. Σιδηρόδρ. 27,000 χλμ. Τηλέγρ. 57,000 χλμ.—Προϋπολογισμὸς 80—85 ἑκατ. λιρ. Χρέος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

211 ἑκατ. λιρ. — Στρατὸς 72,500 Ἄγγλοι καὶ 125,000 ἐντόπιοι καὶ ἀστυνομία ἐξ 190,000 ἀνδρῶν. Ἐμπορικὴ κίνησις 200 ἑκατ. λιρῶν.— Οἱ σημερινοὶ Ἰνδοὶ εἶνε λαὸς σχηματισθεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιοτάτους κατοίκους τῆς χώρας ἐλθόντας εἰς ἐπιμιξίαν μὲ τοὺς Ἀρίους τῶν ΒΔ μερῶν 2000 ἔτη π. Χ. Τὰ ΒΔ μέρη κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Περσῶν τὸ 517, ὑπὸ τοῦ Μ.Ἀλεξάνδρου τὸ 236 κατόπιν δὲ ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν,οἵτινες διέδωκαν καὶ τὴν θρησκείαν των, μέχρι τοῦ 1526 ὅτε ἱδρύθη τὸ περίφ. καὶ ἰσχυρότατον κράτος τοῦ Μεγάλου Μογγόλου ἀπὸ τὸν ἀπόγονον τοῦ Ταμερλάνου Βαβοὺρ μὲ δύο πρωτευούσας, Δελχὴν καὶ Ἄγραν. Ὅταν κατόπιν ἀνευρέθη ἡ θαλασσία ὁδὸς πρὸς τὰς Ἰνδίας, τὸ 1498, ἱδρύθησαν εἰς τὰ παράλια τῆς χώρας ἐμπορικοὶ σταθμοὶ ὑπὸ τῶν Πορτογάλων, τοὺς ὁποίους ἐδίωξαν μετά τινα ἔτη οἱ Ὁλλανδοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι, οἵτινες τὸ 1600 ἱδρυσαν τὴν Ἀ γ γ λ ι κ ὴ ν Ἰ ν δ ι κ ὴ ν Ἐ μ π ο ρ ι κ ὴ ν Ἑ τ α ι ρ ε ί α ν, καὶ μετὰ πολλοὺς φοβεροὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν ἐντοπίων ἡγεμόνων καὶ τῶν ἀποίκων Γάλλων, ἐσχημάτισαν τέλος τὸ μέγα σημερινὸν ἰνδικὸν κράτος μόλις τὸ 1877. Κάτ : 300,000.000. Ἐκτείνεται μεταξὺ 7ο—35ο Β. πλ, καὶ 65ο—9ο Α. μήκ. Πρωτ. Κ α λ κ ο ύ τ τ α. Ἐκ τῆς μεγίστης ταύτης χώρας οἱ Ἄγγλοι κατέχουν ἀ μ έ σ ω ς κτήσεις μεθ' 160,000,000 κατ., ἐμμέσως δὲ προστατευόμενα κράτη ἀριθμοῦντα 70,000,000 κατ. Οἱ Γάλλοι κατέχουν ἑκτ. 511 τετρ. χλμ. μὲ κατ : 300,000. Οἱ Πορτογάλοι: 3345 τετρ. χλμ. μὲ κατ. 500,000. Ἐξαρτήματα δὲ τοῦ Ἰνδοστὰν θεωροῦνται ἡ Κεϋλάνη, αἱ Λακεδίβαι, αἱ Νικοβάριαι καὶ τὸ Βιρμὰν (βλ. λεξεις), ἅπαντα ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυριαρχίαν.

Ἰνδιανιόμαρ· ἀρχηγὸς τῶν Γαλατῶν, προσέβαλε πλειστάκις τὸν Λαβιένον· ἀξιωματικὸς τοῦ Καίσαρος φονευθεὶς τὸ 54 π. Χ.

Ἰνδούστρια· π. τῆς Λιγουρίας, γείτων τῆς Βοδιγκομάγους.

Ἴνδρ(ις)· ὁ πρῶτος τῶν 8 Β α σ ο ύ τῆς ἰνδικῆς μυθολογίας, θεὸς τοῦ αἰθέρος καὶ τοῦ φωτός, βασιλεὺς τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων, κύριος τῶν νεφελῶν, τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῆς βροχῆς· ἀνάλογος μὲ τὸν ἑλληνικὸν Δία. Εἶνε τετραχειρ καὶ ἐπιβαίνει τοῦ ἐλέφαντος Ἰραβὰτ κρατῶν ἄνθος λωτοῦ.

Ἰνέ· κώμη τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ παφαποτάμου τοῦ Σκαμάνδρου 2ο χλμ. Α τῶν ἐρειπίων τῆς Τρωάδος.

Ἰνελλὴ· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῆς θεσσαλικῆς Φθιώτιδος, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δουβλατάν. Κάτ: 60.

Ἰνέμπολι· ἡ ποτὲ Ἰ ω ν ό π ο λ ι ς, κωμόπ. τῆς Ἀσιατ - Τουρκίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου. Ναυπηγεῖα. Κάτ: 3,000.

Ἰνὲς Δὲ-Κάστρο Γαλιλαιανὴ Ἱσπανὶς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ἐξ οἴκου εὐπατριδῶν. Ἐγένετο μυστικὴ σύζυγος Πέτρου τοῦ Πορτογάλ., υἱοῦ Ἀλφόνσου τοῦ Δ, καὶ ἀπέθ δολοφονηθεῖσα διαταγῇ τούτου τὸ 1355. Ἡ τραγικὴ της ἱστορία κατέστη δημώδης διὰ τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ θεάτρου. Ὁ Δὸν Πέτρος, ἀνελθὼν τὸν θρόνον τὸ 1357,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπέβαλεν εἰς φρικώδεις βασάνους τοὺς δολοφόνους της.

Ἴνι· χ. τοῦ δήμου Σκινιᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη), Κάτ. 160.

Ἴνια· χ. τοῦ δήμ. Μεγάλης Βρύσεως, ἐπαρχ. Μονοφατσίου. Διοικ Ἡρακλείου (Κρήτη). Κάτ: 50.

Ἴνκας· περουβιανὴ δυναστεία βασιλεύουσα κατὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Περοῦ ὑπὸ τοῦ Πιζάρου (1533). Θεωροῦνται ἀπόγονοι τοῦ Ἡλίου. Ὁ τελευταῖος ἀπόγονος αὐτῶν Τυπὰκ-Ἀμαρὺ ἀπεκεφαλίσθη 1571. Ἐκ τούτων ὠνομάσθησαν Ἴνκας οἱ πρῶτοι περουβιανοὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀκράτου ἡλιολατρίας, ἥτις ἀπετέλεσε τὸ κυριαρχοῦν θρήσκευμα τῶν πρώτων ἀμερικανῶν ἐν γένει.

Ἴνκερμαν· χ. καὶ λ. τῆς Ρωσίας εἰς τὴν Κριμαίαν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τεχερναΐα. Ἐρείπια ἀρχαίας σπουδαίας πόλεως μνημονευομένης ὑπὸ Στράβωνος. Οἱ Γάλλοι κατεπολέμησαν ἐκεῖ τοὺς Ρώσους τὴν 5 Νοεμβρίου 1854.

Ἴνκομ-τάξ φόρος ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐν Ἀγγλίᾳ. Καταργηθεὶς τὸ 1802 ἐπεβλήθη πάλιν τὸ 1803. Τὸ τόσον εἰς ἑκατὸν καθωρίζετο ἕκαστον ἔτος ὑπὸ τῆς Συγκλήτου.

Ἴνν· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Αὐστρίᾳ, πηγάζων ἐν Ἑλβετίᾳ. Μῆκ: 525 χλμ.

Ἴννθαλ· (τουτέστι πεδιὰς τοῦ Ἴνν) χώρα τοῦ Τυρόλου. Ἐκεῖ ἐγένοντο κατὰ τὸ 1797, 1805 καὶ 1809 μάχαι μεταξὺ Γάλλων καὶ Τυρολίων.

Ἰννοκέντιος ὁ Α' (Ἅγιος)· πάπας ἀπὸ 402—417, ὁ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διαρπαγὴν τῆς Ρώμης ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου. Ἑορτὴ τὴν 16)28 Ἰουλίου.

Ἰννοκέντιος ὁ Β'· πάπας ἀπὸ 1130—1143, οὗ ἡ ἐκλογὴ ἐπήνεγκε σχίσμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἶνε ὁ καταδικάσας τὸν Ἀβαιλάρδον καὶ τὸν Ἀρνὼ δὲ-Βρεσκία, θέσας δὲ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν τὴν Γαλλίαν. Ἀπέθ. ἐν μέσῳ στάσεως τῶν Ρωμαίων.

Ἰννοκέντιος ὁ Γ'· πάπας ἀπὸ 1198—1216, ὑποστηρικτὴς τῆς Δ' καὶ τῆς κατὰ τῶν Ἀλβηγινῶν σταυροφορίας, ἐπιτιμήσας τὸν Φίλιππον Αὔγουστον, τὸν Ὄθωνα καὶ Ἰω. τὸν Ἀκτήμονα. Ὑπῆρξεν ἔμφρων, δραστήριος καὶ πολυμαθέστατος, εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένου τοῦ «Stabat Mater» καὶ ᾀ, ἐν οἷς 6,000 «ἐπιστολαί». Τὸ κοσμικόν του ὄνομα εἶνε Λοθάριος-Κόντι.

Ἰννοκέντιος ὁ Δ' (Σινιβάλδος-Φιέσκι)· πάπας ἀπὸ 1243—1254 παλαίσας κατὰ Φρειδερ. τοῦ Β', φυγὼν δ' εἰς Λυὼν καὶ προκαλέσας αἱματηρὰς διαμάχας ἐν Γερμανίᾳ διὰ τῆς σταυροφορίας κατὰ τοῦ κηρυχθέντος ἐκπτώτου τῆς ἐκκλησίας αὐτοκράτορος.

Ἰννοκέντιος ὁ Ε' (Πέτρος Δε-Ταρανταίζ)· πάπας τὸ 1276 ἀποθ. μετὰ 5 μῆνας. Ἦτο δεινὸς θεολόγος.

Ἰννοκέντιος ὁ ΣΤ' (Στέφανος Ὠμπέρ)· πάπας ἀπὸ 1352—1362, διέμενεν ἐν Ἀβινιὼν καὶ εἰσήγαγε πολλὰς μεταρρυθμίσεις.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰννοκέντιος Ζ' (Κοσμᾶς Δὲ-Μελιοράτι)· πάπας ἀπὸ 1404—1406, ἐκδιωχθεὶς ἐκ Ρώμης ἔν τινι στάσει διοργανωθείσῃ ὑπὸ τοῦ ἀντιπάπα Βενεδίκτου ΙΓ'.

Ἰννοκέντιος ὁ Η' (Ἰω-Βαπτ. Τσίμπο)· πάπας ἀπὸ 1484—1492. Ἀντέστη κατὰ τοῦ ἀφορισθέντος βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Φερδ. Α' καὶ ἐκράτησεν ἐν τῇ φυλακῇ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Βαγιαζὶτ Ζιζίμ.

Ἰννοκέντιος ὁ Θ' (Ἰω-Ἀντών.-Φατσινέττι)· πάπας τὸ 1591, θανὼν μετὰ 2 μῆνας.

Ἰννοκέντιος ὁ Ι' (Ἰω.-Βαπτ.-Παμφίλι)· πάπας ἀπὸ 1644-1655 Ὁ καταδικάσας τὰ διδάγματα τοῦ Ἰανσενίου (6λ.λ.).

Ἰννοκέντιος ὁ ΙΑ' (Βενέδικτος Ὀδεσκάλκι)· πάπας ἀπὸ 1676—1689, παλαίσας κατὰ Λουδοβ. ΙΔ', ἀναμορφώσας δὲ τὴν ἐκκλησίαν καὶ καταδικάσας τὰ δόγματα τοῦ Ἱσπανοῦ ἱερέως Μολίνος.

Ἰννοκέντιος ὁ ΙΒ' (Ἀντών.-Πιγνατέλλι)· πάπας ἀπὸ 1691—170 , συμφιλιώσας τὸν παπισμὸν μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ καταδικάσας τὸ ἔργον τοῦ Φενελῶν «Ἀξιώματα Ἁγίων».

Ἰννοκέντιος ὁ ΙΓ' (Μιχαηλάγγελος-Κόντι)· πάπας ἀπὸ 1721—1724, πολεμήσας τοὺς Ἰησουΐτας καὶ ἀπαγορεύσας αὐτοῖς τὴν κατάταξιν νέων μελῶν εἰς τὸ τάγμα των.

Ἰννοκέντιος Γ', Ἀντιπάπας· ὅρα Ἀλέξανδρος Γ'.

Ἰννόβρυν (τουτέστι λοῦ Ἰνν)· λατινιστὶ Βελδιδένα ἢ Οἰνάποντος, π. τῆς Αὐστρίας πρωτ. τοῦ Τυρόλου. 385 χλμ. ΔΝΔ τῆς Βιέννης. Κάτ:20, 000. Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βαυαρῶν τὸ 1703 καὶ ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1809.

Ἰνοβρόκλω ἢ **Ἰνοβράζλω**· π. τῆς πρωσ. Ποσνανίας· ὀρυκτὸν ἅλας, ποτὲ πρωτ. πολωνικοῦ παλατινάτου. Κάτ: 15,000.

Ἰνσαλάχ· ὄασις τῆς κεντρικῆς Σαχάρας. Ἔχει φανατικὸν πληθυσμόν. Ἐπεσκέφθη αὐτὴν ὁ Λαΐγκ τὸ 1826, ὁ Ρόχλφς τὸ 1864 καὶ ὁ Σολεγιὲτ τὸ 1874.

Ἴνσουβροι· ἔθνος τῆς Γαλατίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ περὶ τὸν Πάδον.

Ἰνστερβούργ· π. τῆς ἀνατολικῆς Πρωσίας, 26 χλμ.Δ τοῦ Γκούμβεννεν. Κάτ: 22,000. Πρωτ. τῆς περιφερείας ταύτης.

Ἰντεμέλιοι· λαὸς τῆς ἀρχ. Λιγουρίας πρὸς τὴν Μεσόγειον, μὲ πρωτ. τὸ Ἄλβιον-Ἰντεμέλιον, τὴν σημερ. Βιντιμίγλια.

Ἰντζὲκ ἢ **Γενιτσέκ**· χ. τοῦ δήμου Ἀλμυροῦ τῆς Μαγνησίας, 2 1/2 ὥρ. ἀπὸ Ἀλμυροῦ. Κάτ : 56.

Ἰντσιτάτους· ὄνομα ἑνὸς ἵππου τοῦ Καλιγόλα, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν ὕπατον.

Ἰνταφέρνης· εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδιν τὸ 521 π. Χ.

Ἰντεράμνα (τουτέστι: μεταξὺ τῶν ὑδάτων)· ὄνομα πολλῶν πόλεων τῆς ἀρχ. Ἰταλίας, ἐξ ὧν δύο πρωτεύουσαι ἡ μία σήμερον Τέρνι ἐν Ὀμβρικῇ πατρὶς τοῦ Τακίτου, ἡ ἑτέρα σήμερον Τερόμο πρὸς Ν. τοῦ Πικένου.

Ἰντερλάκεν (τουτέστι: μεταξὺ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν λιμνῶν)· π. καὶ ἀρχαία μονὴ τῆς Ἑλβετίας, 43 χλμ. ΝΑ τῆς Βέρνης. Κάτ : 2250. Μεταξὺ τῶν λιμνῶν Θὺν καὶ Βρίντς. Μαγευτικὰ περίχωρα.

Ἰντίβιλις· π. τῆς Ἱσπανίας (Ταρραγωνία) πλησίον τῶν Ἱλερκαόνων.

Ἰνφαντάδο· χώρα τῆς Καστιλλίας δοθεῖσα τὸ 1469 εἰς τὸν Διέγο - Χουρτάδο - δέ - Μεντόζα διὰ τὰς πρὸς τὸν ὑστερότοκον Ἰωάννην φροντίδας του. Ὀνομάζεται ὁ ὑξ τοῦ Ἰνφαντάδο πρόσωπον τι, τὸ ὁποῖον ἔπαιξε ρόλον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος, 1773 - 1841. Ὑπῆρξε φίλος τοῦ πρίγκιπος τῶν Ἀστουριῶν. Ὠνομάσθη ὑπὸ Φερδινάνδρου Ζ'. πρόεδρος τοῦ Καστιλλιανοῦ συμβουλίου, γενόμενος τὸ 1824 καὶ πρωθυπουργός.

Ἰνφάνται· τίτλος ἀρχαιότατος, τὸν ὁποῖον ἔφερον κυρίως οἱ ὑστερότοκοι υἱοὶ τῶν βασιλέων ἐν Ἱσπανίᾳ

Ἰνχαμβάν· π. τῶν πορτογαλικῶν ἀποικιῶν ἐν Μοζαμβίκῃ 1180 χλ. ΝΔ τῆς Μοζαμβίκης. Κάτ: 7,350.

Ἰνχβαλδ (Ἐλισάβετ)· ἠθοποιὸς καὶ συγγραφεὺς γεννηθεῖσα εἰς Στάντιγκφιλδ 1753—1821, κόρη πτωχῶν χωρικῶν· 18έτις ἐγκατέλειψε τὴν οἰκίαν της μεταβᾶσα εἰς Λονδῖνον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, ὅπερ ἐγκατέλιπε τὸ 1789 διὰ τὰ γράμματα. Συνέγραψε πολλὰ μυθιστορήματα καὶ κωμῳδίας.

Ἰνχόφερ (Μέλχιορ)· αὐστριακὸς ἰησουΐτης, 1584 — 1648· ἐστάλη εἰς Μεσσήνην ὡς καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν καὶ κατόπιν εἰς Ματσεράτα ὡς διευθυντὴς λυκείου. Κατεπολέμησε τὸ σύστημα τοῦ Κόπερνικ καὶ Γαλιλαίου.

Ἰνώ· κόρ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, δευτέρα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Ἀχαΐας καὶ μήτηρ τοῦ Μελικέρτου. Βραδύτερον θαλασσία θεά, ἡ Λευκοθέα.

«**Ἰνῶα**»· ἀγῶνες ἐτησίως τελούμενοι ἐν Κορίνθῳ πρὸς τιμὴν τῆς Ἰνοῦς, συστα θέντες ὑπὸ τοῦ Σισύφου.

Ἴνωπος ποτάμιον τῆς νήσου Δήλου τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο καὶ Αἰγύπτιος ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως καὶ αὐξήσεως τῶν ὑδάτων αὐτοῦ ὡς τῶν τοῦ Νείλου.

Ἰξίαι· χώρα τῆς Ρόδου παρὰ τὸν Ἰξον κάλπον, ἔνθα ἐλατρεύετο ὁ Ἰξιος Ἀπόλλων.

Ἰξίων· βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τῶν Κενταύρων ἐκ τῆς Νεφέλης. Κατεδικάσθη εἰς τὸν Τάρταραν νὰ στρέφεται προσδεδεμένος εἰς τροχόν, διότι ξενισθεὶς παρὰ τοῦ Διός, ὅταν κατεδιώκετο παρὰ πάντων ἕνεκα τοῦ φόνου τοῦ πενθεροῦ του Δηϊωνέως, ἐτόλμησε νὰ πειραθῇ ν' ἀτιμάσῃ τὴν Ἥραν.

Ἴξουορθ· χ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Σοὔφφολκ, 35 χλμ. ΒΔ. τοῦ Ἴψβιχ. Ἐνταῦθα εὑρέθησαν πολυάριθμα ρωμαϊκὰ νομίσματα. Κάτ : 1,050.

Ἰξτακκιχουάλτ, ἤτοι ἡ «Λευκὴ Γυνή»· χιονοσκεπὴς κῶνος τοῦ Μεξικοῦ πρὸς Β τοῦ Ποποκατεπὲτλ, ἐνδιαίτημα τοῦ θεοῦ τῆς βροχῆς Τλαλόκ, κατὰ τοὺς τολτεκικοὺς μύθους. Ὑψ. 5000 μ.

Ἰο—· ὅρα Ζο- καὶ Ντζο- δι' ὅσα ὀνόματα δὲν σημειοῦνται ἐνταῦθα.

Ἰόβα (Ἀγγλιστὶ Ἄϊόου ε).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μισσισσιπῆ καὶ Μισσουρῆ. Ἔκτασις 145,199 τετρ. χλμ. Χώρα ὑψηλὴ ἀλλ' ἐπίπεδος, ἀρδευομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Ἰόβα, Δὶ-Μόϊν κτλ., παράγει δὲ σιτηρὰ ἄφθονα, καπνὸ κτλ. Ἔχει μεταλλεῖα μολύβδου, χαλκοῦ, λιθανθράκων καὶ μεγάλα ποίμνια. Πρωτ. Δὶ-Μόϊν. Κάτ: 2,100,000.

Ἰόβα· παραπόταμος τοῦ Μισσισσιπῆ, περὶ ὃν ᾤκουν ποτὲ οἱ Ἰνδοὶ Ἰόβας. Μῆκ. 500 χλμ.

Ἰόβα Σίτυ· παλαιὰ πρωτ. τῆς πολιτ. Ἰόβας. Πανεπιστήμιον. Κάτ: 8,000.

Ἰόβας ἢ **Ἰούβας** ὁ Α'· βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας, φίλος τοῦ Πομπηίου καὶ Κάτωνος (50—46 π. Χ.).

Ἰόβας ἢ **Ἰούβας** ὁ Β'· υἱὸς τοῦ προηγ., ἀχθεὶς αἰχμάλωτος εἰς Ρώμην καὶ ἀνατραφεὶς ἐπιμελείᾳ τοῦ Λυγούστου, ἀναγορευθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας τὸ 30. Ἀπέθ. τὸ 19. Ἔγραψε «Ρωμαϊκ. Ἀρχαιολογίαν», «Ἱστορίαν τῆς Λιβύης» καὶ ἄ. ἑλληνιστί.

Ἰοβάτης· βασιλεὺς τῆς Λυκίας πενθερὸς τοῦ Προίτου.

Ἰοβιανός (Φλάβιος-Κλαύδιος)· ἀρχηγὸς τῆς ρωμ. φρουρᾶς ἐν Παννονίᾳ, ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ ὑκνόντος τοῦ Ἰουλιανοῦ, τὸ 363, παραδοὺς τοῖς Πέρσαις τὰς πέραν τοῦ Τίγριδος χώρας ὅπως σώσῃ τὸν ἐκεῖ ἀπηχολημένον στρατὸν τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ θανὼν μετὰ 7 μῆνας.

Ἰοβιανός· ἰταλὸς αἱρεσιάρχης τοῦ Δ' αἰῶνος, ἀρνούμενος τὴν παρθενίαν τῆς Μαρίας καὶ ἀπορρίπτων τὰς νηστείας, τὸν ἀσκητισμὸν καὶ τὴν τήρησιν τῆς παρθενίας. Καταδικασθεὶς εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Μιλάνου (390), ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου. Ἀπέθ. τὸ 412.

Ἰοβῖνος· ρωμ. στρατηγὸς ἐκ Ρειμῶν, κατανικήσας τοὺς Γερμανούς. Ἀπέθ. τὸ 370. Ἡ σαρκοφάγος του διατηρεῖται ἐν Ρείμοις.

Ἰοβῖνος· εὐγενὴς γαλάτης ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ τὸ 411. Πολιορκηθεὶς ἐν Βαλεντίᾳ, ἐθανατώθη τὸ 412.

Ἰοκάστη· σύζυγος τοῦ Λαΐου, μήτηρ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ σύζυγος τοῦ Οἰδίποδος.

Ἰολαΐδας· στρατηγὸς τῶν Θηβαίων φονευθεὶς μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην.

Ἴόλαος· υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Λυτομεδούσης, ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους.

Ἰόλη· κόρ. τοῦ Εὐρύτου ἐν Οἰχαλίᾳ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἔλαβε τὴν Ἰόλην αἰχμάλωτον, διὸ ζηλοτυπήσασα ἡ Δηϊάνειρα ἐδηλήτηριασε τὸν Ἡρακλέα. (βλ. λ.). τὴν δὲ Ἰόλην ἔλαβε σύζυγον ὁ Υ̓͂λλος.

Ἰόνα ἢ **Ἀϊκολμκιλλ**· μία τῶν ἀγγλ. Ἐβρίδων νήσων, 26 τετρ. χλμ. Κάτ: 260. Ὀφίτης κίτρινος, λευκὰ μάρμαρα κλ., ἀρχ. ἐρείπια. Τὸν Ζ'—Θ' αἰῶνα ἴδρυτο ἐδῶ μονὴ ὑπὸ Ἁγ. Κολομβάνου, ἥτις κάτεστη πνευματ. κέντρον τῆς Σκωτίας καὶ μέρος ἅμα ταφῆς τῶν σκώτων βασιλέων.

Ἰόνιοι νῆσοι· αἱ περιληπτικῶς Ἑπτάνησος λεγόμεναι 7 κύριαι καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πολυάριθμοι μικραὶ τῶν ἑλλην. παραλίων τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ τῆς Μεσογείου· αἱ 7 εἶνε: Κέρκυρα, Παξοί, Λευκάς, Κεφαλληνία, Ἰθάκη, Ζάκυνθος καὶ Κύθηρα, αἱ δὲ λοιπαί: Ἐρίκουσσα, Ὀθωνοί, Μαλθάκι, Ἀντίπαξος, Τάφος, Κάλαμος, Καστός, Ἀρκοῦδι, Ἄτοκος, Στροφάδες, Ἐλαφονῆσι, Ἀντικύθηρα καὶ τινες ἀσήμαντοι βραχονησίδες. Ἔκτ. 2,612 τετρ. χλμ. Κάτ: 266,000. Νῆσοι γενικῶς βουνώδεις καὶ εὐλίμενοι. Κλῖμα καὶ προϊόντα ἐκτάκτως ποικίλα· μέση θερμοκρασία + 16ο ἑκατοντ. Συχναὶ τρικυμίαι καὶ σεισμοὶ (ἐν Ζακύνθῳ καὶ Κεφαλληνίᾳ). Μεταλλικὰ προϊόντα ἀσήμαντα· ἄφθονος παραγωγὴ οἴνων, ἐλαίου καὶ ἐσπεριδοειδῶν. Ποίμνια ὀλίγα· βιομ. ἀρκετὰ ἀνεπτυγ. Τοῦ ἰταλικοῦ στοιχείου ἡ ἀνάμιξις εἶνε καταφανὴς ἐν Ζακύνθῳ ἰδίᾳ καὶ Κερκύρᾳ, ἐνῷ τὸ ἀντίθετον συμβαίνει ἐν ταῖς λοιπαῖς νήσοις, καὶ ὄχι ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ἀρκετοὶ εἶνε οἱ ἐδῶ καθολικοί. Γλῶσσα ὁμιλεῖται γενικῶς ἡ Ἑλληνική, ἀνάμικτος ἐνιαχοῦ μὲ διαστρεβλωμένον τι ἰταλικὸν ἰδίωμα, ὑπενθυμίζον τὴν πρὸ τοῦ 1830 ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ ἰταλικὴ ἦν γλῶσσα ἐπίσημος. Αἱ I. N. διαιροῦνται εἰς 4 νομοὺς (πλὴν τῶν Κυθήρων ἀνηκόντων εἰς τὸν νομὸν Λακωνικῆς) καὶ 55 δήμους.—Αἱ I. N. ἦσαν σημαντικαὶ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, παίξασαι σπουδαῖον μέρος εἰς τὸν Πελοπ. πόλεμον· ὑπετάγησαν εἶτα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ δὲ Ρωμαίων ἀπετέλεσαν ἐπαρχίαν τῆς Ἀνατολ. Αὐτοκρατορίας. Φθίνοντος τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἔπεσαν εἰς χεῖρας τῶν Νορμανδῶν τῶν Δύο-Σικελιῶν. Ἡ Βενετία τὰς κατέλαβεν ἀρχομένου τοῦ ΙΕ' αἰῶνος καὶ τὰς ἐκράτησε μέχρι τοῦ 1797, ὅτε κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Γάλλων κρατησάντων αὐτὰς 2 μόνον ἔτη. Ἀπὸ τοῦ 1799—1807 ἀπετέλεσαν δημοκρατίαν ἀνεξάρτητον, μεθ' ὃ ἐξεχωρήθησαν αὖθις εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ συνθήκη τῆς Βιέννης (1814) τὰς ἔθηκεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, ἥτις ἐξεχώρησεν αὐτὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1863, ψηφισάντων τῶν Ἰονίων τὴν μετὰ τοῦ νεαροῦ βασιλείου ἕνωσίν των.

Ἰόνιον πέλαγος· τὸ νῦν καλούμενον Ἰόνιον πέλαγος τὸ βρέχον τὰ δυτικὰ τῆς Ἑλλάδος παράλια δὲν εἶνε τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὕτω καλούμενον, ἀλλὰ τὸ Σικελικὸν τότε ὀνομαζόμενον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἰόνιον ὠνομάζετο τμῆμα θαλάσσης τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, βρέχον ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας μέχρι τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ τῆς Ἰταλίας καὶ ἔχον κοινὸν τὸ στόμιον μετὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ. Τὸ ὄνομά του προῆλθεν ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Βοσπόρου πρὸς τὸ τῆς Ἰοῦς καὶ τὰς μεταμορφώσεις αὐτῆς, ἅτε τῆς Ἰοῦς ὡς βοὸς διαβάσης τὸν Βόσπορον. Ὁ Αἰσχύλος δὲ ἀνέγραψε πρῶτος τοιαύτην παραγωγὴν ἐκ τῆς συμπτώσεως τῶν ὀνομάτων. Κατὰ τὴν μυθικὴν καὶ προϊστορικὴν γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος, Ἰόνιον πέλαγος ἐκαλεῖτο σύμπας ὁ Ἀδριατικὸς κόλπος. Κατὰ τὴν ἱστορικὴν δὲ γεωγραφίαν, ἀπὸ Ἡροδότου μέχρι τῆς 2ας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, Ἰόνιον πέλαγος ἐκαλεῖτο ἡ μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἀπουλίας θάλασσα συμπεριλαμβάνουσα καὶ τὸ στόμιον τοῦ Ἀδρίου, Σικελικὸν δὲ ἡ μεταξὺ τῶν Ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Μ. Ἰταλίας καὶ Σικελίας μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Παχύνου καὶ τῶν Δυτικῶν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, Ἀδριατικὸν δὲ τὸ πρὸς Β. τοῦ Ἰονίου. Κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν γεωγρ. Ἰόνιον ὠνομάζετο τὸ κατὰ τοὺς Ἕλληνας Σικελικόν. Τοιαῦται μετατροπαὶ ὀνομάτων καὶ ἐκτοπισμοὶ γεωγραφικῶν ὁρίων εἶνε πολὺ συνήθεις ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Ἰόππη· (Ἀραβιστὶ Γιάφφα)· π. παράλιος τῆς Παλαιστίνης καὶ λιμὴν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔχουσα μικρὸν καὶ ἀβαθῆ λιμένα, ἰσχυρὸν φρούριον καλὰς οἰκίας, ὁδοὺς στενὰς καὶ ἀκαθάρτους, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον, λαμπροὺς κήπους καὶ πολλὰ μοναστήρια. Κατὰ τὰς Ἀραβικὰς παραδόσεις, ἡ Ἰόππη ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Νῶε Ἰάφεθ. Ἐκυριεύθη ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς κατὰ τὸν Ζ' αἰῶνα, κατόπιν ἔγινε κομητεία ἐπὶ Σταυροφόρων καὶ τέλος κατελήφθη ὑπὸ τῶν Τούρκων. Τὸ δὲ 1837 κατεστράφη ἀπὸ φοβερὸν σεισμόν. Κάτ: 7000, ὧν 1000 ὀρθόδοξοι, 600 καθολικοί, 100 Ἰουδαῖοι καὶ οἱ λοιποὶ Τοῦρκοι, Μαρωνῖται καὶ Ἀρμένιοι.

Ἰορία· γέρμαν: **Ντζοῦρτεν**, δευτερεύουσα ὀρογραμμὴ τῶν Βερνικῶν Ἄλπεων, μήκους 65 χλμ.

Ἰόρδαν (Φέδωρ - Ἰβάνοβιτς)· ρῶσος ζωγράφος, 1800—1883, ἐπὶ 15 ἔτη ἐργασθεὶς ὡς χαράκτης εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῆς «Μεταμορφώσεως» τοῦ Ραφαὴλ. Καθηγ. ἐν Πετρουπόλει καὶ διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημ. τῶν Καλῶν τεχνῶν.

Ἰορδάν· ποτ. τοῦ γαλλ. Καντάλ, παραπότ. τοῦ Σέρ. Μῆκ : 42 χλμ.

Ἰορδάνης· ἱερὸς ποτ. τῆς Συριακῆς Παλαιστίνης ἐν τῷ ὁποίῳ ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Πηγάζει ἀπὸ τὸν Ἀντιλίβανον, διέρχεται ἀπὸ τὰς λίμνας Μερὼμ (Βάχρ - Χουτλὲ) καὶ Τιβεριάδα καὶ χύνεται εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν. Ἔχει μῆκ. 2-5 χλμ. περιέχει δὲ ἄφθονον ἄσφαλτον καὶ ὀνομάζεται σήμερον Χεριὰτ - ἔλ - Κεμπίρ. Παραπόταμοί του εἶνε ὁ Μανδχοὺρ, ὁ Ἰαββὸκ, ὁ Δζαλοὺδ καὶ ἄ.

Ἰορδάνης ἢ **Ἰορνάνδης**· Γότθος ἱστορικὸς τοῦ Ϛ' αἰῶνος, γραμματεὺς τοῦ βασιλ. τῶν Ἀλανῶν Κάνδακος, γενόμενος χριστιανὸς καὶ γράψας «Περὶ καταγωγῆς τῶν Γότθων» καὶ περίληψιν «Πιγκοσμίου ἱστορίας».

Ἰορνάνδης· ὅρα Ἰορδάνης.

Ἰόρας μεγάλη ὀροσειρὰ μεταξὺ Γαλλίας, Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας διαιρουμένη εἰς τρία τμήματα Ὄρα Ἰούρα (ς).

Ἴος (κοινῶς **Νιό**)· μία τῶν Κυκλάδων νήσων κειμένη μεταξὺ Νάξου καὶ Θήρας. Ἔκτ: 119 τετρ. χλμ. Μῆκ. 18 χλμ. Πλάτος 10 χλμ. Εἶνε βουνώδης μὲ τρεῖς κυρίας κορυφάς, τὸν Πύργον 732 μ., τὸ Μεγάλο Βουνὶ 724 μ. καὶ τὸν Προφήτην Ἠ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίαν. Ἔχει μίαν μεγάλην κοιλάδα, τὸν Κάμπον, κατάφυτον ἐξ ἐλαιῶν καὶ ἀμπέλων καὶ πολλὰς μικροτέρας. Παράγει κριθήν, σῖτον, ἔλαιον οἶνον, βάμβακα, ὀπώρας καὶ τυρόν. Ζῷα τρέφει αἶγας καὶ πρόβατα 6,000, βόας καὶ ἀγελάδας 2,000. Ἡ Ἴος σήμερον ἀποτελεῖ ἕνα Δ ἢ μ ο ν τῆς τέως ἐπαρχίας Θήρας καὶ ἔχει Εἰρηνοδ., Ἑλλην. σχολεῖον καὶ τηλεγρ. σώζονται δ' ἐν αὐτῇ καὶ μερικὰ ἀρχ. ἐρείπια. Κάτ: 2,446 διαμένοντες εἰς τὴν πρωτ: Ἴον 1,4 ὥρας ἀπὸ τοῦ μεγάλου καὶ ἀσφαλεστάτου λιμένος τῆς νήσου καὶ εἰς τὰς ἀγροτικὰς οἰκίας τοῦ Ἄνω καὶ Κάτω Κάμπου, διότι ἄλλο χωρίον ἡ νῆσος δὲν ἔχει.

Ἴος (κοινῶς **Νιό**)· κωμόπ. τῶν Νοτ-Κυκλάδων καὶ τὸ μόνον χ. τῆς νήσου Ἴου, πρωτ. τοῦ ὁμων. δήμου, 20· ναυτ. μίλια ἀπὸ Θήρας καὶ 47 ἀπὸ Σύρου. Κεῖται ἐπὶ τῆς ΔΒΔ παρ. τῆς νήσου. Μικρὸν ἐμπόρ., εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, ταχυδρ., τηλεγραφ. Κάτ: 2,146.—Εἰς τὸ Ἐ π ί ν ε ι ο ν τῆς Ἴου, ὅπου τελωνοφυλακεῖον, κατοικοῦν 25.

Ἰοσδοβράδσκυ (Ἰ ω σ ή φ)· γερμανὸς φιλέλλην, πρώην διοικητὴς τῶν ζευγιτῶν τοῦ πυροβολικοῦ ἐν διαθεσιμότητι. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Ἰοσδελῖνος (Ζ ο σ σ ε λ έ ν)· χωροδεσπότης Κουρτεναΐ, ἀκολουθήσας εἰς Παλαιστίνην τὸν ἐξάδελφόν του Βαλδουῖνον Β' καὶ λαβὼν τὴν ἡγεμονίαν τῆς Τιβεριάδος (1115), διαδεχθεὶς δ' αὐτὸν εἰς τὴν κομητ. τῆς Ἐδέσσης (1118). Ἀπέθ. τὸ 1131.

Ἰοσδελῖνος ὁ Β'· υἱὸς τοῦ προηγ. καὶ διάδοχος, ἡττηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὑφ' ὧν ἀχθεὶς εἰς Χαλέπιον ἀπέθ. τὸ 1149.

Ἰοσδελῖνος ὁ Γ'· υἱὸς τοῦ προηγ., αἰχμάλωτος τῶν Τούρκων τὸ 1165, ἐξαγορασθεὶς τὸ 1175 ὑπὸ τοῦ Βαλδουῖνου Δ'.

Ἰόδε (Ἰ σ α ά κ - Μ ά ρ κ ο ς)· γερμανοεβραῖος ἱστορικός, 1793 - 1860, γράψας «ἱστορ. τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ», καὶ «Ἰσραηλιτῶν».

Ἰοταπάτ· π. τῆς φυλῆς Νεφθαλήμ (Παλαιστίνη) ἐν Γαλιλαίᾳ, 40 χλμ. ΒΑ τῆς Πτολεμαΐδος, περίφημος διὰ τὴν ἡρωικήν της ἄμυναν πολιορκουῦντος τοῦ Βεσπασιανοῦ. Σήμερον Τ έ λ λ - Ν τ ζ ε φ ά τ.

Ἰοταπιανός· τυχοδιώκτης ἀνακηρύξας ἑαυτὸν αὐτοκράτορα ἐν Συρίᾳ ἅμα τῷ θανάτῳ Ἀλεξάνδρου - Σεβήρου, οὗ ἔλεγεν ὅτι ἦτο συγγενής. Ἐξεθρονίσθη καὶ ἐθανατώθη τὸ 249.

Ἴου - ὃ ἦ μ ο ς· τῶν Νοτίων Κυκλάδων. Πρωτ. Ἴ ο ς ἡ καὶ μόνη κωμόπ. τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ: 2171.

Ἰουβενὰλ ἢ Ζουβενὰλ - Δεζ-Οὐρδὶν (Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλος καγγελλάριος ἐπὶ Καρόλου Ϛ'. 1360—1431, μεγίστους καταβαλὼν μόχθους πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς τάξεως ἐν Παρισίοις.

Ἰουβενὰλ ἢ Ζουβενὰλ - Δεζ-Οὐρδὶν (Ἰωάννης)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1388 - 1473. Ἀρχιεπίσκοπος Ρεϊμῶν, ἐκ τῶν ἀναθεωρητῶν τῆς δίκης τῆς Ἰω. Δ. Ἄρκ. Σύμβουλος Καρόλου Ζ', γράψας «χρονικὸν Καρόλου Ϛ'».

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰουβενὰλ ἢ Ζουβενὲλ - Δὲζ - Οὐρδὶν (Γουλιέλμος)· ἀδελφ. τοῦ προηγ. 1400 — 1472, πολιτικὸς στρατιωτικὸς καὶ καγγελλάριος τὸ 1445 φυλακισθεὶς τὸ 1461.

Ἰουβενὰλ ἢ Ζουβενὲλ - Δὲζ - Οὐρδὶν (Ἰάκωβος)· ἀδελφ. τοῦ προηγ. ἀρχιεπισκ. Ρειμῶν καὶ εἶτα τοῦ Ποατιέ. Ἀπέθ. τὸ 1457.

Ἰουβενάλιος (Δ ἑ κ ι μ ο ς - Ἰ ο ύ ν ι ο ς)· περιφανὴς λατῖνος σατυρικὸς ποιητής, 42 — 123. Μαθητὴς Κουϊντιλιανοῦ. Ἐκ τῶν ἐξόχων του ἔργων ἐσώθησαν 16 «Σάτυραι» μεσταὶ ρώμης καὶ δηκτικότητος, ἐν αἷς ζωγραφίζει ἀριμήτως καὶ στιγματίζει τὰ παράχαρδα τῆς ἐποχῆς του.

Ἰουβένκος (Β έ τ τ ι ο ς - Ἀ κ ο υ τ ε λ λ ῖ ν ο ς)· ἱσπαν. χριστ. ποιητὴς ἐπὶ Κωνσταντ. τοῦ Μεγάλου. Συνέθηκεν ἔμμετρον «Βίον τοῦ Ἰησοῦ».

Ἰουβένκος· δαλματὸς συγγραφεὺς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, γράψας «Βίον τοῦ Ἀττίλα».

Ἰουβὶν· ὄνομα δύο βασιλ. τοῦ Ἀσσὼρ, ὧν ὁ μὲν ἠττήθη ὑπὸ Ἰωσυὲ τὸ 1600 π. Χ., ὁ δὲ ὑπὸ Βαρὰκ καὶ Δεβόρας.

Ἰοῦγγροι· φιννικὸς λαὸς οἰκῶν πρὸς τὰ Οὐράλια, ἐντὸς ἀπηλαίων, ὡς λέγει ἡ ρωσικὴ παράδοσις.

Ἰουγούρθας· βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, ἔγγονος τοῦ Μασσινίσσα, γεννηθεὶς περὶ τὸ 154 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 104.

Ἰούγγιος· ἐκλατινισθὲν ὄνομα τοῦ γερμ. καθηγ. Ἰ ω α κ ε ἰ μ - Γ ι ο ύ γγ, 1587—1657, ἀντιπάλου τῆς σχολαστικῆς φιλοσοφίας καὶ ἐχθροῦ τοῦ Αἰνναίου ἐν τῇ βοτανικῇ.

Ἰοῦγγμανν (Ἰ ω σ ή φ)· περίφημος τσέχος σλαυιστής, 1773 — 1861, καθηγ. ἐν Πράγᾳ. Ἔγραψεν «Ἱστορ. τῆς τσεχικῆς φιλολογίας», «Λεξικὸν τσεχο-γερμανικὸν» καὶ ἄ.

Ἰούδα (Φ υ λ ή)· μία τῶν 12 τῆς Παλαιστίνης, μεταξὺ Ἀσφαλτίτιδος καὶ Ἀραβίας, δοῦσα τὸ ὄνομά της εἰς τὸ Βασ. τοῦ Ἰούδα. Π. ἐπισήμους εἶχε τὴν Χεβρών, τὴν Βηθλεὲμ καὶ ἄ.

Ἰούδα Βασίλειον· ἀπετελέσθη ἐκ τῶν φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμὶν κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολομῶντος, 962 π. Χ., μὲ πρωτ. τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ τελευταῖός του βασιλεὺς Σεδεκίας ἤχθη αἰχμάλωτος εἰς Ἀσσυρίαν ὑπὸ Ναβουχοδονόσορος τὸ 587.-Κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰούδα εἶσιν οἱ ἑξῆς :

Ροβοὰμ	τὸ 976	— Ἰωάθαν	τὸ 756
Ἀβιὰμ	» 959	— Ἀχὰζ	» 737
Ἀσᾶ	» 956	— Ἐζεκίας	» 726
Ἰωσαφὰτ	» 915	— Μανασσῆς	» 697
Ἰωρὰμ	» 891	— Ἀμὼν	» 642
Ὀχωζίας	» 884	— Ἰωσίας	» 640
Ἀταλία	» 883	— Ἰωάχαζ	» 609
Ἰωᾶς	» 877	— Ἰωακεὶμ (Ἐλιακεὶμ)	» 608
Ἀμασίας	» 837	— Ἰωακεὶμ ἢ Ἰεχωνίας	» 598
Ὠσίας	» 808	— Σεδεκίας	597-587

Ἰοῦδαι (-δαῖος) - Λ έ ω ν δ έ· εἷς τῶν θερμοτέρων ὀπαδῶν τοῦ Ζβιγγλίου ἐξ Ἀλσατίας, 1482-1542.

Ἰουδαία· ὀνομάζομεν Ἰουδαίαν ὁτὲ μὲν ὁλόκληρον τὴν Παλαιστίνην, ὁτὲ δὲ τὸ ΝΔ αὐτῆς, ἤτοι τὰς 4 φυλὰς Ἰούδα, Βενιαμὶν, Δὰν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ Συμεὼν μετὰ τῆς χώρας τῶν Φιλισταίων καὶ τμήματος τῆς Ἰδουμαίας. Ἐβασίλευσαν αὐτῆς· ὁ Ἡρώδης, ὁ υἱός του Ἀρχέλαος καὶ Ἡρώδης ὁ Ἀγρίππας, τοποτηρητὴς δὲ ὑπῆρξεν ἐκεῖ ὁ Πόντιος - Πιλᾶτος. Τὸ 44 μ. Χ. ἡνώθη μετὰ τῆς Ρωμαϊκ. αὐτοκρατορίας καὶ ἀπετέλεσε μέρος τῆς Α΄ Παλαιστίνης μὲ πρωτ. Καισάρειαν.

Ἰουδαῖοι ἢ Ἑβραῖοι ἀσιατικὸς λαὸς ἐλθὼν εἰς τὴν Παλαιστίνην 20 αἰῶνας π. Χ. ἀπὸ τὰς μεταξὺ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ Περσίας χώρας. Ἐκεῖθεν μετηνάστευσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου ἀνεπτύχθησαν καὶ εὐδοκίμησαν πολὺ ἐπὶ τῶν Φαραώ, ἀλλ' ἡ τυραννία τοὺς ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν χώραν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μωϋσέως εἰς τὴν Χαναάν, ἣν καὶ ἐκυρίευσαν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ καὶ ἐσχημάτισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ μέγα Ἰ ο υ δ α ϊ κ ὸ ν Β α σ ι λ ε ι ὸ ν τῆς Παλαιστίνης, κατακτήσαντες ὅλας τὰς γύρω χώρας καὶ συστήσαντες πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσε καὶ κατέστρεψεν ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος Ναβουχοδονόσωρ τὸ 586 π. Χ. Μετὰ ταῦτα κατέλαβε τὴν χώραν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος τὸ 331, εἶτα οἱ Πέρσαι καὶ οἱ διάδοχοι τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Τέλος οἱ Ἰ ο υ δ. ἔγιναν πάλιν ἀνεξάρτητοι διὰ τοῦ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου, ἕως οὗ τὸ 63 κατέλαβον τὴν χώραν οἱ Ρωμαῖοι, ἕνεκα δὲ μιᾶς των ἐπαναστάσεως ἐκυριεύθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ ρωμαϊκὰ στρατεύματα ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐκάη ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Σολομῶντος, οἱ δὲ Ἑβραῖοι διεσπάρησαν ἔκτοτε εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, τὸ 70 μ.Χ., ὅπου ἠσχολοῦντο εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ὑπέφεραν πολλὰς καταδιώξεις ὑπὸ τῶν Χριστιανικῶν κρατῶν, ὧν κυρία ἀφορμὴ ἦτο ἡ ὑπ' αὐτῶν σταύρωσις τοῦ Σωτῆρος, ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ ὁποίου στηρίζονται αἱ νεώτεραι κοινωνίαι. Σήμερον εὑρίσκονται πανταχοῦ τῆς γῆς, οἱ περισσότεροι ἐν Ρωσίᾳ (2,600,000), ὁ ὁλικὸς δὲ αὐτῶν ἀριθμὸς ἀνέρχεται περίπου εἰς 6 1)2 ἑκατομ. οἵτινες διατηροῦν τὴν ἀρχαίαν των θρησκείαν καὶ τὰ πρώτα των ἤθη καὶ ἔθιμα, εὐδοκιμοῦσι δὲ θαυμασίως εἰς τὸ ἐμπόριον ἀλλ' οὐχ ἧττον καὶ εἰς τὰ γράμματα, διὸ καὶ κατώρθωσαν εἰς πλεῖστα μέρη νὰ καταλάβουν μεγάλας θέσεις. Εἰς τὴν Ἑλλάδα κατοικοῦν 3000 - 3,500 Ἑβραῖοι. Πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἤρχισαν νὰ γίνωνται Χριστιανοί. — Λεπτομερέστερον ἐξετάζοντες τὴν ἐν τῷ κόσμῳ διασπορὰν τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς ἔχομεν τὰ ἑξῆς ἐξαγόμενα: Ἐν Ε ὐ ρ ώ π ῃ κατοικοῦν Ἑβραῖοι 5,540,000 ἤτοι: ἐν Ρωσίᾳ 2,600,000, ἐν Αὐστρίᾳ 1,700,000, ἐν Γερμανίᾳ 600,000, ἐν Ρωμουνίᾳ 300,000, ἐν Ὁλλανδίᾳ 85,000, ἐν Τουρκίᾳ, 110,000, ἐν Γαλλίᾳ 65,000, ἐν Ἰταλίᾳ 42,000, εἰς τὰ λοιπὰ κράτη 38,000. — Ἐν Ἀ σ ί ᾳ κατοικοῦν 320,000, ἤτοι: ἐν Ἀσ - Τουρκίᾳ 200,000 (Παλαιστίνῃ 26,000), ἐν Ρωσικῇ Ἀσίᾳ 49,000, ἐν Ἰνδίαις 20,000 κλπ. — Ἐν Ἀ φ ρ ι κ ῇ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατοικοῦν 370,000, ἤτοι ἐν Ἀβησσυνίᾳ 210,000, ἐν Μαρόκῳ 62,000, ἐν Αἰγύπτῳ 9,000 κλπ. — Ἐν Ἀμερικῇ κατοικοῦν 255,000, ἤτοι ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτ. 235,000 κλπ. — Ἐν Ὠκεανίᾳ. 15,000.

Ἰουδαῖος (Περιπλανώμενος)· ὅρα Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

Ἰούδας· υἱὸς Ἰακὼβ καὶ Λίας, γενάρχης τοῦ βασιλικοῦ γένους Δαβίδ, ὁ δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα (Ἰουδαῖοι).

Ἰούδας (Ἅγιος). ὁ Θαδδαῖος· ἀπόστολος καὶ μάρτυς, ἐξάδελφος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀδελφὸς Ἰακώβου τοῦ νεωτέρου. Ἔγραψεν «Ἐπιστολὴν» περὶ τὸ 67 πολεμικὴν κατὰ Σιμωνιακῶν καὶ Γνωστικῶν. Ἑορτὴ τὴν 16)28 Ὀκτωβρίου.

Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης (ἤτοι ἐκ τῆς φυλῆς Ἰσσαχὰρ)· εἷς τῶν 12 ἀποστόλων, ὁ προδοὺς τὸν Ἰησοῦν διὰ φιλήματος ἀντὶ 30 ἀργυρίων. Μεταμεληθεὶς ἀπέδωκε τὸ χρῆμα καὶ ἐκρεμάσθη. Ὅρα καὶ Χακελδαμᾶ.

Ἰούδας - Λεβίτα ἢ Χᾶ-Λευΐ· σοφὸς ραββῖνος ἱσπανοεβραῖος, 1090 - 1140, ὁ πανεπιστήμων τῆς ἐποχῆς του. Ἔγραψε θεολογικὰ καὶ ποιήματα μεγάλης ἀξίας.

Ἰούδας-Μακκαβαῖος· ὅ α Μακκαβαῖος.

Ἰούδας Χακκαδόχης, ἤτοι «ὁ Ἅγιος»· Ἰουδαῖος Ραββῖνος, ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς τῆς Τιβεριάδος, 120—194 μ. Χ., θεωρούμενος συγγραφεὺς τοῦ Α' μέρους τοῦ Ταλμοὺδ (Μίσχνα).

Ἰούδενβουργ· τὸ ἀρχ. Ἴδουνον· κωμόπ. τῆς αὐστρ. Στυρίας, πρωτ. ἐπαρχ. Μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ. 4,500. — ἡ ἐπαρχ. 52,000 κατ.

Ἰουδήθ· χήρα Μανασσῆ ἐκ Βηθουλίας, ἣν πολιορκουμένη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Ναβουχοδονόσορος Ὀλοφέρνους καὶ κινδυνεύουσαν, ἔσωσεν εἰσδύσασα εἰς τὸ ἐχθρ. στρατόπεδον καὶ καταθέλξασα διὰ τοῦ κάλλους τὸν στρατηγόν, οὗ κοιμωμένου ἔκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν πόλιν. Οἱ Ἀσσύριοι κατάπληκτοι ἔλυσαν τὴν πολιορκίαν.

Ἰουδήθ ἡ Βαυαρική· δευτέρα σύζυγος Λουδοβ. Δεβονναΐρ τὸ 819 καὶ μήτηρ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ, πείσασα τὸν σύζυγόν της νὰ ἱδρύσῃ βασίλειον χάριν αὐτοῦ καὶ ἐξεγείρασα οὕτω στάσιν τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου υἱῶν του. Ἀπέθ. τὸ 843.

Ἰουδήθ· θυγ. Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ καὶ ἐγγονὴ τῆς προηγ. Γεν. τὸ 843 ἐνυμφεύθη τὸν βασιλ. τοῦ Βέσσεξ Ἐθελβόλφ καὶ τούτου θανόντος τὸν μέγαν δασάρχην τῆς Γαλλίας Βαλδουΐνον.

Ἰουδήθ (Ἰουλία Βερνᾶ, Καρολίνα Βερνὰρ-Δερόσν)· γεννηθεῖσα τὸ 1827, γαλλὶς ἠθοποιός, διακριθεῖσα εἰς ἐλαφρὰ ἰδίως, ἀλλὰ καὶ εἰς τραγικὰ μέρη. Μετέφρασε καὶ τὴν «Ἄβυσσον» τοῦ Δίκενς.

Ἰουδηΐ (Ματθίας)· ὁ γερμανιστὶ **Ρίχτερ**· θεολόγος διαπρεπής, 1528—1564.

Ἰουδικάελ· βασιλεὺς τῆς ἀρμορικῆς Βρετάνης, ὃς παραιτηθεὶς ὅπως εἰσέλθῃ εἰς μοναστήριον. Ἀπέθ. τὸ 658.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ἰούκαρ· ὄρα Χ ο ῦ κ α ρ.

Ἰουκόβσκυ (Β α σ ί λ ι Ἀ ν δ ρ έ ϊ ε β ι τ ς)· ρῶσος ποιητής, 1783-1852, υἱὸς ρώσου μεγιστᾶνος καὶ τουρκίδος αἰχμαλώτου. Πλὴν τῶν ἀρίστων του ποιημάτων, μετέφρασεν εἰς τὴν Ρωσ. καὶ πολλὰ ἀριστουργήματα τῶν ξένων φιλολογιῶν, τὸν Ὅμηρον, τὸν «Δὸν Κιχώτην», ἔργα τοῦ Σίλλερ, περσικὰ ποιήματα καὶ ἄ.

Ἰουλία, Ἰουλία Λιβία· κάρ. τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης.

Ἰουλία· σύζυγος Μαρίου, θεία τοῦ Καίσαρος.

Ἰουλία· μήτηρ Μάρκου—Ἀντωνίου.

Ἰουλία μάμμη τοῦ Αὐγούστου.

Ἰουλία· θυγάτηρ Αὐγούστου καὶ Σκριβωνίας, συζυγος Μαρκέλλου, Ἀγρίππα καὶ Τιβερίου, ἐξορισθεῖσα διὰ τὴν διαγωγήν της ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου εἰς Πανδεταρίαν ὅπου ἀπέθ. τῆς πείνης τὸ 14 μ. Χ.

Ἰουλία· θυγάτηρ τῆς προηγ., ἀκολουθήσασα τὴν διαγωγὴν τῆς μητρός της καὶ μισηθεῖσα ὡς ἐκείνη.

Ἰουλία· θυγ. τοῦ Δρούσου, θανατωθεῖσα ὑπὸ Κλαυδίου δολοπλοκίᾳ τῆς Μεσσαλίνας, τὸ 59 μ. Χ.

Ἰουλία· σύζυγος Φλαβίου - Σαβίνου, ἀνεψιοῦ τοῦ Βεσπασιανοῦ.

Ἰουλία· θυγ. Ἰουλίου Καίσαρος καὶ Κορνηλίας, σύζυγος τοῦ Πομπηΐου, θανοῦσα τὸ 55 π. Χ.

Ἰουλία· (Ἁ γ ί α), ἐκ Καρχηδόνος, πωληθεῖσα ὡς δούλη, ἐμαρτύρησεν ἐν Κορσικῇ τὸ 439. Ἑορτὴ τὴν 10)22 Μαΐου.

Ἰουλία - Αὐγούστα· ἡ σημερ. Β α ρ κ ε λ ό ν α.

Ἰουλία· ὄρα καὶ Α ὐ γ ο ύ σ τ α.

Ἰουλία Δόμνα· 158 - 218, σύζυγος Σεπτίμου Σεβήρου, μήτηρ Καρακάλλα καὶ Γέζα. Αὐτοκτόνησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ διὰ τῆς πείνης.

Ἰουλία - Καισάρεια· ἀρχ. π. τῆς Μαυριτανίας· τὸ σημερ. Σ ι ε ρ ο ι έ λ.

Ἰουλία - Λιβία· ἀρχ. π. τῆς Ἱσπανίας, ἡ σημερ. Π ο υ ῦ θ έ ρ δ α.

Ἰουλία - Μαμμαία, Μέσα, Σαίμις· ὄρα Μ α μ α ί α κ.λπ.

Ἰουλία - Πάξ· ἀρχ. π. τῆς Λουσιτανίας (Πορτογαλίας)· ἡ σημερ. Β έ γ α.

Ἰουλία - Τραδούκτα· ἀρχ. π. τῆς Βαιτικῆς. Ἡ σημερ. Τ α ρ ί φ α.

Ἰουλία - Φῆλιξ· ἀρχ. π. τῆς Βρεταννίας. Ἡ σημερ. Β έ ρ β ι κ.

Ἰουλία - Χρυσόπολις· ἀρχαία π. τῆς Ἰταλίας, τὸ σημ. Β ό ρ γ ο - Σ ὰ ν - Δ ο ν ν ῖ ν ο.

Ἰουλιακόν· ἀρχ. π. τῆς Γερμανίας· τὸ σημερ. Ζ ο υ λ ι έ ρ.

Ἰουλιαναὶ Ἄλπεις· τμῆμα τῶν Ἀνατολ. Ἄλπεων ἐν Καρνιόλῃ τῆς Αὐστρίας· ὑψηλ. κορυφὴ Ν έ β ο σ α (1834 μ.)· ὄρα Ἄ λ π ε ι ς.

Ἰουλιανὴ (Ἁ γ ί α)· παρθένος μάρτυς, θανοῦσα ἐν Νικομηδείᾳ τὸ 308. Ἑορτὴ τὴν 4)16 Φεβρουαρίου.

Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον· τὸ ἱδρυθὲν ὑπὸ Ἰουλίου Καίσαρος ἐν ἔτει 708 ἀπὸ κτίσεως Ρώμης (46 π. Χ.). Τὸ ὑφ' ἡμῶν καὶ τῶν Ρώσων ἀκολουθούμενον εἰσέτι, διαφέρον δὲ (κατὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σφάλμα ὑπολογισμοῦ) κατὰ 12 ἡμέρας ἀπὸ τοῦ ἀκριβεστέρου Γ ρ η γ ο ρ ι α ν ο ῦ.

Ἰουλιανὸς ὁ Π α ρ α β ά τ η ς· αὐτοκράτ. τοῦ Βυζαντίου, 331— 363. Ἐσπούδασε τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἔκτοτε δὲ ἀπηρνήθη τὸν χριστιανισμόν, καὶ ὅταν τὸ 361 ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἐκηρύχθη φανερὸς πολέμιος τοῦ χριστιανισμοῦ, ὀνομασθεὶς Π α ρ α β ά τ η ς. Ἤνοιξε τότε τοὺς ἀρχαίους ναοὺς καὶ ἐπεχείρησε ν' ἀνασυστήσῃ τὰ ἑλλ.μαντεῖα καὶ ἰδίως τῶν Δελφῶν, ἡ ἀπάντησις ὅμως τοῦ ὁποίου ὑπέδειξεν εἰς αὐτὸν τὸ μάταιον τῶν προσπαθειῶν του. Κατεδίωξεν Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν ἐξορίσας αὐτόν Ὁ Ἰουλιανὸς ἦτο εἷς τῶν ἀρίστων Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου, τακτοποιήσας σωφρόνως τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Κράτους· ἐπολέμησε δὲ καὶ κατὰ τῶν Περσῶν, οἵτινες τὸν ἀφῆκαν νὰ κατακτήσῃ τὴν χώραν των μέχρι πέραν τοῦ Εὐφράτου, ἀλλὰ τὸν προσέβαλον ὅταν ὑπέστρεφε, πληγωθεὶς δὲ εἰς μίαν συμπλοκήν, ἀπέθανε. Λέγουν δὲ ὅτι λαβὼν αἷμα ἀπὸ τῆς πληγῆς του καὶ ρίψας αὐτὸ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐφώναξεν: «Ἐνίκησας, Χριστέ, χόρτασε λοιπὸν Ναζωραῖε!»—Ὁ Ἰουλιανὸς ἔγραψε καὶ πολλὰ συγγράμματα κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν ὁποίων ὀλίγιστα διεσώθησαν, διακρινόμενα διὰ τὸ ζωηρὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς ἐκφράσεως.

Ἰουλιανὸς (Ἅ γ ι ο ς)· πρῶτος ἐπίσκοπος Μάνς, μαρτυρήσας περὶ τὸ 286. Ἑορτὴ τὴν 15)27 Ἰανουαρίου.

Ἰουλιανός· νομάρτυς τῶν διωγμῶν τοῦ Διοκλητιανοῦ· ἑορτὴ τὴν 16)28 Αὐγούστου.

Ἰουλιανός· ἐρημίτης ἀπελεύθερος, θανὼν περὶ τὸ 370. Ἑορτὴ τὴν 9 Ἰουνίου (ν).

Ἰουλιανὸς (ὁ Κ ό μ η ς)· κυβερνήτης Ἀνδαλουσίας τὸν Η' αἰῶνα, παραδοὺς τὴν Θέουτα τοῖς Ἄραψι καὶ συμμαχήσας μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ ἀπεκδυθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν κτήσεών του καὶ ριφθεὶς ἐν εἱρκτῇ, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

Ἰουλιανός (Π έ τ ρ ο ς) **- Ζουλιέν**· γάλλος ἀνδριαντοποιός, 1731 - 1804.

Ἰουλιανός (Σ ί μ ω ν) **- τῆς Πάρμας**· γάλλος ζωγράφος, 1736 - 1800, ἐπονομασθεὶς «Ἀποστάτης» διότι ἠκολούθησε τὴν τότε ἐν ἀκμῇ ἰταλικὴν καλαισθησίαν.

Ἰουλιανός· (Νόελ, ὁ Σ τ α ν ί σ λ α ο ς)· γάλλος· ἀσιανολόγος, 1797 - 1873, καθηγ. τῆς κινεζικῆς, γράψας ἄριστα ἔργα περὶ Κίνας.

Ἰουλιανός· (Λ ο υ δ ο β - Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· 1812 - 1860, δημοτικώτατος μουσικὸς ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίνῳ, πρῶτος διοργανώσας λαϊκὰς συναυλίας. Ἀπέθ. παράφρων.

Ἰουλιανὸς - Ἅγιος· κώμη τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης. Κάτ. 1,847.

Ἰουλιανός - Ἅγιος· δάσος ἐκ θαλασσίων πεύκων τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ, ἐκτάσεως 19 τετρ. χλμ.

Ἰουλιανός - Ἅγιος· πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. ἐπαρχ. Λόν - λέ - Σ ω μ ι έ. Κάτ. 720.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰουλιανὸς - Ἅγιος· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω - Σαβοΐα. Κάτ. 1494.

Ἰουλιανὸς - Δίδιος καὶ **Σεβῆρος**· ρωμ. αὐτοκράτωρ, 133 - 193. Ὑπεδούλωσεν, ὡς στρατηγός, τοὺς Κάττας, θανόντος δὲ τοῦ Περτίνακος, ἀνεκηρύχθη αὐτοκρ. Ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν Σεβῆρον, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν.

Ἰουλιανὸς - Δὶ' - Σὼλ-Ἅγιος πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν. Κατ: 1,995.

Ἰουλιανός-Λάρ-Ἅγιος· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βιέννης. Κατ: 1109. Ρωμαϊκὰ ἐρείπια.

Ἰουλιανὸς — Σάλβιος· ὅρα Σ ά λ β ι ο ς.

Ἰουλιανὸς - Σιαπτέγε-Ἅγιος· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λείγηρ· ζωεμπορία. Κάτ: 3,298.

Ἰουλιανχααδ. πρωτ. ἐπαρχ. τῆς ἐν Γροιλλανδίᾳ δανικῆς ἐποπτείας τοῦ Νότου, εἰς τὴν Ν. ἐσχατιὰν τῆς χώρας, ἱδρυθεῖσα τὸ 1775. Κατ: 260. - ἡ ἐπαρχ: 2,700 κατ.

Ἰουλιάς· πόλις παραθαλασσία τῆς Γαλιλαίας.

Ἰουλιὰ -Φοντενὲλλ (Εὐγένιος)· ἰατρὸς καὶ χημικὸς γάλλος, 1780 - 1842, ἐπιτοπίως (ἐν Βαρκελώνῃ) μελετήσας τὸν κίτρινον πυρετὸν καὶ γράψας περισπούδαστον περὶ αὐτοῦ μελέτην καὶ ἄ. σημαντικώτατα ἔργα.

Ἰουλιόβονα· π. τῆς Γαλατίας, ἡ σημερ. Λ ι λ λ μ π ό ν ν.

Ἰουλιόβονα ἢ **Βινδόβονα**· ἡ σημερ. Β ι έ ν ν η.

Ἰουλιόδουνον· π. τῆς Γαλατίας, ἡ σημερ. Λ ο υ δ έ ν.

Ἰουλιόμαγον· π. τῆς Γαλατίας, ἡ σημερ. Ἀ ν ζ έ ρ.

Ἰούλιον γ έ ν ο ς· οἰκογένεια ρωμαίων πατρικίων εἰς ἣν ἀνῆκε καὶ Ἰούλιος Καῖσαρ.

Ἰουλιόπολις· ἡ πρότερον Γόρδιον, πολ. τῆς Φρυγίας.

Ἰούλιος· δούξ Βρούνσβικ καὶ Λουνεβουργ, 1528—1589, ἱδρυτὴς τοῦ πανεπιστ. Χέλμστετ.

Ἰούλιος ὁ Ἀ φ ρ ι κ α ν ό ς· ἕλλην ἱστοριογράφος. Ὅρα Ἀ φ ρ ι κ α ν ό ς.

Ἰούλιος (Ἅ γ ι ο ς)· ρωμ. στρατιώτης, ἀρνηθεὶς νὰ θύσῃ τοῖς εἰδώλοις καὶ μαρτυρήσας ἐν Κάτῳ Μυσίᾳ περὶ τὸ 302. Ἑορτὴ τὴν 15)27 Μαΐου.

Ἰούλιος Α' (Ἅ γ ι ο ς)· πάπας ἀπὸ 337—352, ὑποστηρίξας τὸν Ἅγ. Ἀθανάσιον κατὰ τῶν Ἀρειανιστῶν. Ἑορτὴ τὴν 12 Ἀπριλ. (ν).

Ἰούλιος ὁ Β' (Ἰουλιανὸς δὲ λα-Ρ ο β έ ρ)· 1441—1513. Πάπας τὸ 1503, ἀνέκτησε τὰς ἀπωλεσθείσας χώρας τοῦ παπικοῦ κράτους, ἐπολέμησε πολλαχῶς τοὺς Γάλλους, ἱδρύσας τὴν «Ἱερὰν Συμμαχίαν», προυστάτευσε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας· διεκρίθη δὲ καὶ ὡς πολεμιστής, αὐτὸς διευθύνας τὸ πυροβολικὸν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Λα-Μιρανδόλ.

Ἰούλιος ὁ Γ'· 1487 — 1555· Ρωμαῖος πάπας τὸ 1550. Ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Φαρνεσίου καὶ ἀνασυνέστησε τὴν σύνοδον τῆς Τρέντης.

Ἰούλιος - Μοδέστος· λατῖνος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γραμματικός, μαθητὴς τοῦ Ὑγίνου ἐπὶ Τιβερίου. Τὰ ἔργα του ἀπωλέσθησαν.

Ἰούλιος-Νέπος· ὅρα Νέπος.

Ἰούλιος Ρωμαῖος (Γκιούλιο-Πίπι)· διαπρεπὴς ἰταλὸς ζωγράφος, ἀρχιτέκτων καὶ μηχανικός, 1492 - 1546, μαθητὴς καὶ συνεργάτης τοῦ Ραφαὴλ, ἱδρύσας ἐν Μαντούῃ περίφημον σχολὴν ζωγραφικῆς.

Ἰουλὶς ἡ ποτὲ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κέω, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ὁ κάτ. Ἰουλιήτης.

Ἰουλίττη (Ἁγία)· μάρτυς ἐξ Ἰκονίου, θανοῦσα ἐπὶ Διοκλητιανοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἁγ. - Κηρύκου (3 ἐτῶν). Ἑορτὴ τὴν 3)15 Ἰουνίου.

Ἰουλίττη (Ἁγία)· μάρτυς ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, θανοῦσα ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἑορτὴ 18)30 Ἰουλίου

Ἰουλλιανὸς (Μάρκος-Ἀντώνιος)· υἱὸς τοῦ ἐπαναστάτου Ἰουλλιανοῦ (Ζουλλιέν), παρισινός, 1775—1848, ἱδρυτὴς τῆς «Ἐγκυκλοπαιδικῆς Ἐπιθεωρήσεως», διακριθεὶς ὡς στρατιωτικὸς ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἴουλος· ἕτερον ὄνομα τοῦ Ἀσκανίου, υἱοῦ τοῦ Αἰνείου.

Ἴουλος· γενάρχης τῶν Ρωμαίων Ἰουλίου (Καίσαρος κ.λ.π.) μυθικὸς υἱὸς τοῦ Ἀσκανίου.

Ἰουλιανὸς-Ἅγιος· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Βιέννης, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. Κάτ:8,479.

Ἰούνιον-Γένος· οἶκος ρωμαίων πατρικίων, οὗ ἔσχατον μέλος ὁ Ἰούνιος Βροῦτος.

Ἰούνιος· ψευδώνυμον ἀγνώστου παραμείναντος ἄγγλου συγγραφέως τῶν περιωνύμων «Πολιτικῶν Ἐπιστολῶν», (1769—1772) κατὰ τοῦ λόρδου Νόρθ, αἵτινες θεωροῦνται ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀγγλ. φιλολογίας.

Ἰούνιος (Ἀδριανός), ὁ **Νεώτερος** (Δὲρ-Ζούγ)· πολυμαθέστατος ὁλλανδὸς τοῦ 1ΣΤ' αἰῶνος, ἰατρὸς ἅμα καὶ φιλόλογος κράτιστος.

Ἰούνιος (Φραγκίσκος)· ἐκλατινισθὲν ὄνομα τοῦ **Δύ-Ζόν**, γερμ. ἐπιστήμονος, 1589—1677.

Ἰούρα-Νομός· τῆς Γαλλίας, πρὸς τὴν Ἑλβετίαν. 5,504 τετρ. χμ. Κατ: 273,028. Πρωτ: Λὸν-Λὲ-Σωμιέ. Τὸ μὲν ὀρεινός, τὸ δὲ λοφῶδες, καὶ τὸ τρίτον πεδινός. Ἀκμ. κτηνοτροφία καὶ βιομηχ., γεωργία ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη· μεγάλα δάση· γαιάνθρακες, λιγνῖται, σίδηρος, μάρμαρα, ὀρυκτὸν ἅλας. Ἐπαρχ. 4: Λὸν-Λὲ-Σωμιέ, Δῶλ, Πολινύ, Ἅγ-Κλαύδιος, δῆμοι 32, κοινότητες 584:

Ἰούρα ἡ **Δουῖρα**· μία τῶν νήσων Ἑβρίδων, ἀνήκουσα εἰς τὴν σκωτ. κομητ. Ἀργαϊλ. 250 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,000.

Ἰούρα(ς)· μέγα σύστημα ὀρέων μεταξὺ Γαλλίας, Ἑλβετίας καὶ ΝΔ Γερμανίας, μήκους 700 χλμ. καὶ μεγίστου πλάτους 310 χλμ. Πρὸς τὴν ἑλβετ. ταπεινοῦνται εἰς κυματοειδῆ ὀροπέδια 1,900 μέχρι 2000 μ. ὕψους. Ὑψ. κορυφὴ 2,200 μ. (Μεγάλη-Σιαρτρὲζ) ἐν Γαλλίᾳ.

Ἰουρούα ἡ **Γιουρούα**· ὅρα Χουρούα.

Ἰοῦρυ· σλαυορρωσικὴ ἡλιακὴ θε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ότης συγχυσθεῖσα βραδύτερον μετὰ τοῦ Ἁγ-Γεωργίου καὶ ἧς τὸ ὄνομα ἔφερον 3 βασιλεῖς τῆς Ρωσίας.

Ἰούστ (Ἅ γ ι ο ς), ἢ μᾶλλον **Χούστ** μονὴ τῆς ἱσπαν. Ἐστραμαδούρας, ὅπου παραιτηθεὶς ἀπεσύρθη καὶ ἀπέθ. τὸ 1558 Κάρολος ὁ Ε'.

Ἰουστίνη (Φ λ α β ί α - Α ὐ γ ο υ σ τ ί ν α)· αὐτοκράτειρα, σύζυγος Οὐαλεντινιανοῦ Α', προστάτις τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Ἀπέθ. τὸ 388.

Ἰουστίνη (Ἁ γ ί α)· παρθένος μάρτυς, πολιοῦχος τῆς Καπούης, θανοῦσα ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἑορτὴ τὴν 7 Ὀκτωβρίου (ν).

Ἰουστίνη (Ἁ γ ί α)· μαρτυρήσασα ἐν Νικομηδείᾳ τὸ 304. Ἑορτὴ τὴν 14)26 Σεπτεμβρίου.

Ἰουστινιανός ὁ Μ έ γ α ς διάσημος αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, 482 - 565. Εἶχε σύζυγον τὴν περίφημον Θεοδώραν. Ὁ Ἰουστινιανὸς κατώρθωσε νὰ συναθροίσῃ περὶ αὐτὸν λαμπροὺς ὑπουργοὺς καὶ στρατηγούς, ἐνίκησε δὲ διὰ τοῦ Βελισαρίου τοὺς Πέρσας καὶ κατέκτησε τὸ κράτος αὐτῶν. Προσέθηκεν εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τὴν Β. Ἀφρικήν, τὴν Σαρδηνίαν, τὴν Κορσικὴν καὶ τὴν Ἰταλίαν διὰ τῶν περιφήμων στρατηγῶν Βελισαρίου καὶ Ναρσῆ, τὸ δὲ 550 μέγα μέρος τῆς Ἱσπανίας. Ἔκτισε λαμπρὰ οἰκοδομήματα καὶ τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἰσχυρότατα δὲ φρούρια πανταχοῦ καὶ κατέλυσε τὸ κράτος τῶν Βανδάλων. Ἡ στάσις τοῦ Νίκα ἔθεσεν ἐπὶ στιγμὴν εἰς μέγαν κίνδυνον τὸ κράτος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ κατεπνίγη ταχέως. Ἡ ἀρχαία εἰδωλολατρία κατελύθη πανταχοῦ, κλεισθείσης καὶ τῆς νεοπλατωνικῆς ἀκαδημείας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἁπασῶν τῶν ἐ θ ν ι κ ῶ ν σχολῶν. Εἰσήγαγεν εἰς τὸ Κράτος του τὴν βιομηχανίαν τῆς μετάξης ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ ἀπέκτησε δι' αὐτῆς θησαυρούς. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατέστησεν ἀθάνατον τὸν μέγαν τοῦτον αὐτοκράτορα, εἶνε ἡ σ ο φ ὴ ν ο μ ο θ ε σ ί α τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ κράτος του καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας συνετάχθησαν ἅπασαι αἱ νομοθεσίαι τῶν σημερινῶν κρατῶν. Ἀπέθανε μετὰ βασιλείαν 38 ἐτῶν.

Ἰουστινιανὸς Β' ὁ Ρ ι ν ό τ μ η τ ο ς αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου γεννηθεὶς τὸ 669. Ἡ βασιλεία του ὑπῆρξεν ὀλεθρία διὰ τὸ κράτος, διότι ἐδείχθη ἀσύνετος καὶ παράφορος, ὑβρίσας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ὑπηκόους του, ἕνεκα τοῦ ὁποίου προεκάλεσεν ἐπανάστασιν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Λεόντιον ὅστις τὸν ἐξεθρόνισε καὶ τοῦ ἔκοψε τὴν ρῖνα ἐξορίσας αὐτὸν εἰς τὴν Χερσῶνα. Ἀλλὰ τὸ 705 ὁ Ἰουστινιανὸς συνεννοηθεὶς μὲ τοὺς Βουλγάρους κατέλαβε πάλιν τὸν θρόνον, δειχθεὶς τότε θηριωδέστερος πρὸς τοὺς ἐχθρούς του. Ἀλλ' ἐνῷ ἀπουσίαζεν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ Φίλιππος, κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὁ Ἰουστινιανός.

Ἰουστινόπολις· π. ἡ ἀρχικῶς Λ ί γ ι δ α, ὀνομασθεῖσα πρὸς τιμὴν Ἰουστίνου τοῦ Α' ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ της Ἰουστινιανοῦ· τὸ σημερ. Κ α π ο Δ' Ἴ σ τ ρ ι α (Ἰστρία).

Ἰουστῖνος (Ἅ γ ι ο ς), ὁ λεγό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μενος Φ ι λ ό σ ο φ ο ς· στωϊκὸς, γενόμενος χριστιανὸς ἐν ἡλικίᾳ 30 ἐτῶν. 103 ;—150 ; Ἔγραψεν «Ἀπολογίας» τοῦ χριστιανισμοῦ. Κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ κυνικοῦ Κρεσκεντίου ἐθανατώθη ἐν Ρώμῃ. Ἑορτὴ τὴν 1)13 Ἀπριλίου.

Ἰουστῖνος Α', ὁ Π ρ ε σ β ύ τ ε ρ ο ς· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, 405 ;—527, ποιμὴν ἐν ἀρχῇ, μὴ γνωρίζων οὐδὲ ἀνάγνωσιν οὐδὲ γραφὴν καὶ ἐμπιστευθεὶς τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους εἰς τὸν σοφόν του ὑπουργὸν Πρόκλον.

Ἰουστῖνος Β', ὁ Ν ε ώ τ ε ρ ο ς· ἀνεψιὸς καὶ διάδοχος Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α', ἀπὸ 565—578, δειχθεὶς ὠμὸς καὶ ἀπολέσας μέρος τῆς Ἰταλίας, καταληφθὲν ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν.

Ἰουστῖνος· ἱστορικὸς ρωμαῖος ἀγνώστου ἐποχῆς, ζήσας πιθανῶς πρὸ τῆς πέμπτης μ. Χ. ἑκατ.

Ἰουστῖνος (Ἰ ω ά ν ν η ς - Κ ύ ρ ι λ λ ο ς - Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς)· φιλέλλην ἐκ Κανδέβρ τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ἄργει τὴν 25 Ἰουλίου 1830. Μαθητὴς στρατιωτικῆς τινος σχολῆς τῆς Γαλλίας, ἀξιωματικὸς εὐπαίδευτος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Φαβιέρου. Δικαίως ἀπήλαυε τῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης τοῦ ἀρχηγοῦ του, τὸν ὁποῖον πιστῶς ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του Ἕνεκα τῆς καταργήσεως τοῦ παλαιοῦ τάγματος ταῦ πεζικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε διοργανώσει, ἐτέθη εἰς ἀποστρατείαν· τοῦτο δὲ μεγάλως τὸν δυστρέστησε καὶ ταχέως ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Χαρακτὴρ εὐγενὴς καὶ μεγαλόφρων.

Ἰοῦδστος ἢ **Ἰουστῖνος** (Ἅ γ ι ο ς)· γάλλος μάρτυς. Ἑορτὴ τὴν 6)18 Ὀκτωβρίου.

Ἰοῦδστος (Ἅ γ ι ο ς)· ἀρχιεπίσκ. Λυών, φθίνοντος τοῦ Δ' αἰῶνος, πολέμιος τοῦ Ἀρείου, καταλιπὼν τὴν ἕδραν του ἵνα ζήσῃ ἐν Αἰγύπτῳ ὡς ἀναχωρητής. Ἑορτὴ τὴν 2 Σεπτεμβρίου (ν).

Ἰοῦδστος (Ἀντώνιος καὶ Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλοι ἀδελφοὶ γλύπται, ἰταλικῆς καταγωγῆς, συντελέσαντες τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τέχνης ἐν Γαλλίᾳ. Ἀπέθανον ἀμφότεροι περὶ τὸ 1540.

Ἰοῦδστος - Λίψιος· ὅρα Λ ί ψ ι ο ς.

Ἰοῦδστος (Θ ε ό δ ω ρ ο ς)· βέλγος ἱστορικὸς, 1818 - 1888, γράψας «Λαϊκὴν ἱστ. τοῦ Βελγίου», αἱστ. τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως» καὶ ἄ.

Ἰοῦται· οἱ ἀρχ. κάτ. τῆς Ἰουτλάνδης (Δανίας), καταγωγῆς σαξονικῆς.

Ἰοῦτλανδ· ἡ ἀρχ. Κ ι μ β ρ ι κ ὴ - Χερσόνησος, ἀνήκουσα εἰς τὴν Δανίαν, ἧς ἀποτελεῖ τὰ ἠπειρωτικὰ 2)3, ἑνουμένη πρὸς Ν. μὲ τὴν Γερμανίαν. 25, 254 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,000,000. Διαιρεῖται εἰς 9 ἐπαρχ: Ἄαλβοργ, Βίβοργ, Ἄαρχους, Ρίβε, Ραϊνδερς, Βέγλιε, Ρίγγαιπιγκ, Γχιόριγκ, Θίστεδ.Κλῖμα τραχὺ καὶ ὑγρόν· ἔδαφος ἀμμώδες καὶ ἑλώδες· ἀλιεία, κτηνοτροφία, ὀλίγοι γαιάνθρακες. Πρῶτοι κάτ. ἦσαν οἱ Κίμβροι, μεθ' οὓς τὴν κατῴκησαν οἱ Ἰ ο ῦ τ α ι, ἐξ ὧν ἔλαβε τὸ ὄνομα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ἰουτούρνη· νύμφη τῆς Ρωμαϊκ. μυθολογίας, ἣν ἐπεκαλοῦντο ἐν ὥραις ξηρασίας.

Ἰοφῶν· υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους, τραγικὸς ποιητὴς καὶ οὗτος, κατηγορήσας τὸν πατέρα του ὡς μωρανθέντα καὶ ἀποδειχθεὶς συκοφάντης.

Ἰπέκ· τὸ σερβιστὶ **Πέτς**, π. ἀλβανόσερβικὴ εἰς τὰ ΒΑ σύνορα τῆς Ἀλβανίας καὶ Νοβιπαζάρ, παρὰ τὴν Βίστριτσαν. Μεγάλαι καπνοφυτίαι, ὀπῶραι καὶ μέταξα. Κάτ: 6,000 ἀλβανοὶ ὀρθόδοξοι, 3,000 σέρβοι καί τινες τοῦρκοι.

Ἰπηνοί· ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας, συνορεῦον μὲ τοὺς Σαμνίτας.

Ἰπλιξῆς (Κωνσταντῖνος)· γεννηθεὶς ἐν Κων)πόλει ἀπὸ πατρὸς Ἰωάννου Καισαρέως, ἱερέως. Λίαν ἐνωρὶς ἀπορφανιτθεὶς τοῦ πατρός του ὑπηρέτησε τὸ πρῶτον παρά τινι λιθοξόῳ, βραδύτερον παρά τινι ὑφασματεμπόρῳ ὅπου καὶ ἀπέκτησεν ἀρκετὴν περιουσίαν· ἐκραγέντος ὅμως κατόπιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἡ περιουσία του κατεστράφη καὶ ἠναγκάσθη νὰ μετέλθῃ τὸν ὑπηρέτην, τὸν ἔμπορον καὶ τὸν μεσίτην ἐν Κων)πόλει καὶ Λονδίνῳ, ἕως οὗ ἀπέκτησε κολοσσαίαν περιουσίαν, ἣν ὁλόκληρον καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατόν του διέθεσε πατριωτικώτατα, συντηρῶν ἑλλ. σχολεῖα, προικίζωνπτωχὰς νεάνιδας,δαπανῶν πρὸς συνρησιν ἀπόρων σπουδαστῶν, βραβεύων τὰς καλλιτέρας συγγραφάς, προικίζων τὸ Ἐθνικὸν πανεπιστήμιον, βιβλιοθήκας καὶ ναούς, οὕτως ὥστε δικαίως κατατάσσεται μεταξὺ τῶν·εὐεργετῶν τῆς Ἑλλ. φυλῆς, ἐπαξίως τιμηθεὶς καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως ἀμειψάσης αὐτὸν διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς καὶ Φιλ. Ἑκπαιδευτικῆς ἑταιρείας δι' ἀνιδρύσεως ἀναθηματικῆς στήλης εἰς τὴν ἄνοδον τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἴπνοί· σπήλαια τοῦ Πηλίου ὄρους ὁμοιάζοντα πρὸς ἱ π ν ο ύ ς.

Ἴπνος· π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ὁ κάτ. Ἰπνεύς.

Ἰπνοῦς· χ. τῆς Σάμου ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἰπνευσίας Ἥρας.

Ἴπολυ καὶ γερμανιστὶ **Αἴπελ**· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Αὐστρίᾳ. Μῆκ: 200 χλμ.

Ἴπολυ-Σάγχ· πρωτ. τῆς οὐγγρ. κομητ. Χόντ, ἐπὶ τοῦ προηγ. ποτ. Κάτ: 3,000.

Ἵππαλος· ἕλλην ναυτικὸς τοῦ Α' μ. Χ. αἰῶνος, πρῶτος, ὡς λέγεται, ἐπωφεληθεὶς τῶν ἐτησίων ἀνέμων τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ διὰ τὴν θαλασσοπορίαν.

Ἵππανα· πόλ. ἀρχ. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Πάνορμον.

Ἱππαρῖνος· ἐπίσημος Συρακούσιος, πατὴρ τῆς Δεινομάχης, δευτέρας συζύγου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου.

Ἵππαρις· ποτ. τῆς Σικελίας πρὸς Ν. τῆς Καμαρίνης.

Ἱππαρχία· φιλόσοφος ἑλληνὶς γεννηθεῖσα ἐν Μαρωνείᾳ πόλει τῆς Θράκης καὶ ζῶσα περὶ τὸ 328 π. Χ. Καταγομένη ἐκ πλουσίας καὶ διακεκριμένης οἰκογενείας, ἠρωτεύθη τὸν κυνικὸν φιλόσοφον Κράτητα τὸν Θηβαῖον πτωχὸν καὶ ἄσχημον καὶ τὸν ἔλαβε σύζυγον μεθ' ὅλας τὰς ἐνστάσεις τῶν γονέων της. Πρὸς ἀνάμνησιν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν παραδόξων τούτων γάμων καθιερώθη ἑορτὴ καλουμένη Κυνογάμια. Λέγεται ὅτι ἡ Ἵππαρχία συνέγραψέ τινα.

Ἵππαρχος· υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος (βλ. λ.).

Ἵππαρχος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 71 ὀλυμπ.

Ἵππαρχος· ἕλλην ἀστρονόμος καὶ μαθηματ. ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος, ἱδρυτὴς τῆς τριγωνομετρίας καὶ εὑρετὴς τῆς στερεογραφικῆς προβολῆς· προεῖπε τὸν δρόμον τῶν πλανητῶν καὶ τῶν ἐκλείψεων δι' 600 ἔτη, ὑπελόγισε τὴν ἀπόστασιν Ἡλίου, Σελήνης καὶ Γῆς, κατεσκεύασε τὰ πρῶτα ἀστρολάβια καὶ κατέλιπεν ἔργα μεγίστου ἀστρονομ. καὶ μαθηματ. κύρους.

Ἱππημολγοί· Σκύθαι νομάδες, τρεφόμενοι ἐκ γάλακτος ἵππων.

Ἱππίας· υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν ἀρχήν, ἐξεδιώχθη καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Περσίαν, ἔλαβε δὲ μέρος εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν καὶ ἀπέθανε μαχόμενος ἐν Μαραθῶνι.

Ἱππίας· Ἠλεῖος σοφιστής, συνακμάσας μετὰ τοῦ Πρωταγόρου ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 436 π. Χ. Ὁ Πλάτων διακωμῳδεῖ τὴν μεγαλοφροσύνην του.

Ἱππόβοτος· ἱστορικὸς καὶ βιογράφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Λαερτίου.

Ἱππόγρυψ ἢ **Ἱππόγριφος**· μυθικὸν ζῷον, ἀνάλογον πρὸς τὸν ἵππον τοῦ Βελλεροφόντου, πλάσμα τοῦ ἰταλοῦ ποιητοῦ Βοϊάρδου ὅπερ ἐδανείσθη καὶ ὁ Ἀρίστος εἰς τὸν «Μαινόμενον Ρολάνδον» του.

Ἱπποδάμας· υἱὸς τοῦ Πριάμου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἱπποδάμας· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 101 ὀλυμπιάδος.

Ἱπποδάμεια· θυγάτ. Οἰνομάου, βασιλέως τῆς ἐν Ἤλιδι Πίσης, δεινὴ ἁρματοδρόμος. Ὁ πατήρ της εἶχε διακηρύξει ὅτι θὰ τὴν ἔδιδε σύζυγον εἰς τὸν νικήσοντα αὐτήν, ὁ δὲ Πέλοψ κατώρθωσε τοῦτο διὰ δόλου.

Ἱπποδάμεια· σύζυγος τοῦ Πειρίθου, ὧν οἱ γάμοι ἐγένοντο ἀφορμὴ τῆς πάλης τῶν Λαπίθων πρὸς τοὺς Κενταύρους.

Ἱππόδαμος· εἷς τῶν ἐτησίμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἱππόδαμος· περίφημος ἀρχιτέκτων ἐκ Μιλήτου, υἱὸς Εὐρυφῶντος ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, κατασκευάσας δὲ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἱπποδάμειον ἀγοράν.

Ἱππόδρομος (Ἱππο δρόμιον)· ἀμφιθέατρον δρομικῶν ἀγώνων, κυρίως τὸ ἐν Κων/πόλει, αὗ αἱ ἐκ τῶν ἀνταγωνισμῶν διενέξεις ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν περίφημον διαμάχην τῶν Πρασίνων καὶ Κυανῶν (βλ. λ.).

Ἱπποκλῆς· ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἱπποκλος· τύραννος τῆς Λαμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ψάκου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἱπποκορύστης· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίπτης.

Ἱπποκορύστης· υἱὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης.

Ἱπποκορώνιον· τόπος ἐν Κρήτῃ. Ἱθανώτατα τὸ ὄνομα Ἀ π ο κ ό ρ ω ν α ς, ὅπερ φέρει σήμερον μία τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κρήτης, εἶνε παραλλαγὴ τῆς ἀρχαίας ταύτης ὀνομασίας. Συνεπῶς τὸ ἀρχαῖον Ἱ π π ο κ ο ρ ώ ν ι ο ν ἔκειτο ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἐν ᾗ καὶ χωρίον φέρον τὸ ὄνομα Ν ί π π ο ς. Καὶ ὁ Κορνήλιος τοποθετεῖ αὐτὴν παρὰ τὸ Ἐνετικὸν φρούριον «Apricorno» ἢ «Apicorno», ὅπερ εἶνε βεβαίως παραφθορὰ τοῦ «Ἱπποκορώνιον», τὸ δὲ φρούριον τοῦτο ἔκειτο παρὰ τὸ χωρίον Κ α λ ύ β α ι ς Ἀ π ο κ ο ρ ώ ν ο υ.

Ἱπποκόων· υἱὸς τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρ υ, βασιλέως τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς μετὰ τῶν δώδεκα υἱῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἱπποκόων· ποτάμιον τῆς Σικελίας.

Ἱπποκράτης· πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νηλέως.

Ἱπποκράτης· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, παλεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ Δήλιον.

Ἱπποκράτης· συγγραφεὺς Ἱ π π ι α τ ρ ι κ ῆ ς· ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς τετάρτης μ. Χ. ἑκατ.

Ἱπποκράτης· ὁ πατὴρ τῆς ἐπιστημονικῆς ἰατρικῆς· γεννηθεὶς τὸ 460 π.Χ. εἰς τὴν Κων)πολιν ἀποθανὼν δὲ εἰς τὴν Λάρισαν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 377—359. Ἔγραψε πάμπολλα ἰατρικὰ συγγράμματα ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται 72, εἶνε δὲ ὁ πρῶτος ὅστις ἀπήλλαξε τὴν ἰατρικὴν ἐκ τῆς θεοσοφίας καὶ τῶν μαγγανιῶν τῶν ἐμπειρικῶν, καταστήσας αὐτὴν ἀληθῆ ἐπιστήμην.

Ἱπποκράτης· μαθηματικὸς Χίος, ἐφεύρων τὰς λοξὰς γραμμὰς καὶ γράψας στοιχεῖα γεωμετρίας.

Ἱπποκρήνη· πηγὴ ἐν Ἑλικῶνι ἀναβλύσασα ἐκ πλήγματος τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου· ἦν ἀφιερωμένη ταῖς Μούσαις καὶ τῷ Ἀπόλλωνι, τὰ δὲ νάματά της ἐθεωροῦντο ἐμπνέοντα τὴν ποίησιν.

Ἱππόλα· χ. παραθαλάσσιον τῆς Λακωνικῆς.

Ἱππόλεω ἄκρα· ἀκρωτήριον τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὑπάνεως καὶ Βορυσθένους.

Ἱππόλοχος· εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ἱππόλοχος· υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονόης θυγατρὸς Γλαύκου, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ἱππόλοχος εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.

Ἱππολύτη· κόρ. τοῦ Ἄρεως βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε καὶ ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα· ὅρα καὶ Ἀστυδάμεια.

Ἱππόλυτος· εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἱππόλυτος· υἱὸς ταῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἱπολύτης, τιμώ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μενος ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων.

Ἱππόλυτος Ἀμυκλαῖος, πατὴρ τοῦ Δηϊφόβου, καθαρίσας τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἰφίτου.

Ἱππόλυτος (Ἅ γ ι ο ς)· ρωμαῖος ἀξιωματ. ἐκχριστιανισθεὶς ὑπὸ Ἁγ-Λαυρεντίου καὶ θανὼν μετ' αὐτοῦ τὸ 258. Ἑορτὴ τὴν 1)13 Αὐγούστου.

Ἱππόλυτος (Ἅ γ ι ο ς)· μαθητὴς τοῦ Ἁγ-Εἰρηναίου, ζήσας μεταξὺ Β' καὶ Γ' αἰῶνος, ἐπίσκοπος τοῦ Πόρτους (ἐν Ρώμῃ ἢ Ἀραβίᾳ), μαρτυρήσας τὸ 235. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του σώζονται πολλὰ ἔργα. Ἑορτὴ τὴν 9)21 Αὐγούστου.

Ἱππόμαχος· εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.

Ἱπποπέδουσα· μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱπποπέδων· υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου ἢ ταῦ Ταλαοῦ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου.

Ἱπποπένης· ὁ νικήσας τὴν Ἀ τ α λ ά ν τ η ν (βλ. λ.).

Ἱπποπένης· ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ τελευταῖος δεκαετὴς ἄρχων ἐν Ἀθήναις.

Ἱππόνικος· υἱὸς τοῦ Καλλία, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 π. Χ., ὑπερπλουτήσας δ' ἐκ τῶν περσικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς Ἀθήνας.

Ἱππόνικος· υἱὸς ἄλλου Καλλία καὶ ἔγγονος τοῦ προηγουμ., πατὴρ δὲ τρίτου Καλλία, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Δηλίου.

Ἱππόνιον· ἡ σημερ. Μ π ε ξ έ ς.

Ἵππων· ἀρχ. πόλ. παραθαλασσία, τῆς Σικελίας.

Ἵππος· νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· ὁ κάτ. Ἵππιος, Ἱππῖνος, καὶ Ἱππηνός.

Ἵππος· ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ρέων περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ἱπποταμάδαι· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν.

Ἱππότης· υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἢ τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Μηδείας.

Ἵππου κρήνη· πηγὴ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, ἱερὰ τῶν Μουσῶν ὕρα Ἱ π π ο κ ρ ή ν η.

Ἱππουρὶς· νῆσος τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Ἀμοργοῦ καὶ Ἀστυπαλαίας ἢ σήμερον καλουμένη Φειδοῦσα.

Ἱπποφάγοι· ἔθνος Σκυθικὸν τρεφόμενον μὲ κρέας ἵππου.

Ἵππων· φιλόσοφος Ἕλλην ἐκ Ρηγίου, ζῶν κατὰ τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ἐκατηγορήθη ἐπὶ ἀθεΐᾳ, καὶ ἐκαλεῖτο Μήλιος, ὡς παραδεχόμενος τὰς δοξασίας Διαγόρου τοῦ Μηλίου

Ἵππων· ὁ λεγόμενος Β α σ ι λ ι κ ό ς, διότι ὁ Μασσινίσας κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην πρωτεύουσαν τῆς Νουμιδίας. Παρὰ τῇ πόλει ἦσαν πλούσια σιδηρωρυχεῖα. — Ἡ σημερ. Β ό ν α.

Ἵππων· ὁ λεγόμενος Διάρρυτος εἰς τὴν Ζευγιτανίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικία Τυρίων. Ἡ σημερ. Β ι ζ έ ρ τ α.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἱππών· ἀρχ. π. ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἱσπανίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Τουλέτου

Ἱππῶναξ· περίφημος ποιητὴς ἀπὸ τὴν Ἔφεσον, υἱὸς Πυθέου καὶ Πρωτίδος, ζήσας κατὰ τὸν Ϛ' αἰῶνα π. Χ. Ἀπὸ τὰ εὐφυέστατα ἔργα του σῴζονται μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα γεγραμμένα εἰς τὴν χυδαίαν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς του καὶ πλήρη σατυρικοῦ πνεύματος.

Ἶπς ἢ **Ἴμπς** (Ἴ β ς)· κωμόπ. τῆς Κάτω-Αὐστρίας, ὅπου ὁ ποταμ. Ἴ π ς εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν, 98 χλμ. Δ τῆς Βιέν ης. Πτωχοκομεῖον. Κάτ: 4,000.

Ἰρὰ καὶ **Εἶρα**· ὄρος τῆς Μεσσηνίας.

Ἰραβάδδης ἢ **Ἰραουαδδύ**· μέγας ποτ. τῆς Ἰνδοκίνας. Πηγάζει ἀπὸ τὰ ΝΔ κινεζικὰ βουνὰ Πατ-Κάϊ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κὲν-Πὸ ἢ Τσιὰν-Πὸ, διασχίζει τὴν Βιρμανίαν καὶ χύνεται εἰς τὸν κόλπαν τοῦ Μαρταβάν, σχηματίζων μέγα δ έ λ τ α. Μῆκ: 1916 χλμ.

Ἰρὰκ-Ἀνατζεμὶ (=τὸ μὴ ἀ ρ α β ι κ ὸ ν Ἰράκ)· ἐπαρχ. τῆς κεντρ. Περσίας. 358,129 τετρ. χλμ. Κάτ: 2.850,000. Πρωτ: Τ ε χ ε ρ ά ν.

Ἰρὰκ-Ἀραβὶ (=Ἀ ρ α β ι κ ὸ ν Ἰράκ)· ἡ ἀρχ. Βαβυλωνία· περιοχὴ τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας, πρὸς Ν τῆς Μεσοποταμίας, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Σιάτ-ἐλ-Ἀράβ. Πρωτ. Β α γ δ ά τ.

Ἰρὰν· τὸ ζενδιττὶ Ἀ ϊ ρ υ ά ν α, Γῆ τῶν Ἀρίων· ἀρχ. ὄνομα τῶν μεταξὺ Ἐφράτου κα Ἰνδοῦ χωρῶν (Περσία - Ἀφγανιστάν). Ἔκτ. 2,600,000 τετρ. χλμ.

Ἰρανδύ· οἰνοπαραγωγὸς κώμη τοῦ γαλλ. νομοῦ Γόνν. Κάτ: 868.

Ἴραδα· ὄασίς τις ἐν Λιβύῃ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κυρήνης.

Ἴρβιγκ (Ὃ ο ύ α σ ι γ κ τ ω ν)· ἀμερικανὸς σκωτικῆς καταγωγῆς συγγραφεύς, 1783—1859, γράψας θαυμασίας ἠθογραφίας «Ἱστορίαν τοῦ Κολόμβου», «Διηγήματα τῆς Ἀλάμβρας», ἐντυπώσεις, «Βίον τοῦ Οὐάσιγκτων» καὶ ἄ. Τὸ 1842 διωρίσθη πρεσβευτὴς ἐν Ἱσπανίᾳ.

Ἴρβιτ· κωμόπ. τοῦ ρωσ. κυβερν. Πέρμ, ὅπου ὁ Ἴ ρ β ι τ συμβάλλει μετὰ τοῦ Νίτσα, ἱδρυθεῖσα τὸ 1635. Μεγάλη ἐμποροπανήγυρις ρώσων, σιβηρίων, βουχαρίων, τατάρων, περσῶν, ἑλλήνων καὶ ἀρμενίων. Κάτ: 6,000.

Ἰρενί· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῆς θεσσαλ. Φθιώτιδος, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δουβλατάν. Κάτ: 158.

Ἰρενὶ-τ ε κ έ ς· ὀθωμανικὴ μονή, 1)2 ὥρ. ἀπὸ τοῦ προηγ. χ. Κάτ: 23.

Ἰρὴ· ἀρχ. πόλ. τῆς Μεσσηνίας, μία τῶν ἑπτὰ πόλεων τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο εἰς τὸν Ἀχιλλέα ὡς προῖκα.

Ἰριάρτε (Ἰ γ ν ά τ ι ο ς)· διαπρεπὴς ἱσπανὸς τοπιογράφος, 1620—1669, μαθητὴς Χερρέρα τοῦ πρεσβυτέρου.

Ἰριάρτε (Ἰ ω ά ν ν η ς δ')· πολυμαθὴς ἱσπανὸς ἐκ Τενερίφφας, 1702 1771, διευθυντὴς τῆς βασιλ. βιβλιοθ. τῆς Μαδρίτης ἣν ἐπλούτισε διὰ 2000 χειρογράφων. Συνεργάτης τοῦ «Λεξικοῦ τῆς ἱσπαν. Ἀκαδημείας» καὶ συγγραφεὺς ἐμμέτρου «Λατιν. Γραμματικῆς».

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰριάρτε (Δὸν Δομίγκο δέ-)· ἀνεψιὸς τοῦ προηγ., διακριθεὶς ὡς διπλωμάτης. Ἀπέθ. τὸ 1796.

Ἰριάρτε (Θωμᾶς δέ-)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1750—91, διακριθεὶς ὡς ποιητής, γράψας θαυμασίους «Μύθους» καὶ διευθύνας ἐπὶ μακρὸν τὸν «Ἑρμῆν» τῆς Μαδρίτης.

Ἶρις· θυγ. τοῦ κενταύρου Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀδελφὴ τῶν Ἁρπυιῶν, ἡ ἀγγελιαφόρος τῶν Θεῶν. Φέρει πτέρυγας καὶ μακρὰν ῥάβδεννον καὶ κηρύκειον ὡς ὁ Ἑρμῆς. Προσωποποιεῖ τὸ οὐράνιον τόξον, ὅπερ φαίνεται οἱονεὶ μέσον συναφείας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κατόπιν τῶν καταιγίδων.

Ἶρις· ποτ. τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μετὰ ταῦ Λύκου συνεισβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ὁ σημερ. Γεκίλ-Ἰρμάκ.

Ἰρκούτσκ· πρωτ. τοῦ ὁμων. σιβηρ. κυβερνείου· περὶ τὴν συμβολὴν Ἰρκούτ καὶ Ἀγγάρα, 682 χλμ. Α. τῆς Πετρουπόλεως. Ἀρχιεπισκοπή, 33 ναοί, 2 μοναὶ γυμνάσιον, ναυτικὴ σχολή, μεγάλαι ἀγοραί· ἀκμ. βιομηχ., μέγα ἐμπόριον, ἰδίως γουναρικῶν. Ἱδρύθη τὸ 1652. Κάτ.: 45,000, αὐξάνοντες εἰς 60,000 περίπου τὸν χειμῶνα ἐκ τῆς ἐδῶ διαχειμάσεως τῶν χρυσωρύχων. Τὸ κυβερνεῖον Ἰρκείται πρὸς τὴν Μογγολίαν. Ἔκτ.: 743,472 τετρ. χλμ. Κάτ.: 425,000 μογγόλοι, Τουγγοῦσοι καὶ Βουριᾶται. Δάση πολλὰ καὶ μεταλλεῖα.

Ἰρλανδία (Ἄιρελαιν̣δ καὶ Ἰρλανδιστὶ Ἔριν)· ἡ δυτικωτέρα ἀπὸ τὰς δύο μεγάλας νήσους αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν, ἧς χωρίζεται διὰ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, βρέχεται δὲ ἀπὸ τὰ ἄλλα 3 μέρη ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. — Ἔκτασις 84,252 τετραγ. χιλιόμ. Κάτοικοι 5 ἑκατ. Ἡ παραλία της σχηματίζει πολυαρίθμους καὶ βαθεῖς κόλπους. Τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶνε χθαμαλὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὑψηλὸν δὲ μόνον εἰς τὰ ΒΔ. καὶ βουνὰ ἔχει μόνον τὰ Κέρν ΝΔ. (1000 μέτρ.) Ποταμοὶ ὁρμητικοὶ καὶ βαθεῖς, ὥστε εἶνε πλευστοὶ μέχρι τῶν πηγῶν των πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ὁ Σχάννων, ὁ Λῆ, ὁ Βάρρω, ὁ Λίφφεϋ κτλ. Λίμναι πολυαρίθμοι ὧν μεγίστη ἡ Νῆ ἢ Νεάγη ἔχουσα ἔκτασιν 1841,4 τετρ. χιλιόμ. Πολλαὶ διώρυχες, ὧν μεγαλειτέραι ἡ Μεγάλη καὶ ἡ Βασιλική. Ἔδαφος εὐφορώτατον, σκεπασμένον πανταχοῦ ἀπὸ δένδρα καὶ φυτά. Κλίμα γλυκὺ ἀλλὰ βροχερόν. Κτηνοτροφία λαμπρά, γεωργία ἀρίστη, ἐκτεταμένη ἁλιεία, βιομηχανία ἀκμαία ἰδίως ὑφασμάτων, πνευματωδῶν ποτῶν καὶ ζυθου. Ἐμπόριον μέγιστον. Μεταλλεῖα σιδήρου, λιθανθράκων, ἅλατος, χαλκοῦ, μολύβδου, κασσιτέρου κτλ. Σιδηροδ. 4,500 χιλμ.—Ἡ Ἰρλανδία διοικεῖται ὑπὸ ἀντιβασιλέως καὶ διαιρεῖται εἰς 4 ἐπαρχίας: Λέϊνστερ, Οὔλστερ, Κόννω καὶ Μύνστερ, αὗται δὲ εἰς 32 κομητείας. Πρωτ: Δουβλῖνον. Οἱ κάτοικοι εἶνε καταγωγῆς Κελτικῆς.

Ἰρλανδία - Νέα τὸ **Νέον Μέκλεμβουργ** τῶν Γερμανῶν, ἡ **Τομπάρα** τῶν ἐντοπίων. Νῆσος τοῦ ὠκεανίου ἀρχιπελ. Βίσμαρκ, ΒΑ τῆς Νέας Γουϊνέας, βουνώδης καὶ δασώ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σκεπής, ἀνακαλυφθεῖσα τὸ 1616 ὑπὸ Σχοῦτεν. Οἱ γερμ. τὴν κατέχουν ἀπὸ τοῦ 1884. Ἔκτ: 12,950 τετρ. χλμ. Κάτοικοι ὠχροφαιοι, πολεμικώτατοι καὶ ἐνιαχοῦ ἀνθρωποφάγοι. Πρωτ: Πόρτ-Πράσλιν.

Ἰρλανδική-θάλασσα· τμῆμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ μεταξὺ Ἰρλανδίας καὶ Μεγ-Βρεταννίας, μήκ: 320 χλμ., μεγ. πλατ: 230 χλμ. βάθους: 140-150 μ. Νῆσοι: Ἔγγλση καὶ Μαίν. Ἔκτ: 67,000 τετρ. χλμ.

Ἰρμινόν· ἡγούμενος τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ τοῦ Πρέ, καταλιπὼν πολύτιμον χρονικὸν τῆς Ἀββατείας του.

Ἰρμινσοὺλ ἢ **Ἰρμενσοὺλ**· ἤτοι «στήλη» τοῦ Ἰρμινγ, μυθικοῦ προπάτορος τῶν παλαιογερμ. Ἐρμιόνων, εἰδώλου τῶν ἀρχ. Σαξόνων. Ἡ σπουδαιοτέρα εὑρηται ἐπὶ τοῦ ὄρους Στάδτβεργ παρὰ τὸ Παδερβορν, καταρριφθεῖσα τὸ 772 ὑπὸ Καρολομάγνου. Ἔφερε πλάστιγγα ἐν τῇ μιᾷ καὶ σημαίαν ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν χειρῶν κεφαλὴν δὲ ἄρκτου ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ λέοντα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος.

Ἰρνέριος (Βέρνερ ἢ Γκαρνιέ)· γερμανὸς ἢ μιλανέζος ἢ ἐκ Βολωνίας (γεννηθεὶς τὸ 1065), ὅπου ἦν νομοδιδάσκαλος ἀπὸ 1100-1120 τοιαύτης φήμης, ὥστε ἐκλήθη ὡς σύμβουλος τῆς βασιλίσσης τῆς Τοσκάνας Ματθίλδης καὶ τοῦ αὐτοκράτ. Ἑρρίκου Ε'. Εἶνε διδάσκαλος τοῦ περιωνύμου Ἀκκουρσίου. Ἀπέθ. μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1138 καὶ 1150 καταλιπὼν μετρίας ἀξίας «Γλώσσας»

Ἰροκοᾶ ἢ **Ἰροκούδιοι** καὶ **Εἰρωκούδιοι** κακοζήλως ἐξελληνιζόμενοι· παλαιὰ ὁμοσπονδία Ἰνδῶν τῆς Βορ. Ἀμερικῆς: Μοχάβκοι, Ὀνείδαι, Ὀνονδάγαι, Σενέκαι, Καγιοῦγγοι καὶ Τουσκαρόραι, οἰκοῦντες περὶ τὰς λίμνας Ἔρην καὶ Ὀντάριο. Κατεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀδειρονδάκων βοηθείᾳ τῶν Γάλλων τοῦ Καναδᾶ τὸ 1603, ἀλλ' ἀνεγεννήθησαν, καταστραφέντων τούτων ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν. Βραδύτερον ὑπεστήριξαν τοὺς Ἄγγλους κατὰ τῶν Γάλλων καὶ κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν, οἵτινες ὁλοσχερῶς τοὺς κατέστρεψαν τὸ 1779.

Ἰρούν· π. τῆς ἱσπαν. ἐπαρχίας Γουϊπουθκόας, πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Βιδασσόα· σιδηροῦχα μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ: 7,500.

Ἰρπινοί· λαὸς τοῦ ἀρχ. Σαμνίου, ὑποταγεὶς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων περὶ τὸ 290 π. Χ.

Ἰρσόν· πρωτ. δήμου ταὐ γαλλ. νομοῦ Αἰ(σ)νε ποτὲ φρ. Ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 6,294.

Ἴρτιος· ἱστοριογράφος Ρωμαῖος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ἰρτὺσχ ἢ **Ἰρτίς**· ποτ. τῆς δυτ. Σιβηρίας. Πηγάζει ἐκ τῶν Ἀλταΐων καὶ χύνεται εἰς τὸν Ὄβ, δεχόμενος τοὺς Οὔλβα, Ὄμ, Ἰτσὶμ καὶ Τοβόλ. Μῆκος: 3,560 χλμ.

Ἴς· τὸ σημερ. **Χίτ**· ἀρχ. ἐρείπια πόλεως τῆς Βαβυλωνίας.

Ἴς· μυθικὴ π. τῆς Ἀρμορικῆς Γαλατίας, καταπνιγεῖσα ὑπὸ τὰ κύματα κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα μ. Χ.

Ἰσαάκ· υἱὸς Ἀβραὰμ καὶ Σάρας, σύζυγος Ρεβέκας, πατὴρ Ἰακὼβ καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἡσαῦ, γεννηθεὶς τὸ 1896 ἢ τὸ 2266 π. Χ. Ἐσώθη διὰ θαύματος ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ θυσιασθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός του. Ἀπέθανεν 180 ἐτῶν.

Ἰσαὰκ (Ἅ γ ι ο ς), ὁ Π ά ρ θ ο ς· πατριάρχης Ἀρμενίας ἀπὸ 390—440, μεταφράσας τὴν Γραφὴν εἰς ἀρμενικὴν γλῶσσαν.

Ἰσαὰκ (Ἐ ρ ῆ κ ο ς)· διαπρεπὴς γερμ. μουσουργὸς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, διακριθεὶς εἰς θρησκευτικὰς συνθέσεις.

Ἰσαάκιος Α', ὁ **Κομνηνός**· αὐτοκρ. τοῦ Βυζαντίου τὸ 1057 ἐνεργείᾳ τῶν μεγιστάνων. Ἀπώθησε τοὺς Οὐγγρους καὶ εἰσήγαγεν οἰκονομίας ἐν τῇ διοικήσει. Παραιτηθεὶς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἀπέθ. ἐν μοναστηρίῳ.

Ἰσαάκιος Β', ὁ **Ἄγγελος**· αὐτοκρ. τοῦ Βυζαντίου τὸ 1185, ἐκθρονισθεὶς τὸ 1195 ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξίου, ὅστις τὸν ἐτύφλωσεν. Ἀνιδρυθεὶς τὸ 1203 ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων, ἐξεθρονίσθη καὶ πάλιν καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Μουρτζούφλου μετὰ 10 μῆνας.

Ἰσαβέλα· ἀκρωτ. καὶ ὅρμος τῆς Κύπρου, ὅπου τὸ 1496 ὁ Κολόμβος ἵδρυτε τὸ πρῶτον ἱσπαν. ἵδρυμα.

Ἰσαβέλλα· ἐπαρχ. τῆς νήσου Λεύκων (Φιλιππίναι). Πρωτ : T o u μ á ν i μ i.

Ἰσαβέλλα (Ἁ γ ί α)· ἀδελφὴ τοῦ Ἁγ. Λουδοβ. 1224-1270. Ἑορτὴ τὴν 10)22 Φεβρουαρ. ἡμέραν τοῦ θανάτου της καὶ τὴν 19)31 Αὐγούστου.

Ἰσαβέλλα τοῦ **Αἰνῶ**· θυγ. Βαλδουίνου, κόμητος Αἰνῶ, σύζυγος τοῦ βασιλ. τῆς Γαλλίας Φιλίππου Αὐγούστου τὸ 1180, εἶτα δὲ Λουδοβ. τοῦ Η'. Ἀπέθ. τὸ 1190.

Ἰσαβέλλα τῆς **Ἀγγουλέμης**· μνηστὴ τοῦ κόμητος τῆς Μαρκίας Οὔγου, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ Ἰω. τοῦ Ἀκτήμονος τὸ 1202, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου ἐνυμφεύθη τὸν πρώην μνηστῆρα της.

Ἰσαβέλλα τῆς **Γαλλίας**· θυγ. Φιλίππου τοῦ Ὡραίου, 1292 - 1358, σύζυγος τοῦ βασιλ. τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου Β', ἀντιβασίλισσα ἐπὶ τῆς ἀνηλικότητος τοῦ υἱοῦ της Ἐδουάρδου Γ' ζήσασα εἶτα ἐν μονῇ ἐπὶ 27 ἔτη.

Ἰσαβέλλα ἡ **Βαυαρικὴ**· ἀναξία σύζυγος Καρόλου ΣΤ' τῆς Γαλλίας, 1371 - 1435, ἔκδοτος εἰς ἀπολαύσεις ἐγκλεισθεῖσα εἰς τὸ Τοὺρ ἀλλ' ἐλευθερωθεῖσα ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας, ἀνεκηρύχθη ἀντιβασίλισσα καὶ ὑπέγραψε τὴν ἐν Τρόγαις συνθήκην δι' ἧς ἐξεχωρεῖτο ἡ Γαλλία εἰς Ἑρρίκον Ε' τῆς Ἀγγλίας, ἀπέθ. δὲ ἐπισύρασα τὴν γενικὴν περιφρόνησιν.

Ἰσαβέλλα Α', ἡ **Καθολικὴ**· 1451 - 1504, βασίλ. τῆς Καστιλλίας, σύζ. Φερδινάνδου τῆς Ἀραγῶνος μεθ' οὗ συμβασιλεύουσα ἀφῆρεσε τὴν Γρενάδαν ἀπὸ τοὺς Μαυριτανοὺς καὶ ἐβοήθησε τὸν Κολόμβον παρασχοῦσα αὐτῷ τὰ πλοῖα τὰ ἀνακαλύψαντα τὸν Νέον Κόσμον. Ἡ θυγάτηρ των Ἰω. ἡ Τ ρ ε λ λ ή, νυμφευθεῖσα Φίλιππον τὸν Ὡραῖον, ἐγένετο μήτηρ τοῦ Καρόλου Κίντου.

Ἰσαβέλλα ἡ **Αὐστριακὴ** (Κ λ α ί ρ η - Ε ὐ γ ε ν ί α)· 1566-1633, θυγ. Φιλίππου Β' Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, νυμφευθεῖσα τὸν ἀρχιδοῦκα Ἀλβέρτον καὶ, τούτου θανόντος τὸ 1621, κυβερνήσασα ἐμφρόνως τὰς Κάτω Χώρας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ἰσαβέλλα Β' τέως βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας, θυγ. Φερδινάνδου Ζ' καὶ Μαρίας Χριστίνης γεννηθεῖσα τὸ 1830. Διεδέχθη τὸν πατέρα της τὸ 1833 παρὰ τὰ δικαιώματα τοῦ θείου της Δὸν-Κάρλου, ὅστις διωργάνωσεν ἰσχυρὰν στάσιν ἐξ ἧς παρ' ὀλίγον ν' ἀπολέσῃ αὐτὴ τὸν θρόνον. Ἡ μετὰ 7 ἔτη ἀνακηρυχθεῖσα ἀντιβασίλισσα Μαρία-Χριστίνα ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Γαλλίαν, τὴν δὲ χώραν ἐκυβέρνησεν ὁ στρατηγὸς Ἐσπαρτέρο μέχρι τοῦ 1843. Μετὰ 3 ἔτη ἐνυμφεύθη τὸν ἐξάδελφόν της Φραγκίσκον δ' Ἀσσίζ. Τὸ 1851, συνεπείᾳ συνωμοσίας κατὰ τῆς ζωῆς της, ἐξεδιώχθη, καὶ ὁ Ἐσπαρτέρο ἀνέλαβεν αὖθις τὴν ἀρχήν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτον τὸ 1856 διεδέχθη ὁ Ὀ-Δόννελλ, οὗ πεσόντος ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν ὁ Ναρβάες, διαδοχικῶς κυβερνήσαντες μέχρι τοῦ 1868, ὅτε, συνεπείᾳ τῆς ἐν Κάδιξ στάσεως, ἡ Ἰσαβέλλα ἔφυγεν ἐξ Ἱσπανίας εἰς Γαλλίαν ὅπου μετὰ 2 ἔτη παρῃτήθη ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της, ἀνελθόντος τὸν θρόνον τὸ 1875 ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλφόνσος ΙΒ'.

Ἰσαβέλλας τῆς Καθολικῆς Τάγμα ἱδρύθη ἐν Ἱσπανίᾳ τὸ 1815 ὑπὸ Φερδινάνδου Ζ' πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν ὑπερασπισάντων τὰς ἐν Ἀμερικῇ κτήσεις του. Τὸ σῆμα εἶνε σταυρὸς χρυσοῦς ὀκτάκτινος ἀνηρτημένος ἀπὸ ταινίας λευκῆς.

Ἰσαβὼ ἢ Ἰζαμπὼ ἡ Βαναρικὴ ὄρα Ἰσαβέλλα.

Ἰσαγόρας ἀθηναῖος ἀριστοκράτης, ἀντίπαλος τοῦ Κλεισθένους, ὃν καὶ ἐξεδίωξε τῇ βοηθείᾳ τοῦ βασιλ. τῆς Σπάρτης Κλεομένους· ἀλλ' ἐγκλεισθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ συλληφθείς, ἐξωρίσθη.

Ἰσαῖος περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους.

Ἰσαΐας ὁ πρῶτος τῶν 4 μεγάλων Προφητῶν, τὸν Ζ' αἰῶνα π. Χ., διχοτομηθεὶς διὰ πρίονος διαταγῇ τοῦ Μανασσῆ. Εἶνε ὁ ἐξοχώτερος ποιητὴς τῆς ἑβραϊκῆς φιλολογίας, γράψας θαυμασίας προφητείας καὶ «Ὕμνον εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Βαβυλῶνος».

Ἰσάκτσια ὀχυρὰ π. τῆς ρωμουν. Δοβρούτσας, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, μεταξὺ Γαλαζίου καὶ Ἰσμαΐλίου, 215 χλμ. ΒΑ τοῦ Βουκουρεστίου, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Ρώσσων τὸ 1790, 1828 καὶ 1854. Κάτ: 8,500.

Ἰσάλας ποτ. τῆς χώρας τῶν ἀρχ. Βαταυῶν, ὁ σημ. Ὑσσελ.

Ἴσαρ ἢ Ἴσερ (Ἴζερ)· ὁ ποτὲ **Ἰσάρας** ποτ. τῆς Βαυαρίας, καταρρέων τῶν Ἀλγαβίων Ἄλπεων καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Δούναβιν. Μῆκ: 350 χλμ.

Ἰσάρας ἀρχ. ὄνομα τῶν σημερ. ποτ. Ἰζέρ, Ὀάζ καὶ Ἴσαρ.

Ἴσαρη (τὸ ὕ)· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χαλανδρίτσας. Κάτ: 428.

Ἴσαρη (τὸ ὕ)· πρωτ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Μεγαλοπόλεως, ταχυδρομ., τηλεγραφ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,534.

Ἴσαρη· (τὸ ὕ)· χ. τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καρδίτσης τῆς Θεσσαλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καρδίτσης. Κάτ : 580.

Ἰσαρλίκ· χ. τοῦ δήμου Φακίου τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ Νεμπεγλέρ. Κάτ : 32.

Ἰσαρντζίκ· ποτὲ ἕδρα τῶν βασιλ. τῆς Βοσνίας, τόπος ἐξορίας ἐπὶ Τούρκων. Κεῖται ἐπὶ τῶν ὀρέων Ταμπόρ, 53 χλμ. ΒΔ τοῦ Νοβὶ - Παζάρ (ΒΔ Μακεδονία).

Ἰσαρχίδας· στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἰσαύρη (**Ἰζώρ** - Κ λ η μ ε ν τ ί ν η)· δέσποινα ἐκ Τουλούσης ἡ ἱδρύσασα τὸ «Κολλέγιον τῆς φαιδρᾶς ἐπιστήμης», λαϊκοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν Ἀκαδημ. τῆς Τουλούσης. Ἀπέθ. περὶ τὸ 1513 πεντηκοντοῦτις. Ὑπάρχουν οἱ ἄνευ λόγου διαμφισβητοῦντες τὴν ὕπαρξίν της.

Ἰσαυρία· ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκαονίας.

Ἰσαυριανὸς ἢ **Ἴσαυρος** (Λ έ ω ν)· ὅρα Λ έ ω ν.

Ἴσβα ἢ **Ἴσμπα**· ξύλιναι καλύβαι τῶν Ρώσων χωρικῶν κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων βορείων λαῶν.

Ἴσβορος· χ. τῆς ΒΔ Χαλκιδικῆς οὗ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῶν ἀρχαίων Σταγείρων.

Ἰσβοσθέ· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σαοὺλ, 1056 π. Χ. Ἐβασίλευεν ἐπὶ 11 φυλῶν καθ' ὃν χρόνον ὁ Δαυὶδ ἐβασίλευε τῆς φυλῆς Ἰούδα. Ἀπέθ. δολοφονηθείς.

Ἰσγάουρ ἢ **Ἰσκουριᾶ**(χ)· ἡ ποτὲ Δ ι ο σ κ ο υ ρ ι ά ς καὶ εἶτα Σ ε β α σ τ ό π ο λ ι ς καὶ Σ ω τ η ρ ι ό π ο λ ι ς· λιμὴν τοῦ ρωσ. κυβερν. Κουτάϊδος (Ὑπερκαυκασία), ἐπὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Ἀρχ. ἑρείπια ἑλληνικά. Κάτ: 7,000.

Ἰσέας· τύραννος τῆς Κηρυνείας.

«**Ἴσεια**»· ἑορτὴ τῆς Ἴσιδος.

Ἴσειον· ἱερὸν τῆς Ἴσιδος.

Ἴσερ ἢ **Ἴζερ**· ὄρα Ἴ σ α ρ.

Ἴσερ ἢ **Ἴζερ**· παραπότ. τοῦ Ἔλβα ἐν Βοημίᾳ. Μῆκ: 90 χλμ.

Ἰσερλοχν· πρωτ. νομοῦ τῆς πρωσικῆς Βεστφαλίας· σίδηρος καὶ ζίγκος· τεχνικὴ σχολή. ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 22,000·—ὁ νομὸς **Ἰσ**: 331 τετρ.χλμ. Κάτ: 67,000.

Ἰσημερινός, ἱσπανιστὶ **Ἐκουαδώρ**· Δημοκρατία τῆς Ν Ἀμερικῆς μεταξὺ Κολομβίας, Βραζιλίας, Περοῦ καὶ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἔκτασις 299,600 τετρ. χλμ. (4 2)3 φορὰς ἡ Ἑλλάς). Κάτ : 1,100,000 καὶ 200,000 ἄγριοι ἰνδοὶ εἰς τὰ Α. Εἰς αὐτὴν ἀνήκουν καὶ αἱ νῆσοι Γαλαπάγος (4,350 τετρ. χλμ.). Τὸ δυτικὸν μέρος σκεπάζεται ἀπὸ τὰ ὄρη Κορδιλλιέραι τῶν Ἄνδεων μὲ τὰ φοβερὰ ἠφαίστεια Χιμποράσο(6310μ.), Κοτοπάξι (5943 μ.) καὶ ἄ. Τὸ ἀνατολικὸν εἶνε πεδινὸν καὶ ἔχει ποταμοὺς μεγάλους, παραποτάμους τοῦ Ἀμαζονείου, ὧν μέγιστος ὁ Νάπος(1200χλμ.), εἰς τὸν ὁποῖον ταξειδεύουν ἀτμόπλοια μέχρις 800 χλμ. Αἱ πεδιάδες τῶν Κορδιλλιερῶν σκεπάζονται ἀπὸ ἀπέραντα δάση καὶ περιέχουν πολλὰς λίμνας καὶ ἕλη, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι κάτοικοι κατοικοῦν τὰ ὀροπέδια, τὰ ὁποῖα ἔχουν κλῖμα γλυκύ. Προϊόντα

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

χρυσός (εἰς τοὺς ποταμούς), ἄργυρος, ὑδράργυρος, πετρέλαιον, ξυλεῖα, κίνα, βαφικὰ καὶ φαρμακευτικὰ φυτά, βάμβαξ, κακάο, καφές, ζαχαροκάλαμον, βανάναι κτλ. Προϋπολογισμὸς 8 ἑκατ. σοῦκρα (40 ἑκατομ. φρ.), χρέος 91 ἑκατομ. φρ. Στρατὸς ἐν εἰρήνῃ 3,000. Θρησκεία ἡ Καθολική. Παιδεία μικρά.—Ἡ Δημοκρατία διαιρεῖται εἰς 17 ἐπαρχίας, διοικεῖται δὲ συνταγματικῶς μὲ Βουλήν, Γερουσίαν καὶ Πρόεδρον ἐκλεγόμενον κατὰ τετραετίαν. Πρωτ. Κουίτο ἐπὶ ὑψηλοῦ ὀροπεδίου μὲ 85,000 κατ., σπουδαιότερος δὲ λιμὴν τὸ Γουαϋακίλ μὲ 30,000 κατ.—Οἱ ἐντόπιοι ἐσχημάτιζον μέγα καὶ κάλλιστα διωργανωμένον κράτος, τὸ ὁποῖον ἐκυριεύθη ἀπὸ τοὺς Ἱσπανοὺς τὸ 1532, ἀλλὰ δι' ἐπαναστάσεως ἠλευθερώθη τὸ 1820, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπετέλεσε μέρος τῆς Κολομβίας, ἀπὸ δὲ τοῦ 1830 ἐχωρίσθη καὶ ἔγινε κράτος αὐτόνομον.

«**Ἴσθμια**» ἡ μετὰ τὰ Ὀλύμπια ἐπισημοτέρα πανήγυρις ἐν Ἑλλάδι τελουμένη κατὰ τετραετίαν εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου.

Ἰσθμία χ. τοῦ δήμου Περαχώρας τῆς Κορινθίας, συνοικισθὲν κατὰ τὴν τομὴν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου πρὸς τὸ πρὸς τὸν Κορινθιακὸν στόμιον τῆς διώρυχος, 3 ὥρ. ἀπὸ Περαχώρας καὶ 1 1/2 ἀπὸ Λουτράκι. Κάτ: 220.

Ἰσιακὸς - Πίναξ χάλκινος ἐφ' οὗ εἰσὶ γεγραμμένα τὰ μυστήρια τῆς Ἴσιδος, εὑρεθεὶς ἐν Ρώμῃ κατὰ τὴν δήμωσιν τοῦ 1527. Ἀνάκειται εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Τουρίνου.

Ἰσιάσλαβ ὁ **Α'** βασιλεὺς Κίεβ' ἀπὸ 1054—1078, ὃς ἐκθρονισθεὶς καὶ πεσὼν ἔν τινι μάχῃ κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του Ὄλεγ.

Ἰσιάσλαβ ὁ **Β'** βασιλ. Κίεβ ἀπὸ 1146—1154, ἁρπάσας τὸ στέμμα τοῦ Ἰγώρ, τρὶς δ' ἐκδιωχθεὶς καὶ τρὶς ἐπανακτήσας τὸν θρόνον.

Ἰσιάσλαβ ὁ **Γ'** τρὶς ἀναγορευθεὶς μέγας Ἡγεμὼν τοῦ Κίεβ, τὸ 1154, τὸ 1157 καὶ τὸ 1161. Ἔπεσεν εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Βιέλγοροδ τὸ 1167.

Ἰσίδωρος ἐκ Χάρακος, ζήσας κατὰ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατ. Ἔγραψε περιγραφὴν τῆς Παρθικῆς.

Ἰσίδωρος (Ἅγιος)· ἐρημίτης τοῦ 318—403, ὃν ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἐξήγαγε τῆς ἐρήμου τῆς Θηβαΐδος, ἵνα τῷ ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν Νοσοκομείου. Κατεδιώχθη ὑπὸ τῶν Ἀρειανιστῶν. Ἑορτὴ τὴν 3)15 Ἰανουαρίου.

Ἰσίδωρος (Ἅγιος)· ἡγούμενος μονῆς τινος παρὰ τὸ Πηλούσιον, μαθητὴς τοῦ Χρυσοστόμου, 370—440; Ἑορτὴ τὴν 4 Φεβρουαρίου (ν).

Ἰσίδωρος ὁ ἐκ **Γάζης** νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος τοῦ Ε' αἰῶνος μ.Χ.

Ἰσίδωρος ὁ ἐκ **Σεβίλλης** σοφὸς ἱσπανὸς κληρικός, 570—636, ἐπίσκοπος Σεβίλλας καὶ συγγραφεὺς «Χρονικοῦ», «Ἱστορ. τῶν Γότθων βασιλέων» καὶ πολυτίμου «Ἐτυμολογίας», ἥτις θεωρεῖται τὸ ἀρχαιότατον τῶν λεξικῶν.

Ἴσιουμ ἢ **Ἴζιουμ** πρωτ. νομοῦ τοῦ Ρωσ. Κυβερνείου Χαρκώβ, ἐπὶ τοῦ Δόνετζ, ἱδρυθεῖσα τὸν ΙΖ' αἰῶνα. Κάτ: 22,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἶσις· θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, σύζυγος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ὥρου, μεθ' ὧν ἀποτελεῖ τὴν Αἰγυπτ. Τ ρ ι ά δ α. Προσωποποιεῖ τὴν Φύσιν, ὡς ἡ Δήμητρα, καὶ τὴν Σελήνην, ὡς ἡ Ἄρτεμις.

Ἰσκάρδο ἢ **Σκάρδο**· π. τῆς ἰνδ. Κασχεμίρης μετὰ περιφήμου ἀκροπόλεως εἰς ὕψος 2,280 μ.

Ἴσκα — Δουμνονίων· ἀρχ. πρωτ. τῶν Δουμνονίων τῆς Ρωμαϊκῆς Βρεταννίας, ἐπὶ τοῦ Ἴσκα. Τὸ συμερ. Ἔ ξ ε τ ε ρ.

Ἴσκα - Σιλούρων· ἀρχ. π. τῆς Βρεταννίας, τὸ σημερ. Κ ά ε ρ - λ ε ω ν.

Ἰσκαλις· ἀρχ. π. τῆς ρωμ. Βρεταννίας, τὸ σημερ. Ἴ λ τ σ ι ε σ τ ε ρ.

Ἰσκανὸς (Ἰ ω σ ή φ)· λατῖνος ποιητὴς τῆς Μεγ-Βρεταννίας, τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ἐξ Ἴσκας (Ἐξετερ), ζήσας μοναχικὸν βίον καὶ θανὼν τὸ 1224. Κατέλιπε ποίημα περὶ «Τρωϊκοῦ πολέμου» διακρινόμενον ἐπὶ μεγάλῃ καλαισθησίᾳ ἐκφράσεως καὶ κομψότητι στίχου.

Ἰσκαριώτης· ἐπώνυμον τοῦ Ἰ ο ύ δ α (δλ. λ.) ἐκ τῆς π. Ἴ σ κ α ρ ι ὼ θ ἐξ ἧς κατήγετο.

Ἴσκερ ἢ **Ἴσκρας**· ὁ ποτὲ Ὄ σ κ ι ο ς καὶ Ο ἴ σ κ ο ς· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Βουλγαρίᾳ, καταρρέων ἐκ τοῦ Ρύλο-Δάγ(Δούνακος)· ΒΑ Μακεδονία. Μῆκ: 300 χλμ.

Ἴ(σ)λ (**Α'**)· παραπότ. τῆς γαλλ. Δορδόνης. Μῆκ: 235 χλμ.

Ἴ(σ)λ (**Α'**)· ὄρα Λ ί (σ) λ.

Ἴ(σ)λ-'Αδὰμ (**Α'**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Ὀάζ. Λατομεῖα, ἀξιόλ. βιομηχ. Κάτ: 3,470.

Ἴ(σ)λ -ἀν - Δοδὸν (**Α'**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἄνω-Γαρούνα. Κάτ: 2,424.

Ἴ(σ)λ - Ζουρδαὶν (**Α'**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. Ἀνδριὰς τοῦ Ἁγ-Βερτράνδου. Κάτ: 4,572.

Ἴ(σ)λ - Ζουρδαὶν (**Α'**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βιέννης. Κάτ: 1145.

Ἴ(σ)λ - σὺρ - λέ -Δοὺβ (**Α'-**)· πρωτ. δήμου ταῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ. Κάτ: 2,558.

Ἴ(σ)λ - σὺρ -Σερέν (**Α'-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν. Κάτ: 917.

Ἴ(σ)λ - σὺρ - Σόργκ (**Α-'**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βωκλοὺζ. Ἀκμ. βιομηχ. μέγας ναὸς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Κάτ. 6,003.

Ἴ(σ)λ· δ' ὅσα ὀνόματα δὲν σημειοῦνται: ἐνταῦθα, ὄρα Ἴ λ καὶ Ν ῆ σ ο ς.

Ἴσλα (Ἰ ω σ ὴ ς - Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς) ἱσπανὸς ἰησουίτης, 1703 - 1781. γράψας σατυρικὰ κατὰ τὴν σχολὴν τοῦ Ραβελαῖ καὶ μεταφράσας τὸ «Ζὶλ Βλάς».

Ἰσλανδία· (Δηλαδὴ Παγωμένη χώρα). Νῆσος ἀνήκουσα εἰς τὴν Δανίαν, εὑρισκομένη δὲ εἰς τὸν Βόρειον Παγ. Ὠκεανὸν πλησίον τῶν παραλίων τῆς Ἀμερικανικῆς Γροιλανδίας. Ἔκτασις 104, 785 τετ. χιλιομ. Κάτοικοι 72,000. Παράλια μὲ βαθεῖς καὶ πολυαρίθμους κόλπους. Καλύπτεται ὅλη ἀπὸ ξηροὺς βράχους λάβας, πάγους καὶ χιόνας καὶ ἔχει

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

βουνὰ 1000 ἕως 2000 μέτρων ὕψους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ φοβερὸν ἡφαίστειον Ἔκλα καὶ τὸ Ὀραίφα-Γιόκουλλ (2,027 μ.) Ἄφθονοι θερμαὶ πηγαὶ τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ ἀναπηδᾷ 200 καὶ 300 μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, καὶ σεϊσμοὶ συχνοί. Λίμναι βαθεῖαι καὶ ποταμοὶ μικροὶ πλήρεις ἰχθύων. Κλῖμα ὑγρὸν καὶ ψυχρότατον μὲ φοβερὰς καταιγίδας. Γεωργία ἐλαχίστη, προϊόντα μόνον λειχῆνες, μυρτίλλοι, βρώμη, πατάτες καὶ λαχανικὰ ὀλίγα, ὁ δὲ ἄρτος εἶνε σπάνιος. Ἡ γλῶσσα τῶν Ἰσλανδῶν εἶνε ἡ παλαιὰ Νορβηγική, διαδοθεῖσα ἀπὸ τοὺς Νορβηγοὺς καλοχήρους, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν τὴν νῆσον τὸ 795 καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν γραφῆ σπουδαῖα φιλολογικὰ ἔργα, ἰδίως κατὰ τὸ ἔτος 1000, ὅτε ἡ χώρα εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀκμήν. Διαιρεῖται σήμερον εἰς 4 ἐπαρχ. καὶ ἔχει πρωτ. τὸ Ρεικιαβίκ.

Ἰόλαϊ ἢ Ἴολα· ἡ εὐφορωτάτη καὶ ἄριστα καλλιεργημένη τῶν σκωτικῶν νήσων Ἑβρίδων, 725 τετρ. χλμ. Κάτ: 8,000. Ἀνήκει εἰς τὴν κομητ. Ἄργαϊλ.

Ἰσλὰμ ἢ Ἰσλαμισμός, τουτέστιν αὐτοπαγὴ εἰς Θεόν· ὄνομα τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ. Τὸ Ἰσλὰμ διαιρεῖται εἰς 4 τάξεις: Χανεφὶ (παρ' Ὀθωμανοῖς), Μαλεκὶ (ἐν Ἀφρικῇ), Χαφεῖτ (ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ὑεμένῃ) καὶ Χανεβαλῖτ (ἐν Ἰνδικῇ καὶ Ἄπω Ἀνατολῇ).

Ἰσλὰμ-Ἀβάδ· π. τῆς ἰνδ. Κασχεμέρης ἐπὶ τοῦ ἄνω Δζελάμ· μεγάλη ὑφαντουργία —Ἰσ-Ἀ., ἐκαλεῖτο καὶ ἡ σήμερον Τσιτταγόγκ (βλ. λ.).

Ἴσλαϊ· λιμὴν τοῦ Περοῦ (ἐπαρ. Ἀρεκουίπα) ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κάτ: 3,8 0. Ἐξέπεσεν ἀπὸ τῆς ἀκμῆς τοῦ Μολλένδο.

Ἴσλιγκτον· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Μίδδλεσεξ, 13 χλμ. ΝΔ τοῦ Λονδίνου· γραφικὴ τοποθεσία, θαυμάσιαι ἐπαύλεις. Κάτ. 14,000.

Ἴσλιγκτον· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Μίδδλεσεξ πρὸς Β. τοῦ Λονδίνου, συνεχομένη μετ' αὐτοῦ· σηδηροῦχοι πηγαί, μεγάλα γαλακτοκομεῖα. Ἡ περιοχή της ἔχει κατ: 300,000.

Ἰσλὶ· ποτ. τῆς μαροκανῆς ἐπαρχ. Οὐϊδδα, χυνόμενος εἰς τὸν Τάφνα. Μῆκ: 100 χλμ. Παρ' αὐτὸν νικήσας τοὺς Μαροκανοὺς τὸ 1844 ὁ στρατάρχης Βυγώ, ἐπωνομάσθη δοὺξ δ' Ἰσλύ.

Ἰσμαὴλ· υἱὸς τοῦ Ἀβραὰμ ἐκ τῆς Ἄγαρ, γενάρχης τῶν Ἀράβων. Μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰσαάκ, ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῆς Σάρας μετὰ τῆς μητρός του καὶ πλανηθεὶς εἰς τὴν ἔρημον θὰ ἀπέθνησκε τῆς δίψης, ἂν ἄγγελος δὲν τοῖς ἐδείκνυε πηγήν.

Ἰσμαὴλ· υἱὸς τοῦ ἰμὰμ Ντζαφὰρ - Ἔλ - Σαδὶκ καὶ 6ος ἀπόγονος τοῦ Ἀλῆ, θανὼν περὶ τὸ 750, δοὺς τὸ ὄνομα εἰς τοὺς Ἰσμαηλίτας, οἵτινες δέχονται μόνον 7 ἐκ τῶν 12 ἰμάμ, οὓς παραδέχονται μετὰ τὸν Μωάμεθ οἱ Σχυῖται.

Ἰσμαὴλ ὁ Α'· ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Περσῶν Σοφήδων, 1487—1524, διὰ τῆς ἐκθρονίσεως τῆς τουρκομανικῆς δυναστείας τοῦ Λευκοῦ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Προβάτου. Ἠττήθη καὶ ἀνεκόπη εἰς τὰς κατακτήσεις του ὑπὸ Σελὶμ τοῦ Α' τὸ 1514. Δι' αὐτοῦ εἰσήχθη ἐν Περσίᾳ ἡ σχυϊτικὴ θρησκεία.

Ἰσμαὴλ ὁ **Β'**· ἔγγονος τοῦ προηγουμ., φυλακισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του Σὰχ - Ταχμὰσπ θέλοντος νὰ δώσῃ τὸν θρόνον του εἰς τὸν 5ον υἱόν του Χαϊδὲρ - Μιρζᾶ· θανόντος τοῦ Ταχμὰσπ κατώρθωσε νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἅπασαν τὴν οἰκογένειάν του, ἀλλ' ἀπώλετο καὶ αὐτὸς τὸ 1577 δηλητηριασθεὶς πιθανῶς.

Ἰσμαὴλ - Παδδᾶς· 2ος υἱὸς τοῦ Ἰμπραήμ, πρώην ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου γεννηθεὶς τὸ 1830, διαδεχθεὶς τὸν Σαϊδ - πασσᾶν τὸ 1863, καταβαλὼν τὰς στάσεις τῶν Σουδανῶν καὶ ἐπιτυχὼν πολλὰ προνόμια ἐκ μέρους τῆς Πύλης. Ἀλλὰ τὴν 4)16 Ἰουνίου 1876 ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ κατόπιν ἥττης του ἐκ μέρους τῶν Ἀβησσυνῶν καὶ δὴ τῆς οἰκονομικῆς ἐξαρθρώσεως εἰς ἣν εἶχε περιέλθει ἡ Αἴγυπτος ὡς ἐκ τῆς μεγάλης του σπατάλης, καὶ νὰ παραδώσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Τεβφὶκ-πασσᾶν. Ἔζησε δ' ἔκτοτε ἐν Εὐρώπῃ.

Ἰσμάηλα· χωρίον τῆς ἀρχ. Ἀραβίας.

Ἰσμαὴλ(ον) χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Ἀριστομένους. Κάτ : 116.

Ἰσμαΐλια· κωμόπ. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς διώρυχος τοῦ Σουὲζ ἱδρυθεῖσα τὸ 1865 παρὰ τὴν ὁμών. λίμνην τοῦ ἰσθμοῦ, μεταξὺ Πὸρτ-Σαΐδ καὶ Σουέζ. Κάτ : 2,000, ἐν οἷς ἀρκετοὶ Ἕλληνες. Ἴσμ- καλεῖται καὶ ἡ εὐρωπ. συνοικία τοῦ Καΐρου ἡ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰσμαὴλ Πασσᾶ πρὸς Δ τοῦ Ἐσβεκιὲ (χ).

Ἰσμαΐλ(ιον), **Ἰσμαΐλιὼφ, Σμαϊλ** καὶ **Σμίλ**, ἤτοι «Δράκων». π. τῆς Ρωσ. Βεσσαραβίας, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθ. τοῦ Δουνάβεως· σταθμὸς τμήματος τοῦ στολίσκου τοῦ ποτ. Δερματουργεῖα, ἀκμ. ἁλιεία, ἀξιόλ. ἐμπόρ. Κάτ: 35,000 ὧν πολλοὶ Ἕλληνες.

Ἴσμαρος· ὄρος τῆς Νοτ. Θράκης μεταξὺ Μάκρης καὶ Μαρωνείας· ὕψ: 660 μ.

Ἴσμαρος· πάλ. ἀρχ. τῆς Θράκης παρὰ τὴν Μαρώνειαν, ὀνομαστὴ διὰ τὸν οἶνον αὐτῆς.

Ἰσμήνη· κόρ. τοῦ Οἰδίποδος ἀδελφὴ τῆς Ἀντιγόνης.

Ἰσμηνός· υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μερόπης, ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἰσμηνός· ποτ. τῆς Βοιωτίας, ῥέων παρὰ τὰς Θήβας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἀλύκην. Πρότερον ἐκαλεῖτο Λάδων.

Ἰσμίδ· ἡ ἀρχ. Νικομήδεια (βλ. λ.).

Ἰσμιλάν· κώμη τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἄρδα καὶ τῶν παρωρειῶν τῆς Ροδόπης.

Ἴσνα· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πλάτσας. Κάτ: 92.

Ἰσνὰρ (Μάξιμος)· γάλλος πολιτευτής, μέλος τοῦ Νομοθετικοῦ. 1751—1830, ἄσπονδος ἐχθρὸς τῆς Αὐλῆς, ὁ ἐπονομασθεὶς «Δαντὼν τῆς Γιρόνδης», ψηφίσας τὸν θάνατον Λου-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δοθ. ΙΣΤ' καὶ γενόμενος εἶτα πρόεδρος τοῦ Συντακτικοῦ.

Ἰσνίκ· τουρκικὸν ὄνομα τῆς Νικαίας (βλ. λ.).

Ἰσνίκ-Γκιόλ· τουρκικὸν ὄνομα τῆς λίμνης Ἀσκανίας (βλ. λ.).

Ἰσοκράτης Περίφημος ῥήτωρ Ἀθηναῖος γεννηθεὶς τὸ 436 καὶ ἀποθανὼν τὸ 334 π. Χ. Ὅταν οἱ Ἕλληνες ἐνικήθησαν εἰς τὴν Χαιρώνειαν ἀπὸ τὸν Φίλιππον, ὁ Ἰσοκράτης ηὐτοκτόνησε μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὑποταγὴν τῆς πατρίδος του. Τὸ ὕφος τῶν λόγων του εἶνε πλῆρες μελῳδίας καὶ μεγαλοπρεπείας.

Ἰσοκράτης· στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἰσοκράτης· ἕτερος ἐπίσημος ῥήτωρ, Ἀπολλωνιάτης, μαθητὴς τοῦ προηγουμένου.

Ἰσοκρατία· μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἰσόντζο· ὁ ποτὲ Ἰσόντιος καὶ Σόντιος, ποτ. τῆς Δ Αὐστρίας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Τέργλου καὶ χυνόμ. εἰς τὸν Τεργεσταῖον κόλπον. Μῆκ: 124 χλμ.

Ἴσος· εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ἴσος· πολίχνη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Ἀνθηδόνος.

Ἰσουάρ (Νικολό)· ὄρα Νικολό.

Ἴσπαλις· ἀρχ. π. τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιδος· ἡ σήμερον Σεβίλλα.

Ἱσπανία· ἓν ἀπὸ τὰ μεγάλα κράτη τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης, κατέχουσα τὰ 4)5 τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου. Ἔχει πρὸς τὰ ΒΑ τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τῶν Πυρηναίων πρὸς Β, ΒΔ καὶ ΝΔ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, πρὸς Δ τὴν Πορτογαλίαν καὶ πρὸς τὰ Ἀνατ. καὶ νότια τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν· σύγκειται δὲ ἀπὸ τὴν ἰδίως Ἱσπανίαν καὶ ἀπὸ τὰς νήσους Βαλεαρίδας. Ἔκτασις: 504,517 τετρ. χλμ. Κάτοικοι 18,000,000. Ἔχει πέντε σειρὰς ὀρέων: Πυρηναῖα, Σιέραν Γουαδαράμαν (2.700 μ.) ὄρη τοῦ Τολέδου, Σιέραν Νεβάδαν μὲ κορυφὰς Σέρρο δὲ Μουλχάσεν (3,890 μ.) καὶ Βαλέταν (3,792 μ.) Ποταμοὺς μεγάλους τὸν Ἔβρον, Γουαδαλκουϊβίρ, Γουαδελαβιάρ, Γιουκάρ, Σεγούραν, Μίνιο, Τάγον, Γουδιάναν κτλ., καὶ πεδινὰ μέρη ὀλίγα, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε χώρα βουνώδης.— Κλῖμα μέτριον καὶ εἰς τὰ ὀρεινὰ βαρεῖς χειμῶνας. Μεταλλεῖα μολύβδου, χαλκοῦ, ὑδραργύρου, σιδήρου, ἀργύρου, ἅλατος πλουσιώτατα· πετρέλαιον κτλ. Προϊόντα: σιτηρά, λῖνον, μόρα, μέταξα, λαμπρὰ ὀπωρικά, πορτοκάλια, λια, λεμόνια, ἀνανᾶς, βανάναι, περίφημοι οἶνοι (16 ἑκατομμύρια ἑκατόλιτρα) Σερές, Κάδιξ, Μαλάγα, Θουενκαράλ, Ἀλικάντης κτλ. καὶ ἀπέραντα δάση βαλανιδεῶν. Ζῷα εἰς τὰ βουνὰ λύκοι, λύγκες, ἀλώπεκες, ἀγριόχοιροι, ἥμερα δὲ λαμπροὶ ἵπποι, ὄνοι, ἡμίονοι, πρόβατα μερινὰ καὶ ἄλλα πολυάριθμα. Ἁλιεία πολὺ ἀνεπτυγμένη. Γεωργία ὄχι ἐν με-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γάλη ἀκμῇ· μόνον τὸ 1)2 τῆς χώρας καλλιεργεῖται. Ἡ βιομηχανία παράγει μόνον μεταξωτὰ ὑφάσματα, λινὰ, μερινὰ, ὑαλικὰ κ.τ.λ Ἐμπόριον οἴνων, μετάλλων, μαλλίων, ποτῶν κτλ. ἀξίας 1000—1050 ἑκατ. φρ. Ἐμπορ. Ναυτικὸν 2300 πλοῖα, ὧν 350 ἀτμόπλοια. Σιδηρόδρομοι 6,200 χιλιόμ. Τηλέγρ. 17,000 χιλιόμ. Διώρυχες 700 χιλιόμ. Παιδεία ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη· 30,000 σχολεῖα, 10 πανεπιστήμια, 1,700,000 μαθηταί. Οἰκονομικὰ εἰς κακὴν κατάστασιν, προϋπολογισμὸς 100—110 ἑκατομ. πεσέτα ι (540—600 φρ.), χρέος 782 ἑκατομ. πεσέται. Θρησκεία Καθολική. Στρατὸς ἐντὸς τοῦ κράτους 90,000 εἰς τὰς ἀποικίας 38,000. Στόλος 100 πλοῖα. Ἡ γλῶσσα των ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Λατινικῆς. Διαιρεῖται δὲ ἡ χώρα εἰς 49 ἐπαρχίας: Μαδρίτης, Τολέδο, Θιουδὰδ-Ρεάλ, Κουένκα, Γουαδαλαχάρα, Βοῦργος, Λογρόνιο, Σαντάνδερ, Σορία, Σεγοβία, Ἀβίλα, Παλένθια, Λέον, Βαλλαδόλιδο, Σαλαμάγγα, Θαμόρα, Κορούνια, Λοῦγο, Ὀρένση, Ποντεβέδρα, Ὀβιέδο, Γουϊπουθκόα, Βισκαΐα, Ἀλάβα, Ναβάρρα, Βαδαχὸς, Καθερές, Σεβίλλη, Χουέλβα, Κάδιξ, Κορδούη, Χάεν, Γρενάδα, Ἀλμέρια, Μαλάγα, Βαλεντία, Ἀλικάντη, Καστελλὼν-δὲ-λα-Πλάνα, Μουρκία, Ἀλβαθέτη, Βαρκελόνη, Ταρραγόνη, Λερίδα, Γιρόνη, Σαραγόσσα, Χουέσκα, Τερουέλ, Βαλεαρίδες. Κανάριαι (νῆσοι). Ἡ διαίρεσις αὕτη καθιερώθη ἀπὸ τοῦ 1833 ἀντὶ τῶν πρότερον 15 διαμερισμάτων, ὑποδιαιρεθέντων κατὰ σειρὰν εἰς τὰς ἄνω ἐπαρχίας ὡς ἐξῆς: Νέα-Καστίλλη (5 ἐπαρχ.), Παλαιὰ-Καστίλλη (7 ἐπ.), Βασίλειον τοῦ Λέον (4 ἐπ.), Γαλικία (4 ἐπ.), Ἀστουρίαι (1 ἐπ.), Βασκικαὶ-Ἐπαρχίαι (3 ἐπ.), Βασίλειον τῆς Ναβάρρας (1 ἐπ.), Ἐστραμαδούρα (2 ἐπ.), Ἀνδαλουσία (5 ἐπ.), Βασίλειον τῆς Γρενάδας (3 ἐπ.), Βασίλ. Βαλεντίας καὶ Μουρκίας (5 ἐπ.), Καταλωνία (4 ἐπ.), Βασίλ. τῆς Ἀραγῶνος (3 ἐπ.), καὶ αἱ νῆσοι Βαλεαρίδες καὶ Κανάριαι.—Κυβερνᾶται συνταγματικῶς μὲ βουλὴν καὶ γερουσίαν περιλαμβάνουσαν 3 τάξεις γερουσιαστῶν. — Εἰς τὴν ἀρχαιότητα οἱ Φοίνικες εἶχον κτίσει πολλὰς πόλεις εἰς τὰ παράλια, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, ἐνῶ τὰ μεσόγεια κατῳκοῦντο ἀπὸ βαρβάρους ἔτι λαούς, τοὺς Κελτίβηρας καὶ ἄ.—Κατόπιν κατέλαβον τὴν χώραν οἱ Καρχηδόνιοι, ἔπειτα δὲ οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ 200 ἔτη. Ὁ χριστιανισμὸς εἰσήχθη ἀπὸ τὰ πρῶτα του ἔτη. Μετὰ τοὺς Ρωμαίους ἦλθον οἱ Γερμανοὶ καὶ ἐσχηματίσθησαν τότε πολλὰ μικρὰ κράτη. Ἔπειτα τὴν κατέλαβον οἱ Βισιγότθοι (τῷ 400 μετὰ Χρ.) καὶ ἄλλοι ἐκτὸς ἐλαχίστων μερῶν. Μετὰ τούτους κατεκτήθη ἀπὸ τοὺς Ἄραβας οἱ ὁποῖοι ἴδρυσαν πολλὰ καὶ πλούσια βασίλεια μέχρι τοῦ 1210 ὅτε ὁ Μέγας Φερδινάνδος ἥνωσε τὰ βασίλεια τῆς Λεόνης καὶ τῆς Καστιλλίας καὶ ἐσχημάτισεν ἰσχυρὸν κράτος, καὶ τὸ 1212 Ἀλφόνσος ὁ Θ' κατέλυσε τὴν ἀρχὴν τῶν Ἀλμοχάδων, τὸ δὲ 1491 τέλος ὑπετάγη καὶ τὸ ἀραβικὸν κράτος. Τότε ἡ Ἱσπανία ἔγινεν ἡ πρώτη δύναμις τοῦ κόσμου καὶ ἔκαμε μεγάλας ἀποικίας κατακτήσασα μὲ τοὺς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

διασήμους στρατηγοὺς καὶ τὸν περίφημον στόλον της (τὴν Ἀρμάδαν) πᾶσαν τὴν Ἀμερικὴν σχεδὸν καὶ πλείστας ἄλλας χώρας. Ἀλλὰ ἀνίκανοι κατόπιν βασιλεῖς κατέστρεψαν τὸ κράτος. Ἡ Πορτογαλία ἀπεσπάσθη αὐτῆς τὸ 1621 καὶ ἔγεινε κράτος ἀνεξάρτητον, τὸ 1665—1700 συνεχεῖς πόλεμοι κατὰ τῆς Γαλλίας τὴν ἐξήντλησαν. Χάνει τότε πολλὰς της Εὐρωπαϊκὰς ἐπαρχίας καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς κτήσεις της. Τῷ 1812 τὴν καταλαμβάνουν οἱ Γάλλοι καὶ τὸ 1820 εἰσέρχονται εἰς αὐτὴν 100,000 Γάλλοι. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπαναστατοῦν κατὰ τῆς ἀσθενοῦς ἐπικυριάρχου καὶ γίνονται ἀνεξάρτητοι. Ἄλλαι κατόπιν ταραχαὶ καὶ στάσεις περὶ τοῦ θρόνου παραλύουν ἐντελῶς τὸ μέγα κράτος. Τῷ 1873 ἀναγορεύεται Βασιλεὺς ὁ Δὸν Κάρολος, ὁ ὁποῖος κυβερνᾷ ἐπ' ὀλίγα ἔτη ἐν μέσῳ φοβερῶν περιπλοκῶν καὶ γίνεται τέλος βασιλεὺς Ἀλφόνσος ὁ ΙΒ', οἱ δὲ Καρλισταὶ ὑποχωροῦν· τὸν διαδέχεται δὲ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ ἀνήλικος υἱός του. Ἔκτοτε τὸ κράτος ἡσύχασεν ὁπωσδήποτε ἀλλὰ τελευταίως πάλιν (1898) περιέπλακεν εἰς δεινὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς ἕνεκα μὴ παραδοχῆς τῶν Ἱσπανῶν νὰ κηρύξουν αὐτόνομον τὴν νῆσον Κούβαν, οὗ μόνον συνετρίβη στρατιωτικῶς καὶ οἰκοεμικῶς ἡ Ἱσπανία καὶ ἀπώλεσε τὰ ἰσχυρότερα πλοῖα τοῦ στόλου της, καταστραφέντα ὑπὸ τῶν Ἀμερικανικῶν κολοσσῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ 9/10 τῶν κτήσεών της ἔχασε διὰ παντός: Κούβαν, Πόρτο-Ρίκο, Φιλιππίνας, μεταβληθεῖσα ἀπὸ ἀποικιακῆς δυνάμεως Α' τάξεως εἰς τριτεύουσαν εὐρωπαϊκήν· μεγάλαι δὲ ἔκτοτε ἐσωτερικαὶ περιπλοκαὶ ἔφεραν τὸ κράτος εἰς φοβερὰν ἀποσύνθεσιν καὶ βεβαίως θὰ χρειασθῇ πολὺν ἀκόμη χρόνον ν' ἀναλάβῃ ἀπὸ τὰς καταστροφὰς τοῦ παρελθόντος.—Σήμερον ἔχει ἐλαχίστας κτήσεις εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ὠκεανίαν μὲ ἔκτασιν 70,000 περίπουτετρ. χλμ. καὶ 500,000 κατ. Τὰ γράμματα ἐν Ἱσπανίᾳ ηὐδοκίμησαν πολύ, ἔλαβον δὲ μεγάλην ἀνάπτυξιν ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος ἡ ποίησις, ἡ μυθιστοριογραφία κτλ. Σπουδαιότεραι πόλεις: Βαρκελόνα, Σεβίλλη, Βαλεντία, Μαλάγα, Γάδειρα, Γρανάδα, Ἀλικάντη κτλ. Πρωτεύουσα Μαδρίτη.

Ἱσπανιόλα· πρῶτον ὄνομα δοθὲν ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν εἰς τὴν νῆσον Ἅγ. Δομίγκος· ὅρα Ἄ ϊ τ ί.

Ἱσπαχάν ἢ Ἱσφαχάν παλαιὰ πρωτεύουσα καὶ ἡ ὡραιοτέρα πόλις τῆς Περσίας. Ἔχει σήμερον λαμπρούς κήπους, θαυμαστὰ περίχωρα, τρεῖς μεγίστας γεφύρας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ζεϊνδερούδ, μεγάλην πλατεῖαν τοῦ Μαϊδὰν Σὰχ μὲ δύο ἔξοχα τζαμία καὶ λαμπρὰς οἰκοδομάς, τῶν ὁποίων ὅμως μόνον τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια διατηροῦνται, καὶ πελωρίαν ἀγοράν. Τὸ 1678 εἶχεν 600,000 κατοίκους, ἀλλὰ τὸ 1732 τὴν κατέστρεψαν οἱ Ἀφγανοί. Κάτ. 90,000.

Ἰοραήλ· ἤτοι «ἰσχυρὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» ἢ «ὁ παλαίων κατὰ τοῦ Θεοῦ»· ἑβραϊκὴ ἐπωνυμία τοῦ Ἰακώβ, δοθεῖσα αὐτῷ κατόπιν τῆς πάλης του ἐναντίον τοῦ ἀγγέλου. Ἐκ τούτου ὠνομάσθησαν οἱ Ἰουδαῖοι Ἰ σ ρ α η λ ῖ τ α ι.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰσραὴλ - Βασίλειον (τοῦ)· τὸ σχηματισθὲν ὑπὸ τῶν 10 φυλῶν, αἵτινες, θανόντος τοῦ Σολομῶντος, τὸ 962 π. Χ., ἐχωρίσθησαν τῶν φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμίν. Κατελύθη τὸ 778 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Σαλμανάσαρ, ὁδηγήσαντος τοὺς κατοίκους αἰχμαλώτους εἰς Ἀσσυρίαν. Πρωτ: Σ ι χ έ μ, εἶτα δὲ ἡ Σ α μ ά ρ ε ι α. Πρῶτος ἐβασίλευσεν Ἱεροβοάμ ὁ Α', ὃν διεδέχθησαν 18 ἄλλοι μέχρι Ὡσίου τοῦ τελευταίου (718) μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν.

Ἴσσα· νῆσος μεθ' ὁμών. πόλιν ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Δαλματίας, σήμερον λέγεται Λ ί σ σ α.

Ἰσσακὸβ (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ρῶσος στρατηγὸς 18 1 - 1891, διευθυντὴς τῶν στρατ. σχολῶν τῆς αὐτοκρατορίας, μεγάλως συντελέσας εἰς τὴν στρατ. ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ρωσίας. Ἵδρυσεν ἐν Μόσχᾳ τὸ «Ρουμιαντζόβιανο» Μουσεῖον καὶ ἐν Πετρουπόλει τὸ «Παιδαγωγικόν».

Ἰσσαρλὲς· γραφικωτάτη λιμνώδης ἔκτασις ἐν κρατῆρι παλαιοῦ ὑφαιστείου, εἰς τὸν γαλλ. νομ. Ἀρδέσ καὶ εἰς ὕψ. 997 μ. Ἔκτ: 9)10 τετρ. χλμ.

Ἰσσαχὰρ· εἷς τῶν 12 υἱῶν τοῦ Ἰακώβ, ὁ δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς μίαν τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, οἰκοῦσαν μεταξὺ Ἰορδάνου καὶ θαλάσσης καὶ πρωτ. ἔχουσαν τὴν Ἰ ε ζ ρ ά ε λ.

Ἰσσενζῶ· ὅρα Ὑ σ σ ε ν ζ ῶ.

Ἰσσὲρ· ποτ. τοῦ Ἀλγερίου, δοὺς τὸ ὄνομα εἰς τὴν πολεμικωτάτην φυλὴν τῶν Ἰ σ σ έ ρ.

Ἰσσερβίλλ· κωμόπ. τῆς Ἀλγερίας, ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἰσσέρ. Κάτοικοι: 1,455.

Ἴσση· κόρ. τοῦ Μεγαρέως, εἰς τὴν ὁποίαν προσῆλθεν ὁ Ἀπόλλων ὑπὸ τὴν μορφὴν ποιμένος ἐκ Λέσβου.

Ἰσσιζιὰκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Δορδόνης· ναὸς τῆς Ἀναγεννήσεως. Κάτ: 914.

Ἰσσὶκ - Κούλ· λίμνη τῆς ἀσιατ. Ρωσίας εἰς ὕψος 1554 μ., ἥτις κατά τινας ἐντοπίους παραδόσεις ἐκάλυψεν ἀρχ. πόλεις. Δέχεται τὸν ποτ. Ἄκ—σοῦ. Ἔκτ: 5,000 τετρ. χλμ.

Ἰσσοὰρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ - δὲ - Δώμ. Κολλέγιον, ἀκμ. βιομηχ. Πόλις ἀρχ. ὅπου ἐπὶ Ρωμαίων ναὸς καὶ σχολὴ περίφημος. Πατρὶς τοῦ καρδιναλίου Δυπρᾶ. Κάτ: 6,152.

Ἰσσὸς· ἀρχ. πόλ. μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἡ καὶ Νικόπολις κληθεῖσα διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἰσσουδὺν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔνδρ, ἐπὶ τοῦ Θεόλ. Κολλέγιον, ἀκμ. ἐμπόρ. καὶ βιομηχ.. μουσεῖον, ἀρχ.πύργος· ἀρχοντία μέχρι τοῦ 1187 ὅτε τὴν κατέσχον οἱ Ἄγγλοι· π. γαλατική· Κάτ: 13,564.

Ἰσσὺ· τὸ ποτὲ Ἰ σ σ ί α κ ο ν, π. τοῦ γαλλ.νομοῦ Σηκουάνα, 1 χλμ. ΝΔ τοῦ ὀχυροῦ περιβόλου τῶν Παρισίων. Φρ. Κάτ: 12,830.

Ἰσσὺ - Α' Ἐβέκ· πρωτ. δήμου τοῦ Γαλλ. νομοῦ Σῶν - έ - Λοάρ, παρὰ τὸ ἕλος Βοαζὸ, ποτὲ βαρωνία. Κάτ: 2,188.

Ἴς-σὶρ-Τίλλ. πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ-δ' Ὀρ. Σιδηρουργεῖα, λατομεῖα, Κάτ: 1,892.

Ἰσσώριον· ὄρος τῆς Λακωνίας·

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἔνθα ἐλατρεύετο ἡ Ἰσσωρία Ἄρτεμις ἡ ἡ Βριτόμαρτις.

Ἰσταιβονοί· μία, κατὰ τὸν Τάκιτον, τῶν 3 μεγάλων γερμ. φυλῶν, οἰκήσασα τὰ Δ. τῆς ἀρχ. Γερμανίας.

Ἰσταμπούλ ἢ Σταμπούλ τουρκ. ὄνομα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἰσταχρ· κώμη τῆς περσ. ἐπαρχ. Φαρσιστάν, πατρὶς τοῦ γεωγράφου Ἀβοῦ - Ἰσχάκ (ἐλ - Ἰ σ τ α κ ρ ί) ἐπὶ τῶν ἐρειπ. τῆς ἀρχ. Π ε ρ σ ε π ό λ ε ω ς.

Ἰστίαια. ἀρχ. πολ. τῆς Εὐβοίας ἡ μετὰ ταῦτα Ὠρεός, οἱ κατ. Ἱστιαιεῖς (ὀρ) Ἑστίαια.

Ἰστιαίων - Δ ῆ μ ο ς τῆς βορείου Εὐβοίας. Πρωτ. Ξ η ρ ο χ ώ ρ ι ο ν. Ἄλλ. χ. Ἅγ. Γεώργιος Ἅγ. Θεόδωρος, Ἅγ. Ἰωάννης Ἀγριοβότατο, Ἀσμίνι, Αὐγαριά, Βασιλικὸς Βιστρίτσα, Γαλατσιώνα, Γερακιοῦ, Ἑλληνικά, Κανατάδικα, Κεφάλαις, Κουρμπάτζι, Μπαζέδες, Νηοχώρι Τσερλίκι Ὠρεός. Κάτ: 7,791.

Ἰστιαιώτις· ἡ περὶ τὴν Ἱστίαιαν τῆς Εὐβοίας χώρα.

Ἰστιβό ἢ Κτιπλιέ· ἡ ἀρχ. Σ τ ό β ο ι π. τῆς ΒΔ Μακεδονίας (Κόσοβο), ἐπὶ τῆς Βρεγαλνίτσας, 70 χλμ. ΝΑ τῶν Σκοπίων. Χαλκουργεῖα, ἰσχυρὰ φρ. Κάτ: 20,000 ἀλβανοὶ τὸ πλεῖστον καὶ βούλγαροι καί τινες Σέρβοι.

Ἴστρ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Στόμια-Ροδανοῦ. Σοδοποιεῖα, ἁλυκαί. Ὠνομάσθη ἐκ τῶν ἐδῶ εὑρεθέντων ἀπολιθωμένων ὀστρέων (Ὄ σ τ ρ ε α λατινιστὶ) τὸν Η' αἰῶνα. Κάτ: 3,405.

Ἰστρία· ἡ μεταξὺ Λιβορνίας καὶ Ἰλλυρίας χώρα. Ἤδη αὐστρ. ἐπαρχ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς. 4,954 τετρ. χλμ. Κάτ: 315,000. Μάρμαρα καὶ γαιάνθρακες. Πολλοὶ ὅμοι. Διαιρεῖται εἰς 7 διοικήσεις. Πρωτ: Π ι ζ ό ν ο ἢ Μ ί τ τ ε ρ β ο υ ρ γ. Σύγκειται ἐκ τῆς φερων. χερσονήσου πρὸς Ν. τῆς Τεργέστης.

Ἰστρόπολις· ἀρχ. π. τῆς Μυσίας εἰς τὸ στόμιον τοῦ Δουνάβεως (Ἴστρου), ἵδρυμα τῶν Μιλησίων Ἴσως ἡ σημερ. Π ο ρ τ ί τ σ α. εἰς τὰ Ν τῆς δουναβίου λίμνης Ραξίν.

Ἴστρος· ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ ποταμοῦ Δουνάβεως.

Ἴστρος· εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Δαναοῦ.

Ἴστρος, Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου ἀκμάσας περὶ τὰ 240 π. Χ.

Ἰστρῶν - ῶνος καὶ **Ἴστρος** π. ἐν Κρήτῃ. Οἱ κάτ. Ἰ σ τ ρ ώ ν ι ο ι. Τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ χωρίου «Καλοῦ χωρίου» Μεραμβέλλου, εἰς τὴν ΝΔ γωνίαν τοῦ κόλπου ὅπου ἐκαλεῖτο μέχρι ὀλίγων δεκαετηρίδων Ἴ σ τ ρ ω ν α ς ἢ Ν ί σ τ ρ ω ν α ς, τὸ δὲ ὄνομα «Καλὸ χωρίο», ἐδόθη εἰς τὸ χωρίον κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ «Κακὸ χωρίο» διότι ἕνεκα τῶν περὶ αὐτὸ τελμάτων εἶνε νοσηρότατον. Καὶ ἡ πόλις αὕτη ἔκοψε νομίσματα μὴ ἀνακαλυφθέντα.

Ἰστρώνας· ἀκρωτ· ἐν τῷ κόλπῳ Μεραμπέλλου τῆς Κρήτης.

Ἰστωναίων - δ ῆ μ ο ς τῆς νήσου Κερκύρας. Πρωτ. Ἄ ρ κ α -

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δ ά δ ε ς. Ἄλλα χ: Ἅγ. Ἀθανάσιος, Ἀγρός, Ἀθηνοί, Ἀσπιωτάδες, Ἀλειμματάδες, Βατωνιές, Βιτουλάδες, Βίστωνας, Καστελλάνοι - Γύρου, Κοψαχειλάδες, Κρήνη, Λάκωνες, Μακράδες, Μαλακοί, Μανατάδες, Μεσαριά, Πάγος, Πρινήλλας, Ραφαλάδες, Χωροεπίσκοποι καὶ αἱ Μ ο ν α ὶ «Παλαιοκαστρίτισσα», καὶ «Ἅγ. - Σπυρίδωνος». Κάτ: 6,004.

Ἰστώνη· ὄρος τῆς Κερκύρας.

Ἰσχαγόρας· στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἴσχενος· υἱὸς ἑνὸς τῶν γιγάντων καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τιμώμενος διὰ θυσιῶν διότι προσέφερεν ἑαυτὸν θῦμα ἵνα ἀπαλλάξῃ τὴν Ἑλλάδα δεκατιζομένην ὑπὸ λοιμοῦ.

Ἰσχία· ἡφαιστειογενὴς νῆσος τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως, 60 τετρ. χμ. Κάτ: 14,000. Πολυσύχναστοι λουτρῶνες, ἄφθονοι θερμοπηγαί. Κατεθωρίσθη τὸ πλεῖστον ἐν ἔτει 1883. Ἔδαφος εὔφορον, ὡραῖοι οἶνοι, κλῖμα ὑγιεινόν. Πρωτ: **Ἰσχία** ἐπὶ τῆς Δ. ἀκτῆς, ἡ ποτὲ Α ἰ ν α ρ ί α, κτίσμα τῶν Χαλκιδέων, φρ. ἐπὶ Ἀλφόνσου τῆς Ἀραγῶνος (ΙΕ' αἰών). Ἐπισκοπή. Κάτ: 3,000.—Κατὰ τὸν καταποντισμὸν ἡ νῆσος ἔχασε 5,000 ἐκ τῶν κατοίκων της.

Ἴσχις· υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ἐλθὼν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου τὸν ἠγάπησεν ἡ Κορωνὶς θυγάτηρ τοῦ Φλεγύα καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀσκληπιόν, φημισθέντα ὕστερον ὡς υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰσχλ· κωμόπ. τῆς Ἄνω-Αὐστρίας· θειαλατοῦχοι πηγαί, ὡραῖοι λουτρῶνες. Κάτ: 2,200.

Ἰταβύριον· ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ ὄρους Θαβώρ.

Ἰταλία· Μία ἀπὸ τὰς μεγάλας δυνάμεις τῆς Εὐρώπης κατέχουσα τὴν κεντρικὴν τῶν τριῶν μεγάλων χερσονήσων τῆς μεσημβρινῆς ἠπείρου. Μεταξὺ 36ο 40'—46ο 40' Β πλ. καὶ 4ο 10 — 16ο Β' Α. μήκους Συνορεύει πρὸς τὰ ΒΔ μὲ τὴν Γαλλίαν, πρὸς Β μὲ τὴν Ἑλβετίαν καὶ πρὸς τὰ ΒΑ μὲ τὴν Αὐστρίαν, ὁλόκληρος ἡ λοιπὴ χώρα ἐκτείνεται μεταξὺ τῆς Τυρρηνικῆς καὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ ἀποτελεῖ μακρὰν λωρίδα γῆς· σύγκειται δὲ ἀπὸ τὴν κυρίως Ἰταλίαν καὶ ἀπὸ τὰς νήσους Σικελίαν, Σαρδὼ καὶ τινας ἄλλας. Ἔκτασις: 296,323 τετρ. χλμ. 4 1)2 φορὰς ἡ Ἑλλάς). Κάτ: 32 ἑκατομ. Διαιρεῖται εἰς 16 διαμερίσματα: Πεδεμόντιον, Λιγουρία, Σαρδηνία, Λομβαρδία, Αἰμιλία, Βενετία, Μαρκίαι, Ὀμβρική, Τοσκάνα, Ρώμη, Καμπανία, Ἀβρούζια καὶ Μολίση, Ἀπουλία, Βασιλικᾶτον, Καλαυρία καὶ Σικελία, ὑποδιαιρούμενα εἰς 69 ἐπαρχίας. Τὰ παράλια σχηματίζουν πολλοὺς κόλπους καὶ λιμένας ὧν σπουδαιότεροι τῆς Γένουας, τῆς Νεαπόλεως, τοῦ Σαλέρνου, τοῦ Τάραντος, τῆς Βενετίας κ.τ.λ.— Μία σειρὰ βουνῶν, τὰ Ἀπέννινα, τὴν διασχίζουν ὁλόκληρον· αἱ δὲ Ἄλπεις τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην· περιέχει καὶ 3 ἡφαίστεια τὸν Βεζούβιον, τὴν Αἴτναν (εἰς τὴν Σικελίαν)καὶ τὸ Στρόμπολι εἰς μικρὰν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τινανῆσον βορείως τῆς Σικελίας. Μεγάλαι κοιλάδες, καὶ πεδιάδες κατάφυτοι. Ποταμοὶ ὁ Πάδος, ὁ Ἀδίγης μὲ τοὺς παραποτάμους Τισσίαν, Ἄδδαν, Ὄγλιον, Μίγκιον κτλ. Διώρυχες 9 μεγάλαι καὶ πολυπληθεῖς μικραί.—Λίμναι ἡ Μείζων ἢ Μαντζόρε (60 χλμ. μῆκος), Λουγᾶνο, Κῶμος, Ἴσκος καὶ Γάρδα εἰς τὰ Β, Βιεντσίνα δέ, Περουγία, Βολσένα καὶ Βρατσιᾶνο εἰς τὰ κεντρικά.—Μέταλλα ἄφθονα γνωστὰ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, χρυσός, ἄργυρος, χαλκός, μόλυβδος, σίδηρος, θεῖον κτλ.—Κλῖμα τὸ ἄριστον τῆς Εὐρώπης, πλὴν τῶν Βορ. μερῶν ὅπου εὑρίσκονται πολλὰ ἕλη. Μέση θερμοκρασία 15 βαθμῶν. — Προϊόντα, ἔλαιον, πορτοκάλια, βαλανίδια, ὀπῶραι, λαχανικά, ζαχαροκάλαμον, βάμβαξ, καπνά, μέταξα ἄφθονος, λαμπροὶ οἶνοι, τὰ Δάκρυα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μαρσάλα κτλ. καὶ δάση ἀπέραντα. Ἁλιεία ἀκμ. κτηνοτροφία ἐπίσης, ἀλλ' ἄνευ ποικιλίας εἰδῶν. Βιομηχ. ἀρίστη ἀπασχολοῦσα 3—4 ἑκατ. ἀνθρώπων ναυπηγεῖα περίφημα, μουσικὰ ὄργανα, τεχνητὰ ἄνθη, κακαρόνια κτλ. Ἐμπόριον ἀξίας 2000—2200 ἑκατομ. φρ. Ἐμπορ. Ναυτικὸν 20,000 πλοῖα καὶ 10,000 ἁλιευτικά. Παιδεία πολὺ ἀνεπτυγμένη· 22 πανεπιστ., 352 γυμνάσια, 272 τεχνικὰ σχολεῖα, 147 λύκεια, 89 βιομηχ., 35,000 δημοτικὰ καὶ 10,000 ἰδιωτικὰ μὲ 1,800—2 ἑκατ. μαθητάς. Βιβλιοθῆκαι πλουσιώταται, μουσεῖα, πινακοθῆκαι, μουσικαί, σχολαὶ καὶ ἀκαδήμειαι, ἀστεροσκοπεῖα 7 κτλ. Κατὰ τὴν θρησκείαν οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων εἶναι καθολικοί, 60 δὲ χιλιάδες προτεστάνται, 35,000 Ἑβραῖοι καὶ 25,000 Ἕλληνες. —Σιδηρόδρομοι 9,000 χιλιόμ. Τηλ. 28,000 χιλιομ. Οἰκονομικὰ ὄχι καλά, χρέος 1 δισεκατομμύριον. — Στρατὸς 700,000 καὶ μὲ τὴν ἐθνοφρουρὰν κτλ. 2 ἑκατομ. Στόλος 78 πλοῖα μὲ 30,000 ἄνδρας. Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας ἦσαν οἱ Ἐτροῦσκοι, Λατῖνοι, Σαβῖνοι κλπ. Κατόπιν οἱ Ἕλληνες ἵδρυσαν ἐδῶ σπουδαιοτάτας ἀποικίας ὥστε ὅλα τὰ νότια αὐτῆς καὶ ἡ νῆσος Σικελία ἔγειναν Ἑλληνικὰ καὶ ὠνομάσθησαν Μ ε γ ά λ η Ἑ λ λ ά ς. Μετὰ ταῦτα μία ἐκ τῶν πόλεων αὐτῆς ἐμεγαλύνθη τοσοῦτον (ἡ Ρώμη), ὥστε ἐντὸς ὀλίγου κατέκτησεν ἅπασαν τὴν χώραν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσχημάτισε τὸ μέγιστον κράτος τοῦ κόσμου κυριεύσασα καὶ αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα, ἣν ὠνόμασεν Ἀ χ α ΐ α ν Ἀλλ' ἐμφύλιοι ταραχαὶ καὶ κακὴ διοίκησις παρέλυσε τὸ πελώριον κράτος· διῃρέθη δὲ κατόπιν εἰς Ἀνατολικὸν καὶ Δυτικὸν καὶ ἐγεννήθηέκ τῆς διαιρέσεως αὐτῆς τὸ μέγα Ἑλλην. Βυζαντινὸν Βασίλειον τῆς Κων)πόλεως. Κατόπιν διάφοροι βάρβαροι λαοὶ ἐπέδραμον εἰς αὐτὴν καὶ τὴν κατέστρεψαν Σαρακηνοί, Νορμανδοί, Λομβαρδοί, καὶ ἄλλοι, μετὰ τοὺς ὁποίους ἐσχηματίσθησαν πάμπολλα μικρὰ βασίλεια μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν Γάλλων καὶ τοῦ Βοναπάρτου ὅστις τὴν κατέστησε Γαλλικὸν Βασίλειον μέχρι τοῦ 1820, ἐν ᾧ τὰ Βόρεια μέρη κατείχοντο ἀπὸ τοὺς Αὐστριακούς. Τῷ 1848 αἱ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν μυστικαὶ πατριωτικαὶ ἑταιρεῖαι συνενοηθεῖσαι ἤγειραν ἐπανάστασιν τὴν ὁποίαν συνεπλήρωσε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατόπιν ὁ Γαριβάλδης καὶ ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ὅστις καὶ ἀνεκηρύχθη Βασιλεὺς τῷ 1861. Ἀλλὰ δειναὶ περιπέτειαι μετὰ τῶν Γάλλων εὗρον κατόπιν τὴν χώραν, μόλις δὲ κατώρθωσε ν' ἀπαλλαχθῇ αὐτῶν κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον καὶ νὰ ἀνακηρυχθῇ ὡρισμένος Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ρώμην. Μεθ' ὅλας ὅμως αὐτὰς τὰς περιπετείας τὸ Ἰταλικὸν ἔθνος ἐδοξάσθη κατὰ τὸν μεσαίωνα διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῆς γεννήσεως τῶν μεγαλειτέρων ζωγράφων καὶ ποιητῶν τοῦ κόσμου σχεδὸν ὅλου. Γλῶσσαν ἔχει σήμερον τὴν Ἰταλικὴν ἥτις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς ἀρχαίας Ρωμαϊκῆς ἢ Λατινικῆς. — Κυβερνᾶται Συνταγματικῶς μὲ 2 βουλὰς καὶ ἔχει μίαν μόνον μικρὰν κτῆσιν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀβησσυνίας, τὴν Ἐρυθραίαν, ἥτις ἐγένετο τελευταίως ἀφορμὴ καταπτώσεως τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπουργείου, διὰ τῆς ἥττης ἣν ὑπέστησαν τὰ ἰταλικὰ ὅπλα κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν κατακτητικῆς προελάσεως εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν Ἀβησσυνιακῶν χωρῶν· ἡ δὲ συνθήκη ἥτις ἀναγκαίως ἐπηκολούθησεν ὑπῆρξε λίαν περιοριστικὴ εἰς τὰς βλέψεις τῶν Ἰταλῶν καὶ ἡ ἐπιρροὴ αὐτῶν περιωρίσθη εἰς τὴν παράλιον λωρίδα τῶν Ἀβησσυνιακῶν ἀκτῶν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης (Ἐρυθραίαν). — Σπουδαιότεραι πόλεις: Νεάπολις, Τουρῖνον, Μιλάνον, Φλωρεντία, Βενετία, Γένουα, Παλέρμον Βολωνία, καὶ Πίσσα μὲ τοὺς περιφήμους της κεκλιμένους Πύργους, Λιβόρνος, Ἀγκῶνα, κ.τ.λ.

Ἰταλική· ἀρχ. π. τῆς Βαιτικῆς παρὰ τὴν Ἴσπαλιν, πατρὶς Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Θεοδοσίου τοῦ Α'. Σήμερον: Σεβίλλα λά - Βιέχα (- Παλαιά).

Ἰταλική (Σχολή)· οὕτως ὠνομάσθη ἡ σχολὴ τοῦ Πυθαγόρου, διότι ὁ φιλόσοφος οὗτος ἐδίδαξε κυρίως ἐν Ἰταλίᾳ καὶ δὴ ἐν Κρότωνι περὶ τὸ 540 π. Χ. Ἐδίδασκεν αὐστηροτάτην ἠθικήν, τὰ πάντα δ' ἔλυε διὰ μέσου τῶν ἀριθμῶν καὶ δι' ὑπολογισμῶν μαθηματικῶν.

Ἰταλός ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἢ Σικελῶν, ἢ Ἰταλῶν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πολιτισθεῖσα ἐπωνομάσθη, ἡ Ἰταλία.

Ἰταλὸς (Ἰωάννης)· ὅρα Ἰωάννης-Ἰταλός.

Ἰτάμου-δῆμος· τῆς θεσσαλικῆς Καρδίτσης· Πρωτ: Ζογλόπι· Ἄλλα χ: Ἀπιδιά, Βελέσι, Καστανιά, Καταφύγι, Μαστρογιάννη, Μπόσκλαβο, Σέκλιζα, Τιτάγι καὶ ἡ Μονὴ «Κοίμ. Θεοτόκου». Κάτ: 3,694.

Ἴτανος· καὶ παρὰ Στεφ. Βυζαντίῳ **Ἰτανός** π. ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῆς ἀνατ. παραλ. Τὸ παρακείμενον ἀκρωτήριον, ἴσως τὸ σημερινὸν Πλάκα, ὠνομάζετο ὡσαύτως Ἴτανος. Ὑπῆρξεν ἡ σημαντικωτέρα πόλις κατὰ τὴν ἀνατολ. παραλίαν τῆς Κρήτης. Διαμφισβητεῖται ἐν τούτοις ἡ σημερινὴ τοποθεσία αὐτῆς, διότι παρὰ τὴν εἰρημένην παραλίαν εὑρίσκονται πολλὰ ἐρείπια ἀρχαίων πόλεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὡρίσθη ἀκριβῶς τίνα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀνῆκον εἰς αὐτήν. Ἔκειτο ἴσως περὶ κόλπον τῆς Ζ ά κ ρ ο υ ὅπου κυκλώπειά τινα τείχη, ἢ καὶ βορειότερον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Παλαιοχάστρου, παρὰ τὴν Μονὴν Τομπλοῦ. Ἡ γνώμη δ' αὕτη ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἀκριβῶς ἐν τῇ ἐν λόγῳ Μονῇ εὑρέθη ὑπὸ τοῦ Pashley σπουδαιοτάτη ἐπιγραφή, ἀναφερομένη εἰς τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς γειτονικῆς Πραισοῦ ὑφισταμένην διαφοράν. Καταστραφείσης ἐπὶ τέλους τῆς ἀντιζήλου Πραισσοῦ ὑπὸ τῶν Ἱεραπυτνίων, ἡ Ἴτανος ἐγειτόνευσε μετὰ τῆς Ἱεραπύτνης, πρὸς ἣν ἤλθεν εἰς μακρὰς ἀγῶνας, ἐπαναληφθέντας καὶ μετὰ τὴν ρωμαϊκὴν κατάκτησιν καὶ λήξαντας μόλις τὸ 58 π. Χ. διὰ διαιτησίας τῶν Ρωμαίων. Ἡ Ἴτανος ὑπῆρξεν αὐτόνομος, κόψασα καὶ νομίσματα ἀνακαλυφθέντα.

Ἰταπικουροῦ ποτ. τῆς βραζιλ. πολιτ. Βαχίας, καταρρέων ἐκ τῆς Σιέρρα-δὰς-Ἄλμας καὶ χυνόμ. εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Μῆκ : 680 χλμ.

Ἰτάρ (Ἰ. - Μ. - Γ α σ π ά ρ)· γάλλος ἰατρὸς τῶν κωφαλάλων, 1774 - 1838, πολλὰς ἐπιτυχὼν θεραπείας καὶ γράψας ἄριστα σχετικὰ ἔργα.

Ἰτάσκα· λίμν. τῆς Μινεσότας (Ἡνωμ. - Πολιτ.), μία τῶν πηγῶν τοῦ Μισσισσιπῆ ἀνακαλυφθεῖσα τὸ 1832 ὑπὸ Σχούλκραφτ. Κεῖται εἰς ὕψος 478 μ. καὶ ἔχει μῆκ: 12 χλμ. καὶ πλάτος 4 - 5 χλμ. μόλις.

Ἰτέα· δῆμος τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Ὁ δημότης Ἰτεαῖος.

Ἰτέα· ἡ «Σκάλα τοῦ Σαλώνου» λεγομένη. Ἐπίνειον τῆς Ἀμφίσσης εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου τῆς Οἰανθείας, ὅπου ἐμπορ. ἀποθῆκαι, τελωνεῖον καὶ τηλεγραφεῖον. Κλῖμα νοσηρόν. Ἐντεῦθεν ἐξάγονται διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ τὰ ἐμπορεύσιμα εἴδη τῆς περιοχῆς Ἀμφίσσης. Κάτ: 814. Ἐν τῷ Ὅρμῳ διαμένουν ἔτι 32.

Ἰτζεχόε· πολίχνη τοῦ γερμ. Σλέσβιγ - Ὁλσταΐν, 45 χλμ. ΒΔ τῆς Ἄλτονας, ποτὲ πρωτ. τοῦ διαμερίσμ. Ἀκμ. θαλάσ. ἐμπόριον. Κάτ: 12,000.

Ἴτιλος· υἱὸς τοῦ Ζήθου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, καὶ τῆς Ἀηδόνος θυγατρὸς τοῦ Πανδάρεω, θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του ἐν παραφορᾷ ζηλοτυπίας, ἥτις διὰ τοῦτο μετεμορφώθη εἰς πτηνόν.

Ἴτιος ἢ Ἴκκιος - Δημήν· ἐν τῇ βελγικῇ Γαλατίᾳ, ὁπόθεν ἀπῆρεν ὁ Καῖσαρ πρὸς κατάκτησιν τῆς Μεγ - Βρεταννίας. Ἔκειτο πιθανώτατα μεταξὺ Βουλόνης καὶ Καλαΐ.

Ἰτόν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἔρ. Μῆκ: 115 χλμ., ὧν τὰ 5 ὑποτγεῖος.

Ἰτούνα· ποτ. τῆς Ρωμαϊκ. Βρετάνης· ὁ σημερ. Ἐδέμ. Ἰ τ ο ύ ν η ς δὲ Κόλπος ἐκαλεῖτο ὁ σημερ. κόλπ. Σ ο λ β α ῖ.

Ἰτουραία· χώρα τῶν ΒΔ τῆς Παλαιστίνης πρὸς τὰ ὄρη τῆς Δαμασκοῦ, ἐνωθεῖσα ἐπὶ Ἡρώδου μὲ τὴν Ἰουδαίαν, τὸ δὲ 44 μ. Χ. μὲ τὴν Ρωμαϊκ. Συρίαν.

Ἰτουρβίδε (Δ ὸ ν Α ὐ γ ο υ σ τ ῖ ν ο ς)· μεξικανὸς στρατηγός, 1784—1824, ἀνακηρύξας ἑαυτὸν αὐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοκράτορα τὸ 1822, παραιτηθεὶς δὲ μετὰ 10 μῆνας καὶ διαπεραιωθεὶς εἰς Εὐρώπην, ἀναπλεύσας δ' ἐξ Ἀγγλίας μετὰ μικροῦ στρατεύματος πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ θρόνου. Ἀλλὰ μόλις ἀποβὰς συνελήφθη, κατεδικάσθη καὶ ἐτυφεκίσθη τὴν 6)18 Ἰουλίου 1824.

Ἰτουρουὶπ ἢ Νῆσος τῶν Κρατῶν· μία τῶν ἰαπων. Κουριλῶν. Ἔκτ: 2,800 τετρ. χλμ. Κάτ. ἐγχώριοι Ἀΐνώ.

Ἴτρι· ἀρχ. π. τῆς ἰταλ. Καμπανίας 11 χλμ. ΒΒΔ τῆς Γαέτας, ὅπου τὸ 1503 Γονζάλβος ὁ ἐκ Κορδούης ἐνίκησε τοὺς Γαλλους. Κάτ : 7,000.

Ἰ-Τσίάγκ· λιμὴν τῆς κινεζ. ἐπαρχ. Χοῦ - Πέ, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ ποτ. Γιάγκ-Τσέ, ἀνοικτὸς εἰς τὸ παγκόσμιον ἐμπόριον ἀπὸ τοῦ 1877. Κάτ : 35,000.

Ἰττόρφ (Ἰ ά κ ω β ο ς - Ἰ γ ν ά τ ι ο ς). γάλλος ἀρχιτέκτων καὶ ἀρχαιολόγος, 1793—1867, μέλος τῆς Καλλιτεχν. Ἀκαδημείας, ἐργάτης δὲ τοῦ διακόσμου τῶν Ἡλυσίων καὶ τῆς πλατ. τῆς Ὁμονοίας ἐν Παρισίοις.

Ἴτυς· υἱὸς τοῦ Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης διαμελισθεὶς ὑπ' αὐτῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς της Φιλομήλας καὶ παρατεθεὶς πρὸς βρῶσιν εἰς τὸν πατέρα του. Ὅτε δὲ κατεδίωκεν αὐτὰς ὁ Τηρεὺς διὰ νὰ τὰς φονεύσῃ, μετεμορφώθησαν, οὗτος μὲν εἰς ἔποπα, αἱ δὲ ἀδελφαὶ εἰς χελιδόνα καὶ ἀηδόνα καὶ ὁ Ἴτυς εἰς φασιανόν.

Ἰτχίλ· ὑποδιαίρεσις τοῦ βιλαετίου Ἀδάνων (Ἀσιαν. Τουρκία)· ἡ ἀρχ. Κιλικία. Πρωτ: Ἐ ρ μ ε ν έ κ.

Ἴυγξ· κόρ. τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς θεράπαινα τῆς Ἰοῦς μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς πτηνόν, διότι διὰ γοητειῶν εἵλκυσε τὸν Δία πρὸς τὴν δέσποινάν της.

Ἰύρκαι· ἔθνος Σκυθικὸν τῆς ἀσιατικῆς Σαρματίας, ἴσως οἱ Τσερκέζοι ἢ οἱ Τοῦρκοι.

Ἴφ (Σ ὶ α τ ὼ - Δ' ᾽ Ι φ)· νησίστης Μεσογείου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Στόμια-Ροδανοῦ, ΔΝΔ τῆς Μασσαλίας, 1,500 μ. ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Φρ. κτισθὲν ὑπὸ Φραγκίσκου Α΄ τὸ 1529, σημερ. φυλακαὶ εἰς ἃς ἐνεκλείσθη καὶ ὁ Μιραμπὼ τὸ 1774.

Ἰφιάνασσα· ὄρα Ἰ φ ι γ έ ν ε ι α.

Ἰφιγένεια· κατὰ τοὺς μεθ' Ὅμηρον ποιητάς, κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀστυνόμης θυγατρὸς τοῦ Χρύσου, ἢ προσέτι τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἑλένης υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅτε ἐν Αὐλίδι ἐπρόκειτο νὰ προσενεχθῇ ὡς θυσία εἰς τὴν ὠργισμένην Ἄρτεμιν ἀνηρπάγη ὑπ' αὐτῆς καὶ μετεφέρθη εἰς Ταυρίδα ἔνθα καὶ τὴν κατέστησεν ἱέρειάν της.

Ἰφιδάμας· υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ Θράκης φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ἰφικλῆς· υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ὁμομήτριος ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης ἐγέννησε τὸν Ἰόλαον.

Ἴφικλος· υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Πρωτεσιλάου καὶ τοῦ Ποκάρδους.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἴφικλος· υἱὸς τοῦ Θεστίου, Ἀργοναύτης καὶ οὗτος.

Ἰφικράτης· ἀθηναῖος στρατηγός, υἱὸς ὑποδηματοποιοῦ, μεγάλως συντελέσας εἰς ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του ἀπὸ τῆς τυραννίας τῶν 30 τὸ 403 π.Χ. Ἐνίκησε κατόπιν τοὺς Θρᾷκας καὶ τοὺς Σπαρτιάτας καὶ ἠχμαλώτισε μοῖραν τοῦ στόλου τῶν Συρακουσίων· ἐβοήθησε τὸν Ἀρταξέρξην κατὰ τῶν Αἰγυπτίων τὸ 374 καὶ διεκρίθη ἐν τῇ κατακτήσει τῆς Αἰγύπτου. Ἐγκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας τὴν ὑπὸ τοῦ ἅρπαγος Παυσανίου ἐκθρονισθεῖσαν Εὐρυδίκην καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὸ στράτευμα τοὺς πελταστάς, ἤτοι τοὺς λογχοφόρους ἐλαφροὺς ὁπλίτας. Παρ' ὅλας του ὅμως τὰς λαμπρὰς ὑπηρεσίας ἐξωρίσθη καὶ ἀπέθ. ἐν Θράκῃ τοῦ βασιλέως τῆς ὁποίας Κότυος εἶχε νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα. (350 π. Χ.).

Ἴφις· υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀργοναύτης φονευθεὶς ἐν Κολχίδι.

Ἴφις· κόρη τοῦ Ἐνυέως ἐν Σκύρῳ, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ δοθεῖσα εἰς τὸν Πάτροκλον.

Ἴφιτος· υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἴφιτος· υἱὸς τοῦ Ναυόλου καὶ τῆς Περιμήκης ἐκ Φωκίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἴφιτος· υἱὸς τοῦ Αἵμονος Ἡρακλείδης βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος, συστήσας ἢ ἀνανεώσας τὸ 884 π. Χ. τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἰφνί· λιμὴν τοῦ Μαρόκου ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κατεχόμενος ἀπὸ τοῦ 1860 ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν καλούντων αὐτὸν Σάντα-Κρούς δὲ Μὰρ Πεκουένια.

Ἰφτιχάρ· ὅρα Νισχὰν-Ἰφτ.

Ἴφφλανδ (Αὔγ-Γουλιέμ.) γερμ. δραματικὸς καὶ ἠθοποιός, 1759—1814. Διεκρίθη καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς ὑποκριτής, ἰδίᾳ εἰς τὴν κωμῳδίαν, ἐν ᾗ σατυρίζει ἀποκλειστικῶς σχεδὸν τὰς ἀστικὰς τάξεις.

Ἰχάνσι ἢ Ντζάνσι· π. τοῦ Ἰνδικοῦ Σινδί, 90 χλμ. ΝΝΑ τῆς Γουαλιόρ, πρωτ. ὑποτελοῦς τοῖς ἄγγλοις ἡγεμονίας. Κάτ: 22,000.

Ἰχάνσι ἢ Ντζάνσι· μία τῶν Β Δ. ἀγγλοϊνδικῶν ἐπαρχιῶν. 12,907 τετρ χλμ. Κατ: 1,100,000. Πρωτ: Ναοαδάδ.

Ἰχάρα· νῆσος τοῦ περσικοῦ κόλπου, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς.

Ἰχθυοφάγοι ἔθνος ἀρχ. κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ ἀραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τρεφόμενον ὁ' ἐκ τῆς ἄγρας ἰχθύων.

Ἰχθύς· τὸ σημερινὸν Κατάκωλον· Β ἄκρον τοῦ Κυπαρισσιακοῦ κόλπου, χερσονησοειδὴς προβολὴ τῆς ΝΔ Ἠλείας, σχηματίζουσα Α τὸν ὅρμον τοῦ Κατακώλου.

Ἴχναι· ἀρχ. πόλ. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τῆς Ἰχναίας Θέμιδος.

Ἰχνεύμων ἢ «μῦς τοῦ Φαραώ»· μαστοφόρον τῶν ὀχθῶν τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νείλου, λατρευόμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς Αἰγυπτίοις· πολυάριθμα εὑρέθησαν τεταριχευμένα ἐντὸς τῶν ἐρειπίων τῶν ἀρχ. ναῶν τῆς χώρας. Ἐσυμβόλιζεν ἡλιακήν τινα θεότητα ἀορίστου χαρακτῆρος.

Ἰχνοῦσα· τὸ ἀρχ. ἑλλην. ὄνομα τῆς νήσου Σαρδοῦς, ὡς ἐχούσης τὸ σχῆμα περίπου τοῦ ἴχνους ἀνθρωπίνου ποδός.

Ἰ(χ)ολδύ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Κάτ: 834.

Ἴψαλα· κώμη τῆς Θράκης Α τοῦ Ἔβρου, περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχ. Κυψέλας.

Ἰψαρὰ ἢ **Ψύρα**· κοινὸν ὄνομα τῆς νήσου Ψαρά (βλ. λ.),

Ἰψός· ἀρχ. πόλ. τῆς Φρυγίας, φημισθεῖσα διὰ τὴν μάχην τοῦ 301 π. Χ. καθ' ἣν ὁ Ἀντίγονος ἀπώλεσε θρόνον καὶ ζωήν.

Ἴψουϊχ· πρωτ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Σοὺφφολκ, ἐπὶ τοῦ Ὄρουελλ, 105 χλμ. ΒΑ τοῦ Λονδίνου· ὡρ. σιδηρᾶ γέφυρα, ἄριστα δημόσ. οἰκοδομήματα, χυτήρια, ναυπηγεῖα, ὑφαντήρια, σαπωνοποιεῖα· ἀκμ. ἐμπόριον. Εἶνε πατρὶς τοῦ καρδιναλίου Οὐόλσεϋ. Κάτ: 53,000.

Ἰώ· κόρ. τοῦ Ἰνάχου βασιλέως τοῦ Ἄργους, καὶ τῆς Ἀργείας, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς βοῦν· ἡ βραδύτερον ὡς Ἶσις τιμωμένη ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἰωάβ· στρατηγὸς τοῦ Δαβίδ, θανατώσας δόλῳ τὸν ἀντίζηλόν του Ἄβνερ καὶ τὸν ἀποστάντα υἱὸν τοῦ Δαβίδ Ἀβεσαλώμ. Ἐθανατώθη διαταγῇ τοῦ Σολομῶντος τὸ 1014 π. Χ.

Ἰωὰδ ἢ **Γιωάδα**· μέγας ἱερεὺς τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ Ὀχωσίου, ὁ σώσας τὸν Ἰωᾶς ἀπὸ τῆς μανίας τῆς Ἀτταλίας καὶ ἀναγορεύσας αὐτὸν βασιλέα.

Ἰωάθαν· βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα ἀπὸ 752—737 π. Χ. εὐσεβὴς καὶ εὐτυχὴς βασιλεύς.

Ἰωακεὶμ ἢ **Ἐλιακεὶμ**· βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα ἀπὸ 608—598 π.Χ. υἱὸς τοῦ Ἰωσία, κερδήσας τὸν θρόνον βοηθείᾳ τοῦ Αἰγυπτίου Νεκῶ. Κατεδίωξε τὸν Ἱερεμίαν, ἐθανατώθη δὲ ἡττηθεὶς ὑπὸ Ναβουχοδονόσορος τὸ 606.

Ἰωακεὶμ ὁ Β' ἢ **Ἰεχωνίας** (βλ. λ.)

Ἰωακεὶμ ἢ **Ἐλιακεὶμ** ἢ **Ἠλεί**· (Ἅγιος)· σύζυγος τῆς Ἄννης, πατὴρ τῆς Παρθένου Μαρίας ἐκ τοῦ γένους Δαβίδ καὶ τῆς φυλῆς Ἰούδα. Ἑορτὴ τὴν 9 Σεπτεμβρίου.

Ἰωακεὶμ· ὁ ἐπονομαζ. Προφήτης, γεννηθεὶς τὸ 1130 παρὰ τὴν Κοσέντζαν, περιηγήθη τὴν Ἁγίαν Γῆν, μεθ' ὃ ἐγένετο μοναχός, ἱδρύσας μονὴν ἐν Φλώρᾳ. Τῷ ἀπεδόθησαν προρρήσεις τινές. Θανὼν δὲ τὸ 1202, κατέλιπε πολλὰ ἔργα.

Ἰωακεὶμ (Γεώργιος), ὁ **Ῥαιτικός**· 1514—1576, καθηγ. τῆς ἀστρονομίας καὶ τῶν μαθηματικῶν ἐν Βίττεμβεργ. Κατέλιπεν ἀξιόλογα ἔργα.

Ἰωακεὶμ (Ἰωσήφ)· ἐκ Κγίτς τῆς Οὐγγαρίας, γεννηθεὶς τὸ 1831, διαπρεπὴς βιολιστής. Διευθύνει ἀπὸ τοῦ 1869 τὴν ἐν Βερολίνῳ Μουσικὴν Ἀκαδήμειαν

Ἰωακεὶμ· βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως· ὅρα Μυρᾶ (Μουράτ).

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἰωακείμ· ἐκλέκτορες τοῦ Βράνδεβουργ (βλ. λ.) φέροντες τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε: Ἰωακ. Α' τὸ 1499. Ἰωακ. Β' τὸ 1534, καὶ Ἰωακ.-Φρειδερῖκος τὸ 1598.

Ἰωακείμ ὁ Μελισσίνης· ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἀρχιερεὺς ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ὁ εὐλογήσας τὰ ἔλλην. ὅπλα ἐν Βερβαίνοις καὶ πολλοὺς συναγαγὼν μαχητὰς ἐκ τῶν πέριξ χωρίων εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ τῶν ἐνθαρρύνσεων καὶ τῶν ἐνθουσιαστικῶν του λόγων.

Ἰωακείμοθαλ· κωμόπ. τῆς αὐστρ. Βοημίας· ἄργυρος, ζίγκος καὶ κοβάλτιον. Κάτ: 6000.

Ἰωάννα (Ἁγία)· ὅρα Ἰωάννα τῆς Γαλλίας.

Ἰωάννα Α'· βασίλ. τῆς Νεαπόλεως, 1325—1382, δολοφονήσασα τὸν σύζυγον καὶ ἐξάδελφόν της Ἀνδρέαν διὰ τοῦ ἐραστοῦ της Λουδοβίκου, ὃν καὶ ἐνυμφεύθη, τούτου δὲ θανόντος ἐνυμφ. Ἰάκωβον τὸν Γ', βασιλ. τῆς Μαγιόρκας καὶ βραδύτερον τὸν Ὄθωνα τοῦ Βρουνσβίκ καὶ ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Καρόλου Δούρα, ὃν εἶχεν υἱοθετήσει, πνίξαντα τότε αὐτὴν ἐπὶ κλίνης ἐκ πτίλων.

Ἰωάννα Β'. βασίλ. τῆς Νεαπόλεως, 1368—1435, θυγάτηρ Καρόλου Δούρα. Μείνασα χήρα τὸ 1406, παρεδόθη εἰς πᾶν εἶδος ἀκολασίας καὶ δὴ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της καὶ νῦν συζύγου Ἰακώβου κόμητος Μαρκίας, ἀπέθανε δὲ ἐν μέσῳ δεινῶν ἐρίδων.

Ἰωάννα, Κόμησσα δὲ **Αἰνῶ**· ὅρα Αἰνῶ.

Ἰωάννα Ἀνρικές· βασ. Ναβάρρας καὶ Ἀραγῶνος, σύζυγος Ἰω. Β', μήτηρ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ, σκληροτάτη δειχθεῖσα ὡς μητρυιὰ τοῦ Δὸν— Κάρλου, ὃν ὑποτίθεται μάλιστα ὅτι ἐδηλητηρίασε, διὸ καὶ ἐπολιορκήθη τὸ 1463 ὑπὸ τοῦ λαοῦ, σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ κόμητος τοῦ Φοᾶ. Ἐπυλέμησεν εἶτα τὸν δοῦκα τῆς Αορραίνης Ἰωάννην καὶ ἀπέθ. τὸ 1468 κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ροζᾶς.

Ἰωάννα Ἀσιέττ· ὅρα Ἀσιέττ. (Παράρτημα).

Ἰωάννα Δ' - Ἀλβέρ· 1531 — 1572, ἀδελφὴ Φραγκίσκου Α', μήτηρ Ἑρρίκου Δ', βασίλισσα τῆς Ναβάρρας τὸ 1555, ἐγκολπωθεῖσα καὶ εἰσαγαγοῦσα εἰς τὸ κράτος της τὸν Καλβινισμόν. Λέγεται ὅτι ἐδηλητηριάσθη δύο μῆνας πρὸ τῶν σφαγῶν τοῦ Ἁγ-Βαρθολομαίου.

Ἰωάννα δ' Ἄρκ· περίφημος Γαλλὶς ἡρωΐς, γεννηθεῖσα εἰς Δομεμὺ τῷ 1409. Ὅταν οἱ Ἄγγλοι εἶχον κατακτήσει ὁλόκληρον τὴν Γαλλίαν, ἡ Ἰωάννα ἐπρότεινεν εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον Ζ' νὰ τεθῇ αὐτὴ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ διώξῃ τοὺς Ἄγγλους ἀπὸ τὴν πατρίδα της. Ὁ Βασιλεὺς τὸ ἐπέτρεψε καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἠλευθέρωσε τὴν Αὐρηλίαν καὶ ἐνίκησε πανταχοῦ τοὺς ἐχθρούς, συνελήφθη ὅμως ἐπὶ τέλους καὶ δδηγηθεῖσα εἰς Ρουὲν κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὡς μάγισσα, ἐκάη δὲ ζῶσα τῇ 30ῇ Μαΐου 1431.

Ἰωάννα ἡ **Βουργουνδική**· βασίλισσα τῆς Γαλλίας, σύζυγος Φιλίππου τοῦ Μακροῦ τὸ 1307, φυλακισθεῖσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Λευκῆς καὶ τῆς νύμφης

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Μαργαρίτας, ὡς μοιχαλὶς τὸ 1314. Ἀπέθ. τὸ 1329.

Ἰωάννα ἡ Βουργουνδική· ἐγγονὴ τοῦ Ἁγ-Λουδοβίκου, σύζυγος Φιλίππου ΣΤ' τοῦ Βαλοᾶ τὸ 1313, ἀπέθ. τὸ 1348.

Ἰωάννα τῆς Γαλλίας ἢ **ἡ Βαλαισιανὴ** (Ἁγία)· 1464—1505, θυγ. Λουδοβ. ΙΑ', πρώτη συζυγος Λουδοβ. ΙΒ', διαζευχθέντος αὐτὴν λόγῳ τῆς ἀσχημίας της. Ἀποσυρθεῖσα εἰς Βούργ, ἵδρυσε μονὴν ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ἑορτὴ τὴν 4 Φεβρουαρίου (ν).

Ἰωάννα τῆς Γαλλίας·σύζ. Ἰωάννου Δ' δὲ-Μοντφόρ. δουκὸς τῆς Βρεττάνης, παλαίσασα κατὰ Καρόλου δὲ-Βλοᾶ ἐν τῷ διαστήματι τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ συζύγου της καὶ ὑποστᾶσα περίφημον πολιορκίαν ἐν Ἐνεβόν τὸ 1342—43, πάλεμος ὅστις ὠνομάσθη «τῶν δύο Ἰωαννῶν» ὡς ἐκ τῆς ἀντιπάλου τῆς Ἰωάννας δὲ—Πανθιέβρ συζύγου Καρόλου δὲ—Βλοᾶ.

Ἰωάννα δὲ—Πανθιέβρ· ἐπιτυχῶς διεξαγαγοῦσα τὸν πόλεμον πρὸς τὴν προηγ. κατὰ τὸ διάστημα τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ συζύγου της Καρόλου δὲ—Βλοᾶ.

Ἰωάννα τῆς Ναβάρρας θυγ. Ἐρρίκου Α' τῆς Ναβάρρας, βασίλισσα τῆς Γαλλίας, σύζυγος Φιλίππου τοῦ Ὡραίου, ἀπέθανε τῷ 1304.

Ἰωάννα Β' τῆς Ναβάρρας· ἐγγονὴ τῆς προηγ. σύζυγος Ἐρρίκου δ' Ἐβρὲ, βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἀπὸ 1328—1349.

Ἰωάννα (ἡ **Πάπισσα**)· γυνὴ ἥτις κατὰ τὴν «Ἱστορίαν τοῦ βίου τῶν Παπῶν» τοῦ Πλατίνα καὶ ἄλλων, κατέλαβε τὸν παπικὸν θρόνον τὸ 885 μεταξὺ τῶν παπῶν Λέοντος Δ' καὶ Βενεδίκτου Γ', ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης Η'. Ἀλλὰ μετὰ 2 ἔτη 1 μῆνα καὶ 4 ἡμέρας γεννήσασα κόρην ἐν μέσῃ λειτουργίᾳ, ἀπέθ. Τὸ ἱστόρημα ἀποδεικνύεται ἐντούτοις τέλειος μῦθος διότι οὐδὲν διάστημα μεσολαβεῖ μεταξὺ Λέοντος Δ' καὶ Βενεδίκτου Γ'. Πρὸς κολασμὸν δὲ τοῦ κοινολογήματος ἔπλασαν τὴν παράδοσιν ὅτι Ἰωάννης ὁ Η' (872—882), ὡς δείξας ἀσθενέστατον χαρακτῆρα καὶ πεισθεὶς ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πατριάρχην Φώτιον, ἀπεκλήθη Πάπισσα Ἰωάννα, εἰς ἔνδειξιν ὅτι ἐφέρθη ὡς γυνή.

Ἰωάννα Δέ—Σμανταλ· ὅρα Σμανταλ.

Ἰωάννα ἡ Τρελλὴ· 1482-1555 θυγ. Φερδιν. τοῦ Καθολικοῦ καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, βασίλισσα Καστιλλίας το 1504 ὡς σύζυγος Φιλίππου τοῦ Ὡραίου ἀπωλέσασα τὰς φρένας κατὰ τὸν θάνατον τούτου (1506). Εἶνε μήτηρ Καρόλου Κίντου καὶ Φερδινάνδου Α'.

Ἰωαννεσβουργ· π. τῆς δημοκρ. Τράνσβααλ (Νότ-Ἀφρικὴ), 50 χλμ. ΝΝΔ τῆς Πραιτωρίας. Ἱδρύθη τὸ 1886 ὅταν ἀνεκαλύφθησαν τὰ χρυσοφόρα κοιτάσματα τοῦ Οὐϊτβώτερσρανδ, εἶνε δὲ σήμερον κέντρον ἐξαγωγῆς μεταλλευτικῶν προϊόντων καὶ ἐνεργεῖ μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 55,000.

Ἰωάννης Ἅγιος· μονὴ τοῦ δήμου Ἀλαγονίας τῶν Καλαμῶν, 1 ὥρ. ἀπὸ Σύτσοβας. Κάτ: 1.

Ἰωάννης Ἅγιος· ἐγκαταλελειμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μένον χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ.

Ἰωάννης Ἅγιος· μέγα χ. 1 ὥρ. ἀπέχον τῆς Σπάρτης. Κάτ: 854.

Ἰωάννης Ἅγιος· μονὴ τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς.

Ἰωάννης Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Ν\ Λακεδαίμονος, 2 ὥρ. μακρὰν τῆς πρωτ. Κάτ: 282.

Ἰωάννης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀλιβέρι. Κάτ: 322.

Ἰωάννης-Ἅγιος· μετόχι τῆς μονῆς «Εὐαγγελισμοῦ», ἐν τῇ νήσῳ Σκιάθῳ, ἐγγὺς τῆς πρωτευούσης.

Ἰωάννης-Ἅγιος· ναός, μετόχι τοῦ Παναγίου τάφου ἐν Τήνῳ.

Ἰωάννης-Ἅγιος· μετόχι τῆς ἐν Ἀμοργῷ μονῆς «Χοζοβιώτισσας», 10' ἀπὸ Τρίποδες τῆς Νάξου.

Ἰωάννης-Ἅγιος· γεωργικαὶ ἀγροικίαι τᾶς νήσου Πάρου, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Ναούσης.

Ἰωάννης-Ἅγιος· μία τῶν συνοικιῶν τοῦ χ. Λεύκατς τῆς Ἀμοργοῦ.

Ἰωάννης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ὑριαίων τῆς Ζακύνθου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καταστάρι. Κάτ: 62 .

Ἰωάννης-Ἅγιος· μονὴ τοῦ δήμου Θηνιᾶς τῆς Κεφαλληνίας.

Ἰωάννης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Πολυκτορίων τῆς Ἰθάκης, εἰς ἀπόστασιν 1 1)2 ὥρ. ἀπό τε Βαθέος καὶ Σταυροῦ. Κάτ: 152.

Ἰωάννης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτ: 230.

Ἰωάννης-Ἅγιος· μονὴ «Θεολόγου», ἐν τῷ δήμῳ Ἀκρολοφιτῶν τῆς Κερκύρας, γυναικεῖα, 1)2 ὥρ ἀπὸ Καρουσάδες. Μοναχαί : 8.

Ἰωάννης-Ἅγιος· μετόχι ἐν τῷ δήμῳ Ἀπολλωνίων τῆς Λευκάδος.

Ἰωάννης-Ἅγιος· μονὴ τοῦ «Προδρόμου» ἐν τῷ δήμῳ Καρυᾶς τῆς Λευκάδος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρυᾶς. Κάτ : 10.

Ἰωάννης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Κατωχωρίου, Ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, Διοίκ. Λασηθίου, (Κρήτη), Κάτ: 40 .

Ἰωάννης-Ἅγιος χ. τοῦ δήμ. Τυμπακίου, Ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, Διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτη), Κάτ. 170.

Ἰωάννης-Ἅγιος Πρωτ. τοῦ δήμ. Ἁγίου Ἰωάννου, Ἐπαρχ. Σφακίων, Διοίκ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 250.

Ἰωάννης Ἅγιος χ.τοῦ δήμ.Αὐδανιτῶν, Ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοίκ. Ρεθύμνης, (Κρήτη) Κάτ: 200.

Ἰωάννης Ἅγιος· ἐπίνειον τῆς Δομβραίνας ἐν τῷ δήμῳ Θίσβης, εἰς ἀπόστασιν 1 1)4 ὥρ. ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ. Κάτ: 102.

Ἰωάννης Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Πτελεατῶν τῆς Φθιώτιδος, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Σούρπης. Κάτ: 55.

Ἰωάννης-Ἅγιος· θέσις τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος, 4 ὥρ. ἀπὸ Μαυρίλλο.

Ἰωάννης Ἅγιος· ὁρμίσκος μετά τινων οἰκημάτων ἐν τῷ Δήμῳ Κισσοῦ τοῦ Βόλου, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἁγ-Μαρίνας. Κάτ: 3.

Ἰωάννης Ἅγιος· εἷς τῶν συνοικισμῶν τοῦ χ. Μακρυνίτσης (βλ. λ.).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰωάννης - Ἅγιος· διαλελυμένη μονὴ τοῦ δήμου Μυρεσίου τοῦ Βόλου, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τσαγγαράδες· Κάτ: 1.

Ἰωάννης Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Μενελαΐδος τῆς Καρδίτσης, ἧς ἀπέχει 4 1)2 ὥρ. Κάτ: 10.

Ἰωάννης-Ἅγιος· μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Ναυπάκτου, ἧς ἀπέχει 1 1)2 ὥρ.

Ἰωάννης Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χιλιομόδι. Κάτ: 304.

Ἰωάννης-Ἅγιος· θέσις, 1 1)2 ὥρ. πέραν τοῦ Αἰγίου.

Ἰωάννης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας 1 ὥρ. ἀπὸ Πύργον ἐντὸς πολυφύτου ἐκτάσεως ἄκρως γραφικῆς. Κάτ: 538.

Ἰωάννης-Ἅγιος· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Θυρέας τῆς Κυνουρίας, 11 ὥρ. ΒΔ τοῦ Λεωνιδίου. Κάτ: 839.

Ἰωάννης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ἠραίας τῆς Ἀρκαδίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Παλούμπας. Κάτ: 176.

Ἰωάννης-Ἅγιος· ΝΑ ἄκρωτ. τῆς νήσου Τήνου.

Ἰωάννης-Ἅγιος ὁ Ἀφωρεσμένος· τὸ ἀρχ. Ζεφύριον (βλ.λ.).

Ἰωάννης-Ἅγιος· ἡ ΒΔ ἄκρα τῆς νήσου Γαύδου τῆς Κρήτης, ὅπου ὑβρυται φανός.

Ἰωάννης-Ἅγιος ἢ Ἀηγιαννακης· συνοικισμὸς ἀνθρακέων ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ χ. Πολυδένδρι τοῦ δήμου Κασθαναίας τῆς θεσσαλ. Ἀγυιᾶς.

Ἰωάννης-Ἅγιος· ὁ «Θεολόγος»· μετόχι τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς, 20' ἀπὸ Πλάκας τῆς ν. Μήλου.

Ἰωάννης-Ἅγιος, ὁ «Θεολόγος»· διαλελυμένη μονὴ παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν τῆς νήσου Σίφνου.

Ἰωάννης - Ἅγιος, ὁ «Θεολόγος»· μετόχι τῆς ἐν Ἀθήναις Μονῆς Πετράκη, 2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πόλεως Κάτ : 12.

Ἰωάννης Ἅγιος, ὁ «Θεολόγος» μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Λαρίσης, 4 ὥρ. ἀπὸ Ἀγυιᾶς.

Ἰωάννης—Ἅγιος, ὁ «Θεολόγος»μονὴ τοῦ δήμου Φαρκαδόνας τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων Κάτ: 4.

Ἰωάννης—Ἅγιος, ὁ «Θεολόγος»· μονὴ τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Σαλμενίκου Κάτ : 7.

Ἰωάννης—Ἅγιος, ὁ«Θεολόγος»·μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν.

Ἰωάννης—Ἅγιος ἢ«Καστρί» μετόχι τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλῳ, 2 ὥρας ἀπὸ Πλατάνας.

Ἰωάννης—Ἅγιος, ὁ «Κυνηγός»· ἀγροικίαι καὶ θέσις 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀθηνῶν. Κάτ : 4.

Ἰωάννης-Ἅγιος· μονὴ «Μακρυνοῦ» διαλελυμένη, 4 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μεγάρων.

Ἰωάννης-Ἅγιος, ὁ «Πρόδρομος»· διαλελυμένη μονὴ τῆς νήσου Σκοπέλου.

Ἰωάννης-Ἅγιος, ὁ «Πρόδρομος»· διαλελυμένη μονὴ τῆς νήσου Κύθνου.

Ἰωάννης-Ἅγιος, ὁ «Πρόδρομος»· μονὴ διαλελυμένη

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

δήμου Παμφείας τῆς Αἰτωλίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Κεφαλόβρυσο.

Ἰωάννης-Ἅγιος ὁ «Ρέντης» ἢ τοῦ «Ρέντη» χ. μετ' ὁμων. ναοῦ ἐξ οὗ ὠνομάσθη, 11)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀθηνῶν. Ἓν ἐκ τῶν χλοερωτέρων προαστείων τῆς ἑλλην. πρωτευούσης, μὲ ἀμπελῶνας, ἐλαιῶνας καὶ κήπους. Κάτ: 841.

Ἰωάννης-Ἅγιος, ὁ «Χρυσόστομος» γυναικεῖον κοινόβιον παρὰ τὴν Νάξον (π.)

Ἰωάννης-Ἅγιος (Καϋμένος) χ. τοῦ δήμ. Λάμπης, Ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοίκ. Σφακίων (Κρήτη). Κάτ: 300.

Ἰωάννης-Χλιαρὸς-Ἅγιος χ. τοῦ δήμ. Ἀποδούλου Ἐπαρχ. Ἀμαρίου, Διοίκ. Ρεθύμνης, (Κρήτη) Κάτ. 150.

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής (Ἅγιος)· υἱὸς Ζαχαρίου καὶ Ἐλισάβετ πρόδρομος τοῦ Ἰησοῦ, ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἀγγέλλων τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος, βαπτίζων δὲ τοὺς εἰς αὐτὸν προσερχομένους εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου. Ἀπεκεφαλίσθη τὸ 31 μ. Χ. ὑπὸ Ἡρῴδου Ἀγρίππα αἰτήσει τῆς θυγατρὸς τῆς Ἡρωδιάδος Σαλώμης. Ἑορταὶ τὴν 24 Ἰουνίου (γέννησις), 7 (σύναξις), 23 Σεπτεμβρ. (σύλληψις), 29αὐγούστου. (ἀποτομή).

Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς ἢ Θεολόγος (Ἅγιος)· ἀπόστολος ἐκ τῶν φιλτέρων τοῦ Ἰησοῦ, υἱὸς Ζεβεδαίου, ὁ γράψας τὸ 4ον εὐαγγέλιον. Εἰς τοῦτον ὁ Ἰησοῦς ἐνεπιστεύθη τὴν Παρθένον ἀπὸ τοῦ σταυροῦ· ἐκήρυξεν ζδίως ἐν Ἐφέσῳ, κινηθέντος δὲ τοῦ ἐπὶ Δομιτιανοῦ διωγμοῦ τὸ 96, ἤχθη δέσμιος εἰς Ρώμην ὅπου ἐρρίφθη ἐντὸς λέβητος πλήρους ἐλαίου ζέοντος· ἐξαχθεὶς ὅμως ἀβλαβής, κατὰ τὴν παράδοσιν, μετέβη εἰς Πατμον ὅπου, ὡς ἐν ὁράματι ἐμπνευσθείς, ἔγραψε τὴν «Ἀποκάλυψιν». Ἀπέθ. τὸ 100 μ. Χ. ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 95. Ἑορταὶ τὴν 26 σεπτεμβρ. (μετάστασις) καὶ 8 μαΐου.

Ἰωάννης Χρυσόστομος (Ἅγιος)· 349—407, ἐξ Ἀντιοχείας, μαθητὴς Λιβανίου, ὀνομασθεὶς ὑπὸ Ἀρκαδίου ἀρχιεπίσκ. Κων)πόλεως τὸ 398, ὅπου ἀνεδείχθη ἐπὶ πνεύματικαὶ ἀρεταῖς· ἀλλὰ διεγείρας τὸ μῖσος τῶν ἀναξίων τούτου ἀνταγωνιστῶν ἐπανειλημμένως ἐξωρίσθη καὶ ἀνεκλήθη, καταβληθεὶς δὲ τέλος ὑπὸ τῶν δοκιμασιῶν τούτων ἀπέθανεν εἰς Κόμανα τῆς Μ. Ἀσίας. Οἱ «Λόγοι» του καὶ τὰ θεολογικά του ἔργα εἰσὶν ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας φιλολογίας. Ἑορτὴ τὴν 27 Ἰανουαρίου καὶ τὴν 13 Νοεμβρίου.

Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης (Ἅγιος)· υἱὸς πλουσίου Κωνσταντινουπολίτου, καταλιπὼν δωδεκαετὴς τὴν πατρικὴν στέγην ἵνα ζήσῃ ὡς πλάνης ἐπαίτης. Ἐπιστρέψας εἰσῆγειρε καλύβην παρὰ τὸ πατρικὸν μέγαρον ὅπου ἔζησεν ἄγνωστος τοῖς οἰκείοις καὶ ἐμπαιζόμενος παρ' αὐτῶν· προϊδὼν δὲ τὸν θάνατόν του ἐφανέρωσεν αὐτὸν εἰς αὐτοὺς μεθ' ὃ ἀπέθ. τὸ 450. Ἑορτὴ τὴν 15 Ἰανουαρίου (Δυτ. 11 Ἀπριλ. ν.).

Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων (Ἅγιος)· πατριάρχ. Ἀλεξανδρείας κατάστας περιώνυμος διὰ τὸ ἐκτάκτως

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φιλελεήμον αὐτοῦ. Ἀπέθ. τὸ 616. Ἑορτή Νοεμβρ. 12 (Δυτ. 9 Ἀπριλίου ν.).

Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς (Ἅγιος)· 676;—756; διαπρεπὴς ἐκκλησ. συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος ἐκ τῶν ἀρίστων. Ἑορτὴ τὴν 4 Δεκεμβρίου (Δυτ. Μαΐου 6. ν.).

Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος· ὅρα Κλίμαξ.

Ἰωάννης δὲ-Μάθα (Ἅγιος)· προβηγκιανός, 1161-1213, ἱδρυτὴς τοῦ σώματος τῶν «Τριαδιτῶν» οἵτινες ἐξηγόραζον τοὺς αἰχμαλώτους, «Μαθουρῖνοι» ἐν Παρισίοις κληθέντες ἐκ τοῦ ναοῦ των Ἁγ-Μαθαρίνου καὶ ἐν Ἱσπανίᾳ «Πατέρες τοῦ Ἐλέους». Ἑορτὴ τὴν 8 Φεβρουαρ. (ν).

Ἰωάννης Κολομβῖνος (Ἅγιος)· πλούσιος κάτοικος τῆς Σιέννας θανὼν τὸ 1367· ἱδρυτὴς τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουατῶν (βλ. λ.), ἀφιερωμένων εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ἀσθενούντων. Ἑορτὴ τὴν 19)31 Ἰουλίου.

Ἰωάννης τοῦ Θεοῦ (Ἅγιος)· 1495—1550 ἐκ Πορτογαλίας, ἱδρυτὴς τοῦ τάγματος τῶν «Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους». Λόγῳ τῆς εὐσεβείας του ἐπωνομάσθη «τοῦ Θεοῦ» ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Γρενάδας.

Ἰωάννης Δὲ-λά-Κροῦ (Ἅγιος)· 1542-1591. Ὁ ἀναδιοργανώσας τοὺς Καρμηλίτας καὶ γράψας πολυάριθμα ἀσκητικὰ συγγράμματα. Ἑορτὴ τὴν 12)24 Νοεμβρίου.

Ἰωάννης ὁ Νηστευτὴς (Ἅγιος). Πατριάρχης ἐπὶ Τιβερίου ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς οἰκουμενικὸς. Ἀπεθ. τὸ 565. Ἑορτὴ τὴν 2 Σεπτεμβρίου.

Ἰωάννης γουαλδέρ· ὅρα Γουαλδέρ.

Ἰωάννης ὁ Α' (Ἅγιος)· πάπας ἀπὸ 523-526, φυλακισθεὶς ὑπὸ Θεοδωρίχου. Ἑορτὴ 15)27 Μαΐου.

Ἰωάννης ὁ Β', πάπας ἀπὸ 532—535, ὁ ἐπονομασθεὶς Ἑρμῆς λόγῳ τῆς εὐγλωττίας του.

Ἰωάννης ὁ Γ', πάπας ἀπὸ 560—573.

Ἰωάννης ὁ Δ', πάπας ἀπὸ 640—642, πολλοὺς ἐξαγοράσας χριστιανοὺς αἰχμαλώτους τῶν Σλαύων.

Ἰωάννης ὁ Ε', πάπας ἀπὸ 686—687.

Ἰωάννης ὁ ΣΤ', πάπας ἀπὸ 701—705, ὁ διὰ χρυσοῦ παρεμποδίσας τὰς λεηλασίας τοῦ λομβαρδοῦ Γιζούλφου.

Ἰωάννης ὁ Ζ', πάπας ἀπὸ 705—707, ἀνακτήσας τὰς ἀπὸ τῶν Λομβαρδῶν καταληφθείσας παπικὰς ἐπαρχίας.

Ἰωάννης ὁ Η', πάπας ἀπὸ 872—882, πληρώσας φόρον εἰς τοὺς ἄραβας καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ καταφύγῃ εἰς Γαλλίαν.

Ἰωάννης ὁ Θ', πάπας ἀπὸ 898—900.

Ἰωάννης ὁ Ι', πάπας ἀπὸ 914—928, νικήσας τοὺς Σαρακηνοὺς ἀλλ' αἰχμαλωτισθεὶς καὶ στραγγαλισθεὶς ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Τοσκάνης Γουΐδο.

Ἰωάννης ὁ ΙΑ', πάπας ἀπὸ 931—936, θανὼν ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἰωάννης ὁ ΙΒ', πάπας ἀπὸ 956—963, ἐκθρονισθεὶς καὶ πάλιν ἀνακληθείς, ἀπέθ. τὸ 964.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἰωάννης ὁ ΙΓ', πάπας ἀπὸ 965—972, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὁποίου ἐγένοντο χριστιανοὶ οἱ Πολωνοὶ καὶ οἱ Οὔγγροι.

Ἰωάννης ὁ ΙΑ', πάπας ἀπὸ 984-985, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀντιπάπα Βονιφατίου ἀπέθανε τῆς πείνης ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἰωάννης ὁ ΙΕ', παπεύσας ἐπὶ 4 μόνον μῆνας τὸ 985

Ἰωάννης ὁ ΙΣΤ ,πάπας ἀπὸ 986-996, διωχθεὶς ἐκ Ρώμης καὶ ἐπανελθὼν βοηθείᾳ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Ὄθωνος Γ'.

Ἰωάννης ὁ ΙΣΤ', ἀντιπάπας ἀπὸ 997-998.

Ἰωάννης ὁ ΙΖ', πάπας τὸ 1003 ἀποθανὼν μετὰ 5 μῆνας.

Ἰωάννης ὁ ΙΗ',πάπας ἀπὸ 1003—1009. Παρητήθη καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ἰωάννης ὁ ΙΘ', πάπας ἀπὸ 1024—1033, διωχθεὶς καὶ ἐπανελθὼν τῇ βοηθείᾳ Κονράδου Β' ὃν εἶχε στέψει αὐτοκράτορα.

Ἰωάννης ὁ Κ', ἀντιπάπας ἀπὸ 1045—1046.

Ἰωάννης ὁ ΚΑ',πάπας ἀπὸ 1276-1277. Ἀπέθανε συντριβεὶς ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ καταπεσόντος ἀνακτόρου του.

Ἰωάννης ὁ ΚΒ', διακεκριμένος Γάλλος νομοδιδάσκαλος καὶ ἰατρός, ἀναγορευθεὶς δεύτερος πάπας Ἀβινιὼν ἀπὸ 1316-1334. Ἔγραψε κανόνας ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου καὶ ἄ.

Ἰωάννης ὁ ΚΓ',πάπας ἐκ Νεαπόλεως τὸ 1410, παραιτηθεὶς τὸ 1415 αἰτήσει τῆς ἐν Κωνσταντίᾳ Συνόδου ὑπὲρ Μαρτίνου τοῦΕ'.Ἀπεθ. τὸ 1419.

Ἰωάννης Α', ὁ **Τσιμισκής**' αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, 925—976. Βοηθήσας τὸν Νικηφόρον, Φωκᾶν ἵνα καταλάβῃ τὸν θρόνον, ἐδολοφόνησε καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὸν τὸ 969, ἀλλ' ἀπέθ. καὶ οὗτος δηλητηριασθείς.

Ἰωάννης Β', ὁ **Κομνηνός**' 1068—1143, ὁ ἐπονομασθεὶς Βυζαντῖνος Μάρκος Αὐρήλιος διὰ τὴν μεγάλην του ἱκανότητα.

Ἰωάννης Γ', ὁ **Βαατσῆς**, αὐτοκράτωρ τῆς Νικαίας, ἀπὸ 1222—1255, πολεμήσας ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Λατίνων.

Ἰωάννης Δ', **ὁ Δάσκαρις**, αὐτοκράτωρ τῆς Νικαίας ἀπὸ 1259—1261 ἐκθρονισθεὶς καὶ τυφλωθεὶς ὑπὸ Μιχαὴλ Παλαιολόγου.

Ἰωάννης Ε',ὁ Παλαιολόγος' Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 1341—1391, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ, καταστὰς φόρου ὑποτελὴς τοῖς Τούρκοις.

Ἰωάννης ΣΤ',ὁ Καντακουζηνός συμβασιλεύσας μετὰ τοῦ προηγ. τὸ 1347, ἀλλὰ παραιτηθεὶς τὸ 1355 καὶ ἐποσυρθεὶς εἰς μοναστήριον. Ἐνίκησε Βουλγάρους, Τούρκους καὶ Γενουηνσίους καὶ κατέλιπε 4 βιβλία «Ἀπομνημονευμάτων»

Ἰωαννης Ζ' ὁ Παλαιολόγος' αὐτοκρ. ἀπὸ 1399—1403, ἀπωθήσας τὸν Βαγιαζίτ, ἀλλ' ἐξορισθεὶς εἰς Λέσβον ὑπὸ Μανουὴλ τοῦ Β'.

Ἰωάννης Η ὁ Παλαιολόγος' αὐτοκρ.ἀπὸ 1425—1448,μάτην ζητήσας τὴν βοήθειαν τῆς Δύσεως κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ ἀποτυχὼν εἰς τὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐπόπειραν τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἰωάννης· βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ 1020—1039. Προσέφερε τὴν πρωτεύουσάν του εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτοκράτορας εἰς ἀντάλλαγμα τῆς βοηθείας των κατὰ τῶν ἐχθρῶν του Τούτου ἕνεκα ἔπεσεν ἡ δυναστεία τῶν Βαγρατιδῶν εἰς ἣν ἀνῆκε.

Ἰωάννης Α', ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς Γαλλίας καὶ Ναυάρρας κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς του 1316, ἀπέθανε μετά τινα ἡμέρας.

Ἰωάννης Β' ὁ Καλός· 1419-1464, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ 1450, ἡττηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων.

Ἰωάννης Α' δοὺξ τῆς Βρετάνης, ἀπὸ 1237-1286, ἀκολουθήσας τὸν Ἅγιον Λουδοβίκον εἰς τὴν κατὰ τῆς Τύνιδος σταυροφορίαν του.

Ἰωάννης Β' δοὺξ τῆς Βρετάνης ἀπὸ 1286-1005, υἱὸς τοῦ προηγ. φονευθεὶς ἐν Λυὼν ὑπὸ πεσόντος τοίχου.

Ἰωάννης Γ' ὁ Καλός· δοὺξ τῆς Βρετάνης ἀπὸ 1312—1341, μεταβιβάσας τὸ δουκᾶτον εἰς τὸν Κάρολον δὲ-Βλοᾶ, νυμφευθέντα τὴν ἀνεψιάν του.

Ἰωάννης Α' ὁ Μονφόρ· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. ἀμφισβητήσας τὸ δουκᾶτον ἡττηθεὶς δὲ καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Φιλίππου ΣΤ'. Ἀπέθ. τὸ 1455, ἐξηκολούθησε δὲ τὴν πάλην ἡ σύζυγός του Ἰωάννα.

Ἰωάννης ὁ Β', 1339—1399, υἱὸς τοῦ προηγ. νικήσας τὸν Κάρολον καὶ ἀνακτήσας τὸν θρόνον.

Ἰωάννης ΣΤ', υἱὸς τοῦ προηγ. 1388—1442 ἐπὶ πενταετίαν αἰχμάλωτος Καρόλου τοῦ Ζ'.

Ἰωαννης ὁ ἀτρόμητος· υἱὸς Φιλίππου τοῦ τολμηροῦ, 1371—1419 δοὺξ τῆς Βουργουνδίας, κυβερνήσας τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραφροσύνης Καρόλου τοῦ ΣΤ' ἐνήργησε τὴν δολοφονίαν τοῦ Λουδοβίκου Ὀρλεάν, ἐπάλαισε κατὰ τῶν Ἀρμανιάκ ἀπέθ. δὲ δολοφονηθείς.

Ἰωάννης ὁ Α' Βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας ὁ αὐτὸς μὲ τὸν νήπιον Ἰωάννην Α Βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Ἰωάννης Β' Βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας, ὁ αὐτὸς μὲ Ἰωάννην Β' Βασιλέα τῆς Ἀραγῶνος.

Ἰωάννης Γ' Δ' ἀλβρέ Βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας τὸ 1484, ἀπολέσας πολλὰς τοῦ κτήσεις καταληφθείσας ὑπὸ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ.

Ἰωάννης ὁ Ἀκτήμων 1166—1216, ἀδελφὸς Ριχάρδου τοῦ λεοντοκάρδου, Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας τὸ 1199, πνίξας τὸν ἀνεψιὸν Ἀρθοῦρον ὡς ἔχοντα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀπωλέσας δ' ἐκτούτου τὰς ἐν Γαλλίᾳ κτήσεις του. Ἡ διαγωγή του ἤγειρεν ἐπανάστασιν, καθ' ἣν μὴ θέλων νὰ ὑταχθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ὑπηκόων του, κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον Οὐάϊτ ὅπου καὶ ἀπέθανε.

Ἰωάννης ὁ Α', βασιλεὺς Καντιλλίας 1358—1390, ὁ ἐπονομασθεὶς «Πατὴρ τῆς Πατρίδος».

Ἰωάννης ὁ Β', βασιλεὺς Καστιλλίας καὶ Λεώνης 1404—1454, βοηθήσας πολὺ τὴν ἀναγέννησιν τῶν ἱσπανικῶν γραμμάτων.

Ἰωάννης ὁ Α', 1351—1395, βα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σιλεὺς τῆς Ἀραγῶνος, καταστὰς μισητὸς διὰ τὴν ὠμότητα καὶ τὸν αἰσχρόν του βίον.

Ἰωάννης ὁ **Β'**, 1397—1479, βασιλεὺς Ναυάρρας, Ἀραγῶνος καὶ Σικελίας, εἰς δεινοὺς περιπλακεὶς ἀγῶνας πρὸς τὸν υἱόν του Δὸν-Κάρλον.

Ἰωάννης Α' ὁ Μ έ γ α ς, 1357—1433, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας, δοξασθεὶς διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Θέουτα καὶ τῆς κωδικοποιήσεως τῶν Ρωμαϊκῶν νόμων.

Ἰωάννης ὁ **Β'**, 1445—1495, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας, μεγάλως ὑποστηρίξας τὰς θαλασσοπορείας τῶν Πορτογάλων καὶ πολλοὺς ὑποτάξας συμμάχους του. Ἐπ' αὐτοῦ ἀνεκαλύφθη τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος (1486).

Ἰωάννης ὁ **Γ'**, 1502—1557, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας, ὁ κυρίως ἀποικίσας τὴν Βραζιλίαν. Μετεκάλεσεν εἰς τὸ κράτος του τοὺς Ἰησουίτας.

Ἰωάννης ὁ **Δ'**, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας, 1604—1656, ἀρχηγὸς τῆς δυναστείας τῆς Βραγάνσας.

Ἰωάννης ὁ **Ε'** βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας 1689—1750. Ἐνίκησε τοὺς Γάλλους καὶ κατέκτησε τὴν Ν. Γουάναν.

Ἰωάννης ὁ **ΣΤ'**, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας 1767—1826, πολεμήσας κατὰ τῆς Γαλλίας, ἀπῆλθε τὸ 1807 εἰς Βραζιλίαν, ἐπιστρέψας δὲ περιεπλάκη εἰς δεινοὺς ἀγῶνας πρὸς τὸν υἱόν του Δον-Μιχαήλ.

Ἰωάννης· βασιλεὺς τῆς Δανίας τὸ 1481, Νορβηγίας δὲ καὶ Σουηδίας, τὸ 1483. Ἀπέθ. τὸ 1513.

Ἰωάννης ὁ Α', βασιλεὺς τῆς Σουηδίας ἀπὸ 1216—1222, ὁ τελευταῖος ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Σβέρκερ.

Ἰωάννης ὁ Β', βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, ὁ αὐτὸς μὲ Ἰωάννην τῆς Δανίας.

Ἰωάννης ὁ Γ', 1537—1691, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Σουηδίας τὸ 1568.

Ἰωάννης ὁ Δ' ἢ Ἰωάννης-Ἀλβέρτος, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, δεύτερος υἱὸς Καζιμὶρ τοῦ Δ', 1459—1501, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του τὸ 1492.

Ἰωάννης Β' Καζιμίρ· ὅρα Κ α ζ ι μ ί ρ.

Ἰωάννης Γ' Σ ο β ι έ σ κ ι· ὅρα Σ ο β ι έ σ κ ι.

Ἰωάννης Α' (Ν ε π ω μ ο υ κ ή ν ο ς Μ α ρ ί α Ἰ ω σ ή φ)· βασιλεὺς τῆς Σαξονίας, 1801—1873, τελευταῖος υἱὸς τοῦ Μαξιμιλιανοῦ. Ἐπολέμησε μετὰ τῶν Αὐστριακῶν κατὰ τῆς Πρωσίας τὸ 1866 καὶ μετὰ τῶν Πρώσων κατὰ τῆς Γαλλίας τὸ 1870. Κατέγεινε καὶ εἰς τὰ γράμματα μεταφράσας τὴν «Θείαν Κωμῳδίαν» τοῦ Δάντε.

Ἰωάννης τῆς Γαλλίας· ὅρα Β ε ρ ρ ὺ (Δοὺξ τοῦ)

Ἰωάννης Δ' Ἀρμανιάκ· ὅρα Ἀρμανιάκ.

Ἰωάννης δὲ Γάουντ ἢ τῆς **Γάνδης**· ἄγγλος μεγιστάν, γενάρχης τοῦ οἴκου Λανκάστρ (βλ. λ.)

Ἰωάννης Δ' Ἀρρᾶς· γάλλος μυθιστοριογράφος ἐπὶ Καρόλου Ε', γραμματεὺς τοῦ Δουκὸς τοῦ Βερρύ.

Ἰωάννης ὁ ἐκ Λεῦδης· ράπτης τοῦ τάγματος τῶν Ἀναβαπτιστῶν, ὑποστὰς ἐν Μόνστερ δεκατετράμηνον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πολιορκίαν ἐναντίον τοῦ ἐπισκόπου τῆς πόλεως, ὃν εἶχεν ἐκδιώξει. Συλληφθεὶς δὲ διὰ δόλου ἐθανατώθη τὸ 1536.

Ἰωάννης ὁ ἐκ Βολωνίας· 1524 - 1608, γάλλος γλύπτης μαθητὴς Μιχαὴλ Ἀγγέλου, εἰς ὃν ὀφείλονται πλεῖστα ἀριστουργήματα τῶν Ἰταλικῶν πόλεων.

Ἰωάννης Δὲ Σώλσβαρν· ἄγγλος μοναχὸς 1110 - 1180, σχολαστικὸς φιλόσοφος, μαθητὴς Ἀβελάρδου, γραμματεὺς τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου Γ' καὶ ἐπίσκοπος Σιάρτρ τὸ 1176.

Ἰωάννης Δὲ Τρόγε· συγγραφεὺς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, γράψας ἱστορίαν Λουδοβίκου ΙΑ' ὑπὸ τὸν τίτλον «Σκανδαλώδες Χρονικόν».

Ἰωάννης Δὲ Γισκάλα· ἰουδαῖος τοῦ Α' αἰῶνος μ. Χ. Ἐν ἀρχῇ λῃσταρχος· ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ Ἰωσήπου νὰ ὀχυρώσῃ τὴν Γισκάλαν, ἐπειράθη νὰ τὸν δολοφονήσῃ ἵνα καταλάβῃ τὴν Γαλιλαίαν. Ὑπερήσπισεν εἶτα τὴν Γισκάλαν κατὰ τοῦ Τίτου, καὶ κατόπιν καταφυγὼν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἠνώθη μὲ τοὺς Ζηλωτάς. Ἀμυνθεὶς δὲ ἡρωϊκῶς κατὰ τοῦ Τίτου, κατεδικάσθη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως εἰς ἰσόβιον φυλάκισιν.

Ἰωάννης· γραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Ὀνωρίου, ἀνακηρυχθεὶς ἐν Ραβέννῃ αὐτοκράτωρ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του, τὸ 423· ἀλλὰ τὸ 425 συνελήφθη καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ Γ'.

Ἰωάννης ὁ Σχολαστικός· πατριάρχης Κων)πόλεως ἀπὸ 564—578, ἐξ Ἀντιοχείας, ὁ πρῶτος συστηματοποιήσας τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ συντάξας τὸν «Νομοκάνονα» τοῦ Ἐ κλησ. Δικαίου.

Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος· γραμματικὸς καὶ φιλόσοφος Ἀλεξανδρῖνος θανὼν τὸ 660. Ἐπέτυχεν, ὡς λέγεται, ἐπὶ Ἀμροῦ, στρατηγοῦ τοῦ Ὁμάρ, τὴν διεύθυνσιν τῆς βιβλιοθήκης ἣν κατόπιν ἐπυρπόλησεν ὁ Ὁμάρ. Ἔγραψε «πραγματείαν περὶ τῆς αἰωνιότητος τοῦ κόσμου», ἐπτὰ βιβλία ἐπὶ τῆς «Κοσμογονίας τοῦ Μωϋσέως» καὶ «παρατηρήσεις» ἐπὶ τινων ἔργων τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἰωάννης ὁ ἐκ Μιλάνου· λατῖνος ποιητὴς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, ὁ μετατρέψας ἐμμέτρως τοὺς ἀφορισμοὺς τῆς σχολῆς τοῦ Σαλέρνου.

Ἰωάννης - Ἰταλός· φιλόσοφος βυζαντῖνος τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ἰταλικῆς καταγωγῆς, εὐνοούμενος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, λαβὼν τὸν τίτλον **ὑπάτου**— φιλοσόφου, σχὼν δὲ πολυαρίθμους μαθητὰς καὶ καταλιπὼν πολλὰ ἔργα ὧν τὰ πλεῖστα διατηροῦνται χειρόγραφα.

Ἰωάννης ὁ ἐκ Πάρμας· ἀρχηγὸς τῶν Φραγκισκανῶν, γεννηθεὶς περὶ τὸ 1220 καὶ θανὼν λήγοντος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, δεινὸς μυστικιστής, κηρύξας τὴν μέλλουσαν βασιλείαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἥτις θὰ μετεμόρφου τὴν γῆν εἰς ἀπέραντον μοναστήριον, ἐν ᾧ θὰ συνεχωνεύετο τὸ ἄτομον, ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ ἰδιοκτησία καὶ θ' ἀντικαθιστατο ἡ ὄρασις καὶ ἡ ζωὴ διὰ τῆς ἀδρανείας καὶ τῆς ἐκστάσεως. Ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος Δ' τὸν καθῄρεσε καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς ἰσόβια δεσμά, ἀλλ' ἡ ποινὴ τῷ ἐχαρίσθη μετ' ὀλίγον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰωάννης Δὲ Βίκτριγκ· γερμανὸς ἀδδᾶς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, θανὼν τὸ 1347, διακριθεὶς δὲ ὡς ἱστοριογράφος.

Ἰωάννης Δὲ Καλκάρ· ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Τισιανοῦ, 1500—154ὴ, διεκρίθη εἰς θρησκευτικὰ θέματα, ἄριστα μιμηθεὶς τὴν τέχνην τοῦ διδασκάλου του.

Ἰωάννης ὁ ἐξ Οὐδίνης· ἰταλὸς ζωγράφος, 1494—1564; μαθητὴς τοῦ Ραφαὴλ, διακριθεὶς εἰς θρησκευτικὰ θέματα καὶ ὡς ἀνθογράφος.

Ἰωάννης Βάρτ· ὅρα Β ά ρ τ.

Ἰωάννης Δυπλὰν Δὲ Καρπέν· ὅρα Κ α ρ π έ ν.

Ἰωάννης Δὲ Γαρλάνδ· ὅρα Γ α ρ λ ά ν δ.

Ἰωάννης Μάγεν· ὅρα Μ ά γ ε ν.

Ἰωάννης Δὲ Νιβέλλ· ὅρα Ν ι β έ λ λ.

Ἰωάννης - Παῦλος (Ζὰν Πὼλ) ὅρα Ρ ί χ τ ε ρ.

Ἰωάννης Σκῶτος· ὅρα Σ κ ῶ τ ο ς.

Ἰωάννης-Ἄγιος (ν ῆ σ ο ς)· μία τῶν Παρθένων ἐν ταῖς Μικραῖς Ἀντίλλαις.

Ἰωάννης Βρεβελαΐ (Ἅ γ ι ο ς)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 2,085.

Ἰωάννης Δ' Ἀνζελύ (Ἅ γ ι ο ς)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ, 480 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Ἀκμ. πνευματοποιία Κάτ: 7,279.

Ἰωάννης Δὲ Βουρναΐ, Δὲ-Λόσν, Δὺ-Γάρ κτλ. (Ἅ γ ι ο ς)· δι' ὅσα δὲν σημειοῦνται ἐνταῦθα τοπικὰ ὀνόματα, ὅρα **Σαὶν Ζὰν** κτλ.

Ἰωάννης ὁ Τζέτζης, Ἕλλην ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης μ. Χ. ἑκατονταετ. καὶ συγγράψας πολλά.

Ἰωάννης, ὁ λεγόμενος Κ α λ ο γ ι ά ν ν η ς· Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας, 1196-1207, νικήσας δι' ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων τὸν λατῖνον αὐτοκράτορα Βαλδουῖνον καὶ αἰχμαλωτήσας αὐτὸν ἐν Ἀδριανουπόλει, εἶτα δὲ πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλονίκης Βονιφατίου, παρασκευάζων δὲ καὶ τρίτην ἐκστρατείαν συμπράξει τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Νικαίας Λασκάρεως, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ του Μαναστρᾶ, ὡς λέγεται.

Ἰωάννης Δὲ Μέγκ κτλ· δι' ὅσους δὲν ἀναγράφονται ἐνταῦθα ζήτει τὸ δεύτερον ὄνομα (βλ. Μ έ γ κ, κτλ.).

Ἰωάννης, βασιλεὺς (Νεγγοὺς) τῆς Ἀβησσυνίας, ἐν ἀρχῇ κυβερνήτης τοῦ Τιγρὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κασσαΐ. Θανόντος τοῦ Θεοδώρου, ἐπάλαισε κατὰ τοῦ υἱοῦ του Μεχαδᾶ, κατέλαβε τὸ Ἄξουμ καὶ ἀνεκηρύχθη βασιλεύς. Ἐπολέμησεν εἶτα κατὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ κατὰ τῶν Ἰταλῶν, τὸ δὲ 1889 ἔπεσεν ἔν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Σουδανῶν τοῦ Γαλαβὰδ διοικουμένων ὑπὸ τῶν Δερβισῶν.

Ἰωάννινα· πρωτ. τῆς τουρκικῆς Ἠπείρου καὶ ἕδρα ἄλλοτε τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ· κεῖται εἰς τὸ κέντρον σχεδὸν τῆς χώρας καὶ εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἐσχατιὰν τῆς ἀρχαίας Ἑλλοπίας κοιλάδος, ὑψηλῆς 1800 πόδας, μακρᾶς δὲ 20 μίλια καὶ πλατείας 7. Ἔναντι ταύτης ὑψοῦται τὸ ὄρος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μιτσκέλι, μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ τῆς πόλεως ἁπλοῦται ἡ λεκάνη τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, ἥτις φέρεται οὖσα ἡ ἀρχαία Παμβῶτις, ἔχει δὲ ἐν τῷ μέσῳ νησῖδα μικρὰν καὶ τρέφει λαμπροὺς ἰχθύς. Ἐξαισία εἶνε ἡ ἐκ τῶν Ἰωαννίνων θέα πρὸς τὰ πέριξ κατάφυτα μέρη, πρὸς τὴν λίμνην καὶ πρὸς τὰ ἀπωτέρω τὸ πλεῖστον τοῦ ἐνιαυτοῦ χιονοσκεπῆ ὄρη, πλεῖστα δὲ τὰ περίεργα ἐγκλείει διὰ τὸν περιηγητὴν ἡ πόλις αὕτη, ἧς ἄγνωστος ἡ ἐποχὴ τῆς πρώτης θεμελιώσεως, τοῦ μόνου βεβαίου ὄντος ὅτι ἤκμαζεν ἤδη περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ' αἰῶνος. Ἔκτοτε πολλὰς ὑπέστη περιπετείας· οὕτω ὁ κατὰ τὸ 1665 ἐπισκεφθεὶς τὰ Ἰωάννινα Spon λέγει ὅτι τὰ εὗρε πολυάνθρωπα, πλουσιώτατα καὶ ἐμπορίαν ἐξασκοῦντα μεγίστην, ὁ δὲ Ταρνιὲ παρέβαλεν αὐτὰ τὸ 1702 πρὸς τὴν Μασσαλίαν. Εἶνε ὄντως βεβαιωμένον ὅτι κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1731 κατῳκοῦντο ἀπὸ 30,000 χριστιανοὺς καὶ 10,000 μωαμεθανούς, πληθυσμὸν, ὅστις μετὰ 23 ἔτη ηὔξησε κατὰ 5 ἔτι χιλιάδας· καὶ ὅμως ἐπὶ Ἀλῆ-Πασᾶ, κυριαρχήσαντος ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ 1788 μέχρι τοῦ 1820, μόλις εἶχον 10,000 κατοίκους. Τὰ σημερινὰ Ἰωάννινα, ἀπαλλειστικῶς ἑλληνόφωνος πόλις, ἀριθμοῦσι 12,000 χριστιανοὺς Ἕλληνας, ἐν οἷς 300 ὑπήκοοι τοῦ ἐλευθέρου Βασιλείου, 4,000 Τούρκους καὶ 2,000 περίπου Ἑβραίους Ἑλληνοφώνους κτλ., διαιροῦνται δὲ εἰς 22 συνοικίας, καὶ περιέχουν τζαμία μὲν μετὰ σχολῶν ὀθωμανικῶν 7, ναοὺς δὲ 8 καὶ 2 ἑβραϊκὰς συναγωγάς. Ὡς πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν ἀριθμοῦμεν ἐν Ἰωαννίνοις 1 ἑλλην γυμνάσιον, 1 σχολαρχεῖον, 4 δημοτικὰ, 3 παρθεναγωγεῖα καὶ μίαν Ἰσραηλιτικὴν σχολήν. Ἔχει πρὸς τούτοις ἡ πόλις κάλλιστα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, νοσοκομεῖον, πτωχοκομεῖον, κατάστημα διανομῆς ἐλεῶν, φαρμακεῖον διὰ τοὺς ἀπόρους, γηροκομεῖον καὶ ὀρφανοτροφεῖον. Ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως σημειωτέα τὸ διοικητήριον, ὁ στρατὼν, τὰ καταστήματα τῆς βυρσοδεψικῆς, τὰ ἐριουργεῖα, ἐν οἷς κατασκευάζονται ἄριστα μηλωταί, τὰ χρυσοχοεῖα κτλ. καὶ δὴ τὸ περίφημον χαντάκι τοῦ Βενετσάνου, ἡ βαθεῖα τουτέστι τάφρος, δι' ἧς ὁ κατὰ τὸ 1081 κυριεύσας τὴν πόλιν Νορμανδὸς Βοημούνδος περιέβαλεν αὐτήν, ἡ ἀκρόπολις Ἀιθαρίτσα κειμένη ἐπὶ βράχου ἀποτόμου καὶ τὸ ἐπὶ χερσονήσου ἕτερον φρούριον. — Εἰς παλαιοτέρους χρόνους, ὅτε ἤκμαζε παρὰ τοῖς κατοίκοις τῶν Ἰωαννίνων τὸ πνεῦμα τῆς ἀποδημίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, συνεσωρεύοντο ἄπειρα εἰς τὴν πόλιν ταύτην πλούτη, διατιθέμενα πάντοτε, κατὰ τὸ πλεῖστον, εἰς σκοποὺς εὐεργετικοὺς καὶ πρὸς πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν πληθυσμῶν παντὸς τόπου· ἔκτοτε διάσημα διὰ τοῦτο κατέστησαν τὰ ὀνόματα ἀειμνήστων οἴκων, οἷοι οἱ Ζωσιμάδαι, οἱ Καπλάναι, οἱ Μπαλάνοι, οἱ Μαρούτσοι, οἱ Ζούκαι, οἱ Σταύρου, οἱ Γκιούμα, καταστήσαντες διὰ τῶν ἀφθόνων προσφορῶν των ἔδραν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας τὰ Ἰωάννινα.

Ἰωάννισβεργ· κώμη τοῦ Πρωσικοῦ Ἔσσεν - Νασσάου, ἐφ' ὑψώ-

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης
ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ματος. Περίφημοι οἶνοι, ἀπέραντοι φυτεῖαι. Κάτ: 1,400.

Ἰωαννό (Ἀ λ φ ρ έ δ ο ς)· γερμανὸς ζωγράφος γαλλικῆς καταγωγῆς 1800 - 1837. Διεκρίθη εἰς ἱστορικὰ θέματα.

Ἰωαννό (Τ ό ν υ)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1803 - 1852, διακριθεὶς εἰς εἰκονογράφησιν βιβλίων.

Ἰωάννου (Ἅ γ ι ο υ) τῆς **Ἱερουσαλὴμ** (Τ ά γ μ α τοῦ-)· μοναχικὸν σῶμα ἱπποτῶν σχηματισθὲν μετὰ τὴν Α' σταυροφορίαν χάριν προστασίας τῶν προσκυνητῶν τῆς Παλαιστίνης. Βραδύτερον ὠνομάσθησαν ἱππόται Ρόδου καὶ Μάλτας (βλ. λέξεις).

Ἰωάννου (Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ς)· ὁπλαρχηγὸς Καλαβρυτινὸς ἐκ τῶν συνυπογραψάντων ἐν Ζαρούχλᾳ τὴν 1ην Ἰουνίου 1821 τὸ πρωτόκολλον δι' οὗ ἀνεγνώρισαν γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐπαρχίας τὸν Σωτήριον Χαραλάμπην.

Ἰωάννου (Σ ω τ ή ρ ι ο ς)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Βοστίτσης (Αἰγίου), ὑπηρετήσας πολιτικῶς τὸν ἀγῶνα.

Ἰωάννου Μάγνεν - Ν ῆ σ ο ς· ὅρα Μ ά γ ν ε ν.

Ἰωᾶς· υἱὸς Ὀ χ ω ζ ί α, σωθεὶς τῶν ὀνύχων τῆς μάμμης του Ἀθαλίας ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως Ἰωαδὰ ὑφ' οὗ καὶ ἀνηγορεύθηΒασιλεὺς τοῦ Ἰούδα τὸ 870 π. Χ. Ἐθανάτωσε τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωαδὰ Ζαχαρίαν, ἀλλ' ἐστραγγαλίσθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Βασ. τῆς Συρίας Χαζαήλ, καταλαβόντος τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸ 831 π. Χ.

Ἰωᾶς· βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ 832—817 π. Χ. Κατέλαβε τὴν Ἱερουσαλὴμ νικήσας τὸν βασιλέα τοῦ Ἰούδα Ἀμασίαν.

Ἰωάσαφ ὁ Π ρ ω τ ο σ ύ γ κ ε λ ο ς· ὅρα Β υ ζ ά ν τ ι ο ς (Ἰωάσαφ).

Ἰωάχαζ· βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα υἱὸς Ἰωσία, 609 π. Χ., ἐκθρονισθεὶς μετὰ 3 μῆνας ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Νεκῶ.

Ἰωάχαζ· βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, 848—832 π. Χ., ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Χαζαήλ.

Ἰὼβ· ἰδουμαῖος πατριάρχης δοκιμασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δι' ἀπωλείας τῆς περιουσίας καὶ τῶν τέκνων του καὶ διὰ φοβερᾶς ἐπιδερμικῆς νόσου, ἀλλὰ μετὰ καρτερίας ὑποστὰς τὴν δοκιμασίαν.

Ἰωζάβεθ· σύζ. τοῦ ἀρχιερέως Ἰωαδᾶ, θυγ. τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰούδα Ἰωράμ.

Ἰωήλ· εἷς τῶν δώδεκα μ ι κ ρ ῶ ν προφητῶν, σύγχρονος τοῦ Ἱερεμίου.

Ἰωλκός· πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου. Ταύτην ἵδρυσεν ὁ Κρηθεὺς καὶ ἀνέδειξεν ἐπίσημον ὁ Ἰάσων, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐνταῦθα, καὶ οἱ Ἀργοναῦται οἵτινες, κατά τινα παράδοσιν, ἐντεῦθεν ἀπέπλευσαν.

Ἰωλκοῦ-δῆμος· τῆς τέως Ἐπαρχ. Βόλου, Νομ. Μαγνησίας. Πρωτ: Ἀνακασιὰ μετὰ τῶν συνοικιῶν της, ἡ Ἄνω-Βόλος. Ἄλλα χ: Ἅγ. Ὀνούφριος, Ἄλλη-Μεριά, Ἄνω Μαχαλᾶς, καὶ Μπαξέδες. Κάτ: 3,755.

Ἴζων· υἱὸς τοῦ Ξούθου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, γενάρχης τῶν Ἰώνων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἴων· ραψῳδὸς Ἐφέσιος σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Ἴων· Χῖος τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητής ἀκμάσας περὶ τὴν 82αν Ὀλυμπιάδα, γράψας ἐλεγεῖα, διθυράμβους, παιᾶνας, ὕμους, ἐπιγράμματα, κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας, ὧν ὀλίγα τινὰ μόνον διεσώθησαν ἀποσπάσματα. Ἔξις πεζὸν δὲ λόγον ἔγραψε τὴν Χίου κτίσιν, τὰς ἐπιδημίας καὶ ἄ.

Ἴων· ποτ. τῆς Θεσσαλίας, ῥέων διὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας.

Ἰωναδάβ· υἱὸς Ρεχὰβ ἱδρυτὴς τῆς αἱρέσεως τῶν Ρεχαβιτῶν, ἀκμάσας περὶ τὸ 860 π. Χ. Ἀπηγόρευε τὸν οἶνον, τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν.

Ἰωνάθαν (Ἀ δ ε λ φ ὸ ς)· προσωνυμία ἣν οἱ Ἄγγλοι ἀποδίδουν φιλικῶς εἰς τοὺς Ἀμερικανούς.

Ἰωνάθαν-Βὲν-Οὐζιὴλ· ραββῖνος τοῦ Α' ἢ Β' αἰῶνος μ. Χ., εἷς τῶν παραφρασάντων εἰς Χαλδαϊκὴν γλῶσσαν τὴν Γραφήν.

Ἰωνάθας ἢ **Ἰωνάθαν**· υἱὸς τοῦ Σαούλ, πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Δαβίδ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τούτου ὅταν ἔπεσεν ἐν μάχῃ τὸ 1055 π. Χ.

Ἰωνάθας Μακκαβαῖος· ὅρα Μακκαβαῖος.

Ἰωνᾶς (=Περιστερὰ)· εἷς τῶν δώδεκα μικρῶν προφητῶν τοῦ Θ' αἰῶνος π. Χ. Ἀποσταλεὶς εἰς Νινευῆ ὅπως ἀναγγείλῃ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ναυτῶν τοῦ πλοίου δι' οὗ ἐταξείδευσε, καὶ καταποθεὶς ὑπὸ κήτους ἔμεινεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἐκβρασθεὶς εἰς τὴν ἀκτὴν ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολήν του.

Ἰωνᾶς (Ἰ ο ῦ σ τ ο ς)· γερμανὸς θεολόγος, 1493—1555, φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Λουθήρου, καταλιπὼν πολύτιμον «Ἀλληλογραφίαν».

Ἰωνᾶς ὁ Δ α μ α λ ῶ ν· ἐπίσκοπος κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν κατὰ πολὺ ἐν Μεγάροις ἐργασθεὶς διὰ τὴν συντέλεσιν τῆς πολιορκίας τοῦ φρ. τῆς Κορίνθου καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰωνία· ἡ χώρα ἡ ὑπὸ Ἰώνων κατοικηθεῖσα, ἤτοι ἡ Ἀττική, ἡ Ἀχαΐα καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα μεταξὺ Καρίας καὶ Αἰολίδος, ἧς οἱ κάτοικοι κατ' ἐξοχὴν ἐκαλοῦντο Ἴωνες.

Ἰωνίδαι· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν.

Ἰωνίδες· νύμφαι τινὲς ἔχουσαι ἱδίων ναὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἤλιδος, κληθεῖσαι οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἴωνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ.

Ἰωνικὴ (Σ χ ο λ ή)· ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἑλλην. φιλοσοφικῶν σχολῶν, δεχομένη ἀρχὴν τοῦ κόσμου ἑνότητά τινα ἀρχικὴν ἧς αἱ μεταμορφώσεις ἐπιφέρουν τὰς παντοίας μεταβολὰς τῶν φαινομένων. Φιλόσοφοι διάσημοι τῆς σχολῆς ταύτης εἰσὶν ὁ Θαλῆς, ὁ Ἀνεξιμένης, ὁ Διογένης, ὁ Ἀπολλωνιάτης, ὁ Ἡράκλειτος καὶ ὁ Ἀναξαγόρας.

Ἰωράμ· υἱὸς Ἀχαὰβ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ 887—876 π. Χ.

Ἰωράμ· σύζυγος Ἀθαλίας, βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα ἀπὸ 880—877 π. Χ.

Ἰωσαφάτ· βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα 904-880 π. Χ. νικήσας τοὺς Ἀμωνίτας καὶ τοὺς Μωαβίτας.

ΑΠΟΨΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἰωσαφάτ· κοιλὰς παρὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου, κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν παράδοσιν, (προφητεία Ἰωήλ) θὰ τελεσθῇ ἡ ἐσχάτη κρίσις· ἰδέα προελθοῦσα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκ τῆς σημασίας τῆς λέξεως Ἰωσαφάτ, δηλούσης εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν «Κρίσις τοῦ Θεοῦ».

Ἰώσηπος· ὁ Φλάβιος· Ἰουδαῖος ἐκ γενεᾶς Φαρισαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἱερουσαλὴμ τὸ 37 μ. Χ. Ἔγραψεν ἑλληνιστὶ Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἰωσῆς (Ζ ό σ ς)· μαργραῦος τῆς Μοραυΐας, 1351—1411, ἀγοράσας τὸ δουκᾶτον τοῦ Λουξεμβούργου ἀπὸ τὸν ἐξάδελφόν του Βενσέσλαον, καὶ μεταπωλήσας αὐτὸ εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Ὀρλεάν. Ὁ Ἰω. ἐξελέγη ὑπό τινων ἐκλεκτόρων αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας τὸ 1410.

Ἰωσῆς (Ἅ γ ι ο ς)-**Ζώσς**· υἱὸς Ἰουδικάελ, βασιλέως τῆς Βρεττανίας, καταλιπὼν τὴν αὐλὴν χάριν τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ ἱδρύσας πολλὰς μονὰς ἐν Πονθιέ. Ἀπέθ. τὸ 668. Ἑορτὴ τὴν 1)13 Δεκεμβρίου (ν).

Ἰωσὴφ· υἱὸς Ἰακὼβ καὶ Ραχήλ, πατὴρ Μανασσῆ καὶ Ἐφραΐμ, πωληθεὶς ὑπὸ τῶν φθονούντων αὐτὸν ἀδελφῶν του εἰς ἐμπόρους Ἰσμαηλίτας μεταβαίνοντας εἰς Αἴγυπτον· ἐκεῖ ἐγένετο ὑπουργὸς τοῦ Φαραώ. Διὰ τοὺς ἄφαβας τὸ ὄνομα Ἰωσὴφ (Γ ι ο υ σ ο ύ φ), συμβολίζει τὴν «θείαν τελειότητα». 1475—1535 ἢ 2113—2003 π. Χ.

Ἰωσὴφ (Ἅ γ ι ο ς)· ἐκ τοῦ γένους Δαβίδ, μνηστὴρ τῆς Παρθένου Μαρίας, ξυλουργὸς ἢ τέκτων ἐν Ναζαρέτ, εἰδοποιηθεὶς ἐκ Θεοῦ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ προστατεύσας τὸν Ἰησοῦν κατὰ τὴν σφαγὴν τῶν νηπίων, φυγὼν εἰς Αἴγυπτον μετὰ τούτου καὶ τῆς Μαριάμ. Ἑορτὴ τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ (παρὰ τοῖς Δυτικοῖς τὴν 7)19 Μαρτίου).

Ἰωσὴφ ὁ ἐξ Ἀριμαθαίας· πλούσιος Ἱεροσολυμίτης ἐκ τῶν δικασάντων τὸν Ἰησοῦν, ἀρνηθεὶς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἐνταφιάσας κατόπιν τὸ σῶμα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Κατά τινα μεσαιωνικὴν παράδοσιν, ἀπῆλθεν ἐντεῦθεν εἰς Προβηγκίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μεγ. Βρεττανίαν, ὅπου ἐκήρυξε, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ἱερὸν Γ ρ ά α λ, σκεῦος δηλαδὴ περιέχον τὸ αἷμα τοῦ Σωτῆρος.

Ἰωσὴφ (Ἅ γ ι ο ς) **Δὲ-Καλασάντζιο**· Ἰταλὸς κληρικός, 1556—1648, ἱδρυτὴς τῶν θρησκευτικῶν σχολῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Κλῆμης ὁ ΙΓ' τὸν ἐκήρυξεν ἅγιον.

Ἰωσὴφ (Φ ρ α γ κ. δὲ-Τ ρ α μ π λ α ῖ, ὁ Π α τ ή ρ)· καπουκῖνος ἔμπιστος τοῦ Ρισελιέ, 1577—1638, ὅστις τὸν ὠνόμαζε δεξιόν του βραχίονα.

Ἰωσὴφ ὁ Α', 1678—1711, βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων τὸ 1690, αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸ 1705, ἐδίωξε τοὺς Ἰησουΐτας, ἠνώησε τὸν προτεσταντισμὸν καὶ συνέχισε τὸν κατὰ τῆς Ἱσπανίας πόλεμον, ὃν δὲν ἐπρόφθασε νὰ περατώσῃ.

Ἰωσὴφ ὁ Β'· υἱὸς Φραγκίσκου Α' δουκὸς τῆς Λορραίνης καὶ Μαρίας Θηρεσίας, 1741 - 1790, βασιλ. τῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρωμαίων τὸ 1764 καὶ αὐτοκρ. τῆς Γερμ. τὸ 1765, ὅπου ἐβασίλευσε πράγματι μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του (1780), ἀναδειχθεὶς σοφὸς καὶ νεωτεριστής· ἐδίωξε τοὺς Ἰησουΐτας, κατήργησε τὰς βασάνους, διέλυσε πλείστας μονάς, ἐκήρυξε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, ἀλλ' ἐπανάστασις τῶν ἀνικάνων ἀκόμη νὰ ἐνοήσουν τοιαύτας ἐλευθερίας ὑπηκόων του, τὸν ἠνάγκασε νὰ περιορίσῃ τὴν ἀναμορφωτικήν του τάσιν.

Ἰωσήφ (Ἐμμανουήλ)· υἱὸς καὶ διάδοχος Ἰωάννου Ε', βασιλ. τῆς Πορτογαλίας, ἀπὸ 1750 - 1777, φίλος τῶν ἡδονῶν, τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων, ἀφεὶς τὴν κυβέρνησιν εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ - Πομβάλ (βλ. λ.).

Ἰωσήφ (Βοναπάρτης)· ἀδελφὸς Ναπολέοντος τοῦ Α'. ὅρα Βοναπάρται.

Ἰωσήφ ὁ Μάρτυς· τῆς ἀνατολ. ἐκκλησίας, ἑορταζόμενος τὴν 3 Νοεμβρίου.

Ἰωσήφ ὁ Πάγκαλος· ἅγιος τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἑορταζόμενος ἑκάστην Μεγ - Δευτέραν.

Ἰωσήφ ὁ Στουδίτης· ἀδελφ. Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, συνθέσας μετ' αὐτοῦ τοὺς κανόνας τοῦ Τριῳδίου· ἀρχιεπίσκοπ. Θεσσαλονίκης, εἶτα τρὶς ἐξορισθεὶς διὰ τὴν εἰκονολατρίαν του. Ἀπέθ. τὸ 833. Ἑορτὴ τὴν 14 Ἰουλίου.

Ἰωσήφ ὁ Ὑμνογράφος· Σικελός, φυγὼν εἰς Κων)πολιν ἅμα τῇ ὑπὸ τῶν Ἀγαρινῶν κατοχῇ τῆς νήσου. Ἐκεῖ ἔγραψε τοὺς πλείστους τῆς Ἐκκλησίας μας ὕμνους καὶ τὴν «Παρακλητικήν». Ἀπέθ. τὸ 883. Ἑορτὴ τὴν 3 Ἀπριλίου.

Ἰωσήφ (Ἁγίου - Ἀδελφοί)· τάγμα μοναχικὸν ἱδρυθὲν τὸ 1642 ὑπὸ τῆς Δος δὲ λά - Φέρ.

Ἰωσήφ (Ἁγίου - Ἀδελφοί)· τάγμα ἱδρυθὲν τὸ 1638 καὶ ἀσχολούμενον εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶννεανίδων· φέρουν περιβολὴν λευκήν.

Ἰωσήφ (Ἁγίου - Ἀδελφοί)· τάγμα μοναχῶν ἀσχολουμένων εἰς τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν τῶν νέων.

Ἰωσήφ· ἐπίσκοπος Μεσσήνης καὶ Ἀνδρούσσης κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, φυλακισθεὶς ἐν Τριπολιτσᾷ, ἐλευθερωθεὶς δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς π. ταύτης καὶ γενόμενος ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Καὶ αὐτὸς δὲ καὶ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά του μεγάλας προσέφερον ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ἰωσήφ - Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς ΝΔ Μάνης. 2 ὥρ. ἀπὸ Κίττας. Κάτ: 29.

Ἰωσήφ - Ἅγιος· μονὴ τῶν «Ἰησουϊτῶν» ἐν τῷ Δήμῳ Περαίας τῆς Τήνου, 3/4 τῆς ὡρ. ἀπὸ Κώμης. Κάτ: 9.

Ἰωσηφῖνα (Μαρία - Ρόζα - Τασιὲρ Δὲ - Λὰ - Παζερί)· γεννηθεῖσα ἐν Μαρτινίκῃ τὸ 1763, ἐνυμφεύθη κατ' ἀρχὰς τὸν ὑποκόμητα δὲ Βωχαρναῖ, ἐξ οὗ ἀπέκτησε τὸν πρίγκιπα Εὐγένιον καὶ τὴν βασίλισσαν Ὀρτενσίαν τὸ δὲ 1796 τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην γενομένη αὐτοκράτειρα τῶν Γάλλων τὸ 1804, ἐκδιωχθεῖσα δὲ τὸ 1809, ἀπέθ. τὸ 1814.

Ἰωσηφῖνοι (Ἰωσεφῖνος ἢ **Ἀφρανθεζδάος**)· ὄνομα τῶν ἐν Ἰ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

σπανίᾳ ἀναγνωρισάντων τὸ 1808 τὸν βασιλέα Ἰωσὴφ Βοναπάρτην καὶ τῶν ὑποστηριξάντων τὸ 1812 τὸ φιλελεύθερον σύνταγμα. Ἐξορισθέντες τὸ 1814 ὑπὸ Φερδινάνδου, ἐπέστρεψεν εἰς Ἱσπανίαν μόλις τὸ 1820.

Ἰωσηφῖνος (Γκιουζέππε Τσεζάρι, ἱππότης Δ' Ἀρπέν)· ἐξ Ἀρπίνο, ἰταλ. ζωγράφος, 1560-1640, τυχὼν μεγίστων εὐνοιῶν ἐκ μέρους δέκα παπῶν, διακριθεὶς δὲ εἰς ἱστορικὰ καὶ θρησκευτικὰ θέματα.

Ἰωσίας· εὐσεβὴς βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα, ἀπὸ 639—609 π.Χ. Ἔπεσεν ἐν μάχῃ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Νεκῶ, ὅστις ἐνίκησεν αὐτόν.

Ἰωτάπατα· ἀρχ. πόλ ὀχυρὰ τῆς Γαλιλαίας.

Ἰωτάπη· ἀρχ. πόλ. τῆς Τραχείας Κιλικίας, κειμένη δυτικῶς, πρὸς τῷ Σελινοῦντι ποταμῷ.

Κ

Καάβ· σύγχρονος τοῦ Μωάμεθ ἄραψ ποιητής, ἐπικρίνας ἐν ἀρχῇ ἀλλ' εἶτα ἐκ φόβου ἐκδικήσεως ὑμνήσας τὸν προφήτην· τὸ ποίημά του εἶνε ἓν τῶν 7 ἀνηρτημένων εἰς τὸν ναὸν τῆς Μέκκας.

Κααμπᾶ, ἤτοι «κύβος»· ἀρχ' ναὸς περὶ ὃν ἐκτίσθη ἡ Μέκκα· τὰ τείχη του εἶνε μονότονα καὶ σκεπάζονται ὑπὸ ταπήτων καὶ ἄλλων ὑφασμάτων, ἔχουν δὲ ὕψος ἀνδρός· ἐν αὐτῷ ἐφυλάσσετο ὁ σήμερον εἰς δωδεκάδα τεμαχίων κατακείμενος περίωημος «μέλας λίθος»· Ἡ παράδοσις ἔλεγε, πρὸ τοῦ Μωάμεθ, ὅτι τὸν ναὸν εἶχεν ἐγείρει ὁ Ἀδάμ, ὁ Ἀβραὰμ καὶ ὁ Ἰσμαήλ, ὁ δὲ Γαβριὴλ εἶχεν ὁρίσει τὰς τελετουργίας τοῦ προσκυνήματος· διὸ καὶ προσευχόμενοι οἱ πανταχοῦ γῆς μουσουλμᾶνοι στρέφονται πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κααβᾶ.

Καάρτα· χώρα τοῦ Δυτ-Σουδάν, 54,500 τετρ. χλμ. Κάτ: 300,000, σχιστοπαγὲς ὑψίπεδον πρὸς τὴν Σενεγάλην καὶ τὴν Σαχάραν· ἔδαφος εὔφορον ἀλλὰ συχναὶ ἐπιδρομαὶ ἀγρίων. Ὁ Ἀχμαδοὺ καταλαβὼν τὴν χώραν τὸ 1888 κατέστησε πρωτ. τὸ Νιόρο, ἀλλὰ φερθεὶς ὑπούλως πρὸς τοὺς Γάλλους, εἶδε τὴν πρωτεύουσάν του καταλαμβανομένην ὑπ' αὐτῶν τὸ 1891 καὶ ἐξεδιώχθη τῶν κτήσεών του.

Κάβα· π. τῆς ἰταλ. Καμπανίας, ἐπισκοπή, ἀκμ. ὑφαντουργία καὶ μεταξουργία ἀρχ. ἀββατεῖα Βενεδικτίνων. Κάτ: 23,000.

Καβαδάδες· χ. τοῦ δήμου Ἀμφιπαγιτῶν τῆς Κερκύρας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Μαγουλάδες. Κάτ: 501.

Καβάδης ἢ **Κοβάδ**· 2ος βασιλ. τῆς Περσίας (485), διωχθεὶς τὸ 498 ὑπὸ τῶν εὐγενῶν καὶ ἐγκλεισθεὶς εἰς τὸ Φρ. τῆς Λήθης· ἀλλὰ δραπετεύσας καὶ ἀνακτήσας τὸν θρόνον τὸ 502. Εἰσβαλὼν εἰς Ἀρμενίαν, ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Βελισαρίου. Ἀπέθ. τὸ 531.

Καβαδίας (Νικόλαος)· υἱὸς ἑνὸς ἐκ τῶν ἀποστόλων τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρείας» καὶ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἀγγλ. στρατοῦ. Ἐγκατεστημένος ἐν Ὀθωνσῷ, ἐπέστρεψεν εἰς Ζάκυνθον (τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα) καὶ ἠκο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λαύθησεν ἔκτοτε τὸν Κολοκοτρώνην μεταβάντα ἐκεῖθεν εἰς Μάνην. Ὑπηρέτησε μετ' αὐτοῦ παρευρεθεὶς εἰς ἁπάσας τὰς μάχας καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως.

Καβαδόγγα ἢ **Κοβαδόγγα**· κώμη τῶν ἱσπαν. Ἀστουριῶν, ὅπου ὁ Πελάγιος κατετρόπωσε τοὺς Μαυριτανούς τὸ 718. Εἰς σπήλαιον αὐτῆς εἶνε τεθαμμένος οὗτος καὶ Ἀλφόνσος ὁ Καθολικός.

Καβαλλόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βωκλούζ· ἐρείπια ρωμαϊκ. ἀψῖδος, ἀκρ. μεταξοσκωληκοτροφία. Κάτ: 9,077.

Καβαγνὰκ ἢ **Καβανὰκ** (Λουδ. Γοδεφροά)· Γάλλος δημοκρ. δημοσιογράφος ἐπὶ Λουδοβίκου-Φιλίππου, 1801—1845.

Καβαγνὰκ ἢ **Καβανὰκ** (Λουδοβ. Εὐγένιος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., 1802—1857, ἀρχηγὸς τοῦ Ἐκτελεστικοῦ τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας ἀπὸ 8)20 Ἰουνίου-8)20 Δεκεμβρίου 1848.

Καβαγνὰκ (Ἰωάννης Βαπτιστής)· Γάλλος δικηγόρος καὶ πολιτευτής, 1762—1829, ἀπὸ 1814 ἐν τῇ ἐξορίᾳ (ἀπὸ τοῦ 1816).

Καβάλα ἢ **Καβαλισμὸς** ἢ **Καββάλ**· τὸ ἑβραϊκὸν **Κάββαλα**, ἤτοι «Παράδοσις», ἑβραϊκὸν σύστημα μυστικισμοῦ, ἑρμηνεῦον τὴν Γραφὴν καὶ συντελοῦν εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τὰς ὑπερφυσικὰς δυνάμεις, ἃς τίθησιν ὑποχείριους τῇ ἀνθρωπίνῃ θελήσει. Τὸ δόγμα ἐκτίθεται εἰς τὸ «Γεντζέρα» τοῦ ραββίνου Ἀκίβα καὶ τὸ «Ζοχάρ» τοῦ μαθητοῦ του Βὲν-Ἰοχαΐ.

Καβαλαίρ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βὰρ ἐπὶ γραφικοῦ ὅρμου τῆς Μεσογείου. Σιδηρωρυχεῖα, ὡραῖαι φυτεῖαι. Κάτ: 356.

Καβαλιὲ (Ἰωάννης)· 1679—1740, ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν τῶν Σεβεννῶν (Γαλλία), καταφυγὼν εἰς Ἀγγλίαν καὶ πολεμήσας κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ ὑπὲρ τῶν Ἱσπανῶν. Ἀπ. διοικητὴς τῆς Γέρσεϋ.

Καβαλιέρε ἢ **Καβαλιέρι**· (Αἰμίλιος)· 1550—1600, εἷς ἐκ τῶν διαμορφωτῶν τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς.

Καβαλιέρι (Μποναβεντοῦρε)· 1598—1647· διαπρεπὴς γεωμέτρης Ἰταλός, μαθητὴς τοῦ Γαλιλαίου, ἐφευρέτης τῆς μεθόδου τῶν ἀδιαιρέτων, ἀντίπαλος τοῦ Ροβερβάλ.

Καβαλικὸν-Ὑπουργεῖον· μυστικοσυμβούλιον ἱδρυθὲν ὑπὸ Καρόλου Β', βασιλ. τῆς Ἀγγλίας, μεγάλως ὃ' ἐπιδράσαν εἰς τὰ πράγματα τοῦ κράτους ἐπὶ πενταετίαν, 1669—1674.

Καβαλκάντι (Γουΐδο)· ἰταλὸς θεολόγος καὶ ποιητής, 1250;—1301, θερμὸς ὀπαδὸς τῶν Γιβελίνων. Τὰ ἔργα του εἰσὶν ἐκ τῶν μορφωσάντων τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν.

Καβαλκάντι (Ἰωάννης)· συγγραφεὺς «Φλωρεντιανῆς Ἱστορίας» ἀπὸ 1420—1452.

Καβάλλα, π. τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ βραχώδους καὶ ἀποκρήμνου χερσονήσου εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον. Ἔχει ὑψηλὸν φρούριον καὶ ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον. Παρ' αὐτὴν σῴζονται ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Νεαπόλεως. Οἱ Βυζαντινοὶ εἰχονόμασεν τὴν Καβάλλαν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χριστούπολιν, διότι ἐδῶ ἀπεβιβάσθησαν οἱ ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Σύλας. Σήμερον ἡ Καβάλλα διοικητικῶς ὑπάγεται εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἶνε δὲ πατρὶς τοῦ Μεχμὲτ Ἀλῆ. Κατ: 5,000 οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες ἔμποροι καὶ τεχνῖται.

Καβαλλο (Ἰωάννης-Βαπτιστής)· φιλέλλην ἐκ Σαρδοῦς· ἀσθενήσας ἀπέθανεν ἐν Πάτραις τὸν Αὔγουστον τοῦ 1830. Παλαιὸς ἀξιωματικὸς ἐν Πεδεμοντίῳ ὡς ἐκ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς του εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς πατρίδος του τὸ 1821 κατέφυγεν εἰς Ἱσπανίαν, ἐκεῖθεν δὲ ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα. Ἔγινε διοικητὴς τάγματος ὑπὸ τὸν Φαβιέρον τὸν ὁποῖον πάντοτε ἠκολούθησεν εἰς πάσας τὰς ἐκστρατείας μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς τοῦ φρουρίου τῶν Ἀθηνῶν. Ἦτο εἷς τῶν καλλιτέρων διοικητῶν, γενναῖος, ἀγαπητὸς καὶ σεβαστὸς εἰς πάντας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου του διῴκει ἀκόμη τὸ παλαιὸν Ζαν τάγμα τοῦ ακτικοῦ πεζικοῦ, δικαίως περιώνυμον διὰ τὴν γύμνασιν καὶ τὴν πειθαρχίαν του.

Καβάλλο (Τιβέριος)· ἰταλὸς φυσικὸς 1749—1809, ἐφευρέτης τοῦ μικρομέτρου, καὶ ἑνὸς ἠλεκτρομέτρου. Κατέλιπεν ἄριστα ἔργα.

Καβαλλότι (Εὐτύχιος)· ἰταλὸς πολιτευτὴς καὶ συγγραφεύς, διακριθεὶς ἐπὶ ἀκράτῳ φιλελληνισμῷ· ὡς ποιητὴς εἶνε εἷς ἐκ τῶν ἀναστηλωσάντων τὴν νεωτέραν Ἰταλ. ποίησιν. Ἐφονεύθη τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1898 ἐν μονομαχίᾳ πρὸς τὸν βουλευτὴν Μακόλα.

Καβαμβαρρέ· χώρα τῆς κεντρ. Ἀφρικῆς, πρὸς Δ. τῆς λίμνης Ταγκανίκας, ἐξερευνηθεῖσα ὑπὸ Λίβιγξτων καὶ τὸ 1876 ὑπὸ Στάνλεϋ.

Κάβαν· πρωτ. ὁμων. κομητ. τῆς Ἰρλανδ. ἐπαρχ. Οὐλστερ. Κάτ: 3,500.

Κάβαν· κομητ. τῆς Ἰρλανδίας. 1887 τετρ. χιλ. Κάτ: 135,000.

Καβαναί· πρωτ δῆμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σιαράντ. Πιλοποιεῖα. Κάτ: 2064.

Καβάντζι (Ἀντώνιος)· καπουκῖνος ἱεραπόστολος ἐν Κογκό. Ἀπέθ. τὸ 1692, κατέλιπε δ' ἐντυπώσεις.

Καβάρα· π. τοῦ Δυτ - Σουδάν, παρὰ τὴν δεξ. ὄχθην τοῦ Νίγηρος, 10 χλμ, Ν τοῦ Τουμβουκτοῦ· ἀποτελοῦσα ἐπίνειον αὐτοῦ.

Καβαρδές· ἀρχ. περιοχὴ τοῦ γαλλ. Λαγγεδὸκ (νομὸς Ὤδ).

Καβάρδ(χ)α ἢ **Καβαρδία**· ἡ ποτὲ Κιρκασία (Καυκασία), διαιρουμένη εἰς Μεγ. καὶ Μικράν. Οἱ κάτοικοι τηροῦσι κοινοκτημοσύνην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἶνε ποιμένες ὅμως τὸ πλεῖστον καὶ λῃσταί, καταγωγῆς πιθανώτατα ταρταροαραβικῆς.

Καβάροι ἢ **κάβαρες**· ἀρχ. Γαλατικὸς λαός, οἰκῶν ἐν τῷ Βενετικῷ.

Καβάρρος (**-ρους**, Κόμης)· 1752-1810, τραπεζίτης ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ Ἰωσὴφ Βοναπάρτου.

Καβάρρος (Θηρεσία)· 1775-1830, σύζυγος Ταλλιέν, ἐξωθήσασα αὐτὸν εἰς τὸ πραξικόπημα τῆς 9 Θερμιδώρ.

Κάβας (Μιχαήλ)· ἰατρὸς Ἀργεῖος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, αἰχμα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λωτισθεὶς ἐν Τριπολιτσᾷ. Ταύτης δ' ἀλωθείσης καὶ ἐλευθερωθεὶς ὑπηρέτησεν ὡς ἰατρὸς ἐν τῷ στρατῷ τῶν ἐπαναστατῶν, ἐγένετο δὲ καὶ πληρεξούσιος τῶν συνελεύσεων καὶ βουλευτὴς κατόπιν.

Κάββαλος· χ. τοῦ δήμου Σφακιωτῶν τῆς Λευκάδος, 1)2 ὥραν ἀπὸ Λαφαρᾶτα. Κατ: 693.

Κάββαλος· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Μάνης, 2 ὥρ. ἀπὸ Κότρωνα. Κατ: 239.

Καββαλοῦρι· χ. τοῦ δήμου Ἀκρολοφιτῶν τῆς Κερκύρας μετὰ μονῆς «Λαμποβίτισσας». Κάτ: 372 (ἡ μονὴ 6.)

Καβ(6)άβαλο· χ. τοῦ δήμου Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Χλεμβοτσάρι. Κάτ: 125.

Καβ(6)άβιλα (Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω)· διπλῆ κώμη τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας, μετὰ μονῆς «Ἅγιος Νικόλαος», ἐπὶ τῆς σιδηροδρ. γραμμῆς Καβ-Κυλλήνης (Πάτραι-Πύργος), 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεχαινά, Ἀκμ. σταφιδοπαραγωγή. Κάτ: 713.

Καβεδόνε· (Ἰ ά κ ω β ο ς)· ζωγράφος τῆς βολωναίας σχολῆς, 1577 - 1660.

Κάβειροι· ἀρχαιόταται καὶ μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες τῆς Σαμοθράκης, Ἴμβρου καὶ Λήμνου. Ἡ λατρεία αὐτῶν ὕστερον διεδόθη πολλαχοῦ.

Καβελαρόπουλος (Π α ν α γ ι ώ τ η ς)· ὁπλαρχηγὸς τοῦ 1821 ἐκ Στεμνίτσας, ἐκ τῶν ὑπογραψάντων τὴν 25 ἀπριλίου 1821 ἐν Στεμνίτσᾳ τὸ πρωτόκολλον δι' οὗ ἐκήρυττον γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐπαρχίας των τὸν Κωνστ. Ὑψηλάντην.

Καβέλιν (Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς)· ρῶσος συγγραφεύς, 1818 - 1885, καθηγ. τοῦ πανεπιστ. τῆς Μόσχας, παυθεὶς δι' ἔργον του ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων· ἔγραψε «Σκέψεις ἐπὶ τῆς Ρωσ. ἱστορίας», μελέτας ψυχολογικὰς καὶ κοινωνιολογικάς, καὶ ἄ.

Κάβεντιτς (Ο ὐ γ ο λ ι ν ο ς)· γενάρχης τοῦ ἀγγλ. οἴκου Κάβεντιτς, 1505 - 1557. Εὐνοούμενος Ἑρρίκου Η'.

Κάβεντιτς (Ο ὐ γ ο λ ι ν ο ς)· ἔγγονος τοῦ προηγ. 1592 - 1676, δοὺξ Νιουκάστελ, καταλιπὼν ἀρίστην «Ἱπποδρομίαν» καὶ ἄ.

Κάβεντιτς (Κ.)· συγγενὴς τῶν ἀνωτέρω, δοὺξ Δέβονσαϊρ, 1640 - 1707, διακριθεὶς ἐπὶ πολιτικῇ ἐμμονῇ εἰς τὰς ἀρχάς του, βασιλεύοντος Ἰακώβου Β'.

Κάβεντιτς (Θ ω μ ᾶ ς)· ἄγγλος θαλασσοπόρος, περιεπλεύσας τὴν γῆν τὸ 1586 - 1588, θανὼν δὲ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βραζιλίας τὸ 1593.

Κάβεντιτς (Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς)· ἄγγλος φυσικὸς καὶ χημικός. 1731 - 1810, ὁρίσας τὴν μέσην πυκνότητα τῆς σφαίρας μας, ἀνακαλύψας δὲ ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ Λαβοαζιέ τὴν σύνθεσιν τοῦ ὕδατος.

Καβέρι· ποτ. τοῦ ἰνδ. Δεκκάν, καταρρέων τῶν Δυτ-Γαταίων καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Βεγγαλικὸν ὅπου σχηματίζει δέλτα ὕψους 145 χλμ. καὶ ὑποτεινούσης 160 χλμ. Μῆκ: 760 χλμ.

Καβίνδα· πολίχνη τῆς ἐν Δυτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀφρικῇ πορτογ. Ἀγγόλας, πρωτ. τοῦ Πορτογ. Κογκὸ ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ· μέγας λιμήν. Κάτ: 9,000.

Καβῖνο (Ἰωάννης)· ὁ Παδουανός, διαπρεπὴς χαράκτης τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος.

Καβοᾶ (Λουδοβ. Δ' Ὀζέρ, μαρκήσιος δέ-)· 1640—1715, εὐνοούμενος Λουδοβ. ΙΔ' συναναστραφεὶς μετ' αὐτοῦ.

Κάβο-Δελγάδο· διαμέρ. τῆς πορτογαλ. Μοζαμβίκης περιλαμβάνον τὴν ἀκτὴν καὶ τὰς προσακτίους νήσους. Κάτ: 7,000. Πρωτ: Ἴβο.

Κάβος· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ριγκλάδες. Κάτ: 48.

Καβοδιανοί· οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Καμπόζ (χρεοπώλου) ἐπὶ Καρόλου ΣΤ', ἀντίπαλοι τῶν Ἀρμανιάκ, συμπράττοντες μὲ τὸν δοῦκα τῆς Βουργουνδίας.

Καβοῦ ἢ **Γκαβοῦ**· χώρα πρὸς τὴν πορτογαλ. Γουϊνέαν, ὑποκειμένη εἰς τὴν γαλ. προστασίαν ἀπὸ τοῦ 1883.

Καβούγκα· ὄρος τῆς κεντρ. Ἀφρικῆς ὕψους 2,000 μ., εἰς τὴν κορυφ. τοῦ ὁποίου ἐστρατοπέδευσεν ὁ Στάνλεϋ φθίνοντος τοῦ 1876.

Καβούλ (ἡ ἀρχ. Νίκαια)· πρ. τοῦ Ἀφγανιστὰν καὶ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἐπὶ τοῦ Καβούλ, παραποτάμου τοῦ Ἰνδοῦ· ἔχουσα περὶ τὰς 60 χιλ. κατ. εἶνε ἕνεκα τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας ἐκτάκτως ζωηρά. Ἐν τόπῳ ἀληθῶς παραδεισίῳ κειμένη, ἔχει κλῖμα θαυμάσιον, εἶνε δὲ ἕδρα τοῦ Ἐμίρου ἢ ἡγεμόνος ὁλοκλήρου τοῦ Ἀφγανιστὰν ἐδρεύοντος ἐπὶ τοῦ φρουρίου Μπαλλὰ-ἰσσάρ. Ἀπὸ τοῦ Ζ' ἤδη αἰῶνος ἡ Κ. ἦτο ἕδρα Ἰνδοῦ ἡγεμόνος. Ὁ Τιμοὺρ-σάχ κατέστησεν αὐτὴν τὸ 1774 πρωτεύουσαν τοῦ Ἀφγανιστάν. Οἱ Ἄγγλοι εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ τὸ 1842.

Καβούλ· ποτ. τοῦ Ἀφγανιστάν, καταρρέων τοῦ Ἰνδοκούχου καὶ χυνόμ. εἰς τὸν Ἰνδὸν μετὰ ροῦν ὁρμητικὸν 350 χλμ.

Καβοὺρ (Κάμιλλος)· ἰταλός, περιφανὴς πολιτικὸς ἐκ Τουρίνου, 1810—1861. Ὁ Καβοὺρ ὑπῆρξε σύμβουλος τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ, συνετέλεσε δὲ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν ἰταλικῶν κρατῶν. Εἶνε εἷς τῶν διαπρεπεστάτων ἐπὶ πολιτικῇ ὀξυνοίᾳ καὶ συνέσει ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Εὐρώπης.

Καβούρ· πολίχνη τοῦ ἰταλ. Πεδεμοντίου· ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 7,600.

Καβουράκι· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος, 1 ὥρ. ἀπὸ Ξηροκάμπου. Κάτ: 32.

Καβούρι· κομψὸς σταθμὸς φαλαινοθηρίδων τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδὸς ἀκμ. ἁλιεία. Κάτ: 1125.

Καβουριανό· θέσις τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας, 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Μεθώνης. Ἀγροικίαι μὲ κατ: 43.

Καβοῦσι· χ. τοῦ Δήμ. Ἀμνάτου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτης). Κάτ: 100.

Καβοῦσι· πρωτ. τοῦ δήμ. Ἀνατολῆς, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, Διοίκ. Λασηθίου (Κρήτης). Κατ: 1,000.

Κάβρ· δίοδος εἰς ὕψος 1180 μ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν Ἄλπεων τοῦ γαλλ. Δελφινάτου.

Καβράλ (Γονσάλο-Βέλιο) πορτογάλ. θαλασσοπόρος ἀνακαλύψας τὰς Ἀσόρας τὸ 1432.

Καβράλ (Πέτρος-Ἀλβάρες)· πορτογάλ. θαλασσοπόρος ἀνακαλύψας τὰς ἀκτὰς τῆς Βραζιλίας τὸ 1500.

Καβρέρα (Καπράρια)· μία τῶν μικρῶν Βαλλεαρίδων, 14 χλμ. Ν τῆς Μαγιόρκας, 20 τετρ. χλμ., ὀνομασθεῖσα ἐκ τῶν ἐκεῖ πολυαρίθμων ἄλλοτε αἰγῶν. Ἐδῶ κατὰ τὸν ἱσπανογαλλικὸν πόλεμον (1808-1813) μετενεχθέντες οἱ Γάλλοι αἰχμάλωτοι ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα, πολλοὶ θανόντες τῆς πείνης.

Καβρέρα (Ι.-Θωμᾶς Ἀνριτκές)· ἱσπανὸς πολιτευτής, θανὼν τὸ 1705, κυβερνήτης Μιλάνου καὶ τὸ 1693 πρωθυπουργὸς Καρόλου Β', δοὺξ Μεδίνα-δέλλ-Ρίο-Σέκο.

Καβρέρα (Ραμών, κόμης δὲ Μορέλλα)· κληρικὸς καὶ εἶτα ἐπαναστάτης ἱσπανός, 1810-1877, παλαίσας λυσσωδῶς ὑπὲρ τοῦ ΔονΚάρλου, ἀλλ' ἡττηθεὶς τὸ 1840 συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἐσπαρτέρο. Δοκιμάσας δὲ τὸ 1848 νὰ ἐγείρῃ καὶ πάλιν τὰ ὅπλα ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Ἀγγλίαν.

Καβριὲρ-Δ'Αἴγκ· κώμη τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Βωκλούζ, ἧς οἱ κάτοικοι κατεσφάγησαν μέχρις ἑνὸς τὸ 1545 ὡς Βωδικοί. Κάτ: 373.

Κὰβρ-'Ιμπραὶμ ἢ **Ἔλ-Χαλίλ**, ἡ ποτὲ Χεβρών, π. τῆς Συρίας, 35 χλμ. Ν. τῆς Ἱερουσαλήμ. Κάτ: 15,000. Σαπωνοποιεῖα, ὑαλουργεῖα. Ἀρχ. ναὸς ἱδρυθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀγ-Ἑλένης εἰς ὃν φέρονται περιληφθέντες οἱ τάφοι Ἀβραὰμ καὶ Σάρας.

Κάβρος· θεότης τιμωμένη εἰς τὴν Φάσηλιν τῆς Παμφυλίας καὶ εἰς ἣν προσεφέρετο θυσία τεταριχευμένων μικρῶν ἰχθύων.

Καβροχῶρι· χ. τοῦ δήμ. Τυλίσσου, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης) Κάτ: 150.

Καβυλία - Καβύλοι βουνώδης περιοχὴ τοῦ Ἀνατολ.-Ἀλγερίου (Τέλλ) διαιρουμ. εἰς Μικρ. καὶ Μεγάλην. 8,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 500,000. Καβύλοι, ἐκ τοῦ ἀραβ. γκαμπύλα=φυλὴ-λαός καταγωγῆς βερβερικῆς, διοικούμενος διὰ τοπικῶν συμβουλίων ἀποτελούντων ὁμοσπονδίαν (θακεμ-πίλτ)· Λαὸς ἐργατικὸς φιλόξενος καὶ γενναῖος, ἀλλὰ δεισιδαίμων καὶ ὑποπτος. Ὑποδιαιροῦνται εἰς 120 φατρίας καὶ κατέχουν 1400 κώμας, ὧν σημαντικώτεραι: Σεδκα, Ζουαούα, Βενὶ-Ρατέν, Φλίσσα, Ἴσσερ.

Καγκαδαῖοι· συνοικισμὸς τοῦ χ. Στύρα τοῦ ὁμων. δήμου τῆς Νοτ-Εὐβοίας.

Καγκάδι· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μανωλάδας. Κάτ: 310.

Καγκάτικα· θέσις μετ' ἀσημάντων ἀγροικιῶν τοῦ δήμου Λακκιωτῶν τῶν Παξῶν. 20' ἀπὸ Λάκκας.

Καγοσίμα· λιμ. τῆς ἰαπων. νήσου Κιοῦ-Σιοῦ, πρωτ. ὁμων. κυβερνείου, 1080 χλμ. ΝΔ τοῦ Τόκιο, βομβαρδισθεῖσα τὸ 1863 ὑπὸ τῶν Ἄγγλων. Κάτ: 50,000, ἀκμ. ἐμπόριον.

Καγότοι· πλανόδιοι παρίαι τοῦ μεσαίωνος ζῶντες περὶ τὰ Πυρη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ν-ῖα, καὶ οὓς ἡ δεισιδαιμονία ἐφαντάσθη ὡς ὄντα ἀπεχθῆ καὶ ρυπαρά· ὑποτίθεται ὅτι ἦσαν ἔσχατα λείψανα τῶν ἀρχ. Γότθων, ἄτε καὶ τοῦ ὀνόματός των σχηματισθέντος ἐκ τοῦ Κ ά α ς-Γ κ ὸ θ ἤτοι «σκυλογότθοι».

Καδαβάλ (Δ ο ῦ κ ε ς)· νεώτερος κλάδος τοῦ πορτογαλ. οἴκου Βραγάνσας, ἀναγόμενος εἰς τὸν ΙΔ' αἰῶνα μὲ γενάρχην Δὸν-Ἀλβάρες· ἐκ τούτων ὁ Π ε ρ έ ῖ ρ α δ ὲ-Μ έ λ λ ῳ, 1798-1838, ἦν μέλος τῆς ἀντιβασιλείας καὶ πρόεδρος τῆς πορτογαλ. Βουλῆς τῶν Πατρικίων τὸ 1826, τὸ δὲ 1828 πρωθυπουργός.

Καδαλέν· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν· ἀκμ. ξυλεμπορία. Κάτ: 1652.

Καδαλοῦ· ἐπίσκοπος Πάρμας, ἐκλεγεὶς πάπας ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὁνώριος Β' ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἀλλ' ἐκθρονισθεὶς τὸ 1062 καὶ θανὼν μετ' ὀλίγον.

Καδαμόστο (Λ ο υ δ ο β.)· Βενετὸς θαλασσοπόρος, 1432-1480, περιπλεύσας τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐξερευνήσας τὸ Σενεγάλ καὶ ἀνακαλύψας πολλὰς τῶν νήσων τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου. Κατέλιπεν ἐντυπώσεις.

Κάδαν ἢ **Καδὲν**· κωμόπ. τῆς Βοημίας, ἐπὶ τοῦ Ἔγερ. Κάτ: 7,000.

Καδδαλόρε ἢ **Κουδδαλόρ**· πρωτ. τῆς ἰνδοβρετταν. ἐπαρχ. Σούθ-Ἄρκοτ, 168 χλμ. ΝΝΔ τοῦ Μάδρας. Κάτ: 45,000.

Καδδέα ἢ **Καδαΐος - Δεσμός**· (τ ο ῦ Ο ἴ κ ο υ τ ο ῦ Θ ε ο ῦ)· ἡ πρὸ τοῦ 1801 δευτέρα τῶν ἑλβετ. τοπαρχιῶν Γριζονιῶν (Γραουβίνδεν) μὲ πρωτ: Κ ο ά ρ η ν.

Κάδ(δ)η· χ. τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Νοτ-Εὐβοίας. 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καλημεριάνους. Κάτ: 448.

Καδέ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. ἀφρικαν. Φοῦτα-Δζαλόν· ἀκμ. ἐμπ. κάτ: 4,000. Περὶ αὐτὴν κεῖνται πολυάριθμοι μεγάλαι κῶμαι αἵτινες σὺν τῷ χρόνῳ μέλλουν ν' ἀποτελέσουν μίαν μεγαλόπολιν.

Κάδε (Ν τ ζ ώ ν)· ἰρλανδὸς τυχοδιώκτης, ἐπαναστὰς κατὰ Ἐρρίκου ΣΤ' τὸ 1450 καὶ εἰσελάσας εἰς τὸ Λονδῖνον, ἡττηθεὶς ὅμως καὶ φονευθείς.

Καδεάκ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα· ψυχραὶ θειοπηγαὶ σοδιοῦχοι. Κάτ: 283.

Καδὲ Δὲ-Γκαδδικοὺρ (Λ.-Κ λ α ύ δ ι ο ς)· φαρμακοποιὸς παρισινός, 1731—1799, διακριθεὶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ στρατοῦ, γράψας δὲ περὶ «προπαρασκευῆς τοῦ αἰθέρος» κ.ἄ.

Καδὲ Δὲ-Γκαδδικοὺρ(Κ.-Α ο υ δ ο β.)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1769—1821, φαρμακοπ. ἐπίσης, γράψας ἄριστον «Λεξικὸν χημείας».

Καδὲ Δὲ-πῶ (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ Λ.-Κλαυδίου, 1743—1828, καταγίνας εἰς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐπιστημῶν καὶ γράψας ἄριστα ἔργα.

Καδενέ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομ. Βωκλούζ, ποτὲ δουκᾶτον. Κάτ: 2,511.

Καδὲρ - Μπιλλᾶ(χ)· ἀββασίδης χαλίφης ἀπὸ 991—1031, ἀσθενὴς ἀντίπαλος τῶν Βουϊδῶν καὶ Γαζνεβιδῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καδερούς· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βωκλούζ, ἐπὶ βραχίονος τοῦ Ροδανοῦ, ὅπου ἰσχυρὰ προχώματα· ποτὲ ἀρχοντεία. Κάτ: 2,935.

Καδές· ἀρχ. π. τῆς Συρίας ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ὀρόντου, ἧς ἐρείπ. παρὰ τὴν λίμνην Χ ὸ μ ς ἢ Βὰχρ-ἔλ-Κούδς. Ἐδῶ τὸ 1361 π.Χ. ὁ Ραμσῆς Β' (Σέσωστρις) τῆς Αἰγύπτου κατήγαγε μεγάλην νίκην κατὰ τῶν Χετῶν.

Καδὲς-Βαρνεᾶ· σταθμὸς ἰσραηλιτῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Ἐδώμ, ὅπου εὑρητο ἡ Πηγὴ τῆς Κρίσεως.

Καδεδιᾶ(χ)· δύο ἠρειπωμέναι π. τοῦ Ἰρὰκ-Ἀραβῆ (Ἀσιατ. Τουρκία), ἡ μὲν παρὰ τὸν Εὐφράτην ὅπου οἱ Τοῦρκοι ἐνίκησαν τὸ 636 τὸν Γεσδιγχερδ καὶ κατέλαβον τὴν Περσίαν, ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, 14ο χλμ. ΒΔ τοῦ Βαγδάτ.

Καδὶ (Κ α δ ῆ ς, Κ α τ ῆ ς)· δικαστὴς πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς παρὰ μουσουλμάνοις, ὑπὸ τὴν πρώτην του ἰδιότητα ἀνάλογος τὴν δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν εἰρηνοδίκας.

Καδιάρ(αι)· τουρκομανικὴ δυναστεία, βασιλεύουσα ἐν Περσίᾳ ἀπὸ τοῦ 1794, ἀρχηγὸν δὲ σχοῦσα τὸν Μωχαμμὲδ-Χασσάν.

Καδιδγιᾶ(χ) ἢ **Καδιχᾶ**· σύζυγος τοῦ Μωάμεθ, ἡ μήτηρ τῆς Φατιμέ.

Καδὶ-κιοΐ· ἢ ποτὲ Χ α λ κ η δ ὼ ν, πολίχνη τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας ἀντικρὺ τῆς Κων)πόλεως, παρὰ τὸ Σκούταρι καὶ οἱονεὶ προάστειον αὐτῶν, κατοικία τὸ 1855. Κάτ: 4,000. — Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πολλοὶ ἀπαντῶσιν οἰκισμοὶ ἐν Τουρκίᾳ.

Καδιλλάκ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης, ποτὲ δὲ τῆς ὑποκομητείας Βενώζ, ἐπὶ τοῦ Γαρούνα. Ὡραῖοι οἶνοι. Κάτ: 2399.

Κάδιξ καὶ ἱσπανιστὶ **Κάδιθ**· τὰ ἀρχ. Γ ά δ ε ι ρ α, ὀχυρώτατος λιμὴν τῆς Ἱσπανίας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. εἰς τὰ Ν. παράλια, 490 χλμ. ΝΝΔ τῆς Μαδρίτης ἐπὶ τῆς ἐσχάτης ἄκρας τῆς νήσου Λέον. Μέγιστος λιμὴν ἐλεύθερος, ἐπισκοπή, ὡρ. μητρόπολις, μέγα ἀμφιθέατρον ταυρομαχιῶν, θέατρον, ναύσταθμος, νοσοκομεῖον, χειρουργικὴ σχολή, ἀκαδήμεια ἰχνογραφίας, ναυτικὸν ἀστεροσκοπεῖον· μέγα ἐμπόριον. Ἱδρύθη ὑπὸ Φοινίκων ἢ Καρχηδονίων τὸ 1,100 περίπου π. Χ., κατελήφθη δὲ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὸ 206 π. Χ. καὶ ὑπὸ τῶν Ἀράβων τὸ 1262 μ. Χ. Κάτ: 65,000. — Ἡ ἐπαρχ. Κ ά δ., εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ἡ μαροκανὴ Θ έ ο υ τ α μετὰ τῆς περιοχῆς της (Πρεζίδιος), περιέχει ἀνεκμετάλλευτα πλούτη σιδήρου, μολύβδου, χαλκοῦ, ἀργύρου καὶ γαιανθράκων. Ἔκτ: 7342 τετρ. χλμ. Κάτ: 440,000.

Καδλοῦμπεκ (Β ι κ έ ν τ ι ο ς)· πολωνὸς ἐπίσκοπος καὶ ἱστοριογράφος, 1160-1223, κατελιπὼν περίφημον «Χρονικόν».

Κάδμος· μυθολογ. πρόσωπον. Ἦλθεν ἐκ Φοινίκης εἰς Θήβας, ἀναζητῶν τὴν ἀδελφήν του Εὐρώπην. Φονεύσας ἐκεῖ μέγαν δράκοντα, φυλάττοντα μίαν πηγὴν ἀφιερωμένην εἰς τὸν Θεὸν Ἄρην, ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας του· ἐξ αὐτῶν δ' ἐγεννήθησαν πολεμισταὶ ἀλληλοσφαγέντες, πλὴν πέντε οἵτινες τὸν ἐβοήθησαν νὰ κτίσῃ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Κ α δ μ ε ί α ν. Οἱ θεοὶ τοῦ ἔδωκαν σύζυγον τὴν Ἁρμονίαν, κόρην τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ Κάδμος ἐδίδαξεν εἰς τοὺς Ἕλληνας, τὰ 16 ἁπλᾶ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τὸν τρόπον τοῦ χύνειν τὰ μέταλλα.

Κάδμος ὁ ἐκ Μ ι λ ή τ ο υ· ὁ παλαιότατος τῶν ἑλλην. ἱστορικῶν, ζήσας ἐν Ἀσίᾳ τὸν ΣΤ' αἰῶνα π. Χ. Σώζονται ἀποσπάσματα τοῦ ἔργου του «Ἱστορία τῆς ἱδρύσεως τῆς Μιλήτου καὶ τῶν Ἰωνικῶν πόλεων».

Κάδυες· ὄρος τῆς Καρίας, χωρίζον αὐτὴν πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τῆς Φρυγίας.

Καδόρε (Π ι έ β ε Δ ί-Κ α δ ό ρ ε)· κωμόπ. τῆς ἰταλ. Βενετίας ἐπὶ τοῦ Πιάβε, πατρὶς τοῦ Τισιανοῦ, ὅπου οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1796. Κάτ: 3,700.

Καδουδάλ (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· βανδαῖος ἀρχηγὸς τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως, 1771—1804, καταδικασθεὶς καὶ θανατωθεὶς ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τοῦ πρώτου Ὑπάτου.

Καδουένη πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ: 605.

Καδούρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομ. Ἄνω-Γαρούνα. Κάτ: 847.

Καδοῦρκοι· ἀρχ. λαὸς τῆς ὑπεραλπίου Γαλατίας, ἔχων πρωτ. τὴν Δ ί β ο ν α ἢ Κ α δ ο ύ ρ κ ο υ ς (τὸ σημερ. Κα(χ)όρ.

Καδουσαῖοι ἢ **Γέλαι**· λαὸς τῆς ἀρχ. Κευκασίας, πρὸς τὴν Κασπίαν καὶ τὸν ποτ. Κῦρον, ἐν τῇ σημερ. χώρᾳ Χ ι λ ά ν.

Καδρᾶτος ἢ **Κουαδρᾶτος** (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν περὶ τὸ 126, γράψας «Ἀπολογίαν τῶν Χριστιανῶν». Ἑορτὴ τὴν 11)26 Μαΐου.

Κάδρος (Β ο ρ ε ι ν ὸ κτλ.)· χ. τοῦ δήμ. Κ α ν τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων, (Κρήτης) Κάτ: 200.

Κάεν (**Κᾶν**)· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδὸς καὶ ποτὲ τῆς Κάτω-Νορμανδίας, 239 χλμ. Δ τῶν Παρισίων. Ἐπιστήμον. φιλολογικὴ καὶ νομικὴ σχολή, ἰατρικὴ ἀκαδήμεια, λύκειον, ὑδρογραφικὴ σχολή· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ., ἀρχ. ναοὶ καὶ μοναί. Κάτ: 45,201.

Κάερλεον· ἢ ἀρχ. Ἴ σ κ α-Σ ι λ ο ύ ρ ω ν. χ. τῆς οὐαλικῆς κομητ. Μόν-μουθ. Ἐρείπ. ἀμφιθεάτρου. Κάτ: 1,200.

Καερμάρθεν ἢ **Καρμάρθαν**· πρωτ. ὁμων. οὐαλικῆς κομητ. Σιδηρουργεῖα. Κάτ: 11,000.—ἡ κομητ: 2454 τετρ. χλμ. Κάτ: 135,000.

Καερνάρβον ἢ **Καίρνερβον**· πρωτ. ὁμων. οὐαλικῆς κομητ Φρ., καλὸς λιμήν, Κάτ: 11,000—ἡ κομητ. 1498 τετρ. χλμ. Κάτ: 125,000

Κάερουὺς· χ. τῆς Οὐαλίας, ποτὲ κέντρον συναντήσεως τῶν βάρδων εἰς ποιητικὰ ἀγωνίσματα. Κάτ: 1,000.

Κάζα (Ἰωάννης Δέ-Λά)· ἰταλὸς μεγιστὰν φιλόλογος, 1503—1556, ἀρχιεπίσκοπος Βενεβέντου καὶ γραμμ. τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ Παύλου Δ'. Διακρίνονται τὰ κοινωνιολογικά του καὶ αἱ ποιήσεις.

Καζαβιάνκα (Ῥ α φ α ὴ λ δέ-) κορσικανὸς στρατηγός, 1738—1825, γερουσιαστὴς καὶ Πατρίκιος τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κάζα· στενὴ δίοδος τοῦ Κιθαιρῶνος πρὸς τὴν Βοιωτίαν, 5 ὥρ. ἀπὸ Ἐλευσῖνος, ὅπου χάνι.

Καζαβιάνκα (Δουκιανὸς)· ἀδελφ. τοῦ προηγ. 1755—1798, διακριθεὶς ἐν τῷ ναυτικῷ καὶ πεσὼν ἐν Ἀβουκὶρ μετὰ τοῦ υἱοῦ του.

Κάζα-Βλανκα (=Οἰκία-Λευκή)· τὸ Βὰρ-ἔλ-Βεϊδᾶ τῶν ἀράβων, λιμὴν ταῦ Μαρόκου ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Κάτ: 7,500.

Καζακλαρ· κωμόπ. τοῦ δήμ. Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας πρὸς τὰ σύνορα, ἀφετηρία ἐπιχειρήσεων κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκ. πόλεμον τοῦ 1897 Ἀπέχει τοῦ Τυρνάβου 1 ὥρ. 10΄. Κάτ: 2,429.

Κάζαλ-Δὲ-Μονφερρᾶ· φρ. τοῦ ἰταλ. Πεδεμοντίου, ἐπὶ τοῦ Πάδου. Κάτ: 18,000.

Κάζαλ-Μαντζιόρε· π. τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας, ἐπὶ τοῦ Πάδου. Κάτ: 15,000.

Κάζαλ-Πουστερλένγο· π. τῆς ἰταλικ. Λομβαρδίας, ὅπου οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1796. Κάτ: 7,000.

Καζαμάνς· ποτ. τῆς δυτ. Ἀφρικῆς (Σενεγάλ). Μῆκ: 300 χλμ., ὧν τὰ 70—80 πλωτά.

Καζάν· π. τῆς Ρωσίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Καζάνκα συγκειμένη ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ τὸ Κρὲμλ, ἤτοι φρούριον. Ἔχει περίφημον πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν τὸ 1814, ἐν τῷ ὁποίῳ διδάσκονται αἱ σημεριναὶ ἀσιατικαὶ γλῶσσαι, σπουδαίαν βιομηχανίαν, μέγα ἐμπόριον μεταξὺ Ρωσίας καὶ Σιβηρίας, τὸ περίφημον μοναστήριον τοῦ Σεμιοτζερνόϊ μὲ τὴν θαυματουργὸν Παναγίαν τοῦ Καζάν. Κάτ: 140,000 ὧν τὸ 1)2 μωαμεθανοί.

Καζανόβα Δὲ-Σενγάλτ· βενετὸς τυχοδιώκτης, περιτρέξας τὴν Εὐρώπην καὶ μετελθὼν ὅλα σχεδὸν τὰ ἐπαγγέλματα· 1725—1803. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα».

Καζανόβα (Φρ.)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1727—1802, διαπρεπὴς ζωγράφος μαχῶν καὶ πολεμικῶν ἐν γένει σκηνῶν.

Καζάρμα· θέσις τοῦ δήμ. Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας.

Καζάρμα· θέσις τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας.

Καζεμπὲ· π. τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς, παρὰ τὴν ΝΑ ἀκτὴν τῆς λίμνης Μοέρο, ἕδρα ἰσχυρῶν μαύρων φυλάρχων γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς π. ταύτης.

Καζέρτα· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. τῆς Νοτ. Ἰταλίας· ἀρχ. ἀνάκτορα καὶ πύργος ὁμώνυμος. Κάτ: 32,000. Ἐγγὺς (4χλμ.) κεῖται ἡ **Παλαιὰ Κ.** μὲ Φρ. καὶ ἐπισκοπήν. Ἡ ἐπαρχ: 5,975 τετρ. χλμ. Κάτ: 850,000.

Καζιμὶρ Α΄, ὁ εἰρηνικός· βασιλεὺς Πολωνίας τὸ 1037, μεθ' ὃ, ἐκραγείσης στάσεως, ἀπῆλθεν εἰς Γαλλίαν καὶ ἐγένετο κληρικός. Ἐπανέκτησε τὸν θρόνον τὸ 1041, ὑπέταξε πολλὰς χώρας καὶ ἀπέθ. τὸ 1058.

Καζιμὶρ Β΄ ὁ Δίκαιος· βασιλεὺς Πολωνίας ἀπὸ 1177-1194.

Καζιμὶρ Γ΄ ὁ Μέγας· βασιλεὺς Πολωνίας ἀπὸ 1333-1370. Ἀνεμόρφωσε τὴν νομοθεσίαν, ἵδρυσε νοσοκομεῖα, σχολὰς, πανεπιστήμ. ἐν Κρακοβίᾳ καὶ ἔδωκε προνόμια τοῖς Ἰουδαίοις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καζιμὶρ ὁ Δ'· μέγας δοὺξ Λιθουανίας, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας τὸ 1445, νικήσας τοὺς Τεύτονας ἱππότας.

Καζιμὶρ ὁ Ε'· ἰησουίτης ἐν ἀρχῇ καὶ καρδινάλιος, βασιλεὺς Πολωνίας τὸ 1648, ἡττηθεὶς καὶ νικήσας τὸν Κάρολον Ι' τῆς Σουηδίας καὶ τοὺς Ταρτάρους διὰ τοῦ στρατηγοῦ του Σοβιέσκη (βλ. λ.). Εἶνε ὁ τελευταῖος τῶν Πολωνῶν Βάζα.

Καζιμὶρ (Ἄγιος)· μέγας δοὺξ Λιθουανίας, 1458-1483.

Καζίρι (Μιχαήλ)· ἀσιανολόγος ἐκ Τριπόλεως τῆς Συρίας, 1710-1791. Ἔγραψε περὶ τῶν «Θρησκευτικῶν ἰδεῶν τῶν Μαρωνιτῶν» καὶ ἄ.

Καζνέδι· χ. τοῦ δήμ. Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ: 192.

Καζνέδι· χ. τοῦ δήμ. Καλλιφωνίου τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 414.

Καζνέδι-Μαγούλα· χ. τοῦ προηγουμ. δήμ. ἐγγύτατα τῷ προηγ. Κάτ. 395.

Καζνέδι· χ. τοῦ δήμ. Χαιρωνείας τῆς ΒΔ Βοιωτίας. Κάτ. 549.

Καζὸτ (Ἰάκωβος)· Γάλλος συγγραφεύς, 1720-1792, ἐχθρὸς τῆς ἐπαναστάσεως, θανὼν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος.

Καζωβὸν (Ἰσαάκ)· πολυμαθὴς θεολόγος ἐκ Γενεύης, 1559-1614 καθηγ. τῆς ἑλληνικῆς, καταλιπὼν ὁλόκληρον συγγραφικὸν κολοσσὸν παντὸς εἴδους.

Καζωβὸν· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. Κάτ: 2.591.

Καθάραις· χ. τοῦ δήμ. Θρονίου τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 77.

Καθαρῶν-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Νηριτίων τῆς Ἰθάκης, τῆς «Θεοτόκου». Κάτ: 6.

Καθενοί· πρωτ. τοῦ δήμου Αηλαντίων τῆς Εὐβοίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Χαλκίδος. Κάτ: 608.

Καθιανά· χ. Ἀκρωτηρίου, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 50.

Καθολικό· χ. τοῦ δήμ. Βουρῶν τοῦ Αἰγίου. Κάτ: 297 (Συνοικία Διακοφτοῦ).

Καθολικὸς (Ἰωάννης)· πατριάρχης Ἀρμενίας· ὅρα Ἰωάννης ΣΤ'.

Καμάτζο· οἰνοπαραγωγὸς πολίχνη τῆς ἰταλ. Καμπανίας, παρὰ τὸν Βολτοῦρνο. Κάτ: 7,000.

Καϊάφας· μέγας ἱερεὺς τῶν Ἰουδαίων, συντελέσας τὰ μέγιστα εἰς τὴν καταδίκην τοῦ Ἰησοῦ.

Κάϊζεμπεργ. (Δουδ.) φιλέλλην ἐκ Βάμβεργ τῆς Βαυαρίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Πρώην ὑπολοχαγὸς τοῦ βαυαρικοῦ πυροβολικοῦ. Ἐθελοντὴς δὲ εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Καϊθεν· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. τοῦ γερμ. Ἀνχαλτ. Μεταλ. ὕδατα. Κάτ: 18,000. Ἡ ἐπαρχ: 342 τετρ. χλμ. Κάτ: 50,000.

Καϊθνεσς· ἡ βορειοτάτη κομητ. τῆς Σκωτίας· 1844 χλμ. Κάτ: 40,000 Πρωτ: Ὀὐάϊκ. Ἐρείπια οἰκιαμῶν τῶν ἀρχ. Πικτῶν.

Καικίνας-Ἀλιανός· ρωμ. στρατηγ. ἐγκαταλείψας τὸν Ὄθωνα χάριν τοῦ Βιτελλίου εἰς ὃν ἔδωκε τὸ στέμμα, νικήσας τὸν Ὄθωνα τὸ 69 μ.Χ.

Καΐκος ἢ Καΐκαι· νησοσυστὰς εἰς τὰ ΝΑ τῶν Βαχαμαίων νήσων

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

(βλ. λ.) ἀγγλική. 525 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,600.

Καΐκος· ποτ. τῆς Μυσίας χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Λέσβου.

Καίλιον-Ὄρος· εἷς τῶν 7 λόφων τῆς Ρώμης, τὸ σημερινὸν Ἅγ. Ἰωάννης τοῦ Λατράν.

Καίλιος-Αὐρηλιανός· λατῖνος ἰατρός, πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Καϊμάν· ἡφαιστειογενεῖς νησίδες τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντιλλῶν, οἰκούμεναι ὑπὸ ἀλιέων χελωνῶν. 584 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,500.

Καΐμπριτς (Καντάβριγία)· π. ὁμων. ἀγγλ. κομητ. ἐπὶ τοῦ Καίμ, ἐξ οὗ τὸ ὄνομά της (=Γέφυρα τοῦ Καίμ). Ὄρα Καντάβριγία. Ἡ κομητ: 2125 τετρ. χλμ. Κάτ: 700,000.

Κάϊν· πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, γεωργός, φονεύσας ἐκ φθόνου τὸν ἀδελφόν του Ἄβελ, τὸν ποιμένα, καὶ τιμωρηθεὶς νὰ πλανᾶται ἀνὰ τὴν γῆν μὲ τὸ μαρτύριον τῆς τύψεως. Φθὰς ἐν τῇ χώρᾳ Νὸδ ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν Ἑνώχ, ἐκ τοῦ ὀνόματος ἑνὸς τῶν υἱῶν του.

Καινεύς· υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Ἱππείας, πατὴρ τοῦ Κορωνοῦ, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου καὶ πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων. Κατὰ τὸν Ὀβίδιον ἦτο κόρη, Καινὶς ὀνομαζομένη, ἥτις μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος εἰς ἄτρωτον ἄνδρα καὶ μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Καΐνιγκ (Σαμουήλ)· γερμανὸς διάσημος μαθηματικός, 1712 - 1757.

Καΐνιγκ (Φρειδερ.)· γερμ. μηχανικός, 1774 - 1833 ἐφευρέτης τῶν μηχανικῶν πιεστηρίων.

Καΐνιγκ (Ἰωσήφ)· γερμ. μυθιστοριογράφος, 1790 - 1869.

Καινιγγραιτζ· ὀχυρὰ πρωτ. ἐπαρχ. τῆς Βοημίας. Ἐπισκοπή, γυμνάσιον. Κάτ: 9,000.

Καινιγξβρικ· πρωτ. τοῦ Χόχενχάλιτς (Σαξονία). Κάτ: 2,300.

Καινιγξχύττε· π. τῆς πρωσ. Σιλεσίας· γαιανθρακωρυχεῖα· Κάτ: 34,000.

Καίνινα· π. τοῦ ἀρχ. ἰταλ. Λατίου.

Καινιξβεργ· πολίχνη τοῦ πρωσ. Βρανδεβουργ. πρωτ. ἐπαρχ. Κάτ: 6,000. — ἡ ἐπαρχ: 1534 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000.

Καινιξβεργ· κώμη τοῦ γερμαν. δουκ. Σάξ-Κόβουργ, περικλειομένη μετὰ τῆς περιοχῆς της ἐντὸς τῆς Βαυαρίας. Κάτ: 1,000.

Καινιξβέργη ἢ Καινιγγσβεργ· μεγάλη πόλις τῆς ἀνατολ. Πρωσίας καὶ πρωτεύουσα αὐτῆς, εἰς τὰ παράλια τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Πρέγελ, πατρὶς δὲ τοῦ φιλοσόφου Καντίου, μὲ ἐπίσημον Πανεπιστήμιον, μέγα ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον ἰδίως σιτηρῶν, ἀνεπτυγμένην βιομηχανίαν. κλπ. Κάτ: 170, 0 0.

Καινὶς· ὅρα Καινεύς.

Καίνιτζ (Φρειδ-Λουδ., βαρών)· γερμ. ποιητής, 1654-1699.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καΐνιχ· φιλέλλην ἐκ Βασιλείας τῆς Ἑλβετίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων.

Καινόπολις· ἀρχ. π. τῆς Ν. Λακωνικῆς, ἢ κατόπιν Ταίναρον.

Καινούργιο-χωριό· χ. τοῦ δήμου Ἐπισκοπῆς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 180.

Καινουργίον· ἐπαρχ. τῆς διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). ἔχουσα δήμ. 3: Ἀμπελούζου (κ. 2,100), Ζαρού (κ. 3,500), Πλατάνου (κ. 4,000), χωρία 54 καὶ ὁλ. πληθ. 9,600.

Καινούρια· περιοδικῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς Πάρου.

Καινούρια-Χώρα· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λάγειας. Κάτ: 112.

Καινούριο Χωριό· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 179.

Καινούριο-Χωριό· χ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 10.

Καινουριοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 127.

Καινούριο (Χωριό)· πρωτ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Αἰτωλίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀγρινίου. Κάτ: 319.

Καινούριο (Χωριό)· ἀγροικίαι 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μεσολογγίου. Κάτ: 8.

Καινούριο (Χωριό)· χ. τοῦ δήμ. Θρονίου τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 263.

Καινοφρούριον· π. τῆς ἀρχ. Θράκης, 9 χλμ. ΒΔ τῆς Σηλυμβρίας, ὅπου ἐδολοφονήθη ὁ αὐτοκράτωρ **Αὐρηλιανός**, τὸ 275 π. Χ.

Καινῶ—οῦς (Καινούριος· χωριό)· τόπος ἐν Κρήτῃ κατὰ Διόδωρον Σικελιώτην.

Καίρ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω. Λείγηρ, Κάτ: 1571.

Καίρατος· ἀρχαία Φοινικικὴ ὀνομασία τῆς Κνωσοῦ. Ὄρα Κνωσός.

Καΐρκ (Πατρίκιος)· Ἄγγλος φιλέλλην· ἀπέθανεν ἐν Δραγομέστῃ ἐξ ἀσθενείας τῷ 1828. Ὑπηρέτει εἰς τὸ σῶμα τοῦ στρατηγοῦ Τζώρτζ.

Καΐρο· κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Γενούης. Κάτ: 5000.

Κάϊρο· πολίχνη τοῦ Νοτ. Ἰλλινόϊς (Ἡνωμ-Πολιτ.), ἐπὶ τῆς συμβολῆς Ὀχάϊο καὶ Μισσισσιπῆ. Κάτ: 11,000.

Κάϊρον· ἀρβ. Μὰρσ -ελ-Καϊρά)· πρωτ. τῆς Αἰγύπτου, εἰς 2 περίπου χιλ. ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου καὶ 190 χιλ. τῆς Ἀλεξανδρείας, μεθ' ἧς ὡς καὶ μετὰ τοῦ Σουέζ συγκοινωνεῖ διὰ σιδηροδρόμου. Τὸ Κ. ἐκτίσθη τῷ 969 μ. Χ. παρὰ τὴν ἀρχαίαν πόλιν Φωστάτ, ὑπὸ τοῦ φατιμίτου στρατηγοῦ Γκουχάρ, κατὰ διαταγὴν τοῦ χαλίφου Ἐλ-Μανσοὺρ ἢ Ἐλ-Μουίζ. Κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα ἡ ἕδρα τῆς Κυβερνήσεως μετεφέρθη εἰς Κ. ὅπερ ἐγένετο πρωτ. τῆς Αἰγ. καὶ συμπάσης τῆς φατιμιτικῆς αὐτοκρατορίας. Τῷ 1171 ἐπολιορκήθη ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων. Ἡ μέχρι τοῦ 1507, ἐποχή, καθ' ἣν οἱ Τοῦρκοι κατέλαβον τὸ Κ., ἱστορία αὐτοῦ περιορίζεται εἰς ἐμφυλίους τινὰς ἐπαναστάσεις καὶ ταραχάς. Τῷ 1798 ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς τὸ Κ. ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Βοναπάρτου. Βραχεῖα

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπῆρξεν ἡ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διαμονὴ τῶν Γάλλων, ἀποχωρησάντων τῷ 1801. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἤρξατο κυριαρχοῦσα ἐν Αἰγ. ἡ Εὐρωπαϊκὴ ὑπεροχή. Ἐπὶ Μωχαμὲτ-Ἀλῆ μάλιστα δὲ ἀπὸ τῆς τομῆς τοῦ Σουέζ σημαντικὰς ἐξετέλεσεν ἡ π. προόδους. Ἀξιόλογος εὐρωπαϊκὴ παροικία ἐγκατέστη ἐν αὐτῇ καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐχαράχθησαν λεωφόροι. Μετὰ τὴν νίκην τοῦ Τὲλλ-ἐλ-Κεμπὶρ τὰ Ἀγγλικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὴν αἰγ. πρωτ. Τὸ Κ. εἶνε νῦν ἡ μεγαλειτέρα μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν πόλις τῆς Ἀνατολῆς. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξευρωπαϊσθεῖσα, διατηρεῖ ἐν τούτοις ἐν ταῖς παλαιαῖς ἀραβικαῖς συνοικίαις τὴν ἀρχικὴν πρωτοτυπίαν τῆς πόλεως τῶν χαλιφῶν, μὲ τὰς ἑλικοειδεῖς καὶ στενωποὺς καὶ τὰς μαυριτανικὰς οἰκίας της. Τῆς πόλεως δεσπόζει τὸ ἐπὶ τοῦ λόφου Μοκατοὺμ φρούριον· ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κεδίβου καὶ ὡραῖον μωαμεθανικὸν τέμενος. Τὸ Κ. περιέχει λουτρά, ἀγοράς, δημοσίας κρήνας καὶ περὶ τὰ 400 μωαμεθ. τεμένη, τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα τῶν ὁποίων εἶνε τὸ τοῦ σουλτάνου Χασσὰν, τοῦ Τουλοὺν καὶ τοῦ Ἐλ-Ἀζάρ. Πρὸς δὲ μουσεῖα, ἀκαδημείας, μεγάλην βιβλιοθήκην καὶ σχολὴν ἀρχαιολογικήν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις καὶ Ρώμῃ, βιομηχανίαν ἱκανῶς ἀνεπτυγμένην καὶ 400,000 κατ., τὸ πλεῖστον τῶν ὁποίων εἶνε Θαγενεῖς, οἱ δὲ λοιποὶ Ἕλληνες, Ἀρμένιοι, Κόπται (60,000) καὶ Εὐρωπαῖοι.

Καϊρουὰν ἢ Καϊρβάν· ἱερὰ τυνησιακὴ π., 135 χλμ. Ν τῆς Τύνιδος, περίβλητος ὑπὸ τετραπύλου τείχους. Τάφος τοῦ κουρέως τοῦ **Μωάμεθ**, Σιδὶ-ἔλ-Ἀουϊβ, ὅπου φυλάσσονται 3 τρίχες τοῦ γενείου τοῦ προφήτου. Μέγα τέμενος τοῦ κατακτητοῦ τῆς Τύνιδος Ὀκβᾶ, ἱδρυθὲν τὸ 677 καὶ συγκοινωνοῦν μὲ τὴν Μέκκαν, κατὰ τὴν παράδοσιν. Κάτ: 13,000.

Καίρριγκ· φιλέλλην ἐξ Ἀννοβέρου· ἀπέθανεν ἐν Πάτραις ἐξ ἀσθενείας τῷ 1829. Τροφοδότης εἰς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα· ἀξιοσημείωτος δὲ διὰ τὸ κολοσσαῖον ἀνάστημά του καὶ τὴν στεντορείαν φωνήν του. Ἐλέγετο ὅτι ἦτο ἄλλοτε ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλο ὄνομα. Δὲν εἶνε ὅμως βέβαιον τοῦτο.

Καῖσαρ (Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· περίφημος Ρωμαῖος στρατηγός, 100—44 π.Χ. Κατέλαβε τὴν Ρώμην ἀφ' οὗ ἐκυρίευσε τὴν Γαλατίαν μετὰ δεκαετῆ πόλεμον, ἀναλαβὼν μακρὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Πομπηίου καὶ τῶν δημοκρατικῶν. Νικήσας τέλος, ἀνηγορεύθη Δικτάτωρ, ἤτοι ἀπόλυτος ἄρχων, ἀλλ' ὁ Βροῦτος καὶ ὁ Κάσσιος, δημοκρατικοὶ Ρωμαῖοι, συνωμόσαντες ἐναντίον του τὸν ἐδολοφόνησαν. Ἐκτὸς τῆς μεγάλης του στρατηγικῆς ἀξίας ὁ Καῖσαρ ὑπῆρξε καὶ μέγας ἱστορικὸς συγγραφεύς.

Καισαραυγούστα· ἀρχ. πόλ. ἐπίσημος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἡ καλουμένη σήμερον Σ α ρ α γ ό σ α.

Καισάρεια· τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς διαφόρους πόλεις ἐν Ἀσίᾳ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, οἷον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς **Καππαδοκίας**

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρότερον Μάζακα, εἰς τὸν ἐν Παλαιστίνῃ Στράτωνος Πύργον, πατρίδα τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πατρὸς Εὐσεβίου, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μαυριτανίας εἰς τὴν πόλιν τῆς Κιλικίας τὴν πρότερον Ἀναζαρβόν, κ.τ.λ.

Καισάρεια· π. τῆς κεντρικῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἅλυος κέντρον μεγίστου ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου, ἕδρα μητροπολίτου καὶ πατρὶς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Κάτ: 40,000. Ἄλλοτε ἐκαλεῖτο Μαζάκα, ἦτο δὲ πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας καὶ εἶχε κατ. 400,000.

Καισαρίων· υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Κλεοπάτρας· ἐν ἡλικίᾳ 13 ἐτῶν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κύπρου ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου· ἐθανατώθη δὲ μετὰ 5 ἔτη κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐγούστου τὸ 30 π. Χ.

Καισαρόδουνον· ρωμαϊκ. ὄνομα τῆς σημερ. γαλλ. π. Τ ο ύ ρ.

Καισαρόμαγος· τὸ σημερ. Μ π ω β τ ὶ καὶ Χ έ λ μ σ φ ο ρ δ.

Καϊσλιν· πρωτ. διαμερίσμ. τῆς πρωσ. Πομερανίας· ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 18,000. — Ἡ διοίκ: 14,026 τετρ. χλμ. Κάτ: 600,000.

Καΐσος (Κ ο υ ϊ ν κ τ ι ο ς)· υἱὸς τοῦ Κιγκινάτου, περίφημος καταστὰς διὰ τὰς πρὸς τοὺς δημάρχους ἔριδάς του. Λέγεται ὅτι ὁ πατήρ του ἐξώδευσεν ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του ἵνα πληρώσῃ τὰ πρόστιμα εἰς ἃ οὗτος κατεδικάζετο πρὶν διωχθῇ ἐκ Ρώμης.

Καιτλεμπρών· γάλλος φιλέλλην πληροφορίαι περὶ αὐτοῦ ἐλλείπουσιν ἐντελῶς.

Καϊ-Φούγκ· πρωτ. τῆς σινικῆς ἐπαρχ. Χὸ-Νάν, πολλάκις πλημμυρουμένης ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Χοάγγ -Χό. Κάτ: 160,000.

Καιφφετῶ (Ν ι κ ό λ α ο ς)· θεολόγος γάλλος καὶ ἱεροκήρυξ διαπρεπής, 1574—1623, καταλιπὼν ἄριστα ἔργα.

Καΐχε φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἀπέθανεν ἐν Εὐβοίᾳ τὸ 1822. Ἄλλαι πληροφορίαι δὲν ὑπάρχουν περὶ τῆς δράσεώς του.

Καϊ-Χοᾶ· π τῆς κινεζ. ἐπαρχ. Γιούν-Νάν. Κάτ. 35,000.

Καγίκ ὁ Α'· βασιλ. τῆς Ἀρμενίας, 989—1020, ἐκ τῶν Παγρατιδῶν.

Κακίγ ὁ Β'· βασιλ. Ἀρμενίας 1025—1079, ὁ τελευταῖος ἀντιπρόσωπος τῆς προηγ. δυναστείας, ἡττηθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου καὶ δολοφονηθεὶς κατόπιν ὑπὸ τῶν ἑλλήνων.

Κακοδίκι (Ἀ ρ μ ί, Μ ε ν ι α ν ά, Κ α ν ι σ κ ά δ ο ς, Ἀ μ ο υ σ κ λ ι α ν ά. Μ α ρ ο υ δ ι α ν ά, Λ υ χ ν ι α ν ά, Τ ζ η ν α λ ι α ν ά, Π α π δ ι α ν ά, Ἀ μ π τ ο υ λ ι α ν ά)· χ. τοῦ δήμ. Κ α ν τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 450.

Κακόνδα· κωμόπ. τῆς πορτογαλ. Ἀγγόλας (Δυτ.-Ἀφρική), εἰς ὕψος 1678 μ. Κάτ: 4,000. Πρωτ. διοικήσ. ἐχούσης 40,000 κατ.

Κακόπετρος· χ. τοῦ δήμ. Βουκολιῶν, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 200.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κάκος· γίγας ἡμιάνθρωπος καὶ ἡμισάτυρος, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, οἰκῶν ἄντρον τοῦ Ἀβεντίνου λόφου, ὑπόθεν ἐξήμει φλόγας καὶ καπνούς, κατὰ τὴν λατιν. μυθολογίαν.

Κακοῦ· χ. τοῦ δήμ. Σκινιᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ: 180.

Κακὸ-χωριὸ· χ. τοῦ δήμ. Τεφελίου. Ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ. 130.

Καλάα· κωμόπ. τοῦ Ἀλγερίου ἐπὶ ἀπορρῶγος βράχου, ποτὲ φρ. Κάτ: 4,500.

Καλαβρία τὸ Δ τῶν δύο κεράτων εἰς ἃ διχαλοῦται νοτίως ἡ ἰταλικὴ χερσόνησος, διατεμνόμενον ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων. 17,257 ττρ. χλμ. Κάτ: 1,400,000. Οἱ Ρωμαῖοι τὴν κατέλαβον τὸ 269 π. Χ., ἀλλὰ πολὺ πρὸ αὐτῶν εἶχον ἱδρύσει πλουσιωτάτας ἀποικίας οἱ Ἕλληνες. Συχνοὶ σεισμοί, κλῖμα θερμόν, λαὸς ἀγροῖκος ἔτι τὸ πλεῖστον.

Καλάβρυτα· κωμόπολις τῆς τέως ἐπαρχίας Καλαβρύτων, πρωτ. αὐτῆς καὶ τοῦ ὁμων. δήμου, κειμένη ἐντὸς βαθείας κοιλάδος παρὰ τὸν ποταμὸν Βουραϊκόν, περίφημος δὲ διότι πρώτη αὐτὴ ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἔχει εἰρηνοδ., τηλεγραφ., ἐπισκοπὴν καὶ γυμνάσιον. Κάτ: 1395. Τὸ 1206 τὰ Καλ. ἀπετέλεσαν γαλλικὴν βαρωνείαν ὑπὸ τὸν Ραοὺλ-Δὲ-Τουρναί, μείνασαν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ μέχρι τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος.

Καλαβρύτων· δ ἡμος· τοῦ Νομ. Ἀχαΐας. Πρωτ. Καλάβρυτα. Ἄλλα χ. Βραχνί, Βυσσωκά, Κραστικοί, Προμῆσι, Σούβαρδο καὶ ἡ Μονὴ Κοιμήσεως - Θεοτόκου ἢ «Ἁγίας Λαύρας». Κάτ: 3,540.

Καλαθέναις· χ. τοῦ δήμ. Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 300.

Καλαΐ· παράλ. πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-Δὲ-Καλαΐ, ἐπὶ τοῦ ὁμων. πορθμ. 34 χλμ. ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀγγλίας· φρ. Μουσεῖον, βιβλιοθήκη· ἀκμ. βιομηχ. ἐμπόρ. καὶ ἁλιεία. Κάτ: 56,867.— Ὅρα καὶ Πᾶ-Δὲ-Καλαΐ.

Καλαΐ (πορθμὸς τοῦ·)· ὅρα Πᾶ-Δὲ-Καλαΐ.

Κάλαϊς· υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κάλαμα· μικρὰ κώμη τῆς νήσου Σάμου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας.

Καλάμαι (ἢ Καλαμάτα). Πρωτ. τοῦ δήμου καὶ τῆς τέως ἐπαρχίας Καλαμῶν τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας. Εἶνε ἐκτισμένη ἐν τῷ μέσῳ καταφύτου πεδιάδος ἀρδευομένης ὑπὸ τῶν ποταμῶν Παμίσου καὶ Νέδοντος (Καλαματιανὸ ποτάμι) εἰς ἀπόστασιν 20 λεπτῶν ἀπὸ τῆς παραλίας καὶ 55 ὡρῶν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἔχει κάλλιστα μεταξουργεῖα καὶ ὑφαντήρια μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον σύκων, ἐλαίου, σταφίδων, μετάξης κ.τ.λ. γυμνάσιον, πρωτοδικεῖον, ἀρχιεπισκοπήν, 2 ἑλληνικὰ σχολεῖα, προξενεῖα, καλὸν λιμένα, εὐρύχωρον ἀγοράν, κομψοὺς ναοὺς τὴν γυναικείαν μονὴν τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου. Κάτ: 14,298. Εἶνε μία

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν μᾶλλον προσδευουσῶν π. τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡδευτέρα ἐμπορικὴ ἑστία τῆς Πελοποννήσου μετὰ τὰς Πάτρας· καὶ ὁ νέος δὲ παράλιος αὐτῆς συνοικισμὸς (ἐπίνειον) Νέα-Καλάμαι βαίνει γοργοῖς βήμασι πρὸς τὴν πρόοδον ἀριθμῶν ἤδη 1,658 κατοίκους.

Καλαμᾶς· χ. τοῦ δήμου Μελιδονίου, Ἔπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 60.

Καλαμᾶς· ὁ ἀρχ. Θύαμις· ποτ. τῆς τουρκ. Ἠπείρου χυνόμενος εἰς τὸ Ἰόνιον ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας. Κατὰ τὴν Βερολίνειον συνθήκην τοῦ 1878 εἶχεν ὁρισθῆ ὡς σύνορον τῆς παραχωρουμένης εἰς τὴν Ἑλλάδα ἠπειρωτικῆς χώρας· ἀλλ' ἡ διάταξις ἐκείνη δὲν ἐφηρμόσθη.

Καλαμαῦκα. χ. τοῦ δήμου Ἀνατολῆς, Ἔπαρχ. Ἱεραπέτρου Διοικ. Λασηθίου, (Κρήτης), Κάτ: 500.

Καλαμαῦκι χ. τοῦ δήμ. Χανταρᾶ, Ἔπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, (Κρήτης). Κάτ: 70.

Καλάμι· χ. τοῦ δήμ. Ἁγίου Βασιλείου, Ἔπαρχ. Βιάννου Ρίζου, Διοίκ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 360.

Καλάμι· χ. τοῦ δήμ. Παλῃοχώρας, Ἔπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης) Κάτ: 100.

Καλαμιάναι· νησοσπαστὰς τῶν Φιλιππινῶν. 8,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 18,000. Ἁλιεία μαργαριτῶν.

Κάλαμις· περίφημος γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, ἐργαζόμενος ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν 8 ὀλυμπ.

Καλαμίτσι-Ἀλεξάνδρου (πέρα)· Πρωτ τοῦ δήμ. Βάμου, ἔπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 300.

Καλαμίτσι-Ἀμυγδάλη (πόδες)· χ. τοῦ δήμ. Βάμου, ἔπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων, (Κρήτης). Κάτ: 240.

Κάλαμος· πολίχνη τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θεοπροσώπου.

Κάλαμος· χ. τοῦ δήμ. Παλῃοχώρας, ἔπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 70.

Καλαμπάκα· κωμόπολις τῆς Θεσσαλίας πρωτ. δήμου καὶ τῆς τέως ἐπαρχίας Καλαμπάκας. Εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀρχαίου Αἰγινίου καὶ ἔχει ἀνεπτυγμένην μεταξουργίαν καὶ ἀμπελουργίαν εἰρηνοδ., ἐπισκοπήν, Ἕλλην. σχολεῖον καὶ τηλεγρ. Πλησίον αὐτῆς εὑρίσκονται οἱ περίφημοι βράχοι τῶν Μετεώρων, ἐπ' αὐτῶν δὲ εἶνε ἐκτισμένα ἑπτὰ μοναστήρια μὲ 100 καλογήρους εἰς τὰ ὁποῖα ἀναβαίνουν διὰ πλεκτῶν καλαθίων συρομένων δι' ἀργάτου. Κάτ: 2,326.

Καλαμῶν-δῆμος· τοῦ Νομ. Μεσσηνίας· Πρωτ. Καλάμαι. Ἄλλα χ: Ἀβραμιοῦ, Ἀλωνάκι, Ἀράχωβα, Ἀσπρόχωμα, Γιάννιτζα, Γιαννιτζιάνικα, Καλάμαι-Νέαι, Καλύβια, Κασταρέϊκα, Καλάμι, Κατσίκοβος, Λέϊκα, Μενινά, Μιχαλέϊκα, Σπιτάκια, Ταμπακέϊκα, Χάνια-Κουμουνδούρου καὶ αἱ Μοναὶ «Ζωοδόχου-Πηγῆς» ἢ «Βελανιδιᾶς», Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ «Δήμοβας», Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Προφήτου Ἠλιοῦ. Κάτ: 20,309.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καλανός· Βραχμὰν ἢ γυμνοσοφιστής, ὃν ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώρισεν ἐν τῇ Ἰνδικῇ καὶ ὅστις παρηκολούθησε τὸν κατακτητὴν εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀσθενήσας, ἀνέβη εἰς τὴν πυρὰν ἑκουσίως καὶ ἀπέθανε.

Καλαράσι· λιμὴν ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως (Ρωμουνία) ἀντικρὺ τῆς βουλγαρ. Σιλιστρίας. Κάτ: 4,000.

Καλαντορὲ· χ. τοῦ δήμου Μαργαριτῶν. Ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτης). Κάτ: 120.

Καλαρρυτῶν (ὀρθότερον **Καλαριτῶν**)-δ ῆ μ ο ς τῶν Τζουμέρκτων, τοῦ Νομ. Ἄρτης. Πρωτ. Καλαρίτες. Ἄλλα χ: Ματσούκα καὶ ἡ Μονὴ Εὐαγγελιστρίας ἢ Βιλίτσης. Κάτ: 1,666.

Καλαταγυσύδ· π. τῆς ἱσπαν. ἐπ. Σαραγόσσας. Κάτ: 12,000.

Καλαταμπελλότα· π. τῆς Σικελίας. Κάτ: 8,000.

Καλαταντζιρόνε ἢ **Καλτα-** πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. τῆς Σικελίας· μέγα ἐμπ. σιτηρῶν. Κάτ: 30,000.— ἡ ἐπαρχ. 1,654 τετρ. χλμ. Κάτ: 120.0 0.

Καλαταφίμι· π. τῆς Σικελίας, ὅπου ὁ Γαριβάλδης ἐνίκησε τὰ νεαπολιτανικὰ στρατεύματα τὸ 1860. Κάτ: 12,00 .

Καλατράβα· ἀρχ. ὀχυρὰ κωμόπ. τῆς ἱσπαν. Μάγχης· πλούσια μεταλλεῖα ὑδραργύρου. Κάτ: 5,000.

Καλάτσιοβ (Νικόλ.) ρῶσος ἀρχαιολόγος, 1819—1885, καταλιπὼν ἄριστα ἔργα. Διετέλεσε καθηγ. τοῦ δικαίου καὶ Γερουσιαστής.

Καλαύρεια· νύμφη συζευχθεῖσα τὸν Ἰνδὸν καὶ γεννήσασα τὸν Γάγγην.

Καλαυρία· νῆσος πρὸ τῆς Τροιζῆνος, ἐν ᾗ ὑπῆρχε περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ὅπου κατέφυγεν ὁ Δημοσθένης καὶ ἔπιε τὸ κώνειον. Ἡ σήμερ. Πόρος.

Κάλαυρος· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Καλαυρία.

Καλαφάτ(ι)· κωμόπ. τῆς Ρωμουνίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἀντικρὺ τοῦ βουλγ. Βιδδινίου· θέσις στρατηγικωτάτη. Κάτ: 4,500.

Καλαχάρι· μεγάλη νοτιαφρικανικὴ ἔρημος πρὸς Β. τοῦ ποτ. Ὀράγγη. Ὕδωρ σπανιώτατον, θάμνοι ἐλάχιστοι.

Καλαχόρρα· πολίχνη τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Λογρόνιο, πατρὶς τοῦ Ἀγδομηνίκου καὶ τοῦ Κιντιλιανοῦ. Κάτ: 9,000.

Καλγουγὲβ ἢ **-ϊὲβ**· νῆσος τῆς Ρωσίας εἰς τὸν Βόρ. Ὠκεανόν. 3,496 τετρ. χλμ. Τὴν ἐπισκέπτονται μόνον θηρευταὶ ἀλωπέκων καὶ ἄ.

Κάλδερ (Ρ ο β έ ρ τ ο ς)· ἄγγλος ναύαρχος, 1745 — 1818, διακριθεὶς κατὰ τῶν Γάλλων.

Καλδερὼν Δὲ-Λὰ-Βάρκα (Δ ὸ ν Π έ δ ρ ο)· διάσημος ἱσπαν. δραματικός, 1600—1681, σημειώσας ἐποχὴν ἀναγεννήσεως διὰ τὰ ἱσπαν. γράμματα καίτοι ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης. Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φιλοσοφικὸν βάθος τῶν πολυαρίθμων του ἔργων δὲν ἀπαντᾷ ἢ εἰς εὐαρίθμους συγγραφεῖς· τὰ «Ὅπλα τῆς Καλλονῆς», τὸ «Ἐρᾶν μετὰ θέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

νατον» καὶ ἄ. εἶνε ἐμπνεύσεως ἀπροσίτου δυνάμεως καὶ ὕψους.

Καλδερὼν Δὲ-Λὰ-Βάρκα (Βικέντιος)· ἱσπαν. ζωγράφος, 1762—1794, διακριθεὶς ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ.

Καλέντζης (Κωνσταντῖνος)· εἷς ἐκ τῶν προϋχόντων καὶ πλουσιωτέρων ἄμα κατοίκων τῆς Ζακύνθου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς θυσιάσας ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του· χαρακτηριστικώτατον τοῦ ἀνδρὸς εἶνε τὸ ἑξῆς: Ἀφοῦ δὲν τῷ ἐναπέμεινεν οὔτε λεπτὸν πλέον διὰ ν' ἀποστείλῃ πρὸς τοὺς μαχομένους, προσεκάλεσε κατ' οἶκον τὰς γυναῖκας τῆς συνοικίας του, τὰς ὁποίας κύκλῳ καθίσας ἔρριψεν αὐταῖς ὅλα τὰ λινᾶ συνδόνιά του, τραπεζομάνδυλα κλ. καὶ τὰς διέταξε νὰ τὰ κάμουν ξαντὰ, τὰ ὁποῖα ὡστελευτκίαν εἰσφοράν, ἀπέστειλεν εἰς Μεσολόγγιον διὰ τοὺς τραυματίας. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας του ἐφιλοξένησεν εἰς τὸν οἶκόν του τὸν στρατηγὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην μετὰ τῆς οἰκογενείας του, καταφυγόντα ἐν Ζακύνθῳ. Ἐξηκοντούτης ἤδη ἐτελεύτησε περὶ τὸ 1834.

Καλέργης (Δημήτριος)· ἄλλην στρατηγὸς πολὺ διακριθεὶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, 1803—1867. Κατὰ τὴν στάσιν τοῦ 1843 ἦτο μὲ τὸ μέρος τῶν Στασιαστῶν. Ἐπὶ Ὄθωνος διετέλεσεν ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως, ὑπουργὸς εἶτα τῶν Στρατιωτικῶν τὸ 1855—56, καὶ πρέσβυς.

Καλέσα· χ. τοῦ δήμ. Ἁγίου Μύρωνος, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 450.

Καλὴ-άκτή· π. ἐν Κρήτῃ(;). Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπαντᾷ ἔν τινι χειρογράφῳ. Ὁ Pape σημειοῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πόλιν ἐν Σικελίᾳ καὶ οὐχὶ ἐν Κρήτῃ· σημερινὴ ὑπὸ ὄνομα παραπλήσιον εἶνε ἡ «Ἀκτή», κόλπος ἢ παράλ. εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς Κισάμου καὶ τὸ χωρίον «Ἀκτοῦντα» τοῦ δήμου Ἁγ. Πνεύματος τῆς ἐπαρχ. Ἁγ. Βασιλείου.

Καληδονία· ἀρχ. ὄνομα τῆς Σκωτίας, οἰκηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀλληλομαχομένων Σκώτων καὶ Πίκτων.

Καληδονία-Νέα· γαλλικὴ νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ (Ὠκεανία), Α ΒΛ τῆς Αὐστραλίας, σχήματος ἐπιμήκους 300 χλμ. ἐπὶ 50). Κυκλοῦται ὑπὸ νησίδων καὶ βραχοσκοπέλων. Ἔκτ. (μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων της)· 21,000 τετρ. χλμ. Κάτ· 25,000 ἐγχώριοι Νανάκαι καὶ 20,000 λευκοί. Πρωτ. Κουμέα (5,000 κ.). Ἡ νῆσος αὕτη ἀνεκαλύφθη τὸ 1774 ὑπὸ Κούκ.

Καληπερνάνοι· πρωτ. τοῦ δήμ. Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Κύμης. Κάτ. 897.

Καληπερνάνικα· χ. τῆς νήσου Κύθηρα, 2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ. 128.

Καλὴ Συκιά· χ. τοῦ δήμου Λάμπης, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, διοικ. Σφακίων, (Κρήτης). Κάτ: 130.

Κάλλιαρι· οἰκογένεια καλλιτεχνῶν γλυπτῶν, ζωγράφων κλπ. ὧν διαπρεπέστεροι· ὁ Παῦλος, ὁ Βενέδικτος, ὁ Γαβριὴλ καὶ ὁ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κ ά ρ ο λ ο ς, ἀπὸ ΙΣΤ' ἤδη αἰῶνας ἀκμάζοντες.

Καλιάρι· ἡ ποτὲ Κ ά λ α ρ ι ς, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. τῆς νήσου Σαρδοῦς. Πανεπιστήμιον, ἐπισκοπή, μέγας λιμήν, Φρ., ναύσταθμος, ὡρ. μητρόπολις. Κάτ. 41,000· ἡ ἐπαρχ. 13,615 τετρ. χλμ. Κάτ. 430,000.

Καλιγόλας αὐτοκρ. τῆς Ρώμης τὸ 37 υἱὸς τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, ἔκλυτος, νευρασθενικὸς παράφορος καὶ ὠμότατος, ζητήσας νὰ λατρευθῇ ὡς θεός. Διέπραξε πλείστους φόνους καὶ διήρπασε πολλῶν περιουσίας, ἀπέθ. δὲ φονευθεὶς ὑπὸ Χερέα τὸ 41.

Καλιδάσα· ἰνδὸς ποιητὴς τοῦ Α' ἢ Β' μ. Χ. αἰῶνος, καταλιπὼν ἄριστα λυρικὰ καὶ μυθολογ. ποιήματα καὶ δράματα.

Καλικούτ(η)· παράλ. π. τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστάν (Μάδρας), ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Μαλαβάρ· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. Κάτ. 60,000. ἐξ αὐτῆς ὠνομάσθησαν τὰ ὑφάσματα κ α λ ι κ ό.

Κάλιξτος Α' (Ἅ γ ι ο ς)· πάπας τὸ 219. Ἐμαρτύρησε τὸ 223. Ἑορτὴ τὴν 2)14 Ὀκτωβρίου.

Κάλιξτος Β', πάπας τὸ 1119, συλλαβὼν καὶ ἐγκλείσας εἰς μοναστήριον τὸν ἀντιπάπαν Γρηγόριον Η' τὸν Βαλδουῖνον.

Κάλιξτος Γ' ὁ Β ό ρ γ ι α· πάπας τὸ 1455, θανὼν τὸ 1458.

Κάλιξτος Γ', ἀντιπάπας τὸ 1159.

Καλιοντζῆ - Μετόχι· χ. τοῦ δήμ. Π ύ ρ γ ο υ Ψ η λ ο ν έ ρ ο υ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων, (Κρήτης) Κάτ: 60.

Καλιόστρο(ς) - Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς, κ ό μ η ς· τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ἀρκετὰ μυστηριώδους τούτου ἰταλοῦ ἦν Ἰ ω σ ή φ Β ά λ σ α μ ο ς. Κατεδιώχθη ἐπὶ μαγγανείᾳ καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος του περιελθὼν τὴν Εὐρώπην καὶ μεγάλην κτησάμενος φήμην διὰ τὴν γνῶσιν μυστηριωδῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων μερικῶν οὐσιῶν· μετῆλθε συναμα τὸν μάγον καὶ τὸν γόητα καὶ διὰ τοῦ ἀγνώστου τότε ὑπνωτισμοῦ ἐπετέλεσε πολλὰ νομισθέντα θαύματα. Ἀπέθανε ἐν τῇ φυλακῇ 1745 - 1795.

Κάλλιππος· Ἕλλην ἀστρονόμος ἐκ Κυζίκου, καταρτίσας τὸ 331 π.Χ. ἡλιοσεληνιακὸν κύκλον δι' 76 ἔτη.

Κάλιτζ ἢ **Κάλιχ**· π. τῆς ρωσ. Πολωνίας, πρωτ. κυβερνείου. Ἀκμ. βομηχ. Κάτ. 22,000. Τὸ κυβερν. 11,374 τετρ. χλμ. Κάτ. 900,000.

Κάλιτς (Δ α β ί δ)· γερμ. σατυρικὸς ποιητής, 1820-1872, ἱδρυτὴς τοῦ «Κλαδδεραδάτς».

Καλίτσα· τὸ ἕτερον τῶν ἡλειακῶν χ., ὅπερ μετὰ τοῦ Δερβῆ-Τσελεπῆ ἀπετέλεσε τὴν Ἀμαλιάδα (βλ.λ).

Καλίτσα· θερινὰι ἀγροικίαι τοῦ χ. Καλαφατιῶνες τῆς Κερκύρας.

Καλιῶπις· ὅρα Χ α λ ί φ η ς.

Καλιφορνία—Νέα καὶ **Παλαιά**. ἡ μὲν Π α λ α ι ὰ εἶνε μεγάλη Χερσόνησος ἀνήκουσα εἰς τὸ Μεξικόν. Ἔκτ. 143,692 τετρ. χλμ. Χώρα ἡφαιστειώδης κεκαλυμμένη ὑπὸ ὀρέων καὶ πεδιάδων παραγουσῶν σιτηρά, ἀνανάς, ζαχαροκάλαμον, βάμβακα κτλ. Ἔχει καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου, χαλκοῦ,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

χρυσοῦ, θείου κτλ. Πρωτ. Ἀκραμέντο. Κάτ: 36,000 οἱ πλεῖστοι Ἰνδοί.— Ἡ Νέα εἶνε μία ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, Β τῆς προηγουμένης. Ἔκτ. 410,135 τετρ. χλμ. Ἔχει μεγάλας σειρὰς ὀρέων δασοσκεπῶν. Ποταμούς: Σακραμέντον, Ἅγιον Ἰωακεὶμ κτλ. λίμνας πολλάς. Ἄπειρα μεταλλικὰ πλοῦτη χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, κτλ. (5—6 δισεκατομ. φρ. ἐτησίως). Θαυμάσια δένδρα, μαμοὺθ (πολλάκις 350 ποδῶν ὕψους), αἱματόξυλα, ζαχαροκάλαμον καὶ ἄλλα. Ζῷα, φοβερὰς ἄρκτους καγουάρ, λύκους, ρέννας, ἐλάφους, λύγκας, κάστορας· πτηνὰ ἄπειρα. Γεωργίαν ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένην, οἴνους, ἔλαιον, μέταξαν, λίνον κ.τ.λ. Ἐμπόριον μέγιστον: 5,000 ἐργοστάσια μὲ 40,000 ἐργάτας. Σιδηροδρ: 2,500 χλμ. 17,000 βιβλιοθῆκαι καὶ πολυάριθμα σχολεῖα. Διαιρεῖται εἰς 52 κομητείας, ἔχει δὲ πρωτ. τὸ Σακραμέντο καὶ μεγαλειτέραν πόλιν τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον. Κάτ: 1,300,000 ὧν 70,000 Κινέζοι καὶ 30,000 Ἰνδοὶ ὧν οἱ πλεῖστοι νομάδες. Τὸ 1830 εἶχε μόνον 20,000.

Καλιφορνίας-Κόλπος μεγάλη εἰσοχὴ τοῦ Εἰρηνικοῦ εἰς τὰ Δ τοῦ Μεξικοῦ μεταξὺ τῆς ἠπείρου καὶ τῆς χερσον. Παλ. Καλιφορνίας. Μῆκ. 1300 χλμ. Πλ. 150.

Καλκοῦττα· πρωτ. τῶν ἀγγλ. Ἰνδιῶν καὶ τῆς Βεγγάλης ἐπὶ ταῦ Οὐγγλυ, παραποτάμου τοῦ Γάγγου. Καταλαβοῦσα τὴν θέσιν πολλῶν ἰνδικῶν χωρίων, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἑνὸς αὐτῶν, Κάλυ - Κοῦττα. Τὸ εὐρωπαϊκὸν τῆς πόλεως τμῆμα εἶνε μεγαλοπρεπέστατον, δικαιολογοῦν τὴν δοθεῖσαν αὐτῇ ἐπωνυμίαν «ἡ πόλις τῶν ἀνακτόρων». Ἀλλὰ καὶ αἱ παλαιαὶ ἰνδικαὶ συνοικίαι ἤρξαντο νῦν εὐρυνόμεναι καὶ ἐξωραϊζόμεναι. Πρὸς Ν τοῦ κυριωτέρου τῆς πόλεως τμήματος ἐπὶ τοῦ Μαϊντὰν (πεδίου), ὑψοῦται τὸ ὀχυρὸν φρούριον Δουΐλιαμ. Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Μαϊντάν εὑρίσκονται τὰ κυβερνητικὰ οἰκοδομήματα καὶ τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἀντιβασιλέως. Ἐκεῖ κατοικοῦσιν οἱ ἄγγλοι ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι ἔμποροι. Ἐκτὸς τῶν πολλῶν τζαμίων καὶ παγοδῶν ἡ Κ. περιέχει ἐκκλησίας πάντων τῶν χριστ. θρησκευμάτων, πανεπιστήμιον, νοσοκομεῖον, βιβλιοθήκην, θέατρον καὶ τὴν ἐκτάκτου σπουδαιότητος ἀσιατικὴν Ἑταιρείαν. Τὸ κλῖμα εἶνε νοσωδέστατον καὶ οἱ ὑετοὶ ἀθφονώτατοι. Οἱ κατ. εἶνε περὶ τὰς 500 χιλ. ὧν 25 χιλ. Εὐρωπαῖοι, μάλιστα δὲ Ἄγγλοι ἔμποροι, ἀποτελοῦντες τὸ κυριαρχοῦν τῆς Κ. στοιχεῖον. Μετὰ τῶν προαστείων της ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰς 800,000 κατ. Ἡ πόλις αὕτη εἶνε μία τῶν ἐμπορικωτάτων τῆς Ἀσίας καὶ εἷς τῶν σπουδαιοτάτων τοῦ κόσμου λιμένων. Σιδηρόδρομοι ἑνοῦσιν αὐτὴν μεθ' ὅλων τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Ἰνδικῆς.

Κάλλ (Λά)· πολίχνη τοῦ ἀλγερινοῦ νομοῦ Κωνσταντίνας, ἐπὶ ἐπακτίου βράχου. Κάτ. 6,500

Κάλλαισχρος· Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κριτίου, τοῦ ἐπισημοτέρου τῶν Τριάκοντα.

Κάλλαισχρος· υἱὸς τοῦ Διοτί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μου, ἐκ τοῦ ἀττικοῦ δήμου τῶν Καθωκιδῶν.

Κάλλαισχρος· εἷς τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ὀλυμπιείου.

Καλλᾶο· πρωτ. τῆς ὁμων. περουδιανῆς ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, 8 χλμ. Δ τῆς Λίμας. Ἀκρόπολις, ἀκμ. ἐμπόρ., κομψὰ κτίρια. Κάτ. 40,000

Καλ(λ)εργιανά· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 130.

Καλλιάδης· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 480 π. Χ.

Καλλιάδης· Ἕλλην λόγιος ἐκ Κων)πόλεως, ἐπὶ μακρὸν διευθυντὴς τῆς Μεγ. Σχολῆς τοῦ Γένους καὶ τοῦ ἐκεῖ Φιλολογ. Συλλόγου, διακριθεὶς εἰς τὰ γράμματα ἐπὶ πολυμαθείᾳ. Ἀπέθ. τὸ 1896.

Καλλιαννη· πρωτ. τοῦ δήμου Στυμφαλίας (Κορινθία), 10 ὥρ. ἀπὸ Κορίνθου. Εἰρηνοδικ. Κάτ. 370.

Καλλίας· Ἀργεῖος τις ποιητὴς περιλαμβανόμενος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Καλλίας· Μυτιληναῖος γραμματικός, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στράβωνος.

Καλλίας· Συρακούσιος ἱστορικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 316 π. Χ.

Καλλίας· ἕτερος Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, κάτοχος τῆς ρητορικῆς.

Καλλίας· Ἕλλην ἀρχιτέκτων, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Ἀράδῳ, ζῶν ἑκατὸ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς τετάρτης π. Χ. ἑκατ.

Καλλίας· υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον πατέρα.

Καλλίας· υἱὸς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου.

Καλλίας· υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Περσῶν πεμφθεὶς εἰς τὴν Περσίαν ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην.

Καλλίας· ὁ λεγόμενος «Λακκόπλουτος», ὡς ἐν λάκκῳ τινί, κατὰ τὴν παράδοσιν εὑρὼν τὰ χρήματα ἅτινα τὸν κατέστησαν περιφανῆ ἔγγονος τοῦ προηγ. κατ' ἐξοχὴν πλούσιος, λαβὼν εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα τοῦ Περικλέους, τὴν δὲ κόρην του Ἱπποκράτην δοὺς γυναῖκα εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην.

Καλλίας· δαδοῦχος τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ Ἀριστείδου.

Καλλίας· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 81 ὀλυμπ.

Καλλίας· πλούσιος Ἀθηναῖος, δοὺς 50 τάλαντα εἰς τὸν Κίμωνα καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὴν Ἐλπινίκην εἰς γάμον.

Καλλίας· υἱὸς τοῦ Καλλιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 432 π.Χ.

Καλλίας· Χαλκιδεύς, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, τύραννος τῆς Χαλκίδος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Φιλίππου.

Καλλίας· υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου ὁ ἀποκαλούμενος Σχοίνιος, κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 412 π. Χ.

Καλλιγᾶτα· χ. τοῦ δήμου Αειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, 14 ὥρ. ἐπὶ Λακύθρας. Κάτ. 321.

Καλλιγᾶς (Παῦλος)· διαπρεπὴς νομοδιδάσκαλος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, καθηγ. ἐκ τῶν ἐπιφανε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στάτων τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου καὶ συγγραφεὺς ἀκάματος, πολυμαθέστατος, γλαφυρὸς καὶ εἰς ἄκρον πνευματώδης. Θερμὸς ὀπαδὸς τῆς κλασικῆς φιλοσοφίας, ἦτο τόσον φιλόλογος ὅσονκαὶ νομομαθής. Ὁ Καλ. ἀπετόλεϊ νομικὴν ἐξοχότητα τῆς νεωτέρας Εὐρώπης, τὸ δὲ κύριον σύγγραμμά του «Σύστημα Ρωμαϊκοῦ Δικαίου» εἶνε ἓν τῶν ἀρίστων ἀφ' ὅσα ἐγράφησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐλαφρὸν λόγον κατέγινε γράψας τὸν «Θάνον Βλέκαν» καὶ ἄ. Ἀπέθ. ἐν Ἀθήναις ἑβδομηκοντούτης τὸ 1896.

Καλλίδρομον· ὄρος (δυτικὴ συνέχεια τῆς Οἴτης) παρὰ τὰς Θερμοπύλας, σχηματίζον τὰ σύνορα τῶν ἐπικνημιδίων Λοκρῶν καὶ τῆς Θεσσαλίας.

Καλλιέων - ὁ ἡ μ ο ς τῆς Παρνασίδος, τοῦ Νομ. Φωκίδος. Πρωτ: Μ α υ ρ ο λ ι θ ά ρ ι. Ἄλλα χ: Γουρίτσα, Δρέμισα, Καστριώτισσα, Μουσονίτσα Ἄνω καὶ Κάτω, Στρόμη. Κάτ: 4,081.

Καλλιθέα· ὡραῖος συνοικισμὸς ἐκ νεοδμήτων συγκείμενος τὰ πλεῖστον ἐπαύλεων καὶ παραδείσων μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Φαλήρου, 40' ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν μεθ' ὧν συνδέεται διὰ τροχιοδρόμου. Μέγα Ἐθν. Σκοπευτήριον, ἐγερθὲν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν «Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων» τοῦ 1896. Κάτ. 139. Τὸ θέρος τριπλασιάζονται.

Καλλικλῆς· ἕλλην ζωγράφος ζῶν πιθανῶς περὶ τὸ 320 π. Χ.

Καλλικράτης· Σπαρτιάτης, φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς.

Καλλικράτης· υἱὸς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων ἐν ἀρχῇ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Καλλικράτης· Ἀθηναῖος ἀρχιτέκτων, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Ἰκτίνου εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος. Ἔζη κατὰ τὸν Ε' π. Χ. αἰῶνα.

Καλλικράτης· στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἀθηναίων (415 π. Χ.), ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τοῦ Λαμάχου.

Καλλικράτης· Ἀχαιός, προδοὺς καὶ παραδοὺς τὸ 168 π. Χ. τοῖς Ρωμαίοις χιλίους ἐκ τῶν ἐπισήμων συμπολιτῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Πολύβιος.

Καλλικράτης· Ἕλλην ἐκ Τύρου, συγγράψας περὶ τὸ 200 μ. Χ. τὴν ἱστορίαν τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ.

Καλλικράτης· πρωτ. τοῦ δήμ. Κ α λ λ ι κ ρ ά τ ο υ ς, ἐπαρχ. Σφακίων, διοικ. Σφακίων, (Κρήτης). Κάτ: 500.

Καλλικρατίδας· ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων, διαδεχθεὶς τὸν Λύσανδρον καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν.

Καλλικρίτη· μία τῶν Νυμφῶν θυγ. τῆς Κυάνης.

Καλλίμαχος· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.

Καλλίμαχος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 83 ὀλυμπ.

Καλλίμαχος· ἕτερος κατὰ τὸ δ' τῆς 107.

Καλλίμαχος· περίφημος ποιη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς ἐκ Κυρήνης, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Καλλίμαχος· ἕλλην ἀρχιτέκτων γλύπτης καὶ ζωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 540 π.Χ. ἐπινοήσας δὲτὸ κορινθιακὸν κιονόκρανον καὶ θαυμαζόμενος ἐπὶ ἀγχινοίᾳ καὶ ἐφευρετικότητι.

Καλλίνικος· Ἕλλην ἀρχιτέκτων τοῦ Ζ' αἰῶνος ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς Ἡλιουπόλεως, ὁ ἀνακαλύψας τὸ περίφημον «Ἑλληνικὸν Πῦρ» (βλ. λ.).

Καλλίνικος· ἡγούμενος τῆς μονῆς «Κανδήλας» κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὑπηρετήσας ὡς ὁπλίτης· τῆς δὲ μονῆς οὔσης ἀπορθήτου, ἐφύλαττεν ἐν αὐτῇ τὰ πολεμεφόδια καὶ ἐδίδου ἀνάπαυσιν τοῖς τραυματίαις καὶ τοῖς φυγάσι, αὐτὸς οὗτος ἐκτελῶν καὶ χρέη χειρουργοῦ πολλάκις ὡς ἐμπειροτέχνης.

Καλλίνικος (Μοναχός)· ἐν τῇ μον. «Ἁγ. - Μαρίνης» τῆς Βαρβίτσας, ἀκόλουθος τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη κατὰ τὴν ἐπανάστασιν· παρευρέθη ἐν Μεσολογγ. καὶ Τριπολιτσᾷ καὶ ἦν γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Φλεσᾶκος» ἤτοι «μικρὸς Φλέσας», φέρων εἰς τὰς μάχας τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου ὡς ἀσπίδα.

Καλλῖνος· Ἕλλην ῥήτωρ καὶ ποιητής, γεννηθεὶς ἐν Ἐφέσῳ· ἔζη πιθανῶς κατὰ τὴν ἑβδόμην π. Χ. ἑκατ.

Καλλιόπη· ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, μήτηρ τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Λίνου.

Καλλιόπη· ἀρχ. πόλ. τῆς Παρθίας, ἡ κάτ. Καλλιοπεύς.

Καλλιπάτειρα· ἡ καλουμένη καὶ Ἀριστοπάτειρα καὶ Φερενίκη, ζῶσα κατὰ τὴν πρώτην π. Χ. ἑκατ. μήτηρ, θυγάτηρ καὶ ἀδελφὴ πολλῶν ὀλυμπιονικῶν, συγχωρηθεῖσα ὅταν ἀνεκαλύφθη ὅτι παρέστη εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Καλλίπολις· κόρ. τοῦ Ἀλκαθόου

Καλλίπολις· π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου καὶ τοῦ στενοῦ τῶν Δαρδανελλίων, μὲ δύο λιμένας, ὀχυρὸν φρούριον, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον, δεριατουργεῖα κλπ. Ἡ Καλλίπολις εἶνε ἡ πρώτη πόλις ἣν ἐκυρίευσαν οἱ Τοῦρκοι (1357). Κάτ. 25,000 ὧν πλεῖστοι Ἕλληνες.

Καλλιρρόη· περίφημος πηγὴ ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισσοῦ, ἡ ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου Ἐννεάκρουνος καλουμένη.

Καλλισθένης· Ὀλύνθιος, ἀνεψιὸς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀκολουθήσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Καλλίστη· νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἡ ὕστερον Θήρα. Ἐκ ταύτης ὠνομάσθη ὁ σημερ. Δῆμος Καλλίστης (ὅρα κατωτέρω).

Καλλίστης-δῆμος· τῆς νήσου Θήρας, νομ. Κυκλάδων, πρωτ. Π ύ ρ γ ο ς Ἄλλαχ: Βόθων, Γωνιά, Μέσα καὶ Ὄξω Μεσσαριὰ καὶ ἡ Μ ο ν ὴ Προφήτου Ἠλιοῦ. Κάτ: 3,874.

Καλλίστρατος· Ἀθηναῖος ποιητὴς συνθέσας τὸ πολυθρύλητον ᾆσμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος.

Καλλιστὼ· κόρ. τοῦ Λυκάονος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας ἐκ ζηλοτυπίας εἰς ἄρκτον, διότι ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Ἀρκάδα.

Καλλιφῶν· ζωγράφος σάμιος συνεργασθεὶς εἰς τὴν διακόσμησιν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Καλλιφῶνι· πρωτ. τοῦ δήμ. Καλλιφωνίου τῆς Καρδίτσης, ἧς ἀπέχει 2 ὥρ. Κάτ: 580.

Καλλιφωνίας - δ ῆ μ ο ς· τῶν Καλαβρύτων, νομ. Ἀχαΐας. Πρωτ. Κ έ ρ τ ε ζ ι. Ἄλλα χ: Κάνδαλος Λαγοβοῦνη, Σαββανοὺς καὶ Συρμπάνι. Κάτ: 2,777.

Καλλιφωνίου-δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομοῦ Καρδίτσης. Πρωτ: Κ α λ λ ι φ ῶ ν ι. Ἄλλα χ. Γκέρμπεση, Ζαρχανάδες, Ζαΐμη, Καζνέσι, Καζνέσι-Μαγούλα, Κουβανάδες, Λουτρό, Ντελῆ-Βελῆ, Παλιοῦρι καὶ Φίλια. Κάτ: 3,871.

Κάλλο (Νάγγυ—)· κωμόπ. τῆς Οὐγγρ. κομητ. Ζάμπολζ. Κάτ· 5,000

Καλλονή· κωμ. τῆς Μυτιλήνης, κειμένη εἰς τὸ κέντρον περίπου τῆς νήσου. Κάτ. 600.

Κάλμαρ· πρωτ. ὁμων. σουηδ. νομοῦ, ἀντικρὺ τῆς νήσου Ὄελανδ. Ἐπισκοπή, μεγαλοπρεπὴς μητρόπολις, ναυπηγεῖα ἄριστα. Ἐδῶ ἐκηρύχθη τὸ 1397 ἡ ἕνωσις τῶν στεμμάτων Δανίας, Σουηδίας καὶ Νορβηγίας Κάτ. 13,000. — Ὁ νομός. 11.493 ττρ. χλμ. Κάτ. 250,000.

Καλμοῦκοι· λαὸς μογγολικῆς καταγωγῆς, ἀριθμούμενος εἰς 600,000, οἰκῶν δὲ τὸν Κάτω Βόλγαν καὶ τὴν Ζουγγαρίαν, ὁπόθεν ἀπεδήμησαν εἰς Ρωσίαν τὸν Ιζ' αἰῶνα ὡς ἐπιδρομεῖς καὶ κατακτηταί.

Καλμπάχερ (Ἀ ν τ ώ ν.) φιλέλλην γερμανὸς ἐκ Κάλμαρ· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Μαΐου 1851. Ἀπετέλει μέρος τοῦ λόχου τῶν Φιλελλήνων τοῦ ὁποίου συνεμερίσθη τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς κήπους τοῦ Χαϊδαρίου καὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ὑπηρέτησε μετέπειτα εἰς Ἀνατολικὸν ὑπὸ τὸν Ἀστιγγα. Ἀπέθανε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ οὔτε βαθμὸν οὔτε σύνταξιν. Ἀξιόλογος τορνευτὴς μηχανικὸς εἰργάσθη ὡς ἐργοστασιάρχης εἰς τὸν ναύσταθμον τοῦ Πόρου, ὅπου εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐφάνη χρήσιμος. Ἔφερε τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον.

Καλνιτσιέβσκυ (Γ ρ η γ ό ρ ι ο ς)· τελευταῖος Χ έ τ μ α ν (ἀρχηγὸς) τῶν Κοζάκων Ζαπορόγων (βλ. λ.). Φυλακισθεὶς ὑπὸ τῆς Μεγ-Αἰκατερίνης ἀπέθ. τὸ 1774.

Καλογερᾶς (Π α ν α γ ι ώ τ η ς) γαρουσιαστὴς ἐπὶ Δράμαλη ἐκ Μονεμβασίας, καὶ αὐτὸς καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, πολλὰ δαπανήσαντες διὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Φρ. τῆς πατρίδος των μετὰ φιλοτιμίας δὲ προσενεγκόντος τάς τε πολιτικὰς καὶ στρατιωτικάς των ὑπηρεσίας εἰς τὸν Ἀγῶνα

Καλογέροι· χ. τοῦδήμ. Ἀ ν α τ ο λ ῆ ς, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, διοίκ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 100.

Καλόγερος (Β ε λ ι σ ά ρ ι ο ς)· **Καλογεραῖοι**· οἰκογένεια ἐκ Πάργας τῆς Ἠπείρου, ὧν ὁ μνησθεὶς Β ε λ ι σ ά ρ ι ο ς κατῆλθεν εἰς Πελοπόννησον ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς Ἐπαναστά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σεως καὶ ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὸν Κολοκοτρώνην. Πολιτικὰς ὑπηρεσίας προσέφερεν ὁ ἀδελφός του Γεώργιος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Βελισ. εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὸν ἀγγλ. στρατὸν τῆς Ζακύνθου καὶ γνωρισθῆ μὲ τὸν Τζώρτζ, κατετάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰς χιλιαρχίας, ὑπου διεκρίθη ἐπὶ φρονήσει καὶ ἡρωϊσμῷ.

Καλόγερος· ἀκρωτ. τοῦ Ἁγίου Βασιλείου (Κρήτη).

Καλογέρου· χ. τοῦ δήμου Μέρωνος, ἐπαρ. Ἀμαρίου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 210.

Καλογονιώτης (Σακελλάριος) ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Μιστρᾶ τῆς Σπάρτης, διεκρίθη ἐπὶ γενναιότητι καὶ γνώσεσιν εἴς τε τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως καὶ κατὰ τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

Καλοὶ-λιμένες· ἀρχ. ὄνομα ὅρμου ἐπὶ τῆς μεσημβρ. παραλ. τῆς Μεσσαρᾶς. Καὶ σήμερον ὁ ῥηθεὶς ὅρμος ὀνομάζεται διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, κοινῶς Καλολιμνίωνας ἢ Καλολιμιῶνες. Ἦν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ὁρμητηρίων διὰ τὴν ἀπόβασιν ὁπλιτῶν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν πολεμεφοδίων κατὰ τὰς κρητικὰς ἐπαναστάσεις.

Καλόλιμνος· νησὶς παρὰ τὴν Κάλυμνον.

Καλόν· ἀκρ. παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

Καλὸν στόμα· τὸ πρὸς μεσημβρίαν στόμιον τοῦ Δουνάβεως.

Καλονύχτι· χ. τοῦ δήμ. Ρουστίκων, ἐπαρ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 130.

Καλόρρουμα· χ. τοῦ δήμου Ἀκρωτηρίου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 60.

Καλόσδο· φιλέλλην ἐκ Σαρδηνίας. Μετὰ τὴν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην ὅπου ἐπολέμησε, μετέβη εἰς Τουρκίαν, ἔνθα ἔγινε βραδύτερον ἀρχιπρωγυμναστὴς τοῦ ἱππικοῦ, βέης κτλ.

Καλοῦ· χ. τοῦ δήμ. Δαρνῶν, ἐπαρχ. Τεμένους, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη), Κάτ: 100.

Καλούγα· πρωτ. ὁμων ρωσ. Κυβερνείου, ἐπὶ τοῦ Ὄκα, 680 χλμ. ΝΝΑ τῆς Πετρουπόλεως. Ἀρχιεπισκοπή, ἄρισται σχολαί, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπορ. Κάτ: 42,000.—Τὸ Κυβερν· 30,929 κετρ. χλμ. Κάτ. 1, 300,000.

Καλουδιανά καὶ **Γερωνυμιανά**· χ. τοῦ δήμ. Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων, (Κρήτη) Κάτ: 110.

Καλοῦ-Νεροῦ· ὅρμος τῶν Ν. ἀκτῶν τῆς Σητείας (Κρήτη).

Καλοχωραΐτης (Πίσω Ρεῦμα, Μέσα καὶ Κάτω Μετόχι)· χ. τοῦ δήμου Κισσῶν, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης,) Κάτ: 80.

Καλὸ-χωριό· χ. τοῦ δήμ. Ἀρχαλοχωρίου, Ἐπαρ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη), Κατ: 150.

Καλὸ-χωριὸ· χ. τοῦ δήμ. Ἐπισκοπῆς, Ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης) Κάτ: 400.

Καλὸ-χωριὸ· χ. τοῦ δήμ. Κρητσᾶς, Ἐπαρ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασηθίου, (Κρήτης). Κάτ: 350.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καλὸ - χωριὸ· χ. τοῦ δήμ. Χ α ν τ ρ ᾶ, Ἐπαρ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, (Κρήτης), Κατ: 150.

Κάλπι· π. ὀχυρὰ τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστάν, ἐπὶ τοῦ Ντζεμνᾶ, ἱδρυθεῖσα τὸν ΙΕ' αἰῶνα. Κάτ. 15,000.

Καλτεζὰ(—ζαί)· χ. τοῦ δήμου Καλτεζῶν. Κατ. 316.

Καλτεζῶν-δῆμος· τοῦ Νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Κ ο λ λ ί ν α ι ς. Ἄλλα χ: Ἀγριάκωνα, Καλτεζιά, Κάτω Κολλίναις, Κουβέλια. Κάτ: 2,431.

Καλύβαις· χ. τοῦ δήμ. Ἀ ρ μ έ ν ω ν, Ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης) Κάτ: 550.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Κ ι σ σ ῶ ν, Ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης), Κατ: 100.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Σ κ ι ν ι ᾶ, Ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κατ: 160.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Ἀγρινίου. Κατ: 843.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Αἰδηψίων.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Βοΐδης.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Βουφράδος.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Δολιανῶν.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Δρυμίας.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Ἡραίας. Κάτ: 239.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Ἰθώμης.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Καρυᾶς.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Καρνίων.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Καρυστίων. Κάτ. 408.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Κτρέως. Κάτ. 110.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Καρυουπόλεως. Κάτ. 253.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Καλαμῶν. Κάτ. 902.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Κερπινῆς.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Καστανέας.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Θορικίων. Κάτ. 1037.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Λαμιέων. Κάτ. 262.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Λαρύμνης.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Λυκοσούρας. Κάτ. 253.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Λευκασίου.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Μονεμβασίας. Κάτ. 44.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Νηλείας.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμ. Ὀρχομενοῦ.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου Κάτ: 223.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Σελλασίας. Κάτ: 143.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ: 200.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμ. Σκιλλοῦντος. Κάτ: 251.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος, Κάτ: 97.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Τιθορέας.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Πτελεατῶν.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Φενεοῦ. Κάτ: 550.

Καλύβια· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Φαρῶν.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας. Κάτ: 165.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Λαρίσης. Κάτ: 62.

Καλύβια. (Βαρθολομηοῦ)· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων. Κάτ: 120.

Καλυβιανὰ (Νέα Χωριὰ καὶ Ἀζογυρές)· χ. τοῦ δήμ. Μεσογείων, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων, (Κρήτης)· Κάτ: 420.

Καλύβος· χ. τοῦ δήμ. Γαράζου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτης). Κάτ: 250.

Καλύδναι· νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Τρωάδος καὶ Τενέδου, ἐξ ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο ἰδίως Καλυδνή.

Καλυδὼν· ἀρχ. πόλ. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῷ Εὐήνῳ ποταμῷ ἐπὶ λόφου τοῦ Ἀρακύνθου ὄρους, περίφημος ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων διὰ τὴν ἐκεῖ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Καλυδῶνα· χ. τοῦ δήμου Ἀράχνης τῆς Βορ-Τριφυλίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ζαχάρως. Κάτ: 658.

Καλύκαδνος· ποτ. τῆς Τραχείας Κιλικίας. Ὄσημ. Γκαϊκ-Σοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἐπνίγη ὁ αὐτοκρ. Φρειδερῖκος Α'.

Κάλυμνα· μία τῶν Σποράδων νήσων, νῦν Κάλυμνος, πλησίον τῆς Κῶ.

Κάλυμνος· νῆσος τῶν ἀκτῶν τῆς Μικρ. Ἀσίας, μεταξὺ Κῶ καὶ Λέρου· βουνώδης ἔχουσα ὁμών. κωμόπ. (Χώρα) καὶ 10,000 Ἕλληνας ναυτικοὺς καὶ σπογγαλιεῖς. Εἶνε ἴση περίπου μὲ τὴν Κέαν, χωρίζεται δὲ τῆς χερσον. τοῦ Ἁλικαρνασσοῦ διὰ τοῦ πορθμοῦ Διαπόρου.

Κάλυνδα· πολ. παραθαλάσσια τῆς Καρίας, ἧς οἱ κάτοικοι μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δαμασιθύμου ἦσαν σύμμαχοι τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι.

Καλυψὼ· νύμφη, κόρ. τοῦ Ἄτλαντος οἰκοῦσα ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας, ἔνθα ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ναυσίθεον καὶ τὸν Ναυσίνοον.

Κάλῦα· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ: 201.

Καλφενίκο· χ. τοῦ δήμου Μακρυνείας. Κάτ: 212

Κάλχας· υἱὸς τοῦ Θέστορος ἐκ Μεγάρων, περίφημος μάντις ἐν τῷ πρὸ τῆς Τρωάδος ἑλληνικῷ στρατοπέδῳ.

Κάλχος· βασιλεὺς τῶν Δαυνίων ὅστις ἀγαπήσας τὴν Κίρκην ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς ὅτε εὑρίσκετο ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ μετεμορφώθη καὶ οὗτος ὑπ' αὐτῆς εἰς χοῖρον.

Καλῶν-Νερῶν – ὄρμος· ἐπίνειον τοῦ δήμου Μηλεῶν τοῦ Πηλίου (Μαγνησία), μετά τινων ἀγροικιῶν, τελωνιακοῦ σταθμοῦ καὶ ἐμπορικῶν ἀποθηκῶν. Κάτ: 92.

Κάμ(Διέγο)· πορτογάλος θαλασσοπόρος, ἀνακαλύψας τὸν ἀφρικαν. ποτ Ζαΐραν καὶ ἐξερευνήσας τὸ Κογκὸ (1484).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κάμα· παραπότ. τοῦ Βόλγα ἐν Ρωσίᾳ, καταρρέων εἰς τῶν Οὐραλίων. Μῆκ: 1500 χλμ.

Κάμα ἡ Καμᾶ· Ἰνδικὴ θεότης, ἀντίστοιχος τῷ ἑλλην. Ἔρωτι.

Καμαλδόλι· κώμη τῆς ἰταλ. Τοσκάνας, ὅπου περιώνυμ. μονὴ τοῦ 1212, τῶν ἰδεολόγων καὶ πνευματικὴν διαγόντων ζωὴν «Καμαλδούλων».

Καμάρα· χ. τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας, 1]2 ὥρ. ἀπὸ Καστελλάνους. Κάτ: 289.

Καμάργκ· δ έ λ τ α τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ροδανοῦ, ἐκτάσεως 450 τετρ. χλμ., ὅπου παράγονται ἐξαιρέτου ποιότητος σιτηρὰ καὶ φύονται δένδρα τεραστίου ὕψους. Λειμῶνες θαυμάσιοι μὲ 200,000 πρόβατα.

Καμάρα· θέσις 1 ὥρ. ἀπὸ Σκουτάρι τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τοῦ Γυθείου.

Καμάρα· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 393.

Καμάρα· ἀρχ. π. ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῆς Β. παραλίας κειμένη, κατὰ Στεφ. Βυλάντιον. Ὁ κάτ. Κ α μ α ρ ί τ η ς ἢ κατ' ἄλλους Κ α μ α ρ α ῖ ο ς.

Καμάρα Κουμούλη· χ. τοῦ δήμ. Σ π η λ η ᾶ ς, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 180.

Καμάραις· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καλύβια - Σαλμενίκου. Κάτ: 444.

Καμάραις· γεωργικαὶ ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ναούσης τῆς Πάρου. Κάτ: 14.

Καμάραις· χ. τοῦ δήμ. Κ ι σ σ ῶ ν, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης), Κάτ: 230.

Καμαρέ· λιμὴν τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Ναυπηγεῖα, περίεργα σπήλαια. Κάτ. 2,003.

Καμάρελα· ἡ ΜΑ ἄκρα τῆς Κρητικῆς νήσου Ταύδου.

Καμαρές· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϊρόν· χαλκωρυχεῖα, σιδηροῦχα ὕδατα. Κάτ: 2,325.

Καμάρι· θέσις 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χώρας τῆς νήσου Ἀμοργοῦ.

Καμάρι· θερινὴ ἀγροικία τοῦ χ. Καλαφατιῶνες τῆς Κερκύρας.

Καμάρι· περιοδικῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς νήσου Νάξου, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεύκαις.

Καμάρι· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ξυλόκαστρο. Κάτ: 300.

Καμάρι· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τριπόλεως. Κάτ: 502.

Καμάρι· διαρκῶς οἰκουμένη θέσις, 3 ὥρ. ἀπὸ Καθενούς τοῦ δήμου Ληλαντίων τῆς Εὐβοίας.

Καμάρι· χ. τοῦ δήμ. Τ υ λ ί σ ο υ, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 150.

Καμάρια· 1 ὥρ. ἀπὸ Ξηροχώρι τῆς Βορ. Εὐβοίας, δημοτ. σχολεῖον. Πρωτ. τοῦ δήμου Τελεθρίου. Κάτ: 469.

Καμάρια· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μεθώνης. Κάτ: 115.

Καμάρια καὶ Ἀνδονοί· χ. τοῦ δήμ. Κ α μ π α ν ο ῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοίκ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 110.

Καμάριζα· κωμόπ. τῆς περιφ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χῆς τοῦ Λαυρείου (δῆμος Λαυρεωτικῆς), ὅπου σπουδαιότατα μεταλλεῖα ἐν οἷς ἐργάζονται περὶ τοὺς 2,500 ἐργάται. Κάτ: 3,145.

Καμαρίτσα· χ. τοῦ δήμου Μεσαπίων τῆς Εὐβοίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ψαχνά. Κάτ: 313.

Καμαρίτσα· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 169.

Καμάρτζος· χ. τοῦ δήμ. Μεσογείων, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 60.

Καματερριάδες· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Εὐβοίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καμάρια. Κάτ: 247.

Καματερό· χ. τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, 1 ὥρ. ἀπὸ Μενίδι. Κάτ: 264.

Κάμβαικ· πρωτ. μουσουλμαν. ἡγεμονίας ἐν Ἰνδοστὰν, ὑποτελοῦς τοῖς Ἄγγλοις, ἐπὶ τοῦ ὁμων. κόλπου Β τῆς Βομβάης. Κάτ: 40,000.

Καμβασερὲς (Ρεζὶς δὲ-)· γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1753-1824, ἐκ τῶν συνταξάντων τὸν «Ἀστικὸν Κώδικα». Ὁ ἀδελφός του Στέφανος ἦν ἀρχιεπίσκοπος Ρουὲν. 1756—1818, ὁ δὲ ἀνεψιός του Δουξ πατρίκιος τῆς Γαλλίας ἐπὶ Λουδοβ-Φιλίππου.

Καμβὲρ (Ροβέρτος)· μουσικὸς τῆς αὐλῆς Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς, 1628;-1667.

Καμβὸ· θερμοπηγαὶ καὶ θεραπευτήρια τῶν Πυρηναίων. Κάτ: 1,811.

Καμβουσάτα· χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀσπρογέρακα. Κάτ: 90.

Καμβυσέϊκα· θέσις 2 ὥρ. ἀπὸ Λεωνιδίου τοῦ δήμου Λιμναίου τῆς Κυνουρίας.

Καμβύσης Α', περσιστί: **Καμπούζια**· βασιλεὺς τῆς Περσίας, πατὴρ Κύρου τοῦ Μεγάλου, ζήσας περὶ τὸ 595 π. Χ. Ἄγνωστα τὰ κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ.

Καμβύσης Β'· βασιλ. τῆς Περσίας, 530-522 π. Χ. Υἱὸς τοῦ Μεγ. Κύρου, καταλαβὼν τὸν θρόνον διὰ δολοφονίας τοῦ συμβασιλέως ἀδελφοῦ του Σμέρδις. Ἐνίκησε τοὺς Αἰγυπτίους, κατέλαβε τὴν Μέμφιν, ἀλλὰ τὰ στρατεύματά του κατεστράφησαν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ὑπῆρξε βασιλεὺς ὠμότατος καὶ ἀπανθρωπότατος, φονεύσας καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του.

Κάμδεν ἢ Καϊμδεν (Οὐίλλιαμ)· ἄγγλος ἀρχαιολόγος, 1551—1623. Διὰ τὴν ἐμβρίθειάν του ὠνομάσθη «Ἄγγλος Παυσανίας».

Κάμειρος· πόλ. ἀρχ. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ρόδου, κτησθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καμείρου.

Κάμειρος· ὄρα Κάμιρος.

Κάμειρος· υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ἔγγονος τοῦ Ἡλίου, βασιλεύσας τῆς Ρόδου μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν του.

Καμελιαῖς· ἀκρωτ. τοῦ Μονοφατσίου (Κρήτη).

Κάμελφορδ· χ. τῆς ἀγγλ. Κορνουαλίας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ βασιλ. Ἄρθουρ. Κάτ: 1,000.

Κάμεν· κωμόπολις τῆς πρωσικ. Βεστφαλίας· χυτήρια. Κάτ: 5,000.

Κάμενα· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας, 2 ὥρ. ἀπὸ Λάλα. Κάτ: 183.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Καμένετζ ἢ Καμένετζ - Πόδολσκ· πρωτ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου τῆς Ποδολίας, 1250 χλμ. Ν ΝΑ τῆς Πετρουπόλεως· ἀρχιεπισκοπή, καθολ. ἐπισκοπή, ἀρμεν. ναός, ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 38,000.

Καμενιάνους (’ς τοὺς)· χ. τοῦ δήμου Ἀρσανείας τῶν Καλαβρύτων, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Σοπωτό. Κάτ: 247.

Κάμεντζ· πολίχνη τῆς Σαξονίας. Κάτ: 8,000.

Κάμεντζ· κωμόπ. τῆς πρωσ. Σιλεσίας. Κάτ: 4,000.

Καμεράριος (Ἰ ω α κ ε ί μ)· γερμ. ἑλληνιστὴς καὶ λατινιστής, 1500-1574, ἀναδιοργανώσας τὰ πανεπιστήμια Τύβιγγεν καὶ Λειψίας. Κατέλιπε μεταφράσεις πολλῶν ἑλλήνων καὶ λατίνων.

Καμεράριος (Ἰ ω α κ ε ί μ)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1534-1598, διαπρέψας ὡς ἰατρὸς καὶ ἀφεὶς ἄριστα ἔργα.

Καμεράριος (Ρ ο δ ό λ φ ο ς Ἰ ά κ ω β ο ς)· τῆς αὐτῆς οἰκογεν. μὲ τοὺς προηγ. 1665-1721, πρῶτος βοτανικὸς ταξινομήσας τὰ φυτὰ κατὰ γένη.

Καμερῖνο· πολίχνη τῶν ἰταλ. Μαρχιῶν. Ἀρχιεπισκοπή, πανεπιστήμιον, μεταξουργεῖα. Κάτ. 8,000.

Καμερῖνος· λατῖνος ἐπικὸς ποιητής, σύγχρονος τοῦ Ὀβιδίου.

Κάμερον (Ἰ ω ά ν.)· Ἄγγλος προτεστάντης θεολόγος, 1580—1626, πολέμιος καλβινιστικῶν θεωριῶν περὶ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Κάμερον (Ἀ ρ χ ι β ά λ δ ο ς)· θερμὸς σκώτος πρεσβυτεριανός, 1620; —1680, ἐξεγείρας τοὺς συμπατριώτας του κατὰ Καρόλου Β’ ἅτε μὴ ἀναγνωρίζων τὴν ἐξουσίαν τῆς βασιλείας ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς ἐκκλησίας· μετά τινας ἐπιτυχίας κατετροπώθη καὶ ὁ στρατός του ὑπὸ τοῦ δουκὸς Μόνμουθ καὶ αὐτὸς ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ.

Κάμερον (Β έ ρ ν ε ϋ - Δ ό β ε τ τ)· ἄγγλος ναυτικὸς καὶ ἐξερευνητής, 1844—1894, διατρέξας τὴν κεντρώαν Ἀφρικὴν ἐπὶ τρία περίπου ἔτη καὶ καταλιπὼν πολυτίμους ἐντυπώσεις καὶ περιγραφὰς χωρῶν τελείως ἀγνώστων.

Καμερούν· μέγα ποταμόστομα τοῦ κόλπου τῆς Γουϊνέας (Βιάφρα) δεχόμενον τὰ ὕδατα πλείστων ποταμῶν. Τεράστιαι ποσότητες ὀστρακοδέρμων.

Καμερούν· ἠφαιστειώδης ὀρεινὸς κόμβος τοῦ μυχοῦ τοῦ κόλπου τῆς Γουϊνέας. Ὑψ. κορυφή, Μόγγο-Μᾶ-Λόμπα, 3,950. μ.

Κάμερουν· γερμαν. κτῆσις τοῦ 1885 περὶ τὸ προηγ. ποταμόστομα, 421,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 650,000 ἄπαντες σχεδὸν νηγρῖται βαντοῦαι. Κλῖμα νοσηρόν, γαῖαι εὐφορώταται. Πρωτ. Κ ά μ ε ρ ο υ ν ἐπὶ τοῦ Οὐουρί.

Καμήλα ἀκρωτ. τῆς ΝΑ Λακωνίας πρὸς Β τοῦ Μαλέα.

Καμηλάρι· χ. τοῦ δήμ. Τ υ μ π α κ ί ο υ, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτη), Κατ: 350.

Καμίλλη· δεινὴ ἡρωΐς, θυγ. τοῦ βασιλ. τῶν Βόλσκων Μητάβου, ἡρωΐς τῆς «Αἰνειάδος».

Καμίλλη· ἀδελφὴ τῶν Ὁρατίων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καμίλλη· (Ἁγία)· γαλλὶς εἰδωλολάτρις ἐκχριστιανισθεῖσα ὑπὸ Ἁγ-Γερβασίου. Ἀπέθ. τὸ 437. Ἑορτὴ 3 Μαρτίου.

Κάμιλλος (Ἅγιος)· τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐξ' Ἀβρουζίων τῆς Ἰταλίας, θανὼν τὸ 1614· ἑορτὴ τὴν 4 Ἰουλίου (ν).

Κάμιλλος (Μάρκος Φούριος) ρωμαῖος στρατηλάτης οὗ ἡ ἱστορία βρίθει μύθων. Τὸ 396 π. Χ. ἐγένετο Δικτάτωρ καὶ ἐνίκησε τοὺς Βόλσκους, τοὺς Ἑρνικοὺς καὶ τοὺς Γαλάτας. Ἀπέθ. ἐκ λοιμοῦ τὸ 365.

Καμίλλο (Φραγκίσκος). Ἱσπανὸς ζωγράφος, 1610—1671, ὁ γράψας τὰς εἰκόνας τῶν βασιλέων εἰς τὴν μεγ. πινακοθήκην τοῦ Μπουέν-Ρετίρο.

Κάμινα· χ. τοῦ δήμου Θυάμου τῆς Ἀκαρνανίας, Κάτ: 153.

Καμινὰδ (Ἀλέξ-Φράγκ.). γάλλος ζωγράφος, 1783—1862. διακριθεὶς εἰς ἱστορικὰ καὶ ἐκκλησιαστ. θέματα.

Καμινάδες· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης τῆς Θεσσαλίας, ἐγγύτατα τῆς πόλ. Κάτ: 529.

Καμινάκι· χ. τοῦ δήμου Ψυχροῦ, ἐπαρχ. Λασηθίου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτη), Κάτ: 350.

Καμιναρᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, 3/4 ὥρ. ἀπὸ Χαυδᾶτα. Κάτ: 1,000.

Καμινάρι (τοῦ)· θέσις, 5 1/2 ὥρ. ἀπὸ Δολιανῶν τῆς ΝΑ Ἀρκαδίας.

Καμίνια· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος, 20' ἀπὸ Ξηροκάμπου. Κάτ: 400.

Καμίνια· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 90.

Καμήνια· παράλ· χ. τοῦ Πατραϊκοῦ Κόλπου ἐν τῷ δήμῳ Πατρέων, ὅπου πολλαὶ κάμινοι. 3 ὥρ. ἀπὸ Πάτρας. Κάτ: 172.

Καμινίτσα (**Καμεν-**)χ. τοῦ δήμου Μυλάοντος τῆς Γορτυνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Μαγούλιανα. Κάτ: 338.

Καμινίτσα ἢ**Καμεν-**χ.τοῦ δήμου Πατρέων, 3 ὥρ. ἀπὸ Πάτρας, ἐξ οὗ ὁ Πεῖρος ὠνομάσθη κοινῶς Ποτάμι τῆς Καμιν. Κάτ: 142.

Κάμιρος· ἀρχαία ὀνομασίας τῆς Ἱεραπύτνης. Ὄρα Ἱεράπυτνα.

Κάμι(ς)· ἡμίθεοι τῆς ἰαπωνικῆς μυθοθρησκείας.

Καμισιανά· χ. τοῦ δήμ. Σπηλιᾶς, Ἐπαρ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτη) Κάτ: 300.

Καμῖτς ἢ Καμὲσχ-ὅρμος(=τῶν Καλάμων)· ἐν Κριμαίᾳ, ὅπου οἱ Γάλλοι ἤγειραν φρ. καὶ πόλιν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, 1854—55.

Κάμμα· γαλάτις καλλονὴ νυμφευθεῖσα τὸν τετράρχην Σινᾶτον, δολοφονηθέντα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Σινάρικος, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀπέθ. μετ' ἐκείνης ἐν τῇ τελέσει τῶν γάμων των ἐκ δηλητηρίου, ὅπερ ἡ Κάμμα εἶχεν ἀναμίξει εἰς τὸν οἶνον τῆς γαμηλίου σπονδῆς.

Καμνάϊ· χ. τοῦ δήμου Ἀθαμάνων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων, 3 ὥρ. ἀπὸ Γαρδίκι. Κάτ: 346.

Καμονὰ ἢ Πικουλάτικα· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τοῦ χ. Κυνοπιάστες τῆς Κερκύρας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Καμοῦϊντς (Λουδοβ.) περιφανὴς πορτογάλος ποιητὴς 1525;—1579; ἐξ εὐγενοῦς ἀλλὰ πτωχῆς οἰκογενείας, ἐξορισθεὶς δι' ἔρωτά του πρὸς τὴν αὐλικὴν Αἰκατερίνην Ἀταΐδε. Μεταβὰς εἰς Ἰνδίας καὶ Μακᾶο, ἔζησε βίον στερήσεων. Ἰαβαναῖος δοῦλος λέγουν ὅτι συνήθροιζε δι' αὐτὸν ἐλέη εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Λισβόννας ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του κατόπιν φοβεροῦ ναυαγίου παρὰ τὴν Γόαν. Ἔξοχον ἔργον του εἶναι αἱ «Λουσιάδες», ἔγραψε δὲ καὶ ᾠδάς, ἐλεγεῖα, σατύρας καὶ τραγῳδίας. Ἀπέθ., ὡς λέγεται, ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῶν πάντων στερούμενος.

Καμούς· οἶκος ἀρχαίων εὐπατριδῶν ἐκ Βουργουνδίας, οὗ διαπρεπέστερα μέλη: ὁ Περρονό, 1470—1550, κυβερνήτης Ὀξόννης,—ὁ Γοδεφρεῖδος, 1539—1626, σύμβουλος Ἑρρίκου Γ',—ὁ Πέτρος 1582—1653, ἐπίσκοπος Βελλεῦ καὶ δοκιμώτατος μυθιστοριογράφος,—ὁ Νικόλαος, πρόεδρος τοῦ Νορμανδικοῦ κοινοβουλίου, —ὁ Μακέ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προηγ. καὶ ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς ἐν Ρουὲν Ἀκαδημείας.

Καμοὺς (Κ.-Στ.-Λουδοβ)· γάλλος μαθηματικός, 1699—1768.

Καμοὺς (Ἀρμάνδος-Γάστων)· γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1740—1804.

Καμπάνας-Μονή· διαλελυμένη τοῦ δήμου Κασθαναίας τῆς Ἀγυιᾶς. Κάτ: 1.

Καμπανᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. 3/4 ὥρ. ἀπὸ Φισκάρδο. Κάτ: 25.

Καμπανέλλα (Θωμᾶς)· ἰταλὸς φιλόσοφος, 1568—1639, δομινικανός, πολέμιος τῆς σχολαστικῆς φιλοσοφίας, καταδικασθεὶς ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τῶν Ἱσπανῶν καὶ καταφυγὼν εἰς Γαλλίαν ὅπου ἔτυχε τῆς προστασίας τοῦ Ρισελιέ. Κατέλιπε πολυάριθμα ἔργα.

Καμπάνη· χ. τοῦ δήμ. Ἀκρωτηρίου, ἐπαρχ. Κυδωνίας. Διοικ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 50.

Καμπανία· χώρα τῆς μέσης Ἰταλίας εὐφορωτάτη, εἰς ἣν περιέχεται ἡ νῦν Νεάπολις.

Καμπανία· ὄρα Σαμπάνι.

Καμπανία· ἀρχ. ἰταλ. χώρα τῶν Ὀπικῶν καὶ τῶν Ἐτρούσκων. Ἡ σημερινὴ Καμπ. 17,995 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,300,000, περιλαμβ. τὰς ἐπαρ. Νεαπόλεως, Καζέρτε, Βενεβέντου, Ἀβελλίνου καὶ Σαλέρνου τῆς Νοτ. Ἰταλίας.

Καμπάνια· πολίχνη τῆς ἰταλ. Καμπανίας. Ἐπισκοπή. Κατ: 7,000.

Καμπανιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρόν. Κάτ: 1,307.

Καμπανοῦ· πρωτ. τοῦ δήμου Καμπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 310.

Καμπαδαῖοι (Δημήτριος καὶ Παναγιώτης)· Ζακύνθιοι ὁπλαρχηγοὶ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, συγκρουσθέντες πρὸς τὴν ἀγγλ. φρουρὰν καὶ δραμόντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου διεκρίθησαν κατὰ τῶν τούρκων τοῦ Λάλα καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, πεσόντες ἀμφότεροι κατὰ τὸν πόλεμον.

Καμπάση (τοῦ) χ. τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χαντζῆ. Κάτ: 82.

Κάμπε ('Ι-Έρρικος)· γερμανὸς συγγραφεύς, 1746—1818, γράψας ἰδίως παιδαγωγικὰ καὶ διδακτικὰ ἔργα.

Κάμπελλ· διάσημος πολεμικὴ σκωτικὴ πατριὰ τῆς κομητείας Ἀργαΐλ, μεγάλως δράσασα κατὰ τῶν Νορβηγῶν τὸν ΙΓ' αἰῶνα.

Κάμπελλ (Ντζών)· σκῶτος συγγραφεύς, 1708—1775, διακριθεὶς εἰς ἱστορικὰς μελέτας.

Κάμπελλ (Γεώγιος)· σκῶτος συγγραφεύς, 1719—1796, γράψας «Φιλοσοφίαν τῆς ρητορικῆς» καὶ ἄ

Κάμπελλ (Θωμᾶς)· σκῶτος ποιητής, 1777—1844, διακριθεὶς ὡς διδακτικὸς καὶ λυρικός. Διωργάνωσε καὶ τὸ πανεπιστ. τοῦ Λονδίνου.

Κάμπελλ (Κόλιν)· σκῶτος στρατηγ. 1792—1863, διακριθεὶς ἐν Ἱσπανίᾳ, Κίνᾳ, Ἰνδίαις καὶ Κριμαίᾳ.

Κάμπελλ (Νῆσος)· ἔρημος καὶ ἡφαιστειώδης ἀκτὴ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, 639 χλμ. Ν τῆς Νέας-Ζηλανδίας πρὸς τὸν Νότ.-Παγωμ.-Ὠκεανόν. Ἀνήκει εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Κάμπελλτάουν (=Πόλις τοῦ Κάμπελλ)· πολίχνη τῆς σκωτικῆς κομ. Ἀργαΐλ. Ἁλιείας ρέγγας. Κάτ: 8,000.

Κάμπεν· π. τῆς ὁλλανδ. ἐπαρχ. Ὄβερ-Ὕσελ, ἐπὶ τοῦ Ὕσελ ἐφ' οὗ γέφυρα 256 μ., ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 20,000.

Καμπενών (Λουδοβ.)· γάλλος στρατηγός, 1819—1891, ἐξορισθεὶς καὶ ὑπηρετήσας εἰς Τύνιδα, μεθ' ὃ ἀνέκτησε τὴν θέσιν του καὶ διεκρίθη ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Κίνᾳ.

Καμπενών Βικέντιος· γάλλος ποιητής, 1772—1843.

Κάμπερ (Πέτρος· ἰατρὸς καὶ φυσιολόγος ὁλλανδός, 1722—1789, καταλιπὴν δοκιμώτατα ἔργα ἀμφοτέρων τῶν κλάδων.

Καμπέχ(η)· πρωτ. ὁμων. μεξικανικῆς πολιτείας, ἐπὶ τοῦ ὁμων. κόλπου· φρ., καλὸς λιμήν, ἀκμ. ἐμπόρ. ἰδίας καμπεχιανοῦ αἱματοξύλου. Κάτ: 20,000.—ἡ πολιτ: 56,462 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000.

Κάμπη· τέρας φοβερόν, φυλάττον τοὺς Κύκλωπας εἰς τὸν ἅδην καὶ φονευθὲν ὑπὸ τοῦ Διός.

Καμπιά· χ. τοῦ δήμου Διρφύων τῆς Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Στενῆς. Κάτ: 378.

Καμπιά· συνοικισμὸς τοῦ χ. Τέρνου τῆς Εὐρυτανίας.

Καμπιά· θέσις 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δαυλείας τῆς Λεβαδείας.

Καμπιά· χ. τοῦ δήμου Στερχειάδος τῆς Φθιώτιδος, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγᾶ. Κάτ: 346.

Καμπιά (μετὰ Νικηθιανῶν)· χ. τοῦ δήμ. Ἀρμένων. Ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 70.

Καμπιστρών (Ἰω. Γαλέρ)· γάλλος δραματογράφος, 1656—1728.

Καμπλόμπασι· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσσης τῆς ΝΑ Θεσσαλίας 3)4 ὥρ. ἀπὸ Δουβλατάν. Κάτ: 10.

Καμπόζ· παλαιὸν ὄνομα τοῦ ἰνδοσινικοῦ πότ. Μέ-Κόγκ.

Καμπόζη (Βασίλειον)· διαμέρισμα τῆς γαλλ. Ἰνδοκίνας, μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ξὺ Σιὰμ καὶ Κοχιγκίνας. 100,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 1.600,000. Πρώτη πρωτ. Οὐδόγκ, εἶτα δὲ τὸ Πνόμ-Πέγχ. Ποτὲ τμῆμα ἰσχυροτάτης ἐπικρατείας ἱδρυθείσης ὑπὸ τῶν Χμήρων. Τὸν ΙΖ'-ΙΘ' αἰῶνα κατόπιν δεινῶν ἀγώνων ἡ χώρα προσηρτήθη εἰς τὸ Σιὰμ, εἶτα περιῆλθεν εἰς τὴν διάκρισιν δεσποτικωτάτων τινῶν μανδαρίνων, ἀπὸ δὲ τοῦ 1863 εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν γαλλ. προστατευτικὴν ἐπικυριαρχίαν. Διαιρεῖται εἰς 8 ἐπαρχ: Πνόμ-Πέγχ, Κάμποτ, Πουρσάτ, Καμπόγγ-Χάγγ, Κρατιέ, Καμπόγγ-Θόμ, Βανὰμ καὶ Κραουχμάρ.

Κάμποι (-μπί)· χ. τοῦ δήμου Ναφθίων τῆς Ζακύνθου. 1 1|2 ὥρ. ἀπὸ Κοιλιωμένο. Κάτ: 113.

Κάμποι· μετὰ Τσακίστρας Γέρου Πρίνου, Κατσουλιανῶν καὶ Μεσουδιανῶν· χ. τοῦ δήμ. Κεραμειῶν, ἐπαρχ. Κυδωνίας. Διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ. 520.

Καμπανὸ· τὸ ποτὲ Πακώνιον· Β ἄκρα τῆς Ἄνδρου.

Καμπομανὲς (Δὸν Πέδρο - Ροδρίγουες)· ἱσπανὸς μεγιστάν, 1723 - 1802. ὑπουργὸς καὶ σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας διαπρέψας ὡς οἰκονομολόγος.

Καμπομπάσσο· ποτὲ πρωτ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Σάννιο ἢ Μολίζε. Κολλέγιον. Ἤδη πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Ἀβρούζια καὶ Μολίζε. Κάτ: 16,000. — ἡ ἐπαρχ. 4,604 τετρ. χλμ. Κάτ: 400,000.

Καμπὸν (Κάρολος - Ἀντώνιος)· γάλλος ζωγράφος, 1802 - 1875, διακριθεὶς εἰς διακόσμησιν θεάτρων.

Καμπὸν· (Ἰωσήφ)· γάλλος πολιτικὸς ἀνήρ, 1754 - 1820. Μέλος τοῦ Νομοθετικοῦ καὶ τῆς Συντακτικῆς κατὰ τὴν Γαλλ. - Ἐπανάστασιν, ψηφίσας ἀνεκκλήτως τὸν θάνατον Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ', κατηγορήσας δ' εἶτα τὸν Ροβεσπιὲρ καὶ ἐξορισθεὶς τὸ 1816. Κατέλιπεν ἀξιόλογά τινα ἔργα.

Κάμπονες· θερινὰι ἀγροικίαι τῆς Νάξου, 1 1|2 ὥρ. ἀπὸ Τρίπυδες.

Κάμπος· χ. τοῦ δήμου Περαίας τῆς νήσου Τήνου, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 213.

Κάμπος· πρωτ. τοῦ δήμ. Ἀδίας τῆς Λακωνικῆς (Δυτ-Μάνη)· Ἑλλ. σχολεῖον,, εἰρηνοδικεῖον, ταχυδ., τηλγρ., ἄφθονος παραγωγὴ ἐλαίου. Κάτ: 637.

Κάμπος ἀγροικίαι τοῦ χ. Καρνέση τοῦ δήμου Κλείτορος τῆς Γορτυνίας.

Κάμπος· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Κλῆμα. Κάτ: 270.

Κάμπος· χωρίον τῆς νήσου Ἰκαρίας ἐπὶ τῆς Β. παραλίας.

Κάμπος· π. τῆς βραζιλιανῆς πολιτ. Ρίο - Δέ - Χανέϊρο. Κάτ: 20,000.

Κάμπος· γραφικωτάτη κωμοπ. τῆς Ἱσπαν. νήσου Μαγιόρκας. Κάτ: 4,000.

Κάμπος· (Κάβος-Σελλόβραχος)· χ. τοῦ δήμ. Ἐννέα Χωρίων, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης), Κάτ: 300.

Κάμπο-Σάντο (Τόπος-Ἱερός)·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὄνομα τῶν νεκροπόλεων ἐν Ἰταλίᾳ καὶ δὴ τῶν περιεχουσῶν διασήμους νεκρούς.

Κάμπο-Σάντο· κωμόπ. τῆς Ἰταλ. Αἰμιλίας, ὅπου οἱ ἱσπανοὶ ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1743. Κατ: 3,500.

Καμπό(τ)· λιμὴν τῆς Καμποδζης ἐν τῇ Γαλλ. Ἰνδοκίνᾳ, ἐν τῷ κόλπῳ ταῦ Σιάμ.

Κάμπου-Μετόχια (Ἄνω-Μετόχια, Ἄνω χῶρι, Κατω-χῶρι, Σκλεποχῶρι, Χανιωθιανά)· χ. τοῦ δήμου Μελιδονίου, Ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτη). Κάτ: 350.

Καμποφόρμιο· κώμη τῆς Βενετίας, περίφημος διὰ τὴν ἐδῶ συνομολογηθεῖσαν συνθήκην μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτη (5]17 Ὀκτωβρ. 1797). Κάτ. 2,000.

Καμπραΐ· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς γαλλ. νομοῦ Νόρ, ἐπὶ τοῦ Σκαλδίος, 206 χλμ. ΒΒΑ τῶν Παρισίων· Φρ., ἀρχιεπισκοπή, βιβλιοθήκαι, ἀκρόπολις καὶ ὀχυρώματα ἰσχυρά· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον ἰδίως σιτηρῶν. Κατ: 24,122.

Καμπρεμέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός. Κάτ: 1,008.

Καμπρέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Πᾶ-δὲ-Καλαΐ. Κάτ: 428. Γαιανθρακωρυχεῖα.

Καμπριὰλ (Ἀλβέρτος)· γάλλος στρατηγός, 1816—1891, διακριθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ, τραυματισθεὶς δὲ ἐπικινδύνως ἐν Σεδάν.

Καμπρών (Πέτρος Ἰάκωβος Στέφ. Βαρών)· γάλλος στρατηγός, 1770—1842, διακριθεὶς ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τῆς τε Δημοκρατίας καὶ τοῦ Ναπολέοντος, ἰδίως δὲ ἐν Ἑλβετίᾳ. Ἐν Βατερλῷ ὑπεστήριξε λυσσωδῶς τὴν θέσιν του τελευταῖος, ἐτραυματίσθη δὲ βαρέως, δὲν προέφερεν ὅμως τὴν λέξιν ἣν τῷ ἀποδίδει ἡ παράδοσις. Εἰσαχθεὶς εἰς δίκην, ἠθωώθη παμψηφεί.

Καμπχάουζεν (Γόττφριδ-Λοῦδολφ)· πρῶσσος διαπρεπὴς πολιτευτής, 1803—1890, ὑπουργὸς τὸ 1848 μετὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ εἶτα μυστικοσύμβουλος.

Καμτσιάτκα· Μεγίστη χεραόν. τῆς Ἀνατ. Σιβηρίας, μεταξὺ Ὀχοτσκικῆς καὶ Βεριγνείου θαλάσσης· ποτ. ὁμών. Πολλὰ ἐν ἐνεργείᾳ ἡφαίστεια, ὧν ὕψιστον τὸ Κλιουτσιεβσκ 4,80[illegible] μ. Κλῖμα ὑγρὸν καὶ ψυχρόν· ἄφθονα θηράματα καὶ ἰχθύες. Οἱ ἐντόπιοι Καμτσαδάλοι ἀνήκουν εἰς τὴν ὁμοιογένειαν τῶν Ἐσκιμώων. Ἔκτ: 270,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 12,000.

Κανᾶ· ἀρχ. π. τῆς φυλῆς Ζαβουλὼν ἐν Γαλιλαίᾳ, 44 χλμ. ΝΑ τῆς Ἄκρης, διατηροῦσα ἀκόμη τὸ ὄνομά της. Ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς ἐποίησε τὸ πρῶτόν του θαῦμα, μεταβαλὼν τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.

Καναδᾶς· μεγάλη ἀγγλικὴ κτῆσις τῆς Βορ. Ἀμερικῆς περιλαμβάνουσα ὅλα τὰ πρὸς Β τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν μέρη μετὰ τῶν παγοσκεπῶν νήσων τῆς Παγωμένης θαλάσσης τοῦ βορείου Πόλου. Ἔκτ. 9,683,870 τετρ. χλμ. Πρωτ. Ὀττάβα. Κυριώτεραι πόλεις Κεβέκη, Τορόντο, Μοντρεάλ. Μεγάλοι ποταμοί. Ἅγιος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λαυρέντιος, Νέλσων, Μάκενζη κ.τ.λ. καὶ λίμναι ἀπέραντοι παγοσκεπεῖς. Δάση παμμέγιστα, μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, σιδήρου, γεανθράκων, ἅλατος κ. τ. λ. Γεωργία ἀνεπτυγμένη μόνον εἰς τὸν ἰδίως Καναδᾶν (ΝΑ). Μεγίστη ἁλιεία φαλαινῶν, φωκῶν, σέγγας καὶ ἀκμαῖον ἐμπόριαν. Σιδηρόδρ. 11,000 χλμ. Διαιρεῖται εἰς 9 ἐπαρχίας. Κάτ. 3 1]2 ἑκατομμύρια, ἐξ ὧν 1,200,000 Γάλλοι ἀρχαῖοι ἀποικοι καὶ κύριοι τῆς τῆς χώρας ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὴν ἀφῆρεσαν οἱ Ἄγγλοι μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας τὸ 1763, 800,000 Ἰρλανδοὶ καὶ 700,000 Ἄγγλοι. Ὁ Καναδᾶς ἀνεκαλύφθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1497 ὑπὸ τοῦ ἐν ἀγγλικῇ ὑπηρεσίᾳ Βενετοῦ Καβότου.

Καναδὸς (ἀγγλ: **Κανάδιαν**)· παραπότ. τοῦ Ἀρκάνσας ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις. Μῆκ: 1,000 χλμ.

Κανακάδες· χ. τοῦ δήμου Παρελείων τῆς Κερκύρας, 1]2 ὥρ. ἀπὸ Γιαννάδες. Κάτ: 198.

Κανάκαι (= Ἰθαγενεῖς)· ὄνομα διδόμενον τοῖς κατοίκοις τῶν νήσων Σάνδβιχ καὶ τῆς Νέας-Καληδονίας.

Κανακάρης (Θάνος)· ἀπόγονος τῆς ἀρχαίας τῆς Πελοποννήσου οἰκογενείας, γεννηθεὶς κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἐκπαιδευθεὶς ἐπαρκῶς, διωρίσθη προεστὼς τὸ 1785 καὶ ὡς τοιοῦτος πολλὰ παρέσχε πράγματα κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν Τούρκων διοικητῶν ἕως οὗ ἐφυλακίσθη ἐν Τριπολιτσᾷ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δελῆγιάννη· ἀλλὰ προσποιηθεὶς τὸν ἀσθενῆ καὶ χαλαρώσας οὕτω τὴν φύλαξιν, ἐδραπέτευσεν εἰς Πάτρας καὶ ἐκεῖθεν φθάσας εἰς Κων)πολιν κατώρθωσε νἀνακληθῇ ὁ φυλακίσας αὐτὸν διοικητής. Ἐν Κ)πόλει εὑρισκόμενος ἐμυήθη τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας, ὅτε δὲ ἐξερράγη ἡ Ἑλλ. ἐπανάστασις, εἶχε προγραφῇ μετὰ τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου ἀλλὰ κατώρθωσε διὰ τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας νὰ δραπετεύσῃ καὶ δι' ὑδραϊκοῦ πλοίου νὰ φθάσῃ μέχρι Πατρῶν. Συγκροτηθείσης τῆς ἐν Καλτεζαῖς συνελεύσεως, ἐξελέγη ἂν καὶ ἀπών ὁ Κανακάρης Γερουσιαστὴς καὶ βραδύτερον μέλος τῆς Ἐθνικῆς Βουλῆς. Καταρτισθείσης βραδύτερον τῆς ἐν Ἐρμιόνῃ Ἐθνοσυνελεύσεως ἐξελέγη ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ ὅπερ ὅμως διηύθυνεν ὡς πρόεδρος μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μαυροκορδάτου εἰς Ἤπειρον. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εὑρισκόμενος ὁ Κανακάρης ἔδρασεν ἀποτελεσματικώτατα ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως καὶ ἐπιτυχίας ταῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Μόλις παρελθόντος τοῦ ἐκ τοῦ Δράμαλη κινδύνου, οἱ Ἕλληνες ἕνεκα βλάβης ἣν ἐνεποίησαν βεῖς γαλλικὰ πλοῖα ἠναγκάσθησαν νὰ πληρώσωσι 30 χιλ. γροσίων ἀποζημίωσιν συλλεχθεῖσαν μετὰ πολλῶν κόπων ὑπὸ τοῦ Κανακάρη, ματαιώσαντος οὕτω ἐγκαίρως τὰς δυσμενεῖς προθέσεις τοῦ Γάλλου μοιράρχου. Ἐν μέσῳ δὲ τῆς δράσεώς του καὶ τῶν πολυειδῶν ἀγώνων του ἀπεβίωσεν ἐν Ἐρμιόνῃ τὴν 14 Ἰανουαρίου 1823.

Κανακάρης (Βενιζέλος) ἢ **Ρούφος**· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Πατρῶν, ὑπηρετήσας στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς τὸν ἀγῶνα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καναλάκι· μετόχι τῶν Μετεώρων «Μεταμόρφωσις» ἐν τῷ δήμῳ Αἰγινίου (Καλαμπάκα). Κάτ. 13.

Καναλέττο (Ἀντών.)· ζωγράφος τῆς βενετικῆς σχολῆς, 1697-1768, διακριθεὶς εἰς τὴν τοπιογραφίαν.

Καναλέττο (Βερν. Βελλόττο)· ἀνεψιὸς τοῦ προηγ. 1724-1780, ζωγράφος ἐπίσης δόκιμος.

Κανάλι· συνοικία τοῦ χ. Καλαφατιῶνες τῆς Κερκύρας.

Κανάλι (Ἀρβανίτικο), **Κανάλι** (Γραικικό), **Κανάλι** (Αεμεντίων)· τριπλοῦν χ. τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτ. 876.

Κανάλια· μεγάλη κώμη τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Καρδίτσης ἐγγύτατα τοῦ Φαναρίου. Κάτ. 1651.

Κανάλια (**Κάτω**)· χ. τοῦ δήμ. Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος, 4 ὥρ. ἀπὸ Μαυρίλλο. Κάτ. 260. — Τὰ **Ἄνω** ἔχουν 165 κατ.

Καναλουπού· χ. τοῦ δήμ. Ἐράνης τῆς Τριφυλίας, 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Φιλιατρά. Κάτ. 162.

Κανανόρα ἢ Κανούρα· π. τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστάν, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Μαλαβάρ. Μέγα ἐμπόρ. Κάτ: 30,000.

Κανάουα· (Μέγας καὶ Μικρός) παραπότ. τοῦ Οὐχάϊο. Ὁ πρῶτος 650 χλμ. Ὁ δεύτερος 300 χλμ.

Κανάρα· διαμέρ. τῶν Ἀγγλ. Ἰνδιῶν (Μάδρας καὶ Βομβάη)· κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1799.

Κανάρης (Κωνσταντῖνος)· εἷς τῶν πρώτων ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἐκ Ψαρῶν, 1790-1877. Διακριθεὶς εἰς αὐτὴν ὡς ναύτης διὰ τὴν ἔκτακτον τόλμην καὶ ἐπιδεξιότητά του. Ἔκαυσεν ἐν Χίῳ τὴν Ναυαρχίδα τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, εἰσέπλευσε δεμόνος του εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ θὰ ἔφερε φοβερὰς καταστροφὰς εἰς τὸν στόλον τῆς Αἰγύπτου ἂν τὸν ἐβοήθει ἡ τύχη. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἀπεσύρθη εἰς τὴν Σύραν, κατόπιν δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μὲ τὸν βαθμὸν πλοιάρχου. Ἐπὶ Ὄθωνος διετέλεσεν ἀπὸ τοῦ 1846 ναύαρχος, γερουσιαστής, ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ πρωθυπουργὸς μέχρι τοῦ 1855. Τὸ 1862 ἔγινε ἐπάλιν πρωθυπουργός, μετὰ δὲ τὸ 1865 ἀπεσύρθη τῆς πολιτικῆς καὶ ἔζη ὡς ἰδιώτης μέχρι τοῦ 1877 ὅτε ἐκλήθη νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον καὶ νὰ ὁπλίσῃ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τῆς Τουρκίας, ἀλλ' ἀπέθανε τὸ αὐτὸ ἔτος.

Καναρία· νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸ τῆς βορειοδυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς. Εἶνε ἡ σημερινὴ Μεγάλη - Καναρία, μία τῶν Καναρίων (ὅρα κατωτέρω). 1376 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000. Πρωτ: Ἀγᾶς-Πάλμας.

Κανάριαι· νῆσοι εὑρίσκονται ἔναντι τῶν Δ. παραλίων τῆς Ἀφρικῆς ἀνήκουν δὲ εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος. Σπουδαιότεραι ἐξ αὐτῶν εἶνε αἱ Τενερίφη, Μεγάλη Καναρία, Πάλμα, Λανρότη, Γομέρα, Φέρρο, κ.τ.λ. Ἅπασαι βραχώδεις καὶ ἡφαιστειώδεις μὲ ὑψηλὸν βουνὸν ἐπὶ τῆς Τενερίφης. Ἐκτ. 7,167 τετρ. χλμ. Πρωτ. Σάντα Κρουζ ἐπὶ τῆς Τενερίφης. Παράγουν κρεμέζι λαμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

πρόν, ὀπώρας, λάχανα, μέταξαν, ἀλλὰ οἱ ἄλλοτε θαυμάσιοι ἀμπελῶνές των κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν ἀσθενειῶν. Αἱ Καναρίαι, ὑποτίθεται ὅτι εἶνε αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Κάτ. 300,000 ἄπαντες Ἱσπανοί.

Κάναστρον ἢ **Καναστραῖον**· ἀκρ. ἐπὶ τῆς ΝΑ ἐσχατιᾶς τῆς χερσονήσου Παλλήνης εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Τορωναίου κόλπου. Σήμερον λέγεται Καλογριά.

Κάνγκ-Χί, ἢ **Χάνγκ-Χί**· αὐτοκρ. τῆς Κίνας, 1654 – 1722 υἱὸς Χοῦν-Τσί, ἱδρυτὴς τῆς Μαντζουρικῆς δυναστείας, βασιλεύσας ἐνδόξως, κωδικοποιήσας τοὺς νόμους (Ταΐ-Τσίγγ-Χοέϊ-Τιέν), γράψας δὲ ἄριστα πολιτικὰ ἔργα, ὑποστηρίξας τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, προστατεύσας τὸν χριστιανισμὸν καὶ νικήσας τοὺς Μογγόλους.

Καντζάρ· ἡ ποτὲ Ἀλεξάνδρεια, π. τοῦ Ἀργανιστάν, 460 χλμ. ΝΔ. τοῦ Καβούλ. Θέσις στρατηγικωτάτη, ἀκμ. βιομηχ. Κατ. 100,000. Τὰ φρ. της κατεστράφησαν τὸ 1839 ὑπὸ τῶν Ἄγγλων.

Κάνδεϊζ· ἐπαρχ. τῆς Ἀγγλοϊνδικῆς Βομβάης 26,000 τετρ. χλμ. Κατ. 1,400,000, πρωτ. Δούλιαν.

Κανδάκης· ὄνομα πολλῶν βασιλέων Ναπάτα καὶ Μερόης ἢ καὶ τίτλος ἴσως ἐκκλησιαστικὸς, ἐν τῇ παναρχαίᾳ Νουβίᾳ καὶ Ἄνω-Αἰγύπτῳ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ πλείστων ἐπιγραφῶν.

Κάνδαλος· χ. τοῦ δήμ. Καλλιφωνίας τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 142.

Κάνδαλος· χ. τοῦ δήμ. Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ. 31.

Κανδαύλης· τελευταῖος Ἡρακλείδης βασιλεὺς τῆς Λυδίας, 735—708 π. Χ. Ὄστις ματαιόφρων ὢν διὰ τὸ κάλλος τῆς συζύγου του, ἐπεδείξατο αὐτὴν ἐν ᾧ ἐλούετο εἰς τὸν εὐνοούμενόν του Γύδην· ἀλλ' αὕτη ἐξοργισθεῖσα ἐξώθησε τοῦτον νὰ φονεύσῃ τὸν σύζυγον καὶ εἶτα νυμφευθεῖσα αὐτὸν, τὸν ἀνεκήρυξε βασιλέα.

Κανδέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαὶν-ε-Λοάρ. Κάτ: 2,218.

Κανδελαρία· πολίχνη τῆς Ἀργεντινῆς ἐπαρχ. Κορριέντες ἐπὶ τοῦ Παράνα. Κάτ: 8,000.

Κανδία· μεσαιωνικὸν ὄνομα τῆς Κρήτης καὶ τοῦ Ἡρακλείου (βλ. λ).

Κανδιάνο· διάσημος βενετικὴ οἰκογένεια δοῦσα πέντε δόγας εἰς τὴν δημοκρατίαν κατὰ τὸν Θ' καὶ Ι' αἰῶνα. Ὁ πρῶτος, Πέτρος Κ. ἐξελέγη τὸ 887 καὶ ἔπεσε μετὰ 5 μῆνας ἐν ναυμαχίᾳ κατὰ τῶν Ναρεντίνων. Ὁ υἱός του Πέτρος Β', ἐξελέγη τὸ 932 καὶ ἀπέθ. τὸ 939. Πέτρος ὁ Γ', υἱὸς τοῦ προηγ., δόγης τὸ 942, ὁ ἀπελευθερώσας μετὰ λυσσώδη ναυμαχίαν τὰς ἁρπαγείσας 12 παρθένους ὑπὸ τῶν Τεργεσταίων πειρατῶν, διὸ καὶ ἐτελεῖτο ἐτησία μεγαλοπρεπὴς ἑορτή. Πέτρος ὁ Δ', υἱὸς τοῦ προηγ. τὸν διεδέχθη τὸ 959, ἐσφάγη δὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ του κατά τινα στάσιν ἐξεγερθεῖσαν συνεπείᾳ τῆς ἀτασθάλου διαγωγῆς του. Ὁ ἀδελφός του Βιτάλ, ἐξελέγη τὸ 978 μετὰ 14 δὲ μῆνας ἐγένετο μοναχὸς καὶ ἀπέθ. μετὰ 4 ἡμέρας.

Κανδόλλ (Αὐγουστος –

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Π ύ ρ α μ ο ς Δέ-)· διαπρεπὴς ἑλβετὸς βοτανικός, 1778-1841, ἰατρὸς ἐν ἀρχῇ. Εἶνε εἷς τῶν μετὰ τὸν Λιναῖον διασημοτέρων τοῦ αἰῶνός του ἐπιστημόνων, τῶν ἔργων του ἀποτελούντων βάσεις στερρὰς τῆς κατόπιν ἀναπτύξεως τῆς ἐπιστήμης.

Κάνδυ· μεσόγ. π. τῆς Κεϋλάνης, συγκειμένη ἐκ δύο ἐπιμήκων οἰκιοστοιχιῶν κατὰ μῆκος, μιᾶς μόνης ὁδοῦ μήκ. 3 χλμ. Πολυάριθμοι βουδδικοὶ ναοί. Κάτ: 3,500.

Κανδύλα. χ. τοῦ δήμ. Σολίου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 970. Ἀπέχει 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μύτικα.

Κανδύλας-Λονή· χ. τοῦ δήμ. Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεβίδι. Κάτ. 1,454.— Ἐν αὐτῷ μετόχι τῆς Μονῆς «Κανδύλας» Κοίμ-Θεοτόκου μὲ 7 μοναχούς.

Κᾶνε (Ἔ λ ι ζ α χ - Κ ε ν τ)· Ἀμερικανὸς περιηγητής, 1822-1857, ἐξερεύνησας τὰς Φιλιππίνας, τὴν Κεϋλάνην καὶ μέρος τῆς Ἀφρικῆς.

Κάνεβ· π. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Κίεβ ἐπὶ τοῦ Δνιέπρ, ποτὲ φρ. Κάτ. 10,000.

Κανελόπουλος (Ἰ ω ν ᾶ ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως, ἀπὸ τὰ Χαλκιάνικα τῶν Καλαβρύτων, μοναχὸς καὶ κατηχητὴς εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, μεταλληθεὶς τὸ 1820 εἰς Ζάκυνθον ὑπὸ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ περιελθὼν ἐντολῇ τούτου τὴν Πελοπόννησον. Καὶ ἐπὶ Ἰμπραὴμ κατόπιν εἰργάσθη τὰ μέγιστα πρὸς διάσωσιν τῆς Μονῆς τοῦ Μεγ-Σπηλαίου ἀπὸ τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν Ἀράβων.

Κάνεμ· χώρα τοῦ κεντρ. Σουδὰν πρὸς Β τῆς λίμνης Τσάδας. 80,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000.

Κανένε· χ. τοῦ δήμ. Χ α ν τ ρ ᾶ ἐπαρχ. Σητείας, Διοίκ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 150.

Κάνθαρος· ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττικῆς.

Κάνθαρος· κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος, ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος.

Κάνθαρος· γλύπτης Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Ἀλέξιος καὶ μαθητὴς τοῦ Εὐτυχίδου, ἀκμάζων περὶ τὰ 268 π. Χ.

Κανθαρος· λιμενίσκος τοῦ Πειραιῶς, ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἥρωος Κανθάρου. Σήμερον Δ ι μ ο κ α θ α ρ τ ή ρ ι ο ν καί τινες οἰκίσκοι μὲ 98 Κατ.

Κάνιαμπ-Ἄνω· χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Φωκίδος, 3 ὥρ. ἀπὸ Γραβιᾶς Κάτ: 186.

Κάνιαμπ-Κάτω· χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Φωκίδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Γραβιᾶς. Κάτ. 351.

Κανιγοῦ· κορυφὴ τῶν Πυρηναίων ἐν Γαλλίᾳ. Ὕψ: 2,785 μ.

Κανὶ Καστέλλι· χ. τοῦ δήμου Δ α φ ν ῶ ν, ἐπαρχ. Τεμένους, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ. 600.

Κανικάττι· π. τῆς Σικελίας, 24 χλμ. ΒΑ τοῦ Ἀκράγαντος· θειωρυχεῖα. Κάτ: 22,000.

Κανίνα (Λ ο υ δ ο β)· ἰταλὸς ἀρχιτέκτων καὶ ἀρχαιολόγος, 1795—1856.

Κανῖνο· κωμόπ. τῆς Ἰταλίας (Ρώμη). Κάτ: 3,000.

Κανίσα ἢ Νάνγγυ-Κανίντζα·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

π. τῆς Οὐγγρικῆς κομητ. Ζάλα παρὰ τὸν Θέϊς. Κάτ. 20,000.

Κανκάν· π. τοῦ Οὐασσουλοῦ (Γαλ-Σουδάν), μέγα ἐμπόριον. Κάτ. 5,000.

Κάνναι· π. τῆς ἀρχ. Ἀπουλίας, περὶ ἣν ὁ Ἀννίβας (βλ.λ.) κατετρόπωσε τὰ ρωμαϊκὰ στρατεύματα, πεσόντων 50,000 ρωμαίων τὸ 216 π.Χ.

Κάνναι· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Προσάκτιαι-Ἄλπεις, λιμὴν ἐμπορικὸς ἐπὶ τῆς Μεσογείου ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἁλιεία, θαυμαστὰ περίχωρα, πλούσιαι φυτείαι, δενδρῶνες, ἄριστον κλῖμα, λαμπραὶ ἐπαύλεις. Κάτ: 19,983.

Κανὲτ-Πρὲ-Κάνν· κοινότης παρὰ τὴν προηγ. π. Λαμπραὶ φυτείαι. Κάτ: 2572

Κάννη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων, 12 ὥρ. ἀπὸ Μαζεϊκα. Κάτ. 112.

Καννίβαλοι· κοινὸν ὄνομα τῶν Καραϊβῶν (βλ.λ.) μεταπεσὸν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ «ἀνθρωποφάγου» (βλ.λ.).

Κάννιγκ (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· ἐγεννήθη ἐν Λονδίνῳ τὴν 11 Ἀπριλίου 1770 ἐκ διακεκριμένης οἰκογενείας. Στερηθεὶς τοῦ πατρός του εἰς νεαρὰν ἡλικίαν καὶ τῆς μητρός του ἐλθούσης εἰς δεύτερον γάμον, παρελήφθη ὑπό τινος θείου του ὅστις καὶ ἐφρόντισε περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεώς του. Προορισθεὶς δὲ διὰ τὸν πολιτικὸν βίον καὶ προσκολληθεὶς εἰς τὴν μερίδα ταῦ Πὶτ ἐξελέγη τῷ 1793 βουλευτὴς ἐκ τῆς νήσου Οὐάϊτ, ἀναδειχθεὶς ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων δεινὸς ῥήτωρ, εἶδός τι Δημοσθένους, καὶ ὑπερφαλαγγήσας ὅλους τοὺς συγχρόνους του. Νυμφευθεὶς μετὰ ταῦτα τὴν θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ Σκὼττ καὶ σύγγαμβρος γενόμενος μὲ τὸν κατόπιν Δοῦκα τοῦ Πόρτλανδ, ἰσχυροποιήθη πολιτικῶς, τὸ δὲ 1804 πρωθυπουργοῦντος τοῦ Πὶττ, κατέλαβε τὴν ὑπουργικὴν ἕδραν ἀμέσως δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πὶττ (1806) ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Δούκος τοῦ Πόρτλανδ. Ἐντεῦθεν ἄρχεται δι' αὐτὸν ἐποχὴ λίαν ἀκανθώδης ἐν ᾗ ἐδείχθη ἡ γενναιότης καὶ τὸ ἀγχίνουν τοῦ ἀνδρὸς κατηγορηθέντος ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του ὅτι παρὰ τὸ δίκαιον ὠθεταζε τὴν καταστροφὴν τοῦ τότε ἰσχυροῦ Δανικοῦ στόλου καὶ ὅτι ὑπῆρξεν ἔνοχος μοιχείας μετὰ τῆς συζύγου τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου Καρολίνας τῆς Βρουνσβίκης. Παρακάμψας διὰ τῆς γενναιότητός του καὶ τοὺς σκοπέλους τούτους, ἀπῆλθεν εἰς τὸ πλῆρες ὁράσεως στάδιον καθ' ὃ ἐπὶ πενταετίαν ἐκυβέρνησε μόνος τὴν Ἀγγλίαν, καταργήσας τὴν δουλεμπορίαν προλειάνας τὰ τῆς χειραφετήσεως τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Καθολικῶν καταστήσας σεβαστὴν τὴν δύναμιν τῆς πατρίδος του καὶ παράσχων τῇ Ἑλλάδι τὴν ἀνεξαρτησίαν της, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπισημοποίησε τὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς ἀπαντήσεώς του εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν γραμματέως τῆς Ἑλλάδος Ῥαΐου ζητήσαντος ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν του τὴν ἀρωγὴν τῆς Ἀγγλίας (1824). Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Κάνιγγος, δι' ἧς ἀνεγνωρίζετο ὁ ἀγὼν τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ ὅπως πείσῃ τὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν ὅτι ὤφειλε νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τῆς ἐπιδιωκομένης ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων προλαμβάνουσα τὴν γενικὴν ἐξέγερσιν τῶν ραγιάδων αὐτῆς ὑπηκόων, ἔσχον τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν ἀποτελέσματα διὰ τὴν Ἑλλάδα. Κατόπιν ὅμως τοιαύτης διανοητικῆς ἐργασίας καὶ τοσούτων ἀγώνων, ἠναγκάσθη πρὸς στιγμὴν ν' ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν Πύργον τοῦ φίλου αὐτοῦ Δουκὸς τοῦ Δεβονσάϊρ ἔνθα καὶ ἀπεβίωσεν· ἐν μέσῳ δεινῶν πλήξεων ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ ἐν ᾧ καὶ ὁ φίλος καὶ ἀντίπαλος αὐτοῦ Φόξ.

Κάνο· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ Σουδανικοῦ βασιλείου Σοκότο κατέχουσα μεγίστην ἔκτασιν, περίμετρος 30 χλμ. ἱδρυθὴ τὸν 15ον αἰῶνα. Κάτ. 30,000.

Κάνο (Διέγο)· ὄρα Κάμπο.

Κάνο (Σεβαστιανός)· ἱσπανὸς θαλασσοπόρος, 1460; —1526. Ἀνεγνώρισε τὰς νήσους Ἀμβοΐναν, Σολορ καὶ Τίμωρ (Ἰνδονησία).

Κάνο (Ἀλόνσο)· ἱσπανὸς γλύπτης, ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων, 1601–1667, ἐπονομασθεὶς διὰ τὴν ἐξίαν του Μιχαηλάγγελος τῆς Ἱσπανίας.

Κανόβα (Ἀντώνιος)· βενετὸς γλύπτης εἷς τῶν διασημοτάτων τοῦ αἰῶνος, 1757 - 1822. Τὰ μυθολογικῶν ἰδίᾳ θεμάτων ἔργα του, διακρινόμενα ἐπὶ φυσικότητι καὶ τελειότητι διαπλάσεως, ἀποτελοῦσι γλυπτικὰ πρότυπα καὶ σημειοῦσιν ἐποχὴν εἰς τὴν πρόοδον τῆς τέχνης.

Κανόζα δὶ - Πούγλια· π. τῆς ἰταλ. Ἀπουλίας, ἱδρυθεῖσα, ὡς λέγεται, ὑπὸ Διομήδους. Κάτ: 20,000·

Κανουέλ (Σίμων)· γάλλος στρατηγός, 1767 - 1841, διαθερμος ὀπαδὸς τῶν Βουρβόνων, καταλιπὼν περίεργα «Ἀπομνημονεύματα ἐπὶ τοῦ πολέμου τῆς Βανδαίας».

Κανουλλῖος· δήμαρχος τοῦ δήμου ἐν Ρώμῃ τὸ 444, ὁ κυρώσας τὸν νόμον τὸν ἐπιτρέποντα γάμους μεταξὺ πατρικίων καὶ πληβείων.

Κανοὺργ (Δώ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Λοζέρ. Κάτ. 1820.

Κανούτ ἢ **Κνοὺτ ὁ Α'**· βασιλ. τῆς Δανίας, συμβασιλεύσας, ὡς λέγεται, μετὰ τοῦ πατρός του Γκόρμ ἀπὸ 863—873 καὶ θανὼν πρὸ αὐτοῦ.

Κανοὺτ ἢ **Κνοὺτ Β'**, ὁ Μέγας· βασιλ. Δανίας τὸ 1014, καὶ Ἀγγλίας, ὡς Κανοὺτ Α', τὸ 1017, κατακτήσας τὴν χώραν ταύτην καὶ κηρύξας ἰσοπολιτείαν μεταξὺ Δανῶν καὶ Ἄγγλων, ἀφ' οὗ ἐνυμφεύθη ἐδῶ τὴν χήραν τοῦ βασιλ. Ἐθελβερτ. Ἐνίκησε εἶτα τοὺς Σουηδοὺς καὶ κατέκτησε τὴν Νορβηγίαν 1028–31 καὶ τὴν Σκωτίαν τὸ 1034. Εἰσῆξε τὸν χριστιανισμὸν εἰς τὸ κράτος του, καθίδρυσε κληρονομικὴν εὐγένειαν καὶ ἀπέθ. τὸ 1036.

Κανοὺτ ὁ Γ' (**Β'** ἐν Ἀγγλίᾳ)· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προηγ. ἐν Δανίᾳ, τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας δοθέντος εἰς τὸν ὁμαιμον ἀδελφὸν του Ἅρολδ. Τούτου θανόντος τὸ 1039, ἐγένετο καὶ τῆς Ἀγγλίας βασιλεύς. Ἀπέθ. τὸ 1042 τελευταῖος δανὸς ἡγεμὼν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Κανοὺτ Δ', ὁ Ἅγιος· βασιλ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Δανίας, υἱὸς Σουένωνος Β', διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἄραλδ τὸ 1080. Ἐνίκησε τοὺς Πρώσσους καὶ ἐξωλόθρευσε τοὺς πειρατάς. Ἐφονεύθη ἐντὸς ναοῦ τὸ 1086 συνεπείᾳ στάσεως ἐγερθείσης ἐκ νόμου του ἐπιβάλλοντος φόρον ἐπιτηδεύματος τοῖς κληρικοῖς. Ἑορτάζεται τὴν 7)19 Ἰανουαρίου.

Κανοὺτ ὁ Ε', βασιλ. τῆς Δανίας, διάδοχος Ἔρικ τὸ 1147. Ἐδολοφονήθη ἐν συμποσίῳ τὸ 1157 ὑπὸ τοῦ ἀντιζήλου του Σουένωνος.

Κανοὺτ ὁ ΣΤ', βασιλ. Δανίας, υἱὸς Βαλδεμὰρ τοῦ Α', ὃν διεδέχθη τὸ 1182. Κατέκτησε τὸ Μέκκλεμβουργ, ὑπέταξε τοὺς Σκανίους καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον «βασιλεὺς τῶν Βανδάλων», συνεπείᾳ τῶν κατακτήσεών του τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸ λαὸν τοῦτον χωρῶν, τίτλον διατηρούμενον ἔκτοτε ἐν τῇ δανικῇ αὐλῇ.

Κανοὺτ ὁ Ἐρίκσων βασιλ. τῆς Σουηδίας, υἱὸς Ἔρικ, Θ' ἀναγορευθεὶς τὸ 1168, φονεύσας τὸν κατέχοντα τὸν θρόνον Κάρολον Σβέρκερ. Μεταμεληθεὶς ὅμως, ἐγένετο μοναχὸς καὶ ἀφῆκε διάδοχόν του τὸν υἱὸν τοῦ δολοφονηθέντος. Ἀπέθ. τὸ 1199.

Καντοὺρ ἢ **Κάουντουρ** π. τῆς ἰνδοβρεταν. ἐπαρ. Βορειοδυτικῆς, Πρωτ. διαμερίσμ., ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Γάγγου. Κάτ. 160,000-τὸ διαμέρισ. 6138 τετρ. χλμ. Κάτ. 1,250,000.

Κάνδα ἰνδὸς ἡγεμονόπαις, μία τῶν ἐνσαρκώσεων τοῦ Σίβα.

Κάνδας παραπότ. τοῦ Μίσσουρι, καταρρέων ἐκ τῶν Βραχωδῶν ὀρέων. Μῆκ. 1,000, χλμ.

Κάνσας μία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἔκτ: 212,578 τετρ. χλμ. Ἔχει εὐφορωτάτας πεδιάδας καὶ παχεῖς λειμῶνας. Ποταμοί: Κάνσας, Μίσσουρι, Ἀρκάνσας κ.τ.λ. Πλούσια γαιανθρακωρυχεῖα καὶ ἄφθονα φυτά. Ζῷα: βούβαλοι, ἔλαφοι, σκίουροι, πτηνὰ παντὸς εἴδους. Προϊόντα: σιτηρά, γεώμηλα, βάμβαξ, καπνὰ καὶ ἄ. — 600 βιβλιοθῆκαι, προϋπολογισμὸς 3 ἑκατ. φρ. Χρέος 7 1)2 ἑκατ. Πρωτ. Τοπέκα. Διαιρεῖται δὲ εἰς 103 κομητείας. Κάτ: 1 1)2 ἑκατ.» (τὸ 1855 εἶχε μόνον 8,500).

Κάνσας-Σίτυ π. τοῦ Μίσσουρι (Ἡνωμ. Πολιτ.) ἐπὶ τοῦ Μίσσουρι. Κάτ. 60,000.

Κὰν-Σοῦ ΒΔ. ἐπαρχ. τῆς Κίνας, 674,923 τετρ. χλμ. Κατ. 4,500,000 πρωτ. Λάν—Τσιεοῦ

Κανσοῦ—Ἐλ—γκαουρί μαμελοῦκος βορβγίτης σουλτᾶνος τῆς Αἰγύπτου τὸ 151. Συμμαχήσας μὲ τοὺς Βενετοὺς κατὰ τῶν Πορτογάλων ἡττήθη καὶ ἐφονεύθη παρὰ τὸ Ἀλὲπ ὑπὸ Σελὶμ τοῦ Α'.

Κὰν—Σοῦ—Σὶν—Κιάγγ ὑποτελὴς ἐπαρχία τῆς Κίνας πρὸ τὸ Θιβέτ. 1,118,713 τετρ. χλμ. Κάτ. 60,000 τὸ ποτὲ Ἀνατολ. Τουρκεστάν.

Κανταβριγία (Ἀγγλιστὶ Καίμπριτς) π. τῆς Ἀγγλίας 76 χλμ. ΒΒΑ ἀπὸ Λονδίνου μὲ περίφημον Πανεπιστήμιον συστηθὲν τὸ 1229, ἀρχαιοτάτους ναούς, θαυμάσιον μουσεῖον τοῦ Φίτζ - Οὐίλλιαμ καὶ λαμπρὰς οἰκοδομάς. Κάτ. 43,000. Εἶνε πρωτ. ὁμων. κομητείας, ἐκτ.

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

2,125 τετρ. χλμ. Κάτ. 200,000.

Καντακουζηνός· εἷς ἀπὸ τοὺς καλοὺς αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τοῦ 1347 μέχρι τοῦ 1355, ὀλίγα τη πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑτὸ τῶν Ὀθωμανῶν.

Καντακουζηνοῦ (Ἑλένη)· κατήγετο ἐκ τοῦ Μωρέως, θυγάτηρ οὖσα τοῦ ἀρχιερέως τῆς Μάνης Μανουήλ, καὶ σύζυγος τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος Δαυὶδ Α'. Τὸ γεγονὸς ὅπερ ἀνύψωσεν αὐτὴν εἰς ἡρωΐδα ἀνταξίαν τῆς Ἀντιγόνης εἶνε ὅτι παρὰ τὰς αὐστηρὰς διαταγὰς τοῦ Σουλτάνου Μεχμὲτ νὰ μείνωσιν ἄταφα τὰ ἀπαγχονισθέντα μέλη τῆς οἰκογενείας της, 10 τὸν ἀριθμὸν, κατώρθωσε νὰ τὰ θάψῃ. Ἔκτοτε ἡ Ἑλένη ἔζησε βίον μονήρη ἐν ἀχυρίνῃ καλύβῃ ὅπου καὶ ἐτερμάτισενείρηνικῶς τὸν βίον της.

Κάντανος· ἀρχ. π. τῆς ΝΔ Κρήτης. ὁ κάτ. Καντάνιος. Τοποθετεῖται παρὰ τὰ σημερινὰ χωρία Κ ά δ ρ ο ς Σ π α ν ι ᾶ κ ο ς καὶ Κ ά λ α μ ο ς τῆς ἐπαρχίας Σελίνου. Σήμερον ὁλόκληρος ἡ παρακειμένη κοιλὰς Κάντανος ὀνομάζεται ὡς καὶ τὸ ἐν αὐτῇ κείμενον χωρίον, ὅπερ εἶνε ἡ ἕδρα τῆς ἐπαρχίας Σελίνου καὶ τοῦ ὁμωνύμου δήμου. Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶν. τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναφέρεται ἐδὼς ἐπίσκοπος, ὁ τῆς Καντάνου ἢ Καντανίας. Ἡ σημερ. Κ ά ν τ α ν ο ς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν συνοικιῶν Νισαράκι, Κουφαλωτό, Νυκτεριανὸ καὶ Βαμβακάδο ὡς καὶ τῶν πέριξ ἀγροικιῶν, Χατζηδιανά, Σιδερὶανά, Μπενουδιανά, Τζαγκαραλιανά, Λαμπριανά, Τριγόνω, Τραχυνιᾶκος καὶ Τρωδιανά. Κάτ: 400. Πρὸ τῆς αὐτονομίας ἠρίθμει καὶ 1,500 περίπου Τούρκους ἅπαντας φυγαδευθέντας μετὰ τὴν τελευταίαν πολιορκίαν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1896—97

Καντάρα· (Ἑλ) δηλ. γ έ φ υ ρ α· κωμόπ. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς διώρυχος τοῦ Σουέζ κατ. 3,000.

Καντάρα (Ἑλ)· κώμ. τῆς Ἀλγερίας.

Καντάρα (Ἑλ)· κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Ντζέρβα τῆς Τύνιδος.

Καντάρα (Ἑλ) ὄρ. Ἀλκαντάρα.

Καντέρογλι· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 68.

Κάντζα· χ. τοῦ δήμ. Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς, 3 ὥρ. ἀπὸ Μαρκοπούλο. Κάτ: 88.

Καντήλα· χ. τοῦ δήμ. Π λ α τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 140.

Κάντια· χ. τοῦ δήμου Μινύας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 6.

Κάντιος (Ἐ μ μ α ν ο υ ὴ λ)· γερμανὸς μεταφυσικὸς, εἷς δὲ τῶν διασημοτέρων σοφῶν τοῦ αἰῶνός μας. 1724—1804. Τὰ φιλοσοφικά του συγγράμματα καὶ αἱ θεολογικαί του θεωρίαι ἐγένοντο βάσις νέου φιλοσοφικοῦ συστήματος.

Καντοὺρ (Ἑλ)· κωμόπ. τοῦ Ἀλγερ. νομοῦ Κωνσταντίνης. Κάτ: 4,000

Καντρέβα· πρωτ. τοῦ δήμ. Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Τριπόλεως. Κάτ. 671.

Κὰν-Τσιεοῦ· π. τῆς κινεζ. ἐπαρ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κιάγ-Σί, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 40,000.

Κὰν-Τσιεοῦ· π. τῆς κινεζ. ἐπαρ. Καν-σοῦ, κύριον κέντρον τοῦ Κινεζ. πολιτισμοῦ ἐν Μογγολίᾳ. Κάτ: 160,000.

Καντιλοκέρι· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας: Κάτ. 75.

Καντὼν (Κινεζιστί. Κουάγτσιεοῦ-φοῦ· μεγίστη πόλις τῆς Κίνας καὶ μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας τοῦ κόσμου. Εἶνε ἐκτισμένη παρὰ τὸ στόμιον ὁμωνύμου ποταμοῦ ἔχουσα διπλᾶ φρούρια 15—20 ποδῶν πάχους μὲ 16 πύλας, προάστεια ἰσχυρῶς ὀχυρωμένα, ἀπεράντους καὶ λαμπρούς κήπους, ὁδοὺς στενὰς πλὴν ὀλίγων, καταστήματα σπουδαιότατα, ὁλόκληρον πλωτὴν συνοικίαν, ἢ μᾶλλον πόλιν ἐκτάσεως 6 χλμ. ἐκ 40,000 πλοίων ἐντὸς τῶν ὁποίων κατοικοῦν 300,000 ἄνθρωποι, ὀλιεῖς καὶ ναῦται κτλ. Τάνκιας καλούμενοι, ἀγορὰς μεγάλας, θρησκευτικὰ μνημεῖα καὶ ναοὺς ἀπείρους μὲ 3,000 ἱερεῖς, μεγάλην βιομηχανίαν μετάξης, βάμβακος, πορσελάνης, κομψοτεχνημάτων λαμπρῶν καὶ ἄ. καὶ τὸ πρῶτον ἐμπόριον τῆς Κίνας. Ἡ εὐρωπαϊκὴ συνοικία εἶνε χωρισμένη ἐκ τῆς κινεζικῆς διὰ πλατείας διώρυχος μὲ 3 λιθίνας γεφύρας, λόγῳ δὲ τῆς στενότητος τῶν ὁδῶν, ἀντὶ ἁμαξῶν χρησιμοποιοῦνται φορεῖα. Κατὰ τοὺς Κινέζους ἱστορικοὺς ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρχε πρὸ 40 αἰώνων ὀνομαζομένη Νάν-Κεᾶο. Τὸ 1650 κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ταρτάρων οἵτινες ἐπέφερον φοβερὰν σφαγήν. Τὸ 1680 ἱδρύθη ἐμπορικὴ ἑδῶ ἀποικία τῶν Ἄγγλων καὶ τὸ 1857 ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, ἀφεθεῖσα μόλις τὸ 1861, ἀφ' οὗ ἐπετράπη τὸ ἐμπόριο. Κάτ: 1,750,000.

Κανύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνας. Κάτ: 1,825.

Κάνωβος· π. ἀρχ. περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.

Καολὰκ ἢ Καολάχ· στρατ. σταθμὸς τοῦ γαλλ. Σενεγάλ, πρωτ. διαμερίσματος ἐπὶ τοῦ Σαλούμ. Κάτ: 1,600.

Καούαροι· ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικῆσαν περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ροδανοῦ.

Καπᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Καρδίτσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Φανάρι. Κάτ: 229.

Καπανδρίτη· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος 2 ὥρ. ἀπὸ Μαραθῶνος. ἕδρα εἰρηνοδικείου, ἑλλ. σχολεῖον. Κάτ: 514.

Καπανδρίτη· χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας, 3/4 ὥρ. ἀπὸ Ἀσπρογέρακα Κάτ: 182.

Καπανδὺ (Ἐρνέστος)· γάλλος μυθιστοριογράφος καὶ δραματικός, ἐγεννήθη, τὸ 1826 ὑπῆρξε δὲ συνεργάτης τοῦ Θεοδώρου Βαρριέρ. Ἐκ τῶν ἔργων του, ἅτινα διακρίνονται διὰ τὸ περιπετειῶδες τοῦ μύθου καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ ὕφους, γνωστότερα εἶνε ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ναυτῶν», «Μαρκὼφ ὁ Μαλουῖνος» καὶ ἄ.

Καπανεύς· υἱὸς τοῦ Ἱππονόου καὶ πατὴρ τοῦ Σθενέλου, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, κεραυνωθεὶς ἐνῷ ἀνέβαινεν εἰς τὰ τείχη.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καπαντζιλάρ· χ. τοῦ δήμου Ὀγχήστου τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Μαϊμούλι. Κάτ: 59.

Καπαρέλι· πρωτ. τοῦ δήμου Πλαταιῶν τῆς Βοιωτίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Θήβας Κάτ: 1,227.

Καπαρέλι χ. τοῦ δήμου Αυρκείας τῆς Ἀργολίδος, 5 ὥρ.ἀπὸ Ἄργους. Κάτ: 228.

Καπαρέλι· χ. τοῦ δήμ. Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Τριπόλεως. Κάτ: 494.

Καπαριά· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου 3/4 ὥρ. ἀπὸ Κορθίου. Κατ. 64.

Καπεδιανά· χ. τοῦ δήμ. Χρωμονάστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 200.

Καπελέτος (Ἰωάννης-Τυπάλδος)· Κεφαλλὴν νομομαθὴς καὶ ἀρειοπαγίτης, ἀντιπρόσωπος τῆς Κεφαλληνίας ἐν τῇ Θ' Ἰονίῳ Βουλῇ τῇ ψηφισάσῃ τὴν ἕνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Καπ. ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἐνθερμοτέρων ριζοσπαστῶν καὶ πρῶτος ἅμα ὅστις ἐπρότεινε τὴν ἕνωσιν τῶν Ἰονίων νήσων μετὰ τοῦ ἐλευθέρου Βασιλείου κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 26 Νοεμβρίου 1850, δεινὰς δι' αὐτοῦτο καταδιώξεις ὑποστὰς ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλ. Προστασίας. Ἀπέθ. ἐν Ἀθήναις, πρὸς τιμήν του δὲ οἱ ἐν Ἠλείᾳ ἔποικοι Κεφαλλῆνες ἔδωκαν τὸ ὄνομά του εἰς ἕνα των παρὰ τὴν Μανωλάδα οἰκισμόν.

Καπελέτου· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μανωλάδος. Κάτ. 477. Ἐκτίσθη ὑπὸ Κεφαλλήνων ἐποίκων καὶ ὠνομάσθη Κ α π. πρὸς τιμὴν τοῦ τότε περιωνύμου συμπατριώτου των ριζοσπάστου Καπελέτου (βλ. ἀνωτέρω).

Καπερναούμ ἢ **Καφαρναούμ**· ἀρχ. πόλις τῆς Παλαιστίνης, τῆς ὁποίας ὀλίγα μόνον ἐρείπια σῴζονται πλησίον τοῦ χωρίου Τέλλ-Χούμ.

Καπετανάκης-Καπετανάκιδες (Σταυριανός, Ἰωάννης, Μιχαήλ, Γεώργιος, καὶ Χριστόδουλος)· οἰκογένεια μανιατῶν ὁπλαρχηγῶν, ἐκ τῶν πρώτων εἰσελθόντες εἰς τὰς Καλάμας τὴν 22-23 Μαρτίου 1821, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ μετὰ ζήλου ὑπηρετήσαντες τὸν ἀγῶνα.

Καπίλα· ἰνδὸς φιλόσοφος, ἱδρυτὴς τοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σ α ν κ ύ α γνωστοῦ ὑλιστικοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος ὅπερ ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν Θεοῦ, ἀποδίδει τὴν δημιουργίαν εἰς τὴν Πρακράτι (τὴν Φύσιν), θεωρεῖ τὸν κόσμον ἀθάνατον, καὶ ἀποδίδει τὴν ὕπαρξιν εἰς δύο αἰώνια στοιχεῖα, τὸ ἄρρεν Π ο ρ ό χ, τὸ γενεσιουργὸν, καὶ τὴν καταναλώτριαν Φύσιν, τὴν κανονίζουσαν συνάμα καὶ καταναλίσκουσαν τὴν ζωήν. Ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ φιλοσόφου οὐδεμία ὑπάρχει θετικὴ πληροφορία.

Κάπιστα· χ τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Λαρίσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγυιᾶς Κάτ: 132.

Καπίστρι· χ. τοῦ δήμου Ι ε ρ α π έ τ ρ ο υ, Ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, Διοίκ. Λασηθίου, (Κρήτη), Κάτ: 100.

Καπετανιανά· χ. τοῦ δήμου Χ ά ρ α κ ο ς, Ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ: 210.

Καπιτώλιον· λόφος ἱερὸς ἐντὸς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τῆς Ρώμης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἱδρυμένος μέγας καὶ περίφημος ναὸς τοῦ Διός, ἐγκλείων ἄθρονον καὶ χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἐπίσημα τῆς πόλεως ἔγγραφα.

Καπλάνης (Ζώης)· ἐγεννήθη ἐν τῷ χωρίῳ Γραμμένου τῆς Ἠπείρου, τῷ 1734 ἐκ πατρὸς Κωνσταντίνου στερηθεὶς εἰς νεαρὰν ἡλικίαν τῶν γονέων του καὶ πένης ὤν, μετέβη εἰς Ἰωάννινα ἔνθα ἠναγκάσθη τὴν πρώτην ἐσπέραν νὰ διανυκτερεύσῃ ὑπὸ τὴν ἀψῖδα τοῦ μεγάρου Χατζῆ-Νίκου τινὸς ἐμπόρου μηλωτῶν, παρ' οὗ παραληφθεὶς καὶ εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας παρ' αὐτῷ χρησιμοποιηθείς, ἠγαπήθη τοσοῦτον ὥστε ἀνεδείχθη καὶ συνέταιρός του καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν βλέπομεν εἰς Βουκουρέστιον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Νίζναν τῆς Ρωσίας, βραδύτερον δὲ εἰς Μόσχαν. Μετά τινα ἔτη ἀποχωρισθεὶς τοῦ προστάτου καὶ συνεταίρου του εἰργάσθη ἐνΜόσχᾳ ἀνενδότως ὡς ἔμπορος καὶ ἀπέκτησε βαθμηδὸν σημαντικὴν περιουσίαν ἣν καὶ ζῶν ἔτι ἐχρησιμοποίει ὑπὲρ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην συγγενῶν του καὶ ἀποθανὼν διὰ διαθήκης διέθεσεν ὑπὲρ ἀποκαταστάσεωςπτωχῶν κορῶν καὶ τῶν πενήτων τοῦ χωρίου του πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς Ἰωαννίνων κρατουμένων,εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἑλλην. Σχολῆς καὶ τῆς ἐν Πάτμῳ καὶ δι' ἄλλα φιλάνθρωπα καὶ πατριωτικὰ ἔργα. Ἀπέθανεν ἐν Μόσχᾳ τῇ 20 Δ)βρίου 1806.

Καπλάνη· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Κορώνης. Κάτ: 244.

Κάπνιστ (Βασίλειος)· Ρῶσος ποιητής, 1757-1824. Ἐθαυμάσθη ἡ κωμῳδία του «Ἰαβέδα», ὁριμεῖα σάτυρα κατὰ τῶν Ρώσων μεγιστάνων, διὸ καὶ ἐξωρίσθη εἰς Σιβηρίαν, πάραυτα ὅμως ἀνεκλήθη, μόλις ἐπαίχθη τὸ ἔργον του, καὶ ἔτυχεν ἐξαιρετικῆς εὐνοίας ἐν τῇ αὐλῇ Παύλου τοῦ Α'.

Καπογιαννάκης· ἀκόλουθος τοῦ στρατηγοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη κατὰ τὴν ἐπανάστασιν. Κατήγετο ἐκ Στεμνίτσης,παρευρέθη εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τοῦ Ἰμπραὴμ εἰς τὰ Τρίκορφα.

Καποδίστριας· ἔνδοξος ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἐκ Κερκύρας, ἧς γνωστότερα μέλη εἶναι οἱ ἑξῆς.

Καποδίστριας (Ἰ ω ά ν ν η ς, Κ ό μ η ς Κ.)· 1776 - 1831. Τὸ 1816 - 22 ἦτο γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας. Τὸ 1827 ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Τροιζῆνος τὸν ἐξέλεξε Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος, ἀπεβιβάσθη δὲ εἰς τὸ Ναύπλιον τὸ 1828. Ἀτυχῶς, λόγῳ τῆς μεγάλης του αὐστηρότητος, τῆς ἄλλως τε ἀναγκαίας τότε, τῆς ἀδυναμίας εἰς τὴν ἐκδίωξιν τοῦ Ἰμπραὴμ καὶ τῆς ὑπακοῆς του εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς Ρωσίας, ἧς ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν διὰ νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830, εὗρεν ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν ἀπὸ πολλοὺς τῶν ὁπλαρχηγῶν, ἥτις κατέληξεν εἰς τὴν δολοφονίαν αὐτοῦ παρὰ τῶν Κωνστ. καὶ Γεωργίου Μαυρομιχάλη.

Καποδίστριας· (Α ὐ γ ο υ σ τ ῖ ν ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, 1778—1857. Ἔλαβε τὸ 1821 τὸ ἀ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ξίωμα πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ἀντικαταστήσας καὶ τὸν Ἰωάννην τὸ 1831, ἀλλὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος ἀπεσύρθη τῆς πολιτικῆς μεταβὰς εἰς Πετρούπολιν ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Κάποσβαρ· πρωτ. τῆς Οὐγγρικ. κομητ. Σωμόνκυ, 145 χλμ. ΝΔ. τῆς Βουδαπέστης. Κάτ: 10,000.

Καπότιδες· θέσις μετά τινων ἀγροικιῶν τῆς νήσου Αἰγίνης, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Καπουτσῆ χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 412.

Καπούτσης (Γιαννάκης)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Σινάνου τῆς Ἀρκαδίας, συμπολεμήσας μετὰ τῶν Φλεσαίων καὶ ἰδίως ὡς ἀκόλουθος τοῦ ἀρχιμανδρίτου Διακαίου.

Καπουτσίδες· βλαχοποιμένες Ρουμελιῶται ἐκ τοῦ βουνοῦ τῆς Κανδήλας κατελθόντες εἰς τὰ Καλάβρυτα κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν καὶ μετὰ ζήλου ὑπηρετήσαντες τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Βασιλείου Καπουτσῆ.

Κάππ (Φρειδερῖκος)· Γερμανὸς ἱστορικός, 1824—1884 ἐν ἀρχῇ δικηγόρος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, εἶτα δὲ φιλελεύθερον μέλος τοῦ Ῥάϊχσταγ. Ἄριστα ἔργα του εἶνε ἡ «ἱστορία τῆς δουλείας ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις» καὶ ἡ «Βιβλιογραφικὴ ἱστορία τῆς Γερμανίας».

Καππαδοκία· ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον, διαιρουμένη εἰς Μικρὰν καὶ εἰς Μεγάλην. Ὁ κάτ. Καππαδόκης καὶ Καππάδοξ, τὸ θηλ. Καππαδόκισσα.

Κάππαρι· νησὶς μεταξὺ Κῶ καὶ Καλύμνου.

Κάπραινα· χ. τοῦ δήμου Χαιρωνείας τῆς ΒΔ Βοιωτίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Δαυλείας, περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχ Χαιρωνείας. Κάτ: 329.

Καπρέαι· νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας παρὰ τὴν Νεάπολιν. Ὁ κάτ. Καπριάτης.

Καπρόϊ χ. τοῦ δήμου Κοθωνίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων, 4 ὥρ. ἀπὸ Βετσίστας. Κάτ. 169.

Κάπτσιακ ἢ **Κίπτσιακ**· ὄνομα τῆς μεταξὺ Οὐράλη καὶ Προύθου χώρας κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ὅτε τὴν κατεῖχον οἱ Πολόβτσοι. Τὸ 1824 ἱδρύθη ἐν αὐτῇ Μογγολοταταρικὸν βασίλειον διαιρεθὲν τὸ 1463 εἰς πέντε χανᾶτα: τῶν Τατάρων Νογάϊς, τῆς Κριμαίας τοῦ Ἀστραχὰν καὶ τοῦ ἰδίως Κάπτσιακ, ἀλλὰ καὶ τὰ 4 κατελύθησαν ἀμοιβαδὸν μέχρι τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, συγχωνευθέντα μετὰ τῆς Ρωσίας.

Καπύη· ἐπίσημος πόλ. ἐν Καμπανίᾳ τῆς ἀρχ. Ἰταλίας, διαβόητος ἐπὶ τῇ τρυφηλότητι καὶ ἐκδιαιτήσει τῶν κατοίκων της. Ὁ κάτ. Καπυανὸς καὶ Καπυήσιος.—Ἡ σημερ. Καπούη (Καπούα) κεῖται 14 χλμ. ΒΔ. τῆς Καζέρτας ἐπὶ τοῦ Βολτοῦρνο. Ἀρχιεπισκοπή, ἀκρόπολις, ὡραῖοι ναοί, Κάτ: 17,000. Τὰ ἐρείπ. τῆς ἀρχ. Κ. κεῖνται 4 χλμ. ΝΑ περὶ τὸ σμερίν. χ. Σάντα-Μαρία-Δὲλ-Καπούα.

Καρᾶ· ποτ. τῆς Ρωσίας, ΒΑ ὅ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ριον τῆς Εὐρώπης πρὸς τὴν Ἀσίαν, καταρρέων τῶν Οὐραλίων καὶ χυνόμ. εἰς τὸν Βορ. Παγωμ. Ὠκεανόν. Μῆκ: 250 χλμ.

Καρᾶ-Βρύση· θέσις τοῦ δήμου Κορίνθου 3)4 ὥρας ἀπὸ Κορίνθου.

Καρᾶ-Θάλασσα· τμῆμα τοῦ Βορ. Ὠκεανοῦ. ὅπου ἐκβάλλει ὁ προηγ. ποτ.

Καρᾶ-Ἀμίδ· ὅρα Διαρβεκίρ.

Καραβαγγέλης· Μάγνης (Θεσσαλία) πατριώτης, πολλὰ θυσιάσας ὑπὲρ τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος, τελευταίως δὲ κατὰ τὸν ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 συναποβὰς μετὰ τοῦ Δημαρᾶ (βλ. λ.) εἰς τὴν Καβάλλαν χάριν τῆς ἀποτυχούσης ἐπιχειρήσεως εἰς τὰ στενὰ τῆς Ροδόπης, φονευθεὶς δὲ καὶ κατακρεουργηθεὶς μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἡ ἑλληνικὴ Βουλὴ ἀπένειμε τιμητικὴν σύνταξιν εἰς τὴν χήραν αὐτοῦ τὸ 1900.

Καραβάδας· χ. τοῦ δήμου Ἄνω Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πισσάδες. Κάτ: 551.

Καραβάδω· χ. τοῦ δήμ. Παναγιᾶς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κατ. 100.

Καραβάντζε (Πολύδωρος Καλδάρα)· ἰταλὸς ζωγράφος διαπρεπής, 1495-1543, παρασκευαστὴς ἐν ἀρχῇ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ραφαήλ. Διεκρίθη εἰς μυθολογικὰ καὶ θρησκευτικὰ θέματα. Ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του, ἀποβλέψαντος εἰς τὴν κλοπὴν χρηματικοῦ τινος ποσοῦ.

Καραβάντζε (Μιχαηλάγγελος Ἀμερίγκι)· διαπρεπέστερος τοῦ προηγ. ἰταλ. ζωγράφου. οὗ θαυμάζονται αἱ ἐκ τῆς θρησκείας ἰδίως ἐμπνευσμέναι εἰκόνες 1569-1609

Καραβάντζιο· πολίχνη τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Μιλάνου, πατρὶς τῶν δύο προηγ. ζωγράφων Καραβάντζε. Κάτ: 7,500.

Καραβᾶς· θέσις μετ' ἀσημάντων ἀγροικιῶν τοῦ δήμου Σπάρτης, 1 ὥρ. ἀπὸ ταύτης.

Καραβᾶς· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς 3)4 ὥρ. ἀπὸ Κίττας. Κάτ: 39.

Καραβᾶς· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων, 2 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτ: 554.

Καραβάστα· ἀμμώδης λιμνοθάλασσα τῆς Μουζακιᾶς, μεταξὺ Ἄψου καὶ Σκούμπ, ΝΔ Ἀλβανία.

Καραβάχ, ἤτοι «Μαῦρος-Κῆπος»· τμῆμα τῆς Ρωσ. Ἀρμενίας, πρὸ περσικὸν χανᾶτον. Πρωτ: Χοῦχα Ἐδῶ ἐπί τινα χρόνον εἶχε τὴν ἕδραν του ὁ Ταμερλᾶνος.

Καραβέλωφ (Λιουβήνος)· βούλγαρος πατριώτης καὶ συγγραφεύς, 1834 - 1879, γράψας βουλγαριστί, ρωσιστὶ καὶ σερβιστὶ ἄριστα διηγήματα, ἠθογραφίας καὶ κοινωνιολογικὰς μελέτας ἀποτελούσας τὰς βάσεις καὶ τὰριστουργήματα συνάμα τῆς βουλγαρικῆς φιλολογίας.

Καράβι· ἔρημος νησὶς ἐν μέσῳ τοῦ Μυρτῴου πελάγους.

Καραβιάνικα· θέσις τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας, 2 1)2 ὥρ ἀπὸ Δερβένι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καραβίδα· χ. τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν τῆς **Φθιώτιδος**, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μώλου. Κάτ: 147.

Καραβόδο· χ. τῆς ὁμων. βενεζουελικῆς πολιτείας, ὅπου ὁ Βολίβαρ συνέτριψε τὰ ἱσπαν. στρατεύματα τὸ 1821. Ἡ πολιτ. ἐκτεινομένη πρὸς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν, ἔχει ἔκτ. 7,732 τετρ. χλμ. Κάτ: 180,000. Πρωτ: Β α λ έ ν θ ι α.

Καραβοστάσι· προσάκτιος θέσις καὶ ὁρμητήριον τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Δυτ. Μάνης, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀεροπόλεως. Κάτ: 65.

Καραβοστάσι· χ. καὶ ὁρμίσκος ἁλιέων, 3 ὥρ. ἀπὸ Κάτω Ἀχαΐας ΔΒΔ, πρὸς τὸ ἀκρωτ. Ἄραξος (Πάπα) τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου (Δῆμος Δύμης τῆς Ἀχαΐας). Κάτ: 120.

Καρᾶ-Βουροῦν ἢ Καρᾶ-Μπουρνοῦ· χερσόν. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας φράττουσα Δ. τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης. Μῆκ: 80 χλμ. Καταλήγει Β. εἰς τὸ ἀκρωτ. Καρα-Μπουρνοῦ (βλ. λ.χ.).

Καρα-Γιουσουφ· Πρῶτος ἡγεμόνων τῆς τουρκομανικῆς δυναστείας τοῦ «Μαύρου προβάτου», κύριος τοῦ Διαρβεκὶρ καὶ τῆς Ἀρμενίας, ὅτε ὁ Ταμερλᾶνος τὸν ἐξηνάγκασε νὰ φύγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀλλ' ἐπιστρέψας ἀνέκτησε πλείστας χώρας του καὶ ἀπέθ. τὸ 1420) παρὰ τὴν Ταυρίδα.

Καραγκιούζι· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας. 3 ὥρ. ἀπὸ Δεκελείας. Κάτ: 65.

Καραγκιούζη· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος τῆς Ἠλείας, 1 1)2 ἀπὸ Γαστούνης. Κάτ: 381.

Καραγκουέ· χώρα τῆς ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, ΝΔ τῆς Λίμνης Νυάνζας· ποτὲ ἰσχυρὸν κράτος τοῦ Ρουμανίκα μὲ 150,000 κατ. Πρωτ: Ἐ α ρ ο υ α μ ο ῦ.

Καραγκούνηδες· οἱ ἄλλως λεγόμενοι Κ ο υ τ σ ό β λ α χ ο ι, ἤτοι «Μικροὶ-Βλάχοι», εἶνε λείψανα φυλῆς κατὰ τὸν μεσαίωνα οἰκησάσης τὰ Β. τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος καὶ ταχέως ἐξελληνισθείσης. Κατάγονται ἐκ τῶν περὶ τὸν Αἷμον χωρῶν (Βουλγαρία-Ἀνατολ. Ρωμυλία), ἡ δὲ πρὸς τὴν Θεσσαλίαν καὶ προσέτι εἰς Μακεδονίαν καὶ Ἤπειρον μετοικεσία καὶ ἐγκατάστασις των χρονολογεῖται περίπου ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 15ου αἰῶνος. Οἱ πλεῖστοι τῶν Καραγκ. εἶνε ποιμένες, φερέοικοι ὡς ἐν τῇ ΒΔ Θεσσαλίᾳ καὶ περὶ τὰ ὄρη τῶν Ἀγράφων καὶ τῆς Καρδίτσης, ἄλλοι ὅμως ἀπήρτισαν πολλαχοῦ οἰκήσεις μονίμους, ὡς οἱ τῶν Καλαρριτῶν τῆς Ἄρτης, ὅπου, καὶ σήμερον ἔτι, σὺν τῇ Ἑλληνικῇ, ὁμιλεῖται καὶ ἡ βλαχικὴ γλῶσσα, κατὰ πολλὰ πλέον παρερθαρμένη. Κατὰ τὰ ἤθη ὅμως καὶ τὰς περὶ πατρίδος καὶ κατοχῆς ἰδέας ἔχουν τελείως πλέον ἐξελληνισθῇ. Οἱ ἐν Ἑλλάδι διαμένοντες μετὰ τῶν περιοδικῶς ἐρχομένων εἰς αὐτὴν πρὸς βοσκὴν ἢ διαχείμασιν τῶν ποιμνίων των δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 10,000, εἰσὶ δὲ εἰρηνικοὶ καὶ φιλόπονοι.

Καραδεμερτζῆ· χ. τοῦ δήμου Εὐῦδρίου τῶν Φαρσάλων (Ν. Θεσσαλία), 2 ὥρ. ἀπὸ Γκουσγουνάρι. Κάτ: 188.

Καραδερὲ (Λ υ γ α ρ ι ά)· τελωνοφυλακεῖον, στρατιωτ. σταθμὸς καὶ τινες ἀγροικίαι παρὰ τὰ μακεδονικὰ σύνορα, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τυρνάβου εἰς

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τὸν δῆμον τοῦ ὁποίου ὑπάγεται. Κατ: 82.

Καραδινᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κάτω Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, 20' ἀπὸ Λακύθρας. Κάτ: 111.

Καραΐβαι λαὸς ἰθαγενὴς τῶν Ἀντιλλῶν καὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀντιλλικῆς θαλάσσης· κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ἦσαν ἀνθρωποφάγοι καὶ πολύγαμοι· σήμερον σχεδὸν ἠφανίσθησαν ἐξ ὁλοκλήρου.

Καραΐβῶν - νῆσοι αἱ Μικραὶ Ἀντίλλαι.

Καραΐβῶν-Θάλασσα ἡ Ἀντιλλικὴ.

Καραΐοι· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας, 20' ἀπὸ Κατσαδόνι. Κάτ: 23.

Καραΐς· χ. τοῦ δήμ. Λάκκωνος, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 120.

Καραΐς· χ. τοῦ δήμου Φορέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 200.

Καραϊσκάκης (Γεώργιος)· ἐκ τοῦ χωρίου Σκουληκαριᾶς τῆς Ἄρτης. 1782—1827. Ἔσχε μητέρα καλογραίαν, ἦτο δὲ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως ἁπλοῦς κλέφτης καὶ μάλιστα μισθοφόρος τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ. Ὁ Καραϊσκάκης ὑπῆρξεν εἷς τῶν γενναιοτέρων ἀρχηγῶν τῆς Ἐπαναστάσεως νικήσας ἐπανειλημμένως τοὺς Τούρκους· τὸ 1826 διωρίσθη ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἀμέσως νικήσας τοὺς Τούρκους εἰς τὸ Χαϊδάρι. Ἀλλ' ἤρχισε δυστυχῶς κατόπιν φοβερὰ φιλονικία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Φαβιέρου, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ παραλυσία τοῦ στρατοπέδου του. Παραλαβὼν ὅμως ὁ Καραϊσκάκης τὰ λείψανα αὐτοῦ ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα ὅπου ἐνίκησε τρὶς τοὺς Τούρκους εἰς τὸ Δίστομον, εἰς τὸ Τουρκοχῶρι καὶ εἰς τὴν Ἀράχωβαν, ὅπου ἔστησε τρόπαιον ἐκ 300 ἐχθρικῶν κεφαλῶν. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τοὺς ξένους φιλέλληνας νὰ πολεμήσῃ ἀμέσως τοὺς Τούρκους, ἂν καὶ αὐτὸς εἶχεν ἐναντίαν γνώμην, ἐπλήγωθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Φαλήρου καὶ ἀπέθανε τὴν 23 Ἀπριλίου.

Καραΐται· ἑβραϊκὴ αἵρεσις ἀντίπαλος τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ταλμούδ, καὶ ἐχομένη στενῶς εἰς τὸ γράμμα τῆς Γραφῆς· ἡ αἵρεσις φαίνεται σχηματισθεῖσα περὶ τὸν Η' αἰῶνα ὑπό τινος Ἀνὰν-Βὲν-Δαβὶδ εὐνουμένου τοῦ Χαλίφου Ἀλ - Μανσούρ. Σήμερον οἱ πλεῖστοι τῶν Καραϊτῶν, τῶν προτεσταντῶν τούτων τοῦ ἰουδαϊσμοῦ, κατοικοῦσιν ἐν Αἰγύπτῳ Συρίᾳ, Κωνσταντινουπόλει, Ρωσίᾳ, Πολωνίᾳ καὶ Γαλικίᾳ.

Καράκ ἢ **Κεράκ**· ἡ ποτὲ πρωτ. τῶν Μωαβιτῶν, π. τῆς Συρίας, 250 χλμ. ΝΝΔ τῆς Δαμασκοῦ, καταλ/φθεῖσα ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων· καὶ εἶτα ὑπὸ τοῦ Σαλαδίνου τὸ 1188. Κάτ: 9,000.

Καράκ ἢ **Χαρέντζ**· νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν τὸ 1748 καὶ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1840. Ἤδη περσική.

Καράκα (Λά)· νῆσος ἀντικρὺ τῶν νοτίων ἀκτῶν τῆς Ἱσπανίας. 9

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χλμ. ΝΑ τοῦ Κάδιξ, εἰς τὸν μυχὸν ὁμών. ὅρμου. Ναύσταθμος, νεώρια καὶ πολεμικὰ ναυπηγεῖα. Κάτ: 6,500.

Καρακάλ ἢ -κόλον· π. τῆς Ρωμουνίας (Βλαχία) ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἀλούτα, 134 χλμ. ΔΝΔ τοῦ Βουκουρεστίου· ἀξιόλ. ἐμπόριον, μεγάλαι φυτεῖαι. Κάτ: 9,500.

Καρακαλα· χ τοῦ δήμου Ναυπλιέων τῆς Ἀργολίδος, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ναυπλίου. Κάν: 350.

Καρακαλᾶ - Μονή· παρὰ τὸ προηγ. χ. Κάτ: 61.

Καρακάλλας· αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, γνωστὸς διὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀπανθρωπίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐκυβέρνησε (211-217).

Καρακάλου Μονὴ τοῦ Ἁγίου ὄρους.

Καρὰ-Καλπάκ(αι)· ἤτοι «Μαῦροι-Σκοῦφοι»τουρκικῆςκαταγωγῆς νομάδες οἰκοῦντες ἀπὸ Ἀστραχὰν μέχρι τῆς κεντρ. Ἀσίας καὶ δὴ περὶ τὸν Σὺρ-Δαριᾶ, δεινοὶ γεωργοὶ καὶ εἰρωνικώτατοι. Ἀνέρχονται εἰς 130,000 περίπου.

Κάρακας ἡ Σαντιάγο-δὲ Λέον-δὲ Καράκας πρωτ. τῆς Βενεζουέλας καὶ πατρὶς τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῆς Ν. Ἀμερικῆς Βολίβαρ. Εἶνε ἐκτισμένη ἐντὸς εὐφορωτάτης πεδιάδος εἰς τὴν παραλίαν τῆς Καραϊβικῆς θαλάσσης,ἔχουσα πανεπιστήμιον. Κάτ. 72,000. Ἐπίνειον αὐτῆς μεθ' οὗ συγκοινωνεῖ διὰ σιδηροδρόμου εἶνε ἡ Γκουάϋρα. Ἔχει προπέτει ἀκαδήμειαν, ἐν γένει δὲ εὐμοιρεῖ πολιτισμοῦ. Τὸ 1812 κατεστράφη ὑπὸ σεισμοῦ.

Καρακασῆλι· χ. τοῦ δήμ. Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Χαντζῆ. Κάτ. 242.

Καρακασίμη· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας, 3 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ. 64.

Καρακάται· λαὸς τῆς ἀρχ. Γερμανίας, οἰκῶν ἀρκτικῶς τῶν Βαγγιόνων, πρωτ. δ' ἔχων τὸ Μεγοντιάκον, τὴν σημερ. Μαϋάνσαν.

Καρακίτσος (Ἰωάννης)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χ. Κατσαροῦ τῆς Μεσσηνίας, πολλὰς προσενεγκὼν ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀγῶνα, ὅπου παρευρέθη εἴς τε τὸ Βαλτέτσι καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσᾶς, κατόπιν δὲ προεκινδύνευσε εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις. Κυρίως συνέδρασε μετὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Δικαίου καὶ τῶν λοιπῶν Φλεσαίων.

Καρακολές· μεταλλοφόρον διαμέρισμα τῆς νοτ. Βολιβίας καὶ ἤδη τῆς χιλιανῆς τοπαρχίας Ἀντοφαγάστας, ἀνακαλυφθὲν τὸ 1870· ἀφθονεῖ ἀργυρούχων μεταλλευμάτων.

Καρακολές· κωμόπ. τοῦ προηγ. διαμερ. εἰς ὕψος 2,740 μ. 160 χιλ. ΑΒΑ τῆς Ἀντοφαγάστας. Κάτ:6,500.

Καράκτακος· βασιλεὺς τῶν βρετόνων Σιλούρων τῆς ἀρχ. Οὐαλλίας, ἐπὶ 9 ἔτη ἀντιστὰς εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ στρατεύματα, ἡττηθεὶς δὲ καὶ αἰχμαλωτισθεὶς τὸ 51 ὑπὸ τὸν Ὀστωρίου, ὁδηγηθεὶς δὲ εἰς Ρώμην ὅπως κοσμήσῃ τὸν θρίαμβον τοῦ νικητοῦ. Ἐκεῖ τὸν ἔσωσεν ἡ ὑπέροχος ἀξιοπρέπειά του ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ ἀπεδόθη εἰς τοὺς ὑπηκόους

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

του, ὅπου καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ 2 ἔτη ἀκόμη, 54—56 π. Χ.

Καρακόρουμ· ὑψηρεφὴς ὀρεσυστὰς τῆς κεντρ. Ἀσίας, μεταξὺ Παμὶρ καὶ Ἰμαλαΐων, συγκειμένη ἐκ 3 παραλλήλων σειρῶν. Ὑψ. κορυφὴ Δαψάγκ, 8615 μ.

Καρακόρουμ· ἠρειπωμένη ἀρχ. π. τῆς Μογγολίας, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Χάλκας, ποτὲ πρωτ. τοῦ Τζέγγις-Χὰν καὶ τῶν πρώτων διαδόχων του. Ἄγνωστος ἡ ἀκριβὴς αὐτῆς θέσις.

Καρᾶ-Κούλ· ἤτοι «Μαύρη Λίμνη», πλεῖσται λίμναι τῆς κεντρ. ρωσ. Ἀσίας φέρουν τὸ ὄνομα τοῦτο.

Καρᾶ-Κούλ· π. ποτὲ πλουσία καὶ πολυάνθρωπος ἐν ὁμων. λίμνῃ τῆς Βουχαρίας (Ζεραφχάν), ἤδη ἐν παρακμῇ. Κάτ: 7,000.

Καραλάρ· χ. τοῦ δήμ. Συκουρίου τῆς Λαρίσης. Κάτ: 203.

Καραλῆ· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης. Κάτ: 71.

Καραλῆδες· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 56.

Καραλῆς (Γιαννάκης καὶ Χρυσανθάκης)· ἀδελφοὶ ἐκ Βέλτμαχης. Ἔλαβον μέρος εἰς τὰς μάχας Λάλα, Τριπόλεως, Πατρῶν, Γράνας καὶ Μεσολογγίου ὑπὸ τὸν Κανέλλον Δεληγιάννην.

Καραμάν (Πέτρος-Παῦλος Ριαί, κόμης δέ·)· γάλλος στρατηλάτης, 1646—1730, σώσας τὸ στράτευμα ἐν Βάγγ τὸ 1705.

Καραμάν (Φραγκίσκος-Ἰωσήφ)· ἐξανεψιὸς τοῦ προηγ., 1771—1843, πρίγκιψ Κλιμαῖ τὸ 1805 συνεπείᾳ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Κας Ταλλιέν

Καραμάν (Λ.-Κ.-Βίκτωρ, Δούξ δέ·)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., 1762-1839, πατρίκιος τῆς Γαλλίας ἐπὶ Βουρβόνων καὶ πρεσβευτὴς ἐν Βερολίνῳ καὶ Βιέννῃ.

Καραμανία· γενικὸν ὄνομα τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας καὶ Παμφυλίας, ἐκ τοῦ Καραμάν, σελδζουκίδου σουλτάνου τοῦ Ρούμ.

Καραμάνου (Δημήτρος καὶ Γιαννούλης)· ἀδελφοὶ ὁπλαρχηγοὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Τσακωνίας. Ὁ Γιαννούλης ἐφυλακίσθη ἐν Τριπολιτσᾷ καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Δημήτριος συνέπραττεν εἰς τὴν πολιορκίαν αὐτῆς. Οὗτος κατόπιν ἐγένετο γερουσιαστὴς τῆς Πελοποννήσου.

Καραμανώλη· χ. τοῦ δήμου Πυλίων. Κάτ: 268.

Καραματοῦ· ἐπίνειον τοῦ δήμου Γλώσσης ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλῳ.

Καραμελέϊκα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Πελλάνης τῆς Λακεδαίμονος.

Καραμεραῖοι (Δημήτριος, Ἀναστάσιος καὶ Μιχάλης)· ἀδελφοὶ ὁπλαρχηγοὶ ἐκ Γαστούνης, πολλαχοῦ διακριθέντες ὑπὸ τὸν Δημήτριον Παπατσώνην, εἶτα δὲ ὑπὸ τὸν Καλοκοτρώνην· μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀποκαταστάντες ἐν Λάλᾳ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς ἐρημωθείσης ὑπὸ τῶν Τουρκαλβανῶν κωμοπόλεως.

Καραμοῦελ (Ἰωάννης)· Ἱσπανὸς ἱεράρχης τοῦ τάγματος τῶν Σιτῶ, 1606-1682, ἀποσταλεὶς ὡς πρέσβυς παρὰ Φρειδερ. τῷ Β' ἤρεσεν αὐτῷ, ὥστε τῷ παρεχώρησε δύο ἀββατείας, ἐν Βιέννῃ καὶ Πράγᾳ, ἂν καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φωσε τὸ 1648 πολιορκουμένην ὑπὸ τῶν Σουηδῶν. Ἐγένετο εἶτα ἐπίσκοπος Καϊνιγγραιτζ καὶ ἀρχιεπίσκ. Ὀτράντου. Ἔγραψε πάμπολλα ἔργα ἀλλοκότων θεμάτων τὰ πλεῖστα, «Καβαλιστικὴν Γραμματικὴν» κ. ἄ.

Καράμουσα· θέσις τοῦ δήμου Χαιρωνείας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δαύλειας.

Καραμουσταφᾶ· χ. τοῦ δήμου Λύλιῶνος τῆς Τριφυλίας Κάτ: 531.

Καρᾶ-Μουσταφᾶ· 1634—1683, μέγας βεζίρης Μωάμεθ τοῦ Δ', ἀποκεφαλισθεὶς διότι ἀπέτυχεν ἐν τῇ εἰς Βιέννην ἀποστολῇ του τὸ 1683.

Καραμπαϊράμ· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῶν Φαρσάλων. Κάτ: 188.

Καραμπάσι· χ. τοῦ δήμου Ἀλμυροῦ. Κάτ: 103.

Καραμπάσι· χ. τοῦ δήμου Νηλείας τοῦ Βόλου. Κάτ: 1,148.

Καρὰ-Μπουρνοῦ· ἀκρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ ἐφ'οὗ ἱδρυται ἰσχυρὸν τουρκικὸν ὀχύρωμα καὶ φάρος. Ἀντικρὺ τούτου ἐπὶ τῆς Μακεδον. παραλίας ὑψοῦται τὸ φρ.Μικρὸν Καρὰ-Μπουρνοῦ.

Καρὰ-Μπουρνοῦ· ἡ ποτὲ Μέλαινα ἄκρα, ἀκρωτ.εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης

Καράμσιν (Νικόλ. Μιχαήλοβιτς)· ρῶσος ἱστορικός, 1765—1826, διαπρέπων ἐπὶ γλαφυρότητι καὶ ἐμβριθείᾳ· ἡ γλῶσσά του εἶνε δημοτικὴ ρωσική.

Καρανῖτις· μικρὰ ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, πρὸς νότον τῶν Μοσχικῶν ὀρέων ἀρδευομένη ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου.

Καράνου· χ. τοῦ δήμ. Λάκωνων, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 140.

Καρανδεβές· κωμόπ. τῆς Οὐγκομητ. Κρᾶσσο-Ντζαίρενου φρ. προασπίζον τὰς Σιδηρᾶς-Πύλας τοῦ Δουνάβεως. Κάτ. 5,000.

Καραντάς· χ. τοῦ δήμου Θίσβης τῶν Θηβῶν. Κάτ: 386.

Καρανταναλῆ· χ. τοῦ δήμου Ἀλμυροῦ. Κάτ: 60.

Καραντζᾶ ἢ Βρίτσαλι· χ. τοῦ δήμου Δρυόπηστῆς Ἀργολίδος.Κάτ: 5.

Καράντζαλι· χ. τοῦ δήμου Θαυμακῶν (Δομοκοῦ). Κάτ: 201.

Καραντζᾶς (Παναγιώτης)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν, ἀντίπαλος τῶν Κουμανιωταίων, ἐπιδείξας κατὰ τὰς διαφόρους μάχας ἔκτακτον μὲν ἡρωϊσμὸν ἔλλειψιν ὅμως στρατευτικῆς πείρας. Ἐφονεύθη ἐν ἀρχῇ ἔτι τῆς ἐπαναστάσεως παρὰ τὴν μονὴν τοῦ Ὁμπλοῦ ὑπὸ τοῦ ὁπαδοῦ τῶν Κουμανιωταίων Ταλαμηδᾶ διότι περιέπαιξεν αὐτόν.

Καραντζᾶς (Γεωργάκης)· ὁπλαρχηγὸς ἐκ Στεμνίτσης, ἐκ τῶν συνυπογραψάντων τὴν 25 Ἀπριλίου 1821 τὸ πρωτόκολλον δι' οὗ ἀνεγνώρισαν γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐπαρχίας τὸν Κωνσταντῖνον Ὑψηλάντην.

Καραντζάταλη· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τοῦ Ἀλμυροῦ. Κάτ: 12.

Καραπατᾶς (Ἀντώνιος)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Φιλιατρῶν, πληρεξούσιος τῶν Ἐθνοσυνελεύσεων. Ἐφυλακίσθη μετὰ τῶν λοιπῶν προυχόντων ἐν Τριπόλει κατὰ τὴν πολιορκίαν.

Καράπαυλοι (Ἠλίας, Ἰωάννης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

καὶ Κωνσταντῖνος)· ἀδελφοὶ ἐκ Κορώνης, πολλὰ δαπανήσαντες κατὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς, στρατιωτικῶς δὲ καὶ πολιτικῶς ὑπηρετήσαντες τὸν ἀγῶνα. Ὁ Ἠλίας ἐγένετο γερουσιαστὴς ὡς καὶ ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἐστάλη καὶ ὡς πληρεξούσιος τῶν Ἐθνικῶν Συνελεύσεων.

Καρᾶς· ἀγροτ. οἰκισμὸς καὶ ἐγγὺς ναΐσκος (Ἅγιος Ἰωάννης) πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐν τῷ δήμῳ Ἀθηναίων, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀθηνῶν ΑΝΑ. Κάτ: 75.

Καραδαλιάνοι· χ. τοῦ δήμου Κοτυλέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 168.

Καρὰ-Σοῦ· ἤτοι «Μαῦρος-Ποταμός»· ὁ Νέστος τῆς Μακεδονίας (βλ. λ.).

Καρὰ-Σοῦ· ὁ Στρυμὼν τῆς Μακεδονίας (βλ. λ.).

Καρὰ-Σοῦ· ὁ Μέλας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (βλ. λ.).

Καρὰ-Σοῦ· ποταμ. τῆς ρωσικῆς Ταυρίδος, διαρρέων τὸ Καρασσοῦ-Παζὰρ καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Πουτριδικὴν θάλασσαν (Ἀζοφικήν).

Καρὰ-Σοῦ· ὁ ἀρχ. Κύδνος (βλ. λ.).

Καρασοῦ-Παζάρ· π. τῆς ρωσ. Κριμαίας· τζαμία, λουτῆρες, ἀγοραί, ἀκμ. ζωεμπορία. Κάτ: 14,000. Ἐδῶ ἐπέθ. ἡ κυρία Κρύονερο.

Καράσπαν· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακωνίας. Κάτ: 195.

Καρασπῦρος· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Νεζερῶν τῶν Καλαβρύτων, κλεισθεὶς μόνος του εἴς τινα ἐξοχικὸν οἰκίσκον τοῦ Λεβιδίου καὶ ἀμυνθεὶς κατὰ τῶν τούρκων, ἕως οὗ τέ πῆλθεν ὁ Σκαλτσᾶς. Παρευρέθη κατόπιν εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, εἰς τὸ Μεσολόγγι καὶ εἰς τὴν Ἀκράταν.

Καρασσί· σαντζάκ· τοῦ μικρασιατικοῦ βιλαετίου Χοδαβενδικιάρ· ἔδαφος καλῶς καλλιεργημένον. Πρωτ. Βαλικεσρί. Κάτ: 230,000. Εἶνε τμῆμα τῆς ἀρχ. Μυσίας.

Καρατεγὶν· περιοχὴ τοῦ Παμὶρ (Κεντρ. Ἀσία), ἀνήκουσα ἀπὸ τοῦ 1868 εἰς τὴν Βουχαρίαν. 21,535 τετρ. χλμ. Κάτ· 110,000 Κάτσχαι καὶ Κιργήσιοι. Ὄρη πανύψηλα καὶ χιονοσκεπῆ.

Καράτοβα· π. τῆς Κεντρικῆς Μακεδονίας μὲ κάλλιστα μεταλλεῖα ἀργύρου, πεφημισμένα χαλκουργεῖα, ἰδίως δὲ λεβητοποιεῖα. Κάτ: 10,000.

Καράτουλι· χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 235.

Καρατουλὰ· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας. Κάτ. 498.

Καρατουλὰ· χ. τοῦ δήμου Ταϋγέτης τῆς Κυνουρίας. Κάτ: 529.

Καρατσί· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 98. Λέγεται καὶ Μπουτείκα.

Καρατσιόλι (Ἰωάννης)· εὐπατρίδης νεαπολίτης, εὐνοούμενος Ἰωάννας τῆς Β', φονευθεὶς τὸ 1432 ὑπὸ τῶν ἀπεσταλμένων τῆς Βασιλίσσης, μὴ ἀνεχομένης τὴν ἐπιβλητικότητά του.

Καρατσιόλι (Ἰωάννης)· 1470—1550, πρίγκιψ Μέλφι, στρατάρχης τῆς Γαλλίας τὸ 1544.

Καρατσιόλι (Ἀντώνιος)· υἱὸς τοῦ προηγ. ἀββᾶς ἐν Παρισίοις τὸ 1543 καὶ ἐπίσκοπος Τρόγης, ὀπαδὸς -οῦ Λουθήρου, καταδιωχθεὶς διὰ τοῦ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

το καὶ στερηθεὶς τοῦ ἀξιώματός του, ὅτε καὶ γενόμενος κοσμικὸς ἐνυμφεύθη. Ἀπέθ. τὸ 1569.

Καρατσιόλι (Δομίνικος,' νεαπολίτης πολιτευτής, 1548—1789, διακριθεὶς ὡς διπλωμάτης.

Καρατσιόλι Φραγκίσκος) πρίγκιψ, ναύαρχος, 1748—1799, ἀντιστρατευθεὶς πρὸς τὰς ἐνεργείας τῶν ἀγγλοσικελῶν, ἀλλὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέλτωνος καὶ κρεμασθείς.

Καρατσιόλι (Λουδοβ-Ἀντων). γάλλος ἰταλ. καταγωγῆς συγγραφεύς, 1721—1803. Διακρίνονται τὰ ψυχολογικά του συγγράμματα.

Καρατσόλι· χ. τοῦ δήμου Κρανιῶνος τῆς Ἀκρίτης. Κάτ: 201.

Καρατσόλι· χ. τοῦ δήμου Τυρνάβου. Κάτ: 747.

Καράτσχι ἢ Κουρράτσδη· λιμὴν τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστὰν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ· σιτηρὰ καὶ βάμβακες. Κάτ: 65,000.

Καράφα Δὲ-Κολοβράνο (Παῦλος)· νεαπολίτης μουσουργός, 1785—1872, ἐν ἀρχῇ στρατιωτικός.

Καράφφα· διάσημος νεαπολιτανὸς οἶκος, οὗ διαπρεπῆ μέλη: ὁ Κάρολος, ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἀντώνιος, μεγάλως εὐνοηθέντες ὑπὸ τοῦ θείου των πάπα Παύλου Δ' (Ἰω-Πέτρου Καράφφα), ὅστις καὶ πόλεμον ἐκήρυξε πρὸς χάριν των κατὰ τῶν Ἱσπανῶν.— Ὁ Ἱερώνυμος, 1564—1633 διέπρεψεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἱσπανίας,— ὁ Ἀντώνιος θανὼν τὸ 1693 ἦν ἀντιστράτηγος ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἐνίκησεν ἐν Οὐγγαρίᾳ τοὺς Τούρκους.— Ὁ Ἐκτωρ σφοδρὸς δημοκράτης, ἀπέθ. ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος τὸ 1799.

Καραχασάν· χ. τοῦ δήμου Μελιταίας τῶν Φερτάλων. Κάτ: 63.

Καραχασάνι· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 181.

Καραχουσέϊνι· θέσις 1 ὥρ. ἀπὸ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ δήμου Πέτρας.

Καρβασαρᾶς· πρωτ. τῆς πόλεως ἐπαρχ. Βάλτου καὶ τοῦ δήμου Ἀμβρακίας. Εἶνε ἐκτισμένη παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, ἔχει δὲ ἀξιόλογον ἐμπόριον βαλάνων, ἑλλην. σχολεῖον εἰρηνοδικεῖον καὶ τηλεγραφεῖον. Παρ' αὐτὴν πρὸς τὸ χωρίον Νεοχῶρι σῴζονται τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχ. Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους. Κάτ: 2,014.

Καρβασαρᾶς· χ. τοῦ δήμου Ἐλαττείας τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 197.

Καρβασαρᾶς· χ. τοῦ δήμου Δολόπων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 225.

Καρβάχαλ· διαπρεπὴς ἱσπαν. οἰκογένεια, ἧς διάσημα μέλη· ὁ Ἰωάννης, 1399—1469, καρδινάλιος, -ὁ Βερναρδῖνος, ἀνεψιὸς τοῦ προηγ. καὶ ἐπίσης καρδινάλιος. - ὁ Φραγκίσκος, ναυτικὸς νικήσας τοῦ περουβιανοὺς τὸ 1548 μετὰ τοῦ Πιζάρου,-ὁ Λουδοβῖκος, στρατηγὸς γεννηθεὶς ἐν Λίμᾳ τὸ 1752, πεσὼν δὲ τὸ 1794 ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Γάλλων.

Καρβάχαλ Θωμᾶς Γονζαλές)· ἱσπανὸς πατριώτης, 1753—1834, μεγάλως διακριθεὶς κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον. Εἶτα ἐγένετο σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Κα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τέλιπε καί τινα ἔργα ὀρκετῆς ἀξίας.

Καρδελᾶ· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Μάνης. Κάτ: 539.

Καρδέλι· χ. τοῦ δήμου Ἀλαγονίας τῶν Καλαμῶν. Κάτ: 618.

Καρδονάροι, ἤτοι «Ἀνθρακεῖς»· μυστικὴ ἑταιρεία σχηματισθεῖσα ἐν Ἰταλίᾳ ἀρχομένου πιθανῶς τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, μετὰ τὴν πτῶσιν τῶν νέων ἰταλ. δημοκρατιῶν, μὲ σκοπὸν ἐκδιώξεως τῶν ξένων ἐξ Ἰταλίας· Διεδόθησαν τὸ 1818 αἱ ἀρχαί των ἐν Γαλλίᾳ αὐτοὶ δ' ἐνήργησαν τὰς ἀνταρσίας τοῦ 1819 καὶ 1822. Διῃροῦντο εἰς μικροὺς ὁμίλους ἐξ 20 μελῶν ἀποστέλλοντας ἀντιπροσώπους εἰς τὸ ὑπέρτατον Συμβούλιον, ὑποτίθεται δὲ ὅτι ἐν Γαλλίᾳ διηυθύνοντο ὑπὸ τῶν Λαφαγέττ, Λαφίττ καὶ Μανουέλ.

Καρδουνάδες· χ. τῆς νήσου Κύθηρα. Κάτ: 128.

Καρδούνι· θέσις, 3/4 τῆς ὥρας ἔξωθεν τῆς Λεβαδείας.

Καρδούνι· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Κυπαρισσίας. Κάτ: 170.

Καρδουνιάρη· χ. τοῦ δήμου Γορτυνίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 108.

Καρδουνολεπενίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἱταλίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκαίων, 3 1/2 ὥρας ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ: 598.

Καργόπολις· κωμόπ. τοῦ ρωσ. Κυβερνείου Ὀλόνετζ, πρωτ. ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Ὄνεγα· τόπος ἐξορίας ἄλλοτε. Κάτ. 3,000.

Καρδακάτα (Ἄνω καὶ Κάτω)· πρωτ. τοῦ δήμου Θηνιᾶς τῆς Κεφαλληνίας. Εἰρηνοδ., ἑλλ. σχολεῖον· Κάτ: 498.

Καρδαμᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος. 2 1/2 ὥρ. ἀπὸ Γαστούνης. Κάτ: 456.

Καρδαμύλη· ἀρχ. πόλ. τῆς Μεσσηνίας ἢ τῆς Λακωνίας πλησίον τῶν Λεύκτρων.

Καρδαμύλη· ἀρχ. πόλ. τῆς Χίου ἢ μᾶλλον νησίδιον ἀπέναντι αὐτῆς.

Καρδαμύλα κώμη τῆς Χίου ἀπὸ μακρὰν τῆς Β παραλίας.

Καρδαμύλη (κοινῶς **Σκαρδαμοῦλα** ἐκ τοῦ κατὰ τὸν μεταίωνα παραφθαρέντος ὀνόματός της)· πρωτ. τοῦ ὁμων. δήμου τῆς Οἰτύλου (Δυτ. Μάνη-Λακωνική), ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου. Ταχυδρ., Εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, τελωνοσταθμαρχεῖον, γραφικὴ τοποθεσία. Κάτ: 442.

Καρδαμύλης - δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Οἰτύλου, Νομ. Λακωνικῆς. Πρωτ. Καρδαμύλη. Ἄλλα χ: Γούρνιτσα, Ἐξοχώρι, Ἰατρέϊκα, Καλύβαις, Κολομπετσέϊκα, Καταμαρέϊκα, Κοψολαιμέϊκα, Κουτρουλέϊκα, Λάζος, Λάκκοι, Λιασύνοβα, Λυμπόχοβα, Λεπτίνι, Νίκοβο, Πετροβοῦνι, Πρίπιτσα, Προάστειον, Σκίβων, Τσέρια, Τρωσκονά, Χώρα, καὶ αἱ Μοναὶ «Βαϊδενίτσας» καὶ «Σωτῆρος». Κατ: 3,733.

Καρδαρᾶ· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Φαλάνθου (Ἀρκαδία). Κάτ: 196.

Καρδάρα χ. τοῦ δήμου Εὐπαπαλίου τῆς Δωρίδος. Κάτ: 204.

Καρδαρᾶς (Ἀθανάσιος καὶ Θεοδόσιος)· ὁπλαρχηγοὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐκ Ζυγοβιστίου, ὑπηρετήσαντες ὑπὸ τὸν Κολοκοτρώνην ἐν Τριπόλει, Βαλτετσίῳ καὶ Γράνᾳ.

Κάρδαρις· θέσις μεθ' ὑδρομύλου 1)2 ὥρ. ἔξω τῆς Καστανιᾶς τοῦ δήμου Καστορίου (Λακωνία).

Καρδαρίτσι· χ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 499.

Καρδία· πόλ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου ὀλίγον βορείως τῆς σημερ. κώμης Π λ α γ ι ά ρ ι.

Καρδιακάυτη· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 308.

Καρδιανή· χ. τοῦ δήμου Πανόρμου τῆς Τήνου. Κάτ: 324.

Κάρδιγγαν, καὶ γαελιστί· Ἀ μ π ε ρ τ έ ϊ φ ι· πρωτ. τῆς ὁμων. οὐαλλικῆς κομητ. Κατ. 4,000.—ἡ κομ. 1,794 τετρ. χλμ. Κάτ. 73,000, μόλυβδος, χαλκός, ἄργυρος.

Καρδίτσα· πρωτ. τοῦ δήμου, τῆς τέως ἐπαρχίας καὶ τοῦ ἤδη νομοῦ Καρδίτσης, ἐπὶ παραποτάμου τοῦ Πηνειοῦ, πλησίον δὲ τῆς ἀρχ. K ι έ ρ ο υ. Ἔχει τηλεγραφ., πρωτοδ., εἰρηνοδ., γυμνάσιον, ἑλλην. σχολεῖον, ἀνεπτυγμένην γεωργίαν, μικρὸν ἐμπόριον. Κάτ: 9,446.

Καρδίτσα· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας. Παρὰ τὴν λίμνην Κωπαΐδα καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς διώρυχος, δι' ἧς διωχετεύθησαν τὰ ὕδατα εἰς τὸν Εὐβοϊκὸν κόλπον. 5 ὥρας ΒΔΒ τῶν Θηβῶν. Κάτ: 484.

Καρδίτσης - δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομοῦ Καρδίτσης, πρωτ. K α ρ δ ί τ σ α. Ἄλλα: χ. Δελῆ - Ἰβραήμ, Ζουλευκάρι, Ἴσαρι, Καπουτσῆ, Καρδιτσομαγούλα, Κρύα - Βρύση, Κουμάδες, Καμινάδες, Κουρτέσι, Μοίρους, Νταούτη, Παληόκαστρο, Πιτσαρῆ, Ρούσου, Σαρακίνα, Τσαούση, Φράγκου. Κάτ: 16,663.

Καρδίτσης - N ο μ ό ς· τὸ νότιον ἥμισυ τοῦ τέως νομοῦ Τρικκάλων, ἀπὸ τοῦ 1899, περιλαμβάνων τὴν πρώην ἐπαρχ. Καρδίτσης, μεταξὺ τῶν νομῶν Τρικκάλων (Β), Λαρίσης (Α) Φθιώτιδος (ΝΑ), Εὐρυτανίας (Ν) καὶ Ἄρτης (ΝΔ). Πρωτ: K α ρ δ ί τ σ α. —Κάτ: 80,766. Πρὸς Ν. ἔχει τὰ ἀπόκρημνα ὄρη τῶν Ἀγράφων, πρὸς τὰ ΝΔ δὲ τὰς νοτίους παρωρείας τοῦ Πίνδου· εἰς τὰ κεντρικὰ εἶνε ἐκτενὴς πεδιὰς πλουσίως ἀρδευομένη ἀπὸ τοὺς παραποτάμους τοῦ Πηνειοῦ καὶ ἄριστα τὸ πλεῖστον καλλιεργημένη. Διαιρεῖται εἰς τοὺς ἀκολούθους 13 δήμους:

Καρδίτσης	Κάτ:	16,663
Ἰθώμης	»	8,599
Φύλλου	»	3,879
Σιλάνων	»	5,910
Κιερίου	»	5,060
Γόμφων	»	6,503
Καλλιφωνίου	»	3,871
Τιτανίου	»	7,327
Νεβροπέλεως	»	6,697
Ἰτάμου	»	3,694
Ἀργιθέας	»	6,557
Μενελαΐδος	»	3,106
Ταμασίου	»	2,900
Σύνολον	»	80,766

Καρδιτσομαγούλα· χ. 1)2 ὥρ. ἐξωθεν τῆς θεσσαλικῆς Καρδίτσης. Κάτ: 884.

Κάρδιφ· π. τῆς Οὐαλλίας, κέν-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τρον τοῦ ἐμπορίου τῶν γαιανθράκων, οἵτινες ἐκεῖθεν ἐξαποστέλλονται εἰς ὅλας τὰς ἀγορὰς τοῦ κόσμου. Κάτ: 90,000. Πρωτ. τῆς κομητ. Κλάμοργαν.

Καρδιώτισσα· ἐν τῶν ἀδελφονήσων μεταξὺ Φολεγάνδρου καὶ Σικίνου.

Καρδουλιανῶ· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 100.

Καρέ· χ. τοῦ δήμ. Χρωμοναστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 220.

Καρέα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Μάνης. Κάτ: 230.

Καρέας (Ἅγιος Ἰωάννης)· ναΐσκος 1 1)2 ὥρ. ἔξωθεν τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμηττοῦ.

Καρέϊκα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 177.

Καρεῖοι· ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Κάρεϋ (Χάρυ)· ἄγγλος ποιητὴς καὶ μουσικός, θανὼν τὸ 1743.

Κάρεϋ (Οὐίλλιαμ)· ἄγγλος ἀσιανολόγος, 1762 — 1834, κηρύξας καὶ τὸ εὐαγγέλιον ἐν Βεγγάλῃ.

Καρθαγένη· π. τῆς Ἱσπανίας κτισθεῖσα τὸ 230 π. Χ. ἀπὸ τὸν Καρχηδόνιον Ἀσδρούβαν, εἰς δὲ τῶν ἀρίστων λιμένων τῆς Μεσογείου, μὲ ἰσχυρὰ φρούρια, μεταλλεῖα ἀργύρου καὶ μολύβδου καὶ μεγίστην ἁλιείαν. Ἡ Κ. ὑπῆρξεν ἄλλοτε μία τῶν σπουδαιοτάτων πόλεων τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δὲν παρῆλθε πολὺ καὶ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Γότθων. Κάτ: μετὰ τῶν προαστείων 65,000.

Καρθαγένη· εὐλίμενος π. τῆς Κολομβίας, πρωτ. τοῦ διαμερ. Βολίβαρ, ἐπὶ νησίδος τῆς Ἀντιλλικῆς θαλάσσης. Κάτ: 10,000. Ἐπισκοπή, πανεπιστήμιον, ἰσχυρὰ φρ.

Καρθιανά· χ. τοῦ δήμ. Σπηλαίων, Ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης) Κάτ: 85.

Καρία· χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας καὶ Λυδίας. Ὁ κατ. Κάρ, καὶ τὸ θηλ. Κάειρα, Καρίνη δὲ ἐλέγετο ἡ μοιρολογήστρα. Ἀπὸ τῆς Καρίας συνήθως προήρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνδράποδα, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ὡς καὶ τῆς Κιλικίας, λῃσταὶ ὄντες ἀνέκαθεν, ἐξῆσκουν τὸ σωματεμπόριον.

Καρικλοῦ: χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 42.

Καρίναις· χ. τοῦ δήμου Μέρωνος, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 300.

Καρίνια· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Μάνης. Κάτ: 127.

Καρινιάν (Θωμᾶς - Φραγκίσκος τῆς Σαβοΐας, πρίγκιψ δέ-)· 5ος υἱὸς τοῦ Καρόλου-Ἐμμανουὴλ Α', 1596—1656. Στρατάρχης τῶν ἐν Σαβοΐᾳ γαλλικῶν στρατευμάτων τὰ μάλιστα διακριθείς.

Καρινιάν· πολίχνη τοῦ ἰταλ. Πεδεμοντίου ἐπὶ τοῦ Πάδου· ἀρχ. φρ. ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 8,000.

Καρινιάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Ἀρδεννῶν. Κάτ: 2,123.

Καρινθία· ἡ γερμαν: **Καϊρνθεν**· ἐπαρχ. τῆς Δυτ.-Αὐστρίας πρὸς τὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰταλίαν. 10,333 τετρ. χλμ. Κάτ: 380,000. Πρωτ: Κλάγενφουρτ. Ἄλλοτε διῃρεῖτο εἰς 2 διοικήσεις, ἤδη δὲ εἰς 7 ἐπαρχίας. Ἡ χώρα αὕτη ᾠκίσθη κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῶν Καρεντανῶν.

Κάρισβρουκ· π. τῆς ἀγγλ. νήσου Οὐάϊτ· ἐρείπ. ἀρχ. πύργου ὅπου ἐφυλακίσθη Κάρολος ὁ Α' Κάτ: 9,000.

Καρκαβέλλα· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τοῦ χωρίου Γιαννάδες τῆς Κερκύρας.

Καρκαδιώτισσα· χ. τοῦ δήμου Δαφνῶν, ἐπαρχ. Τεμένους, διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 130.

Καρκάδος· χ. τῆς νήσου Τήνου. Κάτ: 161.

Καρκαθιόκερτα· πόλ. ἀρχαία, πρωτεύουσα τῆς Σοφηνῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ.

Καρκινίτης· κόλπος ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ πλησίον τῆς ἐπομένης πόλεως.

Καρκινίτις· πόλ. ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, νῦν Μαριούπολις.

Κάρλα· κοινὸν ὄνομα τῆς λίμνης Βοιβηΐδος (βλ. λ).

Καρλάϊλ (Θωμᾶς)· ἄγγλος ἱστοριογράφος, 1795—1881. Τὰ πολυάριθμα ἔργα του διακρίνονται διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ τὴν αὐστηρότητα τῆς κριτικῆς. Μεταξὺ ἄλλων δ' ἔγραψε καὶ λαμπρὰν ἱστορίαν τῆς Γαλλ. ἐπαναστάσεως.

Καρλάϊσλ· πρωτ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Κούμβερλανδ· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον, παλαιὰ κτίρια, ἄρισται σχολαί. Κάτ: 37,000.

Καρλάϊσλ· πολίχνη τῆς Πενσυλβανίας (Ἡνωμ-Πολιτ.). Κάτ: 7.000·

Καρλῖνο· φιλέλλην ἐκ Γενούης τῆς Σαρδηνίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Μεσολογγίῳ. Ἀγνοεῖται τὸ εἶδος τῆς νόσου του, ἡ ἐποχὴ καὶ αἱ ὑπηρεσίαι του.

Καρλοβάσι· χ. τῆς Σάμου ἐπὶ τῆς Β ἀκτῆς Δ τοῦ Βαθέως. Γραφικὰ περίχωρα, ἀκμ. γεωργία, ἐκλεκτοὶ οἶνοι. Κάτ: 3,600.

Καρλομάν· υἱὸς Λουδοβ. τοῦ Γερμανικοῦ, ἐπὶ στιγμὴν βασιλ. τῆς Ἰταλίας. Ἀπέθ. τὸ 880.

Καρλομάν· ἀδελφὸς Πεπίνου, ἄρχων Αὐστρασίας τὸ 741, νικήσας τοὺς Γερμανούς, τοὺς Βαυαροὺς καὶ τοὺς Σάξονας. Ἀπέθ. τὸ 756.

Καρλομάν· ἀδελφὸς Καρολομάγνου, βασιλέως Αὐστρασίας ἀπὸ 768-771.

Καρλομάν· ἀδελφ. Λουδοβ. Γ' βασιλ. Ἀκυτανίας καὶ Βουργουνδίας, βασιλεὺς δὲ Γαλλίας τὸ 882. Ἀπέθ. τραυματισθεὶς ἐν θήρᾳ ὑπό τινος ἀξιωματικοῦ του κατὰ λάθος τὸ 884.

Κάρλος (Δόν)· 1788-1855, υἱὸς Καρόλου Δ' καὶ ἀδελφὸς Φερδινάνδου Ζ', βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας· ἐκθρονισθεὶς χάριν τῆς Ἰσαβέλλας, μάτην ἐδοκίμασε ν' ἀνακτήσῃ τὸν θρόνον διὰ τῶν ὅπλων.

Κάρλος (Δόν)· Ἰνφάντης Ναβάρρας, 1420-1461. Θανούσης τῆς μητρός του Λευκῆς ἔμελλε νὰ λάβῃ τὸν θρόνον, ἀλλὰ τὸν ἥρπασεν ὁ πατήρ του Ἰωάννης, πρὸς ὃν παλαίσας ἠττήθη καὶ συλληφθεὶς ἐδηλητηριάσθη ταῖς ἐνεργείαις τῆς μητρυιᾶς του Ἰωάννας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κάρλος (**Δόν**)· υἱὸς Φιλίππου Β' καὶ Μαρίας τῆς Πορτογαλλικῆς, 1545-1568, συνομόσας, πιθανώτατα, κατὰ τοῦ πατρός του, ἕνεκα τοῦ γάμου τούτου μετὰ Μαρίας τῆς Ἀγγλικῆς, συλληφθεὶς ὅμως καὶ θανὼν ἐν τῇ φυλακῇ ἢ ἐκ δηλητηρίου, κατ' ἄλλην μαρτυρίαν.

Κάρλος (Δόν)· ἔγγονος τοῦ υἱοῦ Καρόλου τοῦ Δ' (Δὸν-Κάρλου), γεννηθεὶς τὸ 1848. Διαμφισβητῶν καὶ οὗτος τὸν ἱσπανικὸν θρόνον ἐξήγειρεν ἐμφύλιον ἀγῶνα εἰς τὰ Β. τῆς Ἱσπανίας τὸ 1872—1876 εἰς οὐδὲν καταλήξαντα. Ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερον αἱ ἐνέργειαί του δὲν ἔπαυσαν παρέχουσαι πράγματα τῇ Ἱσπανίᾳ, οἱ δὲ «Καρλισταὶ» εἰσὶν ἀρκούντως ἀκόμη ἰσχυροὶ ὥστε νὰ ἐμπνέωσι καθημερινοὺς φόβους εἰς τὴν ἱσπαν. αὐλήν.

Κάρλσβαδ· πρωτ. βοημικῆς ἐπαρχ. 112 χλμ. ΔΒΔ τῆς Πράγας. Θαυμάσιαι θερμοπηγαὶ ἀνακαλυφθεῖσαι ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Καρόλου Δ' ἐξ οὗ τὸ ὄνομα (=Λουτρὰ τοῦ Καρόλου). Κάτ. 12,000.

Κάρλσβουργ, π. τῆς Οὐγγρ. κομητ. Ἄλσο-Φέχερ, ἐπὶ τοῦ Μάρως Ἰσχυρὰ φρ. Κάτ: 8,000

Κάρλσκρονα· πρωτ. τοῦ σουηδικοῦ νομοῦ Μπλέκκιγκ, 375 χλμ. ΝΝΔ τῆς Συοκχόλμης, ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς, κατὰ μέγα μέρος ᾠκοδομημένη ἐπὶ νησίδων. Μέγας ναύσταθμος, φρούρια, δεξαμεναί, ναυπηγεῖα, ναυτικὰ καταστήματα. Κάτ: 22,000

Κάρλσταδ· πρωτ. τοῦ Σουηδικοῦ νομοῦ Βέρμλανδ, ἐπὶ τῆς λίμνης Βένερ, 255 χλμ. Δ. τῆς Στοκχόλμης Κάτ: 8,000.

Κάρλστατ· πολίχνη τῆς Οὐγγρ. Κροατίας. Ἐπισκοπὴ ὀρθοδόξων, ἰσχυρὰ φρούρια. Κάτ. 6,000.

Κάρλστατ· κωμόπ. τῆς Βαυαρίας. Κάτ: 2,500.

Κάρλου· θερινὴ ἀγροικίαι τοῦ χ. Κανακάδες τῆς Κερκύρας.

Καρλσρούη· πρωτ. τοῦ γερμανικοῦ Μεγ. Δουκάτου τῆς Βάδης κτισθεῖσα τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Ἔχει λαμπρὸν θέατρον, ἀκαδήμειαν, ὡραίους κήπους καὶ δενδροφυτευμένας πλατείας, πλεῖστα σχολεῖα, πολυτεχνεῖον, καλλιτεχνικὰ ἱδρύματα, βιβλιοθήκην μὲ 100 χιλ. τόμους, μεταξουργεῖα, μηχανουργεῖα χημικῶν ἐργαλείων, ταπητουργεῖα καὶ ἄ. Κάτ: 75,000.

Καρμανία· ἐπαρχία τῆς Ἀσίας παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον, οἱ κάτ. Καρμανοί, Καρμανῖται καὶ Καρμάνιοι.

Καρμανιόλα· π. τοῦ ἰταλ. Πεδεμοντίου, 26 χλμ. ΝΑ τοῦ Τουρίνου. Κάτ. 14,000.

Καρμανιόλα (Φραγκ. **Μπουδόνε**)· ἰταλὸς στρατηγὸς ἐκ τῆς προηγ. π. 1390 - 1432. Δυσαρεστηθεὶς πρὸς τὸν Φίλιππον - Βισκόντη εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Βενετίας καὶ κατετρόπωσε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, αἰχμαλωτήσας τοὺς ἀρίστους ἰταλοὺς στρατηλάτας, ἀλλὰ διεγείρας ὑπονοίας, συνελήφθη καὶ ἐκαρατομήθη.

Κάρμεν· εὐλίμενος π. τῆς μεξικαν. πολιτείας Καμπέχης ἐξαγωγὴ πολυτίμων ξύλων. Κάτ. 9,000.

Κάρμη· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης, ἧς ἀπέχει 1 ὥραν. Κάτ:154.

Κάρμηλος· ὄρος πολύφυτον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Παλαιστίνης, νοτίως τοῦ Λιβάνου.

Καρμοκολέϊκα· θέσις μετά τινων ἀγροικιῶν τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν.

Καρμόνα· π. τῆς ἱσπαν. Σεβίλλας. Κάτ. 19,000.

Καρνεάδης· ἕλλην φιλόσοφος, ἱδρυτὴς τῆς 3ης Ἀκαδημείας. Ἐγεννήθη ἐν Κυρήνῃ περὶ τὸ 215 π. Χ., ἐδίδαξεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἔζησε περὶ τὰ 90 ἔτη.

Καρνέϊη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας 1 ὥραν ἀπὸ Μαζέϊκα. Κάτ: 664.

Καρνέϊη· (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Κλείτορος τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 566.

Καρνιόλη· γερμαν. **Κράϊν** (Κ ρ ά ϊ ν α σλαυιστί). Ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Αὐστρίας 9,956 τετρ. χλμ. Κάτ: 525, 000. Πρωτ. Λ ά ϊ β α χ. Διαιρεῖται εἰς 11 διοικήσεις.

Καρνίων· ποτ. τῆς Ἀρκαδίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Καρνίων - δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἰθάκης, Νομ. Λευκάδος. Πρωτ. Κ ά λ α μ ο ς ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου νησυδρίου τοῦ κειμένου ΒΔ τῆς Ἰθάκης παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἀκαρνανίας ἔναντι τοῦ Μ ύ τ ι κ α. Ἄλλα χ. Ἐπισκοπὴ καὶ Καστὸς (νῆσος), Κεφάλι. Κάτ: 1,877.

Κάρνος· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν τέχνην. Κατ' ἄλλους περίφημος μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου Ἴππότου ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ πρὸς ἐξιλασμὸν τοῦ φόνου συνεστάθησαν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν τὰ «ἀκάρνεια».

Καρνώ (—νό· Λάζαρος, Νικόλαος, Μαργαρίτης)· 1753-1823, γάλλος ἐπαναστατικός, μέλος τοῦ Διοικητηρίου, διαπρεπὴς μαθηματικός, εἰς ὃν ἡ πρώτη Δημοκρατία ὀφείλει κυρίως τὸν στρατιωτικόν της θρίαμβον, διότι ὑπῆρξε διπλωμάτης ἅμα καὶ στρατιώτης ἄριστος. Ἐξορισθεὶς κατὰ τὴν παλινόρθωσιν, ἀπέθ. ἐν Πρωσίᾳ.

Καρνώ (Ἰωσήφ)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1752-1835, διακριθεὶς ὡς νομοδιδάσκαλος, συνεργασθεὶς δὲ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος τῆς Γαλλίας.

Καρνώ (Λάζαρος - Ἱππόλυτος)· υἱὸς τοῦ Μαργαρίτη Κ. γεννηθεὶς τὸ 1801· γάλλος πολιτευτὴς σύγχρονος, ἐπανειλημμένως ὑπουργὸς καὶ γερουσιαστὴς ἰσόβιος μέχρι τοῦ θανάτου του 1888.

Καρνώ (Σ α δ ί)· υἱὸς τοῦ προγ. γεννηθεὶς τὸ 1837-1894. Κατ' ἀρχὰς μηχανικός, εἶτα δὲ δεινὸς ὅσον χρηστότατος πολιτικὸς καὶ ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων τὸ 1880. Ἐπεχείρησε πλεῖστα ταξείδια πλουτισθεὶς διὰ ποικίλων γνώσεων. Τὸ 1887 ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Γρεβύ, ἐδείχθη δὲ εἷς τῶν ἐξοχωτάτων ἀρχόντων τῆς Γαλλίας. Ἐδολοφονήθη ἐν Λυὼν τὴν 12)24 Ἰουνίου 1894 ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ ἀναρχικοῦ Καζέριο.

Καρολίνα (Β ό ρ ε ι ο ς)· μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν διαιρουμένη εἰς 94 κομητείας. Ἔκτ: 135,322 τετρ. χλμ. Μεγάλα ἕλη, μεταλλεῖα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, σιδήρου, μολύβδου, τζίγκου, γαιανθράκων κτλ., μεταλλικαὶ πηγαί, δάση μέγιστα ἐκ δρυῶν ἰδίως καὶ καρυῶν. Εἰς τὰ ἑλώδη μέρη κέδροι, κυπάρισσοι φοίνικες καὶ ἄ. ἄφθονοι ἀμπελῶνες εἰς τὰ παράλια. Ὄρη τὸ Σαῦκρον καὶ ὁ Μεγάλος Πατέρας. Παράγει, σιτηρά, γεώμηλα, ὄρυζαν, φασόλια, καπνά, μαλλία, λίνον, μέλι, ζαχαροκάλαμον κτλ. Βιομηχανία ἀνεπτυγμένη. Χρέος 210 ἑκατομ. φρ. Προϋπολ. 2,700,000 φρ. Σχολεῖα 2,820 διὰ λευκοὺς καὶ 1200 διὰ μαύρους, 1 πανεπιστήμιον, 1750 βιβλιοθῆκαι κτλ. Πρωτ. Ράλειγ. Κάτ. 1.800,000 (τὸ 1790 εἶχε 288,000) ἐξ ὧν 300,000 μαῦροι.

Καρολίνα (Νότιος)· μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἔκτ. 79,173 τετρ. χλμ. Διαιρεῖται εἰς 32 κομητείας. Ἔδαφος εἰς τὰ παράλια ἀμμώδες ἐπὶ πλάτους 150 χλμ. Κατόπιν ὑψοῦνται σειραὶ λόφων ἐπίσης ἀμμωδῶν. Παράγει μάρμαρα, γρανίτην, πορσελάνην, χρυσόν, σίδηρον, γαιάνθρακας, μόλυβδον, βισμούθιον, τυρόν, σιτηρά, γεώμηλα, βάμβακα, ὄρυζαν, καπνά, ζάχαριν, ξυλείαν καὶ ἄ. Πρωτ. Κολούμπια, μεγίστη πόλις Κάρλεστων. Χρέος 40 ἑκατομ. φρ. Σχολεῖα 2,776, μαθηταὶ 125,000, νηγριτικὸν πανεπιστήμιον, πανεπιστήμιον τῶν λευκῶν, σχολαὶ θεολογικαὶ καὶ ἰατρικαί, βιβλιοθῆκαι δὲ 1670. Κάτ: 1,250,000 (τὸ 1790 εἶχε 250,000 κατ.) ἐξ ὧν 400,000 μαῦροι.

Καρολίνα· π. τῆς Ἱσπαν. ἐπαρχ. Χάεν. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 8,500 ὧν πλεῖστοι γερμανοί.

Καρολίνα (Ἀμαλία-Ἐλισάβετ). Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, 1768-1821, συζυγος Γεωργίου Δ', διωχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ καὶ κατηγορηθεῖσα ἐπὶ μοιχείᾳ.

Καρολίνα Βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως· ὄρα Μαρία.

Καρολίνα Βοναπάρτου· 1782-1839, ἀδελφὴ Ναπολέοντος Α' σύζυγος τοῦ Μουρᾶ.

Καρολίνα Ματθίλδη· ἀδελφὴ Γεωργίου Γ' βασιλ. τῆς Ἀγγλίας 1751-1775, σύζυγος Χριστιανοῦ Ζ' τῆς Δανίας, θανοῦσα ἐν τῇ φυλακῇ τούτου θανόντος.

Καρολῖναι (Νῆσοι)· μέγα ἀρχιπέλαγος τῆς Ὠκεανίας πρὸς Β τῆς Νέας Γουϊνέας. Ἀνήκουν εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς ἀπὸ τοῦ 1686, ἀνακαλυφθεῖσαι τὸ 1527 ὑπὸ τοῦ πορτογάλου Διέγο Δά-Ρόχα. Εἶνε περίπου 500 καὶ κατέχουν ἔκτασιν 3,000 χλμ. περίπου. Κάτ: 30,000. Μεγίστη εἶνε ἡ Ὑάπα, ἔχουν δ' ἄπασαι θαυμάσιον κλῖμα.

Καροπλέδι· πρωτ. τοῦ δήμου Δολόπων τῆς Εὐρυτανίας. 16 ὥρας ἀπὸ Καρπενῆσι. Κάτ: 740.

Καρούζα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἄνω Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας.

Καρούζα· χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 62.

Καρουζανῶ· χ τοῦ δήμ. Καστελλίου, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ: 120.

Καρούμπαλη· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως. Κάτ: 450.

Καρουσάδες· πρωτ. τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀκρολοφιτῶν τῆς Κερκύρας ἧς ἀπέχει 6 ὥρας. Εἰρηνοδ. ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,264.

Καρουσᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πωλα.έων τῆς Κεφαλληνίας. Κάλ: 124.

Καρούσι· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 168.

Καρούτες· χ. τοῦ δήμου Λίγιτίου τῆς Λοκρίδος· 2 ὥρας ἀπὸ Λιδωρίκι. Κάτ: 634.

Καρούτια· περιοδικῶς οἰκουμένη θέσις τοῦ δήμου Χαλκίδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ. 2 1)2 ὥρας ἀπὸ Καλαμπάκας.

Καρούτια· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος. Κάτ: 282.

Καρπάθια· ὀροσειρὰ ἐν Αὐστρίᾳ σχηματίζουσα ἡμικύκλιον καὶ διαιρουμένη εἰς Μεγάλα καὶ Μικρὰ Καρπάθια, ἔχουσα δὲ μῆκος 1,200 χλμ. καὶ χωρίζουσα τὴν Οὐγγαρίαν ἀπὸ τῆς Ρωμουνίας. Ὕψ. 3,000 μ.

Κάρπαθος· ἡ κοινῶς Σκαρπάντο, νῆσος τουρκικὴ μεταξὺ Ρόδου καὶ Κρήτης, λίαν ἐπιμήκης. 220 τετρ. χλμ. Κάτ. 7,000 ἕλληνες.

Καρπαντρᾶ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλ. νομοῦ Βωκλούζ. Βιβλιοθήκη, μουσεῖον, ἄρισται σχολαί, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 9,778. Εἶνε ἀρχ. π. τῶν Καβάρων.

Καρπασία· ἀρχ. π. τῆς Κύπρου παρὰ τὸ σημερινὸν Ριζοκάρπασον.

Καρπατσουλιανά· χ. τοῦ δήμου Παλιοχώρας, Ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης), Κάτ: 35.

Καρπενήσι· πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Εὐρυτανίας καὶ τοῦ ὁμων. δήμου. Εἶνε ἐκτισμένον ἐντὸς μικρᾶς κοιλάδος παρὰ τοὺς μεσημβρινοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Βελουχίου (Τυμφρηστοῦ) καὶ ἔχει ἀνεπτυγμένην γεωργίαν, καλοὺς ἐλαιῶνας, εἰρηνοδ., ταμεῖον, ἐπισκοπήν, ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ τηλεγραφεῖον. Ἐδῶ ἀπέθανε μαχόμενος ὁ Μάρκος Μπότσαρης τὸ 1823. Κάτ: 2 017.

Καρπενησίων - δῆμος τοῦ νομοῦ Εὐρυτανίας. Πρωτ. Καρπενήσι. Ἄλλα χ. Ἅγ. Ἀνδρέας, Ἀνιάδα, Βουτύρου, Γάλιανη, Γοργιανάδες, Δεσμάτι, Ἐρκίστα, Καλεσμένο, Καρύττα, Κλαυσεῖον, Καρυσχάδες, Λάσπη, Λάστοβο, Μεγάλο - χωριό, Μηλιά, Μιάρα, Μικρό - χωριό, Μουζήλου, Μυρίση, Νόστιμο, Παπαρούσι, Παυλόπουλο, Σελᾶ, Συγκρέλου, Στένωμα, Τέρνοβο καὶ Φειδάκια. Κάτ: 9,710.

Καρπενταρίας-Κόλπος· μεγάλη εἴσοχὴ τοῦ Ὠκεανοῦ εἰς τὰς Βάκτὰς τῆς Αὐστραλίας, διχάζουσα τὰς ἐρήμους χώρας τῆς Καρπενταρίας.

Καρράρα· π. τῆς ἰταλ. Τοσκάνας, οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης· πλουσιώτατα μαρμαρωρυχεῖα, σχολὴ γλυπτικῆς. Κάτ: 16,000.

Καρρατσι (Λουδοβῖκος)· ἰταλὸς διαπρεπὴς ζωγράφος, 1555—1619, ὡς καὶ οἱ ἐξάδελφοί του Λύγουστῖνος Καρράτσι καὶ Ἀννίβας Καρράτσι. Ὅλοι διακρίνονται εἰς ἐκκλησιαστικὰ κυρίως θέματα.

Καρρὲ ἢ Κάρδ· φιλέλλην Γάλλος ἐλθὼν τὸ 1822 μετὰ τοῦ πλοιάρχου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ζουρδαίν. Ἐσώθη ἐν Πέτᾳ ὅπου εἶχεν ὑπάγει μετὰ τεσσάρων ἄλλων Φιλελλήνων οἵτινες ἐφονεύθησαν.

Κάρρικ· πολίχνη τῆς Ἰρλανδ. ἐπαρχ. Μύνστερ· μεγαλοπρεπὴς ἀρχ. πύργος. Κάτ. 7,000.

Κάρρικ· χ. τοῦ Ἰρλανδ. Κόννωτ. Κάτ. 1,500.

Κάρρικ· κωμόπ. (Κ ά ρ ρ ι κ - Φ έ β γ ο υ ς), τοῦ Ἰρλανδ. Ἄντραϊμ. Κάτ. 5,000.

Καρτάγο· ποτὲ πρωτ. τῆς Κοσταρίκας (Κεντρ. Ἀμερική), ἤδη πρωτ. ἐπαρχ. Κάτ. 5,000. — ἡ ἐπαρχ. Κάτ. 35,000.

Καρτεράδος· μέγα χωρίον τῆς νήσου Θήρας, 1)2 ὥραν ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ: 916.

Καρτερόλι· χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 774.

Καρτερός· χ. τοῦ δήμ. Ἐ π ι σ κ ο π ῆ ς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ: 150.

Καρτιέ· φιλέλλην ἐκ Σορβηνίας. Νεώτατος ἔτι ἦλθεν ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἀνεδείχθη καλὸς στρατιώτης εἰς τὰς διαφόρους μάχας τοῦ Ναυτικοῦ στρατοῦ.

Καρτούς (Λουδοβ - Δομίνικος **Βουργκινιόν**). γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις τὸ 1693, ἀρχηγὸς περιβοήτου συμμορίας λῃστῶν, συλληφθεὶς καὶ διαμελισθεὶς ζῶν τὸ 1721.

Κάρυα· χ. τοῦ δήμ. Χ ά ρ α κ ο ς, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 80.

Καρυά· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Λυρκείας τῆς Ἀργολίδος, 2 ὥρας ἀπὸ τῆς χειμερινῆς πρωτ. Κάτω Μπέλεσι καὶ 5 ὥρας ἀπὸ Ἄργους. Κάτ: 1025.

Καρυά· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων. Κάτ: 180.

Καρυά· πρωτ. τοῦ δήμου Καρυᾶς τῆς Λευκάδος, ἧς ἀπέχει 2 1)2 ὥρ. Εἰρηνοδικ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1852.

Καρυά· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 261.

Καρυά· χ. τοῦ δήμου Σωσθενίου τῆς νήσου Τήνου. Μετὰ τῶν πέριξ ἀγροικιῶν κάτ: 135.

Καρυὰ (Ἄνω)· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς Ἀρκαδίας, 3 ὥρας ἀπὸ Ἴσαρι. Κάτ: 204.

Καρυά· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας. Κάτ: 137.

Καρυά· ἐαρινὸς οἰκισμὸς τῆς νήσου Σκοπέλου.

Καρυά· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 862.

Καρυά· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος. Κάτ: 295.

Καρυά· χ.τοῦ δήμου Θρονίου τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 407.

Καρυά· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος· Κάτ. 131.

Καρυά· χ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, 1 ὥραν ἀπὸ Σκριποῦ. Κάτ. 357.

Καρυαί· μεγάλη κώμη τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Καρύα· πολ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Φενεόν. Ὁ κάτ. Καρυάτης, τὸ θηλ. Καρυᾶτις.

Καρύαι· κώμ. τῆς ἀρχ. Λακωνίας μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νυμφῶν παρ' ᾧ Λάκαιναι κό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ραι κατ' ἔτος ἐχόρευον ἰδιαιτέρους τινὰς χορούς.

Καρυαίς· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 187.

Καρυαὶς ἢ καλύβια καρυῶν. ὅρα Κ α λ ύ β ι α.

Καρυᾶς - δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Λευκάδος. Πρωτ. Καρυά. Ἄλλα χ. Ἀλέξανδρος, Βαυκερή, Ἐγκλουβή, Κολοβᾶτα, Νυδρί, Πηγαδοσᾶνοι, Πλατύστομα, Ρεκατσινᾶτα, καὶ αἱ Μ ο ν α ὶ Ἀσωμάτων, Κόκκινης-Ἐκκλησίας, Ἁγίου Ἰωάννου καὶ Ἁγίου Νικολάου-Ἐγκλουβῆς. Κάτ: 4,978.

Καρυδάκι· χ. τοῦ δήμ. Μ ο ν α σ τ η ρ α κ ί ο υ, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 30.

Καρύδι· πρωτ. τοῦ δήμ. Κ α ρ υ δ ί ο υ, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 250.

Καρύδι· χ. τοῦ δήμου Φ ο υ ρ νῆ ς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 220.

Καρυδᾶς (Σ π υ ρ ί δ ω ν)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Καρυταίνης πολλαχοῦ προθύμως ὑπηρετήσας τὸν ἀγῶνα.

Καρυουπόλεως - δ ῆ μ ο ς· τῆς Λακωνικῆς (Ἀνατ. Μάνης). Πρωτ. Σ κ ο υ τ ά ρ ι. Ἄλλα χ. Ἅγ. Βασίλειος, Βαθύ, Βαχός, Ζωοδόχος-Πηγή, Καλύβια, Καρυούπολις, Καταφύγι, Καυκί, Κερατσιά, Λείτσα, Μάλτα, Νιοχῶρι, Παρασυρός, Πασαβᾶς, Παλαβιτσιώτικα, Σέλιτσα, Σκάλα, Τσεραβᾶς, Φλῆτσο, καὶ Χοσιάρι. Κάτ: 2,804.

Καρυούπολις· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Μάνης. Κάτ: 281.

Καρυστίων - Δῆμος· τῆς νήσου Εὐβοίας. Πρωτεύουσα Κ ά ρ υ σ τ ο ς. Ἄλλα χ. Ἀγαθός, Ἀντιά, Ἀετός, Γκιάλπιδες, Γραμπιά, Δράμεση, Ζαχαριά, Θόμη, Καλύβια, Κοκκάλαις, Καλφιανοῦ, Καψοῦρι, Κόμιτο, Λάλα, Μυγδαλιά, Μεκουνίδα, Μετόχι, Μύλοι, Νικάσσι, Παληὰ-Χώρα, Πηγαδάκια, Πλατανιστός, Πρυνιά, Ρούκλια, Σχίζαλη. Κάτ: 8,053.

Κάρυστος· κωμόπολις τῆς μεσημβρινῆς Εὐβοίας, πρωτ. τοῦ δήμου Κ α ρ υ σ τ ί ω ν. Πόλις ἀρχαιοτάτη ἐκτισμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ὄχης καὶ τὸ βάθος τοῦ ὁμων. κόλπου. Ἔχει λατομεῖα μαρμάρων, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, τηλεγρ., ὀχυρὸν φρούριον, ἀνεπτυγμένην γεωργίαν καὶ μελισσοτροφίαν. Κάτ: 1377.

Καρύστου ὅρμος· εὐρύτατον διάνοιγμα τῆς Ν. Εὐβοίας σχήματος πετάλου.

Καρύταινα· κωμόπολις τῆς Γορτυνίας, πρωτ. τοῦ δήμου Γόρτυνος ἐπὶ τοποθεσίας ὑψηλῆς, ὁ ὥρας Δ τῆς Τριπόλεως, πλησίον δὲ τοῦ ποταμοῦ Ἀλφειοῦ, μὲ εἰρηνοδ. τηλεγρ., ἑλλην. σχολεῖον, ὀχυρὸν φρούριον, ἀνεπτυγμένην γεωργίαν κλπ. Κάτ: 1,194.

Καρύτσα· χ. τοῦ Μεσολογγίου. Κάτ. 30.

Καρύτσα· χ. τοῦ δήμου Γερονθρῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 327.

Καρύτσα· συνοικία τοῦ χ. Καρυᾶς τοῦ δήμου Εὐρυτάνων.

Καρύτσα χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 238.

Καρύτσα· χ. τοῦ δήμου Εὐρυμενῶν τῆς ΒΔ Θεσσαλίας, 1 ὥραν ἀπὸ Τσάγεζι. Κάτ: 858.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Καρυῶν - Μονὴ «Γέννησις τοῦ Προδρόμου». Ἐν τῷ δήμῳ Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας, 1 ὥραν ἀπὸ Αὐλωνάρι. Κάτ: 14.

Καρυωτέϊκα· θέσις 2 1)2 ὥρας ἀπὸ Γεωργίτσι τῆς ΒΔ Λακεδαίμονος.

Καρυῶτες· χ. τῆς Λευκάδος ἧς ἀπέχει 1 1)2 ὥραν. Κάτ: 320.

Καρυώτικα (Ἀνατολικά)· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 46.

Καρυώτικα (Δυτικά)· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 38.

Καρχηδών· ἀρχ. πόλις καὶ κράτος τῆς βορείου Ἀφρικῆς, ἐκεῖ περίπου ὅπου σήμερον εὑρίσκεται τὸ Τούνεζι. Ἡ ἀρχ. Καρχηδὼν κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους τόσον εἶχε προοδεύσει καὶ πλουτήσει, ὥστε κατώρθωσε νὰ κυριεύσῃ τὴν Σικελίαν καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἱσπανίαν, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ καταλάβῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ρώμην ὁ μέγας αὐτῆς στρατηγὸς Ἀμίλκας, ἂν ἐγκαίρως τοῦ ἤρχοντο βοήθειαι. (βλ. λ.).

Καρχηδών· Ἀρχαία καὶ περίδοξος πόλις τῆς Ἀφρικῆς κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπό τινος Καρχηδόνος καλουμένου τὸ 1198 π.Χ., ὕστερον δὲ ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῆς Διδοῦς καὶ τῶν Τυρίων 323 ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τῷ 146 π. Χ.

Καρχηδών· πολ. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας μετὰ λιμένος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα τῷ 227 π. Χ. Νῦν Καρθαγένη (βλ. λ.)

Καρώνης (Κωνσταντῆς)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Τσιπανῶν τῆς Ἀρκαδίας, προκινδυνεύσας ἐν Γράνᾳ καὶ Κανίστρᾳ μετὰ τοῦ Δαγρέ. Διεκρίθη καὶ εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

Καρωτή· χ. τοῦ δήμου Ἀργυρουπόλεως. Ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτης). Κάτ. 180.

Κασαβέτη· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κατ. 10.

Κασάνοι· χ. δήμ. Παναγιᾶς, Ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης) Κάτ: 228.

Κασβάχ ἢ **Κασκουβάχ**· ἀραβικὸν ὄνομα τῶν Ἀκροπόλεων καὶ τῶν ἀνακτόρων ὅπου καὶ τὰ θησαυροφυλάκια τῶν βασιλέων. Γνωστοτέρα εἶνε ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἀλγερίου.

Κασβέκ ἢ **Καζβέκ**· κορυφὴ τοῦ Καυκάσου ὕψ: 5,043 μ.

Κασβέκ ἢ **Καζβέκ**· κορυφὴ τοῦ Τουρκεστανικοῦ Καρατάου, ἐφ' ἧς, κατά τινα παράδοσιν, ἐταμάτησεν ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Κασδάρη· πρωτ. τοῦ Α Τουρκεστὰν ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ρώσους· μὲ ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον, βιομηχανίαν χρωματιστῶν ὑφασμάτων, φρούρια κτλ. Κάτ: 80,000.

Κασὲχ ἢ **Καζὲχ**· ὄρα Ταμπόρα.

Καισθαναίας-δῆμος τῆς πέως ἐπαρχ. Ἀγυιᾶς, Νομ. Λαρίσης) Πρωτ: Κεραμίδι. Ἄλλα χ: Ἀληφακλάρι, Βένετος, Βουλγαρινή, Καστρί, Πολυδένδρι, Κοκόραβα, Σκλήθρον, καὶ αἱ Μοναὶ Μεταμορφώσεως καὶ Φλαμπουρίου, Κοιμήσεως-Θεοτόκου, Ἁγ-Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, Παναγίας-Καμπάνας, Κάτ: 3,985.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κασιδοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως. Κάτ: 163.

Κασιμάτικα· ἀγροικίαι τῆς νήσου Ἐρρικούσης τῆς Κερκύρας.

Κασκαβάλι χ. τοῦ δήμου Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 583.

Κασόφκια· παραπόταμος τοῦ Μισσισσίπι. Μῆκ: 400 χλμ.

Κασκάσκια· κώμη 17 χλμ. ἄνω τῆς ἐκβολῆς τοῦ προηγ. ποτ. ἱδρυθεῖσα τὸ 1673 ὑπὸ τῶν Γάλλων. Κάτ: 1500.

Κασνεσέϊκα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 185.

Κασνέσι· χ. τοῦ δήμου Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Θηβῶν. Κάτ: 663.

Κασνέσι· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων, 3 ὥρ. ἀπὸ Μανωλάδας. Κάτοικ. 75.

Κάσος· νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τῇ Κῷ, διατηροῦσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Κάσπειρος· πόλ. τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, ἣν κατῴκουν οἱ Κάσπειροι, φημιζόμενοι ἐπὶ ὠκυποδίᾳ.

Κασπία Θάλασσα· μεγάλη ἔκτασις ὑδάτων, ἢ μᾶλλον ἁλμυρὰ λίμνη μεταξὺ Ρωσίας, Περσίας καὶ Τουρκεστάν. Ἐκτ. 462,968 τετρ. χλμ. Δέχεται τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν Βόλγα, Οὐράλη καὶ ἄλλων πολλῶν, ἔχει δὲ ὕδατα ὀλιγώτερον ἁλμυρὰ ἀπὸ τὰ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ εἶνε ἡ κυρία ἐμπορικὴ ὁδὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας. Ὡς λίμνη δὲ εἶνε ἡ πρώτη τοῦ κόσμου. Μῆκ: 1,200 χλμ. Πλάτ: 200—600 χλμ. Βάθος μέχρι 1200 μ.

Καββάϊ· παραπότ. τοῦ Ἀφρικανικοῦ Κογκό, δεχόμενος τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Δελόλο καὶ ἐκβάλλων ὑπὸ τὸ ὄνομα Κ ο ο ύ α οὐ μακρὰν τοῦ Στάνλεϋ-Πούλ.

Καββάλα· π. τοῦ Α. Σουδάν, πρωτ. τῆς ἄλλοτε Αἰγυπτ. ἐπαρχ. Τάκας, 400 χλμ. Α. τοῦ Χαρτούμ. Κάτ. 12,000.

Καββάνδρα· ἢ ἄλλως Ἀλεξάνδρα· κόρη τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, μάντις κακῶν καὶ διὰ τοῦτο μὴ πιστευομένη. Αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἦλθεν εἰς τὰς Μυκήνας ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Καββάνδρας-κόλπος· ὁ ἀρχ. Τορωναῖος, ὁ Δ τῶν δύο κόλπων οὓς σχηματίζει ἡ Χαλκιδικὴ χερσόνησος.

Καββάνδρια· ἡ πρότερον Ποτίδαια, πόλ. τῆς Μακεδονίας.

Κάββανδρος· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας.

Καββαντζέ· κωμόπ. τῆς Πορταγαλικῆς Ἀγκόλας (Δυτ. Ἀφρική). Στρατ. σταθμὸς καὶ ἐμπορικὸν κέντρον μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Κάτ: 2500.

Καββέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ Κάτ: 3,931.

Κάββελ· πρωτ. τῆς γερμ. ἐπαρχ. Ἔσση-Νασσάου· ὡρ. πλατεῖαι, ὁπλοστάσιον, στρατῶνες, λαμπρὰ βιομηχανικὰ καταστήματα, μέγα ἐμπόριον. Γνωστὴ ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος. Κάτ: 73,000—ἡ ἐπαρχ. 10,078 τετρ. χλμ. Κάτ: 830.000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κασσὴμ ἢ Κασσέμ· ὄνομα πολλῶν χαλιφῶν, ὅρα Χ α λ ί φ α ι.

Κασσιανὸς (Ἰ ω ά ν ν η ς)· προβηγκιανὸς ἀσκητικὸς συγγραφεὺς Ε' αἰῶνος, καταλιπὼν πολλὰ ἔργα.

Κασσικιάρε· πρ. τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς δι' οὗ συγκοινωνεῖ ὁ Ὀρενόκος μετὰ τοῦ Ἀμαζονίου (διὰ τοῦ Ρίο Νέγρο.

Κασσίμοβ· π. τοῦ Ρωσ. Κυβερν. Ριαζάν, ἐπὶ τοῦ Ὄκα. Ἀκμαῖον ἐμπόριον καὶ βιομηχανία, ἀρχ. ἐρείπ. Κάτ. 17,000.

Κασσίνι (Δ ο μ ί ν ι κ ο ς)· ἰταλὸς ἀστρονόμος, 1625-1712, ἀρχηγὸς διαπρεποῦς οἴκου ἐπιστημόνων, ὧν διέπρεψαν ἐπίσης ὁ υἱός του Ἰ ά κ ω β ος, ὁ υἱὸς τούτου Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς καὶ ὁ Γαβριήλ.

Κασσιόδωρος ὁ μεταφραστὴς τοῦ Ἰωσήπου ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ.

Κασσιόπεια· κορ. τοῦ Ἀράβου σύζυγος τοῦ Κηφέως καὶ μήτηρ τῆς Ἀνδρομέδης, γεννήσασα δὲ ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀτύμνιον. Ἐπώνυμον αὐτῆς ἦν εἷς ἀστερισμός.

Κάσσιος· κύριον ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ρωμαίων ὧν ὁ γνωστότερος ὁ ἐκ Πάρμης Τίτος Κάσσιος, συμμετασχὼν εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου τῷ 31 π. Χ.

Κασσιτερίδες νῆσοι κείμεναι εἰς τὰ παράλια τῆς Βρεττανίας, ἐξ ὧν ὁ κασσίτερος ἐξήγετο καὶ ἐκομίζετο εἰς Ἑλλάδα.

Κασσόγγο ἢ Καζόγγο· π. τῆς κεντρ. Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Κογγό, κέντρον τοῦ ἐδῶ ἀραβικοῦ ἐμπορίου ἐλεφαντόδοντος καὶ δούλων. Ἀνήκει εἰς τὸν Τίπο-Τίπ. Κάτ. 22,000.

Κασσωπαίων-δ ῆ μ ο ς τῆς πέως ἐπαρχ. Ὄρους, Νομ. Κερκύρας. Πρωτ. Π ε ρ ί θ ε ι α. Ἄλλα χ. Ἐπίσκεψις, Κασσώπη, Λαύκη, Ὁμαλή, Σινιαΐς, Σπαρτίλα, Στρεννήλας, Σγουράδες καὶ ἡ μονὴ «Ὑψηλοῦ Παντοκράτορος». Κάτ. 5,866.

Κασσωπέτρας-μονή· παρὰ τὴν Κέρκυραν. Κάτ. 9.

Κασσώπη· χ. τοῦ δήμου Κασσωπαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 403, ἐν τῷ ὅρμῳ διαμένουν 21.

Καστανερέϊκα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικάλων.

Καστανία· πηγὴ τοῦ Παρνασσοῦ ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ ταῖς Μούσαις, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Καστανίου ἢ τῆς νύμφης Κασταλίας, ἥτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετεμορφώθη εἰς τὴν πηγὴν ταύτην.

Καστανιόνιον· τὸ ποτὲ Κ α σ τ ρ α-Κ ο μ ν έ ν ι (Κομνηνοῦ φρούριον)· πρωτ. ὁμων. Βιλαετίου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, 420 χλμ. Α τῆς Κων)πόλεως, περίφημα βυρσοδεψεῖα, ἀκμαῖον ἐμπόριον. Κάτ. 40,000 ἐν οἷς ἀρκετοὶ Ἕλληνες

Καστανιονίου - Β ι λ α έ τ ι ο ν· ἐν Μ. Ἀσίᾳ πρὸς τὴν Μαύρην θάλασσαν συνορεῦον μὲ τὴν Τραπεζοῦντα, τὴν Ἄγκυραν καὶ τὸ Χοδαβενδικιάρ. Ἔκτ: 53,660 τετρ. χλμ. Κάτ: 450,000, ὧν πολλοὶ Ἕλληνες ἰδίως εἰς τοὺς παραλίους οἰκισμούς. Ὑποδιαιρεῖται εἰς 4 Σαντζιάκια: Βόλι, Καστανιονίου, Σινώπης καὶ Κιανκαρίου·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χώρα βουνώδης ἀρδευομένη ὑπὸ τῶν παραποτάμων τοῦ Κιζίλ - Ἰρμάκ (Ἅλιος). Συμπίπτει μὲ τὴν ἀρχαίαν Παφλαγονίαν.

Καστανονίτου — Μ ο ν ή· εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Καστανονίτσα· χ. τοῦ δήμου Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ, Ἐπαρχ. Πεδι ά δ ο ς, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 350.

Καστάναια· πόλ. παραθαλασσία τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Κασταναίας-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως Ἐπαρχ. Καλαμπάκας, Νομοῦ Τρικκάλων. πρωτ. Κ α σ τ α ν ι ὰ χ. Βενδίστα, Γουδοβάσδα, Καλογρηανή, Κουκλαῖοι, Κερασιὰ-Μεϊντάν, Λούζεστη, Μπορομπίκος, Τάκη, Τρῦπα, Νίντου, Σάλτσια, Τσιουραναῖοι καὶ αἱ Μ ο ν α ὶ Ἁγ. Ἀθανασίου (διαλελυμένη) καὶ Ἁγ. Νικολάου. 3,641.

Καστανιὰ χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Ὑπάτης. Κάτ. 368.

Καστάνια· χ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Πεταλίδι. Κάτ. 134.

Καστάνια (τὰ) χ. τοῦ δήμου Μελιτίνης τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 393.

Καστανιά χ. τοῦ δήμου Στυμφαλίας τῆς Κορινθίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Καλλιανης. Κάτ. 748.

Καστανιά χ. τοῦ δήμου Προσχίου τῆς Αἰτωλίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πλατάνου Κάτ. 146.

Καστανιά· χ. τοῦ δήμου Ἀρακυνθίων τῆς Εὐρυτανίας, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Προσσοῦ. Κάτ: 588.

Καστανιά· χ. τοῦ δήμου Ἰτάμου τῆς Καρδίτσης, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ζογλόπι Κάτ· 570.

Καστανιά· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Δ Μάνης, 2 ὥρ. ἀπὸ Πλάτσιας. Κάτ. 512.

Καστανιά· πρωτ. τοῦ δήμου Καστορίου τῆς Λακεδαίμονος, 4 ὥρ. ΒΔ τῆς Σπάρτης, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλ. σχολεῖον. Κάτ: 1466.

Καστανιά· χ. τοῦ δήμου Βοιῶν τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ: 354.

Καστάνιτσα· χ. τοῦ δήμου Βρασιῶν τῆς Κυνουρίας. Κάτ: 572.

Καστανιώτισσα· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Β Εὐβοίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καμάρια. Κάτ: 107.

Καστανοῦλα· χ. τοῦ δήμου Παρακαμπυλίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 155.

Κάστελ· ἰρλανδὸς φιλέλλην, πρώην ναυτικός, ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Τζώρτζ.

Καστὲλ-Βετρᾶνο· πολίχνη τῆς σικελικῆς ἐπαρχ. Τραπάνι. Κάτ: 3,000 καὶ μετὰ τῶν πολυοικήτων περιχώρων τῶν ἐκτάκτως οἰνοπαραγωγῶν. Κάτ: 22,000.

Καστέλλα· χ. τοῦ δήμου Μεσσαπίων τῆς Εὐβοίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χαλκίδος. Κάτ. 510.

Καστελλαμάρε· αἱ ἀρχ. Σ τ α β ί α ι· παράλ. π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Νεαπόλεως, 26 χλμ. ΝΑ ταύτης. Ἐπισκοπή, μεγάλα ναυπηγεῖα, ναύσταθμος, Κάτ: 31,000.

Καστελλαμάρε· λιμὴν τῆς σικελικῆς ἐπαρχ. Ἀλκάμο, ἐπὶ τῆς Β ἀκτῆς. Κάτ: 17,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Καστελλαμάρε Δέλλα-Βρούκα· ἡ ἀρχ. Ἐλαία, λιμὴν τῆς Ν. Ἰταλίας.

Καστελλᾶνοι· πρωτ. τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλ. σχολεῖον, 2 ὥρ. ἀπὸ Κερκύρας. Κάτ. 763.

Καστελλᾶνοι —Γύρου· χ. ἔξωθεν τῶν Ἀρκαδάδων τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας Κάτ: 346.

Καστέλλι: χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Παρνασίδος, 6 ὥρ. ἀπὸ Ἀμφίσσης Κάτ. 746.

Καστέλλι· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μαζεϊκα. Κάτ: 199.

Καστέλλι· χ. τοῦ δήμ. Ἀμπελούζου, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 80.

Καστέλλι· πρωτ. τοῦ δήμ. Καστελλίου, Ἐπαρχ. Πεδιάδος. Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 700.

Καστέλλι (μετὰ Πύργου, Κουνουπίτσας καὶ Καμάφας). Πρωτ. τοῦ δήμου Καστελλίου, Ἐπαρχ. Κισάμου Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 800.

Καστέλλι πρωτ. τοῦ δήμ. Φουρνῆς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασηθίου, (Κρήτης). Κάτ. 500.

Καστέλλια· κοινὴ ὀνομασία τῶν δύο περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Ἐνετικῶν φρ. Ρίου καὶ Ἀντιρρίου.

Καστέλλια· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κορώνης. Κάτ. 265.

Καστελλιανά· χ. τοῦ δήμ. Σκινιᾶ, Ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης, Κάτ. 250.

Καστέλλι· τὸ Ν. ἄκρωτ. τῆς νήσου Καρπάθου.

Καστελλὸν-Δὲ-Λὰ-Πλάνα· ὀχυρὰ πρωτ. τῆς ὁμων. ἱσπαν. ἐπαρχ. Κάτ. 27,000· ἡ ἐπαρχ. 6,465 τετρ. χλμ. Κάτ: 315,000.

Καστελλόριζον· νησὶς παρὰ τὰ ΝΔ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἡ ἀρχ. Μεγίστη. Κάτ: 2,000 Ἕλληνες ὁμιλοῦντες ἰδιότροπον καὶ ἀρχαΐζουσαν διάλεκτον.

Κάστελλος· χ. τοῦ δήμ. Ἀτσιποπούλου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 200.

Κάστελλος· χ. τοῦ δήμ. Μαθέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ. 230.

Καστελλωνδαρύ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὠδ. Ἀκμ. βιομηχ. Κολλέγιον. Κάτ: 10,059.

Καστελλσαρραζέν· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν - έ - Γαρόννης. Κάτ. 7,772.

Καστιγλιόνε· κωμόπ. τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας. Κάτ. 6,000.

Καστιγλιόνε - Φιορεντῖνο ἢ **Ἀρετῖνο**· π. τῆς ἰταλ. Τοσκάνας. Κάτ. 14,000.

Καστιγλιόνε (Βαλτάσαρ)· ἰταλὸς συγγραφεύς, 1478 - 1529, διακριθεὶς καὶ ὡς διπλωμάτης.

Καστιγλιόνε (Ἰωάννης) ὁ Γκρετσέτο ἤτοι «Μικρὸς Ἕλλην»· ἰταλὸς ζωγράφος, 1616 - 1670.

Καστίλλη ἢ **Καστιλλία**· παλαια πολιτ. διαίρεσις τῆς Κεντρ. Ἱσπανίας, συγκειμένη ἐκ τῆς **Παλαιᾶς** καὶ τῆς **Νέας** Καστιλλίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἔκτ: 130,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,000,000. Ἦτο βασίλειον ἀπὸ τοῦ 1033 — 1516, ἤτοι ἀπὸ Φερδινάνδου Α' μέχρι Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ καὶ Ἰσαβέλλας τῆς Α' (βλ.λ.), ὅτε συνεχωνεύθη μετὰ τῆς λοιπῆς Ἱσπανίας εἰς ἓν κράτος καὶ ἓν σκῆπτρον.

Κάστλετον· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Λανκάστερ· ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 37,000.

Καστορία· πόλις τῆς δυτικῆς Μακεδονίας πλησίον τῆς λίμνης Ὀρεστιάδος ἢ Καστορίας ἐπὶ μικρᾶς χερσονήσου μὲ ἰσχυρότατα φρούρια, θρόνον μητροπολίτου, λαμπρὰν θέαν, πολλοὺς ναούς, ἄριστα Ἑλληνικὰ σχολεῖα, βιομηχανίαν γουνναρικῶν καὶ 12,000 κατοίκους τοὺς πλείστους χριστιανούς.

Καστορίου - δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομοῦ Λακεδαίμονος. Πρωτ. Κ α σ τ α ν ι ά. Ἄλλα χ. Βορδώνια, Καστρί, Μπολανέϊκα καὶ Μοσχινέϊκα, Σερβέϊκα. Μ ο ν α ὶ Κοίμ. Θεοτόκου ἢ Καστορίου. Κάτ. 2,894.

Καστόρχης (Κ α λ λ ί ν ι κ ο ς)· ἀρχιερεὺς ἐκ Δημητσάνης κατὰ τὴν ἐπανάστασιν. Σπουδάσας ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαχοῦ. Κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐχρησίμευσεν ὡς κατηχητής. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τριπόλεως συνέστησεν ἐν αὐτῇ Ἑλλην. σχολεῖον. Κατόπιν μετῆλθε τὸν ἱεροκήρυκα. Ἀπέθανεν ὡς ἀρχιερεὺς ἐν Φθιώτιδι.

Καστός· νησὶς τοῦ δήμου Καρνίων τῆς Λευκάδος, ΒΔ τῆς Ἰθάκης ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας. Ἔχει ὁμών. χ 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καλάμου. Κάτ: 368.

Κάστρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν· λαμπραὶ σχολαὶ πυροβολικοῦ κλπ. ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον, ἀρχ. μητρόπολις. Κατ. 27,309.

Καστράκι· μέγα χ. ἔξωθεν τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 1,468, παρὰ τὰ Μετέωρα.

Καστρί· χ. τοῦ δήμου Καθαναίας τῆς ΒΑ Θεσσαλίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Κερμιδ. Κάτ: 60.

Καστρί· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Β Εὐβοίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Καμάρια. Κάτ: 67.

Καστρί· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Δ Μάνης. Κάτ: 30.

Καστρί· χ. τοῦ δήμου Καστορίου τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 261.

Καστρί· χ. τοῦ δήμ. Α ὐ δ α ν ι τ ῶ ν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοίκ. Ρεθύμνης, (Κρήτης). Κάτ: 70.

Καστριά· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μαζέϊκα. Κάτ: 240.

Καστριανή· μονὴ διαλελυμένη «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» ἐν τῇ νήσῳ Κέᾳ.

Καστρίου μονή· εἰς τὸ ὁμών. χ. τοῦ δήμου Καστορίου τῆς Λακεδαίμονος «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου». Κάτ: 9.

Καστρίτσι· χ. τοῦ δήμου Πατρέων, 2 ὥρ. ἀπὸ Πάτρας. Κάτ. 930.

Καστριτσιάνικα· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. Κάτ: 274.

Καστριώτης (Γεώργιος) ὁ **Σκενδέρμπεης**· καταγωγῆς Σλαυϊκῆς, υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Καστριώτου ἡγεμόνος τῆς Κομητείας Μάτι, παραχωρηθείσης αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν ἕνεκα τῶν ἀνδραγαθημάτων του κατὰ τοὺς

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρὸς τὴν Τουρκίαν πολέμους. Τῷ 1410 ἀπεστάλη μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν του ὡς ὅμηρος παρὰ τοῖς Τούρκοις ὑπὸ τοῦ πατρὸς πιεσθέντος ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Μουρὰτ τοῦ Β'. Ἀνετράφη δὲ ὁ Γεώργιος ἐν τῷ Ἰσλαμισμῷ καταταχθεὶς ἐν τῷ τουρκικῷ στρατῷ, ὅπου καὶ διέπρεψεν· ἐκεῖ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ μπέη καὶ ἐδέχθη τὸ ὑπὸ τῶν Τούρκων δοθὲν αὐτῷ ὄνομα Σκενδέρμπεης· ἀλλὰ πάντα ταῦτα οὐδόλως ἐδελέασαν τὸν ἀνδρεῖον Γεώργιον, δι'ὃ ἐπωφεληθεὶς ἥττης τινὸς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ περὶ τὴν Νίσσαν προκληθείσης πιθανῶς καὶ ὑπ'αὐτοῦ, ἐδραπέτευσε μετὰ 300 ὁμογενῶν καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἴδια ὅπου ὁ πατήρ του εἶχεν ἀποθάνει πρὸ μικροῦ, κατέλαβε δι' ἀπάτης τὴν Κρόϊαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐκήρυξεν ἱερὸν κατὰ τῶν Τούρκων πόλεμον. Ἐπὶ 24 ὅλα ἔτη ἠγωνίσθη πάντοτε ἐπιτυχῶς οὐ μόνον κατὰ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἀντενεργειῶν τῶν Ἐνετῶν καὶ κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν Ἀλβανῶν. Ἐκτὸς τῶν μικροτέρων αὐτοῦ κατορθωμάτων, ἠνάγκασεν αὐτὸν τὸν Μουρὰτ Β', αὐτοπροσώπως πολιορκήσαντα τὴν Κρόϊαν, νὰ ὑποχωρήσῃ ἄπρακτος, δι' ὅπερ ἐπεσπάσατο τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης· πρέσβεις δὲ πανταχόθεν ἐστέλλοντο ὅπως χαιρετίσωσι τὸν ἔνδοξον νικητήν. Διάδοχος τοῦ Μουρὰτ Β' ὑπῆρξεν ὁ Μεχμὲτ Β' ὕστις δολίως, ἐνεργήσας ἀφοῦ ἐνέσπειρε δίχονοίας παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀλβανοῖς καὶ συνεμάχησε μετὰ τῶν Ἐνετῶν, ἐπιχείρησε τὴν ἅλωσιν τῆς Κρόϊας, ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν ὁ Γεώργιος Καστριώτης πάνυ εὐφυῶς ἀσπασθεὶς τὸ δυτικὸν δόγμα, κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Ἀλφόνσου καὶ τοῦ ἀρχιερέως τῆς Ρώμης, οὕτω δὲ κατασυνέτριψε καὶ αὐτὸν τὸν Μεχμὲτ μετὰ 200,000 ἀνδρῶν καὶ τὸν ἀφεθέντα πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Κρόϊας στρατηγὸν Βαλαβάνην. Ἀλλὰ τέλος ἐγκαταλειφθεὶς ὑφ' ὅλων καὶ ἀπογοητευθεὶς κατέφυγεν εἰς τὴν πόλιν Λίσσον, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῇ 17 Ἰανουαρίου 1468 εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν.

Καστριώτισσα· χ. τοῦ δήμου Καλλιέων τῆς Παρνασίδος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μαυρολιθάρι. Κάτ: 400.

Κάστρο· χ. τῆς νήσου Σίφνου, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀπολλωνίας. Κάτ:328.

Κάστρο· παλαιὸν τουρκικὸν φρ. τῆς νήσου Καλάμου, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 25.

Κάστρο· χ. τῆς νήσου Μήλου ἔξωθεν τῆς Πλάκας. Κάτ: 186.

Κάστρο· θέσις τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας.

Κάστρο· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας, 2 ὥρ. ἀπὸ Λεχαινά. Κάτ. 315.

Κάστρο· κώμη τῆς Λήμνου εἰς τὴν Δ παραλίαν, περὶ τὴν ἀρχαίαν Μύρινα.

Κάστρο· κώμη τῆς Ἴμβρου εἰς τὴν Β παραλίαν.

Κάστρο-Γκιοβάνι· π. τῆς κεντρ. Σικελίας, ἐπὶ βραχώδους βουνοῦ. Κάτ: 24,000· θειωρυχεῖα.

Καστρούγγαινα· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 112.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κάστωρ ὁ εἷς τῶν δύο Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴδα καθὸ θνητὸς τὴν φύσιν, ἐνῷ ὁ ἀδελφός του Πολυδεύκης ἦτο ἀθάνατος, καθότι ἦτο υἱὸς τοῦ Διός.

Κάστωρ· Ρόδιος χρονογράφος τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατ. γράψας περὶ Βαβυλῶνος καὶ ἄλλα πολλά.

Κασχάν· π. τοῦ Περσικοῦ Ἰράκ-Ἀντζεμί. Πολυάριθμα τζαμία, μεγάλαι ἀγοραί, ἀκμαία βιομηχανία. Κάτ. 35,000. Ἱδρύθη, κατά τινα παράδοσιν, λήγοντος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ Ἀρούν-Ἀλ-Ρασχὶδ Ζοβεϊδάς, ἀλλ' εἶνε πολὺ ἀρχαιότερα.

Κάσχαοι· ἢ **Κασσοῦία**, καὶ σύγχριστὶ **Κάσσα**· πρωτ. τῆς κομητ. Ἀμπώγι-Βάρ ἢ Ἀμπώγι Τόρνα, 215 χλμ. ΒΑ τῆς Βουδαπέστης. Ἐπισκοπή, Ἀκαδήμεια, πανεπιστήμιον, ὁπλοστάσιον, πυριτιδοποιεῖα· μεγάλοι στρατῶνες, χυτήριον, φρ., μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 28,000.

Καχεμίρη ἢ **Κασμίρη**· Ἰνδικὸν βασίλειον ἐπὶ τῶν ΒΔ κλιτύων τῶν Ἱμαλαΐων τῆς κεντρικῆς Ἀσίας. Ἔκτασις 200,000 τετρ.χλμ. Κάτοικοι 800,000. Διαιρεῖται εἰς 4 ἐπαρχίας, ἔχει δὲ ποταμὸν τὸν Ζυλούμ, μέγιστα δάση, ὑγιεινὸν κλίμα, ἄφθονα προϊόντα, πρωτεύουσαν τὴν Κασμίρην μὲ 40,000 κατ., σπουδαίαν βιομηχανίαν κασμιρίων, ὑφῶν, χάρτου κ.τ.λ. καὶ ἐπίσης πόλεις Ἰσλαμαβάδ, Σχουπεϋρόν, Παμπούρ καὶ Σοπούρ, εὑρίσκεται δὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἄγγλων.

Καταβαθμός· κοιλὰς καὶ χωρίον μεταξὺ Λιγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς Πρὸς ἀνατολὰς δ' αὐτοῦ καὶ ἕτερον καλούμενον μικρὸς Καταθμός.

Καταβατή· χ. τῆς νήσου Σίφνου ἐγγύτατα τῆς πρωτ. Κάτ: 483.

Καταβόθρα· χ. τοῦ δήμου Ἀσωποῦ τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ: 751.

Καταβόθρα· χ. τοῦ δήμου Τετραφυλίας τῆς Ἄρτης, 1 ὥρ. ἀπὸ Μπότη. Κάτ: 255.

Κατάγγα· τὸ ΝΑ τμῆμα τοῦ ἀνεξαρτήτου Κογγό, κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ φυλάρχου Μσιρί. Ἔδαφος εὔφορον, πλούσια χαλκωρυχεῖα.

Κατακαλαῖοι· ἀγροικίαι, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἄνδρου.

Κατακαλοῦ· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀλιβέρι. Κάτ: 132.

Κατάκοιλος· χ. τοῦ δήμου Ἄρνης τῆς Ἄνδρου. Κάτ: 420.

Κατάκωλον· ὁ λιμὴν τοῦ Πύργου τῆς Ἠλείας, 1 1)2 ὥρ. Δ. παρὰ τὸ ὁμων. ἀκρωτ. συνδεόμενος μετ' αὐτοῦ διὰ σιδηροδρόμου ταχυδρ.,τηλεγρ., τελωνεῖον, ἐμπορ. ἀποθῆκαι Κάτ: 755. Ἐν τῷ λιμένι διαμένουν 154. Ἐντεῦθεν γίνεται ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ πλείστου σταφιδοκάρπου τῆς Ἠλείας.

Καταλαγάρι· χ. τοῦ δήμ. Ἁγίων Παρασκευῶν, Ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 150.

Καταλαυνικὰ - πεδία· μεγίστη πεδιὰς τοῦ γαλλ. χ. Σιαλὼν-σὺρ-Μάρν, ὅπου τὸ 451 π. Χ. ὁ ρωμ. στρατηγὸς Ἀέτιος κατέστρεψε τὸν μέγαν στρατὸν τοῦ Ἀττίλα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καταλωνία· ἀρχ. χώρα τῶν ΒΑ τῆς Ἱσπανίας, ἧς τμῆμα ἡ σημερ. ἐπαρχ. τῆς Βαρκελόνης. Εἶχε περὶ τὰ 2,000,000 κατ.

Καταμάρκα· ἐπαρχ. τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας πρὸς τὸ Χιλί· 90,644 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000. Πρωτ. Σ ὰ ν - Φ ε ρ ν ά ν δ ο - Δ ὲ· Κ α τ α μ ά ρ κ α. (10,000 κ.). Μεταλλεῖα ἀργύρου.

Κατάνη· ἡ ὡραιοτέρα πόλις τῆς νήσου Σικελίας, ἀρχαιοτάτη ἀποικία τῶν Ἑλλήνων. Εἶνε ἐκτισμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὑφαιστείου ὄρους Αἴτνη καὶ ἔχει πανεπιστήμιον, σπουδαῖον ἐμπόριον καὶ βιομηχανίαν μετάξης, ἄριστον λιμένα καὶ 120,000 κατ. Ἰταλιστὶ Κ α τ ά ν ι α. Εἶνε πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας. 5,102 τετρ. χλμ. Κάτ. 600,000. Ἔδαφος ἐκτάκτως εὔφορον.

Κατάνης (Ἀντώνιος)· φιλέλλην ἐκ Μιλάνου τῆς Λομβαρδίας, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀσθενείας τὴν 17 Ἀπριλίου 1853. Ἠκολούθησε τὰς περισσοτέρας ἐκστρατείας τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν Φαβιέρον, ὑπηρετήσας καὶ εἰς τὸ πεζικὸν καὶ εἰς τὸ ἱππικόν. Πρὸς τούτοις δὲ παρευρέθη καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐν Χίῳ. Ἦτο ἀνὴρ δεδοκιμασμένης γενναιότητος ἧτις ὅμως παρεξετρέπετο ἐνίοτε τῶν ὁρίων στρατιωτικῆς πειθαρχίας, ὥστε ἀξιοθρήνητοι περιστάσεις ἐπήνεγκον τὴν διαγραφήν του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.

Καταντζάρο· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας τῆς ἰταλ. Καλαβρίας. Ἐπισκοπή, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 30,000—ἡ ἐπαρχία 5,975 τετρ. χλμ. Κάτ. 450,000.

Καταποδᾶτα· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 287.

Κατάπολα· χ. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, λιμὴν ἐξαγωγῆς. Κάτ: 110 (γυναῖκες 2).

Καταρελᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 28.

Καταρράκτης ἢ Τ σ ο ύ τ σ ο υ ρ ο· ποταμίσκος τῶν Ν ἀκτῶν τῆς Κρήτης.

Καταρράκτου· μ ο ν ὴ τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας.

Καταρραχο· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 282.

Καταστάρι (Μ έ γ α)· πρωτ τοῦ δήμου Ὑριαίων τῆς Ζακύνθου, ἧς ἀπέχει 3 ὥρ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1323.

Καταφύγι· χ. τοῦ δήμου Ἰτάμου. Κάτ: 354.

Καταφύγι· χειμερινὸς οἰκισμὸς τοῦ Λαυρείου, οὗ ἀπέχει 2 1)2 ὥρας.

Καταφύγι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Μάνης. Κάτ: 10.

Καταφυγιοῦ - Μ ο ν ή· ἐν τῷ δήμῳ Νωνάκριδος τῶν Καλαβρύτων, 5 ὥρ. ἀπὸ Περιστέρας. Κάτ: 4.

Κάτγκ-γκανδάβα· ἐπαρχ. τοῦ Βελουτχιστὰν πρὸς τὸ Ἀφγανιστὰν καὶ τὰς Ἰνδίας· 23,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000. Πρωτ. Γ κ α ν δ ά β α.

Κατελπός· χ. τοῦ δήμου Ἐλειοῦ τῆς Κεφαλληνίας, 3]4 ὥρ. ἀπὸ Χιονάτα. Κάτ: 101.

Κατένο· τὸ Ν ἀκρωτ. τῆς Σερίφου.

Κάτζδαχ· παραπότ. τοῦ Ὄδερ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐν τῇ Πρωσικῇ Σιλεσίᾳ, μῆκ:98 χλμ.

Κατζενελλενβόγγεν· ἀρχ. γερμαν. κομητ. περιελθοῦσα τὸ 1815 εἰς τοὺς δούκας τοῦ Νασάου. Κάτ:60,000.

Κατίδι· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 111.

Κατιλίνας (Σέργιος-Λούκιος)· ρωμ. συγκλητικός, συνομόσας τὸ 63 π. Χ. πρὸς μεταβολὴν τοῦ πολιτεύματος.

Κατινιάδες· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 65.

Κατὶφ (Ἔλ)· κωμόπ. τῆς τουρκ. Ἀραβίας (Ἔλ-Ἀχσὰ) ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Κάτ. 6,000. Ἀρχ. πρωτ. τῶν Καρμαθίων, εἶτα δὲ τῶν Οὐαχαβιτῶν. Ὄασις εὐφορωτάτη περιέχουσα 1,200,000 φοίνικας.

Κάτκοβ (Μιχαήλ)· Ρῶσος δημοσιογράφος, 1820 — 1887, σφοδρὸς ἀντίπαλος τῆς μεταρρυθμιστικῆς πολιτικῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'.

Κατμαντοῦ· πρωτ. τοῦ Ἰνδικοῦ κράτους Νεπάλ. Πολυάριθμοι μεγαλοπρεπεῖς ναοί, ἀκμαία βιομηχανία. Κάτ: 55,000. Ἕδρα Ἄγγλου ἐπιτρόπου.

Κατμάταις· χ. τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Μώλου. Κάτ. 201.

Κάτουλλος (Βαλέριος)· λατῖνος ποιητής, 87—40 π. Χ., διαπρέπων εἰς τὸ ἐλαφρὸν καὶ χαριτολόγον εἶδος τῆς ποιήσεως. Ἔγραψεν ἐπιγράμματα, ἐλεγεῖα καὶ δύο ἔπη «Ἄτυν» καὶ «Θέτιδα καὶ Πηλέα».

Κατοῦνα χ. τοῦ δήμου Λευκαδίων, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λευκάδος. Κάτ. 638.

Κατοῦνα· κωμόπολις τῆς Ἀκαρνανίας, πρωτεύουσα τοῦ δήμου Ἐχίνου· μὲ εἰρηνοδ., Ἑλλην. σχολεῖον, τηλεγρ καὶ 1624 κατ. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὠνομάζετο Μεδών.

Κατοῦνι· χ. τῆς νήσου Κυθήρων. Κάτ. 95.

Κατούνια· χ. τοῦ δήμου Λιλαντίων τῆς Εὐβοίας Κάτ. 130.

Κατοχή· πρωτ. τοῦ δήμου Οἰνιάδος τῆς Ἀκαρνανίας, 20 ὥρ. ἀπὸ Βονίτσης· χειμερινὴ ἕδρα· εἰρηνοδ., ταχυδρ. ἑλλ. σχολεῖον. Κάτ. 1386. Παρ' αὐτὴν κεῖται ἡ μονὴ Ζωοδόχος πηγή.

Κατρεὶς καὶ **Κάτρη**· π. ἐν Κρήτῃ. Ὄνομα παραπλήσιον σῴζεται σήμερον «ὁ λαγκὸς τοῦ Κατρὲ» ἄνωθεν τοῦ χωρίου Προσνέρου τῆς ἐπαρχίας Ἀποκορώνου, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ τῆς Κράπης, ὅπερ φέρει εἰς Ἄσκυφον Σφακίων.

Κάτρην ἢ Κάτεραν-Λοχ· λίμνη τῆς Σκωτικῆς κομητ. Περθ, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Τήθ. Ἐκτ: 11 1)2 τετρ. χλμ.

Κατσαμπᾶς· χ. τοῦ δήμ. Ἡρακλείου, ἐπαρχ Ἡρακλείου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 325.

Κατσαΐτη· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας παρὰ τὸ χ. Συναράδες.

Κατσαούνη· χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 101.

Κατσαράτα· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 50.

Κατσαρατικα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας παρὰ τὸ Γαστοῦρι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κατσαρέϊκα· χ. ἐγγὺς τῶν Καλαμῶν. Κάτ: 153.

Κατσαρόνι· πρωτ. τοῦ δήμ. Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας, 17 ὥρ. ἀπὸ Κύμης. Κάτ: 282.

Κατσαροῦ· θέσις 1 ὥρ. ἔξωθεν τῆς Σπάρτης.

Κατσαρού· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μελιγαλᾶ, Κάτ. 1047.

Κατσαροῦ· χ. δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. ἀπὸ Πύργου. Κάτ. 306.

Κατσιβελιανά· χ. δημ. Παληοχώρας, Ἐπαρ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ. 100.

Κατσίγκρι· χ. παρὰ τὸ Ναύπλιον. Κάτ. 305.

Κατσιδόνι· χ. τοῦ δημ. Καρυδίου, Ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης, Κάτ. 150.

Κατσιενόβσκυ (Μιχαήλ)· Ρῶσος ἱστορικὸς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, καθηγ. τῆς ἱστορίας ἐν Μόσχᾳ. Τὰ ἐπὶ τῆς ρωσικῆς ἱστορίας ἔργα του ἀπολαύουν μεγίστης φήμης.

Κατσικάλι· χ. τοῦ δήμου Σκιναᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 70.

Κατσίκια· χ. τοῦ δήμου Ληλαντίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 244.

Κατσίκοβο· χ. τοῦ δήμου Καλαμῶν. Κάτ. 129.

Κατσιμάτικα· χ. παρὰ τὸν Γάϊον τῶν Παξῶν. Κάτ: 47.

Κατσίμπαλη· χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος. Κάτ: 152.

Κατσίμπαλη· χ. τοῦ δήμου Ἐράνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 250.

Κατσιποδοῦ· ἀγροικίαι καὶ γεωργικαὶ ἀποθῆκαι, 1)2 ὥρ. ἔξωθεν τῶν Ἀθηνῶν.

Κατσοῦλα· θέσις τοῦ δήμου Πλαταιῶν τῆς Βοιωτίας.

Κατσουλέϊκα· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ. 43.

Κατσουλέϊκα· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 101.

Κατσουλιά· χ. τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 352.

Κατσουλιάνικα· χ. τῶν Κυθήρων 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτοικ. 226.

Κατσούρα· χ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 214.

Κατσουράτικα· ἀγροικίαι τῆς νήσου Ὀθωνοὶ παρὰ τὴν Κέρκυραν.

Κάτσχ· κόλπ. τῆς Ὁμανικῆς θαλάσσης, Β τῆς Ἰνδοστανικῆς χερσον. Γουδζεράτης.

Κάτσχ ἢ Κούτσχ-Μπιχάρ· ἡγεμονία τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστὰν ἐν τῇ διοικήσει Βεγγάλης. 3,400 τετρ. χλμ. Κάτ. 600,000. Πρωτ. Κούτσχ-Μπιχάρ.

Κάτσχ-Βούντζ· ἡγεμονία τοῦ ἀγγλικοῦ Ἰνδοστὰν εἰς τὰ ΒΔ. 17,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 500,000, πρωτ. Βούντζ. Χώρα ἐλώδης, μεγάλοι καύσωνες, συχνοὶ σεισμοί, ἀκμαία κτηνοτροφία.

Κατσχάρ· χώρα τοῦ ἀγγλοϊνδικοῦ Ἀσσὰμ· 4,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000 μογγολικῆς καταγωγῆς. Πρωτ. Σίλτσχαρ.

Κατσώνης (Λάμπρος)· ἐγεννήθη εἰς Λεβαδείαν περὶ τὸ 1752. Νεώτατος κατετάχθη ὡς στρατιώτης εἰς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἓν τῶν ρωσικῶν ταγμάτων ἄτινα ἀπὸ τοῦ 1770—74 ὑπεστήριξαν τὴν ἐπανάστασιν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῶν νήσων κατὰ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας. Μετὰ τὴν εἰρήνην Τούρκων καὶ Ρώσων τῷ 1774 ὁ Λάμπρος μετ' ἄλλων εἰσῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ρωσικοῦ στρατοῦ ὅπου καὶ διέπρεψεν· ἐπαναληφθέντος τῷ 1787 τοῦ μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ρωσίας, πολέμου ὁ Λάμπρος κατώρθωσε νὰ ἀγοράσῃ μίαν κορβέταν 28 κανονίων, δι' ἑλληνικῶν πάντοτε χρημάτων, ἣν ἐπωνόμασε «Βόρειον Ἀθηνᾶν», ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἐνωθεὶς καὶ μετά τινων Σπετσιωτικῶν πλοίων ἐσχημάτισε στολίσκον ἐκ 18 σκαφῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔαρος τοῦ 1788 μέχρι τοῦ 1792 ὑπῆρξεν ὁ καταστρεπτικὸς θαλάσσιος ἥρως τοῦ Τουρκικοῦ στόλου. Τῷ 1789, ὁ Λάμπρος διὰ τοῦ μικροῦ ἐκείνου στολίσκου του κατώρθωσε νὰ φέρῃ μεγίστην φθορὰν εἰς τὸν ἐκ 14 Ὀθωμανικῶν μεγάλων σκαφῶν στόλου, ὃν ἐπὶ τέλους ἔτρεψε καλῶς ἔχοντα εἰς ἄτακτον φυγήν· ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ ἁρπάσῃ ἐχθρικά τινα πλοῖα. Δύο ἔτι βραδύτερον Ὀθωμανικὸς στόλος ἐκ 15 πλοίων τῶν περισσοτέρων δικρότων καὶ φρεγατῶν, ἐπεφάνη μεταξὺ Ἄνδρου καὶ Εὐβοίας, ἀλλὰ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Λάμπρου ὑπεχώρησε καὶ συνηνώθη μετὰ τῆς ἀναμενομένης Ἀλγερινῆς μοίρας, ὁπότε ἰσχυρὸς γενόμενος ἐπετέθη περὶ τὸν Καφηρέα κατὰ τῶν 7 μόνον πλοίων, τοῦ Λάμπρου, ἅτινα μεθ' ὅλην τὴν ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν τῶν πληρωμάτων, ἓν πρὸς ἓν κατεστράφησαν, μὲ ἀπώλειαν 650 Ἑλλήνων καὶ 3,000 Τούρκων. Ἀτρόμητος ὅμως ὁ Λάμπρος, νέον ἐσχημάτισε στόλον, ὅτε μετὰ τὴν ἐν Ἰασίῳ Τουρκορρωσικὴν εἰρήνην (1792) ἔλαβε διαταγὰς παρὰ τῆς Ρωσίας ν' ἀποσχῇ νέου ἀγῶνος· ἐκώφευσε πρὸς τὰς διαταγὰς καὶ ἐπανειλημμένως συνεπλάκη μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου, ὁπότε καὶ ὑπὸ ἄλλων παροτρυνθεὶς διέσχισε τὸν ἐχθρικὸν στόλον καὶ ἦλθεν εἰς Ἰθάκην. Ἐπιστρέψας βραδύτερον εἰς Ρωσίαν, περιεφρονήθη μὲν ὑπὸ Αἰκατερίνης τῆς Β', ἠμείφθη ὅμως γενναίως ὑπὸ τοῦ διαδόχου αὐτῆς Παύλου, ἀποκατασταθεὶς εἰς Κριμαίαν ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 1804.

Κάττακ ἡ Κούττακ· πρωτ. ὁμώνυμ. ἐπαρχ. τῆς Ἀγγλοϊνδικῆς Βεγγάλης, 350 χλμ. ΒΔ τῆς Καλκούττας. Κάτ. 45,000, ἡ ἐπαρχ. 11,688 τετρ. χλμ. Κάτ. 2,000,000·

Κάτταρον, σλαυιστὶ **Κότορ**· πρ. ἐπαρχ. τῆς Δαλματίας εἰς τὸ βάθος τοῦ κλειστοῦ ὁμων. κόλπου. Ἀσφαλέστατος λιμήν, φρ. ἀπόρθητον, ἐπισκοπή, ἀκμ. ἐμπόρ. Κυκλοῦται ἀπὸ ὑπερύψηλα ἀπότομα ὄρη κρύπτοντα τὸν χειμῶνα τὸν ἥλιον Ἱδρύθη τὸν ς' αἰῶνα. Κάτ: 3,000,—ἡ ἐπαρχ: (πρὸς τὸ Μαυροβούνιον) Κάτ: 35,000.

Κάττεγατ (=Ὀπὴ τῆς Γαλῆς)· θαλάσσιος βραχίων μεταξὺ Δανίας καὶ Σκανδιναυίας, ἐνῶν τὴν Βόρειον μὲ τὴν Βαλτικήν. Μῆκος 220 χλμ. Βάθος 17-141 μ. Ναυσιπλοΐα ἐπικίνδυνος. Φέρει 11 φάρους.

Καττίβαρ· μεγάλη χερσόνησος τοῦ ΒΔ Ἰνδοστάν· 55,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 2,500,000. Περιλαμβάνει 188 μικρὰ κράτη.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Καττόλικα· πολίχνη τῆς Σικελίας· ἀπέραντα θειωρυχεῖα. Κάτ: 7,500.

Κατωαργυράτικα· ἀγροικίαι τῆς Λάκκας τῶν Παξῶν.

Κατωγητᾶν-δ ή μ ο ς· τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Πρωτ. Χ α υ δ ά τ α. Ἄλλα χ. Βουνί, Ἰλλάροι, Καμιναρᾶτα, Καταρελᾶτα, Μαντζαβινᾶτα, Μαντουκᾶτα, Τυπαλδᾶτα, Φαβατᾶτα, Χαυριᾶτα, Μ ο ν α ὶ Βαρδιάνων καὶ Κηπουραίων. Κάτ. 4,399.

Κατὼ-Καμπρεζὶς (Λὲ) ἢ **Λὲ-Κατὼ**· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Κολλέγιον, λατομεῖα, ἀκμ. βιομηχ., ὡρ. ναὸς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Κάτ: 10,544.

Κατωλίμνη· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας παρὰ τὸ γ. Πέλεκας.

Κατωμέρι· τὸ Ν. ἀκρωτ. τῆς Νάξου.

Κάτων (Π ό ρ κ ι ο ς)· ὁ ἐπονομαζόμενος Π ρ ε σ β ύ τ ε ρ ο ς καὶ Κ ή ν σ ω ρ· περίφημος ἐπὶ αὐστηρότητι ρωμαῖος, 234—149 π. Χ. Εἶχε μεγίστας ἐπιτυχίας ἐν Σαρδηνίᾳ ὡς Πραίτωρ καὶ εἶτα ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ Ἑλλάδι (195). Προβλέπων τὴν μέλλουσαν ἀντίδρασιν τῆς Καρχηδόνος, ἐπεράτου πάντοτε τοὺς λόγους του προτρέπων εἰς καταστροφὴν αὐτῆς. Ὡς συγγραφεὺς διεκρίθη ἐν τῇ νομικῇ ὅσον καὶ ἐν τῇ γεωργικῇ.

Κάτων (Π ό ρ κ ι ο ς), ὁ Ο ὐ τ ι κ ό ς· δισέγγονος τοῦ προηγ., 94—46 π. Χ., θερμὸς στωϊκιστής, αὐτοχειριασθεὶς ἐν Οὐτικῇ ἅμα τῇ καταστροφῇ τῆς μερίδος τοῦ Πομπηίου ἣν ὑπεστήριζε.

Κάτων (Ο ὐ α λ έ ρ ι ο ς)· λατῖνος ποιητὴς τῆς ἐποχῆς τοῦ Σύλλα.

Κάτων (Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς)· λατῖνος συγγραφεὺς τοῦ Γ' μ. Χ. αἰῶνος.

Κατωφύγι· χ. τοῦ δήμ. Π α ν α γ ι ᾶ ς, Ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης Κάτ. 100.

Κατωχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ὀρμινίου τοῦ Βόλου, ἐγγύτατα τῆς Πορταριᾶς Κάτ. 1,328.

Κατωχῶρι· πρωτ. τοῦ δήμου Ἑλλομένου, 6 ὡρ. ἀπὸ Λευκάδος. Κάτ: 680.

Κατωχῶρι· χ τοῦ δήμου Κ ε ρ α μ ε ι ῶ ν, ἐπαρχία Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 170.

Καΰαμπέ· ἡφαίστειον τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς (Ἰσημερινός), 65 χλμ. ΒΑ τοῦ Κουίτο. Ὕψ: 5,850 μ.

Καΰαρος· ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Γαλατῶν ὅσοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Θρᾴκῃ καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπῄτουν ἐτήσιον φόρον ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

Καϋέννη (Κ α γ έ ν)· πρωτ. τῆς Γαλλικῆς Γυάνας (βλ. λ.), εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποτ. Καϋέννη ἐπὶ νήσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Φρ., κολλέγιον, βοταν. κῆπος, μέγα ἐμπόριον. Ἱδρύθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1626. Κλῖμα θερμότατον. Κάτ: 13,000

Καυκανιά· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 279.

Καύκασος· ὑψηλοτάτη σειρὰ βουνῶν μεταξὺ Ρωσίας καὶ Ἀσίας, ἔχουσα μῆκος 1100 χλμ. Ὑψηλότεραι κορυφαὶ Ἐλβρούζ (5583 μ.) καὶ Κασβὲκ (4468 μ.) πάντοτε χιονοσκε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πείς.—Ἡ δὲ ρωσικὴ ἐπαρχία Καυκασία περιλαμβάνει καὶ τὸ μέρος τῆς Ἀρμενίας τὸ ὁποῖον κατέλαβον οἱ Ρῶσοι καὶ ἔχει ἔκτασιν 439,187 τετ. χλμ., μὲ πρωτεύουσαν τὴν Τιφλίδα. Κάτ: 5,700,000.

Καυκί· χ. τοῦ δήμου Καρυσυπόλεως τοῦ Γυθείου. Κάτ: 43.

Καυκί· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τοῦ Γυθείου. Κάτ: 137.

Καύκωνες· λαὸς τῆς Βιθυνίας κατὰ τὰ σύνορα τῆς Παφλαγονίας, οὗ μία φυλὴ κατῴκησεν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκωνίαν, μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Μεσσηνίας.

Καΰλᾶ (Ζωή, Κ ό μ η σ α δὲ-)· εὐνουμένη Λουδοβ. ΙΙΙ', 1784-1850, μεγάλην ἀσκήσασα ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν.

Καυλωνία ἢ καὶ **Α ὐ λ ω ν ί α**· ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν Βρεττίαν τῆς κάτω Ἰταλίας.

Κάΰνα (μετὰ μετοχίου Γεννίταρη)· χ. τοῦ δήμ. Φ ρ έ. ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 350.

Καῦνος· πολ. τῆς ἀρχ. Καρίας μετὰ λιμένος καὶ ἀκροπόλεως, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους.

Καῦνος· ἀρχ. π. ἐν Κρήτῃ κατὰ Στέφανον Βυζάντιον.

Καϋόρ· ἀρχ. ἐπικράτεια τοῦ Δ. Σουδὰν, ἤδη γαλλικὴ (Σενεγάλη). Κάτ: 200,000 οἱ πλεῖστοι Γιολόφοι.

Καΰστριος κ ό λ π ο ς· τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ τῶν ἀκτῶν αὐτῆς καὶ τῆς Σάμου.

Κάϋστρος· ποτ. τῆς Ἰωνίας, διαρρέων τὸ εὔφορον Καΰστρου πεδίον καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἐφέσου.

Καφεντζῆς· διακεκριμένος ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ Βλόγκον τῆς Αἰοδώρας, παρευρεθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ἀλά καὶ τῆς Τριπόλεως ὑπὸ τὸν Δ. Πλαπούταν. Πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ Κολοκοτρώνη μεταχειρισθεὶς τὴν θέσιν του ὡς ἐπιστάτου (κεχαγιᾶ) παρὰ τῷ Κανέλλῳ Δεληγιάννῃ πρὸς σχηματισμὸν σώματος ὅπερ ἔθηκεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Κολοκοτρώνη.

Καφηρεύς· σήμερον **Κ α β ο Δ' Ὄ ρ ο**· τὸ ΝΑ ἀκρωτ. τῆς Εὐβοίας ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ναυτιλλομένους.

Καφηρέως πορθμός· τρικυμιώδης θαλασσία δίοδος μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Ἄνδρου.

Καφιριστάν· δηλ. «χώρα τῶν ἀπίστων», βουνώδης καὶ παγερὰ περιοχὴ τοῦ Ἀφγανιστάν, 13,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 200,000 ἐλάχιστα εἰσέτι μελετηθέντες ἐθνολογικῶς.

Καφιῶνα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Δυτ. Μάνης. Κάτ: 214.

Καφοῦ· χ. τοῦ δήμου Αἰπείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 150.

Καφοῦρ· βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἐν ἀρχῇ δοῦλος Νέγρος ἀγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀβοῦ-Βὲκρ-Μωχαμμὲδ-Ἰὲν-Τόρτζ τὸ 924. Ἀπέθ. τὸ 969.

Καφοῦρος· χ. τοῦ δήμ. Π ύ ρ γ ο υ Ψ η λ ο ν έ ρ ο υ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικήσεως Χανίων, Κρήτης. Κάτ. 70.

Κάφφα ἢ Θεοδοσία· π. τῆς Κριμαίας, ἐπισκοπή, μουσεῖον. Κάτ: 12,000. Ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Μιλησίων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τὸν ΙΓ' αἰῶνα· κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γενουηνσίων εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν Ταττάρων.

Καχάλης· ἀρχ.ποτ.τῆς Φωκίδος.

Καχὲν ἢ Κακυέν· λαὸς τῆς Βιρμανίας μὴ βιρμανικῆς καταγωγῆς, διηρημένος εἰς πατριὰς διευθυνομένας ὑπὸ φυλάρχων (Τσουάμπα). Ἡ γῆ καλλιεργεῖται ὑπὸ δούλων καὶ γυναικῶν. Ἔχουν εἰδικήν τινα βιομηχανίαν καί τινα πολιτισμόν.

Καχὲρ - Μπιλλὰχ· Ἀββασίδης χαλίφης διαδεχθεὶς τὸ 932 τὸν ἀδελφόν του Μοκταδέρ. Οἱ ὑπήκοοί του ἐπαναστάντες τὸ 934 τὸν ἐτύφλωσαν καὶ τὸν ἐφυλάκισαν. Ἐξελθὼν τῆς φυλακῆς ἔζησεν ὡς ἐπαίτης.

Κὰχλ (Κάρολος)· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Ἔσσης· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ. Δὲν ὑπάρχουν ἀκριβεῖς πληροφορίαι περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τοῦ θανάτου του.

Κάψα· πόλ. τῆς Μακεδονίας.

Κάψαλα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος.

Κάψαλα· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 284.

Καψαλᾶτα· χ. τοῦ δήμ. Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας, συνεχόμενον μετὰ τῶν Καλλικανάτων. Κάτ: 35.

Καψάλι· λιμὴν τῶν Κυθήρων, ἐπίνειον τῆς νήσου εἰς τὴν Ν. παραλίαν ἐντὸς γραφικοῦ ὅρμου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Τελωνείου, ἀποθῆκαι. Κάτ: 214.

Καψαλιανά· χ. τοῦ δήμ. Ἀμνάτου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης. (Κρήτης). Κάτ: 30.

Καψαμπέλης (Ἰωάννης)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὰ Ὄλυμποχώρια τῆς Μπαρμπίτσας, πανταχοῦ ἐπιδειξάμενος ἔκτακτον ἀνδρείαν καὶ αὐταπάρνησιν.

Κάψη (Μεγάλη)· χ. τοῦ δήμ. Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 402.

Κάψη (Πέρα)· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 512.

Κάψη (Μέσα)· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 205.

Κάψια· χ. τοῦ δήμου Μαντινείας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 866

Καψοδάσος· χ. τοῦ δήμου Καλλικράτους, ἐπαρχ. Σφακίων, (Κρήτης) Κάτ: 150.

Καψοκαλύβας (Γεωργάκης)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως συμπολεμιστὴς Κολοκοτρώνη καὶ Πλαπούτα, πανταχοῦ διακριθεὶς ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει.

Καψόρραχη· θέσις καὶ ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μακρυνείας τοῦ Μεσολογγίου.

Καψός· θέσις τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας.

Καψοσπίτη· θέσις τοῦ δήμου Τανάγρας, 4 ὥρ. ἀπὸ Χλεμβοτσάρι.

Καψούρη· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Νοτ. Εὐβοίας. Κάτ: 233.

Καψοχειλάδες· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 144.

Κβάλεν (δ ἐ)· φιλέλλην ἐκ Δανίας· ἐφονεύθη πλησίον τῆς Λαμίας τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1822. Ἀξιωματικὸς τῶν Δανῶν δραγόνων. Νέος μεγάλης ἀνδρείας καὶ γενικῶς ἐκτιμώμενος.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κβάλω· ὄνομα 2 βραχωδῶν νήσων τῆς Βορ. Νορβηγίας· ἁλιεία φαλαινῶν. Κύριος λιμήν τὸ Στρόμω.

Κβιέτος (Φούλβιος)· 2ος υἱὸς τοῦ ἅρπαγος τοῦ ρωμ. θρόνου Μακριανοῦ, συνάρξας μετ' αὐτοῦ τὸ 261, φονευθεὶς δὲ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρός του εἰς Ἰλλυρίαν τὸ 262.

Κβίτκα (Γρηγόριος)· Οὐκράνιος συγγραφεύς, 1778—1843, ἐν ἀρχῇ στρατάρχης. Ἔγραψε διηγήματα καὶ θεατρικὰ ἔργα καταστάντα λαϊκώτατα.

Κέα (Ντζιά)· ἡ Βδτάτη τῶν Κυκλάδων νήσων. Εὑρίσκεται ἀπέναντι τοῦ Λαυρείου, εἶνε σχεδὸν ἴση μὲ τὴν Θήραν κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ ἔχει σχῆμα ὠοῦ, παράλια ἀπόκρημνα καὶ σκεπάζεται ἀπὸ πετρώδη βουνά. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς νήσου εὑρίσκεται σήμερον ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς, τῆς τέως ἐπαρχίας καὶ τοῦ δήμου Κέας κωμόπολις Κέα ἢ Κέως ἐκτισμένη ἐφ' ὑψηλοῦ λόφου, μέταμελεῖον, ἐφορεῖαν, εἰρηνοδ., τηλεγρ., ἑλλην. σχολεῖον, 5 ναοὺς καὶ 4,631 κατ. ἀσχολουμένους εἰς τὴν γεωργίαν, μετάξουργίαν, ἀμπελουργίαν, μικρὸν ἐμπόριον καὶ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ ἔχοντας ὡς λιμένα εἰσαγωγῆς τὸ Λιβάδι, 1 ὥραν μακρὰν τῆς πρωτευούσης, ἥτις ἀπέχει 57 μίλια ἀπὸ τὴν Σύρον. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦτο πολυάνθρωπος καὶ ὠνομάζετο Τετράπολις ὡς περιλαμβάνουσα τὰς πόλεις Ἰουλίδα, Καρθαίαν, Ποιήεσσαν καὶ Κορησσίαν, ἐπίσημος δὲ ὡς πατρὶς τῶν ποιητῶν Σιμωνίδου καὶ Βακχυλίδου, τοῦ περιφήμου ἰατροῦ Ἐρασιστράτου, τοῦ σοφιστοῦ Προδίκου καὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀρίστωνος. Ἔκτ: 108 τετρ. χλμ.

Κεάρα ἢ **Θεάρα**· πολιτεία τῆς Βραζιλίας, 104,250 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,000,000. Πρωτ. **Κεάρα** ἢ Φορταλέθα ἢ Παναγία τῆς Ἀναλήψεως (37,000 κατ.). Ἀκμ. γεωργία καὶ κτηνοτροφία.

Κέας - ὄημος τοῦ Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Κέα, ἡ καὶ μόνη π. τῆς νήσου, καὶ αἱ ἀγροικίαι: Θουρκάρι, Λιβάδι, Μυλοπόταμος, τὸ Μακρονῆσι ('Ελένη) καὶ Ὅρμος Μεταλλείου. Κάτ: 5,019.

Κέβης· Θηβαῖος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Ἐκ τῶν ἔργων του περιεσώθη μόνος ὁ «Κέβητος Πίναξ», ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς φαντάζεται ἑαυτὸν καθήμενον ἐνώπιον πίνακος ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρέρχονται πᾶσαι αἱ σκηναὶ τοῦ ἐπιγείου βίου.

Κεθρίν· ἀρχ. ποτ. τῆς Τρωϊκῆς χώρας.

Κέγχρεια· πηγή τις πλησίον τῆς ἐν Ἀργολίδι Λέρνης.

Κεγχρεαί· πόλ. καὶ ἐπίνειον τῆς Κορίνθου ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ. Τὸ σημερ. Καλαμάκι περίπου.

Κεγχρεαί· πολίχνη τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας.

Κεγχρεαί· πόλ. τῆς Τρωάδος ἐν ᾗ διέτριψεν ὁ Ὅμηρος μανθάνων τὰ κατὰ τοὺς Τρῶας.

Κεγχρεάτης-ὄρμος· ὁ Δμυχὸς τοῦ Σαρωνικοῦ ὅπου διανοίγεται ἡ διῶρυξ τῆς Κορίνθου.

Κεγχρειός καὶ Κεχρίας· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, εἰς τὴν Θήραν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φονευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Λέγεται ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφός του Λέχης ἔδωκαν τὰ ὀνόματά των εἰς τὰς Κεγχρεὰς καὶ τὸ Λέχαιον, τὰ δύο ταῦτα ἐπίνεια τῆς Κορίνθου.

Κέγχριος· ποτ. τῆς Ἐφέσου.

Κεδᾶ(χ)· κρατίδιον τῆς ἰνδικῆς χερσονήσου Μαλάκκας ἐπὶ τῶν Δ ἀκτῶν, φόρου ὑποτελὲς εἰς τὸ Σιάμ. Κάτ. 65,000. Χώρα βουνώδης καὶ μεταλλοφόρος. Πρωτ. Κεδάχ.

Κεδζέ· ὄασις τοῦ Μεκρὰν (Βελουτζιστάν), 500 χλμ. ΝΔ τῆς Κελὰτ, εἰς τὸν χάννην τῆς ὁποίας ὑπόκειται. Κάτ. 10,000.

Κεδρέαι· πολίχνη τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου· ὁ κατ. Κεδρεάτης.

Κεδρηνὸς (Γεώργιος· Ἕλλην μοναχὸς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, γράψας «Χρονικὸν» ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Ἰσαακίου Κομνηνοῦ.

Κεελώθ· 19ος σταθμὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου ἀπώλοντο ὁ Κορὲ, ὁ Δαθὰν καὶ ὁ Ἀβιρών.

Κεΐλλα ἢ Κιλλα (Ἰωάννης)· σκῶτος μαθηματικός, 1671-1721, καθηγ. τῆς φυσικῆς φιλοσοφίας ἐν Ὀξφορδῃ καὶ εἶτα τῆς ἀστρονομίας. Κατέλιπεν ἄριστα ἔργα.

Κειριάδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν.

Κεκιλία ἢ Καικιλία (Ἁγία)· ὁρα Κικιλία.

Κεκροπία· ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ὑπὸ τοῦΚέκροπος ὀχυρωθείσης τὸ πρῶτον.

Κεκροπία· ὄνομα ἀποδοθὲν εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀττικὴν ὡς ἐκ τῆς «Κεκροπίας» Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Κέκροψ· υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔγγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, διαιρέσας τὴν χώραν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα πόλεις.

Κέκροψ· πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐλθὼν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου τῷ 1550 π. Χ. Ὁ Κέκροψ ἀπεβιβάσθη, καθὼς λέγουν, εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀρχηγὸς αἰγυπτιακῆς ἀποικίας εἰς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Κεκροπία (βραδύτερον δὲ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν). Ἐξεπολίτισε τὰς ἐκεῖ κατοικούσας Πελασγικὰς φυλὰς καὶ ἵδρυσε τὸν Ἄρειον Πάγον.

Κεκρυφάλεια καὶ **Κεκρυφαλία**· νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου, ὁ κάτ. Κεκρυφαλεύς.

Κελάδων· ποτ. τῆς Ἠλιδος χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν, ὁ ἄλλως Ἀκόδων καὶ Κλάδεος.

Κελαδώνη· πόλ. τῆς Ἀσκρίδος, ὁ κάτ. Κελαδωναῖος.

Κελαίθρα· πολ. ἀρχ. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Ἄρνην.

Κελαιναί· ἀρχ. πολ. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, μεθ' ὑψηλῆς ἀκροπόλεως καὶ ἀνακτόρων τοῦ Νεωτέρου Κύρου.

Κελαινώ· μία τῶν Ἁρπυιῶν· ὄρα Ἅρπυιαι.

Κελλάρια· χ. τοῦ δήμου Καρυδίου, Ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κατ: 120.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κελάτ (=φρούριον)· πρωτ. τοῦ Βελουτζιστὰν καὶ τῆς ἐπαρχίας του Σαραβὰν, πλέον τῶν 2,300 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. —Ἕδρα τοῦ Χάνου, ὑπὸ τὴν προστασίαν ἀγγλικῆς φρουρᾶς διατελοῦντος· ἔχει βιομηχανίαν ὅπλων, κλῖμα ψυχρόν, ἔδαφος γόνιμον καὶ περὶ τὰς 20 χιλ. κατ

Κελεβή· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γαστούνης. Κάτ. 256

Κελέβη· νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ ἀρχιπελάγους τῆς Ὠκεανίας πρὸς Α. τῆς Βορνέου. Ἔκτασις 177,320 τετρ. χιλιόμ. Ἔχει σχῆμα ἰδιόρρυθμον διασχιζομένη εἰς 4 μακροὺς βραχίονας ἢ χερσονήσους τὰς Μενάδο, Βαλάντη, Ταμπουνικοῦ, καὶ Νοτίαν Γῆν ὅπου εὑρίσκεται ἡ Ὁλλανδικὴ κτῆσις Μακασάρ. Αἱ χερσόνησοι αὗται σκεπάζονται ἀπὸ μεγάλας βουνοσειρὰς ὧν ἡ τῆς Μενάδο περιέχει καὶ 11 ἡφαίστεια. Εἰς τὴν Κελέβην ἀπαντῶνται 14 εἴδη ἰθαγενῶν ζώων καὶ 191 εἴδη πτηνῶν, ἔτι δὲ ἀγρία ἀγελὰς σπιρούτα, βαβουΐνοι, ἀγριόχοιροι, πύθωνες 15 ποδῶν μήκους κτλ. (Ὑπὸ ἔποψιν φυτικοῦ πλούτου εἶνε θαυμασία· ὄρυζα, λαμπροὶ καρπόδες, πολύτιμα ξύλα κτλ. καὶ μέταλλα, χρυσὸς ἄφθονος, σίδηρος, ἄργυρος, χαλκός.—Οἱ ἐντόπιοι κυβερνῶνται ἀπὸ φυλάρχους ὑποκειμένους εἰς τὴν Ὁλλανδίαν. Κυριωτέρα πόλις Μακασὰρ μὲ μέγιστον ἐμπόριον.—Ἡ νῆσος αὕτη ἀνεκαλύφθη τῷ 1525 ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων, οἱ δὲ Ὁλλανδοὶ τὴν κατέλαβον τῷ 1660. Κατ. 820,000. Αἱ ἐν αὐτῇ Ὁλλανδικαὶ κτήσεις διαιροῦνται εἰς ἀμέσους καὶ ἐμμέσους, ἤτοι τὰ προστατευόμενα κρατίδια Βόνι, Τανέττα, Γόα, Μανδχὰρ, Σύαχοῦ, Τοράδια κτλ.

Κελεζινή· χώρα τῶν Ἀρμενίων πλησίον τῆς Μελιτηνῆς.

Κελέης· εἷς τῶν εἰς Σικελίαν συμπλευσάντων μετὰ τῶν Δωριέων, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων μάχῃ.

Κελεμενή· χ. τοῦ δήμου Ἀλμυροῦ τῆς ΝΑ. Θεσσαλίας. Κάτ: 172.

Κελένδερις· π. μετὰ λιμένος τῆς Τραχείας Κιλικίας.

Κελένδερις· ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν λιμένα Πώγωνα.

Κελεός· υἱὸς τοῦ Φάρου καὶ ἔγγονος τοῦ Κραναοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅστις διδαχθεὶς τὰ μυστήρια ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰσήγαγεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα καὶ πρῶτος ἐχρημάτισεν ἱερεὺς αὐτῶν.

Κελέρια· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τοῦ Ἀλμυροῦ. Κάτ: 26.

Κελεφᾶ χ. μετὰ μεσαιωνικῆς ἀκροπόλεως, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀρεοπόλεως τῆς δυτ. Μάνης. Κάτ: 325.

Κελλάκια· χ. τοῦ δήμου Παρακαμπυλίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 37.

Κέλλερμανν (Φραγκ- Χριστόφ.)· δούξ τοῦ Βαλμύ, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1735 - 1820, νικήσας τοὺς πρώσους ἐν Βαλμύ, ἀλλὰ φυλακισθεὶς εἶτα ὡς ὕποπτος. Ὀπαδὸς τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν, ἐκηρύχθη κατὰ τῆς αὐτοκρατορίας τὸ 1814.

Κέλλερμανν (Φραγκίσκος Στέφανος)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1770 - 1835.

ΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ὑπασπιστὴς τοῦ πατρός του φυλακισθεὶς τὸ 1793. Στρατηγὸς εἶτα ἐν Ἰταλίᾳ ἀριστεύσας ἐν Μαρέγκῳ, δι' ὃ καὶ ὑπεβλέπετο ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου. Ἐδείχθη αὐστηρότατος ἐν Ἱσπανίᾳ, διεκρίθη κατόπιν ἐν Ρωσίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, ἀντέδρασε δὲ ὡς ὁ πατήρ του κατα τῆς παλινορώθσεως τοῦ Βοναπάρτου, διεκρίθη ὅμως κατόπιν ἐν Βατερλῶ. Ἐγένετο μαρκήσιος τὸ 1817 καὶ δοὺξ τὸ 1820.

Κελλιά· χ. τοῦ δήμου Περαίας τῆς Τήνου. Κάτ. 358.

Κελλιά· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 54.

Κελλιά· διαρκῶς οἰκουμένη θέσις τοῦ χ. Βάτου τοῦ δήμου Παρελείων τῆς Κερκύρας.

Κελλιά· χ. τοῦ δήμου Ἁγίων Παρασκευῶν, ἐπαρχίας Πεδιάδος, διοικήσ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 80.

Κέλλιον ὄρος· εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ λόφων, ἐφ' ὧν ᾠκοδομήθη ἡ Ρώμη.

Κὲ-Λούγγ· λιμὴν τῆς νήσου Φορμόζης· γαιάνθρακες. Κάτ. 6,000.

Κέλσα· πόλ. ἀρχ. καὶ ἐπίσημος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ.

Κέλσος· ἐπικούρειος φιλόσοφος. ζῶν κατὰ τὴν δευτέραν μ. Χ. ἑκατ., φίλος τοῦ Λουκιανοῦ.

Κελτιβηρία· χώρα τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἔνθα κατῴκουν οἱ Κελτίβηρες.

Κελτική· πρότερον ὅλη ἡ Γαλλία, ἐπὶ Αὐγούστου δὲ μόνον ἡ Λουγδονικὴ Γαλλία.

Κελτοί· ἓν τῶν τεσσάρων ἀρχαίων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι.

Κελτολίγυες· ἔθνος τῆς ἀρχ. Ἰταλίας.

Κελτοσκύθαι· ἀρχ. ἔθνος τῆς Ἀσίας.

Κέλυδνος· ποτ. τῆς Ἠπείρου ρέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰλλυρίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν.

Κέμπεν· κωμόπ. τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας. Κάτ. 6,000.

Κέμπτεν· πρωτ. ἐπαρχίας τῆς Βαυαρίας, συγκειμένη ἐκ δύο οἰκισμῶν. Κάτ. 16,000, ἡ ἐπαρχ. 594 τετρ. χλμ. Κάτ. 33,000.

Κένδαλ ἢ **Κύρκβυ - ἴν - Κένδαλ**· π. τῆς Ἀγγλ. κομητ. Οὐεστμόρελαινδ, ἄριστα σχολεῖα, μουσεῖα, ἀγοραί, ἀκμαία βιομηχανία. Κάτ. 22,000.

Κενέχ· ἡ ἀρχ. Καινόπολις, πρωτ. ὁμων. Αἰγυπτ. ἐπαρχίας, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, 653 χλμ. κάτω τοῦ Καΐρου. Κάτ. 18000. Ἡ ἐπαρχία 400,000.

Κενζέϋ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ, πατρὶς τοῦ Πάπα Καλίξτου Β'. Κάτ. 897.

Κενομανοί· ἔθνος Κελτικόν, κατοικῆσαν περὶ τὸν Πάδον.

Κέντ· ἀγγλ. κομητ. πρὸς τὸν Τάμεσιν, 4048 τετρ. χλμ. Κάτ. 1 ἑκατομ. Πρωτ. **Μάϊστον**.

Κέντ· τὸ ἀρχαιότερον βασίλειον τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Σαξονικῆς Ἑπταρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χίας (βλ.λ.) ἱδρυθὲν τὸν Ε' αἰῶνα ὑπὸ τοῦ δανοῦ Χένγιστ.

Κένταρχος· χ.τῆς νήσου Σερίφου Κάτ. 129.

Κένταυροι· ἀγρία Θεσσαλικὴ φυλή, κατοικοῦσα τὴν μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης χώραν, ἀφανισθεῖσα δὲ ἐν μάχῃ τινὶ ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν.

Κέντουκκυ· παραπότ. τοῦ Ὀχάϊο, ἐν τῇ ὁμων. ἀμερικ. πολιτείᾳ. Μῆκ: 375 χλμ.

Κέντουκκυ· μία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἔκτ: 104,632 τετρ. χλμ. Τὰ ὄρη Κούμβερλανδ σχηματίζουν ἐδῶ πολλὰς σειράς. Ποταμοὶ Κέντουκκυ, Κούμβερλανδ, Τενεσσέη κ.τ.λ. Μεγάλα στρώματα γαιανθράκων, μεταλλεῖα μολύβδου, ἁλμυραὶ καὶ θειοχοι πηγαὶ ἄφθονοι. Κλῖμα θαυμάσιον. Παράγει ζαχαροκαλάμους, ὀρυζ, καρυδέας, μηλέας, καπνά, σιτηρὰ κ.τ.λ. καὶ τρέφει ζῶα πολλά, πρόβατα, αἶγας, ἵππους.—Οἱ δικασταὶ ἐνταῦθα ἐκλέγονται ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Χρέος 190.000 δολάρια. Προϋπολογισμὸς 8 ἑκατομ. φρ. Σχολεῖα 7,000, βιβλιοθήκαι 6,000. Κάτ. 2 ἑκατομ. Πρωτ: Φ ρ ά γ κ φ ο ρ τ.

Κεντρί· χ. τοῦ δήμ. Ἱ ε ρ α π έ τ ρ ο υ, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ. 600.

Κεντροκολόσπιτο· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς δυτ. Μάνης. Κάτ. 10.

Κεχκέμετ· π. τῆς οὐγγρ. κομητ. Πέστ-Πίλις-Σόλτ-Κίς-Κούμ, 80 χλμ. ΝΑ. τῆς Βουδαπέστης. Ὡρ. ναοί, σχολαί, ὀρφανοτροφεῖον, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Πατρὶς τοῦ περιφήμου δραματικοῦ Κατόνα. Κάτ. 46, 000.

Κεόκουκ· π. τῆς ἀμερικ. πολιτείας Ἰόβας ἐπὶ τοῦ Μισσισσίπη, ἰατρικὴ σχολή, λιμὴν ἐμπορικώτατος. Κάτ. 15,000.

Κέπλερ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· γερμ. ἀστρονόμος, 1571-1630. Καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ἐκ Γκραῖτζ. Ὡς ἀστρονόμος ἐν Βοημίᾳ εἰργάσθη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος τοῦ Κοπερνίκου καὶ εἶνε ὁ κύριος ἱδρυτὴς τῶν νόμων ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ σύγχρονος ἀστρονομία. Ἀποδείξας κυρίως τὰ τρία ταῦτα: α') ὅτι, τὸ τετράγωνον τοῦ χρόνου τῆς τροχιᾶς τῶν πλανητῶν εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὸν κύβον τοῦ μεγάλου ἄξονος, β') ὅτι, αἱ πλανητικαὶ τροχιαὶ εἰσὶν ἐλλείψεις, τὴν μίαν τῶν ἑστιῶν τῶν ὁποίων κατέχει ὁ ἥλιος, γ') ὅτι, ὁ χρόνος καθ' ὃν ὁ πλανήτης διαγράφει τμῆμά τι τῆς τροχιᾶς του εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν περιφέρειαν ἣν διαγράφει κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ ἐπιβατικὴ του ἀκτίς. Ἀνεγνώρισε προσέτι τὴν γενικότητα τοῦ νόμου τῆς ἕλξεως, τὴν περιστροφικὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου, τὴν ὕπαρξιν ἀγνώστων ἀκόμη πλανητῶν καὶ ὑπελόγισε μετ' ἀκριβείας τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη. Τὰ ἔργα του ἔχουν μέγιστον ἀστρονομικὸν κῦρος.

Κερά. χ. τῆς νήσου Θηρασίας Κάτ: 58.

Κερά· χ τοῦ δήμου Μ ο χ ο ῦ, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 230.

Κερά· χ. τοῦ δήμ. Π α ν ε θ ή μ ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 125.

Κεραία ἡ Κεραῖαι· κατὰ Pape

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

π. αὐτόνομος ἐν Κρήτῃ. Ὁ κάτοικος Κεραίτης ἢ Κερέτης. Μεταξὺ τῶν συμμάχων τοῦ Πολυρρηνίου κατὰ τοὺς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Κνωσοῦ πολέμους (221-220 π. Χ.) ὁ Πολύβιος τάττει πρώτους τοὺς «Κερέτας», τῶν ὁποίων ἡ πόλις δὲν θὰ ἔκειτο μακρὰν τοῦ Πολυρρηνίου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀμέσως μετὰ τὸ Πολυρρήνιον μνείας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Πολυβίου καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῶν νομισμάτων αὐτῆς, ὧν οἱ τύποι εἶνε ὅμοιοι πρὸς τοὺς τοῦ Πολυρρηνίου. Ὁ Bursian εἶνε τῆς αὐτῆς γνώμης, ἀναζητῶν τὴν θέσιν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐρειπίων, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουσι παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Ρόκκα τῆς ἐπαρχίας Κισάμου. Οἱ κάτοικοι τῆς Κεραίας ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κεραῖται» ἀναφέρονται μεταξὺ τῶν συμμαχησάντων μετὰ τοῦ Εὐμένους Κρητῶν, (170 π. Χ.). Καὶ ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τὴν Κερτίαν.

Κεραμὲ (καὶ Ἅγιος Ἰωάννης Ἀλοτός)· χ. τοῦ δήμου Ἁγίου Πνεύματος, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ Σφακίων (Κρήτης). Κάτ. 400.

Κεραμεικός· θέσις πρὸς τὸ δυτικοβόρειον τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, διαιρουμένη εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτός. Εἰς τὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως Κεραμεικὸν ἔθαπτον τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτήσαντας καὶ ἀπήγγελλον τοὺς ἐπιταφίους. Νῦν Ἁγία Τριάδα.

Κεραμεῖς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, κείμενος δὲ εἰς τὸν ἔξω Κεραμεικόν.

Κεραμί· χ. τοῦ δήμου Τραγαίας τῆς Νάξου Κάτ. 104.

Κεραμιά· χ. τοῦ δήμου Νηλέων τῆς Εὐβοίας Κάτ. 204.

Κεραμίδη· χ. τοῦ δήμου Φαρκαδόνος τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων Κάτ. 157.

Κεραμίδι· πρωτ. τοῦ δήμου Κασθαναίας, 8 ὥρ. ἀπὸ Ἀγυιᾶς τῆς ΒΑ Θεσσαλίας· ἑλλ. σχολεῖον Κάτ. 1,319.

Κεραμιές χ. τοῦ δήμου ἄνω Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κατ. 527.

Κέραμος· π. παράλιος τῆς Ἰαρίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ αὐτόθι Κεραμεικὸς κόλπος.

Κεραμοστός· χ. τοῦ δήμ. Τυλίσσου, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 200.

Κεραμωτά· χ. τοῦ δήμου Δύδαμνιτῶν, ἐπαρχία Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 120.

Κεραμωτή· χ. τοῦ δήμου Ἐννέα χωρίων, ἐπαρχία Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 150.

Κεραμωτό· χ. τῆς νήσου Κυθήρων Κάτ. 187.

Κεραμωτοί χ. τοῦ δήμου Κορωνίδος τῆς Νάξου. Κάτ. 217.

Κεράσα (καὶ Βλαχιανά)· χ. τοῦ δήμου Ἁγίου Μύρωνος, ἐπαρχία Μαλεβιζίου. Διοικ Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 300.

Κερασιὰ χ. τοῦ δήμου Βοΐβης τῆς ΝΑ Θεσσαλίας· σύγκειται ἐκ δύο οἰκισμῶν Κατ. 630.

Κερασιά· χ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 236.

Κερασιά· χ. τοῦ δήμου Νηλέως τῆς Εὐβοίας Κάτ. 619.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κερασιά· χ. τοῦ δήμου Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 513.

Κερασιὰ-Μεϊντάν· χ. τοῦ δήμου Κασπανέας τῆς Καλαμπάκας. Κάτ. 208.

Κερασιὰ-Σινοῦ· χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας. Κάτ. 205.

Κερασιὰ-Φλιάκα· χ. τοῦ δήμου Ὀξυνείας τῆς Καλαμπάκας. Κάτ. 144.

Κερασίτσα· χ. τοῦ δήμου, Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 512.

Κερασοβίτικα· ἀγροικίαι παρὰ τὸ Κεράσοβον τῆς Μακρυνείας.

Κεράσοβο· χ. τοῦ δήμου Μακρυνείας τοῦ Μεσολογγίου. Κάτ. 645.

Κεράσοβο· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας. 6 ὥρ. ἀπὸ Καρπενῆσι. Ταχυδρ., τηλεγρ., ἑλλ. σχολεῖον, εἰρηνοδ. Κάτ. 884.

Κερασοῦς· κωμόπ. τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας ἐπὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης 120 χλμ. Δ τῆς Τραπεζοῦντος. Ναυπηγεῖα, ἀξιόλογον ἐμπόριον. Κατ. 3,000 ἐν οἷς πολλοὶ Ἕλληνες. Ἐνταῦθεν ὁ Λούκουλλος μετέφερεν εἰς τὴν Εὐρώπην τὰς πρώτας Κερασέας. Οἱ τοῦρκοι τὴν κατέλαβον τὸ 1462.

Κεράσται· λαὸς τῆς Κύπρου, οὓς ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν εἰς ταύρους διότι ἐθυσίαζον τοὺς ξένους· ἀπὸ αὐτῶν ὠνομάσθη τὸ πρῶτον καὶ ἡ νῆσος Κεραστεία.

Κεραστάρι· χ. τοῦ δήμου Βαλτεταίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 222.

Κέρατα· διπλῆ κορυφὴ τοῦ Κιθαιρῶνος πρὸς τὰ ΝΑ, χωρίζουσα τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Μεγαρίδος.

Κερατιά· πρωτ. τοῦ δήμου Θορικίων τῆς Ἀττικῆς, 7 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀθηνῶν καὶ 3 ἀπὸ Λαυρείου. Κατ. 2,507 Ἐν τῷ Ὅρμῳ διαμένουν 36.

Κερατρὺ (Αὔγουστος, κόμης δὲ-)· γάλλος πολιτικὸς καὶ συγγραφεύς, 1769-1859, διακριθεὶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ὡς δημοκράτης, γενόμενος δὲ μετὰ ταῦτα πατρίκιος καὶ τὸ 1849 μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ἐκ τῶν ἔργων του διακρίνονται τὰ φιλοσοφικά.

Κερατσιὰ χ. τοῦ δήμου Καρυσπόλεως τοῦ Γυθείου Κατ. 24.

Κεραύνια· τὰ ἄλλως Ἀκροκεραύνια ὄρη τῆς ΒΔ Ἠπείρου (Χειμάρα) καταλήγοντα ΒΔΒ εἰς τὸ ἀκρωτ. τῆς Ἀδριατικῆς Κεραύνιον (Γλῶσσα), ὑψίστη κορυφὴ Τσίκα: 2,020 μ.

Κέρβερος· καταχθόνιος κύων τρικέφαλος, φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης.

Κερβώ· γυνὴ τοῦ Φορωνέως, ἧς τάφος ἐδείκνυτο ἐν Ἄργει.

Κερέσοβα· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῶν Καλαβρύτων Κατ. 102.

Κερί· χ. τοῦ δήμου Ναφθίων τῆς Ζακύνθου περὶ τὴν ἀμμώδη ἔκτασιν τῶν ἀρχαίων «Νάφθης φρεάτων», ὅπου τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ εἰς τὸ βάρος τοῦ σώματος. Τελωνοφυλακεῖον. Κάτ. 604.

Κερκέται· ἔθνος πειρατικὸν τῆς ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν τὰ ΒΑ παράλια τοῦ Πόντου.

Κερκετεύς· ὄρος τῆς Σάμου. Ἡ σημερινὴ Κέρκη ὕψ: 1440 μ.

Κερκινῖτις· νῆσος διὰ γεφύρας συναπτομένη μετὰ τῆς Κερκίνης, ὄρους τῆς ἀρχ. Μακεδονίας.

Κερκινῖτις λίμνη ἐν Μακεδ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης
ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

νία, κειμένη ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Θρᾴκης. Σήμερον λέγεται Τ' Ἀ χ ι ν ο ῦ (Τοῦ Ἀχινοῦ) εἶνε δὲ στενόμακρος λίμνη διαρρεομένη κατὰ τὸν ἔσχατον ροῦντου ὑπὸ τοῦ ποτ. Στρυμῶνος (Καρὰ-Σοῦ).

Κέρκυρα· ἡ βορειοτάτη καὶ δευτέρα κατὰ τὸ μέγεθος ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων, ἀποτελοῦσα ἕναν Νομὸν μετὰ τῶν Παξῶν· ἔχει δύο ὀροσειρὰς χαμηλὰς Β μέν τὸν Παντοκράτορα, ΝΔ δὲ τὴν Ἰστώνην· μεγαλείτερος ποταμὸς εἶνε ὁ πλησίον τῆς πρωτ. ἐκβάλλων Π ο τ α μ ό ς. Ἡ Κέρκυρα εἶνε μία τῶν ὡραιοτέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ τὸ κέντρον τῆς συγκοινωνίας τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Ἰταλίαν καὶ Ἤπειρον μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκτείνεται. Ἡ ἱστορία τῆς νήσου εἶνε ὁμοία μὲ τὴν τῶν λοιπῶν νήσων τοῦ Ἰονίου πελάγους. Ἡ γεωργία ἐν Κερκύρᾳ εἶνε πολὺ ἀνεπτυγμένη, δίδουσα ἄφθονον καὶ ἐκλεκτὸν οἶνον, ἔλαιον ἀρίστης ποιότητος μέταξαν, ὀπώρας κτλ. Ἡ κτηνοτροφία δὲ καὶ τὸ ἐμπόριον προοδεύουν ἀρκετά. Κλῖμα μέτριον καὶ εἰς ἄκρον ὑγιεινόν, λαμπραὶ δὲ αἱ φυσικαὶ αὐτῆς καλλοναὶ καὶ πολὺ ἀνεπτυγμένη ἡ ναυτιλία. Διαιρεῖται εἰς 3 ἐπαρχίας κατ' ὄνομα μόνον καὶ 11 δήμους, περιέχει δὲ 1 πόλιν, 5 κωμοπόλεις, 14 μοναστήρια καὶ 170 χωρία. Κάτ. 89,417.

Κέρκυρα· πρωτ. τοῦ νομοῦ, τῆς τέως ἐπαρχίας καὶ τοῦ δήμου Κερκύρας, εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τῆς νήσου καὶ ἐπὶ τῆς Α παραλίας, ἔναντι τῆς Ἠπείρου. Ἡ Κ. εἶνε ἀρχαιοτάτη ἀποικία τῶν Κορινθίων, μία δὲ τῶν ὡραιοτέρων πόλεων τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, ἔχουσα εὐρύχωρον στρατ. σχολήν, λιμένα, ἰσχυρὰ φρούρια καὶ ὀχυρώματα, γυμνάσιον, ἱερατικὴν σχολήν, πολλὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια, κάλλιστα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, φρενοκομεῖον, ὡραίας ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων σπουδαιοτάτη εἶνε ἡ τοῦ πολιούχου Ἁγίου Σπυρίδωνος, ὅπου φυλάσσεται καὶ τὸ λείψανον τοῦ προστάτου τῆς νήσου Ἁγίου, ἔξοχα περίχωρα, σημαντικὸν ἐμπόριον, ἐλαίου κυρίως, μετὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Ἰταλίας, ἀρχιεπισκοπήν, ἀρχ. οἰκοδομὰς λαμπρὰ βιομηχανικὰ καταστήματα, ἐφετεῖον, πρωτοδικεῖον, τραπέζας, προξενεῖα, λαμπρὰν προκυμαίαν, παλαιὰ φρούρια, εὐρυτάτην πλατεῖαν (Σπιανάδα), ἄρτια μουσικὰ σωματεῖα, λαμπρὰς ἐπαύλεις τῆς Αὐτοκρατείρας τῆς Αὐστρίας (Ἀχίλλιον καὶ τῶν βασιλέων μας, (Mon Repos), ὡραῖον θέατρον, θαυμάσια προάστεια: Μαντοῦκι, Γαρίτσα, Ἅγιος Ρόκος, Ἀνεμόμυλος κτλ.) καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτὰ 28,292 κατοίκους, μόνη δὲ ἡ πόλις 18,581, ἐκ τῶν ὁποίων 5,000 εἶνε Ἑβραῖοι κατοικοῦντες ἰδιαιτέραν ἀκάθαρτον συνοικίαν μὲ στενοὺς καὶ σκοτεινοὺς δρόμους, τὰ λεγόμενα κ α ν τ ο ύ ν ι α.

Κερκυραίων· δ ῆ μ ο ς τῆς νήσου Κερκύρας. Πρωτ. Κ έ ρ κ υ ρ α. Ἄλλα χ: Ἅγ. Ρόκος, Ἀνάληψις, Ἀνεμομύλος, Γαρίτσα, Μανδοῦκι, Στρατιά, Φιγαρέτο, καὶ αἱ Μ ο ν α ί: Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἢ Πλατυτέρας, Βλαχέρνας, Ἁγ. Θεοδώρων, Ἁγ. Εὐφημίας καὶ Κασσοπέτρας. Κάτ: 29, 135.

Κερμενλῆ· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 108.

Κερμπέφ (ἀβέβ. Ὑ β-δέ')· γάλ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λος Ἰησουίτης, 1726—99, καταλιπὼν σημαντικώτατα ἔργα.

Κέρπεδη· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 185.

Κερπινή· χ. τοῦ δήμου Κλειτορος τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 698.

Κερπινή· πρωτ. τοῦ δήμου Κερπινῆς τῶν Καλαβρύτων, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καλάβρυτα. Κάτ: 707.

Κερπινῆς-δῆμος τῶν Καλαβρύτων, πρωτ. Κερπινή. Ἄλλα χ· Βάλτσα, Βιλιβίνα, Δίγελα, Δουμενὰ, Ζαχλωροῦ (Ἄνω καὶ Κάτω), Κλαπατζοῦνα, Κυρίτσαβα, Λαπαναγοί, Παντελεήμων, Πιτζᾶκοι, Ρωγοὶ καὶ αἱ Μοναί· Μεγάλου Σπηλαίου, Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Μακελλαριᾶς. Κάτ. 3,345.

Κερτέζα· χ. τοῦ δήμου Λαμπείας τῆς Ἠλείας Κάτ. 262.

Κέρτεζη· πωτ. τοῦ δήμου Καλλιφωνίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Καλάβρυτα, ἐλλην. σχολεῖον, ἀκμαία γεωργία. Κάτ. 1,359.

Κερωσσός· νῆσος τῆς ἀρχ. Ἰωνίας παρὰ τὴν Μίλητον.

Κέσν Δὲ-Βεθούν· γάλλος τροῦβαδοῦρος, 1160;—1225; ἀκολουθήσας τοὺς σταυροφόρους εἰς Παλαιστίνην καὶ διακριθεὶς ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Κων)πόλεως.

Κεφναῖ (Φρ.)· γάλλος οἰκονομολόγος, 1694—1774, ἰατρὸς ἐν ἀρχῇ. Ἔγραψεν ἐκτὸς τῶν ἰατρικῶν, πολλὰ ἔργα οἰκονομολογικά, δι'ὧν θίγει καὶ λύει πλεῖστα ζητήματα τῆς ἀγρονομικῆς ἰδίως οἰκονομολογίας.

Κεφνοῦ (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. φρ. ἰσχυρά. Κάτ: 3,844.

Κεφνοῦ-σὶρ-Δεύλ· πρωτ δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Κάτ: 5,328.

Κεφτιμπίρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βορβιχὰν Κάτ: 4,102.

Κετελέ (Λαμβὲρ-Ἀδ.-Ἰάκωβος)· σοφὸς βέλγος, 1796-1874, ἐπὶ μακρὸν διευθύνας τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῶν Βρυξελλῶν· ἔγραφεν ἄριστα καὶ πολυάριθμα ἔργα, ὧν μνηστέα ἡ «ἀνθρωπομετρία» του.

Κεττε(χ)οῦ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ταύτης. Κάτ. 1238.

Κεττίγνη (Τσεττινιέ)· πρωτ. τοῦ Μαυροβουνίου. Κεῖται 638 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης οὐ μακρὰν τῶν αὐστριακῶν συνόρων. Ἁμαξιτὸς ὁδὸς ἑνώνει αὐτὴν μετὰ τοῦ Καττάρου τῆς αὐστρ. Δαλματίας, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν κύριον λιμένα ἐξαγωγῆς τῶν μαυροβουνιωτικῶν προϊόντων. Τὰ κυριώτερα ἐν αὐτῇ οἰκοδομήματα εἶνε τὸ ἁπλούστατον καὶ ὑπὸ μορφὴν χθαμαλοῦ στρατῶνος ἀνάκτορον τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἡ ἐκκλησία, ἐν ᾗ οἱ τάφοι τῶν ἡγεμόνων. Ἕδρα τοῦ μητροπολίτου καὶ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ἔχει 2,000 κατ. Ἡ Κ. ᾠκοδομήθη περὶς μοναστηρίου κτισθέντος τὸ 1478, πολλάκις δὲ πυρποληθεῖσα ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἔχει πάντοτε τὴν ὄψιν πατριαρχικοῦ χωρίου.

Κεϋλάνη· μεγάλη νῆσος τοῦ Ἰνδοστὰν, ἴση περίπου κατὰ τὴν ἔκτασιν μὲ τὴν Ἑλλάδα. (63,976 τετρ. χλμ.). Μέγας κόμβος βουνῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ὑψοῦται εἰς τὰ κεντρικὰ μὲ ὑψηλοτέρας κορυφὰς τὸ Πεδροταλλαγάλα 8,250 ποδ. καὶ Πὶκ-'Αδὰμ 7,400 πόδ. Ποταμοὶ μικροί, ἔδαφος δὲ ἀμμῶδες. Μεταλλεῖα σιδήρου, μολύβδου, μαγνησίου, χαλκοῦ, ἅλατος κτλ. Προϊόντα ματαξόδενδρα, ἔβενος, καννέλλα, καφὲς, ὄρυζα, βάμβαξ καπνὸ, πέπερι κτλ. Ἐντόπιοι λαοὶ εἶνε οἱ Σενεγαλαῖοι, οἱ Μαῦροι, οἱ ἄγριοι Οὐεδδὰχ εἰς τὰ ἀπόκρημνα βουνά, οἱ Μαλαχαβάριοι καὶ ἄλλοι 'Ινδοὶ, κατὰ τὸ πλεῖστον βουδδισταὶ τὴν θρησκείαν. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν Κολόμβο (110,000 κ.) καὶ εἰς Ζαφφναπατὰμ εὑρίσκονται 150,000 καθολικοὶ καὶ 3,500 προτεστάνται.— Διαιρεῖται δὲ ἡ νῆσος εἰς 7 ἐπαρχίας καὶ διοικεῖται ὑπὸ ἰδίου Κυβερνήτου. Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι τὴν ὠνόμαζον Ταπροβάνην, τὰ δὲ σωζόμενα Σενεγαλικὰ χρονικὰ ἀναφέρουν ἱστορίαν αὐτῆς ἡ ὁποία τὴν παριστᾷ πεπολιτισμένην πρὸ 24 αἰώνων, ἀποδεικνύεται δὲ τοῦτο καὶ ἐξ ἐρειπίων μεγίστων πόλεων τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν ἐπ' αὐτῆς ἄγνωστον εἰς ποῖον λαὸν ἀνήκοντα. Οἱ πορτογάλοι τὴν κατέσχον ἐπὶ 150 ἔτη. Ἔπειτα ἦλθον οἱ 'Ολλανδοὶ τὸ 1656 καὶ τελευταῖοι οἱ Ἄγγλοι τὸ 1795—96. Εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν 'Ινδῶν ὀνομάζεται Λάνκα, ἐν δὲ τῇ ἐγχωρίῳ γλώσσῃ Σινγγάλα. Κάτ: 3 ἑκατομμύρια.

Κεφ (Λέ)· κωμοπ. τῆς Τύνιδος, ἡ ἀρχ. Σίκκα-Βενέρια, παρὰ τὸν ποτ. Μελλέγκ· ἐρείπ. ποτὲ περιωνύμου ναοῦ τῆς 'Αφροδίτης καὶ ἄ. καὶ ἐμπόριον ἐλαίου καὶ σιτηρῶν Κάτ: 4,500.

Κεφαλᾶ· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς 'Αρκαδίας μία τῶν συνοικιῶν τοῦ χωρίου Ρίζαις. Κάτ. 280.

Κεφαλᾶ· χ. τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος Κάτ. 344.

Κεφάλα (Κάτω)· χ. τοῦ δήμου Βουκολιῶν, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 100.

Κεφάλαις· χ. τοῦ δήμου 'Ιστιαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 30.

Κεφαλᾶς (Παναγιώτης)· ἀνὴρ τῆς 'Επαναστάσεως ἐκ Δυρραχίου τῆς 'Ανδρούσης. Παρευρέθη εἰς Καλάμας καὶ εἰς Βαλτέτσι μετὰ τοῦ Παπατσώνη. Ἔλαβε μέρος λαμπρὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ εἰς τὰς κατὰ τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις, εἶτα δὲ εἰς τὴν Στερεὰν 'Ελλάδα. Ἔπεσε μαχόμενος εἰς Μανιάκι μετὰ τοῦ Γρηγ. Φλέσα.

Κεφαλᾶς (Κάτω)· χ. τοῦ δήμου Βάμου, ἐπαρχ. 'Αποκορώνας, διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 650.

Κεφαλέϊκα· χ. τοῦ δήμου Σολυγείας τῆς Κορινθίας. Κάτ: 18.

Κεφάλι· χ. τῆς νήσου Καλάμου τῆς 'Ιθάκης. Κάτ: 76.

Κεφάλι· χ. τοῦ δήμου Παληοχώρας, ἐπαρχ. Σελίνου, διοίκησις Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 60.

Κεφάλι· χ. τοῦ δήμου 'Ιεραπέτρου, ἐπαρχία 'Ιεραπέτρου, διοίκ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 60.

Κεφάλι· χ. τοῦ δήμου Αὐδανιτῶν, ἐπαρχία Μυλοποτάμου, διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 120.

Κεφαλληνία· ἡ μεγίστη τῶν 'Ιονίων νήσων. Ἔκτασις 771 τετρ. χλμ. Εἶνε νῆσος ξηρὰ καὶ βουνώδης

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σχηματίζει δὲ ἡ παραλία της δύο μικρὰς χερσονήσους τοῦ Ἄσσου (Ἐρίσσου Β) καὶ τοῦ Ληξουρίου (Πάλλη, Δ). Βουνὸν ἔχει πρὸς τὰ ἀνατολικὰ τὸ Ἐλατοβοῦνι ἢ Αἶνος, τὸ ὁποῖον διακλαδούμενον σκεπάζει σχεδὸν ὁλόκληρον τὴν νῆσον. Κοιλάδες καὶ μικροὶ κάμποι εὐφορώτατοι ποτιζόμενοι ἀπὸ μικροὺς ποταμούς. Προϊόντα· ἔλαια, σταφίδες, σιτηρά, βάμβαξ, μέταξα, λαμπρὰ πορτοκάλια, οἶνοι κτλ. Ναυτιλία ἀνεπτυγμένη, 300 περίπου πλοῖα εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας, καὶ 25 ἀτμόπλοια μὲ 3,000 ἄνδρας. Ἐμπόριον ἀξιόλογον. Ἡ Κεφαλ ἀποτελεῖ σήμερον μόνη ἕνα νομόν, διαιρεῖται δὲ ἡ νῆσος εἰς 3 τέως ἐπαρχ. καὶ 16 δήμους, περιέχουσα 2 πόλεις, 3 κωμοπόλεις, 28 μοναστήρια καὶ 220 χωρία. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ Κ. ὠνομάζετο Σάμη εἶχε δὲ 4 πόλεις, Πάλλην, Κρανίους, Πρόννους, Σάμην, καὶ περιῆλθε διαδοχικῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν Ἑλλήνων, Μακεδόνων, Ρωμαίων, Βυζαντινῶν, Νορμανδῶν, Βενετῶν, Τούρκων, Γάλλων καὶ τέλος εἰς τὴν τῶν Ἄγγλων μέχρι τοῦ 1863, ὅτε ἠνώθη μὲ τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Κάτ: 80,149

Κεφαλληνοῦ χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 352.

Κεφαλλονίτικα θερινὸς οἰκισμὸς τοῦ Ραστουρίου τῆς Κερκύρας.

Κεφαλοβρύσι χ. τοῦ δήμ. Ἁγίου Βασιλείου, ἐπαρχ. Βιάννου Ρίζου, Διοικ. Λασηθίου, (Κρήτης), Κάτ: 230.

Κεφαλόβρυσο· πρωτ. τοῦ δήμου Παμφείας τῆς Αἰτωλίας, 8 ὥρ. ἀπὸ Ἀγρινίου, ταχυδρ. τηλεγρ., ἑλλ. σχολεῖον, εἰρηνοδικεῖον. Κάτ: 734.

Κεφαλόβρυσο· θέσις τοῦ δήμ. Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας, 1)4 ὥρ. ἔξωθεν τῆς πόλεως· ἐνταῦθα ἐφονεύθη ὁ Μάρκος Μπότσαρης.

Κεφαλόβρυσο· κατῳκημένη θέσις, 1 ὥρ. ἀπὸ Γεωργίτσιον τοῦ δήμ. Πελλάνης.

Κεφάλοι· χ. τοῦ δήμου Τ ε φ ε λ ί ο υ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης), Κάτ. 50.

Κέφαλος· υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἔρσης ἢ Κρεούσης, ἁναρπασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἠοῦς διὰ τὸ ἔξοχον κάλλος του.

Κέφαλος· υἱὸς τοῦ Δηϊονέως καὶ τῆς Διομήδης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Κεφαλλῆνες.

Κέφαλος· ρήτωρ Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ ρήτορος Λυσίου, μετοικήσας εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Περικλέους.

Κέφαλος· δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.

Κεφίρα· π. τῆς ἀρχ. Παλαιστίνης ὄρα Γ α β α ὼ ν.

Κεφφί - Ἄβδ - Ἐς - Σένγκα· π. τοῦ Κεντρικοῦ Σουδάν (ἐπικράτεια Σοκότο), πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Ζαρίγια, 550 χλμ. ΝΑ τοῦ Σοκότο, παρὰ τὸν Κογγᾶ, παραπότ. τοῦ Μπενουέ. Κάτ: 35,000.

Κεχριανά· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Ἀκαρνανίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Καρβασαρᾶ. Κατ: 514.

Κεχριάνικα· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς δυτ. Μάνης. Κατ: 106.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κεχριαῖς χ. τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας Κατ: 239.

Κεχροβοῦνι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Τήνου, 1 ὥραν ἀπὸ τῆς πόλεως· ἐν αὐτῷ κεῖται ἡ γυναικεία Μονὴ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου». Κάτ: 109.

Κεχροπούλα χ. τοῦ δήμου Ἀνακτορίων τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 10.

Κέχρος χ. τῆς νήσου Τήνου παρὰ τὴν Στενήν. Κατ: 86.

Κέως μία τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Ὑδροῦσα, πατρὶς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σ-μωνίδου. Ἡ πρωτ. αὐτῆς ἐκαλεῖτο Ἰουλίς. Ὅρα Κ έ α.

Κήγλουδα μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Κηδαλίων δοῦλος τοῦ Ἡφαίστου ὃν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς ὡς ἥρωα σατυρικοῦ δράματος.

Κηδίδης ἀρχαῖος διθυραμβοποιὸς ἐξ Ἑρμιόνης.

Κηδοί δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, ὁ δημότ: ἐκ Κηδῶν.

Κηθείδης ἢ Κηδείδης ὅρα Κ η δ ί δ η ς.

Κηκεῖς λαός τις τῆς ἀρχ. Ἰνδικῆς.

Κῆν (Ἔ δ μ ο ν δ) ἄγγλος ἠθοποιός, 1787—1833, παίξας ἐν ἀρχῇ εἰς θίασον γελωτοποιῶν, ἀλλὰ ταχέως ἀναδειχθεὶς ἔξοχος τραγῳδός.

Κήναιον ἄκρωτ. εἰς τὰ ΒΔ τῆς Εὐβοίας, ἔνθα καὶ ναὸς τοῦ Κηναίου Διός.

Κῆν'ς Κοῦντυ, ἤτοι «Κομητεία τῆς Βασιλίσσης» ἐν τῇ ἰρλανδ. ἐπαρ. Λέϊνστερ, 1,719 τετρ. χλμ. Κάτ: 75,000. Πρωτ: Μ α ί ρ υ β ο ρ ο υ γ.

Κήνδλαινδ (Κ η ν σ λ ά ν δ η) ἀγγλ. κτῆσις τῆς Αὐστραλίας πρὸς τὰ Β. 1,730,630 τετρ. χλμ. Κάτ: 425,000. Πρωτ: Β ρ ί σ μ π α ν. Ποταμοὶ πολλοί, τὸ πλεῖστον ἄγνωστοι, ἀκταὶ πολυσχιδεῖς, ὑψηλὰ πρὸς Β ὄρη. Χρυσός, χαλκός, σιτηρά, ποίμναι.

Κηνστάουν π. τῆς ἰρλανδικ. ἐπαρχ. Μύνστερ, 14 χλμ. ΑΝΑ τοῦ Κὸρκ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τούτου· ναυπηγεῖα, σταθμὸς φαλαινοθηρῶν. Κάτ: 11,000.

Κηουῶτιν τοπαρχία τοῦ ἀγγλ. Καναδᾶ μεταξὺ λίμνης Βιννιπὲγ καὶ Οὐδσωνος κόλπου. 887,500 τετρ. χλμ. Χώρα ἔρημος τὸ πλεῖστον, ψυχροτάτη καὶ ἄγονος. Δάση καὶ μέταλλα. Πρωτ: Λ ι μ ή ν-Ν έ λ σ ω ν.

Κῆπις Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀδειμάντου.

Κῆποι χ. τοῦ δήμου Κονιστρίων τῆς Νοτ. Εὐβοίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κονίστραις. Κάτ: 310.

Κῆποι χ. τοῦ δήμου Ζακυνθίων, μετὰ μετοχίου τῆς «Ὑπεραγάθου», 3)4 ὥ. ἀπὸ Ζακύνθου. Κάτ: 624.

Κῆποι ἀρχ. π. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἀποικία Μιλησίων.

Κῆποι τόπος παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Ἀλκαμένους.

Κηπούλα χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Δυτ. Μάνης (Λακωνική), 1 ὥρ. ἀπὸ Κίττας. Κάτ: 206.

Κηπουραίων – Μ ο ν ή ἐν τῷ δήμῳ Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Χουδᾶτα. Κάτ: 51.

Κηρεύς ὄρος τῆς ἀρχ. Εὐβοίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κηρέως-Δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Χαλκίδος, νομὸς Εὐβοίας. Πρωτ. Μ α ν τ ο ῦ δ ι. Ἄλλα χ. Ἀχμέταγα, Βλαχιά, Δράζι, Καλύβια, Κουμάσι, Μαρκάταις, Μετόχιον, Νέα-Φαράκλα, Παγώντα. Πῆλι, Πύργος, Σαρακίνικο, Σπαθάροι, Τροῦποι καὶ τὸ Παρεκκλήσιον Ἁγίου Γεωργίου. Κάτ: 3.359.

Κήριλλον· π τῶν Βρουττίων ἐν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ.

Κήρινθος· π. τῆς ἀρχ. Εὐβοίας πρὸς ἄρκτον τῆς Χαλκίδος. Οὐ μακρὰν τοῦ Μαντουδίου πρὸς τὴν ΒΑ ἄκτὴν τῆς νήσου.

Κήρυκος (Ἅ γ ι ο ς)· μάρτυς τῆς Ἐκκλησίας. υἱὸς τῆς ἐξ Ἰκονίου μάρτυρος Ἰουλίττης ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, ὃν τριετῆ μόλις φεύγουσα ἡ μήτηρ ἔφερεν εἰς Ταρσόν, ὅπου τὸν παρέλαβε πρὸς ἀνατροφὴν καὶ προσηλυτισμὸν ὁ ἡγεμών· ἀλλ' ἀκούσας τὸ νήπιον ὑποψελλίζον τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ λακτίσαν αὐτὸν ὅταν τὸ ἐπέπληξε διὰ τοῦτο, τὸ ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ κριτηρίου καὶ ἐφονεύθη. Ἑορτὴ τὴν 15 Ἰουλίου.

Κηρυνίτσα ἢ **Κερνίτζα**· μία τῶν συνοικιῶν τοῦ Διακοφτοῦ, ἐν ᾗ ἡ θερινὴ ἕδρα τοῦ δημ. Βουρῶν τῆς Αἰγιαλείας (Ἀχαΐα), ὃ ὥρ. ἀπὸ Αἰγίου. Κάτ: 413. Ὄρα Δ ι α κ ο φ τ ό.

Κήρυξ· υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ἡ ἐν Ἀθήναις ἱερατικὴ γενεὰ τῶν Κηρύκων.

Κήρυξ-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῆς Ζακύνθου, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Βανάτο. Κάτ: 884. Λέγεται καὶ «Ἀγερικός».

Κητηρία· ἀρχ. π. ἐπὶ τῆς Β παραλίας τῆς Σικελίας.

Κῆτε (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· ἄγγλος συγγραφεύς, 1729; — 1797. Τὸ ἀριστούργημά του εἶνε «Αἱ Ἄλπεις».

Κήτειοι· λαὸς τῆς Μυσίας περὶ τὴν Πέργαμον.

Κήτειος· ποτ. τῆς Μυσίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν οἱ Κήτειοι.

Κητεύς· υἱὸς τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.

Κητεύς· ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν ὑπὸ τὸν Εὐμένην.

Κητίς· χώρα ἐν τῇ ἀρχ. Κιλικίᾳ.

Κῆτς (Ν τ ζ ώ ν)· ἄγγλος ποιητής, 1795 - 1821, σπουδάσας ἰατρικήν. Εἶνε ὁ καλαισθητότερος τὴν στιχουργίαν ἐκ τῶν ἄγγλων ποιητῶν, ἰδίως δὲ διακρίνονται τὰ λυρικά του. Ἀπέθανε φθισικὸς ἐν Ἰταλίᾳ.

Κηττοί· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ὁ δημότ. Κήττιος.

Κητώ· θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, μήτηρ τῶν Γραιῶν καὶ τῶν Γοργόνων.

Κητώ· μία ἐκ τῶν Νηρηίδων.

Κήϋξ· Βασιλ. τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Ἑσπέρου ἢ τοῦ Ἑωσφόρου καὶ τῆς νύμφης Φιλονίδος, σύζ. τῆς Ἀλκυόνης. Ἐπιστρέφων ποτὲ ἐκ τινος ταξειδίου ἐναυάγησε καὶ ἐπνίγη, τοσαύτην δὲ ἀπελπισίαν ἔδειξεν ἡ Ἀλκυόνη, ὥστε λυπηθέντες οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν αὐτοὺς εἰς τὰ ὁμώνυμα πτηνά.

Κήϋξ· Βασιλ. τῆς ἐν Φωκίδι Τραχινίας, πατὴρ τοῦ Ἱππάσου, φίλος τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἡρακλέους. Πολλοὶ συγχέουσι τοὺς δύο τούτους.

Κηφεύς· υἱὸς τοῦ Ἠήλου ἢ τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Φοίνικος, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας.

Κηφεύς· υἱὸς ἢ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, Ἀργοναύτης ἐξ Ἀρκαδίας.

Κηφεύς· υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ Τεγέας, κτίσας ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Πολιάτιδος Ἀθηνᾶς.

Κηφῆνες· οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τοὺς Πέρσας, καὶ τὴν χώραν αὐτῶν Κηφηνίαν.

Κηφισεύς· Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φανοστράτου.

Κηφισία· χ. ἐκ τῶν ὡραιοτέρων τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηνῶν. Εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ μικροῦ λόφου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πεντέλης, ἀπέχει δὲ 2 ὥρας δι' ἁμάξης καὶ 1)2 ὥραν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡ Κ. εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἀρίστας διαμονὰς κατὰ τὸ θέρος μὲ κάλλιστον ξενοδοχεῖον, ἀνθῶνας, κήπους, ἄριστον κατάστημα ὑδροθεραπευτικῆς, ὑδραγωγεῖον κατασκευασθὲν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πεισιστράτου, ταχυδρ., τηλεγρ. κλπ. Ἐν Κ. διέμενε διαρκῶς καὶ ὁ περίφημος Ἡρώδης ὁ Ἀττικός, εἶνε δὲ μία ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτάτας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἀποδιδομένης τῆς κτίσεως αὐτῆς εἰς τὸν Κέκροπα. Κάτ. 1539 διπλασιαζόμενοι κατὰ τὸ θέρος.

Κηφισιά· καὶ οὐχὶ Κηφισία ἢ Κηφισσία, μία τῶν δώδεκα ἀρχαιοτάτων πάλεων τοῦ Κέκροπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὕστερον δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, ἴδε κάτ. Κηφισιεύς.

Κηφισιάς· λίμνη τις ἐν Ἀφρικῇ, ἡ νῦν Μουρτζάζ.

Κηφισιάς· φυλή τις ἐν Βοιωτίᾳ.

Κηφισίς· ἡ Κωπαὶς λίμνη, ἕνεκα τοῦ εἰς αὐτὴν εἰσβάλλοντος Κηφισοῦ τοῦ βοιωτικοῦ.

Κηφισόδημος· συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κηφισόδοτος· ὁ ἄλλως Κηφισόδωρος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 105 ὀλυμπάδος.

Κηφισόδοτος· ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Κηφισόδωρος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 114 ὀλυμπ.

Κηφισόδωρος· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος, λοχαγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος μυρίων.

Κηφισόδωρος· περίφημος ἀγαλματοποιός, υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους.

Κηφισόδωρος· ἕτερος ἀγαλματοποιός, ζήσας περὶ τὴν 120 ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας ἀγάλματα ἀρχαίων φιλοσόφων.

Κηφισόδωρος· Ἀθηναῖος ῥήτωρ, εἷς τῶν ἀξιολογωτάτων μαθητῶν τοῦ Ἰσοκράτους.

Κηφισόδωρος· Ἀθηναῖος κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, στεφθεὶς τὸ 402 π. Χ.

Κηφισός· ποτ. τῆς Φωκίδος ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα. Καταρρέει ἐκ τῶν ἀρκτικῶν διασχάδων τοῦ Παρνασσοῦ, εἰσβάλλει δὲ εἰς τὴν Κωπαΐδα κατὰ τὴν ΒΔ αὐτῆς γωνίαν. Σή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μερον σχηματίζει τὴν κοίτην τῆς ἐκροῆς τῶν ὑδάτων τῆς ἀποξηρανθείσης λίμνης.

Κηφισός· ποτ. τῆς Ἀττικῆς ῥέων πρὸς Δ τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὰ Μακρὰ τείχη καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Φάληρον· ὡς Θεὸς παρίσταται ὑπὸ μορφὴν ἀνδρὸς ἔχοντος κέρατα.

Κηφισός· ποτ. τῆς Ἀργολίδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴναχον

Κηφισός· ποτάμιον τῆς Σικυῶνος.

Κηφισός· ποτάμιον τῆς Ἐλευσῖνος.

Κηφισός· ποτάμιον τῆς Σκύρου.

Κηφισοφῶν· υἱὸς τοῦ Κλέωνος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις.

Κηφισοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Τιθορέας τῆς Λοκρίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Βελίτσας. Κάτ: 603.

Κηφισῶν· Ἀθηναῖος· πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου.

Κηφισῶν· υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος, Ραμνούσιος, ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους.

Κηφισοφῶν· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 112 ὀλυμπ.

Κιάγγ-Σί· ΝΑ ἐπαρχία τῆς Κίνας, 177,356 τετρ. χλμ. Κάτ: 26,000,000. Πρωτ. Νάν-Τσιάγγ, ἔδαφος εὐφορώτατον, χρυσός, ἄργυρος, χαλκός, μόλυβδος, σίδηρος, κτλ.

Κιάγγ-Σοῦ· Α ἐπαρχία τῆς Κίνας, 103,959 τετρ. χλμ. Κάτοικοι 22,000,000, πρωτ. Νάν-Κίγγ.

Κίαινα· πόλ. ἀρχ. τῆς Λυκαονίας.

Κιαμάλαγα-Μαγοῦλα· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 1)4 ὥρ. Κάτ: 80. Συνοικισμὸς τοῦ χ. Μαγούλα (βλ. λ.).

Κίαμβος· ποτ. τῆς Μυσίας.

Κιανκάρι ἢ **Τσιάγκρι**· ἡ ἀρχαία Γάγγρα, π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πρωτ. ὁμων. Σαντζακίου. 90 χλμ. Ν τοῦ Κασταμονίου. Κάτ: 20,000.

Κιάππε (Ἰωσήφ)· φιλέλλην ἐκ Γενούης τῆς Σαρδηνίας. Ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ἰουλίου 1848. Ὑπηρέτησεν εἰς τὸν στρατὸν ἐντίμως καὶ γενναίως· βραδύτερον ὡς δικαστικός. Ἀπέθανεν ὑπὸ σύνταξιν, φέρων τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ μετάλλιον στρατιωτικόν.

Κιαστὶ· χ. τοῦ δήμου Αὐλίδος τῶν Θηβῶν, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μεγάλα-Χάλια. Κάτ: 149.

Κιάτο ἢ **Κιάτου** (τοῦ, 'ς τοῦ)· πρωτ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας, ἐγγὺς τῇ παραλίᾳ τοῦ Κορινθιακοῦ, ἐντὸς πολυφύτου ἐκ σταφιδαμπέλων κυρίως, ἀμπέλων καὶ ἐλαιώνων ἐκτάσεως, ἀκμ. κωμόπ. συνδεομένη διὰ σιδηροδρ. πρός τε τὸ Λίγιον καὶ τὴν Κόρινθον. Ταχυδρ., τηλεγρ., τελων. σταθμός, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 2,510. Ἐν τῷ ὅρμῳ διαμένουν 18. Τῆς Κορίνθου ἀπέχει ΔΒΔ ὥρ. 3 1)2.

Κιάχτα· ὀχυρὰ κωμόπ. τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας (Σιβηρία), ἐπὶ τῶν κινεζικῶν συνόρων, θεμελιωθεῖσα τὸ 1728 ἀντικρὺ τῆς κινεζικῆς π. Μαϊματσίν. Κέντρον τοῦ μεταξὺ Σιβηρίας καὶ Κίνας ἐμπορίου. Κάτ: 5,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κίβαλαι· ἀρχ. πόλ. τῆς κάτω Παννονίας.

Κίβυρα ἡ Μεγάλη· πόλ. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου.

Κίβυρα ἡ Μικρά· πόλ. τῆς Παμφυλίας· ὁ κατ. Κιβυράτης.

Κιβύρας· ὁ πατὴρ τοῦ Μαρσύου, ἱδρ. τῆς πόλεως Κιβύρας τῆς Μεγάλης.

Κιβωτός· ἕτερον ὄνομα τῆς πόλεως Ἀπαμείας.

Κιβωτός· τεχνητός τις λιμὴν παρὰ τὴν ἀρχ. Ἀλεξάνδρειαν.

Κίγκ· (Οὐίλλιαμ)· ἰρλανδὸς φιλόσοφος καὶ θεολόγος 1650 - 1729. Ἔγραψε περίφημον ἔργον «Περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κακοῦ».

Κίγκ (Οὐίλλιαμ)· ἄγγλος συγγραφεύς, 1663- 1712, γραμματεὺς τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου, γράψας εὐφυεστάτους «Νεκρικοὺς διαλόγους» καὶ ἄ.

Κιγκινᾶτοι· π. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ Ὄχάϊο καὶ παρὰ τὸν ὁμών. ποταμόν, μὲ λαμπρὰ βιομηχανικὰ καταστήματα, σχολεῖα παντὸς εἴδους, μέγαν λιμένα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, βιβλιοθήκας, μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, ἐμπόριον ἀκμαῖον. Κάτ: 330,000 ἐν ᾧ τὸ 1824 εἶχε μόνον 12,000.

Κιγκινᾶτος· περίφημος Ρωμαῖος στρατηγὸς καὶ πολιτικός, τὸν ὁποῖον ἡ πατρίς του ἐν στιγμαῖς κινδύνου ἀπέσπασεν ἐκ τῶν ἀγρῶν του οὓς ἐκαλλιέργει καταστήσασα αὐτὸν Δικτάτορα, ἤτοι ἀπόλυτον κυρίαρχον, ἅτε ἐκτιμήσασα τὰς ἀρετάς του, τὸ 458 π.Χ. Ἀφ' οὗ τὴν ἔσωσε κ' ἐτακτοποίησε τὰ δημόσια, ἐπέστρεψεν ὁ δίκαιος εἰς τὸ ἄροτρόν του, μὴ ὑπερηφανευθεὶς ἐκ τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀξιωμάτων.

Κίγκιος· ρωμαῖος ἱστορικὸς τῆς δευτέρας π. Χ. ἑκατ., γράψας ἱστορίαν τοῦ Ἀννίβα καὶ ἄλλα.

Κιγκλαΐμεν (Ἀλέξανδρος Οὐίλλιαμ)· ἄγγλος συγγραφεύς. 1811—1891, γράψας «Ἱστορίαν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου», «Ἐντυπώσεις ἐξ Ἀνατολῆς» καὶ ἄ.

Κίγκο (Θωμᾶς)· δανὸς ποιητής, 1643—1703. Ἐπίσκοπος Φιονίας. Θεωρεῖται ὡς ὁ ἀναμορφωτὴς τῆς ἐθνικῆς τῶν Δανῶν ποιήσεως.

Κίγκς· δηλ. βιβλία, γενικὸν ὄνομα τῶν φιλοσοφικῶν βιβλίων τῶν Κινέζων. Ἤτοι τῶν: Ὑ-Κίγκ «Κοσμογονία», Σὶ-Κίγκ «Ποιήσεις», Σὶ-οὔ-Κίγκ «Ἱστορία», Δὶ-Κίγκ «Λειτουργικόν», Τσὶ-οὐν-Τσὶ-εοὔ «Χρονικὸν τοῦ βασιλείου τοῦ Λοῦ», πατρίδος τοῦ Κομφουκίου καὶ Τάο-Τὲ-Κίγκ «Βίβλος τῆς ἀρετῆς» γραφεῖσα ὑπὸ Κομφουκίου.

Κίγκ Σ' κοῦνσι (=κομητεία τοῦ βασιλέως)· ἐν τῇ Ἰρλανδικῇ ἐπαρχίᾳ Λέινστερ, 1995 τετρ. χλμ. Κάτ: 75,000. Πρωτ. Τουλλαμόρε.

Κίγκσλεϋ (Κάρολος)· ἄγγλος συγγραφεύς, 1819—1875. Καθηγητὴς τῆς συγχρόνου ἱστορίας ἐν Καϊμπριτς καὶ γραμματεὺς τῆς βασιλίσσης. Ἄριστον ἔργον του τὸ δραματικὸν ποίημα «Τραγῳδία τοῦ Ἁγίου».

Κιγκστάουν ἢ Δούνληρυ· π. τῆς Ἰρλανδίας, 9 χλμ. ΝΑ τοῦ Δου-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δλίνου, λαμπρὸς λιμήν. Κάτ: 20 000.

Κίγκστον· π. τῆς ἀγγλικῆς κομητ. Σουρρεϋ, ἐπὶ τοῦ Ταμέσιος. 16 χλμ. ΝΔ τοῦ Λονδίνου. Κάτ: 35,000.

Κίγκστον· πρῶτος λιμὴν καὶ μεγίστη πόλις τῆς ἀγγλικῆς νήσου Ζαμάϊκας· μέγα ἐμπόριον, κλίμα νοσῶδες, πολλὰ νοσοκομεῖα. Κάτ: 40,000.

Κίγκστον· π. τῆς ἐπαρχίας Ὀντάριο τοῦ Καναδᾶ, ἄλλοτε πρωτ. αὐτῆς· εἰς τὴν ΒΑ ἄκραν τῆς λίμνης Ὀντάριο. Ναυπηγεῖα, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 19,000.

Κίγκστον· πρωτ. τῆς ἀγγλικῆς νήσου Ἅγιος Βικέντιος, (Ἀντίλλαι) ἀσφαλὴς λιμήν. Κάτ: 6,500.

Κίγκστον· π. τῆς πολιτ. Νέας Γόρκης, μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 22000.

Κίγκστον (Ἐλισάβετ Τσούλιγγ, δούκισσα)· ἀγγλὶς περιώνυμος διὰ τὸν τυχοδιωκτικόν της βίον, 1720-1788, κυρία τῆς Τιμῆς παρὰ τῇ πριγκιπίσσῃ τῆς Οὐαλλίας, ἐρωμένη τοῦ δουκὸς Ἀμιλτών, νυμφευθεῖσα κρυφίως τὸν πλοίαρχον Ἔρδεν, μεθ' οὗ ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ ζήσῃ. Περιηγηθεῖσα κατόπιν ἐπὶ μακρὸν, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν, διέλυσε τὸν πρῶτόν της γάμον καὶ ἐνυμφεύθη τὸν δοῦκα τοῦ Κίγκστον, ὅστις ἀποθανὼν τὸ 1773 τῆς ἄφηκεν ἄπειρα πλούτη· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς τοῦ δουκὸς καταγγείλαντες αὐτὴν ἐπὶ διγαμίᾳ, τῆς ἀφῄρεσαν τὸν τίτλον τῆς δουκίσσης. Ἐπιχείρησε τότε νέα ταξίδια καὶ ἐγένετο ἐν Πολωνίᾳ ἐρωμένη τοῦ πρίγκιπος Ραζζίβελ.

Κίγκστον· κώμη τῆς Ἀγγλικῆς κομητ. Βάρβικ, ἄλλοτε ἕδρα τῶν βασιλέων. Κάτ: 1,500.

Κιδαρία· ἐπώνυμον τῆς Δήμητρος ἐν Φενεῷ τῆς Ἀρκαδίας.

Κιδδερμίνστερ· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Οὐόρτσεστερ, ἐπὶ τοῦ Στούρ, ἀκμαία βιομηχανία. Κάτ: 27,000.

Κίεβ· π. τῆς Ρωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Δνιέστρ, ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος ὡς ἄλλοτε πρωτ. τῆς αὐτοκρατορίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐβαπτίσθη ὁ μέγας Βλαδίμηρος τὸ 989. Εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ πολλῶν λόφων, περικυκλοῦται δὲ ὑπὸ τετραπλοῦ τείχους, ἔχει μητρόπολιν, θεολογικὴν ἀκαδήμειαν, λαμπρὰ ἐκπαιδευτήρια, μέγα ἐμπόριον κλπ. Κάτ: 100,000. Πρωτ. ὁμων. κυβερνείου, 1060 χλμ. Ν τῆς Πετρουπόλεως.

Κιεβ· Ρωσικὸν κυβερν. 50 999 τετραγ. χλμ. Κάτ: 3,200,000. Ἔδαφος πεδινὸν καὶ εὔφορον, μεγάλα δάση, ἀκμαία ζωοτροφία καὶ μελισσοκομία. Πρωτ: Κίεβον.

Κιεβρούδα-γόρα· χ. τοῦ ρωσικοῦ Ψκόβ, ὅπου τὸ 1582 ὑπεγράφη ἡ συνθήκη δι' ἧς ἡ Ρωσία ἐξεχώρει τὴν Λιβονίαν εἰς τὴν Πολωνίαν.

Κιεβραίν· κωμόπ. τοῦ βελγ. νομοῦ Λίνῶ, ἐπὶ τῶν γαλλ. συνόρων. Γαιάνθρακες, καπνά. Κάτ: 3,500.

Κιελ ἢ **Κιλ**· πρωσικὸς ναύσταθμος ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς, 45 χλμ. ΝΑ τοῦ Σλέσβιγ. Φρούρια, πανεπιστήμιον, βιβλιοθήκη 150,000 τόμων, ἀστεροσκοπεῖον, μουσεῖον φυσικῆς ἱστορίας, γραφικὰ περίχωρα, ἀκμαία βιομηχανία καὶ ἐμπόριον, ναυπηγεῖα. Κάτ: 72,000. Ἱδρύθη τὸν Ι' αἰῶνα.

Κιέλσ· πρωτ. ὁμων. Ρωσικοῦ κυ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

θερν. 152 χλμ. Ν τῆς Βαρσοβίας. Ἐπισκοπή, μεταλλουργική ἀκαδήμεια, μεταλλεῖα χαλκοῦ καὶ σιδήρου, μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ: 12,000.

Κιέλε· κυβερνεῖον τῆς Ρωσικῆς Πολωνίας, πρὸς τὴν Αὐστρίαν. 10,093 τετρ. χλμ. Κάτ: 700,000.

Κιερζὺ-σὺρ-'Οάζ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Α(σ)ν, ἐπὶ τοῦ 'Οάζ. Πύργος τῶν ἀρχόντων τοῦ 'Εριστάλ ὅπου ἀπέθ. ὁ Κάρολος Μαρτὲλ τὸ 741. Κάτ: 475.

Κιερίου - δ ή μ ο ς· τοῦ νομοῦ Καρδίτσης, Πρωτ. Σ ο φ ά δ ε ς. Ἄλλα χ. 'Ανῶγι, Κοπρεντσῆ, Μαυραχάδες, Μπαλταλάρ, Μασχουλοῦρι, Καραλάρ-Οὐζούν, Καραλάρ-'Οθωμανικόν, Πύργος = Ματαράγκα, Παζαράκιον Μικρὸ καὶ Μεγάλο Σούπη. Κάτ: 5,060.

Κιεσιδσαί ἢ Κβιεσιδσαί· ἐκ τοῦ quies = ἀνάπαυσις· αἵρεσις χριστιανῶν μυστικιστῶν κηρύττουσα τὴν ἀπόκτησιν τῆς εὐδαιμονίας διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ πάσης ἀσχολίας καὶ τῆς διαρκοῦς καὶ ἀπολύτου ἀδρανείας, ἵνα ἑνούμεθα πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἐξιδανικεύσεως τῶν ἀτόμων μας· αἵρεσις ὁμοία πρὸς τὴν ἰνδικὴν τῆς Ν ι ρ β ά ν α ς (βλ. λ.). Γνωστότεροι κλάδοι τῆς αἱρέσεως εἶνε οἱ 'Η σ υ χ α σ τ α ί τοῦ ΙΔ' αἰῶνος καὶ οἱ Μ ο λ ι ν ο σ ι σ τ α ί τοῦ ΙΖ'. Οἱ πρῶτοι ἦσαν μοναχοὶ τοῦ 'Αγίου Ὄρους, ἀρχηγοὺς ἔχοντες τὸν Συμεῶνα καὶ Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν. 'Αλλὰ πολεμηθεῖσης τῆς ἀνοήτου αἱρέσεώς των ὑπὸ τοῦ Βαρλαὰμ, κατεδικάσθησαν ἢ ἠθῳώθησαν ὑπὸ διαφόρων συνόδων. — Οἱ δὲ Μ ο λ ι ν ο σ ι σ τ α ί τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἔσχον ἀρχηγὸν τὸν ἱσπανὸν ἱερέα Μολῖνος (1675), τὰ αὐτὰ διδάσκοντα, εὑρόντα δὲ πολυαρίθμους ὀπαδοὺς ἐν 'Ιταλίᾳ κυρίως, καὶ αὐτοῦ τοῦ Φενελὼν δείξαντος ποιάν τινα ὑπόληψιν πρὸς τὸ δόγμα· ἀλλὰ καὶ τοῦ ἱερέως τούτου αἱ μωραὶ διδαχαὶ κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ Πάπα 'Ιννοκεντίου ΙΑ' τὸ 1685, αἱ δὲ τῆς ὑποστηριξάσης αὐτὸν δι' ἀλλοκότων τινῶν συγγραμμάτων περιωνύμου κυρίας Γουγιόν ἐπολεμήθησαν σφοδρῶς ὑπὸ τοῦ Βοσσουέτου τὸ 1695 καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Φενελὼν ἀφωρίσθη ὑπὸ τοῦ πάπα τὸ 1699.

Κιζάρα· πολ. ἀρχ. τῆς μικρᾶς 'Αρμενίας.

Κιζίλ-'Αρβάτ· ρωσ. σταθμὸς ἐν τῇ ἀρχ. τουρκομανικῇ χώρᾳ τῶν Τεκκέων ('Υπερκαυκασία). Κάτ: 700.

Κιζίλ-'Αρσλὰν ('Ο σ μ ά ν)· ἄρχων τοῦ 'Αδερβαϊντζὰν ἀπὸ 1166-1171 ἐκ τῆς δυναστείας τῶν 'Αταβέκων, θανατωθεὶς διὰ προδοσίας ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν του.

Κιζίλ-'Ιρμὰκ· τουρκικὸν ὄνομα ὅπερ φέρει ὁ ποτ. τῆς 'Ασιατ. Τουρκίας Ἅ λ υ ς (βλ. λ.).

Κιζίλ-οὐζὲν ἢ Σεφὶδ Ροὺδ· ὁ ἀρχ. Μ ά ρ δ ο ς, ποτ. τῆς ΒΔ Περσίας χυνόμενος εἰς τὴν Κασπίαν. Μῆκ. 500 χλμ.

Κιζίλ-Σοῦ· 2 ποτ. τῆς Κεντρ. 'Ασίας καταρρέοντες τῶν ὀρέων Κιζίλ Ἄρτ (Α τοῦ Παμὶρ), τοῦ μὲν σχηματίζοντος τὸν ποτ. Κασγάρ, τοῦ δὲ τὸν Σουργγάβ.

Κιζλάρ· χ. τοῦ δήμου Φερσά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λων τῆς Λαρίσης, 4 ὥρ. ἀπὸ Φέρσαλα. Κάτ: 71.

Κιθαιρών· ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος.

Κιθαιρών· ὄρος μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, ὕψ. 1411 μ., δασῶδες, ἐξ οὗ τὸ σημερινόν του ὄνομα Ἔλατα.

Κιθαρίστη· πόλ. τῆς ἀρχ. Ναρβωνικῆς Γαλλίας μετὰ λιμένος.

Κικανγκρόνγ· κώμη τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Αἴ(σ)ν.

Κικέρων· μέγας ρωμαῖος ῥήτωρ γεννηθεὶς τὸ 106, φονευθεὶς δὲ κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀντωνίου τῇ 7ῃ Δεκεμβρίου τοῦ 43 π. Χ. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κικέρωνος ἐξέλιπε καὶ ἡ ῥητορικὴ ἐλευθερία ἐν Ρώμῃ. Οἱ «Λόγοι» του ἀποτελοῦσι πρότυπα ῥητορικοῦ ὕφους ἐν τῇ λατινικῇ εὐγλωττίᾳ.

Κικέρων· ὁ Κόϊντος, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ἀττικοῦ, ἐπολέμησεν ἐν Γαλατίᾳ ὑπὸ τὸν Καίσαρα καὶ ἔπεσε θῦμα τῶν προγραφῶν κατὰ τὸ 42 π. Χ.

Κικέρων (Μάρκος)· υἱὸς τοῦ ῥήτορος συνυπατεύσας τῷ Καίσαρι Αὐγούστῳ. Ἐφημίζετο ὡς μέγας οἰνοπότης.

Κικιλία ἡ Κεκιλία (Ἁγία)· μάρτυς τῆς Ἐκκλησίας, ἐκ Ρώμης καταγομένη ἐξ εὐγενοῦς οἴκου, μνηστὴ Οὐαλλεριανοῦ ὑπροσήλυτισεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὡς καὶ οὗτος τὸν ἀδελφόν του Τιβούρτιον. Ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τὸ 288. Ἑορτὴ τὴν 22 Νοεμβρίου.

Κίκονες· ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν τὴν ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης χώραν, ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Κικονίαν, ὅπου ἔκειτο ἡ πόλις Μαρώνεια.

Κικύνηθος· νῆσος μικρὰ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Κίκυννα· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς· ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.

Κίκων· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ροδόπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ Κίκονες.

Κιλβίννιγκ· π. τῆς Σκωτικῆς κομητ. Αὔρ. Κάτ: 7,500.

Κιλδάρε· κωμόπ. τῆς Ἰρλανδ. ἐπαρχ. Λέϊνστερ, καθολικὴ ἐπισκοπή. Κάτ: 2,500.

Κιλδάρε· κομητεία τῆς Ἰρλανδ. 1693 τετρ. χλμ. Κάτ: 78,000. Πρωτ. Νάας. Ἕδαφος ἐλῶδες.

Κιλία ἢ Χιλία· πολίχνη τῆς ρωσικῆς Βεσσαραβίας, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης καὶ δυτικῶς τοῦ ὁμων. στομίου τοῦ Δουνάβεως. Κάτ: 9,000.

Κίλιαν (Ἅγιος)· Ἰρλανδὸς κηρυξας ἐν Γερμανίᾳ τὸ 685, ἐμαρτύρησεν ἐν Βύρτσβουργ τὸ 689. Ἑορτὴ 8 Ἰουλίου (ν).

Κίλιαν (Λουκᾶς)· 1579—1637, διαπρεπὴς γερμ. χαλκογράφος.

Κίλιαν (Φίλιππος, Ἀνδρέας)· 1714—1759, ἐπίσης δοκιμώτατος χαλκογράφος.

Κιλικία· ἐπαρχ. παραθαλασσία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Συρίας, Καππαδοκίας, Λυκαονίας, Παμφυλίας καὶ Ἰσαυρίας, διαιρουμένη εἰς ὀρεινὴν καὶ πεδινήν (τὸ ἐθν. Κίλιξ, τὸ θηλ. Κίλισσα).

Κιλιμανέ· πολίχνη τῆς παρτα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

γαλ. Μοζαμβίκης (Α-'Αφρική) ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ζαμβέζη Κουα-Κοῦα ἢ Κουϊλιμανὲ καὶ παρὰ τὸ στόμιον αὐτοῦ· κλῖμα νοσηρόν, χρυσός, ἐλεφαντόδοντες Κάτ: 7,500.

Κιλίμα-Ντζάρο· ὀρεινὸς κόμβος τῆς 'Ισημερινῆς 'Αφρικῆς, παρουσιάζων δύο κορυφάς, τὸ χιονόσκεπὲς Κίμπο 6050 μ. καὶ τὸ Κιμαουεντζὶ 4944 μ. 'Ανεκαλύφθη τὸ 1848 ὑπὸ τοῦ Ρέμπανν.

Κιλίνδρια ἢ **Κελενδρέχ**· ἡ ἀρχ. Κελένδερις, παράλ. π. τῆς 'Ασιατικῆς Τουρκίας, ἀντικρὺ τῆς Κύπρου. 'Αρχ. ἐρείπια, ἐμπόριον ξυλείας.

Κιλίντζ-'Αρσλὰν ὁ Α'· σελτζουκίδης Σουλτᾶνος τοῦ 'Ικονίου, 1092—1107.

Κιλίντζ-'Αρσλὰν ὁ Β'· Σουλτᾶνος ἀπὸ 1155—1192, πολεμήσας κατὰ τῶν 'Ελλήνων, τῶν 'Αρμενίων καὶ Φρειδερίκου Α' τοῦ Βαρβαρόσα.

Κιλίντζ-'Αρσλὰν ὁ Γ'· Σουλτᾶνος ἀπὸ 1204—1210, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του 'Αντζεδδίν.

Κίλιξ· υἱὸς τοῦ 'Αγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τοῦ Φοίνικος, κατοικήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Κιλικιάν.

Κιλκέννυ· πρωτ. ὁμων. κομητ. τοῦ 'Ιρλανδ. Λέϊνστερ, 100 χλμ. ΝΔ. τοῦ Δούβλιν. 'Επισκοπή, ἀκρόπολις, ἀκμαία βιομηχανία. Κάτ: 16,000.— 'Η κομητ. 2053 τετρ. χλμ. Κάτ: 105,000. 'Άφθονοι γαιάνθρακες, σίδηρος, χαλκὸς, μάρμαρα καὶ ἀσβεστόλιθοι.

Κίλλα πολ. τῆς ἐν τῇ Μικρᾷ 'Ασίᾳ Αἰολίδος μετὰ ναοῦ τοῦ 'Απόλλωνος.

Κιλλάλα· κώμη τῆς 'Ιρλανδικῆς κομητ. Μάγιο. Κάτ: 1500.

Κιλλάλω· κωμόπ. τῆς 'Ιρλανδ. κομητ. Κλαίρ, καθολικὴ ἐπισκοπή. Κάτ: 2,500.

Κιλλάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ "Ωδ. Μάρμαρα, ἀκμ. βιομηχ. Κατ: 2,411.

Κιλλάρνεϋ· π. τῆς 'Ιρλανδ. κομ. Κέρρυ, παρὰ τὴν ὁμων. λίμνην. Κάτ: 10,500.

Κιλλάρνεϋ ἢ **Λοὺγγ-Λαΐν**· τριπλῆ λίμνη παρὰ τὴν προηγ. π. σχηματίζουσα τὸν γραφικὸν καταρράκτην τοῦ 'Ο Σούλιβαν.

Κιλλας· ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος ὁ ἀποικήσας κατά τινας τὴν Κιλικίαν.

Κιλλιέ (Κλαύδιος)· γάλλος ἰατρὸς, 1602-1661. "Εγραψε καὶ λατινικὰς ποιήσεις.

Κίλικρανκι· ὀρεινὴ διόδος τῆς Σκωτίας, ὅπου τὸ 1689 ἔπεσεν ὁ ὑπὸ κόμης τοῦ Δούνδη, νικήσας Γουλιέλμον τὸν Γ'.

Κιλλικῶν· Μιλήσιος, ὁ ἰδίως 'Αχαιὸς καλούμενος, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας.

Κιλλιμπέφ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ "Ερ. 'Αλιευτικὸς λιμὴν ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα· ποτὲ φρ. Κάτ: 1318.

Κιλλουσά· ἀρχ. νῆσ. τῆς 'Ινδικῆς θαλάσσης.

Κίλμαϊν (Κ. 'Ιωσήφ)· 'Ιρλανδ. στρατηγὸς, 1754—1799. Διακριθεὶς εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπηρεσίαν ἐν 'Αμερικῇ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κίλμαινχαμ· κωμόπ. τοῦ Ἰρλανδ. Λέϊνστερ, προάστειον τοῦ Δουβλίνου. Κάτ: 5,500.

Κίλμαρνοκκ· π. τῆς Σκωτικῆς κομητ. Ἀϋρ. Κολλέγιον, ἐρείπ. φρ. ἄριστα ὑφαντουργεῖα. Κάτ: 27,000.

Κίλμορ· κωμόπ. τοῦ Ἰρλανδικοῦ Οὔλστερ, ἀγγλικανικὴ καὶ καθολικὴ ἐπισκοπή. Κάτ: 4,000.

Κιλφενόρα· ἀγγλικανικὴ καὶ καθολικὴ ἐπισκοπὴ τῆς Ἰρλανδίας. Κάτ: 2,000.

Κίμαρος (ἴσως ταὐτὸ μὲ τὸ χείμαρρος= αἰγόβραχος, ἢ τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ κ ι μ ε ρ ι ς (δένδρ.)· Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς ΒΔ ἀκτῆς τῆς Κρήτης. Σήμερον, Γραμβοῦσα. Ἴδε κατωτέρω καὶ Κ ώ ρ υ κ ο ς.

Κιμβεμβασία· περιληπτικὸν ὄνομα τῆς Ἀφρικανικῆς χώρας (ΝΔ) τῶν Ὀβάμπο, Δαμάρα καὶ Ναμακούα.

Κίμβροι· ἔθνος γερμανικὸν συγγενὲς τῶν ἐν τῇ Κριμαίᾳ Κιμμερίων, κατοικῆσαν δὲ τὴν χερσόνησον Ἰουτλάνδην ἐν Δανίᾳ.

Κιμμέριοι· μυθικοὶ λαοὶ κατοικοῦντες τὰ ἑσπέρια τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν καὶ ἔχοντες τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους νύκτα ἢ δμίχλην.

Κιμμέριοι· ἔθνος (ἴδε Κίμβροι) κατοικοῦν τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον καὶ τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Κιμμέριον· π. τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Κιμμερὶς· ἡ σημερ. Κριμαία.

Κιμπὲρ ἢ **Κιμπὲρ-Κορεντέν**· πρωτ. τοῦ γαλ. νομοῦ Φινιστὲρ, εἰς τὴν συμβολὴν Στὲρ καὶ Ὀδέ, 587 χλμ. Δ τῶν Παρισίων. Ἐπισκοπή, λύκειον, ἀρχ. κολλέγιον Ἰησουϊτῶν, βιβλιοθ. 25,000 τόμων, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ., μητρόπολις μὲ κωδωνοστάσιον ὕψους 75 μ., μουσεῖα. Κάτ: 17,406.

Κιμπερλὲ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλ. νομοῦ Φινιστὲρ, ἐντὸς γραφικῆς κοιλάδος. Καλὸς λιμήν, κολλέγιον, ἀκμ. ἐμπόριον, ναὸς τοῦ Σταυροῦ πανομοιότυπος τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ἄ. Κάτ: 8,049.

Κιμπερλεΰ· πρωτ. τῆς χώρας τοῦ Γρικούας ἐν τῇ Ἀγγλικῇ ἀποικίᾳ τοῦ Ἀκρωτηρίου (Νοτ. Ἀφρική)· 860 χλμ. ΒΑ τοῦ Καίπταουν παρὰ τὰ σύνορα τῆς Ὀράγγης, πολιορκηθεῖσα τὸ 1900 ὑπὸ τῶν Βόερς. Μέγα ἐμπόριον ἀδαμάντων. Κάτ: 27,000.

Κιμπερόν πρωτ. δήμου τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Μορβιχὰν· κελτικὰ ἐρείπια, σπήλαια δρυϊδῶν, φρ. Πανθιέβρ· κεῖται ἐπὶ τῆς ὁμων. χερσονησίδος καὶ ἔχει δύο λιμένας ἑκατέρωθεν, Πόρ-Μαρία καὶ Πόρτ-Ἀλιγγών. Κάτ: 2,884. Ἱδρύθη τὸν ΙΑ' αἰῶνα.

Κίμπολτον· κώμη τῆς ἀγγλικῆς κομητ. Χούνδιγκτον, ἄλλοτε μεγάλη πόλις ὅπου περιωρίσθη ὑπὸ Ἐρίκου Η' ἡ βασίλισσα Λίκατερίνη.

Κίμων· ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Μαραθωνομάχου Μιλτιάδου.

Κίμων· ὁ υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Ἠγησιπύλης, γεννηθεὶς περὶ τὸ 510 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 449. Περιφανὴς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ κατὰ κράτος νικήσας τοὺς Πέρσας ἐν Κιλικίᾳ. Ἦτο πατὴρ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμονίου.

Κίμων ὁ Κλεωναῖος, περίφημος ζωγράφος τελειοποιήσας τὰς μεθόδους καὶ τὰς ἀνακαλύψεις τοῦ Εὐμάρου.

Κίμωλος· νῆσος τῶν Κυκλάδων κειμένη πλησίον τῆς Μήλου, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς ὁποίας ἀνήκει. Εἶνε νῆσος ξηρὰ καὶ ἀκατάλληλος διὰ γεωργίαν, κεκαλυμμένη ὑπὸ χαμηλῶν βραχωδῶν βουνῶν (398 μ.) καὶ λόφων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τρέφονται ὀλίγα ποίμνια. Τὸ κύριον προϊὸν εἶνε ἡ κιμωλία ἢ τερπεσίρι, οὗτινος γίνεται μεγίστη ἐξαγωγή. Ἡ Κ. ἀποτελεῖ δῆμον μὲ ὁμών. πρωτ. ἀπέχει δὲ 12 μίλια τῆς Μήλου καὶ 44 τῆς Σύρου. Κάτ: 1,655. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐκαλεῖτο Ἀργεντιέρα, ἤτοι «Ἀργυρίνη», ὡς ἐκ τῶν ἐδῶ ὑποτιθεμένων κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀργυρωρυχείων, ἅτινα μένουν ἀνεκμετάλλευτα. Ἡ Κ. φαίνεται ὅτι διεμορφώθη δι' ἡφαιστείου ἐνεργείας, ἡ δὲ κιμωλία εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς λεύκανσιν τῶν ὑφασμάτων. Ἡ ἔκτασίς της εἶνε 42 τετρ. χλμ.

Κίμωλος· πρωτ. τῆς νήσου Κιμώλου (Κυκλάδες), 1)4 ὥρ. τοῦ ΝΑ διανοιγομένου λιμένος Πράσα· ἑλλην. σχολεῖον, τελων. φυλακεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἀνεπτυγμ. ναυτιλία. Κάτ: 1,620.

Κιμώλου-δῆμος· τῆς τέως Ἐπαρχ. Μήλου, Νομ. Κυκλάδων· Πρωτ. Κίμωλος ἡ καὶ μόνη κώμη τῆς ὁμωνύμου νήσου. Κάτ: 1655.

Κίμων· περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, γεννηθεὶς τὸ δον αἰῶνα π. Χ., διὰ δὲ τῆς ἱκανότητός του καὶ τῆς φρονήσεως κατορθώσας πλείστας πόλεις νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ ἀναδειχθῇ ἀνώτερος τοῦ πατρός του. Ἀπέθανε τὸ 449 εἰς τὸ Κίτιον τῆς Κύπρου ἀφ' οὗ σχεδὸν εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρον τὴν νῆσον.

Κίνα· ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ τὸ μέγιστον κατὰ τὸν πληθυσμὸν κράτος τοῦ κόσμου. Εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἀσίαν μεταξὺ Σιβηρίας, Ἀφγανιστάν, Ἰνδιῶν καὶ Μεγάλου Ὠκεανοῦ (Ἰαπωνικῆς, Κιτρίνης καὶ Κινεζικῆς θαλάσσης) καὶ σύγκειται ἐκ τῆς κυρίως Κίνας, τῆς Μαντζουρίας, τῶν ὑποτελῶν χωρῶν Μογγολίας, Τιβὲτ καὶ Τζουγγαρίας, καὶ τῶν προστατευομένων ἐπικρατειῶν Κορέας, Ἀνατολικοῦ Τουρκεστάν καὶ Κουκοῦ-Νόρ. (βλ. λέξεις). Ἔκτ. 15,600,000 τετρ. χλμ. (240 φορὰς ἡ Ἑλλάς). Κάτ: 685,000,000. Τὸ μέρος ὅμως τὸ κυρίως ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην αὐτὴν αὐτοκρατορίαν εἶνε ἡ λεγομένη Ἰδίως Κίνα, ἤτις Κινεζιστὶ λέγεται Τσοὺγγ-Καοῦ ἢ Τσοὺγγ-Χουὰ ἢ Τσὶογγ-Κουό, ἤτοι, «Ἐπικράτεια τοῦ κέντρου» καὶ διαιρεῖται εἰς 18 ἐπαρχίας. Ἔκτ. 4 ἑκατομ. τετρ. χλμ. Κάτ: 400,000,000. Εἰς τοὺς Εὐρωπαίους εἶνε ἀνοικτοὶ διὰ τὸ ἐμπόριον μόνον 25 λιμένες, ὧν σπουδαιότεροι Σάγγ-Χάϊ, Καντώνι, Τιὲν-Τσίν, Τσὶν-Κιάγγ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πέϊ-Χάϊ, Φοῦ-Τσιοῦ, Τάϊ-Γουάν, Κέ-Λούγγ, κτλ. ὧν ἡ ἐμπορικὴ κίνησις ἀντιστοιχεῖ πρὸς 2 δισεκατομμύρια φρ. κατ' ἔτος. Ἐμπορεύονται δὲ 2,000 Ἄγγλοι, 600 Ἀμερικανοὶ κτλ., τὸ ὅλον 4,000 ξένοι εἰς 365 ἐμπορικὰ καταστήματα. Ἡ ἰδίως Κίνα διαιρεῖται φυσικῶς εἰς 6 μέρη, τὴν βουνώδη χώραν ΝΑ, τὴν Μεγάλην Πεδιάδα, τὴν Μεταλλοῦχον Χώραν Δ, τὴν χώραν τῶν λιμνῶν ἢ Κεντρικὴν Κίναν Β, τὴν Ζεταουὲν πλουσίαν καὶ πυκνῶς κατοικημένην πεδιάδα ἣν διαρρέουν πλεῖστοι ποταμοί, τὴν Γιουνάν (Γιουνάν) καὶ τὴν Κουειτσαοῦ ΝΔ, ἔκτασιν βουνοσκεπῆ περιέχουσαν πολλὰς πεδιάδας καὶ λίμνας. Τὸ κλῖμα εἶνε γενικῶς μᾶλλον θερμόν· περιέχει δὲ ὁλόκληρος ἡ ἀπεραντος αὐτὴ χώρα 4 κυρίως ὀροσειράς, τὰ Πὶ-Λίγγ, Σὶν-Λίγγ, Νάν-Λίγγ, Τὰ-γιοῦ-Λίγγ καὶ τὰ Χινγκανισμένα-Βουνά. Ποταμοὶ παμμέγιστοι, ἀληθεῖς θάλασσαι ὁ Πέϊ-Χὸ Β, ὁ Χοάγγ-Χὸ ἢ Κίτρινος, ὁ Γιάγγ-Τσέ, ὁ Πέ-Γκιάγγ τῆς Καντώνος καὶ ὁ Τὰ ἢ Σὲ-Κιάγγ.-Λίμναι μεγάλαι ἡ Χόγγ-Τσί, Κᾶο-Γιάγγ καὶ Τάϊ-Χοῦ Α., Πὶ-Γιάγγ καὶ Τόγγ-Τίγγ εἰς τὰ κεντρικά, καὶ αἱ γραφικώτατα λιμνώδεις ἐκτάσεις τοῦ Γιουνάν. Οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ λίμναι αὗται συγκοινωνοῦν μεταξύ των διὰ πλείστων διωρύχων, ὧν σπουδαιοτέρα ἡ Μεγάλη ἢ Αὐτοκρατορικὴ διῶρυξ, ἔχουσα μῆκ. 1100 χλμ., ἡ μεγαλειτέρα διῶρυξ τοῦ κόσμου.—Ἡ θερμοκρασία τῆς χώρας ποικίλλει μεταξὺ 40 βαθμῶν ὑπεράνω τοῦ μηδενὸς καὶ 4 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, ἔκτακτος δὲ εἶνε ἡ εὐφορία αὐτῆς εἰς ζακχαροκάλαμον, ὄρυζαν, καπνά, σιτηρά, τέϊον πράσινον καὶ μαῦρον, μέταξαν, βάμβακα, ἀνανάς, κοκκοφοίνικας, οἴνους, βαμβοῦ, κυπαρίσσους, κέδρους, ἐβενόδενδρα, κάστανα καὶ ἄπειρα ἄλλα. Ζῶα ἄγρια ὀλίγα· ἐλέφαντες, ρινοκέρωτες, τάπιροι, ἀγριόχοιροι, ἄρκτοι, τίγρεις, λεοπαρδάλεις, πάνθηρες, μόσχοι, λύκοι, λύγκες, γαζέλλαι, σκίουροι καὶ ἄ. καὶ ἥμεροι κύνες καὶ χοῖροι, ὀλίγα κερασφόρα, βούβαλοι, μικροὶ ἵπποι, ἡμίονοι λαμπροί, κάμηλοι· πτηνὰ δὲ ταῶς, φασιανοί, πελεκᾶνες, ψιττακοί, γέρανοι, ἐρωδιοί, κύκνοι, καὶ ἄ. Εἰς τὰ τέλματα πολλοὶ ὄφεις καὶ ἄφθονοι σαῦραι καὶ χελῶναι, καὶ ἀπειράριθμοι ἰχθύες εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ποταμούς. — Πλούσια ὀρυχεῖα σιδήρου, γαιανθράκων, ἅλατος, ἀργύρου, χαλκοῦ, πολυτίμων λίθων, χρυσοῦ, μολύβδου, τζίγκου, θείου καὶ ἄ. — Ἐκ τῶν ἐντοπίων ἐλάχιστοι ζοῦν σήμερον οἱ δὲ κάτοικοι εἶνε ἰδίως Μαντζούριοι ἔχοντες μέτριον ἀνάστημα καὶ ὄντες φοβεροὶ ἐν τῇ ὀργῇ των, μισοῦντες δὲ τοὺς ξένους καὶ πεπροικισμένοι μὲ ἔκτακτον ἐμπορικὴν ἐπιδεξιότητα, ὑπερήφανοι δὲ διὰ τὴν μεγάλην των πατρίδα καὶ τὸν πολιτισμόν των. Οἱ πλουσιώτεροι ἐξ αὐτῶν λαμβάνουν πολλὰς γυναῖκας, ἀλλὰ ὁ οἰκογενειακὸς βίος εἶνε λίαν εἰρηνικός· ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν αἱ γυναῖκες διαφέρουν τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον κατὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τὸν χρωματισμὸν παρὰ κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ἐνδυμάτων. Ἡ διοικητικὴ ὀργάνωσις ἔλαβεν ὡς κυρίαν βάσιν τὴν ὀργάνωσιν τῆς οἰκογενείας, δι' ὃ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅστις ὀνομάζεται Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, θεωρεῖται ὡς πνευματικὸς ἀρχηγὸς τοῦ λαοῦ του, συνάμα δὲ κύριος καὶ κυβερνήτης αὐτοῦ, ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου του χωρὶς νὰ ἐμποδίζεται ἀπὸ κανένα νόμον ὁρίζοντα τὴν κληρονομίαν τοῦ στέμματος. Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ δὲν ὑπάρχει καμμία ἰδιαιτέρα. — Κατὰ τοὺς Κινέζους ἱστοριογράφους ἡ Κίνα ὑπάρχει πρὸ 80,000 ἐτῶν, ἤτοι ἄπειρα ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν τάσσει τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἀλλὰ μέχρι τοῦ 2,207 π. Χ. ἡ ἱστορία αὐτῆς εἶνε καθαρὰ μυθολογία. — Μέχρι τοῦ 1874 ἡ Κίνα δὲν εἶχεν ἐξωτερικὸν χρέος. Σήμερον τὸ χρέος αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς 2,235,000 λίρας στερλίνας, ποσὸν δηλαδὴ ἀσήμαντον πρὸ τῶν ἀπείρων ἐσόδων τοῦ παμμεγίστου κράτους. Ὁ Στρατὸς αὐτῆς διαιρεῖται εἰς δύο διακεκριμένας τάξεις· τοὺς Ταρτάρους ἢ Μαντζούρους (275,000) καὶ τοὺς Κινέζους (800,000), ἐκ τούτων ὅμως μόνον 280,000 εἶνε εὐρωπαϊκῶς ὠργανισμένοι καὶ αὐτοὶ ἀτελῶς. Ὁ στόλος δὲ τῆς αὐτοκρατορίας, ὅστις μόλις ἐπ' ἐσχάτων συνεστάθη φόβῳ τῶν Εὐρωπαίων, διαιρεῖται εἰς 3 μοίρας περιλαμβανούσας 8 καταδρομικὰς κανονιοφόρους ὑπὸ τὰ ὀνόματα Ἄλφα, Βῆτα, Γάμμα, Δέλτα, Ἒψιλον, Ζῆτα, Ἦτα καὶ Θῆτα καὶ 32 ἄλλα μικρότερα πλοῖα. Φρούρια ἡ χώρα ἔχει ἐν ὅλῳ 1193 ἀσθενῆ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐκτὸς τοῦ φοβεροῦ Μεγάλου Τείχους τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ γιγαντωδέστατον ἔργον ἀφ' ὅσα κατεσκεύασεν ἀνθρωπίνη χείρ, κατασκευασθὲν ἕνεκα τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Ταρτάρων κατὰ μῆκος τῶν Κινεζικῶν συνόρων τὸν 3ον αἰῶνα π. Χ. ἔχει δὲ μῆκ. 2.200 χλμ., ὕψ. 5—10 μ. μὲ πύργους 14 μ. καὶ πλάτος 12—15 μ. εἶνε δὲ κατεσκευασμένον ἐκ γρανίτου ὁλόκληρον. Σήμερον τὸ τεῖχος ἔχει χάσει ἐν τούτοις τὸ πλεῖστον τῆς στερεότητος καὶ σημασίας του. Τηλεγράφους ἠχώρα ἔχει μόνον εἰς τὰ παράλια 100 χλμ., σιδηροδρόμους δὲ δύο, διότι καὶ ὁ μόνος κατασκευασθεὶς ἕνεκα ἐμπορικῶν λόγων κατεστράφη διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος. Ἡ κινεζικὴ νομοθεσία εἶνε πλήρης πρὸ πολλῶν αἰώνων, ὁ δὲ λαὸς διαιρεῖται εἰς τάξεις ὧν προΐστανται οἱ Μανδαρῖνοι κατέχοντες τὰ ἀνώτατα τῶν ἀξιωμάτων. Ἡ γλῶσσα των περιέχει πολλὰς διαλέκτους ὁμιλουμένας παρὰ τῶν διαφόρων τάξεων, γράφεται δὲ διὰ πολλῶν τρόπων καὶ ἰδίως διὰ τῶν συμβόλων, ἅτινα ἀνέρχονται εἰς τὸν τεράστιον ἀριθμὸν τῶν 20,000 ! — Ἡ κινεζικὴ φιλολογία εἶνε ἴσως ἡ πλουσιωτέρα ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς περιέχουσα ἔργα γραφέντα χίλια ἔτη π. Χ., μέρικὰ ἐκ τῶν ὁποίων σύγκεινται ἐκ 1000 μέχρι 29,000 τόμων, γραφέντα ἐν συνεργασίᾳ παρὰ πολλῶν τῇ διαταγῇ τῶν αὐτοκρατόρων. Μεταξὺ τῶν Κινέζων συγγραφέων περιλαμβάνονται περισσότεροι τῶν 200 δραματικῶν, ὧν τὰ ἔργα συμπεριλαμβάνονται εἰς τε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ραστίαν Ἀνθολογίαν ἐκδοθεῖσαν κατὰ τὸν ς' αἰῶνα, ὅτε ἡ τυπογραφικὴ τέχνη ἦτο γνωστὴ ἐν Κίνᾳ, ποιηταὶ δὲ ἀναρίθμητοι καὶ ἀρκετὰ μεγάλης ἀξίας. Ἡ δημοσιογραφία ἐπίσης ἀκμάζει· ὑπάρχουν ἐν Κίνᾳ ἐφημερίδες ἀριθμοῦσαι ἡλικίαν 500 ἢ καὶ χιλίων ἐτῶν, ἀλλ' ὁ πολιτισμὸς μένει στάσιμος, διότι ὁ λαὸς εἶνε φύσει δύσπιστος πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, καὶ ἴσως δικαίως, καὶ δὲν θέλει νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ ἤθη. Θρησκεία ἐπικρατοῦσα ἡ τοῦ φιλοσόφου Κομφουκίου(βλ.λ.)ὅστις ἔζησε 500 ἔτη π. Χ. Πεκίνον. —Ἡ πολιτικὴ σημασία τοῦ κράτους, πρὸ πολλοῦ ἐκλελυμένου διοικητικῶς, ἐξέπεσεν ἐπὶ μᾶλλον μετὰ τὴν τελευταίαν ἧτταν τῶν Σινῶν ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων. Αἱ δὲ ἐπ' ἐσχάτων οἰκτραὶ δολοπλοκίαι τῶν ἀνακτόρων, δι' ὧν ἐξεθρονίσθη ὁ αὐτοκράτωρ καὶ κυβερνᾷ ἤδη ἡ ἐπιτηδειοτάτη καὶ περιβόητος μήτηρ του, ἀρχίζει νὰ θέτῃ ἐπὶ ξηροῦ ἀκμῆς καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τοῦ κράτους.

Κινάδων· Σπαρτιάτης συνωμόσας κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κιναίθιον· ἀκρωτ. τῆς Πελοποννήσου.

Κιναίθιον· πόλ. τῆς Λακωνικῆς.

Κιναίθος· τοῦ Αἰνείου ἑταῖρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ Κυναίθιον ἄκρωτ.

Κίναρος· νῆσος τοῦ Λιγαίου πελάγους.

Κινβουρν· ἀρχ. φρ. παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Δνιέπρ (Κριμαία) ὅπου τὸ 1788 ὁ Σουβάροβ ἐνίκησε τοὺς Τούρκους. Τὸ 1855 τὸ κατέλαβον οἱ γάλλοι.

Κίνεργιαν· φιλέλλην. Πρῶσος ἀξιωματικὸς τοῦ Πρωσικοῦ πυροβολικοῦ. Ἄλλαι περὶ αὐτοῦ πληροφορίαι δὲν ὑπάρχουν.

Κινδύη· πόλ. τῆς Καρίας ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Κινδύα Ἄρτεμις. Ὁ κάτ. Κινδυεύς.

Κινέ (Ἐδγάρ)· σπουδαῖος πολιτικὸς ἀνήρ, δημοσιογράφος καὶ φιλόλογος τῆς Γαλλίας, 1803—1875. Ἔγραψε πλεῖστα ἔργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται αἱ «Περιηγήσεις» καὶ αἱ μελέται του περὶ τῆς Φιλολογίας τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης.

Κινέας· βασιλεὺς τῶν Θεσσαλῶν, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας μετὰ χιλίων ἱππέων πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν.

Κινέας· Θεσσαλός, εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως Πύρρου.

Κινέτα· προσάκτιοι ἀγροικίαι, ἠρειπωμέναι καὶ ἐγκαταλειφθεῖσαι τὸ πλεῖστον, τοῦ δήμου Μεγάρων, οὐ μακρὰν τῶν Σκυρωνίδων-Πετρῶν (Κακὴ Σκάλα), 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Μέγαρα. Οἰκοῦνται καθ' ἣν ἐποχὴν συλλέγεται ἡ ρητίνη καὶ καλλιεργοῦνται τὰ κτήματα.

Κινέττ δὲ-Ροσμὸν (Νικόλ-Μαρία)· γάλλος πολιτικός, 1762—1821, μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, τοῦ Συντακτικοῦ καὶ τῶν Πεντακοσίων, εἶτα δὲ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν.

Κίνζιγ· παρκπ. τοῦ Ρήνου ἐν τῷ μεγάλῳ δουκάτῳ τοῦ Βάδεν, μῆκος 75 χλμ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δήμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κινησίας· Θηβαῖος ἢ Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Μέλητος, ποιητὴς διθυράμβων σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κινκαρδίνη ἢ **Μῆρυς** σκωτ. κομητ. 992 τετρ. χλμ. Κάτ: 36,000. Πρωτ. Στόνεχαβν.

Κίνκελ (Ἰωάννης, Γοδεφρεῖδος)· γερμαν. ποιητὴς καὶ κριτικός, 1815—1882. Ἐπαναστάτης τὸ 1849 καταδικασθεὶς εἰς ἰσόβια δεσμά. Δραπετεύσας ἐγένετο καθηγητὴς ἐν Λονδίνῳ καὶ κατόπιν ἐν Ζυρίχῃ. Κατέλιπε ποιήματα, τραγῳδίας καὶ ἄ.

Κινναμομίφερα· λατινικὸν ὄνομα χώρας τῆς Αἰθιοπίας, συμπιπτούσης πιθανῶς μὲ τὴν σημερινὴν χώραν τῶν Σομαλί.

Κίνναμος· ἕλλην ἱστορικὸς γεννηθεὶς περὶ τὸ 1143 καὶ συνοδεύσας ὡς γραμματεὺς τὸν αὐτοκράτορα Μανουὴλ Κομνηνὸν εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ταξιδίων του. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Βασιλείας Ἰωάννου καὶ Μανουὴλ Κομνηνοῦ».

Κίννας (Κορνήλιος)· ρωμαῖος ὕπατος τὸ 87 π. Χ. ὀπαδὸς τοῦ Μαρίου διωχθεὶς τῆς Ρώμης ὡς ἐπιζητήσας τὴν ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνάκλησιν αὐτοῦ. Ἐπὶ κεφαλῆς τότε στρατεύματος καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μαρίου τοῦ Κάρβωνος καὶ τοῦ Σερτορίου, εἰσήλασεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐξεβίασε τὸν λαὸν νὰ ἀνακαλέσῃ τὸν Μάριον. Ἐφονεύθη μετὰ τρία ἔτη ὑπὸ τῶν ἰδίων τοῦ στρατιωτῶν.

Κίννας· υἱὸς ἐγγονῆς τοῦ Κορνηλάνου, συνομώσας κατὰ τοῦ Αὐγούστου ἀλλὰ συγχωρηθείς.

Κιννερέθ· ἀρχ. π. τῆς Ἰουδαίας, δοῦσα τὸ ὄνομά της εἰς τὴν λίμνην τὴν γνωστοτέραν ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεννησαρέτ.

Κίνροσς· πρωτ. ὁμων. Σκωτικῆς κομητ. 30 χλμ. ΒΔ τοῦ Ἐδιμβούργου. Κάτ. 3000.—Ἡ κομητ. 188 τετρ. χλμ. Κάτ: 7000.

Κίνσαλ· κωμόπ. τῆς Ἰρλανδ. κομητ. Κόρκ, φρ., μεγάλη ἁλιεία. Κάτ: 6000.

Κινδὶ (Κ. Σεβέν, μαρκήσιος)· γάλλος στρατηγ. τοῦ πυροβολικοῦ, 1666—1736, διακριθεὶς ἐν Χαϊχσταιτ Κατέλιπε «Στρατ. Ἱστορίαν τοῦ βασιλέως Λουδοβ. τοῦ Μεγάλου».

Κινταμπό· π. τοῦ Ἀφρικανικοῦ βασιλείου Ἀσιαντί, 120 χλμ. Β τῆς Κουμασσίας. Κάτ: 40,000.

Κιντσὶν-Ντζίνγα· μία τῶν ὑψίστων κορυφῶν τῶν Ἰμαλαΐων. Ὕψ: 8,581 μ.

Κίντσος (Ἀθανάσιος)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Δαγκαδίων τῆς Γορτυνίας, ὁδηγὸς τοῦ σώματος τῶν Τριπολιτσιωτῶν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως ἐν θέσει «Πηγή». Ἐπίσης τὸ αὐτὸ σῶμα διηύθυνε κατόπιν ἐν θέσει «Νουμάναγα» κατὰ τὴν μάχην τῆς Γράνας.

Κίντσος (Μιχάλης)· υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐπίσης δοκίμως ὑπηρετήσας στρατιωτικῶς τὸν Ἀγῶνα.

Κινύρας· ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Κινυράδαι οἱ ἐν Κύπρῳ ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν αὐτόθι ὁ Κινύρας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κίνυψ· ἡ ἑκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ Κίνυπος χώρα ἣν κατῴκουν οἱ Μάκαι.

Κίνυψ· ποτ. τῆς Ἀφρικανικῆς παραλίας τῶν Σύρτεων.

Κί - Νχὸν ἢ **Κίν - Δίγχ**· πολίχνη τῆς γαλλ. Ἰνδοκίνας, ἐπὶ τοῦ ὁμων. ὅρμου. Κάτ: 8,500.

Κινώλ (Φ ί λ ι π π ο ς)· γάλλος δραματ. ποιητής, 1635 - 1688, υἱὸς ἀρτοποιοῦ, σπουδάσας ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ποιητοῦ Τριστάν· ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1670. Συνειργάσθη καὶ μετὰ τοῦ Μολιέρου καὶ Κορνηλίου.

Κινώλ (Ἀ β ρ α ά μ - Ἀ λ έ ξ ι ο ς)· γάλλος ἠθοποιός, 1693 - 1767.

Κινώλ (Ἰ. - Β. - Μ α υ ρ ί κ ι ο ς)· ἀδελφὸς καὶ συντεχνίτης τοῦ προηγ. καὶ μουσικός, θανὼν τὸ 1744.

Κινώλ (Ἰ ω ά ν ν α - Μ α ρ ί α)· σύζυγος τοῦ Ἀβραὰμ θανοῦσα τὸ 1759, διαπρεπὴς τραγῳδὸς καὶ κωμῳδός.

Κινώλ (Ἰ ω ά ν ν α - Φ ρ α γ κ ί σ κ η)· ἀδελφὴ τοῦ Ἀβραάμ, ἐπίσης διαπρεπὴς ἠθοποιός, θανοῦσα τὸ 1783.

Κίνωλις· πολίχνη παραθαλάσσιος τῆς ἀρχ. Παφλαγονίας.

Κιόνι (Κ ι ό ν ι ο ν)· πρωτ. τοῦ δήμου Νηριτίων τῆς Ἰθάκης, 4 ὥρ. ἀπὸ Βαθέος· εἰρηνοδικεῖον, τελωνιακὸς σταθμός. Κάτ: 1,395.

Κιόνια· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Στυμφαλίας τῆς Κορινθίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καλλιάνης.

Κιοπεκλῆ· χ. τοῦ δήμου τῶν Θεσσαλ. Φερσάλων, 2 ὥρ. ἀπ' αὐτῶν. Κάτ: 259.

Κῖος· εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἑταῖρος τοῦ Ἡρακλέους, κτίστης τῆς πόλεως Κίου.

Κῖος· ποτ. τῆς κάτω Μυσίας, πηγάζων ἐκ τῆς Ροδόπης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον.

Κίος· παράλιος πόλ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν Βιθυνίᾳ, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Κιανοῦ κόλπου. Ἦτο ἀποικία Μιλησίων καὶ κατεστράφη μὲν ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ' βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' ἀνεκτίσθη ὑπὸ τοῦ Προυσίου βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Προυσιάς. Εἶνε τὸ σημερινὸν Γ ε μ λ ί κ τῆς Προποντίδος.

Κιοσές· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπάλεως τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 128. Ἡ ἐγγὺς συνοικία Κ ε ρ κ έ ζ ι - Κ ι ο σ έ ἔχει κατ. 181.

Κιόσκι· χ. τοῦ δήμου Λαρίσης, ἧς ἀπέχει 1)2 ὥρ. μόλις. Κάτ: 79.

Κιοστενδίλι· π. τῆς Β. Μακεδονίας μὲ πολλὰ θειοῦχα λουτρά. Κάτ: 15,000, ὧν πλεῖστοι Ἕλληνες.

Κιότο ἢ **Μιάκο**· π. τῆς Ἰαπωνίας διατελέσασα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν πρωτ. αὐτῆς, κειμένη εἰς τὰ ΝΔ τῆς νήσου Ν ί π ο ν. Ἔχει πολλὰς παγόδας (ἰνδικοὺς ναούς), 3,514 βουδδικὰς ἐκκλησίας, πλεῖστα μοναστήρια, θαυμάσια βιομηχανικὰ καταστήματα, μεταξουργεῖα, ἀγγειοπλαστεῖα πορσελάνης, ὁπλοποιεῖα, ἀρίστην σχολὴν τῶν ξένων γλωσσῶν. Κάτ: 270,000.

Κιούγγ-Τσιεοῦ· μέγας λιμὴν τῆς Κίνας ἐπὶ τῆς Β ἀκτῆς τῆς νή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σου Χαϊ-Νάν. Ἀνοικτὸς εἰς τὸ παγκόσμιον ἐμπόριον. Κάτ: 45,000.

Κιούγγ-Τσιεοῦ· π. τῆς κινεζικῆς ἐπαρχίας Σὲ-Τσχουὰν, περίφημα χαρτοποιεῖα. Κάτ: 55,000.

Κιουλελέρ· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Γκερλῆ. Κάτ: 418.

Κιουλελέρ· χ. τοῦ δήμου Ἀλμυροῦ (Μαγνησία), 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀλμυροῦ. Κάτ: 97.

Κιουπουρλῆ ἢ **Κιοπρουλῆ**· ὄρα Κοπρουλῆ.

Κιουπουρλὶ ἢ **Βελεσσά**· π. τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν ποταμὸν Βαρδὰρ ἢ Ἀξιὸν μὲ ὡραίαν ἐπ' αὐτοῦ γέφυραν, ἀκμαῖον ἐμπόριον, ἀξιόλογον βιομηχανίαν καὶ ἑλληνικὰ σχολεῖα. Κάτ: 15,000 ὧν 8,000 εἶνε Χριστιανοί, οἱ δὲ λοιποὶ Τοῦρκοι καὶ Βούλγαροι.

Κιοῦρκα· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μαραθῶνος. Κάτ: 696.

Κιοῦ-Σιοῦ· νῆσος τῆς Ἰαπωνίας· ὄρα Ξίμο.

Κιουτάχεια (Τουρκιστὶ Κιουταΐέχ)· π. τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, Ν. τοῦ Σκουτάρεως ἐπὶ ὡραίας τοποθεσίας. Ἔχει λαμπρὰ τζαμία, 4 ἐκκλησίας ἀρμενίων καὶ 1 ὀρθοδόξων, ἀλλὰ ὁδοὺς στενὰς καὶ ἀκαθάρτους. Κάτ: 50,000 ὧν 5,000 Ἕλληνες.

Κίπερτ ἢ **Φριλιγγιάνικα**· ἀγροικίαι τοῦ δήγου Ποταμίων τῶν Κυθήρων, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτ: 388.

Κίπερτ (Ἔρρικος)· περιώνυμος Γερμανὸς χαρτογράφος, γενν. τὸ 1818 ἐν Βερολίνῳ. Τὸ α' ἔργον αὐτοῦ εἶνε ὁ πολυθρύλητος τοπογραφικὸς καὶ ἱστορικὸς ἄτλας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἑλληνοαποικιῶν. (1840—46) σχεδιογραφηθεὶς τῇ συμπράξει τοῦ μεγάλου γεωγράφου Ρίττερ. Κατὰ τὰ ἔτη 1841 καὶ 1842 ἐπεχείρησεν ὁ Κίπερτ ἰδίαις δαπάναις γεωγραφικὴν περιήγησιν ἀνὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν· βραδύτερον δ' ἐπεχείρησε καὶ τρεῖς ἄλλας περιοδείας πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς τοπογραφίας τῶν παλαιῶν Μικρασιατικῶν μεγαλοπόλεων. Ὁ ὑπὸ τοῦ Κίπερτ τῷ 1843—1845 ἐκδοθεὶς χάρτης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀποτελεῖ ἔτι καὶ νῦν τὴν κυρίαν βάσιν τῆς γεωγραφίας αὐτῆς. Πλὴν τούτων ἐφιλοτέχνησεν ὁ Κίπερτ καὶ ἄλλους πολλοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας, συνέγραψε δὲ καὶ ἐγχειρίδιον τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας. Ἀπὸ τοῦ 1859 ὁ Κ. εἶνε καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου καὶ εἷς τῶν παλαιοτέρων ἑταίρων τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν.

Κιπρένσκυ (Ὀρέστης, Ἀδάμοβιτς)· ρῶσος ζωγράφος, διακριθεὶς ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ, ἀπέθανε τὸ 1836.

Κιργίσιοι ἢ **Καζάκοι** (Κοζάκοι)· δηλ. «Δρομεῖς τῶν ἀγρῶν». Νομαδικὸς λαὸς φυλῆς Ταταρικῆς, κατοικήσας ἐν ἀρχῇ παρὰ τὸ Μέγα Τεῖχος τῆς Κίνας, σήμερον δὲ μεταξὺ Οὐράλη καὶ Ἰρτίτς. Διαιροῦνται εἰς τρεῖς ὁρδάς.

Κιρένσκ· πρωτ. ὁμων. Σιβηρικῆς ἐπαρχ. 690 χλμ. ΒΒΑ τοῦ Ἰρκούτσκ,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τόπος ἐξορίας καταδίκων. Κάτ: 1200.

Κιρινάλιον-ὄρος· εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ρώμης, εἰς τὴν ΒΔ ἐσχατιὰν τῆς πόλεως.

Κιρῖνος (Κουῖρῖνους)· ὁ Ἄρης τῶν Σαβίνων, λατρευόμενος ἐπὶ τοῦ Κιρινάλιου λόφου.

Κιρκαῖον· ἀρωτ. τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.

Κιρκαῖον· πόλ. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κιρκαῖον· πεδιὰς τῆς Κολχίδος.

Κιρκασία· παλαιότερον ὄνομα τῆς Βορ. Καυκασίας· ἐκ τῶν ἀρχαίων κατοίκων της Κιρκασίων ἢ Τσερκέζων ἐλάχιστα ὑπολείπονται οἰκογένειαι· ἦσαν Μωαμεθανοί, θεωροῦνται δὲ ὡς οἱ ὡραιότεροι ἄνθρωποι τῆς Γῆς. Εὑρισκόμενοι εἰς διαρκῆ ἀνταρσίαν κατὰ τῆς ρωσικῆς κυριαρχίας, ὑπετάγησαν τελείως τὸ 1859 συλληφθέντος τοῦ περιφήμου Σχαμὺλ καὶ ἐκπατριαθέντων εἰς Τουρκίαν πλέον τῶν 300,000 ὀπαδῶν του.

Κίρκδυ-Λόνσλαδ· κωμόπ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Οὐεστμόρελαινδ. Κάτ: 4,500.

Κίρκδυ-Στέφεν· κωμόπ. τῆς αὐτῆς κομητ. Κάτ: 3,000.

Κίρκδαλ· χ. τῆς Ἀγγλικῆς κομητ. Γόρκης· ἐγγὺς αὐτοῦ κεῖται μέγα σπήλαιον ὅπου τὸ 1820 ὁ Βούκκλαινδ ἀνεκάλυψε μέγα ποσὸν ἀπολιθωμένων ὀστῶν.

Κίρκε· περίφημος κόλαξ Ἰακώβου Β' καὶ Δ' ἐγκλημάτων ἔτι ἐξυπηρετήσας τὰ πάθη ἐκείνου· τοὺς αἰχμαλώτους ἀπηγχόνιζεν ὑπὸ τοὺς ἤχους σάλπιγγος, διότι, ὡς ἔλεγεν, ἠγάπων τὸν χορόν. Κατόπιν συνομόσας κατ' αὐτοῦ τοῦ κυρίου του ἐπειράθη νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὸν Γουλιέλμον τῆς Ὀράγγης.

Κιρκέσιον· ἀρχ. π. τῆς Μεσοποταμίας εἰς τὴν συμβολὴν Εὐφράτου καὶ Χαβούρ, τὸ σημερινὸν Κερκισιά.

Κίρκη· κόρ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, περίφημος φαρμακεύτρια Νύμφη, οἰκοῦσα ἐν τῇ Αἰαίᾳ νήσῳ ἔνθα ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα.

Κὶρκ — Κιλισσέ· ὄρα Σαράντα Ἐκκλησίαι.

Κιρκκαῖλδυ· π. τῆς Σκωτικῆς κομητ. Φάιφ. Ἐπὶ τοῦ κόλπου Φόρθ, ἀκμαία βιομηχανία, ναυπηγεῖα, ἁλυκαί. Κάτ: 7,000 καὶ μετὰ τῶν προαστείων 25,000.

Κίρκκουδβραΐτ· πρωτ. τῆς ὁμων. Σκωτικῆς κομητ. ἐπὶ τοῦ Δήη, ἀκαδήμεια. Κάτ. 4,000.—Ἡ κομητ. 2325 τετρ. χλμ. Κάτ: 44,000.

Κίρκουωλλ· πρωτ. τῆς Σκωτικῆς κομητ. Ὄρκνεϋ, ἐν τῇ νήσῳ Πομόνᾳ, ἄλλοτε Νορβηγικὴ καὶ Δανική. Κάτ: 4,000.

Κιρλίγκα ἢ Καρλίγκα· χ. τοῦ δήμου Κρανῶνος τῆς Λαρίσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Τσορμακλῆ. Κάτ: 91.

Κίρουαν (Ριχάρδος)· ἰρλανδὸς σοφός, 1750—1812, χημικὸς ἅμα διαπρεπής, ὀρυκτολόγος καὶ γεωλόγος. Ἐκτάκτου κύρους εἶνε ἰδίως ἡ «Ὀρυκτολογία» του.

Κίρρα· π. ἀρχ. τῆς Φωκίδος ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κίρρα· νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ προηγ. πόλις.

Κίρσχαιμ· κωμόπ. τῆς Βυρτεμβέργης ἐπὶ τοῦ **Λάουτερ**, ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 7,000.

Κίρσχαιμ - Βολάνδεν· κωμόπ. τῆς Βαυαρίας, ἄλλοτε ἕδρα τῶν πριγκίπων Νασσάου - Βάλβουργ. Κάτ: 3600.

Κίρσχωφ (Γουσταῦος, Ροβέρτος)· 1824—1887, διαπρεπὴς γερμανὸς καθηγητὴς τῆς φυσικῆς εἰς ὃν πλείστας ὀφείλει ἀνακαλύψεις ὁ ἠλεκτρισμός, ἡ γαλβανοπλαστικὴ καὶ ἡ ὀπτική.

Κίρτα· ἡ σημερινὴ Κωνσταντίνα, ἀρχ. πρωτ. τῆς Νουμιδίας ἐπὶ Μασινίσσα καὶ Ἰουγούρθα.

Κίρφις· ὄρος τῆς Φωκίδος, βορειανατολικῶς τῶν Δελφῶν. ΝΔ παρασχάδες τοῦ Παρνασσοῦ.

Κίρφις· πολίχνη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κίρφεως ὄρους.

Κίρχβεργ· χ. τῆς γερμ. Βυρτεμβέργης. Κάτ: 1,500.

Κίρχβεργ κωμόπ. τῆς Ἑλβετικῆς τοπαρχίας Ἅγιος Γάλλος. Κάτ: 5,000.

Κίρχερ (Ἀθανάσιος)· σοφὸς γερμ. Ἰησουίτης, 1602-1680. Φυσικός, μαθηματικός, θεολόγος, ἀρχαιολόγος καὶ γλωσσολόγος, γράψας ἄριστα ἔργα ἐπὶ πάντων τούτων τῶν κλάδων

Κίσαμος (=Κίσσαμος, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐκ τοῦ κισσός)· π. ἐν Κρήτῃ. Ὁ Πλίνιος τὴν τοποθετεῖ πρὸ τῆς Περγάμου καὶ τῆς Κυδωνίας. Ὁ δὲ Ἱεροκλῆς μεταξὺ Κυδωνίας καὶ Καντανίας. Τέλος ὁ ἐπίσκοπος Κισάμου ἀναφέρεται μεταξὺ τοῦ τῆς Ἀπτέρας καὶ τῆς Ἐλύρου. Ἡ πόλις αὕτη ἔκειτο ἐν τῷ σημερινῷ κόλπῳ τῆς Κισάμου ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ σημερινὸν Καστέλλι τῆς Κισάμου σωζομένων ἐρειπίων. Καίπερ δὲ κειμένη πλησίον τῆς μεγάλης πόλεως Πολυρρηνίου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπῆρξεν αὐτόνομος, κόψασα καὶ ἴδια νομίσματα.

Κίσαμος· ἑτέρα π. ἐν Κρήτῃ, ὑποτελὴς καὶ αἰπίνειον Ἀπτέρας». Στρ. 10, 479. Νεώτεροι γεωγράφοι τοποθετοῦσιν αὐτὴν κατὰ τὴν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ χωρίου Καλύβαις Ἀποκορώνου ἐκτεινομένην παραλίαν.

Κίσ(σ)αμος· ἡ ἡρωϊκὴ πολίχνη τῆς Κρήτης εἰς τὰ ΒΔ, πλησίον τοῦ φερωνύμου κόλπου, μὲ ἐπισκοπήν, λιμένα καλὸν καὶ ὀχυρὸν φρούριον. Καλεῖται καὶ Καστέλλι ἢ Καστέλλι τῆς Κισάμου καὶ ἀποτελεῖται ἐκ δύο οἰκισμῶν: τοῦ (τέως) τουρκικοῦ, ἐντὸς τῶν τειχῶν (ἐρήμου τὸ πλεῖστον ἤδη), καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐκτὸς αὐτῶν, καὶ ἐκ πέντε ἀγροτικῶν συνοικισμῶν μὲ εὐαρίθμους τινὰς οἰκίας καὶ ἀγροκήπια. Κάτ: 600. Πρὸ τῆς αὐτονομίας περιελάμβανε καὶ 400 Τούρκους.

Κισάμου· ἐπαρχ. διοίκ. Χανίων, Κρήτης, ἔχουσα δήμ.6: Σπηλιᾶς (κ. 4,000), Πανεθήμου (κ. 2,600), Καστελλίου (κ.5,000), Ἐννέα Χωρίων (κ. 3,000), Βουκολιῶν (κ. 3,000), Μεσογείων (κ. 1,800), χωρία 99 καὶ ὁλ. πληθ. 19,400.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κίσελη· χ.τοῦ δήμου Τολοφῶνος τῆς Δωρίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Βιτρι ἱτσης. Κάτ: 374.

Κισσαίθα· ὄνομα βουκολίδος παρὰ Θεοκρίτῳ.

Κισθήνη· πόλ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολίδος.

Κισθήνη· νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Λυκίας.

Κισιερᾶ (Λουδοβ.)· γάλλος φιλόλογος, 1799-1884, καθηγ. τῆς ρητορικῆς καὶ φύλαξ τῶν χειρογράφων ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀγ. Γενεβιέβης· ἔγραψε λεξικὸν «Λατινογαλλικὸν» καὶ «Γαλλολατινικὸν» καὶ ἄ.

Κισιερᾶ (Ἰούλιος - Στέφανος-Ἰωσήφ)· πολυμαθέστατος ἀδελφὸς τοῦ προηγ., 1814-1882, οὗ θεωροῦνται πολύτιμα τὰ ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς φιλολογίας τοῦ μεσαίωνος πολυάριθμα ἔργα.

Κισλάρ ἢ **Κιζλιάρ**· π. τοῦ ρωσ. κυβερν. Τερέκ, 190 χλμ. ΒΑ τοῦ Βλαδικαυκάς· φρ., 16 ναοί, 1 ἀρμενικός, ἀκμ. γεωργία, ὑφαντουργία καὶ μεταξουργία. Κάτ: 15,000.

Κισμάγιο ἢ **Κισμαγιοῦ**· παράλ. πολίχνη τῶν Ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ντζουμπᾶ· ἀγγλικὴ ἀπὸ τοῦ 1891. Εἶνε κτίσμα ἀποίκων Σομαλί. Κάτ: 9,000. Ἀκμ. ἐμπόριον.

Κισσαῖος· κοινὸν ὄνομα τοῦ Θεσσαλικοῦ ὄρους Ὄσσα (βλ.λ.).

Κισσάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄρ, ἐμπόριον ζῴων Κάτ: 4516.

Κισσέλεφ (Παῦλος Δμιτριέβιτζ). Κόμης, στρατηγὸς Ρῶσος καὶ ἄριστος διπλωμάτης, 1788 - 1872, μεγάλως δράσας καὶ ὡς στρατιώτης καὶ ὡς διπλωμάτης.

Κισσέλεφ (Νικόλαος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1800 - 1869, ἐπίσης διαπρεπὴς διπλωμάτης.

Κισσεύς· υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλης.

Κισσεύς· βασιλεὺς τῆς Θράκης πατὴρ τῆς Ἑκάβης.

Κισσία· ἐπαρχ. τῆς Σουσιανῆς ἐκτεινομένη ἑκατέρωθεν τοῦ Χοάσπου καὶ ἔχουσα μητρόπολιν τὰ Σοῦσα. Οἱ κατ. Κίσσιοι.

Κισσίαι πύλαι· οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς Βαβυλῶνος.

Κισσιγγεν· κωμόπ. τῆς βαυαρ. Κάτω-Φραγκωνίας, ἐπὶ τοῦ Σάαλε· πολυσύχνοτα λουτρά, πλούσιαι ἁλυκαὶ καὶ μεταλλικαὶ πηγαί. Κάτ: 4,500.

Κισσίδας· Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Κισσοί (Πυρῆνες, Σουλουκιανά, Χαλιλιανά, Κουτουρθιανά, Τουρτουδιανά, Χαλατσανά, καὶ Μέση) Πρωτ. τοῦ δήμ. Κισσῶν, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 140.

Κισσός· πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους, συνιδρυτὴς τοῦ Ἄργους.

Κισσός· πόλ. τῆς Μακεδονίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Κίσσιοι μετῴκησαν εἰς τὴν μεσημβρινῶς κειμένην Θεσσαλονίκην.

Κισσός· χ. τοῦ δήμ. Ἁγίου Πνεύματος, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων Κρήτης Κάτ. 220.

Κισσοῦ - δῆμος τοῦ Βό-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

λου, Νομ. Μαγνησίας. Πρωτ. Κισσός. Χ. Ἀνήλιον. Κάτ: 2,118.

Κισσοῦσα· πηγή τις παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.

Κισταικόβσκυ (Ἀλέξανδρος)· ρῶσος ἐγκληματολόγος, 1833—1885, καθηγ. τοῦ πανεπιστημ. τοῦ Κιέβ, γράψας «Περὶ θανατικῆς ποινῆς» καὶ ἄ.

Κισχενὲφ ἢ **Κισχινιώφ**· π. ρωσικὴ πρωτεύουσα τῆς Βεσσαραβίας ἐπὶ τοῦ Δνειστέρου ποταμοῦ, μὲ ἕδραν ἀρχιεπισκόπου, ἐκκλησιαστικὴν σχολήν, μέγα ἐμπόριον καὶ κατ. 150,000.

Κίσχυ ἢ **Κίχυ**· νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ξηρὸ καὶ βραχώδης ἐν τῷ πορθμῷ τοῦ Ὁρμούζ. Κλίμα θερμότατον. Πολίχνη ὁμών. εἰς τὰ Ν. Κάτ: 17,000. Ἔκτ: 110 χλμ. ἐπὶ 20.

Κίτα· γαλλ. στρατ. σταθμὸς τοῦ Σενεγὰλ ἐν Φούλα-Δουγγοῦ· μέγα φρ. πρωτ. διαμερίσματος περιλαμβάνοντος περὶ τοὺς 35,000 ἰθαγενεῖς.

Κίταμον· ἀρχ. π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Κιτάριον· ὄρος τῆς Μακεδονίας.

Κίτζιγγεν· πολίχνη τῆς Βαβαρικῆς Κάτω-Φραγκωνίας, ἀκμ. ἐμπόρ. καὶ βιομηχ. Κάτ: 7,600.

Κιτίκ(ι)· χ. τοῦ δήμου Ἀλμυροῦ (Μαγνησία), 4 ὥρ. ἀπὸ Ἀλμυροῦ, ὅπου σφοδραὶ συνήφθησαν συμπλοκαὶ κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897. Κάτ: 157.

Κιτίκι· ἀγροικία τοῦ δήμου Φερσάλων τῆς Ἀαρίσης, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Φέρσαλα. Κάτ: 7.

Κίτιον ἢ **Λάρναξ**· ἡ σημερινὴ Λάρνακα, ἀρχ. π. τῆς Κύπρου εἰς τὴν Ν. παραλίαν ΒΑ τῆς Ἀμαθοῦντος. Ὁ Κίμων ἀπέθανε πολιορκῶν αὐτὴν τὸ 449 π. Χ. Πατρὶς τοῦ στωϊκοῦ Ζήνωνος. Κεῖται σήμερον 35 χλμ. ΝΑ τῆς Λευκωσίας καὶ ἔχει λίαν ἐμπορικὸν λιμένα. Κάτ: 13,000.

Κίτρος· πόλ. τῆς Μακεδονίας, ἡ πρώην Πύδνα.

Κιτσιλέρ· χειμερικὸς οἰκισμὸς τοῦ δήμου Γόννων τοῦ Τυρνάβου. Κάτ: 10· τὸν χειμῶνα ἀνέρχονται εἰς 80—100.

Κίττος· τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθ.

Κίττος· δοῦλός τις πάρ' Ἱπποκράτει.

Κίχυρος· υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Χαόνων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Κίχυρος τῆς Θεσπρωτίας, ἡ κατόπιν ὀνομασθεῖσα Ἔφυρα.

Κλαβιγγέρο (Φραγκίσκος-Σαβιέ)· ἰησουΐτης ἐκ Βέρα-Κρούζ, 1720-1793, γράψας ἀρίστην «ἀρχαίαν ἱστορίαν τοῦ Μεξικοῦ» κατόπιν 35ετοῦς ἐν Μεξικῷ διαμονῆς.

Κλαβιέ (Στέφανος)· γάλλος ἑλληνιστής, 1762-1817; ἐκδοὺς τὸν Πλούταρχον, πολλοὺς δὲ μεταφράσας, καὶ γράψας «ἱστορίαν τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ἑλλάδος».

Κλαβιέρ (Στέφανος)· τραπεζίτης ἐν ἀρχῇ, ἐκ Γενέβης, 1735-1793. Ὀπαδὸς τοῦ Μιραμπὼ καὶ δεινὸς δημοσιογράφος, ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1792. Μετὰ τὴν 10 Αὐγούστου ἐξελέγη μέλος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ. Συλληφθεὶς κατόπιν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μετὰ τῶν Γιρονδίνων ηὐτοκτόνησε.

Κλάβιος (Χριστόφορος)· σαφὸς γερμ. ἰησουίτης, ὁ ἐπονομασθεὶς Εὐκλείδης τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, 1537-1612. Ἔγραψε περὶ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου καὶ περὶ Εὐκλείδου.

Κλαβίχο (Ρουΐ Γονζαλὲς δέ-)· πρέσβυς Ἐρρίκου Γ' τῆς Καστιλλίας παρὰ τῷ Ταμερλάνῳ, γράψας «Ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου Ταμερλάνου».

Κλαβίχο Ὑ - Φαχάρδο (Δὸν Ἰωσέ) ἱσπανὸς φιλόλογος, 1730—1806, μεταφράσας τὸν Βυφφών. Ἐμονομάχησε πρὸς τὸν Μπωμαρσιὲ, οὗ προσέβαλε τὴν ἀδελφήν.

Κλάγενφουρτ· πρωτ. τῆς αὐστρ. Καρινθίας, 232 χλμ. ΝΔ τῆς Βιέννης, ἐπὶ τοῦ Γκλάν· αὐτοκρατ. ἔπαυλις, ἀνδριάντες Μαρίας-Θηρεσίας καὶ Λεοπόλδου Α', ρωμαϊκὰ ἐρείπια· λύκειον, βιβλιοθήκη, ἀγρονομικὴ ἑταιρεία, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 20,000.

Κλαδᾶ· χ. τοῦ δήμου Σελλασίας τῆς Λακεδαίμονος, 2 ὥρ. ἀπὸ Ηρουλιά. Κάτ: 240.

Κλαδὲλ (Λέων)· γάλλος συγγραφεύς, 1835—1892. Τὰ ἔργα του διακρίνονται ἐπὶ πρωτοτυπίᾳ καὶ ζωηρότητι ἐκφράσεως· ἰδίᾳ δὲ τὰ περιγραφικά, ὧν ἄριστα οἱ «Γυμνόποδες» καὶ ἄ.

Κλάδνο· π. τῆς Βοημίας, 30 χλμ. ΔΒΔ τῆς Πράγας· μεγάλαι κάμινοι. Κάτ: 15,000.

Κλαδουριανά· χ. τοῦ δήμ. Σηλῃᾶς, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 40.

Κλαζομεναί· πόλ. παραθαλάσσιος τῆς Ἰωνίας μετὰ λιμένος ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ· σήμερον καλεῖται Βουρλά.

Κλαία· Νύμφη τις ἔχουσα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίου ὄρους τῆς Λακεδαίμονος.

Κλαϊγι - Σουϊλλύ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σέν - έ - Μάρν. Κάτ: 1936.

Κλαιϊέττ (Λά)· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν - έ - Λοάρ. Κάτ: 1742.

Κλαϊϊκμανναν· πρωτ. ὁμων. σκωτ. κομητ. 40 χλμ. ΒΔ τοῦ Ἐδιμβούργου, ἐπὶ λόφου. Κάτ: 5,000. — ἡ κομητ: 129 τετρ. χλμ. Κάτ: 27,000.

Κλαϊϊρ (Ριχάρδος δέ -)· ὅρα Στρόνγκβω.

Κλαϊΐρ· προσάκτιος κομητ. τῆς ἰρλανδ. ἐπαρχ. Μύνστερ. 3,109 τετρ. χλμ. Κάτ: 150,000. Πρωτ. Ἔννις· ἀκμ. κτηνοτροφία καὶ γεωργία, γαιάνθρακες.

Κλαϊν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Βιέννας. Μῆκ: 125 χλμ.

Κλαινρίκαρδ (Οὔλρικ, κόμης καὶ εἶτα μαρκήσιος)· ἄγγλος πολιτικὸς, 1604—1657, διάθερμος ὀπαδὸς Καρόλου Α' καὶ τῶν καθολικῶν τῆς Ἰρλανδίας. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα» ἐπὶ τοῦ Ἰρλανδικοῦ ζητήματος

Κλαίπερτον (Οὔγκ)· σκῶτος περιηγητής, 1788—1827, διατρέξας τὴν κεντρικὴν Ἀφρικὴν καὶ θανὼν ἐν Σοκότῳ.

Κλαίρ· παραπότ. τοῦ ἐν Τογκίνῳ Ἐρυθροῦ ποτ.

Κλαιράκ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

μοῦ Λότ-ἐ-Γαρόννˑ ἄριστοι λευκοὶ οἶκοι, καπνά, οἰνοπνεύματα. Κάτ: 3,562.

Κλαιρβίλλ (Λ.-Φρ. Νικολά ΐ)· γάλλος δραματικὸς συγγραφεὺς 1811—1879, γράψας πλέον τῶν 300 δραμάτων, ὧν λαϊκώτατα τὰ «7 καπέλλα τοῦ Διαβόλου», «ἡ Κόρη τῆς Μαντὰμ Ἀγκώ», «Οἱ κώδωνες τῆς Κερατοπόλεως» κλπ.

Κλαιρβῶ· ἀρχ. ἀββατεία τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὤμπ, ἱδρυθεῖσα τὸ 1115 ὑπὸ Ἁγ-Βερνάρδου

Κλαιρβῶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα. Κάτ: 914.

Κλαιρέττοι ἢ Βερναρδῖνοι· ὄρα Σιτῶ.

Κλαίρη (Ἁγία)· γαλλὶς ἡγουμένη παρθένος, 1194—1253, ἱδρύσασα τὸ μοναχικὸν τάγμα τῶν Κλαιριστῶν, ἐν ᾧ αἱ μοναχαὶ ἀφωσιοῦντο εἰς αὐστηρότατον βίον. Τὸν ΙΗ' αἰῶνα τὸ τάγμα ἐν Ἰταλίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ ἠρίθμει 900 μονάς. Ἑορτὴ τὴν 12 Αὐγούστου(ν).

Κλαιριστοί· ὄρα Κλαίρη (Ἁγία).

Κλαΐρκε (Σαμουήλ)· ἄγγλος θεολόγος, 1675—1729, μαθητὴς τοῦ Φενελών, γράψας ἔξοχον ἔργον περὶ τῆς «Ὑπάρξεως Θεοῦ».

Κλαΐρκε (Ἰακ-Γουλιέλμος)· δοὺξ τοῦ Φέλτρ, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1765—1818, ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ρήνου τὸ 1793, ματαιώσας τὴν ἀπόβασιν τῶν Ἄγγλων ἐν Βαλχερὲν τὸ 1809. Ἐπὶ Βουρβώνων ἐγένετο ὑπουργὸς τοῦ πολέμου.

Κλαίρμοντ· πύργωμα τῆς ἀγγλ. κομητ. Σούρρεϋ, 20 χλμ. Ν τοῦ Λονδίνου, ἔνθα ἀπέθαν. ὁ Λουδοβ-Φίλιππος (14)26 Αὐγούστου 1850).

Κλαιρῶ (Ἀλέξιος-Κλαύδιος)· παρισινὸς γεωμέτρης, 1713-1765, δωδεκαέτὴς μόλις ὑποβαλὼν εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν περισπούδαστα ὑπομνήματα, 18ὴς δὲ γενόμενος μέλος τῆς Ἐπιστημ. Ἀκαδημείας. Κατέλιπεν ἄριστα ἔργα καὶ μαθητὰς περιφανεῖς ἐν τῇ μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ

Κλαιρών (Κλαίρη-Ἰωσὴφ Λερὶς Δὲ-Λατούδ, Δνὶς-)· περίφημος γαλλὶς ἠθοποιὸς, 1723—1803, διαπρέψασα κυρίως ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. Κατέλιπε πολύτιμα «Ἀπομνημονεύματα».

Κλαΐϋ (Ἕρρικος)· ἀμερικανὸς πολιτικὸς, 1777-1852, γερουσιαστὴς τὸ 1806, καὶ πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Διεκρίθη διὰ τὸ ἄκρως συμβιβαστικόν του πνεῦμα.

Κλάμ· εὐγενὴς αὐστριακὸς οἶκος διαιρούμενος εἰς 2 κλάδους: Κλὰμ-Μαρτίνιτζ καὶ Κλάμ-Γκάλλας. Διαπρεπέστερα μέλη: Γαβριὴλ, 1792-1840, διαπρέψας ὡς ὑπασπιστὴς τοῦ Σχβάρτζενβεργ, καὶ ὁ Ἐδουάρδος 1805-1891, διαπρέψας ἐν Λομβαρδίᾳ ὑπὸ τὸν Ραδέτζκι.

Κλαμάρ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σηκουάνα, 8 χλμ. ΝΔ τῶν Παρισίων· ἀσβεστοποιεῖα, ἐπαύλεις. Κάτ: 5,491.

Κλαμεσύ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ Γαλλ νομοῦ Νιέβρ· κολλέγιον, ἐμπόρ. ξυλείας καὶ ἀνθράκων. Πατρὶς τοῦ Ι.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Δυβάλ, καὶ τῶν Δυπέν. Κάτ: 5,318.

Κλάμοργαν· κομητεία τῆς Οὐαλλίας ἐπὶ τοῦ Βριστολίου πορθμοῦ. 2215 τετρ. χλμ. Κάτ: 420,000· πρωτ: Κ ά ρ δ ι φ.

Κλὰν (**Κλάϊν**)· λέξις γαελικὴ σημαίνουσα «οἰκογένεια» δηλοῦσα δ' ἄλλοτε τὰς φατρίας (π α τ ρ ι ὰ ς) τῆς Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας.

Κλάνις· εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως.

Κλάνις· ποτ. τοῦ Λατίου, ὁ πρότερον Λεῖρις (Καριγλιάνο).

Κλάνις· ἕτερος ποτ. τῆς Τυρρηνίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν (Σιάνο).

Κλάουσεργ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· καρτεσιανὸς γερμ. φιλόσοφος, 1622—1665, καταλιπὼν δοκιμώτατα ἔργα.

Κλάουσεβιτζ (Κ ά ρ ο λ ο ς δέ-)· πρῶσσος στρατηγός, 1781-1831, γράψας ἄριστα στρατιωτικὰ ἔργα.

Κλάουσενδουργ· ὅρα Κ ο λ ό ν τ ζ β α ρ.

Κλάουσθαλ· πρωτ. τοῦ νομοῦ Ὄβερ-Χάρτζ τοῦ πρωσ. Ἀννοβέρου. Πλούσιαι δενδροστοιχίαι, νομισματοκοπεῖον, μεταλλουργικὴ σχολή, χυτήρια, πλούσια ἀργυρωρυχεῖα (Δωροθέας, Καρολίνας, Νέας-Βενεδίκτης κλπ.). Κάτ: 9,000.

Κλαπατσοῦνα· χ. τοῦ δήμου Κερπινῆς τῶν Καλαβρύτων. Κάτοικοι 574.

Κλαπαρὲδ (Μιχαήλ, κ ό μ η ς)· γάλλος στρατηγός, 1774-1812, διακριθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ, Ρήνῳ, Ἁγ. Δομίγκῳ καὶ Γερμανίᾳ. Ὠνομάσθη κόμης ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος καὶ πατρίκιος κατὰ τὴν Παλινόρθωσιν.

Κλαπισσὸν (Ἀντ.-Λουδοβῖκος)· γάλλος συνθέτης ἐκ Νεαπόλεως, 1809-1866. Ἄριστον ἔργον του «Ἰωάννα ἡ Τρελλή».

Κλάπροθ (**Μ α ρ τ ῖ ν ο ς-Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς**)· γερμ. χημικός, 1743—1817, καθηγ. ἐν Βερολίνῳ, πολύτιμα ἐφεύρων μέσα ἀναλύσεως τῶν μετάλλων· εἰς αὐτὸν ὀφείλεται καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ο ὐ ρ α ν ί ο υ, τοῦ τ ι τ α ν ί ο υ καὶ τοῦ ζ ι ρ κ ο ν ί ο υ· ἔγραψε «Λεξικὸν Χημείας» καὶ ἄ.

Κλάπροθ (Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1783-1835, διαπρεπὴς ἀσιανολόγος, ταξειδεύσας εἰς Κίναν τὸ 1805 μετὰ τῆς ρωσ. πρεσβείας καὶ ἐξερευνήσας τὸν Καύκασον. Ἔγραψε «Ταξινόμησιν τῶν ἀσιατ. λαῶν κατὰ γλώσσας», «Μανδσχουρικὴν Χριστομάθειαν» καὶ ἄ.

Κλαράκ (Κ ά ρ ο λ ο ς - Ὄ θ ω ν - Φ ρ ε ι δ. - Ἰ. - Β., κ ό μ η ς δέ -)· γάλλος ἀρχαιολόγος, 1778 - 1847, ὁ διευθύνας τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Πομπηίας. Κατέλιπεν ἄριστα ἔργα.

Κλαράνς· κώμη τῆς ἑλβετ. τοπαρχ. Βώδ ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Γενέβης. Τάφος τοῦ Βινέ, θαυμάσιαι τοποθεσίαι, μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις

Κλαρέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ. Κάτ: 644.

Κλάρενδον· χ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Οὐάϊλτς· βασιλ. ἄλσος, ἐρείπ. ἀνακτόρων ποτὲ διαμονῆς τῶν βασιλέων.

Κλάρενδων (Γ ε ώ ρ γ - Ο ὐ ὶ λ λ ι α μ - Φ ρ ε ι δ ε ρ. Β ί λ λ ι ε ρ ς

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

βαρῶνος Χάιδ, λόρδος)· ἄγγλος πολιτικὸς καὶ πατρίκιος, 1800 - 1870, διακριθεὶς ὡς διπλωμάτης, εἶτα δὲ ὡς μυστικοσύμβουλος. ὑπουργὸς καὶ διοικητὴς Ἰρλανδίας.

κλάρενδων (Ἔδουαρδ Χάιδ, κόμης δέ-)· ἄγγλος ἱστορικὸς καὶ μεγιστάν, 1608 - 1674, καγκελλάριος καὶ μυστικοσύμβουλος Καρόλου Α', ἀρχικαγκελλάριος ἐπὶ Καρόλου Β' καὶ πατρίκιος, ἀποκτήσας ἰσχυροὺς ἐχθροὺς καὶ στερηθεὶς ὅλων του τῶν ἀξιωμάτων. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Ἀνταρσίας».

κλαρέντζα (Κλαρεντία) ἢ **κλαράνς**· ἡ κοινῶς Γλαρέντζα (βλ.λ.)· χ. τῆς Ἠλείας, 10 χλμ. ΒΔ τῆς Γαστούνης. Δουκᾶτον συσταθὲν τὸν ΙΓ' αἰῶνα διὰ τὸν οἶκον Αἰνῶ, μεταβιβασθὲν δὲ λόγῳ συμμαχίας εἰς τὸν Λιονέλ, τὸν υἱὸν Ἐδουάρδου τοῦ Γ' καὶ γενάρχην τῶν «δουκῶν τῆς Γλαρέντζας». Κατόπιν περιῆλθεν εἰς τοὺς Βενετούς.

κλάρος· π. μικρὰ τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Κολοφῶνα, ἐν ᾗ εὑρίσκετο ἱερὸν ἄλσος μετὰ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος κτισθέντος ὑπὸ τῆς Μαντοῦς, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου ἔνθα ἐδίδοντο χρησμοὶ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων τοῦ θεοῦ, ὅστις διὰ τοῦτο ἐλέγετο Κλάριος Ἀπόλλων.

κλαρύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Κάτ: 2528.

κλασσίδιον· ἀρχ. π. τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας (Καστεζίο).

κλαττάου· καὶ τσεχιστὶ **κλατόβυ**· πρωτ. νομοῦ τῆς Βοημίας· γυμνάσιον Βενεδικτίνων, μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ: 10,000.—Ὁ νομὸς 73,000 κατ.

κλαυδία ἡ γαλλική· 1499—1524, θυγ. Λουδοβ. ΙΒ' καὶ Ἄννης τῆς Βρεττανικῆς, σύζυγος Φραγκίσκου τοῦ Α'.

κλαυδιανός· λατῖνος ποιητὴς Ἀλεξανδρεὺς τὴν πατρίδα.

κλαυδιανός· ἕτερος ποιητὴς ἑλληνικῶν ἐπιγραμμάτων ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

κλαυδιόπολις· π. μεσόγ. τῆς Βιθυνίας, ἡ ἄλλως Βιθύνιον.

κλαυδιόπολις· ἀρχ. π. τῆς Ἰσαυρίας ἢ τῆς Καππαδοκίας.

κλαύδιος (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Βεζανσὼν τὸν Ζ' αἰῶνα. Ἑορτὴ τὴν 6 Ἰουνίου (ν).

κλαύδιος (Α' Τιβέριος Δροῦσος) —Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης γεννηθεὶς τῷ 9 π.Χ. Ἀπαιτήσει τῆς συζύγου του Μεσσαλίνας, ἥτις τὸν διεγήνυθυνε κατὰ τὸ δοκοῦν, ἐφόνευσε 35 γερουσιαστὰς καὶ πλείστους ἄλλους. Ἔπειτα ἔλαβε δευτέραν γυναῖκα τὴν ἀνεψιάν του Ἀγριππίναν, ἥτις τὸν κατέστησε ἔτι χείρονα· ἀπεκλήρωσε δὲ τὸν υἱόντου Βρεττανικὸν καὶ ὥρισε διάδοχόν του τὸν Νέρωνα. Ἀπέθανε τῷ 54 μ.Χ. (2ον Αὐρήλιος).—Αὐτοκράτωρ καὶ αὐτὸς τῆς Ρώμης γεννηθεὶς τὸ 212 π.Χ. Νικήσας τοὺς Ἀλαμανούς, ἐπωνομάσθη Γερμανικός, καταδιώξας δὲ καὶ τοὺς Γότθους μέχρι τοῦ Αἵμου ἔλαβε τὸ ὄνομα Γοτθικός· ἀλλ' ἐκεῖ προσβληθεὶς ἀπὸ ἐπιδημίαν τινὰ ἀπέθανε.

κλαύδιος (Ἄππιος)· εἷς τῶν ἐν Ρώμῃ Δεκάρχων· αἰχ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μαλωτήσας τὴν Βιργινίαν ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ ἐξεγερθέντος λαοῦ καὶ ηὐτοκτόνησε.

Κλαύδιος-Καῖκος (Ἄππιος)· ρωμαῖος Κήνσωρ τὸ 312 π. Χ. ὁ κατασκευάσας τὴν Ἀππίαν ὁδὸν καὶ τὸ πρῶτον ἐν Ρώμῃ ὑδραγωγεῖον.

Κλαύδιος - Πούλχερ (Πούβλιος)· ρωμαῖος ὕπατος τὸ 249 π. Χ., ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τοῦ Δρεπάνου· ἡ ἥττά του ἀπεδόθη εἰς ἀπιστίαν, διότι ὅταν, πρὸ τῆς ναυμαχίας, τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι αἱ ἱεραὶ ὄρνιθες δὲν ἔτρωγον· «Ἂς πίουν λοιπόν», ἀπεκρίθη καὶ τὰς ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Κλαύδιος (Ἰωάννης)· 1619—1687, περίφημος γάλλος προτεστάντης ἱεράρχης, σφοδρὸς ἀντίπαλος τοῦ Βοσσουέ, τοῦ Νικόλ καὶ τοῦ Ἀριώλ.

Κλαύδιος-Βερνάρδος· διαπρεπὴς γάλλος φυσιολόγος, 1813—1878, μέλος τῆς Γαλ. Ἀκαδημείας καὶ γερουσιαστὴς ἐπὶ δευτέρας αὐτοκρατορίας, εἰς ὃν ὀφείλει πολυτίμους ἀνακαλύψεις ἡ ἐπιστήμη.

Κλαύδιος (Ματθίας)· γερμ. ποιητής, 1740—1815, οὗ τὰ ποιήματα ἐγένοντο λαϊκώτατα.

Κλαύδιος-Ἅγιος· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλ. νομοῦ Σιαράντ. Κάτ: 1915.

Κλαύδιος-Ἅγιος· πρωτ.ἐπαρχ. τοῦ γαλ. νομοῦ Ἰούρα· ἄριστα ξυλογλυφεῖα καὶ λεπτουργεῖα. Κάτ. 8.218.

Κλαῦδος· ἢ ἄλλως Γαῦδος· νῆσος μικρὰ νοτίως τῆς Κρήτης· ὄρα Γαῦδος καὶ Γαῦλος.

Κλαυσεῖον· χ. τοῦ δήμ. Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρπενῆσι. Κάτ: 339.

Κλαύσιος (Ν)· διαπρεπὴς γερμ. φυσικός, 1822-1888, καταγίνας κυρίως εἰς τὴν ὀπτικὴν καὶ τὴν ἐλαστικότητα τῶν σωμάτων, γράψας δὲ ἄριστον ἔργον περὶ «Θερμότητος».

Κλέανδρος· Λακεδαιμόνιος στρατηγός, ἁρμοστὴς τοῦ Βυζαντίου τῷ 400 π. Χ.

Κλέανδρος· Ἕλλην στρατηγός, υἱὸς τοῦ Πολεμοκράτους, τοποτηρητὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐθανατώθη τῷ 325 πρὸ Χ.

Κλέανδρος· τύραν. τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, φονευθεὶς τὸ 498 π. Χ. ὑπό τινος ἐγχωρίου ὀνόματι Σαβύλλου.

Κλέανδρος· Λίγινήτης, υἱὸς τοῦ Τελεσάρχου Ἰσθμιονίκης, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Κλέανδρος· ἀρχιτέκτων ἱδρύσας ἐν Ρώμῃ λουτρά τινα διὰ τὸν αὐτοκράτορα Κωμώδον.

Κλέανδρος· εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορος Κομμόδου, Φρύγιος τὴν καταγωγήν, ἀνελθὼν εἰς μεγάλα ἀξιώματα. Ἐφονεύθη ἐν τινι λαϊκῇ στάσει.

Κλεάνθης· υἱὸς τοῦ Φανίου ἐκ τῆς ἐν Λυκίᾳ πόλεως Ἄσσου, φιλόσοφος Στωικός, ὁ ἐπικληθεὶς Φρεάντλης, ἀπέθανε τὸ 225 π. Χ.

Κλεάρετος· λοχαγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος, φονευθεὶς περὶ τὴν Κερασοῦντα.

Κλεαρίδας Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, νικήσας

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μετὰ τοῦ Βρασίδου τοὺς Ἀθηναίους ὑπὸ τὸν Κλέωνα τὸ 422 π. Χ.

Κλέαρχος· Λακεδαιμόνιος υἱὸς τοῦ Ραμφίου στρατηγὸς τῶν μετὰ τοῦ Κύρου τοῦ νειωτέρου Ἑλλήνων, συλληφθεὶς μετὰ τὴν ἐν Κουνάξοις μάχην δολίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους καὶ ἀποκεφαλισθείς.

Κλέαρχος· τύραν. τῆς ἐν Θράκῃ Ἡρακλείας φονευθεὶς τῷ 353 π. Χ. ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετὰ δωδεκαετῆ ἀπάνθρωπον ἐξουσίαν

Κλέαρχος· ἕτερος τύραν. τῆς αὐτῆς πόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου περὶ τὸ 287 π. Χ.

Κλέαρχος· Ἕλλην χαλκογλύπτης ἐν Ρηγίῳ τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Κορινθίου Εὐχείρου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μύρωνος καὶ τοῦ Πολυκλείτου.

Κλέβαι· π. ἀρχ. τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας, οὐ μακρὰν τοῦ Ρήνου μεθ' οὗ συνδέεται διὰ διώρυχος, περιώνυμος εἰς τὰς λαϊκὰς παραδόσεις· θαυμάσιος Πύργος τοῦ Κύκνου καὶ ἄ. Κάτ. 11,000.

Κλέβελαντ· π. τῆς Ὀχάϊο εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς λίμνης Ἔρης μὲ 300,000 ἐξ ὧν 27,000 Γερμανοί, μέγα ἐμπόριον, πηγὰς πετρελαίου, λαμπρὰ σχολεῖα μὲ 10,000 μαθητάς, βιβλιοθήκην μὲ 24,000 τόμους, ὡρίστας ἐπιστημονικὰς σχολάς, 125 ἐκκλησίας, μηχανουργεῖα κτλ.

Κλέβερ (Ι.—Β)· γάλλος στρατηγός, υἱὸς κτίστου. 1753—1800. Διεκρίθη ἐν ἀρχῇ κατατῶν Βανδαίων, ἀλλ' ἐξωρίσθη ἕνεκα τῆς αὐστηρότητος ἣν ἔδειξε πρὸς τοὺς ἡττημένους. Κατόπιν ἐκυρίευσε τὴν Μαϊστριχτ, διέβη τὸν Ρῆνον καὶ ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως τοὺς Γερμανούς. Βραδύτερον διέπρεψεν ἐν Αἰγύπτῳ ὅπου καὶ ἀντικατέστησε τὸν εἰς Γαλλίαν ἐπανελθόντα Βοναπάρτην. Εἶχε δὲ ὑποτάξει σχεδὸν ὅλην τὴν Αἴγυπτον ὅτε ἐδολοφονήθη ἐν Καίρῳ ὑπό τινος Τούρκου φανατικοῦ.

Κλεγερέκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 3,617.

Κλέεβεργ· κώμη τοῦ Κάτω Ρήνου· πύργος ὅπου ἡ κοιτὶς τῶν βασιλέων τῆς Σουηδίας. Κάτ: 850.

Κλεζενζέ (1814 - 1884)· γάλλος γλύπτης, οὗ ἄριστον ἔργον ὁ ἀνδριὰς τοῦ Μασσά.

Κλειγένης· πολίτης τῆς Ἀκάνθου πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην τὸ 382 π. Χ. ἵνα ζητήσῃ τὴν βοήθειαν αὐτῆς κατὰ τῶν Ὀλυνθίων.

Κλεῖδες· δύο ἢ τέσσαρα νησίδια ἀντικρὺ τῶν βορειανατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου.

Κλειδέτη· χ. τοῦ δήμ. Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χλεμπωτσάρι. Κάτ. 259.

Κλειδημίδης· Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους ἢ ὑποκριτὴς τῶν δραμάτων του.

Κλείδημος· ἀρχαῖος Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου.

Κλειδίκη· μήτηρ τοῦ Πινδάρου.

Κλείδικος· Ἀθηναῖος ἔργων υἱὸς τοῦ Λίσιμιδου.

Κλεινδιά· χ. τοῦ δήμου Λαμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πείας τῆς Ἠλείας, 3 ὥρ. ἀπὸ Δίβρης Κάτ: 242.

Κλεινίας· Ἀθηναῖος υἱὸς Ἀλκιβιάδου καὶ πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου.

Κλεινίας· Πυθαγόρειος Ταραντῖνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος.

Κλεινοβός· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Χαλκίδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ τῆς Καλαμπάκας ἧς ἀπέχει 4 ὥρ. ὡς καὶ ἀπὸ τῆς θερινῆς πρωτ. Κρανιᾶς. Κάτ: 980.

Κλεινόμαχος· εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων κατὰ τὸ ΙΒ' ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Κλεινόμαχος· φιλόσοφος ἐκ Θουρίου ἀκμάσας περὶ τὸ 330 π. Χ.

Κλεϊππίδης· υἱὸς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων.

Κλεΐς· μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ.

Κλεΐς· μήτηρ τῆς Λεσβίας ποιητρίας Σαπφοῦς.

Κλεισθένης· υἱὸς τοῦ Ἀριστωνύμου ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ὀρθαγόρου, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ τύραννος τῆς Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος.

Κλεισθένης· υἱὸς τοῦ Σιβυρτίου, συχνάκις διακωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Κρατίνου διὰ τὴν φαυλότητα τῶν ἠθῶν του.

Κλεισθίκη· μία τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.

Κλεισιθήρα· κόρη τοῦ Ἰδομενέως βασιλέως τῆς Κρήτης.

Κλείσματα· χ. τοῦ δήμου ἄνω Διβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 120.

Κλεισοῦρα· χ. τοῦ δήμου Αἰπείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 119.

Κλεισοῦρα· κωμόπ. τῆς ΒΔ Ἠπείρου, δεσπόζουσα διόδου τῆς Βοϊούσης πρὸς τὴν Ἀλβανίαν. Στρατιωτικὴ κλεὶς ἐπιχειρήσεων μεταξὺ Ἀλβανίας, Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. Κάτ: 2,000.

Κλειστός· χ. τοῦ δήμ. Κτημενίων τῆς Εὐρυτανίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Φουρνᾶ Κάτ: 1009.

Κλειστῶν - Μονή «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» ἐν τῷ δήμῳ Φυλῆς τῶν Ἀθηνῶν, 3 1/2 ὥρ. ἀπὸ Καλύβια Χασιᾶς Κάτ. 10.

Κλείτη· μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτον.

Κλείτη· κόρ. τοῦ Μέροπος καὶ σύζυγος τοῦ Κυζίκου, ἀπαγχονισθεῖσα μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κλειταγόρα· ποιήτρια ἐκ Θεσσαλίας, θυγ. Λακεδαίμονος ἢ Λέσβου ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν.

Κλείταρχος· τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Κλειταρχος· υἱὸς τοῦ ἱστορικοῦ Δείνωνος, ἱστορικὸς καὶ οὗτος.

Κλειτόμαχος· Θηβαῖος ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους.

Κλειτόμαχος· περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 125 π. Χ. Ἀντικατέστησε θανόντα τὸν διδάσκαλόν του ἐν τῇ διευθύνσει τῆς Ἀκαδημείας ἀπὸ 140—128 π. Χ.

Κλειτόμαχος· πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Δημοσθένους.

Κλειτορίας-δῆμος τῶν **Κελε-**

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

βρύτων, Νομ. Ἀχαΐας. Πρωτ. Μαζέϊκα. Ἄλλα χ: Βάλτος, Μάζι, Ἅγ. Νικόλαος, Ἀρμπουνα, Βρώσθαινα, Κάνη, Καρνέση, Καστέλλι, Καστριά, Κλείτωρ, Μοστίτζι, Παληοκατοῦνα, Πλανηντέρου, Τουρλάδα. Κάτ: 4,963.

Κλείτορος-δῆμος τῆς Γορτυνίας, Νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Βαλτεσινίκο. Ἄλλα χ. Ἀγρίδι, Γλανιτζιά, Γλόγοβα, Καρνέση, Κερπινή, Τοπόριστα. Κάτ: 5,195.

Κλεῖτος· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλείτης.

Κλεῖτος· εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Πεισάνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.

Κλεῖτος· υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἁρπαγεὶς διὰ τὸ κάλλος του ὑπὸ τῆς Ἠοῦς.

Κλεῖτος· ὁ ἐπονομαζόμενος Μέλας, περιώνυμος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν ὥρᾳ μέθης.

Κλεῖτος· ἕτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπονομαζόμενος Λευκὸς πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Μακεδονίαν μετὰ τῶν ἀπομάχων.

Κλειτοφῶν· Ῥόδιος συγγραφεὺς ἀγνώστου ἐποχῆς, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου.

Κλειτσᾶς (Δημήτριος)· Ἕλλην ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ φονευθεὶς κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 εἰς Κριτῆρι τοῦ Τυρνάβου (11 Ἀπριλίου), κηδευθεὶς δὲ ἄνευ ἱερέως ἕνεκα τοῦ ἐπικρατήσαντος πανικοῦ ἐν Λαρίσῃ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Ἀπριλίου. Ὁ Κ. ἦτο νεαρώτατος ἔτι, ἐπεδείξατο δὲ κατὰ τὸν πόλεμον παραδειγματικὴν αὐταπάρνησιν.

Κλειτσοβο· θέσις τοῦ δήμου Ἡρακλείας τῆς Ἄρτης, 6 ὥρ. ἀπὸ Καλεντίνης.

Κλειτώ· κόρη τοῦ Ἄτλαντος.

Κλειτώ· κόρη τοῦ Εὐήνορος καὶ τῆς Λευκίππης.

Κλειτώ· μήτηρ τοῦ Εὐριπίδου.

Κλείτων· περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, συγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Κλειτώνυμος· Ἕλλην ἱστορικὸς ἀγνώστου ἐποχῆς μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου.

Κλείτωρ· υἱὸς τοῦ Ἀζᾶνος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας.

Κλείτωρ· ποτ. τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἐρυμάνθιον.

Κλείτωρ· πόλ. ἀρχ. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Κλείτωρ· χ. τοῦ δήμ. Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων, 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Μαζέϊκα περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Κλείτορος. Κάτ: 261.

Κλειώ· μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς ἱστορίας, γεννήσασα τὸν Ὑάκινθον ἐκ τοῦ Πιέρου.

Κλελία· ρωμαία ἡρωΐς, ἀναμφιβόλως μυθική, ἥτις κατὰ Τίτον Λίβιον, παραδοθεῖσα τῷ πολιορκοῦντι τὴν Ρώμην Πορσέννᾳ, ἔφυγε κολυμβήσασα διὰ τοῦ ποταμοῦ ἐν μέσῳ βροχῆς βελῶν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν. Οἱ Ρωμαῖοι τὴν προσέφεραν καὶ αὖθις, ἀλλ' ὁ πολιορκητὴς θαυμάσας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ θάρρος αὐτῆς τὴν ἀφῆκεν ἐλεύθεραν.

Κλέλλ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ εἰς ὕψος 830 μ. Κάτ: 639.

Κλεμάν, (Ἰ ω ά ν ν η ς-Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· φιλέλλην ἐκ Σιαρόννης τῆς Γαλλίας, ἀσθενήσας ἐν Ἀθήναις ἀπέθανε τὴν 2 Μαρτίου 1827. Πρώην λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ ἐν τῇ πατρίδι του. Ἦτο δεύτερος διοικητὴς τοῦ λόχου τῶν Φιλελλήνων ἐν Χαϊδαρίῳ καὶ ἐν Ἀθήναις, ἀπέθανε δὲ διαρκούσης τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκροπόλεως.

Κλεμὰν (**Κλήμης**)-Ἰ. Μ α ρ ί α-Β ε ρ ν ά ρ· κριτικὸς γάλλος, 1742-1812, διακρινόμενος διὰ τὴν ὀρθιμύτητα τῶν κρίσεών του καὶ τὸ ἀδυσώπητον τῆς ἐμμονῆς του εἰς τὰς ἰδίας ἀρχάς. Ὁ Βολταὶρ τὸν ὠνόμαζεν Ἐ ν κ λ ε μ ὰ ν (=Ἀ π η ν ῆ).

Κλεμὰν (Π έ τ ρ ο ς)· γάλλος ἱστοριογράφος, 1809—1870, γράψας «Ἱστορίαν τοῦ βίου καὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Κολβέρ» καὶ ἄ.

Κλεμὰν-Δεζόρμ· γάλλος χημικός, 1770;—1842. Καταλιπὼν πολύτιμα χημικὰ συγγράμματα.

Κλεμὰν-Δὲ-Ρὶ (Δ ο μ ί ν ι κ ο ς κ ό μ η ς)· γάλλος διοργανωτὴς τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐκπαιδεύσεως, 1750-1827.

Κλεμάνζ ἢ **Κλεμανζὶς** (Ματθ. Νικόλαος δέ -)· γάλλος συγγραφεὺς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, 1360; — 1435; Κληρικὸς ἐν ἀρχῇ καὶ γραμματεὺς τοῦ ἀντιπάπα Βενεδίκτου Γ'. Κατέλιπεν ἔργα περὶ «Σιμωνίας», «Σχίσματος» καὶ ἄ. ἔμμετρα καὶ πεζὰ λατινιστί.

Κλεμανδέ (Δ ὸ ν Κ ά ρ ο λ ό ς)· σοφὸς γάλλος βενεδεκτῖνος, 1703-1778. Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται «Ἡ τέχνη τοῦ ἐπαληθεύειν τὰς χρονολογίας», δι' ἧς καθωρίσθησαν αἱ ἐποχαὶ διαφόρων θρησκευτικῶν ἰδίᾳ γεγονότων, διαφόρως ἢ ὅπως ὑπῆρχον καθιερωμέναι ὑπὸ τῆς παραδόσεως. Κατέλιπε καὶ ἄλλα ἔργα μεγάλης ἀξίας.

Κλεμέντι (Μ ο ύ τ σ ι ο)· ἰταλὸς μουσουργὸς κλειδοκυμβαλιστής, 1752-1832. Ἐτελειοποίησε τὸ κλειδοκύμβ. καὶ διεκρίθη ἰδιαιτέρως ἐν τῇ συνθέσει σοναττῶν· κλασικαὶ ἐγένοντο καὶ αἱ συμφωνίαι του δι' ὀρχήστρας πολυοργάνους.

Κλέμπε· φιλέλλην ἐκ Στέττιν τῆς Πρωσίας· ἐφονεύθη ἐν Μεσολογγίῳ τὴν 23 Ἀπριλίου 1823 κατὰ τὴν ἀξιομνημονεύτου ἔξοδον τῶν ἡρωϊκῶν ὑπερασπιστῶν τῆς ἐνδόξου πόλεως.

Κλενὰρ ἢ **Κλάϊνχαρτς** (Ν ι κ ό λ α ο ς)· καθηγ. Βέλγος τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἑβραϊκῆς, 1495-1542. Ἔγραψε λαμπρὰν ἑλλην. γραμματικὴν καὶ περιεργοτάτας «Ἐπιστολάς».

Κλένια· (Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω) διπλοῦν χ. τοῦ δήμ. Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χιλιομόδι. Κατ: 510.

Κλενσιὰν· (Ἰ ο υ σ τ ῖ ν ο ς)· γάλλος στρατηγός, 1820-1881, διακριθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Μεξικῷ, διαφυγὼν ὅ' ἐν Μὲτζ τῆς αἰχμαλωσίας.

Κλεόβις· υἱὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τοῦ Βίτωνος.

Κλεοβουλίνη· κόρ. τοῦ Κλεοβούλου ἐκ Μύνδου, ποιήτρια.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κλεόβουλος· εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων

Κλεόβουλος· υἱὸς τοῦ Εὐαγόρου, βασιλεὺς τῆς ἐν Ρόδῳ Λίνδου, σύγχρονος τοῦ Ζήνωνος, συγκαταλεγόμενος μεταξὺ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

Κλεόβουλος· εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Κλεόδικος· υἱὸς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, πατὴρ τοῦ Ἀριστομάχου.

Κλεοδώρα· μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λίξον.

Κλεοδώρα· Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Παρνασόν.

Κλεοίτας· Ἀθηναῖος γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλέους, βοηθὸς τοῦ Φειδίου.

Κλεόκριτος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 91 ὀλυμπ.

Κλεόκριτος· κῆρυξ τῶν ἐν Ἀττικῇ μυστηρίων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς παχὺς καὶ βραδυκίνητος.

Κλεόλαος· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἔκ τινος δούλης τῆς Ὀμφάλης.

Κλεόμαντις· ὀλυμπιονίκης ἐκ Κλειτορίας κατὰ τὴν 111 ὀλυμπ.

Κλεόμαχος· τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Μαγνησίας, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Κρατίνου.

Κλεόμβροτος· Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Ἀλεξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ νικητοῦ τῶν Πλαταιῶν Παυσανίου.

Κλεόμβροτος· υἱὸς τοῦ Παυσανίου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης φονευθεὶς τὸ 371 π. Χ. εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην.

Κλεόμβροτος· ὁ νεώτερος, γαμβρὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λεωνίδα Β'.

Κλεόμβροτος· ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀμβρακίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐρρίφθη ἀφ' ὑψηλοῦ τοίχου μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Φαίδωνος.

Κλεομέδων· υἱὸς τοῦ περιφήμου Κλέωνος.

Κλεομένης υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Κλεομένης· υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Κλεομένης υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λεωνίδου περὶ τὸ 221 π. Χ.

Κλεομένης· Ρηγῖνος διθυραμβοποιὸς ὃν ψέγει ὁ Ἀριστοφάνης. Φαίνεται ὅτι ἤκμαζε κατὰ τὰ τέλη τῆς πέμπτης π. Χ. ἑκατ.

Κλεομένης· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, περίφημος ἀγαλματοποιός, ὁ ποιήσας τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων.

Κλεομήδης· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Κλεομήδης· εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων.

Κλεομήδης· Σάμιος συμμαχῶν τῷ Λυσάνδρῳ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς.

Κλεομήδης ὁ ἐξ Ἀστυπαλαίας ἀθλητής, ζῶν περὶ τὸ 490 π. Χ.

Κλεομήδης Ἕλλην ἀστρονόμος ἀμφισβητουμένης ἐποχῆς, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τὰ Σφαιρικά.

Κλεονίκη· παρθένος Βυζαντία

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φονευθεῖσα ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τοῦ Παυσανίου.

Κλεονίκη· σύζυγος τοῦ Κνώπου τυράννου τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθρῶν.

Κλεόνικος· ἐκ Ναυπάκτου τῆς Αἰτωλίας, πρόξενος τῶν Ἀχαιῶν κατὰ τὸ 217 π. Χ.

Κλεοπάτρα· κόρ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθύας, σύζυγος τοῦ Φινέως.

Κλεοπάτρα· μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα.

Κλεοπάτρα· κόρ. τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης.

Κλεοπάτρα· κόρ. τοῦ Ἴδα καὶ σύζυγος τοῦ Μελεάγρου.

Κλεοπάτρα· συζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκα.

Κλεοπάτρα· ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου.

Κλεοπάτρα· κόρ. τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἀδελφὴ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.

Κλεοπάτρα· κόρ. Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Κλεοπάτρα· κόρ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος.

Κλεοπάτρα· ἡ περιφημοτέρα πασῶν, κόρ. Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, εἶτα δὲ σύζυγος τοῦ Ἀντωνίου, μετὰ τὴν ἥτταν καὶ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ ὁποίου ἐθηλυτηριάσθη καὶ αὐτὴ διὰ νἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ νὰ ἀχθῇ εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ λοιποῦ θριάμβου.

Κλεοπατρίς· πόλ. τῆς Αἰγύπτου ἡ ἄλλως Ἀρσινόη.

Κλεόπομπος· υἱὸς τοῦ Κλεινίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Κλεοπτόλεμος· ὁ Χαλκιδεύς, οὗ τὴν θυγατέρα ὀνομαζομένην Εὔβοιαν ἔλαβε σύζυγον Ἀντίοχος ὁ Μέγας τὸ 192 π. Χ.

Κλεοσθένης· ἔφορος ἐν Σπάρτῃ κατὰ τὸ ΙΖ ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Κλεόστρατος· πρέσβυς τις τῶν Ἀργείων παρὰ Ξενοφῶντι μνημονευόμενος.

Κλεόστρατος· Τενέδιος ἀστρονόμος.

Κλεοχάρεια· μία ἐκ τῶν Ναϊάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Λέλεγος τὸν Εὐρώταν.

Κλεοχάρης· ῥήτωρ ἐκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Μυρλείας, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Κλέοχος· πατὴρ τῆς Ἀρέας ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Μίλητον.

Κλεοφῶν· περίφημος Ἀθηναῖος δημαγωγός.

Κλεοφῶν· Ἀθηναῖος τραγικὸς ποιητής.

Κλεπᾶ· χειμερ. πρωτ. τοῦ δήμου Κλεπαΐδος τῆς Αἰτωλίας, 16 ὥρ. ἀπὸ Ναυπάκτου καὶ 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς θερινῆς πρωτ. Ἀράχωβας. Κάτ: 1171.

Κλεπαΐδος-δ ῆ μ ο ς· τῆς Ναυπακτίας, Νομ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. Πρωτ. θερινὸν Ἀ ρ ά χ ω β α, χειμερινή: Κ λ ε π ᾶ. Ἄλλα χ: Ἀβώρανη, Ἅγ. Δημήτριος, Νιοχῶρι, Συνίστα, Τέρνοβα. Κάτ: 4,899.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κλέπται· ὄρα Κ λ έ φ τ α ι ς καὶ Ἀ ρ μ α τ ω λ ο ί.

Κλέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνας. Κάτ: 813.

Κλεραμβώλ ἢ **κλαιραμβῶ** (Λ ο υ δ ο β. - Ν ι κ ό λ.)· γάλλος μουσουργός, 1676—1749, διακριθεὶς ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ μουσικῇ. Ἄριστα ἔργα τοῦ εἶνε «Ὁ Ἥλιος νικητὴς τῶν νεφελῶν» καὶ ἄ.

Κλεραμβώλ (Φ ί λ ι π π ο ς-δ έ-)· κόμης Π α λ λ ο υ ῶ, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1606—1665.

Κλεραμβώλ (Ἰ ο ύ λ ι ο ς-δ έ-)· υἱὸς τοῦ προηγ., ἀββᾶς καὶ ἀκαδημαϊκός, θανὼν τὸ 1714.

Κλερβάλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Δούβ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Δούβ. Χυτήρια. Κάτ: 1,070.

Κλερμόν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλ. νομοῦ Ὀάζ. Κολλέγιον, φρενοκομεῖον. Κάτ: 5,617.

Κλερμὸν (Λουδοβ. δὲ B o u r b ὸ ν-K o n d é, κόμης δέ-)· υἱὸς Λουδοβίκ. Γ', 1709—1770. Τὸ 1754 ἐγένετο ἀκαδημαϊκὸς χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα φιλολογικὸν τίτλον, διὸ καὶ ὁριμύτατα ἐσατυρίσθη. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ στρατῷ ἀπέτυχεν· ὑπῆρξε δὲ μέγας διδάσκαλος τῶν ἐν Γαλλίᾳ Τεκτόνων.

Κλερμόν (Ροβέρτος, κ ό μ η ς)· ὃς υἱὸς Ἁγ-Λουδοβ., 1256—1318, γενόμενος ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων διὰ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς κληρονόμου αὐτῶν Βεατρίκης.

Κλερμὸν-Ἂν-Ἀργγόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μέζ· λατομεῖα, κοιτάσματα φωσφορικῆς ποτάσσης, ἄλλοτε φρ. Κάτ: 1,346.

Κλερμὸν-Ἂν-Δωφινέ· κοιτὶς τοῦ οἴκου Κλερμὸν - Τοννὲρρ ἐν τῷ γαλ. νομῷ Ἰζὲρ (ποτὲ Δελφινᾶτον).

Κλερμὸν-Δέ-Δ' Ἐρώλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἐρώλ· κολλέγιον, βυρσοδεψεῖα, ναὸς τοῦ ΙΓ'—ΙΔ' αἰῶνος. Κάτ: 5079.

Κλερμὸν-Τοννέρρ· ἀρχ. γαλλ. οἶκος ὀφείλων τὸ ὄνομά του εἰς τὰς δύο φερωνύμους κομητείας. Διαπρεπέστερα μέλη: - Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς, 1629-1701, ἐπίσκοπος καὶ ἀκαδημαϊκός· - Γ ά σ π α ρ, μαρκήσιος, καὶ δοὺξ, 1688-1781, διακριθεὶς ἐν τῷ στρατῷ καὶ γενόμενος στρατάρχης τὸ 1747. - Σ τ α ν ί σ λ α ο ς, κόμης, 1747-1792, ἀντιπρόσωπος τῶν Παρισινῶν εὐπατριδῶν τὸ 1789, διαπρέψας ἐπὶ εὐγλωττίᾳ ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει. Ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἐν τοῖς κτήμασί του. - Α ἰ μ ὲ-Μ α ρ ί α-Ἰ α σ π ὰ ρ, μαρκήσιος καὶ δοὺξ, 1780-1865, διακριθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ, ὑπασπιστὴς κατόπιν τοῦ Ἰωσὴφ Βοναπάρτου, πατρίκιος καὶ ὑπουργὸς τοῦ πολέμου τὸ 1821.

Κλερμὸν - Φερράν· τὸ ἀρχ. Ν έ μ ε τ ο ν ἢ Α ὐ γ ο υ σ τ ο ν έ μ ε τ ο ν, τὸ Clarus Mons τοῦ μεσαίωνος· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ-Δὲ-Δῶμ, ἐπὶ λοφοβούνου ὕψ. 407 μ., 420 χλμ. Ν τῶν Παρισίων. Ἐπισκοπή, πανεπιστημιακὴ Ἀκαδήμεια, σχολαὶ φιλολογική, ἰατρική, φαρμακευτική, τεχνουργική, καλλιτεχνική, πολ. λύκεια, ἐπιστημον. ἑταιρεῖαι, ἀκμαία βιομηχ. καὶ ἐμπόριον, μητρόπολ τοῦ ΙΓ'-ΙΔ' αἰῶνος, μουσεῖα, βιβλιοθήκη,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βοτιν. κῆπος, ἀγρονομικὴ σχολή, ὡρ. πλατεῖαι, ἀνδριὰς τοῦ Πασκάλ, ὡρ. κρῆναι, μεγάλοι στρατῶνες καὶ στρατιωτ. κα-αστήματα.—Ἄλλοτε πρωτ. τῶν Ἀρβέρνων. Κάτ: 50,119.

Κερδελιέ· (Κλαύδιος)· καρτεσιανὸς ἐκ Παρισίων, 1614-1684, ἐκδότης καὶ μεταφραστὴς δόκιμος.

Κλερύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ, μὲ ὡρ. ναὸν τῆς Παναγίας τοῦ Κλερύ, προσκύνημα τοῦ Λουδοβ. ΙΑ' ὅπου καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ. Κάτ: 2,745.

Κλερὺ (Ἰ.-Β.- Κανθανέ)· 1754—1809, θαλαμηπόλος Λουδοβίκου ΙΣ', συμμερισθεὶς τὴν τύχην αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ.

Κλέρφαϋτ· 1733—1798, κόμης, στρατηγὸς αὐστριακός, διαπρέψας κατὰ τὸν 7ετῆ πόλεμον. Ἐνίκησε καὶ τοὺς Τούρκους, ἠττήθη δὲ τὸ 1794 ὑπὸ τοῦ Ζορδαίν.

Κλέδουρα· χ. τοῦ δήμ. Δωρίου τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 512.

Κλέτκε (Ἔρμανν)· γερμανὸς ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος, 1813—1886. Διακρίνονται τὰ παιδικά του τραγούδια.

Κλεύας υἱὸς τοῦ Δώρου, ἀρχηγὸς τῶν Αἰολέων.

Κλεφμόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Μάρν. Κάτ: 395.

Κλέφται (Κλέπται)· ἤτοι «Λῃσταί»· ὄνομα δοθὲν ἐν Ἑλλάδι καὶ δὴ εἰς τὰ ὄρη τῆς Στερεᾶς καὶ Θεσσαλίας, εἰς τοὺς πολεμικοὺς ὀρεινοὺς, οἵτινες, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Ἀρματωλῶν (βλ.λ.), ἡνώθησαν τέλος μετ' αὐτῶν ἐναντίον τῶν Τούρκων.

Κλεψίμια· χ. τοῦ δήμ. Γαράζου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοίκ. Ρεθύμνης, (Κρήτης). Κάτ: 130.

Κλεψύδρα· πηγή τις ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν.

Κλεψύδρα· ἑτέρα ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης.

Κλέων· υἱὸς τοῦ Κλεαίνου, περιβόητος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, βυρσοδέψης τὴν τέχνην.

Κλέων· τύραν. τῆς Σικυῶνος τὸ 220 π. Χ.

Κλέων· Ἁλικαρνασσεὺς ῥήτωρ, ζῶν κατὰ τὰ τέλη τῆς πέμπτης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τετάρτης π. Χ. ἑκατ.

Κλεωναί· ἀρχ. πόλ. τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὴν Νεμέαν.

Κλεωναί· πόλ. τοῦ Ἄθωνος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον.

Κλεωναί· ἀρχ. πόλ. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ὑάμπολιν.

Κλεώνη· μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολίδος.

Κλεώνης· υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατά τινας, ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Ἀργολίδι Κλεωναί.

Κλεώνυμος· Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, ἰσθμιονίκης.

Κλεώνυμος· Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σφοδρία, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην.

Κλεώνυμος· Ἀθηναῖος, διεφθαρμένος δημαγωγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Κλεωνῶν-δῆμος· τῆς Κορινθ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θίας. Πρωτ. Χιλιομόδι. Ἄλλα χ. Κουταλᾶ, Μαζὸς, Νηοχῶρι, Ἁγιονόρι, Ἅγ. Βασίλειος, Ἅγ. Ἰωάννης, Ἀθήκια, Κλένια, Κοντόσταυλος, Ὁμερτσαούση, Στεφάνι, Μερζάκι· καὶ αἱ Μοναί: «Κοίμ. Θεοτόκου» ἢ «Φανερωμένη» καὶ «Ἁγίου Δημητρίου» ἢ «Στεφάνι». Κάτ: 4,192.

Κλῆμα· χ. τοῦ δήμου Γλώσσης τῆς Σκοπέλου.1)2 ὥρα ἀπὸ Πλατάνας Κάτ: 357

Κλῆμα· χ.τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 157.

Κλῆμα· χ. τοῦ δήμου Ὑαίας τῆς Δωρίδος. Κάτ: 319.

Κλῆμα· πρωτ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος, 17 ὥρ. ἀπὸ Λιδωρίκι. Κατ: 778.

Κλῆμα· χ. τοῦ δήμου Ἀποδούλου, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης) Κάτ: 200.

Κληματάρι· χ. τοῦ δήμου Κυμαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 128.

Κληματιά· χ. τοῦ δήμου Ἀκρολοφητῶν τῆς Κερκύρας Κάτ: 348.

Κληματοβοῦνι· χ. τῆς νήσου Μήλου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πλάκας. Κάτ: 128.

Κληματσίνα· θέσις τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Μάνης.

Κλήμης ὁ Α' (Ἅγιος)· πάπας τὸ 67 ἢ τὸ 91, θανὼν τὸ 100, μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Πιστεύεται ὅτι ἐμαρτύρησεν. Ἔγραψεν «ἐπιστολὴν πρὸς Κορινθίους», τῷ ἀποδίδονται δὲ καὶ 20 ὁμιλίαι καὶ ἄλλα συγγράμματα θεωρούμενα «ἀπόκρυφα». Ἑορτὴ τὴν 11)23 νοεμβρίου (ν).

Κλήμης ὁ Β'· Σάξων, ἐπίσκοπος Βάμβεργ, ἐκλεγεὶς πάπας τὸ 1046, θανὼν δὲ τὸ 1047.

Κλήμης ὁ Γ' (Παυλῖνος Σκολάρι)· ρωμαῖος, πάπας τὸ 1181, θανὼν τὸ 1191.

Κλήμης ὁ Γ'· ἀντιπάπας, ὁ ἄλλος λεγόμενος Γουϊβέρτος ἢ Γιβέρ.

Κλήμης ὁ Δ'· 1265 - 1268, ὁ εὐνοήσας τὸν Κάρολον δ' Ἀνζοῦ ἐν τῇ κατακτήσει τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως.

Κλήμης ὁ Ε'· (Βερνάρδος δὲ Γκόθ)· 1305-1314, ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς Φίλιππον τὸν Ὡραῖον, ὁ ἱδρύσας τὴν ἐπιτροπικὴν ἕδραν τοῦ Ἀβινιών.

Κλήμης ὁ ΣΤ'· (Πέτρος Ροζέ)· γάλλος, πάπας τὸ 1342 θανὼν τὸ 1352. Διέτριβεν ἐν Ἀβινιὼν καὶ ἦλθεν εἰς δεινὰς ῥήξεις πρὸς Ἐδουάρδον Γ' βασιλέα τῆς Ἀγγλίας.

Κλήμης ὁ Ζ'· 1523-1534, ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Μεδίκων.

Κλήμης ὁ Ζ'· ἀντιπάπας ὅρα Ροβέρτος ὁ ἐκ Γενεύης.

Κλήμης ὁ Η'· 1592 - 1605, (Ἱππόλυτος Ἀλδοβρανδίνι), ὁ ἐπαναγαγὼν μέγαν ἀριθμὸν αἱρετικῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπαλλάξας τοῦ ἀφορισμοῦ τὸν βασιλ. τῆς Γαλλίας Ἑρρῖκον Δ'.

Κλήμης ὁ Η'· ἀντιπάπας ὅρα Μυνὸζ (Ζίλλ).

Κλήμης ὁ Θ' (Ἰούλιος Ροσπιγλιόζι)· Τοσκανός, πάπας τὸ 1667, θανὼν τὸ 1669, κυβερνήσας δὲ σωφρόνως τὴν Ἐκκλησίαν καὶ παρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κευάσας βοήθειαν τοῖς Βενετοῖς κατὰ τῶν Τούρκων διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν χριστιανῶν ἡγεμόνων.

Κλήμης ὁ Γ'· (Αἰμίλιος Ἀλτιέρι)· πάπας ὀγδοηκοντούτης ἤδη τὸ 1670, θανὼν τὸ 1676. Τὴν διοίκησιν ἀνέθετο τῷ καρδιναλίῳ Ἀντωνίῳ Παλούτζῃ.

Κλήμης ὁ ΙΑ'· 1700—1721, φίλος Λουδοβ. ΙΔ' καὶ δεινὸς ἀντίπαλος Βίκτωρος Ἀμεδαίου, βασιλέως τῆς Σικελίας. Ὁ καταδικάσας 101 προτάσεις τοῦ Π. Κεσνὲλ διὰ τοῦ περιωνύμου «Unigenitus» τοῦ 1713.

Κλήμης ὁ ΙΒ' (Λαυρέντιος Κορσίνη)· γεννηθεὶς τὸ 1652, πάπας τὸ 1730. θανὼν τὸ 1740· ἐκυβέρνησε μετὰ αὐστηρότητος ἀλλὰ καὶ σωφρόνως τὴν ἐκκλησίαν.

Κλήμης ὁ ΙΓ' (Κάρολος Ρεντζόνικο)· βενετός, πάπας τὸ 1758, θανὼν τὸ 1769. Ὑπεστήριξε ματαίως τοὺς Ἰησουίτας ἐκβληθέντας ἔκ τε Γαλλίας, Ἱσπανίας, Πορτογαλίας καὶ Νεαπόλεως.

Κλήμης ὁ ΙΔ' (Λαυρέντιος Γαννανέλλι)· 1769—1774, φραγκισκανός, συμβιβαστικώτατος χαρακτήρ. Ἀπέθανε δηλητηριασθείς, ὡς λέγεται.

Κλήμης (**Κλεμάν**) - Ἰάκωβος· μοναχὸς ἐκ Σερβόνν τῆς Γαλλίας, ὁ δολοφονήσας Ἔρρῖκον τὸν Γ' τὸ 1579. Κατεσφάγη ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ἐγκλήματος.

Κλήμης (**Κλεμάν**)· — Δόνφραγχίσκος· σοφὸς βενεδικτῖνος 1714 - 1793, ὁ συνεχίσας τὴν «Φιλολογικὴν Ἱστορίαν τῆς Γαλλίας», γράψας δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα δοκιμώτατα ἔργα.

Κλήμης Φλάβιος· φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς χριστιανὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, πρώην ἐθνικός, ἀποθανὼν περὶ τὸ 217 π. Χ.

Κλησπίδανα· πόλ. τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας πρὸς τὰ ἀνατολικὰ ὅρια τῆς σημερινῆς Γαλικίας.

Κλησίδι· χ. τοῦ δήμου Καρυδίου, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 50.

Κλησίδι· χ. τοῦ δήμ. Μέρωνος, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, Διοικ Ρεθύμνης, (Κρήτης), Κάτ: 100.

Κλήτα· μία τῶν Χαρίτων, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Ἀμύκλαις.

Κλιάζμα· ποτ. τῆς εὐρωπ. Ρωσίας, καταρρέων τῶν λοφοβούνων τῆς Μύσχας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ὄκα. Μῆκ: 570 χλμ., ἐλάχιστα πλωτός.

Κλιδάνου - Μονή «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», ἐν τῷ δήμῳ Κονιστρίων τῆς Εὐβοίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Κονίστραις, καὶ 1)2 ὥρ. ἀπὸ ταύτης Μετόχι τῆς αὐτῆς Μονῆς «Σπηλιᾶς». Κάτ: 12.

Κλῖμαξ (Ἅγιος Ἰωάννης)· ἀσκητικὸς συγγραφεὺς ἐκ Παλαιστίνης τοῦ Ϛ' πρὸς τὸν Ζ' αἰῶνα, ζήσας ἐπὶ 59 ἔτη εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ Σινᾶ. Μαθητὴς Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Ἐκ τῶν ἔργων του περίφημος εἶνε ἡ «Κλῖμαξ» τοῦ οὐρανοῦ.

Κλῖμαξ· ὄρος τῆς Λυκίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται πρὸς δυσμὰς ὁ Ταῦρος.

Κλῖμαξ· ὄρος τῆς Κοίλης Συρίας, βορείως τῆς Τύρου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κλῖμαξ· ὄρος μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἀργολίδος.

Κλιμέντι· πρωτ. τοῦ δήμου Πελλήνης τῆς Κορινθίας, 8 ὥρ. ἀπὸ Κορίνθου. Κάτ: 739.

Κλίνγενθαλ· κώμη τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης ἐπὶ τοῦ Ἔχν, ὁπλοποιεῖα κλπ. Κάτ: 550.

Κλίνγερ (Φρειδερ-Μαξιμιλιανὸς δέ-)· γερμ. ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος, 1752—1831, γράψας ἄριστα δράματα καὶ φιλοσοφικὰ μυθιστορήματα καὶ ἄ. ἀφήσαντα ἐποχὴν ἔν τε Γερμανίᾳ καὶ Ρωσίᾳ ὅπου ἐπίσης εἰργάσθη.

Κλίντων (Ἔρρικος Φάϊνς). Ἄγγλος χρονογράφος, 1781-1853, καθηγητὴς ἐν Ὄξφορδ καὶ εἶτα βουλευτής. Ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων «Ἐπιτομὴν τῆς πολιτικῆς καὶ φιλολογικῆς χρονολογίας τῆς Ἑλλάδος μέχρι τοῦ αἰῶνος τοῦ Αὐγούστου».

Κλίντων· (Σὲρ-Ἔνρυ)· Ἄγγλος στρατηγὸς διαπρέψας ἐν Ἀμερικῇ. Ἀπέθανε τὸ 1795.

Κλίντων (Γεώργιος)· ἀντιπρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτ. 1739—1812, θεινὸς πολέμιος τῶν Ἀγγλικῶν βλέψεων ἐπὶ 30 ἔτη ἐργασθεὶς διὰ τὴν ἐσωτερικὴν διοργάνωσιν τοῦ κράτους.

Κλισὶ-Λὰ-Γκαρέννν· προάστειον τῶν Παρισίων ἐντὸς τοῦ ὀχυροῦ αὐτῶν περιβόλου, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα· ἀκμ. βιομηχ. ἀρχ. ἀνάκτορον τῶν Μεροβιγκίων. Κάτ: 30,698.

Κλίσσα γερμανιστὶ **Κλοὺτζ**· δηλ. Κλεὶς, φρ. τῆς Αὐστρ. Δαλματίας 12 χλμ. ΒΑ τοῦ Σπαλάτο. Κάτ: 1,400.

Κλισσόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Κάτω Λείγηρ, θαυμάσιαι φυτεῖαι. Κάτ: 2,716.

Κλίτερνα· π. τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτώᾳ Ἰταλίᾳ.

Κλισσὸν (Ὀλιβὲ-Δέ)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας υἱὸς τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἐπὶ συνωμοσίᾳ. Ὀλιβιὲ Γ' δὲ Κλισσόν, 1336—1407, διακριθεὶς κατὰ τῶν Ἄγγλων ἐν Γουϋέννῃ.

Κλίφτον· προάστειον τοῦ Βρίστολ (Ἀγγλία) ἐπὶ γραφικωτάτης θέσεως παρὰ τὸν Ἄβον· θερμὰ ὕδατα, ἐπισκοπή, ὡραῖαι ἐπαύλεις. Κάτ: 25,000.

Κλίφφορδ (Γεώργιος)· Ὀλλανδὸς νομοδιδάσκαλος, μεγίστην ἀποκτήσας φήμην ὡς βοτανικός.

Κλίφφορδ (Γεώργιος)· κόμης τοῦ Κούμβερλανδ, 1558—1605, εἷς τῶν εὐνοουμένων τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ.

Κλίφφορδ (Θωμᾶς)· 1630—1673, ὑπουργὸς ἐπὶ Καρόλου Β'.

Κλοάγχ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Ἔρ-έ-Λοάρ. Κάτ. 2,378.

Κλόβις· 465 - 511, υἱὸς Χιλπερίκου· βασιλεὺς τῶν Φράγκων τὸ 481· ἐνίκησε τοὺς Γερμανούς, τοὺς Βουργουνδοὺς καὶ τοὺς Βισιγότθους καὶ ἐγένετο χριστιανός, ἀλλ' ἐμόλυνε τὴν βασιλείαν του διὰ τῆς σφαγῆς ὅλων τῶν λοιπῶν ἡγεμονικῶν μελῶν τοῦ οἴκου του.

Κλόβις ὁ Β', υἱὸς Δαγοβέρτου ὃν διεδέχθη ὡς βασιλεὺς Νευστρίας καὶ Βουργουνδίας.

Κλόβις ὁ Γ', υἱὸς Θιερρὶ Γ' δι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

αδεχθεὶς αὐτὸν τὸ 691 ἐν ἡλικίᾳ 9 ἐτῶν. Ἀπέθανε τὸ 695.

Κλόγγερ· χ. τῆς Ἰρλανδ. κομητ. Τάϋρον. Ἐπισκοπὴ καθολικὴ καὶ Ἀγγλικανική.

Κλοδιόν· (Κλαύδιος Μισέλ) γάλλος γλύπτης 1738 - 1814.

Κλοδίων· ὁ ὑποτιθέμενος Β' βασιλεὺς τῶν Φράγκων περὶ τὸ 427. Τὰ ἐκ παραδόσεων γνωστὰ ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῆς δράσεώς του βρίθουσι μύθων.

Κλοδόαλδος ἢ **Κλοῦ** (Ἅγιος) υἱὸς Κλοδομίρου καὶ ἔγγονος τοῦ Κλόβιος θανὼν τὸ 560· ὄρα Σαιν-Κλοῦ.

Κλοδόμιρος· δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Κλόβιος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρλεὰν 511—524, ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς ἔν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Βουργουνδίων τὸ 524.

Κλοέζ· (Φραγκίσκος Σταν ί σ λ α ο ς) γάλλος χημικὸς 1817—1883 καταλιπὼν ἄριστα χημικὰ ἔργα.

Κλονᾶς· ποιητὴς καὶ εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μουσικῶν τῆς Ἑλλάδος, Τεγεάτης ἢ Θηβαῖος, ζῶν περὶ τὸ 620 π. Χ.

Κλονάτικα· χ. τῆς νήσου Παξοί. Κάτ: 49.

Κλονί· χ. τοῦ δήμ. Σπερχειάδος τῆς Φθιώτιδος 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγᾶ Κάτ: 443.

Κλονί· χ. τοῦ δήμ. Τριπύλης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 51.

Κλονία· λίμνη τις ἐν τῇ ἀχ. Λιβύῃ.

Κλονίη· μία τῶν Νυμφῶν, γεννήσασα τρεῖς υἱοὺς ἐκ τοῦ Ὑφιέως.

Κλονίος· υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος.

Κλονίος· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, ἑταῖρος τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τούρνου.

Κλόνμακνοζ, ἢ **Σέθιεν χοῦρτσες**· κωμόπ. τῆς Ἰρλανδ. κομητ. Κίγγ's Κοῦντυ· ὅπου οἱ τάφοι τῶν Ἰρλανδῶν βασιλέων. Κάτ. 2,800.

Κλόνμελ· πρωτ. τῆς Ἰρλανδ. κομητ. Τάϋππεραρυ, 150 χλμ ΝΔ τοῦ Δουβλίνου. Πατρὶς τοῦ Στέρνε. Κάτ: 16,000 τὸ πλεῖστον καθολικοί.

Κλόνοβιτζ (Σεβαστιανός)· πολωνὸς ποιητὴς γνωστὸς καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἄκερνος, 1545—1602, ἀνώτερος ὑπάλληλος ἐν Δουβλίν, μισητὸς τοῖς Ἰησουίταις ἕνεκα ἔργου του σατυρίζοντος αὐτούς.

Κλόνταιρφ· κωμ. τῆς Ἰρλανδίας παρὰ τὸ Δουβλίν, ὅπου τὸ 1014 ὁ Ο'Μπρίεν κατετρόπωσε τοὺς Δανοὺς καὶ ἠσφάλισεν οὕτω τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς νήσου. Κάτ: 3,000.

Κλόοτζ (Ι.Β. δὺ Βὰλ-δὲ-Γράς, Βαρὼν-δὲ-)· πρῶσος εὐπατρίδης, 1755—1794, σπουδάσας ἐν Παρισίοις καὶ γενόμενος θερμὸς ὀπαδὸς τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τὸ παρώνυμον Ἀνάχαρσις καὶ τὸν τίτλον «Ῥήτωρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους». Ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1794.

Κλόστερκαμπ· κώμη τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας παρὰ τὸ Ράϊνβεργ, ὅπου τὸ 1760 ὁ στρατάρχης Δὲ-Καστρὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀνοβερίους.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κλοστερνόϋδουργ· πολίχνη τῆς Κάτω Αὐστρίας, 10 χλμ. Β τῆς Βιέννης ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως· πλουσία μονὴ τῶν Λύγουστίνων θεμελιωθεῖσα τὸ 1114, βιβλιοθ. 25,000 τόμων, δερματουργία κλπ. Κάτ: 8,000.

Κλοστερσέβεν· κώμη τοῦ ποτὲ βασιλ. τοῦ Ἀνοβέρου, 27 χλμ. ΝΔ τοῦ Στάδ. Κάτ: 1,200.

Κλότ ἢ **Κλότ — βεΐ** (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς), γάλλος ἰατρὸς, 1795 - 1868, ὁ ἱδρύσας ἐν Αἰγύπτῳ τὴν ἰατρικὴν σχολὴν ἐπὶ Μεχμὲτ Ἀλῆ.

Κλοτάριος Α'· υἱὸς Κλόδιος καὶ Κλοτίλδης, Βασιλεὺς τῶν Φράγκων τῆς Νευστρίας, 511 — 561.

Κλοτάριος ὁ Β'· υἱὸς Χιλπερίκου καὶ Φρεδεγόνδης, βασιλεὺς τῶν Φράγκων, πατὴρ Δαγοβέρτου Α'. Ἀπέθανε τὸ 628.

Κλοτάριος ὁ Γ'· πρεσβύτερος υἱὸς Κλόδιος Β', 652 — 670, ἐβασίλευσεν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρός του Βαθίλδης καὶ τοῦ ὑποσκελίσαντος αὐτὸν Αὐλάρχου Εὐροΐνου.

Κλοτάριος ὁ Δ' βασιλεὺς Αὐστρασίας τὸ 717 ἀναγορευθεὶς ὑπὸ Καρόλου Μαρτέλ, ὅστις καὶ πράγματι ἐβασίλευεν ἐπ' ὀνόματί του. Ἀπέθανε μετὰ 2 ἔτη.

Κλότζ (Χ ρ ι σ τ ι α ν ὸ ς - Ἀ δ ό λ φ ο ς)· ἐκ Βισχοφσβέρδα τῆς Μισνίας, 1738 - 1771, γράψας πολλὰ λατινιστί, φιλοσοφικὰ καὶ ἄ.

Κλοτίδη (Ἁ γ ί α)· θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Βουργουνδῶν Χιλπερίκου· νυμφευθεῖσα τὸ 493 τὸν βασιλέα τῶν φράγκων Κλόδιν ἀπέθανε τὸ 549. Ἑορτὴ τὴν 3ην Ἰουνίου (ν).

Κλοῦ (Δὸν)· βενεδικτῖνος ἱστοριογράφος, 1678 - 1755.

Κλουβιὲ ἢ **Κλοῦβερ** (Φ ί λ ι π π ο ς)· γερμανὸς γεωγράφος καταγίνας κυρίως εἰς τὴν ἀρχαίαν γεωγραφίαν.

Κλουὲ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλος ζωγράφος φλαμανδικῆς καταγωγῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Φραγκίσκου τοῦ Α'

Κλουὲ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· ὁ λεγόμενος Ζεαννὲ, υἱὸς τοῦ προηγ. ζωγράφος ἐπίσης διαπρεπὴς 151 ;— 1572.

Κλούζ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Σαβοΐα Κάτ: 2,126.

Κλούθρας· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς νήσου Σκύρου, 2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ.

Κλούμιτσα· θέσις τοῦ δήμ. Κροκεῶν τῆς Λακεδαίμονος, 2 ὥρ. ἀπὸ Λεβέτσοβα.

Κλόϋν· κωμόπ. τῆς Ἰρλανδ. κομητ. Κόρκ. Ἐπισκοπὴ καθολικὴ καὶ Ἀγγλικανική. Κάτ: 3,500.

Κλουνία· πόλ. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας· σήμερον καλεῖται Βαλαδολίδ.

Κλούνιον ἀρχ. πόλ. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κύρνου. Σήμερον: Σάντα Καταρίνα.

Κλουνύ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν - ἐ - Λοάρ, ὅπου περιώνυμος μονὴ τῶν Βενεδικτίνων ἱδρυθεῖσα τὸ 910, χρησιμεύουσα δὲ σήμερον ὡς λύκειον.

Κλοῦρα (Κ α λ ύ β ι α)· χ. τοῦ δήμ. Ὀλύμπου τοῦ Τυρνάβου, 2 ὥρ. ἀπὸ Δερελῆ. Κάτ. 67.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κλούσιον· ἀρχ. πόλ. τῆς Τυρρηνίας· τὸ σήμερον Κιούζι.

Κλούσιον· πολ. τῶν Σαμνιτῶν.

Κλούσιος· ποτ. τῆς βορείου Ἰταλίας· σήμερον καλεῖται Κιέζο.

Κλόψτοκ· (Φ ρ ε ι δ ε ρ ῖ κ ο ς). Μέγας Γερμανὸς ποιητὴς γεννηθεὶς τῷ 1724 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1803. Αἱ «ᾠδαί» του παραβάλλονται πρὸς τὰς τοῦ Πινδάρου, ἡ δὲ «Μεσιὰς» τὸν κατατάσει εἰς ἴσην θέσιν μὲ τὸν Μίλτωνα.

Κλύβερ (Ἰ.-Α.)· γερμανὸς δημοσιογράφος, 1762—1837, καθηγ. τῆς νομικῆς εἰς τὰ πανεπιστ. Ἔρλαγγεν καὶ Ἀϊδελβεργ, διδάσκαλος τοῦ πρίγκιπος τοῦ Βάδεν, δι' ὃν ἐξετέλεσε πλείστας διπλωματικὰς ἀποστολάς. Εἶτα ἐγένετο μυστικοσύμβουλος τοῦ βασιλ. τῆς Πρωσίας. Ἐξέδοτο τὰ «Πεπραγμένα τοῦ συνεδρίου τῆς Βιέννης» καὶ ἄ.

Κλύδαι· ἀρχ.πόλ. ἐπὶ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Καρίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ροδίων.

Κλύδης ἢ μᾶλλον **Κλάϋδ**· ποτ. τῆς Σκωτίας πηγάζων παρὰ τὸ Ἔλβανφουτ, διαρρέων τὴν Γλασκόβην μὲ πλάτος 125 μ. καὶ χυνόμενος διὰ στομαποτάμου πλάτους 7 χλμ. εἰς τὸ Φίρθ-ὀφ-Κλάϊδ. Μῆκ. 155 χλμ.

Κλυμένη· μία τῶν Ὠκεανίδων σύζυγος τοῦ Ἰαπετοῦ.

Κλυμένη· σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Μέροπος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡλίου τὸν Φαέθοντα.

Κλυμένη· μία τῶν Νηρηΐδων.

Κλυμένη· κόρ. τοῦ Ἴφιος, συζυγος τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίκλου.

Κλυμένη· κόρη τοῦ Πριάμου αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας.

Κλύμενος· ἔγγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν ἐν Ὀρχομενῷ Μινύων.

Κλύμενος· υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην.

Κλύμενος· υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς νύμφης Μερόπης.

Κλύμενος· υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρευόμενος ὡς ἥρως ἐν Ἐρμιόνῃ.

Κλύσμα· ἀρχ. λιμὴν καὶ φρ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρὰ τὴν Ἀρσινόην.

Κλυταιμήστρα· κόρ. τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης καὶ σύζυγος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃν ἐπανελθόντα ἐκ τῆς Τροίας ἐδολοφόνησεν αἰσχρῶς τῇ συμπράξει τοῦ Αἰγίσθου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐφονεύθησαν ἔπειτα ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Κλυτία· μία τῶν Ὠκεανίδων, ἡ ἀγαπήσασα τὸν Ἀπόλλωνα καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἡλιοτρόπιον.

Κλυτία· παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τὸν υἱόν του Φοίνικα.

Κλυτία· μήτηρ τοῦ Χάλκωνος, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ.

Κλυτίδαι· γενεὰ μάντεων ἐν Ἤλιδι.

Κλυτίος· υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Ἀρσινόης ἐξ Ἤλιδος, γενάρχης τῶν Κλυτιδῶν.

Κλυτίος· υἱὸς τοῦ Εὐρώτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, Ἀργοναύτης.

Κλυτίππη· μία τῶν Θεσπιάδων

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Εὐρύχαρπον.

Κλυτομήδης· υἱὸς τοῦ Ἔνοπος ἐξ Αἰτωλίας, νικηθεὶς ἐν πυγμαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

Κλύτος εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτοδίκης.

Κλύτος υἱὸς τοῦ Τημένου, Ἡρακλείδης, βασιλεύσας ἐν Ἄργει.

Κλυτώνυμος· υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, φονευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κλωθώ· ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν ἡ κλώθουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Κλωκοτός· χ. τοῦ δήμ. Φαρκαδόνος τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων ὧν ἀπέχει 4 ὥρ. Κάτ. 321.

Κλωπᾶς· ἀδελφὸς τοῦ Ἁγ - Ἰωσήφ, εἷς τῶν δύο μαθητῶν εἰς οὓς ἐπεφάνη ὁ Ἰησοῦς ἐν Ἐμμαοῦς· υἱοί του θεωροῦνται Ἰάκωβος ὁ νεώτερος, ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Ἰούδας Θαδαῖος. Ἑορτὴ τὴν 13)25 Σεπτεμβρ. (ν).

Κλωπίδαι· κωμικὴ παρῳδία τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κναγεύς· ἀρχαῖος Λακεδαιμόνιος πολεμιστὴς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Ἄρτεμις Κναγία.

Κναϊφφερ· φιλέλλην ἐκ Φραγκφούρτης· ἀπέθανεν ἐν Μεσολογγίῳ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1823. Μόνον ὅτι ἦτο ἰατρὸς ἐγνώσθη περὶ αὐτοῦ.

Κνακάδιον· ὄρος τῆς Λακωνίας.

Κνάκαλος· ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε βωμὸν ἡ Κνακαλησία Ἄρτεμις.

Κνακίων· ποτ. τῆς Λακωνίας, ὁ μετέπειτα Οἰνοῦς.

Κνάουπ· φιλέλλην ἐκ Κουλλὺ τῆς Ἑλβετίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Πάτραις τὸ 1829. Εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὸ πυροβολικὸν τοῦ σώματος τοῦ στρατηγοῦ Τζώρτζ εἰς Ρούμελην.

Κναῦδον· πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας.

Κνέλλερ (Γκόττφριδ)· γερμ. ζωγράφος. 1648—1723, διακριθεὶς ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ, πρῶτος ζωγράφος Καρόλου Β'.

Κνέμπελ (Κ.-Λουδοβ. δέ)· γερμανὸς συγγραφεύς, 1744—1834, ὑπηρετήσας ὡς ἀξιωματικὸς ἐν τῷ πρωσ. στρατῷ ἀπὸ 1763—1774, διδάσκαλος εἶτα τοῦ πρίγκιπος τοῦ Βάιμαρ Κωνσταντίνου συνεδέθη μετὰ τοῦ Γκαίτε, ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ «Ἀλληλογραφία» του.

Κνὲφ ἢ **Κνουμοῦ**· ὄρα Χνουμοῦ.

Κνημίς· ὄρος τῆς Λοκρίδος χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας.

Κνημὶς· ἀρχ. π. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Εὐβοίας, οὐ μακρὰν τῆς Ἀκτῆς, Α τῶν Θερμοπυλῶν καὶ κατέναντι τῶν νησίδων Λιχάδων, οὐ μακρὰν δὲ τοῦ Θρονίου.

Κνῆμος· ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Κνήφ· ὁ Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ὃν ἐλάτρευον ἀπεικονίζοντες ὡς ὄφιν· ὄρα. Κνουμοῦ, Κνέφ καὶ Χνουμοῦ.

Κνίγγε· (Ἀδ. - Φρειδ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φραγκ. - Λουδοβ. - βαρών δέ-)· γερμανὸς συγγραφεύς, 1751 - 1796, γράψας μεθυγραφικὰ μυθιστορήματα καὶ τρακτικήν τινα φιλοσοφίας μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον «Τέχνη τοῦ ζῆν μετὰ τῶν ἀνθρώπων».

Κνιδίνιον· φρ. παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Κνίδος· ἀρχ. π. τῆς Καρίας παρὰ τὸ ἄκρωτ. Τριόπιον (Κριὸς) εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁμων. χερσονήσου, ἀποικίαΛακεδαιμονίων ἐκτισμένη ἐν μέρειμὲν ἐπίστερεᾶς (ἀντικρὺ τῆς Ν Νισύρου)ἐνμέρει δὲἐπίνησίδος συνδεομένης δι'ἐπιχώματοςμετὰ τῆς ἀκτῆς·ἐξήσκει μέγιστον ἐμπόριον, εἶχε δὲ θαυμαστὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τοῦ περιφήμου ἀγάλματος τῆς θεᾶς, ἔργου τοῦ Πραξιτέλους.Εἶνε πατρὶς τοῦ Κτησίου καὶ τοῦ Εὐδόξου. Ἐν αὐτῇ ὁ Κώνων τὸ 394 κατεναυμάχησε τοὺς Λακεδαιμονίους.

Κνιπχάουζεν (Ἀρχοντεία τοῦ-)· ἀρχ. κρατίδιον τῆς γερμανικῆς ὁμοσπονδίας, τὸ μικρότερον ὅλων· 28 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,106, παρένθεμα ἁπλοῦν τοῦ δουκάτου Ὀλδεμβούργ, ἐνέχον ὁμών. χωρίον. Συνεχωνεύθη ὁριστικῶς μὲ τὸ Ὀλδεμβούργ τὸ 1854.

Κνίσοδο· χ. τοῦ δήμ. Ἀργιθέας τῆς θεσσαλικῆς Καρδίτσης,3 ὥρ. ἀπὸ Κουμπουργιανά. Κάτ: 333.

Κνιστεναῖοι· κοινὴ ὀνομασία τῶν ἰνδῶν Κρῆ, τῆς ἀλγονκινικῆς ὁμοφυλίας τοῦ Καναδᾶ.

Κνίττλιγγεν· π. τῆς Βυρτεμβεργικῆς ἐπαρχ. Νέκκαρ, πατρὶς τοῦ Φύρστ, ἑνὸς τῶν ἐφευρετῶν τῆς τυπογραφικῆς. Κάτ: 2,800.

Κνοΐθος· πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Νικοδρόμου.

Κνόλλες ἢ **Κνόουλες** (Ρόβερτ)· ἄγγλος τυχοδιώκτης, θανὼν περὶ τὸ 1406, νικήσας καὶ ἡττηθεὶς ἐναλλὰξ ὑπὸ τῶν Γάλλων, ἐγκλεισθεὶς δὲ τέλος ἐν Βρέστῃ καὶ ἀμυνθεὶς κρατερῶς κατὰ τοῦ Δὺ-Γκεσλὲν τὸ 1373. Ἐπολιόρκησε τὴν Νάντην τὸ 1380 καὶ κατέστειλε τὸ 1381 τὴν ἐν Λονδίνῳ στάσιν τοῦ Οὐὼτ-Ταῦλερ, τυχὼν ἀπείρων τιμῶν ὑπὸ Ριχάρδου Β'.

Κνόμπελσδορφ (Ἐρνέστος Αἰμίλιος δέ-)· φιλέλλην ἐκΒρέτρεν τῆς Πρωσίας, ἀπέθανεν ἐν Ἀμφίσσῃ τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1823. Οὐδεμία ἄλλη πληροφορία περὶ αὐτοῦ ὑπάρχει.

Κνὸξ (Ντζών)· εἷς τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἐν Σκωτίᾳ θρησκευτικῆς Ἀναμορφώσεως, 1505-1572, διάθερμος ἱεροκήρυξ τῶν νέων ἰδεῶν καὶ ἀντιπαπιστὴς δεινότατος. πολλὰς ὑποστὰς διώξεις, ὀνομασθεὶς δὲ τέλος ἐφημέριος τοῦ βασιλ. τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου ΣΤ'. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνάρρησιν τῆς καθολικῆς Μαρίας Τοὺδορ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ παρὰ τῷ Καλβίνῳ, ὅπου ἔγραψε «Κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ Γυναικῶν».

Κνόξβιλλ· πρωτ. τῆς κομητ. Κνὸξ τοῦ Τέννεσση (Ἡνωμ-Πολιτεῖαι), ποτὲ πρωτ. τῆς πολιτείας ταύτης· ἄνθρακες, σιδηροῦχα μέταλλα. Κάτ: 12,000.

Κνουμιοῦ· αἰγυπτιακὴ θεότης· ὅρα Χνουμοῦ.

Κνοὺτ· ὅρα Κανούτ.

ΑΙΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κνωπία· μικρὰ κώμη τῆς ἀρχ. Βοιωτίας.

Κνῶπος· υἱὸς τοῦ Κόδρου, βασιλεὺς τῶν Ἐρυθρῶν.

Κνῶπος ποτ. τῆς Βοιωτίας μεθ' ὁμωνύμου πόλεως.

Κνωσσόπολις· τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Ἐρυθρῶν.

Κνωσσός σημαίνουσα π. τῆς ἀρχ. Κρήτης, πρωτ. τοῦ βασιλέως Μίνωος καὶ πατρὶς τοῦ περιωνύμου Ἐπιμενίδου, περὶ τὴν ὁποίαν τοποθετεῖται ὑπό τινων (ἀλλ' ἐσφαλμένως πάντη) ὁ μυθικὸς Λαβύρινθος. Ἔκειτο περὶ τὰ σημερινὰ πιθανώτατα χ. Ἑλληνικὰ καὶ Μακρὺ-Τεῖχος, ὅπου ἐρείπια, 11)2—2 ὥρ. ὡς ἔγγιστα ΝΑΝ τοῦ Ἡρακλείου, παρὰ τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμίσκου Κασαμπᾶ. Φαίνεται ὅτι ἡ π. ἐξετείνετο ἀπὸ τὸ Μακρὺ-Τεῖχος μέχρι τῆς θέσεως Σπηλιᾶ πρὸς Α καὶ μέχρι τοῦ Τεκὲ τῶν Μπεχταταίδων πρὸς Δ. Εἰς τὰ σωζόμενα ὀλίγα ἐρείπια διακρίνονται βάσεις τινὲς οἰκοδομῶν, τοῦτο δὲ διότι τοῦ Ἡρακλείου τὰ τείχη ἐκτίσθησαν ἐκ λίθων ἐντεῦθεν ἀποκομισθέντων κατὰ τὸν μεσαίωνα, καὶ μέχρι δὲ ἐπ' ἐσχάτων τὰ τελευταῖα των συντρίμματα ἐχρησιμοποιοῦντο ὑπὸ τῶν Τούρκων ὡς οἰκοδομήσιμος ὕλη. Ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ «Ἕλλην. Συλλόγου» κατωρθώθη νὰ περισωθῇ μία μόνη ἐπιγραφὴ ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Κνωσσοῦ.

Κοάντζα ἢ **Κουάντζα**· ποτ. τῆς Δυτ. Ἀφρικῆς, πηγάζων ἐκ τῆς λίμνης Μουσσομπὸ καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Μῆκ. 1,000 χιλμ.

Κοαρράζ· γαλλ. κοινότης τῶν Κάτω-Πυρηναίων. Κάτ. 1,616.

Κοατί· νῆσος τῆς λίμνης Τιτικάκα (βλ. λ.)

Κοατζακοάλκος ποτ. τοῦ μεξικανικοῦ ἰσθμοῦ Τεχουαντεπέκ.

Κοαχουΐλα· ὅρα Μονκλόβα.

Κοαχουΐλα· μία τῶν μεξικαν. πολιτειῶν πρὸς τὸ Τέξας. 156,731 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000. Πρωτ: Σαλτίλλιο.

Κοβάδ· βασιλεὺς τῆς Περσίας· ὅρα Καβάδης.

Κοβαρρούβιας (Διέγο)· ἱσπανὸς νομοδιδάσκαλος, 1512-1577, καθηγητὴς τοῦ δικαίου ἐν Σαλαμάγκῃ, ἐπονομασθεὶς «Ἱσπανὸς Βαρθόλδης».

Κόββεν (Ρίχαρδ)· ἄγγλος οἰκονομολόγος, 1804-1865.

Κόβεντζελ (Λουδοβ. κόμης)· διαπρεπὴς αὐστριακὸς διπλωμάτης, 1753-1808.

Κόβεντρυ· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Βάρβικ· ἀγγλικαν. ἐπισκοπή, ἀκμ. βιομηχ., ὡραῖοι ναοί. Κάτ: 50,000.

Κοβίλιαμ (Π. δέ-)· πορτογάλος εὐπατρίδης, ἀποσταλεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ἱερέως-Ἰωάννου, ὃν ὑπέθετον διαμένοντα ἐν Ἀβησσυνίᾳ καὶ πλείστας ἐπισκεφθεὶς χώρας. Ἀπέθ. φιλοξενούμενος παρὰ τῷ Νεγγοὺς μετὰ τὸ 1525.

Κοβίχα ἢ **Πονέρτο Λὰ Μάρ**· χιλιανὸς λιμὴν τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κάτ: 2,500.

Κόβλεϋ (Ἀβραάμ)· ἄγγλος ποιητής, 1618-1667, ἀπὸ 15ετοῦς ἡλικίας διακριθείς.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κόβουργ· π. τοῦ γερμ. δουκάτου Σὰξ-Κόβουρ-Γόθα, πρωτ. ὁμων. δουκάτου, 2 βιβλιοθῆκαι, δουκικὰ ἀνάκτορα, ὁπλοστάσιον, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 17,000. Τὸ ὁμών. δουκᾶτον: 562 τετρ. χλμ. Κάτ: 60,000.

Κόβουργ (Φρειδ.-Ἰωσίας, δοὺξ τοῦ Σὰξ-Κ.-)· στρατηγὸς ἐν τῇ αὐστριακῇ ὑπηρεσίᾳ, 1737-1815.

Κόβων· Δελφός τις παραπείσας τὴν Πυθίαν νὰ χρησμοδοτήσῃ κατὰ τοῦ Δημαράτου καὶ ὑπὲρ τοῦ Κλεομένους.

Κογαλνιτσεᾶνο (Μιχαήλ)· ρωμοῦνος πολιτικός, 1814 - 1891, μεγάλως συντελέσας εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν δανουβίων ἡγεμονιῶν· ἐγένετο εἶτα πρωθυπουργὸς καὶ μετὰ τοῦ Κουζα τὸ 1864 ἐπέτυχε τὸ πραξικόπημα τοῦ Μαΐου. Διεκρίθη καὶ ὡς διπλωμάτης.

Κογιάννικα· χ. τοῦ δήμου Μακρυνίτσης τοῦ Βόλου (Πήλιον), 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μακρυνίτσας. Κάτ: 100.

Κογκό· παλαιότερον διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ἐδηλοῦτο τὸ μεῖζον τμῆμα τῆς κάτω τοῦ Ἰσημερινοῦ Δυτ. Ἀφρικῆς.

Κογκὸ (Ἀνεξάρτητον Κράτος τοῦ-)· τοῦτο ἱδρύθη τὸ 1885, διὰ τῆς ἐν Βερολίνῳ διεθνοῦς συνδιασκέψεως, περιλαμβάνει δὲ τὰς κεντρώας χώρας τῆς ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν Ἀφρικῆς καὶ εὕρηται ὑπὸ τὴν προσωπικὴν κυριαρχίαν Λεοπόλδου Β' τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Μπόμα. Ἔκτ: 2,735,500. τετρ. χλμ. Κάτ: 28,000,000. Διαιρεῖται εἰς 11 διοικήσεις εἰς ἃς τὸ 1890 προσετέθη καὶ δωδεκάτη διαμφισβητουμένη ὅμως ὑπὸ τῶν Πορτογάλων.

Κογκὸ (Γαλλικόν) μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ ποτ. Κογκό, ἔκτασις τριγωνική: 765,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 5,500,000. Πρωτ. Βραζζαβίλλ. Εἶνε κτῆσις ὄχι τελείως ἀκόμη διωργανωμένη, ἱδρυθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1842-44.

Κογκὸ (Πορτογαλικόν)· διαμέρισμα τῆς πορτογαλ. ἐν Ἀφρικῇ κτήσεως Ἀγγόλας, σχηματισθὲν τὸ 1885. Περιλαμβάνει 5 τοποτηρητείας. Πρωτ. Καβίνδα.

Κογκό· ποτ. τῆς ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, ὁ Ζαΐρας τῶν παλαιοτέρων γεωγράφων. Σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Λουαπούλα ἐκρέοντος τῆς λίμνης Βαγγουεόλο καὶ τοῦ Λουαλάμπα. Ποταμὸς μεγαλοπρεπής, ἐδῶ δὲ ταχύτατος καὶ ἀλλαχοῦ ἤρεμος, σχηματίζων θαυμασίως μεγαλοπρεπεῖς καταρράκτας. Ρέει ἐν ἡμικυκλίῳ καὶ χύνεται διὰ πελωρίου στομαποτάμου εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Τὸ ὑδατοπέδιον αὐτοῦ εἶνε 4,500,000 τετρ. χλμ.

Κοδιὰκ ἢ **Καδιάκ**· νῆσος τῆς Βδ Ἀμερικῆς παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς χερσον. Ἀλάσκας, 10,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,500. Πρωτ Κοδιάκ· ἀνεκαλύφθη τὸ 1741 ὑπὸ τοῦ Βέριγκ.

Κοδόνιο· π. τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας, ὅπου κατασκευάζεται περίφημος τυρὸς (Παρμεζάνα). Κάτ: 11,000.

Κοδρᾶτος· ἕλλην ῥήτωρ καὶ σο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φιστής, ἀνθύπατος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κατὰ τὸ 165 μ.Χ.

Κόδρος· ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ὅστις λαβὼν ἀπὸ τὴν Πυθίαν τὸν χρησμὸν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ ἵνα σωθῇ ἡ πατρίς του, προυχώρησεν εἰς τινα μάχην μέχρι τῶν ἐχθρικῶν τάξεων καὶ ἐφονεύθη, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐνίκησαν. Τότε κατηργήθη ἡ βασιλεία ἐν Ἀθήναις, διότι οὐδεὶς εὑρέθη ἄξιος διάδοχος τοῦ Κόδρου. Ἔζη κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα π.Χ.

Κόδριγκτων (Σὲρ Ἔδουαρδ)· διάσημος ἄγγλος Ναύαρχος, 1770—1851, ὁ διοικῶν τὸν ἀγγλικὸν στόλον τὸ 18 7 κατὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου, ἀνακληθεὶς ὡς ὑπερβὰς τὰς διαταγὰς ἃς εἶχε λάβει, λόγῳ φιλελληνισμοῦ καὶ πεσὼν εἰς δυσμένειαν μέχρι τῆς ἀναρρήσεως Γουλιέλμου τοῦ Δ'.

Κοέλλιο (Σαγχὲς)· πορτογάλος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Ραφαὴλ, 1525—1590, ὁ ἐπονομασθεὶς Πορτογάλος—Τιτιανός. Διεκρίθη εἰς θρησκευτικὰ θέματα.

Κοέλλιο (Κλαύδιος)· ζωγράφος ἱσπανός, 1621-1693, ἀποθανὼν ἐκ θλίψεως διότι ἐκλήθη ὁ ἰταλὸς Γκιορδάνο πρὸς ἐκτέλεσιν εἰκόνων τινῶν τοῦ Ἐσκουριάλ.

Κόζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιράντ. Κάτ: 1,688.

Κοζάκης Τυπάλδος (Γεώργιος)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Ὑψηλάντου κατελθόντων εἰς Πελοπόννησον, ἀποσταλεὶς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀρχιστρατήγου εἰς τὸ Νεόκαστρον, πανταχοῦ δὲ ἐπιδείξας προθυμίαν καὶ αὐταπάρνησιν παραδειγματικήν.

Κοζάκοι· τὸ ὄνομα εἶνε χιργισιακὸν καὶ σημαίνει «ἱππεύς». Νομαδικοῦ βίου κάτοικοι τῶν στεππῶν τῆς ΝΑ Ρωσίας. Καταγωγῆς ταταρικῆς, ἐκμοσχοβιτισθέντες σὺν τῷ χρόνῳ. Δεινοὶ ἱππεῖς καὶ ἀτρόμητοι πολεμισταί.

Κοζάνη· πόλις τῆς Μακεδονίας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ Βερμίου μὲ ἐπισκοπήν, ἑλλην. σχολεῖον καὶ 6,000 κατοίκους ἀσκοῦντας ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ καλλιεργοῦντας φυτείας κρόκου καὶ σιτηρῶν.

Κόζι· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 1)2 ὥρ. Κάτ: 47.

Κόζια· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τοῦ Γυθείου, 1 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσης. Κάτ: 47.

Κοζίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀποδοτίας τῆς Ναυπάκτου (Νοτ-Αἰτωλία), 2 ὥρ. ἀπὸ Λομποτινά. Κάτ: 513.

Κοζίτζης· Μονή, «Παναγία ἡ Ἀμπελακιώτισσα» οὐ μακρὰν τοῦ χ. Κοζίτσα τῆς Ἀποδοτίας (Νοτ-Αἰτωλία). Κάτ: 7.

Κοθούμελ· μεξικανικὴ νῆσος τῆς Ἀντιλλικῆς θαλάσσης, ὅπου ἐρείπια μεγαλοπρεποῦς προϊστορικοῦ ναοῦ.

Κοθρέας· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας, χημερινὴ ἕδρα τοῦ δήμου, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἄσσου. Σύγκειται ἐκ δύο συνοικισμῶν. Κάτ: 316.

Κόθρος· θέσις τῆς παρὰ τὴν Λευκάδα νησίδος Τάφος (Μεγανῆσι).

Κοθῶνι· χ. τοῦ δήμου Κοθωνίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικάλων, 4 ὥρ. ἀπὸ Βετσίστας. Κάτ: 464.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κοθωνίων· δῆμος νομοῦ Τρικκάλων πρωτ. Βιτσίστα. Ἄλλα χ: Βαρδάρι, Βαθύρρευμα, Βαλκᾶνο, Γκιόνθι, Γκορφάρ, Γρεβενόσελι, Κοθῶνι, Κοπρεΐ, Κορνέσι, Κορφάρι, Μερόκοβο, Μπούκουρο, Νοβρὸς, Παχτοῦρι Πλόπι, Σκλήβανο, Μοναὶ Ἁγ. Κυριακῆς, Ἁγ. Γεωργίου (Παχτούρι), Ἁγ. Γεωργίου (Μεροκόβου). Κάτ: 4,561.

Κοίλα· τὰ ἐπικίνδυνα σπηλαιώδη παράλια τῆς Εὐβοίας, τῆς Χίου καὶ τῆς Ναυπακτίας.

Κοιλάδος - Μονή, «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου»· ἐν τῷ δήμῳ Κρανιδίου τῆς Ἀργολίδος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κρανίδι. Κάτ. 6.

Κοιλάς· (Λιμήν)· ἐν τῷ δήμῳ Κρανιδίου τῆς Ἀργολίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Κρανίδι. Κάτ: 464.

Κοίλη· χ. καὶ δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ Κίμωνος.

Κοίλη· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Αὐλωνάρι. Κάτ: 183.

Κοίλη Συρία· χώρα τῆς Συρίας περιλαμβανομένη μεταξὺ τοῦ Λιβάνου καὶ τοῦ Ἀντιλιβάνου καὶ διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ὀρόντου. Πρωτ. αὐτῆς ἦτο ἡ Δαμασκός.

Κοιλιά· διαρκῶς οἰκούμεναι παρ' εὐαρίθμων ἀγροικίαι τῆς νήσου Σκύρου 2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ.

Κοιλιωμένο· πρωτ. τοῦ δήμου Ναφπίων τῆς Ζακύνθου, ἧς ἀπέχει 3 1)4 ὥρ. Κάτ. 708.

Κοίλωση· χ. τοῦ δήμου Μαραρίου τῆς Εὐβοίας. 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κατσαρῶνι. Κάτ: 68.

Κοϊμβατούρ· π. τῆς ἀγγλοϊνδικῆς ἐπιτροπείας Μάδρας, πρωτ. νομοῦ. 615 χλμ. ΝΔ τοῦ Μάδρας, φρ., ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 42,000.— Ὁ Νομός: 19,248 τετρ. χλμ. Κάτ: 675,000.

Κοΐμβρα· πρωτ. ὁμων. διαμερίσμ. καὶ τῆς ἐπαρχίας Βείρας (Πορτογαλία), ἐπὶ τοῦ Μονδέγο, 174 χλμ. ΒΒΑ τῆς Λισβόννας. ἐπισκοπή· περίφημον πανεπιστήμιον μεγαλοπρεπεῖς ναοί, κολλέγια, μουσεῖα, βιβλιοθήκη. Κάτ: 15,000.— Τὸ διαμέρ: 3,383 τετρ. χλμ. Κάτ: 315,000.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου· διαλελυμένη μονὴ τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου· μονὴ τοῦ δήμου Ψωφίδος τῶν Καλαβρύτων. 2 ὥρ. ἀπὸ Λειβάρτζι.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου· Μονὴ τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Δυτ. Μάνης, 1 ὥρ. ἀπὸ Κίττας.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου· μονὴ τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Δυτ. Μάνης, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Οἰτύλου.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου· διαλελυμένη μονὴ τοῦ δήμου Κασθαναίας τῆς Ἁγυιᾶς (ΒΑ Θεσσαλία), 5 ὥρας ἀπὸ Κεραμίδι. Κάτ: 2.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου· μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Ἀστακοῦ τῆς Ἀκαρνανίας. 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ. 45 (ὧν 20 γυναῖκες).

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου μονὴ τοῦ Προυσσοῦ τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀρακυνθίων τῆς Εὐρυτανίας, ἐγγὺς τοῦ Προυσοῦ. Κάτ. 23.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου· μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας, 5 ὥρας ἀπὸ Κεράσοβο.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου· μετόχι τῆς ὁμων. μονῆς Προυσσοῦ ἐν τῷ δήμῳ Παμφίας τῆς Κεντρ. Αἰτωλίας.

Κοίμησις τῆς **Θεοτόκου** ἢ «Εἴσοδια»· μονὴ τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Αἰτωλίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κεφαλόβρυσο.

Κοίμησις τῆς **Θεοτόκου**· ὄρα Δρεμονιάρη.

Κοίμησις τῆς **Θεοτόκου**· μονὴ τῆς «Ρίζας» διαλελυμένη, 4 ὥρ. ἀπὸ Σύντεκνο τοῦ δήμου Θυάμου τῆς Ἀκαρνανίας.

Κοίμησις τῆς **Θεοτόκου**· μονὴ τοῦ δήμου Ἰτάμου τῆς Καρτίτσης, 3 ὥρ. ἀπὸ Ζογλόπη. Κάτ: 8 (Μονὴ τῆς Πέτρας).

Κοίμησις τῆς **Θεοτόκου**· μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Οἰνοῦντος τῆς Λακεδαίμονος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βρεσθένης.

Κοίμησις τῆς **Θεοτόκου**· Μονὴ «Χρυσίνου», ἐν τῷ δήμῳ Χαλκίδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 5 (Μονὴ Κλεινοβοῦ)·

Κοίμησις τῆς **Θεοτόκου**· μετόχι «Γαρδικίου» τῆς μονῆς Προφήτου Ἠλιοῦ, ἐν τῷ δήμῳ Ἀθαμάνων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων, 20' ἀπὸ Γαρδίκι.

Κοίμησις τῆς **Θεοτόκου**· μονὴ τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων, μονὴ «Κορμπόβου», 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ: 6. Εἰς τὰς πέριξ ἀγροικίας οἰκοῦσι περιοδικῶς περὶ τοὺς 60—70.

Κόϊντος· Σμυρναῖος, γράψας ἐπικὸν ποίημα, «τὰ Ὁμήρου παραλειπόμενα», ὅπερ διεσώθη.

Κοίνυρα· θέσις ὀρεινὴ τῆς νήσου Θάσου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης.

Κοίρανος· στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἄρχων τῶν συμμάχων ἱππέων.

Κοιρατάδας· Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τῆς ἐν Βυζαντίῳ βοιωτικῆς καὶ λακεδαιμονικῆς φρουρᾶς.

Κὸκ (Κάρολος-Πώλ δέ-)· διάσημος γάλλος μυθιστοριογράφος, ὁ ἄριστος τοῦ ἐλαφροῦ ρυμοριστικοῦ κλάδου, 1794—1871. Τὰ ἔργα του κατέστησαν λαϊκώτατα ἔν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ ὅπου ἀλλοῦ μετεφράσθησαν. Εἰς τὴν ἑλληνικὴν μετεφράσθησαν περὶ τὰ 10.

Κόκινθος· ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων.

Κοκίσκια· χειμερινὴ ἀγροικία τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων.

Κοκκάλα· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τοῦ Γυθείου, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Λάγειας. Κάτ: 59.

Κοκκάλαις· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Ν Εὐβοίας, 20' ἀπὸ Καρύστου. Κάτ. 255.

Κοκκινάδες· θέσις τοῦ δήμου Λήσσης τοῦ Ναυπλίου.

Κοκκινάκης (Κωνσταντῖνος)· ἐγεννήθη ἐν Χίῳ τὸ 1781, ἀ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πέθανε δὲ τὸ 1831. Μεταβὰς εἰς Βιέννης πρὸς τελειοτέραν κατάρτισιν καὶ ἀπορῶν χρημάτων, ἐγένετο ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ γραφείου. Ἐφιλοπόνησε διαφόρους μεταφράσεις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ Γαλλικοῦ, τὸ δὲ 1816 ἀνέλαβε μετὰ τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ». Χαρακτηρισθεὶς δὲ ὡς συνένοχος τοῦ ἐθνικοῦ κινήματος ὑπὸ τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως, ἐφυλακίσθη· ἀποφυλακισθεὶς δὲ κατῆλθεν εἰς Αἴγιναν, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Ὁ Κοκκινάκης ὑπῆρξε ὄκιμος καὶὡς ποιητὴςπολεμικῶν θουρίων, ὡς ἀποδεικνύει τὸ ποίημα αὐτοῦ : «Ὦ λυγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου».

Κόκκινα-Λουριά· χ. τοῦ δήμου Μελιτίνης τῆς Λακεδαίμονος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἁγ. Νικολάου. Κάτ: 353.

Κοκκιναρέα· θέσις 2 ὥρ. ἔξω τῶν Μεγάρων μετ' ἀγροικιῶν οἰκουμένων κατὰ τὸν τρυγητὸν τῶν ἀμπέλων.

Κοκκινάτικα· χ. τῆς νήσου Παξῶν 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γ α ί ο υ. Κάτοικοι: 39.

Κοκκινέϊκα· θέσις τοῦ δήμου Λιμναίου τῆς Κυνουρίας.

Κοκκίνη· χ. τοῦ δήμου Παρελίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 198.

Κοκκινιά· θέσις τοῦ δήμου Ἀσωποῦ τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος.

Κόκκινο· χ. τοῦ δήμου Ἀκραιφνίου τῶν Θηβῶν. Κάτ: 300.

Κόκκινο· χ. τοῦ δήμου Αἰπείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 276.

Κοκκινογένη· θέσις 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀρεοπόλεως τῆς Οἰτύλου.

Κοκκινόγια· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τοῦ Κερκυραϊκοῦ χ. Πέλεκας.

Κοκκινομάλλη· θέσις τοῦ δήμου Σελλασίας τῆς Λακεδαίμονος.

Κοκκινομηλιά· χ. τοῦ δήμ. Τελεθρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 409.

Κοκκινοπούλου· συνοικία τοῦ χ. Γιανναδες τοῦ δήμ. Παρελίων τῆς Κερκύρας.

Κόκκινος -Πύργος· χ. τοῦ δήμ. Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 193.

Κόκκινο χωριό· χ.τοῦ δήμ.Ἀ ρ μ έ ν ω ν, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων, Κρήτης Κάτ: 350.

Κοκκολάτα· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἄσσου. Κάτ: 189.

Κοκκολάτα· χ. τοῦ δήμου Κρανίων τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀργοστόλι. Κάτ: 259.

Κοκκόνι· χ. τοῦ δήμου Κορίνθου ἧς ἀπέχει 3 ὥρ. Δ, παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Κορινθιακοῦ. Κάτ. 562.

Κοκκοτοί· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τῆς ΝΑ Θεσσαλίας. Κάτ: 480.

Κοκκωνᾶς· Βυζάντιος· ὀπαδὸς τοῦ διαβοήτου γόητος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβωνοτειχίτου.

Κόκλα· θέσις τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Γορτυνίας.

Κόκλα· χ. τοῦ δήμου Πλαταιῶν τῆς Βοιωτίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καπαρέλι καὶ 2 1)4 ἀπὸ Θήβας, περὶ τὴν θέσιν τῶν ἀρχ. Πλαταιῶν. Κάτ. 615.

Κόκλα· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 117.

Κόκλα· θέσις τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας.

ΑΝΙΧΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κοκλάκη· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας, 3 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 104.

Κοκλαντζῆ· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων. Κάτ: 70.

Κόκοβα· χ. τοῦ δήμου Λευκασίου τῶν Καλαβρύτων, 1 ὥρ. ἀπὸ Φίλια. Κάτ: 544.

Κοκονᾶς· (Ἀννίβας, κόμης δέ-)· ἐκ Πεδεμοντίου, εὐνοούμενος τοῦ δουκός Δ' Ἀλανσόν, θανατωθεὶς τὸ 1574 ἕνεκα τῶν δολοπλοκιῶν του.

Κόκορα· θέσις τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Λεβαδείας.

Κοκορᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 228.

Κοκοράβα ἢ **Κουκουράβα**· χ. τοῦ δήμου Κασθαναίας τῆς Λαρίσης. Κάτ: 547.

Κοκοράκης (Ἀναγνώστης) ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Π. Γιατράκου, γενόμενος γερουσιαστὴς ἀντὶ τοῦ ὡς ὁμήρου κρατηθέντος ἐν Ναυπλίῳ ἐπισκόπου Βρεσθένης.

Κοκορίτσα· χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος τῆς Γορτυνίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Καρυταίνης. Κάτ: 43.

Κοκουζιμπο· κωμόπ. ὁμων. χιλιανῆς ἐπαρχ. ἐπὶ εὐρυτάτου ὄρμου. Κάτ: 6,000.—ἡ ἐπαρχ. 33, 423 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000. Πρωτ. Σερένα. Χρυσός, ἄργυρος καὶ χαλκός.

Κοκώνης (Παναγιώτης)· ἐπαναστάτης τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Πικέρνι, συμπράξας εἰς τὴν πολιορκ. τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ ἐν Γράνᾳ.

Κόλα (χερσόνησος)· στρογγύλη προβολὴ τῶν κρατικῶν ἐν τῷ Βορ. Παγωμ. Ὠκεανῷ παραλίων τῆς Ρωσίας, φράττουσα Β τὴν Λευκὴν Θάλασσαν. Ἔκτ: 58,000 τετρ. χλμ. Ἐλώδης, ἔρημος καὶ παγοσκεπής.

Κόλα· χ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Ἀρχαγγέλου, ὁ βορειότατος τῶν ἐν Ρωσίᾳ οἰκισμῶν, 580 χλμ. Β τοῦ Ἀρχαγγέλου, παρὰ τὸ στόμ. ὁμων. ποτ. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Βορ. Παγ. Ὠκεανοῦ. Τόπος ἐξορίας, ἐμπόρ. σισυρῶν καὶ ἁλιπάστων ἰχθύων. Κάτ: 850.—Κεῖται εἰς Β. πλ: 68ο 52'48''.

Κόλαινος· ἀκόλουθος τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος καὶ κτίσας τὸν ναὸν τῆς Κολαινίδος Ἀρτέμιδος.

Κολαΐτη· χ. τοῦ δήμ. Ἐλιοῦ τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 106.

Κολάκα· χ. τοῦ δήμ. Ἀταλάντης ἧς ἀπέχει 2 ὥρ. Κάτ: 243.

Κολαντσίκι· χ. τοῦ δήμ. Περαχώρας τῆς Κορινθίας. Κάτ: 99.

Κολάξαϊς· ἀρχ. βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, υἱὸς τοῦ Ταργιτάου, ὅστις ἐβασίλευσε 1000 ἔτη πρὸ τῆς εἰς Σκυθίαν ἐκστρατείας τοῦ Δαρείου.

Καλαπούρ ἢ **Κολχαπούρ**, πρωτ. αὐτονόμου Ἰνδικῆς ἡγεμονίας, 375 χλμ. ΝΑ τῆς Βομβάης. Κάτ: 40,000.— ἡ ἡγεμ: 7,195 τετρ. χλμ. Κάτ: 830,000.

Κολαρδώ· (Κάρ. — Πέτρος γάλλος ποιητής, 1732 - 1776.

Κόλβε· (Ἄδ - Γουλ - Ἔρμαν)· γερμ. χημικός, 1818 - 1884, καταλιπὼν ἄριστα ἔργα.

Κόλβεργ· π. τῆς πρωσ. Ὁμερανίας, παρὰ τὴν Βαλτικήν, πρωτ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νομοῦ· ἀκμ. ἁλιεία καὶ ναυτιλία. Πλούσιαι ἁλυκαί. Κάτ: 18,000. Ἄλλοτε «ἀνσεατική» πόλις. — Ὁ νομός: 930 τετρ. χλμ. Κάτ: 53,000.

Κολέ (Κ λ α ύ δ ι ο ς)· γάλλος συγγραφεὺς τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, γνωστὸς κυρίως ἐκ τοῦ «Ἀμάδιος», περιπετειώδης ἱπποτικοῦ μυθιστορήματος· ὅρα Ἄ μ α δ ι ς. — ἡ σύζυγός του Λ ο υ ΐ ζ α διεκρίθη ὡς ποιήτρια.

Κολέα· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλγερίου, οὗ ἀπέχει 45 χλμ. ΔΝΔ. Κάτ: 4,400.

Κόλεμπροῦκε (Θ ω μ ᾶ ς)· ἄγγλος ἰνδολόγος διαπρεπής, 1765—1837, διατρίψας ἐπὶ μακρὸν ἐν Ἰνδίαις καὶ καναλιπὼν ἄριστα ἔργα.

Κολέν· φιλέλλην ἐκ Σαρδηνίας, ἀντισυνταγματάρχης τοῦ ὑπὸ τὸν Σανταρόζαν πυροβολικοῦ ἐν Ναυαρίνῳ.

Κολέν· Γάλλος φιλέλλην ἐθελοντής. Διηύθυνε τοὺς ἐργάτας τοῦ ὁπλοστασίου τοῦ Ναυπλίου, παρευρέθη δὲ καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως.

Κολέν-Μαγμὰρ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· φλαμανδὸς πολεμιστὴς τοῦ Ι' αἰῶνος, ὅστις καίτοι ἀπολέσας ἓν τινι μάχῃ κατὰ τοῦ κόμητος τοῦ Λουβὲν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξηκολούθησε, ὡς λέγεται, μαχόμενος.

Κόλεριντζ (Σ α μ ο υ ή λ-Τ ά υ λ ω ρ)· ἄγγλος ποιητής, 1772—1834 — Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Χ ά ρ τ λ ε ΐ υ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Σ ά ρ α ἔγραψαν δοκιμώτατα.

Κολέτη (Ἁ γ ί α)· ἐκ Κορβίας, 1380—1447. Ἑορτὴ τὴν 6 Μαρτίου (ν).

Κολέττης (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἕλλην πολιτευτής, γεννηθεὶς παρὰ τὰ Ἰωάννινα, 1784—1846, ἰατρὸς τὸ 1812 τοῦ Μουκτὰρ-Πασσᾶ, υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ. Συναγείρας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοὺς ἀρματωλοὺς τῆς Ἠπείρου, ἐγένετο ἀρχηγὸς αὐτῶν, εἶτα δὲ ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι 1828 ἦν μέλος τῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν ἐθνοσυνελεύσεων, αὐτὸς σκεφθεὶς καὶ ἐκτελέσας τὴν ἐπιτυχῆ ἐκστρατείαν τοῦ 1826. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Καποδίστρια ἀπεστάλη ὡς ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ἐν Σάμῳ· τὸ 1832 ἐγένετο μέλος τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος ἐγένετο διαδοχικῶς ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ πρέσβυς ἐν Παρισίοις (1836—43)· πρωθυπουργὸς ἐγένετο τὸ 1844 καὶ συνήργησε τὰ μέγιστα εἰς τὸν καταρτισμὸν τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ἐν Ἑλλάδι διοικήσεως.

Κολιάκι· χ. τοῦ δήμ. Δρυόπης τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 101.

Κολιᾶνοι· χ. τοῦ δήμ. Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Καλημεριάνους. Κάτ: 43.

Κολιβάν· ὀροσειρὰ τῆς Σιβηρικῆς διοικήσεως Τόμσκ. Πλούσια χρυσωρυχεῖα, ἀργυρωρυχεῖα καὶ χαλκωρυχεῖα.

Κολίμα ἢ **Κολύμα**· ποτ. τῆς Σιβηρίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων Στανοβόϊ-Χρεμπὲτ καὶ χυνόμ. εἰς τὸν Βόρ. Παγωμ. Ὠκεανόν. Μῆκ: 1300 χλμ.

Κολίμα—Δ υ τ ι κ ό ς· ὅρα Ἰ ν δ ι γ χ ί ρ κ α.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κολίμα· ἡφαίστειον τοῦ Μεξικοῦ, 35 χλμ. Β τῆς ὁμων. πόλεως. Ὕψ: 3,866 μ.

Κολίμα· εὐλίμενος π. τοῦ Μεξικοῦ, πρωτ. ὁμων. πολιτείας ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, 500 χλμ. Δ τοῦ Μεξικοῦ. Κάτ: 27,000.—ἡ πολιτεία· 5,418, τετρ. χλμ. Κάτ· 75,000.

Κολινύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λίν. Κάτ: 1698.

Κολινὺ (Γασπὰρ δὲ-Σατιλλιών)· γάλλος ναύαρχος, 1519—1572, διακριθεὶς κυρίως κατὰ τῶν Ἱσπανῶν. Ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Βέσμ.

Κολιόπουλοι· (**Ἀδελφοὶ-Παρασκευᾶς καὶ Θανάσης**)· ἐπαναστάται ἐκ Παλούμπας, ὑπὸ τὸν Πλαπούταν πανταχοῦ διαπρέψαντες καὶ δὶς κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν.

Κόλλαρ (Ἰωάννης)· τσέχος ποιητής, υἱὸς σλοβάκου χωρικοῦ 1793—1852. Τὰ σλαυϊκῶν ὑποθέσεων ποιήματά του εἶνε ἀριστοτεχνήματα ἐμπνεύσεως καὶ στιχουργίας.

Κολλατῖνος· ἐπίσημος ρωμαῖος, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου καὶ σύζυγος τῆς περιφήμου Λουκρητίας.

Κολλὲ (Κ.)· παρισινὸς φιλόλογος 1709—1783, διακρινόμενος κυρίως εἰς τὰ κωμικὰ δραματικά του ἔργα.

Κολλένζο (Ὑάκινθος)· φιλλέλην ἐκ Σαρδηνίας. Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1825. Ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐν Ναβαρίνῳ ὑπὸ τὸν φίλον του Σανταρόζαν.

Κολλιάνι· χ. τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 685.

Κολλιᾶντες (Φρ.)· ἱσπανὸς ζωγράφος, 1599—1656, κυρίως διακριθεὶς ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ.

Κόλλιγγβουδ (Λόρδ Κούθβερτ)· ἄγγλος ναυτικός, 1748—1810, διαπρέψας ἐναντίον τῶν Γάλλων.

Κολλιερή· χ. τοῦ δήμου Πολυκτορίων τῆς Ἰθάκης, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Σταυροῦ. Κάτ: 407.

Κόλλιν (**Νόϋ-**) ἢ **Κόλιν**· πολίχνη τῆς Βοημίας, ἀκμ. βιομηχαν. Κάτ: 12,000 ὧν οἱ πλεῖστοι Ἑβραῖοι.

Κολλίναις· (Ἄνω)· πρωτ. τοῦ δήμου Καλτεζῶν τῆς Ἀρκαδίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Τριπόλεως. Εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1537.

Κόλλινς (Ντζών)· ἄγγλος γεωμέτρης, 1624—1683.

Κόλλινς (Ἀντώνιος)· ἄγγλος φιλόσοφος, 1676—1729, τραχὺς τὴν ἔκφρασιν διὸ καὶ πολλάκις καταδιωχθεὶς καὶ καταφυγὼν εἰς Ὁλλανδίαν. Κατέλιπεν ἔργα ἐκτάκτου δυνάμεως.

Κόλλινς (Οὐίλλιαμ)· ἄγγλος ποιητής, 1721—1759.

Κόλλινς (Οὐίλκη)· διαπρεπὴς ἄγγλος μυθιστοριογράφος, 1824—1889, οὗ τὰ ἔργα κατέστησαν λαϊκώτατα ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἄριστον θεωρεῖται ἡ «Λευκοφόρος», μεταφρασθὲν καὶ εἰς τὴν ἑλληνικήν

Κολλό· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλγερίου παράλιος. Κάτ: 2,700. —ἡ μικτὴ κοινότης: 26,000 κ.

Κολλομπριέρ(αι)· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ. Κάτ: 2,216.

Κόλμαιν (Γεώργιος)· κω-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς ἄγγλος, 1733—1794. Διακρίνονται αἱ κωμῳδίαι του. — Ὁ υἱός του Γεώργιος, 1762—1836, διεκρίθη ἐπίσης ὡς κωμῳδιογράφος.

Κόλμαρ· πρωτ. τῆς Ἄνω Ἀλσατίας· ἀκμ. ἐμπόριον καὶ βιομηχ., μητρόπολις τοῦ ΙΓ' καὶ ΙΔ' αἰῶνος μουσεῖα, βιβλιοθήκη, γραφικοὶ περίπατοι. Κάτ: 27,000.

Κόλμπε (Ἀλέξανδρος)· φιλέλλην ἐκ Βερολίνου· ἀπέθανεν ἐν Πόρῳ τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1860. Εἷς τῶν παλαιοτέρων φιλελλήνων διότι ἦλθεν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ 1821, δηλαδὴ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀπεβιβάσθη ἐν Μεσολογγίῳ ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν Φιλελληνικῶν κομιτάτων τῆς Γερμανίας καὶ εἰσῆλθεν ὡς ὑπολοχαγὸς εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων. Παρέστησεν τὴν ἄλωσιν τοῦ Ναυπλίου καὶ Παλαμηδίου εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Παρνασσοῦ τὸ 1823 ὑπὸ τὸν Νικήταν ἐναντίον τοῦ Δερβῆς—Πασᾶ· ἔλαβε δὲ μέρος καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀραχώβης. Μεταξὺ ἄλλων διωρίσθη ὅπως ὀργανώσῃ μικρὸν σῶμα πυροβολικοῦ διὰ μίαν κανονιοστοιχίαν 6 πυροβόλων καὶ δύο ὅλμων σταλέντων ὑπὸ τῶν γερμανικῶν κομιτάτων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λόρδου Βύρωνος διωρίσθη λοχαγὸς τοῦ ἐπιτελείου εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ Ὀμὲρ—Βριώνη εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Λιγοβίτσας τὴν 1 Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους 1824, ὅτε διωρίσθη ὑποφρούραρχος Μεσολογγίου. Τὴν θέσιν ταύτην διετήρησε καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1826. Ὑπὸ τὸν Καποδίστριαν ἔλαβε διαφόρους διοικητικὰς θέσεις ἐπιμελητοῦ τοῦ στρατοῦ καὶ ἀρχιεπιμελητοῦ τοῦ ναυτικοῦ. Τεθεὶς εἰς διαθεσιμότητα τὸ 1846 ἄνευ ὡρισμένης τινὸς αἰτίας ἀπέθανεν ἐκτιμώμενος διὰ τὰς μακρὰς καὶ ἐντίμους ὑπηρεσίας του. Ἀνῆκεν ἀπὸ τοῦ 1812 μέχρι τοῦ 1815 εἰς τὰς τάξεις τῶν Γερμανῶν ἐθελοντῶν κατὰ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, διακριθεὶς εἰς Δρέσδην καὶ Βατερλώ, ὅπου καὶ ἐπληγώθη βαρέως ὑπὸ τὰς διαταγὰς ὧν τοῦ στρατηγοῦ Βλίχερ.

Κολμπέρ (Ἰωαννίτης)· ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ Λουδοβ. ΙΔ', 1619 - 1683. Διεκρίθη ὡς μέγας οἰκονομολόγος, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους κλάδους οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀνεξελίχθη (γεωργία, βιομηχανία, ἐμπόριον, ἀποικίαι κλπ.)

Κολοβάτες· χ. τοῦ δήμ. Παρνασσίδος τῆς Φωκίδος, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Τοπόλιας. Κάτ: 670.

Κολοβός· (Χρῆστος)· ἐκ τῶν ἀκολούθων τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη ἀπὸ τὸ χ. Παγκράτη τῶν Καλαβρύτων ὀνομασθεὶς «Καινούριος» διὰ τὰς ἐκπλήξεις ἡρωϊσμοῦ ἃς ἐκάστοτε ἐποίει.

Κολόκας (Θεόδωρος)· ἐκ τῶν ἀκολούθων τοῦ Ἀνδρ. Ζαΐμη καὶ τοῦ Β. Πετμεζᾶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, διακριθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Πατρῶν.

Κολοκλώμπασι· χ. τοῦ δήμ. Φαρσάλων. Κάτ. 29.

Κολοκοτρώνης (Θεόδωρος.) Εἷς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους στρατηγοὺς τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἴσως ὁ σπουδαιότερος ὅλων. Ἐγεννήθη τῇ 3 Ἀπριλίου 1770 ἐπί τινος ὄρους τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μεσσηνίας. Καταδιωκομένης τῆς οἰκογενείας του καὶ φονευθέντος τοῦ πατρός του ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατέφυγεν εἰς τὴν Μάνην, κατόπιν ἔγινεν ὁπλαρχηγὸς καὶ ἐπολέμησεν εἰς τὴν Πελοπόννησιν, ἀλλὰ στενοχωρηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Κύθηρα καὶ Ζάκυνθον. Ἔπειτα κατετάχθη εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν τῆς Ἑπτανήσου καὶ ἔγινε ταγματάρχης τὸ 1810, συνενοήθη τῷ 1820 μὲ τοὺς Φιλικοὺς καὶ τῷ 1821 εἰσῆλθεν εἰς τὰς Καλάμας μετὰ τοῦ Πετρόμπεη. Ἔπειτα κατέστρεψεν εἰς τὰ Δερβενάκια τὸν Δράμαλιν, μεθ' ὃ διωρίσθη παρὰ τῆς Γερουσίας ἀρχιστράτηγος τῆς Πελοποννήσου. Βραδύτερον ἀναμιχθεὶς εἰς τὰς ἐμφυλίους ἔριδας τῶν ὁπλαρχηγῶν ἐφυλακίσθη· ἀλλὰ τῷ 1825 τὸν ἀπεφυλάκισαν ἵνα σώσῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὸν Ἰμπραΐμ, τὸν ὁποῖον καὶ πολὺ ἐστενοχώρησε. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καποδιστρίου ὑπεστήριξε τὸ ρωσικὸν κόμμα, κατηγορηθεὶς δὲ ἔπειτα ὡς συνωμότης κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ εἶτα μετεβλήθη ἡ ποινή του εἰς εἰκοσαετῆ δεσμά. Μόλις δ' ἀνῆλθεν ὁ Ὄθων εἰς τὸν Θρόνον, τῷ ἐδόθη ἀμνηστία. Ὁ μέγας οὗτος τῆς ἐπαναστάσεως στρατηγὸς ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Φεβρουαρίου 1843. Περίεργος εἶνε ἡ πρόρρησις τοῦ Κολοκοτρώνη περὶ τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ Ὄθωνος. Ὅταν ἐκτίζετο τὸ Πανεπιστήμιον, συνήντησεν αὐτὸν ὁ Ὄθων ἔξωθεν αὐτοῦ καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς τοῦ φαίνεται τὸ κτίριον—«Τ ο ῦ τ ο ἐ δ ῶ,» ἀπήντησεν ὁ στρατηγός, «θ ὰ φ ά γ η ἐ κ ε ῖ ν ο ἐ κ ε ῖ!» Καὶ ἔδειξε τὰ ἀνάκτορα.

Κολοκοτρώνης (Π ά ν ο ς Θ.)* ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρός του Θ ε ο δ ώ ρ ο υ (βλ. λ) ἐκ Ζακύνθου τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1821 εἰς Πελοπόννησον. Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρός του στρατολόγος Καρυταίνης. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσᾶς, ὅπου καὶ κατὰ τὴν εἰς Ἄστρος ἀπουσίαν τοῦ πατρός του ἀντικατέστησεν αὐτὸν· ἀλωθείσης τῆς πόλεως, διωρίσθη π ο λ ι τ ά ρ χ η ς καὶ χιλίαρχος, μεθ' ὃ ἀπεστάλη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Γερουσίας πρὸς παραλαβὴν τοῦ Ναυπλίου. Διεκρίθη εἶτα εἰς τὰς ἐν Ἄργει μάχας, καὶ ἐν Δερβενακίῳ καὶ ἐν Σπέτσαις. Κατόπιν διωρίσθη φρούραρχος Ναυπλίου, μεθ' ὃ ἀπεστάλει εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν μετὰ τοῦ Γενναίου. Διεκρίθη κατόπιν καὶ εἰς τὴν οἰκτρὰν πάλην κατὰ τῶν στρατευμάτων τῆς Κυβερνήσεως ὅπου καὶ ἐφονεύθη.

Κολοκοτρώνης (Ἰ ω ά ν ν η ς Θ.) ὁ **Γενναῖος** ἀδελφὸς τοῦ Π ά ν ο υ Κ., ἐλθὼν μετ' αὐτοῦ εἰς Πελοπόννησον ἐκ Ζακύνθου μόλις 17ετής, παρηκολούθησε δὲ σχεδὸν πανταχοῦ τὸν Πάνον καὶ εἶτα τὸν πρίγκιπα Ὑ ψ η λ ά ν τ η ν. Ὁπλαρχηγὸς ὠνομάσθη τὸ πρῶτον κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν ὅπου καὶ διεκρίθη, μεθ' ὃ μετέβη διαταγῇ τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ρούμελην, καὶ εἶτα εἰς Δερβενάκια μετὰ τοῦ Πάνου. Ὅταν ἐφονεύθη ὁ ἀδελφός του, ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν, μὴ παραδοθεὶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅταν ὁ πατήρ του ἐφυλακίσθη ἐν Ὕδρᾳ. Ἐπὶ Ἰμπραΐμ. ἐγένετο αὖθις στρατηγὸς καὶ πολλαχοῦ διεκρίθη ἐπὶ ἐμπειρίᾳ καὶ γενναιότητι, ἀνεγείρας τό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τε καὶ τὸ φρ. τῆς Καρυταίνης. Ἐπίσης κατόπιν συνεμάχησεν ἐν Ἀττικῇ μετὰ τοῦ Καραϊσκάκη.

Κολοκοτρώνης (Ἀποστόλης)· οὗτος εὑρίσκετο ἐν Βλαχίᾳ καὶ συνέπραξεν ἐκεῖ μετὰ τοῦ Ἀλεξ. Ὑψηλάντου καὶ μετὰ τοῦ ἡγεμόνος Μιχ. Σούτσου· ναυαγήσαντος δὲ τοῦ ἐκεῖ ἐπαναστ. κινήματος, κατῆλθεν εἰς Πελοπόννησον τὸ Αὔγουστον τοῦ 1821, καὶ ἔλαβε μέρος ἀμέσως εἰς τὴν μάχην τῆς Γράνας, μεθ' ὃ ἠκολούθησε τὸν Ὑψηλάντην, εἶτα δὲ συνέπραξεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν ἀκολουθῶν τὸν θεῖον του Θ. Κολοκοτρ. Κατόπιν διεκρίθη κατὰ Δράμαλη καὶ Ἰμπραήμ.

Κολοκοτρώνης (Δημήτριος) ἢ **Ντεδκούλης**· ἀνεψιὸς τοῦ Θεοδ. Κολοκοτρ. ἐλθὼν ἐκ Τεργέστης κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, πανταχοῦ δὲ ὅπου παρευρέθη διακριθεὶς ἐπὶ αὐταπαρνήσει καὶ γενναιότητι.

Κολοκοτρώνης (Ἀντώνιος) ἐν ἀρχῇ Κλέφτης, διαφυγὼν τὴν καταστροφὴν τῶν κλεφτικῶν σωμάτων καὶ ἀναφανεὶς κατὰ τὴν 25 Μαρτίου 1821, ἄγνωστος ἕως τότε. Διέπρεψεν ἐν Τριπόλει, εἰς Δερβένια, καὶ εἰς τὴν Ρούμελην κατόπιν, πανταχοῦ ἐπιδειξάμενος παραδειγματικὴν ἀνδρείαν.

Κολοκοτρώνης (Μάρκος) ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Αυμποβιτσίου, διακριθεὶς εἰς τὰς ἐν Πελοποννήσῳ μάχας, καὶ δὴ κατὰ τοῦ Δράμαλη ἐν Δερβενακίοις.

Κολοκοτρώνης (Κωνσταντῆς)· υἱὸς τοῦ προηγ., ἀκόλουθος τοῦ Θεοδ. Κ., ἐκ τῶν ἀξιωματικ. τοῦ ἱππικοῦ του, τρέψας εἰς φυγὴν τοὺς Τούρκους ἐν Χαρβατίῳ.

Κολοκυθᾶ· χ. τοῦ δήμ. Πηνειίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 68.

Κολοκύθι· χ. τοῦ δήμ. Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 187.

Κολοκυθιὰ· χ. τοῦ δήμ. Ὁμιλαίων τῆς Φθιώτιδος, 4 ὥρ. ἀπὸ Γαρδίκι. Κάτ: 385.

Κολοκυνθίου-Δῆμος· ἐν τῇ πρώην ἐπαρχίᾳ Γυθείου (Α-Μάνη). Μετωνομάσθη εἰς δῆμον Τευθρώνης (βλ. λ.).

Κολοκυνθίου ἢ **Μαραθονησίου** — Κόλπος· τὸ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ὄνομα τοῦ Λακωνικοῦ — Κόλπου.

Κολοκυνθοῦ· προάστ. τῶν Ἀθηνῶν ὧν ἀπέχει 1 ὥρ. καὶ συνδέεται μετ' αὐτῶν δι' ἱπποσιδηροδρόμου. Κάτ: 1298.

Κολομβία· ἡ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἐκτείνεται μεταξὺ Γουατεμάλαις Μεξικανικοῦ Κόλπου, Ἀταλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, Γουϊάνης, Βραζιλίαις, Ἰσημερινοῦ καὶ Μεγάλου Ὠκεανοῦ καὶ κατέχει ὅλα τὰ βόρεια παράλια τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.— Ἡ Ὁμοσπονδία αὕτη σύγκειται ἀπὸ 9 κράτη καὶ 6 τοποτηρητίας. Ἔκτ: 1,203,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 4,500,000 ἐξ ὧν 1,700,000 μιγάδες Χολό, 140,0000 πεπολιτισμένοι Ἰνδοί, 60,000 ἄγριοι, 650,000 Νέγροι, Μουλάτραι καὶ Ζάμπο καὶ 450,000 λευκοί. Τὰ Δ. τῆς χώρας καλύπτονται ἀπὸ τὰς Κορδιλλιέρας αἵτινες σχηματίζουν ἐδῶ δύο διακλαδώσεις ὕψους 2,000—4,000 μ., ἡ δὲ λοιπὴ χώρα περιέχει πεδιάδας ἀπεράντους, λίμνας πολλάς, βαθεῖς

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

κύλπους, ἀτελεύτητα δάση καὶ μεγίστους ποταμοὺς τὸν Ὀρενόκον 2,400 χλμ. τὸν Ἀμαζόνιον μετὰ τῶν παραποτάμων του καὶ ἄλλους. — Προϊόντα· χρυσός, ἄργυρος, χαλκός, μόλυβδος, γεάνθρακες, ἅλας, ἀμέθυστος, βανίλλια, φοίνικες, κέδροι, κάστανα, ὄρυζα, βάμβαξ, ζαχαροκάλαμοι, καφές, κακάο, καπνά, ὀπῶραι κ. τ. λ. — Ζῷα. Ἰαγουάροι, πίθηκοι, μυρμηκοφάγοι, τάπιροι, ἀλλιγάτορες, βόες, κόνδορες κ. τ. λ.—Σιδηρόδρομοι 103 χλμ. Τηλέγρ. 2045 χλμ. — Προϋπολογισμὸς 3 1]2 — 4 ἑκατομ. _π έ σ ο ς (17 1]2 — 20 ἑκατομ. φρ.) Χρέος 20,000,000 π έ σ ο ς. Σχολεῖα 1800, πανεπιστήμιον 1, μαθηταὶ 75,000. Θρησκευτικὴ ἐλευθερία πλήρης.— Πρωτ. Β ο γ ό τ α ἔνθα στέλλονται οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν κ ρ α τ ῶ ν ἀποτελοῦντες τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συνέδριον. Ὅταν οἱ Ἱσπανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Κολομβίαν, εὗρον ἐν αὐτῇ λαὸν πεπολιτισμένον, τὴν κατέσχον δὲ μέχρι τοῦ 1811 μετονομάσαντες αὐτὴν Ν έ ο ν Β α σ ί λ ε ι ο ν τ ῆ ς Γ ρ ε ν ά δ α ς· ἀλλ' ἀποστατήσασα ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητον κράτος τὸ 1822. — Σπουδαιότεραι πόλεις Κόλον καὶ Παναμᾶς.

Κολομβία (Κ ο λ ο ύ μ π ι α)· πόλις ἐν ταῖς Ἡνωμ.-Πολιτ. Ὁμώνυμοι ὑπάρχουν ἐν Ἰνδιάνᾳ, Κέντουκκυ, Μίσσουρι, Πενσυλβανίᾳ, Τέννεσση καὶ ἀλλαχοῦ.

Κολομβία (Κ ο λ ο ύ μ π ι α)· πρωτ. τῆς ἀμερικ. πολιτείας Νοτ-Καρολίνας. Πανεπιστήμιον, ἀκμ. βιομ. Κάτ: 15,000.

Κολομβία (Κ ο λ ο ύ μ π ι α)· ὁμόσπονδος τοπαρχία τῶν Ἡνωμ.-Πολιτ. ὅπου ἡ κοινὴ πρωτ. Β ά σ ι γ κ τ ω ν. 181 τετρ. χλμ. Κάτ: 235,000.

Κολομβία (Κ ο λ ο ύ μ π ι α)· ποτ. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν· ὅρα Ὀ ρ ε γ ώ ν.

Κολομβία-Βρεταννική· ἄλλοτε πολιτεία καὶ ἤδη ἐπαρχία τοῦ Δ Καναδᾶ. 997,100 τετρ. χλμ. Κάτ: 220,000. Πρωτ. Β ι κ τ ώ ρ ι α. Μέχρι τοῦ 1858 ὠνομάζετο Νέα-Καληδονία.

Κολόμβο· πρωτ. τῆς Ἀγγλοϊνδικῆς νήσου Κεϋλάνης ἐπὶ τῆς Δ παραλίας, ὡραία προκυμαία, διοικητήριον, ἀκμ. ἐμπόριον, φρ. καὶ ἀκρόπολις. Κάτ: 120,000.

Κολόμβος (Χ ρ ι σ τ ό φ ο ρ ο ς)· περίφημος θαλασσοπόρος ἀπὸ τὴν Γένουαν τῆς Ἰταλίας γεννηθεὶς τὸ 1410 —Πεισθεὶς ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς Κίναν καὶ Ἰνδίας ἐκ δυσμῶν, διεκοίνωσε τὴν ἰδέαν του εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδον Β' καὶ Ἰσαβέλλαν. Διὰ δὲ τοῦ τολμήματος τούτου ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν (1492). Μετὰ τέσσαρα ὅμως συνεχῆ ταξίδια, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ Φερδινάνδου καὶ φυλακισθεὶς μάλιστα, ἀπέθανε ἐντῇ δυστυχίᾳ τὸ 1506.

Κολόμβος (Κ ό λ ο υ μ π ο υ ς) κωμόπ. τῆς ἀμερικαν. πολιτείας Κέντουκκυ, Κάτ: 2,400.

Κολόμβος (Κ ό λ ο υ μ π ο υ ς)· κωμοπόλεις τῶν ἀμερικαν. πολιτειῶν Ἰνδιάνας, Μεσσισσίπι καὶ Τέξας.

Κολόμβος (Κ ό λ ο υ μ π ο υ ς)· π. τῆς ἀμερικαν. πολιτ. Γεωργίας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κάτ: 12,000.

Κολόμβος (Κ ό λ ο υ μ π ο υ ς)· π. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, 524 χλμ. Δ τῆς Οὐασιγκτῶνος. Κάτ: 56,000.

Κολομέα ἢ **Κολόμνα** π. τῆς αὐστρ. Γαλικίας, ἐπὶ τοῦ Προύθου· μεγάλαι ἁλυκαί. Κάτ: 24,000 ἑβραῖοι καὶ ρουθῆνοι.

Κολόμνα· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ ρωσ. Κυβερνείου Μόσχας, ἐπὶ τοῦ Μόσκβα καὶ τοῦ Κολομένκα. Ἀκμ. βιομηχ. Πόλις ἀκμαία ἀπὸ τοῦ 1100. Κάτ: 30,000.

Κολομπότσι· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ: 281.

Κολοπετεινίτσα· χ. τοῦ δήμου Μυονίας τῆς Φωκίδος. Κάτ: 559.

Κόλον· κωμόπ. τῆς κολομβιανῆς διοικήσεως Παναμᾶ. Κάτ: 6,000. Τὸ ὄνομά της εἶνε ἱσπανικὴ γραφὴ τοῦ ὀνόματος Κ ο λ ό μ β ο υ, λέγεται δὲ καὶ Ἄ σ π ι ν β α λ λ.

Κολόνια (Νά)· ἄλλοτε Κ ο λ ό ν ι α - δ έ λ - Σ α κ ρ α μ έ ν τ ο· πρωτ. νομοῦ τῆς Οὐρουγουαίης ἐπὶ τοῦ Πλάτα, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Πορτογάλων τὸ 1679. Κάτ: 8,000. — ὁ νομὸς: 5682 τετρ. χλμ. Κάτ: 40,000.

Κολόννα· ἔνδοξος Ἰταλ. οἶκος ἐκ τῆς ὁμων. κώμης, περιώνυμος καταστὰς διὰ τὴν κατὰ τῶν Ὀρσίνη πάλην των. Διαπρεπέστερα αὐτοῦ μέλη ὑπῆρξαν οἱ : Α ἰ γ ί δ ι ο ς (Ζίλε), Ἰ ά κ ω β ο ς, Σ κ ι ά ρ β α, Σ τ έ φ α ν ο ς, Π ρ ό σ π ε ρ, Μ ά ρ κ ο ς - Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς καὶ ἡ Β ι κ τ ω ρ ί α· ἀπὸ 1200—μέχρι 1560.

Κολόνταϋ (Ο ὗ γ ο ς)· πολωνὸς συγγραφεύς. 1750—1812, διευθύνας τὴν ἀκαδήμειαν τῆς Κρακοβίας το 1782, καταλιπὼν δὲ ἄριστα νομικά, πολιτειολογικὰ καὶ ἄ. ἔργα.

Κολοράδο ρ ί ο (=Κόκκινος ποταμός)—Τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουν τρεῖς μεγάλοι ποταμοὶ τῆς Ἀμερικῆς (Τέξας, Καλιφορνία καὶ Λαπλάτα). Ὁ τῆς Καλιφορνίας ἔχει μῆκος 3,000 χλμ. ἐξ ὧν τὰ 1,000 εἶνε πλεύσιμα.

Κολοράδο. Μία ἀπὸ τὰς κεντρικὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἔκτασις 269,154 τετρ. χιλιομ. κατ. 450,000. Πρωτεύουσα Δ έ ν β ε ρ. Τὰ Βραχώδη Ὄρη σχηματίζουν ἐδῶ πολλὰς σειρὰς σκεπαζούσας τὰ 2)3 τῆς χώρας. Ποταμοί: Κολοράδο, Ἀρκάνσας, κτλ.—Προϊόντα: χρυσός, ἄργυρος, σίδηρος, χαλκός, γαιάνθρακες κτλ. Κλίμα ὑγιεινόν. Ζῷα ἄρκτοι, καγγουάριοι, λύκοι, βουβάλοι, ἔλαφοι, λύγκες κτλ. Σιδηρόδρομοι 1,200 χλμ.

Κολοσσαί· αἱ ὕστερον Χῶναι, π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ περὶ τὸ 65 π. Χ.

Κολοσσεῖον· τεράστιον καὶ μεγαλοπρεπέστατον ἀμφιθέατρον τῆς ἀρχ. Ρώμης, οὗ ἡ οἰκοδομὴ ἤρχισεν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἐπερατώθη ὑπὸ Τίτου τὸ 80 π. Χ. Εἶχε 80 σειρὰς ἐδωλίων καὶ ἐχώρει 80,000 θεατάς.

Κολότζβαρ ἢ **Κλάουσεμβουργ**· πρωτ. τοῦ τρανσυλβανικοῦ κομητ. Κ ό λ ο τ ζ, ἐπὶ τοῦ μικροῦ Ζάμως. Φρ. ἀκρόπολις, 5 ὡραῖα προάστεια, ἄρισται σχολαί. Κάτ: 35,000,—ἡ κομητ. 5,149 τετρ. χλμ. Κάτ: 210,000. Σιτηρά, οἶνοι, ἅλας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

κύλπους, ἀτελεύτητα δάση καὶ μεγίστους ποταμοὺς τὸν Ὀρενόκον 2,400 χλμ. τὸν Ἀμαζόνιον μετὰ τῶν παραποτάμων του καὶ ἄλλους. — Προϊόντα· χρυσός, ἄργυρος, χαλκός, μόλυβδος, γεάνθρακες, ἅλας, ἀμέθυστος, βανίλλια, φοίνικες, κέδροι, κάστανα, ὄρυζα, βάμβαξ, ζαχαροκάλαμοι, καφές, κακάο, καπνά, ὀπῶραι κ. τ. λ. — Ζῷα. Ἰαγουάροι, πίθηκοι, μυρμηκοφάγοι, τάπιροι, ἀλλιγάτορες, βόες, κόνδορες κ. τ. λ.—Σιδηρόδρομοι 103 χλμ. Τηλέγρ. 2045 χλμ. — Προϋπολογισμὸς 3 1]2 — 4 ἑκατομ. λίρες (17 1]2 — 20 ἑκατομ. φρ.) Χρέος 20,000,000 λίρες. Σχολεῖα 1800, πανεπιστήμιον 1, μαθηταὶ 75,000. Θρησκευτικὴ ἐλευθερία πλήρης.— Πρωτ. Βογοτά ἔνθα στέλλονται οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν κρατῶν ἀποτελοῦντες τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συνέδριον. Ὅταν οἱ Ἱσπανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Κολομβίαν, εὗρον ἐν αὐτῇ λαὸν πεπολιτισμένον, τὴν κατέσχον δὲ μέχρι τοῦ 1811 μετονομάσαντες αὐτὴν Νέον Βασίλειον τῆς Γρενάδας· ἀλλ' ἀποστατήσασα ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητον κράτος τὸ 1822. — Σπουδαιότεραι πόλεις Κόλον καὶ Παναμᾶς.

Κολομβία (Κολούμπια)· πόλις ἐν ταῖς Ἡνωμ.-Πολιτ. Ὁμώνυμοι ὑπάρχουν ἐν Ἰνδιάνᾳ, Κέντουκκυ, Μίσσουρι, Πενσυλβανίᾳ, Τέννεσση καὶ ἀλλαχοῦ.

Κολομβία (Κολούμπια)· πρωτ. τῆς ἀμερικ. πολιτείας Νοτ-Καρολίνας. Πανεπιστήμιον, ἀκμ. βιομ. Κάτ: 15,000.

Κολομβία (Κολούμπια)· ὁμόσπονδος τοπαρχία τῶν Ἡνωμ-Πολιτ. ὅπου ἡ κοινὴ πρωτ. Βάσιγκτων. 181 τετρ. χλμ. Κάτ: 235,000.

Κολομβία (Κολούμπια)· ποτ. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν· ὄρα Ὀρεγών.

Κολομβία-Βρεττανικὴ· ἄλλοτε πολιτεία καὶ ἤδη ἐπαρχία τοῦ Δ Καναδᾶ. 997,100 τετρ. χλμ. Κάτ: 220,000. Πρωτ. Βικτώρια. Μέχρι τοῦ 1858 ὠνομάζετο Νέα-Καληδονία.

Κολόμβο· πρωτ. τῆς Ἀγγλοϊνδικῆς νήσου Κεϋλάνης ἐπὶ τῆς Δ παραλίας, ὡραία προκυμαία, διοικητήριον, ἀκμ. ἐμπόριον, φρ. καὶ ἀκρόπολις. Κάτ: 120,000.

Κολόμβος (Χριστόφορος)· περίφημος θαλασσοπόρος ἀπὸ τὴν Γένουαν τῆς Ἰταλίας γεννηθεὶς τὸ 1410 —Πεισθεὶς ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς Κίναν καὶ Ἰνδίας ἐκ δυσμῶν, διεκοίνωσε τὴν ἰδέαν του εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδον Β' καὶ Ἰσαβέλλαν. Διὰ δὲ τοῦ τολμήματος τούτου ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν (1492). Μετὰ τέσσαρα ὅμως συνεχῆ ταξίδια, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ Φερδινάνδου καὶ φυλακισθεὶς μάλιστα, ἀπέθανε ἐντῇ δυστυχίᾳ τὸ 1506.

Κολόμβος (Κόλουμπους) κωμόπ. τῆς ἀμερικαν. πολιτείας Κέντουκκυ, Κάτ: 2,400.

Κολόμβος (Κόλουμπους)· κωμοπόλεις τῶν ἀμερικαν. πολιτειῶν Ἰνδιάνας, Μεσσισσίπι καὶ Τέξας.

Κολόμβος (Κόλουμπους)· π. τῆς ἀμερικαν. πολιτ. Γεωργίας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κάτ: 12,000.

Κολόμβος (Κ ό λ ο υ μ π ο υ ς)· π. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, 524 χλμ. Δ τῆς Οὐασιγκτῶνος. Κάτ: 56,000.

Κολομέα ἢ **Κολόμνα** π. τῆς αὐστρ. Γαλικίας, ἐπὶ τοῦ Προύθου· μεγάλαι ἁλυκαί. Κάτ: 24,000 ἑβραῖοι καὶ ρουθῆνοι.

Κολόμνα· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ ρωσ. Κυβερνείου Μόσχας, ἐπὶ τοῦ Μόσχβα καὶ τοῦ Κολομένκα. Ἀκμ. βιομήχ. Πόλις ἀκμαία ἀπὸ τοῦ 1100. Κάτ: 30,000.

Κολομπότσι· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ: 281.

Κολοπετεινίτσα· χ. τοῦ δήμου Μυονίας τῆς Φωκίδος. Κάτ: 559.

Κόλον· κωμόπ. τῆς κολομβιανῆς διοικήσεως Παναμᾶ. Κάτ: 6,000. Τὸ ὄνομά της εἶνε ἱσπανικὴ γραφὴ τοῦ ὀνόματος Κ ο λ ό μ β ο υ, λέγεται δὲ καὶ Ἄ σ π ι ν β α λ λ.

Κολόνια (Δά)· ἄλλοτε Κ ο λ ό ν ι α-δ έ λ-Σ α κ ρ α μ έ ν τ ο· πρωτ. νομοῦ τῆς Οὐρουγουαίης ἐπὶ τοῦ Πλάτα, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Πορτογάλων τὸ 1679. Κάτ: 8,000. — ὁ νομὸς: 5682 τετρ. χλμ. Κάτ: 40,000.

Κολόννα· ἔνδοξος Ἰταλ. οἶκος ἐκ τῆς ὁμων. κώμης, περιώνυμος καταστὰς διὰ τὴν κατὰ τῶν Ὀρσίνη πάλην των. Διαπρεπέστερα αὐτοῦ μέλη ὑπῆρξαν οἱ : Α ἰ γ ί δ ι ο ς (Ζίλε), Ἰ ά κ ω β ο ς, Σ κ ι ά ρ ρ α, Σ τ έ φ α ν ο ς, Π ρ ό σ π ε ρ, Μ ά ρ κ ο ς-Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς καὶ ἡ Β ι κ τ ω ρ ί α· ἀπὸ 1200—μέχρι 1560.

Κολόνταϋ (Ο ὔ γ ο ς)· πολωνὸς συγγραφεύς. 1750—1812, διευθύνας τὴν ἀκαδήμειαν τῆς Κρακοβίας τὸ 1782, καταλιπὼν δὲ ἄριστα νομικά, πολιτειολογικὰ καὶ ἄ. ἔργα.

Κολοράδο ρ ί ο (=Κόκκινος ποταμός)—Τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουν τρεῖς μεγάλοι ποταμοὶ τῆς Ἀμερικῆς (Τέξας, Καλιφορνία καὶ Λαπλάτα). Ὁ τῆς Καλιφορνίας ἔχει μῆκος 3,000 χλμ. ἐξ ὧν τὰ 1,000 εἶνε πλεύσιμα.

Κολοράδο. Μία ἀπὸ τὰς κεντρικὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἔκτασις 269,154 τετρ. χιλιομ. κατ. 450,000. Πρωτεύουσα Δ έ ν β ε ρ. Τὰ Βραχώδη Ὄρη σχηματίζουν ἐδῶ πολλὰς σειρὰς σκεπαζούσας τὰ 2/3 τῆς χώρας. Ποταμοί: Κολοράδο, Ἀρκάνσας, κτλ.—Προϊόντα: χρυσός, ἄργυρος, σίδηρος, χαλκός, γαιάνθρακες κτλ. Κλῖμα ὑγιεινόν. Ζῷα ἄρκτοι, καγγουρίοι, λύκοι, βουβάλοι, ἔλαφοι, λύγκες κτλ. Σιδηρόδρομοι 1,200 χλμ.

Κολοσσαί· αἱ ὕστερον Χῶνι, π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ περὶ τὸ 65 π. Χ.

Κολοσσεῖον· τεράστιον καὶ μεγαλοπρεπέστατον ἀμφιθέατρον τῆς ἀρχ. Ρώμης, οὗ ἡ οἰκοδομὴ ἤρχισεν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἐπερατώθη ὑπὸ Τίτου τὸ 80 π. Χ. Εἶχε 80 σειρὰς ἐδωλίων καὶ ἐχώρει 80,000 θεατάς.

Κολότζβαρ ἢ **Κλάουσενμπουργ**· πρωτ. τοῦ τρανσυλβανικοῦ κομητ. Κ ό λ ο τ ζ, ἐπὶ τοῦ μικροῦ Ζάμως. Φρ. ἀκρόπολις, 5 ὡραῖα προάστεια, ἄρισται σχολαί. Κάτ: 35,000,—ἡ κομητ. 5,149 τετρ. χλμ. Κάτ: 210,000. Σιτηρά, οἶνοι, ἅλας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κόλουθος· ἕλλην ποιητής, γεννηθεὶς ἐν Λυκοπόλει τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος.

Κολουμέλλας-Ἰούνιος-Μοδεράτος· σοφὸς ἀγρονόμος τοῦ Α' μ. Χ. αἰῶνος, καταλιπὼν ἄριστα συγγράμματα.

Κολοφῶν· μία τῶν δώδεκα ἰωνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Κολοφωνίων-λιμήν· ἀρχ. λιμὴν τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου.

Κόλτζωφ (Ἀλέξιος)· ρῶσος ποιητής, 1809—1842, ἐν ἀρχῇ ζωέμπορος, ὡς ὁ πατήρ του. Ἀριστουργήματα θεωροῦνται αἱ «Ἐλεγειακαὶ» ποιήσεις του.

Κόλτσεστερ· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Ἔσσεξ. Ὡραῖοι ναοί, θέατρα, λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κόλνε. Πατρὶς τῆς Ἁγ-Ἑλένης· ναυπηγεῖα, στρειδοκλιεῖα μεγάλη. Κάτ: 30,000.

Κόλυμπος· περιοδικῶς οἰκουμένη θέσις, 3 ὥρ. μακρὰν τῆς Ἄνδρου.

Κολύρι· μέγα χ. τοῦ δήμ. Λετρίνων τῆς Ἠλείας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πύργου Κάτ: 1048.

Κολυττός· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν.

Κολχάγουα· κεντρ. ἐπαρχία τοῦ Χιλὶ (Νότ. Ἀμερική). 9,829 τετρ. χλμ. Κάτ: 165,000. Πρωτ: Σὰν-Φερνάνδο. Χρυσωρυχεῖα καὶ χαλκωρυχεῖα· ἄρισται θερμοπηγαί.

Κολχίς· ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Ἰβηρίας, Ἀρμενίας καὶ Εὐξείνου Πόντου, ἧς οἱ κάτοικοι Κόλχοι ἐθεωροῦντο καταγωγῆς αἰγυπτιακῆς.

Κολῶνες· ἀγροικίαι τῆς νήσου Σαλαμῖνος. Κάτ. 10.

Κολώνη· πολίχνη τῆς ἀρχ. Μεσσηνίας παρὰ τὴν Μεθώνην.

Κολωνία ἡ γερμανιστὶ **Καῖλν**· ὀχυρωτάτη πόλις τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας ἐπὶ τοῦ Ρήνου ποταμοῦ, ἔχουσα δύο λαμπρὰς γεφύρας ἐπ' αὐτοῦ τὴν μὲν ἐκ πλοίων, τὴν δὲ σιδηρᾶν μήκους 420 μέτρων διὰ τῶν πλοίων συνδέεται μετὴν ἀντικρὺ πόλιν Διέζ, θαυμασίαν μητρόπολιν, τὸ μέγιστον γοτθικὸν οἰκοδόμημα τοῦ κόσμου, μὲ κωδωνοστάσιον ὕψους 115 μέτρων, 20 μεγάλα ἐργοστάσια κατασκευῆς ὕδατος τῆς Κολωνίας καὶ 300,000 κατοίκους. Ἡ Κολωνία ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου Δρούσου τῇ ἀπαιτήσει τῆς συζύγου του Ἀγριππίνης καὶ ὠνομάσθη Ἀγριππίνα ἀποικία (Colonia).

Κολωνίας-Ἐκλεκτοράτον· ἓν τῶν ποτὲ 3 ἐκκλησιαστικῶν κρατῶν τὴν Γερμανίας, ἐν τῷ Κάτω Ρήνῳ.

Κολωνίδων—δῆμος· τῆς Μεσσηνίας. Πρωτ. Κορώνη. Ἄλλ. χ. Ἁγ. Ἄννα, Ἁγ. Τριάς, Ἀϊντίνι, Ἀρμενοί, Βάλτουκα, Βασιλίτσι, Βουνάρια, Γρίζι, Ζιζάνιο, Καπλάνι, Καστέλλια, Καντίρογλι, Κατηνιάδες, Κόμποι, Μαλαμάρι, Κουτσουμῆλι Λειβαδάκια, Μιστράκι, Μουσουλί, Πανιάρες, Πετριάδες, Σαρατζᾶς, Τζαΐζι, Τζαφέρογλι, Χαρακοπιό, Χωματερό, καὶ ἡ Μονὴ Χρυσοκελλαριᾶς. Κάτ: 8,606.

Κολωνὶς· νησίδιον τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἔναντι τῆς Ἐρμιόνης, ἢ νῦν Σπετσοπούλα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κολωνός· υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ, πατὴρ τοῦ Ἐχεδήμου, τοῦ Βουκόλου καὶ τῆς Ὄχνης, ἥρως τοῦ ὁμωνύμου δήμουτῆς Ἀττικῆς.

Κολωνός· ἀρχ.δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Περικλέους, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, μετὰ δὲ τὸ δ' ἔτος τῆς 118 ὀλυμπ. εἰς τὴν Ἀντιοχίδα, ἔπειτα εἰς τὴν Λεοντίδα καὶ τέλος εἰς τὴν Πτολεμαΐδα.

Κολωνός· λόφος ἱερὸς τῶν ἀρχ. Ἀθηνῶν ἔχων ναὸν τοῦ ἱππείουΠοσειδῶνος, περὶ αὐτὸν δὲ ἦτο τὸ ὁμώνυμον χωρίον, τὰ νῦν Σεπόλια.

Κολώτης· γλύπτης ἐκ Πάρου βοηθήσας τὸν Φειδίαν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ κολοσσοῦ τοῦ Διός.

Κομαγηνή· ὄρα Κ ο μ μ α γ η ν ή.

Κομαγιάγουα ἢ Β α λ λ α δ ο λ ί δ· ποτὲ πρωτ. τῆς Ὀνδούρας. Ἵδρ. πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. Κάτ: 3,500,— ἡ ἐπαρ: 4,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 17,500.

Κομαιθώ· ἱέρεια τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, παραδοθεῖσα εἰς τινα Μελάνιππον καὶ ἐφελκύσασα διὰ τοῦτο τὴν ὀργὴν τῆς θεᾶς, ἥτις ἔπεμψε θανατηφόρον νόσον εἰς τοὺς κατοίκους οἵτινες ἐθυσίασαν καὶ τὴν Κομαιθὼ καὶ τὸν Μελάνιππον εἰς τὴν Ἄρτεμιν.

Κομαιθώ· θυγ. τοῦ Πτερελάου προδοῦσα τὸν πατέρα της καὶ φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος.

Κομάκκιο· π. ὀχυρὰ τῆς Ἰταλ. Αἰμιλίας, πρωτ. διοικήσεως. Ἐπισκοπή. Κάτ: 9,000.— ἡ διοίκ: 616 τετρ. χλμ. Κάτ: 37,000.

Κόμανα· ἀρχ.π. τῆςΚαππαδοκίας ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ.

Κόμανα· ἀρχ. π. τοῦ Πόντου ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἴριδος ποταμοῦ.

Κομανία· ἀρχ. φρ. τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Πέργαμον.

Κομανός· ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος.

Κομάνχαι· ἰνδικὰ φῦλα τῆς ὁμοφυλίας τῶν Κοχωνί, πολεμικώτατα, οἰκοῦντα μεταξὺ Μεξικοῦ καὶ Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Κομανῶν (Ἐ π ί σ κ ο π ο ς)· εἷς τῶν φιλοτιμοτέρων ὁρασάντων ἱεραρχῶν κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἐν Πελοποννήσῳ.

Κόμαροι· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ.

Κόμαρος· ἀρχ.λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ Ἄκτιον.

Κόμβα· π. μεσόγειος τῆς ἀρχ. Λυκίας.

Κομβλεντία (Κ ό μ π λ ε ν τ ζ)· πρωτ. ὁμων. τοποτηρητείας τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας, εἰς τὴν συμβολὴν Μοζέλλα καὶ Ρήνου. Φρ. ἰσχυρὰ κατέναντι τοῦ Ἐχρενβραϊτσταϊν· ὡρ. οἰκοδομαί, ἄρισται σχολαί, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ., θαυμάσια περίχωρα. Κάτ: 33,000,— ἡ τοποτηρητεία: 6,205 τετρ. χλμ. Κάτ: 630,000.

Κομβδοι·ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σάννων, κατοικοῦν περὶ τὰ αὐτόθι ὁμώνυμα ὄρη.

Κομηλιό· χ. τοῦ δήμου Ἀπολλωνίων τῆς Λευκάδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἁγ. Πέτρου. Κάτ: 390.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κομητᾶς· ὁ ἐπιλεγόμενος Χαρτουλάριος, συγγραφεὺς ἐξ ἐπιγραμμάτων ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Κομητᾶς (Μιχαήλ)· πολιτικὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Καρυταίνης τῆς Γορτυνίας, ὑπηρετήσας καὶ ὡς στρατιωτικός.

Κομητᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Ἄσσου. Κάτ: 530.

Κομήτης· Λαπίθης, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων.

Κόμητο· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Ν Εὐβοίας, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρύστου. Κάτ: 262.

Κομητάδες· χ. τοῦ δήμου Νίμπρου, ἐπαρχ. Σφακίων, διοίκ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 320.

Κομίν (Φίλιππος)· γάλλος πολιτευτὴς καὶ ἱστοριογράφος, διακριθεὶς καὶ ὡς στρατιώτης καὶ ὡς διπλωμάτης. Ἀπέθ. τὸ 1511.

Κόμμα· χ. τοῦ δήμου Λαμιέων, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λαμίας. Κάτ: 279.

Κομμαγηνή· ΒΔ ἐπαρχία τῆς Συρίας, μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ καὶ τῶν ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Μαρσύα.

Κόμμακον· π. τῆς ἀρχ. Πισιδίας.

Κομματάκια· θέσις 1 ὥρ. ἔξω τῶν Πραμάντων τῆς Ἄρτης (Β).

Κομμνάσης· ποτ. τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην.

Κομμένο· χ. συνοφιακὸν 3 ὥρ. ἀπὸ Ἄρτης. Κάτ: 623. Στρατ. σταθμός.

Κομμερσύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέζ, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 7,483.

Κόμμι· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν, 4 ὥρ. ἀπὸ Προστοβίτσης· Κάτ: 66.

Κόμμοδος· υἱὸς τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τῆς Φαυστίνης, εἷς τῶν χειρίστων Ρωμαίων αὐτοκρατόρων 180 - 192 μ. Χ.

Κόμμοδος· ὁ λεγόμενος Βῆρος θετὸς υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδριανοῦ, ἀποθανὼν ἐκ τῶν πολλῶν καταχρήσεων.

Κομμονοί· οἱ πρῶτοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς Μασσαλίας.

Κόμνηνα· χ. τοῦ δήμου Θρονίου τῆς Λοκρίδος, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ριγγίνι Κάτ: 275.

Κομνηνοί· περίδοξος οἶκος τοῦ Βυζαντίου, προμηθεύσας 6 αὐτοκράτορας: Ἰσαάκιον, Ἀλέξιον, Ἰωάννην, Μανουήλ, Ἀλέξιον Β' καὶ Ἀνδρόνικον (βλ. λέξεις), ἀπὸ 1057—1183.

Κομόραι (Νῆσοι)· μεταξὺ τῶν Ν. Α. ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Μαδαγασκάρ. 4 κύριαι: Μεγ-Κομόρα, Ἀνζουάν, Μοχέλι καὶ Μαϋόττα. Ἔκτ: 2124 τετρ. χιλ. Κάτ: 100,000. Ἡ Μαϋόττα εἶνε κτῆσις Γαλλικὴ ἀπὸ τοῦ 1841, αἱ λοιπαὶ εὑρηνται ὑπὸ τὴν γαλ. προστασίαν ἀπὸ τοῦ 1886.

Κομορῖνον· ἡ νοτία ἐσχατιὰ (ἀκρωτ.) τοῦ Ἰνδοστὰν κυκλούμενον ὑπὸ ἐπικινδύνων σκοπελοβράχων.

Κόμορν ἢ **Κόμορομ**· πρωτ. ὁμων. οὐγγρ. κομητ., ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, 80 χλμ. ΔΒΔ τῆς Βουδαπέστης· μεγάλη ἀκρόπολις, ἰσχυρότατα φρ ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 14,000,—ἡ κομητ. 2,944 τετρ. χλμ. Κάτ: 160,000.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κόμπελλ (Φραγκίσκος)· γερμανὸς ποιητὴς καὶ φυσιολόγος, 1803—1882.

Κομπάσιον· γ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Κομπηγάδι· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, 3 ὥρ. ἀπὸ Χαλανδρίτσας. Κάτ: 170.

Κόμπερστάϊν (Κ. Αὔγουστος)· γερμανὸς κριτικός, 1797—1870.

Κόμπετ (Οὐίλλιαμ)· ἄγγλος συγγραφεύς, 1765—1835, διακριθεὶς καὶ ὡς δημοσιογράφος ἐν Ἀμερικῇ.

Κομπιένη· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Κολλέγιον, βιβλιοθήκη, ἀκμ. ἐμπόριον καὶ βιομηχ., διοικητήριον τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος. Κάτ: 14,375.

Κομπίλα ἢ **Κομπύλα** (Ἀνδρ. Ἐβάνοβιτς)· μέλος τοῦ ρωσ. αὐτοκρατ. οἴκου Ρωμανώφ, ἐξ οὗ ἐγεννήθησαν 10 ἄρρενα μέλη τοῦ οἴκου τούτου.

Κομπίτζη· χ. τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτ: 199.

Κόμπλουτον· π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας.

Κόμπλεντζ· ὅρα Κομβλεντζία.

Κομποθέκνα· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Ἀκαρνανίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρβασαρᾶ. Κάτ: 145.

Κομποθέκρα· χ. τοῦ δήμου Βουκρασίων τῆς Ἠλείας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μανωλάδος. Κάτ: 106.

Κομποθεκρᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κρανίων τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. ἔξω τοῦ Ἀργοστολίου. Κάτ: 255.

Κόμποι· χ. τοῦ δήμου Καλωνίδων τῆς Μεσσηνίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Κορώνης. Κάτ: 231.

Κομπόνυ (**Ριο-**)· ποτ. τῆς δυτ. Ἀφρικῆς εἰς τὰς γαλλ. κτήσεις τοῦ Σενεγάλ, σχηματιζόμενος ἐκ τῶν πηγοποτάμων Τελίρι καὶ Κόγγον καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν δι' εὐρυτάτου στοματοποτάμου.

Κομποστέλλας (Ἅγ-Ἰάκωβος τῆς-)· ὄρα Ἰάκωβος (Ἅγιος) καὶ Σαντιάγο.

Κομποτάδες· χ. τοῦ δήμ. Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Λαμίας. Κάτ: 756.

Κομποτές· χ. τοῦ δήμ. Ἐχίνου τῆς Ἀκαρνανίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Κατούνας. Κάτ: 485.

Κομπότη· κωμόπ. τοῦ δήμ. Πέτα τῆς Ἄρτης, 2 ὥρ. ἀπὸ Πέτα. Κάτ. 1225.

Κομπούρζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλλαίν· μεσαιωνικὸς πύργος. Κάτ: 5,588.

Κομπρόνδ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ-δὲ-Δῶμ, ποτὲ βαρωνεία. Κάτ: 2,041.

Κομφούκιος· ὄρα Κονφούκιος.

Κόμψα· π. τῆς ἀρχ. Ἰταλίας, σήμερον λέγεται Κόνζα.

Κομψᾶτος· ποτ. τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.

Κονάκια· χ. τοῦ δήμου Μαλευσίου τοῦ Γυθείου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσας. Κάτ: 455.

Κονάκια· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Δυτ. Μάνης, 3 ὥρ. ἀπὸ Ἀρεοπόλεως. Κάτ: 140.

Κονάτζιεβιτς—Σαχαϊδάτσχυ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κόνκ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεύρων. Κάτ: 1,211.

Κονκαρνώ πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ μικρὸς λιμὴν ὠχυρωμένος· ἐμπόρ. καὶ ἁλιεία σαρδελλῶν. Κάτ: 5,991.

Κονλί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Κάτ: 1739.

Κονλιέζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα. Κάτ. 920.

Κοννεκτικούτη (**Κοννέκτικούτ**) καὶ ἰνδιστὶ **Κουονικτόκοντ** (=«Μακρὸς Ποταμὸς») ἐκ τοῦ ὁμων. ποταμοῦ τοῦ χυνομένου εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν μετὰ ροῦν 150 χλμ. πρωτ. Χάρτφορδ, μία ἀπὸ τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας εἰς τὰ ΒΑ παράλια. Ἔκτασις 12,924 τετρ. χλμ. κατ. 780,000. Ἰνδοὶ 9,000. Βουνὰ δὲν ἔχει, ἀλλὰ σκεπάζεται σχεδὸν ὁλόκληρος ἀπὸ λόφους. Μεταλλεῖα χαλκοῦ, μολύβδου, κοβαλτίου, σιδήρου, μαρμάρων λευκῶν κλπ. Κλίμα γλυκὺ καὶ ὑγιεινόν. Λαμπρὰ καπνά, μεγίστη βιομηχανία καουτσούκ, μηχανῶν κτλ. καὶ ἐκτεταμένη ἁλιεία. Σιδηρόδρομοι 1800 χιλιόμ. — Προϋπολ. 10,000,000. φρ. χρέος 25,000,000. — 1,700 σχολεῖα μὲ 120,000 μαθητάς, 63 βιβλιοθῆκαι, καὶ πολλὰ λαμπρὰ ἐπιστημ. ἱδρύματα.

Κοννίδης· παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἥρως.

Κόννος· Ἀθηναῖος κιθαρῳδὸς ἢ λυρῳδός, υἱὸς τοῦ Μυτροβίου, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, παροιμιώδης ἐπὶ τῇ πενίᾳ.

Κόννωτ (**-νασυτ**)· μία τῶν 4 ἰρλανδ. διοικήσεων μὲ 5 κομητεῖας· Γκαλουαίϋ, Μάγιο, Σλίγγο, Λέϊτραϊμ, Ροσκόμμον. Ἔκτ. 17,600 τετρ. χλμ. Κάτ. 900,000.

Κονούενοι· ἔθνος τῆς ἀρχ. Γαλλίας παρὰ τὰ Πυρηναῖα.

Κόνραδ ὁ **Α'**· βασιλεὺς Γερμανίας ἀπὸ 911-919. **Κ. ὁ Β'**, ὁ **Σαλικός**, αὐτοκρ. ἀπὸ 1004-1039. **Κ. ὁ Γ'**, αὐτοκράτωρ ἀπὸ 1138—1152. **Κ. ὁ Δ'**, βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων (Γερμανῶν) τὸ 1237 καὶ αὐτοκράτωρ τὸ 1250, θανὼν τὸ 1254.

Κονραδῖνος· 1252-1268, υἱὸς Κόνραδ τοῦ Δ', διαμφισβητήσας τὸ βασίλ. τῆς Νεαπόλεως πρὸς Κάρολον τὸν Ἀνζοῦ, ἡττηθεὶς δὲ καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν Ταγλιακότζῳ. Ἀπέθ ἐπὶ τοῦ ἐκριώματος.

Κονσάλβι (Ἱ ε ρ α κ λ ῆ ς) 1757—1824, ἰταλὸς καρδινάλιος.

Κόνσι· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρ. Κάτ. 2,207.

Κοντᾶ (Δεσποινίς)· διάσημος γαλλὶς ἠθοποιός, 1760-1813, διακριθεῖσα κυρίως εἰς πρόσωπα κωμικά.

Κοντάδεσμος· ποτ. τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην.

Κονταίς· ἀγροικία τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 6.

Κονταράινα· χ. τοῦ δήμου Εὐγείρου τῆς Λευκάδος, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Σύβρου. Κάτ: 459.

Κονταράτικα· θέσις τῆς νήσου Παξοί, 1 ὥρ. ἀπὸ Γαΐου.

Κονταρίνι· περίδοξος βενετικὸς οἶκος προμηθεύσας 7 δόγας εἰς τὴν δημοκρατίαν ἀπὸ τοῦ 1043 (Δομίνικος Κοντ.) μέχρι τοῦ 1676 (Λουδοβ. Κοντ.) Γνωστότερος εἶνε ὁ Γάσπαρ, 1483—1542.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κοντελετοῦ· χ. τῶν Κυθήρων, 4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 240.

Κόντζα Δέλλα-Καμπάνια· ἡ πρὸ τὲ Κόμψα, χ. τῆς Ἰταλ. Καμπανίας, καταστραφὲν τὸ 1694 ὑπὸ φοβεροῦ σεισμοῦ. Κάτ: 1,500.

Κόντι· δευτερότοκος κλάδος τοῦ οἴκου Βουρβὼν-Κονδέ, ἔχων ἀρχηγὸν τὸν πρίγκιπα Ἀρμάνδον.— Σημαντικώτερα αὐτοῦ μέλη: ὁ Ἀρμάνδος· 1629—1666, ὁ υἱός του Φραγκίσκος, ὁ υἱὸς τούτου Λουδ. Ἀρμάνδος, ὁ τούτου υἱὸς Φραγκίσκος καὶ ὁ ἔγγονος Φραγ-Ἰωσήφ, τελευταῖος γόνος τοῦ οἴκου θανὼν τὸ 1814.

Κόντι· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἁγ. Γεωργίου. Κάτ: 125.

Κοντίβα· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων, 4 ὥρ. ἀπὸ Κρικέλλου. Κάτ: 90.

Κοντοβάζαινα· πρωτ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας (ΒΔ Ἀρκαδίας), 8 ὥρ. ἀπὸ Δημητσάνης, ταχυδρομ., τηλεγραφ., εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,224.

Κοντογενάδα· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μονοπωλάτα. Κάτ: 441.

Κοντογιαλός· συνοικισμὸς τοῦ Κερκυραϊκοῦ χ. Πέλεκα τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν.

Κοντογιαννάτικα· θέσις τῆς νήσου Παξῶν, 20' ἀπὸ Πλάκκας.

Κοντογόνη (**Ἄνω καὶ Κάτω**)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Χατζῆ. Κάτοικοι 286.

Κοντογουρᾶτα· χ. τοῦ δήμου Θηνιᾶς τῆς Κεφαλληνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρδακᾶτα. Κάτ: 571.

Κοντογούρης (Ἀνδρέας)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Κεφαλληνίας, πρόξενος Δυνάμεώς τινος ἐν Πάτραις συμπράξας μετὰ τῶν Βλασοπούλου, Γερμανοῦ καὶ Παπαδιαμαντοπούλου εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἀγῶνος καὶ διὰ τὴν ἀντίδρασιν κατὰ τῶν φιλοτούρκων ἐνεργειῶν τοῦ τότε ἐν Πάτρας ἄγγλου προξένου Φιλίππου Γκρήν, προμηθεύοντος κρύφα τρόφιμα κατόπιν, ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἐπολιορκοῦντο ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως. Ὁ Κοντ. μετὰ τῶν μνησθέντων συντρόφων του συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς ταχεῖαν ἐξόντωσιν τῶν Τούρκων τῆς Ἀχαΐας καίτοι πολλαχῶς ἐνισχυθέντων διὰ τῆς ἐκ Ρούμελης καθόδου στιφῶν Τουρκαλβανῶν τῇ ἐπεμβάσει τοῦ μνησθέντος ἄγγλου προξένου καὶ ἄλλων αὐστριακῶν, προπάντων.

Κοντοδεσπότη· χ. τοῦ δήμου Μεσσαπίων τῆς Εὐβοίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ψαχνά. Κάτ: 6.

Κοντόκαλη· χ. τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτ: 270.

Κοντὸ κυνῆγι· χ. τοῦ δήμου Παληοχώρας, Ἐπαρχία Σελίνου, Διοικ. Χανίων, (Κρήτη) Κάτ: 60.

Κοντολιάνικα· χ. τῶν Κυθήρων· 1 1)2 ὥρ. ἔξω τῆς πρωτ. Κάτ: 60.

Κοντολινά· μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Βρασιῶν τῆς Κυνουρίας.

Κοντομαρί· χ. τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης) Κάτ. 250.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κοντόπουλα· χ. τοῦ δήμου Κερα μειῶν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης) Κάτ: 180.

Κοντόσταυλος· χ. τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Χιλιομόδι. Κάτ: 247.

Κοντόσταυλος (Δημήτριος) ἢ **Κορδοῦρος**· ἐκ τῶν πολυμαθεστέρων ἀνδρῶν τῆς ἑλλην. ἐπαναστάσεως σπουδάσας εἰς τὴν σχολὴν τῆς πατρίδος του Βυτίνης καὶ εἶτα ἐν Παρισίοις. Συνέπραξεν εἶτα ἐν Βλαχίᾳ μετὰ τοῦ Ὑψηλάντου ὑπὸ τὸν συγγενῆ του Γιαννάκην Κολοκοτρώνην, τῆς ἐξεγέρσεως δὲ ἐκείνης καταπνιγείσης, κατῆλθεν εἰς Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ 1821 τὸν εὑρίσκομεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Τρικόρφων, μεθ' ὃ ἐγένετο ἀκόλουθος τοῦ Νικήτα Σταματελοπούλου ὡς γραμματεὺς ἅμα καὶ πολεμιστής.

Κοντουδιανά· χ. τοῦ δήμου Καντάνου, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 50.

Κοντοχώρι· συνοικισμὸς ἔξωθεν τῆς Θήρας (Φηρᾶ), σχεδὸν συνεχόμενος μετ' αὐτῆς. Κάτ: 952.

Κόντρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ-έ-Σὲρ. Κάτ: 2,591.

Κοντύ· Πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Κάτ: 1,110.

Κονφούκιος· ἢ Κούγ-Φοῦ-Τσέου· μέγας Κινέζος φιλόσοφος ζήσας πεντακόσια ἔτη π. Χ. Αἱ διδασκαλίαι τοῦ Κονφουκίου εἶνε ἠβάσις τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας τῶν Κινέζων, Ἰαπώνων καὶ ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας. Διαλογισθεὶς νὰ προβῇ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀναμόρφωσιν τῆς Κίνας, περιῆλθε διδάσκων πλείστας ἐπαρχίας τοῦ ἀπεράντου κράτους καὶ ἀπέκτησε πλῆθος μαθητῶν καὶ ὀπαδῶν, τοσαύτη δ' ὑπῆρξεν ἡ φήμη του ὥστε ὁ τότε βασιλεὺς Λοῦ μετεκαλέσατο αὐτὸν πλησίον του καὶ τὸν ὠνόμασεν ὑπουργόν του. Διερρύθμισε τότε τὰ πάντα μετὰ σπανίας σοφίας καὶ ἔγραψεν εἶτα ἠθικοκοινωνικὸν ἐξασφαλίσαν αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. Ἀπέθ. περὶ τὸ 479 π.Χ. κυκλούμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν του οἵτινες τῷ ἀπέδωκαν κατόπιν θείαν λατρείαν. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀναθεωρήσας καὶ συμπληρώσας συμφώνως πρὸς τὰς νέας ἀρχὰς τὰ ἱερὰ τῶν Κινέζων βιβλία Κίγκ (βλ. λ.).

Κόνων· Ἀθηναῖος στρατηγὸς γεννηθεὶς τῷ 400 π. Χ. Ἐνικήθη ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀλλὰ κατόπιν, προσελθὼν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Περσῶν, ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως αὐτούς, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας περιετείχισεν αὐτὰς μὲ ἰσχυρὰ φρούρια.

Κόνων ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 79 ὀλυμπ.=290 π.Χ.

Κόνων· υἱὸς τοῦ Τιμοθέου στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ζῶν περὶ τὸ 400 π.Χ.

Κόνων· ὁ Σάμιος, ἀστρονόμος 283—222 π.Χ.

Κόνων· καλλιτέχνης τις ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ ὁμων. Κονώνεια ποτήρια.

Κόξ (Σὲρ-Ρίχαρδ)· ἱρλανδὸς ἱστορικὸς, 1650—1733, ἔνθερμος προτεστάντης, γράψας ἀρίστην «ἱστορίαν τῆς Ἱρλανδίας» καὶ ἄ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κοζαρέ· Πρωτ. τοῦ δήμ. Λ ά μ π η ς. Ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 240.

Κόζαρη· χ. τοῦ δήμ. Ἐ π ι σ κ ο π ῆ ς, Ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοίκ. Ἡρακλείου, (Κρήτης) Κάτ: 130.

Κόξε (Ο ὐ ί λ λ ι α μ) ἄγγλος ἱστοριογράφος, 1748—1828. Κατέλιπεν «ἱστορίαν τοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας», «ἱστορίαν τῶν Βουρβόνων τῆς Ἱσπανίας» καὶ ἄ.

Κοπακαμπάνα· π. τῆς βολιβιανῆς ἐπαρχ. Λά-Πάζ, ἐπὶ τῆς λίμνης Τιτικάκας, περίφημος διὰ τοὺς ναοὺς της ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἴνκας· κέντρον ἱερὸν τῶν καθολικῶν τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς, ὅπου ἄγαλμα τῆς παρθένου κατασκευασθὲν τὸ 1582 ὑπὸ τοῦ Ἴνκα-Τίτο-Γιουπανκοῦϊ.

Κοπανάκη· χειμερινὰι ἀγροικίαι, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀετοῦ τοῦ ὁμων. δήμου τῆς Τριφυλίας.

Κοπανᾶς· θέσις τοῦ δήμου Χαλκιδέων τῆς Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἔξω τῆς Χαλκίδος.

Κοπανίτσα· χ. τοῦ δήμου Λύκαίωνος τῆς Τριφυλίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Σιδηροκάστρου. Κάτ: 175.

Κοπανίτσα· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ζούρτσης. Κάτ: 142.

Κοπανίτσας (Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως συμφυλακισθεὶς μετὰ τοῦ Μελετίου Μελετοπούλου ἐν Τριπόλει κατὰ τὴν ποδιορκίαν καὶ παραστὰς εἰς τὸν ἐν τῇ φυλακῇ θάνατον τοῦ δευτέρου τούτου. Ἐν τῇ πολεμικῇ δράσει κατόπιν ἐπεδείξατο ζηλευτὴν προθυμίαν.

Κοπεγχάγη (δανιστὶ Kjoebenhaven=λιμὴν τῶν ἐμπόρων)· πρωτ. τῆς Δανιμαρκίας ἐπὶ τῶν νήσων Σέελανδ καὶ Ἀμάγερ. Χωρίον ἁλιέων κατ' ἀρχὰς, εἶτα δὲ ἐμπορικὸς λιμήν, ἐγένετο τὸ 1443 ἕδρα τῆς Αὐλῆς· πολλάκις καταστραφεῖσα ὑπὸ πυρκαϊῶν, ματαίως δὲ πολιορκηθεῖσα τὸ 1658 ὑπὸ τῶν Σουηδῶν, τὸ 1801 καὶ 1807 ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, φονευθέντων κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον βομβαρδισμὸν 2 χιλ. ἀνθρώπων.— Δύο τμήματα τῆς πόλεως, ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Νέα πόλις ἡ Φρειδερικούπολις, κεῖνται ἐπὶ τῆς Σέελανδ, τρίτον δ' ἔτι ἡ Χριστιανγάβη ἐπὶ τῆς Ἀμάγερ. Ὁ μεταξὺ τῶν δύο νήσων θαλάσσιος βραχίων ἀποτελεῖ ἔξοχον πολεμικὸν λιμένα χωροῦντα 500 πλοῖα καὶ τὸν ἐμπορικὸν λιμένα κεχωρισμένον τοῦ ἑτέρου διὰ πασσάλων. Ἡ Κ. εἶνε καλῶς καὶ κανονικῶς ἐκτισμένη, ἔχουσα ὡραίας πλατείας, πανεπιστήμιον, βιβλιοθήκην, ἐθνογραφικὸν μουσεῖον καὶ πλουσιώτατον ἀρχαιολογικόν. Τὰ σπουδαιότερα ἐν αὐτῇ μνημεῖα εἶνε ὁ βασιλικὸς Πύργος (Christiensborg), ἡ ἐκκλησία τῆς Παναγίας, ὁ ὡς ἀκαδήμεια τῶν Καλῶν Τεχνῶν χρησιμεύων νῦν Πύργος τοῦ Σαρλόττενμποργκ καὶ τὸ ἐθνικὸν θέατρον. Εἶναι κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Δανιμαρκίας, ἔχει δὲ βιομηχανίαν ἱκανῶς ἀνεπτυγμένην καὶ περὶ τὰς 385,000 κ.

Κοπέρνικος (**Κόπερνικ**)· διάσημος Πολωνὸς ἀστρονόμος, γεννηθεὶς ἐν Θόρνῃ τὸ 1473 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1543. Ὁ Κοπέρνικος εἶνε ὁ ἱδρυτὴς τῆς θεωρίας περὶ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος τὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

οποίαν παρεδέχθησαν κατόπιν όλοι οι άστρονόμοι του κόσμου.

Κοπετοί· χ. του δήμου Καντάνου, επαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 75.

Κοπιάπο· πρωτ. της Χιλιανής επαρχ. Ατακάμας, 690 χλμ. Β του Σαντιάγο επί όμων. ποτ. 9 χλμ. έν-δον του Ωκεανού· πλούσια αργυρωρυχεία. Κάτ: 10,500. Το 1819—1822 κατεστράφη τελείως υπό σεισμών.

Κοπίταρ-Γέρνεγι (Βαρθολομαίος)· σκλαβόνος συγγραφεύς, 1780—1844, άσχοληθείς επιτυχέστατα εις την σλαυονικήν και σλαυικήν γραμματολογίαν και γλωσσολογίαν.

Κοπιτέϊκα-Καλύβια· χ. του δήμου Σελλασίας της Λακεδαίμονος. Κάτ: 143 (Ώρα Καλύβια).

Κοππέ (Φραγκίσκος)· διαπρεπής σύγχρονος γάλλος ποιητής και ακαδημαϊκός, γεννηθείς το 1842. Εκ των έργων του, άτινα διακρίνει κυρίως ο πλούτος της εμπνεύσεως και η χάρις του λεκτικού, εξέχουν ο «Διαβάτης» και το μυθιστόρημα «Ολόκληρος Νεότης».

Κοππέ· κώμ. της Έλβετ. τοπαρχ. Βώδ, επί της λίμνης Γενεύης, ης απέχει 12 χλμ. ΒΛ. Θαυμάσιοι αμπελώνες, ωραίος πύργος, όπου διέμεινεν εξόριστος η Κα Στάελ το 1808—1812. Κάτ: 1,600.

Κόπραινα· θέσις του δήμου Μαλευρίου του Γυθείου, 1)2 ώρ. από Πανίτσας.

Κόπραινα· συνοικισμός παραλιακός εις τον μυχόν του Αμβρακικού και Α των εκβολών του Αράχθου, εν χώρα ελώδει, επίνειον της Άρτης· απέχει 3 1)4 ώρ. Ν. Υποτελωνείον, αποθήκαι. Κάτ: 91.

Κόπραινα· χ. του δήμου Αιγινίου, 1 1)4 ώρ. από Καλαμπάκας. Κάτ: 386.

Κόπραινα· χ. του δήμου Αρακυνθίων της Ευρυτανίας, 3 ώρ. από Προυσού. Κάτ: 180.

Κοπράτας· π. της αρχ. Σουσιανής.

Κοπρέα· ή αρχ. παραλία περί το Ταυρομένιον της Σικελίας.

Κοπρεύς· Ηλείος, υίος του Πέλοπος και κήρυξ του Ευρυσθέως.

Κόπρος· δήμος της Αττικής, ανήκων εις την Ιπποθοωντίδα φυλήν, αποτελούμενος δ' έκ τινος νήσου προ της Αττικής παραλίας κειμένης.

Κοπρουλή ή Κιουπερλή (Μεχμέτ-Κιουπρουλή)· 1585—1661, μέγας βεζίρης δ αρκούσης της ανηλικιότητος Μωάμεθ του Δ', καταλαβών την Τρανσυλβανίαν και την Αίγυπτον όπου κατέστειλε φοβεράν επανάστασιν.

Κοπρουλή (Αχμέτ)· 1220—1676, υίος του προηγ., διαδεχθείς τον πατέρα του εις το αξίωμα, ηττηθείς δε υπό του Μοντεκούκουλλι, καταλαβών δ' είτα (1669) το Ηράκλειον της Κρήτης μετά πολιορκίαν διαρκούσαν προ 24 ετών.

Κοπρουλή (Μουσταφά)· υίος του προηγ., μέγας βεζύρης επί Σολιμάν Γ', νικήσας τους Ούγγρους το 1689, πεσών δε το 1691 εν Σαλανκέμεν εν μάχη κατά του πρίγκιπος Λουδοβίκου του Βάδεν.

Κοπρουλή (Νουμάν)· υίος-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ προηγ., μέγας βεζίρης Ἀχμὲτ τοῦ Γ' τὸ 1710, παραιτηθεὶς ὅμως μετὰ 2 μῆνας ἕνεκα διαφωνιῶν του πρὸς τὸν Σουλτᾶνον.

Κόπται ὄνομα δοθὲν ὑπὸ τῶν Ἀράβων εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀρχ. Αἰγυπτίων, οἵτινες, καταστάντες χριστιανοί, κατοικοῦσιν ἤδη τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Αἰγύπτου· ὁμιλοῦν τὴν ἀραβικήν, ἐν ᾧ ἡ κοπτικὴ χρησιμοποιεῖται εἰς μόνας τὰς λειτουργίας, ὁ δὲ πατριάρχης των εὑρεύει ἐν Καΐρῳ. Ἀνέρχονται ἐν ὅλῳ εἰς 160,000.

Κοπτός π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος.

Κόρα πόλ. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ.

Καραῆς (Ἀδαμάντιος) ἐγεννήθη ἐν Χίῳ τὴν 27 Ἀπριλίου 1748, ἀπέθανε δ' ἐν Παρισίοις τὴν 25 Μαρτίου 1833. Διδαχθεὶς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἐκμαθὼν τὴν ἰταλικήν, γαλλικήν, ἑβραϊκὴν καὶ λατινικήν, ἀπεστάλη ἐν ἔτει 1772 ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰωάννου, μετερχομένου τὸ ἐμπόριον ἐν Σμύρνῃ, εἰς Ἀμστελλόδαμον. Ἀπεχθανόμενος ὅμως τὸ ἐμπόριον, ἐπανῆλθε μετὰ δεκαετῆ διαμονὴν ἐν Ἀμστελλοδάμῳ, ἔνθα πλήν τοῦ Κερῶ ὤου καὶ τὸν Λόγιον Ἑρμῆν ἐθεράπευεν, εἰς Σμύρνην. Οἱ γονεῖς του πρασεπάθησαν νὰ τὸν νυμφεύσωσι μετὰ πλουσίας κόρης καὶ τὸν κρατήσωσιν εἰς Σμύρνην, ἀλλὰ μάτην διαμείνας ἐπὶ τριετίαν ἐκεῖ, μόνην παρηγορίαν εὗρισκε τὴν μετὰ τοῦ αἰδεσίμου Βερνάρδου Κέντου συναναστροφήν. Τέλος οἱ γονεῖς του βλέποντες τὴν πρὸς τὸ ἐμπόριον ἀποστροφήν του καὶ τὴν καθ' ἑκάστην φθειρομένην ὑγείαν του, ἐπέτρεψαν αὐτῷ νὰ μεταβῇ ὡς ἐπεθύμει εἰς Γαλλίαν, πρὸς σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς. Ἀναχωρήσας ἐκ Σμύρνης τὸ 1782 διέτριψεν ἐν Μονπελλιὲ ἓξ ἔτη, ἵνα δ' ἐπαρκῇ εἰς τὰς ἀνάγκας του, μετέφρασε τὴν Ἱερὰν Κατήχησιν τοῦ Πλάτωνος, τὴν Κλινικὴν Ἰατρικὴν τὴν Selle καὶ ἄλλα τινα ἰατρικὰ συγγράμματα. Περατώσας τὰς σπουδάς του καὶ ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ, ἀπῆλθεν ἐκ Μονπελλιὲ τὸ 1788, ἀφίκετο δ' εἰς Παρισίους κομίζων συστατικὰς ἐπιστολὰς τῶν καθηγητῶν του πρὸς διασήμους συναδέλφους αὐτῶν ἐν Παρισίοις. Φθάσας ἐκεῖ καὶ ἐπιθυμῶν νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμογενῶν του καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, παρήτησε τὴν ἰατρικὴν καὶ ἤρξατο τοῦ φιλολογικοῦ αὐτοῦ σταδίου, ἀσχολούμενος ὅπως φωτίσῃ τοὺς Ἕλληνας περὶ τῆς πολιτικῆς αὐτῶν καταστάσεως καὶ καταστήσῃ αὐτοὺς γνωστοὺς εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως, καταδεικνύων ὅτι οἱ Ἕλληνες προώδευσαν ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς καὶ ὅτι ἀποτελοῦσι ζωτικὸν στοιχεῖον ἀκμαζούσης ἐθνικότητος· ὅπως ἀναμνήσῃ αὐτοῖς τὰ κατορθώματα τῶν προγόνων των καὶ ἀποκαθάρῃ τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τῶν ξένων λέξεων, παραλαμβάνων ἐκ τῆς ἀρχαίας τὰς ἐλλειπούσας τοιαύτας. Ὀλίγον μετὰ τὴν εἰς Παρισίους ἄφιξίν του ἐγένετο ἡ ἀπὸ πολλοῦ κυοφορουμένη Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἥτις πολὺ συνετέλεσε ὅπως μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὴν γενέτειραν, ἀλλὰ ἐργαζόμε-

ΑΠΟΘΕΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

νος ἐν τῇ ξένῃ συντελέσῃ ὅσον ἠδύνατο εἰς τὴν τῶν συμπατριωτῶν του ἐκπολίτισιν, ἀναζωπυρήσῃ δὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας, συγγράφων καὶ ἐπιστολογραφῶν. Πρῶτα αὐτοῦ συγγράμματα πρὸς ἀναζωπύρησιν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐλευθερίας γραφέντα εἶναι ἡ «Ἀδελφικὴ Διδασκαλία» (1798) καὶ τὸ «Σάλπισμα πολεμιστήριον», (1801) καὶ τὸ πρὸ τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἀνθρωποτηρητῶν ἐν Παρισίοις ἀναγνωσθὲν ὑπόμνημα περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος (1803) καὶ ἄλλα πολλά. Ἀλλὰ τὸ ἀναδείξαν τὸν Κοραῆν μέγαν φιλόλογον εἶνε τὸ κατὰ Βεκκαρία «Περὶ ποινῶν καὶ ἀδικημάτων» (1802) καὶ αἱ εἰς τὸ γαλλικὸν μεταφράσεις, ἰδίᾳ δὲ αἱ ἐκδόσεις αὐτοῦ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ αἱ αὐτοσχέδιοι στοχασμοὶ περὶ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης, ἐν οἷς ἐκτίθενται αἱ περὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ἰδέαι αὐτοῦ. Τὰ κυριώτερα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ εἶναι: Θεοφράστου Χαρακτῆρες, μετὰ γαλ. μεταφρ. 1788. — Ἱπποκράτους περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων, μετὰ γαλλ. μεταφρ. 1800.— τὰ Γεωγραφικὰ τοῦ Στράβωνος, μεταφρασθέντα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ La Porte du Theil καὶ τοῦ Gosselui — Τὰ Ποιμενικὰ τοῦ Λόγγου (1802).— Τοῦ Ἡλιοδώρου τὰ Αἰθιοπικά, μετὰ σημ. (1804), οἱ λόγοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰσοκράτους(1807), οἱ Παράλληλοι Βίοι τοῦ Πλουτάρχου (1809), τοῦ Αἰλιανοῦ ἡ Ποικίλη Ἱστορία, τοῦ Πολυαίνου τὰ Στρατηγήματα (1809) οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, Ξενοκράτους καὶ Γαληνοῦ «Περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνύδρων τροφῆς» καὶ πλεῖστα ἄλλα. Ἐκτὸς τούτων ἔγραψε τὰ «Ἀτακτα» εἰς 5 τόμους, ὧν ὁ τελευταῖος ἐδημοσιεύθη μετὰ τὸν θάνατόν του ὑπὸ τοῦ Φουρναράκη (1828-1835), τὴν Αὐτοβιογραφίαν του (1833) καὶ πλείστας πολιτικὰς καὶ φιλοσοφικὰς διατριβὰς ἐν διαφόροις περιοδικοῖς, ἰδίᾳ δὲ τὸ Museum Oxoniensis, τῷ Magasin Encyclopedique, καὶ τῷ «Λογίῳ Ἑρμῇ». Ὁ Κοραῆς ἀποθανὼν ἀφῆκε τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὰ χειρόγραφα αὐτοῦ εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Χίου, τὰς δὲ διαφόρους αὐτοῦ πραγματείας ἐδημοσίευεν ἡ ἐν Μασσαλίᾳ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπιμελείᾳ τοῦ σοφοῦ Μάμουκα καὶ τοῦ Ν. Δαμαλᾶ. Τὴν κορωνίδα ταύτην τῶν σοφῶν τῶν νεωτέρων χρόνων θαυμασίως ἐχαρακτήρισεν ὁ Θερειανὸς ἀποκαλέσας αὐτὸν «ἀρχιτέκτονα καὶ ἀναμορφωτὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, διαπρύσιον κήρυκα τῆς ἀρετῆς, τῆς φιλοσοφίας καὶ ἐλευθερίας, εἰσηγητὴν καὶ ἱεροφάντην νέων ἀρχῶν, ἔχοντα παρ' ἡμῖν τοιαύτην θέσιν, οἵαν ὁ Montaigne παρὰ Γάλλοις, ὁ Βάκων παρ' Ἄγγλοις, καὶ ὁ Θωμαζαῖος καὶ Λέσιγκ παρὰ Γερμανοῖς, ἀνεξάντλητον θησαυρὸν λόγων καὶ ἔργων ἐν ὠφελείᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους καὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων».

Κοραϊχῖται· ἡ κυριωτέρα τῶν ἀραβ. φυλῶν τῆς Μέκκας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Μωάμεθ, φύλακες καὶ διευθυνταὶ τοῦ ναοῦ, διατεινόμενοι ὅτι κατήγοντο ἐκ τοῦ Ἰσμαήλ. Ἐκ τούτων κατήγετο καὶ ὁ Μωάμεθ καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἡ πρώτη του σύζυγος Χαδιζᾶ.

Κορακάδες· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας· 2 ὥρ. ἀπὸ Ριγκλάδες. Κάτ: 966.

Κορακᾶς· ἐγκαταλελειμμέναι ἀγροικίαι 1 ὥρ. ἀπὸ Μάνδρας τοῦ δήμ. Ἐλευσῖνος τῆς Μεγαρίδος.

Κόρακες· κώμη τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας. Λέγεται ὅτι ἡ φράσις «εἰς Κόρακας» ἐκ ταύτης ἔσχε τὴν ἀρχήν, διότι αὐτόσε ἀπέστελλον τοὺς ἐξορίστους.

Κορακάσιον· ἀκρωτ. καὶ πόλ. ἐν τοῖς ὁρίοις Κιλικίας καὶ Παμφυλίας· νῦν Ἀλάγια.

Κορακιάνα· κωμόπολις ἐγγὺς τοῦ Σκριπερού τοῦ κερκυραϊκοῦ δήμου Ἀπηλιωτῶν. Κάτ: 2,724.

Κορακιάνικα· χ. τοῦ δήμ. Λαγείας τοῦ Γυθείου Κάτ: 86.

Κοράκιον· ὄρος τῆς ἀρχ. Ἰωνίας μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Λεβέδου.

Κορακιῶν Μονή· ἐν τῷ δήμ. Ταμυναίων τῆς Εὐβοίας

Κορακόνησος· νῆσος καὶ πόλ. τῆς ἀρχ. Αἰβύης.

Κόρακος-πέτρα· βράχος ἀπότομος τῆς νήσου Ἰθάκης, κλάδος τοῦ Νηρίτου.

Κορακοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας. 2 ὥρ. ἀπὸ Πύργου. Κάτ: 199.

Κορά(ν)ον· ἡ Ἀλ-κοράν, ἤτοι «Βίβλος»· ἡ ἱερὰ Γραφὴ τῶν Μουσουλμάνων συγκειμένη ἐξ 114 σουρατῶν ἢ κεφαλαίων. Ὁ Μωάμεθ διακηρύττει ἐν αὐτῷ ὅτι εἶνε «ἔργον τοῦ Θεοῦ» δοθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ἀλλ' εἶνε φανερὸν συναρμολόγημα δογμάτων χριστιανικῶν καὶ ἑβραϊκῶν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἀνατολικὰς παραδόσεις· ἀποτελεῖ δὲ τὸ σύνολον τῶν διδαχῶν τοῦ Μωάμεθ, «ὕμνος» ἅμα ὄν, «προσευχή, κῶδιξ, στρατιωτικὴ νομοθεσία καὶ ἱστορία». Θεμελιῶδες τοῦ Κορανίου δόγμα εἶνε τὸ ἐντελὲς τοῦ Θεοῦ. Εὑρίσκονται δ' ἐν αὐτῷ συγκεχυμένως θρησκευτικὰ συνάμμα παραγγέλματα, ἀστικοὶ νόμοι καὶ συμβουλαὶ ὑγιεινῆς. Τὸ Κοράνιον διεσκευάσθη καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ Ἀβοῦ-Βέκρ, διαδόχου τοῦ Μωάμεθ, τὸ 13 ἔτος τῆς Ἐγίρας (634 μ. Χ.). εἶνε δὲ γεγραμμένον εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ Χεδζάζ, ἤτοι εἰς τὴν καθαρωτέραν ἀραβικήν. Μετεφράσθη εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας καὶ εἰς τὴν ἑλληνικήν.

Κόραξ· υἱὸς τοῦ Κορώνου, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Κόραξ· υἱὸς τῆς Νύμφης Ἀρεθούσης ἐξ Ἰθάκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Κόρακος πέτρα, διότι ἐκεῖθεν κατεκρημνίσθη ἐν ᾧ ἐθήρευε.

Κόραξ· ὄρος μεταξὺ τῆς Αἰτωλίας καὶ τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, νῦν Κόρακας.

Κόραξ· ποτ. τῆς ἀρχ. Κολχίδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον.

Κορᾶξοι· ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμ. Κόρακα.

Κορυσσίαι· νησίδια ἔρημα πρὸς Δ τῆς Ἰκαρίας.

Κορᾶτ· πολίχνη τοῦ Σιάμ (Ἰνδοκίνα), ἐπὶ βραχίονος τοῦ Σὲ-Μούν. Κάτ: 7,000· Ἄλλοτε πρωτ. ἀνεξαρτ. κρατιδίου καταληφθέντος ὑπὸ τῶν Καμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βοδζίων τὸ 1570 καὶ ἔκτοτε περιληφθέντος εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Σιάμ.

Κορᾶτο· π. τῆς Ἰταλίας, 22 χλμ. ΝΝΑ τῆς Νώμλς. Κάτ: 35,000.

Κορβάδα· ἀρχ. πολ. τῆς Παμφυλίας.

Κόρβαχ· πρωτ. τοῦ γερμαν. πριγκιπάτου Βάλδεκ, ἐπὶ τοῦ Ἴττερ. Κάτ: 3,000.

Κορβιέρ (Πέτρος)· ἰταλὸς, ἀντιπάπας, ἐκλεγεὶς τὸ 1328 ὑπὸ τὸ ὄνομα Νικόλαος Ε', διωχθεὶς δὲ τῆς Ρώμης τὸ ἐπιὸν ἔτος. Ἀπέθ. τὸ 1336

Κορβίλων· πολ. ἀρχ. τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λίγηρος.

Κορβῖνος (Ματθίας)· βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας ἀπὸ 1458—1490 καὶ εἶτα τῆς Βοημίας.

Κοργιενιόδσκυ (Ἰωσήφ)· πολωνὸς ποιητής, 1797—1863, γράψας καὶ δράματα ἐμμέτρως καὶ πεζῶς.

Κόρδα· χ. τοῦ δήμ. Σιλάνων τῆς Θεσσαλικῆς Καρδίτσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Παραπράστανης. Κάτ: 160.

Κορδαΐ Δ' Ἀρμὸν (Μαρία Καρλόττα Δέ-)· γαλλὶς ἀπόγονος τοῦ Κορνηλίου, 1768—1793, θανοῦσα ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος διότι ἐδολοφόνησε τὸν Μαρᾶτον.

Κορδάκα· ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἤλιδι ἀπὸ τοῦ χοροῦ κόρδακος ὃν εἰσήγαγον αὐτόθι οἱ ἑταῖροι τοῦ Πέλοπος.

Κορδιλλιέρα ἢ **Κορδιλλέρα**· ἤτοι «βουνοσειρά», ὄνομα εἰδικῶς διδόμενον εἰς τὴν κορυφογραμμὴν τὴν διαθέουσαν κατὰ μῆκος τὰ Δ παράλια τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ὄρα καὶ Ἄνδεις.

Κόρδοβα· πρωτ. ὁμων. Ἀργεντινῆς ἐπαρχ. 650 χλμ. ΒΔ τοῦ Βουένος-Ἄϋρες· πανεπιστήμιον, ἐπισκοπή, ὡρ. μητρόπολις, ἀστεροσκοπεῖον. Κάτ: 68,000.—ἡ ἐπαρχ. 174,767 τετρ. χλμ. Κάτ: 375,000.

Κόρδοβα· πολίχνη τῆς μεξικανικῆς πολιτείας Βέρα-Κούζ. Μέγα ἐμπ. καπνῶν καὶ ζαχάρεως. Κάτ: 5,500.

Κόρδοβα· ὄρα Κορδούη.

Κόρδοβας - οἶκος· περιφανὴς ἱσπαν. οἰκογένεια, ἀρχηγὸν σχοῦσα τὸν Δομίνικον Μοῦνος Δὸς-Χερμάνας, τὸν ἀφαιρέσαντα τὴν π. Κορδούην ἀπὸ τοὺς Μαυριτανούς.

Κορδούη· ἢ **Κορδούβα**. ἡ σημερ. **Κόρδοβα**· πρωτ. τῆς ὁμωνυμ. ἱσπαν. ἐπαρχίας, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Γουαδαλκιβίρ, 300 χλμ. ΝΝΔ τῆς Μαδρίτης. Ἐπισκοπή, φρ., ὡρ. μητρόπολις τοῦ Η' αἰῶνος, 16άτοξος γέφυρα, βασιλ. ἔπαυλις, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὸ 152 π. Χ., εἶνε δ' ἐκτισμένη ἀμφιθεατρικῶς καὶ ἔχει ἄθλιον σχέδιον καὶ οἰκοδομὰς πεπαλαιωμένας. Κάτ: 58,000.—ἡ ἐπαρχ. 13,727 τετρ. χλμ. Κάτ: 440,000.

Κορδοῦρος· ὄρα Κοντόσταυλος.

Κορδοφάν· χώρα τοῦ Α. Σουδάν· 108,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 300,000 νηγρῖται, ἀδησσυνοὶ καὶ βεδουΐνοι. Πρωτ. Ἔλ-Ὀβεΐδ. Μέχρι τοῦ 1821 ἀνῆκεν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Τὸ δὲ 1883 ἀνεκηρύχθη αὐτόνομον ὑπὸ τὸν Μαχδῆ-Μωχαμμὲδ-Ἀχτέτ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κορδύδη· π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας.

Κορδυλαῖοι· (Κυριαζῆς καὶ Γιάννης)· ὁπλαρχηγοὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ζήριας (Κυλλήνη-Φενεός), ὅπου ἐπετέλεσαν ἀληθῆ ἀνδραγαθήματα μὲ μίαν δρᾶκα παλεμιστῶν).

Κορδύλη· λιμὴν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ καπαδοκικοῦ Πόντου.

Κορέα. Ἐν ἀπὸ τὰ φόρῳ ὑποτελῆ κράτη τῆς Κίνας, κατέχον ὁλόκληρον τὴν ἀπέναντι τῆς Ἰαπωνίας μεγάλην κινεζικὴν χερσόνησον ἣν διασχίζει μία σειρὰ ὑψηλῶν καὶ δασωδῶν βουνῶν καὶ πολλοὶ μικροὶ ποταμοί. Ἔκτασις 218,650 τετρ. χιλιόμ. Κάτοικοι 12,000,000 περίπου Ἰαπωνικῆς καὶ Μογγολικῆς καταγωγῆς. Πρωτεύουσα εἶνε ἡ Σεούλ, ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐπονομάζεται «Βασιλεὺς δέκα χιλιάδων νήσων». Ἄλλη σπουδαία πόλις εἶνε ἡ Κονίγκ μὲ διατηρεῖ βουδδικὴν βιβλιοθήκην. Διαιρεῖται εἰς 8 ἐπαρχ. καὶ 350 δήμους. Χριστιανοὶ ἐν Κορέᾳ ὑπάρχουν 20,000.

Κορέλας (Ἀδάμ)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὸ Ἀρκουδόρρεμα τῆς Ἀρκαδίας, κατὰ κανόνα δῶσας μάχας ἐν ὥρᾳ νυκτός, διὸ καὶ εἶχε καταστῇ ἐπίφοβος εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰμπραήμ, ὅτε μόνον δι' ἐκτάκτων στρατηγημάτων ἐσῴζετο ἡ τιμὴ τῶν ἐπαναστατικῶν ὅπλων, διακριθεὶς κυρίως εἰς τὰς ἐναντίον τῶν μεσσηνιακῶν φρουρίων ἐπιχειρήσεις.

Κορέσιος (Γεώργιος) ἐγεννήθη ἐν Χίῳ. Ἀριστοτελικὸς φιλόσοφος καὶ ἰατρὸς σπουδάσας ἐν Πίσῃ, ὅπου καὶ ἐδίδαξε τὴν Ἑλληνικήν. Συνέγραψε πλεῖστα ἐκκλησιαστικὰ καὶ φιλολογικὰ συγγράμματα, προσεκλήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς συνόδου ὅπως διαλεχθῇ πρὸς τοὺς Ληγύρον καὶ Λούθηρον.

Κορέσιος (Νικόλαος)· ἐγεννήθη ἐν Χίῳ καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τὸν ἐπιφανῆ Νεόφυτον Βάμβαν· κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον ἐν Κ]πόλει διευθύνας τὸν μέγαν ἐμπορικὸν οἶκον τῶν ἀδελφῶν Ράλλη, πλουτήσας δέ, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ὀδησσὸν ὅπου καὶ ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν του. Ἔκτοτε διεκρίθη ὡς λόγιος καὶ πολυμαθὴς δημοσιογράφος, ἐκδόσας τὴν μισόσλαυονα«Ἐκλεκτικήν» του ἐν Ἀθήναις ἐπὶ 8 ἔτη κατὰ σειράν. Πρὸ τούτου ἐξέδωκεν ἐν Ἀγγλίᾳ τῇ προτροπῇ τοῦΓλάδστωνος τὸνα"Αγγελον τοῦ Βυζαντινοῦ λαοῦ» καὶ σύγγραμμα περὶ Ἀμπελίτιδος βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Γαλλίας, ἀπέθανε δὲ τέλος ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰανουαρίου 1885.

Κορηδία· ἀρχ. πολ. ἐπὶ τῶν Δ παραλίων τῆς νήσου Κέω.

Κορησσός· ὑψηλὸν ὄρος τῆς ἀρχ. Ἰωνίας περὶ τὴν Ἔφεσον.

Κορησσός· προάστειον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τούτου.

Κόρθιον· πρωτ. τοῦ δημ. Κορθίου τῆς Ἄνδρου, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἄνδρου καὶ 1)2 ὥρ. ἀπὸ τοῦ ὁμων. τοῦ λιμένος. Ἐν τῷ χ. διαμένουν 229 κατ. εἰς δὲ τὸν λιμένα 503· εἰρηνοδ. τελων. σταθμ., ἑλλην.σχολεῖον, ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγρ. Κεῖται ἐπὶ τῆς ΝΑ παραλίας τῆς νήσου.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κορθίου δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Ἄνδρου, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Ὄ ρ μ ο ς Κ ο ρ θ ί ο υ. Ἄλλα χ.· Ἀειπάτια Ἀηδόνια, Ἀμωνακλειό, Ἀλαμανιά, Βουνί, Γιαννησαίους, Ἐπισκοπεῖον, Καπαριά, Κόρθιον, Κοχούλου, Λαρδιά, Μουσχιῶνα, Ὀπίσω-Μεριά, Ρογό, Χῶνες. Κάτ. 4,765.

Κορία· ἀρχ. πολ. τῆς βαρβάρου Βρεττανίας.

Κοριάκαι· μογγολικῆς καταγωγῆς λαὸς τῆς Σιβηρίας, οἰκῶν μεταξὺ Ὀχοτσκικῆς καὶ Βεριγγείου θαλάσσης (Α), προσφέρων δὲ θυσίας εἰς τὰ πονηρὰ πνεύματα», ἀγοράζων τὰς γυναῖκας δι' ἐργασίας παρὰ τῷ πενθερῷ, καίων τοὺς νεκρούς του καὶ φονεύων τοὺς γέροντας καὶ τοὺς νοσοῦντας. Ἀνέρχονται εἰς 5,000 περίπου.

Κοριάνα· χ. τοῦ δήμ. ἄνω Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πισσάδες. Κάτ: 233.

Κορίδου θ-Βιζνιοβιέκκι (Μ ι χ α ή λ)· βασιλεὺς τῆς Πολωνίας μετὰ τοῦ Καζιμίρ, 1669—1673, ἄρχων ἀσθενοῦς χαρακτῆρος, καταπολεμηθεὶς ὑπό τε τοῦ Σοβιέσκη καὶ τῶν Τατάρων Κοζάκων καὶ Τούρκων. Ἀπέθ. τὸ 1673.

Κοριγλιάνο Δ'Οτράντο· κωμοπ. τῆς ἰταλ. Ἀπουλίας. Κάτ: 3,500.

Κοριγλιάνο - Καλάμπρο· τὸ ποτὲ Κ ο ρ ι ό λ α ν ο ν· π. τῆς ἰταλ. Καλαβρίας. Σακχαροποιεῖα. Κάτ: 14,000.

Κοριδιοργίς· πολ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Γερμανίᾳ.

Κορίδονεν· γαλατικὴ θεότης συμφύρουσα τὰς ἰδιότητας Ἀρτέμιδος, Ἀθηνᾶς καὶ Περσεφόνης. Ἐγέννησεν ἐκ τοῦ θεοῦ Γκοῦυον τὸν προσωποποιοῦντα τὴν Σοφίαν καὶ ἱδρυτὴν τοῦ Δρυϊδισμοῦ θεὸν Τ α λ ι ε ζ ί ν ο ν.

Κορινθία· τὸ ἕτερον ἡμισυτοῦτέως νομοῦ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας κατέχον τὰ βόρεια αὐτοῦ μέρη, ἀπὸ τῶν Ἀροανίων βουνῶν τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων μέχρι τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ὅπου σήμερον ἡ Διῶρυξ, ἀποτελοῦν δὲ ἀπὸ τοῦ 1899 ἴδιον **Νομὸν** μὲ πρωτ: Κ ό ρ ι ν θ ο ν. Βουνά: Χελυδόρεα, Κρᾶθις, Καστανιά, Ζήρια, (Κυλλήνη) κ.τ.λ. Ποταμοὶ Ἀσωπός, Ἐλισσὼν καὶ Σύθας ἢ Ξυλοκαστρίτικος. Περιέχει 11 δήμους ἔχοντας 7 κωμοπόλεις, 140 χωρία, 9 μοναστήρια καὶ 64,577 κατ. Κύρια προϊόντα σταφίδες, οἶνοι, ἔλαιον καὶ σιτηρά. Οἱ δῆμοι εἰς οὓς διαιρεῖται ὁ νομὸς εἰσὶν οἱ ἑξῆς·

Κορίνθου	Κάτ:	12,567
Εὐρωστίνης	»	7,037
Κλεωνῶν	»	4,192
Νεμέας	»	5,079
Πελλήνης	»	3,870
Περαχώρας	»	3,352
Σικυῶνος	»	8,855
Στυμφαλίας	»	5,178
Σολυγείας	»	3,126
Τρικκάλων	»	6,945
Φενεοῦ	»	4,476
Σ ύ ν ο λ ο ν	Κάτ:	64,577

Κορινθίων-δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομοῦ Κορινθίας, Πρωτ: Ν έ α Κ ό ρ ι ν θ ο ς. Ἄλλα χ: Ἅγιος Γεράσιμος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Αξίζι, Ἄσσου, Βέλου, Βραχάτι, Ἐξαμίλια, Ζευγολατιό, Ἰμβραήμπεη, Κοκκῶνι, Κολομπότζι, Καμπερέϊκα, Κεχριᾶς, Λιμοχῶρι, Μπεκιάνικα, Μπολάτι, Νεράντζα, Ξυλοκέριζα, Κυρᾶς-Βρύση, Λεῦκα, Παλαιὰ-Κόρινθος Πετιγιάλι, Πουλίτσα, Σολωμοῦ, Σουληνάριον, Ταρσινά, Τρικαλίτικα ἢ Νερατζᾶ, Χαλκί, Χασάναγα, Χατζῆ-ΜουσταφᾶΧατοῦπι· Κάτ: 12567.

Κόρινθος· υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγον οἱ Κορίνθιοι ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις αὐτῶν.

Κόρινθος (Παλαιά). μεγίστη πόλις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κτισθεῖσα ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς 1000 ἔτη πρὸ Χριστοῦ καὶ φθάσασα εἰς τόσον πλοῦτον καὶ δόξαν, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον περὶ αὐτῆς τὸ περίφημον ἐκεῖνο: «Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον. Εἶχε μεγαλοπρεπεῖς ναούς, πελώριον στάδιον ἀγώνων ἐν Ἰσθμίᾳ, δύο λιμένας, τὸ Λέχαιον ὅπου σήμερον εὑρίσκεται τὸ Λουτράκι καὶ τὰς Κεγχρεάς, τὸ σημερινὸν Κατάκωλον, ἰσχυροτάτην δὲ Ἀκροκόρινθον (ὕψος 600 μέτρα).—Τὸ 146 τὴν κατέλαβεν ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Μόμμιος ὅστις καὶ τὴν ἔκαυσεν, ἔκτοτε δὲ ἤρχισε νὰ παρακμάζῃ.

Κόρινθος (Νέα)· ἡ σημερινὴ Κόρινθος εἶνε μικρὰ πολίχνη εἰς τὸ βάθος τοῦ Κορινθ. κόλπου ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Παλαιᾶς. Ἔχει ὡραῖον σχέδιον, εὐρείας ὁδοὺς καὶ μεγάλην πλατεῖαν, ἕνα ναόν, ἐφορείαν, ταμεῖον, τηλεγρ. εἰρηνοδ., πταισματοδικεῖον, Ἀρχιεπισκοπήν, γυμνάσιον, ἑλλην. σχολεῖον, ἀλλὰ λιμένα ἀνοικτόν, ἐμπόριον ὄχι πολὺ ἀνεπτυγμένον, καὶ οἰκίας μικράς. Κάτ: 4,188.

Κορίνθου-Ἰσθμός· γλῶσσα γῆς ἑνοῦσα τὴν Στερεὰν (Μεγαρίδα) μετὰ τῆς Πελοποννήσου(Κορινθίας) καὶ χωρίζουσα τὸν Κορινθιακὸν τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Μῆκ: 40 χλμ. Πλάτος 5—6 χλμ. Ἐν αὐτῷ ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἄλλοτε μεγαλοπρεπῆ ναόν, τὰ δὲ τείχη ἅπερ ἤγειραν οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ πλάτος τοῦ Ἰσθμοῦ κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Περσῶν κατερρίφθησαν ἐντελῶς ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β'. ἐδῶ ἐτελοῦντο τὰ περίφημα «Ἴσθμια» βλ. λ.—Τὴν τομὴν τοῦ Ἰσθμοῦ ἐσχεδίασαν πολλοί. Δημήτριος ὁ πολιορκητής, ὁ Καῖσαρ, ὁ Καλιγόλας, ὁ Νέρων καὶ τὸ 1829 ὁ Βιρλὲ Δ' Οὐ, ἀπόπειρα δ' ἐγένετο καὶ τὸ 1882. Τέλος τὸ 1893 ἐποιήσατο ἔναρξιν διορύξεως ὁ στρατηγὸς Τὺρ καὶ ἐπερατώθη ἡ διῶρυξ ταῖς ἐνεργείαις τοῦ Ζαΐμη. Τὸ μῆκός της εἶνε 6,300 μέτρων.

Κόριννα· περίφημος ποιήτρια ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου.

Κόριννος· μυθώδης ποιητὴς ὅστις λέγεται ὅτι ἔζη πρὸ τοῦ Ὁμήρου.

Κοριολλᾶνος· Γάϊος Μάρκιος, περιώνυμος Ρωμαῖος στρατηγός, ζῶν κατὰ τὸ 494 π. Χ.

Κορίολοι· πολ. ὀχυρὰ τῶν Οὐόλσκωνέν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου Γαΐου Μαρκίου, ὅστις ἐξ αὐτῆς ἐπωνομάσθη Κοριολλᾶνος.

Κόριον· τόπος ἐν Κρήτῃ μετὰ Ἱεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ οὗ ἡ «Κορωσία λίμνη». Ὁ κάτ: Κορήσιος, ὅθεν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κορησία Ἀθηνᾶ, καὶ Κοριεύς. Ἴχνη τοῦ ὀνόματος τούτου δύνανται τις ἴσως νὰ ἀναζητήσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου Κουρνᾶ Ἀποκορώνου, ὅπου ὑπάρχει, ὡς γνωστόν, καὶ ἡ λίμνη τοῦ Κουρνᾶ, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ τοῦ χωρίου Κρητσᾶ (Κορησία-Κορητσᾶ), πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ὡσαύτως ἡ λίμνη τῶν Λακωνιῶν.

Κορησιάνου· χ. τοῦ δήμ. Πρόνναν τῆς Κεφαλληνίας, 1 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀσπρογέρακα. Κάτ. 87.

Κορίδκος· Σωκρατικὸς φιλόσοφος ἐκ Σκήψιος, πατὴρ τοῦ Νηλέως, κληρονομήσας τοῦ Θεοφράστου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους τὰσυγγράμματα.

Κορυτδὰ· Νέα πόλις τῆς Μακεδονίας πρὸς μεσημβρίαν τῆς λίμνης Ἀχρίδος, εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἠπείρου, μὲ ἀκμαῖον ἐμπόριον, ἀνεπτυγμένην βιομηχ.ἄρ·σταέλλ. σχολεῖα καὶ 17,000 κατ. τοὺς πλείστους Ἕλληνας.

Κορίφη· κατωκημένη θέσις, 2 ὥρ. ἀπὸ Βολίμες τοῦ δημ.Ἐλάτου τῆς Ζακύνθου.

Κόρκ· π. τῆς Ἰρλανδίας πρωτ. κομητείας, ἕδρα καθολικοῦ καὶ ἀγγλικανικοῦ ἐπισκόπου, μὲ ὁδοὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στενάς, ἀλλὰ μέγιστον ἐμπόριον ἀνεπτυγμένην ἐμπορικὴν ναυτιλίαν, λαμπρὸν λιμένα, ἰσχυρότατα φρούρια, ναύσταθμον κλπ.Κάτ: 110,000

Κὸρκουρα· ἡ Μέλαινα νῆσος, παρὰ τὴν Δαλματίαν.

Κὸρκουρα· πολ. τῆς Ἀσσυρίας.

Κόρκυρα· μεταγενεστέρως ἀντὶ Κέρκυρα.

Κορμπέγι· πρωτ. δήμου τοῦ νομοῦ Σὲν-ἐ-Ὀάζ, ἀπέραντοι ἀποθῆκαι ἀλεύρων διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν Παρισίων, βιβλιοθήκη. Κάτ: 8,184.

Κορμπί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ· ἀκμ. ὑφαντουργία. Κάτ: 4,782.

Κορμπιέρ (Ἰάκωβος, κόμης δέ-)· θερμὸς πολέμιος τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως, 1767-1853, ὑπουργὸς καὶ τέλος πατρίκιος τῆς Γαλλίας.

Κορμπιέρ(αι)· ὀρεοσυστὰς τῆς ΝΔ Γαλλίας. Ὑψ. κορυφῆ Βουγαράχ: 1231 μ.

Κορμπινύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Ἀκμ. ζωεμπορία. Κάτ: 2,362.

Κορμπινῶ (Ἰουβενάλης, κόμης)· γάλλος στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, 1776-1848, διακριθεὶς εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς τε δημοκρατίας καὶ τῆς αὐτοκρατορίας.

Κορνᾶ ἢ **Κουρνᾶ**· ἡ ποτὲ Ἀπάμεια ἢ Δίγβα· π. τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας (Βαγδὰτ), 80 χλμ. ΒΔ τῆς Βασσόρας, παρὰ τὴν τὴν συμβολὴν Τίγριτος καὶ Εὐφράτου. Μέγα ἐμπόριον διὰ τοῦ ποτ. Σὰτ-Ἐλ-Ἀράβ. Κάτ: 6,000.

Κορνάλια (Λουδοβ.).φιλέλλην ἐκΣαρδηνίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ναυπλίῳ τῷ 1825. Πρώην λοχαγὸς εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουρὰν τοῦ Ναπολέοντος, δὲν ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πολεμήσῃ ἐν Ἑλλάδι ἀποθανὼν πρώρως.

Κορνάρο· οἶκος πατρικίων ἐκ Βενετίας, δοὺς 3 δόγας εἰς τὴν δημοκρατίαν: Μάρκον Κορ., 1365-1368,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

—Ἰωάννην Α', 1625—1629,—Ἰωάννην Β', 1709—1722, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τούρκων.

Κορνάρο (Αἰκατερίνη)· βενετή, βασίλισσα τῆς Κύπρου τὸ 1454, σύζυγος Ἰακώβου Δὲ-Λουζινιάν, παραιτηθεῖσα, τούτου θανόντος, ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Βενετίας.

Κορνάρο (Λουδοβίκος)· βενετὸς συγγραφεύς, 1467 — 1566, γράψας περίφημον ἔργον «Περὶ τοῦ πῶς δύναταί τις νὰ γίνεται μακρόβιος».

Κορνάρος)· Κρὴς ποιητὴς ἐπὶ Βενετοκρατίας, συγγραφεὺς τοῦ περιφήμου «Ἐρωτοκρίτου».

Κορνέλος· χ. τοῦ δήμ. Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 189.

Κορνέρο· φιλέλλην Αὐστριακός. Ἄνευ ἄλλων πληροφοριῶν.

Κορνέσι ἢ Κουρνέοι· χ. τοῦ δήμου Κοθωνίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων, 2 ὥρ. ἀπὸ Βετσίστας. Κάτ. 482.

Κορνέτο-Ταρκουΐνια· κωμόπ. τῆς ἰταλ ἐπαρχ. Ρώμης, ἐπισκοπή. Κάτ : 5,000. Μεταλλεῖαι, ρωμαϊκὰ ἐρείπια.

Κορνηλία· κορ. Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ, ἡ μήτηρ τῶν Γράκχων. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 189 καὶ ἀπέθ. περὶ τὸ 110 π. Χ.

Κορνηλία· κόρ. τοῦ Κίννα καὶ σύζυγος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μήτηρ τῆς Ἰουλίας πρώτης συζύγου τοῦ Πομπηίου.

Κορνήλιος (Ἅγιος)· ρωμαῖος κεντουρίων, βαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης τὸ 40 μ. Χ.—Ἑορτὴ τὴν 2 Φεβρ. (ν).

Κορνήλιος (Ἅγιος)· πάπας ἐκλεγεὶς τὸ 250 ἢ τὸ 251, ἀντίπαλος τοῦ Νοβατιανοῦ. ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκρατ. Γάλλου εἰς Τσιβίτα-Βέκκια. Ἑορτὴ τὴν 4)16 Σεπτεμβρίου.

Κορνήλιος (Πέτρος)· διάσημος γάλλος τραγικὸς ποιητής, 1606—1684. Περίφημοι τραγῳδίαι του εἶνε «ὁ Σίδ», ὁ «Ὁράτιος», ὁ «Κίνας», ὁ «Πολυεύκτης», καὶ ἡ κωμῳδία του ὁ «Ψεύστης».

Κορνήλιος· (Θωμᾶς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., 1625—1709, γράψας πολυαρίθμους κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας, ὧν ἀρίστη ὁ «Κόμης τοῦ Ἐσσεξ».

Κορνήλιος (Μιχαήλ)· γάλλος ζωγράφος, 1603—1664.

Κορνήλιος (Μιχαήλ)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1642—1708, ἐπίσης διαπρεπὴς ζωγράφος.

Κορνήλιος (Ἰω. Βαπτιστής)· ἀδελφ. τοῦ προηγ., 1649—1695, ἐπίσης δόκιμος ζωγράφος.

Κορνήλιος-Νέπος· λατῖνος ἱστορικὸς καὶ βιογράφος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Κικέρωνος, γράψας «Βίους διασήμων ἀνδρῶν».

Κορνήλιος-Σεβῆρος· λατῖνος ποιητὴς σύγχρονος τοῦ Ὀβιδίου.

Κορνήλιος (Πέτρος)· γερμανὸς ζωγράφος, 1787—1867, διακριθεὶς εἰς φανταστικὰ θέματα.

Κορνίκλος· ἀρχ. πολ. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Κορνίς· συνοικισμὸς τοῦ χ. Τέρνου τοῦ δήμ. Εὐρυτάνων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κορνουαλλία· ΝΔ νομητ. τῆς Ἀγγλίας, 3,584 τετρ. χλμ. Κάτ: 400,000. Πρωτ: Βόδμαϊν.

Κορνουάλλις (Κάρολος Μαίννμαρκήσιος)· ἄγγλος στρατηγός, 1738—1805, νικήσας ἐν Ἰνδοστὰν τὸν Τιππού-Σαΐδ, ἀλλὰ κατακερματισθεὶς ἐν Ἀμερικὴ ὑπὸ τοῦ Βάσιγκτον.

Κορνόϋβουργ· πολίχνη τῆς Κάτω-Αὐστρίας παρὰ τὸν Δούναβιν, 15 χλμ. Β. τῆς Βιέννης. Κάτ: 6,000.

Κόρο· π. τῆς Βενεζουέλας ἔχουσα λιμένα τὴν Βέλα Κάτ: 10,000

Κορογωνιάνικα· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τοῦ Γυθείου. Κάτ.119.

Κόροιβος· Ἠλεῖος ὀλυμπιονίκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ 86 ἐτῶν διακοπὴν ἄρχεται ἐκ νέου ἡ χρονολογία τῶν ὀλυμπιάδων.

Κόροιβος· υἱὸς τοῦ Μύγδονος ἐκ Φρυγίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κόροιβος· ἀρχιτέκτων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἀρχίσας τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι ναοῦ τῆς Δήμητρος ἀλλ' ἀποθανὼν πρὶν ἢ ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον.

Κοροκονδάμη· ἀρχ. κώμη τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἡ σήμερον καλουμένη Ταμών.

Κορομόρο· π. τῆς βολιβιανῆς διοικήσεως Λὰ-Πάζ. Κάτ: 10,000.

Κορομάνδελ· ἀμμώδης παραλία τοῦ ΝΑ Ἰνδοστάν.

Κορομηλᾶς (Δημήτριος)· νεώτερος ἕλλην λογοτέχνης καὶ εἷς τῶν πρώτων ἐργατῶν τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου, διακρινόμενος ἐπὶ σχετικῇ σκηνικῇ τέχνῃ εἰς τὰ ἔργα του, ὧν ἄριστον «Ἡ Τύχη τῆς Μαρούλας»· ἦτο γονιμώτατος εἰς δημιουργίας ὑποθέσεων, εἶνε δὲ ἐκ τῶν μᾶλλον ἐργασθέντων διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἑλλην. σκηνῆς Ὡς δημοσιογράφος δὲν εἰργάσθη συστηματικῶς, ἱδρύσα μόνον τὴν «Ἐφημερίδα», ἣν κατόπιν ἐξεχώρησεν ἵνα ἀφοσιωθῇ εἰς τὸ θέατρον. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1898.

Κορονέλλι (Μάρκος Βικέντιος)· βενετὸς γεωγράφος, 1650—1718, ὁ κατασκευάσας τὰς ἐν τῇ Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων λαμπρὰς ὑδρογείους σφαίρας.

Κορόντα· πόλ. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου, σήμερον καλεῖται Ἄσπρον.

Κόρος· ποτ. τῆς Περσίας, ὁ ἄλλως Κῦρος.

Κόρος ἢ **Κούρους**· ὥρα Κώρως.

Κοροσβάννα· χ. τῆς Τρανσυλβανίας, χρυσωρυχεῖα· κεῖται περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Κώρως-Φέγερ. Κάτ. 700.

Κορούνια· πρωτ. ὁμων. ἱσπαν. ἐπαρχ., λιμὴν ἰσχυρῶς ὠχυρωμένος, 504 χλμ. ΒΔ τῆς Μαδρίτης, λαμπρὸς ναύσταθμος, στρατιωτ. καὶ ναυτικαὶ σχολαί, περίφημα σιγάρα. Κάτ: 40,000. —ἡ ἐπαρχ: 7,903 τετρ. χλμ Κάτ: 640,000.

Κόρραγον· φρ. τῆς Μακεδονίας.

Κορρέγιος (Ἀντώνιος Ἀλλέγρι)· διάσημος ἰταλὸς ζωγράφος, 1493—1534, διακρινόμενος διὰ τὴν θαυμαστὴν χάριν καὶ τὸν ἀπαράμιλλον χρωματισμὸν τῶν ἔργων του, μι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θολογικῶν τῶν πλείστων καὶ θρησκευτικῶν θεμάτων.

Κορρέζ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Βεζνρ. Μῆκ: 88 χλμ.

Κορρέζ· νομὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῷ κέντρῳ. 5,887 τετρ. χλμ. Κάτ: 328,119. Πρωτ: Τ ο ύ λ λ. Ἀκμ. γεωργία, μεγάλαι βοσκαί, γαιάνθρ., σίδηρος, ἀντιμόνιον, μόλυβδος, χαλκός, βαρυτίνη, βισμούθιον, μυλόλιθοι κλπ. —3 ἐπαρχ: Τούλλ, Μπρίβ, Οὐσσέλ, 29 δῆμοι, 287 κοινότητος.

Κορρέζ· πρωτ. δήμου τοῦ ὁμων. γαλλ. νομοῦ. Κάτ: 1,814.

Κορρέντζιο κωμόπ. τῆς ἰταλ. Αἰμιλίας, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Κ ο ρ ρ ε γ ί ο υ. Κάτ: 3,000.

Κορριέντες· πρωτ. τῆς ὁμων. ἀργεντινῆς ἐπαρχ., ἐπὶ τοῦ Παράνακμ. ζωεμπορία. Κάτ: 20,000.—ἡ ἐπαρχ. 81,148 τετρ. χλμ. Κάτ: 210,000.

Κορριέντες (τῶν Ρ ε υ μ ά τ ω ν)· ἀκρωτ. τῆς Α Ἀφρικῆς ἀντικρὺ τῆς Μαδαγασκάρ.

Κορριέντες· ἀκρωτ. τοῦ Μεξικοῦ, ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Κόρσαι· ἀρχ. κώμη τῆς Κιλικίας.

Κορσακώφ· ὄρα Ρ ί μ σ κ υ-Κ.-

Κορσακώφ-Δονδουκώφ (πρίγκιψ Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς Μ ι χ α ή λ ο β ι τ ς)· Ρῶσοι στρατηγοί, 1820-1893, ἀ τ α μ ά ν ο ς τῶν Κοζάκων τοῦ Δών τὸ 1857, διαπρέψας εἰς τὸν ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877 καὶ γενόμενος κυβερνήτης Βουλγαρίας.

Κορσιαί· πολίχνη τῆς ἀρχ. Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτώου.

Κὸρσιαι· νῆσοι πρὸ τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἀπέναντι τῆς Σάμου.

Κορσικὴ ἢ **Κύρνος**· νῆσος μεγάλη τῆς Γαλλίας ὀλίγον τι μικροτέρα τῆς Κρήτης. 8,778 τετρ. χλμ. Ἔχει μίαν σειρὰν ὀρέων μὲ κορυφὰς Σίντο (2520 μ.), Χρυσοῦν ἢ Μέγα Ἄτσιο (2650 μ.) καὶ Ροτόνδο (2673 μ.), διαιρεῖται εἰς 5 ἐπαρχίας: Ἀγιάτσιο, Βαστία, Κάλβι, Κόρτε, Σαρτέν, 62 δήμους 364 κοινότητας, καὶ ἀποτελεῖ ἕνα νομόν.—Πρωτεύουσα Ἀ γ ι ά τ σ ι ο.—Ἡ Κορσικὴ ἦτο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἀποικία τῶν Φοινίκων, κατόπιν δὲ τὴν κατέλαβον οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ Ρωμαῖοι καὶ ἄλλοι. Κατὰ τὸν μεσαίωνα φαίνεται ὅτι ἀπώκησαν ἐκεῖ Μανιᾶται, τῶν ὁποίων πολλὰ ὀνόματα διατηροῦνται εἰς τὴν νῆσον, εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν ἐξεχωρήθη τὸ 1768. Κάτ. 288,596.

Κορσωτή· ἀρχ. πόλ. ἔρημος τῆς Μεσοποταμίας, ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ ποταμοῦ Μάσκα.

Κορταμπέρ (Π έ τ ρ ο ς-Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς-Ε ὐ γ έ ν ι ο ς· γάλλος γεωγράφος, 1805-1881, γράψας κυρίως διδακτικὰ ἔργα.

Κόρτε· πρωτ. ἐπαρχ: τοῦ γαλλ. νομ. Κορσικῆς, κολλέγιον. Κάτοικ. 5,029.

Κόρτες· ὄνομα τῶν β ο υ λ ῶ ν ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ.

Κορτές (Φ ε ρ ν ά ν δ ο)· ἱσπανὸς τυχοδιώκτης ἀρχηγός, 1485-1547 ὁ κατακτητὴς τοῦ Μεξικοῦ, ὅπου ἐγένετο ἁμαχητὶ δεκτὸς ὑπὸ τοῦ δεισιδαίμονος βασιλέως Μοντεζούμα.

Κορτέσι ἢ **Κουρτέσι**· χ. τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δήμ. Καρδίτσης ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 463.

Κορτίκι· χ. τοῦ δημ. Τιτανίου τῆς Καρδίτσης οὗ μακρὰν τοῦ ὁμωνύμου ἕλους, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Παλαμᾶ. Κάτ· 389.

Κορτιράκι· συνοικισμὸς τοῦ Κερκυραϊκοῦ χ. Πελέκα.

Κορτόνα· κωμόπ. τῆς ἰταλ. Τοσκάνας. Ἐπισκ, ἀρχ. ἐρείπ. ἑστρουσκικὴ ἀκαδήμεια, βιβλιοθ. μουσεῖον φυσικῆς ἱστορίας καὶ ἀρχαιολογικόν. Κάτ: 4,000 (μετὰ τῶν περιχώρων. 30,000).

Κὸρτωνα· πόλ. τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ.

Κορύβαντες· οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Ρέας ἐν Φρυγίᾳ.

Κορύβας· υἱὸς τοῦ Ἰασίωνος καὶ τῆς Κυβέλης, γεννήσας ἐκ τῆς Θήβης τὸν Κίλικα καὶ εἰσαγαγὼν τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν.

Κορυδάλλαι· μία τῶν Χελιδονίων νήσων.

Κορύδαλλος· Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Φωκίδι Ἀντικύρας, εἰς ὃν κατά τινας ἀπεδίδετο ἡ προδοσία τοῦ Ἐφιάλτου.

Κορυδαλλὸς· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, ἔνθα σήμερον αἱ ράχεις Σκαραμαγκᾶ.

Κορυδαλλὸς· θέσις καὶ ἀγροικίαι 3)4 τῆς ὥρ. ἔξω τῶν Ἀθηνῶν Κάτ: 50.

Κορυθεῖς· δῆμ. τῆς ἀρχ. Τεγέας.

Κορυθίον-δ ἤ μ ο ς τῆς τέως ἐπαρχ. Μαντινείας (Ἀρκαδίας) Πρωτ. Ἀ γ ι ω ρ γ ή τ ι κ α. Ἄλλα χ Βερζοβά, Ζευγολατειό, Λιθοβούνια, Νεοχῶρι, Παράρι, Στενὸ καὶ ἡ Μ ο ν ὴ Ἁγ. Νικολάου ἢ Βαρσῶν. Κάτ: 4,825.

Κορύκη· θερινὸς οἰκισμὸς τοῦ χ. Μαρμάρου τῆς Κερκύρας.

Κορύκιστα· χ. τοῦ δήμ. Ἀρακυνθίων τῆς Εὐρυτανίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Προσοῦ. Κάτ: 625.

Κορύλας· Πέρσης, σατράπης τῆς Παφλαγονίας.

Κορυνοχάδες· χ. τοῦ δήμ. Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας, 1 ὥρ ἀπὸ Καρπενῆσι Κάτ: 301.

Κόρυς· ποτ. τῆς Ἀραβίας εἰσβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Κορυφαῖον· λόφος τις παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον, ἔνθα καὶ ἱερὸν τῆς Κορυφαίας Ἀρτέμιδος.

Κορυφάσιον· ἀκρωτ. παρὰ τὴν Πύλον.

Κορυφὼ· κόρ. τοῦ Ὠκεανοῦ γεννήσασα, κατά τινα ἐκδοχήν, ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Ἀθηνᾶν.

Κορυφὼ· ὄρος παρὰ τὴν Σμύρνην.

Κόρφ (Νικόλαος, β α ρ ώ ν)· ρῶσος παιδαγωγικὸς συγγραφεύς, 1833—1883 μεγάλως συντελέσας εἰς τὴν ἐν Ρωσίᾳ ἀναδιοργάνωσιν τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως.

Κορφαῖς· χ. τοῦ δήμ. Κ ρ ο υ σ ῶ ν ο ς. Ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης Κάτ: 500.

Κορφάλι—Καραμὰν ἢ Καραμὰν—Κουρφάλ· χ. τοῦ δήμ. Ἀλμυροῦ τῆς Μαγνησίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀλμυροῦ. Κατ. 552.

Κορφάρι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καθωνίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κατ. 75.

Κορφίνιον· πόλ. τῶν Πελιγνῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων ἐν Ἰταλίᾳ.

Κορφοξυλιά· θέσις τοῦ δημ. Μυλάοντος τῆς Γορτυνίας.

Κόρφος· χ. μετὰ Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, 3 ὥρ. ἀπὸ Σοφικοῦ τοῦ δήμ. Σολυγείας τῆς Κορινθίας μετὰ λιμένος. Κάτ: 89.

Κορώβιος· Κρὴς τις, ὅστις ὡδήγησε τοὺς κατασκόπους τῶν Θηραίων εἰς τὴν ἐν Λιβύῃ νῆσον Πλάτειαν.

Κορωνάτων Μονή· παρὰ τὸ Ληξοῦρι τῆς Κεφαλληνίας. Κατ. 1.

Κορώνεια· πόλ. τῆς ἀρχ. Βοιωτίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης.

Κορώνεια· ἀρ. πόλ. μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κορώνη· κόρ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἣν ἐπεκαλοῦντο εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἀπήντων οἱ κοσμωνισταὶ ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας κορώνην καὶ ψάλλοντες τὰ «κορωνίσματα».

Κορώνη· πόλ. τῆς ἀρχ. Μεσσηνίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου.

Κορώνη· ὄρα Κορούνεια.

Κορώνη· πρωτ. τοῦ δήμ. Κορωνίδων τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῆς ΝΔ παραλίας τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, 1 1/2 ὥρ. ΒΔ τοῦ ἀκρωτ. Ἀκρίτα, 8 ὥρ. ΝΔ τῆς Πύλου καὶ 10 ΝΔΝ τῶν Καλαμῶν, ὅπου τὸ ὁμών. ἐνεστικὸν ὥρ. Ταχυδρομεῖον, τηλεγρ. ὑποσταθμὸν, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ ναυτιλία. Κάτ: 2,956.

Κορώνη· ὁρμίσκος μετὰ τελωνιακοῦ φυλακείου τοῦ δήμ. Ἀσκληπιείου τῆς Ἀργολίδος, 3/4 ὥρ. ἀπὸ Λυγουριοῦ.

Κορώνης-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Πυλίας, Νομοῦ Μεσσηνίας. Πρωτ. Π ε τ α λ ί δ ι. Ἄλλα χ: Βαλτῆ, Καστάνια, Λεῦκα, Λογκά, Μπούμπουλα, Πανιπέρι, Πέρα, Πολυστάφη, καὶ Τρύπαις. Κάτ: 2,073.

Κορώνης Μ ο ν ή· «Γενέθλια τῆς Θεοτόκου» ἐν τῷ δήμῳ Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης, 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Μεσενικόλα. Μοναχοὶ 40.

Κορωνίδος-δ ή μ ο ς τῆς νήσου Νάξου, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Κ ω μ ι α κ ή. Ἄλλα χ: Ἀπόλλων, Βόθροι, Κεραμωτή, Σκαδό, Σκεπάνι καὶ Μ ο ν ὴ Φανερωμένης. Κάτ. 2,894.

Κορωνίς (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· ἐγεννήθη ἐν Χίῳ καὶ ἐπνίγη τὸ 1798 εἰς τὸν Δούναβιν, μετὰ τοῦ Ρήγα Φεραίου. Μετέφρασε τὴν ψυχολογίαν τοῦ Κάμπε ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ διάφορα ἄλλα Γαλλικὰ καὶ Γερμανικὰ διηγήματα.

Κορωνίς· Δωδωναία νύμφη, τροφὸς τοῦ Βάκχου.

Κόρωνος· υἱὸς τοῦ Καινέως, βασιλεὺς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Λαπίθων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κόρωνος· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόρθης, πατὴρ τοῦ Κόρακος βασιλέως τῆς Σικυῶνος.

Κόρωνος· υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀδάμαντος καὶ ἱδρύσας τὴν Κορώνειαν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κορωπί· κωμόπ. τοῦ δήμ. Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς συνδεομένη μετά τε τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Λαυρείου διὰ σιδηροδρόμου. 1 ὥρ. ἀπὸ Μαρκόπουλο καὶ 6 ἀπὸ Ἀθηνῶν. Ταχυδρ. ἑλλλην. σχολεῖον, μεγάλη οἰνοπαραγωγή. Κάτ: 3,368.

Κόδας· ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ, ρέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας.

Κόδδερε· χ. τοῦ δήμ. Γόννων τοῦ Τυρνάβου, 1 ὥρ. ἀπὸ Δερελῆ. Κάτ. 16.

Κοδεγγάρτεν (Λουδοβ—Θεόβουλος)· γερμαν. ποιητής, 1758—1818, διακρινόμενος ἐπὶ γλαφυρότητι ἐκφράσεως.

Κοδίνα· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Κεντρ. Αἰτωλίας. 4 ὥρ. ἀπὸ Μπερῖκο. Κάτ. 292.

Κοδκίνια· π. τῆς ἀρχ. Καρίας.

Κοδκιοῦζκο (Θαδδαῖος)· πολωνὸς στρατηγὸς ἐκ Μερεκζοβζκζκζύζνας τῆς Λιθουανίας, 1746—1817. Διεκρίθη εἰς πλείστους πολέμους καὶ ἐπανειλημμένως νικήσας τοὺς ρώσους, ἀλλὰ τέλος αἰχμαλωτισθεὶς κατατετραυματισμένος ἐν Μασιέγιοβιτς.

Κοδκυνᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Κεντρ. Αἰτωλίας. Κάτ. 123.

Κοδκυνᾶ· χ. τοῦ δήμου Ταμυναίων τῆς Νοτ. Εὐβοίας. Κατ. 260.

Κοδκυνᾶ· χ. τοῦ δήμου. Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας, 2 ὥρ. ἀπὸ Κριεκοῦκι. Κάτ: 283.

Κοδκυνᾶ· χ. τοῦ δήμου Τιτανίου τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 510.

Κὸδκυνδος· ἀρχ. ποτ. τῆς Εὐβοίας.

Κοδμᾶς· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Σελινοῦντος τῆς Κυνουρίας (ΝΑ Ἀρκαδία), 5 ὥρ. ἀπὸ Λεωνίδι. Κάτ: 2,187.

Κοδμόπουλος (Λάκος)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὰ Μαγούλιανα τῆς Γορτυνίας, ἀκόλουθος τοῦ Πλαπούτα, διακριθεὶς ἐν Τριπολιτσιᾷ κατὰ τὴν πολιορκίαν, ἐν Βαλτετσίῳ καὶ Γράνᾳ. Κατόπιν δὲ ταχθεὶς ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην διέπρεψεν εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐνεργείας καὶ ὑπὸ τὸν Γενναῖον Κολοκοτρώνην εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κόδμος· κώμη τῆς ἀρχ. Παλαιστίνης.

Κόδδα ἢ **Κόδδατ**· π. καὶ λιμὴν τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ.

Κοδδαία· χώρα τῆς Περσίδος, ἔνθα κατῴκησαν οἱ Κοσσαῖοι, ἔθνος λῃστρικόν.

Κόδδας· Παλληνεύς τις, οὗ ἡ δικαιοσύνη παροιμιώδης.

Κοδδεῖρ· αἰγυπτιακὸς λιμὴν ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς, σταθμὸς τῶν καραβανίων καὶ τόπος ἐπιβιβασμοῦ προσκυνητῶν διὰ Μέκκαν. Κάτ: 1,300.

Κοδδινῆτης· ποτ. τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀβδήρων.

Κόδδιον· π. τῆς Ἀκουϊτανίας, ἤ νῦν Βάζας.

Κόδδοβο· βιλαέτιον τῆς εὐρωπ. Τουρκίας μεταξὺ Σερβίας, Βουλγαρίας, Μακεδονίας (ΒΑ) καὶ Βοσνίας (ΒΔ). Κατ. 1,100,000. Πρωτ. Πριστίνα.

Κόδδοβο-Πόλε (=Κάμπος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν Κοσσίφων)· πεδιὰς τῆς Παλαιᾶς-Σερβίας (Β. Μακεδονία). διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Δρίνου, ὅπου τὸ 1389 οἱ Σέρβοι ἡττήθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ὁ μὲν βασιλ. Λάζαρος ἔπεσεν, ὁ δὲ σουλτᾶνος Μουρὰτ ὁ Α' ἐδολοφονήθη, τὸ δὲ 1448 κατεκερματίσθησαν ὑπὸ τοῦ Μουρὰτ οἱ ὑπὸ τὸν Χουνιάδη συμμαχοῦντες Οὔγγροι, Βοημοί, Γερμανοὶ καὶ Βλάχοι.

Κοσσοὺθ (Λουδοβ.)· διάσημος οὔγγρος πολιτευτής, 1802— 894, διαπρέψας ἐπὶ πολιτικῇ καὶ διπλωματικῇ δεινότητι καὶ ὡς ὀργανωτὴς τῶν οὐγγρικῶν στρατευμάτων κατὰ τῆς αὐστριακῆς ἐπιβολῆς. Εἶνε εἷς τῶν ἐξοχώτερον ἐργασθέντων πρὸς ἐδραίωσιν τῆς οὐγγρικῆς αὐτοτελείας, ἡ δὲ νεωτέρα Εὐρώπη ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἕνα τῶν περιφανεστέρων της πολιτικῶν ἀνδρῶν.

Κόσσυρα· νησίδιον μεταξὺ Σικελίας, Μελίτης καὶ Ἀφρικῆς· νῦν Παντελαρία.

Κοσσῶνα· χ. τοῦ δήμου Μεθάνων τῆς Ἀργολίδος, 3/4 ὥρ. ἀπὸ Ἐρμιονίδος. Κάτ. 204.

Κόστα-Ρίκα (ἤτοι Πλουσία παραλία)· μικρὰ δημοκρατία τῆς μέσης Ἀμερικῆς. Ἐκτ. 54,070 τετρ. χλμ. Πρωτ. Ἅγιος Ἰωσήφ.— Χώρα βουνώδης περιέχουσα πολλὰ ἡφαίστεια ὕψους 1000—1200 μ. Κλῖμα θερμὸν καὶ εἰς πολλὰ μέρη νοσηρόν, πάσχει δὲ ἡ χώρα ἀπὸ φοβεροὺς σεισμούς. Τὰ δένδρα τῶν δασῶν της εἶνε γιγάντια, παράγει δὲ κακάο, βάμβακα, βανάνας, ζαχαροκάλαμον κτλ. Ἐμπόριον 6 ἑκατ. δολλάρια ἰδίως καφέ, δερμάτων καὶ καουτσούκ. Σιδηρόδρομοι 103 χλμ. Τηλεγρ. 320 χλμ. Προϋπολογ. 3—4 ἑκατ. δολ. Χρέος 12 1/2 ἑκατομ. δολ. Στρατὸς 900 ἄνδρες, χωροφυλακὴ 15,225. Διαιρεῖται ἡ χώρα εἰς 6 ἐπαρχίας.— Ἡ Κόστα-Ρίκα κατ' ἀρχὰς ἦτο ἱσπανική, κατόπιν ἀπετέλεσε μέρος τῆς δημοκρατίας τοῦ Μεξικοῦ, ἀπὸ δὲ τοῦ 1840 ἀποτελεῖ κράτος ἀνεξάρτητον. Κάτ. 215. 000 ὦν, οἱ ἡμίσεις καταγωγῆς Ἱσπανικῆς.

Κοστεντζὲ ἢ **Κωνστεντζιέ**· ὅρα Κωνστάντζα.

Κοστομάρωφ (Νικόλ. Ἰβάνοβιτς)· ρῶσος ἱστοριογράφος, 1817—1885, καταλιπὼν ἄριστα ἔργα.

Κοστρόμα· πρωτ. τοῦ ὁμων. ρωσ. Κυβερνείου, ἐπὶ τῆς συμβολῆς Κοστρόμα καὶ Βόλγα, 650 χλμ. ΑΝΑ τῆς Πετρουπόλεως. Ἐπισκοπή, γυμνάσιον, ἀξιόλ. ἐμπόρ. Κατ. 30,000 —Τὸ Κυβερν. 84,149 τετρ. χιλιόμ. Κατ. 1,4 0,000.

Κοστρόμα· ποτ. τῆς Ρωσίας χυνόμενος παρὰ τὴν ὁμών. πόλιν εἰς τὸν Βόλγαν μετὰ ροῦν 320 χλμ.

Κόταινα· ἀρχ. π. τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας.

Κοτζεμποῦ (Αὔγ.—Φρειδερ—Φερδιν—δέ)· γερμαν. συγγραφεύς, 1761—1819, ὑπηρετήσας ὡς ὑπάλληλος ἐν Ρωσίᾳ, διακριθεὶς δὲ ἐπὶ γονιμότητι ἐμπνεύσεως καὶ πληθώρᾳ συγγραφῶν. Ἀπέθ. δολοφονηθείς.

Κοτζεμποῦ (Ὄθων)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1787—1846, ναυτικὸς διαπρεπὴς ἐν Ρωσίᾳ, πολλὰς ποιησάμενος ἀνακαλύψεις ὡς θαλασσοπόρος

ΑΝΘΟΣΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

καὶ δὴ τοῦ πορθμοῦ ὅστις φέρει τὸ ὄνομά του. Ἐδημοσίευσεν «Ἀπομνημονεύματα».

Κοτζεμποῦ (ὅ ρ μ ο ς ἢ π ο ρ θ μ ὸ ς)· κόλπος τοῦ παγωμ. Ὠκεανοῦ εἰς τὰ Βᾶ τῆς Ἀλάσκας. ΝΑ τοῦ πορθμοῦ Βέριγγ. Ἀνεκαλύθη ὑπὸ τοῦ προηγ. τὸ 1816.

Κοτιάειον· π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ. Σήμ. Κ ι ο υ τ ά χ ι α.

Κοτινοῦσα· τὸ πρότερον ὄνομα τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ Γαδείρων.

Κοτλιαρέβσκυ (Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς)· ρῶσσος σοφός, 1837—1877, ἀσχοληθεὶς κυρίως καὶ γράψας ἐπὶ τῆς σλαυικῆς ἀρχαιολογίας πολύτιμα ἔργα.

Κοτλιαρέβσκυ (Ἰ ὰ ν-Π έ τ ρ ο β ι τ ς)· οὐκράνιος συγγραφεύς, 1789—1838, ὁ πρῶτος γράψας οὐκρανιστὶ μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ οὐκρανικοῦ βασιλείου.

Κοτονοῦ· γαλλ. κτῆσις ἐπὶ τῆς δυτ. ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς (κόλπος Βενίν) ἀπὸ τοῦ 1868. Πρωτ. ἐπαρχ. σχηματισθεῖσης τὸ 1893, ἤτοι μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Δαχομέης (βλ. λ.).

Κοτόρι· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Λάκμωνος τῆς Καλαμπάκας, ἧς ἀπέχει 11 ὥρ. Κάτ: 513.

Κοτόσμκχιν ἢ **Κόσμκχιν** (Γ ρ η γ ό ρ ι ο ς)· ρῶσσος συγγραφεὺς τοῦ 17' αἰῶνος γράψας τὸ περίφημον ἔργον «Ἡ Ρωσία ὑπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Τσάρου Ἀλεξίου Μιχαήλοβιτς».

Κοτράφη· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς (Δυτ. Μάνη). Κάτ: 50.

Κοτρῶνι· χ. τοῦ δήμου Λευκτρου τῆς Λακωνικῆς. 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πλάτσας. Κάτ: 71.

Κοτρῶνι· ἀγροικία καὶ Μονὴ «Παναγίας» τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Λακωνικῆς.

Κοτσαλῆς (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως, ποιμὴν τοῦ Ξεροκάμπου τῶν Καλαβρύτων, διακριθεὶς ὑπὸ τοὺς Πετμεζαίους.

Κοτσαντίνα· χ. τοῦ δήμου Φελλίας τῆς Λακεδαίμονος, 2 ὥρ. ἀπὸ Γοράνους. Κάτ: 256.

Κοτσιανά· χ. τοῦ δημ. Π α ν ε θ ή μ ο υ ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 80.

Κοτσικιά· χ. τοῦ δήμου Νηλέως τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 240.

Κοτσιμαρέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 129.

Κοτσιόλαινα· θέσις, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Σκουτάρι τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Λακωνικῆς.

Κοτσιρίδι· χ. τοῦ δήμου Φαλασίας τῆς Μεγαλοπόλεως, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεοντάρι. Κάτ: 163.

Κοτσιφα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 15

Κοτσιφάτικα· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τοῦ χ. Καλαφατιῶνες τῆς Κερκύρας.

Κοτσομύτη· θέσις τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. 2 ὥρ. ἀπὸ Κορώνης.

Κοτσονόπουλος (Μ ι χ α ή λ)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Τριπόλεως, μετασχὼν τῆς πολιορκίας τῆς πατρίδος του, εἶτα δὲ τῆς τοῦ Ναυπλίου πρὸ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δρά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μαλη, τὰ μέγιστα δὲ χρησιμεύσας εἰς τὸν Κολοκοτρώνην κατὰ τὰς ἐναντίον τοῦ στρατηλάτου τούτου ἐπιχειρήσεις του. Κατόπιν ὑπηρέτησε φιλοτιμότατα ὑπὸ τὸν Πλαπούταν μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Ναυπλίου.

Κοττιάρα· π. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἰνδικῆς.

Κόττμπους· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ πρωσ. Βρανδεβουργ, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Σπρέα· ἐκκλησ. σχολή, ἀκμαία βιομηχ. Κάτ: 30,000.— Ἡ ἐπαρχ: 852 τετρ. χλμ. Κάτ: 80,000.

Κόττος· εἷς τῶν Ἑκατογχείρων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας.

Κοτυλαίων-δ ῆ μ ο ς· Νομ. Εὐβοίας. Πρωτ. Κ α λ ὴ μ ε ρ ι ά ν ο ι. Ἄλλα χ. Ἀνδρονιᾶνοι, Βίταλο, Γιάννιτσες, Γραμματικιάνοι, Κάδδι, Καρασαλιᾶνοι, Καλλιανοῦ, Κακολύρι, Κολιᾶνοι, Κουρούρι, Κουρούνι-Πύργου, Μελετιᾶνοι, Πύργος, Χαροκόπου. Κάτ: 5,739.

Κοτύλιον· ὄρος τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Φιγάλειαν.

Κοτύρτα· π. τῆς ἀρχ. Λακωνίας εὐ μακρὰν τοῦ Ταινάρου.

Κότυς· βασιλεὺς τῆς Θράκης· πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἰφικράτους, δολοφονηθεὶς τὸ 258 π. Χ.

Κότυς· βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας, σύγχρονος καὶ σύμμαχος τοῦ Ἀγησιλάου.

Κοτυττώ· θρακικὴ θεότης ὁμοία τῇ Κυβέλῃ καὶ μεθ' ὁμοίας ἀγρίας ἀκολασίας λατρευομένη παρά τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς Ρωμαίοις, ἰδίως ἐν Κορίνθῳ. Αἱ ἑορταὶ αὐτῆς ἐκαλοῦντο Κοτύττεια καὶ οἱ ἱερεῖς Βάπται ἕνεκα τῶν ἐν αὐταῖς τελουμένων καθάρσεων.

Κοτύωρα· π. παραθαλασσία τοῦ Εὐξείνου, ἀποικία τῆς Σινώπης.

Κουάγκ-Σί· ἐπαρχ. τῆς Κίνας τὸ Τογκίνον. 201,640 τετρ. χλμ. Κάτ: 5,500,000. Πρωτ. Κ ο υ έ ϊ-Λ ί ν.

Κουάγκ-Τούγγ· ἐπαρχ. τῆς Κίνας πρὸς τὴν Σινικὴν θάλασσαν. 269,923 τετρ. χλμ. μετὰ τῆς νήσου Χαϊ-Νάν. Κάτ. 31,000,000. Πρωτ. Κ ο υ ά γ γ - Τ σ ε ο ῦ (ὅρα Κ α ν τ ώ ν).

Κούαδοι· φυλὴ γερμανικὴ παρὰ τὸν Δούναβιν.

Κουάκεροι, ἤτοι οἱ «Τρέμοντες» προτεσταντικὴ αἵρεσις ἱδρυθεῖσα τὸ 1647 ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Φ ὸ ξ καὶ διαδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Οὐίλλιαμ Πένν· κυρίως αἱ ἰδέαι των ἐκαρποφόρησαν ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις. Δὲν ἔχουν ἱερεῖς καὶ πιστεύουν ὅτι πᾶς ἄνθρωπος δύναται ἀπ' εὐθείας νὰ ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν ὁρκίζονται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἀποποιοῦνται τὴν στρατιωτ. ὑπηρεσίαν, δὲν ἀποκαλύπτονται ἐνώπιον οὐδενός, φέρουν ἁπλούστατα ἐνδύματα καὶ ἄνευ κομβίων· εἰσὶ δὲ ἀγναὶ τὰ ἤθη, πλούσιοι καὶ ἐλεήμονες.

Κοῦβα· ἡ μεγαλητέρα νῆσος ἐκ τῶν Ἀντιλλῶν, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἀμερικανούς (αὐτόνομος προστατευομένη χώρα) ἀπὸ τοῦ 1899, μετὰ τὸν ἱσπανοαμερικανικὸν πόλεμον τοῦ 1898. Ἔκτ. 118,800 τετρ. χλμ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πρωτ. Ἀ ν ά ν α. Σπουδαιότεραι πόλεις Σαντιάγο, Λιμὴν τοῦ Πρίγκιπος, Ματάνζας καὶ Τριάς. Διασχίζεται ἀπὸ τρία συστήματα ὀρέων ὕψ. 1000—2000 μ., ἡ παραλία της σχηματίζει 200 λιμένας καὶ ὁρμητήρια, πλῆθος δὲ νήσων τὴν περικυκλώνει, ὧν μέγιστη εἶνε ἡ νῆσος τῶν Πεύκων (3000 τετρ. χλμ.) Ποταμοὶ πολλοί, ἀλλὰ μικροί, ὁ Καῦτος πλέεται ἐπὶ 90 χλμ.—Μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, σιδήρου, χαλκοῦ, μολύβδου, ἀντιμονίου κ.λ., ἔτι δὲ ἅλας, ἄσφαλτος, ἀρσενικόν, μάρμαρα, μεταλλικαὶ πηγαὶ κ.λ. Κλῖμα θερμὸν καὶ ξηρόν. Προϊόντα ἀφθονώτατα· βαρικὰ ξύλα, ἔβενος, κέδροι, βανάναι, κοκκοφοίνικες, ἀνανάς, γεώμηλα, σιτηρά, βάμβαξ, κακάο, καπνὰ περίφημα, καφὲς κ.λ. —Ζῷα, ἀγριόχοιροι, ἀλλιγάτορες, ποίμνια χοίρων κ. τ. λ.—Ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον ἀξίας 350 ἑκατ. φρ. Σιδηρόδρ. 1380 χλμ. Τηλέγρ. 4600 χλμ. Προϋπολ. 125 ἑκατ. φρ. — Σχολεῖα 510, μαθηταὶ 24.000.—Ἡ Κοῦβα ἀνεκαλύφθη πεπολιτισμένη, τὸ δὲ 1511—10 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἱσπανοὺς οἵτινες μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς κυριαρχίας των δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξαλείψουν ἀπ' αὐτῆς τὴν δουλείαν, διῳκεῖτο δὲ ἐπὶ τῆς ἱσπανοκρατίας ὑπὸ κυβερνήτου οὗτινος ἡ ἐξουσία ἦν ἀπόλυτος. Σήμερον διοργανοῦται ὑπὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Ἀμερικανικῶν Πολιτειῶν. Κάτ: 1,600,000 ἐξ ὧν 900,000 λευκοὶ καὶ μιγάδες, 300,000 τέως μαῦροι δοῦλοι καὶ 60,000 Κινέζοι.

Κουβαλᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μονοπωλᾶτα. Κάτ. 414.

Κουβανάδες· χ. τοῦ δήμου Καλλιφωνίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 334.

Κουβαρᾶς καὶ Κουκοῦλα· θερινὰι ἀγροικίαι τοῦ Κερκυραϊκοῦ χωρίου Κανακάδες.

Κουβαρᾶς· χ. τοῦ δήμου Θοριτκίων τοῦ Λαυρείου, 1)2 ὥρα ἀπὸ Κερατίας. Κάτ. 537.

Κουβάτικα· χ. τῶν Παξῶν, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γαΐου. Κάτ. 54.

Κουβέλα· (Ἄνω καὶ Κάτω) χ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 503.

Κουβέλα ἢ Κουβέλια (τὰ) χ. τοῦ δήμου Καλτεζῶν τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 100.

Κουβέλαις· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 303.

Κούβελος ἢ Καλύβια – Παυλιανίτικα· συνοικισμὸς τοῦ χωρίου Παυλιάνης τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος.

Κούβελος· θέσις 1 1)2 ὥρ. ἔξω τῶν Καλαβρύτων.

Κουβέλτσι· χ. 1 ὥρ. ΝΑ τῆς Καλαμπάκας γνωστὸν ἐκ τῆς ἐδῶ συγκεντρώσεως τῶν ἀτάκτων ἀνταρτικῶν σωμάτων κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897. Κάτ: 510.

Κουβούκλια θέσις παρὰ τὴν Λιδηψόν.

Κουγιοῦν-γερῆ· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης. Κάτ: 100,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κουδουβάσδα ἢ **Γουδοβάσδα**· χ. τοῦ δήμου Καστανέας τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 370.

Κουδουμαλιά χ. τοῦ δήμου Ψυχροῦ, ἐπαρχ. Λασηθίου, διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ: 150.

Κουδοῦνι· χ. 2 ὥρ. ἀπὸ Μεσαλογγίου, διαιρεῖται εἰς Ἄνω καὶ Κάτω. Κάτ: 95.

Κούδουωρθ (Ράλφ)· ἄγγλος πλατωνικὸς φιλόσοφος, 1617—1688, καταλιπὼν ἔργα ἐκτάκτου ἐμβριθείας.

Κουεβέκη ἢ **Κεβέκη** (Ἀγγλιστὶ Κουΐ-Μπέκ)· π. τοῦ Καναδᾶ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, μὲ ἰσχυρὰ φρούρια, λαμπρὸν λιμένα, ἐκτεταμένον ἐμπόριον. Διὰ τὰ ὀχυρώματά της ὠνομάσθη Γιβραλτὰρ τῆς Ἀμερικῆς. Κάτ: 75,000.

Κουέϊ-Τσιεοῦ· ἐπαρχ. τῆς Κίνας· 172,898 τετρ. χλμ. Κάτ. 8,000,000. Πρωτ: Κουέι-Γιάγγ-Φοῦ. Ἄφθονα μέταλλα.

Κουένκα· πρωτ. τῆς ὁμων. ἱσπαν. ἐπαρχ., πατρὶς τοῦ Μολίνα. Κάτ. 8,500. Μεγάλη παραγωγὴ μέλιτος.

Κουένκα· πρωτ. τοῦ ἰσημερινοῦ νομοῦ Ἀσσουάϋ· ἐπισκοπή, ἡσυχαστικὴ μονή, κολλέγιον, ὡρ. οἰκοδομαί, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 32,000.

Κουέν-Δοῦν· μεγάλη ὀροσειρὰ τῆς Κίνας (ἐπαρχ. Κουκοῦ-Νόρ), μήκους 3,880 χλμ. Ἱερὰ τοῦ κινεζικοῦ βουδδισμοῦ.

Κουερετάρο· πρωτ. ὁμων. μεξικαν. πολιτείας· κολλέγιον, βιβλιοθ., ὡρ. οἰκοδομαί, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 38,000. Ἐδῶ ἐτυφεκίσθη τὸ 1867 ὁ αὐτοκρ. Μαξιμιλιανός. Ἡ πολιτ. 9,416 τετρ. χλμ. Κάτ: 225,000.

Κούζα (Ἀλέξ-Ἰωάννης)· Ρωμοῦνος πολιτικός, 1820—1873, ὁσποδάρος τῆς Βλαχομολδαυίας ἅμα τῇ ἑνώσει τῶν 2 ἡγεμονιῶν, ἐκθρονισθεὶς τὸ 1866 παρὰ τὴν ἄκραν του δημοτικότητα.

Κουζᾶ (Ἰάκωβος)· διαπρεπὴς Γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1522-1590.

Κουζὲν (Βίκτωρ)· Γάλλος φιλόσοφος καὶ συγγραφεύς, 1792—1867), Ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1830, καταλιπὼν ἔργα μεγάλου κύρους καὶ ἐκτάκτου ἐμβριθείας.

Κουζὲν (Ἰωάννης)· διαπρεπὴς Γάλλος ζωγράφος, 1500 ;—1590, ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς γαλλ. τεχνοτροπίας, ὀνομασθεὶς «Μιχαηλάγγελος τῆς Γαλλίας».

Κοῦζκο· πρωτ. ὁμων. περουβιανοῦ νομοῦ· πανεπιστήμιον, 3 κολλέγια, ἐπισκοπή. Κάτ: 20,000. Ὁ νομὸς 70,680 τετρ. χλμ. Κάτοικοι 260 000.

Κουζουλὶ ἢ **Τριανταφυλλίτικα**· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 110.

Κούϊνδα· π. τῆς ἀρχ. Κιλικίας.

Κουϊντάνα (Δόν-Μανουήλ)· διαπρεπὴς ἱσπανὸς ποιητής, 1772—1857, καταστὰς λαϊκώτατος διὰ τῆς ἐνθουσιώδους στιχουργίας του καὶ διὰ τῶν πατριωτικῶν του ἀσμάτων.

Κουϊρῖνος· ὄνομα τοῦ Ρωμύλου μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κουϊρῖνος-λόφος· εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ρώμης.

Κουΐντα (Δομίνικος Δὸς Ρέϊς)· πορτογάλος ποιητής, 1728-1777, πενέστατος καὶ μετερχόμενος τὸν κουρέα χάριν πορισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν, προστατευθεὶς ὑπὸ τοῦ κόμητος Σὰν-Λορένθο, ἀλλὰ καὶ πάλιν καταστραφεὶς εἰς τὸν σεισμὸν τοῦ 1755. Ἄριστον ἔργον του εἶνε ἡ «Ἰνὲς δὲ Κάστρο».

Κουΐντο· πρωτ. τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ ἡφαιστείου Πιτσχίγλα, ἔχουσα 80 χ. κατ. Ἡ πόλις εἶνε κακῶς ἐκτισμένη καὶ αἱ ὁδοὶ ἑλικοειδεῖς, ἀλλὰ τὸ κλῖμα αὐτῆς τόσον ἥπιον, ὥστε συνήθως λέγουσι περὶ αὐτῆς· «ἐπὶ τῆς ἀεὶ θαλλούσης πόλεως αἰώνιον βασιλεύει ἔαρ». Ἐκ τῶν καταπρασίνων αὐτῆς περιχώρων διακρίνονται ἑνδεκα χιονοσκεπῆ βουνά, ἐν οἷς τὸ Χιμβοράσο καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ διηνεκῶς καπνίζον Κοτοπάξι, οὗ τὸ πῦρ συχνότατα φέγγει διὰ τῆς νυκτός. Κατ' ἀρχὰς πόλις τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Περού, εἶτα δὲ τῆς Νέας Γρενάδης εἰσῆλθε τῷ 1819 ἐν τῇ ὁμοσπονδίᾳ τῆς Κολομβίας τῷ δὲ 1831 ἐγένετο πρωτ. τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Κούκα· π. τοῦ κεντρ. Σουδάν, πρωτ. τοῦ Βορνοῦ ἐπὶ τῆς Δ ὄχθης τῆς λίμνης Τσάδας, συγκειμένη ἐκ δύο συνοικισμῶν, εἰς τὸν Α τῶν ὁποίων οἰκεῖ ὁ βασιλεύς. Μέγα ἐμπόριον. Κάτ. 60,000.

Κουκέδι· χ. τοῦ δήμου Μεσογαίων τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 344.

Κουκιά· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος.

Κουκλαῖοι· χ. τοῦ δήμου Καστανέας τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ. 168.

Κουκνεκάδες· χ. τοῦ δήμου Ἀμφιπαγιτῶν τῆς Κερκύρας Κάτ. 59.

Κουκόλνικ (Νέστωρ-Βασιλιέβιτς)· ρῶσος δραματικὸς συγγραφεύς, 1809—1869.

Κουκουβάουνες· χ. τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, 1 ὥρ. ἀπὸ Μενίδι. Κάτ. 707.

Κουκουβίστα· χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Παρνασσίδος, 3 ὥρας ἀπὸ Γραβιᾶς καὶ 6 ἀπὸ Ἀμφίσσης. Κάτ. 870.

Κουκουβίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος. Κάτ. 264.

Κουκουνάρα· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 239.

Κουκουναρά (Κουκουναρά, Τσικαλαριὰ καὶ Χαλέπα)· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου ἐπαρχία Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης) Κάτ. 220

Κουκουναριά· χ. τοῦ δήμ. Ψωφίδος τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 91.

Κουκοῦνδα· π. τῆς ἀρχ. Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Κουκούνογλι· θέσις 1 ὥραν ἔξω τῆς Ναυπάκτου.

Κουκοῦ-Νόρ· (=Κυανῆ-Λίμνη)· λίμνη τῆς κεντρ. Κίνας εἰς ὕψος 3,500 μ. Διαστάσεις: 107 Χ 61 χλμ. περίκλειστος ἐντὸς ὑψηλεφῶν ὀρέων.

Κουκοῦ-Νόρ κεντρ. ἐπαρχ. τῆς Κίνας Κάτ. 150,000 Ἐλεύθαι ἢ Καλμοῦκοι νομάδες τὸ πλεῖστον.

Κούκουρα· χ. τοῦ δήμου Λετρί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νων τῆς Ἠλείας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πύργου. Κάτ. 702.

Κούκουρα· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 224.

Κουκουράδα· θέσις παρὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην (Μακρυνίτσα) τοῦ Βόλου.

Κουκουρράχι· χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 164.

Κουκουσός· π. τῆς Καππαδοκίας.

Κουκουσός· π. τῆς ἀρχ. Ἀρμενίας.

Κουλαξίζι ἢ μᾶλλον **Κολαξούζ** χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῶν Φερσάλων. Κάτ. 104.

Κουλλζα ἢ **Ἴλι**· πρωτ. τῆς ὁμων. Δζουγγαρικῆς (Κινεζικ.) ἐπαρ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἴ λ ι. Κάτ. 4,500,—ἡ ἐπαρχ. 135,000 κατ.

Κουλέντια· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 243.

Κούλμ· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Πρωσίας. Κάτ: 10,500, ἡ ἐπαρχ. 884 τετρ. χλμ. Κάτ. 60,000.

Κούλουγλη· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας. Κάτ. 321.

Κουλούκα χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τοῦ Γυθείου, μετὰ μονῆς Ἁγίου Γεωργίου. Κάτ. 73.

Κουλουκάδα· χ. τοῦ δήμου Ἀριατομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 86.

Κουλούμι· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 229.

Κουλουμίτσα· θερινὸς οἰκισμὸς τοῦ Κερκυραϊκοῦ χωρίου Γιαννάδες.

Κουλοῦμος· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 59.

Κουλουμπαριτσιᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 45.

Κουλουπηνή· χώρα τοῦ Πόντου.

Κουλοῦρα· τελωνιακὸν φυλακεῖον κεῖον καὶ τινες οἰκίσκοι 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καστελλάνους τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας.

Κουλοῦρα· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου. Κάτ: 185.

Κουλουρᾶτα· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 121.

Κουλοῦρι· χ. 1 ὥραν ἀπὸ Λαρίσης. Κάτ. 171.

Κούλουρος· χ. τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 106.

Κουλοχελέβσκυ· φιλέλλην ἐκ Πολωνίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἱππότης τοῦ Ἁγίου Τάφου. Εἶχεν ὑπηρετήσει ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα. Ἦτο ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων.

Κούλουρα· τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς Σαλαμῖνος (βλ. λ.).

Κούμ· π. τῆς περσ. ἐπαρχ. Ἰράκ-Ἀνδζεμί· κρυσταλλοποιεῖα, περίφημα ντζαμία, τάφοι τῆς Φατμᾶ, τοῦ Σὰχ- Ἀβᾶς καὶ ἄ. Κατ: 22,000.

Κούμα· ποτ. τῆς Καυκασίου Ρωσίας καταρρέων τοῦ Καυκάσου καὶ ἀπορροφώμενος ὑπὸ τὰς ἄμμους πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν Κασπίαν. Μῆκ. 400 χλμ.

Κουμάδες· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης, ἧς ἀπέχει 1 ὥραν, μετὰ Μετοχίου τῆς Μονῆς Κορώνης. Κάτ: 441.

Κουμάνα· παράλ. πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. τῆς Βενεζουελικῆς πολιτείας Βερμονδές. Κάτ. 13,000 ἡ ἐπαρχ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

10,137 τετραγ. χλμ. Κάτ. 80,000.

Κούμανη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Λαμπείας τῆς Ἠλείας, 3 ὥρας ἀπὸ Δίβρης. Κάτ: 770.

Κούμανη· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ: 144.

Κούμανη· θέσις τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς.

Κουμανιῶται ἢ Χρυσανθακόπουλοι· (Θάνος, Κωσταντῆς, Δημήτριος, Σταμάτης καὶ Ἀγγελῆς)· ἀδελφοὶ ἐκ τοῦ χωρίου Κούμανη τῶν Πατρῶν, ὁπλαρχηγοὶ τῆς ἐπαναστάσεως, πρὸ αὐτῆς δὲ ὁπλῖται τῶν Ἀγγλικῶν ταγμάτων τῆς Ἑπτανήσου. Ἔλαβον κυρίως μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν ὅπου καὶ διεκρίθησαν, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ.

Κουμάνταρος (Ἀναγνώστης)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Διαμβάκουϊ, μετασχὼν τῆς τε πολιορκίας τῆς Τριπόλεως καὶ τῶν κατὰ τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεων.

Κουμαούν ἢ Καμαούν· περιοχὴ τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστὰν ἐπὶ τῶν Ἰμαλαΐων. 29,784 τετρ. χλμ. Κάτ. 1.100,000. Πρωτ. Ἀλμόρα.

Κούμαρα· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 400, Ἀποτελεῖ σχεδὸν μίαν κωμόπ. μετὰ τῶν χωρίων Βλάστη καὶ Βλαχοπούλου, Κάτ. 1125.

Κούμαρη-Μονή· «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» ἐν τῷ δήμῳ Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος, διαλελυμένη.

Κούμαρη· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου. Κάτ: 57.

Κούμαρι· θέσις καὶ ἀγροικία παρὰ τὰς Ἀθήνας. Κάτ: 102.

Κουμάρι· θέσις παρὰ τὸ Ταύριον τῆς Ἄνδρου.

Κουμαρίς· χ. τοῦ δήμ. Ἀκρωτηρίου, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 20.

Κουμαρίστα· συνοικία τοῦ χωρίου Τέρνου τῆς Εὐρυτανίας.

Κουμαρίτσι· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 144.

Κουμάρος· χ. τοῦ δήμου Σωσθενίου τῆς Τήνου. Κάτ. 102.

Κούμας (Κωνσταντῖνος)· Ἐγεννήθη ἐν Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας, ὅπου μαθητεύσας παρὰ τῷ Ἰωάννῃ Πεζάρῳ ἀνεδείχθη τῷ 1798 διδάσκαλος τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Μαθηματικῶν, πρῶτον μὲν τοῦ ἐν Λαρίσῃ, ἔπειτα δὲ τοῦ ἐν Τσαριτσάνῃ σχολείου. Μετέφρασε τὰς Κυνικὰς τομὰς τοῦ Καΐλου μετὰ τοῦ Σπυρίδωνος Ἀσάνη ἃς καὶ ἐξέδοτο ἐν Βιέννῃ Τὸ 1804, ἀφοῦ ἐδίδαξε καὶ ἐν Ἀμπελακίοις, μετέβη εἰς Βιέννην ὅπου ἤκουσε μαθηματικὰ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ δημοσιεύσας ἐν μεταφράσει καὶ τὸ περὶ φυσικῆς σύγγραμμα τοῦ Λαφονταίν καὶ τὴν χημείαν τοῦ Ἀδήτου. Τῷ 1809 κατατρυχόμενος ὑπὸ χρηματικῶν ἀναγκῶν μετέβη κατὰ προτροπὴν τοῦ Κοραῆ εἰς Σμύρνην ὅπου μετὰ τοῦ Οἰκονόμου συνέστησαν τὸ Φιλολογικὸν Γυμνάσιον ἐν ᾧ ἐδίδαξεν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν Φυσικομαθηματικῶν, μεθ' ὃ τὸ 1813 μετέβη καὶ εἰς Κων)πολιν ὅπου ἐδίδαξεν ἐπίσης Φυσικομαθηματικά. Τῷ 1818 καὶ 1819 ἐξέδοτο εἰς 4 τόμους

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σύνταγμα Φιλοσοφίας καὶ Σύνοψιν Ἐπιστημῶν, μεθ' ὃ περιηγήθη τὴν Γερμανίαν καὶ συνέδεσε σχέσεις μετὰ πολλῶν ἐκεῖ σοφῶν καὶ φιλελλήνων· καὶ τὸ μὲν Πανεπιστήμιον ἀνέδειξεν αὐτὸν διὰ διπλώματος διδάκτορα τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν αἱ δὲ ἐν Βερολίνῳ καὶ Μονάχῳ βασιλικαὶ Ἀκαδήμειαι ὠνόμασαν μέλος αὐτῶν. Ἐπανελθὼν εἰς Σμύρνην τὸ 1820 μετέφρασε τὸ ἑλληνικὸν καὶ γερμανικὸν λεξικὸν τοῦ Ῥάϊμερ ὅπερ καὶ ἐξέδωκε τῷ 1826 ἐν Βιέννῃ, ἠναγκάσθη δ' ἕνεκα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ν' ἀπέλθῃ ἐκ Σμύρνης ὅτε καὶ ἐδημεύθη ἡ περιουσία του μετὰ τῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἀπέβη εἰς Τεργέστην ὅπου συνέγραψε καὶ ἐξέδωκεν ἑλλ. Γραμματικὴν καὶ Γεωγραφίαν ἕως οὗ τῇ 1 Μαΐου 1836 προσβληθεὶς ὑπὸ χολέρας, ἀπέθανεν ἄγων τὸ 59ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Κουμάση· χ. τοῦ δήμου Χάρακος, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτη). Κάτ. 60.

Κουμασία· ἀρχ. πρωτ. τοῦ γουϊνεϊκοῦ βασιλείου τῶν Ἀσιαντί, ποτὲ σημαντικωτάτη ἀγορὰ δεχομένη ἐτησίως περὶ τοὺς 100,000 ἐμπόρους. Ἐκάη τὸ 1874 ὑπὸ τῶν Ἄγγλων. Κάτ. 35,000.

Κούμβερλανδ (Κουμβρία)· ἀγγλ. κομητ. πρὸς τὴν Ἰρλανδ. θάλασσαν 1,053 τετρ. χλμ. Κάτ. 260,000 Πρωτ. Καρσλάϊσλ. Μόλυβδος, γαιάνθρακες, ἀσβεστόλιθοι.

Κούμβερλανδ· χερσόνησος τῆς χώρας Βάφφιν εἰς τὰς Ἀρκτῴας βρεττανικὰς κτήσεις της Β. Ἀμερικῆς.

Κοῦμι· χ. τοῦ δήμου Ἁγίου Πνεύματος, ἐπαρχ. Ἁγ. Βασιλείου, Διοίκ. Σφακίων (Κρήτη). Κάτ. 760.

Κουμιδιανά· χ. τοῦ δήμου Παλαιοχώρας, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 100.

Κοῦμος· χ. τοῦ δήμου Χρωμονασταηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης (Κρήτη). Κάτ: 120.

Κουμουλίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης. Κάτ: 463.

Κουμούστα· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 187.

Κουμουστιώτης· (Ἀντώνιος)· ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ὁπλαρχηγῶν τῆς Κουμούστας κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, διακριθεὶς κυρίως εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

Κούμπα· κώμη τοῦ Ἀλγερίου ἐπὶ λόφου, 9 χλμ. ΝΑ τοῦ Ἀλγερίου. Κάτ: 2,000.

Κοῦμπα· πρωτ. νομοῦ τῆς ὑπερκαυκασίου Ρωσίας ἐπὶ τοῦ Κουβίνκα. Ἀκμ. βιομηχ. καὶ γεωργία. Κάτ: 14,000.

Κουμπάν· ὁ Ὕπανις τοῦ Στράβωνος καὶ Βαρδάνης τοῦ Πτολεμαίου. ποτ. τῆς Καυκασίου Ρωσίας, χυνόμενος διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Ἀζοφικὴν καὶ τὴν Μαύρην θάλασσαν. Μῆκ: 600 χλμ.

Κουμπάν· ἐπαρχ. τῆς Καυκασίου Ρωσίας. 94,376 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,350,000. Πρωτ. Αἰκατερινοδάρ. Ἐνταῦθα οἰκοῦσι 550,000

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

κοζάκοι, ἀπόγονοι τοῦ Ζαπορόγι (βλ. λ.).

Κουμπερί· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κά: 194.

Κουμπέτσι ἢ **Κουμπάτσι**· πολίχνη τῆς Καυκασίου Ρωσίας (Δαγγεστάν)· πολυάριθμα τζαμία, ὁπλοποιεῖα, χυτήρια, ὑφαντουργεῖα. Κάτ: 7,000.

Κουμπλαΐ-Χάν, ὁ **Σχὶ-Τσοῦ** τῶν Κινέζων· μογγόλος αὐτοκράτωρ ἱδρυτὴς τῆς ἐν Κίνᾳ Μογγολικῆς δυναστείας (Γιουάν), ἔγγονος τοῦ Ντζεγγὶς-Χάν, ἄρξας ἀπὸ 1260—1280. Κατέκτησε σχεδὸν ἅπασαν τὴν Κίναν, διωργάνωσε σοφώτατα τὴν χώραν καὶ μετεκάλεσε παρ' αὐτῷ πολλοὺς διασήμους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του ἐν οἷς καὶ τὸν Μάρκο-Πόλο.

Κουμποθέκρα· χ. τοῦ δήμου Ἀρήνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 175.

Κουμπουριανά· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀργιέας τῆς Καρδίτσης, ἡ ἀπέχει 8 1)2 ὥρας. Θερινὴ ἕδρα Εἰρηνοδικείου, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 241.

Κουναβάδες· χ. τοῦ δήμου Ἀμφιπαγιτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 112.

Κουνάβος· χ. τοῦ δήμου Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης) Κάτ: 559.

Κούνιξη· χ. τῆς Μεσοποταμίας πλησίον τοῦ Εὐφράτου ἔνθα ἐφονεύθη Κῦρος ὁ νεώτερος πολεμῶν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου.

Κουναχὶρ ἢ **Κουνασίρι**· μία τῶν ἰαπωνικῶν Κουριλῶν νήσων· 1994 τετρ. χλμ. Κάτοικοι Αἰνώ.

Κουνγκούρ· π. τοῦ ρωσ. κυβερν. Πέρμ, ἐπὶ τοῦ Κάρμα. Κάτ: 13,000.

Κουνδιναμάρκα· νομὸς τῆς Κολομβίας, ἄλλοτε πολιτεία, 206,400 τετρ. χλμ. Κάτ. 550,000. Πρωτ. Βογότα.

Κουνενέ· ποτ. τῆς Δυτ. πορτογαλ. Ἀφρικῆς Ἀγγόλας), χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικόν.

Κουνδούζ· περιοχὴ τοῦ ἀφγανικοῦ Τουρκεστάν. 14,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 450,000. Πρωτ: Κουνδούζ (2,000 κ.).

Κούνενη καὶ **Τζιτζεφιά**· χ. τοῦ δήμου Ἐννέα Χωρίων, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 400.

Κούνεος· ἐπαρχ. τῆς Λουσιτανίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ μέχρι τοῦ Ἱεροῦ Ἀκρωτηρίου.

Κουνιακαρὺ κωμόπ. τοῦ σουδανικοῦ Καάρτα (Γαλλ. Σουδάν), φρ. Κάτ: 4,000.

Κουνιάνικα· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας, 2 1)2 ὥρας ἀπὸ τῆς χειμερινῆς πρωτ. Δερβένι. Κάτ: 716.

Κοῦνος· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Ν. Μάνης. Κάτ: 300.

Κουνουπιά· χ. τοῦ δήμου Μαριοῦ τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 608.

Κουνουπιδιανά καὶ **Πλακαίραις**· χ. τοῦ δήμ. Ἀκρωτηρίου. Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 220.

Κουνουπίτσα· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Μεθάνων τῆς Ἀργολίδος, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς θερινῆς πρωτ. Βρωμολίμνης καὶ τῶν Λουτρῶν, εἰς τὰ Δ τῆς χερσονήσου τῶν Μεθάνων, ταχυδρομ. καὶ Τηλεγραφεῖον. Κάτ: 366.

Κουντεβιάνικα - Καλύβια· χ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ δήμου Ἀσωποῦ τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ: 754.

Κούντουρα (Παλῃοχώρι)· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος, ἧς ἀπέχουν 2 1)2 ὥρας. Κάτ: 40.

Κούντουρα· ἀγροικίαι παρὰ τὸ Αἰτωλικόν. Κάτ: 2.

Κουντουρᾶτα· θέσις τοῦ δήμου Σφακιωτῶν τῆς Λευκάδος.

Κουντουρᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἄνω Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας Κάτ: 209.

Κουντουριώτης (Λάζαρος)· εἷς τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστ. Ἐγεν. τὸ 1769. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀνδρέας ἐνυμφεύθη μίαν τῶν θυγατέρων Λαζάρου Κοκκίνη, ἐξ ἧς καὶ ἡ πρώτη βάσις τῆς τῶν Κουντουριωτῶν περιουσίας, ἣν βραδύτερον κατέστησαν περιώνυμον οἱ δύο ἀδελφοὶ Λάζαρος καὶ Γεώργιος. Ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης εὐμοιρήσας εὐφυΐας οὐ τῆς τυχούσης κατηρτίσθη ἀρκούντως διὰ τῆς ὀλιγοετοῦς εὐδοκίμου ἐν τοῖς τότε διδασκομένοις ἐν τῇ νήσῳ Ἑλλην. γράμμασι ἐκπαιδεύσεώς του. Τὴν μυθώδη περιουσίαν τῆς οἰκογενείας τῶν Κουντουριωτῶν ἣν ἀνερχομένην περὶ τὸ ἑκατομμύριον διστήλων ἑφλαττον, κατὰ τὰς παραδόσεις, εἰς δεξαμενὰς ἐντὸς σακκιδίων προσέφερεν ὁλόκληρον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος πρὸς ἐξοπλισμὸν καὶ συντήρησιν τοῦ πεζικοῦ καὶ ναυτικοῦ τῶν τριῶν ἐνδοξων νήσων, Ὕδρας, Σπετσῶν καὶ Ψαρῶν. Κεκτημένος δὲ ἀφ' ἑτέρου τὴν σπανίαν τοῦ Γνώθι σαυτὸν ἀρετήν, ἀπέκτησε μεταξὺ τῶν τροκρίτων τῆς νήσου τὴν ὑπεροχήν, ἣν ἐπίσης μετεχειρίσθη ὅσον οἱόντε ἐπωφελῶς. Οὐδέποτε δὲ μετεχειρίσθη τὴν ἐπιρροήν του πρὸς βλάβην τῶν συναδέλφων του προκρίτων, ἄλλοτε δὲ καὶ ὑπερήσπισεν αὐτοὺς ἐπαπειλουμένους νὰ κακοποιηθῶσιν ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὁπότε οἱ μὲν στρατιῶται ὠχυρώθησαν, ὁ δὲ λαὸς τοὺς ἐπαλιόρκει καὶ τὰ πλοῖα ἦσαν ἕτοιμα νὰ πυροβολήσωσιν, ὅτε ὁ Κουντουριώτης ἐνεφανίσθη μόνος του καὶ ἅπαν τὸ μαινόμενον ἐκεῖνο πλῆθος ἐσίγησε καὶ διῃρέθη εἰς δύο μέρη, ἀφῆσαν εὐρύχωρον διάστημα ἐντὸς μέσου δι' οὗ προχωρήσας ὁ σεβαστὸς ἀνὴρ καὶ λαλήσας τὰ δέοντα πρὸς τὰ δύο διαμαχόμενα μέρη τὰ ἐσυμφιλίωσεν. Ἀπτοήτος μέχρι στωϊκῆς ἀπαθείας εἰς πάντα κίνδυνον καὶ κατὰ τὰς θυελλωδεστέρας ἡμέρας τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅτε ἐκινδύνευσε νὰ γείνῃ θῦμα δολοφονίας, τὴν φρουρὰν, ἣν ὁ λαὸς ἠθέλησε νὰ συστήσῃ δι' αὐτὸν κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην, ἀπεποιήθη γενναίως Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς δολοφονικῆς ταύτης ἀποπείρας θεωροῦσι καὶ τὴν ἐξόρυξιν τοῦ ἑνὸς ὀφθαλμοῦ του. Ἕνεκα πολιτικῶν λόγων ἀπεδήμησε δὶς εἰς τὰ Κύθηρα κατὰ τὸ 1802 καὶ 1817. Πολλάκις ἐματαίωσε σχέδια περὶ φυγῆς τῶν κατοίκων ἐκ τῆς νήσου κινδυνευούτης ν' ἁλωθῇ ὑπὸ τῶν Τούρκων. Κατὰ δὲ τὸ 1826, ὅτε κατόπιν τῆς πτώσεως τοῦ Μεσολογγίου καὶ πῶν πλειοτέρων φρουρίων τῆς Πελοποννήσου, ἐπαπειλουμένης τῆς εἰς Ὕδραν ἀποβιβάσεως τοῦ Ἰμπραὴμ πανικὸς διεδόθη εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ὕδρας καὶ συγκεκροτήθη συνέλευσις περὶ τοῦ τρόπου τῆς φυγῆς, ἀναχαίτισε τὴν φυγὴν σώσας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

οὕτω τὴν Ὕδραν καὶ δι' αὐτῆς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἐν Ὕδρᾳ ἐντὸς τῆς οἰκίας του τὸν ἐπεσκέφθησαν ὁ Κυβερνήτης Καποδίστριας, ἡ Ἀντιβασιλεία καὶ δὶς ἢ τρὶς ὁ Βασιλεὺς Ὄθων. Ὡς μόνην δὲ χάριν ἐζήτησε περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του νὰ τὸν διαδεχθῇ ὁ πρεσβύτερος υἱός του Δημήτριος εἰς τὴν Γερουσίαν, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἀπέθανεν ἐν ἐσχάτῳ γήρατι. Ἐπὶ τῷ θανάτῳ του ἡ Ἑλλην. Κυβέρνησις διέταξε πενθηφορίαν ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἐπέστρεψε δὲ καὶ τὸν Μεγαλόσταυρον ἐαιρετικῶς ἵνα μένῃ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ κειμήλιον τιμαλφές. Ἡ δὲ Γαλλικὴ Κυβέρνησις διεβίβασε αὐτῇ τὰ συλλυπητήριά της ἐπονομάζουσα αὐτὸν «πρῶτον πολίτην τῆς Ἑλλάδος.»

Κουόπιο· π. τῆς ρωσ. Φιλλανδίας, πρωτ. κυβερνείου, 350 χλμ. ΒΔ τῆς Πετρουπόλεως. Κάτ: 9,000. — Τὸ κυβερν. 42,730 τετρ. χλμ. Κάτ: 300,000.

Κουπάκι· χ. τοῦ δήμου Κροκυλίου τῆς Φωκίδος. Κάτ: 390.

Κουπέτζκι (Ἰωάννης)· οὐγγρος ζωγράφος, 1667—1740, διακριθεὶς εἰς τὴν προσωπογραφίαν.

Κουπιά· χ. τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ: 164.

Κουπλέδι· χ. τοῦ δήμου Ἀρνθέας τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 96.

Κουπρεντζῆ ἢ **Κοκλιντζῆ**· χ. τοῦ δήμου Κιερίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 315.

Κούρ· ὄρα Κῦρος.

Κούρ· ὁ ποτὲ Κῦρος· ποτ. τοῦ περσικοῦ Φαρσιστάν, δεχόμενος τὸν Πολβὰρ καὶ χυνόμ. εἰς τὴν λίμνην Βαχτεγὰν ἢ Νιρίς. Περὶ αὐτὸν σημαντικὰ ἐρείπια τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀχεμενιδῶν.

Κουράλιος· ποτ. τῆς Θεσσαλίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν.

Κουράλιος· ποτ. τῆς Βοιωτίας ὁ ἄλλως Φάλαρος.

Κουραμάδες· χ. τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 493.

Κούραμο· θερινὰι ἀγροικίαι τοῦ χωρίου Καλαφατιῶνες τῆς Κερκύρας.

Κουρβίνου· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 125.

Κούργκ· διαμέρισμα τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστὰν (Μαλαβάρ). 4,092 τετρ. χλμ. Κάτ: 180,000 Πρωτ. Μερκάρα. Ἀπέραντα δάση, ὑψηλὰ ὄρη.

Κουρδιστὰν (=Γῆ τῶν Κούρδων)-**Τουρκικὸν** καὶ **Περσικόν**· τὸ μὲν ἐκτείνεται μεταξὺ Ἐρζερούμ καὶ Διαρβεκὶρ καὶ ἀπὸ τῆς λίμνης Βὰν μέχρι Μοσσούλ, τὸ δὲ κατέχει τὸ μεῖζον τοῦ Ἀδερβαϊντζὰν (ἡ ἀρχ. Μηδία). —Καλεῖται δὲ Κουρδ. καὶ μία τῶν περσ. ἐπαρχιῶν πρὸς τὰς τουρκικὰς χώρας. Πρωτ. Κερμανσάχ.

Κοῦρδοι· λαὸς οἰκῶν μεταξὺ Περσίας καὶ Ἀσιατ. Τουρκίας κυρίως καὶ ὑπολογιζόμενος εἰς 2,000,000 ὡς ἔγγιστα. Φαίνεται ὅτι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Καρδούχους τῶν ἀρχαίων. Χαρακτηριστικὰ καὶ χαρακτὴρ τραχέα, κόμη μαύρη· φυλὴ λῃστρικὴ καὶ ἀγρίων αἰσθημάτων, γενναία δὲ καὶ πολεμικωτάτη, ἐχθρικώτατα διατελοῦσα ἰδίως πρὸς τοὺς Ἀρμενίους ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς κυριάρχους

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀθωμανούς. Ἡ γλῶσσά των ἀνήκει εἰς τὴν ἀριανικὴν ὁμοιογένειαν.

Κουρέλι· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἄνδρου. Κάτ: 92.

Κουρεύς· υἱὸς τοῦ Κινύρα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Κούριον.

Κουρεύς· υἱὸς τοῦ Πλευρῶνος ἐξ Αἰτωλίας.

Κουρῆς· Κρής, ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν τοὺς ἐν Κρήτῃ Κουρήτας.

Κουρῆτες· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας πρωτεύουσαν ἔχοντες τὴν παρὰ τὸν Εὔηνον Πλευρῶνα.

Κουρῆτες· ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς κρητικῆς Ἴδης, συγχεόμενοι μετὰ τῶν Καροβάντων.

Κουρῆτις· ἡ περὶ τὴν Πλευρῶνα τῆς Αἰτωλίας χώρα ἔνθα κατῴκουν οἱ Κουρῆτες.

Κουρθιανά· χ. τοῦ δήμ. Καστελλίου, Ἐπαρχ. Κισάμου, Διοίκ. Χανίων. Κρήτης. Κάτ: 20.

Κουρίλαι· συστὰς 16 μεγάλων καὶ πολλῶν μικρῶν νήσων εἰς τὰ Β τῆς Ἰαπωνίας εἰς ἣν ἀνήκουν ἀπὸ τοῦ 1875. Σχηματίζουν ἀνοικτὸν τόξον κατέναντι τῆς Ὀχοτσκικῆς θαλάσσης μέχρι Καμτσάτκας μήκ. 1,200 χλμ. εἶνε δὲ αἱ πολλαὶ ἀκατοίκητοι καὶ ἄγονοι. 9,580 τετρ. χλμ. Κάτ: βάρβαροι Καμτσαδάλοι καὶ Αἶνῶ, ἀγρίεις καὶ θηρευταί.

Κούριον· πόλ. ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Κύπρου.

Κούριον· πόλ. καὶ ὄρος τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὴν Πλευρῶνα.

Κουρκουλοί· χ. τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 471.

Κουρκουμελᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κάτω Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 152.

Κουρμπαλῆ· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων, 2 ὥρας ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ: 476.

Κουρνᾶς· χ. τοῦ δήμου Μαθ. ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 600.

Κούρνοβο· χ. τοῦ δήμου Παραχελωϊτῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 184.

Κουρνοῦς-Μονή· «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», ἐν τῷ δήμῳ Τευθρώνης τῆς Λ Μάνης. Κάτ: 6 ὧν 2 γυναῖκες.

Κουρότσικιν (Βασίλειος Στεφάνοβιτς)· ρῶσος σατυρικὸς ποιητής, 1831—1875, διακριθεὶς ἐν τῇ πολιτικῇ σατύρᾳ ὡς δημοσιογράφος κυρίως

Κουρού· ποτ. τῆς γαλλ. Γυάνας (Νότ. Ἀμερική).

Κουρουκλᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δειληνατῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 422.

Κουρουμάν· κώμη τῆς Νοτ. Ἀφρικῆς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βετσχουάνας.

Κουρούνι· χ. τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 277.

Κουρούνι-Πύργου· χ. τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 255.

Κουρουνιοῦ χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 339.

Κουρουπᾶτα· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀργοστόλι. Κάτ: 46.

Κουρουσόπουλος (Βασίλειος)· ὁπλαρχηγὸς ἐκ Τριπόλεως

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατελθὼν εἰς Πελοπόννησον κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκ Κων)πόλεως ὅπου διέμενε καὶ ὑπηρετήσας τὸν ἀγῶνα διὰ τῆς γραφίδος κυρίως, γενόμενος δ' εἶτα γραμματεὺς τοῦ Σπηλιάδου ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ Γερουσίᾳ.

Κουρούταις· χ. τοῦ δήμου Ἀ.ποδούλου, ἐπαρχία Ἀμαρίου, Διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτης). Κάτ. 200

Κούρδκ· πρωτ. ὁμων. ρωσ. Κυβερνείου, 990 χλμ. ΝΝΑ τῆς Πετρουπόλεως ἐπὶ τῶν ποτ. Τουσκόρ, καὶ Κούρα. Ἐπισκοπή, ἀκμ. βιομηχ. περίφημοι ὀπῶραι. Κάτ: 52,000. Τὸ Κυβερν: 46,456 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,500,000.

Κούρδοβο· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικάλων. Κάτ: 416.

Κούρταγα (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 263.

Κούρταγα· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας, τῆς Ἀρκαδίας, 2 ὥρας ἀπὸ Ἴσαρη Κάτ. 637.

Κούρταις· χ. τοῦ δήμ. Ζαρού, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 160.

Κουρτάκι· χ. παρὰ τὸ Ἄργος. Κάτ. 292.

Κουρτάκι· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 208.

Κούρταλη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 181.

Κούρτη· θέσις τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας.

Κουρτίκι· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος. Κάτ. 70.

Κούρτιος Ροῦφος· Ρωμαῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας ἱστορίαν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

Κουρτσούνα· χ. τοῦ δήμου Φελλίας τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 85.

Κουρφαλώνας· χ. δήμ. Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 60.

Κούς, ἢ ποτὲ **Μικρὰ-Ἀπολλινόπολις** (ὅρα Ἀπόλλωνος πόλις)· πολίχνη τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ἀπὸ τοῦ ΙΒ'—ΙΔ' αἰῶνος διατελέσασα κεντρικὴ ἀποθήκη ὁλοκλήρου τοῦ ἐμπορίου μεταξὺ Ἀραβίας, Αἰγύπτου, Ἰνδιῶν καὶ Κίνας διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς. Κάτ: 11,000.

Κουσάτικα· θέσις παρὰ τὴν Λάκκαν τῶν Παξῶν.

Κουσές· χ. δήμου Πλατάνου, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 250.

Κουσκούνι· χ. τοῦ δήμου Ὀλύτου. Κάτ: 89.

Κουσοβίστα· χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης. Κάτ: 192.

Κουσπάδες· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 164.

Κουτσογέρακο· χ. τοῦ δήμ. Καμπανοῦ, Ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 180.

Κουσχίγγ· πρωτ. τῆς ἐπικρατείας Σαραβὰκ ἐπὶ τῆς ΒΔ ἀκτῆς τῆς νήσου Βορνέο (Βλ.λ.)· Κάτ. 27,000.

Κουτάϊς ἢ **Κοτάϊς**· πρωτ. ὁμων. κυβερν. τῆς Καυκασίου Ρωσίας, ἐπὶ τοῦ Ρίον, 185 χλμ. ΔΒΔ τῆς Τιφλίδος. Ἐπισκοπή, νοσοκομεῖον, στρατῶνες, ἀγοραί. Κάτ. 22,000.—

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τὸ Κυβερν. 36,478 τετρ. χλμ. Κάτ. 1,000,000.

Κουταλᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἀμφείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 122.

Κουταλᾶ· συνοικισμὸς παρὰ τὸ Χιλιομόδι τῆς Κορινθου. Κάτ. 116.

Κουταράδες· ἀγροικίαι τοῦ Κερκυραϊκοῦ χωρίου Ποταμός.

Κούτελη (ἡ)· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 539.

Κουτζόβιτσι· φιλέλλην πολωνὸς, παρευρέθη ἐν Πέτᾳ.

Κουτήφαρη· χ. τοῦ δήμου Λευκτρου τῆς Λακωνικῆς, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πλάτσας. Κάτ. 582.

Κουτήφαρη· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 225.

Κουτμανά· μετόχι τῆς ἐν Νάξῳ μονῆς Φανερωμένης.

Κουτοπόλακα· ἐγκαταλελειμμέναι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Αἰτωλίας.

Κούτος· χ. τοῦ δήμου Κόρφου στίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 567 Παρ' αὐτὸν κεῖνται τὰ Κουτσόπιτα Καλύβια.

Κουτσοῦ· χ. τοῦ δήμ. Μεγάλης Βρύσεως, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοίκ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 60.

Κουτουλαῖοι (Μῆτρος, Δῆμος καὶ Κωνσταντῆς)· οἰκογένεια πολεμιστῶν ρουμελιωτῶν βλαχοποιμένων, διακριθεῖσα εἰς τὰς ἐν Πελοποννήσῳ μάχας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Κουτουλίστρα· χ. τοῦ δήμου Ὀφιονίας τῆς Ναυπάκτου, 3 ὥρας ἀπὸ Σελίστας. Κάτ. 880.

Κουτουλουβάρι· χ. τοῦ δήμ. Μοχοῦ, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 300.

Κουτουμοῦ καὶ **Χάνια-Κουτουμοῦς**· ἀγροικίαι 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γυθείου. Κάτ: 137.

Κουτουμουλᾶ· χ. ταῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 139.

Κουτουμουλᾶ· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 552.

Κούτουρλο· χ. τοῦ δήμου Διρφύων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 160.

Κουτρέλια· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου. Κάτ: 179.

Κουτρουκόη· χ. τοῦ δήμου Πράνων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 56.

Κουτρουλέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης. Κάτ. 120.

Κουτρούλη· διαρκῶς οἰκουμένη θέσις τοῦ χωρίου Καλαφατιῶνες τῆς Κερκύρας.

Κουτρουμπῆς (Ἀναστάσιος)· σπετσιώτης ὁπλαρχηγὸς ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν Νικήταν Σταματελόπουλον καθ' ὅλον τὸν ἀγῶνα, ἐπιδειξάμενος δὲ πανταχοῦ καρτερίαν καὶ αὐταπάρνησιν σπανίαν.

Κουτρουμπούχι· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ 253.

Κούτρουφα· χ. τοῦ δήμου Βερβαίνων τῆς Κυνουρίας. Κάτ. 142.

Κουτροχῶρι· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ. 40.

Κούτσαινα· χ τοῦ δήμου Αἰθίκων τῶν Τρικκάλων. 2 1)2 ὥρας ἀπὸ Τύρνας. Κάτ. 644.

Κουτσελῆ ἢ **Κότσελη**· χ. τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δήμου Φερσάλων, ὧν ἀπέχει 3 ὥρας. Κάτ. 27.

Κοῦτσι· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 229.

Κοῦτσι· χ. 1 ὥραν ἀπὸ Ναυπλίου. Κάτ. 370.

Κουτσοπόδι· πρωτ. τοῦ δήμου Μυκηνῶν τῆς Κορινθίας. Κάτ. 1359.

Κουτσουκάρι· θέσις καὶ ἀγροικίαι παρὰ τὰς Ἀθήνας. Κάτ. 49.

Κουτσοὺκ-Χαλίτς· (Μικρὸ χαλίκι)· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 108.

Κουτσουμάδι· χ. τοῦ δήμου Αἰπείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 60.

Κουτσουμάλιου· χ. τοῦ δήμου Ταμινέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 111.

Κουτσούρου-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας.

Κουτσούφλιανη· χ. τοῦ δήμου Μαλακασίου τῆς Καλαμπάκας, 1 1)2 ὥρα ἀπὸ Μαλακάσι καὶ ἐγγὺς τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, οἰκούμενον ὑπὸ ποιμένων Κουτσοβλάχων. Κάτ. 645. Διὰ τῆς μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 νέας διαρρυθμίσεως τῶν συνόρων τὸ χωρίον τοῦτο ἐξεχωρήθη εἰς τὴν Τουρκίαν, οἱ δὲ κάτοικοί του πυρπολήσαντες αὐτὸ κατεσκήνωσαν παρὰ τὴν Καλαμπάκαν ὅπου συνοικίζεται σήμερον ἡ Νέα Κουτσούφλιανη.

Κουτσοχέρα· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας. Κάτ. 453.

Κουτσοχεράδος· χ. τοῦ δήμου Τραγέας τῆς Νάξου. Κάτ. 119.

Κουτσοχέρι χ. 2 ὥρας ἀπὸ Μεσολογγίου. Κάτ. 112

Κουτσόχερο· χ. 3 ὥρας ΔΝΔ τῆς Λαρίσης παρὰ τὴν ὁροθετικὴν γραμμὴν καὶ τὰ ὁμών. στενὰ δι' ὧν ρέει ὁ Πηνειός. Κάτ. 131.

Κούττενδεργ, καὶ τσεχιστί. **Κούττνα-Χόρα**· π. τῆς Βοημίας· ἀνάκτορα, ὡρ. ναοί, στρατιωτ. πρυτανεῖον· χαλκός, μάλυβδος, ζαχαροπυιεῖα. Κάτ. 15,000.

Κούφα· π. τοῦ Ἰράκ - Ἀραβὶ (Ἀσιατ. Τουρκία), 159 χλμ. Ν τοῦ Βαγδάτ, παρὰ τὸν Εὐφράτην, ἱδρυθεῖσα τὸ 639 καὶ χρησιμεύσασα ἐπὶ πολὺ ὡς ἕδρα τῶν Χαλιφῶν.

Κουφαγόρας· πατὴρ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἀοράτως τυφλωθέντος Ἐπιζήλου.

Κουφάλα· χ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 380.

Κούφη· χ. δήμου Ἀργουπόλεως, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ. 150.

Κουφόδενδρο· χ. τοῦ δήμου Σπερχειάδος τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὸ Ἀγᾶ. Κάτ. 82.

Κουφόπουλο ἢ **Κουφόπλοι** (τοῦ)· χ. ἔξωθεν τῆς Ἀνδριτσαίνης. Κάτ. 344.

Κουφός· χ. τοῦ δήμου Ἀλικιανοῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ. 150

Κούφρα· ὄασις τῆς Λιβυακῆς ἐρήμου 800, χλμ. Ν τῆς Βεγγάζης. 17,824 τετρ. χλμ. Κάτ: 11,000 φανατικώτατοι. Μονὴ (ζαούϊα) τῶν Σενουσσίγων. (βλ.λ.).

Κούφσταϊν· φρ. τοῦ αὐστρ. Τυρόλου, 75 χλμ. ΒΑ τοῦ Ἰνσβρουκ. Κάτ: 4.000.

Κουχιστάν (=Βουνώδης

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χώρα) **Ἀφγανικόν**· διαμέρισμα τοῦ Ἰνδοκούχου πρὸς Α τοῦ Καβούλ. Κάτ: 200,000.

Κουχιστὰν-Ἀγγλοϊνδικόν· περιοχὴ περὶ τὸν Ἰνδόν, 10,500 τετρ. χλμ. Κάτ: 7,000, χώρα ἀνεπίδεκτος καλλιεργείας.

Κουχιστὰν-Περσικόν· περιοχὴ τῆς Ν. Περσίας.

Κόφης· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀραχωσίας (Κεντρ. Ἀσία), ἐνούμενος μετὰ τοῦ Χόη καὶ χυνόμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰνδὸν παρὰ τὴν Ταξίλαν. Πιστεύεται ὅτι συμπίπτει μὲ τὸν σημερ. Καβούλ.

Κοφίνι· χ. ἔξωθεν τοῦ Ναυπλίου τοῦ ὁμων. δήμου τῆς Ἀργολίδος, 40' λ. τῆς ὥρας μακρὰν τῆς πόλεως. Κάτ: 495.

Κοφφεγχάλ (Ἰω.-Βαπτ). γάλλος ἰατρὸς ἐν ἀρχῇ. 1754—1794, εἶτα δὲ ἐπὶ Τρομοκρατίας ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐπαναστατικοῦ Συμβουλίου. Ἐκαρατομήθη τὴν 9 Θερμιδώρ.

Κοφφὲν (Κάρολος)· γάλλος ἀνθρωπολόγος, 1676—1749, ὁ καθιερώσας τὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ δωρεὰν διδασκαλίαν· ἔγραψε λόγους λατινιστί, ποιήσεις καὶ ἄλ.

Κόχ ἢ **Κώχ**· διαπρεπὴς γερμανὸς ἰατρός, ὁ ἐφευρὼν τὴν δι' ἐνέσεων ἀντιφυματικῆς λύμφης θεραπείαν τῆς φθίσεως. Τὰ πειράματά του δὲν ἐστέφθησαν ὑπὸ τελείας ἐπιτυχίας, ἐπέτυχεν ὅμως πολλὰ καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ἐποίμσατο δι' αὐτοῦ ἡ ἐπιστήμη ἓν ἔτι βῆμα πρὸς τὴν καταπολέμησιν τῆς φοβερᾶς νόσου.

Κόχ (Ι. Β.-Φρειδερῖκος)· γάλλος στατηγός, 1781—1861, ὑπηρετήσας εἰς τὰ στρατεύματα Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου, καταλιπὼν δὲ «Στρατιωτικὰ Ἀπομνημονεύματα», «ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τῆς ἐπαναστάσεως» καὶ ἄ.

Κὸχ (Χριστ.-Γουλιέλμος δέ-)· ἀλσατὸς δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς 1737—1813, βιβλιοθηκάριος τοῦ Στρατσβούργου καὶ καθηγ. τῆς νομικῆς ἐν τῷ πανεπιστημ. τῆς πόλ. ταύτης. Ἔγραψε «Γενεαλογικὸν πίνακα τῶν ἡγεμονικῶν οἴκων τῆς Εὐρώπης» καὶ ἄ.

Κοχανόβσκι (Ἰωάννης)· πολωνὸς ποιητής, 1530—1584, διαμείνας ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐργασθείς ἐν Παρισίοις. Ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ πρῶτος ποιητὴς τῆς Πολωνίας, ἀρίστων τῶν ἔργων του ὄντων τῆς «Σουζάννης», τῆς «Σημαίας» τοῦ «Πολέμου κατὰ τῆς Μοσκοβίας» (δρᾶμα), τῆς «Ἀναχωρήσεως τῶν Ἑλλήνων πρέσβεων» καὶ ἄ.

Κοχαβάμβα· πρωτ. ὁμων. διαμερίσμ. τῆς Βολιβίας εἰς ὕψος 2,560 μ. Ἀκμ. κλωστική, πανεπιστήμιον. Κάτ: 16,000.— Τὸ διαμέρ: 69,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000.

Κὸχ-Ἰ-Βαβᾶ· ἤτοι «Πατὴρ τῶν Ὀρέων»· ὀροσειρὰ τοῦ Ἀφγανιστάν, δυτικὴ παρέκτασις τοῦ Ἰνδοκούχου, διχαζομένη εἰς τὰς δειράδας Κὸχ-Σιὰχ καὶ Παροπάμισον. Μέγ. ὕψ: 5,486 μ.

Κοχιγκίνα (Κοτσιντσίν)· περιοχὴ τῆς Γαλλ.-Ἰνδοκίνας περιλαμβάνουσα τὴν Ἀνναμιτικὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

(ὄρα Ἀννάμ) καὶ τὴν Γαλλικὴν Κοχιγκίναν.

Κοχιγκίνα-Γαλλική ἢ Κάτω γαλλικὴ κτῆσις ἐν τῇ ΑΝΑ Ἰνδοκίνᾳ. Ἔκτ. 60,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,000,000 ἀνναμῖται, καμβόδζιοι, κινέζοι, μαλαῖοι, μόοι καὶ 3,500 ἄλλοι. Ὄρυζα, βάμβακες, μεταξοσκωληκοτροφία. Σχηματίζει 4 διοικήσεις: Σαϊγών πρωτ. (5 ἐπαρχ. 59 δῆμοι)· Μύθω (4 ἐπαρχ. 41 δῆμοι)· Βίγχ-Λόγκ (4 ἐπαρχ. 59 δῆμοι)· Βασσάκ, μὲ πρωτ. Χωδόκ (6 ἐπαρχ. 54 δῆμοι). Διοικεῖται ὑπὸ κυβερνήτου καὶ 16μελοῦς συμβουλίου, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ὁποίου οἱ 6 εἶνε ἰθαγενεῖς.

Κοχλίουσα νησ. πρὸ τῆς Λυκιακῆς παραλίας.

Κόχλράουτς (Φρειδ.Θεόδ.) γερμαν. ἱστορικός, 1780—1867, συγγραφεὺς ἀρίστης «Ἱστορίας τῆς Γερμανίας»· κατέλιπε καὶ ἀπομνημονεύματα «Ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς μου» ἐπιγραφόμενα.

Κοχόδκι (Ἱερώνυμος-Βεσπασιανὸς-Νεκζούγα)· πολωνὸς συγγραφεύς, 1630 ἢ 1633-1699, σπουδάσας ἐν Κρακοβίᾳ καὶ λαβὼν μέρος εἰς ὅλους τοὺς πολέμους ἐναντίον τῶν Κοζάκων καὶ τῶν Σουηδῶν. Κατέλιπε «Λυρικά», τὴν λαμπρὰν «Πολωνικὴν ψαλμῳδίαν» καὶ ἄ.

Κό(χ)ορν (Μεννό, βαρών)· μέγας Ὁλλανδὸς πατριώτης, 1641—1704, παλαίσας κατὰ τοῦ Λουδοβ. ΙΔ' καὶ τοῦ ἀντιζήλου του Βωμπὰν καὶ ἐγείρας τὰ θαυμάσια ὀχυρώματα τοῦ Βὲργ-ὄπ-Ζόομ.

Κόχραν (Λόρδος Θωμᾶς) Ἄγγλος διακεκριμένος ἀξιωματικὸς τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ· ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα, ὅπου ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς φρεγάτας «Ἑλλάδος» καὶ διαφόρων ἄλλων μικρῶν πλοίων, μετὰ τῶν ὁποίων ἔκαμε διαφόρους ἐκστρατείας εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος. Ἐν τούτοις ἡ γενναιότης του καὶ ἡ τόλμη του δὲν ἔφερον ποτὲ μεγάλα ἀποτελέσματα· 1775—1860. Εἶχε διαπρέψει ἐναντίον τῶν Γάλλων καὶ ἐν Χιλῇ κατὰ τῆς Ἱσπανίας. Τὸ 1837 ἐγένετο ναύαρχος.

Κόχραν (Τζών-Δοῦνδας)· ἀδελφὸς τοῦ ναυάρχου, διελθὼν πεζῇ τὴν Γαλλίαν, Ἱσπανίαν, Πορτογαλίαν, Γερμανίαν, Ρωσίαν καὶ Ἀσίαν μέχρι Καμτσάτκας καὶ θανὼν τὸ 1825 εἰς Βαλένθια τῆς Κολομβίας.

Κόχραν· Ἄγγλος φιλέλλην, ἀνεψιὸς τοῦ ναυάρχου, προσκεκολλημένος εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ θείου του.

Κόχραν (σὲρ Ἀλὲξ Φόρεστερ)· ἄγγλος ναύαρχος, 1758—1832, διαπρέψας ἐναντίον τῶν Γάλλων ἐν Ἀμερικῇ.

Κόων· υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων Τρώων, πληγώσας τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Κρᾶ ἢ Κρᾶχ· ἰσθμὸς τῆς Μαλαϊκῆς χερσονήσου (Ἰνδοκίνα), πλάτους 70 χλμ.

Κραβασία· πόλ. τῶν Ἰβήρων.

Κραγαλεύς· υἱὸς τοῦ Δρύοπος μεταμορφωθεὶς εἰς βράχον καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν.

Κράγος· υἱὸς τοῦ Τρεφίλου καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Πραξιδίκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ὄρος.

Κράγος· πόλ. καὶ ὄρος τῆς Λυκίας.

Κράγος· ὄρος τῆς Κιλικίας παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν.

Κραγούγεβατς· νομὸς τῆς Σερβίας, ἐπιφ. 2392 τετρ. χλμ. Κάτ: 130,000, πρωτ. Κ ρ α γ ο ύ γ ε β α τ ς.

Κραγούγεβατς· πρωτ. ὁμων. Σερβικοῦ νομοῦ, ἐπὶ τοῦ Λεπενίτσα 98 χλμ. ΝΝΑ τοῦ Βελιγραδίου. Μέγα ὁπλοστάσιον. Κάτ: 10,000. Ὑπῆρξεν ἄλλοτε πρωτ. τῆς Σερβίας.

Κραζίκκι (Ἰ γ ν ά τ ι ο ς)· πρίγκηψ ἐπίσκοπος Βαρμίας καὶ ἀρχιεπίσκοπος Γνέσεν, 1735-1801. Πολωνὸς συγγραφεὺς πνευματωδέστατος, ἐπονομασθεὶς Βολταὶρ τῆς Πολωνίας.

Κραζίνσκι· Πολωνὸς πατριώτης ἐξεγείρας τὴν Πολωνίαν κατὰ τῆς ξένης κυριαρχίας, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος τὸ 1768.

Κραζίνσκι (Σ ι γ ι σ μ ό ν δ ο ς)· Πολωνὸς ποιητὴς γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις 1812-1859. Ἄριστον ἔργον του εἶνε ἡ «Μὴ θεία κωμῳδία».

Κράθιδος - ὁ ῆ μ ο ς· τῶν Καλαβρύτων, νομὸς Ἀχαΐας, Πρωτεύουσ. Β α λ τ μ ῆ, χειμερ. Π λ ά τ α ν ο ς. Ἄλλα χ. Ἄνω-Ποταμιά, Βούτζιμος, Παλαμιά, Κάτω-Ποταμιά, Συλίβαινα, Συλιβιώτικα, Τριβλός. Κάτ: 2,315.

Κράθις· ποτ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Αἰγάς, πηγάζων ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους· ὁ σημερινὸς ποτ. τῆς Ἀκράτας. Εἰς αὐτὸν χύνεται ὁ περίφημος ῥυὰξ τῆς ἱερᾶς Σ τ υ γ ό ς.

Κράθις· ποτ. παρὰ τὴν Σύβαριν πόλιν τῆς Λευκανίας, ὅστις λέγουσιν ὅτι ἐχρωμάτιζεν ἐρυθρὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Παρ' αὐτὸν ὑπῆρχε καὶ ἱερὸν τῆς Κραθίης Ἀθηνᾶς.

Κράϊγ (Ι. Φ ρ ε ι δ ε ρ ῖ κ ο ς)· Γάλλος στρατηγὸς γερμανικῆς καταγωγῆς, 1730-1803, διακριθεὶς ἐν τῇ ἀμύνῃ τῆς Θιονβίλλης τὸ 1793.

Κραϊόβα· π. τῆς Ρωμουνίας καὶ ἡ μεγαλειτέρα τῆς Δυτικῆς Βλαχίας, παρὰ τὸν ποταμὸν Σχιούλ, παραπότ. τοῦ Δουνάβεως. Ἔχει σημαντικὸν ἐμπόριον καὶ ἐκτεταμένας ἁλυκάς. Κάτ: 32,000.

Κρακατοᾶ· ἡφαιστειώδης νῆσος τοῦ πορθμοῦ τῆς Σόνδης, μεταξὺ Ἰάβας καὶ Σουμάτρας, καταποντισθεῖσα κατὰ τὰ 2/3 ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς 14ης Αὐγούστου 1883, ὅτε καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἐπῆλθε καταφανὴς ἀτμοσφαιρικὴ διατάραξις. Αἱ ἐκ τῆς ἐκρήξεως ταύτης ἐπισφενδονισθεῖσαι ὕλαι καὶ συντρίμματα ὑπολογίζονται εἰς 16 κυβικὰ χλμ.

Κρακοβία· π. τῆς Αὐστρίας εἰς τὸ τμῆμα τῆς Πολωνίας τὸ ὁποῖον παρεχωρήθη εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς ὅταν ἔγινεν ἡ ἐ γ κ λ η μ α τ ι κ ὴ διανομὴ τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου κράτους μεταξὺ Αὐστρίας, Ρωσίας καὶ Γερμανίας, πρωτ. τοῦ ὁμωνύμου διαμερίσματος μὲ ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον καὶ πολλὰ λείψανα τῆς παλαιᾶς της δόξης. Ἐπισκοπή, ὡραῖοι ναοί, πανεπιστήμιον, 3 ὡραῖα προάστεια, 4 βιβλιοθῆκαι, ἀστεροσκοπεῖον, ἀκμ. βιομηχ. Κεῖται ἐπὶ τοῦ Βιστούλα, πο-

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λωνιστὶ δὲ λέγεται Κ ρ ά κ ο β (γερμ. Κ ρ α κ ά ο υ). Κάτ: 62,000. Ἡ ποτὲ Δ η μ ο κ ρ α τ ί α τῆς Καρακοβίας, ἐκ τοῦ ἐδάφους τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη τὸ σημερινὸν δ ο υ κ ά τ ο ν, περιελάμβανεν 77 οἰκισμοὺς καὶ ἠρίθμει 120,000 κατ.

Κράλι· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Κάτω Ἀχαΐας. Κάτ: 211.

Κράλιγγεν· π. τῆς Νοτ. Ὁλλανδίας, βιομηχανικὸν προάστειον τοῦ Ρόττερδαμ. Κάτ: 18,000.

Κράμβις· υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του πεισθέντος εἰς τὰς διαβολὰς τῆς δευτέρας συζύγου του Ἰδαίας.

Κράμβουσα· ἀρχ. νησ. ἐν τῷ Ἰαμφυλιακῷ κόλπῳ.

Κράμβουσα· ἀρχ. νησ. ἀπέναντι τῆς Κιλικίας.

Κραμποβός· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας, 2 ὥρας ἀπὸ Ἴσαρη. Κάτ. 506.

Κράνα· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας 1)2 ὥρας ἀπὸ Ζάχας. Κάτ: 115.

Κράνα· χ. τοῦ δήμ. Γ α ρ ά ζ ο υ, Ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοίκ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 120.

Κρανάα· οὕτως ὠνομάζετο ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλέως Κραναοῦ.

Κρανάη· ἡ παρὰ τὴν Ἀττικὴν νησ. Ἑλένη (Μακρονῆσι).

Κρανάη· νῆσ. τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὸ Γύθειον· νῦν Μ α ρ α θ ο ν ν ῆ σ ι. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην, κατά τινα μῦθον, κατέφυγεν ὁ Πάρις ἅμα ἁρπάσας τὴν Ἑλένην καὶ πρὸ τροῦ διὰ Τροίαν ἀπόπλου του.

Κραναός· ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, διάδοχος τοῦ Κέκροπος.

Κρανάπης· υἱὸς τοῦ Μιτροβάτου ἡγεμόνων τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Δασκιλίου.

Κρανιά· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Καρδίτσης, 1 ὥραν ἀπὸ Φυκάρι. Κάτ: 404.

Κρανιά· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Χαλκίδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 1185.

Κρανιά· χ. τοῦ δήμου Ὀλύμπου τῆς ΒΑ Θεσσαλίας, 1 ὥραν ἀπὸ Ραψάνης καὶ οὐ μακρὰν τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς. Κάτ: 764.

Κρανίδι· πολίχνη τῆς τέως ἐπαρχ. Σπετσῶν καὶ Ἑρμιονίδος ἐκτισμένη ἐπὶ ὑψώματος 191 μ. γνωστὴ δὲ ἀπὸ τοῦ 1530. Ἔχει καλὰς οἰκοδομάς, ἀλλὰ ὁδοὺς στενάς, λιμένα δὲ τὸ Χέλι, ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, ἐφορείαν, εἰρηνοδικεῖον ἑλλην. σχολεῖον. κλπ. Κάτ: 6,954.

Κρανιδίου-δῆμος τῆς τέως Ἐπαρχ. Σπετσῶν καὶ Ἑρμιονίδος, νομ. Ἀργολίδος πρωτ. Κ ρ α ν ι δ ί ο υ. Ἄλλα χ. Κοιλάς, Πορτοχέλι, Φοῦρνοι, Χέλι (λιμήν), Μ ο ν ὴ Κοιλάδος, Κάτ: 8,236.

Κράνιοι· μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Κεφαλληνίας· περὶ τὸ σημερινὸν χωρίον Κρανέα, παρὰ τὸ Ἀργοστόλιον.

Κράνιον· ἄλσος κυπαρίσσων μετὰ παλαίστρας καὶ δύο ναῶν, τῆς Ἀφροδίτης Μελανίδος καὶ τοῦ Βελλεροφόντου, πρὸ τῆς ἀνατολικῆς πύλης τῆς Κορίνθου, ἔνθα ἐσύχναζον οἱ νέοι καὶ διέμενεν ὁ κυνικὸς Διογένης.

Κρανίων-δῆμος Κεφαλληνίας. Πρωτ. Ἀ ρ γ ο σ τ ό λ ι ο ν. Ἄλλα χ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κοκκολᾶτα, Κομποθεκρᾶτα, Κουρουπᾶτα, Μενεγᾶτα, Σπήλια, Χελμᾶτα, Μονὴ Ἁγ. Νικολάου τῶν Λατίνων. Κάτ: 10,086.

Κρανών· ἡ πρότερον Ἔφυρα, γνωστὴ διὰ τὴν περὶ τὸ 322 π. Χ. συμβᾶσαν αὐτόθι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Μακεδόνων.

Κρανῶνος-δῆμος· Νομ. Λαρίσης. Πρωτ Τσορμακλῆ. Ἄλλα χ: Ἀμαρλάρ, Δοξαρά, Καρλίγκα, Καρατζόλ, Λουτρό, Χαλίτς, Μπουζλάρ, Μπουγιοὺκ - Χαλίτς, Σούμπασι, Σουλέτς, Ταουσάνι, Τουρκομουσλῆ, Χατζηλάρ, Χασὰν-Τατάρ, Χατζῆ Χαλάρ, Ψυχικό. Κάτ: 4,023.

Κράντζ (Δαβίδ)· Μοραβὸς ἱεραπόστολος, 1723-1777, κηρύξας ἐν Γροιλανδίᾳ τὴς ἐδημοσίευσε καὶ ἱστορίαν.

Κράντωρ· εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος.

Κράους (Κάρολος, Φρειδερίκος)· γερμανὸς φιλόσοφος, 1781—1832, καθηγητὴς ἐν Ἰένᾳ καὶ Γαίτιγγεν, συνδυάσας τὰ φιλοσοφ. συστήματα τοῦ Καντίου, τοῦ Φίχτε καὶ τοῦ Σχέλιγγ, καταλιπὼν δὲ τέλειον «Σύστημα ἠθικῆς» καὶ ἄ.

Κρασάτικα· χ. τοῦ δήμου Γαϊανῶν τῶν Παξῶν. Κάτ: 22.

Κράσι· χ. τοῦ δήμου Μοχοῦ, ἐπαρχ. Μεσσόνος, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ: 460.

Κρασίτσα ἢ **Κρασέτσα** χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Προστοβίτσας. Κάτ: 91.

Κρασνόβοδσκ· πολεμικὸς λιμὴν τῆς Ὑπερκασπίου Ρωσίας· πρωτ. νομοῦ, ἐπὶ τῆς Α παραλίας τῆς Κασπίας ὅπου ὑποτίθεται ὅτι ἐξέβαλλεν ἄλλοτε ὁ Ὦξος. Κάτ: 2,000.

Κρασνοϊάρσκ· δηλ: Ἐρυθρούς βράχος, πρωτ. τοῦ Σιβηρικοῦ κυβερνείου Ἰενισεΐσκ, ὅπου ὁ Κάτσχα χύνεται εἰς τὸν Ἰενισεΐ. Μέγα ἐμπόριον μεταλλευτικῶν εἰδῶν, σιδηροθειούχος πηγή. Κάτ: 18,000.

Κρασνοϊέ· κωμόπ. τοῦ Ρωσικοῦ κυβερν. Σμολένσκη. Κάτ: 4000.

Κρασνιτζέβσκι (Ἰγνάτιος Ἰωσήφ). Πολωνὸς συγγραφεύς, 1812—1887, διακριθεὶς κυρίως ἐν τῇ ἱστορίᾳ, τῇ πολιτειολογίᾳ καὶ τῇ δημοσιογραφίᾳ.

Κράσδο - Ντζιαίρενα· Οὐγγρικὴ κομητ. 9,751 τετραγ. χλμ. Κάτ: 400,000. Πρωτ. Λοῦγος.

Κρασσούνα· χ. τοῦ δήμου Μελιδονίου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 150.

Κρασταικοί· χ. τοῦ δήμου Καλαβρύτων ὧν ἀπέχει 1 1)2 ὥρ. Κάτ: 126.

Κράτεια· καὶ Φλαβιούπολις, πόλ. τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Κρατέας· Μακεδὼν φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Ἀρχέλαον.

Κρατεμαίνης· Εὐβοεύς τις ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην.

Κρατέρεια· νῆσ. μικρὰ μετὰ λιμένος πλησίον τῆς Σμύρνης.

Κρατερός· εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κρατήρ· κόλπος τῆς ἀρχ. Καμπανίας.

Κράτης· Ἀθηναῖος, ὁ ἱδρυτὴς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὴν 80 ὀλυμ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κράτης· Θηβαῖος, κυνικὸς φιλόσοφος ἀκμάσας περὶ τὴν 113 ὀλυμ.

Κράτης· γραμματικός τις ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Μαλλοῦ, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστάρχου. Ἀπέθανε τὸ 145 π. Χ.

Κρατησικλῆς· πατὴρ τοῦ ναυάρχου τῶν Λακεδαιμονίων Θρασυμηλίδα.

Κρατησιππίδας· ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Κρατιεύς πατὴρ τῆς Ἀναξιβίας συζύγου τοῦ Νέστορος.

Κρατῖνος· υἱὸς τοῦ Καλλιμήδους ἐκ τῆς ἐν Ἀττικῇ Οἰνηΐδος φυλῆς, εἷς τῶν ἐξοχωτέρων ποιητῶν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας, ἀποθανὼν τὸ 423 π. Χ.

Κρατῖνος· ὁ νεώτερος, ποιητὴς τῆς νεωτέρας ἀττικῆς κωμῳδίας, ζήσας πιθανῶς μέχρι τοῦ 224 π. Χ.

Κρατῖνος· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Κρατῖνος· γλύπτης ἐκ Λακεδαίμονος.

Κράτιππος· Ἕλλην ἱστοριογράφος, γράψας συνέχειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου.

Κράτιππος· φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης, παρ' ᾧ ἐμαθήτευσεν ὁ Κικέρων ἐν Ἀθήναις.

Κρατύλος· μαθητὴς τοῦ Πρακλείτου καὶ τοῦ σοφιστοῦ Πρωταγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις.

Κραῦ (Παῦλος, Βαρών)· Αὐστριακὸς στρατηγός, 1735—1804, καταστείλας τὸ 1779 τὴν Τρανσυλβανικὴν ἐπανάστασιν, πολεμήσας δὲ ἐπιτυχῶς καὶ κατὰ τῶν Γάλλων.

Κραῦγα· περιοδικῶς οἰκουμένη θέσις, 1)2 ὥρ. ἔξωθεν τῆς Ναούσσης ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ.

Κραῦγις· Μεγαλοπολίτης, πατὴρ τοῦ Φιλοποίμενος.

Κραῦρτ (Ἄδαμ)· διαπρεπὴς γερμανὸς γλύπτης τοῦ Ε' αἰῶνος, διακριθεὶς κυρίως εἰς ἐκκλησιαστικὰς συνθέσεις.

Κράφτ (Ι. Κ.)· αὐστριακὸς ἀρχιτέκτων, 1764—1833.

Κράφτ (Γεώργος-Οὐόλφαγκ)· γερμανὸς φυσικός, 1710—1754.

Κρεββατᾶς· χ. τοῦ δήμου Ἁγίου Βασιλείου, ἐπαρχία Βιάννου Ρίζου, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης, Κάτ. 115.

Κρεββατᾶς (Παναγιώτης)· ἐγεννήθη περὶ τὸ 1785 ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐπαρκῶς, ἐκλεγεὶς βραδύτερον προεστὼς ἐν τῇ πατρίδι του. Τὸ 1518 μυηθεὶς τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας κατέστη ἐντῶν πρωτίστων μελῶν της καὶ διαπρύσιος κῆρυξ τῶν σκοπῶν της, ἐπιθυμῶν δὲ νὰ μάθῃ τὴν ἄγνωστον αὐτῆς Ἀρχήν, μετέβη εἰς Ἰταλίαν ὁπόθεν ἐπιστρέψας ἠδυνήθη νὰ φέρῃ πολεμεφόδιά τινα. Ἐπὶ τῆς πρώτης συνεδριάσεως τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας ὁ Κρεββατᾶς ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τριπόλεως ἐχρησίμευσε δὲ ὡς εἷς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ὑψηλάντου ἵνα κανονίσῃ μετὰ τῶν Τούρκων τὰ τῆς παραδόσεως αὐτῶν. Βραδύτερον ἐχρησίμευσεν ὡς μεσάζων ἐπὶ τῶν διενέξεων τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας καὶ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἔτι βραδύτερον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐξεστράτευσε μὲ 1200 πρὸς πολιορκίαν τῶν Τούρκων. Συνελθούσης μετὰ ταῦτα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ὁ Κρεβατᾶς ἐξελέγη μέλος τοῦ Βουλευτικοῦ. Ἐν τοῖς κατὰ τοῦ Δράμαλη πολέμοις ἔλαβε λίαν ἐνεργὸν μέρος καὶ ἰδίως εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ. Μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα τὰς γεννηθείσας ἐν τῇ πατρίδι του ταραχὰς, ἔφθασεν ἐκεῖ καὶ κατεσίγασε τὰ πάθη· ὅτε δὲ βραδύτερον μετὰ τριῶν ὁπλιτῶν ἀπήρχετο νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκον του παρὰ τῇ Κυβερνήσῃ ἐπυροβολήθη αἰφνὶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα, ὃν ἡτοιμάζετο νὰ διέλθῃ ἔφιππος καὶ ἔπεσε νεκρός.

Κρεβατοῦλα· χ. τοῦ δήμ. Ἀπηλιωτῶν τῆς Κερκύρας ἐκ τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν κωμ. Κορακιάναν Κάτ: 800.

Κρέζ· παραπότ. τοῦ Γαλλικοῦ ποταμοῦ Βιέννης, μῆκ. 355 χλμ.

Κρέζ· νομὸς τῆς κεντρικῆς Γαλλίας, 5,605 τετρ.χλμ. Κάτ: 284,660 πρωτ. Γκερέ, ἐπαρχίαι 4: Γκερέ, Βουργανέφ, Βουσσάκ, Ἀμπουσόν, δῆμοι 25, κοινότητες 266. Γαιάνθρακες, ἀργυροῦχος μόλυβδος, καολίνη, μεταλλικὰ ὕδατα, γεωργία μικρά.

Κρεῖον· ὄρος πλησίον τοῦ Ἄργους.

Κρεῖτη· θέσις 1 ὥρ. ἀπὸ Κεράσεβο τοῦ δήμ. Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας.

Κρελιάνικα· χ. τοῦ δήμ. Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς, ἐγγὺς τῆς Ἀρεοπόλεως Κάτ: 56.

Κρέμα· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας, μεγάλαι λινοφυτεῖαι, ἐπισκοπή. Κάτ: 9,000. Ἡ ἐπαρχ. 90,000.

Κρεμαστός· χ. τοῦ δήμ. Κονιστρίων τῆς Εὐβοίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κονίστραις. Κάτ: 272.

Κρεμαστή· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος, 6 ὥρ. ἀπὸ Μολάους. Κάτ: 724.

Κρεμαστή· ἐπίθετον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσης.

Κρεμαστῆς Μονή· «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λαντζοῖ τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας. Μοναχοὶ 3. Κάτ. τῶν περὶ ξ ἀγροικιῶν 44.

Κρέμενετς ἢ Κρζεμιένιετς· πολωνιστί· πόλις τῆς ρωσικῆς Βολυνίας, ἐρείπια ἀρχ. φρ. Κάτ: 12,000.

Κρέμλιν (Κ ρ ε μ λ ῖ ν ο ν)· ἢ μᾶλλον **Κρέμλ**, ἤτοι Φ ρ ο ύ ρ ι ο ν, Ἄ κ ρ ό π ο λ ι ς· οὕτω εἰδικῶς ὀνομάζεται ἡ ἀκρόπολις τῆς Μόσχας ἡ ἄλλοτε ἕδρα τῶν Τσάρων. Κεῖται εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ κατ' ἀρχὰς ἦτο ἐκτισμένη διὰ ξύλων. Πυρποληθεῖσα τὸ 1812 ὑπὸ τοῦ Ροστόπτσιν κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ναπολέοντος, ἐπανεκτίσθη κατόπιν μεγαλοπρεπεστέρα. Περικλείει, ἐκτὸς τῶν πρώτων ἀνακτόρων, ἀρχιεπισκοπικὸν μέγαρον, τὴν Μητρόπολιν τῆς Ἀναλήψεως, ὅπου γίνονται αἱ στέψεις τῶν Τσάρων, τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἰβὰν Βελίκι μὲ 32 κώδωνας καὶ τὸν μείζονα τῆς Εὐρώπης καταπεσόντα δὲ καὶ βάρος ἔχοντα 165,000 χιλιγρ.

Κρεμμύδι· χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας παρὰ τὸν Ἀσπρογέρακα. Κάτ: 60.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κρεμμύδια (Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω). χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Χαντζῆ. Κάτ: 324.

Κρέμνιτς ἢ Καιρμαικβάνια· π. τῆς Οὐγγρικῆς κομητ. Βάρ. νομισματοκοπεῖον, μεταλλουργεῖα. Κάτ: 13,000.

Κρεμόνα· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας. Ἵδρυμα τῶν Γαλατῶν, ἀποικισθὲν ὑπὸ Ρωμαίων τὸ 191 π. Χ. Ἐπισκοπή, κολλέγιον, γυμνάσιον, ὡραῖοι ναοὶ καὶ μέγαρα, μεγάλη βιομηχανία Κάτ: 32,000. Ἡ ἐπαρχ. 1637 τετρ. χλμ. Κάτ: 325,000.

Κρεμπιλλιών (Π ρ ο σ π ὲ ρ Ζ ο λ υ ό)· γάλλος τραγικὸς ποιητὴς 1674—1762. Ἄριστα τραγῳδίαι του εἶνε αἱ «Σεμίραμις», «Πύρρος», «Κατιλίνας», «Σωθεῖσα Ρώμη» καὶ ἄ.

Κρεμπιλλιών (Κ λ α ύ δ ι ο ς, Π ρ ο σ π έ ρ)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1707—1777, διακριθεὶς ὡς μυθιστοριογράφος Γνωστότατα εἶνε αἱ «Ἀθηναϊκαί του ἐπιστολαί».

Κρέμς π τῆς Κάτω Αὐστρίας. Γυμνάσιον, ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 14,000.

Κρέμσιερ καὶ Σλαυιστί: **Κρομιέρζικ**· π. τῆς Μοραυίας· βιβλιοθήκη 30,000 τόμων, πινακοθήκη. Ἕδρα τῆς Αὐστριακῆς Διαίτης τὸ 1848-49. **Κάτ: 12,000.**

Κρεμσμύνστερ· χ. τῆς Ἄνω Αὐστρίας ὅπου περίφημος μονὴ τῶν Βενεδικτίνων, ἱδρυθεῖσα τὸ 772. Κάτ: 1000.

Κρεμώνη καὶ Κ ρ ε μ ὼ ν· ἀρχ. π. τῆς ἄνω Ἰταλίας παρὰ τὸν Πάδον. Ὄρα Κ ρ ε μ ό ν α.

Κρεοντιάδης· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος.

Κρεόπωλον· ὄρα Κ ρ ε ῖ ο ν.

Κρέουσα· θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, γυνὴ τοῦ Ξούθου.

Κρέουσα· θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου.

Κρέουσα· θυγ. τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἢ ἄλλως Γλαύκη, γυνὴ τοῦ Ἰάσονος.

Κρέστενα· πρωτ. τοῦ δήμου Σκιλλοῦντος τῆς Τριφυλίας. Ἀκμαία γεωργία, ἀξιόλ. ἐμπόριον, ὑποταμεῖον, ταχυδρ., ἑλλην. σχολεῖον. Ἀπέχει 7 ὥρ. ΒΔ τῆς Ἀνδριτσαίνης. Κάτοικοι 1625.

Κρεστενίτης (Λ υ κ ο ῦ ρ γ ο ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐξ Ἠλείας, διδάσκαλος ἐν Πύργῳ καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας φωραθεὶς καὶ φυγαδευθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἐκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως ὑπηρέτησε πολιτικῶς καὶ στρατιωτικῶς μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος.

Κρέστης (Π α π α ρ σ έ ν η ς)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Κυανιδίου τῆς Ἀργολίδος, πολεμήσας κατ' ἀρχὰς παρὰ τὸν Ξεριᾶν τοῦ Ἄργους κατὰ τοῦ Μουσταφᾶ Κεχαγιᾶ, μεταβαίνοντος εἰς ἐνίσχυσιν τῶν πολιορκουμένων ἐν Τριπόλει Τούρκων, ἀλλ' ἐγκλεισθεὶς εἰς τὸ παλαιὸν φρούριον τοῦ Ἄργους καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ τολμηροτάτην ἔξοδον. Κατόπιν ἠνδραγάθησεν εἰς Στυλίδα καὶ Ἁγίαν Μαρίναν. Ἐπολέμησεν ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πιτυχῶς κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ ἔπεσε τέλος παρὰ τὸν Ἅγιον Σώστην ἔν τινι συμπλοκῇ πρὸς σῶμα Τούρκων προσπαθοῦν νὰ τροφοδοτήσῃ τὸ πολιορκούμενον Ναύπλιον.

Κρεσφόντης· Ἡρακλείδης, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας.

Κρεῦσις· π. παραθαλάσσιος ἐπὶ τῶν Α παραλίων τῆς Βοιωτίας, τὸ πάλαι ἐπίνειον τῶν Θεσπιῶν.

Κρέφελδ· π. τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας, ἀκμαία βισμηχανία, χημικὰ προϊόντα, ἄριστα μεταξουργεῖα, γραφικὰ περίχωρα. Κάτ: 110,000. Παρ' αὐτὴν ἡττήθησαν οἱ Γάλλοι τὸ 1758.

Κρέων· υἱὸς τοῦ Μενοικέως καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου.

Κρέων· βασιλεὺς τῆς Κορίνθου πατὴρ τῆς Κρεούσης ἢ Γλαύκης.

Κρέων· πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων.

Κρέων· πατὴρ τοῦ Σκόπα, ἡγεμόνων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανώνος.

Κρεῶνδαι· δωρικῶς ἀντὶ Κρεοντίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, ἀρχαία ἡγεμονικὴ γενεὰ ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κρεώφυλος· Χῖος ἢ Σάμιος ἢ Ἰήτης, κυκλικὸς ποιητὴς τῆς δεκάτης π. Χ. ἑκατ., γαμβρὸς ἢ φίλος τοῦ Ὁμήρου, οὗ ἐκληρονόμησε τὰ ποιήματα.

Κρήκης· ὄρα Κρίκοι.

Κρήπιχ (Θωμᾶς)· ἄγγλος φιλόλογος, γεννηθεὶς ἐν Βλάνδφορδ τῆς κομητ. Δέβονσαϊρ, 1659-1701, μετέφρασεν ἐμμέτρως τὸ ποίημα «Λουκρήτιος» τὸ 1682.

Κρηθεύς· υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, ἱδρυτὴς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνέως, σύζυγος τῆς Τυροῦς.

Κρήθων· υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνων τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.

Κρήμνα· π. τῆς ἀρχ. Πισιδίας.

Κρημνία· ἀρχαία ὀνομασία τῆς κρητικῆς Γόρτυνος. Ἴδε Γόρτυς.

Κρημνοί· ἀρχ.π. τῆς Σκυθίας ἔνθα ὁ Τάναϊς ἐκβάλλει εἰς τὴν Μαιώτιν λίμνην (Ταϊγάνι).

Κρῆναι· χ. τῆς ἀρχ. Ἀκαρνανίας παρὰ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος.

Κρηναῖαι-πύλαι· μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῶν Θηβῶν.

Κρήνη· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀρκασάδες. Κάτ: 330.

Κρηνίδες· π. τῆς ἀρχ. Πιερίας ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, οἱ μετὰ ταῦτα Φίλιπποι.

Κρηνίδες· π. τῆς ἀρχ. Βιθυνίας.

Κρής· πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἐξ οὗ αὕτη ἐπωνομάσθη, πατὴρ τοῦ Τάλω, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας.

Κρήσιον· ὄρος τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Κρήσιον· π. τῆς ἀρχ. Κύπρου.

Κρῆσσα· λιμὴν τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου παρὰ τὰς Αἰγάς.

Κρῆσσα· π. τῆς ἀρχ. Παφλαγονίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Κρηστὼν ἢ Κρηστώνη· ἀρχ. πελασγικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κρηστωνία· ἐπαρχ. τῆς Θράκης μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ.

Κρητέα· τόπος ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων μυθολογούμενα ἀνετράφη ὁ Ζεύς.

Κρήτη· θυγ. τοῦ Ἀστερίωνος καὶ γυνὴ τοῦ παλαιοῦ Μίνωος.

Κρήτη (Τουρκιστὶ Κ η ρ ί δ)· μεγάλη νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Κυκλάδων καὶ Αἰγύπτου. Ἔχει σχῆμα μακρόστενον. Μῆκ: 245 χλμ. μέσον πλάτος 30 χλμ., μέγιστον 52 χλμ., ἐλάχιστον ἐν τῷ ἰσθμῷ Ἱερὰ Πέτρας 12 χλμ., περίμετρος τῶν παραλίων 888 χλμ. Ἐκτ. 7,735 τετρ. χλμ. Κάτ: 300,000, ἐκ τῶν ὁποίων Ἕλληνες 225,000, Ὀθωμανοὶ 25,000 (πρὸ τῆς Αὐτονομίας 75,000) Ἑβραῖοι 650, διάφοροι ξένοι 1000. Πρωτ. Χανιά, κυριώτεροι λιμένες: Ρέθυμνος, Ἡράκλειον καὶ Σοῦδα· ὅπου σταθμεύουν τὰ ξένα πολεμικά. Ἡ Κρήτη διασχίζεται κατὰ μῆκος ὑπὸ ὀροσειρᾶς, ἥτις πρὸς τὰ Δ ὀνομάζεται Σφακιώτικα βουνὰ ἢ Λευκά, εἰς τὸ μέσον Ψ η λορίτης ἢ Ἴδη καὶ πρὸς τὰ Α Λασηθι καὶ Δίκτη. Τὰ ὄρη ταῦτα εἶνε πλήρη βαράθρων καὶ σπηλαίων, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο ὁ περίφημος Λ α β ύ ρ ι ν θ ο ς τοῦ Μινωταύρου· περατοῦται δὲ πρὸς Ν ἡ νῆσος εἰς τὸ ἀκρωτήριον Μ ά τ α λ α, τὸ μεσημβρινώτατον ἄκρον τῆς Εὐρώπης. Ἡ εὐφορία της εἶνε μεγίστη, ἀλλ' ἡ καλλιέργεια ἀτελής· παράγει κυρίως ἔλαιον, σταφίδα, ἀμύγδαλα, κάστανα, πορτοκάλια, λεμόνια, λαμπρὰν μέταξαν, οἶνους, τυρὸν ἐκλεκτό, ζῷα. Ἔχει ἀνεπτυγμένην βιομηχανίαν σάπωνος καὶ βομβυκοτροφίας κλπ. Ἀλλὰ τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία εὑρίσκονται ἀκόμη οὐχὶ ἐν ἀκμῇ. Ἡ Κρήτηκατ' ἀρχὰς ἐδέχθη ἀποικίας τῶν Φρυγῶν, τῶν Πελασγῶν καὶ τῶν Φοινίκων, ὡς πρώτην δὲ ἱστορίαν της ἔχομεν τὰ μυθολογήματα τοῦ Μίνωος, τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀριάδνης. Περὶ τὸ 1000 π. Χ. τὴν κατέκτησαν οἱ Δωριεῖς, οἵτινες συνέστησαν ἐν αὐτῇ πολλὰς δημοκρατίας, ὧν σημαντικώτεραι ἡ Κνωσός, ἡ Κυδωνία καὶ ἡ Γόρτυς. Οἱ Ρωμαῖοι τὴν ὑπέταξαν τὸ 67 π. Χ. Ἔπειτα ἀπετέλεσε μέρος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου καὶ τὸ 823 περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῶν Σαρακηνῶν, ἀλλ' ὁ Νικηφόρος Φωκᾶ τὴν ἀνέκτησε τῷ 961. Ὅταν κατόπιν οἱ Σταυροφόροι κατέκτησαν τὸ Βυζάντιον τῷ 1204, ἐδόθη ἡ Κρήτη εἰς τὸν Βονιφάτιον, μαρκήσιον τοῦ Μονφερᾶ ὅστις τὴν ἐπώλησεν εἰς τοὺς Βενετούς, οἵτινες τὴν ἐκυβέρνησαν μετὰ τόσης σκληρότητος, ὥστε ἐπανετλημμένως οἱ Κρῆτες ἐξηγέρθησαν κατὰ τῶν τυράννων των. Τέλος κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα μετὰ πολλὰς ἐκστρατείας, μακρὰς δὲ καὶ περιφήμους πολιορκίας τῶν φρουρίων, κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Μέχρι τοῦ 1858 πλεῖσται αἱματηρόταται ἐξερράγησαν ἐπαναστάσεις, τὸ δὲ 1866 ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς νήσου ἐξηγέρθη κατὰ τῆς Τουρκίας πολλὰς ἐπενεγκὼν καταστροφὰς εἰς τὸ σουλτανικὰ στρατεύματα· ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐλεύ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θεροι Ἕλληνες τότε ἔδειξαν συμπαθείας πρὸς τοὺς Κρήτας, ἐπῆλθε διπλωματικὴ ῥῆξις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, μόλις δὲ τὸ 1869 ἐπανέφερε τὴν ἁρμονίαν ἡ ἐν Παρισίοις σύνοδος τῶν Δυνάμεων· καὶ οἱ ἐπαναστατήσαντες ἀρχηγοὶ μείναντες μόνοι ὑπετάχθησαν τὸν Φεβρουάριον, τὸν δὲ ἑπόμενον μῆνα ἠνοίχθησαν ὅλοι οἱ λιμένες. Ἔκτοτε συχναὶ ἐγένοντο ἐπαναστάσεις, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, κατωρθώσασαι μόνον νὰ δοθῇ τῇ νήσῳ μία ὁπωσδήποτε αὐτοδιοίκησις μὲ χριστιανὸν διοικητήν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀφῃρέθη τῇ ἀνοχῇ τῆς Εὐρώπης. Ἐπ' ἐσχάτων τέλος ἐξερράγη παγκρητικὴ ἐπανάστασις (1896—98), σῶμα ἕλλην. στρατοῦ κατελθὸν κατέλαβε τυπικῶς τὴν νῆσον πέν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων» καὶ προεκλήθη ἐκ τούτου ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος τοῦ 1897 Τούτου δὲ περατωθέντος ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ἑλλάδος, ἐπῆλθε κατὰ τὴν θέλησιν τῶν Δυνάμεων ἡ προσωρινὴ λύσις τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, καθ' ἣν ἡ νῆσος ἀνεκηρύχθη αὐτόνομος ἁρμοστεία ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Δυνάμεων, πρώτου αὐτῆς Ἁρμοστοῦ (Ὑπάτου) ἀνακηρυχθέντος τοῦ Ἕλληνος βασιλόπαιδος Γεωργίου τὸ 1898 — Ἔκτοτε τὰ ὅπλα κατετέθησαν, οἱ Τοῦρκοι Κρῆτες ἐφυγαδεύθησαν τὸ πλεῖστον, ἡ ἐσωτερικὴ διοργάνωσις ἤρξαντο μετὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν εἰρηνικῶν ἐργασιῶν καὶ τὸ μέλλον τῆς πολυπαθοῦς μεγαλονήσου ἀρχίζει νὰ διαφαίνεται ἀρκετὰ εὐοίωνον, διατηρουμένου ἄλλως τε τοῦ πόθου τῆς ἑνώσεως αὐτῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ὃν ἔτεινον ἀκάρπως ἅπασαι αἱ μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης κρητικαὶ ἐπαναστάσεις. Ἡ νῆσος κατὰ τὸ νέον της συνταγματικὸν πολίτευμα διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Ἁρμοστοῦ ἔχοντος παρ' αὐτῷ Συμβούλιον ἀνάλογον πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν ὑπουργικὸν συμβούλιον.—Διοικητικῶς ἡ Νῆσος διαιρεῖται εἰς 5 διοικήσεις (Γενικάς). Χανίων (πρωτ. Χανιά, ὡς καὶ πάσης τῆς ἁρμοστείας), Σφακίων (πρωτ. Ἱέραπυτνα), Ῥεθύμνης (πρωτ Ῥέθυμνα), Ἡρακλείου (πρωτ. Ἡράκλειον) καὶ Λασηθίου (πρωτ. Νεάπολις).—Ἐκκλησιαστικῶς διαιρεῖται εἰς 8 ἐπισκοπάς προεδρευομένας ὑπὸ Μητροπόλεως.—Εἰς τὴν Ἁρμοστείαν τῆς Κρήτης ὑπόκεινται καὶ αἱ περὶ ἧς νησίδες. Δία, Διονυσιάδες, Χριστιανάς, Γαϊδαρονήσια, Κάβραι, Γαῦδος, Γαυδοπούλα, Γραμποῦσα κλπ. ἔκτασιν ἐν ὅλῳ ἔχουσαι 65 τετραγ. χλμ. (βλ. λ.).—Ὁ δὲ κατὰ διοικήσεις πληθυσμὸς κατανέμεται ὡς ἑξῆς:

Χανίων			
(3 ἐπ.	17 δῆμ.,	266 χ.)-	Κ. 65,000
Σφακίων			
(3 »	11 »	116 χ.)-	» 36,000
Ῥεθύμνης			
(3 »	16 »	202 χ.)-	» 50,000
Ἡρακλείου			
(6 »	21 »	334 χ.)-	» 92,000
Λασηθίου			
(5 »	28 »	163 χ.)-	» 57,000
Σύνολον			
20 ἐπ.	87 δημ.	1081 χ.-	Κ. 300,000

Κρητικά· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 133.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κρητικὸς (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐκ Βερβαίνων τῆς Ἀρκαδίας, ὑπηρετήσας ἐν ἀρχῇ εἰς τὸ γενικὸν φροντιστήριον (κ ε λ ά ρ ι) τοῦ ἐκεῖ στρατοπέδου καὶ πολλὰ ἐξ ἰδίων δαπανήσας πρὸς ἐπάρκειαν τῶν ὁπλιτῶν. Βραδύτερον ἐτροφοδότει 40 στρατιώτας μέχρι τῆς ἁλώσεως τῆς Τριπόλεως δι' ἰδίων του χρημάτων. Ἐπίσης δὲ λαμπρὰς παρέσχεν ὑπηρεσίας καὶ κατὰ τὴν εἰσβολὴν καὶ ἀπόκρουσιν τοῦ Δράμαλη.

Κρητικὸς (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς ἐκ Πατρῶν, διακριθεὶς κατὰ τὴν εἰς Ἤπειρον εἰσβολὴν τῶν ἑλλην. στρατευμάτων ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1897, πεσὼν δὲ ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκ Μπανίου τοῦ Ἀράχθου εἰσέλασιν εἰς τὸ ἐχθρικὸν ἔδαφος, ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ προσβάλῃ τουρκικὸν ὀχύρωμα. Ἦτο 32 ἐτῶν.

Κρητικοῦ· ἐγκαταλελειμμένος οἰκισμὸς τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀριστομένους.

Κρητηνία· τόπος τῆς Ρόδου.

Κρητῖνης· πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξιλάου.

Κρητόπολις· π. τῆς Παμφυλίας.

Κριασός· υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάνδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Ἄργους.

Κριάτσι χ. τοῦ δήμου Βωμαίας τῆς Δωρίδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀρτοτίνας. Κάτ: 214.

Κριβιτζανῆς – Μ ο ν ή· διαλελυμένη, 2 ὥρας ἀπὸ Κορώνης τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας.

Κριβίτσοι· σλαυικὴ φυλὴ οἰκοῦσα περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Δβίνα καὶ τοῦ Δνιέπρ.

Κριεζᾶ· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας, 2 ὥρας ἀπὸ Ἀλιβερίου. Κάτ: 390.

Κριεζῆς (Δ η μ ή τ ρ ι ο ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς νήσου Ὕδρας καταγόμενος, ὁπλαρχηγὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπου παρευρέθη εἰς τὰς πολιορκίας τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κορίνθου μετ' ἰδίου σώματος ἐκ νησιωτῶν. Εἶνε ἐκ τῶν ἐγκαταλειψάντων τὸ φρούριον τῆς Κορίνθου κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη, μεθ' ὃ ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ στρατηλάτου τούτου. Ἐπίσης δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Νικήτα παρευρεθεὶς ἐπεδείξατο παραδειγματικὸν ζῆλον. Ἴσως δὲ ἡ ἐγκαταλειψις ἐκείνη τοῦ φρ. τῆς Κορίνθου καὶ παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ φρουραρχοῦντος τῆς πόλεως Ἀχιλλέως Θεοδωρίδου, ἐπίσης Ὑδραίου, ἐγένετο κατ' ἀνάγκην ἢ κατὰ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων.

Κριεζώτης (Ν ι κ ό λ α ο ς) ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Κριεζῶν, καὶ ὡς πολεμιστὴς καὶ ὡς ἀρχηγὸς σώματος καὶ ὡς πολίτης τὰ μάλιστα συντελέσας εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος, πολλαχοῦ δὲ καὶ προκινδυνεύσας καὶ πολλὰ δαπανήσας χρήματα ἐξ ἰδίων.

Κριεκοῦκι· χ. τοῦ δήμου Στράτου τῆς Ἀκαρνανίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Λεπενοῦ. Κάτ: 264.

Κριεκοῦκι· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας, 6 ὥρ. ἀπὸ Πύργου (Α) καὶ 3 ἀπὸ Λάλα (θερινῆς πρωτευούσης, ΒΑ). Ἑλληνικὸν σχολεῖον. Κάτ: 1,315.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κριεκοῦκι· πρωτ. καὶ ὁ μόνος οἰκισμὸς τοῦ δήμου Ἐρυθρῶν τῆς Μεγαρίδος, πρὸς τὰς παρωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος, 8 ὥρ. ἀπὸ Μέγαρα ΒΑΒ, ταχυδρομ. Κάτ: 2,566.

Κριθαριά· χειμερινὸς οἰκισμὸς τοῦ δήμου Ὠλενείας τοῦ Μεσολογγίου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Σταμνᾶ.

Κριθώτη· ἀκρωτ. τῆς ἀρχ. Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν Ἀλυζίαν.

Κριθώτη· π. τοῦ Ἑλλησπόντου οὗ μακρὰν τῆς Καρδίας, ἡ ὕστερον Καλλίπολις.

Κρῖκαι ἢ Κρῖκοι, Κρίκς καὶ **Κρήπκς** ἀγγλιστί. Ἰθαγενεῖς τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, ἄλλοτε πανίσχυροι, καταστραφέντες ὅμως ἐκ τῶν συχνῶν πρὸς τοὺς ἀγγλαμερικανοὺς πολέμων καὶ μόλις συμποσούμενοι σήμερον εἰς 10,000.

Κρικέλλου· πρωτ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων τῆς Εὐρυτανίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Καρπενῆσι (ΝΑ). Εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρομ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,220.

Κρικετό - Λ' Ἐσνεβάλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω - Σηκουάνας, Κάτ: 1424.

Κριλλιών· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βωκλούζ, τὸ ἀρχ. Κρεδούλιον ἢ Κριλλόνιον. Κάτ: 473.

Κριλλιών (Λουδοβίκ. δὲ Βάλζ δὲ Βρετών)· εἷς τῶν περιφημοτέρων πεδεμοντίων ἀρχηγῶν τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, 1541—1615. Ἔλαβε λαμπρὸν μέρος εἰς τὴν ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχίαν καὶ ἀλλαχοῦ, παντοῦ ἀναδειχθεὶς ἀληθὴς ἥρως.

Κριλλιών-Μαών (Λουδοβ. Ἀντών-Φραγκ.-δὲ Πώλ, δουξ δέ-)· ἱσπανὸς μεγιστάν, 1775-1832, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Γάλλων, ποργραφεὶς δὲ τὸ 1814 ὡς φίλος τοῦ βασιέως Καρόλου Δ'.

Κριλλὼφ ἢ Κρυλλὼφ (Ἰβὰν-Ἀνδρεέβιτς)· ρῶσος μυθογράφος διαπρεπής, 1768—1844, ἀρχίσας νὰ γράφῃ ἀπὸ ἡλικίας 14 ἐτῶν. Τὰ ἔργα του μετεφράσθησαν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπ. γλώσσας καὶ εἰς τὴν ἑλληνικήν.

Κρίμ ἢ Σταρόϊ-Κρίμ· ποτὲ πρωτ. τῆς Κριμαίας, 70 χλμ. Λ τῆς Συμφεροπόλεως, δοῦσα τὸ ὄνομά της εἰς τὴν χερσόνησον. Ἤδη χωρίον μὲ 650 κατ.

Κριμαία (ρωσιστὶ **Κρύμ**)· ἡ Ταυρικὴ τῶν ἀρχ.· μεγάλη χερσόνησος τῆς Ρωσίας εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν ἴση σχεδὸν μὲ τὴν Πελοπόννησον. Ἔχει μίαν σειρὰν ὀρέων, πρωτεύουσαν δὲ τὴν Σεβαστούπολιν. Ἡ Κριμαία εἶνε περίφημος διὰ τὸν Κριμαϊκὸν λεγόμενον πόλεμον, ὅστις ἔλαβε χώραν τὸ 1854 μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ρωσίας. Κάτ: 520,000. Ἔκτ: 25,600 τετρ. χλμ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κριμισ(σ)α· ἀκρωτ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως.

Κριμισ(σ)ός· ποτ. τῆς Κάτω Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς Κειμίσσης.

Κριμισ(σ)ός· ποτ' ῥέων διὰ τῶν ΝΔ παραλίων τῆς Σικελίας.

Κριμπέσι χ. τοῦ δήμου Λυλίδος τῆς Βοιωτίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Μεγάλα Χάλια. Κάτ: 91.

Κρινα γόρας· Ἕλλην ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Μυτυλίνης ἀκμάσας κατὰ τὸν Α' αἰῶνα μ.Χ.

Κρίνακος· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ πατὴρ τοῦ ἀποικίσαντος τὴν Λέσβον Μακαρέως

Κρινιάνοι· θέσις τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Νοτ.—Εὐβοίας.

Κρίνιππος· πατὴρ τοῦ τυράννου Τηρίλλου ἐξ Ἱμέρας τῆς Σικελίας.

Κρινίτσα· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν Τρικκάλων, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ: 176.

Κρινόφυτα· χ. τοῦ δήμου Λευκασίου τῶν Καλαβρύτων, 2 ὥρ. ἀπὸ Φίλια. Κάτ: 457.

Κρίος· εἷς τῶν Τιτάνων.

Κρίος· ναύαρχος τοῦ Αἰγινιτῶν κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι να μαχίαν.

Κρίος· ἥρως τοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς Κριωᾶς.

Κρίος· υἱὸς τοῦ Θεοκλέους, μάντις ἐν Σπάρτῃ.

Κρίος· προσάκτιος ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀχαΐας.

Κρῖος· ποτ. τῆς ἀρχ Λυδίας παρὰ τὴν Σίπυλον.

Κριού-μέτωπον ἀκρωτ. εἰς τὴν ΝΔ ἐσχατιὰν τῆς Κρήτης.

Κριού-μέτωπον· ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Κρῖσα· π. τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου, τὸ νῦν Χρυσό.

Κρισαράκια· θέσις τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Χαλανδρίτσας.

Κρίσις-ὁ ἡ μ ο ς τῆς Παρνασσίδος. Νομοῦ Φωκίδος. Πρωτ. Χ ρ υ σ ό. Ἄλλα χ.: Ἅγ. Νικόλαος, Δελφοί. Κάτ. 2,847.

Κρίσνα ἢ **Κρίσχνα** ἢ **Κίσνα**· ποτ. τοῦ Ἰνδοστάν, πηγάζων ἐκ τῶν Γαταίων (Δυτικῶν), καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Βεγγαλικὸν κόλπον. Μῆκ: 1,200 χλμ.

Κρίσνα ἢ κτλ. ἤτοι «ὁ Μέλας»· ἰνδικὴ θεότης, 8ὴ ἐνσάρκωσις τοῦ Βισνοῦ (βλ.λ.) κατὰ τὴν «Μαχαβαράτα».

Κρῖσος· υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ πάππωνος τοῦ Πυλάδου.

Κρίσπος (Φ λ ά β ι ο ς Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· υἱὸς Κωνσταντίνου ὀνομασθεὶς παρ' αὐτοῦ Καῖσαρ τὸ 317 καὶ καταναυμαχήσας τὸν Λικίνιον. Λέγεται ὅτι ὁ Κρ. ἔπεσε θῦμα τῶνδολοπλοκιῶν τῆς Φαύστας, τῆς μητρυιᾶς του, καὶ ἐδηλητηριάσθη διαταγῇ τοῦ Κωνσταντίνου τὸ 326.

Κρίσων· περίφημος σταδιοδρόμος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας.

Κριταλλοι· π. τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, ἢ ἔπειτα Ἀ ρ χ ε λ α ΐ ς.

Κριτζιλάρ ἢ **Κιριτζλάρ**· χ. τοῦ δήμου Φακίου τῆς Λαρίσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Νεμπεγλέρ. Κάτ: 14.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κριτίας· ὁ παλαιός, υἱὸς τοῦ Δροσίδου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Σόλωνος.

Κριτίας· υἱὸς τοῦ Καλλαίσχρου, εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Κριτίας· συγγραφεὺς ἕλλην, γράψας περὶ ἑλληνικῶν πολιτειῶν.

Κριτόβουλος· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους.

Κριτόλαος· περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ Φασήλιδος τῆς Λυδίας, πρεσβεύσας εἰς Ρώμην ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων τὸ 155 π.Χ.

Κριτόλαος· στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν, φονευθεὶς τὸ 146 π.Χ. εἴς τινα μάχην κατὰ τοῦ Μετέλλου.

Κριτσελῆ· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Δυτ-Μάνης, 4 ὥρ. ἀπὸ Ἀρεοπόλεως. Κάτ: 22.

Κριτσὼ· θέσις τοῦ δήμου Ἀετοῦ τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀετοῦ.

Κριτσίνι· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν Τρικκάλων, 2 ὥρ. ἀπὸ Τρίκαλα. Κάτ: 557.

Κριτσό(ν)τάδες· χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κονισκοῦ. Κάτ: 172.

Κρίτων· μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους.

Κριὼα· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν· ὁ δημότης ριωεύς.

Κρόβυζοι· ἔθνος Θρᾳκικόν.

Κροῖσμος· ἐπίσημος Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος

Κροῖσος· υἱὸς τοῦ Ἀλιάττου, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου.

Κροκέαι ἡ Κροκεαί· πολίχνιον τῆς ἀρχ. Λακωνίας μεθ' ἱεροῦ τοῦ Διός.

Κροκεῶν-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως Ἐπαρχ. Λακεδαίμονος, ἤδη δὲ νομοῦ. Πρωτ. Λιβέτσοβα. Ἄλλα χ. Ἀλαΐμπεη, Ἀσῆμι, Δαφνί, Λάγι, Πετρίνα, Παρί-Σίνα, Τάραψα, Χάνια-Ταράψης. Κάτ. 4,567.

Κρόκιον π ε δ ί ο ν· πεδιὰς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ἀρχ. Φθιώτιδος παρὰ τὸν Ἀμφρυσὸν ποταμὸν καὶ ἐπὶ τῆς Ὄθρυος.

Κρόκοβα· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Αἰγίου. Κάτ: 62.

Κροκοδείλων π ό λ ι ς· ἡ ὕστερον Ἀ ρ σ ι ν ό η.

Κροκοδείλων π ό λ ι ς· π. τῆς Θηβαΐδος πρὸς δυσμὰς τοῦ Νείλου.

Κροκύλιον· π. τῆς Αἰτωλίας ἢ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν Λευκάδα.

Κροκυλίου-δῆμος· τῆς Δωρίδος. Νομ. Φωκίδος. Πρωτ. Θερινὴ Π ε ν τ α γ ο ί, χειμερινὴ Π α λ α ι ο κ ά τ ο υ ν ο. Ἄλλα χ. Ἀγλαβίτα, Ἀλποχώρι, Δρεστενά, Ζωριάνου, Κουπάκι. Κάτ: 4,084.

Κρόμβελ (Ὀ λ ι β ι έ)· περιώνυμος ἄγγλος, πολιτικὸς καὶ στρατηγός, 1599-1658. Ἐξεθρόνισε τὸ 1648 τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Κάρολον τὸν Α', κατέλαβε τὸ 1649 τὴν ἐπαναστατήσασαν Ἰρλανδίαν μετὰ μακρὸν ἀγῶνα καὶ φυβερὰς αἱματοχυσίας, κατέκτησε τὴν Ἰαμαϊκὴν ἐκδιώξας τοὺς ἱσπανοὺς καὶ ἐκυβέρνησε τὴν Ἀγγλίαν μέχρι τοῦ θανάτου του, ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Προστάτου.

Κρομμυὼν ἡ Κρομμύων ἡ Κρομμύων· ἀρχ. π. ὀχυρὰ τῆς Μεγαρίδος, εἶτα δὲ τῆς Κορινθίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κρόνζε· διαπρεπὴς σύγχρονος στρατηγὸς τῆς νοτιαφρικανικῆς δημοκρατίας Ὀράγγης, νικηφόρως ἐπ' ἐσχάτων (1900) καὶ στρατηγικώτατα παλαίσας κατὰ τῶν Ἄγγλων, οὓς πολλαχοῦ κατενίλησεν, ἕως οὗ κυκλωθεὶς ὑπὸ ἀσυγκρίτως ἀνωτέρων τῶν ἰδικῶν του δυνάμεων, ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἄγγλον ἀρχιστράτηγον Ρόβερτς κατόπιν ἡρωικωτάτης καὶ ἐκτάκτως φονικῆς ἀντιστάσεως. Ἀπεστάλη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων εἰς τὴν νῆσον Ἁγίαν Ἑλένην, ὅπου καὶ διαμένει.

Κρόνιον· ἱερὸν τοῦ Κρόνου ἐν Γαδείροις.

Κρόνιον· ὄρος τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν μεθ' ἱεροῦ τοῦ Κρόνου.

Κρόνιος· εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Κρόνιππος· πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκιανῷ, σημαῖνον ἀπομωραντθέντα ἄνθρωπον.

Κρόνος· ὁ πατὴρ τῶν Θεῶν κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν. Ὁ Κρόνος εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ Χρόνου, ἐξ οὗ καὶ ἡ παράστασις αὐτοῦ ὡς «τρώγοντος τὰ τέκνα του», ἐγέννησε δὲ τὸν Δία ὅστις τὸν ἐδίωξε κατόπιν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

Κρόνστατ· πρῶτος πολεμικὸς λιμὴν τῆς Ρωσίας ἐν τῇ Βαλτικῇ, θαλάσσῃ ἔναντι δὲ τοῦ στομίου τοῦ Νέβα. Ἡ πόλις ἐκτίσθη ἐπὶ μικρᾶς καὶ βραχώδους νήσου ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Πέτρου τὸ 1710, περικυκλοῦται δὲ πανταχόθεν ἀπὸ φοβερὰ φρούρια, προμαχῶνας, πύργους καὶ πυροβολεῖα· περιέχει 200 λαμπρὰ ναυτικὰ οἰκοδομήματα. Κάτ: 55,000.

Κροσσαία ἢ **Κρουσίς**· χώρα τῆς ἀρχ. Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου Δ τῆς Χαλκιδικῆς.

Κρόταλος· εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρός της Οἰνομάου.

Κρότος· χ. τοῦ δήμου Π λ α τ ά ν ο υ ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 125.

Κρότων· π. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν ποταμὸν Λίσαρον, ἐν ᾗ ὁ Πυθαγόρας ἵδρυσε τὴν σχολήν του.

Κρότων· ἥρως τις φονευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ἱδρύσας τὴν Κρότωνα.

Κρότωπος· υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, μετοικήσας κατόπιν εἰς Μέγαρα.

Κροῦγερ· διαπρεπὴς σύγχρονος πολιτικὸς τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, πρόεδρος τῆς δημοκρατίας τοῦ Τράνσβααλ (βλ.λ.), τὰ μέγιστα κατὰ διαφόρους περιστάσεις διακριθεὶς ὡς διπλωμάτης καὶ ὡς στρατιώτης, παρασχὼν ὑ'ἐπ' ἐσχάτων πράγματα τοῖς Ἄγγλοις διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ δεξιώτατα διευθυνομένου πολέμου κατὰ τῆς Ἀγγλίας τοῦ μήπω περατωθέντος (1900).

Κρούζενμαρκ δὲ· φιλέλλην ἐκ Καινιξβεργ τῆς Πρωσίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτρᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο ἐθελοντής.

Κρουνοί· πηγὴ τῆς ἀρχ. Ἠλίδος μεθ' ὁμων. κώμης.

Κρουνοί· π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Δ ι ο ν υ σ ό π ο λ ι ς.

Κροῦσις· υἱὸς τοῦ Μύγδωνος, ἀπὸ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ ὁποίου λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ Κρουσίς.

Κρούστας· χ.τοῦ δήμου Κρητσάς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ. 370.

Κρουστομερία· π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ.

Κρύα· π. τῆς Λυκίας, ὁ κάτ. Κρυεύς.

Κρύα Βρύση· χ.τοῦ δήμ. Μελάμπωνι, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, διοίκ. Σφακίων Κρήτης. Κάτοικοι 360.

Κρύα Βρύση· χ. τοῦ δήμ. Πανεθήμου, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 50.

Κρύασσος· π. τῆς Καρίας.

Κρυγιά· χ. τοῦ δήμ. Ρουκάκας, ἐπαρχ. Σιτείας, διοίκ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 250.

Κρυονέρι· ὅρμος μετά τινων ἀποθηκῶν καὶ τελων. σταθμοῦ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Μεσολογγίου οὗ ἀπέχει 3 ὥρ..

Κρυονέρι Κλαϊνοῦ· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Δ. Λακωνικῆς. Κάτ: 280.

Κρυπτὸς Λιμήν· λιμὴν τῆς ἀρχ. Ἐπιδαύρου.

Κρυπτὸς Λιμήν· λιμὴν τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.

Κρύσταλλος· τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ ποταμοῦ Θερμόδοντος.

Κρυτίδας· ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος διέβαινεν ἐκεῖθεν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ὕστερον δὲ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς ἥρως.

Κρωβίαλος· π.ἀρχ.τῆς Παφλαγονίας.

Κρωβύλος· Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας.

Κρωβύλος· ἐπώνυμον τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀγησίππου.

Κρῶμνα· π. τῆς Παφλαγονίας, ἡ μετέπειτα Ἄαστρις ἢ μέρος αὐτῆς.

Κρῶμνος· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ἐκ τοῦ ὁποίου λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ Κρῶμοι.

Κρῶμοι· π. τῆς Ἀρκαδίας.

Κρῶμος· υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Κρῶμοι, ἕτερα δηλ. γραφὴ τοῦ προηγουμένου.

Κρωπειαὶ ἢ **Κρωπία** ἢ **Κρωπιάς**· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν.

Κρωπίας-δῆμος· τῆς Ἀττικῆς πρωτ. Μαρκόπουλο. Ἄλλα χ. Ἀραφῆνα, Βάρη, Βραῶνα, Γιαλοῦ-Τσιφλίκι, Δάγλα, Δράφι, Κορωπί, Λιόπεσι, Πικέρμι, Πόρτο-Ράφτη, Σπάτα, Χαρβάτι, Κάντζια. Κάτ. 9,827.

Κρῶς· ἀρχ. π. τῆς Αἰγύπτου.

Κρῶφι· ὄρος τῆς Ἄνω Αἰγύπτου μεταξὺ Σιήνης καὶ Ἐλεφαντίνης.

Κτέατος· υἱὸς τοῦ Ἄκτορος ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μολιόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι συνεμάχει τῷ Αὐγείᾳ.

Κτενοῦς· ἀρχ. π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου μετὰ λιμένος.

Κτῆμα· χ. τῆς Κύπρου παρὰ τὴν ΝΔ ἀκτὴν καὶ οὐ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχ. Πάφου. Ἐμπόρ. ἀξιόλογον. Κάτ: 1,600.

Κτημενίων-δῆμος· τοῦ νομοῦ Εὐρυτανίας, Πρωτ. Φουρνᾶ Ἄλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

λα χ. Ἁγ. Τριάς, Ἀραχοβίτσα, Βράχα, Δαμιανοί, Ἔλοβα, Κλειστός, Κόχλια. Μονὴ Βράχνας. Κάτ: 5,061.

Κτησίας· Κνίδιος, ἀρχίατρος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος. Συνέγραψε τὰ «Περσικά».

Κτησίβιος· περίφημος μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς ἀκμάσας τὸ 150 π. Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Κτησίβιος· Ἕλλην ἱστορικός, ζῶν περὶ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατοντ. Κατὰ τὸν Λουκιανὸν ἔζησεν ἔτη 124.

Κτησίδημος· Ἕλλην ζωγράφος, διδάσκαλος τοῦ Ἀντιφίλου, ζῶν περὶ τὸ 350 π. Χ.

Κτησικλῆς· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 111 ὀλυμπ. 336 π. Χ.

Κτησικλῆς· ἱστοριογράφος ἕλλην, γράψας «Χρονικά».

Κτησικλῆς· ἕλλην γλύπτης, ζῶν πιθανῶς κατὰ τὴν τρίτην ἢ τὴν τετάρτην π. Χ. ἑκατ.

Κτησίλαος· ἕλλην γλύπτης σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου.

Κτησίλοχος· ἕλλην ζωγράφος καὶ ἴσως ἀδελφὸς τοῦ Ἀπελλοῦ· ἔζη περὶ τὸ 320 π. Χ.

Κτήσιππος· μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Παιανιεύς.

Κτήσιππος· υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.

Κτήσιππος· υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου, διαβόητος ἐπὶ ἀσωτίᾳ.

Κτησιφῶν· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, προτείνας νὰ στεφανώσῃ ὁ δῆμος τὸν Δημοσθένην.

Κτησιφῶν· π. τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τῆς Δ ὄχθης τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ ἔναντι τῆς Σελευκείας, χειμερινὴς ἕδρας τῶν Πάρθων βασιλέων.

Κτήσυλλα· θυγ. τοῦ Ἀλκεδάμαντος ἐξ Ἰουλίδος πρωτευούσης τῆς Κέω, ἔχουσα καὶ ἱερὸν αὐτόθι.

Κτικάδος· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς Τήνου. Κάτ: 459.

Κτιμένη· ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσέως.

Κτιμένη· π. τῶν Δολόπων ἐν τῇ ἀρχ. Θεσσαλίᾳ.

Κυαμόσωρος· ποτ. τῆς ἀρχ. Σικελίας.

Κυάνεαι· δύο νησίδες ἢ σκόπελοι παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, αἱ πρότερον Πλαγκταὶ ἢ Συμπληγάδες.

Κυάνη· Σικελὴ νύμφη ἡ κόρη μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις ὁμώνυμον πηγήν.

Κυάνη· θυγ. τοῦ Λιπήρου καὶ σύζυγος τοῦ Αἰόλου, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Σικελίᾳ.

Κυαξάρης· υἱὸς τοῦ Φραόρτου καὶ ἔγγονος τοῦ Δηιόκου ἐπὶ 40 ἔτη βασιλεύσας τῆς Μηδίας ἀπὸ τοῦ 634 π. Χ.

Κυαξάρης· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους, θεῖος Κύρου τοῦ πρεσβυτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 500-536 πρὸ Χ.

Κυβέλη· καὶ ἰωνικῶς Κυβήλη, ἡ Ρέα εἰς τὴν Φρυγίαν, συγχεομένη μετὰ τῆς Γαίας καὶ τῆς Ἑστίας, ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῆς γονιμότητος καὶ τῆς εὐφορίας, ἀλλ' εἶχεν ἱερεῖς εὐνούχους Γάλλους.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καλουμένους καὶ ἔχοντας κορυφαῖον τὸν Ἀρχέγαλλον.

Κυδέρι· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 75.

Κυβιέ· (Γεώργιος)· διαπρεπὴς γάλλος φυσιολόγος, 1769—1832. Εἶνε ὁ πρῶτος ὅστις ἀνασυνέστησεν ἐν ἐπιστημονικῷ συνειρμῷ τὸν προκαταχλυσμιαῖον κόσμον. Τὰ ἔργα του εἶνε πολύτιμα ὑποδείγματα τῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης.

Κυβιὲ (Φρειδερῖκος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, 1773-1838. Συγγραφεὺς λαμπρῶν φυσιολογικῶν συγγραμμάτων καὶ Λεξικοῦ τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.

Κυδίας· περίφημος ζωγράφος Κύθνιος, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος

Κυδίας· Ἑρμιονεύς, κιθαρῳδὸς καὶ ποιητής, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ τοῦ Μιμνέρμου.

Κυδίας· Ἀθηναῖος, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βρέννου μάχην.

Κύδνος· ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, διὰ τῆς πόλεως Ταρσοῦ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀγχιάλου.

Κύδων· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος, ἱδρυτὴς τῆς ἐπωνύμου του Κυδωνίας.

Κύδων· ὁ παραδοὺς τὸ Βυζάντιον εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Κυδωνία· π. παράλιος πρὸς Β τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Μίνωος. Τὰ νῦν Χανιά.

Κυδωνίας· ἐπαρχ. Διοικ. Χανίων, Κρήτης, ἔχουσα, δημ. 7 Ἀκρωτηρίου (κ. 4000), Κεραμειῶν (κ. 3000), Ἀλικιανοῦ (κ. 3,100), Πύργου Ψηλονέρου (κ. 2,800), Περιβολίων (κ. 6,000), Λάκκων (κ. 3,300), Ἀζιζὲ (Σούδας κ. 600), χωρία 97, καὶ ὁλ. πλη0. 22,800.

Κυδωνιάτης (Ἀναστάσιος)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Θεσσαλονίκης, «γούναρης» τὸ ἐπάγγελμα καὶ πλουσιώτατος. Ἅμα ταῖς πρώταις ἡμέραις τῶν προετοιμασιῶν τῆς ἐξεγέρσεως, συνελήφθη μετὰ τῶν λοιπῶν προὐχόντων ἐπισκόπου Ἰωσὴφ, Χρίστου Μπαλάνου καὶ Χρίστου Μενεξὲ καὶ ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ μουσελίμη Χασὰν Ἀγᾶ. Ἅπαντες δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ ἀγῶνος, ἐπυρπολήθησαν αἱ οἰκίαι των καὶ ἐδημεύθησαν τὰ κτήματά των, τῆς ἐν φυλακῇ ἐπίσης κλεισθείσης συζύγου τοῦ Κυδ. Σοφίας γεννησάσης ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ.

Κυθαρίδα· χ. τοῦ δήμ. Κρουσώνος, Ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 180.

Κύθηρα (κοινῶς Τσιρίγο)· ἡ νοτιωτάτη τῶν 7 νήσων τοῦ Ἰονίου Πελάγους, ἔμπροσθεν τῶν παραλίων τῆς Λακωνίας καὶ μεταξὺ Μαλέα καὶ Κρήτης. Τὰ Κύθηρα περικυκλοῦνται ὑπὸ κρημνωδῶν καὶ ξηρῶν βράχων, καλύπτονται δὲ ἀπὸ βουνὰ βραχώδη, τὴν Ἁγίαν Μόνην (553 μ.), τὸν Ἅγιον Γεώργιον (333 μ.), τὴν Ἁγίαν Ἐλέσαν (550 μ.) καὶ τὸ Μυρμηγκάρη (513 μ.). Ποτάμια μικρὰ ἀλλὰ ἄφθονα, λιμένες δὲ ὀλίγοι καὶ δύο ἀλίπεδα. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

φημίζετο διὰ τὸν περίφημον ναὸν καὶ τὴν λατρείαν τῆς Κυθηρίας Ἀφροδίτης, κατόπιν δὲ ἠκολούθησε καὶ αὐτὴ τὴν τύχην τῶν λοιπῶν Ἰονίων νήσων. Μέχρι τοῦ 1899 ἀπετέλειμετὰ τῶν Ἀντικυθήρων μίαν ἐπαρχίαν τοῦ τότε νομοῦ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, σήμερον δὲ προσηρτήθη εἰς τὸν νομὸν Λακωνικῆς (Μάνης), ἔχει ἔκτ: 277 τετρ. χλμ., περίμετρον 50 μιλ., 2 δήμους Κυθηρίων καὶ Ποταμίων, 53 μεγάλα καὶ μικρὰ χωρία, παράγ- δὲ ἔλαιον, μέλι καὶ διάφορα ὀπωρικά, πρωτ. τὰ Κ ύ θ η ρ α μικρὰ κωμόπολις εἰς τὰ ΝΑΝ τῆς νήσου μὲ ἐπισκοπήν, τηλεγρ., ἕλλην. σχολεῖον, εἰρηνοδικεῖον, βενετικὸν φρούριον, λιμένα δὲ τὸ Καψάλι ἀπέχον 1|2 ὥραν τῆς πρωτευούσης. Κάτ: τῆς νήσου 11,812, ἡ πρωτ: 814, ὁ λιμὴν 214.

Κυθηρίων - δῆμος τῆς νήσου Κυθήρων. νομ. Λακωνίας πρωτ. Κ ύ θ η ρ α. Ἄλλα χ. Ἅγιος Ἠλίας, Ἀλεξανδράδες, Ἀντικύθηρα (νῆσος) Ἀρέοι, Αὐλαίμων, Βιαράδικα, Δρυμωνάρι, Δόκανος, Δρυμῶν, Καλησπεριάνικα, Καλοκαιριναίς, Καρβουνάδες, Κατσουλιάνικα, Κάλαμος καὶ Σπηλιαίς, Καψάλι, Κατοῦνι, Κοντολεοῦ, Κοντολιάνικα, Κεραμωτό, Μανετοχῶρι, Μουραντιάνικα, Στραπόδι, Μυλοπόταμο, Πορτολαμπιάνικα, Πιτσινιάνικα, Ποῦρκο, Σπηλιαίς, Σταθιάνικα, Σκουλιάνικα, Φατσάδικα, Φράτσια καὶ ἡ Μ ο ν ἡ Μυρτιδίων. Κάτ: 6,571.

Κύθνος ἡ **Θερμιά** μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, Ν τῆς Κέας καὶ Δ τῆς Σύρου. Εἶνε νῆσος ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, ὀλίγα παράγουσα προϊόντα, οἶνον, ἔλαιον, μέλι κ.λ. Ἀνήκει εἰς τὴν τέως ἐπαρχίαν Κέας, διαιρεῖται δὲ εἰς δύο δήμους καὶ ἔχει κωμοπόλεις τὴν Κ ύ θ ν ο ν εἰς τὰ ΒΑ μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ λιμένος Ἁγία Εἰρήνη, μὲ Εἰρηνοδ., Ἕλλην. Σχολεῖον μὲ κατ. 1,967 καὶ τὴν Δρυοπίδα εἰς τὴν Δ παραλίαν μὲ 2,386 κατ. Εἰς ἀπόστασιν δὲ δύο ὡρῶν Β τῆς πόλεως ὑπάρχουν πηγαὶ θερμαὶ μὲ καλλίστους λουτρῶνας, ἔνθα τὸ θέρος μεταβαίνουν πολλοὶ πρὸς θεραπείαν. Κάτ: τῆς νήσου 4,353. Ἔκτ: 76 τετρ. χλμ.

Κύθνου-δ ῆ μ ο ς τῆς τέως ἐπαρχ. Κέας. Νομοῦ Κυκλάδων. Πρωτ. Κ ύ θ ν ο ς ἡ καὶ μόνη π. τοῦ δήμου. Κάτ: 1,967.

Κυκλάδες 19 κύριαι νῆσοι τῆς Ἑλλάδος καὶ πολυάριθμοι μικρόνησοι κατακεκαλυμμέναι ὑπὸ πετρωδῶν βουνῶν, εὑρισκόμεναι δὲ μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Μικρᾶς Ἀσίας. Αἱ Κ υ κ λ ά δ ε ς (ἢ Δωδεκάνησα) ὠνομάσθησαν οὕτω διότι σχηματίζουν κ ύ κ λ ο ν περὶ τῆς ἱερᾶς νήσου Δήλου. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦσαν πλούσιαι καὶ εὐφορώταται εἰς προϊόντα· ἐπὶ Ρωμαίων ἐξέπεσαν χρησιμεύσασαι πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ὡς τόπος ἐξορίας. Ἔπειτα ἀπετέλεσαν μέρος τῆς Βυζαντιακῆς αὐτοκρατορίας. Ἐπὶ σταυροφόρων μετεβλήθησαν εἰς πολλὰς Κομητείας καὶ Βαρωνείας καὶ ἐπὶ Βενετῶν ὠχυρώθησαν χρησιμεύσασαι ὡς ἐμπορικοί, στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ σταθμοί. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης, τῆς Φραγκικῆς κατοχῆς, ἔμειναν οἱ καὶ σήμερον ἐν αὐτῇ ζῶντες ὀλίγοι καθολικοί.—Σήμερον αἱ Κ υ κ λ ά δ ε ς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀποτελοῦσιν ἕνα Νομὸν καὶ ἔχουν ἔκτ: 2,315 τετρ. χλμ. περίπου, διαιροῦνται δὲ εἰς 39 δήμους καὶ περιέχουν 1 πόλιν, 18 κωμοπόλεις, 210 μεγάλα καὶ μικρὰ χωρία καὶ 29 μοναστήρια. Πρωτ. Ἑρμούπολις ἐπὶ τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 134,747.

Κύκλων· Ἀργεῖος τις σύγχρονος τοῦ Ἀγησιάλου, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἵνα διεγείρῃ πόλεμον ἐν Ἑλλάδι.

Κύκλωπες· γίγαντες, τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντες ἕνα μόνον μέγαν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ζῶντες δὲ νομαδικῶς ἄνευ νόμων καὶ γεωργίας ἐπὶ τῆς Σικελικῆς παραλίας. Διάφοροι τούτων εἶναι οἱ Κύκλωπες, οἱ κτίσαντες τὰς ἐν Ἄργει Μυκήνας καὶ τὰ ἐν Τίρυνθι Κυκλώπεια τείχη.

Κύκλωψ· κατ' ἐξοχὴν ὁ Πολύφημος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, ὃν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσε.

Κυλαράβης· υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχ. βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐπώνυμον γυμνάσιον.

Κυλλήνη· παράλ. χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Χελωνάτα μὲ θερμὰς πηγὰς ἰαματικάς, κάλλιστα καταστήματα, ὑποτελωνεῖον. Κάτ. 523.

Κυλλήνη· ἡ κοινῶς Χήρεια ἢ Ζήρεια, ὄρος ὑψηλὸν καὶ δασῶδες τῆς Δ Κορινθίας, μεταξὺ τῶν λιμνῶν Φενεοῦ καὶ Στυμφαλίας. Ὕψ: 2,574μ.

Κύλων· Ἀθηναῖος εὐπατρίδης, γαμβρὸς τοῦ τυράννου τῶν Μεγάρων Θεαγένους, ὀλυμπιονίκης κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 35 ὀλυμπ. (640 π.Χ.). Θελήσας νὰ τυραννήσῃ καὶ ἐπὶ τούτῳ κυριεύσας τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ τῶν συνωμοτῶν αὐτοῦ· ἀλλὰ πολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους, μόλις ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, οἱ δὲ συνέταιροι αὐτοῦ ἅπαντες ἐφονεύθησαν, καίτοι καταφυγόντες εἰς τοὺς βωμούς. Ἡ ἐσχάτη αὕτη ἀσέβεια ἐπέφερεν ἀρὰν κατὰ τῆς πόλεως, τὸ κληθὲν Κυλώνειον ἄγος, καὶ προσεκλήθη ἐκ Κρήτης ὁ Ἐπιμενίδης ἵνα ἐξαγνίσῃ τὴν πόλιν.

Κυμαίων-ὁ ῆ μος· τῆς τέως ἐπαρχ. Καρυστίας, νήσου Εὐβοίας. Πρωτ. Κύμη. Ἄλλα χ. Ἐνορία, Κληματάρι, Ὀξύλιθος, Παράλιον-Κύμης Πλατάνα, Ποταμιά. Μοναί: Σωτῆρος, καὶ Κοιμήσεως - Θεοτόκου ἢ Μάντζαρη. Κάτ: 7,615.

Κύμη ἢ **Κύμαι**· ἀρχ. π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας, ἀρχαιότατον κέντρον ἐμπορίου ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Νεαπόλεως, ἥτις ἦν ἀποικία της ὡς καὶ ἡ Ζάγκλη· Εἶχε λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ περιφήμου χρηστηρίου. Κατεστράφη δὲ τὸ 1203 ἐντελῶς.

Κύμη· κωμόπολις τῆς νήσου Εὐβοίας, πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχίας Καρυστίας εἰς τὰ Α παράλια, 18 1)2 ὥρ. ΒΑ τῆς Χαλκίδος, μὲ ἑλλην. σχολεῖον, εἰρηνοδ., ταμεῖον, λαμπρὰς ἀμπελοφυτίας, καλὸν λιμένα, ὡρυχεῖα λιθανθράκων, λιγνιτῶν, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον. Κάτ: 4,840. Ἐν τῷ λιμένι καὶ εἰς τὸ Παράλιον-Κύμης· διαμένουν 305.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κυμουριώτου· χ. τοῦ δήμ. Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ. 65.

Κυναίγειρος· ἀδελφὸς τοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.

Κύναιθος· ἀρχ. ραψῳδὸς Χῖος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου.

Κυνάριτος· υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἱδρυτὴς τῆς Μυοῦντος.

Κυνέας· Θεσσαλός, ὑπουργὸς καὶ εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν Πύρρου.

Κυνηγοῦ· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Πύλου. Κάτ: 721.

Κυνηγοῦ· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 177.

Κυνίδαρος· χ. τοῦ δήμου Τραγαίας τῆς Νάξου. Κάτ: 563.

Κύνθος· τραχὺ ὄρος τῆς Δήλου· ἐφ' οὗ ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Κυνίσκα· θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου, πρώτη νικήσασα γυνὴ εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Κυνοπιάστες· χ. τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας· μετὰ τῶν συνοικιῶν Ἀπροντίους, Βεντί, Καμονὰ καὶ Λοτσι. Κάτ: 1178.

Κυνόσαργες· γυμνάσιον τῶν νόθων ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἡρακλέους, νῦν μονῇ Ἀσωμάτων.

Κυνὸς σῆμα· ἀκρωτ. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου παρὰ τὴν Ἄβυδον, ἔνθα, εἰς κύνα μεταμορφωθεῖσα ἡ Ἑκάβη ἐτάφη.

Κυπαρίσσι· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμ. Ζάρακος τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος, 4 ὥρας ἀπὸ τῆς θερινῆς πρωτ. Κρεμαστῆς καὶ 8 ἀπὸ Μολάους, τελωνοφυλακεῖον. Κάτ: 724.

Κυπαρίσσι· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 120.

Κυπαρίσσι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 100.

Κυπαρίσσι· χ. τοῦ δήμου Μεσσαπίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 20.

Κυπαρίσσι· χ. τοῦ δήμου Ἀταλάντης, ἧς ἀπέχει 1 1)2 ὥρ. Κάτ: 80.

Κυπαρίσσια· χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος, 1 ὥρ. ἀπὸ Καρυταινας. Κάτ: 318.

Κυπαρισσία· π. τῆς Μεσσηνίας, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Τριφυλίας. Εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ μικροῦ λόφου εἰς ἀπόστασιν 20 λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν παραλίαν ὅπου σχηματίζεται ἤδη νέος ὡραῖος συνοικισμὸς καὶ εὑρίσκεται τὸ Τελωνεῖον καὶ αἱ ἄλλαι ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Ἔχει θέσιν λαμπράν, κατάφυτα περίχωρα, ἐξ ἀμπελώνων καὶ σταφίδων, ἐφορείαν, ταμεῖον, πρωτοδικεῖον, ἐπισκοπήν, ἑλλην. σχολεῖον, ἀξιόλογον ἐμπόριον κλπ. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἡ Κυπαρισσία εἶχεν ὄνομασθῆ Ἀρκαδία, ὄνομα τὸ ὁποῖον διατηρεῖ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Εἰς τὰ περὶξ αὐτῆς σώζονται μερικὰ ἐρείπια τοῦ βενετικοῦ φρουρίου καὶ τῆς παλαιᾶς πόλεως. Κάτ: 6,118. Εἰς τὸν παράλιον οἰκισμὸν διαμένουν 497.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κυπαρισσιακὸς Κ ό λ π ο ς· σχηματίζεται ἀπὸ τὸ Ἰόνιον πέλαγος εἰς τὰ Δ παράλια τῆς Μεσσηνίας καὶ εἶνε πολὺ ἀνοικτὸς ὥστε σχεδὸν δὲν φαίνεται ὡς κόλπος.

Κυπαρισσίας-δ ή μ ο ς· τοῦ Νομοῦ Τριφυλίας. Πρωτ. Κ υ π α ρ ι σ σ ί α. Ἄλλα χ. Ἀλημάκι, Ἀρμενοί, Βρύσαις, Καρβοῦνι, Μαλενίτη, Μουργιατάδα, Μπλεμενιάνου, Μυρσου, Παράλιον-Κυπαρισσίας, Πυδογορά, Ῥάχαις, Ροντάκι, Στασιό, Στηλιγά, Φαρακλάδα. Κάτ: 10,256.

Κυπριανάδες· χ. τοῦ δήμου Ἀκρολοφιτῶν τῆς Κερκύρας· Κάτ: 245.

Κυπριανός· ἡγούμενος τῆς ἐν Πλείᾳ μονῆς τοῦ «Φραγκοπηδήματος», μεγάλως ἐργασθεὶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ὡς γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν πολεμιστῶν τῶν πέριξ τῆς Μονῆς χωρίων, πολλαχοῦ δὲ καὶ αὐτοπροσώπως λαβὼν μέρος εἰς τὰς μάχας.

Κυπρίνα· θέσις 1)2 ὥρ. ἐξω τῆς Ἀνδρου.

Κυπρόθεμις· τοπάρχης τῆς Ῥόδου, ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ σατράπου Τιγράνου.

Κύπρος· μεγάλη νῆσος τῆς Μεσογείου ἔναντι τῶν παραλίων τῆς Συρίας. Ἔκτ: 9,603 τετρ. χλμ. Μία σειρὰ ὀρέων διερχομένη ἀπ' Α πρὸς Δ (ὁ ἀρχαῖος Ὄλυμπος) καλύπτει τὸ ἥμισυ αὐτῆς. Ὑψηλότερα κορυφὴ ὁ Σταυρὸς (2,150 μ.). Παράγει ἄφθονα ἀρωματικά, βάμβακα, οἴνους, καπνά, ὀπωρικὰ κλπ. Τὸ ἔδαφος αὐτῆς περιέχει πολλαχοῦ χρυσόν, ἄργυρον, χαλκόν, πολυτίμους λίθους κλπ. πρωτ. Λ ε υ κ ω σ ί α ἢ Νικοσία. Ἐμπορικὰ κέντρα: Λάρναξ καὶ Λιμασόλα (ἡ ἀρχαία Ἀμαθοῦς)· ἄλλοτε ἦτο περίφημος ὁ λιμὴν τῆς Φαμαγούστας, ἤδη κατεστραμμένος.— Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀπῴκησαν ἐδῶ οἱ Φοίνικες ὑπὸ τῶν ὁποίων εἰσήχθη καὶ ἡ λατρεία τῆς Ἀφροδίτης (Ἀστάρτης) μὲ τοὺς περιφήμους ναούς της εἰς τὰς Κυπριακὰς πόλεις· μετ' αὐτοὺς ἦλθον οἱ Ἕλληνες. Τὸ 525 π. Χ τὴν κατέλαβον οἱ Πέρσαι, κατόπιν δὲ ὁ Πτολεμαῖος καὶ οἱ Ρωμαῖοι. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχε πόλεις μεγάλας καὶ πλουσιωτάτας τὴν Σαλαμῖνα, τὸ Κίτιον, τὴν Πάφον, τὴν Ἀμαθοῦντα, τοὺς Σόλους. Ἐπὶ Σταυροφόρων ἀφηρέθη ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ ἔγινε Βασίλειον τὸ 1192, ἐπωλήθη δὲ τὸ 1487 εἰς τὴν Βενετίαν, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ὁποίας ἔκαμε θαυμασίας προόδους. Τὸ 1570-71 τὴν κατέλαβον καὶ τὴν ἠρήμωσαν οἱ Τοῦρκοι καταστρέψαντες τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ παρελθόντος μεγαλείου της, ὑπέστη δὲ τὰ πάνδεινα μέχρι τοῦ 1878 ὅτε τὴν ἔλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν των οἱ Ἄγγλοι, οἱ σημερινοὶ αὐτῆς κύριοι. Κάτ: 175,000 ὧν 120,000 Ἕλληνες.

Κυρὰ τοῦ Χριστικοῦ· χ. τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 83.

Κυρὰ Παναγιᾶς - Μ ο ν ή· τῆς νήσου Ἀλόννησος (Βορ. Σποράδες), μετὰ τῶν πέριξ ἀγροικιῶν. Κάτ: 16.

Κύρβα· ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἱεραπύτνης. Ὄρα Ἱ ε ρ ά π υ τ ν α.

Κυργιάννα· χ. τοῦ δήμ. Ἀμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

νάτου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 270.

Κύρ-Γιάννης Ἅγιος· χ. τοῦ δήμ. Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ. 170.

Κυριακὴ-Ἁγία· θέσις παρὰ τὰς Λευκας τῆς νήσου Νάξου.

Κυριακὴ - Ἁγία· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνίας. Κάτ. 28.

Κυριακὴ-Ἁγία· μετόχι τῆς μονῆς Ἁγ-Γέωργίου ἢ «Γρεβενοσελιοῦ» ἐν τῷ δήμῳ Κοθωνίων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βετσίστας, Μοναχοὶ 5.

Κυριακὴ-Ἁγία· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων, ὧν ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 215.

Κυριακὴ - Ἁγία· ὅρμος μετὰ ὑποτελωνείου παρὰ τὰ Φιλιατρὰ τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 13.

Κυριάκι· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Διστομίων τῆς Βοιωτίας. 3 1)2 ὥρ. ἀπό τε Διστόμου καὶ ἀπὸ Λεβαδείας. Κάτ: 1,109.

Κυριακόπουλος (Γεώργιος) μέλος τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρίας» καὶ σαράφης τοῦ σατράπου τῆς Πελοποννήσου Χουρσίτ - Πασσᾶ, ἐξ Ἀρκαδίας, τὰ μέγιστα χρησιμεύσας ὡς κατάσκοπος καὶ ὁδηγὸς τῶν μεμυημένων εἰς τὰ τῆς ἑταιρείας· φωραθεὶς ὅμως ἐθανατώθη διαταγῇ τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ σατράπου καὶ τὸ σῶμά του συρθὲν διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἐρρίφθη κατόπιν ἐντὸς φρέατος.

Κυριακός (Πανάγος)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως, εἷς ἐκ τῶν προκρίτων τῶν Καλαμῶν, εὑρεθεὶς ἐν Τριπολιτσᾷ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως ταύτης καὶ συμφυλακισθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν προὐχόντων.

Κυριακοσέλλια· χ. τοῦ δήμ. Φρέ ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων, Κρήτης Κάτ. 65.

Κυριακοῦ (Ἰωάννης, Ἀθανάσιος καὶ Κωνσταντῖνος)· οἰκογένειά ἐπαναστατῶν τοῦ 1821 ἐκ Καλαμῶν, φιλοτιμότατα ὑπηρετήσαντες τὸν ἀγῶνα στρατιωτικῶς, καί τοι εἰς πολλὰς εὑρέθησαν δυσχερείας κατὰ τῶν ἀντιπάλων των Μανιατῶν.

Κύριλλος Ζ' ἐγεννήθη τὸ 1572 ἐν Χανίοις ἢ Χάνδακι τῆς Κρήτης καὶ κατήγετο ἐξ Ἠπείρου, ὠνομάζετο δὲ κατ'ἀρχὰς Κωνσταντῖνος Λούκαρις. Τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα ἤκουσεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ· βραδύτερον δὲ πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του περιῆλθε πλείστας τῆς Εὐρώπης πόλεις ὁπόθεν ἐπανελθὼν ἐχειροτονήθη μοναχὸς παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου ὃν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἀναδειχθέντα ὡς ἀρχιμανδρίτης ἠκολούθησεν ἐκεῖσε. Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἐν Λιθουανίᾳ συγκροτηθείσης τὸ 1595 συνόδου ὅπου ἀπεστάλη ὡς ἔξαρχος Ἀλεξανδρείας, συνώδευσε τὸν Πατριάρχην εἰς Βίλναν ὅπου ἠξιώθη ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Ἀκαδημείας τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀρέκτωρος». Ἀποθανόντος ἀκολούθως τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας προὐχειρίσθη οὗτος εἰς τὸν θρόνον τὸ 1602 τὸ δὲ 1604 ἐξελέγη τοποτηρητὴς τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὁ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πότε, ἀναδειχθέντος Τιμοθέου τοῦ Α' Πατριάρχου, ἐπανέκαμψεν εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ θρόνον του. Τὸ 1621 ὁ Λούκαρις ἐξελέγη Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁτὲ μὲν ἐξοριζόμενος καὶ ὁτὲ ἐπανακαλούμενος μέχρι τοῦ 1638. Πατριαρχεύσας οὕτω πεντάκις καὶ τελευταῖον δεινότερον συκοφαντηθεὶς παρελήφθη εἰς πλοιάριον ὑπὸ τῶν Τούρκων σκοπούντων ὅπως νὰ τὸν ἐξορίσωσιν, ἀλλ' ἀπαγχονισάντων αὐτόν. Ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ἐξεβράσθη παρὰ τὸ Διδυμότειχον ὁπόθεν παρελήφθη καὶ ἐτάφη. Ἦτο κάτοχος μεγάλης παιδείας καὶ πιστὸν τέκνον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διὸ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὴν μῆνιν τοῦ τυράννου· ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας αὐτοῦ μετηνέχθη εἰς τὴν καθωμιλημένην ἡ Νέα Γραφὴ κατ' ἔγκρισίν του, ὅπερ εἶνε ἓν τῶν τελειοτέρων ἔργων, πρῶτος δ' αὐτὸς συνέστησεν ἐν Κωνσταντινουπόλει μέγα Ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον σπουδαίως συντελέσαν εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

Κύριλλος· ἀρχιερεὺς τῆς Κορίνθου κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἐκ Βυτίνης τῆς Γορτυνίας, φυλακισθεὶς ἐν Τριπολεῖ κατὰ τὴν πολιορκίαν, στενῶς συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ μέλος εἶτα γενόμενος τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας.

Κύριλλος· ἀρχιερεὺς Λαρίσης καταγόμενος ἐκ Δημητσάνης, διορισθεὶς δὲ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἐπίσκοπος Ἠλείας. Παρακολουθήσας πολλαχοῦ τὸν στρατὸν τοῦ Κολοκοτρώνη, κινδυνεύσας δὲ καὶ καταδιωχθεὶς κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἰμπραήμ. Ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας ἐγένετο ἐπίσκοπος Ἀργολίδος ἀπέθανε δὲ ἐν Ἀθήναις μέλος ὢν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Κύριλλος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμ. Πλατάνου, Ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 100.

Κυρήνη· π. πρωτ. τῆς ἀρχ. Κυρηναϊκῆς χώρας ἱδρυθεῖσα τὸ 631 π.Χ. ὑπὸ Θηραίων, ἀρχηγοῦντος τοῦ Βάττου.

Κύρις· π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· πατρὶς τοῦ Νουμᾶ.

Κυρμονδή· χ. δήμ. Λαμπελουζου, ἐπαρχ. Καινουργίου. Διοικ. Ἡρακλείου. Κρήτης. Κάτ: 50.

Κῦρος ὁ πρότερος, ἢ παλαιὸς, υἱὸς τοῦ Καμβύσου καὶ τῆς Μανδάνης θυγατρὸς τοῦ Ἀστυάγους, 600—529 π. Χ., ἱδρυτὴς τοῦ Βασιλείου τῶν Περσῶν, βασιλεύσας ἐπὶ 29 ἔτη καὶ πεσὼν ἐν τῇ κατὰ τῶν Μασσαγετῶν ἐκστρατείᾳ τὸ 530 π. Χ.

Κῦρος ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρισάτιδος πολεμήσας πρὸς τὸν ἀδελφόν του Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα καὶ πεσὼν ἐν τῇ περὶ τὰ Κούναξα μάχῃ τὸ 400 π. Χ.

Κυρσίλος· Ἀθηναῖος λιθοβοληθείς, διότι ἐπρότεινεν ὑποταγὴν εἰς τὸν Ξέρξην.

Κυρσίλος Φαρσάλιος ἱστορικὸς καὶ συνοδοιπόρος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κυρτωμάδος· χ. τοῦ δήμ. Ἀλικιανοῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ. 130.

Κύτα· π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Φάσιδος, ἔνθα ἐγεννήθη ἡ Μήδεια.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κύταιον (ἐκ τοῦ κύτος= κοίλον) π. ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῆς Β παραλ· ὁ Σπράττ τοποθετεῖ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κάτωθεν τοῦ χωρίου Ρωγδιᾶς Μαλεβιζίου Π α λ α ι ο κ ά σ τ ρ ο υ.

Κυτριές· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 28.

Κύττα ἢ μᾶλλον Κ ί τ τ α· πρωτ. τοῦ Λακωνικοῦ δήμου Μέσης. 5 ὥρας Ν τῆς Ἀρεοπόλεως, ἐπὶ τῆς χερσονησίδος τοῦ ἀκρωτ. Θυρίδες, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 565.

Κύχνερ· φιλέλλην ἐκ Μέμμιγγεν τῆς Βυρτεμβέργης· ἀπέθανεν ἐν Τριπολιτσᾷ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1822. Περὶ αὐτοῦ οὐδὲν εἶνε γνωστόν, ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην τοῦ Πέτα.

Κυχρεύς· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος. ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς ὁμων. νήσου, ὅστις διὰ τὴν ὠμότητά του ἐπωνομάσθη Ὄφις.

Κυψέλη· ἐξοχικὸς συνοικισμός, 1)4 ὥρ. ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ: 666.

Κυψελίδαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, οἵτινες ἐπὶ πολὺν χρόνον εἶχον τὴν ἐν Κορίνθῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν.

Κύψελος· υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος καὶ πατὴρ τοῦ Περιάνδρου, τύραννος τῆς Κορίνθου ἀπὸ τοῦ 658 π. Χ.

Κωδάν· κοινότης τοῦ γαλ. νομοῦ Νορδιχάν. Ναυπηγεῖα. Κάτ: 7,670.

Κωδεμπέκ· πρωτ. δήμου καὶ λιμὴν ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κάτω-Σηκουάνας. Μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ ΙΕ' αἰῶνας, μουσεῖον. Κάτ: 2,336.

Κωδεράν· βιομηχ. κέντρον τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης, ἐγγὺς τοῦ Βορδὼ οὗ εἶνε προάστειον. Μέγα ἐμπόρ. οἴνων. Κάτ: 8,670.

Κωδρύ· βιομηχ. κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ, 5 χλμ. Β τοῦ Κλαρύ. Κάτ: 8,045.

Κώκαλος· βασιλεὺς τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμίκου, ὑποδεχθεὶς τὸν Δαίδαλον καὶ φονεύσας τὸν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ πλεύσαντα εἰς Σικελίαν Μίνωα.

Κωλαινκούρ (Α ὔ γ. Λ ο υ δ ο β. μ α ρ χ ή σ ι ο ς)· δοὺξ τῆς Βαλεντίας, 1773 - 1827, διακριθεὶς κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Γαλ. Ἐπαναστάσεως καὶ εἶτα ὡς διπλωμάτης, ἐν Ρωσίᾳ κυρίως.

Κωλαινκούρ (Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς-Ἰ ω ά ν ν η ς-Γ α β ρ ι ὴ λ δέ)· ἀδελφ. τοῦ προηγ., στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, 1777—1812, φονευθεὶς ἐν Βοροδίνῳ.

Κώλν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὸτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 2,403.

Κώμαις· χ. τοῦ δήμ. Ἁ γ ί ω ν Π α ρ α σ κ ε υ ῶ ν, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης Κ. 110

Κωμανοὶ ἢ **Κουμανοί**· χ. 1)2 ὥραν ἔξω τῆς Ἄνδρου. Κάτ. 198.

Κωμαρτὲν (Λ ε φ έ β ρ δέ)· οἶκος γαλλων μεγιστάνων, ὧν περιφανέστατοι: Λ ο υ δ ο β., 1552—1623, διακριθεὶς ὡς διπλωμάτης. Λουδοβ. Φραγκίσκος, 1624—1687 ἔγγονος τοῦ προηγουμένου. Λ ο υ δ ο β· Ο ὐ ρ β α ν ό ς, υἱὸς τοῦ προηγ. 1653—1720. ὁ ἀδελφὸς Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς καὶ ὁ μαρκήσιος τοῦ Σαϊντ-Ἄνζ Ἀντ ώ ν-Λ ο υ δ ο β. 1778—1784.

Κώμη· πρωτ. τοῦ δήμου Περαίας τῆς νήσου Τήνου, 2 1)4 ὥρας ἀπὸ Τήνου. Κάτ: 495.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κώμη· χ. τοῦ δήμου Νάσων τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 353.

Κώμη· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. 1 ὥραν ἀπὸ Μανωλάδας. Κάτ: 170.

Κώμη· ἐγκαταλελειμμένος οἰκισμὸς τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν.

Κωμιακή πρωτ. τοῦ δήμου Κορωνίδος τῆς Νάξου, ἧς ἀπέχει 4 ὥρ. παρ' αὐτὴν κεῖνται τὰ πλούσια ὀρυχεῖα σμυρίδος. Κάτ: 1,391.

Κωμίας· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ά. ἔτος τῆς 55 ὀλυμ.-360 π. Χ.

Κωμόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδούς. Κάτ: 1061.

Κωνωπίνα ἢ Κουνουπίνα· χ. τοῦ δήμου Ἐχίνου τῆς Ἀκαρνανίας 1 1)2 ὥραν ἀπὸ Κατούνας. Κατ. 422.

Κωνστάν (Β ε ν ι α μ ή ν)· γάλλος φιλελεύθερος πολιτικὸς ἐπὶ τῆς Πολιορθώσεως, διακριθεὶς ὡς ῥήτωρ καὶ δημοσιογράφος. 1767—1830. Κατέλιπε τὸ περίφημον μυθιστόρημα «Ἀδόλφος».

Κωνσταντέν (Ρ ο β έ ρ τ ο ς)· γάλλος, ἑλληνιστὴς 1502—1604, συγγραφεὺς «Ἑλληνολατινικοῦ λεξικοῦ».

Κωνστάντζα ἢ Κιονστεντζέ· ἡ Κ ω ν σ τ α ν τ ί α ἢ Κωνσταντιάνα ἡ Ποντικὴ τῶν Ρωμαίων, ἄριστος λιμὴν καὶ πρωτ. ἐπαρχ. τῆς Ρωμουνικῆς Δοβρουτζᾶς περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως Τόμοι ὅπου ἐξωρίσθη ὁ Ὀβίδιος. Ὁ λιμὴν κατεσκευάσθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1859. Ἀκμαιοεμπόριον. Κάτ: 6,000 ὧν πολλοὶ Ἕλληνες. Ἡ ἐπαρχία Κάτ: 85,000.

Κωνστάντης· ὁ γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Κ α π ε τ ά ν-Κ ω ν σ τ α ν τ ῆ ς, κατήγετο ἐξ Ἀνδραβίδας τῆς Ἠλείας καὶ ἀνεδείχθη εἷς τῶν ἀρίστων πολεμιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, ἰδίως δὲ ὑπὸ τὸν Κ. Πετμεζᾶν ἐν τῇ μάχῃ τῆς 9 Μαρτίου 1822 ἐξωθεν τῶν πολιορκουμένων Πατρῶν. Ἐπολέμησε καὶ κατὰ τῶν Τούρκων τοῦ Ἀκέλα καὶ κατόπιν ἐν Μεσολογγίῳ.

Κωνσταντία· βασίλισσα τῆς Σικελίας ἀπὸ 1283-1287, ἐν ὀνόματι τῶν υἱῶν της Ζαΰμ καὶ Φρειδερίκου.

Κωνσταντία· βασίλισσα τῶν δύο Σικελιῶν, τὸ 1194, ἀποθανοῦσα μετὰ 4 ἔτη.

Κωνσταντία· βασίλισσα τῆς Γαλλίας, δευτέρα σύζυγος τοῦ βασιλέως Ροβέρτου, θανοῦσα τὸ 1032.

Κωνσταντία· π. τῆς ἀγγλικῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου (Νοτ Ἀφρικῆ). Εἶνε γνωστὴ ἐκ τῶν φερωνύμων ἀρίστης ποιότητος οἴνων της.

Κωνσταντία· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ μεγάλου δουκάτου Βάδεν ἐπὶ τῆς ἑλβετικῆς ὄχθης τῆς ὁμων. λίμνης. Ἐπισκοπή, ἀρχαῖαι μοναί, ὡραία μητρόπολις, ἀκμαία βιομηχανία. Κάτ: 18,000.

Κωνσταντίας-ε π α ρ χ ί α· μία τῶν 4 τοῦ μεγάλου δουκάτου Βάδεν. Ἔκτ. 4,169 τετρ.χλμ. Κάτ: 300,000 ὧν 260,000 καθολικοί. Πρωτ. Κωνσταντία.

Κωνσταντίας-λ ί μ ν η· μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας, ἡ γερμανιστὶ Βόδεν, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ῥήνου. Ὑφίσταται παλίρροιαν ἀγνώστου αἰτίας. Ἔκτ: 536 τετρ. χλμ.

Κωνσταντῖνοι ἢ μᾶλλον **Κωνσταντίνους** (ς τούς)· χ. τοῦ δήμ.

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

'Ανδανίας τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Δημποβολίτσι. Κάτ: 1030.

Κωνσταντινόπουλος ('Αναγνώστης)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Μικρομάνης, φυλακισθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν προκρίτων ἐν Τριπόλει κατὰ τὴν πολιορκίαν.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ('Αγιος)· μετέφερε τὴν ἕδραν τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καταστὰς αὐτὸς ἱδρυτὴς τοῦ Βυζαντιακοῦ Ἑλλην. Κράτους. 'Επέτρεψε τὸ 313 τὴν δημοσίαν λατρείαν τῆς ριστιανικῆς θρησκείας ἔγινε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος χριστιανός. 'Η 'Εκκλησία τὸν ἀνεκήρυξεν ἅγιον. 'Ο Κωνστ. ἀνηγορεύθη αὐτοκρ. τὸ 306 ὑπὸ τῶν λεγεώνων τῆς Γαλατίας καὶ Μεγ-Βρεταννίας, ἐνίκησε δὲ τοὺς ἀντιζήλους του Μαξέντιον καὶ Λικίνιον καὶ ἀπώθησε τοὺς Φράγκους. 'Απέθ. δὲ τὸ 337. Λέγεται ὅτι διέταξε καὶ ἐδολοφονήθη ὁ υἱός του Κρίσπος (βλ. λ.) δολοπλοκίᾳ τῆς συζύγου του. 'Εορτὴ τὴν 21 Μαΐου.

Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος (Δραγάτσης)· 1448-1453, ὁ τελευταῖος Ἕλλην αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου. 'Απέθανε μαχόμενος κατὰ τῶν Τούρκων, ὅταν οὗτοι εκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Κωνστάντιος ὁ Β'· δεύτερος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ τρίτον τῆς ἐπικρατείας, τοῦ ὑπολοίπου δοθέντος εἰς τοὺς ἀδελφούς του Κωνσταντῖνον Β' καὶ Κώνσταντα.

Κωνσταντῖνος Β' ὁ νέος· υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του τὸ 337 καὶ λαβὼν μερίδιον τὴν Γαλατίαν, 'Ισπανίαν καὶ Μεγάλην Βρεταννίαν. 'Εφονεύθη ἔν τινι μάχῃ τὸ 340.

Κωνσταντῖνος Γ'· ὁρα 'Ηράκλεωνᾶς.

Κωνσταντῖνος Δ' ὁ Πωγωνᾶτος· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 668-685 καταδικάσας τοὺς μονοθεϊστὰς καὶ γενόμενος μισητὸς ἔνεκα τῆς δολοφονίας τῶν δύο του ἀδελφῶν.

Κωνσταντῖνος Ε', ὁ Κοπρώνυμος· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 741—775. 'Οπαδὸς τῶν Εἰκονοκλαστῶν, διώκτης τῶν Καθολικῶν, ἀποθανὼν ἔν τινι ἐκστρατείᾳ κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Κωνσταντῖνος ΣΤ'· υἱὸς Λέοντος Δ' καὶ Εἰρήνης, βασιλεύσας ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τῆς μητρός του, ἥτις ἐτύφλωσεν αὐτὸν ἵνα σφετερισθῇ τὴν ἀρχήν. 'Απέθανε τὸ 797.

Κωνσταντῖνος Ζ' ὁ Πορφυρογέννητος· 901—959, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, υἱὸς Λέοντος τοῦ Φιλοσόφου καὶ τῆς Ζωῆς. Δηλητηριασθείς, ὡς πιστεύεται, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Ρωμανοῦ. Ὑπῆρξε δόκιμος συγγραφεὺς πολιτικῶν ἰδίως καὶ φιλοσοφικῶν ἔργων.

Κωνσταντῖνος Η', υἱὸς Ρωμανοῦ τοῦ Α', συμβασιλεύσας μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν του ἀπὸ 919—945, φονευθεὶς δὲ τὸ 946.

Κωνσταντῖνος Θ'. Διάδοχος 'Ιωάννου τοῦ Τσιμισκῆ τὸ 976, συμβασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βασιλείου Β', θανάντος τὸ 1025. 'Απέθανε τὸ 1028.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κωνσταντῖνος Γ', ὁ Μονομάχος· γενόμενος αὐτοκράτωρ τὸ 1042 διὰ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Ζωῆς, χήρας Ρωμανοῦ τοῦ Γ', ἀποτυχὼν ἔν τε τῇ διοικήσει καὶ εἰς τοὺς πολέμους. Ἀπέθανε τὸ 1054.

Κωνσταντῖνος ΙΑ', ὁ Δούκας· διάδοχος τοῦ θετοῦ του πατρὸς Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ τὸ 1059, ἀποθανὼν τὸ 1067· ἠττήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, τῶν Οὔγγρων καὶ τῶν Νορμανδῶν.

Κωνσταντῖνος ΙΒ', υἱὸς τοῦ Δούκα· αὐτοκράτωρ τὸ 1067, βασιλεύσας ἐπὶ 6 μόνον μῆνας.

Κωνσταντῖνος· ἁπλοῦς στρατιώτης τῶν ἐν Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ Λεγεώνων, ἀναγορευθεὶς ὑπ' αὐτῶν αὐτοκράτωρ τὸ 407 καὶ στήσας τὸν θρόνον του ἐν Ἀρλαΐς, ἀλλ' ἡττηθεὶς τὸ 411 ὑπὸ τοῦ Ὀνωρίου, συλληφθεὶς καὶ θανατωθείς.

Κωνσταντῖνος Α', Β', Γ' καὶ Δ', βασιλεῖς τῆς Σκωτίας ἀπὸ 830—984.

Κωνσταντῖνος· Σύριος τὴν καταγωγήν Πάπας, ἐκλεχθεὶς τὸ 708, θανὼν τὸ 715, δεινὸς πολέμιος τὸ μονοθεϊσμοῦ.

Κωνσταντῖνος· ἀντιπάπας, ἐκδιωχθεὶς τὸ 769, τυφλωθεὶς δὲ καὶ ἀποθανὼν ἐν μοναστηρίῳ.

Κωνσταντῖνος· υἱὸς Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, ἀπέθανε τὸ 778 συμβασιλεύσας μετὰ τοῦ πατρός του, ἀλλὰ μὴ συγκαταριθμούμενος μετὰ τῶν αὐτοκρατόρων.

Κωνσταντῖνος ὁ Κεφαλᾶς· συγγραφεὺς τοῦ Ι' αἰῶνος, γράψας περίφημον «Ἀνθολογίαν» ἐν ᾗ συνέλεξε τοὺς ἀρίστους ποιητὰς τῆς ἐποχῆς του.

Κωνσταντῖνος ὁ Ἀφρικανός· σοφὸς καρχηδόνιος 1020;-1087, γραμματεὺς Ροβέρτου Γουϊσκάρδου, περιηγηθεὶς τὰς Ἰνδίας, εἶτα δὲ γενόμενος μοναχός. Εἶνε εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῆς Σχολῆς τοῦ Σαλέρνου.

Κωνσταντῖνος ὁ Μανασσῆς· συγγραφεὺς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, καταλιπὼν ἔμμετρον ἱστορίαν καὶ ἄ.

Κωνσταντῖνος - Παύλοβιτς, μέγας δοὺξ τῆς Ρωσίας, Β' υἱὸς Παύλου τοῦ Α' παραιτηθεὶς τοῦ θρόνου ἵνα νυμφευθῇ τὴν Πολωνίδα κόμησσαν Λόβετς. Ἀντιβασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἀπὸ τοῦ 1816, ἐξεδιώχθη κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ ἀπέθανε τὸ 1837 ἐκ χολέρας.

Κωνσταντῖνος - Ἅγιος· μικρὰ μονὴ τῆς νήσου Σκοπέλου, 1)4 ὥρας ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Κωνσταντῖνος - Ἅγιος μονὴ διαλελυμένη παρὰ τὴν Πλάτσαν τοῦ δήμου Λεύκτρων τῆς Μάνης.

Κωνσταντῖνος Ἅγιος χ. μετὰ μονῆς καὶ τελωνοφυλακείου ἐν τῷ δήμῳ Δαφνουσίων τῆς Λοκρίδος, 4 ὥρας· ἀπὸ Λιβανάτες. Τὸ χωρίον λέγεται Μέγας Κωνσταντῖνος. Κάτ: 423. Ἐν τῷ ὅρμῳ διαμένουν 88, ἡ δὲ μονὴ κατοικεῖται ὑπὸ 53 μοναχῶν ὧν 22 εἶνε γυναῖκες.

Κωνσταντῖνος - Ἅγιος· μονὴ καλογραιῶν μετὰ σχολῆς καὶ λαμπροῦ μεταξουργείου ἐν Καλάμαις. Κάτ: 56.

Κωνσταντῖνος - Ἅγιος· χ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ δήμ. Δζερμιάδων, ἐπαρχ. Λασηθίου, διοίκ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 400.

Κωνσταντῖνος - Ἅγιος χ. τοῦ δήμ. Ρουστίκων, ἐπαρχ. Ρεθύμνης. διοίκ. Ρεθύμνης, Κρήτης Κάτ: 280.

Κωνσταντινούπολις: πρωτ. τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, κειμένη ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ὄχθης τοῦ Βοσπόρου καὶ κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ. Ἡ πόλις αὕτη, γνωστὴ τὸ πρῶτον ὑπὸ τὸ ὄνομα Βυζάντιον, ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων σπουδαῖον διεδραμάτισε μέρος ἐν τῇ καθ' ὅλου ἱστορίᾳ. Ἐπὶ τῶν συνόρων κειμένη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, πολλάκις ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον τῶν ὀρέξεων τῶν κατακτητῶν, πλέον ἢ ἅπαξ καταστραφεῖσα, μέχρις ὅτου τῷ 330 ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος μετενεγκὼν εἰς αὐτὴν τὴν ἕδραν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους ἠθέλησε νὰ ὀνομάσῃ αὐτὴν Νέαν Ρώμην, ἀλλ' οἱ αὐλικοὶ ἔδωκαν αὐτῇ τὸ ἔκτοτε διατηρηθὲν ὄνομα Κωνστ. Τῷ 395, μετὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ Ρωμ. κράτους, ἐγένετο πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας καὶ αὐτὴν τὴν Ρώμην κατὰ τὴν λαμπρότητα καὶ τὸν πλοῦτον ὑπερβαλοῦσα. Τῷ 413 καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ ἀνῳκοδομήθη ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Β', πυρποληθεῖσα δὲ καὶ πάλιν κατὰ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, μετὰ μείζονος ἐπανεκτίσθη λαμπρότητος τῷ 532 ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ. Τῷ 675 καὶ 678 ἀπέκρουσε τοὺς Σαρακηνούς, ματαίως δὲ πολιορκηθεῖσα τῷ 865, 904, 941 καὶ 1043 ὑπὸ βουλγαρικῶν, ρωσικῶν καὶ ταρταρικῶν στιφῶν, κατελήφθη τῷ 1204 ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων, οἵτινες κατέστησαν αὐτὴν ἕδραν τῆς λατινικῆς αὐτοκρατορίας. Τῷ 1261 καταλαμβάνει αὐτὴν Μιχαὴλ Παλαιολόγος ὁ Η' αὐτοκράτωρ τῆς Νικαίας. Πολλὰς τῶν Τούρκων προσβολὰς ἀποκρούσασα, ἠλώθη τέλος ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β' τῇ 29 Μαΐου 1453, μετὰ γενναίαν τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀντίστασιν, καθ' ἣν μαχόμενος παρὰ τὰ τείχη ἡρωϊκὸν εὗρε θάνατον ὁ τελευταῖος αὐτῆς αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ὁ ΙΑ'.

Ἐκτοτὲ Κ. διατελεῖ ὑπὸ τοὺς Τούρκους. —Οἱ συναποτελοῦντες τὴν Κ. πολυπολυπληθεῖς συνοικισμοὶ ἐκτείνονται πέριξ τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Κερατίου κόλπου, ὅστις σχηματίζει μεταξὺ τῶν δύο μεγαλειτέρων (τῆς Σταμπούλ δῆλον ὅτι καὶ τοῦ Γαλατᾶ) ἕνα τῶν θαυμασιωτέρων τοῦ κόσμου λιμένων. Ἡ κυρίως πόλις (Σταμπούλ τουρκ. ἐκ τοῦ ἑλλ. Εἰς τὴν Πόλιν) εἶνε τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον, ἐπὶ ἑπτὰ ὡς αὐτὸ ἐκτισμένη λόφων καὶ διατηροῦσα ἔτι πολλὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς μνημείων, ὡς π.χ. μέγα μέρος τῶν τειχῶν μετὰ τοῦ Ἐπταπυργίου, τῶν στηλῶν τοῦ Κωνσταντίνου, ἐρείπια τῶν ἀνακτόρων τῶν Βλαχερνῶν καὶ τοῦ Ἑβδόμου. Ἡ ἐν αὐτῇ πλατεία Ἀτμειντὰν εἶνε αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος Ἱππόδρομος, ἐν ᾧ σῴζονται ἔτι ὁ ὀβελίσκος Θεοδοσίου τοῦ Β' καὶ ἡ στήλη Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Σῴζονται ἔτι αἱ μεγάλαι δεξαμεναὶ τοῦ Φωκᾶ, τοῦ Θεοδοσίου καὶ ἡ τῶν Χιλίων καὶ μιᾶς στηλῶν ὡς καὶ ἡ γνὴ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀξιόλογα βυζαντινῶν ὑδραγωγείων. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον τῶν ἐν αὐτῇ σωζομένων μνημείων εἶνε ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ λόφου ὑψούμενος ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, τὸ εἰκοστὸν τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτος. Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἶνε νῦν ὀθωμανικὸν τέμενος. Εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς τῶν λόφων τοῦ Βυζαντίου, ἐπὶ τοῦ Κερατίου Κόλπου κεῖται ἡ παλαιὰ ἑλληνικὴ συνοικία τοῦ Φαναρίου, ἐν ᾗ εὑρίσκονται καὶ τὰ Πατριαρχεῖα. Ἐκτὸς τῶν βυζαντινῶν μνημείων ἐν τῇ κυρίως Πόλει εὑρίσκεται τὸ Σεράγιον, ἀποτελούμενον ἐκ μεγαλοπρεποῦς τινος συνόλου ἀνακτόρων, κήπων, περιπτέρων καὶ αὐλῶν περιβαλλομένων ὑπὸ τείχους, χρησιμεύσαν δὲ ὡς κατοικία τῶν Σουλτάνων, πρὶν Μαχμοὺτ ὁ Β' μετοικήσῃ εἰς Μπεσὶκ-Τάγκ ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου. Οὐ μακρὰν τοῦ τελευταίου τούτου ὁ σουλτᾶνος Ἀβδοὺλ - Μετζίτ, ἀνήγειρε τὸ λαμπρὸν τοῦ Ντολμᾶ Μπακτσέ ἀνάκτορον. Ὁ νῦν Σουλτᾶνος κατοικεῖ εἰς τὰ ἄνωθεν τοῦ Μπεσὶκ-Τάγκ ἀνάκτορα τοῦ Γιλδίζ. Τὸ παλαιὸν Σεράγιον, χρησιμεῦον νῦν ὡς ὑπουργείων τῶν Στρατιωτικῶν μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ὑψηλοῦ Πύργου. Ἡ ὑψηλὴ Πύλη, ἐν ᾗ τὰ γραφεῖα τοῦ μεγάλου Βεζύρου καὶ τὰ ὑπουργεῖα τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν. Πλῆθος μεγαλοπρεπῶν τζαμίων, ὧν τὰ κυριώτατα εἰσὶ τὰ τῶν σουλτάνων Ἀχμέτ, Σουλεϊμάν, Ὀσμὰν καὶ τῆς Βασιλομήτορος, καὶ πολυτελεῖς δημόσιαι κρῆναι κοσμοῦσι τὴν Παλαιὰν Πόλιν. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς εὑρίσκεται ἡ μεγάλη Ἀγορὰ ἐν ᾗ συγκεντροῦται ἅπας ὁ πλοῦτος τῆς Ἀνατολῆς. Πλησίον τοῦ Σεραγίου ἀξιόλογον ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον ᾠκοδομήθη ἐσχάτως. Ὁ πρὸς Β. τοῦ Κερατίου κόλπου ἕτερος μέγας συνοικισμὸς ἀποτελεῖται κυρίως ἐκ τοῦ Τοπχανέ - Καλατᾶ, τοῦ Κασσίμ - πασᾶ καὶ τοῦ Πέραν, ἑνούμενος μετὰ τῆς Πόλεως διὰ τριῶν γεφυρῶν. Ἀντικρὺ ἀκριβῶς τοῦ Σεραγίου κεῖται τὸ μέγα ὁπλοστάσιον Τόπ-χανέ. Πρὸς Δ. αὐτοῦ ἐκτείνεται ἡ μεγάλη τοῦ Γαλατᾶ συνοικία, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐμπόρων. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς, ὑψοῦται ὁ Πύργος τοῦ Γαλατᾶ χρησιμεύων ὡς φάρος. Πρὸς Β. τοῦ Γαλατᾶ, συγκοινωνοῦσα μετ' αὐτοῦ διὰ πνευματικοῦ σιδηροδρόμου, ἐκτείνεται ἡ ὡραιοτέρα τῆς Κ. συνοικία τοῦ Πέραν, σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὑπὸ Εὐρωπαίων κατοικουμένη. Ἐν αὐτῇ εὑρίσκονται τὰ μέγαρα τῶν πρεσβειῶν, τὸ Δημαρχεῖον καὶ τὸ Σεράγιον τοῦ Γαλατᾶ. Τὰ κοσμοῦντα τὴν συνοικίαν ταύτην, μάλιστα δὲ τὴν μεγάλην αὐτῆς ὁδόν, μέγαρα, καφενεῖα, θέατρα καὶ λαμπρὰ καταστήματα, προσδίδουσιν εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς Κωνσταντινουπόλεως εὐρωπαϊκήν ἄλως ὄψιν, ἀφ' ὅτου μάλιστα ἀπηγορεύθη ἡ ἐν αὐτῇ ἀνοικοδόμησις ξυλίνων οἰκιῶν. Ἐν τῇ ὀλίγον περαιτέρω κειμένῃ συνοικίᾳ τοῦ Κασσίμ Πασᾶ εὑρίσκεται ὁ ναύσταθμος καὶ τὰ οἰκοδομήματα τοῦ Ναυαρχείου. Πρὸς Β τοῦ Πέραν κεῖται ἡ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ὑπὸ Ἑλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λήνων κατοικουμένη συνοικία Τατάβλα Αἱ λοιπαὶ τῆς Κ. συνοικίαι, τὰ προάστεια καὶ αἱ μαγευτικαὶ ἐξοχαὶ (Θεραπειά, Μπουγιούκδερε), ἐκτείνονται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, κυρίως δὲ ἀνὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Κερατίου κόλπου Ἀντικρὺ, ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς παραλίας ὑψοῦται τὸ Σκούταρι, κατοικούμενον ὑπὸ Τούρκων, καὶ τὸ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὑπὸ Ἑλλήνων Καδήκιοϊ. Πρὸς Ν αὐτῶν εἰσὶν ἐγκατεσπαρμέναι ἐν τῇ θαλάσσῃ τοῦ Μαρμαρᾶ αἱ ἑπτὰ μαγευτικαὶ Νῆσοι τῶν Πριγκίπων. Ἡ μοναδικὴ καλλονὴ τοῦ πανοράματος τῆς Κ. μὲ τοὺς ἐπὶ τῶν λόφων της ὑψηλοὺς μιναρέδες, μὲ τὰ βαθύσκια καὶ δροσερὰ ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς καὶ εὐρωπαϊκῆς τοῦ Βοσπόρου ἀκτῆς χωρία καὶ τὰ πάλλευκα σουλτανικὰ ἀνάκτορα ἐκπλήττει τὰ ὄμματα τοῦ ταξειδιώτου. Τὴν μεγίστην τούναντίον αἰσθάνεται οὗτος ἀπαγοήτευσιν, διερχόμενος τὰς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βαρβαρώδεις, ὁδούς της μὲ τὰς ξυλίνας οἰκίας καὶ τοὺς τῇδε κἀκεῖσε περιπλανωμένους κύνας. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Κ. εἰς 1,000,000 κατ. ἀνερχόμενος εἶνε ἐκ τῶν ἑτερογενεστάτων τῆς ὑφηλίου, ἐκ Τούρκων, Ἑλλήνων, Ἀρμενίων, Ἑβραίων, Περσῶν καὶ Φράγκων συνιστάμενος. Τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας ἀναδειχθὲν καὶ ἔχον κέντρον πνευματικὸν τὸ Πατριαρχεῖον, τοσοῦτον ὑπερέχει, ὥστε ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν πόλιν ταύτην νομίζει ὅτι εὑρίσκεται εἰς πόλιν ἑλληνικήν. Ὁ ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἑλλ. γραμμάτων συσταθεὶς ἐν Κ. φιλολογικὸς Σύλλογος, ἡ θεολογικὴ καὶ ἡ ἐμπορικὴ ἐν Χάλκῃ σχολή, τὰ διάφορα ἑλλην. παρθεναγωγεῖα καὶ τὰ ὑπὸ φιλοπατρίδων ἀνεγερθέντα φιλανθρωπικὰ καταστήματα μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν ὑπεροχὴν τούτων.— Ἡ Κωνστ. ἔχει περίμετρον 16 χλμ., ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ὀχυρώματα, 344 τζαμία, στρατιωτ. σχολήν, μαθηματικήν, ναυτιλιακὴν καὶ ἰατρικήν, 4 βιβλιοθήκας μέγα ἐμπόριον, μικρὰν βιομηχανίαν κλπ. Κεῖται εἰς 41ο Β. πλ. καὶ 26ο 38' Α. μήκους.

Κωνστάντιος· στρατηγὸς τοῦ Ὀνωρίου, πατὴρ Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ Γ', ἀποθανὼν περὶ τὸ 425.

Κωνστάντιος· ὁ ἐπονομαζόμενος Χλωρὸς, πατὴρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου.

Κώνστας· ὁ τρίτος τῶν υἱῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, γεννηθεὶς τὸ 320 π. Χ. καὶ δολοφονηθεὶς τὸ 347.

Κώνστας ὁ Β'· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου 12ετὴς μόλις τὸ 641, ἀπαλέσας πλεῖστας χώρας, ἃς ἥρπασεν ὁ Χαλίφης Μωαβιᾶ, καὶ καταφυγὼν εἰς Σικελίαν ὅπου τὸ 668 ἐφονεύθη ὑφ' ἑνὸς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν του.

Κωπαΐς· ἡ τέως μεγαλειτέρα λίμνη τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Λοκρίδος, ἤδη ἀποξηρανθεῖσα καὶ παραδεδομένη ὁλόκληρος σχεδὸν εἰς τὴν καλλιέργειαν. Αἱ παχύταται γαῖαι, τὰς ὁποίας ἀφῆκαν τὰ χυθέντα εἰς τὸν Εὐβοϊκὸν κόλπον ὕδατά της, θὰ γίνουν μετά τινα ἔτη πηγαὶ ἀληθοῦς πλούτου διὰ τοὺς Βοιωτοὺς καὶ διὰ τὸ Κράτος. Ἡ Κωπαΐς κοινῶς ὀνομάζεται Τοπάλια ἔχει δ' ἔκτασιν 250,000 στρεμμάτων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κώρυκος (ὁ) **-ου**· ΒΔ ἀκρωτ. καὶ π. ἐν Κρήτῃ. Τὸ ἀκρωτήριον ὀνομάζεται καὶ Κωρυκία, ἐξ οὗ καὶ Κωρυκίαι νῆσοι αἱ παρακείμεναι. Σήμερον Γραμβοῦσα.

Κώρυκος· ἀκρωτ. τῆς Κιλικίας, μεθ' ὁμων. πόλεως καὶ λιμένος, πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται τὸ Κωρύκιον ἄντρον.

Κῶς (Σολομὼν Δ.)· γάλλος μηχανικός, 1576;—1646, τυχὼν ὑψηλῶν θέσεων ἔν τε Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, τέλος δὲ λαβὼν ἐν Γαλλίᾳ τὸν τίτλον τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἀρχιτέκτονος παρὰ Λουδοβίκῳ τῷ ΙΓ'. Ἐπίσης γνώστης τῆς ὑδραυλικῆς, ἐπατήσατο πλείστας ἐπωφελεστάτας ἀνακαλύψεις καὶ τελειοποιήσεις ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ καὶ εἶνε ὁ πρῶτος ὑποδείξας τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ. Κατέλιπε καὶ ἀξιόλογά τινα συγγράμματα ἐν οἷς ἄριστον τὸ περὶ «Κινητηρίων Δυνάμεων.»

Κῶς· μία τῶν ἱστορικωτέρων νήσων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα σχῆμα στενόμακρον καὶ κειμένη Α τῆς Ἀμοργοῦ, πλησιέστατα δὲ εἰς τὴν παραλίαν. Καλύπτεται ὑπὸ βουνῶν χθαμαλῶν, εἶνε δὲ κατάφυτος ἀπὸ παντὸς εἴδους φυτείας, παράγει ἐν ἀφθονίᾳ ἔλαιον, οἴνους, μέλι, ὀπωρικὰ κ.λ. καὶ ἔχει μίαν ὁμών. κωμόπολιν ἀξιόλογον. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦτο περίφημος διὰ τὸν λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ διὰ τὸ μέγα αὐτῆς τέκνον, τὸν διάσημον ἰατρὸν Ἱπποκράτην. Κάτ: 4,000 ἅπαντες σχεδὸν Ἕλληνες.

Κωδιοᾶ-Λεμαίρ· Γάλλος δημοσιογράφος, 1789 — 1861. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἰουλίου» καὶ ἄ.

Κωδιόν (Πέτρος)· γάλλος ἐπίσκοπος Μπωβαὶ τὸ 1420, φίλος τῶν Βουργουνδῶν καὶ τῶν Ἄγγλων, ἐκδιωχθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τῆς ἕδρας του ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Μπωβαΐ. Ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἀχριεστέρων κατόπιν δικαστῶν τῆς Ἰωάννας Δ' Ἀρκ. Ἀπέθ. τὸ 1443.

Κωδδάδ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν-ἐ-Γαρόνν ἐπὶ τοῦ Λέρ, 22 χλμ. ΒΔ, τοῦ Μοντωβάν· ἀξιόλ. βιομηχ. Κάτ: 3747.

Κωδδὲν (Νικόλαος)· γάλλος Ἰησουίτης, 1583—1651, διαπρεπὴς ἱεροκήρυξ, ἐξορισθεὶς ὡς εὔνους τῇ μητρὶ Λουδοβίκου ΙΓ'.

Κωδδὲν Δὲ-Περόβαλ· γάλλος ἀσιανολόγος δοκιμώτατος, 1759-1835, καθηγ. τῆς ἀραβικῆς, γράψας καὶ μεταφράσας πολυάριθμα ἀξιόλογα ἔργα.

Κωδδιδιὲρ (Μάρκος)· γάλλος δημοσιογράφος, 1809;—1861. φυλακισθεὶς τὸ 1834, διαπρέψας δὲ κατόπιν καὶ ὡς πολιτευτής.

Κωδταδιανὰ καὶ **Μεδονῆσι**· χ. τοῦ δήμ. Πανεθήμου, Ἐπαρχ. Κισάμου. Διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 50.

Κωδτάκης-Μπεζαϊδέ· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Κων)πόλεως κατελθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, πολιτικῶς δὲ καὶ στρατιωτικῶς ἐξυπηρετήσας τὸν ἀγῶνα.

Κωδταλέξη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἥρα λειωτῶν τῆς Φθιώτιδος, 2 ὥρ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἀπὸ Λαμίας καὶ 2 1)2 ἀπὸ Ἀλπόσπιτα. Κάτ: 243.

Κωστάρτσια· χ. τοῦ δήμου Βωμέας τῆς Δωρίδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀρτοτίνας. Κάτ: 842.

Κωστεφάνου· χ. τοῦ δήμ. Δαμάστας, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοίκ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 40.

Κῶστος· χ. τοῦ δήμου Ναούσσης τῆς Πάρου, 1 ὥρ. ἀπὸ Νάουσσαν. Κάτ: 358.

Κωσὶ (Αὔγουστος, Λουδοβίκος)· γάλλος μαθηματικὸς 1789-1857, καταγίνας καὶ εἰς τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ἀστρονομίαν, καταλιπὼν δὲ ἐπιμελέστατα ἔργα.

Κωτερέτ· περίφημοι θερμοπηγαὶ τῶν Ἄνω-Πυρηναίων τῆς Γαλλίας, 24 ἐν ὅλῳ μὲ 9 ὑδροθεραπευτικὰ καταστήματα. Εἰς τὸ πέρυξ μόλυβδος, ἄργυρος, χαλκός, ζίγκος. Κάτ: 1685.

Κωφοὶ ἢ **Κουφοὶ**· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τῆς Μαγνησίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πλατάνου. Κάτ: 258.

Λ

Λάα· κωμόπ. τῆς Κάτω-Αὐστρίας. Κάτ: 3,000.

Λάαλανδ ἢ **Λόλλανδ**· νῆσος τῆς Δανίας ἐν Βαλτικῇ, 1195 τετρ. χλμ. Κάτ: 70,000. Πρωτ. Μάριβω.

Λάαχερ· λίμνη τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας. Μῆκ. 3,000 μ. Πλάτ· 2,600 μ. Βάθος 57 μ. Κρατὴρ ἀρχαίου ἡφαιστείου.

Λαβάλ· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαϋέννης, 211 χλμ. Δ τῶν Παρισίων. Ἐπισκοπή, λύκειον, ἀκαδ. βιομηχ. ὥρ. ναοί, παλαιὰ ἀκρόπολις. Κάτ: 30,374.

Λαβάλ (οἶκος)· οἰκογένεια γάλλων εὐπατριδῶν γνωστὴ ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος, ὧν διασημότατος ὁ Γκὶλλὸμ δὲ Λαβάλ, ὁ λεγόμενος Στρατάρχης τοῦ Ρέτζ, 1404-1440, δικασθεὶς καὶ καταδικασθεὶς διὰ σωρείαν ἐγκλημάτων, θανὼν δὲ δι' ἀπαγχονισμοῦ καὶ πυρπολήσεως τοῦ σώματός του.

Λαβαλλὲ (Θόφιλος)· γάλλος ἱστορικός, 1804—1867. Ἔγραψε καὶ «Γεωγραφίαν Φυσικήν, Ἱστορικὴν καὶ Στρατιωτικήν».

Λαβαλὲττ (Ἰωάννης Παρίζὸ δέ-)· μέγας ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῆς Μάλτας, 1494-1568, διακριθεὶς ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει, καὶ ἀπροσύτας νικηφόρως τὸν πολιορκήσαντα τὴν νῆσον Σολιμὰν τὸν Β'.

Λάβαν· ἀδελφὸς τῆς Ρεβέκκας, πατὴρ τῆς Λίας καὶ τῆς Ραχήλ, ἃς ἔδωκε διαδοχικῶς συζύγους τῷ Ἰακώβ.

Λαβαντὶ πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-δὲ-Καλαί. Κάτ: 4,000.

Λάβαρον· σημαία τῶν στρατιῶν τοῦ Κωνσταντίνου φέρουσα σταυρὸν καὶ μονόγραμμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιγραφὴν δὲ τὴν περίφημον «Ἐν τούτῳ νίκα».

Λάβδα· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Β. Τριφυλίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 596.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λάβδακος· ἀρχ. βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, πατὴρ τοῦ Λαΐου.

Λάβδαλον· φρ. ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν, ἀκροπόλεως τῶν Συρακουσῶν.

Λαβιζερὶ (Κάρολος - Μαρσιάλ, Ἀλλεμάν)· γάλλος ἱεράρχης, 1825—1892, καθηγ. τῆς θεολογίας καὶ καρδινάλιος τὸ 1882 καὶ ἀρχιεπίσκοπος Καρχηδόνος.

Λαβιῆνος (Τίτος)· ρωμαῖος ἱππότης, ὑπολοχαγὸς τοῦ Καίσαρος ἐν Γαλατίᾳ, εἶτα δὲ πολεμήσας κατὰ τοῦ Καίσαρος καὶ φονευθεὶς τὸ 45 π. Χ. ἐν Φερσάλοις εἰς τὰς φάλαγγας τοῦ Πομπηίου.

Λαβιλλᾶς (Δ ὲ ζ)· Γάλλος, Φιλέλλην τοῦ 1822 εἶχε φήμην καλοῦ στρατιώτου καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου εἰς τὸν ἄτακτον στρατόν. Ἦτο λοχαγὸς εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος ἐνθουσιώδης δὲ φιλέλλην.

Λαβίλλ δὲ-Μιρμὸν (Ἀλὲξ. δὲ-)· γάλλος δραματικὸς ποιητής, 1783—1845. Ἡ «Ἐλευρία» του ἐδραβεύθη ὑπὸ τῆς Γαλ. Ἀκαδημείας.

Λαβινία· θυγ. τοῦ Λατίνου, βασιλέως τῶν Λατίνων, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονεύσαντος τὸν μνηστῆρά της βασιλέα τῶν Ρουτούλων Τοῦρνον. Πρὸς τιμήν της ἐκτίσθη ἡ π. Λ α β ί ν τ ό ν.

Λαβοαζιὲ (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς Λ α υ ρ έ ν τ ι ο ς)· μέγας Γάλλος χημικὸς καὶ συγγραφεὺς γεννηθεὶς τὸ 1743. Ὁ Λαβοαζιὲ εἶνε κύριος ἱδρυτὴς τῆς συγχρόνου χημείας, ἀπέθανε δὲ ἐπὶ τῆς λαιμητόμου κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Τρομοκρατίας ἐν Παρισίοις τῷ 1794.

Λαβούλτ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδέσ. Κάτ: 4,219.

Λαβραδώρ· (Γῆ τοῦ)· μεγάλη χερσόνησος τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, εἰς τὰ ΝΑ τῶν Ἀγγλικῶν κτήσεων (ΒΑ τοῦ Καναδᾶ). 1,200,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 13,000 ὧν 6,000 ἐνδοτ. 1,500 ἐσκιμῶοι καὶ οἱ λοιποὶ Εὐρωπαῖοι. Ἔδαφος γυμνὸν ἄφορον, κατάψυχρον καὶ ἀλίμενον. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1496 ὑπὸ τοῦ Σεβαστιανοῦ Καβότ.

Λαβρόφσκυ (Π έ τ ρ ο ς)· ρῶσος φιλόλογος, καθηγ. τῆς σλαυικῆς φιλολογίας ἐν Χαρκώφ, διοργανώσας καὶ τὸ πανεπιστήμ. τῆς Βαρσοβίας. Κατέλιπε πολύτιμα ἔργα.

Λαβρουγέρ (Ἰ ω ά ν ν η ς δ ὲ)· Περίφημος ἠθικολόγος συγγραφεὺς Γάλλος γεννηθεὶς τὸ 1645. Οἱ «Χ α ρ α κ τ ῆ ρ ε ς» του θεωροῦνται ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Ἀπέθ. τὸ 1696.

Λαβύνητος· ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, βεβαίως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Ναβουχοδονοσόρα.

Λαβύνητος· ὁ τελεταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Λαβύρινθος· μέγα οἰκοδόμημα παρὰ τὴν λίμνην τῆς Μοίριδος εἰς τὴν Μέσην Αἴγυπτον, ὲ 3000 δωμάτια, οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου τὸ 660 π. Χ.

Λαβύρινθος· ὅμοιον μέγα οἰκοδόμημα μὲ πολλὰς περιπλανήσεις ἐν Κνωσῷ τῆς Κρήτης ὑπὸ Δαιδάλου οἰκοδομηθὲν καὶ ἐν ᾧ ὁ Μίνως εἶχεν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἐγκλείσει τὸν ὑπὸ Θησέως θανατωθέντα μυθικὸν Μινώταυρον (βλ. λ.).

Λαβύρινθος· ὅμοιον εἰς βραχῶδές τι σπήλαιον παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Λαβώρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κολλέγιον, βαμβυκοτροφία, σχολὴ μεταξουργικῆς. Κάτ: 6,477.

Λαγανᾶ· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 248.

Λαγαρία· π. ὀχυρὰ τῶν ἀρχ. Θουρίων, ἀποικία τῶν Φωκέων.

Λαγάτουρα· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 150.

Λαγαύτη· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Παλούμπα. Κάτ: 20.

Λαγείας-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως Ἐπαρχ. Γυθείου, Νομ. Λακωνικῆς. Πρωτ. Λ ά γ ε ι α. Ἄλλα χ. Ἅγ. Ἠλίας, Ἅγ. Νικόλαος, Ἅγ. Κυπριανός, Ἀμεκλο, Ἀχίλλειον, Ἐλιμπιές, Δημαριστικα Μέσα καὶ Πέρα, Κοκκάλα, Κορακιάνικα, Κοραγωνιάνικα, Κανούρια-Χώρα, Μάραθος, Μαρμάρι, Παχιάνικα, Πιόντες, Πόλιτας, Πύργαρος, Σολοτέρι, Σπεῖρα, Χάρακες. Κάτ: 2,287.

Λαγίδαι· αἰγυπτιακὴ δυναστεία ἀρχηγὸν σχοῦσα Πτολεμαῖον τὸν Λ ά γ ο ν.

Λάγινα· ἀρχ. π. τῆς Καρίας μετὰ ναοῦ τῆς Ἑκάβης.

Λαγκά· χ. τοῦ δήμου Μ α ρ γ α ρ ι τ ῶ ν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτη). Κάτ: 120

Λαγκάδα· χ. τοῦ δήμου Θυάμου τῆς Ἀκαρνανίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Σύντεκνο. Κάτ: 298.

Λαγκάδια· κωμόπολις τῆς Γορτυνίας πρὸς Β τῆς Δημητσάνης μὲ ταχυδρ. τηλέγρ. εἰρηνοδ. Ἑλλην. σχολεῖον καὶ 6,815 κατοίκους προπάντων κτίστας καὶ ἐμπόρους. — Ὁ δὲ δῆμος Λαγκαδίων περιέχει 3 χωρ/α καὶ 7,494 κατοίκους.

Λαγκάδια· περιοδικῶς οἰκουμένη θέσις τοῦ δήμου Ὑρίας τῆς νήσου Νάξου, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεύκας.

Λαγκαδίων δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Γορτυνίας, Νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Λ α γ κ ά δ ι α. Ἄλλα χ. Ρεκοῦνι Τζιάρνη, Τζίπολις. Κάτ. 7,494.

Λαγοβοῦνι· χ. τοῦ δήμου Καλλιρωνίας τῶν Καλαβρύτων, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Κέρτεζης. Κάτ: 339.

Λάγος· Μακεδών, πατὴρ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Λάγος· υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου ἐκ τῆς Θαΐδος.

Λάγος· λιμὴν τῆς πορτογαλ. ἐπαρχ. Ἀλγάρβης· ἀκμαία ἁλιεία. Κάτ: 8,500.

Λάγος· πρωτ. τῆς ὁμων. ἀγγλικῆς κτήσεως ἐν τῇ Ἄνῳ Γουϊνέᾳ, ἐπὶ τῆς παραλίας τῶν Δούλων καὶ ἐπὶ νήσου εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ὀγούν. Μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 67,000. — Ἡ κτῆσις: 2,768 τετρ. χλμ. Κάτ: 92,000. Διαιρεῖται εἰς 4 ἐπαρχ.: Κ ε ν τ ρ ι κ ή ν, Δ υ τ ι κ ή ν, Ἀ ν α τ ο λ ι κ ή ν καὶ Β ό ρ ε ι ο ν.

Λαγοῦ· χ. τοῦ δήμ. Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης Κάτ. 50.

Λαγοῦ (καὶ Π ι ν α κ ι α ν ῶ). χ. τοῦ δήμου Δ ζ ε ρ μ ι ά δ ω ν,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

έπαρχ. Λασηθίου, διοίκ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 150.

Λαγουᾶ ἢ μᾶλλον **Ἐλ-Ἀγουᾶ**. πρωτ. δήμου τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Ἀλγερίου. Κάτ: 5,500. Κεῖται ἐντὸς ὁπώρεως 150 ἑκταρίων, 335 χλμ. Ν τοῦ Ἀλγερίου πρὸς τὴν Σαχάραν.

Λαγούτα· χ. τοῦ δήμ. Σ κ ι ν ᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 160.

Λαγύρα· π. παραθαλάσσιος τῆς ταυρικῆς χερσονήσου, νῦν Βόλβεκ.

Λαγωλιό· χ. τοῦ δήμ. Κ ι σ σ ῶ ν, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 80.

Λαδάκι· διϊθετανικὸν τμῆμα τῆς Κασχιμίρης, 73,000 τετρ. χλμ. Καλύπτεται ἀπὸ τὰς βαθείας κοιλάδας τῶν ὀρέων Καρακόρουμ. Κάτ: 30,000 Λαδάκαι καὶ Τσιαμπᾶ ἀσκοῦντες τὴν πολυανδρίαν. Πρωτ. Λ έ χ.

Λάδεμπουργ· κωμόπ. τοῦ μεγ. δουκάτου Βάδεν, καεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1668. Κάτ: 3,500.

Λάδη· νησὶς ἀντικρὺ τῆς Μιλήτου εἰς τὸ στόμιον τοῦ Μαιάνδρου δι' οὗ σγημαπίζεται, ὅπου τῷ 498 π. Χ. οἱ Πέρσαι νικήσαντες τὸν Ἰονικὸν στόλον κατέλαβον τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Τῷ 200 ὁ Ἄτταλος ἐνίκησε τὸν στόλον Φιλίππου Ε' βασιλέως τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

Λαδῖνοι λαὸς τοῦ ἀνατολ. Τυρόλου, ἴσως ἐκρωμανισθέντες Ραιτοί, φυλὴ νευρώδης καὶ μελανόκομος μὲ γλῶσσαν συγγενῆ τῆς λατινικῆς, ἀνερχομένη εἰς 22,000.

Λαδίσλαος Α' ὁ Ἄ γ ι ο ς· 1041;-1075, βασιλεὺς Οὐγγαρίας, παλαίσας κατὰ Βλάχων, Βοημῶν, Ρώσων καὶ Πολωνῶν, σοφῶς δὲ νομοθετήσας.

Λαδίσλαος Β'· 1134;—1162, βασιλ. Οὐγγαρίας, ἀφορισθείς.

Λαδίσλαος Γ'· 1185;1205, βασιλεὺς Οὐγγαρίας τὸ 1204.

Λαδίσλαος Δ'· 1250;—1290, βασιλεύοντος τοῦ ὁποίου ἐλεηλατήθη ἡ Οὐγγαρία ὑπὸ τῶν Τατάρων.

Λαδίσλαος Ε'· 1400;—1444, πεσὼν ἐν Βάρνα μαχόμενος κατὰ τῶν Τούρκων.

Λαδίσλαος ΣΤ'· 1439—1457, διωχθεὶς καὶ θανὼν ἐν Μολωνίᾳ.

Λαδίσλαος Ζ'· 1450;1516, ἐφ' οὗ βασιλεύοντος ἡ Δίαιτα τῆς Βούδας περιώρισε τὰς προνομίας τοῦ οὐγγρικοῦ στέμματος.

Λαδίσλαος· βασιλεὺς τῆς Πολωνίας· ὧρα Β λ α δ ί σ λ α ο ς.

Λαδίσλαος ἢ **Λανδελό**· βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, 1376—1414, ἡττηθεὶς ὑπὸ Λαδοβ. Β', ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ καταλάβῃ τὴν Ρώμην καὶ τὴν Τοσκάναν τὸ 1411.

Λάδογα· μεγίστη λίμνη τῆς Ρωσίας ἔχουσα ἔκτασιν 18,130 τετρ. χλμ. καὶ συγκοινωνοῦσα διὰ διωρύχων μὲ τὴν Βαλτικὴν καὶ τὴν Λευκὴν θάλασσαν. Μέγ. βάθος 223 μ., μέσον 90 μ.—Δύο οἰκισμοὶ ὁμώνυμοι κεῖνται παρ' αὐτήν: Λ ά δ ο γ α-Ν έ α, 5,000 κατ. καὶ Λ ά δ. Π α λ α ι ά, ἡ πρώτη ἕδρα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ρωσικῆς ἐπικρατείας Ροῦρικ. Κάτ: 200.

Λάδων· ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων δράκων.

Λάδων· ποταμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τὴν θυγατέρα Μεθώνην ἔλαβεν ὡς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός.

Λάδων· ποτ. τῆς Ἀρκαδίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Λαέρτης· υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου καὶ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως.

Λαζαρίνα· χ. τοῦ δήμου Γόμφων τῆς Θεσσ/λ. Καρδίτσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Μουζάκι. Κάτ: 262.

Λαζαριστοί τάγμα μοναχικὸν ἐκ τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἱδρυθὲν ἐν Παρισίοις τὸ 1625 ὑπὸ Ἁγίου Βικεντίου.

Λαζαριστῶν - Μονὴ (Δ υ τ ι κ ῶ ν)· ἐν Θήρᾳ τῆς ὁμων. νήσου. Μοναχοὶ 30.

Λάζαρος (Ἅ γ ι ο ς)· ὁ ἐκ Βηθανίας, ἀδελφὸς τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας, ἀναστηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ

Λαζζαρόνοι· οἱ ἐπαῖται τῆς Νεαπόλεως ἐν Ἰταλίᾳ.

Λὰ Ζονκιὲρ (Ἰάκωβος)· 1680 — 1750, γάλλος ναυτικός, διακριθεὶς εἰς πολλὰς συμπλοκὰς κατὰ τῶν Ἄγγλων.

Λὰ-Θέρδα· περίφημος ἱσπανικὴ οἰκογένεια ἀνάγουσα τὴν ἀρχήν της εἰς Φερδινάνδον τὸν υἱὸν Ἀλφόνσου Ι'

Λ' Αἴγκλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄρν. Κάτ: 5,350.

Λαΐκεν· μέγα καὶ πολύφυτον προάστειον τῶν Βρυξελλῶν. Ὡραῖαι ἐπαύλεις, ἀνάκτορα, ναοί, παράδεισοι. Κάτ: 22,000.

Λάϊνα· χ. τοῦ δήμου Μεσολογγίου, παρὰ τὸ Μεσολόγγι. Κάτ: 90.

Λαΐννεκ (Ρ ε ν έ-Θ ε ό φ ι λ ο ς· Ὑ α κ ι ν θ ο ς)· περίφημος γάλλος ἰατρὸς καὶ συγγραφεύς. 1781-1826.

Λάϊος· υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, πατὴρ τοῦ Οἰδίποδος (βλ. λ.) ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ἀγνώριστος.

Λαίρ (Ἔρικος)· φιλέλλην ἐκ Βρουνσβίκης· ἀπέθανεν ἐν Σαλαμῖνι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1823. Οὐδὲν ἄλλο γνωστὸν περὶ αὐτοῦ.

Λαΐρεσς (Γ ε ρ ά ρ δ ο ς δ έ)· 1640-1711, ζωγράφος, χαλκογράφος καὶ συγγραφεὺς Ὁλλανδός.

Λαῖς· διάσημος ἑταίρα, θυγ. τῆς Τιμάνδρας, ἔζη ἐν Ὑκκάραις τῆς Σικελίας. Ἐπαιδεύθη τὴν ἡλικίαν ἡ/μαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Νικίου καὶ ἐπωλήθη εἴς τινα Κορίνθιον ὅστις ἔφερεν αὐτὴν εἰς Κόρινθον. Ἐκεῖ ἡράσθη αὐτῆς Θεσσαλός τις ὅστις τὴν ἔφερεν εἰς Θεσσαλίαν ὅπου αἱ γυναῖκες ζηλοτυπήσασαι τὴν ἐφόνευσαν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης.

Λαισποδίας· στρατηγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Λακάϋλ (Νικόλ - Λουδοβ-) γάλλος ἀστρονόμος, 1713 - 1762.

Λακανάλ (Ἰ ω σ ή φ)· 1762 - 1845. Γάλλος ἐπαναστάτης, ἐκ τῶν διοργανωσάντων τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν τῆς Γαλλίας.

Λακεδαίμονος - Ν ο μ ό ς· εἷς τῶν 9 νομῶν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν διοικητικὴν διαίρεσιν τοῦ 1899, περιλαμβάνων τὸ Α' τμῆμα τοῦ τέως νομοῦ Λ α κ ω ν ί α ς (βλ. λ.) μετὰ τῆς χερσονήσου τοῦ Μαλέα καὶ τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Εὐρώτα. Σύγκειται ἐκ τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν Λα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κεδαίμονος καὶ Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς. Πρωτ: Σ π ά ρ τ η. Διαιρεῖται εἰς τοὺς ἀκολούθους 18 δήμους:

ΕΠΑΡΧΙΑ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ

Σπάρτης	Κάτοικοι	13,472
Βρυσεῶν	»	1,531
Γερονθρῶν	»	2,762
Θεραπνῶν	»	6,142
Καστορίου	»	2,894
Κροκεῶν	»	4,567
Μελιτί.ης	»	3,328
Οἰνοῦντος	»	5,809
Πελλάνης	»	5,126
Σελλασίας	»	2,855
Τρινάσου	»	2,103
Φάριδος	»	4,576
Φελλίας	»	3,138

ΕΠΑΡΧΙΑ ΕΠΙΔ. ΛΙΜΗΡΑΣ

Μονεμβασίας	Κάτοικοι	5,123
Ἀσωποῦ	»	7,395
Βοιῶν	»	5,196
Ἕλους	»	4,555
Ζάρακος	»	4,457
Σύνολον	Κάτοικοι:	84,929

Λακεδαίμων· ὄνομα τῆς ἀρχ. Σπάρτης καὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς. ἥτις ἀκόμη διατηρεῖ τὸ ὄνομα.

Λακεδαίμων· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταϋγέτης, ἐξ οὗ ἔλαβεν ἡ χώρα τὸ ὄνομα.

Λακεδίβαι· μεγάλη νησοσυστὰς εἰς τὰ ΝΔ τοῦ Ἰνδοστάν. Ἀγγλικαί. βράχυ. τὸ πλεῖστον μικροί, ἀνακαλυφθέντες τὸ 1499 ὑπὸ Βάσκο-Δὲ-Γάμα. 10 κύριαι νῆσοι, χιλιάδες μικραί· 1927 τετρ. χλμ. Κάτ: 14,000.

Λακίνιον· ἄκρωτ. ἐν Βρεττίᾳ μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἥρας.

Λάκκα· πρωτ. τοῦ δήμου Λακκιωτῶν τῶν Παξῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Γαΐου. Τελων. σταθμός. Κάτ: 163, ἐν τῷ λιμένι διαμένουν 10.

Λακκιωτῶν-δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Παξῶν. Νομ. Κερκύρας. Πρωτ. Λ ά κ κ α. Ἄλλαι. Ἀνεμογιαννάτικα, Ἀντιοχάτικα, Ἀπεργάτικα, Ἀργυράτικα, Ἀρωνάτικα, Βασιλάτικα, Βερονικάτικα, Βουτάτικα, Γεργουτζάτικα, Γιαννουλάτικα, Γραμματικέϊκα Δολιετάτικα, Δενδριάτικα, Ζερνάτικα, Ζενεμπισζάτικα, Καγκάτικα, Καλοδεκάτικα, Κοντογιαννάτικα, Κουσάτικα, Λαρικάτικα, Λιαρεκέικα, Λογγᾶ, Μανεσάτικα, Μαστοράτικα, Μιτζικλάτικα, Μαυρικάτικα, Μουκελάτικα ἢ Σουμπασουρέικα, Μπεϊκάτικα, Πετράτικα, Ρωμανάτικα, Στανελάτικα, Χουδάτικα, Φουντάνα, Μ ο ν ὴ Ἁγίας Παρασκευῆς, Κάτ: 1,945.

Λάκκοι· πρωτ. τοῦ δήμ. Λ ά κ κ ω ν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 950.

Λακκόπετρα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, 2 1/4 ὥρ. ἀπὸ Κάτω-Ἀχαΐας. Κάτ: 383.

Λακκόπλουτος· οὕτως ἐπωνομάζεται ὁ Ἀθηναῖος Καλλίας, πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, διότι ἐλέγετο ὅτι εὗρε τὰ πλούτη του ἔν τινι λάκκῳ ὅπου εἶχε ῥίψει αὐτὰ Πέρσης τις μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν.

Λάκμωνος-δῆμος· τῆς Καλαμπάκας, Νομ. Τρικκάλων. Πρωτ. χειμ. Κ ό τ ο ρ ι, θερινὴ Μ η λ ά. Ἄλλαι: Λεπενίτσα, Μάνδρα-Χόντζα, Ὀξυὰ-Δεσπότη, Σκλινιάση καὶ Χαλίκι, Μ ο ν ὴ Προφήτου Ἠλιοῦ (διαλελυμένη). Κάτ: 2,277.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τὴν θυγατέρα Μεθώνην ἔλαβεν ὡς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός.

Λάδων· ποτ. τῆς Ἀρκαδίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Λαέρτης· υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου καὶ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως.

Λαζαρίνα· χ. τοῦ δήμου Γομφων τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Μουζάκι. Κάτ: 262.

Λαζαριστοί τάγμα μοναχικὸν ἐκ τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἱδρυθὲν ἐν Παρισίοις τὸ 1625 ὑπὸ Ἁγίου Βικεντίου.

Λαζαριστῶν - Μονὴ (Δ υ τ ι κ ῶ ν)· ἐν Θήρᾳ τῆς ὁμων. νήσου. Μοναχοὶ 30.

Λάζαρος (Ἅ γ ι ο ς)· ὁ ἐκ Βηθανίας, ἀδελφὸς τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας, ἀναστηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ

Λαζζαρόνοι· οἱ ἐπαίται τῆς Νεαπόλεως ἐν Ἰταλίᾳ.

Λὰ Ζονκιὲρ (Ἰάκωβος)· 1680 – 1750, γάλλος ναυτικός, διακριθεὶς εἰς πολλὰς συράξεις κατὰ τῶν Ἄγγλων.

Λὰ-Θέρδα· περίφημος ἱσπανικὴ οἰκογένεια ἀνάγουσα τὴν ἀρχήν της εἰς Φερδινάνδον τὸν υἱὸν Ἀλφόνσου Γ'

Δ' Αἴγκλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄρν. Κάτ: 5,350.

Λαΐκεν· μέγα καὶ πολύφυτον προάστειον τῶν Βρυξελλῶν. Ὡραῖαι ἐπαύλεις, ἀνάκτορα, ναοί, παράδεισοι. Κάτ: 22,000.

Λάϊνα· χ. τοῦ δήμου Μεσολογγίου, παρὰ τὸ Μεσολόγγι. Κάτ: 90.

Λαΐννεκ (Ρ ε ν έ-Θ ε ό φ ι λ ο ς-Τ ά κ ι ν θ ο ς)· περίφημος γάλλος ἰατρὸς καὶ συγγραφεύς. 1781–1826.

Λάϊος· υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, πατὴρ τοῦ Οἰδίποδος (βλ. λ.) ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ἀγνώριστος.

Λαίρ (Ἔρρικος)· φιλέλλην ἐκ Βρουνσβίκης· ἀπέθανεν ἐν Σαλαμῖνι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1823. Οὐδὲν ἄλλο γνωστὸν περὶ αὐτοῦ.

Λαΐρεσς (Γ ε ρ ά ρ δ ο ς δ έ-)· 1640–1711, ζωγράφος, χαλκογράφος καὶ συγγραφεὺς Ὁλλανδός.

Λαῖς· διάσημος ἑταίρα, θυγ. τῆς Τιμάνδρας, ἔζη ἐν Ὑκκάρᾳ τῆς Σικελίας. Ἐπταετὴς τὴν ἡλικίαν ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Νικίου καὶ ἐπωλήθη εἰς τινα Κορίνθιον ὅστις ἔφερεν αὐτὴν εἰς Κόρινθον. Ἐκεῖ ἠράσθη αὐτῆς Θεσσαλός τις ὅστις τὴν ἔφερεν εἰς Θεσσαλίαν ὅπου αἱ γυναῖκες ζηλοτυπήσασαι τὴν ἐφόνευσαν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης.

Λαισποδίας· στρατηγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Λακάγε (Νικόλ - Λουδοβ-) γάλλος ἀστρονόμος, 1713 - 1762.

Λακανάλ (Ἰ ω σ ή φ)· 1762 – 1845. Γάλλος ἐπαναστάτης, ἐκ τῶν διοργανωσάντων τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν τῆς Γαλλίας.

Λακεδαίμονος - Ν ο μ ό ς· εἷς τῶν 9 νομῶν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν διοικητικὴν διαίρεσιν τοῦ 1899, περιλαμβάνων τὸ Α' τμῆμα τοῦ τέως νομοῦ Λ α κ ω ν ί α ς (βλ. λ.) μετὰ τῆς χερσονήσου τοῦ Μαλέα καὶ τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Εὐρώτα. Σύγκειται ἐκ τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν Λα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κεδαίμονος καὶ Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς. Πρωτ: Σ π ά ρ τ η. Διαιρεῖται εἰς τοὺς ἀκολούθους 18 δήμους:

ΕΠΑΡΧΙΑ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ

Σπάρτης	Κάτοικοι	13,472
Βρυσεῶν	»	1,531
Γερονθρῶν	»	2,762
Θεραπνῶν	»	6,142
Καστορίου	»	2,894
Κροκεῶν	»	4,567
Μελιτι.ης	»	3,228
Οἰνοῦντος	»	5,809
Πελλάνης	»	5,126
Σελλασίας	»	2,855
Φοινάσου	»	2,103
Φάριδος	»	4,576
Φελλίας	»	3,138

ΕΠΑΡΧΙΑ ΕΠΙΔ. ΛΙΜΗΡΑΣ

Μονεμβασίας	Κάτοικοι	5,123
Ἀσωποῦ	»	7,395
Βοιῶν	»	5,196
Ἕλους	»	4,555
Ζάρακος	»	4,457
Σύνολον	Κάτοικοι:	84,929

Λακεδαίμων· ὄνομα τῆς ἀρχ. Σπάρτης καὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς. ἥτις ἀκόμη διατηρεῖ τὸ ὄνομα.

Λακεδαίμων· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταϋγέτης, ἐξ οὗ ἔλαβεν ἡ χώρα τὸ ὄνομα.

Λακεδίβαι· μεγάλη νησοσυστὰς εἰς τὰ ΝΔ τοῦ Ἰνδοστάν. Ἀγγλικὶ. βράχο. τὸ πλεῖστον μικροί, ἀνακαλυφθέντες τὸ 1499 ὑπὸ Βάσκο-Δὲ-Γάμα. 10 κύριαι νῆσοι, χιλιάδες μικραί· 1927 τετρ. χλμ. Κάτ: 14,000.

Λακίνιον· ἄκρωτ. ἐν Βρεττίᾳ μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἥρας.

Λάκκα· πρωτ. τοῦ δήμου Λακκιωτῶν τῶν Παξῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Γαΐου. Τελων. σταθμός. Κάτ: 163, ἐν τῷ λιμένι διαμένουν 10.

Λακκιωτῶν-δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Παξῶν, Νομ. Κερκύρας. Πρωτ. Λ ά κ κ α. Ἄλλαι. Ἀνεμογιαννάτικα, Ἀντιοχάτικα, Ἀπεργάτικα, Ἀργυράτικα, Ἀρωννάτικα, Βασιλάτικα, Βερονικάτικα, Βουτάτικα, Γεργουτζάτικα, Γιαννουλάτικα, Γραμματικείκα Δολιετάτικα, Δενδριάτικα, Ζερνάτικα, Ζενεμπισιάτικα, Καγκάτικα, Καλοδεκάτικα, Κοντογιαννάτικα, Κουσάτικα, Λαρικάτικα, Λιαρεκείκα, Λογγᾶ, Μανεσάτικα, Μαστοράτικα, Μιτζιαλάτικα, Μουρικάτικα, Μουκελάτικα ἢ Σουμπασουρέικα, Μπεϊκάτικα, Πετράτικα, Ρωμανάτικα, Στανελάτικα, Χουρδάτικα. Φουντάνα, Μ ο ν ὴ Ἁγίας Παρασκευῆς, Κάτ: 1,945.

Λάκκοι· πρωτ. τοῦ δήμ. Λ ά κ ω ν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 950.

Λακκόπετρα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, 2 1|4 ὥρ. ἀπὸ Κάτω-Ἀχαΐας. Κάτ: 383.

Λακκόπλουτος· οὕτως ἐπωνομάζεται ὁ Ἀθηναῖος Καλλίας, πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, διότι ἐλέγετο ὅτι εὗρε τὰ πλούτη του ἔν τινι λάκκῳ ὅπου εἶχε ρίψει αὐτὰ Πέρσης τις μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν.

Λάκμωνος-δῆμος· τῆς Καλαμπάκας, Νομ. Τρικκάλων. Πρωτ. χειμ. Κ ό τ ο ρ ι, θερινὴ Μ η λ έ α. Ἄλλαι: Λεπενίτσα, Μάνδρα-Χόντζα, Ὀξυὰ-Δεσπότη, Σκλινιάση καὶ Χαλίκι, Μ ο ν ὴ Προφήτου Ἠλιοῦ (διαλελυμένη). Κάτ: 2,277.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Λακορδαίρ ('Ιω - Βαπτιστής)· 1802—1861, περίφημος δομινικανὸς ἱεροκῆρυξ, δικηγόρος ἐν ἀρχῇ.

Λακράτης· στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν ἐν τῇ μάχῃ τῶν Θερμοπυλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν.

Λακρατίδας· 'Αθηναῖος Μαραθωνομάχος· ἄρχοντος αὐτοῦ συνέβη δεινὸς χειμών, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παρέμεινεν ὡς παροιμία ἐπὶ ψυχροῦ χειμῶνος.

Λακροᾶ (Σιλβέστρος - Φραγκίσκος)· γάλλος διαπρεπὴς μαθηματικός, 1765—1843.

Λακροᾶ (Παῦλος)· ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον 'Ιάκωβος ὁ Βιβλιόφιλος, περίφημος γάλλος πολυγράφος, 1806—1884, οὗ διακρίνονται κυρίως τὰ θαυμάσια ἱστοριογραφήματα.

Λακτάντιος (Πλάκιδος)· συγγραφεὺς Ρωμαῖος, ἀπροσδιορίστου ἐποχῆς, γράψας ὑπόμνημα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου.

Λακτάντιος (Λακτάνς)-Φιρμιανός· ὁ ἐπονομασθεὶς «Χριστιανὸς Κικέρων», γεννηθεὶς μεσοῦντος τοῦ Γ' αἰῶνος, θανὼν δὲ τὸ 325. Διδάσκαλος τοῦ Κρίσπου, υἱοῦ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου.

Λακύδης· ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, ἱδρυτὴς τῆς νέας ἀκαδημείας, ἀποθανὼν ἐξ οἰνοποσίας τὸ 241 π.Χ.

Λακύθρα· πρωτ. τοῦ δήμου Κάτω-Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ 'Αργοστόλι. Κάτ: 559.

Λάκων (Βασίλειος)· 'Έλλην σύγχρονος, μαθηματικός, καθηγ. τοῦ ἐν 'Αθήναις Πανεπιστημίου καὶ συγγραφεύς, 1831-1900. Τελευταίως εἶχεν ὀνομασθῇ ἐπίτιμος καθηγητής. 'Εγεννήθη ἐν Κέᾳ κατὰ τὸ 1831, ἔλαβε δὲ παρὰ τοῦ Πανεπιστημίου μας πτυχίον κατὰ τὸ 1850. 'Ητο ὁ 64ος πτυχιοῦχος τοῦ ἑλλην. Πανεπιστημίου καὶ πρῶτος αὐτὸς ἐκ τῶν διδακτόρων τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἔλαβε τὸν βαθμὸν ἄριστα. Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του μετέβη εἰς Παρισίους, ἐπανελθὼν δὲ ὑπηρέτησεν ἐπὶ ἐξαετίαν εἰς γυμνάσιον καὶ κατὰ τὸ 1863 ἀνηγορεύθη καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, διδάξας ἐπὶ 42 συνεχῆ ἔτη. 'Εξέδωκε πολλὰ συγγράμματα, τινὰ τῶν ὁποίων διδάσκονται ἐν τοῖς Γυμνασίοις καὶ 'Ελληνικοῖς σχολείοις. Ηὐτύχησε δὲ νὰ ἴδῃ μαθητάς του καταλαμβάνοντας πανεπιστημιακὰς ἕδρας.

Λακών· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κάτ: 3,800.

Λακωνία· εἷς ἐκ τῶν τέως 5 νομῶν τῆς Πελοποννήσου. Εἶχε πρὸς Β τὴν 'Αρκαδίαν καὶ πρὸς Δ τὴν Μεσσηνίαν, ἀπὸ δὲ τὰ ἄλλα μέρη ἐβρέχετο ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ 'Ιονίου πελάγους τὸ ὁποῖον σχηματίζει ἐδῶ τὸν βαθὺν Λακωνικὸν κόλπον καὶ δύο χερσονήσους, τὴν Μάνην καταλήγουσαν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ταίναρον καὶ τὴν τοῦ Μαλέα. 'Εκτασις 3,436 τετρ. χλμ. 'Η Λακωνία σχηματίζει σήμερον δύο νομούς: Λακεδαίμονος καὶ Λακωνικῆς (Μάνης)· ἀπαρτίζεται δὲ ἀπὸ μίαν μεγάλην πεδιάδα ἀρδευομένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Εὐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρώτα, Ἴρη ἡ Βασιλοποτάμου καὶ ἔχουσαν πρὸς τὰ Α μὲν τὴν βουνοπειρὰν τοῦ Πάρνωνος (2,000 μ.), πρὸς τὰ Δ δὲ τὴν τοῦ Ταϋγέτου (2,400 μ.), ὁ ὁποῖος μὲ τὰς τελευταίας του πετρώδεις διακλαδώσεις σχηματίζει τὴν ἰδίως Μάνην. Ἡ πεδιὰς αὕτη εἶνε εὐφορωτάτη εἰς οἴνους, σιτηρά, πορτοκάλια λεμόνια, ὑπώρας, λαχανικά, ἔλαιον κτλ. Ἡ ἀνατολικὴ χερσόνησος εἶνε ὀλιγώτερον εὔφορος, ἡ δὲ Μάνη ἐντελῶς ξηρά, παράγουσα μόνον ὀλίγον, ἐκλεκτὸν ὅμως, ἔλαιον καὶ λούπινα. Ἡ κτηνοτροφία εἶνε ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη ἰδίως δὲ τῶν προβάτων καὶ τῶν χοίρων. Ἡ Λακωνία ὑπῆρξεν ἡ ἐνδοξοτέρα καὶ ἀπουδαιοτέρα χώρα τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀντίζηλος δὲ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡγεμονὶς τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Οἱ Σπαρτιᾶται εἶνε οἱ πάντοτε περισσότερον ἀντισταθέντες εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ξένων, οἱ δὲ Μανιᾶται οἱ μόνοι οἵτινες ἔμειναν πάντοτε σχετικῶς ἐλεύθεροι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πολυειδοῦς δουλείας τῆς Ἑλλάδος. Πρωτεύουσαν ἔσχε πάντοτε τὴν Σπάρτην, διῃρεῖτο δὲ τέως εἰς 4 ἐπαρχίας (Λακεδαίμονος, Γυθείου, Οἰτύλου καὶ Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς) 28 δήμ. 2 μικρὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις, 455 χωρία, 31 μονὰς καὶ 135,462 κατ.

Λακωνικῆς (Μάνης) - Νομός, εἷς τῶν 9 νομῶν τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν διοικητικὴν διαίρεσιν τοῦ 1899, περιλαμβάνων τὸ ΝΔ τμῆμα τοῦ τέως νομοῦ Λακωνίας (βλ. λ.), ἤτοι τὴν χερσόνησον τοῦ Ταϋγέτου (μέσην προεκβολὴν τῆς Ν Πελοποννήσου τὴν διήκουσαν δὲ μέχρι τοῦ Ταινάρου, γνωστοτέραν δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μάνη· χώρα πετρώδης καὶ ἀγρία τὴν φύσιν. Ἐδῶ συγκαταλέγεται καὶ ἡ νῆσος Κύθηρα (βλ. λ.) μετὰ τῶν Ἀντικυθήρων. Πρωτ. Γύθειον. Σύγκειται ἐκ τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν Γυθείου, Οἰτύλου καὶ Κυθήρων, διαιρεῖται δὲ εἰς τοὺς ἀκολούθους 12 δήμους :

ΕΠΑΡΧ. ΓΥΘΕΙΟΥ

Γυθείου	Κάτοικοι	6,049
Καρυουπόλεως	»	2,804
Τευθρώνης	»	2,819
Λαγείας	»	2,287
Μαλευρίου	»	4,882

ΕΠΑΡΧ. ΟΙΤΥΛΟΥ

Οἰτύλου	Κάτοικοι	9,511
Ἀθίας	»	5,182
Καρδαμύλης	»	3,733
Λεύκτρου	»	8,072
Μέσσης	»	5,194

ΕΠΑΡΧ. ΚΥΘΗΡΩΝ

Κυθηρίων	Κάτοικοι	6,571
Ποταμίων	»	5,735
Σύνολον	Κάτοικοι	62,839

Λακωνικὸς-κόλπος· ὁ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλέα καὶ Ταινάρου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Πελοποννήσου κόλπος. Κοινῶς λέγεται τοῦ Γυθείου ἢ τοῦ Μαραθονησίου.

Λάλα· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Α. Ἠλείας, 7. ὥρ. ἀπὸ Πύργου. Ταχυδρ., τηλεγραφ. Κάτ: 415. Τὸ χ. Λάλα (τοῦ) εἶνε περιώνυμον κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 διὰ τοὺς πολεμικωτάτους καὶ αἱμοχα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

χαρείς τουρκαλβανούς κατοίκους του οἵτινες μετὰ μεγάλων ἀγώνων ἐνικήθησαν καὶ ἀπεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν. Ἡ περίχωρος παράγει περφημισμένα κεράσια.

Λαλάνδ (Ἱερώνυμος· διαπρεπὴς γάλλος ἀστρονόμος, 1732—1807, γράψας ἀρίστην «ἀστρονομίαν».

Λαλιώτη (τοῦ) χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Κιάτον. Κάτ: 291.

Λαμάρκ (Ἰω. Βατ-Πέτρος Ἀντώνιος)· 1744—1829, περιώνυμος γάλλος φυσιολόγος, γράψας θαυμασίαν «Γαλλικὴν Χλωρίδα» καὶ ἄ.

Λὰ-Μάρμορα (Ἀλφόνσος Φερρέρο, μαρκήσιος δέ-)· 1804-1878· ἰταλὸς στρατηγὸς καὶ πολιτευτής, διαπρέψας κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα του 1848.

Λαμαρτῖνος· (Ἀρνός)· Περίφημος Γάλλος ποιητὴς καὶ πολιτικός, μέλος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τοῦ 1848. Τὰ ποιητικὰ ἔργα τοῦ Λαμαρτίνου ἤνοιξαν νέον στάδιον εἰς τὴν Γαλλικὴν ποίησιν, διακρίνονται δὲ διὰ τὸ ὑψηλὸν τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τὸ ἐκτάκτως ἁρμονικὸν τοὔστίχου. Ἐγεννήθη τὸ 1790. Ἀπέθανε τὸ 1869.

Λάμαχος· υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου, φονευθεὶς ἐν Συρακούσαις τὸ 415 π. Χ.

Λαμβάλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ-δύ-Νόρ. Κάτ: 4,560.

Λαμενναί (Ἀββᾶς Ροβέρτος) περίφημος γάλλος συγγραφεύς, 1782-1854. καταλιπὼν ἄριστα ἔργα ἠθικοθρησκευταία κυρίως.

Λαμία· περίφημος αὐλιτρὶς καὶ ἑταίρα ἐν Ἀθήναις θυγ. τοῦ Κλεάνορος, ἐρωμένη Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Λαμία· πόλ. τῆς Στερεᾶς, πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ Φθιώτιδος ὀνομαζομένη κοινῶς Ζητοῦνι. Ἐξ αὐτῆς ὠνομάσθη Λαμιακὸς ὁ πόλεμος τῶν συμμάχων Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου, πολιορκηθέντος ἐντὸς αὐτῆς ἐπί τινα χρόνον (323—322). Ἡ Λαμία εἶνε ἐκτισμένη εἰς τοὺς μεσημβρινοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ὄθρυος, ἔχει δὲ ἀρχαίαν ἀκρόπολιν, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον, λαμπρὰς καπνοφυτείας. Πρωτοδικεῖον, ταμεῖον, γυμνάσιον καὶ 7,414 κατ. Ὁ δὲ δῆμος Λαμιέων περιέχει 13 χωρία, 1 Μονὴν καὶ 11,662 κατ.

Λαμιέων δῆμος· τῆς Φθιώτιδος. Πρωτ. Λαμία Ἄλλα, Χ. Δαϊτσιά, Δερβέν - Φοῦρκα, Δίβρη, Ἰμίρμπεη, Καλύβια, Κόμμα, Λιμογάρδι, Μεγάλη - Βρύση, Μπεκῆ, Παληοχῶρι, Σαρμουσακλῆ, Ταράτσα, Τσοπανλᾶτες, Μονὴ Γενέσιον - Θεοτόκου ἢ Ἀντινίτσης, ἀτ: 11,662.

Λαμίσκος· πυθαγόριος φιλόσοφος ἐκ Σάμου.

Λαμίσκος· ποτ. τῆς Βοιωτίας πηγάζων ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Φάλαρον.

Λαμνῶνι· χ. τοῦ δήμ. Χαντρᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 105.

Λαμπαδί (Ἰωάννης)· γάλλος αἱρεσιάρχης, 1610 - 1674, διατεινόμενος ὅτι ἔβλεπε ὁράματα καὶ κηρύττων ἑαυτὸν δεύτερον Ἰωάννην

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βαπτιστήν, καταδικασθείς δὲ ὑπὸ τῆς ἐν Δόρτρεχτ συνόδου. Ἔγραψε ἔργα ἀλλοκότων θεμάτων.

Λαμπάρρ (Ἰω. Φραγκ. – Λεφέβρ). 1747 - 1766, καταδικασθεὶς εἰς φρικώδη διὰ βασανιστηρίων θάνατον, ὡς σατυρίσας τὴν ἁγίαν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνήν.

Λαμπαρράς (Ἀντώνιος - Γερμανός)· γάλλος χημικὸς καὶ στρατιωτικὸς φαρμακοποιός, 1777 - 1850.

Λαμπέ (Λουΐζα)· 1526 - 1566, γαλλὶς κόρη ὑπηρετήσασα ἐνδόξως εἰς τὸν στρατὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα καπετάν - Λούς, γράψασα δὲ καὶ ἄριστα ποιήματα καὶ πεζά, ὧν ἔξοχος ἡ «Ὁδὴ εἰς τὴν Ἀφροδίτην».

Λαμπείας δῆμος τῆς Ἠλείας, Πρωτ: Δίβρη. Ἄλλα χ: Ἁγ. Ἴννα, Ἀνδρῶνι, Βερβινή, Γερμοτζάνι, Γιάρμενα, Κακοτάρι, Κερτίζα, Κλεινδιά, Κούμανη, Μοστενίτζα, Μπεντένι, Νουσά, Πορετζό, Τζιπιάνα, Μυναί: Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Πορετζοῦς, καὶ Γεννήσεως Θεοτόκου ἢ Δίβρης. Κάτ: 7,379.

Λαμπὲρ (Ἰουλιέττα)· σύγχρονος γαλλὶς μυθιστοριογράφος, γεννηθεῖσα τὸ 1836, γράψασα πολλά, ἐν οἷς γνωστοτάτη ἡ «Ἑλληνίς».

Λάμπερτ φιλέλλην πρῶσσος· ἀπέθανε συνεπείᾳ τραυμάτων ἐν Μεθάνοις τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1827. Λοχαγὸς ἐν Πρωσσίᾳ. Ἦτο μὲ τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων ἐν Χαϊδαρίῳ.

Λαμπέρτ (Ἰωάννης)· φιλέλλην ἐκ Ραβέννης τοῦ Παπικοῦ κράτους· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Κόρνῳ τὴν 2 Νοεμβρίου 1842. Ἦλθεν ἐν Ἑλλάδι μετὰ τοῦ πρίγκιπος Παύλου υἱοῦ τοῦ Λουκιανοῦ Βοναπάρτου. Ἠκολούθησε τὸν τακτικὸν στρατὸν ὑπὸ τὸν Φαβιέρον καὶ ἀπέθανε λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ μὲ τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον· χαρακτὴρ ἀληθῶς στρατιωτικός. Τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ οἰκογενειακὸν ὄνομα ἦτο Zochi.

Λαμπέτη χ. τοῦ δήμου Λεταίνων τῆς Ἠλείας. 20′ ἐξωθεν τοῦ Πύργου, σταθμὸς τοῦ σιδηροδ. Πύργου - Ὀλυμπίων. Κάτ: 747.

Λάμπη ἀρχ. πόλις Κρήτης, κτίσμα τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Λαμπηνή χ. τοῦ δήμ. Λάμπης ἐπαρχ. Ἀμφίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 200.

Λάμπης - Καραντζᾶς· ἄνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως· κατελθὼν εἰς Πελοπόννησον ἐξ Ἰωαννίνων πόλεως ὅπου ἦν ἐγκατεστημένος, πάνυ δὲ φιλοτίμως ἐργασθεὶς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος.

Λαμπινοῦ χ. τοῦ δήμου Μυρεσίου τοῦ Βόλου, 2 1/4 ὥρ. ἀπὸ Τσαγκαράδες. Κάτ: 204.

Λάμπις· εἷς τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Ἠλείων Ἀριστοτίμου.

Λάμπις· Λακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος νικήσας εἰς τὸ πένταθλον.

Λαμπὶς (-iche, Εὐγένιος-Μαρέν)· γάλλος ἐπισημος κωμειδυλλιογράφος, 1815—1888, γενόμενος ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1880.

Λαμπλάσι (Λουδοβίκος)· διάσημος γάλλος ἀοιδός, 1794 - 1858 καὶ μουσικὸς ἅμα δοκιμώτατος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Λαμπιώταις· χ. τοῦδήμ. Μοναστηρακίου, ἐπαρχ. Ἀμαρίου Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης Κάτ: 150.

Λαμπουάν· νησοσυστὰς εἰς τὰ ΒΔ τῆς Βορνέο· 78 τετρ. χλμ. Κάτ: 6,000 ὧν 4,600 Μαλαῖοι καὶ 1,400 κινέζοι. Γαάνθρακες. Ἀγγλικαί. Κυρίως εἶνε μία νῆσος.

Λαμπουλαΐ (Ἐδουάρδος - Ρενὲ Λεφεβρὲ-)· γάλλος συγγραφεὺς καὶ πολιτευτὴς διαπρεπής, 1812—1883, νομικὸς ἅμα στεφθεὶς ὑπὸ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας, καὶ δοκιμώτατος ἱστορικὸς καὶ πολιτειολόγος φιλελεύθερος.

Λαμπούρ-Γῆ· ἡ ἰταλιστὶ **Τέρρα δι-Λαβόρο** παλαιὰ ἰταλ. ἐπαρχ. ἐν Καμπανίᾳ, σχηματίζουσα ἤδη τὴν ἐπαρχ. Καζέρτας.

Λαμπραί· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ὑμηττίδα φυλήν, πρὸς τὴν νῦν Βάρην.

Λαμπρείκα· χ. τοῦ δήμου Δυμης τῶν Πατρῶν, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Κάτω Ἀχαΐας. Κάτ: 76.

Λαμπροκλῆς ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκράτους.

Λαμπροκλῆς· μουσικὸς καὶ διθυραμβοποιός, μαθητὴς τοῦ Ἀγαθοκλέους διδάσκαλος τοῦ Δάμωνος.

Λαμπρόπουλος (Γεωργάκης)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Δάρα, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος φιλοτίμως προκινδυνεύσας ἐναντίον τῶν Ὀθωμανῶν τῆς ἐπαρχίας του. Κατόπιν ἐπολέμησεν εἰς Λεβίδι καὶ ἀλλαχοῦ.

Λάμπρος· διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Σοφοκλέους ἐν τῇ ὀρχηστικῇ καὶ τῇ μουσικῇ.

Λάμπρου Γεωργίου (Νικόλαος)· στατηγὸς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκ Κρανιδίου τῆς Ἀργολίδος, διακριθεὶς κυρίως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Ναυπλίου καὶ εἰς τὰς κατὰ τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

Λαμπρυγιέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κάτ: 3,500.

Λαμπρύνθιος· ἐρωτικὸς λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου.

Λάμψακος· ἀρχ. π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐρείπια παρὰ τὸ χ. Λαμπάκι ἀντικρὺ τῆς Καλλιπόλεως.

Λάμων-ωνος· Λιμὴν κατὰ τὴν Ν παραλ. τῆς Κρήτης, παρὰ τὴν σημερινὴν Φοινικιὰ καὶ τὸ χωρίον Σελλιὰ τῆς ἐπαρχίας Ἁγ. Βασιλείου. Σήμερον ὀνομάζεται Λαμνῶνι ἢ Δαμνῶνι.

Λάναξχαΐρ· σκωτικὴ κομ. 2302 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,000,000. Πρωτ. Λάναρκ. Ἀπέραντα γαιανθρακωρυχεῖα.

Λανγκόνι· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλνομοῦ Λοζέρ. Κάτ: 3,700.

Λάνγκ-Σόν· π. τοῦ γαλλ. Τογκίνου, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. πρὸς τὰ κινεζικὰ σύνορα. Ἀκμ. ἐμπόριον.

Λάνδ· εἷς τῶν ΝΔ νομῶν τῆς Γαλλίας. 6,351 τετρ. χλμ. Κάτ: 305,000. Πρωτ. Μὸν-δὲ-Μαρσάν. Ἐπαρχ. 3. Μὸν-δὲ-Μαρσάν, Δὰξ, Σαὶν-Σεβέρ. Δῆμοι 28, κοινότητες 333.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λάνδαου· ὀχυρὰ π. τῆς ρηνικῆς Βαυαρίας. Κάτ: 9,000.

Λανδερνώ. πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ· ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 9,100.

Λανδιβίζιώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 3,725.

Λανδρεσί(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Κάτ: 4,300.

Λάνδσβεργ-σύρ-Οὐάρθ· π. τοῦ πρωσ. Βράνδεβουργ. Μηχανουργεῖα, ὑφαντήρια. Κάτ: 26,000.

Λαϊνσδσρ (σὲρ Ἔδουϊν)· διαπρεπὴς ἄγγλος ζωγράφος, 1802—1873.

Λάνδσκρονα· παράλ. π. τῆς Ν Σουηδίας ἐπὶ τοῦ ποροθμοῦ Σούνδ. Μεγάλα ναυπηγεῖα, ἄριστος λιμήν. Κάτ: 13,000.

Λαϊνσ 'ς οὔνδ. ἤτοι «Τέρμα Γῆς»· ἡ ΝΔ ἐσχατιὰ τῆς μεγάλης Βρεττανίας.

Λάνδσχουτ· π. τῆς Βαυαρίας ἐπὶ τοῦ Ἴσαρ· Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 19,000.

Λανδτσάνα (Σεραφείμ)· φιλέλλην ἐκ Βιλβάο τῆς Ἱσπανίας· ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀσθενείας τὴν 15 Φεβρουαρίου 1827. Πρώην ἀξιωματικὸς εἰς τὴν πατρίδα του, Ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν φιλελλήνων, ἀπέθανεν ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως.

Λανζαί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔνδρ-ἐ-Λοάρ. Κάτ: 3,550.

Λανζάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λείγηρ· γαιάνθρακες, μόλυβδος, μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ: 4,300

Λανθενᾶς (Φραγκίσκος· γάλλος ἰατρὸς καὶ Συγκλητικός, 1740—1799, μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Πεντακοσίων, γράψας περὶ Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Λανγκόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζιρόνδ. Κάτ: 4,760.

Λανκάστερ (-τρία)· πεωτ. ὁμων. ἀγγλ. (ΒΔ) κομητ. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 22,000.-ἡ κομητ: (Λάνκασχαϊρ): 4,860 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,600,000. Ἀπέραντα γαιανθρακωρυχεῖα: Μεγίστη βιομηχανία.

Λανκάστερ (**Λαγκάστρ**) Οἶκος· τρίτος βασιλικὸς ἐν Ἀγγλίᾳ κλάδος ἐκ τοῦ Ἐδουάρδου Γ', δοὺς τρεῖς βασιλεῖς: Ἑρρῖκον Δ', Ἑρρῖκον Ε', καὶ Ἑρρῖκον Ϛ', Ἀντίπαλοι τῶν Γόρκ (Λευκοῦ ῥόδου).

Λάνν (Ἰωάννης)· δοὺξ τοῦ Μοντεμπέλλο, 1769—1809, γάλλος στρατάρχης, διακριθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ τὸν Βοναπάρτην· καὶ εἶτα ἐν Ἱσπανίᾳ

Λαννιόν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ - δύ - Νόρ. Κάτ: 6,000.

Λανταρᾶ· (Σίμων-Μαθουρῖνος), 1792—1778, γάλλος ζωγράφος, διακριθεὶς ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ.

Λάντζα(Ἰωάννης)· ἰταλὸς πολιτικός, 1815—1882, ὑπουργὸς ἐπὶ Καβούρ.

Λὰν-Τσιεοῦ-Φοῦ· π. τῆς Δ Κίνας ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Χοάγγ-Χὸ, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Κὰν-σοῦ. Κανονισχυτήρια, θαυμαστὰ ταπητουργεῖα καὶ μεταξουργεῖα, μέγα ἐμπόριον, γαιάνθρακες. Κάτ: 560,000.

Λαοδίκεια· ἡ κατακεκαυμένη

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

π. τῆς Λυκαονίας, κληθεῖσα ἕνεκα τῶν αὐτόθι συχνῶν σεισμῶν καὶ ἐκρήξεων.

Λαοδίκη· σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου καὶ μήτηρ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ὅστις πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἔκτισε τὴν ἐν Συρίᾳ Λαοδίκειαν.

Λαοδίκη· θυγ. Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ σύζυγος Ἀντιόχου τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἧς παρωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Λαοδίκεια.

Λαοδίκη· θυγ. Μιθριδάτου τοῦ Α' καὶ σύζυγος Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου.

Λαοδίκη· ἀδελφὴ αὐτῆς καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθου τοῦ Ζ', κατόπιν δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδου.

Λαόδοκος· εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, ἑταῖρος τοῦ Ἀντιλόχου.

Λαοκόων· υἱὸς τοῦ Πριάμου ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀντιστὰς εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει εἰσαγωγὴν τοῦ Δουρείου ἵππου καὶ πνιγεὶς μετ' ὀλίγον ὑπὸ δύο δρακόντων μετὰ τῶν δύο υἱῶν του. Τὸ θαυμάσιον σύμπλεγμα τοῦ Λαοκ. εὑρηται νῦν εἰς τὸ Βατικανόν.

Λαομέδων· υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, πατὴρ τοῦ Πριάμου.

Λαομέδων· υἱὸς τοῦ Λαρίχου, τοποτηρητὴς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ.

Λᾶος· ποτ. τῆς Κάτω Ἰταλίας, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων.

Λᾶος· π. τῆς Λευκανίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Συβαριτῶν.

Λάος· βουνώδης καὶ δασοσκεπὴς κεντρικὴ χώρα τῆς Ἰνδοκίνας. 400,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,600,000 περίπου· ἀνναμιτική, βιρμανική, σιαμική καὶ τογκινική χώρα, οἰκουμένη ὑπὸ τῶν Λάο. Πλουσιωτάτη φυτικὴ καὶ μεταλλικὴ παραγωγή.

Λάο-Τσέ· κινέζος φιλόσοφος τοῦ 600 π.Χ. συγγραφεὺς τῆς ἱερᾶς βίβλου Τάο-Τσέ-Κίγκ.

Λάπαθος· π. μετὰ λιμένος ἐν Κύπρῳ, ἀποικία τῶν Λακώνων.

Λαπαθῶν-δῆμος· τῶν Καλαβρύτων, Νομ. Ἀχαΐας. Πρωτ. Μανέσης. Ἄλλα χ. Ἀσάνι, Βλάσια Ἄνω καὶ Κάτω, Γουμένιτζα Ἄνω καὶ Κάτω, Γκέρμπεση, Δεμέστιχα, Καροῦσι, Κούτελη, Λαπάτα, Μποντιὰ Μέγα καὶ Μικρόν, Μουρίκι, Μπούμπουκα, Νεοχῶρι, Σαραδί, Τρεκλείστρα, Φλάμπουρα καὶ ἡ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου ἢ Βλασίας. Κάτ: 5,509.

Λαπαλίς· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλιέ. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 3,000.

Λαπαλίδος (Ἰάκωβος)· γάλλος στρατάρχης, 1450; — 1525, ὀκταετεῖς ἐπὶ ἐκτάκτῳ ἀνδρείᾳ κατὰ τοὺς ἰταλικοὺς ἰδίᾳ πολέμους καὶ ἀλλαχοῦ.

Λάπατα· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. 1 ὥρ. ἀπὸ Μανέσης. Κατ: 124.

Λαπερούς· (Ἰω - Φραγ. Γκαλώ)· διάσημος γάλλος θαλασσοπόρος, 1741 - 1788, διακριθεὶς ἐν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῷ κατὰ τῶν Ἄγγλων πολέμῳ (Ἀμερικῇ). Ἀπέθ. ναυαγήσας εἰς τὰς ὠκεανίους νήσους Βανικορό.

Λαπίθαι· ἔθνος μάχιμον τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸν Πηνειόν, γνωστὸν ἐκ τοῦ πρὸς τοὺς Κενταύρους πολέμου.

Λαπίθης· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, γενάρχης τῶν Λαπιθῶν.

Λάπιθος· χ. τοῦ δήμ. Ρουκάκας, ἐπαρχ. Σητείας, διοίκ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 85.

Λαπλάς· (Π. Σίμων, μαρκήσιος)· περίφημος Γάλλος ἀστρονόμος καὶ γεωμέτρης γεννηθεὶς τὸ 1749 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1827. Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη πλείστας ὀφείλει πρόοδους καὶ ἀνακαλύψεις εἰς τὸν Λαπλάς.

Λαπλάτα· ὄρα Ἀργεντινὴ Δημοκρατία.

Λαπόρτ· γάλλος φιλέλλην. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως.

Λαπόρτ-δὶ-Τέγι (Φραγκ-Ἰωαβριήλ)· δοκιμώτατος γάλλος ἑλληνιστής, 1742-1815, γράψας περὶ «Ἑλληνικοῦ Θεάτρου» καὶ ἄ.

Λαπρὰδ (Πέτρος)· διαπρεπὴς γάλλος ποιητής, 1812-1883. Γενόμενος ἀκαδημαϊκὸς διὰ τῶν «Συμφωνιῶν» του, γράψας δὲ καὶ τραγῳδίας.

Λάπωνες· λαὸς τῆς βορειοτάτης Εὐρώπης (Λαπωνία), μικρόσωμοι καὶ ὑπαροί, καταγωγῆς πάντως ἀσιατικῆς (σαμογετικῆς), κατὰ πολὺ δὲ ὁμοιάζουν μὲ τοὺς Ἐσκιμώους τῆς Β. Ἀμερικῆς. Εἰδωλολάτραι, ποιμένες ρεννῶν, ζωέμποροι καὶ ἁλιεῖς, εἰρηνικώτατοι δέ. Δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 27,000.

Λαπωνία· ἡ βορειοτάτη χώρα τῆς Εὐρώπης, περιλαμβάνουσα τὰ ἀρκτικὰ τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας καὶ τὸ ΒΔΒ τῆς Ρωσίας· χώρα ξηρά, βουνώδης, παγερὰ καὶ πολύλιμνος. Ἔκτ: 390,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 120,000 μόλις.

Λάρα· ἀρχαία καὶ περίδοξος ἱσπανικὴ οἰκογένεια, καταγομένη ἀπὸ Ραμίρου τοῦ Α', βασιλέως τῶν Ἀστουριῶν.

Λαράνι· χ. τοῦ δήμ. Μεγάλης Βρύσεως, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 325.

Λαρδᾶς· χ. τοῦ δήμ. Μεσογείων, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 108.

Λάριος-λίμνη· χαριεστάτη λίμνη εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν παρὰ τὴν πόλιν Κῶμον.

Λάρισα· θυγ. τοῦ Πελασγοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἄργει ἀκρόπολις καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις.

Λάρισα· ἡ Κρεμαστὴ ἢ Πελασγική, π. τῆς ἀρχ. Φθιώτιδος παρὰ τὸν Μαλιακὸν Κόλπον.

Λάρισα· ἡ Φρικωνὶς εἰς τὴν Αἰολικὴν παραλίαν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κυρηνην. ἐκαλεῖτο καὶ Αἰγυπτία, καθότι παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου εἰς τοὺς συμμαχήσαντας αὐτῷ Αἰγυπτίους.

Λάρισα· πόλ. τῆς Θεσσαλίας ἀρχαιοτάτη, πρωτ νῦν τοῦ νομοῦ Λαρίσης.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ ἢ Σαλαμβριᾶ ἐν τῷ μέσῳ εὐφορωτάτης καὶ ὡραίας πεδιάδος, ἀπέχει τῶν Ἀθηνῶν 65 1)2 ὥρ. καὶ τοῦ Βώλου 12 ὥρ., συνδέεται δὲ μετ' αὐτοῦ διὰ σιδηροδρόμου. Ἔξωθεν ἡ θέα εἶνε λαμπρά, ἀλλ' ἡ πόλις εἶνε κακῶς ἐκτισμένη καὶ μὲ δρόμους στενοὺς καὶ ἀκαθάρτους. Ἔχει ταμεῖον, ἐφετεῖον, πρωτοδ., ἀρχιεπισκοπήν, γυμνάσιον, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον ἰδίως μετὰ τῆς Τουρκίας, καλὴν βιομηχανίαν καὶ κατ. 15,373 Ὁ δὲ Δ ῆ μ ο ς Λαρίσης περιέχει 10 χωρ. καὶ κατ: 17,155.

Λάρισα· π. ἐν Κρήτῃ, ἐξ ἧς τὸ «Λαρίσιον πεδίον». Καὶ πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Κρήτης, ἐν αἷς καὶ ἡ Γόρτυς, ἔφερον ἀρχαιότερον τὸ ὄνομα τοῦτο. Κατ' ἐξοχὴν ὅμως ἀποδίδεται εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἣν οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐγκαταλείψαντες, συνῳκίσθησαν εἰς τὴν γειτονικὴν Ἱεράπυταν (βλ. λ.).

Λαρίσης-δ ῆ μ ο ς· τοῦ Νομ. Λαρίσης πρωτ. Λ ά ρ ι σ α· Ἄλλα χ: Ἀλήφακα, Βαϊσλάρ, Γούνιτσα, Καλύβια, Κουτσόχερο, Κουλοῦρι, Κιόσκι, Μπάκρενα, Σατόμπαση, Τουρσουνλάρ. Κάτ: 17,155.

Λαρίσης Ν ο μ ό ς· Κατέχει τὰ 2)3 τοῦ ἀνατολικοῦ ἡμίσεος τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Μακεδονίας, Νομ. Τρικκάλων Φθιώτιδος, νομοῦ Μαγνησίας καὶ Αἰγαίου πελάγους. Ἔχει πρὸς Β. τὸν Ὄλυμπαν, πρὸς Ν. τὴν Ὄθρυν καὶ πρὸς Α. τὴν Ὄσσαν (Κίσσαβον) καὶ τὸ Πήλιον τὸ ὁποῖον ἀνήκει τὸ πλεῖστον εἰς τὸν νομὸν Μαγνησίας καὶ σχηματίζει τὴν κλειούσαν τὸν κόλπον τοῦ Βόλου χερσόνησον τοῦ Πηλίου. Ἡ λοιπὴ χώρα εἶνε πεδινὴ καὶ εὐφορωτάτη εἰς ὄρυζαν, καπνά, οἴνους, ἔλαιον κτλ., ποτίζεται δὲ ἀφθόνως ἀπὸ ποταμοὺς (παραπότ. τοῦ Πηνειοῦ) καὶ λίμνας. Περιλαμβάνει τὰς 3 τέως ἐπαρχίας Λαρίσης, Τυρνάβου καὶ Ἀγυιᾶς καὶ περιέχει 24 δήμους μὲ 2 πόλεις, 16 κωμοπ., 160 χ., 6 μονὰς καὶ Κατ: 76,032. Ὁ σημερ. Νομὸς Λαρίσης, τμῆμα ὢν τοῦ προηγουμένως ὁμωνύμου του, περιλαμβάνει τοὺς ἀκολούθους δήμους:

ΕΠΑΡΧΙΑ ΛΑΡΙΣΗΣ

Λαρίσης	Κάτοικοι	17,115
Κραννῶνος	»	4,023
Νέσσωνος	»	4,728
Ἀμπελακίων	»	3,213
Συκουρίου	»	2,901
Ὀγχηστοῦ	»	2,278
Ἀρμενίου	»	3,794
Φακίου	»	2,418

ΕΠΑΡΧΙΑ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

Τυρνάβου	Κάτοικοι	11,960
Γόννων	»	1,941
Ὀλύμπου	»	5,965

ΕΠΑΡΧΙΑ ΑΓΥΙΑΣ

Δωτίου	Κάτοικοι	10,473
Κασθαναίας	»	3,985
Εὐρυμενῶν	»	1,338
Σ ύ ν ο λ ο ν	Κάτοικοι	76,032

Λαρίσης Κρεμαστῆς-δ ῆ μ ο ς τῆς Φθιώτιδος, Πρωτ. Γ α ρ δ ί κ ι ο ν. Ἄλλα χ: Ἄγναντη, Ἀχλάδι, Βελέση, Βλυχα, Μαχαλᾶς, Μύλοι, Ράχαις, Σουβάλα, Μ ο ν α ί Ἁγ. Γεωργίου, Βαβρίνης, Κάτ. 2,479.

Λάρισος· ποτ. τῆς Ἠλίδος χω-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νόμενος εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου.

Λαριστάν· ἐπαρχ. τῆς Ν Περσίας, 59,468 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000. Πρωτ. Λάρ.

Λὰ-Ρονδιὲρ Δὲ-Νουρὺ (βαρὼν Κάμιλλος Ἀδαλβέρτος)· 1813-1881, γάλλος ναύαρχος διακριθεὶς κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον.

Λαροσιφουκὼλ (δούξ)· πρίγκιψ τοῦ Μαρσιλλιάκ, 1613-1680, γάλλος εὐπατρίδης, συγγραφεὺς τῶν περιφήμων «Ἀξιωμάτων».

Λάρυμνα ἢ **Καστρί** χ. τοῦ δήμου Λαρύμνης τῆς Λοκρίδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Μαρτῖνο. Τελωνοφυλακεῖον. Κάτ: 206. Ἐν τῷ ὅρμῳ διαμένουν 10.

Λαρύμνης -δῆμος τῆς Λοκρίδος, νομ. Φωκίδος. Πρωτ. Μαρτίνο. Καὶ ἄλλα χ. Λάρυμνα ἢ Κραστρί, Μάζι, Μαλεσίνα, Προσκυνᾶ, Παύλου, Λοῦτος, Πύργος, Τραγάνα καὶ ἡ Μονὴ Ἁγ. Γεωργίου ἢ Μαλεσίνα. Κάτ: 3,902.

Λαρύν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Κάτ: 2,500.

Λαρύσιον· ἱερὸν ὄρος τοῦ Διονύσου ἐν Λακωνίᾳ.

Λᾶς· οἰκιστὴς τοῦ περὶ τὴν Σπάρτην χωρίου Ἀραῖνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Λᾶς· π. παραθαλασσία τῆς Λακωνίας, ἣν κατέστρεψαν οἱ Διόσκουροι. Ἐκεῖ πλησίον ἦτο ὁ τάφος τοῦ Λᾶ.

Λασαία· (=δασέα, ὅπως λάτιος=δασύδριξ, ἐκ τοῦ δασύς)· π. ἐν Κρήτῃ κειμένη παρὰ τοὺς σημερινοὺς «Καλοὺς λιμένας» τῆς μεσημβρ. παραλίας τῆς ἐπαρχίας Πυργιωτίσσης. Μεταξὺ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ἀκρωτ. Λισσῆνος, ΝΑ τῆς Φαιστοῦ, ὡς καὶ τῆς Λισσοῦ ἢ Λίσσου, ἐπινείου τῆς Ἐλύρου ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Σελίνου. (Ἴδε τὰς λέξ. Λισσή, καὶ Λίσσος) ἐπικρατεῖ μεγάλη σύγχυσις παρὰ τοῖς νεωτέροις γεωγράφοις, οἵτινες ταυτίζουσι πολλάκις τὰς τρεῖς ταύτας, ἐν ᾧ δέον νὰ διακρίνωνται. Τῆς περὶ ἧς ἐνταῦθα ὁ λόγος Λασαίας ὑπάρχει διάφορος γραφὴ Ἄλασσα, ἐξ οὗ τὸ Θάλασσα (Ἴδε, Θάλασσα).

Λὰ-Σὰλλ (Ἀντώνιος)· εἷς τῶν ἀρχαιοτ. γάλλων μυθιστοριογράφων, 1398-1461.

Λασάλλ (Ροβέρτος)· γάλλος περιηγητής, 1640-1687, καταλαβὼν τὴν Λουϊσιάναν (Βόρ. Ἀμερικὴ) καὶ ἐξερευνήσας τὰ ρεῖθρα τοῦ Μισσισσίπη.

Λάσβεργ ἢ **Βόλφ** (Φρειδερικος)· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τοῦ Ἔσσης-Κάσσελ· ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ τὴν 6 Μαΐου 1827. Ὡς ἐθελοντὴς ἀπετέλει μέρος τοῦ λόχου τῶν Φιλελλήνων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τούτου πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀκροπόλεως.

Λάσδα· ἐγκαταλελειμμέναι ἀγροικίαι, 1 ὥρ. ἀπὸ Φανάρι τοῦ δήμου Ἰθώμης της θεσσαλ. Καρδίτσης.

Λάσδικα· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 70.

Λασεπὲδ (κόμης δέ)· εἷς ἐκ τῶν ἀρίστων Γάλλων φυσιολόγων καὶ ὁ ἀληθὴς διάδοχος καὶ συμπληρωτὴς τοῦ ἔργου τοῦ Βυφφών. Ἐγεννήθη τὸ 1756, ἀπέθανε δὲ τὸ 1825.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Λασῆθι Μέσα· χ. τοῦ δήμ. Τζερμιάδων, ἐπαρχ. Λασηθίου, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 508.

Λασηθίου· διοικ. Κρήτης, ἔχουσα 5 ἐπαρχίας: Μεραμπέλλου (κ. 17,000), Λασῆθι (κ. 5,500), Βιάννου (τὸ ἕτερον μέρος τοῦ Ρίζου κ. 7,000), Ἱεράπετρον (κ. 8,000), Σητείαν (κ. 16,000), δήμους δὲ 20, χωρία 163 καὶ ὁλ. πληθ. 53,500.

Λασηθίου· ἐπαρχ. ὁμων. διοικ. Κρήτης, ἔχουσα δήμ. 2: Τσερμιάδων (κ.3,000) καὶ Ψυχροῦ (κ. 2,500), χωρ. 17 καὶ ὁλ. πληθ. 5,500.

Λασθένης· Θηβαῖος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀμφιαράου.

Λασθένης· Ὀλύνθιός τις παραδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον τὸ 347 π. Χ.

Λασκὲζ (Φραγκίσκος, Πέρ-)· 1624—1709, γάλλος ἰησουίτης ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ὁποίου μετατραπέντος εἰς νεκροταφεῖον ὠνομάσθη τοῦτο Πὲρ-Λασαὲζ (ἐν Παρισίοις).

Λᾶς-Κάζας (Βαρθελεμὼ δέ)· 1474—1566, ἱσπανὸς εὐπατρίδης, ἐπίσκοπος Χιάππας ἐν Μεξικῷ, μετὰ θέρμης ὑπερασπίσας τοὺς νεοφωτίστους ἰθαγενεῖς κατὰ τῶν ὠμοτήτων τῶν συμπατριωτῶν του.

Λάσκαρ καὶ περσιστί: **Λασκὲρ**· ἰνδοὶ ναῦται τῆς τάξεως τῶν Παριῶν, ἐν ὑπηρεσίᾳ εὐρωπαϊκῶν σκαφῶν.

Λάσκαρης (Θεόδωρος)· ὁ ἱδρυτὴς τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας τῆς Νικαίας τὸ 1204. Ὁ δὲ διάδοχος αὐτοῦ Ἰωάννης Λάσκαρης ἐξεθρονίσθη τὸ 1260 ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου. Κωνσταντῖνος καὶ Ἰωάννης Ἕλληνες λόγιοι τοῦ μεσαίωνος, (βλ. λ. κανωτέρω).

Λάσκαρις (Θεόδωρος Β')· ἔγγονος τοῦ προηγ., βασιλεύσας ἀπὸ 1255—1259.

Λάσκαρις (Ἰωάννης)· υἱὸς τοῦ προηγ., ἀπωλέσας τὰς κτήσεις του τὸ 1260 ἀφαιρεθείσας ὑπὸ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου.

Λάσκαρις (Κωνσταντῖνος)· ἕλλην λόγιος διαπρεπὴς διδάξας ἐν Μιλάνῳ, Ρώμῃ καὶ Νεαπόλει τὴν ἑλληνικὴν τὸ 1454.

Λάσκαρις (Ἰωάννης)· ἕλλην διαπρεπὴς φιλόλογος ὃν διημφισβήτησαν ὁ Λαυρέντιος τῶν Μεδίκων, Κάρολος ὁ Η', Λουδοβ. ὁ ΙΒ', Φραγκίσκος ὁ Α' καὶ Λέων ὁ Γ', ὡς καθηγητὴς ἑλληνικῆς. Ὁ διαδοὺς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐν Εὐρώπῃ, 1445—1535.

Λάσκυ· φιλέλλην ἐξ Αἴσναχ τῆς Πρωσίας, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο ἐθελοντής.

Λάσκυ (Χριστόφορος)· φιλέλλην ἐκ Πέστης τῆς Οὐγγαρίας, ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ τὴν 6 Μαΐου 1827. Ὡς ἐθελοντὴς ἀπετέλει μέλος τοῦ λόχου τῶν Φιλελλήνων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τούτου πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀκροπόλεως.

Λάσος· ἐξ Ἑρμιόνης, υἱὸς τοῦ Χαρίνου, ποιητὴς καὶ μουσικός, ζήσας περὶ τὴν 63 ὀλυμπ.

Λασποχῶρι· χ. τοῦ δήμου Φύλλου τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Κοπσιερῆς. Κάτ: 289.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λασποχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἀμπελακίων τῆς ΒΑ Θεσσαλίας, πρὸς τὴν λασπώδη ἀκτὴν δι' ἧς περᾶν ὁ Πηνειὸς ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκόν, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀμπελάκια. Κάτ:739.

Λάσσα· πρωτ. τοῦ κινέζ. Θιβέτ. μέγα ἐμπόριον, καὶ ὑφαντουργία· ἕδρα τοῦ Δαλαΐ - λάμα καὶ κέντρον τῆς βουδικῆς θρησκείας. Πλῆθος ναοὶ καὶ μοναί, μέγα ἀνάκτορον τοῦ ἀρχιερέως ἐπὶ λόφου. Κατ: 16,000 πολῖται καὶ 20,000 ἱερεῖς.

Λασσαΐ. πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαϋέννης Κάτ: 2,600.

Λασσέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω - Πυρηναῖα. Κάτ: 2,500.

Λαστέϊκα· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πύργου Κάτ: 322.

Λάστρος· χ. τοῦ δήμου Τουρλωτῆς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασιθίου, Κρήτης. Κάτ. 500.

Λασύρτας· Λασιώνιός τις, ζῶν χωρὶς νὰ πίνῃ.

Λάτα· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας παρὰ τὴν πρωτ. Δελήμπαλη. Κάτ: 245.

Λαταkία (-Κιέχ)· παράλιος π. τῆς Συρίας εἰς τὴν ἐκβολὴν ποταμίσκου Ἐμπόρ. ὁμων. περιφήμου καπνοῦ, καρπῶν, ἐλαίου, βάμβακος καὶ σιτηρῶν. Κάτ: 13,000. Εἶναι ἡ ἀρχ. Λαοδίκεια.

Λατῖνος· βασιλεὺς τοῦ Λατίου ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Αἰνείαν καὶ δοὺς αὐτῷ ὡς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν.

Λάτμος· ὄρος τῆς Καρίας. Ἐκεῖ λέγεται ὅτι ἐκοιμᾶτο ὁ Ἐνδυμίων ὅτε ἠράσθη αὐτοῦ ἡ Σελήνη.

Λατόπολις· π. ἐν τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ ὀνομασθεῖσα ἐκ τῆς λατρείας τοῦ ἰχθύος Λάτου.

Λατούδ (Ἑρρίκος Μαζέρ ὲ-) 1725 - 1805, γάλλος ἱππότης καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς Κας Πομπαδούρ καὶ ἐγκλεισθεὶς εἰς τὴν Βαστίλλην ἀπὸ 1749 - 1784, θανὼν δὲ τὸ 1805. Ἔγραψε περιεργότατα «Ἀπομνημονεύματα».

Λά Τούρ Δ' Ὠβέρνι· ἀξιωμ. τοῦ στρατοῦ τῶν Ἄλπεων τὸ 1792, φονευθεὶς τὸ 1800. Ἔγραψεν «ἐρεύνας ἐπὶ τῶν βρετονικῶν ἀρχαιοτήτων».

Λατσίδα· χ. τοῦ δήμου Βραχασίου, Ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασιθίου, Κρήτης. Κάτ: 800.

Λαῦκος· πρωτ. τοῦ δήμου Σηπιάδος τῆς Μαγνησίας (ΝΑ Θεσσαλία) 11 ὥρ. ΝΑ τοῦ Βόλου. Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 2,035, Κεῖται ἐπὶ τῆς ἀγκιστροειδοῦς μαγνησιακῆς χερσονήσου τοῦ Τρίκερι καὶ ἐπὶ τῶν λαγώνων τοῦ Πηλίου.

Λαυρέας· ἐπιγραμματοποιὸς τῆς Ἀνθολογίας.

Λαυρέντιος-Ἅγιος· κωμόπ. τοῦ δήμου Νηλείας τοῦ Βόλου, πρωτ. ὁμων. διαλυθέντος δήμου, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 2,205. Γραφικώτατα περίχωρα καὶ πλούσιαι φυτεῖαι.

Λαυρέντιος - Ἅγιος· μέγας ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς, μεταξὺ Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ Καναδᾶ. Μῆκ. 1100 χλμ., πλάτος δὲ 3 ἕως 4 καὶ εἰς τὸ στόμιον 45 χλμ.

Λαυρέντιος (Ἅγιος)· μάρτυς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Γ' αἰῶνος, ἑορτὴ τὴν 10 Αὐγούστου (ν).

Λαυρέντιος· ἀντιπάπας τοῦ Ε' αἰῶνος, ἐξορισθεὶς τὸ 503 ὡς ὀπαδὸς τοῦ Εὐτυχιανοῦ.

Λαυρέντιος-Ἅγιος· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα. Κάτ: 1,560.

Λαυρέντιος-Ἅγιος· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα. Κάτ: 1,140.

Λαυρέντιος· ὄρα καὶ Λ ω ρ ά ν.

Λαυρεντίου-Ἁγίου-Κ ό λ π ο ς· σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὰ ΒΑ τῆς Βορ. Ἀμερικῆς μεταξὺ Καναδᾶ καὶ Νέας-Βρουνσβίκης, ἀντικρὺ τῆς Νέας-Γῆς. Ἀποτελεῖ τὸ στόμιον τοῦ ποτ. Ἁγ-Λαυρεντίου.

Λαύρεντον· π. τοῦ Λατίου, καθέδρα ποτὲ τοῦ βασιλέως Λατίνου.

Λαυρεωτικῆς-Δ ῆ μ ο ς· τῆς Ν Ἀττικῆς (περιοχὴ Λαυρείου καὶ μεταλλείων). Πρωτ: Ἐ ρ γ α σ τ ή ρ ι α -Λ α υ ε ρ ί ο υ, ἄλλα χ: Καμάριζα. Γαϊδουρόμανδρας-ὅρμος, Πασσᾶ-ὅρμος καὶ Σούνιον. Κάτ: 11,185.

Λαύρειον· ὄρος τῆς Ἀττικῆς πρὸς Β τοῦ Σουνίου, ἐνέχον εἰς τὴν ἀρχαιότητα μεταλλεῖα ἀργύρου. Ὕψ: 650 μ.

Λαύρειον· κωμόπ. τῆς Ἀττικῆς, πρωτ. τοῦ δήμου Λαυρεωτικῆς, συγκειμένη ἀπὸ 2 χωριστοὺς συνοικισμούς, τὰ Ἐ ρ γ α σ τ ή ρ ι α, ὅπου εὑρίσκονται μέγιστα ἐργοστάσια διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν προϊόντων τῶν μεταλλείων τοῦ Λαυρείου, καὶ τὴν Ν ε ά π ο λ ι ν ἥτις εἶνε καὶ καλλίτερον ἐκτισμένη. Ἡ ἐτησία παραγωγὴ τῶν μεταλλείων ἀνέρχεται εἰς 100,000 τόννους ἀκαθαρίστου μετάλλου (μολύβδου, σκωριῶν καὶ μικρᾶς ποσότητος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ), ἀνήκουν δὲ τὰ μεταλλεῖα ταῦτα εἰς μίαν γαλλικὴν καὶ μίαν ἑλληνικὴν ἑταιρείαν ἄριστα διευθυνομένας. Τὸ Λαύρειον ἀπέχει τῶν Ἀθηνῶν 9 ὥρ. καὶ 45 λ. συνδέεται δὲ μετ' αὐτῶν διὰ σιδηροδρόμου καὶ ἔχει τηλεγρ., ταχυδρ., ὑποταμεῖον, τελωνεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, κομψὰς οἰκοδομάς, γραφικὴν παραλίαν, λαμπρὰ μεταλλουργικὰ ἐργοστάσια κλπ. Κάτ: 7,719.

Λαφαγέτ (Κ υ ρ ί α)· περίφημος διὰ τὸ πνεῦμά της γαλλὶς 1634 - 1692. Συνέγραψε λαμπρὰ μυθιστορήματα, τὴν «Πριγκίπισσαν Κλὲβ» καὶ ἄ.

Λαφαγέτ (Μ α ρ κ ή σ ι ο ς)· διάσημος γάλλος στρατηγός, λαβὼν μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς 1757 - 1834.

Λαφάης· τύραννος τῶν Ἀργείων, ἐκθρονισθεὶς καὶ φονευθείς.

Λαφάης· γλύπτης ἐκ Φλιοῦντος.

Λαφὰρ (Κάρολος - Αὔγουστος)· μαρκήσιος γάλλος, 1644-1712, ἀξιωματικὸς διακριθεὶς κατὰ τῶν Τούρκων, γράψας δὲ καὶ ἄριστα ποιήματα.

Λαφονταὶν (Ἰ ω ά ν ν η ς)· διάσημος γάλλος ποιητής, 1621 - 1695. Οἱ «Μῦθοι» του εἶνε ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Λὰ-Φρανζαὶζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ταρν-ἐ-Γαρόνν. Κάτ: 3,350.

Λάφρια· ἑορτὴ ἐτησίως ἀγομένη ἐν Πάτραις πρὸς τιμὴν τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος, καθ' ἣν ἐρρίπτοντο

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς τὴν πυρὰν ζῶντα παντοῖα ζῷα, ἥμερα καὶ ἄγρια.

Λαφύστιον· ὄρος τῆς ἀρχ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Κορώνειαν μετὰ ναοῦ τοῦ Λαφυστίου Διός.

Λαφίττ (Ἰάκωβος)· 1767—1844, γάλλος τραπεζίτης διαπρέψας ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ, τὰ μέγιστα δὲ δράσας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830. Δεινὸς δὲ κατόπιν ἀντίπαλος τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου.

Λά-(χ)άλλ (Ἀδάμ-δέ)· ὁ ἐπιλεγόμενος «κυφὸς τοῦ Ἀρρᾶς», 1240-1286;, γάλλος ποιητής.

Λαχανάδα· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας. 2 14 ὥρ. ἀπὸ Μεθώνης, Κάτ: 286

Λαχάρης· δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀναδειχθεὶς τύραννος τῶν Ἀθηνῶν τῇ βοηθείᾳ τοῦ Κασσάνδρου, ἀσεβὴς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ὠμὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Λα-(χ)άρπ (Ἰωάν. Φραγκ. δὲ-)· 1739—1803, γάλλος ποιητὴς καὶ ἰδίως διαπρεπέστατος κριτικός, γράψας θαυμαστὴν μελέτην ἐπὶ τῆς ἀρχαίας καὶ κατωτέρας φιλολογίας καὶ ἄ.

Λάχεσις· μία τῶν τριῶν Μοιρῶν ἡ ὁρίζουσα τὴν τύχην τῶν θνητῶν κατὰ λαχνόν. Εἶνε ἡ στρέφουσα τὴν ἄτρακτον τοῦ νήματος τῆς ζωῆς.

Λάχης· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μελάμπου, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Λα(χ)ίρ (Στέφ. δὲ-Βινιόλ)· εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηλατῶν Καρόλου τοῦ Ζ', περιώνυμος ἐπὶ σκληρότητι. Ἀπέθ. τὸ 1442 συνεπείᾳ τραυμάτων.

Λαχόρη· μεγάλη πόλις τοῦ ἀγγλικοῦ Ἰνδοστὰν μὲ ἰσχυρὰ φρούρια, ἀκρόπολιν, τάφρους, τζαμία θαυμαστῆς τέχνης, μεγαλοπρεπῆ τάφον τοῦ Ραγιὰ Ρουντζὲτ-Σίγγ. Πρωτ. τοῦ ἰνδικοῦ Πενδζάμπ· κομψοτεχνουργεῖα ἄριστα ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 155,000.—Τὸ ποτὲ **Βασίλειον τῆς Λάχ.** περιελάμβανε αὐτὴν τὴν Κασχιμίρην καὶ τὸ Μουλτὰν, ἀγγλικὰ ἀπὸ τὸ 1849.

Λάχτ-Κιῶο, ἢ **Λάχτ-Κεούν**, ἢ **Λάχτ-Κουὲν**, ἢ **Λάχτ-Τράνν**· ποτ. τῆς Ἰνδοκίνας χυνόμενος εἰς τὸν Ταγκίνιον κόλπον.

Λάχ-Χουϋέν· παραπότ. τοῦ ταγκινίου ποτ. Θάϊ-Βίγχ.

Λαψιρᾶτα· πρωτ. τοῦ δήμου Σφακιωτῶν τῆς νήσου Λευκάδος ἧς ἀπέχει 2 ὥρ. Κάτ: 529.

Λάων· ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Λέαγρος· υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Λέαινα· ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος ἢ τοῦ Ἁρμοδίου. Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἱππάρχου, βασανιζομένη καὶ μὴ θέλουσα νὰ προδώσῃ τὸν ἐραστήν της ἀπέκοψε διὰ τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσάν της.

Λέανδρος· ὁ γνωστὸς ἐραστὴς τῆς Ἡροῦς ἐξ Ἀβύδου.

Λέανδρος· συγγραφεύς τις ἐκ Μιλήτου.

Λέαρχος· υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, κατατοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του παραφρονήσαντος.

Λέαρχος· Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Καλλιμάχου, πρεσβεύσας εἰς Θράκην ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Λέαρχος· γλύπτης ἐκ Ρηγίου, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος.

Λεβάδεια· πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχ. Λεβαδείας, καὶ ἤδη τοῦ νομοῦ Βοιωτίας. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα, ἐκ τοῦ ὀνόματος δὲ αὐτῆς εἶχεν ὀνομαθῆ Λ ι β α δ ι ὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ Στερεά. Εἶνε ἐκτισμένη 3 ὥρας Δ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἀπέχει τῶν Ἀθηνῶν 23 ὥρ. καὶ ἔχει κάλλιστα νηματουργεῖα, λαμπρὰς βαμβακοφυτίας, ἀξιόλογον ἐμπόριον, ταμεῖον, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 6,271.

Λεβαδείας - Δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομοῦ Βοιωτίας. Πρωτ. Λ ε β ά δ ε ι α Ἄλλα χ. Ἀραποχῶρι, Βελῆ, Γρανίτσα, Μπράμαγα, Ρωμαίικο, Σούρπη Κάτ. 8,476.

Λεβαΐη· πρωτ. τῆς ἀρχ. Μακεδονίας.

Λεβαντίνη - Κ ο ι λ ά ς· ἐν τῇ ἐλβετ. Τοπαρχ. Τικίνου. Πρωτ. Φ α ΐ δ ο υ. Κάτ: 16,000.

Λεβαδδὲρ (Π έ τ ρ ο ς - Α ι μ ί λ ι ο ς)· γάλλος οἰκονομολόγος καὶ γεωγράφος, γεννηθεὶς τὸ 1828, εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἑταιρείας τῆς ἐμπορικῆς Γεωγραφίας, γράψας ἄριστα ἔργα ἱστορικά, γεωγρ. καὶ κοινωνιολογικά.

Λέβεδος· μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου.

Λεβένης (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς). Ἐγεννήθη τῷ 1790 ἐν Κορακοβουνίῳ τῆς Κυνουρίας, ἐδιδάχθη δὲ παρά τινι θείῳ του ἐν Μολδαυίᾳ εἰσῆλθε βραδύτερον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ρωσ. Κυβερνήσεως διευθύνας διάφορα προξενεῖα. Μυηθεὶς εἰς τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας ἐβοήθησε τὰ μέγιστα εἰς τὴν διακλάδωσιν αὐτῆς, μετὰ δὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀγῶνος κατῆλθεν εἰς Ἑλλάδα ἐκλεγεὶς πληρεξούσιος εἰς τὴν ἐν Προνοίᾳ ἐθνικὴν Συνέλευσιν. Ἐπὶ Ὄθωνος ἐδέχθη διαφόρους διοικητικὰς θέσεις, χρηματίσας καὶ πρόξενος ἐν Κ)πόλει Ἀπολέσας τέλος τὴν εὔνοιαν τοῦ βασιλέως ἀπέθανε πένης ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου τοῦ 1847.

Λεβίτσοβα· πρωτ. τοῦ λακωνικοῦ δήμου Κοσκειῶν περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχ. π. K p o k e a i, 6 ὥρ. ἀπὸ Σπάρτης. Ταχυδρ. εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,789.

Λεβῆ ἢ Λευῆ· 3ος υἱὸς τοῦ Ἰακὼβ καὶ τῆς Λίας, δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς τὴν Ἰουδαϊκὴν φυλὴν τῶν ἱερέων Λευϊτῶν, οἵτινες δὲν εἶχον ἰδίαν χώραν ἀλλὰ 48 πόλεις ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῶν ἄλλων φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ.

Λεβὴν-ῆνος καὶ **Λεβήνα-ας**· π. ἐπὶ τῆς Ν παραλίας τῆς Κρήτης. Ἡ λέξις εἶνε φοινικικὴ καὶ σημαίνει «πέτρα Λέοντος», ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' αὐτὴν ἀκρωτήριον ὀνομάζεται Λ έ ω ν σήμερον Λ έ ν τ α, εἰς τὴν μεσημβρ. παραλίαν τῆς ἐπαρχ. Καινουργίου. Ὑπῆρξε λιμὴν τῆς Γόρτυνος καὶ εἶχεν ἱερὸν ὀνομαστόν, τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς ὃ κατέφευγον οἱ ἀσθενεῖς τῆς Γόρτυνος. Καὶ σήμερον ἔτι σῴζονται τὰ ἐρείπια τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ μάλιστα τεμάχια στύλων ἐκ γρανίτου τὸ δὲ σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἐδημοσιεύθη μετὰ καὶ ἄλλων ἐν Κρήτῃ ἀρχαίων οἰκοδομημάτων καὶ ἰδίως

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν θεάτρων ὑπὸ Falkener. Καὶ ἡ πόλις αὕτη εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἔκοψε νομίσματα μὴ ἀνακαλυφθέντα ὅμως εἰσέτι.

Λεβιάθαν· θαλάσσιον τέρας ἀναφερόμενον ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ Ἰώβ· ταυτίζεται ὑπὸ τῶν μὲν πρὸς τὴν φάλαινον ὑπὸ τῶν δὲ πρὸς τὸν κροκόδειλον. Συμβολισμὸς τοῦ διαβόλου.

Λεβίδι· πρωτ. τοῦ δήμ. Ὀρχομενοῦ (τῆς Μαντινείας-Ἀρκαδία)· 4 ὥρ. ἀπὸ Τριπόλεως· ὑποταμεῖον, ταχυδρομ. εἰρηνοδ., Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 2,411.

Λέβινθος· νησὶς πρὸς Δ. τῆς Καλύμνου ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Λέβις (Λῆβις)· ἡ μεγίστη καὶ βορειοτάτη τῶν σκωτικῶν νήσων Ἑβρίδων· 1969 τετρ. χλμ. Κάτ: 30,000 Βραχώδης καὶ ξηρά.

Λέβις-Φόρκ ἡ Σναΐκε-Ρίβερ. ἤτοι «Ποταμὸς τῶν Ὄφεων»· εἰς τὰ ΒΔ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Πολυάριθμοι καταρράκται. Μῆκ. 430 χλμ. Παραπότ. τοῦ Κολομβία.

Λεβρού·ν (Πέτρος)· γάλλος ἀκαδημαϊκὸς καὶ γερουσιαστής· γλυκὺς ποιητὴς ἐνθουσιωδῶς ἀγαπήσας τὴν Ἑλλάδα καὶ γράψας ὑπὲρ αὐτῆς. Τὴν 5 Μαΐου 1820 ἀπέπλευσεν ἐκ Μασσαλίας εἰς Ὕδραν καὶ Ἀθήνας ἐπὶ τοῦ Ἕλλην, ὁρμώμενος Θεμιστοκλέους αὐτοῦ ἐκείνου ἐφ' οὗ τὸ 1821 ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ Ἰάκωβος Τομπάζης ἐχειροτονήθη πρῶτος ναύαρχος τῶν Ἑλλήνων. Ἦλθε διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ κάλλος τῶν ἀκτῶν μας καὶ τὰ μνημεῖα τῆς εὐκλείας τῶν προγόνων μας. Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἔτι εὑρισκόμενος ἔψαλλε μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τὸν Ὕμνον τοῦ Ρήγα, ὅτε δὲ ἐν Ὕδρα ἔμαθε τὰ μελετώμενα τῆς ἐξεγέρσεως σχέδια ἔγραψεν ἐν ᾄσματι ἐπιγραφομένῳ Θεμιστοκλῆς τοὺς στίχους περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος του, ἄλλοτε διέτρεξε τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα καὶ εἶδε τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τῶν κατοίκων ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγόν, ὅπερ ἀπέσβεσε τὴν ἐλπίδα, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ Β' ᾄσματός του (Πελοποννήσος) ἀρκούντως φαίνεται. Τῷ 1827 ὅμως προλογιζόμενος τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα Ὠδῆς του διαφωνῶν πρὸς τοὺς κρίναντας τοὺς Ἕλληνας βαθύτατα ἐξηχρειωμένους ἐκ τῆς δουλείας προσεπάθει νὰ πείσῃ ὅτι ἡ κατάπτωσις τῶν Ἑλλήνων εἶνε ἐξ ἐπιπολῆς, ἔνδοθεν δὲ θάλλει τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς ἐλευθερίας. Εὑρίσκετο δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅταν ἤκουσε τὰ προαναφερόμενα τῆς ἑλλην. ἐπαναστάσεως καὶ τότε πάλιν ἔγραψε τὰς ᾠδάς του πού μὲν θρηνῶν τὰς σφαγὰς τῆς Κων)πόλεως, Σμύρνης καὶ Χίου πού δὲ πλέκων διθυράμβους εἰς τοὺς ἥρωας τοῦ ἀγῶνός μας. Οἱ τόνοι του ἤχησαν ἐν Γαλλίᾳ προσελκύσαντες τοὺς Γάλλους εἰς τὸν Ἑλλην. ἀγῶνα.

Λεβρού·ν (Ἐλευσιάρ)· γάλλος ποιητής, ὁ ἐπονομασθεὶς Γάλλος Πίνδαρος, 1729—1807, ἀποκτήσας πολλοὺς ἐχθροὺς διὰ τῶν δρυμέων του «ἐπιγραμμάτων».

Λεγανές (Μαρκήσιος)· ἱσπανὸς στρατηγός, ἀναγκάσας τὸν Τουρὲν νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς Λερίδας τὸ 1646.

Λεγκουβέ (Γ.—Β.)· παρισινὸς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τραγικὸς ποιητής, 1764—1813, γράψας τὴν «Ἀξίαν τῶν Γυναικῶν» καὶ ἄ.

Λεγκουβέ (Ἐρνέστ.—Γαβριὴλ, Ἰω. Β.)· διαπρεπὴς γάλλος ἀκαδημαϊκὸς γεννηθεὶς τὸ 1807. Διακρίνεται κυρίως ὡς δραματικός, γράψας τὴν «Ἀδριανὴν Λεκουβρὲρ» καὶ ἄ. Ἔγραψε πρὸς τούτοις καὶ «Περὶ ἀπαγγελίας».

Λεγρᾶς (Κυρία)· χήρα γραμματέως τινος τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων θανοῦσα τὸ 1662, ἱδρύσασα δὲ μετὰ τοῦ Ἁγ.-Βικεντίου τὸ τάγμα τῶν «ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους».

Λεγρησιέ· φιλέλλην ἐκ Βαλάνς τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐνΣαλαμῖνι ἐξ ἀσθενείας τὴν 20 Φεβρουαρίου 1827. Ἐγκατέλιπε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος Courrier Francais, τῆς ὁποίας ἦτο καὶ ὑπεύθυνος συντάκτης, ὅπως ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐθελοντής.

Λεδοῦ· (Ἰωσήφ, Κάρολος)· Φιλέλλην ἐκ Σατιλλιὸν τῆς Γαλλίας, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις συνεπείᾳ τραυμάτων τὴν 13 Ἀπριλίου 1827. Πρὸ ὀλίγου ταγματάρχης ἐν Γαλλίᾳ. Ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων, ἐπληγώθη καὶ ἀπέθανεν ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως.

Λέζαγα· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πύλου. Κάτ: 233.

Λεζὲ (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Ὠτούν, ἡττηθείς, τυφλωθεὶς καὶ ἀποκεφαλισθεὶς τὸ 678 ὑπὸ τοῦ Ἐβροίνου, ἐν ᾧ ὑπερήσπιζε κατ' αὐτοῦ τὸ πολιορκούμενον Ὠτούν.

Λεζέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ. Κάτ: 4,500.

Λέζι· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Μαυρομμάτι. Κάτ: 400.

Λεζινιᾶν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὠδ. Κάτ: 6,300.

Λεζοῦ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ-δὲ-Δώμ. Κάτ: 3,560.

Λεζουὲρ (Εὐστάθιος)· διαπρεπὴς γάλλος ζωγράφος, 1617-1655, ἀρχηγὸς καὶ ἱδρυτὴς τῆς γαλλ. σχολῆς.

Λειβάδα· χ. τοῦ δήμ. Γαράζου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοίκ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 500.

Λειβάδα χ. τοῦ δήμ. Καμπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοίκ. Χανίων. Κρήτης. Κάτ: 70.

Λειβαδᾶς· χ. τοῦ δήμ. Καμπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοίκ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 110.

Λειβάδι· ὅρμος καὶ ἐπίνειον τῆς Κέας, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 162.

Λειβαθοῦς Ἄνω-δῆμος· τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Πρωτ. Πεσσάδες. Ἄλλα χ. Βλαχᾶτα, Δοριζᾶτα, Καραβάδος, Κοριάνα, Κλείσματα, Κουντουρᾶτα, Κεραμιές, Λουρδᾶτα, Μουσᾶτα, Παριαρᾶτα, Σιμοτᾶτα, Σπαρτιά. Μοναί: Θεοτόκου Σισίων, Ἐσταυρωμένου καὶ Θεοτόκου. Κάτ: 4,255.

Λειβαθοῦς Κάτω-δῆμος· τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Πρωτ. Ἀκουρα. Ἄλλα χ. Καλλιγᾶτα, Κουρκουμελᾶτα, Καρανδινᾶτα, Μεταξᾶτα, Μηνιαῖς, Ντομᾶτα, Περατᾶτα, Προάστειον Ἁγ. Γεωργίου, Σαρλᾶτα, Σδορωνᾶτα. Τραυλιᾶτα, Μαζαρακᾶτα, Φωκᾶτα. Μοναὶ Διός, Ἁγ. Ἀνδρέου ἢ Μηλαπιδᾶ. Κάτ: 4,134.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λειβανάτες· πρωτ. τοῦ δήμου Δαφνουσίων τῆς Λοκρίδος, 1 1)2 ὥρ. ΒΔ τῆς Ἀταλάντης. Κάτ: 1,213.

Λειβάρτζι· πρωτ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῶν Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 7 ὥρ. Ἑλλην. καὶ δημοτ. σχολεῖον. Κάτ: 1,003.

Λείβηθρον· ὄρος τῆς ἀρχ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Κορώνειαν, συνέχεια τοῦ Ἑλικῶνος, ἔχον σπήλαιον καὶ ἄγαλμα τῶν Μουσῶν.

Λειβνίτιος ἢ μᾶλλον **Λάϊβνιτς** (Γοδεφρ.-Γουλιέλμ., βαρὼν δέ-)· διαπρεπὴς γερμανὸς νομοδιδάσκαλος, δημοσιογράφος, θεολόγος, φυσικὸς καὶ ἱστορικός, ἰδίᾳ δὲ φιλόσοφος καὶ μαθηματικός, 1646—1716. Πρὸς τιμήν του καὶ τῇ εἰσηγήσει του ὁ Φρειδερῖκος Α' ἵδρυσε τὴν ἀκαδημ. τοῦ Βερολίνου. Πέτρος δὲ ὁ Μέγας τὴν τῆς Πετρουπόλεως. Τὰ συγγράμματά του εἶνε ἔργα μεγίστου κύρους, ἰδίως δὲ τὰ φιλοσοφικὰ καὶ φυσιολογικά.

Λείγηρ ἢ **Λοάρ** μέγας ποταμὸς τῆς Γαλλίας. Πηγάζει ἐκ τῶν ὀρέων Σεβέννα, διαρρέει δὲ τὸ ἥμισυ τῆς Γαλλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Μῆκ. 1,000 χλμ. Πλημμυρεῖ συχνότατα.

Λεῖθ· π. τῆς Σκωτίας εἰς τὸ στόμιον τοῦ ὁμων. ποτ. (κόλπος Φόρθ)· ναυπηγεῖα, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 63,000.

Λείθα δεξιὸς παραποτ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Αὐστρίᾳ, χωρίζει αὐτὴν τῆς Οὐγγαρίας. Μῆκ: 160 χλμ.

Λειπόξαϊς· υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταξιτάου, ἐνάρχης τῶν Αὐχατῶν.

Λεῖρις· ποτ. τῆς Ἰταλίας ρέων διὰ τῆς Καμπανίας. Σήμερον λέγεται Καριγλιᾶνο.

Λείτριμ· ἰρλανδ. κομητ. 1522 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000. Πρωτ: Κάρρικ-σύρ Σλάννον.

Λειτσέστερ· πρωτ. ὁμων. ἀγγλ. κομητ. Μεγάλα βιομηχ. καταστήματα χυτήρια κλπ. Κάτ: 130,000. — ἡ κομητ. μὲ ἀφθόνους βοσκάς, 2071 τετρ. χλμ. Κάτ: 335,000.

Λεῖτσα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τοῦ Γυθείου. 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Σκουτάρι. Κάτ: 10.

Λειροκάστρου-δρμος· ἐν τῷ δήμῳ Σπαλάθρων τοῦ Βόλου, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀργαλαστῆς.

Λειψία· (Γερμανιστὶ Λάϊπτσικ)· π. τῆς Γερμανικῆς Σαξονίας μὲ ἀρχ. φρ. μεγάλας πλατείας, ἀστεροσκοπεῖον, περίφημον πανεπιστήμιον κτισθὲν τὸ 1409, ἰδιόρρυθμα κτίρια, βιβλιοθήκην μὲ 200,000 τόμους, μουσεῖα, Ὠδεῖον, μέγιστα βιβλιεμπορικὰ καταστήματα πλέον τῶν 200, λαμπρὰν βιομηχανίαν. Σλαυιστὶ λέγεται **Λιψκ**, εἶνε δὲ πρωτ. ὁμων. νομοῦ. Κάτ: 160,000 καὶ μετὰ τῶν περιχώρων 370,000.—ὁ νομὸς 3561 τετρ. χλμ. Κάτ: 790,000.

Λεκαὶν (Ἐρρῖκος, Λουδ-Καίν)· διαπρεπὴς παρισινὸς ἠθοποιός, 1728—1778, ὁ διαπλάσας τοὺς κυριωτέρους χαρακτῆρας τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Βολταίρου.

Λεκλέρκ (Βικέντ Ἐμμαν.)· γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς Βοναπάρτου, 1772—1802, ἀπέθ. κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ἁγ-Δομίγκου ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Λεκουβρὲρ (Ἀ δ ρ ι α ν ή)· διάσημος γαλλὶς τραγῳδός, 1690 – 1730, πλύντρια ἐν ἀρχῇ. Διέπλασε τοὺς σπουδαιοτέρους χαρακτῆρας τῶν ἔργων τοῦ Κορνηλίου, τοῦ Ρακίνα, τοῦ Λαμότ, τοῦ Μαριβὼ καὶ ἄ. Ὁ Λεγκουβὲ τὴν ἔλαβεν ὡς ἡρωΐδα εἰς τὸ ὁμών. δρᾶμά του.

Λεκτούρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλ. νομοῦ Ζέρ, ἐφ' ὑψώματος γραφικωτάτου. Κάτ: 5,600.

Λελάκης (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῶν προυχόντων τῆς Τριπόλεως, διακριθεὶς ὡς πολιτικὸς κυρίως, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, οὗ ἦτο πιστὸς ἀκόλουθος.

Λελάκης (Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ς)· καὶ οὗτος κατήγετο ἐκ Τριπόλεως καὶ ἠκολούθει τὸν Πάνον Θ. Κολοκοτρώνην, διεῤῥίθη δὲ ὡς πολεμιστὴς καὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πολιτοφυλακῆς τῆς Γερουσίας, ἧς ὁ Κολοκ. ἦν χιλίαρχος πολιτάρχης.

Λέλε(ς)· χ.τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 76.

Λεμαὶρ (Ι.)· γάλλος βελγικῆς καταγωγῆς, ἱστοριογράφος καὶ ποιητής, 1473—1547.

Λεμαὶρ (Ἰ ά κ ω β ο ς). ὁλλανδὸς θαλασσοπόρος, ἀνακαλύψας τὸ 1615 τὸν ὁμώνυμόν του πορθμόν.

Λεμανός ἢ Λ ί μ ν η τῆς Γ ε ν ε ύ η ς· ὅρα Γ ε ν ε ύ β η ς-Λ ί μ ν η.

Λεμβέργη ἢ **Λεοντόπολις**· πρωτ. τῆς Αὐστριακῆς Γαλλικίας μὲ ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον καὶ βιομηχ. Ἱδρύθη τὸ 1259 ὑπὸ τοῦ Ρουθήνου Λ έ ω. Κάτ: 115,000

Λεμερσιὲ (Λ ο υ ὶ ‑Ἰ ω.)· γάλλος Ἀκαδημαϊκός, 1772-1840, γράψας τραγῳδίας, κωμῳδίας, ἐπικὰς ποιήσεις σατύρας 3 κλ. ἀρίστας.

Λεμοννιὲ (Π έ τ ρ ο ς ‑Κ ά ρ ο λ ο ς)· γάλλος ἀστρονόμος, 1715-1799 ἐπισκεφθεὶς τὸν Β. Πόλον μετὰ τοῦ Μωπερτιόν, Κλαιρῶ καὶ Καμούς, καὶ σημαντικὰς ποιησάμενος ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις.

Λὲ-Μπαττὲ (Κ.)· 1713-80, γάλλος ἀκαδημαικός, ἐφημέριος Ρειμῶν, καταλιπὼν ἄριστα ἔργα.

Λεμπόν· Φιλέλλην ἐκ Περπινιάν τῆς Γαλλίας· ἐφονεύθη ἐν Καματερῷ τὴν 20 Φεβρουαρίου 1827. Φαρμακοποιός, προσκεκολλημένος εἰς τὸ μικρὸν σῶμα τὸ ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Βούρβαχην.

Λεμπών (Φ ί λ ι π π ο ς)· ὁ ἐφευρετὴς τῆς διὰ τοῦ φωταερίου φωτισμοῦ τὸ 1801.

Λένα· μέγας ποτ. τῆς Σιβηρίας πηγάζων ἐκ τῶν περὶ τὴν λίμνην Βαϊκὰλ ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Β. Παγωμ. Ὠκεανόν. Μῆκ: 4,500 χλμ.

Λενιᾶνο· π. ὀχυρὰ τῆς Βενετίας ἐπὶ τοῦ Ἀδίγη. Κάτ: 15,000.

Λεννάπαι· ἰθαγενεῖς τῆς Β. Ἀμερικῆς, ἄλλοτε πολυάριθμοι.

Λεόβεν· κωμόπ. τῆς αὐστρ. Στυρίας, ἐν μέσῳ τῶν Ἄλπεων. Κάτ: 6,000. Σιδηρουργεῖα.

Λεοβιγίλδης· ἀριανιστὴς βασιλεὺς τῶν Βισιγότθων, 569 - 86, νικήσας Ἕλληνας, Σουηβούς, καὶ Βάσκους.

Λεοννᾶτος· στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λεοντάριον· πρωτ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Μεγαλοπόλεως (ΝΑ Ἀρκαδίας), 2 ὥρ. ἀπὸ Μεγαλόπολιν. Ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, εἰρηνοδικ. ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ. 907.

Λεοντιάδης· υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην.

Λεοντιάδης· πολέμαρχός τις προδοὺς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν εἰς τὸν Φοιβίδαν.

Λεοντόπολις· π. τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα ἐλατρεύετο ὁ λέων.

Λεόντων-πόλις· π. τῆς Φοινίκης, ἡ μετὰ ταῦτα Π ο ρ φ ύ ρ ι ο ν.

Λεοπάρδι (κόμης Ἰάκωβος)· ἰταλὸς φιλόσοφος καὶ ποιητής, 1798—1837. Διακρίνονται τὰ ποιήματα του κυρίως.

Λεοποldβίλλ. (=Λ ε ο π ο λ β ο ύ π ο λ ι ς· σταθμὸς τοῦ ἀνεξαρτήτου Κογκό, ἱδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ Στάνλεϋ τὸ 1882, παρὰ τὴν ἀριστ. ὄχθην τοῦ Κογκὸ καὶ ἀντικρὺ τοῦ γαλλ. Β ρ α ζ α β ί λ λ.

Λεοπόλδος Α' ὁ Ἅ γ ι ο ς· μαρτράβος τῆς Αὐστρίας, 1096—1136, ἐκπολιτίσας τοὺς λαούς του καὶ ἐκχωρήσας τὸ στέμμα εἰς τὸν Λοθάριον.

Λεοπόλδος Β'· δοὺξ τῆς Αὐστρίας τὸ 1308—26, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλβετῶν.

Λεοπόλδος Γ', τῆς Α ὐ σ τ ρ ί α ς· νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ἐν Σέμπαχ ὑπὸ τῶν Ἑλβετῶν τὸ 1386.

Λεοπόλδος· υἱὸς Καρόλου Δ', δειχθεὶς σωφρονέστατος κυβερνήτης.

Λεοπόλδος Α'· αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας, υἱὸς καὶ διάδοχος (1658—1705) Φερδιν. Γ', ἡττηθεὶς ὑπὸ Λουδοβ. ΙΔ', νικήσας δὲ τοὺς Τούρκους τὸ 1664 καὶ πάλιν ὑπ' αὐτοῦ ἀπειληθείς, ὅτε ἐσώθη ἡ Βιέννη (1683) ὑπὸ τοῦ Σοβιέσκη.

Λεοπόλδος Β'· δεύτερος υἱὸς Μαρίας Θηρεσίας, αὐτοκρ. τῆς Γερμ. τὸ 1790, ὑποτάξας τὴν ἐπαναστασιν Ὁλλανδίαν.

Λεοπόλδος Α'· βασιλεὺς τοῦ Βελγίου τὸ 1831, νικήσας τοὺς Ὁλλανδοὺς τῇ βοηθείᾳ τῶν Γάλλων. Κυβερνήτης σοφός.

Λεοπόλδος Β'· υἱὸς τοῦ προηγ., ὁ σήμερον βασιλεὺς τοῦ Βελγίου, γεννηθεὶς τὸ 1835. Ἵδρυσε τὸ ἐν τῇ Κεντρ. Ἀφρικῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἐλεύθερον Κράτος τοῦ Κόγκο, ὑπῆρξε δὲ καὶ ἐπὶ στιγμὴν ὑποψήφιος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τοῦ Ὄθωνος.

Λεοπόλδος· σουηδὸς ποιητής, γραμματεὺς Γουσταύου Ι', γράψας ὡραίας «Ὠδὰς» καὶ τραγῳδίας. Ἀπέθ. τὸ 1829.

Λεουβάρδεν· π. ὀχυρὰ τῆς Ὁλλανδίας, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Φρίζης. Κάτ. 32,000, ἀκμ. ἐμπόριον.

Λεουβενάκ (Ἀ ν τ ω ν-β ά ν)· ὁλλανδὸς φυσιολόγος, 1632-1723, ὁ τελειοποιήσας τὸ μικροσκόπιον καὶ ποιησάμενος πλείστας σημαντικωτάτας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος κλπ.

Λεπέδων-Μ ο ν ή· ἐν τῷ δήμῳ Ληξουρίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 13.

Λεπενίτσα· χ. τοῦ δήμου Λάκμωνος τῆς Καλαμπάκας, ἧς ἀπέχει 12 ὥρ. Κάτ: 380.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λεπενοῦ πρωτ.τοῦ δήμου Στράτου τῆς Ἀκαρνανίας, Δ τοῦ Ἀσπροποτάμου, 6 ὥρ. ἀπὸ Καρβασαρᾶ (ΝΑΝ). Ταχυδρομ., ἑλληνικὸν σχολεῖον. Κάτ: 1,127.

Λεπτίνη χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Λεοντάρι. Κάτ: 268.

Λεπτίνης εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων πολιτῶν, προτείνας νόμον κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τὸν σῳζόμενον λόγον.

Λεπτίνης Ἕλλην τις ἐκ Συρίας, ὅστις ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος, τῷ 162 π. Χ., ἐδολοφόνησε τὸν Ὀκτάβιον, ἀρχηγὸν τῆς ρωμαϊκῆς πρεσβείας.

Λεπτίνι χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Δυτ. Μάνης. Κάτ: 35.

Λέπτις ἡ μεγάλη, π. παραθαλασσία τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὰς Σύρτεις, ἥτις ἐκαλεῖτο καὶ Νεάπολις.

Λέπτις ἡ μικρά, π. τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν Ἀνδρούμητον.

Λεπτοκαρυά χ. 1)2 ὥρ. ἔξω τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 350.

Λεπτοκαρυὰ ἢ Λεφτο- χ. τοῦ δήμου Πυλλήνης τῆς Ναυπάκτου, 3 ὥρ. ἀπὸ Σίμου. Κάτ: 205.

Λερίδα πρωτ. ὁμων. ἱσπαν. ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Σεγούρα· μεταλλουργεῖα, θαυμαστοὶ κῆποι. Κάτ: 18,500. Εἶνε ἡ ἀρχ. Ἰλέρδα· ἡ ἐπαρχ. 12,151 τετρ. χλμ. Κάτ: 300,000.

Λερμοντώφ (Μιχαήλ)· ρῶσος διάσημος ποιητής, 1811-1841. Ἐφονεύθη ἐν μονομαχίᾳ.

Λέρνη ἢ **Λέρνα** λίμνη ἐν Ἀργολίδι μεθ' ὁμων ποταμοῦ καὶ πολιχνίου, γνωστὴ ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν τῆς Λερναίας Ὕδρας ἣν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Κεῖται παρὰ τοὺς σημερινοὺς Μύλους, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, εἶνε δὲ ἐκτάκτως βαθεῖα, καλουμένη παρὰ τῶν ἐντοπίων κοινῶς «Ἄπατο».

Λεροὰ - Μπωλιὲ (Πέτρος-Παῦλος)· γάλλος συγγραφεὺς καὶ οἰκονομολόγος, γεννηθεὶς τὸ 1843, μέλος διαπρεπὲς τῆς Ἀκαδημ. τῶν Πολιτ. Ἐπιστημῶν. Μία τῶν οἰκονομολογικῶν ἐξοχοτήτων τῆς συγχρόνου Εὐρώπης

Λέρος μία τῶν μικρῶν νήσων τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μῆκ. 14 χλμ. Πλάτ. 6 χλμ. Εἰς τὰ Λ παράλια εὑρίσκεται ἡ πρωτεύουσα Λέρος ἔχουσα ἑλλην. ἐπισκοπήν, παλαιὰν ἀκρόπολιν καὶ ἐνεργοῦσα σημαντικὸν ἐμπόριον. Παράγει δὲ ἡ νῆσος περίφημον μέλι. Κάτ: 3,000 ἕλληνες ναυτικοὶ καὶ γεωργοί.

Λὲ Σάζ (Ἀλαίν-Ρενέ)· γάλλος συγγραφεύς, 1668—1747. Γνωστότατον ἔργον του εἶνε ὁ «Χωλὸς Διάβολος».

Λεσβόθεμις γλύπτης ἐκ Λέσβου, οὗ ἔργον ἀναφέρεται ἄγαλμα Μούσης ἐχούσης ἐν χειρὶ συμβύκην ἀρχαῖον τὸ σχῆμα.

Λέσβος ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει γνωστὴ νῆσος, ὁ κάτ. Λέσβιος, τὸ θυλικ. Λεσβιάς. Ὅρα Μιτυλήνη.

Λεσβῶναξ υἱὸς τοῦ Ποταμῶνος ἐκ Μιτυλίνης, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν π. Χ. ἑκατ. ἐπὶ Αὐγούστου.

Λεσβῶναξ γραμματικὸς Βυζαν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τιος, μεταγενέστερος τοῦ προμνησθέντος, γράψας «Περὶ σχημάτων γραμματικῆς.»

Λεσγοί· λαὸς τοῦ ἀνατολ. Καυκάσου, ἄγριος, τραχύς, πολεμικώτατος καὶ λῃστρικὸς οἰκῶν κυρίως τὸ Δαγεστάν. Ἀνέρχεται εἰς 550,000.

Λέσιγγ· περίφημος γερμανὸς φιλόλογος, 1729 — 1781. Περίφημον ἔργον του εἶνε «Νάθαν ὁ Σοφός». Ἔγραψε καὶ ἐξόχους «Μύθους».

Λεσίνα ἢ Λεζίνα· μία τῶν κυριωτέρων Δαλματικῶν νήσων (Αὐστρία). 288 τετρ. χλμ. Κάτ: 14,000. Πρωτ. Λ ε σ ί ν α ἐπὶ τῆς Ν ἀκτῆς.

Λεσνεβέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 3,000.

Λεσπάρρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης. Κάτ: 4,200.

Λεσσέψ (Φερδινάνδος, κ ό μ η ς)· γάλλος διπλωμάτης, γεννηθεὶς τὸ 1805. Εἶνε ὁ ἐπιχειρήσας τὴν τομὴν τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ (1869). Ἐπίσης τὸ 1880 ἐπειράθη καὶ τὴν τομὴν τοῦ Παναμᾶ, ναυαγήσασαν ὅμως ὡς ἐκ τῶν φοβερῶν καταχρήσεων αἵτινες σκανδαλωδέστατα ἀπεκαλύφθησαν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ.

Λέσχης· κυκλικὸς ποιητὴς ἐκ Λέσβου, υἱὸς τοῦ Αἰσχυλίνου, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 π. Χ. καὶ γράψας «Μικρὰν Ἰλιάδα».

Λετρίνων - δῆμος· τοῦ Νομοῦ Ἠλείας. Πρωτ. Π ύ ρ γ ο ς. Ἄλλα χ. Ἅγ. Ἰωάννης, Ἅγ. Γεώργιος, Ἅγ. Ἠλίας, Ἀλπεχῶρι, Βαρβάσαινα, Βούναργο, Βροχίτσα, Ἅγ. Ἰωάννης-Βυτινείκων, Μαλακάσι - Βυτινείκων, Γρανιτζέικα, Καλακέικα, Κατάκωλον, Κατσαροῦ, Κολύρι, Κορακοχῶρι, Κουζοῦλι, Κούκουρα, Λαμπέτι, Λαστέικα, Λεβεντοχῶρι, Μαλακάσι, Μαραθιά, Μουρτιά, Ξυλοκέρα, Παληοβαρβάσαινα, Ρώμεση, Σκαφιδιά, Σκουροχῶρι, Τζόγια, Φοναίτικα, καὶ αἱ Μ ο ν α ί: Κοιμήσεως-Θεοτόκου ἢ Σκαφιδιᾶς, Ἅγ. Διονυσίου Στ ροφάδων. Κάτ: 26,771.

Λέτσε· π. τῆς ΝΑΝ Ἰταλίας (Ὀτράντο)· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. Κάτ: 27,000. Εἶνε ἡ ρωμαϊκὴ Λ ο ύ π ι α ι - Τ σ ί ζ ι τ α ς τῶν Σαλεντίνων.

Λετσίνσκυ· Πρῶσσος Φιλέλλην. Περὶ αὐτοῦ μόνον ἡ κατὰ τὸ 1821 ἄφιξίς του μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἶνε γνωστή.

Λεῦδη· τὸ ρωμαϊκ. Λ ο ύ γ δ ο υ ν ο ν Β α τ α υ ῶ ν· π. τῆς Μεσημβρ. Ὁλλανδίας, ἐπὶ τοῦ Παλαιοῦ Ρήνου, φρ. 8 πύλαι, τάφροι, δενδρόφυτοι, ἀκμ. ὑφαντουργία καὶ ἄ. καὶ βιβλιεμπορία· περίφημον πανεπιστήμιον τοῦ 1575. Κάτ: 47,000.

Λευῆ· ὄρα Λ ε β ῆ.

Λευκά· ὄρη ὀνομαστὰ πρὸς Δ τῆς Κρήτης ἐφ' ὧν κεῖται ἡ ἐκ φύσεως ὀχυρὰ καὶ δυσπρόσιτος χώρα Σφακιά. Κατέχουν διὰ τῶν ἀποκρήμνων καὶ ἀπροσβάτων βειράδων των ὁλόκληρον τὸ δυτικὸν τρίτον τῆς νήσου, διακλαδούμενα πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις. Εἶνε τραχέα, ἄγονα καὶ ἄνυδρα, ἐλαχίστας δὲ παρουσιάζουν διόδους καὶ πολλὰς ὑψηλὰς κοιλάδας, τὸ πλεῖστον γυμνάς. Οἱ ἐντόπιοι τὰ ὀνομάζουν Σ φ α κ ι α ν έ ς Μ α δ ά ρ ε ς. Παρουσιάζουν δὲ ὑψηλοτέρας κορυφὰς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Θοδωρῆν: 2375 μ. Ἄσκυρο 1625 μ. Ἀποπηγάδι 1388 μ. καὶ Σκυλόσκαλο. 1227 μ.

Λεύκα· χ. τοῦ δήμου Θαυμακῶν τῆς Θεσσαλ. Φθιώτιδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Δομοκοῦ. Κάτ: 220.

Λεύκα· χ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πεταλίδι. Κάτ: 71.

Λεύκα· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ξηροκάμπου. Κάτ: 35.

Λευκαδίων - δῆμος· τοῦ νομοῦ Λευκάδος, Πρωτ. Λευκάς ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου. Ἄλλα χ. Ἀπόλπενα, Καλλιγόνι, Καρυῶτες, Κατοῦνα, Τσουκαλάδες, Φρύνι, Μονὴ Φανερωμένης. Κάτ: 8,483.

Λεύκαις· πρωτ. καὶ μόνος μόνιμος οἰκισμὸς τοῦ δήμου Γρίας τῆς νήσου Νάξου, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Νάξου. Κάτ: 1,832. Ἑλλην. σχολεῖον.

Λεύκαις· χ. τοῦ δήμου Ἀμοργοῦ 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 147.

Λευκάς μία τῶν Ἰονίων νήσων Β τῆς Κεφαλληνίας καὶ πλησιέστατα εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀκαρνανίας, Λευκὰς ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Πηνελόπης Λευκαδίου, εἶχε δὲ πρωτεύουσαν τὸ Νωρικόν. Σήμερον κοινῶς λέγεται Ἁγία Μαύρα ἀπετέλει δὲ τέως μίαν ἐπαρχίαν τοῦ νομοῦ Κερκύρας καὶ ἀπὸ τοῦ 1899 νομὸν ἴδιον μετὰ τῆς Ἰθάκης Εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον βουνώδης καὶ ἡφαιστειώδης, καλυπτομένη ἀπὸ τὰ χαμηλὰ βουνὰ τοῦ Ἁγίου Ἡλιοῦ ἄτινα σχηματίζουν πρὸς Ν τὸ ἀκρωτ. Λευκάταν ἢ Κάβο Δουκάτο ἔνθα ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ περίφημον Ἄλμα τῆς Λευκάδος, ἐξ οὗ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη ἡ ποιήτρια Σαπφὼ ὅταν ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦτης Φάωνος. Τὸ ἔδαφος τῆς νήσου εἶνε εὔφορον εἰς οἶνον, ἔλαιον, σταφίδας, μέταξαν κ.τ.λ.—Διαιρεῖται σήμερον εἰς 8 δήμους καὶ ἔχει 1 πόλιν, 2 κωμοπόλεις, 41 χωρία, 7 μονὰς καὶ ἀνεπτυγμένην ναυτιλίαν. Κάτ: 28,432.

Λευκάς (Ἁγία - Μαύρα καὶ Ἄλμα ξηκι κοινῶς)· πρωτ. τῆς νήσου καὶ τοῦ νομοῦ Λευκάδος εἰς τὴν Β παραλίαν, μὲ γυμνάσιον, ταμεῖον, πρωτοδικεῖον. ἐπισκοπήν, προξενεῖα, καλὸν λιμένα ἀλλὰ ἀβαθῆ, ἀξιόλογον ἐμπόριον, οἰκίας μικράς. Κάτ: 5,868.

Λευκάδος-Νομός· οὗτος ἀπετελέσθη τὸ 1898 ἐκ τῆς πρώην ἐπαρχίας (νήσου) Λευκάδος, ἀποσπασθείσης τοῦ νομοῦ Κερκύρας, τῇ προσθήκῃ τῆς Ἰθάκης καὶ τῶν προσαρτημάτων αὐτῆς, περιλαμβάνει δὲ ὅλας τὰς πρὸς Β τῆς Κεφαλληνίας καὶ πρὸς Δ τῶν ἀκαρνανιακῶν παραλίων νήσους καὶ περιέχει 2 πολίχνας, 80 χωρία καὶ 8 μονάς. Πρωτ. Λευκάς. Ὁ νομ. διαιρεῖται εἰς τοὺς ἀκολούθους 12 δήμους :

ΝΗΣΟΣ ΛΕΥΚΑΣ

Λευκαδίων	Κάτοικοι	8,483
Ἀπολλωνίων	»	3,964
Ἐξανθείας	»	2,410
Ἐλλομένου	»	2,218
Εὐγήρου	»	3,480
Καρυᾶς	»	4,978
Σφακιωτῶν	»	2,899

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΝΗΣΟΣ ΙΘΑΚΗ

Ἰθακησίων	Κάτοικοι	5,724
Νηριτίων	»	2,105
Πολυκτορίων	»	3,580

ΑΛΛΑΙ ΝΗΣΟΙ

Καρνίων	Κάτοικοι	1,877
Ταφίων	»	1,460
Σύνολον	Κάτοικοι	43,178

Λευκάδιον δῆμος· Καλαβρύτων, Νομ. Ἀχαΐας Πρωτ. Φίλια. Ἄλλα χ. Κόκοβα, Κρινόφυτα, Λυκούρια, Παγκράτι, Τσορωτά, Μονὴ Ἁγίου Ἀθανασίου. Κάτ. 4,317.

Λευκάτα ἢ **Δουκᾶτο**· ἀκρωτήριον πλησίον τῆς ἐν Λευκάδι μονῆς Ἡρᾶν, οἰκηθὲν πρό τινων ἐτῶν, 3 ὥρ. ἀπὸ Ἁγίου Πέτρου. Ἔχει καὶ φάρον Κάτ. 2.

Λευκὴ ἀκτή· κώμη καὶ ὅρμος τῆς ἀρχ. Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

Λευκιμμαίων - δῆμος· τῆς νήσου Κερκύρας. Πρωτ. Ριγγλάδες. Ἄλλα χ. Ἅγ. Θεόδωρος, Ἀναπλάδες, Ἀργυράδες, Βασιλάτικα, Βιταλάδες, Δραγωτινά, Κορακάδες, Κουπάδες, Κολοκύθι, Κρητικά, Κάβος, Μαραθίας, Μελήκια, Νιοχῶρι, Νιοχωράκι, Πανδάτικα, Ποτάμι, Παλαιοχῶρι, Περιβόλι, Ρουμανάδες, Σπαρτερό, Χλωμός. Κάτ. 7,619

Λεύκιππος· φιλόσοφος τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου. Ζήσας περὶ τὸ 500 π. Χ.

Λευκόγεια· χ. τοῦ δήμ. Φοίνικος ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων, Κρήτης Κάτ. 250.

Λεύκολλα· ἀρχ. λιμὴν εἰς τὰ Α τῆς Κύπρου.

Λευκοπέτρα· τὸ Ν. ἀκρωτ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, παρὰ Θουκυδίδῃ λέγεται: Πέτρα τῆς Ρηγίνης.

Λεύκοφρυς· π. τῆς ἀρχ. Μαγνησίας παρὰ τὸν Μαίανδρον μὲ περίφημον ναὸν τῆς Λευκοφρυηνῆς Ἀρτέμιδος.

Λεῦκτρα· πολίχνιον τῆς ἀρχ. Βοιωτίας παρὰ τὰς Θεσπιάς.

Λεῦκτρα· πολίχνιον τῆς ἀρχ. Λακωνίας κατὰ τὰ σύνορα τῆς Μεσσηνίας.

Λεῦκτρα· ἀρχ κώμη τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Ρύπας.

Λεύκτρον· χ. τοῦ δήμ. Λεύκτρου τῆς Δυτ. Μάνης, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Πλάτσας. Κάτ: 92.

Λεύκτρου - δῆμος· τῆς Δυτ. Λακωνικῆς πρωτ. Πλάτσα. Ἄλλα χ. Ἀράχωβα, Ἅγιος Δημήτριος, Γαρμπελέα, Ἴσνα, Καστανιά, Κοτρῶνι, Κουτήφαρι, Κάτω-χώρα, Λαγκάδα, Λεῦκτρον, Λόσνα, Νιοχῶρι, Νομιτσῆ, Ξανθιάνικα, Πιάλα, Πολιάνα, Πύργος, Ρήγκλια, Σιβήνα, Σελίνιτσα, Σοῦπα, Σωματιανά, Τραχήλα, Φαγριάνικα. Κάτ: 8,072.

Λευκωσία· νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς Σειρῆνος Λευκωσίας.

Λευκωσία· πρωτ. τῆς νήσου Κύπρου. Εἶν' ἐκτισμένη εἰς τὸ κέντρον περίπου τῆς νήσου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Πεδιαίου, διαρρέοντος ἐνταῦθα τὴν Μεσαορίαν πεδιάδα, καὶ εἶνε ἕδρα τοῦ Ἀγγλου Ἁρμοστοῦ καὶ τοῦ αὐτοκεφάλου (Μακαριωτάτου τὸν τίτλον) ἀρχιεπισκόπου τῆς νήσου. Κάτ: 25,000, οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες. Ὑπὸ τῶν ξένων λέγεται Νικοσία. Ὡραῖοι ναοί, τζαμίον,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἀξιόλογα ὑφαντήρια καὶ ταπητουργεῖα. Εἶνε ἐκτισμένη περὶ τὴν θέσιν τοῦ ἀρχ. Τερμιθοῦντος.

Λεφεβρ· φιλέλλην Γάλλος· ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ τὴν 6 Μαΐου 1827. Ἐθελοντής.

Λεφὲβρ (Φρ.-Ἰωσ.)· υἱὸς μυλωθροῦ (1755), γενόμενος γερουσιαστής, στρατηγὸς καὶ δοὺξ τοῦ Δάντσιγ· τὸ δὲ 182.. ἀπέθ. στρατάρχης τῆς Γαλλίας.

Λεφίνι· παραπότ. τοῦ Κογκὸ ἐν τῷ γαλλικῷ Κογιῷ, ὁ ὑπὸ τοῦ Στάνλεϋ ὀνομαζόμενος Λώουσων.

Λεφὸρ (Φρ.)· Ἐλβετὸς στρατιωτικός, ὑπηρετήσας ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ Πέτρον τὸν Μέγαν, ὃν ἐβοήθησε πρὸς ἐκπολιτισμὸν τῶν Ρώσων καὶ διοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ, γενόμενος στρατηγὸς καὶ ναύαρχος. Ἀπέθ. τῷ 1699.

Λὲ Φλῶ (Κάρολος)· Γάλλος στρατηγός, 1804—1887, κερδήσας ὅλους τοὺς βαθμοὺς ἐν Ἀφρικῇ. Διεκρίθη καὶ ὡς διπλωμάτης, ἐν Ρωσίᾳ κυρίως. Εἶτα δὲ ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν μετὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον.

Λέχ· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Βαυαρίᾳ. Μῆκ: 285 χλμ.

Λεχαινά· πλουσία καὶ προαδευτικὴ πρωτ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας, 6 1)2 ὥρ. ΒΔΒ τοῦ Πύργου, σταθμὸς σιδηροδρ. Πατρῶν-Πύργου. Μεγάλαι σταφιδοφυτίαι, ἀξιόλογον ἐμπόριον, ὑποταμεῖον, ταχυδρ. τηλεγραφεῖον, εἰρηνοδικεῖον, δημοτ., καὶ ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 2,869.

Λέχαιον· ἀρχ. ναύσταθμος καὶ λιμὴν τῆς Κορίνθου. Τὸ σημερινὸν Λουτράκι.

Λέχης· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Λέχαιον.

Λέχοβας-Μονή, «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου»· ἐν τῷ δήμῳ Σικυῶνος τῆς Κορινθίας· ὄρα Μονὴ Βράχου.

Λέχοβας-Μετόχι· τοῦ «Ἁγίου Στεφάνου», ἐν τῷ δήμῳ Σικυῶνος τῆς Κορινθίας.

Λεχοῦρι· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῶν Καλαβρύτων, 2 ὥρ. ἀπὸ Λειβάρτζι. Κάτ: 523.

Λεχουρῖται (Ἀναγνώστης, Γεώργιος καὶ Νικόλαος) πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἄνδρες τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χωρίου Λεχουρίου τῶν Καλαβρύτων, σχεδὸν εἰς ἁπάσας τὰς σημαντικὰς ἐν Πελοποννήσῳ συγκρούσεις λαβόντες ἐνεργὸν μέρος καὶ χρήματα ἔτι ἀφειδῶς κατὰ τὸ ἐφικτὸν αὐτοῖς δαπανήσαντες πρὸς ἐπάρκειαν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀγῶνος.

Λεχώνια-Ἄνω· πρωτ. τοῦ δήμου Νηλείας τοῦ Βόλου, οὗ ἀπέχει 2 1)2 ὥρ. Κάτ: 606.— Ἐν τῷ Ὀρμῳ-Λεχωνίων οἰκοῦσιν 74.

Λεχώνια-Κάτω· χ. τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω δήμου, ἑτέρα συνοικία τοῦ αὐτοῦ χ. Κάτ: 767.

Λεωδάμας· ῥήτωρ διάσημος τῆς σχολῆς τοῦ Ἰσοκράτους, 400—355 π Χ.

Λεωδάμας· ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων.

Λεώδοκος· εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρούς.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λεωκόριον· ἱερὸν τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ ἥρωος τῶν Ἀθηνῶν Λέω, θυσιάσαντος αὐτὰς εἰς ἐξιλέωσιν ἐπὶ τοῦ μεγάλου λοιμοῦ.

Λεωκράτης· υἱὸς τοῦ Στροίβου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην.

Λέων· ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς Σαλαμῖνα ὑπὸ τῶν 30 τυράννων.

Λέων· Βυζάντιος, διοικητὴς τῆς πατρίδος του, ὅτε αὕτη ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, φίλος δὲ τοῦ Φωκίωνος.

Λέων Α', ὁ Μέγας· αὐτοκρ. τοῦ Βυζαντίου, εἰρηνεύσας τό τε κράτος καὶ τὴν ἐκκλησίαν. Ἀπέθ. τὸ 474.

Λέων Β', ὁ Νέος· υἱὸς Ζήνωνος τοῦ Ἰσαύρου καὶ ἔγγονος τοῦ προηγ., ὃν διεδέχθη τριετὴς μόλις, ἀποθανὼν μετὰ 10 μῆνας.

Λέων Γ', ὁ Ἴσαυρος· στρατηγὸς Ἀναστασίου Β', αὐτοκρ. τὸ 717, νικήσας τοὺς Σαρακηνοὺς τῇ βοηθείᾳ τοῦ «Ἕλλην. πυρὸς» (βέλ.) ἀλλὰ ἐκηρύχθη εἰκονομάχος καὶ κατεδίωξε τοὺς χριστιανούς· στρατεύσας δὲ καὶ κατὰ τῆς Ρώμης θὰ τὴν κατέστρεφεν, ἂν δὲν ἐσώζετο ὑπὸ καταιγίδος· ἀπέθ. τὸ 741.

Λέων Δ', ὁ Χαζάρης· υἱὸς καὶ διάδοχος Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, 775—780, σύζυγος τῆς Εἰρήνης.

Λέων Ε', ὁ Ἀρμένιος· ἀνεχειρίσθη αὐτοκρ. ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τὸ 813, ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Βουλγάρων, καὶ ἐσφάγη δολίως τὴν νύκτα τῶν χριστουγέννων τοῦ 820.

Λέων ὁ Ϛ'. υἱὸς καὶ διάδοχος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, 886—911· ἐξεθρόνισε τὸν Φώτιον, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπωθήσῃ τοὺς βαρβάρους. Ἐπωνομάσθη Σοφὸς καὶ Φιλόσοφος ὡς συνθέτης ᾠδῶν, ἀναθεωρητὴς τῶν «Βασιλικῶν» καὶ συγγραφεὺς «Τακτικῆς».

Λέων Α', ὁ Ἅγιος καὶ Μέγας· πάπας ἀπὸ 440—461, καταδικάσας τὸν Εὐτύχιον καὶ καταλιπὼν πολλὰ ἔργα.

Λέων Β', ὁ Ἅγιος· πάπας ἀπὸ 682—683.

Λέων Γ', ὁ Ἅγιος· πάπας ἀπὸ 795—816, διωχθεὶς καὶ ἀνακαθιδρυθεὶς ὑπὸ Καρολομάγνου, ὃν ἔχρισεν αὐτοκράτορα.

Λέων Δ', ὁ Ἅγιος· πάπας ἀπὸ 847—855, ἐξωραΐσας τὴν Ρώμην καὶ ἀπωθήσας τοὺς Σαρακηνούς.

Λέων Ε'· πάπας τὸ 903.

Λέων Ϛ'· πάπας ἀπὸ 928—929.

Λέων Ζ'· πάπας ἀπὸ 936-965.

Λέων Η'· πάπας ἀπὸ 963-939, τῇ ἀρωγῇ Ὄθωνος τοῦ Α'.

Λέων Θ', ὁ Ἅγιος· πάπας τὸ 1049, αἰχμάλωτος τῶν Νορμανδῶν τῆς Νεαπόλεως τὸ 1053, ἐλευθερωθεὶς δι' ὑποταγῆς αὐτῶν εἰς τὴν Ἁγ. Ἕδραν. Ἀπέθ. τὸ 1054.

Λέων Γ', ὁ Μέδικος· πάπας τὸ 1513, ἐχθρὸς Φρειδερ. τοῦ Α' καὶ Λουδοβ. ΙΒ', προστατεύσας τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας καὶ ἀφορίσας τὸν Λούθηρον. Ἀπέθ. τὸ 1521.

Λέων ΙΑ'· πάπας ἐπὶ ἕνα μόνον μῆνα τὸ 1605.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λέων ὁ ΙΒ'· πάπας τὸ 1823 ὡς διάδοχος Πίου τοῦ Ζ', μέχρι τοῦ 1829.

Λέων ΙΓ'· ὁ νῦν πάπας ἐκλεγεὶς τὸ 1877, ἀπὸ ἀρχιεπίσκοπος Περουγίας καὶ Καρδινάλιος.

Λεωνᾶτος· στρατηγ. τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, κυβερνήτης Φρυγίας, πεσὼν κατὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον τοῦ 323 π. Χ.

Λεωνίδας· περίφημος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀλεξανδρίδα. Ἀπέθανεν ἡρωϊκῶς φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν τὸ 480 π. Χ. εἰς τὰς Θερμοπύλας, τὰς ὁποίας εἶχε καταλάβει μὲ τοὺς 300 του, πάντας θανόντας μετ' αὐτοῦ.

Λεωνίδας Β'· υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου καὶ πατὴρ τοῦ Κλεομένους.

Λεωνίδας· στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου κατὰ τὸ 320 π. Χ.

Λεωνίδας· περίπυστος Ρόδιος ὀλυμπιονίκης τῆς 154—157 ὀλυμπ.

Λεωνίδας· ὁ Ταραντῖνος, ἐπιγραμματογράφος ἀκμάσας κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατ.

Λεωνίδας· ὁ Ἀλεξανδρεύς, ἐπιγραμματογράφος καὶ οὗτος, ζῶν ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Νέρωνος.

«Λεωνίδεια»· ἑορτὴ κατ' ἔτος τελουμένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Λεωνίδου καὶ τῶν 3 0 πεσόντων ἐν Θερμοπύλαις.

Λεωνίδιον· κωμόπ. τῆς Ἀρκαδίας, πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχ. Κυνουρίας (Τσακωνιᾶς). Εἶνε ἐκτισμένη εἰς τοὺς πρόποδας ἀποκρήμνου ὄρους 3/4 ὥρ. μακρὰν τῆς θαλάσσης, εἶνε δὲ νεωτάτη πόλις συνοικισθεῖσα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Πραστοῦ καὶ ἔχει ταμεῖον, ἐφορείαν, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, ἀξιόλογον ἐμπόριον. Κάτ: 3,683. Εἰς τὸ Ἐπίνειον αὐτοῦ μεθ' οὗ συνδέεται δι' ὁδοῦ ἁμαξιτοῦ ὑπάρχει τελωνιακὸς σταθμὸς καὶ τινες οἰκίσκοι καὶ ἀποθῆκαι, οἰκοῦσι δὲ 25.

Λεωντάκη ἢ μᾶλλον **Λεοντάκι**· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς τέως ἐπαρχ. Οἰτύλου Δυτ. Λακωνικῆς (Μάνης), 1 1/4 ὥρ. ἀπὸ Κίττας. Κάτ: 63.

Λέως· ἥρως ἐν Ἀττικῇ, θυσιάσας τὰς θυγατέρας του πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως.

Λεωσθένης· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ 323 ἔτους π. Χ. κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου.

Λεωτροφίδης· Ἀθηναῖος λυρικὸς ποιητὴς ἀκμάσας κατὰ τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατ.

Λεωτυχίδης· βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀπὸ τοῦ 460—451 π. Χ. ἀποθανών ἐξόριστος ἐν Τεγέᾳ.

Λεωχάρης· γλύπτης Ἀθηναῖος διάσημος, περὶ τὴν 100 ὀλυμπ. ἀκμάσας. Ἓν τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θαυμαζόμενον, ἦν ὁ χαλκοῦς Γανυμήδης ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ ἁσπαζόμενος.

Λῆ ἢ Λίη (Ναθαναήλ)· ἄγγλος δραματικὸς ποιητής, 1650;—1690; ἔζησε πένης διελθὼν καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ ἐν ἀρχῇ.

Λῆ (Σοφία)· ἀγγλὶς δραματικὴ συγγραφεύς, 1750—1824, γράψασα καὶ μυθιστορήματα δοκιμώτατα, οἷον «Ὁ βίος ἑνὸς ἐραστοῦ» καὶ ἄλ., ὡς καὶ διηγήματα «Κανταβρικὰ» κ.τ.π.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λῆ (Ρ ο β έ ρ τ ο ς-Ἔ δ μ ο ν δ)· ἀμερικανὸς στρατηγός, 1808—1870, διακριθεὶς κατὰ τῶν Μεξικανῶν καὶ εἶτα δ.απρέψας ἐν τῷ Ἐνωτικῷ πολέμῳ μεθ' ὃν ἡττηθείσης τῆς μερίδος του, ἀπεσύρθη καὶ ἔζησεν ὡς ἰδιώτης.

Λῆ· ἀμερικαν. στρατηγὸς καὶ διοργανωτὴς τῶν στρατευμάτων τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, διακριθεὶς ὡς ἀρχιστράτηγος κατὰ τὸν τελευταῖον (1898) ἱσπανοαμερικανικὸν πόλεμον.

Λῆ (Ἄ ν ν α)· ἀγγλὶς διάσημος ὡς ἀνώτερον μέλος (Μεγάλη Ἱέρεια) τῆς αἱρέσεως τῶν Κουακέρων. 1736—1784.

Λῆγαι· ἔθνος σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Ἀμαζόνων.

Λήδα· θυγ. τοῦ Θεστίου, σύζυγος τοῦ Τυνδάρεω, μήτηρ τῆς Ἑλένης, τῆς Κλυταιμήστρας καὶ τῶν Διοσκούρων.

Λήδη (ὁλλανδιστὶ Λ ά ϊ ν δ)· πόλις τῆς Ὁλλανδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ρήνου καὶ πλησίον τῆς πρωτ. Ἅγης, ἄλλοτε μεγίστη καὶ πλουσιωτάτη. Ἔχει πολυαρίθμους ἀνεμομύλους οἵτινες τῇ δίδουν ἰδιότροπον ὄψιν, λαμπρὰς ἐπαύλεις, κήπους, διώρυχας, περίφημον πανεπιστήμιον, βιβλιοθήκην μὲ 90,000 τόμους καὶ 14,000 χειρόγραφα, μέγιστα τυπογραφεῖα, σημαντικὴν βιομηχ. κλπ. Κάτ: 55,000.

Λῆδς· π. τῆς Ἀγγλίας ἀσκοῦσα ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος εὐρεῖαν βιομηχανίαν. Ἔχει σχολὰς ἐμπορικὰς, βιομηχανικὰς κ.τ.λ., πλέον τῶν 100 νηματουργείων μὲ 30,000 ἐργάτας. Κάτ: 380,000.

Ληθαῖον πεδίον· ἡ περὶ τὴν Λεβάδειαν τῆς Βοιωτίας πεδιάς.

Ληθαῖος· ποτ. ἐν Κρήτῃ παρὰ τὴν Γόρτυνα, ἐκβάλλων Ν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ληθαῖος· παραπότ. τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Πηνειοῦ παρὰ τῇ Τρίκκῃ (Τρίκκαλα).

Ληθαῖος· παραποτάμιον τοῦ Μαιάνδρου ἐν Μαγνησίᾳ.

Λήθη· ποτ. τοῦ Ἅδου.

Λήθη· ποτ. τῆς ἀρχ. Λυσιτανίας, ὁ ἄλλως Βελίων.

Λῆθος· υἱὸς τοῦ Τεντάμου, βασιλεὺς τῶν ἐν Λαρίσῃ Πελασγῶν.

Λήθων· ποτ. τῆς Λιβύης παρὰ τὴν πόλιν Βερενίκην.

Λήϊτος· εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Πηνέλεω.

Λήϊτος· υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν π.ὸ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Λαλαντίων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Χαλκίδος, Νομ. Εὐβοίας. Πρωτ. Κ α θ ε ν ο ί. Ἄλλα χ. Ἅγ. Ἀθανάσιος, Ἁγία Σοφία, Γέροντα, Γῆδες, Θεολόγος, Κατούνια, Κοτσίκια, Λοῦτσα. Μῆστρος, Μακρυκάπα, Πάλιουρα, Πηγάδια, Πεισῶνας, Πολιτῆρα, Ποῦρνος, Τσέργαις, Κάτ. 4,303.

Λήλαντον πεδίον· πεδιὰς παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, ἔχουσα θερμὰ ὕδατα καὶ μεταλλεῖα χαλκοῦ καὶ σιδήρου.

Λήλαντος· ποτ. τῆς Εὐβοίας, ῥέων διὰ τοῦ Ληλάντου πεδίου.

Λῆμνος· νῆσος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει εἰς ἀπόστασιν 60 χλμ. Δ τῶν Δαρδανελλίων. Σήμερον λέγεται Σ τ α λ ί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

μνη ἢ ἁπλῶς Λίμνη. Ἔκτ: 488 τετρ. χλμ. Ἡ νῆσος διαιρεῖται εἰς δύο ὑπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Παραδείσου πρὸς Β καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου πρὸς Ν. Εἶνε βουνώδης καὶ λεπτόγειος ἐθεωρεῖτο δὲ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὡς κατοικία τοῦ θεοῦ Ἡφαίστου ὅστις εἶχε πέσει ἐπ' αὐτῆς ὅταν ὁ Ζεὺς τὸν ἐσφενδόνισεν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου, τοῦτο δὲ διότι τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶνε ἡφαιστειῶδες. Αἱ κοιλάδες της παράγουν ἐν ἀφθονίᾳ σῖτον, ἔλαιον, οἴνους, μέταξαν, σῦκα, μέλι, κηρὸν κ.τ.λ., ἔτι δὲ τὴν λεγομένην Λημνίαν γῆν, ἥτις χρησιμεύει ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τῶν δηλητηριάσεων. Πρωτ. Κάστρο τῆς Λίμνης, ἡ ἀρχαία Μύρινα, εἰς τὴν Δ παραλίαν, ἔχει ἕδραν ἐπισκόπου. Κάτ: 16,000 ὅλοι σχεδὸν Ἕλληνες· τῆς πρωτ: 3,500.

«Λήναια» ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις κατὰ μῆνα Ληναιῶνα τελουμένη διὰ δραματικῶν ἀγώνων.

Λήναιον· τόπος ἐν ᾧ ἐτελοῦντο τὰ «Λήναια» ἐν Ἀθήναις οὐ μακρὰν τῶν Λιμνῶν.

Ληξούρι· πολίχνη τῆς Κεφαλληνίας ἐπὶ τῆς Δ. Χερσονήσου. Πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχ. Πάλλης ἐκτισμένη πλησίον τῆς ἀρχαίας Πάλλης εἰς θέσιν λαμπρὰν καὶ ὑγιεινήν, μὲ καλὸν λιμένα, Ἑλλην. σχολεῖον, γυμνάσιον, εἰρηνοδικεῖον. ἀξιόλ. ἐμπόριον κλπ. Κάτ: 5,484.

Ληξουρίου-δῆμος· τῆς τέως Ἐπαρχ. Πάλλης, νήσου Κεφαλληνίας. Πρωτ. Ληξουρι. Ἄλλα χ. Μιχαλιτζᾶτα, Νιοχῶρι, Σαμόλι, Χαυδᾶτα καὶ αἱ Μοναὶ Λεπέδων, Ἁγ. Ἀννης, Ἁγ. Σπυρίδωνος, Κεχριῶνος, Κορωνάτων, Ὑπαπαντῆς. Κάτ: 5,835.

Ληπόντιοι· ἔθνος τῆς Ραιτίας περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων.

Λήρων· νῆσος ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας (Sainte Marguerite).

Ληστιανά· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων, ὧν ἀπέχει 3 1)2 ὥρ., 2 ὥρ. ἀπὸ Βαρμπόπι. Κάτ: 250.

Λῆσσα· κώμη τις παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

Λήσσης δῆμος· τῆς τέως Ἐπαρχ. Ναυπλίας καὶ Νομ. Ἀργολίδος-Κορινθίας. Πρωτ. Λιγουριό. Χ. Ἀδάμι. Κάτ: 1,572. Ἤδη μετωνομάσθη Δῆμος Ἀσκληπιείου καὶ ἔχει 1,617 κατ. (βλ. λ.).

Λήτη· π. τῆς Μακεδονίας, ὁ κάτ. Ληταῖος.

Λητούπολις· π. τῆς ἀρχ. Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μέμφιν.

Λητώ· θυγ. τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐκ τοῦ Διός.

Λητώ· σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Εὐαγόρου.

Ληττῶα ἢ **Ληττῶαι**· αἱ εἰς τὸν κόλπον τῆς Μεσσαρᾶς παρὰ τὴν Ν. ἀκτὴν τῆς Κρήτης, κείμεναι δύο νησίδες, ὀνομαζόμεναι σήμερον «Παξιμάδια». Ὠνομάσθησαν ἴσως ἐκ τῆς θεᾶς Λητοῦς, ἥτις ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν Φυτίη ἐλατρεύετο εἰς τὴν Φαιστόν, εἰς ἣν ἀνῆκον αἱ νησίδες αὗται. Κατ' ἄλλους ἀνῆκον εἰς τὴν πόλιν Σύβριτα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λία· πρεσβυτέρα θυγ. τοῦ Λάβαν (βλ. λ.), δοθεῖσα δι' ἀπάτης εἰς τὸν Ἰακὼβ ὡς σύζυγος ἀντὶ τῆς ζητηθείσης παρ' αὐτοῦ ἀδελφῆς της Ραχήλ. Ἐγέννησεν 6 υἱούς: Ρουβήμ, Συμεών, Λεβῆ, Ἰούδαν, Ἰσσάχαρ, Ζαβουλών καὶ μίαν κόρην τὴν Δίναν.

Λιακέϊκα· χ. παρὰ τὸν Ξηρόκαμπον τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 100.

Λιαλουέ· πρωτ. τοῦ νοτιαφρικανικοῦ κρατιδίου Μαρουτσέ ἢ Μπαροτσὲ ὄχθηντοῦ Κάτ: 2,000· πρὸς τὴν ἀριστερὰν Ζαμβέζη.

Λιανκούρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Κάτ: 4,286.

Λιανοκλάδι· πρωτ. τοῦ δήμ. Παραχελωιτῶν τῆς Φθιώτιδος, 3 ὥρ. ἀπὸ Λαμίας. Κάτ: 716.

Λιαπάδες· συνοικία τῆς Κορακιάνας τοῦ δήμ. Ἀπηλιωτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 1,200.

Λιαπάτες· χ. τοῦ δήμ. Θερμοπυλῶν τῆς Φθιώτιδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Μώλου. Κάτ: 197.

Λιάσκοβο· χ. τοῦ δήμ. Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 289.

Λιάσκοβο· χ. τοῦ δήμ. Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης, 2 1/2 ὥρ. ἀπὸ Κουμπουργιανά. Κάτ: 412.

Λιβαδία· γραφικὸς λιμὴν τῶν ΝΑ ἀκτῶν τῆς Κριμαίας, 5 χλμ. ΝΔ τῆς Ἰάλτας. Θαυμασία αὐτοκρατορικὴ ἔπαυλις μετὰ πολυπλούτων παραδείσων.

Λιβαδιά· ἡ ὀρθὴ γραφὴ τοῦ ὀνόματος Λεβάδεια κακοζήλως ἐξαρχαϊσθέντος.

Λιβάνιος· ῥήτωρ καὶ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Ἀντιοχείᾳ τὸ 314 μ. Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις. Ὑπῆρξε διδάσκαλος Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Λίβανος· ὄρος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Συρίᾳ. Σύγκειται ἐκ δύο διακεριμένων ὀρσειρῶν: τοῦ Ἰδίως Λ. καὶ τοῦ Ἀντιλιβάνου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκτείνεται ἡ Κοίλη Συρία. Διαβόητοι εἶνε αἱ κορυφαί του Κάρμηλος Θαβὼρ καὶ Γαριζίμ. Ὕψ: 2—3000 μ.

Λιβερία· νηγριτικὴ δημοκρατία τῆς Δυτ. Ἀφρικῆς μεταξὺ τῆς ἀγγλικῆς Σιέρρα-Λεόνε καὶ τοῦ ἀκρωτ. τῶν Φοινίκων. 37,200 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,100,000. Ἀκαταὶ χθαμαλαὶ καὶ νοσώδεις· ἔδαφος εὔφορον εἰς ὄριζαν κυρίως καὶ καφέδες· κλῖμα ἐπικίνδυνον τοῖς Εὐρωπαίοις. Πρωτ: Μονρόβια· κυριώτ. πόλεις: Μάρσχαλλ, Ἔδινα κνὶ Γκρήνβιλλ.— Ἡ δημοκρ. ἱδρύθη τὸ 1822 ὑπὸ νηγριτῶν ἀπελευθέρων ὑπὸ τὴν προστασίαν Φιλανθρωπικῆς τινος Ἀφρικανικῆς Ἑταιρείας, ἔλαβε δὲ σύνταγμα τὸ 1847 καὶ ταυτοχρόνως ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ Βελγίου. Ἡ κυβέρνησις περιλαμβάνει 2 βουλάς, ἓν ἀνώτατον δικαστήριον, ἕνα πρόεδρον, ἕνα ἀντιπρόεδρον καὶ 5 ὑπουργούς.

Λιβέριος (Ἅγιος)· πάπας ἀπὸ 352 - 66, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀδυναμίᾳ ἐνεργειῶν ἐναντίον τῶν ἀρειανιστῶν.

Λίβερπουλ· μεγίστη πόλις τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ δεύτερος κατὰ τὴν σπουδαιότητα ἐμπορικὸς λιμὴν τοῦ κό-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

σμου, μὲ λαμπρὰς οἰκοδομάς, μεγάλα βιομηχανικὰ καταστήματα, ἄριστον λιμένα, ὡραίους ναούς, χρηματιστήριον ὅπου ὥρ. μνημεῖον τοῦ Νέλσωνος, ἀρίστους λουτρῶνας, μέγα «Καζίνο», ἀπέραντα ναυπηγεῖα, νεώρια μὲ 26 χλμ. προκυμαίαν καὶ ὀχυρώματα, επιστημον. ἑταιρείας, μουσεῖα πολύπλουτα, πλουσίαν βιβλιοθήκην, τὸ «Ἀθήναιον» κλπ. Τοῦ Λονδίνου ἀπέχει ΒΔ 280 χλμ., τοῦ δὲ Μάντσεστερ, οὗ χρησιμεύει ὡς ἐφάμιλλος λιμὴν ἐξαγωγῆς, χλμ. 59 Δ. — Πρὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ἦν ἄθλιον χ. ἁλιέων. Τὸ 1700 ἦν συγκέντρωσις ὀλίγων ἐμπόρων μὲ 5,000 κατ. Τὸ 1842 ὑπέστη καταστρεπτικὴν πυρκαϊάν. Κάτ: 550,000.

Λιβία· ρωμαία, σύζυγος Τιβ. Νέρωνος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Δρούσον καὶ τὸν Τιβέριον, ἀλλ' ἐγκατέλειψεν εἶτα ἵνα νυμφευθῇ τὸν Αὔγουστον καὶ ἔδωκε τὴν αὐτοκρατορίαν τῷ υἱῷ της.

Λιβία· θυγ. τοῦ Δρούσου, νυμφευθεῖσα τὸν υἱὸν τοῦ Τιβερίου, δηλητηριάσασα δ' αὐτὸν τῇ συμπράξει τοῦ Σηιανοῦ καὶ καταδικασθεῖσα εἰς τὸν διὰ πείνης θάνατον.

Λίβιγξτων (Δαβίδ)· περιφανὴς ἄγγλος περιηγητής, 1813—1873, ὁ πρῶτος διατρέξας τὴν Ἀφρικὴν ἀπὸ Δ πρὸς Δ τὸ 1840—1856, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Λονδῖνον, καὶ κατόπιν τὸ 1869 ὅτε ἀνεκάλυψε τὰς μεγάλας λίμνας τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου. Ἀλλ' ἐκτοτε ἐπίφοβος σιγὴ ἐκάλυψε τὴν τύχην τοῦ περιοδευτοῦ. Ὁ Στάνλεϋ ἀπελθὼν εἰς ἀναζήτησίν του, τὸν ἀνεῦρε παρὰ τὴν λίμνην Ταγκανυίκαν, ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς ὁποίας ἀπέθανεν ἐκ δυσεντερίας. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πολυτίμων ἐρευνῶν του ἐδημοσιεύθησαν εἰς 4 μέρη.

Λίβιος-Σαλινάτωρ· ὕπατος τὸ 207 νικήσας τὸν Ἀσδρούβαν παρὰ τὸ Μήταυρον.

Λίβιος Τίτος· ἐπίσημος Ρωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς ἐν Πατα βίᾳ τῆς Ἰταλίας τὸ 58 π. Χ., γράψας δὲ εἰς 140 ἢ 144 βιβλία τὴν ἱστορίαν τῆς Ρώμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ 144 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς. Ἐκ τούτων 35 μόνον σῴζονται.

Λιβίτσικο· χ. τοῦ δήμ. Ἡρακλείας τῆς Λοκρίδος, 3 ὥρ. ἀπὸ Δημαριοῦ. Κάτ: 138.

Λίβνι· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Ὀρέλ. Κάτ: 27,000.

Λιβονία ἢ **Λιβωνία** καὶ ρωσιστί: **Λιφλιάνδια**· κυβερνεῖον τῆς ΒΔ Ρωσίας, 49,029 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,350,000 Ἐσθωνοί, Λεττοί, Γερμανοί, Ρῶσοι, Πολωνοὶ καὶ Ἰουδαῖοι. Πρωτ. Ρίγα. Περιέχει 1,000 λίμνας καὶ 325 ποταμούς.

Λιβόρνο(ς) π. τῆς Ἰταλίας εἰς τὰ δυτικὰ παράλια· σπουδαῖα ἐμπορικὰ καταστήματα· φρ. ἰσχυρὰ, ναυτικὴ ἀκαδήμεια, ἐπισκοπή, μεγίστη ἀκτοπλοΐα. Κάτ: 100,000. Εἶνε πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ: 326 τετρ. χλμ. Κάτ: 130,000.

Λιβούρν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης, ἐπὶ τῆς συμβολῆς Δορδόνης καὶ Ἴσλ, ὅπου φάτοξος γέφυρα μήκους 220 μ. Ναοὶ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον, κολλέγιον. Κάτ: 16,736.

Λίβρον· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μοῦ Δρώμ. Μεταξουργεῖα. Κάτ: 4,070.

Λιβύη· θυγ. τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βῆλον καὶ τὸν Ἀγήνορα.

Λιβύη· ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ χώρα πρὸς δυσμάς. Ὁ κάτ. Λίβυς καὶ τὸ θηλ. Λίβυσσα.

Λιβυκὴ ἢ **Λιβύης – Ἔρημος**· μεταξὺ τοῦ ὑψιπέδου τῆς Βάρκας (Βόρ. Ἀφρική), τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Κορδοφάν (N), ἀμμοσκεπὴς, ξηρὰ ἀπαισία, ἐκτάσεως δεκαπενταπλασίας τῆς Ἑλλάδος, συνεχομένη Α μὲ τὴν Σαχάραν 12 ὄασεις διακόπτουν αὐτήν.

Λιβυκὸν ὄρος· τὸ χωρίζον Β. τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Λιβύης.

Λιβυκὸν πέλαγος· τὸ μεταξὺ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Κρήτης πέλαγος.

Λιβυρνίδες· αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν 40 νῆσοι.

Λιβυρνικὸς παράπλους· ἡ παραλία τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἀποτελοῦσα μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, τὴν μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας.

Λίβυσσα· πολίχνιον ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Βιθυνίας, ἔνθα ἐτάφη ὁ Ἀννίβας.

Λίβων· ἡλεῖος, ἀρχιτέκτων, ζῶν κατὰ τὴν ἕκτην π.Χ. ἑκατον.

Λιγαρίδης (Παΐσιος)· ἐγεννήθη ἐν Χίῳ. Τρόφιμος ἐπὶ δεκαετίαν τοῦ ἐν Ρώμῃ Γρηγοριανοῦ φροντιστηρίου διατελέσας καὶ διδάκτωρ τῆς φιλολογίας καὶ θεολογίας ἀναγορευθείς, ἐγένετο μοναχὸς καὶ ἠσπάσθη τὸν καθολικισμόν. Εἶτα ὅμως ἐπανελθὼν εἰς τὸ πάτριον θρήσκευμα, ἐγένετο μητροπολίτης Γάζης καὶ ἔγραψε πολλὰ κατὰ λατίνων, ἰδίᾳ δὲ κατὰ Πάπα.

Λίγγα ἢ **Λίνγγα**· μία τῶν ὁλλανδικῶν νήσων τῆς Σόνδης. ΒΑ τῆς Σουμάτρας, 825 τετρ. χλμ. Κάτ: 11,000.

Λιγγέ· γάλλος συγγραφεὺς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀρχῆς, ἐξυβρίσας τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ἐνθουσιαστικὴν τῆς ἐπαναστάσεως, καταδικασθεὶς δὲ εἰς θάνατον τὸ 1794.

Λίγνιτς ἢ **Λιγνιτία**· π. τῆς πρωσ. Σιλεσίας, 62 χλμ. ἀπὸ Βρέσλαου· ὡρ. ναοί, ἀρχ. ἀνάκτορα, νοσοκομεῖα, ἀκμ. βιομηχ. μέγα ἐμπόριον Κάτ: 50,000. ἡ τοποτηρητεία: 13,607 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,100,000.

Λιγόρτυνος· χ. τοῦ δήμ. Τ ε φ ε λ ί ο υ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου. Κρήτης. Κάτ: 180.

Λιγοστιάνα· χ. τοῦ δήμ. Θέρμου τῆς Αἰτωλίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Καινούργιο. Κάτ: 219.

Λιγυστική· ἡ μεταξὺ τῶν Πυρηναίων καὶ τοῦ Ροδανοῦ, Α μέχρι Τοσκάνης ἐπαρχία. Οἱ κάτ. Λίγυες. Ἐκ ταύτης τὸ ἀνατολικὸν τμῆμα τῆς Μεσογείου ὠνομάσθη Λ ι γ υ σ τ ι κ ὸ ν.

Λιγώρ ἡγεμονία τῆς ἰνδοσινικῆς χερσον. Μαλάκκας, ὑποτελὴς εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Σιάμ. Κάτ: 150,000. — ἡ πρωτ. Λ ι γ ώ ρ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σιαμαίου κόλπου ἔχει περιέργους παγόδας, περίφημα κοσμηματοποιεῖα καὶ 13,000 κατ.

Λίδη· π. τῆς ἀρχ. Καρίας ὑπὲρ τὴν Ἁλικαρνασσόν.

Λίδι ἢ **Λίδο**, ἤτοι Ὄ χ θ α ι·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἅλυσις ἐξ 7 νήσων σχηματίζουσα καμπύλην πρὸ τῶν ἐπιχώσεων τῆς Βενετίας. Θαυμαστοὶ κῆποι. Ἡ Λίδο-δί-Παλεστρίνα (15 χλμ. ἀπὸ Βενετίας) καὶ ἡ Λίδο-δί-Σοττομορίνα (28 χλμ.) εἶνε αἱ γραφικώτεραι. Κάτ: 5,000 ἐν ὅλῳ

Λιέγη ἢ **Λύττιχ** ἢ **Λοΐκ**· μεγάλη πόλις τοῦ Βελγίου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μώσα, μὲ πανεπιστήμιον, μεγάλα ὁπλοποιεῖα, 10 ὡραῖα προάστεια ἀρχαῖα ἀνάκτορα– καὶ ἄλλα κτίρια, λαμπροὺς ναούς, μεταλλουργικὴν καὶ πολυτεχνικὴν σχολήν, μεγάλην βιομηχανίαν ὑάλου, ὑφασμάτων κ.τ.λ. Κάτ: 155,000.—ἡ ὁμων. ἐπαρχ. ἧς εἶνε πρωτεύουσα: 2,895 τετρ. χλμ. Κάτ: 770,000. Ἡ πόλις ἔχει 3 μεγάλας γεφύρας.

Λιζιέ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός. Κολλέγιον, μουσεῖον μεσαιωνικαὶ ξύλιναι οἰκίαι, ἀξιόλ. βιομηχανία. Κάτ: 16,260

Λιθακιά· χ. τοῦ δήμου Λιθακιᾶς τῆς Ζακύνθου· 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πισινόντας. Κάτ: 923.

Λιθακιᾶς-Δῆμος· τῆς νήσου Ζακύνθου. Πρωτ. Πισινόντας: Ἄλλα χ. Λιθακιά, Λοῦρο-Καλαμακίου, Μουζάκι, καὶ Ράϊδο. Κάτ. 4,271.

Λιθίναις· χ. τοῦ δήμ. Χαντρᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 400.

Λιθοτομίαι· τόπος βραχώδης πλησίον τῶν Συρακουσῶν, χρησιμεύων ὡς φυλακὴ τῶν καταδίκων.

Λιθουανία, καὶ ρωσιστὶ **Λιτβα**, γερμανιστὶ δὲ **Λιτάουεν**· χώρα τῆς ΒΔ Ρωσίας ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Βαλτικῆς. 167,067 τετρ. χλμ. Κάτ: 5,500,000 (καὶ 500,000 ἐν τῷ ἀνήκοντι εἰς τὴν Γερμανίαν τμήματι αὐτῆς). Χώρα χθαμαλὴ καὶ πεδινή, πολύλιμνος δὲ καὶ ἑλωδεστάτη. Κλῖμα ὑγρόν. Μεγάλα δάση· ἄριστα ποίμνια ἵππων, βοῶν καὶ προβάτων, πλουσία γεωργικὴ παραγωγὴ λίνου, καννάβεως καὶ σιτηρῶν κυρίως. Πρωτ: Βίλνα. Τὸ 1240 ὁ μέγας δοὺξ τῆς Λιθ. Ρίνγολδ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Ζαγγελλὸν (6λ. λ.) ὅστις νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας τὸ 1386 καὶ γενόμενος χριστιανὸς ἐπέφερε τὴν ἕνωσιν τοῦ δουκάτου μετὰ τῆς Πολωνίας. Ὡς δουκᾶτον, ἀπὸ Γκεδυμίνου, ἤκμασεν ἀπὸ τοῦ 1315 μέχρι τοῦ 1392, καὶ μετὰ τὴν ἕνωσιν ἄχρι τοῦ 1444.

Λίθρος· ὄρος πρὸς Δ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας

Λικάττιοι· ἔθνος τῆς Οὐενδελικίας περὶ τὴν νῦν Βαυαρίαν.

Λικίνιος-Στόλων· ἄρχων τοῦ ρωμαϊκοῦ δήμου τὸ 376, καθιερώσας τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι συγκλητικοὺς καὶ παρὰ τοῖς Πληβείοις.

Λικίνιος-Κάλβος· ρωμαῖος ῥήτωρ καὶ ποιητής, ἀποθανὼν τὸ 44 π. Χ.

Λικίνιος Λικινιανός· συμβασιλεὺς τοῦ Γαλερίου τὸ 307, υἱὸς Δακὸς χωρικοῦ. Ἡττήθη κατόπιν ὑπὸ Κωνσταντίνου, συνελήφθη δὲ ἐν Νικομηδείᾳ καὶ ἀπέθανε στραγγαλισθεὶς τὸ 324.

Λικοτιναρά· χ. τοῦ δήμου Βάμου, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας. Διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ: 180.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Δικύμνα· ἡ ἀκρόπολις τῆς Τιρύνθου.

Δικύμνιος· χῖος λυρικὸς ποιητὴς ἀκμάσας περὶ τὸ 545 π. Χ. γράψας ὲὲ, κατὰ τὸν Παρθένιον, καὶ ἱστορικά.

Δίλαια· π. τῆς ἀρχ. Φωκίδος περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισοῦ.

Διλιανώ· χ. τοῦ δήμου Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτη). Κάτ. 100.

Διλλέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-δὲ-Καλαῖ. Κάτ: 7,609.

Δίλλη· μεγάλη καὶ βιομηχανικωτάτη πόλις τῆς Γαλλίας πρὸς τὰ Βελγικὰ σύνορα, μὲ ὡραίας οἰκοδομάς, γραφικὰ περίχωρα, ἐπιστημον. ἑταιρείας ἐμπορ. χρηματιστήριον, πανεπιστημ. ἀκαδήμειαν, σχολὰς ἰατρικῆς, φαρμακευτικῆς, φιλολογικῆς, νομικῆς καὶ ἐπιστημῶν, λύκειον, κολλέγια, μουσικὴν ἀκαδημίαν καὶ βιομηχανικήν, βιοτεχνικὰς σχολὰς καὶ καλλιτεχνικάς, μεγάλην βιομηχανίαν μὲ 25,000 ἐργάτας, ἀκμ. ἐμπόριον κλπ. Ἀπέχει τῶν Παρισίων πρὸς τὰ Βελγικὰ σύνορα (BBA) 250 χλμ. καὶ εἶνε ἕδρα τοῦ νομοῦ Ν ό ρ. Κάτ: 201,211.

Λίμα· πρωτ. τῆς δημοκρατίας τοῦ Περοῦ καὶ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἐπὶ τοῦ Ριμάκ, 9 χιλ. μακρὰν τοῦ Μεγάλου Ὠκεανοῦ· ἔχουσα 105,000 κατ. Θεμελιωθεῖσα τὸ 1535 ὑπὸ τοῦ Ἱσπανοῦ Πιζάρρου, κατέστη μετ' οὐ πολύ, ἕνεκα τῶν πολυτίμων αὐτῆς μεταλλιορυχείων, πλουσιωτάτη. Κεῖται ἐν μέσῳ λαμπρῶν κήπων, ἔχει ὁδοὺς κανονικάς, πολλοὺς μεγαλοπρεπεῖς ναούς, πανεπιστήμιον, θέατρον ταυρομαχιῶν, ἀλλ' ἕνεκα τῶν πολλάκις καταστρεψάντων αὐτὴν σεισμῶν τὸ πλεῖστον τῶν οἰκιῶν της εἰσὶ μονώροφοι. Ἐξάγει χρυσόν, ἄργυρον, κασσίτερον, κίναν καὶ ὀίνους.—Ἡ ὁμών. ἐπαρχ: 36,479 τετρ. χλμ. Κάτ: 280,000 διαιρεῖται εἰς 6 ὑποδιοικήσεις.

Λιλλεμπόννη — (Ἰ ο υ λ ι ό δ ο ν α)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω Σηκουάνας. Κάτ: 6,500.

Λιλύβαιον· ἀκρωτ. καὶ πόλις πρὸς Δ. τῆς Σικελίας.

Λιμβοῦργον· παλαιὸν δουκᾶτον τῆς Ὁλλανδίας, ὑφὴ διῃρημένον εἰς Ὁ λ λ α ν δ ι κ ὸ ν καὶ Β ε λ γ ι κ ό ν.

Λιμβοῦργον-Βελγικόν· συνορεῦον μὲ τὸ Ὁλλανδικόν, 2,412 τετρ. χλμ. Κάτ: 235,000. Πρωτ: Χάσσελτ.

Λιμβοῦργον-Ὁλλανδικόν· ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Μώσα. 2,204 τετρ. χλμ. Κάτ: 280,000. Πρωτ. Μ ά ε σ τ ρ ι χ τ.

Λιμβοῦργον ἢ Δολχαὶν-Λεμβούργ. κωμόπ. τῆς βελγ. ἐπαρχ. Λιέγης, ἄλλοτε πρωτ. τοῦ ὁμων. δουκάτου. Κάτ: 5,000.

Λιμβοῦργον ἢ Λέμβουργ-Ἄν-δὲρ-Λάχν· πολίχνη τοῦ πρωτ. Ἔσσεν-Νασάου· γοτθικὴ μητρόπολις. Κάτ: 7,000.

Λιμένι· λιμὴν τῆς Οἰτύλου, ἧς ἀπέχει 3)4 ὥρ. ὑποτελωνεῖον. Κάτ: 95.

Λίμερικ· πρωτ. ὁμων. ἰρλανδικῆς κομητ. (ἐπαχ. Μύνστερ), ἐπὶ τοῦ Σχάννωνος. Ἐπισκοπή. Σύγκειται ἐκ τῆς ἰρλανδικῆς, τῆς ἀγγλικῆς καὶ τῆς νέας πόλεως. Κάτ: 50,000.—ἡ κομητ: 2,680 τετραγ. χλμ. Κάτ: 200,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λιμὴν - κ.λ.π. ὅρα **Πόρ-**, **Πότ-κ.λ.π.**

Λιμῆνα· χ.τοῦ δήμου Ἄρτης ἧς ἀπέχει 2 ὥρ. Κάτ: 159.

Λίμναι· τόπος τις πρὸς τὰ Ν. τῶν Ἀθηνῶν, πλησίον τοῦ Ληναίου, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἄλλος τῆς Ἀρτέμιδος.

Λίμναι· χ. ἐν τῇ ἀρχ. Μεσσηνίᾳ ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Λακωνίας, μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Λίμναι· χ. τῆς θρᾳκικῆς χερσονήσου, συνοικισθὲν ὑπὸ Μιλησίων.

Λιμναία· κώμη τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (Λουτράκι).

Λίμναις· χ.τοῦ δήμου Χουμεριάκου, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 850.

Λιμναίου - δῆμος τῆς Κυνουρίας, Νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Λεωνιδίου. Ἄλλαχ: Πέρα-Μέλανα, Πραγματευτὴ-Μέλανα, Σαπουνακέικα, Τυρός. Κάτ: 5,644.

Λίμνη· πρωτ. τοῦ δήμ. Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας, 15 ὥρ. ΒΔΒ τῆς Χαλκίδος λιμὴν ἐπὶ τοῦ Εὐβοϊκοῦ, τοῦ οἰκισμοῦ μικρὸν ἀφισταμένου τῆς παραλίας. Εἰρηναδ, ἑλλην. σ.ολεῖον, τελωνεῖον, ταχυδρ. τηλεγρ. Κάτ: 2059.

Λίμνη· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Γυθείου. Κάτ: 29.

Λίμνα (Ραισιανὰ κτλ.)· χ. τοῦ δημ. Ἐννέα Χωρίων. Ἐπαρχ. Κισάμου, Διοίκ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 120.

Λίμνος· Μακεδών τις ἐκ Χαλάστρας φονευθεὶς ὡς ἐπιβουλεύων τὸν Ἀλέξανδρον.

Λιμοῦ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὠδ. Ἀκμ. βιομηχ., ἄριστοι οἶνοι. Κάτ: 6,637.

Λιμὸζ (-όζαι) Λιμόγη· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Βιέννης, ἐπὶ λόφου, 400 χλμ. ΝΝΔ τῶν Παρισίων. Ἐπισκοπή, σχολαί: ἐμπορική, ἰατρική, φαρμακευτικὴ καὶ κοσμηματογραφίας, λύκειον, σχολὴ κωφαλάλων. Παρσελανοπωλεῖα λεπ. μὲ 7,000 ἐργάτας, ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 72,697.—Πλούσια μουσεῖα, βιβλιοθήκη 25,000 τόμων.

Λιμουζὶν (Λιμουζινή)· ἀρχ. διοίκη-. διαμέρισμα τῆς Γαλλίας, 10,000 τετρ. χλμ.

Λιμπ (Ἀντών). γάλλος φυσικὸς θανὼν τὸ 1832. Ἀνεκάλυψε τὸν ὄζ' ἐπαφῆς ἠλεκτρισμόν.

Λιμπάβιος· γερμανὸς χημικὸς τοῦ ΙΣ'Τ' αἰῶνος, ὁ ἐφευρὼν τὸν χλωριοῦχον κασσίτερον.

Λιμπερτάδ (Λά)· ἐπαρχ. τοῦ Περοῦ. 28,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 155,000. Πρωτ: Τρούχιλλο.

Λιμπερτάδ (-Ἐλευθερία)· κώμη τῆς Νικαραγούας. Κάτ: 1,300, παρὰ τὰ πλούσια χρυσωρυχεῖα τοῦ Χοντάλες.

Λιμπερτάδ· λιμὴν τοῦ Σαλβάδωρ, 30 χλμ. Ν τοῦ Ἀγ-Σωτῆρος

Λιμπόπο· ποτ. τῆς Νοτ. Ἀφρικῆς πηγάζει ἐν Τρανσβααλ, ἧς σχηματίζων μέγα τμῆμα τῶν συνόρων καὶ χύνεται διὰ πορτογαλ. ἀδάφους εἰς τὸν Ἰνδικόν. Μῆκ: 1,700 χλμ.

Λιμπόχοβο· χ. τοῦ δήμ. Μαλακασίου τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 140.

Λιμπόχοβο· χ. τοῦ δήμ. Καρ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θαμούλης τῆς Μάνης 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Καρδαμύλης. Κάτ: 76.

Λίμυρα· πολ. τῆς Λυκίας.

Λιμυρος· ποτ. τῆς Λυδίας.

Λίμφιορδ ἢ Λιμ-Φγιόρδ· πορθμοειδὴς στενόκολπος τῆς Δανίας, ἀποχωρίζων τὸ Β τρίγωνον τῆς Ἰουτλάνδης ἀπὸ τῆς στερεᾶς καὶ ἐνῶν τὰ ὕδατα τῆς Γερμαν. θαλάσσης (Δ) μὲ τὸν Κάττεγατ (Α). Μῆκ: 164 χλμ.

Λιναρδεΐκα· χ. 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Λίγίου. Κάτ: 15.

Λινᾶρες· π. τῆς ἱσπαν. Ἀνδαλουσίας, 33 χλμ. Β. τοῦ Χᾶεν. Ρωμαϊκὰ ἐρείπια· σίδηρος, χαλκός, ἀντιμόνιον, ἀργυροῦχος μόλυβδος. Κάτ: 40,000.

Λινᾶρες· πρωτ. ὁμων. χιλιανῆς ἐπαρχ. Κάτ: 8000. — ἡ ἐπαρχ. 9,036 τετρ. χλμ. Κάτ: 120,000.

Λινᾶρες· π. τῆς μαξικαν. πολιτείας Νουέβο - Λέον. Κάτ: 9,000.

Λίνγεν· πολίχνη τοῦ πρωσ. Ἀνωβέργου. Κάτ: 6,500. ποτὲ πρωτ. κομητείας.

Λινδάου· νομόπ. τῆς Βαυαρίας ἐπὶ 3 νησίδων τῆς λίμνης Κωνσταντίας. Μέγα ἐμπόρ. σιτηρῶν. Κάτ. 6,000. Ἄλλοτε «ἐλευθέρα αὐτοκρατορικὴ» πόλις.

Λίνδιάι· χώρα τῆς Σικελίας ἔνθα ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Γέλα.

Λινδόνιον· πολ. τῆς Βρεττανίας (Λονδῖνον).

Λίνδος· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Λίνδου.

Λίνδος· πολ. τῆς Ρόδου μετὰ λιμένος τῆς Ἀθηνᾶς.

Λίνδσαιϋ (Δ α β ί δ)· σκῶτος ποιητής, 1490 - 1557, ὁ πρῶτος γράψας καὶ πρῶτος διαμορφώσας τὸ δρᾶμα ἐν Σκωτίᾳ.

Λίνι (Π ρ ί γ κ ι ψ δ έ)· στρατηγὸς Μαρίας-Θηρεσίας ἐκ Βρυξελλῶν γεννηθεὶς τὸ 1735, διακριθεὶς καὶ ὡς διπλωμάτης, καταλιπὼν ἀξιόλογα πεζὰ καὶ ἔμμετρα ἔργα.

Λινιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω Λείγηρ. Κάτ: 2,719.

Λινιέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σιέρ. Κάτ: 3,929.

Λίνκαιπιγγ· πρωτ. τοῦ σουηδικοῦ νομοῦ Ὄεστεργκαῖτλανδ, 170 χλμ. ΝΔ τῆς Στοκχόλμης. Ἐπισκοπή, φρ., βιβλιοθήκη Κάτ: 9,580.

Λίνκολν· πρωτ. ὁμων. ἀγγλ. κομητ., 192 χλμ. ΒΔ τοῦ Λονδίνου. Ἀγγλικανικὴ ἐπισκοπή, ὡρ. μητρόπολις γοτθικοῦ ρυθμοῦ, ἀξιόλ. ἐμπόριον καὶ βιομηχ. Κάτ: 42,000.— Ἡ κομητ: 7,153 τετρ. χλμ. Κάτ: 480,000.

Λίνκολν· πρωτ. τῆς Νεβράσκας (Ἤνωμ-Πολιτεῖαι), 1800 χλμ ΔΒΔ τῆς Οὐασιγκτῶνος. Κάτ: 25,000.

Λίνκολν (Ἀ β ρ α ά μ)· διαπρεπὴς ἀμερικαν. πολιτευτής, 1809—1865, ἔμπορος ἐν ἀρχῇ, εἶτα δὲ δικηγόρος καὶ βουλευτής. Τὸ 1860 ἐγένετο πρόεδρος ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν καὶ διεχειρίσθη τὸν φοβερὸν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως τῶν Βορείων, τούτου δ' ἐπιτευχθέντος ἐξελέγη καὶ αὖθις τὸ 1865, ἀλλ' ἐδολοφονήθη τὸ αὐτὸ ἔτος ὑπὸ τοῦ ἠθοποιοῦ Βούθ

Λιννᾶϊος (Κ ά ρ ο λ ο ς)· περίφημος Σουηδὸς φυσιολόγος, 1,707 -

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1778. Πρῶτος αὐτὸς διαιρέσας εἰς οἰκογενείας, γένη καὶ εἴδη τὰ φυτά, δοὺς εἰς αὐτὰ ἐπιστημονικὰς ὀνομασίας καὶ τὰ κατέταξεν εἰς 3 βασίλεια.

Λινοᾶ· γάλλος ναύαρχος, 1761—1848, νικήσας τοὺς Ἄγγλους ἐν τῷ ὅρμῳ τοῦ Ἀλγεσιρᾶ τὸ 1801.

Λίνον· πόλ. παραθαλασσία τῆς Τρωάδος.

Λῖνος· ἀρχαῖος ἀοιδὸς καὶ μουσικὸς Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Οὐρανίας ἢ τῆς Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Ἡρακλέους.

Λῖνος (Ἅ γ ι ο ς)· διάδοχος τοῦ Ἁγίου Πέτρου, μαρτυρήσας τὸ 78.

Λίνστετ· φιλέλλην ἐξ Ὁλσταΐν· ἀπέθανε ἐν Ὀλύμπῳ τὸ 1822. Ἀγνοεῖται τὸ σῶμα εἰς ὃ ἀνῆκεν ὡς καὶ ὁ τρόπος τοῦ θανάτου του.

Λίντζ· ἡ ἀρχ. Λ ε ν τ ί α· ὀχυρὰ πρωτ. τῆς Ἄνω-Αὐστρίας, 150 χλμ. ΔΒΔ τῆς Βιέννης ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως. Ἐπισκοπή, ὡρ. ναοί, λύκειον μετὰ βιβλιοθήκης, σχολὴ κωφαλάλων. Κάτ: 43,000.

Λίντζι· κοινὴ ὀνομασία τῶν ἐν Ἠλείᾳ λουτρῶν τῆς Κυλλήνης (βλ. λ.) παρὰ τὴν Γλαρέντζαν (βλ. λ.).

Λίνχ (Γουλιέλμος)· Φιλέλλην ἐκ Χάναου τοῦ Ἔσσεν Κάσσελ· ἀπέθανεν ἐν Ναυαρίνῳ τὴν 22 Δεκεμβρίου 1823. Δὲν εἶνε γνωστὸν τὸ σῶμα, εἰς ὃ ἀνῆκεν, οὔτε ὁ τρόπος τοῦ θανάτου του.

Λίζα· π. τῆς Λιβύης παρὰ τὸν Λίζον ποτ. ὁ κάτ. Λίζιος καὶ Λιζίτης ἢ Λιζάτης.

Λίζαπος· π. τῆς Μακεδονίας πρὸς Α τῆς Ὀλύνθου.

Λῖζος· ποτ. τῆς Λιβύης ῥέων διὰ τῆς Μαυριτανίας.

Λιόνν (Ο ὔ γ ο ς)· πρεσβευτὴς καὶ ὑπουργὸς Λουδοβ. ΙΔ', θανὼν τὸ 1671. Κατέλιπε σπουδαῖα «Ἀπομνημονεύματα».

Λιόντι· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἁγίου Γεωργίου. Κάτ: 491.

Λιόπεσι (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Κιάτου. Κάτ: 414.

Λιόπεσι· χ. τοῦ δήμ. Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς, 2 ὥρ. ἀπὸ Μαρκόπουλο. Ταχυδρ., ἀκμαία γεωργία καὶ κτηνοτροφία. Κάτ: 2,003.

Λιόσα· χ. τοῦ δήμ. Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς. Κάτ: 144.

Λιόσια Ἄνω ἢ Παλαιά· χ. τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν, 1 ὥρ. ἀπὸ Μενίδι. Κάτ: 428.

Λιόσια Κάτω ἢ Νέα· χ. τοῦ δήμ. Ἀθηναίων, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀθηνῶν. Κάτ: 661.

Λιούβας ὁ Α'· βασιλεὺς τῶν Βισιγότθων, ἀπὸ 567-572, ἀδελφὸς τῆς Λ ε ο β ι γ ί λ δ η ς, στήσαντὸν θρόνον του ἐν Ναρβώννῃ.

Λιούβας ὁ Β'· ἔγγονος τῆς Λεοβιγίλδης, θανατωθεὶς ὑπό τινος μνηστῆρος τοῦ θρόνου τὸ 603.

Λιοῦ-Κιοῦ· ὅρα Ρ ι ο ῦ - Κ ι ο ῦ.

Λιοῦ-Χοῦν - Κοῦ· μέγας ναύσταθμος τῆς Κίνας· ὅρα Π ό ρ τ— Ἄ ρ θ ο ύ ρ.

Λιπάρι ἢ Λιπάραι· (Α ἰ ό λ ο υ —Ν ῆ σ ο ι). πρὸς Β τῆς Σικελίας· 17 ἐν ὅλῳ ὧν 7 κατῳκημέναι: Λιπάρα Στρόμπολι,, Βολκᾶνο, Οὐστίνι,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φελικούδι, Ἀλικούδι καὶ Σαλίνα. Ὅλαι ἡφαιστειώδεις. Ἡ κυριωτέρα Λιάρα: 82 τετρ. χλμ. Κάτ: 8000 Πρωτ Λιπάρι· ἐπισκοπή, μέγα ἐμπορ. Κατ: 6,000.

Λίπιρος· υἱὸς τοῦ Αὔσονος ἀποικήσας εἰς τὰς Λιπάρας νήσους, ἔνθα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἐνυμφεύθη ὁ Αἴολος.

Λίππε δεξιὸς παραποτ. τοῦ Ρήνου ἐν Βεστφαλίᾳ. Μῆκ: 255 χλμ.

Λίππε-Ἡγεμονία· ἐν ταῖς πρωτ χώραις Βεστφαλίᾳ καὶ Ἀννοβέρῳ. 1215 τετρ. χλμ. Κάτ: 130,000 Πρωτ. Δέτμολδ. Σίδηρος, ἅλας, κτηνοτροφία.

Λίππε-Σχάουενβουργ ὅρα Σχάουενβουργ-Λίππε.

Λιππόστατ· π. τῆς πρωσ. Βεστφαλίας ἐπὶ τοῦ Λίππε. Κάτ. 11,000.

Λιπτάου ἢ Λίπτο οὐγγρικὴ κομητεία, 2258 τετρ. χλμ. Κατ: 77,000. Πρωτ. Ἅγιος-Μίκλος. Χρυσός, ἄργυρος, σίδηρος, ἀντιμόνιον, θερμὰ καὶ μεταλλικὰ ὕδατα.

Λιρία· ἡ ποτὲ Ἐδέτα καὶ εἶτα Λαουρόνα· πολίχνη τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Βαλεντίας. Ποτὲ πρωτ. τῆς Ἐδετανῶν. Κάτ. 10,000

Λίσα· πόλ. τῆς Μακεδονίας Ν τῆς Θεσσαλονίκης.

Λ' Ἰ(σ)λ· ὅρα Ἰ(σ)λ καὶ Ἰλ(Λ').

Λί(σ)λ-Δ' Ἀλδί· πρωτ δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κάτ. 4,174.

Λισὸς καὶ **Λίσσος** καὶ **Λίσσα**· π. αὐτόνομος ἐν Κρήτῃ. «Ἀπὸ Λισσοῦ εἰς Καλαμύδην στάδιοι σν'.»—ὁ Καλαμύδης ἔκειτο πλησίον τοῦ ἀκρωτ. Κριοῦ Μέτωπον. Ὁ ἐπίσκοπός της, καλούμενος ὁ Λισσοῦ, ἀριθμεῖται μετὰ τὸν τῆς Καντάνου. Οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων περιηγητῶν καὶ γεωγράφων τὴν τοποθετοῦσι παρὰ τὸν κόλπον τοῦ Ἁγ. Κύρκου ἐπὶ τῆς Ν παραλίας τῆς ἐπαρχίας Σελίνου, πρὸς Ν τῆς Ὀρτακίνης. Μεταξὺ τῶν εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὑπαρχόντων ἐρειπίων διακρίνεται θεάτρόν τι μικρότατον. Μόνος ὁ Kiepert τὴν σημειοῖ ἀνατολικώτερον, περὶ τὴν σημερινὴν Παληόχωραν, ἀλλ' εἰς τὸ μέρος τοῦτο δὲν φαίνονται ἀρχαῖα ἐρείπια. Ὡς λέγεται εἰς τὰς λ. Λασσία καὶ Λισσήν, συγχέεται πολλάκις μετ' αὐτῶν ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ τῶν νεωτέρων. Ἀποδίδονται εἰς αὐτὴν νομίσματα, ἐξ οὗ καταδείκνυεται ἡ πολιτικὴ αὐτονομία της.

Λίσσα· ἡ σλαυιστὶ **Βὶς**· δαλματικὴ νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς. 98 τετρ. χλμ. Κάτ: 7,000 Πρωτ. Λίσσα· φρ., κάλλιστος λιμήν. Κάτ: 4,500. Ἄλλοτε ἰσχυρὰ ναυτικῶς.

Λίσσα· πολωνιστὶ **Λέζνο**· π. τῆς πρωσ. ἐπαρχ. Πόσεν· σχολαὶ λουθηρανικαί, καθολικαὶ καὶ ἑβραϊκαί. Κάτ: 13,000.

Λισσαβών, ἢ μᾶλλον Λϊσσόνα (πορτογαλιστὶ **Λισβόα** καὶ παρ' ἀρχ. Ὀλυσιπών)· πρωτ. τῆς Πορτογαλίας καὶ τῆς πορτογαλικῆς Ἐστραμαδούρας, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τάγου, ἔχουσα 285,000 χιλ κατ. Ἀμφιθεατρικῶς κειμένη ἐπὶ λόφων, ἔχει ὡς ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ Στοκχόλμη τὴν ὡραιοτάτην τοποθεσίαν μεταξὺ τῶν πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πης. Ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικόν, ἐν τῇ παλαιᾷ πρὸς πάντων πόλει, δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πόρρωθεν γραφικὴν θέαν. Ἡ νέα πόλις ἔχει ὁδοὺς εὐθείας, ὡραίας καὶ καθαράς. Ὡς λιμὴν χρησιμεύει ἡ ἐκβολὴ τοῦ Τάγου, κατεχομένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ φρουρίων καὶ κωμῶν. Θαυμάζονται ἐν αὐτῇ ὁ μητροπολιτικὸς ναός, πολλαὶ ἐκκλησίαι καὶ μοναστήρια, τὰ τρία βασιλικὰ ἀνάκτορα καὶ τὸ θέατρον τοῦ Ἁγ. Καρόλου. Ἔχει ἀκαδήμειαν ἐπιστημῶν, λαμπρὰν ναυτικὴν ἀκαδήμειαν καὶ ναυπηγικὴν σχολήν, 4 βιβλιοθήκας, 5 θέατρα, πολλὰ εὐεργετικὰ καταστήματα καὶ σπουδαίαν βιομηχανίαν. Τὸ ἐμπόριον εἶνε ζωηρότατον ἐν αὐτῇ, ἐν ἀμέσῳ οὐσῃ συγκοινωνίᾳ μετὰ τῆς Βραζιλίας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Θεμελιωθεῖσα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα Ὀλυσιπών· πιθανωτέρα ὅμως ἡ γνώμη καθ' ἣν οἱ Φοίνικες ἵδρυσαν αὐτήν. Καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀράβων, κατόπιν δὲ ὑπὸ τῶν Μαύρων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ζ' αἰῶνος, ἐγένετο πρωτ. μικροῦ τινος κράτους. Τῷ 1147 Ἀλφόνσος ὁ Α' τῆς Πορτογαλίας ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Μαύρων. Τὸ 1607 καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐγκατελείφθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ ἓν ἔτος. Τὸ 1668 ὑπεγράφη ἐν αὐτῇ συνθήκη καθ' ἣν ἡ Ἱσπανία ἀνεγνώριζε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πορτογαλίας. Πολλάκις ἡ πόλις αὕτη ἔπαθεν ὑπὸ σεισμῶν· ὁ τοῦ 1755 σχεδὸν ἐκ θεμελίων κατέστρεψεν αὐτήν.—Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. 7,460 τετρ. χλμ. Κάτ. 530,000.

Λισσήν-ῆνος· ἀκρ., λιμήν, ἢ π. ἐν Κρήτῃ Δ. τῆς Φαιστοῦ. Ὠνομάζετο προσέτι καὶ Λίσσις καὶ Βλεισσήνη καὶ Βλίση καὶ Βλεσσή. Ἐν ἄλλαις πηγαῖς φέρεται καὶ Lisia καὶ Ὀλησσήν (Πιθανῶς ὁ Λισσήν). Ὑποτίθεται ὅτι ἦτο ἡ ἰδία π. μὲ τὴν ἐν τοῖς Σταδιασμοῖς ἀναφερομένην «Ἀλαί». Ἔκειτο ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ ἀκρωτηρ. Λιθίνου ἢ Μεταλλων τῆς ΝΔ παρ' ἀλ. τῆς Μεσσαρᾶς. Ἡ πόλις αὕτη συγχέεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων γεωγράφων μετὰ τῆς Λασαίας καὶ τῆς Λισσοῦ. (βλ. λ.).

Λισσός· ποτ. τῆς Δαλματίας.

Λὶστ ἢ Λὶτζ (Φράντζ)· διαπρεπὴς οὖγγρος κλειδοκυμβαλιστής, 1809—1868, δοὺς συναυλίας ἀπὸ ἡλικίας 9 ἐτῶν. Τὸ 1865 ἐγένετο μοναχός, ἔκτοτε δὲ διέπρεψεν ὡς μουσουργὸς ἐπονομασθεὶς ὁ «Παγανίνι τοῦ κλειδοκυμβάλου».

Λίστιρος· χ. τοῦ δήμ. Πλατάνου, ἐπαρχ. Καινουργίου. Διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 80.

Λίσχιγκ· φιλέλλην ἐκ Βυρτεμβέργης· ἐφονεύθη ἐν Ναυπλίῳ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1821. Πρώην ἀξιωματικὸς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.

Λιταί· συμβολικαὶ θεότητες θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἄτης, παριστανόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου χωλαί, ἐρρυτιδωμέναι καὶ συνοδεύουσαι τὴν Ἄτην.

Λιταῖαι· π. τῆς Λακωνικῆς, οἱ κάτ. Λιταιεῖς.

Λιτσάρδα· χ. τοῦ δήμου Βάμου, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ: 230.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λίτσεστερ· βιομηχανικωτάτη πόλις τῆς Ἀγγλίας. Κάτ: 145,000.

Λιτσιέ· κωμόπ. τῆς Αἰθιοπίας (Ἀβησσυνίας) ποτὲ ἕδρα τῆς Χόας.

Λίττλ-Ρόκ· πρωτ. τοῦ Ἀρκάνσας (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι) ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποτ. Ἀρκάνσας. Κάτ: 15,000.

Λιττρὲ (Μαξιμιλιανὸς-Παῦλος-Αἰμίλιος)· διαπρεπὴς γάλλος συγγραφεύς, 1801-1884, καταγίνας κυρίως εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν λεξικογραφίαν. Ἄριστον καὶ τελειότατον εἶνε τὸ «Λεξικὸν τῆς Γαλλ. Γλώσσης» αὐτοῦ καὶ αἱ θαυμάσιαι μεταφράσεις τοῦ Δάντου, τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἄ., ἃς ἐφιλοτέχνησε.

Λιτυέρσης· νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας Μίδα, ᾠδικώτατος καὶ περίφημος θεριστής. ἀναγκάζων τοὺς διαβάτας νὰ ἀγωνίζωνται πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ θέρισμα καὶ δένων τὰς κεφαλὰς τῶν ἡττωμένων εἰς τὰ δεμάτια, μέχρις οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκησεν αὐτόν.

Λιχάδα (Λιχάς)· χ. τοῦ δήμου Λίδηψίων τῆς Β. Εὐβοίας παρὰ τὴ Κήναιον ἀκρωτ. καὶ ἀντικρὺ τῶν νήσων Λιχάδων. Ἀ 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λιδηψοῦ· κοινῶς Λιθάδα. Κάτ: 347.

Λίχας· ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους, ἐνδυθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· κατὰ τὸν μῦθον μετεβλήθη εἰς βράχον, εὑρισκόμενον πλησίον τῆς Λιδηψοῦ, αἱ σημεριναὶ νῆσοι Λιχάδες.

Λίχινδος· πόλ. τῆς Σικελίας.

Λίχτενβεργ (Πριγκιπᾶτον)· παλαιὸν κρατίδιον τῆς Γερμανίας πρὸς τὰ ΒΑ τῆς Ρηνικῆς Βαυαρίας.

Λιχτενστάϊν (Ἡγεμονία)· δύο προνομιοῦχα κρατίδια ὑπάρχουν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ μὲν ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Σαξονίας καὶ ἔχον πρωτ. ὁμώνυμον 12 χλμ. ΒΑ τοῦ Ζβίκαου μὲ 6,000 κατ.—τὸ ἕτερον, ἀνεξάρτητον καὶ κείμενον μεταξὺ Βόραρλβεργ καὶ Ἑλβετίας: 159 τετρ. χλμ. Κάτ: 10,000. Πρωτ. Βάδουζ. Ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς κομητείας τοῦ Σχέλλενβεργ καὶ τῆς ἀρχοντίας Βάδουζ καὶ μετετράπη εἰς Κράτος ἡγεμονικὸν τὸ 1723. Ὁ πρίγκιψ τοῦ Λίχτενστάϊν κατέχει ἀπεράντους γαίας ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἑδρεύει συνήθως ἐν Βιέννῃ.

Λίχτενστάϊν (Τ.-Βονσέσλαος, πρίγκιψ τοῦ)· αὐστριακὸς στρατηγός, 1696—1792, νικήσας τοὺς Γάλλους ἐν Πλαιζάνς τὸ 1746.

Λιχφιλδ· πολίχνη τῆς ἀγγλ. κομητ. Στάφφορδ. Ἐπισκοπή, ὡρ. μητρόπολις μετὰ πλουσίας βιβλιοθήκης. Πατρὶς τοῦ Σαμοὴλ Ντζῶνστον. Κάτ: 9,000.

Λίψιος (Ἰοῦστος)· βέλγος σοφός, 1547—1606, καθηγ. τῆς ἱστορίας ἐν Λέυδεν, εἶτα ἱστοριογράφος τοῦ στέμματος ἐν Λουβαίνῃ. Κατέλιπε πολυάριθμα ἔργα λατινιστί, ἐν οἷς διακρίνονται τὰ ἔξοχα ἀρχαιολογικά του συγγράμματα.

Λλανκουΐχοῦε· ἐπαρχ. τῆς Νοτ.-Χιλῆς 20,260 τετρ. χλμ. Κάτ: 75,000. Πρωτ. Πουέρτο-Μόντ. Πολλαὶ γερμανικαὶ ἀποικίαι, ἀπέραντα δάση.

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Λλάνος (Δός)= Π ε δ ι ά δ ε ς· μεγάλαι χορτοσκεπεῖς ἐκτάσεις περὶ τὰς Κορδιλλιέρας κυρίως καὶ ἐν Γυάναις τῆς Νοτ.-Ἀμερικῆς, καλύπτουσαι ἔκτασιν 400 000 τετρ. χλμ. Οἱ κάτοικοί των «λλανέρος» καλούμενοι, εἶνε τὸ πλεῖστον ποιμένες.

Λλοβρεγάτης (Ρ ο υ μ π ρ ι κ ά τ ο υ ς λατιν.)· ποτ. τῆς Ἱσπανίας, καταρρέων τῆς Σιέρρα δὲλ-Κάδι καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον 6 χλμ. Ν τῆς Βαρκελόνας. Μῆκ. 150 χλμ.

Λλορέντε (Ἰ.-Ἀντών.)· ἱσπανὸς συγγραφεύς, 1756—1823, ὀπαδὸς τοῦ Ἰ. Βοναπάρτου, ἐκπατρισθεὶς κατὰ τὴν ἐκδίωξιν τούτου. Κατέλιπεν ἄριστα θρησκευτικὰ καὶ ἰδίως ἱστορικὰ ἔργα.

Λλόϋδ (Ο ὐ ί λ λ ι α μ)· ἄγγλος μεγιστάν, 1627—1707, ἐπίσκοπος ἐχθρὸς τῶν καθολικῶν, διαπρέπων ὡς ἱστοριογράφος καὶ θεολόγος.

Λλόϋδ· ἄγγλος στρατηγός, 1729—1783, ὑπηρετήσας ἐν Αὐστρίᾳ καὶ διακριθεὶς κατὰ τὸν Ἑπταετῆ πόλεμον.

Λλόϋδ (Ρ ό β ε ρ τ)· ἄγγλος ποιητής, 1736—1764, γράψας δραματικὰ πρὸ πάντων ἔργα, ἐν οἷς ἄριστον «Οἱ γάμοι τοῦ βοσκοῦ».

Λλόϋδ (Ν.)· ἔμπορος ἐκ Λονδίνου, ἱδρύσας γραφεῖον ἀσφαλειῶν θαλασσίων καὶ μή, ἐν τῷ καφενείῳ ὅπερ διηύθυνεν ἐν ἀρχῇ παρὰ τὸ λονδίνειον Χρηματιστήριον· ἀρχομένου τοῦ ΙΗ' ἑκατοντετηρίδος. Τούτου τὸ ὄνομα παρέμεινεν ὡς δηλωτικὸν τῶν τοιαύτης ἀποστολῆς ἑταιρειῶν ὡς καὶ ναυσιπλοϊκῶν τοιούτων, πρώτης ἱδρυθείσης τοιαύτης ἐν Λονδίνῳ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ναυτιλίας καὶ τοῦ κατὰ θάλασσαν ἐμπορίου, τὸ 1727. Τὸ Α ὐ σ τ ρ ι α κ ὸ ν Λ λ ό ϋ δ τῆς Τεργέστης ἱδρύθη τὸ 1833 ὡς καθαρὰ πλέον «ἀτμοπλοϊκὴ ἑταιρεία», τὸ δὲ Ρ ω σ ι κ ὸ ν ἐν Ὀδησσῷ τὸ 1856.

Λλουχμάγιορ ἢ **Λλουμμάγιορ**· πολίχνη τῆς ἱσπαν. νήσου Μαγιόρκας ἱδρυθεῖσα τὸ 1300, ΝΑ τῆς Πάλμας (24 χλμ.). Κάτ: 9,500.

Λουϊζιάλτύ· ἀρχιπέλαγος τῆς Ὠκεανίας, προσάρτημα τῆς γαλλικῆς Νέας-Καληδονίας. Σύγκειται ἐκ τριῶν μεγάλων: Λιφοῦ, Μαρέ, Οὐβέκ καὶ πλήθους μικρῶν νησίδων. 450 τετρ. χλμ. Κάτ: 15,000.

Λοάνγ· παραπότ. τοῦ γαλλ. Σηκουάνα. Μῆκ: 160 χλμ. Ἡ ὁμών. δ ι ῶ ρ υ ξ, δι' ἧς συγκοινωνεῖ ὁ Σηκουάνας μὲ τὸν Λίγηρα ἔχει μῆκος 57 χλμ.

Λοάνγο· παλαιὰ νηγριτικὴ ἐπικράτεια τοῦ Κογκό, διανεμηθεῖσα τὸ 1885 μεταξὺ Γαλλίας, Πορτογαλίας καὶ ἐλευθέρου Κογκό· ἡ π. Λ ο ά ν γ ο, ποτε μεγάλη, εὑρίσκεται ἤδη ἐν παρακμῇ.

Λοάνδα· ὅρα. Σ ὰ ν-Π α ύ λ ο Δ ὲ-Λ ο ά ν δ α.

Λοᾶνο παράλ. κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Γενούης. Κάτ: 4,500.

Λοάρ· ποτ. τῆς Γαλλίας· ὅρα Λ ο ί γ η ρ.

Λοὰρ ἢ **Λείγηρ**· νομὸς τῆς κεντρ. Γαλλίας. 4,798 τετρ. χλμ. Κάτ: 616,227. Πρωτ. Ἅγ. Στέφανος. Πλούσιαι βοσκαὶ μὲ 100,000 πρόβατα, ἀμπελῶνες καὶ δάση μεγάλα, μεταλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λικὰ ὕδατα. Ἐπαρχ. 3: Ἅγ. Στέφανος, Μοντμπριζόν, Ροάννη. Δῆμοι 30. Κοινότητες 331.

Λοὰρ ἢ Λείγηρος-Ἄνω· νομὸς τῆς κενερ. Γαλλίας, 5,000 τετρ.χλμ. Κάτ: 316,735. Πρωτ. Λὲ-Πουΰ. Πολλὰ ἐσβεσμένα ἡφαίστεια, γεωργία καὶ κτηνοτροφία ἀκμαῖα. Χαλκός, σίδηρος, ἀργυροῦχος μόλυβδος. Ἐπαρχ. 3: Λὲ-Πουΰ, Βριούδ, Ὑσσιγγώ. Δῆμοι 28. Κοινότητες 264.

Λοὰρ ἢ Λείγηρος-Κάτω· νομὸς τῆς Δυτ-Γαλλίας. 6,979 τετρ. χλμ. Κάτ: 645,263. Πρωτ. Νάντη. Ναυτιλία, γεωργία καὶ κτηνοτροφία, βάση μεγάλα· σίδηρος, ἀνθρακίτης, ἅλας, γρανίτης· ἁλιεία μεγάλη.— Ἐπαρχ. 5. Ἀνσενίς, Σιατωμπριάν, Νάντη, Σαὶν-Ναζαίρ, Παιμβέφ. Δῆμος 45. Κοινότητες 217.

Λοαρέ (Μικρὸς Λείγηρ). γραφικὸς παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Λείγηρος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ νομὸς Λοαρέ, Μῆκ. 12 χλμ.

Λοαρέ· νομὸς τῆς κεντρ. Γαλλίας 6,811 τετρ, χλμ. Κάτ. 377,718. Πρωτ. Ὀρλεάν. Ἀκμ. γεωργία· λατομεῖα μεγάλα· ἐπαρχ. 4. Ζιέν, Μονταργί, Ὀρλεάν, Πιθιβιέ. Δῆμοι 31 Κοινότητες 349.

Λοὰρ-ὲ-Σιὲρ· εἷς τῶν κεντρ. νομῶν τῆς Γαλλίας· 6,420 τετρ. χλμ. Κάτ. 280,358. Πρωτ. Μπλοᾶ. Μεγάλαι ἀμπελοφυτίαι καὶ ὀπωροφόρα δάση, ποίμναι πολλαί. Ἐπαρχ. 3. Μπλοᾶ, Βανδώμ, Ρομοραντέν, Δῆμοι 24. Κοινότητες 297.

Λοαρόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μεϋέννης. Κάτ. 1056.

Λόβ κλπ. ὅρα Λοου-καὶ Λω.

Λοβάτ ποτ. τῆς Ρωσίας χυνόμενος εἰς τὴν λίμνην Ἰλμεν. Μῆκ: 500 χλμ. πλωτὸς κατὰ τὸ τέταρτον τοῦ ροῦ του.

Λοβάτζ· π. τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τοῦ Ὄσμα, 130 χλμ. ΒΑ τῆς Σόφιας, ὅπου τὸ 1878 οἱ Τοῦρκοι ἡττήθησαν ὑπὸ τῶν Ρώσων. Κάτ. 11,000.

Λοβίζα· λιμὴν τῆς ρωσ. Φιλλανδίας ἐπὶ τοῦ φερων. κόλπου. Κάτ. 2,500.

Λογάου (Φρειδ.-Βαρὼν δέ-)· διαπρεπὴς γερμ. ποιητής, 1604-1655 διακριθεὶς κυρίως ὡς ἐπιγραμματοποιός.

Λογγᾶ· πρωτ. τοῦ δήμου Αἰπείας τῆς Μεσσηνίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Πύλου, ταχυδρ., τελωνεῖον. Κάτ: 1169.

Λογγᾶ χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 332.

Λογγάκι· χ.τοῦ δήμου Τρικκαίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων, ὧν ἀπέχει 1)2 ὥρ. Κάτ: 195.

Λογγανῖκος· χ. τοῦ δήμου Πελλάνης τῆς Λακεδαίμονος, 2 ὥρ. ἀπὸ Γεωργίτσι. Κάτ: 992.

Λογγανός· ποτ. τῆς ἀρχ.Σικελίας ρέων διὰ τοῦ Μυλαίου πεδίου.

Λογγάρι· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς νήσου Πάρου.

Λογγάρι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος.

Λόγγβουδ· ὅρα Ἀγ-Ἐλένη.

Λογγβύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μὲρθ-ὲ-Μοζέλλ. Κολλέγιον, σιδηρωρυχεῖα. Κάτ: 6,978.

Λογγέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαὶν-ὲ-Λοάρ. Κάτ: 4,362.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λογγῖνος Διονύσιος· περίφημος ρήτωρ καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἀποκεφαλισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ περὶ τὸ 273 μ. Χ.

Λογγοβάρδας-Μονή· ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, 1 ὥραν ἀπὸ Ναούσης. Κάτοικοι 54.

Λογγοβάρδοι ἢ **Λαγγοβάρδοι**· ὅρα Λομβαρδοί.

Λόγγος· Ἕλλην μυθιστοριογράφος συγγράψας τὰ κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην.

Λογγός· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφήρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 105.

Λόγγος· χ. τοῦ δήμου Λακκιωτῶν τῶν Παξῶν, πλησίον τῆς Λάκκας. Κάτ: 400. Ἐγγὺς αὐτοῦ κεῖται ὁ λιμὴν Λογκᾶς ὅπου τελωνιακὸς σταθμός.

Λόγγος· χ. 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Αἰγίου. Κάτ: 388.

Λόγγος· χ. τοῦ δήμου Δαφνουσίων τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 84.

Λόγγος· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος.

Λόγγος-Ἀχμέταγα· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων, ὧν ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 150.

Λογγφελλόου (Ἔρρικος Οὐάδσβορθ)· ἀμερικανὸς διαπρεπὴς ποιητής, 1807 - 1882, γράψας καὶ θαυμασίου ποιητικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ βάθους μυθιστορήματα καὶ φιλολογικὰς μελέτας καὶ τραγῳδίας, ὧν ἐξέχει ἡ «Θεία Τραγῳδία».

Λογγώνη· π. τῆς Σικελίας.

Λογιόλα· κώμη καὶ μονὴ τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Γουϊπουθκόας· κολλέγιον Ἰησουϊτῶν. Πύργος ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ἰγνάτιος δὲ - Λογιόλα. Ὅρα Ἰγνάτιος.

Λογιωτατίδης (Γεώργιος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐξ Αἰγίνης, μεταβὰς εἰς Πελοπόννησον μὲ σῶμα Αἰγινητῶν καὶ εἰς πολλὰς παρευρεθεὶς μάχας, ὅπου ἐπεδείξατο καὶ πεῖραν καὶ νημοσύνην καὶ ἀνδρείαν οὐ τὴν τυχοῦσαν· καὶ ὁλόκληρος δὲ ἡ οἰκογένεια αὕτη τῆς Αἰγίνης πάνυ φιλοτίμως προσέφερεν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ αἷμα καὶ χρῆμα.

Λογιώτατος (Ἀναστάσιος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Βαλτεσινίκου τῆς Γορτυνίας, χρηματίσας πρὸ τοῦ 1821 εἰς πολιτικὴν τουρκικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ διερμηνεῖ τοῦ πασσᾶ τῆς Πελοποννήσου, φυλακισθεὶς δ' εἶτα ἐν Τριπόλει κατὰ τὴν πολιορκίαν. Κατόπιν ἐγένετο φύλαξ τοῦ ὑλικοῦ καὶ προμηθευτὴς, ἐργασθεὶς μετ' ἄκρου ζήλου καὶ εὐθύτητος.

Λογιώτατος (Προκλῆς)· ὅρα Παπαδόπουλος.

Λογιώτατος ἢ **Φεγγαράς**· πολιτικὸς ἐκ Μιστρᾶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, πολὺ συντείνας εἰς τὴν συγκρότησιν τῶν ἐπαναστ. σωμάτων τῆς ἐπαρχίας του.

Λογοθέτη (τοῦ)· ἀγροικίαι 2 ὥρας ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ: 8.

Λογρόνιο πρωτ. δμων. ἱσπαν. ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Ἔβρου, 240 χλμ. ΒΑ τῆς Μαδρίτης. Ἐπιπλοποιεῖα καὶ πνευματοποιεῖα Κάτ: 13,000. — ἡ ἐπαρχ. 5,041 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λοδέβ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ. Κολλέγιον, ἀκμ. βιομηχ., ἐμπόρ. οἴνων. Κάτ: 9,060.

Λόδζ· βιομηχανικὸν κέντρον τοῦ ρωσ. κυβερνείου Πιότρκωφ. Κάτ: 130,000.

Λόδι· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας ἐπὶ τοῦ Ἄδδα. Ἐπισκοπή, λύκεια, γυμνάσιον, βιβλιοθήκη, ἀρχ. ἀκρόπολις. Κάτ: 27,000.— ἡ ἐπαρχ. 757 τετρ. χλμ. Κάτ: 180,000.

Λοδιάνα ἡ Βουδιάνα· ὀχυρὰ π., πρωτ. διαμερίσμ. τοῦ Ἀγγλ. Ἰνδοστὰν (ΒΔ). Κάτ: 46,000.—τὸ διαμέρ: 3,545 τετρ. χλμ. Κάτ: 635,000.

Λοδομιρία ἀντὶ **Βλαδιμιρία**· ἀρχ. διαμέρ. τῆς Δ Πολωνίας, ἡ σημ. Γαλικία, ὀνομασθὲν ἐκ τῆς π. Βλαδιμὶρ-Βολύνσκι.

Λοζὲρ· πορφυριτοπαγὴς ὀρεινὸς κόμβος τῆς κεντρ. Γαλλίας, τμῆμα τῶν Σεβεννῶν· ὑψ. κορυφὴ ὁ κῶνος Ψινὶλς (1702 μ.).

Λοζὲρ· εἷς τῶν Ν νομῶν τῆς Γαλλίας. 5170 τετρ. χλμ. Κάτ: 135, 327. Πρωτ. Μάνδ. Μέγισται βοσκαί, ποίμναι (50,000 κεφάλαια, 320,000 πρόβατα), μεγάλη τυροκομικὴ παραγωγή, οἶνοι κάπ. Ἐπαρχ. 3: Φλορὰκ, Λάνδ, Μαρβεζόλ. Δῆμοι 24, Κοινότητες 197.

Λοθαριγγία· ὅρα Λορραίνη.

Λοθάριος ὁ Α΄· αὐτοκράτωρ τοῦ Δυτ. Ρωμαϊκοῦ Κράτους (Ρώμη) τὸ 820, διὰ πάλης κατὰ τοῦ πατρός του Λουδοβίκου. Θελήσας νὰ ἐπικυριαρχήσῃ τῶν ἀδελφῶν του ἡττήθη ἐν Φοντεναὶ τὸ 841. Παραιτηθεὶς ἀπέθ. τὸ 855.

Λοθάριος ὁ Β΄. δεύτερος υἱὸς τοῦ προηγ. κτήτωρ μεταξὺ Ρήνου καὶ Μώσα χειρῶν, αἵτινες ὠνομάσθησαν ἐξ αὐτοῦ Λοθαριγγία καὶ Λορραίνη. Ἀπέθ. τὸ 869.

Λοθάριος Β΄ τοῦ Σύπλιγγενβουργ· δοὺξ τῆς Σαξονίας, αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας τὸ 1125, νικήσας τῇ βοηθείᾳ τοῦ γαμβροῦ του Ἑρρίκου τοῦ Ὑπερηφάνου, Φρειδερ. τὸν Σουηβὸν καὶ τὸν Κορνάδον τῆς Φραγκωνίας. Ἀπέθ. τὸ 1137.

Λοθάριος· υἱὸς Οὔκου τοῦ Προβηγκιανοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας τὸ 931, δηλητηριασθεὶς τὸ 950 ὑπὸ τοῦ μαρκησίου Δ΄Ἰβρέ.

Λόθιαν· ἀρχ. σκωτικὴ χώρα, σχηματίζουσα ἤδη 3 κομητείας: Ἀδιγκτων, Λίνλιθγοου καὶ Ἐδιμβουργ.

Λόϊ· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 329.

Λοιδωρίκι· πρωτ. τοῦ δήμου Αἰγιτίου τῆς Δωρίδος, 24 ὥρας ΝΔΝ τῆς Λαμίας καὶ 3 Δ τῆς Ἀμφίσσης οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Μόρνου. Κωμόπ. ὀρεινή. Ἔφορεία, Ταμεῖον, ταχυδρ., Τηλεγραφ., Εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, ἄφθονος παραγωγὴ γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων ἰδίως δὲ τυροκομικῶν εἰδῶν. Κάτ. 1067.

Λοιδωρίκι· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ. 46.

Λόκα· χ. τοῦ δήμου Κονιστρίων τῆς Εὐβοίας παρὰ ταῖς Κονίστραις. Κάτ: 202.

Λοκάρνο· κωμόπ. τῆς ἑλβετ. τοπαρχ. Τικίνου. Ἐπισκοπὴ μονὴ Φραγκισκανῶν. Κάτ: 3,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λόκε· τὸ πνεῦμα τοῦ κ α κ ο ῦ ἐν τῇ σκανδιναυϊκῇ μυθολογίᾳ.

Λόκερεν· π. τῆς βελγ. Ἀνατ-Φλάνδρας. Ὡρ. ναὸς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 20,000

Λόκκε (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἄγγλος φιλόσοφος, 1632-1704. Ἐξωρίσθη ὡς συνομόσας κατὰ Καρόλου Β'. Διὰ τῶν συγγραφῶν του πολεμεῖ τὰς γνώμας τοῦ Δεσκάρτ καὶ τὰς γνώσεις μας ἀποδίδει τῇ πείρᾳ, τῇ συναισθήσει καὶ τῇ ἐξελίξει τῆς ἀντιλήψεως.

Λόκλ (**Λέ**)· π. τῆς Ἑλβετ. τοπαρχ. Νεοσιατέλ. Ὡρολογοποιεῖα, ὀρφανοτροφεῖα. Κάτ: 11,000.

Λοκμάν· ἄραψ μυθογράφος, θεωρούμενος σύγχρονος τοῦ Δαβὶδ ἢ καὶ τοῦ Ἀβραάμ.

Λόκοζος· πόλ. τῆς ἀρχ. Φρυγίας, ἣν ᾤκουν οἱ Θράκες Λοκόζιοι.

Λοκόδγια· ἀγγλικὸν ἴδρυμα τοῦ 1865 ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Νίγηρος (Κεντρ. - Σουδάν).

Λόκρα· ἀρχ. ποτ. τῆς Κορσικῆς ἐκβαλλὸν πρὸς δυσμὰς αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν ὁμ. Ταβάρο.

Λοκρία κρήνη· πηγή τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν.

Λοκρίνος κόλπος· ὁ παρὰ ταῖς Βαΐαις τῆς Καμπανίας κόλπος.

Λοκρίς· τέως ἐπαρχία τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος πρὸς Β τῆς Βοιωτίας, ἀποτελέσασα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ τέως νομοῦ Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, ἤδη ὑπαγομένη εἰς τὸν νομὸν Φθιώτιδος (ΝΑ). Χώρα ὀρεινὴ μὲ μίαν πεδιάδα καὶ μικροὺς ποταμοὺς μεταξὺ Φθιώτιδος, Παρνασσίδος καὶ Εὐβοϊκοῦ κόλπου. Πάσχει ἀπὸ σεισμούς. Διαιρεῖται εἰς 9 δήμους καὶ περιέχει 6 κωμοπόλεις, 53 χωρία καὶ 3 μονάς. Πρωτ: Ἀ τ α λ ά ν τ η. Κάτ: 27,739.

Λοκρίς· ἀρχ. ἐπαρχία τῆς Κάτω Ἰταλίας.

Λοκροί· τρεῖς ἑλληνικαὶ φυλαί οἱ Ὀπούντιοι, οἱ Ἐπικνημίδιοι καὶ οἱ Ὀζόλαι· οἵτινες ἐλέγοντο καὶ Ἑσπέριοι, ἀποικία δὲ τῶν τελευταίων τούτων ἦσαν οἱ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι περὶ τὸ ὄρος Ζεφύριον εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, οἱ καὶ Ζεφύριοι καλούμενοι.

Λόκχαρτ (Γ ί ω σ ω ν)· σκῶτος φιλόλογος, 1794 – 1854, γράψας «Βίον τοῦ Θερβαντές», ἄριστα ἠθογραφικὰ μυθιστορήματα καὶ ἄ.

Λόλλαρδ (Ο ὐ ῶ λ τ ε ρ)· αἱρεσιάρχης τοῦ ΙΔ' αἰῶνος κηρύξας ἐν Γερμανίᾳ, καταδικασθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ καεὶς ζῶν ἐν Κολωνίᾳ τὸ 1323. Ἔσχεν εἰκοσακισχιλίους μαθητὰς καὶ ἐκ τούτων 12 εἶχεν ὀνομάσει «ἀποστόλους» του.

Λὸ-Λό· ἰθαγενεῖς τῶν ΝΔ τῆς Κίνας (Σετσουὰν καὶ Γιοὺν-Νάν). Γεωργοί· ὁ τύπος των ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς τὸν Καυκάσιον.

Λομάνι· μέγας παραπότ. (ἀριστερὸς) τοῦ ἀφρικαν. ποτ. Κογκό. Μῆκ: 1,400 χλμ.

Λομάντζο (Ἰ ω-Π α ῦ λ ο ς). ἰταλὸς ζωγράφος, 1538—1592; τυφλωθεὶς τὸ 33 ἔτος τῆς ἡλικίας του, τότε δὲ ἤρχισε νὰ γράφῃ καὶ κατέλιπε λαμπρὰν «Πραγματείαν περὶ Ζωγραφικῆς».

Λομβάρδ (Π έ τ ρ ο ς)· λομβαρδὸς σχολαστικὸς φιλόσοφος τοῦ τέλους τοῦ ΙΑ' αἰῶνος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λομβαρδία· κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐκαλεῖτο οὕτω ὅλη σχεδὸν ἡ Ἰταλία. Ὅτε οἰκουμένη ὑπὸ τῶν Λομβαρδῶν, συγκειμένη ἐκ 32 δουκάτων. Σήμερον Λομβ. καλεῖται ἡ Βόρ. ἢ Ἡπειρωτικὴ Ἰταλία, πλὴν τῆς Βενετίας μεθ' ἧς ἀπετέλεσεν ἄλλοτε τὸ Λομβαρδοβενετικὸν βασίλειον. Σήμερον σχηματίζει 8 ἐπαρχ. Ἐκτ: 23,507 τετρ. χλμ. Κάτ: 4,100,000.

Λομβάρδο (Πιέτρο) Βενετὸς γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων, 1450 ;—1530 ; Εἰς αὐτὸν ὀφείλονται πλεῖστα ἀριστοτεχνήματα Βενετίας, Ραβέννας καὶ Παδούης· ἀριστούργημά του εἶνε τὸ «Μαυσωλεῖον τῶν Δογῶν».

Λομβαρδοβενετικὸν - Βασίλειον· οὕτως ἐκλήθη τὸ ἀπὸ 1815-1859 βόρειον τμῆμα τῆς Ἰταλίας, τὸ κατεχόμενον ὑπὸ τῆς Αὐστρίας τότε. Εἶχε 2 κυβερνεῖα μὲ πρωτ. Μιλᾶνο καὶ Βενετίαν. Τὸ 1857 ἔμεινε μόνη ἡ Βενετία, εἰς ἣν ἐξεχωρήθησαν αἱ ἐν Ἰταλίᾳ αὐστρ. κτήσεις, τὸ δὲ 1866 ὅλαι αὗται αἱ χῶραι ἡνώθησαν μὲ τὸ νέον βασίλειον τῆς Ἰταλίας.

Λομβαρδοὶ ἢ **Λογγοβάρδοι**· λαοὶ καταγωγῆς γερμανικῆς, κατὰ τὴν Δ' αἰῶνα χωρήσαντες πρὸς τὰ Ν καὶ καταλαβόντες τὴν Μοραυΐαν, εἶτα δὲ τὴν Οὐγγαρίαν, τὸ Βενετικὸν καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ὀνομασθεῖσαν Λομβαρδίαν (βλ. λ.), μεθ' ἣν καὶ ἅπασαν σχεδὸν τὴν Ἰταλίαν. Τὸ στέμμα τῶν βασιλέων των ὠνομάζετο «Σιδηροῦν». Ἔσχον 24 βασιλεῖς (526-774) καὶ 32 δοῦκας (575).

Λομβάρδος· διαπρεπὴς νεώτερος Ἕλλην πολιτευτὴς ἐκ Ζακύνθου, πολλάκις διατελέσας εἰς τὰ ὕψιστα τῆς πολιτείας ἀξιώματα καὶ ἄριστα ὑπηρετήσας τὸν τόπον.

Λομβέζ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. Κάτ. 1625.

Λόμβοκ· μία τῶν ὁλλανδ. νήσων τῆς Σόνδης (Ἰνδονησία). 5,960 τετρ. χλμ. Κάτ: 450,000, τὸ πλεῖστον Σασσάκοι. Πρωτ: Μ α τ α ρ ά μ. Μεγίστη παραγωγὴ ὀρύζης.

Λομελλίνη· περιοχὴ τῆς Βορ-Ἰταλίας, εἰς τὰς ποτὲ Σαρδικὰς κτήσεις. Κάτ: 160,000. πρωτ. Β ι γ γ ε β ά ν ο.

Λόμζα ἢ **Λόμγκα**· πρωτ. τοῦ ὁμων. κυβερνείου τῆς ρωσ. Πολωνίας, 920 χλμ. ΝΝΔ τῆς Πετρουπόλεως. Ἀρθονος ἐξαγωγὴ ἀμβάρεως. Κάτ: 16,000, ὧν 8,000 ἑβραῖοι.— Τὸ Κυβερν: 13,087 τετρ. χλμ. Κάτ: 625,000.

Λόμοντ-Λόχ· λίμνη τῆς Σκωτ. κομητ. Δουμβαρτον. Περιέχει 30 νησίδας, Διαστάσεως. 45×15 χλμ.

Λομονόσσωφ (Μιχαὴλ-Βασιλιέβιτς)· ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς ρωσ. φιλολογίας καὶ ἐπιστήμης, 1711—1765, υἱὸς πτωχοῦ ἁλιέως τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἀκαδημαϊκὸς ἀπὸ τοῦ 1751. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Ρωσίας» καὶ ἔργα χημικά, φυσιολογικά, μεταλλουργικὰ ἄριστα καὶ ἄ.

Λόμπ· ἢ **Λόμπ-Νόρ**· μεγάλη λίμνη τῆς Κεντρ.-Ἀσίας διαστάσεων 100×50 χλμ. ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ Μάρκου-Πόλου καὶ ἐξερευνηθεῖσα ὑπὸ Πρζεβάλσκυ τὸ 1876.

Λομπέϊρα· (Βάσκο δέ-)· πορτογάλος συγγραφεὺς 1360;—1404; ὁ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γράψας τὸν «Γαλάτην Ἀμαδίν» (ὅλ. Ἀ μ α δ ι ς).

Λόμπο (Ροδριγουές)· ὁ ἐπονομασθεὶς «Πορτογάλος Θεόκριτος», 1570; —1630, συγγραφεὺς τριῶν ἀρίστων βουκολικῶν μυθιστοριῶν πεζῇ καὶ ἐμμέτρως.

Λόμπος· μικρὰ νησοσυστὰς τῶν ἀκτῶν τοῦ Περοῦ ἐνέχουσα ἄπειρον κατάθεμα γ ο υ α ν ό.

Λομποτινά (Μ ε γ ά λ α)· πρωτ. θερινὴ τοῦ δήμου Ἀποδοτίας τῆς Ναυπακτίας, 7. ὥρ. ἀπὸ Ναυπάκτου. εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 938.

Λομπώ (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1770—1838, υἱὸς, ἀρτοποιοῦ, διαπρέψας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἱσπανίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Ρωσίᾳ.

Λονᾶτο πολίχνη τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας. Κάτ: 7000. Ἐδῶ τὸ 1796 ὁ Βοναπάρτης ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακούς.

Λονδῖνον (**Λάντιν** - (London)- ἀγγλ., **Λόνδρ** γαλλ.), πρωτ. τοῦ Βρεττανικοῦ βασιλείου, ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Ταμέσιος διαιροῦντος αὐτὴν εἰς δύο τμήματα, τὸ μέγιστον τῶν ὁποίων κεῖται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. Εἶνε ἡ μεγίστη πόλις τῆς Εὐρώπης καλύπτουσα 300 τετρ. χλμ. καὶ ἔχουσα (1)2 ἑκατομ. κατ. μετὰ δὲ τῶν περιχώρων 6,000,000 (Ἐν ᾧ ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος μόλις εἶχε 1 ἑκατ.). Μικρὰ καὶ εὐτελὴς πόλις ἐπὶ Ρωμαίων, τὸ 526 ἐγένετο πρωτ. τοῦ βασιλείου τοῦ Ἔσσεξ. Ἐπὶ Ἀλφρέδου κατέστη πρωτ. ὁλοκλήρου τῆς Ἀγγλίας. Τὸ 1066 κατέλαβεν αὐτὴν Γουλιέλμος ὁ Κατακτητής. Μετὰ τὰς μεγάλας καταστροφάς, (λιμὸν τοῦ 1258, ἐπιδημίαν τοῦ 1665 καὶ τρομερὰν πυρκαϊὰν τοῦ ἑπομένου ἔτους), ἃς ἐπανειλημμένως ὑπέστη, ἡ πόλις ἀνεκαινίσθη ἐκ θεμελίων· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἤρξατο προσλαμβάνουσα τὴν σύγχρονον καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Πλεῖστα καὶ σπουδαιότατα διεθνῆ Συνέδρια ἐγένοντο ἐν Λ., μεταξὺ δ' αὐτῶν τὰ ἐν ἔτει 1829 καὶ 1831, συγκροτηθέντα ἐν αὐτῇ καὶ σκοπὸν ἔχοντα τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἵδρυσιν τοῦ βασιλείου τοῦ Βελγίου. Τὸ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης μέρος τῆς πόλεως περιλαμβάνει τὸ Ἄστυ (City) καὶ πρὸς Δ αὐτοῦ τὸ Οὐεστμίνστερ. Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης κεῖται τὸ τμῆμα Σάθορκ. Αἱ δύο ὄχθαι συνδέονται διὰ 18 γεφυρῶν καὶ ἑνὸς σιδηροδρόμου ὑπὸ τὸν Τάμεσιν. Σιδηρόδρομοι ἐναέριοι, ὑπόγειοι καὶ ἐπὶ ἐπιχωμάτων συνδέουσι τὰ τμήματα τῆς γιγαντώδους πόλεως, τεράστιον δὲ σύστημα ὑπονόμων διοχετεύει τὰς ἀκαθαρσίας ἀμφοτέρων τῶν τμημάτων εἰς τὸν Τάμεσιν, μεγάλως συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ὑγείας τῶν κατοίκων. Ἡ πρώτη ἐν γένει ἐντύπωσις ἣν ἐμποιεῖ τὸ Λ. εἰς τὸν ξένον εἶναι μὲν μεγαλοπρεπὴς διὰ τὸν τεράστιον ὄχλον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐπαχθής. Ὀλίγα μόνον τμήματα αὐτῆς εἶνε καλῶς ἐσχεδιασμένα καὶ ᾠκοδομημένα· τῶν πλείστων αἱ οἰκίαι ἁπλαῖ καὶ ὁμοιόμορφοι, μαυρισμέναι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ τῶν ἀνθράκων, ἡ δὲ ἀτμόσφαιρα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἶνε ὁμιχλώδης. Τὸ ἐσπέρας ὅμως ἕνεκα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς λαμπρότητος καὶ τῆς διαυγείας τοῦ φωτισμοῦ ἡ πόλις λαμβάνει τὴν ὡραιοτάτην αὐτῆς ὄψιν. Ἐκ τῶν πολλῶν τῆς πόλεως μνημείων τὰ ἀξιολογώτατα εἶνε α') ἐν τῷ Ἄ σ τ ε ι, τῷ παλαιοτάτῳ καὶ σκολιωτάτῳ μέρει τῆς πόλεως, ἕδρα τοῦ μεγάλου ἐμπορίου καὶ τῆς εὐπορούσης τάξεως τῶν ἀστῶν, ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὁ μέγιστος ἐν Εὐρώπῃ μετὰ τὸν Ἅγ. Πέτρον. Ὁ παρὰ τὸν Τάμεσιν Τ ὰ ο υ ε ρ, ἄλλοτε μὲν βασιλικὸν ἀνάκτορον, ὕστερον δὲ πολιτικὴ εἱρκτή, ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ Χρηματιστήριον· β') ἐν τῷ Ο ὐ ε σ τ μ ι ν σ τ ε ρ, τῇ πόλει τῆς Λύλης, τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων, μὲ τὰς ὡραίας πλατείας της, ἡ μονὴ τοῦ Οὐεστμίνστερ, γοτθικὴ ἐκκλησία τοῦ μέσου αἰῶνος μετὰ πολλῶν μνημάτων ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἀπέναντι ταύτης ἡ στοὰ τοῦ Οὐεστμίνστερ, ἐν ᾗ ἐστέφοντο οἱ βασιλεῖς, νῦν δὲ ἀποτελοῦσα μέρος τῶν μεγαλοπρεπῶν βουλευτηρίων καὶ ὁ θαυμάσιος παράδεισος τοῦ Χάϋδπάρκ· γ') ἐν τῷ πρὸς Β τοῦ Οὐεστμίνστερ Ρ ό ζ ε ν τ π α ρ κ, ὁ μέγιστος ζωολογικὸς κῆπος τοῦ κόσμου καὶ περὶ αὐτὸν αἱ νέαι κομψόταται ὁδοὶ τοῦ ΒΔ Λονδίνου. ΝΑ τούτου τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ Βρεττανικὸν μουσεῖον μετὰ τῶν περιφήμων ἀρχαιοτήτων, ἐν ᾧ κατετέθησαν καὶ τὰ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Παρθενῶνος, τῆς Φιγαλείας κλπ. ὑπεξαιρεθέντα κειμήλια. Τὸ Λ. ἄκρον τῆς πόλεως εἶνε ἡ πόλις τῆς ναυτιλίας καὶ τῆς θαλάσσης. Ἐνταῦθα κεῖνται τὰ Δόκς, αἱ τεχνηταὶ δῆλον ὅτι πρὸς φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν τῶν πλοίων χρησιμεύουσαι δεξαμεναί. Τὸ Λ. ἔχει τεραστίαν βιομηχανίαν· εἶνε δὲ ἡ πρώτη ἐμπορικὴ πόλις τοῦ κόσμου· κατ' ἔτος καταπλέουσι καὶ ἀποπλέουσι περὶ τὰς 30 χιλ. πλοίων, ὁ δὲ Τάμεσις εἶνε σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ δάσους ἱστῶν κεκαλυμμένος. Τὸ πέριξ του εἶνε κατεσπαρμένα ἐκ πόλεων καὶ κωμῶν. Πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ κεῖται τὸ Τμῆμα τῆς πόλεως Γκρήνουϊτς, περίφημον διὰ τὸ ἀστεροσκοπεῖόν του καὶ τὸ νοσοκομεῖον τῶν ἀπομάχων ναυτῶν. Ἀνωτέρω ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης ὁ περίφημος βοτανικὸς κῆπος. Εἰς τριπλασίαν τούτου ἀπόστασιν τὸ ἀνάκτορον Οὐίνδσορ, θερινὴ ἕδρα τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας μετὰ λαμπροῦ πάρκου. Ἀπ' αὐτοῦ μέχρι Λονδίνου ἅπασα ἡ ὄχθη τοῦ Ταμέσιος εἶνε πλήρης ἐξοχικῶν ἐπαύλεων. Πρὸς Ν τοῦ Σάθορκ ἐπὶ λόφου παρὰ τὴν Συδουχὰμ ὑψοῦται τὸ διὰ τὴν πρώτην ἐν Λ. βιομηχανικὴν ἔκθεσιν (1851) οἰκοδομηθὲν Κρυστάλλινον Παλάτιον ἐκ σιδήρου καὶ ὑάλου, χρησιμεῦον νῦν ὡς γεωγραφικὸν μουσεῖον.—Τὸ Λ ο ν δ. εἶνε ἡ πρώτη κατὰ πληθυσμὸν π τοῦ κόσμου, ἄθροισμα μᾶλλον πόλεων ἢ πόλις ἁπλῆ, κεῖται δὲ 80 χλμ. ἔνδον τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ταμέσιος, 400 χλμ. δὲ ΒΔ τῶν Παρισίων εἰς Δυτ. Μῆκ. 2ο 20' — 2ο 35' καὶ Βόρ. Πλ. 51ο 28' - 51ο - 34'. Κατέχει 300 τετρ. χλμ. ἐπιφάνειαν (περίπου τὰ 3/4 τῆς ν ή σ ο υ Ζακύνθου). Πλὴν δὲ τῶν ἀνωτέρω μνησθέντων περιέχει 28 βιβλιοθήκας, ἀπέραντα βιομηχ. ἐργοστάσια παντὸς κλάδου, μεταξουργεῖα μὲ 100,000 ἐργάτας, ἀναρίθμητα ἐκπαιδευτήρια

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παντὸς εἴδους καὶ κλάδου, πλεῖστα μουσεῖα, ἀκαδημείας, θέατρα, ᾠδεῖα κλπ. Τὸ ἐμπόριόν του εἶναι τὸ πρῶτον ἐν τῷ κόσμῳ ἡ δὲ ἐμπορ. κίνησις τοῦ λιμένος του ἰσοῦται μὲ τὴν ἐμπορ. κίνησιν τοῦ ἡμίσεος ὅλων τῶν λοιπῶν λιμένων τῆς Εὐρώπης. Ἡ πόλις διαιρεῖται εἰς 28 διοικητικὰ διαμερίσματα (Δημαρχίας) ὧν προΐσταται ὁ Λόρδος-Δήμαρχος, ἀποτελεῖ δὲ 3 κομητείας τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἄριστα ὀργανωμένη ἀστυφυλακὴ τοῦ Λονδίνου σύγκειται ἐκ 10,000 ἀνδρῶν.

Λολναΐ-Δ' 'Αββάγι κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄρν· ποτὲ μονὴ Βενεδικτίνων (Ἀββατεία). Κάτοικοι 2,693.

Λονδόνδερρυ πρωτ. ὁμων. Ἰρλανδ. κομητ. Ἐπισκοπὴ καθολ. καὶ ἀγγλικανική, κλασικὴ σχολή, βιβλιοθήκη, φρενοκομεῖον, ἀκμ. ἐμπόρ., λιμὴν ἀποδημίας διὰ τὴν Ἀμερικήν, ἀκμ. ἁλιεία ρεγγῶν καὶ ὀνίσκου. Κάτ: 31,000· ἡ κομητ. 2,113 τετρ. χλμ. Κάτ: 170,000.

Λὸν-Λὲ-Σωνιὲ πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα, 433 χλμ. ΝΑ τῶν Παρισίων. Λύκειον, ἁλατοῦχα λουτρά, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον, ναοὶ τοῦ ΙΔ'-ΙΕ' αἰῶνος, βιβλιοθ. 20,000 τόμων. Κάτ: 12,610.

Λοντόνιο φιλέλλην Αὐστριακός· Ἄφησε τὸν ναυτικὸν στρατὸν κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Χίου.

Λόντος (Ἀναστάσιος) πολιτικὸς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκ τῆς ἐπαρχ. Βοστίτσης. Ἐγένετο πληρεξούσιος καὶ βουλευτής, εἶτα δὲ ὑπουργός.

Λόντος (Ἀνδρέας)· στρατηγὸς τῆς ἑλλην ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχ. Βοστίτσης, παντοῦ μετὰ φιλοτιμίας καὶ αὐταπαρνήσεως ἄκρας ὑπηρετήσας τὸν ἀγῶνα, ἰδίᾳ δὲ ἐν Πάτραις κατὰ τὴν πολιορκίαν καὶ ἐν Μεσολογγίῳ, ὡς καὶ ἐναντίον τῶν λειψάνων τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη ἄτινα κατέστρεψεν ἐν Ἀκράτᾳ. Ὑπῆρξε πολλάκις καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη ἐπὶ Ἰμπραὴμ καὶ γερουσιαστής. Ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως Κουντουριώτη, εὑρέθη μεταξὺ τῶν καταδιωκομένων καὶ ἔφυγεν ἐκ Πελοποννήσου ὅταν ἐφυλακίσθη ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὴν Ὕδραν.

Λόντος (Νικόλαος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν, διατελέσας πληρεξούσιος καὶ μέλος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ.

Λονφριόρι φιλέλλην Ἰσπανός· Ὁ ἐν Ἑλλάδι βαθμός του εἶνε ἄγνωστος· ἦτο λοχαγὸς εἰς τὴν πατρίδα του.

Λοξάδα χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Καρδίτσης, 1)2 ὥρας ἀπὸ Φανάρι Κάτ. 308.

Λόο ὄρα Βὰν-Λόο.

Λοὸζ καὶ φλαμανδιστὶ **Λόον** κωμόπ. τῆς βελγ. ἐπαρχ. Λιμβούργου, ποτὲ κομητεία. Κάτ: 2,350.

Λοός πολίχνη τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Χημικὰ προϊόντα. Κάτ: 7,924.

Λόον (Σὲρ-Οὔσσων) ἰρλανδὸς φρουρὸς τοῦ Ναπολέοντος ἐν Ἀγ-Ἑλένῃ, 1770—1884, κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἐπονειδίστοις πρὸς τὸν αἰχμάλωτον προτάσεσι καὶ ἀπολογηθεὶς διὰ τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» του.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λόουελλ· π. τῆς Μασσαχιοῦσσετς ('Ηνωμ - Πολιτεῖαι). Μεγάλη βιομηχ. Κάτ: 65,000.

Λόουπστοφτ· π. τῆς ἀγγλ. κομ. Σοὔφφολκ, ὅπου οἱ ἄγγλοι κατεναυμάχησαν τοὺς 'Ολλανδοὺς τὸ 1665. Κάτ: 18,000.

Λόουθ (Ρ ο β έ ρ τ ο ς)· ἄγγλος κριτικός, 1710 — 1787, ἐπίσκοπος Λονδίνου, ἀφεὶς λαμπρὰ ἔργα ἐπὶ τῆς «'Εβραϊκῆς Ποιήσεως».

Λοπαθοῦδα· νῆσ. ἀπέναντι τῆς ἐν 'Αφρικῇ Θάψου.

Λοπέ· σταθμὸς τοῦ γαλλ. Κογκὸ ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ 'Ογγουέ. Μεγα ἐμπορ. κέντρον τῆς χώρας τῶν 'Ο κ ά ν δ ω ν.

Λόπε δὲ - Βέγα· μέγας 'Ισπανὸς ποιητὴς καὶ δραματικὸς συγγραφεύς τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα κατατάσσονται μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς ἐποχῆς του. 1562 - 1635.

Λόπε - Δέ - Ρουέδα· ἱσπανὸς δραματ. ποιητής, 1500; — 1564, μόνος του δι' ἰδίου θιάσου παραστήσας τὰ ἔργα του.

Λοπές (Κ ά ρ ο λ ο ς)· διατάτωρ τῆς Παραγουάης μετὰ τὸν Βιδάλ. 1844 — 1863, ἀνοίξας τὴν χώραν τοῖς ξένοις καὶ ὀργανώσας στράτευμα ἐξ 80,000 ἀνδρῶν.

Λοπές (Φ ρ α ν τ ζ έ σ κ ο - Σ ο λ ά ν ο)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1827 - 1870, ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ τοῦ πολέμου ὑπὸ τὸν πατέρα του, ἀνίσως παλαίσας τὸ 1865 - 1870 κατὰ τῶν ἐπὶ τῶν Κορριέντες ἀξιώσεων τῆς 'Αργεντινῆς, Οὐρουγουάης καὶ Βραζιλίας καὶ ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς τὸ 1870 ὅτε καὶ τὸ κράτος του ἠρημώθη ἐπὶ μακρόν.

Λόπεσι· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς 'Ηλείας. Κάτ. 205.

Λόπεσι χ. τοῦ δήμου Ψωρίδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 49.

Λόπεσι· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν των Πατρῶν. Κάτ: 293.

Λόργκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ. Κάτ. 3,494.

Λορέτο· κωμόπ. τοῦ Περοῦ ἐπὶ τοῦ Μαράνιων. Κάτ. 1,600.- 'Η ἐπαρχ. Λ ο ρ έ τ ο. 448,165 τετρ. χλμ. Κάτ. 450,000. Πρωτ. Μ ο ϋ ο β ά μ β α. Μέγιστα δάση, καουτσοῦ.

Λορέττο· π. τῶν ἰταλ. Μαρκιῶν. 'Επισκοπή. 'Εδῶ νομίζεται κατακειμένη ἡ «Σάντα Κάζα» ἢ οἰκίσκος τῆς Παρθένου ὃν μετήνεγκον οἱ ἄγγλοι ἀπὸ Παλαιστίνης εἰς Δαλματίαν τὸ 1291 κατὰ τὴν παράδοσιν, καὶ ἐκεῖθεν ἐδῶ. Τὸ ἐδῶ ξύλινον ἄγαλμα τῆς Παρθένου θεωρεῖται ἔργον τοῦ Λουκᾶ. Κάτ. 8,000. Πλῆθος προσκυνητῶν κατ' ἔτος.

Λοριάν (= 'Α ν α τ ο λ ή) ὁχυρὰ πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Ναυσταθμος, ναυπηγεῖα ἄριστα, 6 φάροι, 2 λιμένες, στρατ. καὶ ναυτικαὶ σχολαί, βιβλιοθήκη, μεταλλουργ. ἐργοστάσια, ἀκμ. ἐμπόριον, μουσεῖον, πλεῖστα στρατιωτ. ἱδρύματα καὶ ναυτικὰ ἐργοστάσια. Κάτ. 42 116.

Λοριόλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δρώμ. Κάτ: 3,506.

Λόρις-Μελικώφ (κόμης Μ ι χ - Τ α ρ ι έ λ ο β ι τ ς)· ρῶσος πολιτικὸς καὶ στρατηγός, 1826—1888, νικήσας τοὺς Τούρκους ἐν Κάρς καὶ 'Α-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λεξανδρουπόλει (1855 καὶ 1877· Εὑρέθη ὑπὸ δυσμένειαν μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Β διὰ τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς του, καὶ ἐκπατρισθεὶς ἀπέθ. ἐν Νικαίᾳ

Λόρκα· π. τῆς ἱσπαν. Μουρκίας, ἐπὶ τοῦ Σαγγονέρα· ἐπισκοπή, ἡρειπωμένη ἀκρόπολις· ἀξιόλ. βιομηχ. Πλήμμυρα τὸ 1802 κατέπνιξεν 6,000 ἐκ τῶν κατοίκων αὐτῆς. Κάτ: 55,000

Λόρμ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Κάτ: 2979.

Λορού-Μποττερῶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ. Κάτ. 3,809.

Λορραίνη ἢ Λοθαριγγία· (ὄρα Λ ο θ ά ρ ι ο ς· Βασίλειον σχηματισθὲν τὸ 855 ὑπὸ Λοθάριον τὸν Β', καταλυθὲν δὲ τὸ 959 καὶ διαιρεθὲν εἰς 2 δουκᾶτα ἐπὶ Β ρ ο υ ν ό ν.

Λορραίνη ἢ Λοθαριγγία ἡ Ἄ ν ω ἢ Μ ο ζ ε λ λ α ν ἡ· εἶνε ἡ ἰδίως Λ ο ρ α ί ν η, σχηματίσασα δουκᾶτον τὸ 959.

Λορραίνη ἢ Λοθαριγγία· ἡ Κ ά τ ω ἢ Ρ η π ο υ α ί ρ η, ἢ Δ ο υ κ ᾶ τ ο ν-**Λόθιερ** τὸ ἕτερον ἥμισυ τῆς ἀρχ. Λορραίνης, δουκᾶτον ἐπίσης τὸ 959, καταλυθὲν τὸ 1106. Ἔσχε δοῦκα καὶ τὸν περίφημον σταυροφόρον Γοδεφρεῖδον δὲ-Βουϊλλὰν τὸ 1089.

Λορραίνη· ἀρχ. δουκᾶτον τῆς Γαλλίας, ὅπερ κατόπιν πολλῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν ἐσχημάτισε τὸ 1766 μετὰ τοῦ Βὰρ τὴν Λ ο ρ ρ α ι ν ο - β α ρ ι α ν ὴ ν διοίκησιν.

Λορραίνη - καὶ - Βαρροᾶ ἡ **Λορραινοβαριανὴ-Διοίκησις**· ἀρχ. διαμέρισμα τῆς Α Γαλλίας, ἤδη Γερμανικὸν τὸ πλεῖστον, σχηματισθὲν τὸ 1766 διὰ τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο δουκάτων τῆς Λορραίνης (βλ. λ.).

Λορρίς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ. Ναὸς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος. Κάτ: 2,247.

Λὸς-Ἄντζελες· ὄρα Ἄ ν τ ζ ε λ ε ς (Λ ό ς).

Λόσι· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔνδρ-ἐ-Λοάρ. Ἀρχ. ἀνάκτορα (Πύργος), κολλέγιον, ἀρχ. ναοί. Κάτ: 5,132.

Λὸτ (Λ ό)· ἀνεψιὸς τοῦ Ἀβραάμ, κάτοικος Σοδόμων, ἄπερ, ἀποφασίσας νὰ καταστρέψῃ ὁ Θεός, εἰδοποίησεν αὐτὸν νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ ἴδῃ ὄπισθέν του. Ἀλλ' ἡ γυνή του μὴ δυνηθεῖσα νὰ τηρήσῃ τὴν ἐντολήν, μετεμορφώθη εἰς ἀστήλην ἅλατος".

Λό(τ)· εἷς τῶν Ν νομῶν τῆς Γαλλίας. 5226 τετρ. χλμ. Κάτ: 253, 885 Πρωτ. Κ α (χ) ό ρ. Ἀκμ. γεωργία καὶ κτηνοτροφία. Μεταλλικὰ ὕδατα. Ἐπαρχ. 3: Καόρ, Φιζάκ, Γουρδόν. Δῆμοι 29, κοινότητες 324.

Λὸ(τ)-Λέ· ὁ ἀρχ. Ὄ λ τ ι ς· ἑλικοειδέστατος παραπότ. τοῦ γαλ. ποτ. Γαρούνα. Μῆκ: 480 χλμ.

Λὸτ-ἐ-Γκαρόν· εἷς τῶν Ν νομῶν τῆς Γαλλίας. 5384 τετρ. χλμ. Κάτ: 295,360. Πρωτ. Ἄ ζ έ ν. Μεγάλα δάση, ἀκμ. γεωργία. Ἐπαρχ. 4: Ἀζέν, Μαρμάνδ, Νεράκ, Βιλλνεβ-σὺρ-Λό(τ). Δῆμοι 35, κοινότητες 326.

Λοῦ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Δούβ. Μῆκ. 140. χλμ.

Λουάγγ-Πραμπάγγ· π. τοῦ σιαμαίου Λάος (βλ.λ.) ἐπὶ τοῦ Μὲ-Κόγκ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Θέσις γραφικωτάτη, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 20,000

Λουάγγ-Τσεοῦ· π. τῆς κινεζικῆς ἐπαρχ. Κουάγγ-Σί. Ἀγορὰ ἀνοικτὴ τοῖς ξένοις. Κάτ: 22,000.

Λουάν ἢ **Λοι(χ)άν**· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Λοάρ. Κολλέγια, βιβλιοθήκη. Νοσοκομεῖον τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. Κάτ: 4,548.

Λουβαίν, φλαμανδιστὶ **Λοΰβεν** καὶ γερμαν: **Λαΐβεν**· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ βελγ. νομοῦ Βραβάντης. Ἐπὶ τοῦ Δύλ. 30 χλμ. Α τῶν Βρυξελλῶν. Πανεπιστήμιον τοῦ 1835 (εἶχε τοιοῦτον καὶ ἀπὸ τοῦ 1425), ἄρισται σχολαί, ὀρθεῖον, ζωγραφ. ἀκαδήμεια, μουσεῖον μυσικ. ἱστορίας, βοταν. κῆπος, ὥρ. ναοί, μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 42,000. — ἡ ἐπαρχ. 220,000 κάτ.

Λουβέλ· γάλλος ἐργάτης, ὁ δολοφονήσας τὸ 1820 τὸν δοῦκα τοῦ Βερρύ, υἱὸν Καρόλου Γ'.

Λουβιέ· πρωτ. δῆμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ. Ἀκμαία βιομηχ. μουσεῖον, βιβλιοθ. 14,000 τόμων, παλαιὰ φρ. Κάτ: 9,979.

Λουβινιὲ-δὺ-Δεζέρ· πρωτ. δῆμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλκίν. Κάτ: 3,986.

Λοΰβλιν ἢ **Λοΰβελσκ**· πρωτ. κυβερνείου τῆς ρωσ. Πολωνίας, 1,100 χλμ. ΝΝΔ τῆς Πετρουπόλεως. Ἀκρόπολις, ὥρ. προάστεια, ἀνάκτορα τοῦ Σοβιέσκι. Κάτ: 50,000 ὧν πλεῖστοι ἑβραῖοι — τὸ Κυβερν: 16,838 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,000,000,—ἄλλοτε πρωτ. τοῦ πολων. Παλατινάτου.

Λουβνύ· π. τοῦ ρωσ. κυβερν. Πουλτάβας, ἐπὶ τοῦ Σούλα, γνωστὴ ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος. Κάτ: 11,000.

Λουβοά (φρ-Μιχαὴλ. μαρκήσιος). υἱὸς τοῦ καγκελλαρίου Λετελιέ, ὑπουργὸς τοῦ Πολέμου ἐπὶ Λουδοβ. ΙΔ' τὰ μέγιστα ἐπιδειξάμενος προτερήματα ἀλλὰ καὶ μεγίστην αὐστηρότητα· εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἀνάκλησις τοῦ Ἐδίκτου τῆς Νάντης (βλ. λ.) καὶ ἡ διπλῆ πυρκαϊά τοῦ Παλατινάτου. Ἀπέθ. τὸ 1691.

Λοΰβρ(ον) ἓν τῶν ὡραιοτέρων οἰκοδομημάτων τῶν Παρισίων εἰς τὰ Δ τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα· ἐν ἀρχῇ ἐντευκτήριον θηρευτῶν. Τὸ 1209 πύργος Φιλίππου-Αὐγούστου, καλλυνθὲν καὶ ἐπεκταθὲν διὰ πολλῶν νέων οἰκοδομημάτων μέχρι τοῦ 1852, ἐνωθὲν μετὰ τῶν ἀνακτόρων Τουϊλλερὶ καὶ πολλάκις χρησιμοποιηθὲν ὡς διαμονὴ τῶν βασιλέων.

Λοΰγαν ἢ **Λουγάνσκ**· π. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Αἰκατερινοσλάβ, ἐπὶ τῶν ποτ. Ὀλχοβα καὶ Λοΰγαν. Μεγάλα μεταλλουργικὰ ἐργοστάσια, Μηχανοποιεῖα. Κάτ. 16,000.

Λουγᾶνο· π. τῆς ἑλβετ. τοπαρχ. Τεσσῖνο. Ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. Κάτ: 63,000· ἡ λίμνη Λουγᾶνο ἐκτεινομένη καὶ ἐντὸς τῆς Ἰταλίας ἔχει ἔκτ. 55 1)2 τετρ. χλμ. καὶ περιέχει ἐν ἀφθονίᾳ ἰχθῦς.

Λούγδουνον· πόλ. πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ροδανοῦ καὶ Ἄραρος. Ἡ νῦν Λυών.

Λούγδουνος· πόλ. τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, ἡ νῦν Βερτράν.

Λούγδουνον· πόλ. τῆς Βελγικῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Γαλλίας, ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ρήνου, νῦν Λ ε ῖ τ ά ν.

Λοῦγο· π. τῆς ἰταλ. Λιμιλίας, ἐπὶ τοῦ Σένιο, ποτὲ φρ. Κάτ: 15,000.

Λοῦγο· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. τῆς ἱσπαν. Γαλικίας. Ἐπισκοπή, γοτθικὴ μητρόπολις, μέγαρον ἀπομάχων, θερμοπηγαί. Κάτ: 21,000 ἡ ἐπαρχ. 9,881 τετρ. χλμ. Κάτ: 445,000.

Λοῦγος ἢ Ρῶμαν Λοῦγος· πρωτ. τῆς οὐγγρ. κομητ. Κράσσο-Ντζαίρενυ. Κάτ: 8,000.

Λούδ (Λέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Κάτ 3772.

Λοῦδβιγ (Θ ε ό φ ι λ ο ς)· γερμαν. βοτανικός, 1709 - 1773. εἷς τῶν ἀναμορφωτῶν τῆς βοταν. ἐπιστήμης, σύγχρονος τοῦ Λινναίου.

Λούδβιγξλουστ· πολίχνη τοῦ μεγ - δουκάτου Μέκκλεμβουργ - Σχβέριν. Κάτ: 7,000. Ποτὲ πρωτ. τοῦ δουκάτου.

Λούδβιγξχάφεν· π. τοῦ βαυαρικοῦ Παλατινάτου, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ρήνου, ἀντικρὺ τοῦ Μαγχάϊμ. Ἀκμ. ποταμοπλοΐα. Κάτ: 22,000.

Λούδβιξβουργ ἢ Λούϊσβουργ· πρωτ. τοῦ Βυρτεμβεργίου νομοῦ Νέκκαρ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Νέκκαρ. Ἀνωτέρα στρατιωτ. σχολή, μέγα ἀνάκτορον, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 17,000.

Λουδεάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ-δυ-Νόρ. Κάτ. 2,700.

Λουδέν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βιέννης. Ρωμανικὸς ναός, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 4,652.

Λουδζενδὲ ἢ Λουντζέντα· παραπότ. τοῦ ἀφρικαν. ποτ. Ροβουμᾶ. Μῆκ: 550 χλμ.

Λουδίμα· στρατ. σταθμὸς τοῦ γαλλ. Κογκό.

Λούδλοου ἢ Λούδλω (Ἐδ μ ο ν δ)· ἄγγλος δημοκράτης, εἷς τῶν δικαστῶν Καρόλου τοῦ Ι', βανῶν ἐξόριστος τὸ 1693.

Λουδοβῖκος-Ἅ γ ι ο ς· μεγάλη πόλις τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν εἰς τὴν πολιτείαν Μίστουρι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μισσισσιπῆ μὲ λαμπρὰ βιομηχανικὰ καταστήματα, μέγιστον ἐμπόριον ἰδίως γουνναρικῶν, πλεῖστα σχολεῖα, θέατρα κ.τ.λ. Κάτ. 400,000.

Λουδοβῖκος Α'· υἱὸς Καρολομάγνου, αὐτοκράτ. τῆς Γερμανίας τὸ 814, διανείμας τὸ 817 τὰ κράτη του εἰς τοὺς 3 υἱούς του Λοθάριον, Πεπῖνον καὶ Λουδοβῖκον, Ἀλλ' ὅταν ἠθέλησε νὰ ἱδρύσῃ καὶ τέταρτον κράτος διὰ τὸν υἱόν του Κάρολον, οἱ τρεῖς πρῶτοι ἠνώθησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐξεθρόνισαν δίς, ἀπέθ. δὲ τὸ 840 ἐκ λύπης.

Λουδοβῖκος Β', ὁ Γ ε ρ μ α ν ι κ ό ς· 3ος υἱὸς τοῦ προηγ., λαβὼν ὡς μερίδα τὰς πέραν τοῦ Ρήνου χώρας, εἷς συχνοὺς δὲ πολέμους εὑρεθεὶς πρὸς Κάρολον τὸν Φαλακρόν. Ἀπέθ. τὸ 876.

Λουδοβῖκος Γ', ὁ Σ ά ξ ω ν· υἱὸς τοῦ προηγ., νικήσας τὸν Κάρολον τὸ 876 καὶ τοὺς Νορμανδοὺς καθυπανῶν ἐκ λύπης διά τινα ἀποτυχίαν τὸ 882.

Λουδοβῖκος Δ', ὁ Π α ῖ ς· υἱὸς καὶ διάδοχος (889-911) Ἀρνόλδου, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀπωθήσῃ τοὺς Οὔγγρους.

Λουδοβῖκος Ε', ὁ Β α υ α ρ ό ς· ἐκλεχθεὶς αὐτοκρ. τὸ 1314, νικήσας δὲ καὶ αἰχμαλωτίσας Φρεδε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βίκον τὸν Ἰμπαῖον. Ἀπέθ. πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου του τὸ 1347.

Λουδοβῖκος Α', βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας· ὁ αὐτὸς μὲ Λουδοβῖκον Α' τῆς Γερμανίας.

Λουδοβῖκος Β', ὁ Νέος· υἱὸς Λοθαρίου Α', αὐτοκράτωρ τὸ 855, νικήσας τοὺς Σαρακηνούς, ἀλλ' ἡττημένος καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Ἀδελγίζη, ἡγεμόνος τοῦ Βενεβέντου.

Λουδοβῖκος Γ', ὁ Τυφλός· υἱὸς τοῦ βασιλ. τῶν Ἀρλῶν Βόσωνος, αὐτοκράτωρ τῆς Ἰταλίας δι' ἁρπαγῆς τοῦ θρόνου τὸ 904. Ἐγκαταλειφθεὶς ὅμως ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καὶ συλληφθεὶς ἐν Βερόνᾳ ὑπὸ τοῦ προκατόχου του Βερανζέρου, ἐτυφλώθη καὶ ἀπέθ. τὸ 923.

Λουδοβῖκος Α'· βασιλεὺς τῆς Γαλλίας· ὁ αὐτὸς μὲ Λουδοβ. Α' τῆς Γερμανίας καὶ Ἰταλίας.

Λουδοβῖκος Β'· υἱὸς καὶ διάδοχος, 887—879, Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ.

Λουδοβῖκος Γ'· υἱὸς τοῦ προηγ., συμπράξει τοῦ ἀδελφοῦ του Καρλομὰν νικήσας τοὺς Νορμανδούς· ἀπέθ. τυχαίως τὸ 882.

Λουδοβῖκος Α', ὁ Ὑπερπόντιος· υἱὸς Καρόλου τοῦ Ἀφελοῦς, διάδοχος ἐν Γαλλίᾳ τοῦ Ραοὺλ τὸ 936.

Λουδοβῖκος Ε', ὁ τελευταῖος τῶν Καρλοβιγγίων, θανὼν τὸ 987 μετὰ βασιλείαν ἑνὸς ἔτους, δηλητηριασθείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῆς βασιλίσσης.

Λουδοβῖκος Ϛ', ὁ Χονδρός· υἱὸς Φιλίππου Α', βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ 1108, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, νικήσας δὲ Ἑρρῖκον τὸν Ε'. Εἶνε ὁ διοργανώσας καὶ ὑποστηρίξας τὰς ἐν Γαλλίᾳ «κοινότητας».

Λουδοβῖκος Ζ'· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προηγ. τὸ 1137, ἐν δεινοῖς εὑρεθεὶς πολέμοις πρὸς τοὺς ὑποτελεῖς του τῆς Καμπανίας καὶ ταῦ Βιτρύ. Διωργάνωσε τὸ 1147 τὴν 2αν σταυροφορίαν, μέχρι δὲ τοῦ θανάτου του (1180) εὑρέθη εἰς διηνεκεῖς καὶ ἀκάρπους πολέμους πρὸς τὴν Ἀγγλίαν.

Λουδοβῖκος Η', ὁ Λέων· υἱὸς καὶ διάδοχος (1223—1226) Φιλίππου-Αὐγούστου, μάτην ἀμφισβητήσας τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἀγγλίας πρὸς Ἰωάννην τὸν Ἀκτήμονα.

Λουδοβῖκος ὁ Θ'· υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλεύσας μέχρι τοῦ 1236 ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρός του Λευκῆς τῆς Καστιλλίας. Ἐνίκησε κατόπιν τοὺς Ἄγγλους, ἐπεχείρησε δὲ καὶ σταυροφορίαν καὶ νικήσας ἐν Δαμιέττῃ, ἡττήθη ἐν Μανσούρᾳ τὸ 1250 καὶ συνελήφθη ὑπὸ τῶν Μαμελούκων, ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν μετὰ 4 ἐτῶν αἰχμαλωσίαν ἐν Παλαιστίνῃ. Τὸ 1270 ἐπεχείρησε δευτέραν σταυροφορίαν, ὅτε καὶ ἀπέθανεν ἐκ πανώλους παρὰ τὴν Τύνιδα. Ὑπῆρξε βασιλεὺς σοφώτατος, δικαιότατος καὶ ἄκρως ἀγαθός, ὥστε ἐτάχθη ὑπὸ τοῦ Πάπα μεταξὺ τῶν ἁγίων.

Λουδοβῖκος Ι'· υἱὸς καὶ διάδοχος (1314—16) Φιλίππου τοῦ Ὡραίου, βασιλεὺς Γαλλίας καὶ Ναβάρας. Ἀπηλευθέρωσε τοὺς δούλους τοῦ κράτους του ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συνεχισθῇ ὁ κατὰ τῆς Φλάνδρας πόλεμος δι' αὐτῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λουδοβίκος ΙΑ'· υἱὸς Καρόλου Ζ', παλαίσας κατὰ τοῦ ἰδίου πατρός. Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας 1461. Εἰς συνεχεῖς περιπλακεὶς ἀγῶνας πολλὰ ἀπώλεσεν, ἀλλὰ πλείστας προσέθηκεν εἰς τὰ κράτη χώρας, ὁτὲ μὲν διὰ νικῶν, ὁτὲ δὲ δι' εὐνοϊκῶν συνθηκῶν. Ηὐνόησε καὶ προυστάτευσε τὸν μικρὸν ὄχλον, καί τοι κατηγορούμενος ἐπὶ σκληρότητι καὶ δεισιδαιμονίαις· ἀπέθ. τὸ 1483.

Λουδοβίκος ΙΒ'· δοὺξ τοῦ Ὀρλεάν, δισέγγονος Καρόλου Ε' καὶ γαμβρὸς Λουδοβίκου ΙΑ', ἠττηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Ἄννης δὲ Βωζέ, ἐπιτρόπου Καρόλου Η' τὸ 1488. Κατέκτησεν εἶτα τὴν Νεάπολιν ἣν ἀπώλεσε μετὰ μικρόν. Ἐνίκησε τοὺς Βενετοὺς τῇ βοηθείᾳ τοῦ πάπα Ἰουλίου Β', ὅστις μετὰ ταῦτα συνέστησε κατὰ τῆς Γαλλίας τὴν «Ἱερὰν συμμαχίαν» καὶ ἀπωλέσθη τότε ὁλόκληρος ἡ Ἰταλία, ἐθριάμβευσαν δὲ οἱ Ἑλβετοί. Ἀπέθ. τὸ 1515.

Λουδοβίκος ΙΓ', ὁ Δ ί κ α ι ο ς· υἱὸς καὶ διάδοχος (1610) Ἑρρίκου τοῦ Δ' ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρός του Μαρίας τῶν Μεδίκων, παραδούσης τὴν ἀρχὴν τῷ στρατάρχῃ Δ' Ἄνκρ. Ἀνορθωθεὶς ἐνυμφεύθη Ἄνναν τὴν Αὐστριακήν. Ὁ πρωθυπουργός του Ρισελιὲ ὑπέταξε τοὺς εὐπατρίδας, ἐπολέμησε τοὺς προτεστάντας καὶ συνετέλεσε νὰ παρέμβῃ ἐνδόξως ἡ Γαλλία εἰς τὸν τριακονταετῆ πόλεμον.

Λουδοβίκος ΙΔ'· ὁ Μ έ γ α ς· υἱὸς τοῦ προηγ. 1643—1715, ἀνελθὼν τὸν θρόνον πενταετὴς μόλις, ἡ δὲ μήτηρ του Ἄννα ἡ Αὐτσριακὴ καὶ ὁ Μαζαρίνης ἐκυβέρνησαν μέχρι τοῦ 1662 καὶ ἐπεράτωσαν ἐνδόξως τὸν τριακονταετῆ πόλεμον. Ἐπολέμησεν εἶτα ὁ Λουδ. κατὰ τῶν Ἱσπανῶν τὸ 1668 καὶ κατέλαβε τὴν Ὁλλανδίαν. Ἀπὸ τοῦ 1672—1678 ἐνίκησε τοὺς Ὁλλανδούς, παρ' ὀλίγον ὅμως ν' ἀπωλέσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ἐναντίον τῶν Ἱσπανῶν πόλεμον τοῦ 1700-1713, σωθείσης τότε τῆς Γαλλίας διὰ τῆς νίκης τοῦ Βιλλάρ. Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει ἐδείχθη ἀπολυταρχικὸς προύστάτευσε δὲ τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας.

Λουδοβίκος ΙΕ'· δισέγγονος καὶ διάδοχος τοῦ προηγ. 1715—1774. Ἀπολέσας πολλὰς κτήσεις ἐξωτερικὰς, καὶ δειχθεὶς ἀνίκανος κυβερνήτης ὥστε νὰ παρασκευάσῃ διὰ τῶν ἀτασθαλιῶν του τὴν ἔκκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789.

Λουδοβίκος ΙΣΤ'· ἔγγονος καὶ διάδοχος τοῦ προηγ. 1774 — 1793, ἐκλέξας ὡς ὑπουργοὺς τὸν Τυργὸ καὶ τὸν Μαλέρβ. Τὸ 1789 μὴ δυνάμενος νὰ ἐξοικονομήσῃ χρήματα οὐδαμόθεν ἀπηυθύνθη πρὸς τὰς Βουλάς. Ἐκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως ἐξεθρονίσθη διὰ στάσεως τὴν 10 Αὐγούστου 1792 (ν), κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, κατηγορούμενος ὅτι ἐκάλεσε ξένους εἰς βοηθειάν του, καὶ ἀπέθ. ἐπὶ τοῦ ἐκριώματος τὴν 9)21 Ἰανουαρίου 1793.

Λουδοβίκος ΙΖ'· υἱὸς τοῦ προηγ. μὴ προφθάσας νὰ βασιλεύσῃ, ἄτε γεννηθεὶς τὸ 1785 καὶ θανὼν ἐν τῇ εἱρκτῇ τοῦ πατρός του τὸ 1795.

Λουδοβίκος ΙΗ', ἀδελφὸς Λου-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δοβ. ΙΣΤ', ἀναβὰς τὸν θρόνον τῇ βοηθείᾳ τῶν ξένων τὸ 1814, ἐκδιωχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἐπανελθὼν κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1815. Ἀπέθ. τὸ 1824.

Λουδοβίκος-Φίλιππος Α'· ἐξάδελφος Λουδοβ. ΙΣΤ', ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς τῶν Γάλλων μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1830. Τοῦτον ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1848 ἐξεθρόνισε καὶ ἀπελθὼν ἀπέθ. ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ 1850.

Λουδοβίκος Β'· βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, γεννηθεὶς τὸ 1845, ἀνελθὼν τὸν θρόνον τὸ 1865 καὶ θανὼν παράφρων τὸ 1886. Ἐπνίγη μετὰ τοῦ ἰατροῦ του ἐν τῇ λίμνῃ Στάρνβεργ.

Λουδοβίκος Α', ὁ Μέγας· ἐκ τοῦ οἴκου Ἀνζοῦ, βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας τὸ 1342, νικήσας τοὺς Τρανσυλβανούς, τοὺς Κροάτας, τοὺς Βλάχους καὶ τοὺς Βενετούς, καὶ ἐκλεγεὶς τὸ 1370 βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, ὡς ἀνεψιὸς Καζιμίρ τοῦ Γ'. Ἀπέθανε τὸ 1382.

Λουδοβίκος Β'· βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας τὸ 1516, υἱὸς καὶ διάδοχος Λαδισλάου τοῦ ΣΤ', ἔπεσε τὸ 1526 μαχόμενος κατὰ Μοχάτς - Σολιμὰν τοῦ Β'.

Λουδοβίκος Α'· βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας τὸ 1724 μόλις 7 μῆνας διατηρήσας τὸ στέμμα.

Λουδοβίκος Α'· ὁ σήμερον βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας, γεννηθεὶς τὸ 1838 καὶ ἀνελθὼν τὸν θρόνον τὸ 1861.

Λουδοβίκος (Βαρών)· ὑπουργὸς τῶν οἰκονομ. ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ Λουδοβ. ΙΗ' καὶ ἐπὶ Λουδοβ. Φιλίππου, 1755—1837.

Λουδοβίκου - Φιλίππου - γῆ ἐν τῷ Νοτ. Παγωμ. Ὠκεανῷ, Ν τοῦ Σχέτλαινδ τοῦ Νότου. Ἀκατοίκητος καὶ παγοσκεπής. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1838 ὑπὸ Δυμὸν Δ' Οὐρβίλ. Χώρα Πολική: 63ο-64ο Ν. πλ.

Λουδολφ (Λουδόλφος)· Α' δοὺξ τῆς Σαξονίας τὸ 880, αὐξήσας τὰ κράτη του δι' εὐτυχῶν πολέμων.

Λουΐζι· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ: 143.

Λουζινιὰν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βιέν, ποτὲ ἀρχοντία. Κάτ: 2,164.

Λουζινιὰν (Γοὺδέ-)· τελευταῖος χριστιαν. βασιλεὺς τῆς Ἱερουσαλήμ, τὸ 1186, ἡττηθεὶς ἐν Τιβεριάδι ὑπὸ τοῦ Σαλαδίν. Ὁ Ριχάρδος-Λεοντόκαρδος ἐξεχώρησεν αὐτῷ τὸ 1192 τὸ βασίλειον τῆς Κύπρου.

Λουζύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. ποτὲ βαρωνεία. Κάτ: 3,211.

Λούδ· κομητ. τῆς Ἰρλανδίας. 818 τέτρ. χλμ. Κάτ: 80,000, σχεδὸν πάντες καθολικοί. Πρωτ. Δούνδαλκ. Ὀφείλει τὸ ὄνομα εἰς τὴν κωμόπ. Λούδ: 5,000 κάτ.

Λούθ. π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Λίνκολν· ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 12,000.

Λούθενα· π. τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Κορδούης. Λαμπραὶ φυτεῖαι, μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ: 21,000.

Λούθηρος (Μαρτῖνος)· περίφημος ἐκκλησιαστικὸς ἀναμορφωτὴς τοῦ 16ου αἰῶνος, 1483—1546. Καθαιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος 10ου ἕνεκα τῶν ἀντικαθολικῶν διδασκα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

λιῶν του, κατώρθωσε νὰ ἐξεγείρῃ κατ' αὐτοῦ ὁλόκληρον τὴν Βόρειον Γερμανίαν καὶ νὰ ἐδρύσῃ τὴν Λουθηρανικὴν καὶ Προτεσταντικὴν Ἐκκλησίαν.

Λουΐζα τῆς Σαβοΐας, δούκισσα τῆς Ἀγγουλέμης, μήτηρ Φραγκίσκου τοῦ Α', κυβερνήσασα σωφρόνως κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ υἱοῦτης. Ὑπῆρξε φιλάργυρος καὶ ἄσπονδος ἐχθρὰ τῶν Βουρβόνων. Ἀπέθ. τὸ **1531.**

Λουΐζα-δέ-Βωδμόν· σύζυγος Ἐρρίκου Γ' τὸ 1575. Μείνασα χήρα ἀπεσύρθη εἰς Μουλὲν καὶ ἐκεῖ ἀπέθ. τὸ 1601.

Λουΐζα· βασίλισσα τῆς Δανίας, σύζυγος τοῦ ἤδη βασιλεύοντος Χριστιανοῦ, μήτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α'. Ἀπέθ. ἐν Κοπεγχάγῃ τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1898.

Λούϊοι· μέγα ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας.

Λουϊσβίλλη· π. τῆς ἐκ τῶν Ἡνωμ.-Πολιτ. Κέντουκκυ, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ὀχάϊο. Ἐπισκοπὴ καθολική, ὡρ. διῶρυξ, μέγα ἐμπόρ. καὶ βιομηχαν., μηχανοποιεία, χυτήρια κλπ. Κάτ: 145,000.

Λουϊσιάδες, ἡ **Λουϊσιάδες-Ἀρχιπέλαγος**· νησοσυστὰς τῆς Ὠκεανίας εἰς τὰ ΝΑ τῆς Νέας-Γουϊνέας· 2,200 τετρ. χλμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον βράχοι καὶ σκόπελοι. Ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ Βουγαινβίλ τὸ 1769.

Λουϊσιάνα· μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν πρὸς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον κατέχουσα ὁλόκληρον τὴν ἔκτασιν τοῦ μεγίστου Δέλτα τοῦ ποταμοῦ Μισσισσιπῆ. Εἶνε χώρα πεδινὴ ὑποφέρουσα συχνὰ ἀπὸ πλημμύρας, ἀλλ' εὐφορωτάτη εἰς σιτηρά, οἶνον, ζαχαροκάλαμον, φοίνικας κ.τ.λ. Πρωτ. Νέα Ὀρλεάνη πλησίον ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Μισσισσιπῆ. Ἔκτ. 126,180 τετρ. χλμ. Ἐμπόριον μέγα. Σιδηρόδρομοι 1400 χλμ. Διαιρεῖται εἰς 57 ἐπαρχίας. Κάτ: 1,300,000.

Λουϊτπέρτος· βασιλεὺς τῶν Λομβαρδῶν τὸ 700, ἀλλὰ πεσὼν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀριβέρτου Β', ὅστις ἐθανάτωσεν αὐτόν.

Λουϊτπράνδ ἢ μᾶλλον **Διουϊτπράνδ**· ἰταλὸς ἱστοριογράφος, 920;—972, διάκονος ἐν ἀρχῇ· ἔγραψεν ἔξοχον «Ἱστορίαν τοῦ αὐτοκράτ. Ὄθωνος» καὶ ἄ.

Λουϊτπράνδος· βασιλ. τῶν Λομβαρδῶν, 712—744, ἀφαιρέσας ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων τὸ ἐξαρχᾶτον τῆς Ραβέννας τὸ 728 καὶ βοηθήσας τὸν Κάρολον Μάρτελον κατὰ τῶν Σαρακηνῶν.

Λοῦκα· π. τῆς Ἰταλ. ποτὲ πρωτ. δουκάτου αὐτονόμου τῆς Τοσκάνας. Ἀρχιεπισκοπή, πανεπιστήμιον, σχολὴ ζωγραφικῆς, ἐπιστημον. ἀκαδήμεια, φιλολογικὴ καὶ τεχνική, ὡρ. γοτθ. μητρόπολις, ρωμαϊκὸν ἀμφιθέατρον, ὑδραγωγεῖον 459 ἀτοξον. Μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ: 72,000.—ἡ ὁμών. ἐπαρ. 1493 τετρ. χλμ. Κάτ: 320,000.

Λουκᾶ· χ. τοῦ δήμου Πηνείων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 169.

Λοῦκα· ἀρχ.π. τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Λουκάβικα· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τοῦ Γυθείου, 1 ὥρ. ἀπὸ Κοτρῶνι. Κάτ: 200.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λουκαβίτσα (Ἄνω καὶ Κάτω)· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων, 1 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: τῆς Ἄνω 153 τῆς Κάτω 327.

Λουκάε (Ἐρνέστος)· φιλέλλην ἐκ Μαγδεβούργης τῆς Πρωσίας. Ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντής.

Λουκας ὁ ἐκ Λεύδης· ὁλλανδὸς ζωγράφος καὶ χαλκογράφος, 1494—1523, ἐκ νηπιακῆς ἀκόμη ἡλικίας (9 ἐτῶν) διακριθείσης τῆς ἀξίας του.

Λούκας-Δουκᾶτον· τῆς παλαιᾶς Ἰταλίας (Τοσκάνα), 1465 τετρ. χλμ. Κάτ: 260,000. Κατηργήθη τὸ 1847.

Λουκάϋαι ἢ Βαχαμαῖαι· (Βαχαμᾶ)-Νῆσοι· ὅρα Βαχαμᾶ ἢ Λὰς-Κάγιος.

Λουκερία· πόλ. τῆς ἀρχ. Ἀπουλίας.

Λούκια· χ. τοῦ δήμ. Χάρακος, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 90.

Λουκία (Ἁγία)· παρθενομάρτυς, μαρτυρήσασα τὸ 304 ἐν Συρακούσαις. Ἑορτή τὴν 13 Δεκεμβρίου.

Λουκιανός· ὁ γνωστὸς ἕλλην συγγραφεὺς ἐκ Σαμοσάτων, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Ἀντωνίνων καὶ τοῦ Κομμόδου.

Λουκίλλιος· πατὴρ τῆς σατυρικῆς ποιήσεως παρὰ Ρωμαίοις, θεῖος τοῦ Πομπηΐου.

Λούκνοβ· μεγίστη πόλις τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἰνδοστάν, συγκειμένη ἀπὸ τρεῖς διακεκριμένας συνοικίας. Εἰς τὸ κέντρον εὑρίσκεται λαμπρὰ ἀγορὰ καὶ τὸ περίφημον ἀνάκτορον τοῦ Φαρραβούσχ. Ἔχει δὲ ἡ πόλις ὡραῖα κτίρια, λαμπροὺς κήπους. Κάτ. 285,000.

Λουκοτοκία· πολ. τῆς Γαλλίας, οἱ Παρίσιοι

Λουκούγγα· εἷς τῶν προβραχιόνων τοῦ Ἄνω Κογκὸ (Ἰσημερινὴ Ἀφρική), ἐκρέων τῆς λίμνης Ταγκανυίκας.

Λούκουλλος· Ρωμαῖος στρατηγὸς περίφημος διὰ τὰ ἄπειρα πλούτη του καὶ ἰδίως διὰ τὴν μοναδικὴν πολυτέλειαν τῆς τραπέζης του. Ἀπέθανε τὸ 57 π. Χ.

Λουκοῦς - Μονή· «Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος», 2 ὥρας ἀπὸ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ δήμου Θυρέας τῆς Κυνουρίας. Κάτ. 18.

Λουκρητία· ἡ διάσημος διὰ τὴν σωφροσύνην της Ρωμαία, θυγάτηρ τοῦ Σπουρίου Λουκρητίου καὶ σύζυγος τοῦ Τορκουίνου Κολλατίνου, ἀτιμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σήξτου καὶ αὐτοκτονήσασα.

Λουκρήτιος - Κάρος· Λατῖνος ποιητὴς γεννηθεὶς τὸ 98 π. Χ. καὶ αὐτοκτονήσας 44 ἐτῶν ἐν στιγμῇ φρενίτιδος. Ἔψαλλε τὴν ἐπικούρειον φιλοσοφίαν εἰς 6 ᾄσματα τοῦ περιφήμου του ἔργου «Περὶ φύσεως τῶν πραγμάτων».

Λουκρίνη· λίμνη παρὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ἣν τὸ 1538 εἰς σεισμὸς ἀντικατέστησε διὰ βουνοῦ ὕψους 350 μ. φέροντος κρατῆρα· ἡ λίμνη σήμερον εἶνε ἁπλοῦν ἕλος.

Λουλέ· π. τῆς πορτογαλ. ἐπαρχ. Ἀργάρβης, 14 χλμ. Β τοῦ Φάρο. Εἰς τὰ πέριξ μεταλλεῖα ἀργύρου. Παλαιοὶ πύργοι. Κάτ: 16,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λουλέα ἡ μᾶλλον **Λουλέω**· ποτ. τῆς Β Σουηδίας, χυνόμ. εἰς τὸν Βοθνικὸν κόλπον παρὰ τὴν ὁμών. π. Μῆκ. 350 χλμ.

Λουλέα (Λ ο υ λ έ ω)· πρωτ. τοῦ νομοῦ Νορρβόττεν τῆς Β Σουηδίας εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ ὁμων. ποτ. Κάτ: 3,500.

Λούλλ· (Ρ α ϋ μ ό ν δ ο ς). Φραγκισκανὸς φιλόσοφος ἐκ Πάλμας, 1235 - 1315. Θελήσας νὰ ἐκχριστιανίσῃ τοὺς ἀπίστους, ἐπεχείρησε μακρὰ ταξίδια καὶ ἐπίπονα καὶ ἐδίδαξε τὰς ἀρχάς του περὶ Ἀληθείας εἰς τὰ ἐπισημότατα τῶν τότε πανεπιστημίων. Ἐκήρυξεν ἐν Τύνιδι καὶ Ἀλγερίῳ (1292 - 1315) καὶ ἐλιθοβολήθη μάλιστα. Κατέλιπε πλείονα τῶν 1,000 συγγραμμάτων δι' ὧν ὑίγει πᾶσαν ἐπιστήμην.

Λουλλι (Ἰ. - Β.)· φλωρεντῖνος μουσικὸς (βιολιστής), 1633 - 1687. Εἰργάσθη ἐπὶ τῶν μελοδραμάτων τοῦ Κινώλ ἐν Παρισίοις καὶ τῶν λιμπρέττων τοῦ Μολλιέρου ἰδίως μετὰ μοναδικῆς ἐπιτυχίας.

Λούλος· χ. τοῦ δήμου Κ ε ρ α μ ε ι ῶ ν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 85.

Λουλουαδούργ· σταθμὸς τοῦ ἀνεξαρτήτου Κ ο γ κ ὸ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Λουλούα.

Λούμας (Ἀ π ά ν ω Λ ο ύ μ α ς, Κ ά τ ω Λ ο ύ μ α ς, Σ έ λ λ α ι ς)· χ. τοῦ δήμου Φ ο υ ρ ν ῆ ς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ: 270.

Λούμη· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Μαυρομμάτι. Κάτ: 261.

Λούμπτοβ (ὃ ἐ-)· φιλέλλην Ρῶσος· ἐφονεύθη ἐν Μεσολογγίῳ τὴν 11 Ἀπριλίου 1826. Ἔπεσε κατὰ τὴν ἔξοδον τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου.

Λούνα· πόλ. τῆς Ἐτρουρίας.

Λούνα (δόν-Ἀ λ β ά ρ ε ς)· ἐπὶ μακρὸν εὐνοούμενος Ἰωάννου Β', βασιλέως τῆς Καστίλλης, κατηγορήθη ἀδίκως ἐπὶ ἀνυπάρκτῳ ἐγκλήματι καὶ ἔπεσεν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου τὸ 1453.

Λούνδ· π. τῆς σουηδ. ἐπαρχίας Μάλμαιχους. Ἐπισκοπή, πανεπιστήμιον, πλουσία βιβλιοθήκη, ἀστεροσκοπεῖον, βοταν. κῆπος, μουσεῖον, φωτογραφικὴ ἑταιρεία, ρωμανικὴ μητρόπολις. Κατ: 16,000.

Λούνδα· πόλ. τῆς Φρυγίας.

Λουντζάρα· κωμόπ. τῆς Ἰταλ. Αἰμιλίας. Κάτ: 3,720.

Λουξέγιλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σῶν· Σταθμὸς φαλαινοθηρίδων. Κολλέγιον, ἀξιόλ. βιομηχ. Κάτ: 4,811.

Λουξεμβοῦργ (Φρ.-δὲ Μοντμορανσὺ - Μ π ο υ τ β ί λ λ)· υἱὸς τοῦ περιωνύμου Μπουτβίλλ, τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ', ὡς μονομαχήσαντος καὶ ἡττηθέντος. Γενόμενος δοὺξ τοῦ Λουξεμβούργου, διεκρίθη ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ κατέκτησε πολλὰς χώρας. Ἀπέθ. τὸ 1695.

Λουξεμβοῦργον· μέγα δουκᾶτον εἰς τὰ ΝΑ τοῦ Βελγίου, οὗ κυριάρχης εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς Ὁλλανδίας. 2,587 τετρ. χλμ. Κάτ: 220,000 ὧν τὰ 9/10 καθολικοί. Χώρα βουνώδης. Σίδηρος, χαλκός, γαιάνθρακες, μάρμαρα. Ἄλλοτε κομητεῖα καὶ κατόπιν δουκᾶτον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατακτηθὲν τὸ 1793 ὑπὸ τῶν Γάλλων. Τμῆμά τι σήμερον κατέχεται ὑπὸ τῶν Βέλγων (τὸ βελγικὸν-Λουξ.). Διοικεῖται προνομιακῶς σήμερον ὑπὸ Μεγάλου-Δουκὸς ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ὁλλανδίας. Πρωτ. Λουξεμβοῦργον (γερμανιστὶ Λύτζελβουργ)· φρ. Ποτὲ μία τῶν ὀχυρωτάτων π. τῆς Εὐρώπης κεῖται εἰς τὸ κέντρον τῆς χώρας. Κατ: 19,000.

Λουξεμβοῦργον-Βελγικόν ἢ ΝΑ ἐπαρχ. τοῦ Βελγίου, κατεχομένη ὁλόκληρος ἀπὸ τοὺς λοφοβούνους τῶν δασοφύτων Ἀρδεννῶν. 4418 τετ. χλμ. Κάτ: 225,000. Πρωτ. Ἀρλὼν.

Λουξὼρ ἢ **Λουκσόρ** ἢ μᾶλλον **Ἐλ-Ἀκσορέϊν**=Οἱ δύο Πύργοι· κωμόπ. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Νείλου, τμῆμα τῶν ἀρχ. ἑκατομπύλων Θηβῶν, ὅπου πλεῖστα διατηροῦνται ἐρείπια. Κάτ: 3,200.

Λού(π), ὁ ἄλλως **Σερβάτους-Λούπους** ἀδελφὸς τῶν Φερριὲρ ἐπὶ Λουδοβ. Δ΄ καὶ Καρόλ. τοῦ Φαλακροῦ, προϊστάτευσε καὶ ἐκαλλιέργησε τὰ γράμματα.

Λουπάκι· θερινὴ ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ὑπάτης.

Λουπίαι· ἡνὸν Λέσσε, π. τῆς Καλαμβρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Λουπίας· ποτ. τῆς Γερμανίας χυνόμενος εἰς τὸν Ὠκεανόν.

Λούρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σῶν. Κολλέγιον, ἀξιόλ. βιομηχ., περίφ. μονὴ βενεδικτίνων τοῦ 610. Κάτ: 4,838.

Λούραις· χ. τοῦ δήμου Μεγάλης Βρύσεως, ἐπαρχ. Μονοφανσίου, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτη). Κάτ. 80.

Λοῦρδ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα, παρά τινα βράχον ἐπιστεφόμενον διὰ πύργου. Λατομεῖα μαρμάρων. Κάτ: 6,970. Περίφημος ἐν σπηλαίῳ ναὸς τῆς Παρθένου, πλῆθος δεχόμενος προσκυνητῶν, θέμα δὲ γενόμενος ἑνὸς μυθιστορήματος τοῦ Ζολά.

Λουρένδο-Μαρκὲς· πολίχνη τῆς πορτογαλ. Μοζαμβίκης (ΝΑΝ Ἀφρική), ἐπὶ τοῦ ὁρμου Δελαγόα. Μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Τρανσβαάλ. Ἱδρύθη τὸ 1544 ὡς ἁπλοῦς ἐμπορ. σταθμός. Κάτ: 6,000.

Λουριστὰν· ἡ ἀρχ. Ἐλυμαΐς μία τῶν Δ περσικῶν ἐπαρχ. 39,095 τετρ. χλμ. Κάτ: 320,000. Πρωτ. Βρουρουντζίρδ. Οἱ κάτοικοι εἶνε συγγενεῖς τῶν Κούρδων.

Λουρμέλ· πρωτ. δήμου τοῦ ἀλγερινοῦ νομοῦ Ὀράν. Κάτ: 4,000.

Λουρσῦ-Μπεκονναῖ (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαὶν-ἐ-Λοάρ. Κάτ: 2,909.

Λουρσῦ-Λεβῦ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλιέ. Λατομεῖα, πορσελανοποιεῖα. Κάτ: 3,751.

Λουσακιαῖς (Πατεριανά, Μεράδες κτλ.)· χ. τοῦ δήμ. Καστελίου, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 480.

Λουσιά· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἥτις ἐκλήθη οὕτω διότι βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἐλούσθη εἰς τὸν Λάδωνα ἵνα καθαρισθῇ.

Λουσία· δήμ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνῆ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

κων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Ἴσως τὰ νῦν Λιάσια.

Λοῦσον ἢ Λοῦθον· ἡ βορειοτάτη καὶ μεγίστη τῶν τέως ἱσπαν. Φιλιππινῶν νήσων. 120,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,600,000. Πρωτ. Μανίλλη. Ἀκταὶ βαθύτμητοι, κλῖμα θερμοτατον, ἔδαφος ἡφαιστειῶδες, μεγάλη παραγωγὴ καφὲ, ζαχάρεως, βάμβακος, κακάου, ἰνδικοῦ κλπ. Ἀπέραντα δάση μεταλλεῖα χρυσοῦ, μαργαρῖται. Φοβεροὶ τυφῶνες. Μετὰ τὸν ἱσπανοαμερικανικὸν πόλεμον τοῦ 1898 κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν.

Λουσσὸν (Μαργαρίτα δέ)· γαλλὶς συγγραφεύς, 1682-1758, ἀφεῖσα «Ἀνέκδοτα τῆς Αὐλῆς Φιλίππου-Αὐγούστου» καὶ ἄ.

Λουσσί· πόλ. τῆς Ἀρκαδίας μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Λουσσίν(α)· αὐστριακὴ νῆσος τῆς δαλματικῆς παραλίας. Κάτ: 12,000. Ἡ κυριωτέρα π. αὐτῆς Λουσσίν-Πίκολο κεῖται ἐπὶ τῆς Ν ἀκτῆς. Κάτ: 8,000.

Λούσωνες· ἔθνος Κελτιβηρικὸν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τάγου.

Λούτ· ἔρημος τῆς Περσίας πρὸς τὰ σύνορα τοῦ Κερμάν καὶ Χορασάν, κατασκεπὴς ὑπὸ ἄμμων καὶ ἅλατος, ἔρημος, αὐχμηρὰ καὶ ἀπαισία τὴν ὄψιν, ὕψους 120-300 μ.

Λουπάτιος - Κάτουλος· ρωμαῖος συγκλητικὸς τὸ 242, περατώσας τὸν Α' καρχηδονικὸν πόλεμον διὰ τῆς παρὰ τας Αἰγάδας νήσους ναυτικῆς νίκης.

Λούτζκ ἢ Λούκκ· π. τῆς ρωσ. Βολυνίας. Ἐπισκοπή. Κάτ: 15,000.

Λουτουβῆ· χ. τοῦ δήμου Πλαταιῶν τῶν Θηβῶν. Κάτ. 190.

Λούτρα· χ. τοῦ δήμ. Πηγῆς, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 230.

Λουτράκι· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Περαχώρας τῆς Κορίνθου εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, παρὰ τὸ ἀρχαῖον Λέχαιον, ἀντικρὺ τῆς Κορίνθου, ἧς ἀπέχει 1 1)4 ὥρας, ἰσάκις δὲ καὶ τῆς Περαχώρας πρὸς τὰ ὑπερθεν ὑψώματα. Θερμὰ θειοῦχα ὕδατα ἐκ δύο ἁλατούχων πηγῶν θερμοκρασίας 32ο βαθμῶν ὠφελιμώτατα εἰς ψωμμιάσεις, νεφρίτιδας δυσουρίαν, ζαχαρώδη διαβήτην, νευρασθενείας κλπ. Κάτ. 635. Τὸ θέρος διπλασιάζονται.

Λουτράκι· ὅρμος καὶ τελωνιακὸς σταθμὸς τοῦ δήμου Ἐχίνου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 6.

Λουτράκι· ὁρμίσκος μετὰ ναοῦ «Ἁγίου Νικολάου» παρὰ τὴν Πλατάναν τῆς νήσου Σκοπέλου.

Λουτράκι· χ. τοῦ δήμ. Κρουσῶνος, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 200.

Λουτράκι· χ. τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 120.

Λουτρὸ-Σφακίων· παράλιος κωμόπ. ἐπὶ τῆς Σφακιανῆς (Νοτίου) παραλίας τῆς Κρήτης· ὅρα Σφακιά.

Λουτρὸ(ς)· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥραν ἀπὸ Μελιγαλᾶ. Κάτ: 367.

Λουτρός (Ἄνω καὶ κάτω) διπλοῦν χωρίον τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 385.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λουτρός· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας, 2 1)2 ὥρας ἀπὸ Καρβασαρᾶ. Κάτ. 596.

Λουτρός (Λουντουκλάρ)· χ. τοῦ δήμου Κραννῶνος τῆς Λαρίσης. Κάτ. 217.

Λοῦτσα· χ.τοῦ δήμου Ληλαντίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 241.

Λοῦτσα· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τοῦ Γυθείου. Κάτ. 29.

Λοῦτσα-Λιάδα· χειμερινὰι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Θορικίων τοῦ Λαυρείου.

Λουτσέρα ἢ **Νοτσέρα**· π. τῆς Ἰταλ. ἐπαρχ. Ἀπουλίας, ἐπισκοπή, κολλέγιον, ἰσχυρὰ ἀκρόπολις, γοτθ. μητρόπολις. Ἱδρύθη, κατὰ τὴν παράδοσιν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Κάτ: 17,000

Λουΐν (Κάρ.-δ' Ἀλβέρ, δ ο ύ ξ)· εὐνοούμενος Λουδοβ. ΙΓ' ἀνατρέψας τὸν στρατάρχην δ' Ἄνωρ καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν Ἀπέθ. τὸ 1621.

Λουφίζι ἢ **Ρουφίζι**· ποτ. τῆς Ἀνατολ - Ἀφρικῆς, πηγάζων διὰ 2 πηγοποτάμων ἐκ τῶν ΒΔ τῆς λίμνης Νυάσσας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν. Ὑδατοπέδιον 300,000 τετρ. χλμ.

Λοῦχα· χ. τοῦ δήμου Ναφπίων τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 177.

Λοῦχι· χ. τοῦ δήμ. Ἐ ν έ α Χ ω ρ ί ω ν, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 100.

Λόφις· ποτ. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Ἁλιάρτον.

Λοφόδεν ἢ **Λοφότεν**· πολύνησον ἀρχιπέλαγος τῶν ΒΔ ἀκτῶν τῆς Νορβηγίας, συγκείμενος ἐξ 9 μεγάλων ἀκαλλιεργήτων νήσων καὶ πολλῶν μικρῶν· 5788 τετρ. χλμ. Κάτ: 32,000. Ἁλιεῖα ὀνίσκου καὶ ρέγγας, 20,000 ἁλιεῖς.

Λό(χ)εγγριν· ἥρως γερμαν. ποιήματα τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, υἱὸς Παρσιφὰλ, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Γράαλ εἰς βοήθειαν τῆς Ἕλσας τῆς Βραβάντης, ἣν ἐνυμφεύθη, ἀλλ' ἀναγκάσθη νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ὅταν ἐκείνη ἔμαθε ποία ἡ καταγωγή του. Εἶνε καὶ θέμα ἑνὸς μελοδράματος τοῦ Βάγνερ.

Λόχενσταϊν (Δ α ν ι ὴ λ-Γ ά σ π α ρ)· γερμ. ποιητής, 1635—1683, εἷς τῶν θεμελιωτῶν τῆς 2ας σικελιανῆς σχολῆς, τῆς γνωστῆς διὰ τὴν ἔ μ φ α σ ι ν τῆς ἐκφράσεως εἰς ἣν ἐστήριξε τὴν ἀξίαν· ἀφῆκε λυρικά, τραγῳδίας τινὰς καὶ ἓν μυθιστόρημα.

Λοχαγός· μυθικὸς βασιλεὺς τοῦ Ἰράν, ὁ τέταρτος τῆς δυναστείας τῶν Κ α ϊ α ν ί ω ν.

Λοχριά· χ. τοῦ δήμ. Ἀ π ο δ ο ύ λ ο υ, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 100.

Λυβέκκη (Λ ύ μ π ε κ)· ποτὲ ἀνσεατικὴ π. τῆς Γερμαν. 15 χλμ. ἀπὸ τῆς Βαλτικῆς, 238 ΒΔ τοῦ Βερολίνου Ἐπίνειον τὸ Τ ρ ά β ε μ ω ν δ. Λουθηράν· ἐπισκοπή, θαυμασία Μητρόπολις, χρηματιστήριον, θέατρον, μεγάλα βιομηχανεῖα, ἐμπόρ. Κάτ: 65,000.—Τὸ ἐλεύθ. διαμέρισμα τῆς Λυβ: 299 τετρ. χλμ. Κάτ: 72,000. Πολίτευμα δημοκρατικὸν μὲ 14 γερουσιαστὰς καὶ 2 ἀστυδημάρχους.

Λύγδαμις· βασιλεὺς τῶν Καμερίων.

Λύγδαμις· βασιλεὺς τῆς Ἁλι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καρνασσοῦ, πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας.

Λύγδαμις· τύραν. τῆς Νάξου περὶ τὸ 540 π. Χ.

Λύγδαμις· Συρακούσιος, νικήσας Παγκράτιον κατὰ τὴν 33 ὀλυμ.

Λυγκεύς· εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης περίφημος διὰ τὴν ὀξυδέρκειάν του, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους.

Λυγκησταί· ἔθνος τῆς Μακεδονίας.

Λυγκηστίς· ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Ἐριγῶνος.

Λύγκος· ἡ πρωτεύουσα τῶν Λυγκηστῶν, ἡ πρότερον Πιερία.

Λύδδα· πόλ. τῆς ἀρχ. Παλαιστίνης πλησίον τῆς Ἰόππης· καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, εἶτα δὲ ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Διόσπολις.

Λύδενβουργ ἢ **Λάϊδεν** — πρωτ. ἐπαρχ. τῆς νοτιαφρικανικῆς δημοκρατίας Τρανσβααλ, 280 χλμ. ΑΒΑ τῆς Πραιτωρίας. Χρυσωρυχεῖα. Κάτ: 3,500. — ἡ ἐπαρχ. Κάτ: 160,000.

Λυδία· χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, βασίλειον τοῦ Κροίσου, εἶτα δὲ περσικὴ σατραπεία. Ὁ κατ. Λυδός.

Λυδιάδας· Μεγαλοπολίτης, στρατηγὸς τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας.

Λυδίας ἢ **Λουδίας** ποτ. τῆς ἀρχ. Μακεδονίας. Τὸ σημερινὸν **Μογλενίτικα-ποτάμι**, διαρρέον τὴν ὁμών. ἑλώδη λίμνην καὶ συνεκβάλλον μετὰ τοῦ Ἀξιοῦ εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον ἀντικρὺ τοῦ Καρᾶ-Μπουρνοῦ.

Λυδίας· ποτ. τῆς ἀρχ. Λυδίας.

Λυδός· υἱὸς τοῦ Ἄστυος, ἐξ οὗ ἐπωνυμάσθη ἡ Λυδία.

Λύκ (Λέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ. Κάτ: 2875.

Λυκαβηττός· βουνὸς τῆς Ἀττικῆς πρὸς Α. καὶ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς του σήμερον κεῖται γραφικώτατος ναΐσκος Ἅγ - Γεώργιος.

Λύκαια· τ. ἀρχ. τῆς Ἀρκαδίας ὁ κάτ. Λύκαιος καὶ Λυκαιάτης.

«Λύκαια»· ἑορτὴ μετ' ἀγώνων, ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων πρὸς τιμὴν τοῦ Λυκαίου Διὸς τελουμένη, μετ' ἀνθρωποθυσιῶν, ὡς ἐπιστεύετο, τοῦ βωμοῦ ραντιζομένου δι' αἵματος παιδίου.

Λύκαιον· ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πανός, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐπ' αὐτοῦ. Τετράγι καὶ Νόμια, ἐν Τριφυλίᾳ. Ὕψ: 1,380 μ.

Λυκάμβης· Πάριος, πατὴρ τῆς Νεοβούλης, μνηστῆς τοῦ Ἀρχιλόχου, σατυρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ αὐτοκτονήσας.

Λυκαονία· χώρα ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Καππαδοκίας καὶ Πισιδίας, οἱ κατ. Λυκάονες.

Λυκαονία· τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀρκαδίας.

Λυκάρητος· ἀδελφὸς τοῦ Μαιανδρίου τυράννου τῶν Σαμίων.

Λυκάριος· εἷς τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης κατὰ τὸ 18 ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου.

Λυκάστης· υἱὸς τοῦ Μίνωος Α', πατὴρ τοῦ Μίνωος Β'.

Λυκαστία· πολ. τῆς ἀρχ. ἐπαρχ. τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Θεμίσκυραν.

Λύκαστος· καὶ παρά τισι Λυκα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στός· π. ἐν Κρήτῃ. Ὁ ιάτ. Λ υ κ ά σ τ ι ο ς καὶ ἐπιθ. Λ υ κ ά σ τ ε ι ο ς. Κειμένη πλησίον τῆς Κνωσοῦ εἶχε περιέλθει μετὰ τοῦ Διατονίου εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς, ἀλλ' ἐν πολέμῳ μεταξὺ τῆς Κνωσοῦ καὶ Γόρτυνος (158 π. Χ.) ὑπερισχύσαντες οἱ Γορτύνιοι, ἀφῄρεσαν αὐτὰς ἀπὸ τῆς Κνωσοῦ καὶ τὰς παρέδωκαν εἰς τὴν Λύτταν καὶ τὴν Ρ α ῦ κ ο ν. Κατόπιν πάλιν, κατὰ τὴν ὑπὸ τὸν Ἄππιον Ρωμαϊκὴν πρέσβευσιν, τῆς Κνωσοῦ ἐγκαταστα θείσης εἰς τὰ ἀρχαῖά της ὅρια, περιῆλθεν εἰς τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς ἡ Λύκαστος. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ὅτι κατεστράφη ὑπὸ τῆς Κνωσοῦ, φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο ἐγένετο μετὰ ταῦτα. Τοποθετεῖται παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Ἀ σ τ ρ ί τ σ ι τοῦ δήμου Ἁγ. Παρασκευῶν τῆς ἐπαρχίας Πεδιάδος, ὅπου φαίνονται ἀρχαῖα ἐρείπια

Λύκαψος· πολίχνιον ἐν τῇ ἀρχ. Λυδίᾳ.

Λυκάων· ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὰς ἀνθρωποθυσίας του.

Λυκάων· υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Λυκέας· συγγραφεύς τις ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτεως, γράψας Αἰγυπτιακά.

Λύκειον· ἀρχ. γυμνάσιον ἢ δημόσια παλαίστρα μετὰ στοῶν πρὸς περίπατον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ παρωνομάσθη. Ἐκεῖ ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ, δι' ὃ οἱ περιπατητικοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Λύκειοι.

Λυκέρνη· ἑλβετ. τοπαρχία. 1501 τετρ. χλμ. Κάτ: 145,090, σχεδὸν πάντες καθολικοί. Ἔδαφος εὔφορον, ἄφθονοι βοσκαί, μεγάλαι ποίαναι. Διοικεῖται διὰ δημοκρατικοῦ Συντάγματος (1815). Πρωτ: Λ υ κ έ ρ ν η.

Λυκέρνη καὶ γερμαν. **Λουζέρν**· πρωτ. τῆς ὁμων. ἑλβετ. τοπαρχίας ἐπὶ τῆς ὁμων. λίμνης καὶ τοῦ ποτ. Ρόδ, 69 χλμ. ΔΒΔ τῆς Βέρνης. Λύκειον, γυμνάσιον, βιβλιοθήκη, ἐκκλησ. σχολὴ ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ., τεραστίως λαξευτὸς λέων ἐπὶ βράχου εἰς μνήμην τῶν ἐν Παρισίοις πεσόντων Ρώσων τῶν ὑπερασπισάντων Λουδοβ. τὸν 16ον κλπ. Κάτ: 20,000.

Λυκία· ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καρίας καὶ Παμφυλίας. κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος.

Λυκίδας· εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος.

Λυκίδης· εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 500 ἀρχόντων, λιθοβοληθεὶς τὸ 479 π.Χ., διότι παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του νὰ δεχθῶσι τὰς προτάσεις τοῦ Μαρδονίου.

Λυκίδκος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 109 ὀλυμ.

Λυκίσκος· Μεσσήνιός τις φυγὼν εἰς Σπάρτην μετὰ τῆς θυγατρός του, κληρωθείσης ἵνα θυσιασθῇ.

Λυκόα· πόλ. μικρὰ τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μαινάλου, ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Λυκοάτιδος Ἀρτέμιδος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λυκολέων· Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Λυκομήδης· υἱὸς τοῦ Κρέοντος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων.

Λυκομήδης· βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, ὁ κρημνίσας τὸν Θησέα ἀπό τινος βράχου, καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γυναικωνίτην ἔκρυψεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα.

Λυκομήδης· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αἰσχρέου, λαβὼν τὸ Ἀριστεῖον εἰς τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν.

Λυκόπουλος (Ἀλέξιος)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Φιλιατρῶν ἐλθὼν εἰς Πελοπόννησον ἐκ Ζακύνθου ὅπου ἦτο ἐγκατεστημένος. Διεκρίθη κυρίως κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη, ὅτε καὶ χρήματα ἄφθονα ἐδαπάνησε χάριν στρατολογίας μελλούσης νὰ πραγματοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ Π. Μαυρομιχάλη, ἥτις ἄλλως τε ἀπέτυχε.

Λυκομίδαι· ἀρχαῖον γένος ἱερέων ἐν Ἀττικῇ.

Λυκόρμας· ποτ. τῆς ἀρχ. Αἰτωλίας, ὁ ὕστερον Εὔηνος.

Λυκόρτας· ὁ πατὴρ τοῦ ἱστοριογράφου Πολυβίου, ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Λύκος· πολλοὶ ποταμοὶ ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. Τῆς Ἀσσυρίας, ὁ ἄλλως Ζάβατος· τῆς Παφλαγονίας· τῆς Φρυγίας· τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας· τῆς Καππαδοκίας, τῆς Φοινίκης κτλ.

Λύκος· υἱὸς τοῦ Δασκύλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδινῶν.

Λύκος· υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ἀναγκασθεὶς νὰ μετοικήσῃ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Λυκίαν ἐν Ἀσίᾳ. Ἐτιμᾶτο καὶ ἐν Ἀττικῇ ὡς ἥρως καὶ ἦτο γεννάρχης τοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Λυκομιδῶν.

Λύκος· εἷς τῶν Τελχίνων ἢ ἀρχαίων κατοίκων τῆς Ρόδου, φυγὼν εἰς τὴν Λυκίαν καὶ κτίσας αὐτόθι τὸν ναὸν τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος.

Λύκος (Γεώργιος)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Χελίου τῆς Ἀργολίδος, ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Νικήταν Σταματελόπουλον. Διεκρίθη ἰδίως κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κορίνθου καὶ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Δράμαλη μάχην παρὰ τὸ Ἀγιονόρι.

Λυκόσουρα· πολ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Λυκοσούρα - Δῆμος· τῆς Ἀρκαδίας. Πρωτ, Ἱσαρι. Ἄλλα χ. Ἀστάλα, Βάστα, Δεδέμπεη, Δεληχασάνι, Δερβένια, Δερμποῦνι, Καλύβια-Καρυῶν, Καρυὰ-ἐπάνω, Κραμποβός, Κούρταγα, Νιοχῶρι, Νιοχῶρι-Καρυῶν ἢ Τσίμπα, Σοῦλι, Φαναίτη, Χηράδες Χράνου, Χροῦσα καὶ Χωρέμη. Κάτ: 7,520.

Λυκόρταφο· χ. τοῦ δήμου Πάμισου τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Νησίου. Κάτ: 444.

Λυκοῦργος· περίφημος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (800 π. Χ.) εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκε νόμους σοφούς, καταργήσας τὴν χρηματικὴν περιουσίαν διὰ τῆς κατασκευῆς πελωρίων μολυβδίνων νομισμάτων καὶ διοργανώσας στρατιωτικῶς τὸ κράτος του, τὴν δὲ καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν καὶ τὰς λοιπὰς ἐργασίας παραδοὺς εἰς τοὺς Εἵλωτας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λυκοῦργος· υἱὸς τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ.

Λυκοῦργος υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας.

Λυκοῦργος· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, ῥήτωρ περίφημος συγγραφεὺς τοῦ κατὰ Λεωκράτους λόγου, ἀποθανὼν τῷ 328 π. Χ.

Λυκοῦργος· Βυζάντιός τις καταρθώσας μετ' ἄλλων τινῶν τὴν παράδοσιν τῆς πατρίδος του εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην.

Λυκουρδᾶ· θέσις τοῦ δήμ. Τρικκάλων τῆς Κορινθίας.

Λυκούρεϊ· χ. τοῦ δήμ. Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας Κάτ: 266.

Λυκούρεϊ· χ. τοῦ δήμ. Ἡραίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 162.

Λυκούρεϊ· μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμ. Θέρμου τῆς Τριχωνίας.

Λυκούρεϊ· χ. τοῦ δήμ. Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 306.

Λυκούρεϊ· θέσις 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Λεβαδείας.

Λυκούρια· χ. τοῦ δήμ. Λευκασίου τῶν Καλαβρύτων, 3 ὥρ. ἀπὸ Φίλια. Κάτ: 1,336.

Λυκοφάντης· υἱὸς τοῦ Λύτοφόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, ὁ ἄλλως Πολυφόντης.

Λυκόφρων· ἑταῖρος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Λυκόφρων· τύραν. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν περὶ τὰ 404 π.Χ.

Λυκόφρων· εἷς τῶν συγγενῶν καὶ φονέων Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, ἀναλαβὼν τὴν τυραννίαν τὸ 459 π.Χ., μέχρις οὗ ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Λυκόφρων· Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, γραμματικὸς καὶ ποιητής, ἀκμάσας τὸ 284 π.Χ.

Λυκόχια· χ. τοῦ δήμου Φαλάνθου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 244.

Λυκοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ποτιδανείας τῆς Δωρίδος. Κάτ: 320.

Λυκοχῶρι· χ. τοῦ δήμ. Θέρμου τῆς Τριχωνίας. Κάτ: 301.

Λύκτος· υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Λύκτος.

Λύκτος· ἀρχ. π. τῆς Κρήτης, ἀποικία τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς Α τῆς Κνωσσοῦ.

Λύκων· υἱὸς τοῦ Ἱπποκόοντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Λύκων· εἷς τῶν ἐπισήμωνΤρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω.

Λυκόων· υἱὸς τοῦ Ἀστυάνακτος ἐκ Τρωάδος, σύγχρονος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Ἀντιγόνου, διατελέσας ἐπὶ 40 ἔτη ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς τῶν Περιπατητικῶν.

Λύκων πόλις· ἡ πρωτ. τοῦ Λυκοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς ἀρχ. Αἰγύπτου, ἔνθα ἰδίως ἐλατρεύετο ὁ λύκος.

Λυκώρεια· π. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ὁ κάτ. Λυκωρεὺς καὶ Λυκωρείτης καὶ Λυκώριος. Παραφθορὰ τούτου εἶνε ἴσως τὸ σημερινὸν ὄνομα τοῦ Παρνασσοῦ Λ ι ά κ ο υ ρ α.

Λυμπερδάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κορρέζ. Κάτ: 3,905.

Λυμπομίρσκι· πριγκιπικὸς πο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λωνικὸς οἶκος οὗ διαπρεπῆ μέλη ὁ Στανίσλαος, παλατῖνος τῆς Κρακοβίας, ὁ Γεώργιος, στρατάρχης τῆς Πολωνίας, ὁ Ἡράκλειος, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, καὶ ὁ Θεόδωρος, υἱὸς τούτου. Ἀπὸ 1600-1735.

Λυμπόχοβο· χ. τοῦ δήμ. Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 76.

Λυνεβίλλ (=Σελήνης-πόλις)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μερθ-ὲ-Μοζέλλ, ἐντὸς ἐκτενοῦς λειμῶνος. Κολλέγιον, ναὸς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ὡραῖοι περίπατοι, βιβλιοθ. 10,000 τόμων, μουσεῖον, μέγα πεδίον ἀσκήσεων 2 τετρ. χλμ., ἄλλοτε φρ. Κάτ: 21,542.

Λύνεβουργ ἢ **Λούν**· ποτὲ πρωτ. ὁμων. πριγκιπάτου τοῦ πρώσ. Ἀνοβέρου, οὗ ἀπέχει ΒΑ 108 χλμ. Πόλις ἀνσεατικὴ μέχρι τοῦ 1369 καὶ ἤδη ἕδρα τοποτηρητίας. Κάτ: 20,000, τὸ διαμέρ. 11,344 τετρ. χλμ. Κάτ: 420,000.

Λυνέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ. Κολλέγιον, ἀξιόλ. βιομηχ. Κάτ: 6,793.

Λύντς (Νόμος τοῦ-)· ὄνομα τῆς αὐτοδίκου δικαιοσύνης ἣν ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις ἐφαρμόζει ὁ ὄχλος κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν ὧν ἡ ἀτιμωρησία φαίνεται ἀσφαλὴς ὡς ἐκ τῆς ἀτελείας τῶν νόμων. Τὸ ὄνομα προῆλθεν ἔκ τινος Τζων-Λύντς, ἀποίκου τῆς Καρολίνας κατὰ τὸν ΙΣ' αἰῶνα, ὃν οἱ συμπολῖται του περιέβαλον δι' ἀπολύτου ἀρχῆς πρὸς νομοθετικὴν διοργάνωσιν τῆς νεοτεύκτου πολιτείας. Σὺν τῷ χρόνῳ τὸ ἔθιμον διεδόθη καὶ ἐκαρποφόρησε καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πολιτείας.

Λύντςβουργ (=Πόλις τοῦ Λύντς)· π. τῆς ἐν τῶν Ἡνωμ. Πολιτ. Βιργινίας, 160 χλμ. ΔΝΔ τῆς Ρίχμονδ. Μέγα ἐμπόρ. καπνῶν. Κάτ: 18,000.

Λυονναί (Λουγδουνική)· ἀρχ. διαμέρισμα τῆς Κεντρ-Γαλλίας πρὸ τοῦ 1789. Πρωτ: Λυών. Ἔκτ: 7,810 τετρ. χλμ. Κάτ: 350,000.

Λυριδιανά· χ. τοῦ δήμου Παν ε θ ή μ ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 70.

Λυρκεία· χώρα τῆς ἀρχ. Ἀργολίδος παρὰ τὸν ποταμὸν Χάραδρον.

Λυρκείας-δ ή μ ο ς· Ναμ. Ἀργολίδος. Πρωτ. θερ. Καρυά, χειμ. Κάτω-Μπέλεσι. Ἄλλα χ. Ἄνω Μπέλεσι, Βροῦστι, Καπαρέλι, Μάζι, Νιοχῶρι, Στέρνα. Κάτ: 3,435

Λύρκειον· ὄρος τῆς Ἀργολίδος μεθ' ὁμωνύμου κώμης ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὴν Κυνουρίαν, ἔνθα πηγάζει ὁ Ἴναχος.

Λυρνησσός· π. τῆς ἀρχ. Μυσίας, οὐ μακρὰν τοῦ Ἀδραμυττείου, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Μόνης, σύζυγος τῆς Βρισηΐδος.

Λυρνησσός· ποτ. τῆς ἀρχ. Παμφυλίας.

Λῦ(ς)· παραπότ. τοῦ Σκάλδιος ἐν τῇ ΒΑΒ Γαλλίᾳ. Μῆκ: 205 χλμ.

Λύσανδρος· διάσημος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης κατὰ τὸν Πελοπον. πόλεμον. Ἐνίκησεν εἰς τοὺς Αἰγὸς Ποταμοὺς καὶ ἐκυρίευσε τὰς Ἀθήνας τὸ 405 π. Χ.

Λυσίας· Ἀθηναῖος ῥήτωρ ἐκ τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

διατημοτέρων 459-350 π. Χ. Οἱ σωζόμενοι λόγοι του εἶνε πρότυπα ὕφους.

Λυσικλῆς· πλούσιος Ἀθηναῖος δημαγωγός, πρώην προβατοκάπηλος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀσπασίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους.

Λυσικλῆς· στρατηγὸς Ἀθηναῖος εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην.

Λυσιμάχεια· πόλ. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὴν Καλυδῶνα.

Λυσιμάχεια· λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμων. πόλεως, ἡ πρότερον Ὕδρα. Σήμερον Λίμνη τοῦ Ἀγγελοκάστρου.

Λυσίμαχος· Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριστείδου.

Λύσιππος· περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, ἀκμάσας ἀπὸ 361-321 π. Χ.

Λῦσις· φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, ζήσας ἐν Θήβαις καὶ διατελέσας διδάσκαλος τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Λυσιστράτη· Ἀθηναία, εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυσίστρατος· στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστογένους.

Λυσιτανία· ἐπαρχία τῆς ἀρχ. Ἰβηρικῆς χερσονήσου, τὸ πλεῖστον τῆς σημερινῆς Πορτογαλίας, οἱ κάτ. Λυσιτανοί.

Λύστρα· τὸ σημερ. Λατίκ· π. τῆς ἀρχ. Μικρασιατικῆς Λυκαονίας ΒΔ τοῦ Ἰκονίου, πατρὶς τοῦ Ἁγ. Τιμοθέου. Ἐδῶ ἐλιθοβολήθη ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Λυταία· κόρ. τοῦ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν της ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.

Λύτγενς ἢ Λύτχιγν· φιλέλλην ἐξ Ἀννοβέρου· ἐφονεύθη ἐν Χίῳ τὴν 23 Ἰανουαρίου 1828. Παλαιὸς ἀξιωματικὸς τῶν Ὑσσάρων ἐν Ἀννοβέρῳ. Κτυπηθεὶς ὑπὸ σφαίρας εἰς τὴν κεφαλὴν καθ' ἣν στιγμὴν ἐφόνευε Τοῦρκόν τινα εἰς τὴν ἔξοδον τῆς 23 Ἰανουαρίου, ἀπέθανε μετὰ τρεῖς ὥρας. Ὁ Φαβιέρος μεγάλως ἐλυπήθη ὡς πολὺ ἐκτιμῶν τὴν ἀνδρείαν του· ἰδιαιτέρως δὲ ἀνέφερε τὰ κατορθώματά του.

Λύτζεν· κωμόπ. τῆς πρωσ. Σαξονίας, ὅπου τὸ 1632 ἔπεσεν ὁ Γουσταῦος-Ἀδόλφος νικήσας τοὺς Αὐτοκρατορικούς, καὶ ὁ Ναπολέων ἐνίκησε τοὺς Ρώσους τὸ 1813. Κάτ: 3,600.

Λύτκε (κόμης Θεόδωρος) ρῶσσος ναύαρχος, τετράκις ἐξερευνήσας τὴν Νέαν-Ζέμβλαν καὶ τὸ 1826—1829 ἐκτελέσας περίπλους τῆς Γῆς. Τὸ 1845 ἵδρυσε τὴν «Αὐτοκρ. Γεωγραφικὴν Ρωσικὴν ἑταιρείαν», ἧς ἐγένετο ἀντιπρόεδρος ἐπὶ 20 ἔτη. Ἐξέδοτο ἐντυπώσεις ἐκ τῶν ταξιδίων του.

Λύττελτον· πολίχνη τῆς Νοτίου-Νήσου τῆς Νέας Ζηλανδίας, λιμὴν τοῦ Χρίστουρτς οὗ ἀπέχει 13 χλμ. ΝΝΑ. Μέγα ἐμπόρ. Κάτ: 6,000.

Λύττελτων (Γεώργιος)· λόρδος, 1709 - 1773, ἄγγλος πολιτευτὴς διαπρεπὴς καὶ θησαυροφύλαξ, διακριθεὶς καὶ ὡς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, καταλιπὼν ἀρίστους «Νεκρικοὺς διαλόγους», «Ἱστορίαν Ἑρρίκου Β'», «φιλοσοφικὰς ἐπιστολὰς ἐπὶ τῆς ἀγγλ. ἱστορίας» καὶ ἄ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Λύττον· κωμόπ. τῆς καναδικῆς Ἀγγλ. Κολομβίας, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Φράζερ. Χρυσωρυχεῖα. Κάτ: 5,000.

Λύττων· ὄρα Μ π ο ύ λ β ε ρ - Λ ύ τ τ ω ν.

Λυχνιδός· π. τῆς ἀρχ. Ἰλλυρίας πρωτ. τῶν Δασσαρητῶν ἐπὶ τῆς Α' ὄχθης τῆς ὁμων. λίμνης, τῆς σημερ. Ὄχριδος (Ἀχρίδος). κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὸ 167 π. Χ. Σήμερον Ἀ χ ρ ὶ ς (βλ. λ.).

Λύχνου· χ. τοῦ δήμ. Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 217.

Λυών· ἡ δευτέρα πόλις τῆς Γαλλίας, ἐπὶ ταῦ ποταμοῦ Ροδανοῦ, πρωτ. τοῦ νομοῦ Ρῶν, εἰς ἀπόστασιν 512 χλμ. ἀπὸ τοὺς Παρισίους. Ἔχει μέγιστα μεταλλουργεῖα, σημαντικὸν ἐμπόριον, λαμπρούς ναοὺς καὶ οἰκοδομάς, θέατρον, ὡραίας γεφύρας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, βιβλιοθήκην 180,000 τόμ. μουσεῖον μεταλλίων μὲ 30,000 ἀντικείμενα, πινακοθήκην, ἑτέραν βιβλιοθ. μὲ 75,000 τόμ. καὶ 22,000 σχεδιαγραμματα, εἰκόνας κλπ. ἄριστα φιλανθρωπ. καταστήματα, πανεπιστ. ἀκαδήμειαν, ἰατρικὴν, φαρμακευτικὴν, φιλολογικὴν σχολὴν, θεολογικὸν ἱνστιτοῦτον, ἄριστα λύκεια, ὡδεῖον, σχολὴν κωφαλάλων ἀγρονομικὴν ἀκαδήμειαν κλπ. Κάτ: 438,077.

Λυὼν ἡ Λέοντος-Κ ό λ π ο ς· μέγα διανοιγμα τῆς Μεσογείου εἰς τὰ γαλλ. παράλια, ὅπου ἐκβάλλει ὁ Ροδανός. Ὁ ποτέ Γ α λ α τ ι κ ὸ ς - Κ ό λ π ο ς.

Λωβοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ρ ε θ ύ μ ν η ς, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτης) Κάτ: 100.

Λωζὲ (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις, παρά τινα μικρὰν λίμνην. Κάτ: 707.

Λωζὲν (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς Ν ο μ π ὰ ρ δὲ Κ ω μ ό ν, δοὺς δὲ - γασκόνος, εὐνοούμενος Λουδοβίκ. ΙΔ', στρατάρχησεν Φλάνδρας τὸ 1671, καταστὰς δυσμενὴς εἰς τὴν Κυρίαν δὲ-Μοντεσπὰν καὶ φυλακισθεὶς ἐπὶ δέκα ἔτη, εἶτα δὲ ἐξορισθεὶς, ἐπέστρεψε μόνον διὰ ν' ἀποθάνῃ ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1723.

Λωζέρα· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τὰρν-ἐ-Γαρόνν. Κάτ: 2,377.

Λωζὶν ἢ Λωζέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λὼτ-ἐ-Γαρόνν, Πύργος τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, ποτὲ βαρωνεία καὶ κομητεία. Κάτ: 1,213.

Λωζιὲ (Ἀ β β ᾶ ς)· ἱεροκήρυξ γάλλος, 1713—1769. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Βενετίας» καὶ ἄ.

Λωζιὲ (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· χημικὸς καὶ φαρμακοποιὸς Γάλλος, 1770—1832, καταλιπὼν πολύτιμα ἔργα.

Λωριέρ· γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1659—1728, οὗ τὰ ἔργα διακρίνει ἄκρα ἐμβρίθεια καὶ πολυμάθεια σπανία.

Λώρυμα· πολ. ἀρχ. παραθαλασσία τῶν ἐν Καρίᾳ Δωριέων, ἀντικρὺ τῆς Ρόδου· ὁ κατ. Λωρυμαῖος.

Λωσάνν, Λωζάννη ἢ Λαυσάννη· πρωτ. τῆς ἑλβετ. τοπαρχ. Βώδ, παρὰ τὴν Β ἀκτὴν τῆς λίμνης Λεμανοῦ καὶ ἐπὶ τῶν παρωρειῶν τοῦ Ἰούρα. Πανεπιστήμ., ἀκαδήμεια, θέατρον, μουσεῖον, βιβλιοθήκη, λαμπραὶ οἰκοδομαί, ὡραία περίχωρα, πύργοι καὶ ναοί, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 37,000.

Λωταρὲ-Δ ι ό δ ο ς· εἰς τὰ βουνὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Δελφινάτου (Γαλλία) Πελβοῦ καὶ Ἄλπεις, εἰς ὕψος διανοιγομένη 2, 057 μ.

Λῶτι· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 162.

Λωτοφάγοι· λαὸς εἰρηνικὸς κατοικῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Κυρηναϊκῆς καὶ τρεφόμενος ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου τοῦ Λωτοῦ.

Λωτρὲκ (Ὁ δὲ δ ε-Φ ο ᾶ, ὑ π ο κ ό μ η ς δέ)· γάλλος στρατηλάτης, διακριθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ Φραγκίσκον τὸν Α', θανὼν δὲ ἐκ πανώλους τὸ 1528, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Νεαπόλεως.

Λωτρὲκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν, ποτὲ ὑποκομητεία. Κάτ: 2,750.

Μ

Μᾶ· ἐπίθετον τῆς Ρέας παρὰ τοῖς Λυδοῖς, ἐν Καρίᾳ δὲ τὸ ὄνομα τῆς θεραπαίνης τῆς Ρέας εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Βάκχου.

Μααρσάρης· ποτ. τῆς Βαβυλωνίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάασλουΐς· κωμόπ. τῆς Νοτ. Ὁλλανδίας ἐπὶ τοῦ Β βραχίονος τοῦ Μώσα. Λιμὴν μεγάλης ἁλιείας. Κάτ: 5,500.

Μάβ· ἡ βρυκόλαξ μάγισσα τῶν ὀνείρων κατὰ τὰς μεσαιωνικὰς παραδόσεις, ἢ ἡ βασίλισσα τῶν μαγισσῶν.

Μαβιλλιὼν (Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλος βενεδικτῖνος, 1632—1707, διατρέξας Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν δαπάναις Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ μελετήσας τὰς χώρας ταύτας, ἐξ ὧν συνήγαγε πολυτίμους πληροφορίας δημοσιευθείσας εἰς μεγάλης ἀξίας σύγγραμμα.

Μαβλὶ (Γαβριὴλ Β ο ν ν ὸ-δέ)· ἀδελφὸς τοῦ Κονδιλλὰκ, 1709-1785, διακριθεὶς ὡς ἱστοριογράφος καὶ δημοσιογράφος. Ἔγραψε πολυτίμους «Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Γαλλίας», «Τὸ δημόσιον δίκαιον τῆς Εὐρώπης» καὶ ἄ.

Μαγάδοξο· καράβ. π. τῆς Ἀ ακτῆς τῆς Ἀφρικῆς, ἀνήκουσα ἀλλοτε εἰς τὸν Σουλτᾶνον τῆς Ζανζιβάρης, ἀπὸ δὲ τοῦ 1890 εἰς τοὺς Ἄγγλους. Ἀκμ. ἐμπόρ. ἐλεφαντόδοντος καὶ χρυσοκόνεως. Κάτ: 5,000.

Μαγαζιά· οἰναποθῆκαι καὶ ἀγροικίαι τῆς Σκύρου.

Μαγαλιᾶες· ὄρα Μ α γ γ ε λ ά ν.

Μαγαρικάρι χ. τοῦ δήμου Κισσῶν, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 220.

Μάγαρσα· ἀρχ. π. ἐν Κιλικίᾳ μετὰ λιμένος.

Μάγας· ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης, ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Μαγγελλὰν (Φ ε ρ ν ά ν δ ο ς)· πορτογάλος θαλασσοπόρος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἱσπανίας, ἀνακαλύψας τὸ 1520 τὸν φέροντα τὸ ὄνομά του πορθμὸν μεταξὺ Παταγωνίας καὶ γῆς τοῦ πυρὸς (Νότ-Ἀμερικὴ) καὶ προσεγγίσας εἰς Φιλιππίνας ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν τὸ 1521.

Μαγγελλὰν· ὠκεάνειον ἀρχιπέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λαγος, ἀνακαλυφθὲν τὸ 1639 ὑπὸ τοῦ Τάσμαν, κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τῆς Ἰαπωνίας ἀπὸ τοῦ 1875. Κάτ: 100 ἐν τῇ νήσῳ Πήλ.

Μαγγελλὰν (π ο ρ θ μ ό ς) μεταξὺ Παταγωνίας καὶ Γῆς τοῦΠυρὸς μήκους 500 χλμ., πλάτους 4—33 χλμ., λίαν ἐπικίνδυνος τοῖς ναυτιλλομένοις. Ἡ Χιλὴ κατέχει ἐπ' αὐτοῦ ἔκτασιν 195,000 τετρ. χλμ. μὲ πρωτ: Πούντα -Ἀρένας. Ὁ πορθμὸς ἐκηρύχθη οὐδέτερος.

Μάγγρα ἡ ἀρχ. Μ ά κ ρ α· ποτ. τῆς Ἰταλίας, καταρρέων τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυνόμενος εἰς τὸν κόλπον τῆς Γενούης. Μῆκ: 55 χλμ.

Μάγδαλα π. ἀρχ. τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς Δ. ἀκτῆς τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, ἐξ ἧς φέρεται καταγομένη Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

Μάγδαλα φρ. τῆς Ἀβησσυνιακῆς Ἀμχαρᾶ, 260 χλμ. ἀπὸ Γονδὰρ ΝΑ καὶ εἰς ὕψος 2760 μ.

Μαγδαλένα ποτ. τῆς νοτιαμερικῆς δημοκρατ. Κολομβίας, πηγ. ἐκ τῆς λίμνης Βουέϋ καὶ χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν. Μῆκ: 1700 χλμ.

Μάγδεβουργ ὀχυρὸ π. τῆς κεντρ. Πρωσίας, ἐπὶ τοῦ Ἔλβα, πρωτ. τῆς Σαξονίας. Μεγάλα σακχαροποιεῖα καὶ μεταλλουργικὰ ἔργα ἀσια, βυρσοδεψεία, ὑφαντήρια κλπ. Μεγάλη παρακαταθήκη γεωργικῶν εἰδῶν καὶ δὴ σιτηρῶν ἀκμαιότατον ἐμπόρ. Κάτ: 205,000, φρ. τῶν Σαξόνων κατὰ τὸν Ϛ' αἰῶνα καὶ εἶτα δουκᾶτον, σήμερον δὲ ἔδρα τοποτηρητείας: 11,513 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,000,000.

Μάγδις θράξ, ἐφευρετης τῆς μαγάδιδος, τριγωνικοῦ ἐκ τῶν εἰκοσαχόρδων ὀργάνου..

Μαγδωλός π. τῆς ἀρχ. Αἰγύπτου πρὸς Α. τοῦ Πηλουσίου, ὁ κάτ. Μαγδωλίτης.

Μάγεν ἡ Ἰωάννου - Μάγεν - Νῆσος ἐν τῷ Βορ. Παγωμ. Ὠκεανῷ εἰς 70ο 49' - 71ο 9' Βορ. πλ. Ἔδαφος ἡφαιστειῶδες. Ἐκτ: 413 τετρ. χλμ. Ἡφαίστειον Μπαίρενβεργ ὕψ. 1943 μ. Αὐστριακὸς μετεωρολογικὸς σταθμός. Νῆσος δανική, ἀνακαλυφθεῖσα τὸ 1607 ὑπὸ τοῦ Οὔδσον καὶ ἐρευνηθεῖσα τὸ 1611 ὑπὸ τοῦ Ἰω. Μάγεν.

Μαγένν ὅρα Μ α ϋ έ ν ν η.

Μαγέντα πολίχνη τῆς ἰταλικῆς Λομβαρδίας ἐπὶ τοῦ Τικίνου. Κατ. 7,000. Ἐδῶ οἱ γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1859.

Μάγερ φιλέλλην ἐκ Ζυρίχης τῆς Ἑλβετίας ἐφονεύθη ἐνΜεσολογγίῳ τὴν 23 Ἀπριλίου 1826. Ἐκτὸς τοῦ στρατιωτικοῦ μέρους τὸ ὁποῖον ἔλαβεν εἰς τὴν ἡρωϊκὴν πάλην, ὅτε ὀλίγ γεναίων στρατιωτῶν ὑπερίσπισαν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ἔνδοξον πόλιν, ὁ Μάγερ ἀνέλαβε τὴν ἵδρυσιν καὶ σύνταξιν δύο ἐφημερίδων, τῶν «Ἑλληνικῶν χρονικῶν» καὶ τοῦ Τηλεγράφου, τῶν ὁποίων ἡ εὔγλωττος, καὶ καθ' ὑπερβολὴν πατριωτικὴ γλῶσσα ὑπεστήριξεν ἀξιαπρεπῶς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν πασῶν τῶν τάξεων, εἰς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν τὸν φιλελληνικὸν ἐνθουσιασμόν. Ἡ πρώτη τῶν δύο τούτου ἐφημερίδων περιέχει πολυτίμους σημειώσεις γραφείσας καθ'

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἦν ἡμέραν καὶ ἐνῷ τὰ γεγονότα ταῦτα συνέβαινον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, συνήθως δὲ τῇ συμπράξει τοῦ γράφοντος. Ἔλαβε τὴν αὐτὴν τύχην μὲ τοὺς μάρτυρας, οἵτινες ἐφονεύθησαν εἰς τὴν ἔξοδον τῆς 10 καὶ 11 Ἀπριλίου. ἀφεὶς δύο θυγατέρας ὀρφανάς. Εἶχε νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα ἑνὸς τῶν κυριωτέρων αὐτουργῶν τοῦ μεγάλου καὶ πενθίμου δράματος.

Μάγερα· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας, Κάτ: 148.

Μάγερα· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ: 122.

Μαγία· π. τῆς Ἰλλυρίας, ὁ κάτ. Μαγιάτης καὶ Μαγιανός.

Μαγιᾶ· ὅρα Μ α ϋ ά.

Μάγμανς ἢ Μαΐντζ· ὅρα Μ α ϋ ά ν σ α.

Μαγιέ (Ἀ λ έ ξ ι ο ς)· Γάλλος φιλέλλην· ἀπέθανε διὰ λόγους τιμῆς τὸ 1832. Διορισθεὶς ἀρχιπρυγμναστὴς τοῦ τακτικοῦ σώματος, ὅτε τοῦτο διωργανώθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Φαβιέρου, πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὴν ταχεῖαν ἐκγύμνασίν του· εἰς δὲ τὴν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην ἀντικατέστησεν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ τάγματός του τὸν γενναῖον Ῥοβέρτον πληγωθέντα. Ἡ ἀκάθεκτος ἀνδρεία του ἠξίησεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν ὁρμὴν τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἔκαμαν θαύματα ἀνδρείας καὶ κατέστρεψαν ἐντελῶς τὸ Τουρκικὸν ἱππικόν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου του εἶχεν ἀφήσει τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἦτο διοικητὴς τοῦ 21 ἐλαφροῦ τάγματος.

Μαγιόρκα· ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν Βαλεαρίδων νήσων τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ. Εἶνε νῆσος ὡραιοτάτη καὶ ὑγιεινὴ μὲ πρωτ. τὴν Π ά λ μ α ν. Ἔκτ. 3,391 τετρ.χλμ.Κάτ: 240,000.

Μαγμούγγα ἢ Μαδδάγγα· π. τῆς ΒΔ παραλίας τῆς Μαδαγασκάρ, βομβαρδισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1883 καταληφθεῖσα δὲ τὸ 1885. Κάτ: 8,000.

Μαγιούμβα· λιμὴν τοῦ γαλλ. Κογκὸ παρὰ τὸ ὁμών. ἀκρωτήριον. Ἐλεφαντόδοντες, κόμμι, βαφικὰ ξύλα.

Μάγκανα· περιοδικῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς Νάξου.

Μάγκαδά· χ.τοῦ δήμου Κ α ρ υ δ ί ο υ, Ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου,, Κ ήτης. Κάτ: 142.

Μαγκανμακό· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 365.

Μάγκανος· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας, παρὰ τὸ Φισκάρδο. Κάτ: 2.

Μάγκλου· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς Σκύρου.

Μάγνα· νῆσος τῆς ἀρχ.Λιβύης, ὁ κάτ: Μαγνίτης.

Μάγνης· υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἀνὴρ τῆς Ναΐάδος.

Μάγνης· υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήδης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη Μαγνησία μέρος τι τῆς Θεσσαλίας.

Μάγνης· ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου.

Μαγνησία· ἐπαρχ. τῆς ἀρχ.Θεσσαλίας καὶ πόλις ἐν αὐτῇ.

Μαγνησία· π. τῆς ἀρχ. Καρίας παρὰ τὸν Μαίανδρον,ΝΑ τῆς Ἐφέσου

Μαγνησία· π. τῆς Λυδίας, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρὸς Σιπύλῳ, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ· τὸ ἐθνικὸν Μάγνης καὶ τὸ θηλ. Μάγνησσα.

Μαγνησία· π. ἐν Κρήτῃ(;).

Μαγνόπολις· ἀπὸ Πομπηίου τοῦ Μάγδου, ἡ πρότερον Εὐπατορία καλουμένη, π. τοῦ Πόντου.

Μάγνος (Μάγνους) Α', ὁ Λαδούλας· βασιλεὺς Σουηδίας, 1240—1298, ἐκθρονίσας τὸ 1276 τὸν ἀδελφόν του Βαλδεμὰρ καὶ καταδικάσας αὐτὸν εἰς ἰσόβια δεσμά. Ὑπεστήριξε τὴν δικαιοσύνην καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ λαοῦ ἐπολέμησε τοὺς δυσηρεστημένους εὐπατρίδας.

Μάγνος Β', ὁ ἐπονομασθεὶς Σμέκ, ἤτοι «Ἀσθενής» τὸν χαρακτῆρα· βασιλεὺς τῆς Σουηδίας τὸ 1319, ἐκθρονισθεὶς τὸ 1363 ὑπὸ Ἀλβέρτου τοῦ Μεκκλεμβουργίου.

Μάγνος Α', ὁ Καλός· βασιλεὺς Νορβηγίας καὶ Δανίας, υἱὸς τοῦ Ἁγίου Ὄλαους, ἐξεθρόνισε τὸν Σουένωνα τὸ 1035 ἐν Νορβηγίᾳ καὶ διεδέχθη ἐν Δανίᾳ τὸν Κανοῦτ Γ'. Ἀπέθ. τὸ 1047.

Μάγνος ὁ Γ', ὁ Γυμνόκνημος· βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας ἀπὸ 1087—1103, υἱὸς καὶ διάδοχος Ὄλαους τοῦ Γ', κατακτήσας τὰς ἀγγλικὰς Ὀρκάδας καὶ Ἑβρίδας νήσους.

Μάγνος Ζ', ὁ Νομοθέτης· βασιλεὺς Νορβηγίας τὸ 1262, ἐκχωρήσας τὰς Ἑβρίδας τῷ βασιλεῖ τῆς Σκωτίας καὶ δοὺς πλήρη νομοθεσίαν εἰς τὸ κράτος του.

Μάγνος· βασιλεὺς τῆς Λιβωνίας, 1540-1583, υἱὸς Χριστιανοῦ Γ', βασιλέως τῆς Δανίας, διωχθεὶς ὑπὸ Ἰβὰν τοῦ Τρομεροῦ καὶ καταφυγὼν εἰς τὴν νῆσον Οἰσελ ὅπου ἀπέθανε.

Μάγνος (Ἰωάννης καὶ Ὄλαους)· ἀδελφοί, ἀμφότεροι ἀρχιεπίσκοποι Οὐψάλας τὸν ΙΣ' αἰῶνα, γράψαντες λατινιστὶ ἱστορίαν τῆς χώρας των, τὸ πλεῖστον μυθώδη.

Μάγοι· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἱερεῖς καὶ σοφοὶ τῶν Περσῶν, ἀσχολούμενοι περὶ τὴν ἀστρολογίαν, ὀνειροκρισίαν καὶ ἄλλας μυστικὰς καὶ μαγευτικὰς τέχνας. Εἶνε κυριολεκτικώτερον οἱ μύσται τῆς μυθοθρησκείας τοῦ Ζωροάστου, τοιοῦτοι δὲ πιθανώτατα ἦσαν καὶ οἱ κατὰ τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν ἐπισκεφθέντες καὶ προσκυνήσαντες νήπιον τὸν Ἰησοῦν, τρεῖς ἐν ὅλῳ ἢ κατ' ἄλλους 12.

Μαγοῦλα· χ. ἐγγὺς τῆς Σπάρτης. Κάτ: 1,127.

Μαγοῦλα· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 225.

Μαγοῦλα· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 377.

Μαγοῦλα· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας, παρὰ τὸ Λαντζοΐ. Κάτ: 345.

Μαγοῦλα· χ. τοῦ δήμου Παραχελωϊτιδος τοῦ Μεσολογγίου. Κάτ: 199.

Μαγοῦλα· ἀγροικίαι παρὰ τὰ Νέα-Ψαρὰ τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 12.

Μαγοῦλα· χ. ἐγγὺς τῆς Μάνδρας τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Ἀττικῆς (Μεγαρίδος). Κάτ: 519.

Μαγοῦλα-Περατάτων ἢ Μαγουλᾶτα· συνοικία τοῦ χ. Περατᾶτα τοῦ δήμου Κάτω-Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαγουλᾶς· χ. τοῦ δήμ. Ψυχροῦ, ἐπαρχ. Λασηθίου, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 175.

Μαγοῦλα - Τσάρα· χ. τοῦ δήμου Παλίων τῶν Τρικκάλων. Κάτ: 215.

Μαγούλιανα· χ. τοῦ δήμου Μυλάοντος τῆς Γορτυνίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Δημητσάνης. Εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρομ., τηλεγραφ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 902.

Μαγουλίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 478.

Μαγυάροι· μία τῶν ἑξ Οὐράλ ὁρμηθεισῶν φυλῶν τῶν ὁδηγηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἄρπαδ εἰς Οὐγγαρίαν τὸν Γ' αἰῶνα, ἡ πρωτίστη πιθανώτατα φυλὴ τῶν οὐγγρων, ἧς τὸ ὄνομα κατέστη κοινὴ τοῦ ἔθνους τούτου ἐπωνυμία, οὕτως αὐτοκαλουμένων καὶ σήμερον τῶν οὐγγρων.

Μαγώγ· δεύτερος υἱὸς τοῦ Ἰάφεθ.

Μαγώγ· ὄνομα παρὰ τῷ Ἐζεκιήλ καὶ τῇ «Ἀποκαλύψει» τοῦ λαοῦ καὶ τῆς χώρας ἐν ᾗ ἐβασίλευεν ὁ γίγας Γώγ.

Μαγών· καρχηδόνιος στρατηγὸς πολεμήσας κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, θανὼν δὲ τὸ 383 π. Χ. ἐν δευτέρᾳ ἀποπείρᾳ καταλήψεως τῆς Σικελίας.

Μαγών· ναύαρχος τοῦ εἰς Συρακούσας πλεύσαντος τὸ 344 π. Χ. καρχηδονικοῦ στόλου, τραπεὶς εἰς φυγὴν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ Τιμολέοντος καὶ αὐτοκτονήσας ἅμα ἐπέστρεψαν εἰς Καρχηδόνα.

Μαγών (Κ ά ρ ο λ ο ς - Ρ ε ν έ)· γάλλος ἀντιναύαρχος, 1763 - 1805, διακριθεὶς ἐν Ἀμερικῇ πεσὼν δὲ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τοῦ Τραφαλγάρ.

Μαγών· ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, διαπρέψας εἰς τὰς ἐν Ἰταλίᾳ μάχας τὸ 216 π. Χ., μάτην δὲ ὑπερασπίσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀσδρούβα τὴν Ἱσπανίαν τὸ 215 - 205 κατὰ τῶν Ρωμαίων.

Μαδαγασκάρ· μεγάλη νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἔναντι τῶν ΝΑ παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, ὁλόκληρος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας. Ἔκτ: 590,000 τετρ. χλμ. περίπου. Κάτ: 4,000,000. Πρωτ Τ α ν α ν α ρ ί β η εἰς τὸ κέντρον τῆς νήσου μὲ 150,000 κατ: Τὴν νῆσον διασχίζει ἀπὸ Β πρὸς Ν ὑψηλὴ καὶ δασώδης βουνοσειρὰ ἀφίνουσα ἑκατέρωθεν ἀρκετὰς καὶ εὐφορωτάτας πεδιάδας εἰς ὄρυζαν, σιτηρά, οἶνον κτλ. Τρέφει ζῷα ἄγρια καὶ ποίμνια μεγάλα. Ἔχει μεταλλεῖα χαλκοῦ, σιδήρου κ.λ. — Ἐκ τῶν κατοίκων αὐτῆς κυριαρχεῖ ἡ φυλὴ τῶν Χόβας οἵτινες παρενέβαλον πάντοτε μεγάλας δυσκολίας εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ἀποίκους, φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Μαδεγάσιοι εἶναι μῖγμα νέγρων καὶ Ἀσιανῶν. Ἡ Γαλλία κατεῖχεν ἐδῶ μέχρι τοῦ 1885 ἕνα ὅρμον καὶ τινας μικρὰς νήσους. Ἔκτοτε τὴν κατέκτησεν ὁλόκληρον, κατόπιν φοβεροῦ ἀγῶνος πρὸς τοὺς ἐντοπίους. Κεῖται 400 χλμ. μακρὰν τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς ὧν χωρίζεται διὰ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μοζαμβίκης καὶ ἐκτείνεται μεταξὺ 11ο 57'—25ο 39' Νοτ. Πλ. καὶ 40ο 59'—48ο 7' Α. μήκους.

Μάδαινα· χ. τοῦ δήμου Παμίσου τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 352.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαδάρες ἢ **Σφακιανὲς-Μαδάρες**· τὸ κοινὸν ὄνομα τῶν Λευκῶν-Ὀρέων τῆς Κρήτης (βλ. λ.).

Μαδαρός· χ. τοῦ δήμ. Κεραμειῶν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοίκ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 120.

Μαδδαλόνι· π. τῆς ἰταλ. Καμπανίας, 4 χλμ. ΝΑ τῆς Καζέρτας. Κολλέγιον, ὡρ. ἀρχ. ὑδραγωγεῖον. Κάτ: 22,000.

Μαδέϊρα· δεξιὸς παραπότ. τοῦ Ἀμαζονίου, σχηματιζόμενος διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ Μαμορὲ καὶ Μπενί. Ρέει ἐν μέσῳ ἀπεράντων παρθένων δασῶν παραγόντων ἄφθονον καουτσοῦ καὶ δέχεται πλείστους μεγάλους παραποτ. Μῆκ: 1780 χλμ.

Μαδέλεϋ· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Σχρόπ, ἐπὶ τοῦ Σέβερν. Σιδηροχυτήρια. Κάτ: 10,000.

Μαδίρα ἢ **Μαδεῖρα**· πορτογαλ. νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ, 545 χλμ. Δ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς. 815 τετρ. χλμ. Κάτ: 140,000. Πρωτ. Φοῦνιαλ. Ἔδαφος ἡφαιστειῶδες καὶ πολύβουνον· ὑψηλ. κορυφὴ ὁ κῶνος Ρουίβο, 1860 μ. Κλῖμα θερμὸν καὶ ὑγιεινότατον, ἄριστον κατὰ τῆς φθίσεως, μεγάλη παραγωγὴ περιφήμων οἴνων («μαδέρα») τῶν κλημάτων μεταφυτευθέντων ἐκ Κύπρου. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1419 ὑπὸ τῶν πορτογάλων Γονζάλες καὶ Βάς, ἦτο δὲ δάσος τότε ὁλόκληρος, εἰς τὸ ὁποῖον, πυρποληθέν, ἡ πυρκαϊὰ διήρκεσεν ἐπὶ 7 ἔτη. Τὸ 1801 τὴν κατέλαβον προσωρινῶς οἱ Ἄγγλοι.—Ἡ Πορτογ. κατέχει αὐτήν τε, τὴν νησίδα Πόρτο-Σάντο καὶ τὰς σκοπελονήσους Δαζέρτας.

Μαδέρνο (Κάρολός)· ἰταλὸς ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης, 1556—1629 εἰς ὃν ἀφείλονται πολλὰ οἰκοδομήματα καὶ ἰδίως ναοὶ τῆς Ἰταλίας.

Μαδές· χ. τοῦ δήμ. Τερψελίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 70.

Μαδία· π. μεσόγειος τῆς ἀρχ. Κολχίδος.

Μαδιάν· ἀρχ. π. τῆς Ἀραβίας εἰς τὰ ΒΑ τῆς Ἐρυθρᾶς, ποτὲ πρωτ. Μαδιανιτικῆς φυλῆς διαφόρου τῆς περὶ τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν οἰκησάσης. Ἐδῶ κατῴκει ὁ πενθερὸς τοῦ Μωυσέως Ἰεθρὼ καὶ ἐδῶ κατέφυγεν ὁ προφήτης Ἀκόμη καὶ σήμερον Γῆ-Μαδιὰν καλεῖται ἡ περιοχὴ αὕτη.

Μαδιανῖται· ἀραβικὴ φυλὴ γενάρχην σχοῦσα τὸν Μαδιάν, υἱὸν Ἀβραάμ, κατοικοῦσα δὲ Ν τῶν Μωαβιτῶν. Ἦσαν εἰδωλολάτραι, ἐκράτησαν δὲ ἐπὶ 7 ἔτη ὑποδούλους τοὺς Ἰουδαίους, ἡττηθέντες τέλος καὶ καταστραφέντες ὑπὸ τοῦ Γεδεών.

Μάδισων (Ἰάκωβος)· πρόεδρος τῆς Ἀμερικαν. Συμπολιτείας, 1758-1836, συνεργασθεὶς εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ συντάγματος, θριαμβεύσας δὲ τὸ 1812 κατὰ τῶν Ἀγγλων. Τὸ 1817 κατέλιπε τὸ ἀξίωμα καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν γενέθλιόν του Βιργινίαν. Προυστάτευσε τὰ γράμματα καὶ ἵδρυσε τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βιργινίας. Πλεῖσται πόλεις φέρουν πρὸς τιμὴν τὸ ὄνομά του.

Μαδούρα· μία τῶν ὁλλανδικῶν νήσων τῆς Σόνδης. 5,280 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,500,000. Πρωτ. Πεμακασσάν. Ἔδαφος βουνῶδες. Ἀπέ-

ΔΗΜΟΣΙΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ραντα δάση. Διοικητικῶς, ἐξάρτημα τῆς Ἰάβας.

Μαδούρα· πρωτ. ὁμων. διοικήσ. τῆς ἰνδοαγγλικῆς ἐπαρχ. Μαδράς. Η. ἀρχαιοτάτη, ἴσως ἡ Μ α ν δ ο ύ ρ α - Π α ν δ ι ώ ν ω ν τοῦ Πτολεμαίου. Κάτ: 77,000. Ἡ διοίκ. 24,609 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,300,000.

Μαδουριά· θερινὸς οἰκισμὸς τοῦ χ. Μαρμάρου τοῦ δήμου Παρελείων τῆς Κερκύρας.

Μάδρας· Μεγάλη πόλις τοῦ Ἰνδοστάν, πρωτ. Προεδρείας, μὲ λαμπρὸν λιμένα, μέγιστα βαμβακουργεῖα καὶ ὑελουργεῖα, ἐκτεταμένον ἐμπόριον, πολλὰ ἰνδικὰ οἰκοδομήματα. Κάτ: 470,000. Ἡ προεδρεία : (21 ἐπαρχίαι) καὶ 3 φόρου ὑποτελῆ κράτη, ἔχει κατ: 38,000,000.

Μάδρε (Σ ι έ ρ α -)· ὄνομα δύο πρασακτίων βουνοσειρῶν τοῦ Μεξικοῦ.

Μάδρε Δὲ-Δίος ἢ **Ἀμβρουμάγιο**· εἷς τῶν 2 προποτάμων τοῦ Μαδέϊρα (βλ. λ.). Μῆκ: 1,400 χλμ.

Μαδρίτη· πρωτ. τῆς Ἱσπανίας, τῆς Νέας Καστιλλίας καὶ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς χερσονήσου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μανσανάρες, παραποτάμου τοῦ Τάγου, ἔχουσα 500 χιλ. κατ. Ἐλεεινὸν χωρίον, ἐπὶ Ρωμαίων ἡ Μ. κατελήφθη κατόπιν ὑπὸ τῶν Μαύρων, οἵτινες ὀχυρώσαντες αὐτὴν τῇ ἔδωκαν τὸ σημερινὸν ὄνομα. Φίλιππος ὁ Β' κατέστησεν αὐτὴν τῷ 1560 πρωτεύουσαν ὁλοκλήρου τοῦ βασιλείου ἀντὶ τοῦ Τολέδου. Ἐπανειλημμένως καταλαβόντες αὐτὴν οἱ Γάλλοι τὸ 1813 ἐγκατέλιπον αὐτὴν ὁριστικῶς. Κεῖται 600 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ εἶνε ἡ ὑψηλότερον κειμένη μεγαλόπολις τῆς Εὐρώπης, ἔχει σχῆμα τετράγωνον ὑπὸ ὑψηλῶν περιβεβλημένη τειχῶν, 15 ἐχόντων πύλας. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς εὐρεῖαι καὶ κανονικαί, ἀλλὰ κακῶς ἐστρωμέναι, αἱ οἰκίαι καλῶς ἐκτισμέναι, αἱ δὲ πλατεῖαι αὐτῆς, 42 τὸν ἀριθμόν, ὡραιότατα· μεταξὺ αὐτῶν διακρίνεται ἡ Π λ α τ ε ῖ α τ ο ῦ Ἡ λ ί ο υ ἐκτὸς τῆς πόλεως, κειμένη μετὰ ἀμφιθεάτρου δυναμένου νὰ περιλάβῃ 17 χιλ. ἀνθρώπων καὶ χρησιμεύοντος διὰ τὰς ταυρομαχίας. Τὰ κυριώτερα ἐν αὐτῇ οἰκοδομήματα εἶνε τὸ ἀνάκτορον τοῦ Buen Retiro, τὸ μουσεῖον, τὸ ταχυδρομεῖον κ.λ. Ἔχει ἀκαδημείας, βιβλιοθήκας, θαυμασίαν πινακοθήκην τῶν μεγάλων ἱσπανῶν ζωγράφων, ἀστεροσκοπεῖον, ἱκανὴν βιομηχανίαν καὶ ἐμπόριον μετριώτατον. Ἐκ τῶν ὡραίων αὐτῆς περιπάτων διακρίνεται ὁ Πράδες.—Ἡ Μαδρίτη κεῖται 1400 χλμ. ΝΝΔ τῶν Παρισίων καὶ δὴ μεταξὺ 40ο 24' 30'' Β πλ. καὶ 6ο 1' 31'' Δ μήκ.—Ἡ ἐπαρχ. τῆς Μαδρίτης: 7,989 τετρ. χλμ. Κάτ: 700,000. Ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τοῦ κράτους.

Μάδυτος· ἀρχ. π. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου.

Μαδρουνέ(χ), ἤτοι Π ό λ ι ς - Ἐ ν τ α φ ι α σ μ έ ν η· χ. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου περὶ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχ. Ἀ β ύ δ ο υ.

Μαὲλ-Καραΐ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὸτ-δὺ-Νόρ. Κάτ : 2,439.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μάελστρομ· ἤτοι Ρεῦμα κινούμενον· ἄβυσσος πολυκύκλων παρὰ τὴν νῆσον Μόσκω τῶν νορβηγικῶν Λοφφόδεν, κινδυνωδεστάτη τοῖς ναυτιλλομένοις.

Μᾶες· φλαμανδικὸν ὄνομα τοῦ βελγικοῦ ποτ. Μώσα.

Μαεσέϋκ· κωμόπ. τοῦ βελγ. Λιμβούργου ἐπὶ τοῦ Μᾶες (βλ. λ.). Πατρὶς τῶν ἐφευρετῶν τῆς ἐλαιογραφίας Ἰω. καὶ Οὐμβέρτου Βὰν-Ἔϋκ (βλ. λ.). Ἄλλοτε φρ. Κάτ: 5,000.

Μαεστράκι (Φραγκίσκος)· Κορσικανὸς φιλέλλην, πρώην λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Μαεστριχτ (Μαστρίχτη), ἢ ὁλλανδιστὶ **Μάαστριχτ**· πρωτ. τοῦ ὁλλανδ. Λιμβούργου ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ Μώσα· ἰσχυρὰ φρ., ἀκρόπ., ὡρ. οἰκοδομαὶ καὶ ναοί, ὁπλοστάσιον, γέφυρα 100 μ., βιβλιοθήκη, λαμπρὰ φιλανθρωπ. καὶ βιομ. καταστήματα, ἐπιστημονικαὶ ἑταιρεῖαι. Εἶνε γνωστὴ ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος, πλείστας δὲ ὑπέστη πολιορκίας καὶ καταστροφάς. Κάτ: 34,000. Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν ὁριστικῶς ἐξεχωρήθη τὸ 1839.

Μαζα· χ. τοῦ δήμου Μαθέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ: 150.

Μάζα· χ. τοῦ δήμου Καμπανοῦ ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ. 75.

Μαζαγάν ἢ **Μαθαγάν**· λιμὴν τοῦ Μαρόκου ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κτισθεὶς τὸ 1510 ὑπὸ τῶν Πορτογάλων μὲ τὸ ὄνομα Καστέλο-Ρεάλ καὶ καταληφθεὶς τὸ 1769 ὑπὸ τῶν Μαροκινῶν.

Μαζαγέϊκα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Οἰτύλου.

Μαζαγράν· κώμη τοῦ ἀλγερινοῦ νομοῦ Ὀράν. Κάτ: 1,400. Ἐδῶ τὸ 1840, 123 Γάλλοι ὑπὸ τὸν Δελιὲβρ ἀντέταξαν θαυμαστὴν ἄμυναν ἐναντίον 12,000 ἀράβων.

Μαζαινα· π. τῆς ἀρχ. Παλαιστίνης, ὁ κάτ. Μαζαινητός.

Μάζακα· π. τῆς ἀρχ. Καππαδοκίας, ἡ ὕστερον Καισάρεια.

Μαζαμέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ταρν· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. Κάτ: 14,361.

Μαζανδεράμ· οἱ ἀρχ. Τάπυροι, Β ἐπαρχ. τῆς Περσίας κατὰ μῆκος τῆς Κασπίας. 27,090 τετρ. χλμ. Κάτ: 350,000. Πρωτ. Σαρί. Χώρα βουνώδης, μεγάλα δάση καὶ ἄφθονα προϊόντα.

Μαζανδὶ (Φραγκίσκος)· γάλλος φυσιολόγος, 1783-1855, μέλος πολλῶν ἀκαδημειῶν διακριθεὶς ἔντε τῇ φυσικῇ καὶ τῇ ἀστρονομίᾳ καὶ καταλιπὼν περισπούδαστα ἔργα.

Μαζανιέλλο ἢ μᾶλλον Τωμάζο-Ἀνιέλλο· ἁλιεὺς ἐξ Ἀμάλφι, ἀρχηγὸς τὸ 1647 τῆς ἐναντίον τοῦ ἐν Νεαπόλει ἰσπανοῦ ἀντιβασιλέως ἐπαναστάσεως, ἐπὶ 7 ἡμέρας δικτάτωρ. Ἐπέβαλεν αὐτὸς τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης, ἀλλὰ παραφρονήσας καὶ διατάξας γενικὰς σφαγὰς ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του καὶ ἐδολοφονήθη ὑπὸ ἀπεσταλμένων τοῦ ἀντιβασιλέως.

Μαζαρακᾶτα· χ. τοῦ δήμ. Κάτω-Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 165.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαζαράκι· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας. Κάτ: 182

Μαζαράκι· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ: 551.

Μαζαρίνης (Κ α ρ δ ι ν ά λ ι ο ς) περίφημος Γάλλος κληρικός, γεννηθείς ἐν Ἰταλίᾳ τὸ 1602. Διεδέχθη τὸν Ρισελιὲ ὡς ὑπουργὸς τὸ 1642 καὶ ἐκυβέρνησε μετὰ μεγάλης δεξιότητος μέχρι τοῦ θανάτου του (1662).

Μάζαρος· ποτ. τῆς ἀρχ. Σικελίας.

Μάζαρος· στρατηγὸς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

Μαζατλάν· λιμὴν τῆς μεξικαν. πολιτ. Σιναλόα εἰς τὴν ἐκβολὴν ὁμων. ποτ. ἐπὶ τοῦ εἰρηνικοῦ. Κάτ: 22,000. Μέγα ἐμπόριον.

Μαζαφράν· ποτ. τοῦ Ἀλγερίου Μῆκ: 20 χλμ.

Μαξδεϊσμός· ἡ θρησκεία τοῦ Ὡρομάσδου (βλ. λ.).

Μαζιΐκα· πρωτ. τοῦ δήμ. Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 5 ὥρ. Εἰρηνοδ., ταχυδρομ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,343.

Μαζελλὶ· φιλέλλην γάλλος. Ὑπηρέτησεν ὡς λαμπρὸς στρατιώτης εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς ἄλλας μάχας ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Τζώρτζ.

Μαζέππα (Ἰ β ὰ ν - Σ τ ε φ ά ν ο β ι τ ς). Χέτμαν (1687) τῶν Κοζάκων τῆς Οὐκρανίας παλαίσας ὑπὲρ Καρόλου ΙΒ' τῆς Σουηδίας ἐναντίον τοῦ Μεγ-Πέτρου καὶ θανὼν ἐξόριστος ἐν Βένδερ τὸ 1709.

Μαζέρ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ. ἀρχ. πύργος. Κάτ: 3368.

Μαζερόλλ (Ἀ λ έ ξ ι ο ς-Ἰ ω σ ή φ)· γάλλος ζωγράφος 1817-1889 διακρινόμενος εἰς ἱστορικὰ ἰδίως θεάματα.

Μαζζ-. λπ. ὅρα Μ α ν τ ζ.

Μάζη (τοῦ)· ἐξάρτημα τοῦ χ. Μαζέϊκα (2 ὥρ.) τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 42.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Σκιλλοῦντος τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 523.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 508.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Λαρύμνης τῆς Λοκρίδος. Κάτ. 122.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ. 402.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 138.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 218.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Λυρκίας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 157.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Μεγάρων, 4 ὥρ. ΒΔΒ. Κάτ. 87.

Μαζόβια καὶ γερμανιστί· **Μαζάου**· ἓν τῶν 12 παλατινάτων τῆς ἀρχ. Πολωνίας, δουκᾶτον ἀπὸ τοῦ 1138—1529. Σήμερον εἶνε ρωσική, σχηματίζουσα τὰ κυβερνεῖα Πλὸκκ καὶ Λόμζα καὶ τμῆμα τοῦ Κάλιτζ καὶ τῆς Βαρσοβίας.

Μαζὶ (Ἰ.-Β. Φραγκ.)· συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος γάλλος, 1822—1887, γράψας ὡρκῖον ἔργον «Ἐπιστήμη καὶ Φύσις» καὶ ἄ.

Μαθᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σιαράντ-Κάτω. Κάτ: 2160.

Μαθάν· Ἰουδαῖος ἀποστάτης, ἱερεὺς τοῦ Βάαλ καὶ σύμβουλος τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

'Ατταλίας, φονευθεὶς πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Βάαλ διαταγῇ τοῦ 'Ιωάβ, τὸ 876 π. Χ.

Μαθᾶτα· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Φισκάρδο τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 32.

Μαθεᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας, παρὰ τὸ Φισκάρδο καὶ περὶ τὴν ὑποτιθεμένην θέσιν τοῦ ἀρχ. Δολιχίου. Κάτ. 92.

Μαθέϊο· παράλ. πρωτ. τῆς Βραζιλιανῆς πολιτείας 'Αλαγόας. 1850 χλμ. ΝΝΔ τοῦ Ρίο-δὲ-Χανέϊρο. Γραφικὴ τοποθεσία. Σάκχαρις καὶ βάμβαξ. Κάτ. 13,000.

Μαθές· πρωτ. τοῦ δήμ. Μ α θ έ, ἐπαρχ. 'Αποκορώνας. Διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ. 200.

Μαθιά· χ. τοῦ δήμ. Παναγιᾶς, 'Επαρχία πεδιάδος, Διοικ. 'Ηρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 200.

Μάθιου Θ ε ο β ά λ δ ο ς 'Ιρλανδὸς φραγκισκανός, 1790—1856, γενόμενος δημοφιλέστατος ὡς ἱεροκήρυξ παρὰ τοῖς ἐργατικοῖς πληθυσμοῖς, κατορθώσας διὰ τῆς ἐπιβολῆς του ἐλάττωσιν μεγίστην τοῦ κακοῦ τῆς μέθης ὅπερ ἐμάστιζε τὴν 'Ιρλανδίαν.

Μαθούρα ἢ **Μάττρα**· ὀχυρὰ π. τοῦ ἀγγλ. 'Ινδοστὰν ἐν τῇ Βορειοδυτικῇ 'Επαρχίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ντζεμνᾶ, τοῦ Ἰνδικοῦ 'Ιορδάνου. Πατρὶς, κατὰ τὴν παράδοσιν, τοῦ Κ ρ ί σ χ ν α, μιᾶς δηλαδὴ τῶν «ἐνσαρκώσεων» τοῦ Βισχνοῦ. Μέγα κέντρον βουδδισμοῦ· ὡρ. ναοὶ καὶ μοναστήρια πολύπλουτα. Κάτ. 62,000.—Τὸ ὁμών. διαμέρισμα 4,174 τετρ. χλμ. Κάτ. 920,000.

Μαθουρὲν ἢ **Μαθουρῖνος** ('Α γ ι ο ς)· γάλλος ἱερεὺς τοῦ Δ' πρὸς τὸν Ε' αἰῶνα. 'Εορτὴ τὴν 9 Νοεμβρίου (ν).

Μαθουρῖνοι· μοναχικὸν τάγμα ἱδρυθὲν διὰ τὴν ἐξαγορὰν τῶν δούλων ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀπίστων ἱδρυθὲν τὸ 1199 ὑπὸ 'Αγίου 'Ιωάννου τοῦ Μ ά θ α καὶ Φήλιξ δὲ-Βαλοᾶ. 'Ωνομάσθησαν Μαθουρῖνοι ἐν Παρισίοις ὡς κατέχοντες τὸν ναὸν τοῦ 'Αγ-Μαθουρίνου (βλ. λ.). Τὸ τάγμα κατελύθη ἐντελῶς τὸ 1790.

Μαθουσάλας, ἢ μᾶλλον **Μαθουσαλὴμ**· ἰουδαῖος πατριάρχης περιώνυμος ἐπὶ μακροβιότητι, ζήσας, κατὰ τὴν Π. Γραφήν, 969 ἔτη, ἀπὸ τοῦ 4277 μέχρι τοῦ 3308 π. Χ. Υἱὸς τοῦ 'Ενὼχ καὶ πατὴρ τοῦ Μαμέχ, πατρὸς τοῦ Νῶε.

Μαῖα· θυγ. τοῦ "Ατλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, ἐκ τοῦ **Διὸς** μήτηρ τοῦ 'Ερμοῦ.

Μαιάνδριος· Σάμιος ἰδιαίτερος γραμματεὺς καὶ διάδοχος τοῦ τυράννου Πολυκράτους.

Μαιάνδριος· συγγραφεὺς Μιλήσιος, ὁ ἄλλως Λεάνδριος ἢ Λέανδρος.

Μαίανδρος· ποτ. τῆς Καρίας περίφημος διὰ τὸν ὀφιοειδῆ δρόμον του.

Μαιάνδρου-πεδίον· εὔφορος καὶ τερπνὴ κοιλὰς περὶ τὸν Μαίανδρον.

Μαιανδρούπολις· π. τῆς Μαγνησίας.

Μαΐβιος· λατῖνος ποιητής, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Βεργιλίου. "Εγραψε «Βουκολικά».

Μαΐδλερ ('Ι ω-'Ε ρ ρ ί κ ο ς)· γερμαν. ἀστρονόμος, 1794—1874, καταλιπὼν ἄριστα συγγράμματα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαιζόν-Καρρέ(Λα) = Οἰκία-Τετράγωνος· πρωτ. δήμου τοῦ ἀλγερινοῦ νομοῦ Ἀλγερίου. Καλλιέργεια εὐκαλύπτων, ὀρφανοτροφεῖον. Κάτ. 4,200.

Μαϊδστον πρωτ.τῆς ἀγγλ. κομ. Κέντ, ἐπὶ τοῦ Μεδουαΐου, 50 χλμ. ΝΑ τοῦ Λονδίνου. Ἀκμ. βιομηχ., ὡρ. οἰκοδομαί. Κάτ. 31,000.

Μαϊνὰρ (Φραγκίσκος)· γάλλος ποιητής, 1582-1646, ἓν τῶν πρώτων μελῶν τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας. Τὰ «σονννέτα» του, δι' ἃ ἐκρίθη τότε ἄξιος τῆς τιμῆς ταύτης, ἐλησμονήθησαν πλέον.

Μαικήνας· ἐπίσημος καὶ εὐγενὴς Ρωμαῖος, εὐνοούμενος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ προστάτης τῶν γραμμάτων καὶ ἰδίως τοῦ Οὐεργιλίου καὶ τοῦ Ὀβιδίου.

Μαϊκόπ· π. τοῦ καυκασιανοῦ κυβερνείου Κουμπάν· ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ. 30,000.

Μαΐλαρ ἢ **Μαΐλαρν**· λίμνη τῆς Σουηδίας, ἐν τῷ πρὸς τὴν θάλασσαν στομίῳ τῆς ὁποίας κεῖται ἡ Στοκχόλμη. Περιέχει 1200 νήσους καὶ νησῖδας ἄκρως γραφικάς· ἄπειροι ἀγροικίαι καὶ ἐπαύλεις. Ἔκτ. 1237 τετρ. χλμ.

Μαίλλενδορφ· (Ἐρρῖκος, κόμης δε-)· πρῶσσος στρατηγός, 1725-1816, νικήσας διαδοχικῶς καὶ ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Γάλλων, τραυματισθεὶς δὲ ἐν Ἔνα καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ἐν Ἔρφουρτ.

Μαίμαλος· πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, ἡγεμόνος τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων.

Μαϊματσὶν· κώμη τῆς Κίνας ἀντικρὺ τῆς σιβηρικῆς Κιάχτας. Μέγα ἐμπόρ. μετὰ τῆς Ρωσίας· μεταξουργεῖα, τεϊοπωλεῖα.

Μαιμβούρ· ἐκκλησιαστ. ἱστοριογράφος γάλλος, 1620—1686, δεινὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἰησουϊτισμοῦ, ἐχθρὸς δ' ἀμείλικτος τοῦ Παπισμοῦ, γράψας 26 ἐν ὅλῳ τόμους περὶ Ἀρειανισμοῦ, Εἰκονομάχων, Σχίσματος, Λουθηρανισμοῦ κλπ.

Μαϊμων (Σολομών)· γερμανὸς φιλόσοφος, υἱὸς ραββίνου, 1753—1800, ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν ταλμουδικὴν κυρίως καὶ τὴν καββαλιστικὴν φιλοσοφίαν τῶν παλαιῶν Ἰουδαίων.

Μαὶν (Λά)· πλωτὸς παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Λείγηρος.

Μαὶν (Λ.-Λούγ. δὲ Βουρβών, δούξ τοῦ-)· υἱὸς τῆς κυρίας δὲ-Μοντεσπὰν νομιμοποιηθεὶς τὸ 1710 καὶ νυμφευθεὶς ἐγγονήν τινα τοῦ Κονδέ. Συνώμοσεν ἀκάρπως μετὰ τοῦ Σελλαμὰρ τῶν Ἱσπανῶν κατὰ Λουδοβ. ΙΕ', ἀπέθ. δὲ τὸ 1736.

Μάϊνα φραγκικὸν μεσαιωνικὸν ὄνομα τῆς Μάνης (βλ. λ.).

Μαϊνακα· π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ἀποικία τῶν Μεσσαλιωτῶν.

Μαίναλον· ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἱερὸν τοῦ Πανός, ἐκτεινόμενον ἀπὸ Μεγαλοπόλεως μέχρι Τεγέας.

Μαίναλος· υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ἡ πόλις τῆς Ἀρκαδίας.

Μαίναλος· π. τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ τοῦ ὁμωνυμ. ὄρους.

Μαὶν Δὲ-Βιράν, δ ἐ-Βεζεράκ· 1766—1824, εἷς τῶν ἀρίστων μεταφυσικῶν τῆς ἐποχῆς του.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Μαὶν-ὲ-Λοάρ· εἷς τῶν κεντρ. νομῶν τῆς Γαλλίας. 7,283 τετρ. χλμ. Κάτ: 518,589. Πρωτ. Ἀνζέρ. Ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς ἀρχ. Ἀνδεγαυΐας (Ἀνζοῦ) Μεγάλη καλλιέργεια ἀνθέων, δάση, λειμῶνες, ἀκμ. κτηνοτροφία. Ἐπαρχ. 5: Ἀνζέρ, Μπωζέ, Κολέ, Σωμούρ, Σεγκρέ. Δῆμοι 31. Κοινότητες 381.

Μαὶνη· ἀρχ. ἐπαρχ. τῆς Γαλλίας ἔχουσα πρωτ. τὸ Μάνς καὶ ἔκτασιν 10,000 τετρ. χλμ. ὠνομάσθη ἐκ τῶν πρώτων κατοίκων της Κενομανῶν.

Μαίνη· μία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἔκτ: 85,570 τετρ. χλμ. Κάτ: 750,000. Πρωτ. Αὐγούστα. — Διαιρεῖται εἰς 16 κομητείας. Ἡ παραλία της σχηματίζει κόλπους βαθεῖς, βρέχεται δὲ ἡ στερεὰ δι' ἀφθόνων ποταμίων ὑδάτων, ὄρη ἔχουσα μόνον πρὸς Δ ὕψους 1500 μ.— Μάρμαρα, γρανῖται, σίδηρος, μόλυβδος χαλκός, ζίγκος, βάση ἀπέραντα, ζῶα ἄρκτοι, ἔλαφοι, λύκοι. κουαγκουάροι, κάστορες καὶ πλεῖστα ποίμνια ἐξαγωγὴ μαλλίων, βουτύρου, ζώων, φυτῶν, κτλ. Προϋπ. 7 ἐκ. φρ. Χρέος 25 ἑκατ.— 3,500 βιβλιοθῆκαι καὶ ἄπειρα σχολεῖα.

Μαὶνλαινδ· ἀγγλ. νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἡ μείζων τῶν νήσων Σχέτλαινδ. 138 ⋈ 55 χλμ. Κάτ. 17,000. Σίδηρος, χαλκός. Πρωτ. Λέρβικ.

Μαιντ(ε)νόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ - έ - Λοάρ, εἰς τὴν συμβολὴν Ἔρ καὶ Βοάζ. Ἀρχ. πύργος τῆς Κυρίας δὲ Μαιντενόν, μεγαλολιθικὰ εὑρήματα γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Λίθοι τοῦ Γαργαντούα». Κάτ. 2,057.

Μαιντ(ε)νόν (Φραγκίσκη δ' Ὠβινιέ, μαρκησία δέ-)· γεννηθεῖσα τὸ 1635 ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Νιόρ, ἔμεινεν ὀρφανὴ καὶ συνεζεύχθη τὸν ποιητὴν Σκαρρόν, καταστήσασα τὸν οἶκόν της ἐντευκτήριον τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος. Παιδαγωγὸς εἶτα παρὰ τῇ κυρίᾳ δὲ-Μοντεσπάν, ἤρεσε τῷ Λουδοβίκῳ ΙΔ' νυμφευθέντα αὐτὴν μυστικῶς τὸ 1684. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις τοῦ Σαὶν-Σὺρ-χάριν τῶν πτωχῶν κορασίων τῶν εὐγενῶν. Ἀπέθ. τὸ 1719, καταλιποῦσα καὶ ἀξιόλογά τινα ἔργα.

Μαινφροά· νόθος υἱὸς Φρειδερ. Β' κατακτήσας τὰς Δύο-Σικελίας τὸ 1254 καὶ πεσὼν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βενεβέντου τὸ 1266 μαχόμενος κατὰ τοῦ Καρόλου Δ' Ἀνζοῦ.

Μαίρδυκ ἢ **Μόρδυκ**· κώμη τῆς Ὁλλανδ. Βορ-Βραβάντης, ὅπου τὸ 1711 ἐνίκησε ὁ Γουλιέλμος, πρίγκιψ τῆς Ὀράγγης. Κάτ. 1,500.

Μαιρέ (Ἰω.). τραγικὸς ποιητὴς γάλλος, 1604—1686, γράψας πολλὰς τραγῳδίας, ὧν σημαντικωτέρα ἡ «Κλεοπάτρα».

Μαιρμπέκε· κωμόπ. τῆς βελγ. Ἀνατολ-Φλάνδρας, 19 χλμ. ΒΑ τῆς Γάνδης. Κάτ: 5,600.

Μαϊσκιρχ ἢ **Μέσσκιρχ**· κώμη τοῦ Μεγ-Δουκάτου Βάδεν, ὅπου τὸ 1800 οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακούς. Κάτ: 2,200.

Μαισά· ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαΐσελ· φιλέλλην ἐκ Δρέσδης τῆς Σαξονίας· ἀπέθανεν ἐν Μεσολογγίῳ τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1824. Αἱ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπηρεσίαι του καὶ ὁ τρόπος τοῦ θανάτου του ἔμειναν ἄγνωστα. Ἦτο διδάκτωρ τῆς νομικῆς καὶ γραμματεὺς τῆς Σαξονικῆς πρεσβείας ἐν Ἱσπανίᾳ.

Μαϊσσούρ ἡ Μυσόρ· ποτὲ πρωτ. τοῦ ἰνδικοῦ κράτους Μαϊσσούρ· φρ, ἀκρόπολις. Κάτ: 62,000.—Τὸ κράτος εἶχεν ἔκτ. 64,030 τετρ. χλμ. Κάτ: 4,200,000. Σήμερον κυβερνᾶται ὑπὸ ἄγγλου Ἐπιτρόπου, διατηροῦντος προνόμιά τινα τοῦ ἐγχωρίου ἡγεμόνος.

Μαϊστρ (Ἰωσήφ, κόμης δέ-)· γάλλος ἀκόλουθος τοῦ Καρόλου-Ἐμμανουὴλ Δ' ἐν Σαρδηνίᾳ τὸ 1796, κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων κατάληξιν τοῦ Πεδεμοντίου, διακριθεὶς καὶ ὡς διπλωμάτης, θανὼν δὲ τὸ 1821. Ὑπῆρξεν ἀντίπαλος τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ διέπρεψεν ὡς βαθύνους φιλοσοφικὸς συγγραφεύς, οὗ ἄριστον ἔργον αἱ «Ἑσπερίδες τῆς Πετρουπόλεως».

Μαϊστρ (Ξαβιὲ δέ-)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. διακριθεὶς ὡς συγγραφεὺς διὰ τοῦ «Ταξιδίου περὶ τὸ δωματιόν μου», τοῦ «Λεπροῦ τῆς Ἀόστης» καὶ ἄ. 1763—1852.

Μαϊφιγκ· πολίχνη τῆς χώρας Βετσχουάτας, ἐν τῷ Β τμήματι τῆς νοτιαφρικανικῆς ἀγγλικῆς κτήσεως τοῦ Ἀκρωτηρίου καὶ οὐ μακρὰν τῶν συνόρων τῆς δημοκρ. Τράνσβααλ. Ἐμπόριον μεταλλευτικῶν προϊόντων καὶ ἰδίως ἀδαμάντων. Ὑπέστη δεινὴν πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Βόερς κατὰ τὸν ἔτι διαρκοῦντα (1900) ἀγγλοτρανσβαλικὸν πόλεμον. Κάτ. 14.000.

Μαίων· πατὴρ τοῦ Ὁμήρου.

Μαιῶτις ἡ νῦν Ἀζοφικὴ θάλασσα.

Μάκ-Ἄδαμ (Ντζὼν-Λάντα)· σκῶτος μηχανικός, 1755-1836, ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὁμωνύμου του συστήματος τῆς ἐπιστρώσεως τῶν ὁδῶν.

Μακάλλα· λιμὴν τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ κόλπου Ἄδεν. Ἐξαγωγὴ κόμμεος, δερμάτων, καπνῶν κλπ. Κάτ. 7,500.

Μακάο· καὶ κινεζιστί. Νγγᾶο-Μέν Ἐμπορικοτάτη π. ἐπὶ χερσονησίδος τοῦ ὅρμου τῆς Καντῶνος, πρωτ. πορτογαλ. κτήσεως ἀπὸ τοῦ 1537. Μέγα Χαρτοπαικτεῖον. Διαιρεῖται εἰς σινικὴν καὶ πορτογαλλικὴν π. Κάτ. 63,000.— Τὸ διαμέρ. 12 τετρ. χλμ. Κάτ. 70,000.

Μάκαρ· ὁ ἄλλως Μακαρεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου.

Μάκαρ· υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ρόδου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Λέσβος Μακαρία.

Μακαρεύς· υἱὸς τοῦ Κρινάκου, μετοικήσας εἰς Λέσβον καὶ κτίσας τὴν Μέθυμνον καὶ τὴν Μυτιλήνην.

Μακαρεύς· Ἕλλην συγγραφεύς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν βασιλέων Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.

Μακαρμαίς· νησὶς μεθ' ὁμων. οἰκισμοῦ παρὰ τὴν Ἀμοργὸν (Δῆμος Αἰγιάλης). Κάτ: 40.

Μακάριεφ· πολίχνη τοῦ ρωσ. κυβερνε. Κοστρομα. Κάτ. 8,000.

Μακάριεφ· κώμη τοῦ ρωσ. κυ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δερν. Νιζνι-Νόβγοροδ, ποτὲ περίφημος ἀγορά, μετενεχθεῖσα εἰς τὸ Νόβγοροδ τὸ 1816. Κάτ. 1,600.

Μακάριος ("Αγιος), ὁ Παλαιός· γεννηθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ τὸ 300; θανὼν τὸ 390; ζήσας δὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Θηβαΐδος. Ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν 50 «ὁμιλίαι». Ἑορτὴ τὴν 15 Ἰανουαρίου (ν).

Μακάριος ("Αγιος), ὁ Νέος· σύγχρονος τοῦ προηγ. καὶ ἐπίσης ἐν τῇ ἐρήμῳ βιώσας, ἀπέθ. τὸ 394. Θεωρεῖται ὡς συγγραφεὺς τοῦ «Κανόνος τοῦ Ἁγ-Μακαρίου». Ἑορτὴ τὴν 2 Ἰανουαρίου (ν).

Μακαριωτίσσης - Μονή· ὄρα Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.

Μάκαρτ (Χάνς)· αὐστριακὸς ζωγράφος, 1840 — 1884, διαπρέψας εἰς θέματα μυθολογικὰ κυρίως.

Μακάρτνεϋ (Γεώργιος, κόμης)· ἄγγλος διπλωμάτης, 1737-18 6.

Μακάρων-νῆσοι· νῆσοι εἰς τὰ Δ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐστέλλοντο αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων πρὸς ἀπόλαυσιν αἰωνίου εὐδαιμονίας.

Μακασσάρ ἢ Μανγκασσάρ· π. ὁλλανδικὴ καὶ μαλαϊκὴ τῆς ὁλλανδικῆς νήσου Κελέβης (βλ. λ.). Λαμπρὸς λιμήν, ἐλεύθερος ἀπὸ τοῦ 1846, ἐνεργὸν ἐμπόρ., ἕδρα τοῦ Κυβερνήτου τῆς νήσου· φρ. Κάτ. 22,000

Μακασσάρ-Πορθμός· μεταξὺ Κελέβης καὶ Βορνέο ('Ινδονησία). Μῆκ. 720 χλμ. Πλάτ. 250 χλμ.

Μάκβεθ· Σκῶτος πρίγκιψ, δολοφονήσας τὸν Δοῦνκαν καὶ καταλαβὼν τὰ κράτη του τὸ 1040 καὶ ἐκθρονισθεὶς τὸ 1054 ὑπὸ τοῦ Μάλκολμ, υἱοῦ τοῦ Δοῦνκαν. Ὑπόθεσις ὁμων. τραγῳδίας τοῦ Σαίκσπηρ.

Μακ-Δονάλδ· γάλλος ἰρλανδικῆς καταγωγῆς, 1765—1840, διακριθεὶς εἰς τοὺς πολέμους τῆς Δημοκρατίας καὶ δὴ κατὰ τοῦ ρώσου Σουβάρωφ, ὑφ' οὗ τέλος ἡττήθη ἐν Τρεβίᾳ τὸ 1799. Διέπρεψεν εἶτα ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα καὶ ἐγένετο στρατάρχης τὸ 1809 ἐν Βάγραμ καὶ εἶτα δούξ.

Μακέ (Αὔγουστος)· γάλλος συγγραφεύς, 1813—1888, συνεργασθεὶς εἰς τὰ πλεῖστα μυθιστορήματα τοῦ Δουμᾶπατρός. Ἔγραψε καὶ ἴδια μυθιστορήματα μετὰ τὴν πρώτην Δουμᾶν ῥῆξίν του (τὸ 1851) μεγάλου ἐνδιαφέροντος. Μνηστέα ἐκ τούτων «Ἡ ὡραία Γαβριέλλα» καὶ ἄλλα ὡς καὶ δράματα, οἷον ὁ «Μοντεχρῖστος» καὶ ἄ.

Μακεδνοί· δωρικὸς λαὸς κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Καδμείου καὶ ἐγκατασταθεὶς περὶ τὴν Πίνδον.

Μακεδονία· μεγάλη ἐπαρχ. τῆς Εὐρωπ. Τουρκίας κατέχουσα τὸ κέντρον αὐτῆς. Ἔκτ. 49,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 2 1)2 ἑκατ. Τὰ παράλια σχηματίζουν τὴν Χαλκιδικὴν Χερσόνησον ἐφ' ἧς τὸ "Αγιον "Ορος, δύο βαθεῖς κόλπους, Θερμαϊκὸν καὶ Στρυμονικὸν καὶ πλείστους μικροτέρους. Ἡ Μακεδονία εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀρεινή, ἔχουσα πρὸς Α τὸ Βέρμιον (8,000 πόδ.) ἐνούμενον Β. μὲ τὸ Βαρνοῦς καὶ τὸν Σκάρδον (9 χλμ. πόδ.), καὶ τὸ Σκόμιον (10,500 πόδ.), πρὸς Β. τὴν Ροδόπην, πρὸς Α. τὰ ὄρη τοῦ κέντρου Παγγαῖον ἢ Πιρνάρι (6 χιλ. ποδ.). "Ορβηλος (8 χιλ. πόδ.) καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἅγιον Ὄρος, καὶ πρὸς Ν τὰ Καμβούνια καὶ τὸν Ὄλυμπον (10,000 π.) δι' ὧν χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Μεταξὺ τῶν βουνῶν τούτων σχηματίζονται εὐρεῖαι πεδιάδες καὶ λεκανοπέδια ἀφθόνως ποτιζόμενα διὰ τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν Δρίνου, Ἀξιοῦ, Ἐριγῶνος, Ἀλιάκμονος, Λουδίου, Στρυμόνος, Νέστου κλπ. καὶ παράγοντα σιτηρὰ ἄφθονα, βάμβακα, μέταξαν, ὄρυζαν, ἔλαιον, ὄσπρια, ἐξαίρετα καπνά, λαμπροὺς οἴνους καὶ μέταλλα χρυσὸν, ἄργυρον κλπ. Κτηνοτροφία μεγάλη, λαμπροὶ τυροὶ καὶ βούτυρα. Δάση μεγάλα μὲ λαμπρὰν ξυλείαν. Κλῖμα μέτριον καὶ ὑγιεινόν. Ἡ Μακεδονία περιέχει καὶ 12 λίμνας ὧν μεγίστη ἡ Λυχνῖτις ἢ Ἀχρίς.—Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Μακεδονίας ἦσαν καταγωγῆς ἑλληνικῆς κατορθώσαντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ γίνουν ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ κόσμου ὅλου κύριοι ἐπὶ Μ. Ἀλεξάνδρου.—Τὸν ἕνα αἰῶνα ἦλθον ἐδῶ Βούλγαροι καὶ ἀνεμίχθησαν μετὰ τῶν ἐντοπίων, τὸν 10ον δὲ οἱ Τοῦρκοι ἐκ τῆς Ἀσίας κυριεύσαντες αὐτήν. Σήμερον κατὰ προσέγγισιν δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς Ἕλληνας 850,000. Βουλγάρους 350,000, Τούρκους 450,000, Ἀλβανοὺς δὲ, Βλάχους, Ἑβραίους, Ἀτσιγγάνους κλπ. 500,0000.—Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν παιδείαν οἱ Ἕλληνες ὑπερέχουν ὅλων τῶν ἄλλων, διατηροῦντες ἐξ ἰδίων των 260 ἐκπαιδευτήρια μὲ 20—22 χιλ. μαθητάς· εἰς χεῖρας δ' αὐτῶν ἐπίσης καὶ τῶν Ἑβραίων εἶνε καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία τῆς χώρας. Πρωτ. Θ ε σ σ α λ ο ν ί κ η.

Μακεδονία-Ἀ ρ χ α ί α ἢ Μακεδονικὸν-Κράτος· αὕτη κατὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Φιλίππου (πατρὸς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου) ἦτο μικρὰ χώρα περίκλειστος Α καὶ Β ὑπὸ τῆς ἀρχ. Θράκης, Δ δὲ καὶ ΝΔ ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας. Πρὸς Ν ἔφθανε μέχρι Πιερίας, Θερμαϊκοῦ κόλπου καὶ Χαλκιδικῆς, πρωτ. δὲ εἶχε τὴν Πέλλαν. Κατὰ τοὺς Μηδικοὺς πελέμους εἶχε ταχθῆ μετὰ τῶν Περσῶν καὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων κατόπιν τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης (479). Πρὸ τοῦ Φιλίππου (360 π. Χ.) ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ φυλάρχων εὐπατριδῶν. Τοῦ Φιλίππου δολοφονηθέντος τὸ 336, ἀνῆλθε τὸν θρόνον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος (βλ. λ.) ἐφ' οὗ ἡ Μακεδ. ἀπέκτησε τὴν μείζονα ἔκτασιν τῶν ἐπικρατειῶν τοῦ ἀρχ. κόσμου περιλαβοῦσα σχεδὸν ὅλην τὴν χερσόνησον τοῦ Αἵμου καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἐν Εὐρώπῃ, ἐν Ἀσίᾳ δὲ ἁπάσας τὰς ἀπὸ τῆς Μεσογείου μέχρι τῶν σημερινῶν Δ συνόρων τῆς Κίνας καὶ τοῦ ποτ. Ἰνδοῦ χώρας καὶ ἐν Ἀφρικῇ τὴν Αἴγυπτον. Τούτου θανόντος, τὸ ἀπέραντον κράτος κατενεμήθη μεταξὺ τῶν στρατηγῶν του (323), τὸ δὲ 148 π. χ. ἡ Μακεδ. ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Ρωμαίων. — Οἱ κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἄρξαντες τῆς Μακεδονίας εἰσὶν οἱ ἑξῆς.

Κάρανος	796	π.	Χ.
Καῖνος	766	»	»
Τυρίμμας	738	»	»
Περδίκας Α',	695	»	»
Ἀργαῖος Α'.	647	»	»

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φίλιππος Α'.	609	π.	Χ.
Ἀγερόπας	576	»	»
Ἀλκέτας	556	»	»
Ἀμύντας Α'.	538	»	»
Ἀλέξανδρος Α'.	496	»	»
Περδίκκας Β'.	452	υ	»
Ἀρχέλαος Α'.	429	»	»
Ὀρέστης	405	»	»
Ἀρχέλαος Β'.	402	»	»
Ἀμύντας Β'.	398	»	»
Παυσανίας	397	»	»
Ἀμύντας Γ'.	396	»	»
Ἀργαῖος Β'.	390	»	»
Ἀμύντας Γ'. (ἀναγορευθεὶς ἐκ νέου	388	»	»
Ἀλέξανδρος Β'.	370	»	»
Πτολεμαῖος	369	»	»
Περδίκκας Γ'.	366	»	»
Ἀμύντας Δ'.	360	»	»
Φίλιππος Β'.	359	»	»
Ἀλέξανδρος Γ'.	336		
Φίλιπ. Γ' Ἀρριδαῖος	323		
Ἀλέξανδρ. Αἰγος	317	»	»
Ἀντιβασιλεῖς.			
—Περδίκας	322	»	»
—Πίθων	320	»	»
—Ἀντίπατρος	320	»	»
Πολυσπέρχων	320-311		»
Κάσανδρος	311	»	»
Φίλιππος Δ', Ἀντίπατρος, Ἀλέξανδρος,	298	»	»
Δημήτριος Α'	287-286		»
Πύρρος	295	»	»
Λυσίμαχος	287-282		»
Σέλευκος	282	»	»
Πτολεμ. Κεραυνὸς	281	»	»
Μελέαγρος	279	»	»
Ἀντίπατρος (αὖθις)	278	»	»
Ἀντίγον. Γονατᾶς	278	π.	Χ.
Πύρρος (αὖθις)	274	»	»
Ἀντίγονος (αὖθις)	273-242		»
Ἀλέξ. ὁ Πύρρου	267-266		»
Δημήτριος Β'	242	»	»
Ἀντίγ. ὁ Δώσων	232	»	»
Φίλιππος Ε'	221	»	»
Περσεὺς	178-168		»
Ἀνδρίσκος	152-148		»

Μακεδόνιος· πατριάρχης τῆς Κων)πόλεως τὸ 351, ἀρνηθεὶς τὴν θεότητα τοῦ Ἁγ-Πνεύματος, ἐκθρονισθεὶς τὸ 347 καὶ τὸ 360 ὁριστικῶς, ὅτε ἐκηρύχθη ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν «Πνευματικῶν» ἢ «Μακεδονιανῶν».

Μακεδών· υἱὸς καὶ στρατηγὸς τῆς Ὀσίριδος, ἐγκαταστὰς ὡς λέγεται εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Μακεδονίαν.

Μακεδών· στρατηγὸς τῶν Ὀσροηνῶν.

Μάκελλα· π. ὀχυρὰ τῆς ἀρχ. Σικελίας ἐπὶ τοῦ ποτ. Κριμισοῦ.

Μακελλαριᾶς-Μονή, «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου»· ἐν τῷ δήμῳ Κερπινῆς τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 6.

Μακενζίας (Μάκκενζι)· ἄγγλος θαλασσοπόρος, ἀνακαλύψας τὸ 1789 τὸν ὁμών. ποτ. καὶ διατρέξας κατὰ μῆκος ἅπασαν τὴν Βόρ. Ἀμερικήν.

Μακενζίας· μέγας παγωμένος ποταμὸς τῆς Β Ἀμερικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὴν Βορ. παγωμ. θάλασσαν. Μῆκος 4,000 χλμ. Σχηματίζει πλείστας λίμνας.

Μάκια (Ἀντώνιος)· φιλέλλην ἐκ Montiglio τῆς Σαρδηνίας, ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ναυπλίῳ τὴν 23 Αὐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γούστου 1858. Παλαιὸς ὑπαξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ τοῦ Πεδεμοντίου εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ τῆς Γαλλίας εἰς Γερμανίαν, Ἱσπανίαν κ.λ.π. ὑπὸ τὸν μέγαν Ναπολέοντα ἀπὸ τοῦ 1805 συνεμερίσθη τὴν τύχην τῶν συμπατριωτῶν του, οἵτινες ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην ἐπανάστασιν τοῦ 1821 καὶ τοὺς ὁποίους ἠκολούθησεν εἰς τὰς περιπετείας των εἰς Ἱσπανίαν καὶ Ἀγγλίαν· τέλος εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ φιλελληνικόν του στάδιον ἐφάνη ἐντιμότατος. Ἀναφέρομεν μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν λαμπρὰν του διαγωγὴν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Τριπολιτσᾶς τὴν 1 Αὐγούστου 1826 ἡμέραν, τόσον ἔνδοξον διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἱππικόν, εἰς ὃ οὗτος ὑπηρέτει ὡς λοχαγὸς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ συνταγματάρχου Ἀλμείδα. Κατὰ τὴν προσβολὴν καὶ κατατρόπωσιν τετραγώνου τακτικῶν Ἀράβων, διοικουμένων ὑπὸ γενναίου ἀξιωματικοῦ, ὅστις προετίμησε ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ παραδοθῇ καὶ τὸν ὁποῖον ὑποδέτουσιν Εὐρωπαῖοι, ἂν καὶ δὲν ἠθέλησε εἰς οὐδεμίαν γλῶσσαν ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Πεδεμόντιος λοχαγὸς ἔχων τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του τεθραυσμένην, ἐξηκολούθησε μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν νὰ μεταχειρίζηται τὴν λεπίδα αὐτοῦ. Ἐπίσης διεκρίθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Φαλήρου τὴν 6 Μαΐου 1827 καθὼς καὶ ἀργότερον ἐν Χίῳ. Εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον του ὁ Μάκια ἦτο ὑπόδειγμα τελείου ἀνδρός· ἅπαντες δὲ οἱ συμπατριῶταί του τὸν ἀπεκάλουν «μαργαρίτην τῶν τιμίων ἀνθρώπων». Ὁ θάνατός του ἦτο μεγάλη ἀπώλεια διὰ τοὺς πολυπληθεῖς φίλους του, οἵτινες εἰλικρινῶς ἐπένθησαν δι' αὐτόν. Ἦτο εἰς ἀποστρατείαν μὲ τὸν βαθμὸν ἀντισυνταγματάρχου. Ἐκτὸς τοῦ σταυροῦ τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς καὶ τοῦ μεταλλίου τῆς Ἁγίας Ἑλένης, εἶχε καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ μετάλλιον τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας.

Μακιαβέλης· περίφημος ἰταλὸς πολιτικὸς καὶ ἱστοριογράφος, γενόμενος ἱδρυτὴς καὶ ἀρχηγὸς ἰσχυροτάτου καὶ διασημοτάτου πολιτικοῦ συστήματος ἐν Ἰταλίᾳ. Μεταξὺ τῶν ἔργων του διακρίνεται ὁ «Πρίγκιψ» 1469-1527.

Μάκκ (Βαρών)· αὐστρ. στρατηγός, ἠττηθεὶς ὑπὸ τῶν Γάλλων ὡς διοικητ. τῶν νεαπολιτανικῶν στρατευμάτων τὸ 1798 καὶ παραδοθεὶς τὸ 1805 εἰς τὸν Ναπολέοντα.

Μακκαβαῖος (Ματαθίας)· ἰουδαῖος ἱερεὺς τοῦ οἴκου τῶν ἀσμοναίων, ἀρχηγὸς τῆς ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἐπαναστάσεως τὸ 167.

Μακκαβαῖος (Ἰούδας)· υἱὸς τοῦ προηγ., νικήσας πολλάκις τοὺς συρίους στρατηγοὺς καὶ εἰσελθὼν νικηφόρως εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅπου καὶ ἔπεσε τὸ 161.

Μακκαβαῖος (Ἰωνάθαν)· ἀδελφ. τοῦ προηγ., ἐπίσης νικήσας, ἀλλὰ δολοφονηθεὶς τὸ 144 ὑπὸ τοῦ Τρύφωνος.

Μακκαβαῖος (Σίμων)· ἀδελφ. τῶν προηγ., ἐπίσης νικητής, πεσὼν δὲ τὸ 136 ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ γαμβροῦ του Πτολεμαίου.

Μάκκαιροι· ποτ. τῆς Αὐστραλίας,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καταρρέων τῶν Κυανῶν ὀρέων καὶ ἀπολλύμενος ἐντὸς ἀπεράντων καὶ ἀσταθοῦς ἐκτάσεως μεσογείων ἑλῶν.

Μάκ - Μαών· γάλλος στρατάρχης γεννηθεὶς τὸ 1808. Διεκρίθη εἰς τὴν Κριμαίαν, Ἰταλίαν καὶ Μαγένταν, ἐπληγώθη δὲ ἐν Σουδὰν τὸ 1870. Ἀπὸ τοῦ 1873 μέχρι τοῦ 1879 διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἀπέθ. τὸ 1893.

Μάκνα· ἀρχ. π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας οὐ μακρὰν τῶν ἀνατ. παραλίων τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Μᾶκο· πρωτ. τῆς οὐγγρ. κομητ. Κσάναδ, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Μάρως. Ἐπισκοπή. Κάτ. 37,000.

Μακόκο τίτλος ἡγεμονικὸς φερόμενος ὑπὸ τῶν παλαιῶν κυριάρχων τοῦ Κάτω Νίγηρος (Κεντρ. Ἀφρική).

Μακολόλο· ὄνομα πολυμιγοῦς φυλῆς μαύρων ἀπαρτισάντων ἐπικράτειαν ὑπὸ τὸν Σεμπιτουανὲ (1829—1851) περὶ τὸν Ἄνω-Ζαμβέζην τῆς Νοτ.-Ἀφρικῆς. Τὸ κράτος κατελύθη ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Σεμπ. Σεκελετοῦ (1864).

Μάκον· π. τῆς Γεωργίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτ., ἱδρυθεῖσα τὸ 1823. Κάτ. 15,000.

Μακόν· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ἐ-Λοάρ, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Σῶν, 410 χλμ. ΝΑ τῶν Παρισίων. Λύκειον, ἐπιστημον. καὶ ἀγρονομικαὶ ἑταιρεῖαι, μουσεῖον, βιβλιοθ. 14,500 τόμ., ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. Κάτ. 19,573.

Μακούμπα· κωμόπ. τῆς Μαρτινίκης (Ἀντίλλαι) ἐπὶ τῆς Β παραλίας· ζάχαρις, κακάο, καφές, περίφημα καπνά. 3,000.

Μάκρα· ἡ ἀρχ. Μάγρα· ποτ. τῆς Ἰταλίας μεταξὺ τῆς ἀρχ. ἰδίως Ἰταλίας καὶ τῆς Λιγουρίας καὶ Ἐτρουρίας.

Μακράδες· χ. τοῦ δήμου Ἰσπωναίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 511.

Μάκραινα· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 125.

Μακραὶ - Πέτραι· οἱ ὑψηλοὶ βράχοι εἰς τοὺς πρόποδας τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός.

Μάκραις χ. τοῦ δημ. Ζηροῦ, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 75.

Μακρακώμης Δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Φθιώτιδος Νομ. Φθιώτιδος Πρωτ. Βαρυμπόπη. Ἄλλα χ. Ἀρχάνη, Ἀσβέστη, Γιαννιτσοῦ, Γραμμένη Ράχη, Καστρί, Λιτόσιλο, Μάκρυση, Παλιοῦρι, Πλατύστομο, Ροβολιάρη, Σκόρλια, Τσοῦκα. Κάτ: 5,922.

Μακράτικα· χ. τῆς νήσου Παξῶν. Κάτ: 67.

Μάκρη· ἡ τουρκιστὶ Ἰσκελέ· λιμὴν τῆς Θράκης ἐν τῷ Αἰγαίῳ (κόλπος Αἴνου), 118 χλμ. ΝΔΝ τῆς Ἀδριανουπόλεως. Κάτ. 3,500, ἕλληνες οἱ πλεῖστοι.

Μάκρη· ἡ ἀρχ. Τελμισσός· λιμὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τοῦ ὁμων. κόλπου, τοῦ ποτὲ Γλαύκου, ΒΑ τῆς Ρόδου, 285 χλμ. ΝΑ τῆς Σμύρνης. Λαμπρὸς λιμὴν πολυσύχναστος κατὰ τὸν χειμῶνα. Κάτ. 4,000, ἕλληνες οἱ πλεῖστοι· ἀκμ. ἐμπόρ. καὶ ναυτιλία.

Μακρηλιά· χ. τοῦ δήμ. Ἱερα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πέτρου, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, διοίκ. Λαπηθίου, Κρήτης. Κάτ: 50.

Μακρῆς (Κωνσταντῖνος)· πολεμιστὴς καὶ ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Λυκούρας τῶν Καλαβρύτων, παρευρεθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν. Ἦν υἱὸς τοῦ ἐπίσης φιλοτίμως ἐργασθέντος κατὰ τὸν ἀγῶνα Ἀναγνώστη Μακρῆ, τοῦ περιθάλψαντος τὸν ὑπὸ τοῦ Ζαΐμη καταδιωκόμενον Ν. Ταμπακόπουλον.

Μακριανὸς (Μ. Φούλβιος)· εἷς τῶν ἐπὶ Γαλλιανοῦ 30 τυράννων τῆς Ρώμης, ἡττηθεὶς τὸ 261 ὑπὸ Αὐρεόλου καὶ αὐτοκτονήσας.

Μακρῖνος· αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, φονεύσας τὸν Καρακάλαν, ἄρξας δὲ μόλις τέσσαρας μῆνας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡλιογαβάλου.

Μάκρις· θυγ. τοῦ Ἀρισταίου, θρέψασα ἐν Εὐβοίᾳ τὸν νέον Διόνυσον διὰ μέλιτος.

Μάκρις· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κερκύρας, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιμήκους σχήματος αὐτῶν.

Μακρόβιοι· ἔθνος τῶν Ὑπερβορείων, οἱ καθ' Ὅμηρον Ἄβιοι, οἵτινες ἔζων κατὰ τὸν Στράβωνα 1000 ἔτη.

Μακρόβιοι· ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας νομαδικὸν, καθ' οὗ ἐξεστράτευσεν ἀνεπιτυχῶς ὁ Καμβύσης.

Μακρόβιος· συγγραφεὺς ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης μ. Χ. ἑκατον.

Μακροβοῦνι· χ. τοῦ δήμου Μεσολογγίου. Κάτ: 23.

Μακρολίβαδο· ἑαριναὶ ἀγροικίαι βλαχοποιμένων ἐν τῷ δήμῳ Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας.

Μακρολιβάδο· χ. τοῦ δήμου Μελιταίας τῆς θεσσαλ. Μαγνησίας (Δομοκοῦ). Κάτ: 129.

Μακροτάνταλο· χ. τῆς Ἀνδρου, 2 ὥρ. ἀπὸ Γαυρίου, συγκείμενον ἐκ τῶν συνοικιῶν Μεργαλᾶ, Μερμηγκές, Πελάρχου, Ψωργιάριζα, Συδῶντα καὶ Λαγουδίου. Κάτ: 502.

Μακροχῶρι ἢ **Ὀτμανλῆ** χ. τοῦ δήμου Νέσσωνος τῆς Λαρίσης. Κάτ: 775.

Μακρυγιάννης· ρουμελιώτης βλαχοποιμήν, ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως· παραθερίζων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἀγῶνος ἐπὶ τοῦ βουνοῦ Σαΐτᾶ, ἠκολούθησεν ἐκεῖθεν μετ' εἰκοσιπέντε μαχητῶν τὸν Θ. Κολοκοτρώνην, καὶ οὐ μόνον τὴν βοήθειαν ταύτην παρέσχεν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν προβάτων του προσέφερεν εἰς διατροφὴν τῶν ἀνδρῶν.

Μακρυκάπα· χ. τοῦ δήμου Ληλαντίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 455.

Μακρυνίας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μεσολογγίου Νομ. Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Γαλατσοῦ. Ἄλλα χ. Γραμματικοῦ, Καλφενίκη, Κεράσοβο, Ματαράγκα, Μεσάριστα, Μπουρλέσα, Μποτίνου ἄνω καὶ κάτω, Μακρυνοῦ, Μπερμπάτι, Παληοχῶρι, Παληοπλάτανος, Παπαδάταις, Ποταμοῦλα, Χασάναγα, Μονή· Γενέσιον Θεοτόκου ἢ Κατερινοῦς, Κάτ: 6,897.

Μακρυνία· π. ἀρχ. τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου.

Μακρυνίτσα· μεγάλη καὶ πλουσία κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Βόλου,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπέχει 2 ὥρας, μὲ 'Ελλην. σχολεῖον. Εἶνε ἐκτισμένη εἰς τοὺς Β πρόποδας τοῦ Πηλίου καὶ ἔχει θέαν λαμπράν. 'Η γεωργία καὶ τὸ ἐμπόριον ἀκμάζουν. Κάτ: 5,083.

Μακρυνίτσης-δῆμος τῆς τέως 'Επαρχ. Βόλου, Νομ. Μαγνησίας Πρωτ. Μακρυνίτσα. "Αλλα χ. Συνοικία -Παναγιᾶς, Δήγενι, Κάκαβος, Κογιάτικα, Μελισσάτικα, Παλιοῦρι, Σταγιάταις, Μονὴ 'Αγ. Τριάδος ἢ Σουρβιᾶς. Κάτ: 5,196.

Μακρυνόρος· θέσις μετὰ τελωνοφυλακείου ἐν τῷ δήμῳ 'Ιδομένης τῆς 'Ακαρνανίας.

Μακρυνοῦ· χ. τοῦ δήμου Μακρυνίας τοῦ Μεσολογγίου. Κάτ: 900.

Μακρυπουκάμισος ('Αναγνώστης)· πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ναυπλίου, διατελέσας πληρεξούσιος εἰς τὰς 'Εθνοσυνελεύσεις σχεδὸν ὅλας. Τὸ ὄνομά του εἶνε φανερῶς παρώνυμον.

Μακρυραχη· γραφικὸν χ. τοῦ Πηλίου (ΝΑ Θεσσαλία - Ζαγορᾶς δῆμος). Κάτ: 715.

Μάκρυδη· χ. τοῦ δήμου Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος, Κάτ: 469.

Μάκρυδη· χ. τοῦ δήμου Τολοφῶνος τῆς Δωρίδος. Κάτ: 212.

Μακρύδια· χ. τοῦ δήμου Σκιλλοῦντος τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 1283.

Μακρύς τοῖχος· (καὶ Μετόχια) χ. τοῦ δήμ. 'Αρχανῶν, ἐπαρχία Τεμένους, Διοικ. 'Ηρακλείου, Κρήτης Κάτ. 125.

Μακρυχῶρι· χ. τοῦ δήμου Κονιστρίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 331.

Μακρυχῶρι· χ. τοῦ δήμου Τιτανίου τῆς Καρδίτσης Κάτ. 443.

Μακρυώτικα· χ. τοῦ δήμου Πυλαρέων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 1228. 'Ελλην. σχολεῖον· τῆς 'Αγ. Εὐφημίας ἀπέχει 1 1)2 ὥρ.

Μάκρων (Ναΐος-Σερτόρος)· εὐνοούμενος τοῦ Τιβερίου, ὃν ἔπνιξε περὶ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του ἵνα ἐπιταχύνῃ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ Καλλιγόλα, τὸ 37 μ. Χ. ἀλλὰ τὸ ἐπιόν ἔτος, ποκαλυφθεὶς ὡς συνωμότης ἐξηναγκάσθη ὑπὸ τοῦτου ν' αὐτοκτονήσῃ μετὰ τῆς συζύγου του.

Μάκρωνας· χ. τοῦ δήμ. Πανεθήμου, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 70.

Μακφάρλαν (Ροβέρτος)· σκῶτος συγγραφεὺς πολιτειολόγος, 1734—1804, διακριθεὶς καὶ ὡς δημοσιογράφος. Θαυμαστὴς ὢν τοῦ "Οσσιαν ἐβοήθησε τὸν Μάκφερσων (βλ. λ.) εἰς ἐπεξεργασίαν τῶν ἔργων του. Κατέλιπε περισπούδαστα ἔργα.

Μάκφερσων (Ντζαίημς)· σκῶτος συγγραφεύς, ἐκδοὺς τὸ 1760 ὡς μετάφρασιν τὰς «Ποιήσεις τοῦ "Οσσιαν», ἃς τὸ πλεῖστον εἶχεν αὐτὸς συνθέσει.

Μακὼλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ 'Αρδεννῶν. Κάτ: 665.

Μακὼλ Δ' 'Αρνουβίλλ ('Ι-Β.)· σύμβουλος τοῦ Παρλαμέντου τῶν Παρισίων, 1701-1794, εὐνοούμενος τῆς Κας Πομπαδούρ, γενόμενος δὲ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ προβὰς εἰς περιορισμὸν τῶν ἐπὶ ἰδιοκτησιῶν δικαιωμάτων τοῦ κλήρου, ἐν πολλοῖ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δὲ ἀναμορφώσας ἐπὶ τὰ κρείττω τὴν κρατοῦσαν νομοθεσίαν.

Μακώλεϋ (Θωμᾶς Βάβιγκτων, λόρδος)· διάσημος Ἄγγλος φιλόλογος καὶ ἱστορικός, 1800-1859. Ἔξοχος εἶνε ἡ «Κριτικὴ Ἱστορία» του καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας».

Μάλα· χ. τοῦ δήμου Τριπόλης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 498.

Μαλαβάρ (Ἀ κ τ ὴ τοῦ-)· εἰς τὰ ΝΔ τοῦ Ἰνδοστάν, μήκους 540 χλμ., ὅπου ἀπεβιβάσθη τὸ 1498 ὁ Βάσκο-δὲ-Γάμα.—Τὸ σημερ. διαμέρ. τοῦ Μαλαβάρ (τμῆμα τῆς Τοποτηρητείας Μάδρας): 15,545 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,350,000 Πρωτ. Κ α λ ι κ ο ύ τ.

Μαλάγα· π. τῆς Ἱσπανίας καὶ σπουδαῖος ἐμπορικὸς λιμὴν ἐν τῇ Μεσογείῳ. Ἀπ' ἐδῶ ἔρχονται οἱ ὑπὸ τὸ ὄνομα μ α λ ά γ α λαμπροὶ οἶνοι. Κάτ: 140,000. Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. ἧς εἶνε πρωτ: 7,349 τετρ. χλμ. Κάτ: 595,000.

Μαλάθηρος καὶ **Μεσκύλια**· χ. τοῦ δήμ. Π α ν ε θ ύ μ ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 330.

Μαλαΐοι· λαὸς τοῦ ἰνδονησιακοῦ ἀρχιπελάγους καὶ τῆς Ἰνδοκίνας, ἰθαγενεῖς πιθανῶς τῶν ΝΑ τῆς Ἰνδοκίνας. Ἡ γενικὴ ἱστορία τῶν λαῶν τούτων εἶνε εἰσέτι ἐλάχιστα γνωστή.

Μάλαις· χ. τοῦ δήμ. Ἀ ν α τ ο λ ῆ ς, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, διοίκ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 800.

Μαλαισία· οὕτω ἐνίοτε ὀνομάζεται ἡ Δυτ.-Ὠκεανία, ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῇ ἐπικρατούσης φυλῆς τῶν Μαλαίων.

Μάλακα· π. ἀρχ. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

Μαλακάσα· χ. τοῦ δήμου Ὠρωπίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ: 91.

Μαλακάσι· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 351.

Μαλακάσι· πρωτ. τοῦ θεσσαλικοῦ δήμου Μαλακασίου, 6 ὥρ. ΔΒΔ τῆς Καλαμπάκας, ἐγγὺς τῆς ὀροθετικῆς γραμμῆς. Ταχυδρομ., τηλέγραφ., ἑλλην. σχολεῖον, τελωνοφυλακεῖον. Κάτ: 1,277.

Μαλακασίου-δῆμος· τῆς τέως Ἐπαρχ. Καλαμπάκας, νομ. Τρικκάλων. Πρωτ. Μ α λ α κ ά σ ι. Ἄλλα χ. Κουτσούφλιανη, Λιμπόχοβον, Ντζενεράδες, Στρούτζια, Χλητσιάδες. Μ ο ν ὴ Γενέθλια-Θεοτόκου. Κάτ: 2,934.

Μαλάκια (Ἀπάνω καὶ Κάτω)· χ. τοῦ δήμ. Ρ ο υ σ τ ί κ ω ν, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοίκ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 180.

Μαλάκκα· πρωτ. ὁμων. ἀγγλ. κτήσεως ἐπὶ τῆς φερων. ἰνδοσινικῆς χερσον. 210 χλμ. ΒΔ τοῦ Σιγγαπούρ. Διαιρεῖται εἰς Ἀκρόπολιν, Εὐρωπαϊκὴν καὶ Σινικὴν πόλιν. Ἐπισκοπή. Κάτ: 32,000. — Τὸ διαμέρ. 1,657 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000.

Μαλάκκα· μεγάλη χερσόνησος τῆς Ἰνδοκίνας ἀνήκουσα ἐν μέρει εἰς τοὺς Ἄγγλους. Ἔκτ. 200,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 500,000, ἐξ ὧν οἱ κατοικοῦντες τὰ Α ἔχουν μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τοὺς Μαλαίους καὶ σχηματίζουν ἐδῶ πλεῖστα μικρὰ σουλτανάτα.

Μαλάκκας - Π ο ρ θ μ ό ς· θα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

λάσσιος βραχίων μεταξὺ τῆς ὁμων. Χερσονήσου καὶ τῆς νήσου Σουμάτρας μήκους 800 χλμ. καὶ πλάτους 40 - 300 χλμ.

Μαλακοί· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 297.

Μαλάλας (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἕλλην συγγραφεὺς ἐξ Ἀντιοχείας, συγγράψας «Χρονικόν» ἀπὸ κτήσεως κόσμου μέχρι τοῦ θανάτου Ἰουστιανοῦ τοῦ Α', τὸ 565.

Μαλάματα· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος. Κάτ: 91.

Μαλανδρῖνο· χ. τοῦ δήμου Μυκηνῶν τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 494.

Μαλανδρίνου· χ. τοῦ δήμου Αἰγιτίου τῆς Δωρίδος. Κάτ: 462.

Μαλανζέ· κωμόπ. τῶν πορτογαλ. ἀφρικαν. κτήσεων τῆς Ἀγγόλας. Κάτ: 5,500.

Μαλάξα· χ. τοῦ δήμ. Κ ε ρ α μ ε ι ῶ ν, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Εἰς τὸν ὑπερκείμενον αὐτοῦ ὀχυρὸν πύργον ἐβομβαρδίσθησαν τὸ 1897 ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν πλοίων ἐκ Σούδας οἱ πολιορκοῦντες τοὺς ἐν αὐτῷ τούρκους χριστιανοὶ ἐπαναστάται. Κάτ: 330.

Μαλασπίνα· διαπρεπὴς ἰταλικὴ οἰκογένεια, διακριθεῖσα εἰς τὰς τάξεις τῶν Γουέλφων.

Μαλασπίνα (Ρ ι κ ο ρ δ ά ν ο)· φλωρεντῖνος ἱστορικὸς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, γράψας «Ἱστορίαν τῆς Φλωρεντίας» καὶ ἄ.

Μαλατέϊκο· χ. τοῦ δήμου Στράτου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 161.

Μαλατέστα· εὐγενὴς ἰταλ. οἰκογένεια, ἄρχουσα τοῦ Ριμινίου τὸν ΙΓ', ΙΔ' καὶ ΙΕ' αἰῶνα Φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Γουέλφων (βλ. λ.).

Μαλάτια· ἡ ἀρχ. Μ ε λ ι τ η ν ή π. τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας, παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Καρᾶ-Σοῦ εἰς τὸν Εὐφράτην. Κάτ: 13,000.

Μαλαχίας· ὁ 12ος καὶ τελευταῖος τῶν μ ι κ ρ ῶ ν προφητῶν, σύγχρονος τοῦ Νεεμίου, προφητεύσας ἀπὸ 412-408 π. Χ.

Μάλβα ἢ **Μαλουᾶ**· ἀρχ. ἐπαρχ. τοῦ ΒΔ Ἰνδοστάν. 129,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 5,000,000, κατακτηθεῖσα ἐκ τῶν Μαχραττῶν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1817-19.

Μαλβοαζί(α)· φραγκικὸν (Μ ε σ α ι ω ν ι κ ὸν) ὄνομα τῆς νησίδος ἐφ' ἧς εἶνε ἐκτισμένη ἡ Μ ο ν ε μ β α σ ί α.

Μαλγάσιοι ἢ **Μαλγάσχοι**· ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Μ α δ α γ ά σ κ α ρ (βλ. λ.).

Μάλδεν· ἀγγλ. νῆσος τῆς Ὠκεανίας, ὅπου τὸ περίεργον ἀτμοσφαιρ. φαινόμενον τῆς ἐντελοῦς ἐλλείψεως βροχῆς καὶ ὅταν ἀκόμη εἰς χειμάρρους βρέχει εἰς τὰς γειτονικὰς νήσους. Ἔκτ. 89 τετρ. χλμ. Κεῖται εἰς 4ο 2' Νοτ. πλ.

Μαλδῖβαι· νησοσυστὰς ἀγγλικὴ νοτίως τοῦ Ἰνδοστάν, συγκειμένη ἐκ πλέον τῶν 12,000 νησίδων καὶ σκοπελονήσων, ὧν 50 μόνον κατοικοῦνται. Ἔκτ. 866 τετρ. χλμ. Πλεῖσται κοραλλιογενεῖς. Ἀποτελοῦσι σουλτανᾶτον ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Ἀγγλίας. Μεγίστη εἶνε ἡ Μ α λ έ (8 χλμ. περιφέρεια) ἐφ' ἧς ἡ ὁμών.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρωτ. τοῦ κρατιδίου μὲ 1,600 κατ. Ἔδαφος εὔφορον, κλῖμα γλυκὺ καὶ ὑγιεινόν.

Μαλδονάδο (Λαυρέντιος Φέρερ)· ἱσπαν. θαλασσοπόρος, θανὼν τὸ 1625. Ἐκδοὺς φανταστικὴν περιγραφὴν ἀκατορθώτου περίπλου τῶν Β ἀκτῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Μαλδονάδο· λιμὴν τῆς νοτιαμερικαν. δημοκρ. Οὐρουγουάης, 90 χλμ. Α τοῦ Μοντεβιδέο εἰς τὸ στόμιον τοῦ Ρίο-δὲ-Λὰ-Πλάτα· Κάτ: 8,000. Ἐμπόριον ἀκμαῖον.—ὁ ὁμών. νομός, 4105 τετρ. χλμ. Κάτ: 30,000.

Μαλδονᾶτος (Ἰωάννης)· Ἱσπαν. ἰησουΐτης, 1534—1583, διδάξας ἐπιτυχέστατα φιλοσοφικὰ καὶ Θεολογικὰ μαθήματα καὶ καταλιπὼν λαμπρὰ συγγράμματα.

Μαλέ· γάλλος στρατηγὸς τῆς δημοκρατίας, συνομόσας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος καὶ παρ' ὀλίγον νὰ καταλάβῃ τοὺς Παρισίους τὸ 1812 διὰ παρατόλμου πραξικοπήματος. Συλληφθεὶς ἐτυφεκίσθη μετὰ τῶν ὀπαδῶντου.

Μαλέα· τὸ ΝΑ ἄκρωτ. τῆς Λακωνίας. Κοινῶς Κάβο-Μαλιᾶς.

Μαλέα· τὸ μεσημβρινὸν ἄκρωτ. τῆς Λέσβου.

Μαλέα· κώμη τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν.

Μαλέα· ἀρχ. π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου.

Μαλέα· ἀρχ. π. τῆς Ταρακωνικῆς Ἱσπανίας.

Μαλεβιζίου-ἐπαρχ. Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης, ἔχουσα δημ. 3. Κρουσῶνος (Κάτ. 3,500), Ἁγίου Μύρωνος (Κάτ: 4,200), Τυλίσσου (Κατ: 2,800), χωρία 28, καὶ ὁλ. πληθ. 10,500.

Μαλεΐνα· χ. τοῦ δήμου Κονιστρίων. Κάτ: 31.

Μαλέκ· ὀθωμανὸς φιλόλογος, 713—795, ἱδρυτὴς τοῦ ὀρθοδόξου μωαμεθανικοῦ δόγματος τῶν ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθέντων Μαλεκιτῶν.

Μαλέκ - Σάχ· υἱὸς καὶ διάδοχος (1072 - 1093) τοῦ Σελτζουκίδου Ἄλπ - Ἀρσλάν, ἱδρύσας ἰσχυρὸν Κράτος ἀπὸ τῆς Μεσογείου μέχρι Κίνας καὶ ἀπὸ Καυκάσου μέχρις Ὑεμένης, θανὼν δὲ 38 ἐτῶν.

Μαλέκ - Σάχ ὁ **Β'**· ἔγγονος τοῦ προηγ., βασιλεύσας ἐν Περσίᾳ ἀπὸ 1152 μέχρι 1160.

Μαλέκ - Ἀρσλάν· υἱὸς Τοργούλ Β', διαδεχθεὶς αὐτὸν ἐν τῷ θρόνῳ τῆς Περσίας τὸ 1160 καὶ βασιλεύσας μέχρι τοῦ 1175.

Μαλέκ - Ἀδέλ ἢ **Σαφαδίν**· ὅρα Μελίκ.

Μάλεμες· χ. τοῦ δημ. Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 180.

Μαλεμπράνς (Νικόλαος)· γάλλος φιλόσοφος διαπρεπής, 1638 - 1715, ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Δεκάρτ, καταστὰς κλασικὸς διὰ τοῦ ἔργου του «Ἀναζήτησις τῆς Ἀληθείας».

Μαλενίτη-Κάτω· χ. ἐγγὺς τῆς Κυπαρισσίας. Κάτ: 169. Τὸ Ἄνω-Μαλ. εἶνε ἐγκαταλελειμμένον.

Μαλέρμπ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ. Κάτ: 2,095.

Μαλέρμπ (Λαμωανὶὼν δέ.) Περίφημος ὑπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ'

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπεραπισθεὶς τὸν βασιλέα του μετὰ δυνάμεως κατὰ τὰ τραγικὰ συμβάντα τοῦ 1792 καὶ ἀποθανὼν κατόπιν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου τὸ 1794.

Μαλέρμπ· γάλλος ποιητὴς διάσημος. 1555 - 1628, ἀναμορφώσας διὰ τῶν ἔργων του τὴν Γαλλικὴν ποίησιν.

Μαλεσίαδα· χ. τοῦ δήμου Ἰδομένης τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 339.

Μαλεσίνα· χ. τοῦ δήμου Λαρύμνης τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 1,068.

Μαλευριάνικα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 83.

Μαλευρίου δῆμος· τῆς τέως Ἐπαρχ. Γυθείου, Νομ. Λακωνικῆς. Πρωτ. Π α ν ι τ σ α. Ἄλλα. χ. Ἅγ. Βασίλειος, Ἅγ. Εὐστράτιος, Γιάννη-Χωριό, Δυρός, Ζαρκοκάλυβα, Καλυκά, Καρβελά, Κονάκια, Κόζια, Κουλοῦκα, Λύμπερδο, Λυγερέας, Μαραθέα, Μοναχή-Συκιὰ, Παλοβά, Πηλάλα, Πολυάραβος, Σιδηρόκαστον, Σκαμνάκι, Σκαμνίτζα, Σκουφομότη, Σκυφιάνικα, Σολά, Σταφελίτσα, Τόμπρα, Τσιχοβά, Ψαθάκια. Κάτ. 4 882.

Μαλῆκι· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 328.

Μάλθος· ἄγγλος, οἰκονομολόγος διαπρεπής, 1766-1834, καταλιπὼν ἔργα μεστὰ ἐμβριθείας καὶ παρατηρητικότητος.

Μαλιακός· ὁ περὶ τὰς Θερμοπύλας ἐν Φθιώτιδι κόλπος ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας.

Μαλίδια· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 17.

Μαλίκι· χ. τοῦ δήμου Ἀετοῦ τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 180.

Μαλικόλο· βουνώδης νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ, μία τῶν Νέων Ἑβρίδων. 2,268 τετρ. χλμ. Κάτ: 9,000 ἄγριοι καὶ ἀπαισίως εἰδεχθεῖς τὴν μορφήν. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1606 ὑπὸ τοῦ Κουΐρος.

Μαλμπράν (Μ α ρ ί α)· γαλλὶς ἀοιδὸς διαπρεπής. 1808-1836, θυγάτηρ τοῦ Ἐμμανουὴλ Γάρτσια, διαπρέψασα ἐν Μεξικῷ καὶ Νέᾳ Ὑόρκῃ, θανοῦσα δὲ ἐν Λονδίνῳ.

Μαλίναι· π. τοῦ βελγ. νομοῦ Ἀμβέρσας ἐπὶ τοῦ Δάνδρ καὶ τοῦ Δύλ. Ἀρχιεπισκοπή, καλλιτεχν. ἀκαδημ., πανεπιστήμιον, πλουσία βιβλιοθήκη, βοταν. κῆπος, ὁπλοστάσιον, μεγαλοπρ. μητρόπολις, ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 53,000. Ἱδρύθη τὸν ς' αἰῶνα.

Μάλιοι· χ. τοῦ δήμ. Μ ο χ ο ῦ, Ἐπαρχ. Πεδιάδος. Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 850.

Μαλιτσίνα· χ. τοῦ δήμου Μελιτίνης τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 357.

Μάλκολμ· υἱὸς Δοῦνκαν, βασιλεὺς τῆς Σκωτίας, ὃν εἶχε δολοφονήσει ὁ Μάκβεθ (βλ. λ.). Ἀναλαβὼν τὸ σκῆπτρον τὸ 1047, ἐπολέμησε κατὰ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ καὶ ἔπεσε τὸ 1093 μαχόμενος κατὰ Γουλιέλμου τοῦ Β'.

Μαλλια ἀγροικίαι παρὰ τὴν Ἄνω-Σύρον. Κάτ: 15.

Μαλλιαρή-Συκιά· χ. 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Γυθείου. Κάτ: 43.

Μαλλός· π. τῆς ἀρχ. Κιλικίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον τοῦ Μόψου καὶ τοῦ Ἀμφιλόχου.

Μαλμέδυ· πολίχνη τῆς Ρηνικῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πρωσίας, πρωτ. νομοῦ. Κάτ: 7,000, ὁ νομὸς 813 τετρ. χλμ. μὲ κατ: 32,000.

Μαλμέσβουρυ· κωμόπ. τῆς ἀγγλικ. κομητ. Οὐάϊλτς, ἐπὶ τοῦ Ἄβον. Ποτὲ ὀχυρὰ καὶ μεγάλη. Κάτ: 3,500

Μάλμω· πρωτ. τοῦ σουηδ. νομοῦ Μάλμωχους, ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Σοὺνδ, λιμὴν ἐμπορικὸς, φρ., ἀκμ. βιομηχ. Κεῖται ἀντικρὺ τῆς Κοπεγχάγης. Κάτ: 47,000 καλβινισταί καὶ λουθηρανοί.—Ὁ Νομός: 4,795 τετρ. χλμ. Κάτ: 390,000.

Μαλό· ὄρα Σαίν-Μαλό.

Μαλόεις· ποτ. μετὰ λιμένος περὶ τὸ ἄκρωτ. τῆς ἐν Λέσβῳ Μαλέας ἔνθα καὶ ναὸς τοῦ Μαλόεντος Ἀπόλλωνος.

Μάλο-Ἰαροσλάβετζ· κωμόπ. τοῦ ρωσ. Κυβερνείου Καλούγα, ἐπὶ τοῦ ποτ. Λούγια, ὅπου παρ' ὀλίγον νὰ συλληφθῇ ὁ Ναπολέων ὑπὸ τῶν Κοζάκων. Κάτ: 5,600.

Μαλοίτας· ποτ. τῆς ἀρχ Ἀρκαδίας παρὰ τὸ Μεθύδριον.

Μαλορώσσια· ἡ κοινότερον λεγομένη Μικρὰ-Ρωσία καὶ Οὐκρανία.

Μάλος· ἀνεμόμυλος καὶ ἀγροικίαι παρὰ τὴν Σκῦρον.

Μαλοῦς· χ. τῆς ἀρχ. Τρωάδος.

Μαλοῦς· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Μαλσάνη· ποτ. τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.

Μάλτα ἢ **Μελίτη**· νῆσος μικρὰ τῆς Μεσογείου πρὸς Ν. τῆς Σικελίας, ἀνήκουσα μετὰ τῶν πέριξ νησιδίωνΓόζο κλπ. εἰς τοὺς Ἄγγλους, οἵτινες ἔχουν ἐδῶ σπουδαιότατον ἐμπορικὸν καὶ ἰδίως ναυτικὸν σταθμόν. Ἔκτ: 250 τετρ.χλμ. στερουμένη ἐντελῶς δασῶν, ποταμῶν καὶ λιμνῶν. Πρωτ: Βαλέττα, μὲ λαμπρὸν λιμένα καὶ ἰσχυρὰ φρούρια. Σχολεῖα ἐν ὅλῳ 150. Προϊόντα κύρια βάμβακες καὶ ὀπῶραι. Κάτ: 160,000 ὧν οἱ ἐντόπιοιΜαλτέζοι φαίνεται ὅτι εἶναι καταγωγῆς Φοινικικῆς.

Μάλτα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 352.

Μάλτα· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τοῦ Γυθείου. Κάτ: 28.

Μάλτα· χ. τοῦ δήμου Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 221.

Μάλταις· περιοδικῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς Νάξου.

Μάλτζαν (Χέλμουθ δέ-) βαρὼν τοῦ Βάρτενβεργ καὶ Πένζλιν, περιηγητὴς καὶ συγγραφεὺς γερμανός 1826—1874. Διέτρεξε τὴν Ἀλγερίαν, τὸ Μαρόκον, τὴν Τύνιδα καὶ τὴν Ἀραβίαν, ἔγραψε λαμπρὰς ἐντυπώσεις καὶ ἀπέθ. ἐν Πίσῃ αὐτοχειριασθείς.

Μάλτ-Μπροῦν (Κόνραδ)· δανὸς γεωγράφος, 1775—1826, ἐγκαταστὰς καὶ ἐργασθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἡ «Παγκόσμιος Γεωγραφία» του κατέστη κλασικῆς ἀξίας σύγγραμμα.

Μαλφιλᾶτρ (Λουδ. δέ-Κλενσιάμ)· γάλλος ποιητὴς δοκιμώτατος ἀποθανὼν ἐκ τῆς πείνης καὶ τῆς δυστυχίας τὸ 1766 ἐν ἡλικίᾳ 34 ἐτῶν.

Μάλχος· ὑπηρέτης τοῦ Καϊάφα, ἐγείρας χεῖρα κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ καὶ οὗ ὁ Πέτρος ἀπέκοψε τότε τὸ οὖς.

Μαλωσέν· πρωτ. δήμου τσῦ γαλ. νομοῦ Βωκλούζ, Ἀκμ. βιομηχ., λατομεῖα. Κάτ: 2,245.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μαμάγκεια. χ. τῶν ἀρχ. Κλαζομενῶν.

Μαμάκης (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Ζακύνθου, ὑπηρετήσας ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τὸν πρίγκιπα Δ. Ὑψηλάντην, εἶτα δὲ εἰς τὰ τακτικὰ τάγματα. Ὁ Μαμάκης ὑπῆρξεν εἷς τῶν καλλιτέρων, προθυμοτέρων καὶ ἀγαπητοτέρων εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐπαναστατῶν πολεμιστῶν.

Μαμάϊ· χάνης τῶν Τατάρων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1361 περὶ τὸν Βόλγαν, ἐν ἀρχῇ φίλος τοῦ μεγ. δουκὸς τῆς Μόσχας Δμίτρι - Ἰβάνοβιτς, εἶτα δὲ πολέμιος αὐτοῦ· οἱ ρῶσοι τότε (1374) ἔσφαξαν τοὺς Τατάρους οἵτινες συνώδευον τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Χάνου, τὸ Νίζνι-Νόβγοροδ ἐλεηλατήθη, ἡ πόλις κατελήφθη, καὶ οἱ ρῶσοι ἠττήθησαν· ἀλλὰ τὸ 1380 ὁ Μαμάϊ κατετροπώθη ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Κουλίκοβο καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν· διωχθεὶς δὲ τοῦ κράτους ὑπὸ τοῦ Τοχταμίτς, ἀπέθ. δολοφονηθεὶς ἐν Κάφφᾳ.

Μαμάκου· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου. Κάτ: 115.

Μαμάκρινα· π. τῆς ἀρχ. Αὐσονίας.

Μάμαλης-Μαμαλαῖοι· βλαχοποιμένες ἐκ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, κατελθόντες εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐν ἀρχῇ τῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δράμαλη, μὲ πολλὰς χιλιάδας προβάτων, ὑπηρετήσαντες δὲ καὶ πρασωπικῶς ὡς μαχηταὶ καὶ ὡς ποιμένες διὰ τῆς δωρεὰν προσφορᾶς τροφῆς εἰς τοὺς μαχομένους.

Μαμαλιά· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 139.

Μαμαλοῦκα· χ. τοῦ δήμου Παΐων τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 151.

Μάμαος· ἀρχ. ὄνομα ποτ. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος.

Μάμας-Ἅγιος· θέσις παρὰ τοὺς Τρίποδες τῆς Νάξου.

Μάμας-Ἅγιος· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς νήσου Σκύρου.

Μάμας-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας. Κάτ: 71.

Μάμας-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ρ ο υ κ ά κ α ς, ἐπαρχ. Σητείας, διοίκ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 50.

Μαμελοῦκοι· ὄνομα σχηματισθὲν ἐκ τινος ἀραβικῆς λέξεως σημαινούσης «δοῦλος», ἀποδιδόμενον δὲ ἐν Αἰγύπτῳ εἰς ἀστυνομικὸν σῶμα καταγωγῆς τουρκομανικῆς καὶ κιρκασίας, καταστὰν ἐντὸς ὀλίγου ἰσχυρότατον· συνέκειτο ἐξ αὐτοτελῶν ἀποσπασμάτων ὑπὸ βέηδες ἀπολυτάρχας καὶ ἐπεβλήθησαν ἐπὶ τῶν σουλτάνων. Τὸ 1254 ἐξεθρόνισαν τὸν τουρκομάνον ἄρχοντα καὶ τὸν ἀντικατέστησαν διὰ τοῦ ἰδίου των ἀρχηγοῦ Νουρεδδὶν-Ἀλῆ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τοῦ 1517, ἡ Αἴγυπτος ἐκυβερνήθη ὑπὸ τῶν Μαμελ, δάντων γένεσιν εἰς 2 δυναστείας: τοὺς Β α χ α ρ ί τ α ς καὶ τοὺς Β ο ρ δ γ ί τ α ς· πάντες ὅμως οἱ ἐκ τούτων ἄρξαντες ἐξεθρονίσθησαν ἢ ἀπέθανον διὰ βιαίου θανάτου. Τὸ 1517, ὁ Σελίμ, σουλτάνος τῶν Ὀθωμανῶν, ἐνίκησε καὶ ἀπηγχόνισε τὸν ἔσχατον ἀρχηγὸν τῶν Μαμελ, Τουμὰν-Βέην, τοὺς ἀφῄρεσε τὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς ἀφῆκε μόνον τὴν διοίκησιν ἐπαρχιῶν τινων ὑπὸ βέηδες ὑπὸ τὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐποπτείανπασσᾶδιαριζομένουὑπὸτῆςΠόλης. Ἐντούτοις,φθίνοντος τοῦΙΗ' αἰῶνος εἶχον καταρθώσει ν' ἀνακτήσουν σχεδὸν ὅλην τὴν παλαιὰν των ἰσχὺν ἐν Αἰγύπτῳ, ταῦ ἐπὶ πασσᾶ καταστάντος ἀρχῆς ὀνομαστικῆς μόνον. Τὸ 1766, ὁ εἷς τῶν βέηδων αὐτῶν Ἀλῆς, ἠρνήθη τοὺς φόρους, ἐδίωξε τὸν πασσᾶν, ἐνίκησε τὰ τουρκικὰ στρατεύματα καὶ ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν σουλτᾶναν τῆς Αἰγύπτου, μεθ' ὃ οἱ Μαμελοῦκοι ἔμειναν ἀνεξάρτητοι. Ἦσαν δὲ ἐννεακισχίλιοι μὲ ἀρχηγοὺς τὸν Μουράδ καὶ τὸν Ἰμπραήμ, ὅταν ὁ Βοναπάρτης ἀπέβη εἰς Αἴγυπτον τὸ 1798. Ἡττήθησαν τότε, ἀφῆκαν τρισχιλίους νεκροὺς περὶ τὰς Πυραμίδας καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν μετὰ τοῦ Μουράδ-Βέη, εἰς τὴν Ἄνω-Αἴγυπτον, ὅπου καὶ διετήρησαν ἰσχύν τινα καὶ ἀρχὴν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Γάλλων. Τὸ 1803 ἐπανέλαβον τὴν πάλην ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν των Μεχμὲτ-Ἀλῆν (βλ. λ.), ὅστις ὅμως, φοβούμενος τὸ ἀτίθασον αὐτῶν, συνήγαγεν αὐτοὺς τὸ 1811 καὶ ἐξ ἀπροόπτου κατέσφαξε πάντας τοὺς ζωηροτέρους. Ἔκτοτε δὲν ἔπαιξαν ἀπουδαῖον πρόσωπον. Ὁ Βοναπάρτης εἶχε σχηματίσει ἱππικὸν σῶμα ἐκ Μαμελούκων, τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ εἰς Εὐρώπην καὶ ἀπετέλεσε δι' αὐτοῦ τμῆμα τῆς αὐτοκρατορ. φρουρᾶς του.

Μαμέρ· ποτὲ πρωτ. τῆς γαλλ. χώρας Σοννοᾶ, ἤδη ἕδρα ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ, ἐπὶ τοῦ Δίβ, 43 χλμ. ΒΒΑ τοῦ Μάνς. Κολλέγιον, βιβλιοθήκη, ἀξιόλ. ὑφαντουργεῖα, παλαιὰ μεγαλοπρεπὴς μονή· ἄλλοτε π. ὀχυρὰ καταληφθεῖσα τὸ 1359 καὶ τὸ 1417 ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, οἵτινες ἐκρήμνισαν τὰ φρούριά της. Κάτ: 6,016.

Μάμερκος (Λ. Αἰμίλιος)· παλλάκις ὕπατος, νικήσας τὸ 484 καὶ 478 π. Χ. τοὺς Ἐκούους καὶ τοὺς Βείους, διωχθεὶς δὲ τῆς Ἀγορᾶς τὸ 473 ὑπὸ τοῦ λαοῦ, διότι ἠθέλησε νὰ μαστιγώσῃ τὸν κεντουρίωνα Πουβλίλιον Βολέρωνα, ὅστις ἠρνεῖτο νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης. Μεθ' ὃ ὁ Βολέρων οὗτος ἀνεκηρύχθη ἄρχων τοῦ δήμου.

Μάμερκος (Αἰμίλιος)· ὕπατος τὸ 438 π. Χ., δικτάτωρ τὸ 437, τὸ 433 καὶ τὸ 426, νικήσας πολλοὺς τῶν ἐχθρῶν τῆς Ρώμης.

Μαμερτῖνοι· μισθοφόροι ἐν Σικελίᾳ τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους, ληφθέντες ἐκ διαφόρων φυλῶν, ὀνομασθέντες δὲ ἐκ τοῦ Μάμερς (=Ἄρεως ὁσκιστί). Θανόντος τοῦ Ἀγαθοκλέους τὸ 282 π. Χ. ἐπάλαισαν δι' ἴδιον λογ)σμὸν καὶ ἐπιδραμόντες εἰς Μεσσήνην ἔσφαξαν τοὺς κατοίκους αὐτῆς, καταδιωχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν σπευσάντων εἰς βοήθειαν τῶν Σικελῶν Καρχηδονίων, ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τῶν Ρωμαίων καὶ ἐγένοντο οὕτω ἀφορμὴ (264 π. Χ.) τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τυχόντες πολλῶν προνομιῶν ἐκ μέρους τῆς Ρώμης.

Μαμερτῖνος· ῥήτωρ ἄγνωστος θεωρούμενος συγγραφεὺς δύο «Πανηγυρικῶν» τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ Ἡρακλέους, ἀπαγγελθέντων ἐν Τριβήροις τὸ 289 καὶ τὸ 292.

Μαμερτῖνος· ὕπατος τὸ 362 ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, πρὸς ὃν φέρεται γράψας «Πανηγυρικόν».

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαμέρτιον· ἀρχ.πόλ. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ.

Μάμερτος (Ἅ γ ι ο ς)· ἀρχιεπίσκοπος Βιέννης τοῦ Δελφινάτου ἀπὸ 463 - 477. Ἑορτὴ τὴν 11 Μαΐου (ν).

Μάμερτος (Κ λ α υ δ ι α ν ό ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. θανὼν περὶ τὸ 474, συνεπίσκοπος τοῦ ἀδελφοῦ του, πολλὰς κανονίσας ἑορτὰς καὶ θρησκευτικὰς τελετουργίας, γράψας δὲ καὶ ὡραῖον ἔργον περὶ «Φύσεως τῆς ψυχῆς».

Μαμιό· φιλέλλην ἐκ Σαρδηνίας, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822 Πρῴην σωματοφύλαξ τοῦ βασιλέως τῆς Σαρδηνίας. Ἐθελοντὴς εἰς τὸν Λόχον τῶν Φιλελλήνων.

Μαμμαία (Ἰ ο υ λ ί α)· μήτηρ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, θυγ. Ἰουλίου Ἀβιτίου καὶ Ἰουλίας Μαίσας, μετὰ πάσης ἐπιμελείας διαπαιδαγωγήσασα τὸν υἱόν της καὶ συντελέσασα τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάρρησιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ρώμης, ἀφ' οὗ τὸν ἀπήλλαξε τῶν δολοπλοκιῶν τοῦ ἐξαδέλφου του Ἡλιογαβάλου. Ἐσφάγη μετὰ τοῦ υἱοῦ της ὑπὸ τοῦ στρατεύματος κατὰ τὴν στάσιν τοῦ Μαξιμίνου, τὸ 295 π.Χ.

Μάμμων· θεὸς τοῦ πλούτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Συρίοις. Ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ὁ Μάμμων δηλοῖ τὸν δαίμονα τοῦ πλούτου, ἢ καὶ γενικῶς τὸν διάβολον, τὸ «πονηρὸν πνεῦμα».

Μαμορέ· παραπότ. τοῦ βραζιλιανοῦ ποτ. Μ ά δ ρ ε-δ ὲ-Δ ί ο ς (= Μήτηρ Θεοῦ) μεθ' οὗ σχηματίζει τὸν παραπότ. τοῦ Ἀμαζονίου Μαδεῖρα (βλ.λ.). Δέχεται τὸν Γουαπορέ, σχηματίζεται ὑπὸ τῶν πηγοποταμῶν Γουαπάϋ καὶ Χιμορὲ καὶ χωρίζει τὸ Περοῦ ἀπὸ τῆς Βραζιλίας. Μῆκ: 1800 χλμ.

Μαμοῦ ἢ **Μαμοῦ**· χ. τοῦ δήμ. Π λ α τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοίκ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 300.

Μάμουλα-Ἄνω· χ. τοῦ δήμου Χαλκιδέων τῆς Εὐβοίας, 6 ὥρ. ἀπὸ Χαλκίδος. Κάτ: 103.

Μάμουλα-Κάτω· χ. τοῦ δήμου Χαλκιδέων, 6 ὥρ. ἀπὸ Χαλκίδος. Κάτ: 176.

Μαμουλάδα· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου. Κάτ: 250.

Μαμοῦρα· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 186.

Μαμούρρας· ρωμαῖος ἱππότης, συνοδεύσας τὸν Καίσαρα ἐκ Γαλατίας, ὡς ἄρχων τῶν ἐργατῶν τοῦ στρατοῦ. Ἐκεῖ πλουτήσας ἔκτισεν ἐπανελθὼν ἐπὶ τοῦ Καιλίου λόφου τῆς Ρώμης πολυτελέστατον ἀνάκτορον, διὸ ἐδέχθη πλεῖστα σκωπτικὰ ἐπιγράμματα τοῦ Κατούλου.

Μαμουσιά· χ. 4 ὥρ. ἀπὸ Αἰγίου. Κάτ: 405.

Μαμουσούμπαση· χ. παρὰ τὸν Ξηρόκαμπον τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 20.

Μαμπρέ· κοιλὰς τῆς ἀρχ. Παλαιστίνης, μεταξὺ Χεβρὼν καὶ Ἱερουσαλήμ, ἥτις ἐπὶ μακρὸν ὑπῆρξεν ἕδρα διαμονῆς τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ.

Μαμπρέ (Ἐ δ μ ό ν δ ο ς)· γάλλος μουσουργός, 1820—1882, γράψας μελῳδίας τινὰς καὶ ἀξιόλογα μελοδράματα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μὰν (Μαΐν), ἡ ποτὲ Μ ε ν α β ί α· ἀγγλ. νῆσος τῆς Ἰρλανδ. θαλάσσης, 588 τετρ. χλμ. Κάτ. 57,000. Πρωτ. Κ ά σ τ λ ε τ ο ν· μόλυβδος, σίδηρος, χαλκός, γρανίται· ἀκμ. γεωργία, κτηνοτροφία καὶ ἁλιεία ρεγγῶν. Ἐνταῦθα ὁμιλεῖται διάλεκτος εἰδική, λείψανον τῆς ἀρχ. κελτικῆς. Κυβερνᾶται αὐτονόμως καὶ δὲν στέλλει ἀντιπροσώπους εἰς Λονδῖνον.

Μάνα (Δά)· ποτ. τῆς γαλλ. Γυάνας (Νότ. Ἀμερική), χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Μῆκ. 300 χλμ.

Μαναάρ· νῆσος τῆς θαλάσσης τῶν Ἰνδιῶν, ΒΔ τῆς Κεϋλάνης, συνδεομένη διὰ βραχίονος μὲ τὴν Ραμεσβαράμ. Ἔκτ. 12 τετρ. χλμ. Πρωτ. Μ α ν α ά ρ. Ἁλιεία μαργαριτῶν.

Μανάβι· προσάκτιος ἐπαρχ. τοῦ Ἰσημερινοῦ. 19,922 τετρ. χλμ. Κάτ. 66,000. Πρωτ. Π ο υ έ ρ τ - Β ι έ χ ο.

Μανάγουα· πρωτ. τῆς ἀμερικαν. δημοκρ. Νικαράγουας, παρὰ τὴν ὁμών. λίμνην. Ἐξαγωγὴ καφέ. Κάτ. 19,000

Μανάγουα· μεγάλη λίμνη τῆς δημοκρατ. Νικαράγουας (Κεντρ.-Ἀμερικὴ), ἐλάχιστα βαθεῖα καὶ ἐκρέουσα διὰ τοῦ Τιπιτάπα καὶ τοῦ Παναλόγια εἰς τὴν λίμνην Νικαράγουαν. Ἔκτ: 1450 τετρ. χλμ.

Μανάγουλη· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος. Κάτ: 267.

Μανάκορ π· τῆς ἰσπαν. νήσου Μαγιόρκας, ὅπου ἀρχ. ἀνάκτορα τῶν ποτὲ βασιλέων τῆς νήσου. Κάτ: 16,000.

Μανᾶος· πρωτ. τῆς Βραζιλιανῆς πολιτείας Ἀμαζόνας ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ρίο-Νέγρο· κέντρον ἐμπορίου. Κάτ: 11,000.

Μάναρη· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 614.

Μανασαρασούαρ· ἱερὰ λίμνη τοῦ Θιβέτ (Δυτικοῦ) εἰς ὕψος 5,621 μ. Πηγὴ τοῦ Σατλέδζ· ἔκτ: 380 τετρ. χλμ.

Μανάσι· συνοικία τοῦ χ. Δαμελιάνης τῆς Λευκάδος.

Μανασὸς ἢ Μπανασός· χ. τοῦ δήμου Ζ α ρ ο ῦ, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 220.

Μανασσῆ - φ υ λ ή· ἡ μεγίστη τῶν 12 φυλῶν τῆς Παλαιστίνης ἐκτεινομένη ἀριστερόθεν τοῦ Ἰορδάνου καὶ ὑποδιαιρουμένη εἰς δύο ἡμιφυλὰς μὲ πρωτ. Θ έ ρ σ α ν καὶ Γ ε σ σ ο ύ ρ.

Μανασσῆς· υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ, γεννηθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ, υἱοθετηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰακώβ, τοῦ πάππου του, καὶ γενόμενος γενάρχης μιᾶς τῶν 12 ἑβραϊκῶν φυλῶν.

Μανασσῆς· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐζεκία, 694—640, καταδιώξας ἐν ἀρχῇ τοὺς προφήτας, συλληφθεὶς δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ τὸ 672 ὑπὸ τοῦ Ἀσὰρ-Χαδδὰν καὶ μείνας ἐπὶ 3 ἔτη ἐν Ἀσσυρίᾳ, κυβερνήσας δ' εἶτα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ φιλανθρωπίᾳ.

Μανατάδες· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 134.

Μαναχὴμ· βασιλεὺς τοὺς Ἰσραήλ, 766—754 π. Χ., ἄρχων ὠμὸς καὶ ἀπάνθρωπος.

Μανγγάλια ἢ Μαγγάλια· ἡ ποτὲ Κ α λ λ ά τ ι ς· λιμὴν τῆς ρωμουν. Δοβρουτσᾶς ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

οὐ μακρὰν τῶν βουλγαρικῶν συνόρων Κάτ: 1,000.

Μανγγαλόρη· λιμὴν τῆς ἀγγλο-ἰνδικῆς τοποτηρητείας Μάδρας, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Νοτ - Κανάρα, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς Μαλαβάρ. Ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ· 33,000.

Μανγγαρέβα· νῆσος τοῦ Ὠκεανίου ἀρχιπελάγους Γάμβιερ, κέντρον ἐμπορ. μαργαριτῶν. Γαλλικὴ ἀπὸ τοῦ 1844, διοικηθεῖσα μέχρι τοῦ 1879 θεοκρατικῶς ὑπὸ τῶν ἱεραποστόλων. Κάτ: 1,600.

Μανγγοῦ· μέγας χάνης τῶν Μογγόλων, ἔγγονος τοῦ Ντζεγγίς - Χάν, νικήσας τούς τε Κινέζους, τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Τούρκους, τὸ 1250. Ἐφονεύθη τὸ 1259 πολιορκῶν κινεζικήν τινα πόλιν.

Μανγγοῦ-Χουλαγγοῦ· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. καταλύσας τὸ κράτος τῶν ἐν Περσίᾳ Χαλιφῶν.

Μανγγοῦ-Κουμπλαΐ· ἀδελφὸς τοῦ πρηγ. κατακτήσας μέγα μέρος τῆς Κίνας.

Μάνδ· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λορέζ, 651 χλμ. Ν τῶν Παρισίων. Ἐπισκοπή, κολλέγιον, βιβλιοθ.12,000 τόμων, μουσεῖον, ἀξιόλ. βιομηχ., μητρόπολις τοῦ ΙΔ' αἰῶνος. Κάτ. 7,878.

Μανδάβι ἢ Μάνδβι· λιμὴν τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστὰν καὶ τοῦ κόλπου Κάτσχ. Ἀκμ. ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀραβίας καὶ τοῦ Ζανζιβάρ. Κάτ. 37,000.

Μανδάγαρα· π. τῆς παλαιᾶς Μηδίας.

Μανδαλαΐ· πρωτ. τῆς ἀγγλ. Ἄνω-Βιρμανίας, ἐπὶ τοῦ Ἰραουαδδῆ. Ἐρείπ. πέριξ μεγαλοπρεπῆ τῶν ποτὲ πρωτ. τοῦ Βιρμὰν Ἄβας καὶ Ἀμαραπούρας. Κάτ. 200,000.

Μανδάνη· κόρη τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, σύζυγος τοῦ Καμβύσου καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Κύρου.

Μανδανικά· χ. ἰδιόκτητον τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 96.

Μανδάνιδδα· χ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Αἰτωλίας. Κάτ: 137.

Μανδανοί· ἀμερικαν. ἰνδοὶ τοῦ Μίσσουρι, ὄντες τὸ ὄνομά των εἰς μίαν κομητ. τῆς πολιτείας Δακότας.

Μανδαρῖνοι· κινεζικὸς τίτλος τῶν ἀρχόντων καὶ δὴ τῶν κυβερνητῶν ἐπαρχιῶν· τὸ ἀληθές των κινεζικὸν ὄνομα εἶνε Κοχὰν ἤτοι «Ὑπουργοί», σχηματίζουν δὲ τὴν τάξιν τῶν «εὐπατριδῶν» ἀριθμούμενοι εἰς 15,000 καὶ διαιρούμενοι εἰς 9 τάξεις. Ἕκαστος ὡς διακριτικὸν φέρει κομβίον ἐπὶ τοῦ πηλικίου. Ὑπάρχουν Μανδ. π ο λ ι τ ι κ ο ὶ καὶ σ τ ρ α τ ι ω τ ι κ ο ί.

Μανδίγγοι· νηγρῖται τῆς Δυτ. Ἀφρικῆς (Σενεγάν, γαλλ. Σουδάν, Νίγηρ). Λαὸς ἐμπορικώτατος καὶ γεωργικός, σχηματίζων 3 φυλάς· Μαλινκέ, Βαμβάρας καὶ Σονινκέ.

Μάνδρα· πρωτ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Μεγαρίδος, 4 ὥρ. ἀπὸ Μέγαρα. Εἰρηνοδ., τελων. σταθμός. Κάτ: 3,103. Τῆς Ἐλευσῖνος (παραλίας) ἀπέχει 1 ὥρ.

Μανδραβέλι· χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 108.

Μάνδρα-Δατσαροῦς· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Σπάρτης. Κάτ: 121.

Μάνδρα - Χόντζα· στρατιωτ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σταθμὸς καὶ ἀγροικίαι τῶν πρὸς τὰ ΒΔ θεσσαλομακεδονικῶν μεθορίων. Κάτ: 5.

Μανδροκλῆς· Σάμιος ἀρχιτέκτων κατασκευάσας τὴν γέφυραν τοῦ Βοσπόρου, ὅτε ὁ Δαρεῖος ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν.

Μανδρόπολις· πόλ. ἀρχ. τῆς Φρυγίας.

Μανδσχουρία ἢ **Μαντζουρία**· μεγάλη κινεζικὴ χώρα πρὸς τὴν Σιβηρίαν καὶ τὴν Κορέαν (ΒΑ). 982, 472 τετρ. χλμ. Κάτ: 12,000,000. Χειμῶνες παγεροί, λειμῶνες, δάση, ἔρημοι. Κάτ. νομάδες Τουγγοῦσσαι, Μανδσχοῦροι καὶ Σῖναι. Γλῶσσα διάφορος τῆς σινικῆς. Ἐπαρχ. 2. Γιρὶμ (πρωτ. Γιρὶμ) καὶ Χέ-Λούγγ-Κιάγγ (πρωτ. Τζιτζικάρ.)·

Μανδύριον· πόλ. ἀρχ. τῆς Ἰαπυγίας.

Μανέθων. μέγας ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτίων (Γ' αἰῶνος π.Χ.) ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας πολύτιμον «Ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου», ἧς ἐλάχιστα σῴζονται ἀποσπάσματα.

Μᾶνες, ἑτρουσκικαὶ καὶ ρωμαϊκαὶ κατώτεραι θεότητες: αἱ ἀποθεούμεναι ψυχαὶ τῶν νεκρῶν.

Μάνεση (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 330.

Μάνεση (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 209.

Μάνεση (τοῦ)· πρωτ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 4 ὥρ. Κάτ: 437.

Μάνεση (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ: 131.

Μάνεση (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Μιδέας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 253.

Μάνεση (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἐλατείας τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 452.

Μανζᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουῦ-δέ-Δώμ. Γαιανθρακωρυχεῖα. Κάτ. 2,128.

Μανῆς ἢ **Μανιχαῖος**. πέρσης αἱρεσιάρχης τοῦ Γ' αἰῶνος ἀνακηρύττων δύο ἀρχὰς τοῦ παντός, Ἀγαθὴν καὶ Μονηράν.

Μάνης· ποτ. τῆς ἀρχ. Λοκρίδος.

Μανθυρία κώμη τῆς Ἀρκαδίας· ὁ κατ. Μανθυρεύς.

Μανθυρίας-δῆμος· (ἐσφαλμένως γράφεται Μανθιρέας)· τοῦ νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Βλαχοκερασιά. Ἄλλα χ. Ἀλουποχώρι, Ἀρβανιτοκερασιά, Ζέλι. Κάτ: 3,109.

Μάνι· θεότης τῆς σκανδιναυϊκῆς μυθολογίας, ὁ διευθύνων τὸν δρόμον τῆς σελήνης· εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου ὁ λύκος Φένρις θὰ καταπίῃ τὴν σελήνην καὶ κυματα αἵματος θὰ μολύνουν τὸν οὐρανόν.

Μανίαι· χ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Μανιάκι· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 235.

Μανιάτη· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 155.

Μανιατόπουλος (Ἰωάννης)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Τριπόλεως. ἐγκατεστημένος ὢν εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἐπέστρεψεν ἐκεῖθεν ἅμα ἐκραγέντος τοῦ ἀγῶνος καὶ συνεργάσθη στρατιωτικῶς τε καὶ πολιτικῶς μετὰ τοῦ συγγενοῦς του Ἀντωνίου Κολοκοτρώνη, οὗ ἐχρημάτισε καὶ γραμματεύς. Κυρίως διεκρίθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Δερβενακίου κατὰ τοῦ Δράμαλη.

ΑΡΧΑΙΟΣΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μανιατοχῶρι· χ. τῶν Κυθήρων. Κάτ: 63.

Μανίκα· ἐπαρχ. τῆς Πορτογαλ. Μοζαμβίκης (ΝΑ Ἀφρική). Ἄλλοτε νιγρητικὸν κράτος, πλουσία εἰς χρυσόν. Ἐκ ταύτης ἀπὸ τοῦ 1891 κατέχουν καὶ οἱ ἄγγλοι τὸ τμῆμα Μουτάσσα (Δ). Ἡ πρωτ. Μανίκα κεῖται εἰς ἐρείπια (σήμερ. Μασσικεσσέ).

Μανίκια· χ. τοῦ δήμου Κονιστρίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 367.

Μανίλιος (Γάϊος)· δήμαρχος Ρώμης τὸ 66, ὁ διευθύνας τὸν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πόλεμον τοῦ Πομπηΐου.

Μανίλιος· (Μάρκος)· σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου, γράψας ποιήματα περὶ «Ἀστρονομίας».

Μανίλλη· πρωτ. τῶν νήσων Φιλιππινῶν (βλ. λ.), ἐπὶ τοῦ Λουζὸν καὶ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὁμων. της εἰς τὰ ΝΔΝ τῆς νήσου ταύτης διανοιγομένου κόλπου, ὅπου τὸ 1898 κατεναυμαχήθη ὁ ἱσπαν. στόλος ὑπὸ τοῦ ἀμερικανοῦ ναυάρχου Δέβεϋ. Φρ., ἀρχιεπισκοπή, πανεπιστήμιον τοῦ 1645, κολλέγιον ἱεραποστόλων· διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Πάσσιγ χωριζομένη εἰς ἐμπορικὴν καὶ πολεμικὴν πόλιν· παλλαὶ μοναί, οἰκίαι μονώροφοι, ὡραία μητρόπολις, τελωνεῖον καὶ διοικητήριον, ἀκμ. ἐμπόριον μετὰ τῆς Εὐρώπης, τῆς Κίνας καὶ τῶν Μαλαϊκῶν νήσων (Ἰνδονησίας), μεγίστη ἐξαγωγὴ πιγάρων ἀρίστων. Ἱδρύθη τὸ 1571 ὑπὸ τοῦ Λοπὲς δὲ Λεγάσπι. Κάτ. 300,000, ὧν 3,500 εὐρωπαῖοι.

Μάνινα-Βλυζανῶν ἢ Καλέντζη· χ. τοῦ δήμου Ἀστακοῦ τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 318.

Μανιπούρ καὶ βιρμανιστί. **Καθέκρατος** τῆς Β - Ἰνδοκίνας, μεταξὺ Ἀσσάμ καὶ Ἄνω - Βιρμάν. 20,721 τετρ. χλμ. Κάτ. 250,000. Πρωτ. Μανιπούρ. Χώρα βουνώδης, ἀπὸ τοῦ 1826 ὑπὸ τὴν ἀγγλ. προστασίαν.

Μανιτόβα· λίμνη τοῦ Καναδᾶ, 5,000 τετρ χλμ. δοῦσα τὸ ὄνομα εἰς τὴν φερών. ἐπαρχ.

Μανιτόβα· ἐπαρχ. τοῦ Καναδᾶ σχηματισθεῖσα τὸ 1870. Ἐκτ. 166,700 τετρ. χλμ. Κάτ. 115,000. Ἔδαφος πεδινὸν παράγον σιτηρά. Πρωτ. Βίννιπεγ.

Μανιτοῦ ἤτοι «Πνεύματα»· πνεύματα ἀρχόμενα ὑπὸ τοῦ Μεγάλου - Μανιτοῦ κατὰ τὴν μυθοθρησκείαν τῶν βορειαμερικανῶν Ἰνδῶν.

Μάνκῖνος (Ὀστίλιος)· ὕπατος τὸ 137, ὑπογράψας ἐπανειδιστον συνθήκην μετὰ τῶν Νουμαντίνων.

Μάνκο - Καπάκ ὁ Α'· ἱδρυτὴς τῆς ἐν Περοῦ δυναστείας τῶν Ἴνκας (βλ. λ.), ζήσας κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα.

Μάνκο Καπάκ ὁ Β'· βασιλεὺς τοῦ Περοῦ τὸ 1533 μετὰ τὸν ἀδελφόν του Ἀταχουάλπα, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πιζάρρου. Ὑπερῆσπισε γενναίως τὸ Κούζκο κατὰ τῶν Ἱσπανῶν. Αἰχμαλωτισθεὶς δὲ διέφυγεν ἀνὰ τὰς Ἄνδεις ὅπου ἐδολοφονήθη τὸ 1535 ὑπό τινος φιλοξενήσαντος αὐτὸν Ἱσπανοῦ.

Μάνλιος-Καπιτολῖνος· ὁ σώσας (390) τὸ Καπιτώλιον προσβληθὲν ὑπὸ τῶν Γαλατῶν καὶ ριφθεὶς ἀπὸ τῆς Ταρπηΐας πέτρας τὸ 384 ὡς συνομόσας κατὰ τῆς τυραννίας.

Μάνλιος (Τ.)· δικτάτωρ ἐν Ρώμῃ τὸ 362.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μάνλιος-Τορκουᾶτος· υἱὸς τοῦ προηγ., σώσας τὸν πατέρα του ἐκ τῶν καταδιώξεων τοῦ Πομπονίου, νικήσας τοὺς Γαλάτας καὶ γενόμενος ὕπατος τὸ 340. Ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Λατίνων, ἀλλὰ κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν ἴδιον υἱόν, ὡς πολεμήσαντα παρὰ τὴν ἀπαγόρευσίν του.

Μάνλιος-Τορκουᾶτος (Λ)· ὕπατος τὸ 224, ὑποτάξας τὴν Σαρδηνίαν.

Μάνλιος-Τορκουᾶτος (Λ)· ὕπατος τὸ 65, παλαίσας κατὰ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα καὶ φίλος πιστὸς τοῦ Κικέρωνος δειχθείς.

Μάνν· υἱὸς τοῦ Τουΐστο καὶ ἔγγονος τῆς Γῆς, πατὴρ δὲ τῆς ἀνθρωπότητος, κατὰ τὴν γερμαν. μυθολογίαν. Μάνν σημαίνει «ἄνθρωπος».

Μάννα· χ. παρὰ τὴν Ἄνω Σῦρον. Κάτ. 488.

Μαννάκαρτα· πολ. ἀρχ. τῆς Ἀραβίας· ὁ κατ. Μαννακαρτηνός.

Μαννερτ (Κόνραδ)· βαυαρὸς ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, 1756—1836, γράψας «Ἱστορίαν τῶν Βαυβάλωνος» καὶ ἄ.

Μαννίκε· φιλέλλην ἐξ Ἀμβούργου· ἐφονεύθη ἐν Πέτρᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο ἐθελοντής.

Μαννχάϊμ· πρωτ. δμων. ἐπαρχ. τοῦ Μεγ. δουκάτ. Βάδεν, ὅπου ὁ Νέκκαρ συμβάλλει εἰς τὸν Ρῆνον. 58 χλμ. Β τῆς Καρλσρούης. Ἡ κανονικώτερον ἐκτισμένη π. τῆς Γερμανίας ὡρ. δουκ. ἀνάκτορα, γραφικοὶ περίπατοι, ὁπλοστάσιον, θέατρον, ἀστεροσκοπεῖον, μουσεῖον φυσικῆς ἱστορίας βοτανικὸς κῆπος, λύκειον, ἐμπορικὴ ἀκαδήμεια, ἀκμ. βιομηχανία κομψοτεχνημάτων κυρίως, μέγα ἐμπόριον. Κάτ. 82,000.— Ἡ ἐπαρχ. 3,600 τετρ. χλμ. Κάτ. 450,000.

Μανοὲλ Δὸ-Μασθιμέντο (Φραγκίσκος)· πορτογάλος ποιητής, 1734—1821, ἀναγκασθεὶς νὰ ἐκπατρισθῇ διότι μετέφρασε τὸν «Ταρτοῦφον» τοῦ Μολιέρου. Τὰς ποιήσεις του διακρίνει τὸ νευρῶδες τοῦ στίχου καὶ ὁ πλοῦτος τῆς ἐμπνεύσεως.

Μανοπλόπουλο· χ. τοῦ δήμου Ἀλικιανοῦ ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων, Κρήτης Κάτ. 15.

Μανόδκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις. Κολλέγιον, ἐξαγωγὴ λιγνίτου, γύψου, θείου κλπ. Κάτ. 5,572.

Μανοῦ· υἱὸς τοῦ Βράχμα καὶ πατὴρ τῶν ἀνθρώπων, οὓς ἐνδιαίτους καλεῖ ἡ μυθολογία «μανούδγιας» ἤτοι «Τέκνα Μανοῦ». Λέγεται συγγράψας τὸν πανάρχαιον ἰνδικὸν κώδικα «Μαναβαδαρμασάστρα», ἤτοι «Νόμοι τοῦ Μανοῦ». Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Προμηθέα.

Μανουὴλ Α΄ ὁ Κομνηνός· υἱὸς καὶ διάδοχος, 1143—80, τοῦ Ἰωάννου ἐν τῇ βυζαντινῇ αὐτοκρατορίᾳ, ἀτυχῶς παλαίσας κατὰ τοῦ Ρογήρου τῆς Σικελίας, ἡττηθεὶς δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1176 καὶ νικήσας αὐτοὺς κατόπιν περὶ τὸν Μαίανδρον.

Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου τὸ 1394, θανὼν τὸ 1425, μετὰ πολλοῦ μόχθου κατορθώσας νὰ σώσῃ τὴν Κων)πολιν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀπὸ τῶν προσβολῶν Βαγιαζὴτ τοῦ Α' καὶ 'Αμουρὰτ Β'.

Μανούμπα (**Λά**)· κωμόπ. τῆς Τύνιδος, ἧς ἀπέχει 9 χλμ. ΔΝΔ. Κάτ: 2,500. 'Επαύλεις, στρατῶνες.

Μανούτιος ('Α λ δ ο ς, 1447 - 1515, Π α ῦ λ ο ς, 1512 - 74 καὶ 'Α λ δ ο ς ὁ νεώτερος, 1547 - 97)· οἶκος διασήμων Βενετῶν ἐκδοτῶν, πολύτιμα ἐκδόντων ἔργα, περίφημοι καταστάντες καὶ διὰ τὰς σπουδαίας των ἀρχαιολογικὰς ἐργασίας.

Μανρέσσα· π. τῆς ἱσπαν. Βαρκελόνας· ἀκρόπολις, ἀκμ. μεταξουργία καὶ πνευματοποιία. Κάτ: 17,000.

Μάνς· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ, ἐπὶ τοῦ ποτ. τούτου, 211 λμ. ΝΔ τῶν Παρισίων. 'Επισκοπή, λύκειον ἀκμ. βιομηχ., μητρόπολις τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, μουσεῖα, βιβλιοθήκη 55,000 τόμων, οἰκίαι τοῦ ΙΔ' καὶ ΙΣ' αἰῶνος βοταν. κῆπος, Κάτ. 57,412.

Μάνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ 'Ιζέρ. Κάτ. 1728.

Μανσανάρες· παραπότ. τοῦ Χενάρες ρέων διὰ τῆς Μαδρίτης. Μῆκ. 90 χλμ.

Μανσάρ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· γάλλος ἀρχιτέκτων, 1598 - 1666, εἰς ὃν ὀφείλονται πλεῖστα ὡραῖα κτίρια τῶν Παρισίων.

Μανσάρ ('Ι ο ύ λ ι ο ς)· ἀνεψιὸς τοῦ προηγ. 1645 - 1708, ἐφάμιλλος αὐτῷ τεχνίτης.

Μανσούρα ἤτοι «Νικηφόρος»· πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Δακαλιὲ τῆς κάτω-Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ 'Ανατολ. βραχίονος τοῦ Νείλου, 59 χλμ. ΝΔ τῆς Δαμιέττης ἐμπορ. κέντρον τοῦ διαμερίσματος τούτου, ὅπου πλεῖστοι ἐμπορεύονται ἕλληνες. Κάτ: 28,000.— ἡ ἐπαρχ. 105,000 κατ.

Μανσφελδ· ἀρχ. κομητ. τῆς γερμαν. "Ανω-Σαξονίας· 540 τετρ. χλμ. Κάτ. 60,000. Ἡδὴ πρωσικὴ χώρα.

Μάνσφελδ· κωμόπ. τῆς πρωσ. Σαξονίας, πρτὲ πρωτ. τῆς ὁμων. κομητείας. Κάτ. 2,600.

Μάνσφελδ ('Ε ρ ν έ σ τ ο ς)· υἱὸς στρατηγοῦ τοῦ Καρόλου-Κίντου, 1585—1627, ἀρχηγὸς τῶν βοημῶν ἐπαναστατῶν τὸ 1618, νικήσας τοὺς 'Ισπανοὺς ἀλλ' ἡττηθεὶς τὸ 1626 ἐν Δεσσάου ὑπὸ τοῦ Βάλδσταϊν.

Μαντάγι (Δ ρ ώ μ)· βασιλεὺς τῆς Προβηγκίας τὸ 879.

Μάντ(αι)· ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένη ὡρ. πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-'Οάζ, ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα. Βιβλιοθήκη, κατασκευὴ μουσικῶν ὀργάνων, ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ. 7,032.

Μαντάμ· βραχονησὶς ὠχυρωμένη τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποτ. Σιαράντ.

Μανταπολάμ· ποτ. τῆς ἀγγλοϊν δικῆς ἐπιτροπείας Μάδρας, εἰς τὴν χώραν τῶν Σιρκάριων, προάστειον τοῦ Ναρσαπούρ· ἅριστα ὑφαντήρια τοῦ ἐντεῦθεν ὀνομασθέντος «μανταπολάμ». Κάτ: 22,000.

Μαντᾶς· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας "Αργους, διαπρέψας ἰδίως κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου, ὅτε καὶ ἔπεσεν ἡρωϊκῶς κατά τινα συμπλοκὴν πρὸς τοὺς πολιορκουμένους Τούρκους.

Μανταοιά· χ. τοῦ δήμου Μελιταίας τοῦ Δομοκοῦ. Κάτ: 400.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαντείκα· χ. τοῦ δήμου Φαλάνθου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 84.

Μάντεσι· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 204.

Μαντζαβινᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας παρὰ τὰ Χαυδᾶτα. Κάτ: 586.

Μαντζαγρά· χ. ἐγγὺς τῆς Τριπόλεως. Κάτ: 424.

Μάντζανη· χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας. Κάτ: 721.

Μαντζάρα· π. τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς ΝΔ ἀκτῆς, 42 χλμ. Ν τοῦ Τραπάνι. Ἐπισκοπή, καλὸς λιμήν. ἀκρόπ. Ἀκμ. οἰνοποιία Κάτ. 14,000.

Μαντζάρι· χ. τοῦ δήμου Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 282.

Μάντζ - Ἐδδαουλᾶ (Ἀμπού Ταλέμπ - Ρουστέμ) ὁ τελευταῖος τῶν Βουϊδῶν ἡγεμόνων τῆς κεντρῴας Περσίας τὸ 997, ἔχων ὑπουργὸν τὸν Ἀδικέννιον, ἠττηθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του Σεϊδᾶς καὶ ἀπωλέσας τὸν θρόνον μέχρι τοῦ θανάτου ταύτης (1024). Τὸ 1027 ἠττήθη καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ Μαχμούδ, σουλτάνου τοῦ Χαζνᾶ.

Μαντζίνι (Ἰωσήφ)· ἰταλὸς πολιτευτὴς καὶ διπλωμάτης, 1808—1872, ἐπὶ μῆνας καθειρχθεὶς ὡς Καρμπονάρος (βλ. λ.). Ἀπὸ τοῦ 1831, ὅτε ἵδρυσε τὴν πατριωτικὴν ἐν Μασσαλίᾳ ἑταιρείαν τῆς «Νέας Ἰταλίας» ἀφωσιώθη ἀποκλειστικῶς καὶ μετὰ ζήλου ἀμερίστου εἰς τὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του, ἀναδειχθεὶς εἷς τῶν ἀκραιφνεστέρων πατριωτῶν καὶ βαθυνουστέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἀνὴρ δημοκρατικῶν φρονημάτων καὶ ἄκρως φιλελεύθερος, καὶ μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἰταλικῆς ἑνώσεως δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνεχθῇ τὸ καθιερωθὲν πολίτευμα, διὸ καὶ ἔμεινε ξένος τοῦ κοινοβουλίου, καίτοι δὶς ἐκλεχθεὶς ἀντιπρόσωπος. Ἀπέθ. ἐν Πίσῃ.— Τὸ ὄνομά του παρέμεινε συμβολίζον τὸν τύπον τοῦ πολιτικοῦ συνωμότου.

Μαντζολίνο (Ἱερώνυμος)· ζωγράφος τῆς λομβαρδικῆς σχολῆς ζήσας τὸν 15ον αἰῶνα, διακριθεὶς δὲ εἰς θρησκευτικὰ θέματα. Ἔσχε πατέρα καὶ υἱὸν ἀμφοτέρους ζωγράφους.

Μαντζόνι (Ἀλέξανδρος, κόμης)· διαπρεπὴς ἰταλὸς ποιητής, 1784—1873, ἔγγονος τοῦ Βεκκαρία, καταλιπὼν ἀριστουργήματα ἐμπνεύσεως καὶ ἀριστοτεχνήματα στίχου.

Μαντζόνι (Γουΐδο)· ἰταλὸς χαλκοπλάστης, θανὼν τὸ 1518. Ἐργαζόμενος ἐν Νεαπόλει παρελήφθη ὑπὸ τοῦ καταλαβόντος τὴν πόλιν ταύτην Καρόλου τοῦ Η' καὶ μεταβὰς εἰς Γαλλίαν διεκρίθη ἐπὶ 20 ἔτη ἐργασθεὶς ἐκεῖ.

Μαντζός· συνοικία τοῦ Χιλιομοδίου τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας. Κάτ: 69.

Μαντζουκέλλι (Ἰω.-Μαρία, κόμης δέ-)· ἰταλὸς φιλόλογος, 1707—1765, ἐκδοὺς 6 τόμους ἐκ πελωρίου «Λεξικοῦ βιογραφιῶν τῶν Ἰταλῶν συγγραφέων».

Μαντζουόλι ἢ **Μαντζόλα** ὁ Παρμεζάν (Φραγκίσκος)· ἰταλὸς ζωγράφος, 1503—1540. Αἱ θρησκευτικαί του εἰκόνες διακρίνονται ἐπὶ ἀπαλότητι χρωματισμοῦ, ἀποτελέσαντος ἴδιον ἔκτοτε κλάδον τῆς τέχνης.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαντικουέϊρα (Σιέρρα Δά-)· ὀροσειρὰ τοῦ ΝΑ τῆς Βραζιλίας, ὅπου ἡ ὑψίστη τῆς χώρας γνωστὴ κορυφὴ Ἰτατιάγια. 2,712 μ.

Μαντίνεια· π. ἀρχ. τῆς Ἀρκαδίας πρὸς ἄρκτον τῆς Τεγέας. Ἐκ ταύτης ὠνομάσθη ὁ σημερ. δῆμος Μαντινείας (βλ. λ.).

Μαντίνεια-Μεγάλη· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Δυτ. Μάνης. Κάτ: 421.

Μαντίνεια-Μικρά· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Δυτ. Μάνης. Κάτ: 159.

Μαντινείας-δῆμος· τοῦ Νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Πικέρνι, Ἄλλα χ. Κακοῦρι, Κάψια, Λουκᾶ, Σάγκα, Σιμιάδες, Τσιπλανά, Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Γοργοεπηκόου. Κάτ: 7,127.

Μαντόν· ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένη ἐπὶ χερσονησίδος τῆς Μεσογείου, γραφικωτάτη καὶ θαυμασίου κλίματος πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Προσάκτιοι Ἄλπεις. Θαυμασταὶ φυτεῖαι καὶ περίπατοι, ὡρ. ἐπαύλεις. Κάτ. 9,150.

Μάντουα· ἀρχ. πόλ. τῆς Ἄνω Ἰταλίας Πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. Φρ. ἐπὶ νήσου τοῦ ποτ. Μιγκίου, ἐπισκοπή, ὡραῖα ἀνάκτορα καὶ μέγαρα, γραφικὴ μητρόπολις, ὁπλοστάσιον, ἰσχυρὰ ὀχυρώματα καθιστῶντα αὐτὴν μίαν τῶν στρατηγικωτάτων πόλεων τῆς Εὐρώπης, ἐπιστημον., τεχνικὴ καὶ ζωγραφικὴ ἀκαδήμεια, ἀρχαιολογ. μουσεῖον, πινακοθήκη, βιβλιοθήκη, λύκειον, γυμνάσιον κλπ. Κάτ. 30,000. Ἀλλοτε δουκᾶτον ἰσχυρὸν καὶ τὸ 1631 μαρκιωνεία.—Ἡ σημερ. ἐπαρχ. 2,490 τετρ. χλμ. Κάτ. 320,000.

Μαντουὰν (Ἰ. Β.- Βορτάνο Γκίζι)· ζωγράφος, γλύπτης καὶ χαλκογράφος ἐκ Μαντούης, γεννηθεὶς περὶ τὸ 1504. Ἀριστούργημά του εἶνε ἡ «Πυρκαϊὰ τῆς Τρωάδος».

Μαντοῦδι· πρωτ. τοῦ δήμου Κηρέων τῆς Εὐβοίας, 11 ὥρ. ἀπὸ Χαλκίδος. Ταχυδρομ. καὶ Τηλεγραφεῖον. Κάτ: 1,008.

Μαντουκᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, ἐγγὺς τῶν Χαυδάτων. Κάτ: 134.

Μαντούκι· γραφικώτατον κατάφυτον προάστειον τῆς Κερκύρας, ἧς ἀπέχει 1)2 ὥρ. Ὡραῖαι ἐπαύλεις, πλούσιαι φυτεῖαι, ἀνθῶνες καὶ κῆποι. Τελωνοφυλακεῖον. Κάτ: 3,790.

Μαντοφόρι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 20.

Μάντσεστερ· βιομηχανικωτάτη πόλις τῆς ἀγγλ. κομητ. Λανκάστερ, 260 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Λονδίνου καὶ 48 Α τοῦ Λίβερπουλ, ὅπερ τῇ χρησιμεύει ὡς λιμὴν ἐξαγωγῆς τῶν ἀπείρων της βιομηχ. προϊόντων, διαιρουμένη εἰς δύο, τὸ Ἄστυ μὲ 370,000 κατ. καὶ τὴν Σάλφορδ μὲ 180,000. Περιέχει 200 ναούς, βιβλιοθήκην μὲ 120,000 τόμ., ἐπιστημονικὰς σχολὰς ἀρίστας, τὰ μεγαλείτερα ἐν τῷ κόσμῳ βαμβακουργεῖα καὶ ἄλλα ἐργοστάσια, ἐν ὅλῳ 3000 μὲ 80 χιλ. ἐργάτας.

Μαντσίνι (Λαύρα)· ἀνεψιὰ τοῦ Μαζαρίνη, σύζ. τοῦ δουκὸς τῆς Βανδώμης.

Μαντσίνι (Ὀλυμπία)· ἐπι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

της ἀνεψιὰ τοῦ Μαζαρίνη συζ. τοῦ κόμητος δὲ - Σοασσών (βλ. λ.).

Μαντοίνι· (Μ α ρ ί α)· ἀνεψιὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐλπίσασα ἐπὶ στιγμὴν ὅτι θὰ ἐνυμφεύετο Λουδοβ. τὸν ΙΔ', συζευχθεῖσα δὲ τὸν πρίγκιπα Κολόννα, στρατάρχην τῆς Νεαπόλεως καὶ διελθοῦσα βίον περιπετειώδη.

Μαντοίνι (Ὀ ρ τ ε ν σ ί α)· ἀνεψιὰ τοῦ αὐτοῦ, δούκισσα δὲ - Μαζαρέν, ζήσασα ἐν Λονδίνῳ ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ κόσμου καὶ καταλιποῦσα «Ἀπομνημονεύματα», ὡς καὶ ἡ προηγουμένη.

Μαντοίνι (Μ α ρ ί α - Ἄ ν ν α)· ἀνεψιὰ τοῦ Μαζαρίνη, δούκισσα δὲ-Βουτλλιών, ἡ ὑποστηρίξασα τὸν Λαφονταίν.

Μαντώ· ἰταλὶς προφῆτις, δοῦσα τὸ ὄνομα εἰς τὴν π. Μάντουαν.

Μαντώ· κόρ. τοῦ Τειρεσίου καὶ μήτηρ τοῦ Μόψου, περίφημος μάντισσα.

Μαννέμα· χώρα τῆς Ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ τῆς λίμνης Ταγανυίκας καὶ τοῦ Ἄνω-Κογκό· χώρα βουνώδης καὶ εὐφορωτάτη· ἀκμ. δουλεμπορία ἧς κύριον κέντρον τὸ Ν υ α ν γ γ ο υ έ.

Μανφαλούτ· π. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Νείλου, πρωτ. ἐπαρχ. 25 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Σιούτ. Μεγάλη ἀγορά. Κάτ. 14,000.— Ἡ ἐπαρχ. 100,000 κ.

Μανφρεδονία· λιμὴν ὀχυρὸς τῆς Ἰταλ. Ἀπουλίας, ἐπὶ τοῦ Ἀδρία ἐν τῷ ὁμων. κόλπῳ. Ἀρχιεπισκοπή. Κάτ. 10,000. Ἐθεμελιώθη τὸ 1251 ὑπὸ τοῦ βασιλ. Μανφρέδου, ἑκάη δὲ τὸ 1620 ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Μανφρέδος ἢ Μαινφροῦ· νόθος υἱὸς τοῦ αὐτοκρ. Φρειδερ. Β', βασιλεὺς τῶν Δύο-Σικελιῶν ἀπὸ τοῦ 1254, στεφθεὶς τὸ 1258. Ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τοῦ Καρόλου Δ' Ἀνζοῦ εἰς ὃν ὁ πάπας Οὐρβανὸς Δ', ἀφορίσας τὸν Μανφρ., ἐξεχώρησε τὸ κράτος του (1266).

Μανωλᾶς· (ὁ)· πρωτ. τοῦ δήμου Θηρασίας, ἐπὶ τῆς ὁμων. νήσου, 5 μίλλια θαλασσίως ἀπὸ Θήρας καὶ 66 ἀπὸ Σύρου. Τελωνοφυλακεῖον. Κάτ: 398.

Μανωλὰς ἢ μᾶλλον **Μανωλάδα**· πρωτ. τοῦ δήμου Βουπρασίων, ἐγγὺς μεγάλου δάσους ἀνήκοντος εἰς τὸν Διάδοχον τοῦ Ἑλλην. Θρόνου Κωνσταντῖνον ἐκ δωρεᾶς τοῦ Κράτους. 13 ὥρ. Β τοῦ Πύργου καὶ 8 ἀπὸ Πάτρας ΔΝΔ. Ταχυδρομ., ἑλλ. σχολεῖον. Μετόχι τῆς μονῆς «Ταξιαρχῶν». Κάτ: 811.

Μανωλέϊκα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 5.

Μαξέντιος· υἱὸς Ἡρακλείους Μαξιμιανοῦ, προχειρισθεὶς Αὔγουστος τὸ 306, ἐξεβρόντησε τόν τε Σεβῆρον καὶ τὸν ἰδιόν του πατέρα, ἐπολέμησε τὸν Γαλέριον, ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ἔπεσε τὸ 312 ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Ρώμης.

Μαξίμα ποτ. τῆς ἀρχ. Ὑρκανίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν.

Μαξιμιανὸς-Ἡρακλῆς· ὁ ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐκλεγεὶς συμβασιλεὺς τὸ 286. Ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαξεντίου, ἔδωκε τῷ Κωνσταντίνῳ τὴν θυγατέρα του Φαύσταν, συνώμοσε κατ' αὐτοῦ, ἀνεκαλύφθη καὶ ἀπηγχο

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νίσθη μόνος του ἐν Μασσαλίᾳ τὸ 310.

Μαξιμιλιανὸς ὁ Α'· διάδοχος ὡς αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας τοῦ ἀδελφοῦ του Φρειδερίκου Γ' τὸ 1493. Ὁ γάμος αὐτοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ (1477) τῷ ἔφερεν ὡς κτῆσιν τὰς Κάτω-Χώρας. Συμμαχῶν δὲ τῷ Λουδοβ. ΙΒ' κατὰ τῶν Βενετῶν τὸ 1508, ἐκηρύχθη μετ' ὀλίγον ἐχθρὸς τῶν Γάλλων οὓς καὶ ἐνίκησεν ἐν Γινεγάτῃ τὸ 1513, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἐμποδίσῃ Φραγκίσκον τὸν Α' νὰ κατακτήσῃ τὴν χώραν τοῦ Μιλάνου τὸ 1516. Ἀπέθανε τὸ 1519.

Μαξιμιλιανὸς ὁ Β'· υἱὸς καὶ διάδοχος (1564-78) Φερδινάνδου τοῦ Α' πολεμήσας ἐναντίον Ἰω.-Σιγισμόνδου, ἡγεμόνος τῆς Τρανσυλβανίας, ἔτι δὲ κατὰ Σολιμὰν Β' καὶ Σελὶμ Β'.

Μαξιμιλιανὸς ὁ Μέγας· δοὺξ τῆς Βαυαρίας (1597-1651), τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν καθολικῶν κατὰ τὸν Τριακονταετῆ πόλεμον, κηρυχθεὶς δὲ ὑπὲρ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νικήσας ἐν Πράγᾳ τὸ 1620 τὸν παλατῖνον ἐκλέκτορα Φρειδερῖκον (ὅρα Τ ι λ λ ύ).

Μαξιμιλιανὸς-Ἐμμανουὴλ· ἐκλέκτωρ τῆς Βαυαρίας (1679-1726), ὑπηρετήσας ἐπὶ μακρὸν τὴν Αὐστρίαν, ἀλλὰ κηρυχεὶς ἐχθρὸς αὐτῆς κατὰ τὸν πόλεμον τῆς κατακτήσεως τῆς Ἱσπανίας, διωχθεὶς δὲ τῶν κρατῶν του τὸ 1706, καὶ συναντήσας αὐτὰ μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης (1714).

Μαξιμιλιανὸς-Ἰωσήφ· ἐκλέκτωρ τὸ 1799 καὶ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἀπὸ 1806—1825, σύμμαχος ἐν ἀρχῇ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τέλος ἐχθρὸς αὐτοῦ.

Μαξιμιλιανὸς· αὐτοκράτωρ τοῦ Μεξικοῦ 1832-67, ἀδελφὸς τοῦ σημερινοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Αὐτοκράτωρ ἐγένετο τῇ ὑποστηρίξει τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ νικηθεὶς ἀπὸ τοὺς δημοκρατικοὺς κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐτυφεκίσθη.

Μαξιμῖνος· αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ἐκ Θράκης, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του τῷ 238 μ. Χ.

Μαξιμῖνος-Δάϊας· Θρᾷξ ποιμήν, ὀνομασθεὶς Καῖσαρ τὸ 305 ὑπὸ τοῦ θείου του Γαλερίου καὶ Αὔγουστος τὸ 307, ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λικινίου τὸ 313 ἐν Ἀδριανουπόλει, ἀπέθ. σχεδὸν ἀμέσως ἐν Ταρσῷ.

Μαξιμοβιτς (Μ ι χ α ὴ λ-Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ ο β ι τ ς)· οὐκράνιος (Ρῶσος) σοφὸς συγγραφεύς, 1804—1873, καθηγ. τῆς βοτανικῆς καὶ τῆς ρωσ. φιλολογίας ἐν Μόσχᾳ καὶ Κιέβ, καταλιπὼν πολυάριθμα μεγάλου κύρους καὶ ἐμβριθείας ἔργα, ἰδίως ἱστορικά.

Μάξιμος· συναυτοκράτωρ τοῦ Βαλβίνου τὸ 238, σφαγεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του.

Μάξιμος· σφετεριστὴς τοῦ θρόνου δολοφονήσας τὸν Γρατιανὸν τὸ 383, διώξας δὲ Βαλεντιανὸν τὸν Β' καὶ καταπροπωθεὶς τὸ 388 ἐν Παννονίᾳ ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου, ὅστις τὸν ἐκράτησεν αἰχμάλωτον καὶ διέταξεν εἶτα τὸν θάνατόν του.

Μάξιμος· Τύριος, νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὸ 190 π. Χ.

Μάξιμος Πετρώνιος· ἐκθρονίσας οὗτος Οὐαλεντινιανὸν Γ' τὸ 455,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἔλαβε σύζυγον τὴν χήραν τούτου Εὐδοξίαν, ἠττήθη δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βανδάλων Γενσερίχου καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Μάξυες· λαὸς τῆς Λιβύης, κατοικῶν πρὸς Δ τῆς Γριτωνίδος λίμνης, ἀξιῶν δὲ ὅτι κατήγετο ἀπὸ τῶν Τρώων. Οἱ Μάξυες ἔβαφον τὸ σῶμά των διὰ μίλτου, ἔτρεφον δὲ μόνον τὸ δεξιὸν ἥμισυ τῆς κόμης.

Μαορὶ ἢ **Μαωρὶ** (Μ α ο ρ ο ί)· πολυνησιακὴ φυλὴ ἰθαγενὴς οἰκοῦσα τὴν Νέαν Ζηλανδίαν· ἦσαν τὸν ἀριθμὸν 500,000 περίπου τὸ 1769, ἤδη δὲ μόλις ὑπολείπονται 45,000. Τὸ 1840 ἀνεγνώρισαν τὴν ἀγγλικὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς νήσου των, καίτοι παλαίσαντες ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη κατὰ τῶν ἀποίκων, καὶ μόλις ὑπετάγησαν ὁριστικῶς τὸ 1864.

Μάουνα· νῆσος τοῦ πολυνησιακοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Θαλασσοπόρων, ὅπου τὸ 1787 ἐσφάγησαν 11 συμπλωτῆρες τοῦ Λαπερούζ.

Μάπιν· υἱὸς τοῦ Σιρώμου ἐκ Τύρου, διευθύνων μιαν τριήρη ἐπὶ τῶν μηδικῶν πολέμων ἐν τῷ στόλῳ τοῦ Ξέρξου.

Μαρᾶ (Μ α ρ ᾶ τ ο ς) περίφημος γάλλος πολιτικός, 1744-1793, μέλος τῆς Ἐπαναστατικῆς Συνελεύσεως, γενόμενος διάσημος διὰ τὴν σκληρότητά του, ἐζήτει 600,000 κεφαλάς. Ἐδολοφονήθη δὲ τέλος ὑπὸ τῆς Καρλόττας Κορδαΐ ἐν ᾧ ἐλούετο, τῇ 13ῃ Ἰουλίου 1793.

Μαραβίλια (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· μυστικὸς πράκτωρ Φραγκίσκου τοῦ Α' παρὰ τῷ δουκὶ τοῦ Μιλάνου, θανατωθεὶς ὑπὸ τούτου τῇ εἰσηγήσει Καρόλου-Κέντου τὸ 1534, ὅπερ ἐγένετο ἀφορμὴ τοῦ τρίτου πολέμου μεταξὺ τῶν δύο τούτων αὐτοκρατόρων.

Μαραγάχ· π. τῆς περσικῆς ἐπαρχίας Ἀδερβαϊντζάν, 70 χλμ. Ν τῆς Ταυρίδος, τάφος τοῦ Χουλαγγοῦ. Κάτ: 27,000.

Μαραζιά· χ. τοῦ δήμου Τολοφῶνος τῆς Δωρίδος. Κάτ: 370.

Μάραθα· χ. ἀρχ. τῆς Ἀρκαδίας.

Μάραθα· περισσοτέρως οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς Νάξου.

Μαραθέα· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τοῦ Γυθείου. Κάτ: 244.

Μαραθήσιον· πάλ. ἀρχ. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας.

Μαράθι· ἀγροικίαι τῆς Πάρου, 1 ὥρ. ἀπὸ Παροικίας. Κάτ: 20.

Μαράθι· γεωργικαὶ ἀγροικίαι παρὰ τὴν Νάουσαν τῆς Πάρου.

Μαραθιά· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 70.

Μαραθιᾶς· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 74.

Μαραθιᾶς· χ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 480.

Μαραθοκεφάλι· χ. τοῦ δήμου Σ π η λ η ᾶ ς, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 60.

Μαραθονῆσι· παλαιοτέρα κοινὴ ὀνομασία τοῦ Γυθείου, ἐξ οὗ καὶ ὁ Λακωνικὸς κόλπος εἶχεν ὀνομασθῆ Κόλπος-Μαραθονησίου. Τὸ ὄνομα διατηρεῖται ἀκόμη. Ὄ ρ α Γ ύ θ ε ι ο ν.

Μάραθος· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 21.

Μάραθος· ὅρμος μεθ' ὑποτελωνείου ἐν τῷ δήμῳ Πλαταιμώδους τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τριφυλίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ναργαλιάνους.

Μάραθος· ἀρχ. πόλ. τῆς Συρίας, ἀπέναντι τῆς νήσου, Ἀράδου.

Μάραθος· ἀρχ. πόλ. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ἀντίκυραν.

Μαραθούπολις· χ. τοῦ δήμου Πλαταιῶδους τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 437.

Μαράθουσα· νῆσ. τοῦ Αἰγαίου οὐ μακρὰν τῶν Κλαζομενῶν.

Μαράθουσα καὶ **Μαραθουσα**· ἀρχ. π. ἐν Κρήτῃ, κειμένη εἰς τὰ δυτικὰ τῆς νήσου, καθ' ἃ σημειοῖ ὁ Πλίνιος.

Μαραθών· θέσις τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν ΒΑ παραλίων, ὅπου σήμερον τὸ χωρίον Βρανᾶς, εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ ὁποίου κατεστράφη τὸ 490 π.Χ. ὁ περσικὸς στρατὸς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Παρ' αὐτὸν εὑρίσκεται κωνοειδὲς ὕψωμα ὅπερ δὲν φαίνεται φυσικόν, θεωρεῖται δὲ ὡς ὁ Τύμβος τῶν Μαραθωνομάχων.

Μαραθῶνος-Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Πρωτ. Μαραθών. Ἄλλα χ. Ὑφαντάδα, Βρανᾶς, Βελιαντζίκι, Γερατζκούλι, Γραμματικό, Δριζα, Καλέντζι, Καπανδρίτη, Κιούρκα, Λιόσα, Μάζι, Μπέη, Μπουγιάτι, Ξυλοκέριζα, Σοῦλι Ἄνω καὶ Κάτω, Ραπεντόσα, Σπάτα, Σταμάνα. Κάτ. 5,159.

Μαρατ (Μαθιέ)· γάλλος συγγραφεύς, 1655—1737, γράψας «Βίον τοῦ Λαφοντέν», «Ἐπιστολὰς» καὶ ἄ.

Μαρακάϊδο ἢ **-κάϋδο**· λιμὴν τῆς Βενεζουέλας, πρωτ. τῆς πολιτείας Ζούλια, ἐπὶ τῆς Δ ὄχθης τῆς ὁμων. της λίμνης· ναυπηγεῖα ἄριστα, ἐξαγωγὴ καφέ, κακάου, κοπαχοῦ, σαλσαπαρίλλιας, δερμάτων, χιτρινοξύλου κλπ. Κάτ: 35,000.

Μαρακάϊδο - Κόλπος καὶ **Λίμνη**· ἐν Βενεζουέλᾳ, διανοιγόμενος πρὸς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν. Μῆκ: 100 - 250 χλμ. Ὁ κυρίως Κόλπος συνδέεται μετὰ τῆς Λίμνης μῆκος ἐχούσης 265 χλμ. καὶ πλάτος 95. Δέχεται πολυαρίθμους ποτ. Εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν οἱ ὁμων. ἐντόπιοι ἔζων ἐν τῇ λίμνῃ ἐντὸς ξυλίνων οἰκίσκων ἐκτισμένων ἐπὶ πασσάλων.

Μαράκανθα· ἡ νῦν Σαμαρκάνδη, πρωτ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ.

Μαρικοί· ἔθνος τῆς ἀρχ. Αἰτωλίας συνορεῦον μὲ τοὺς Δόλοπας.

Μαράλια· χ. τοῦ δήμ. Καμπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων, Κρήτης Κάτ. 100.

Μαραμάρως· κομητ. τῆς Οὐγγαρίας, πρὸς τὴν Γαλικίαν καὶ Βουκοβίναν. 10,355 τετρ. χλμ. Κάτ: 235,000. Πρωτ. Μαραμάρως - Σντζίγγεθ (12,000 κ.).

Μαραμποῦ· ὄνομα τῶν ἀσκητῶν καὶ ἱεροδιδασκάλων παρὰ τοῖς μουσουλμάνοις τοῖς Ἀφρικῆς κυρίως, ἀπολαυόντων μεγίστου σεβασμοῦ. Οἱ Μαρ. σχηματίζουν πολλαχοῦ σωματεῖα μυστικὰ καὶ ἑταιρείας ἀποκρύφως ἐργαζομένας.

Μαρανιάο· νῆσος τῆς Βραζιλίας ἐν τῇ ὁμων. Πολιτείᾳ τοῦ Ἀτλαντικοῦ 1200 τετρ. χλμ. Κάτ: 49,000. Κατελήφθη τὸ 1612 ὑπὸ τῶν Γάλλων.

Μαρανιάο (Σιάο Λουΐς Δέ -)· πρωτ. τῆς ὁμων. Βραζιλια-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νῆς κομητ. Ἐπισκοπή, λύκειον, ἐμπορ. σχολή, ἀκμ. ἐμπορ. καὶ βιομηχ. Κάτ: 35,000.

Μαρανιᾶο· πολιτεία τῆς Βραζιλίας. 1,149,712 τετρ. χλμ. Κάτ: 420,000. Ἔδαφος εὐφορώτατον καὶ πεδινόν, κλίμα γλυκύ, πολλὰ μεταλλεῖα ἀνεκμετάλλευτα, ἀκμ. κτηνοτροφία. Πρωτ. Μαρανιᾶο.

Μαράνμων· ἕτερον ὄνομα τοῦ ποτ. Ἀμαζονίου (βλ. λ.)

Μαράνς πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω - Σηκράντ, λιμὴν πολυδυώρυκτος ἐν τῷ ὁρμῷ Βρώλ. Λατομεῖα. Κάτ: 4,609.

Μαραντοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Εὐγήρου τῆς Λευκάδος. Κάτ: 542.

Μαράσχ· ἡ ποτὲ Καισάρεια ἡ Γερμανική· πρωτ. σαντζακίου τῆς Ἀσιατ - Τουρκίας, 154 χλμ. Β τοῦ Χαλεπίου. Κάτ: 11,000. — Τὸ σαντζάκ: 105,000 κατ.

Μαράχη· ἀρχ. πολ. τῆς Ἰνδίας.

Μαρᾶχο· ἡ μείζων νῆσος τῆς Νοτ - Ἀμερικῆς, μεταξὺ τοῦ στομίου τοῦ Ἀμαζονίου καὶ τοῦ Παρά. Ἔκτ: 53,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,000. — Πρωτ: Σουρωέ.

Μάρβαρ μεγάλη χώρα τῆς ΒΔ Ἰνδικῆς. 95,826 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,850,000.—Πρωτ: Ντζοδπούρ.

Μάρβαχ· κωμόπ. τοῦ βυρτεμβεργείου νομοῦ Νέκκαρ. Κάτ: 2,600. Πατρὶς τοῦ Σίλλερ καὶ τοῦ ἀστρονόμου Μάγερ.

Μαρβεζόλ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοζέρ, ἐπὶ τοῦ Κολάνς· ἀκμ. βιομηχ., μεγάλαι ἐμποροπανηγύρεις. Κάτ: 5,200.

Μαρβινίτσης Μονή, «Ἅγιος Νικόλαος» ἐν τῷ δήμῳ Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς.

Μάρβουργ· π. τοῦ πρωσ. Ἐσσεν-Νασσκου, ἐπὶ τοῦ Λάχν· πανεπιστήμιον τοῦ 1527, βιοτεχνικὴ σχολή, βιβλιοθήκη, βοταν. κῆπος· ὁδοὶ ἀκάθαρτοι καὶ σκολιαί. Κάτ: 13,000. Ἄλλοτε (μέχρι τοῦ 1227) ἦν ἕδρα λανδγράβων.

Μάρβουργ· π. τῆς αὐστρ. Στυρίας, 60 χλμ. Ν τοῦ Γκραῖτς. Ἀκμ. ἐμπόρ. σιτηρῶν καὶ οἴνων. Κάτ: 19,000.

Μάργανα· ἀρχ. πολ. τῆς Ἠλίδος εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κατ. Μαργανεύς.

Μάργαρης (Διονύσιος Ἰ.-)· Ἕλλην σύγχρονος, Ζακύνθιος ποιητής ἀποθανὼν τὸ 1895. Τὰ ποιήματά του διακρίνει τρυφερότης ἐμπνεύσεως καὶ ἀπαλότης ἐκφράσεως, καταλέγονται δὲ πάνυ δικαίως μεταξὺ τῶν δοκίμων πρωτοντων τῆς νεωτέρας μας ποιήσεως.

Μαργαρίτα (Ἁγία)· 1046—1093, σύζυγος Μάλκολμ Γ' βασιλέως τῆς Σκωτίας, Οὐγγρίς. Ἑορτὴ τὴν 10 Ἰουνίου (ν).

Μαργαρίτα ἡ Προβηγκιανή· θυγ. Ραϋμόνδου Βερανζέ, κόμητος τῆς Προβηγκίας, 1219—1295, σύζυγος τοῦ Ἁγ-Λουδοβίκου ἀκολουθήσασα αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην του σταυροφορίαν.

Μαργαρίτα ἡ Βουργουνδική· 1290—1315, σύζυγος Λουδ. Γ', κατηγορηθεῖσα ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ στραγγαλισθεῖσα. Κατὰ τὴν παράδο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

σιν, ἔρριπτεν εἰς τὸν Σηκουάναν τοὺς παροδικούς ἐραστάς της.

Μαργαρίτα τῆς Σκωτίας· 1425—1444, πρώτη σύζυγος Λουδοβ. τοῦ ΙΑ'.

Μαργαρίτα ἡ Βαλαισιανή· βασίλισσα τῆς Ναβάρρας, 1492-1549, ἀδελφὴ Φραγκίσκου τοῦ Α', σύζυγος καὶ χήρα τὸ 1525 Καρόλου τοῦ Δ', δουκὸς δ' Ἀλανσών, εἶτα δὲ σύζυγος τοῦ βασιλ. τῆς Ναβάρρας Ἑρρίκου δ' Ἀλβρέ. Ἠσπάσθη τὸν καλβινισμόν, κατέλιπε δὲ ἀξιόλογα ποιήματα καὶ διηγήματα.

Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας ἡ Βαλαισιανή· βασίλισσα Γαλλίας καὶ Ναβάρρας, 1553—1615, θυγ. Ἑρρίκου Β' καὶ Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, καταλιποῦσα «Ἀπομνημονεύματα».

Μαργαρίτα δ' Ἀνζοῦ· θυγάτηρ τοῦ βασιλ. Ρενέ, κόμητος τῆς Προβηγκίας, 1429—1482, σύζυγος Ἑρρίκου Δ' τῆς Ἀγγλίας. Ἠττηθεῖσα κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Δύο-Ρόδων, ἀπῆλθεν εἰς Γαλλίαν ὅπου ἀπέθανεν.

Μαργαρίτα ἡ Αὐστριακή· (1480 - 1530)· θυγ. τοῦ αὐτοκράτ. Μαξιμιλιανοῦ καὶ Μαρίας τῆς Βουργουνδικῆς, σύζυγος Φιλίππου τοῦ ὡραίου, δουκὸς τῆς Σαβοΐας, κηδερνῆτις τῶν Κάτω - Χωρῶν, τούτου θανόντος.

Μαργαρίτα τῆς Πάρμας· 1522 - 1586, νόθος θυγ. Καρόλου Κίντου, σύζυγος Ὀκταβίου Φαρνέζ, ἐξ οὗ ἀπέκτησε τὸν περιώνυμον Ἀλέξανδρον Φαρνέσιον. Κυβερνῆτις τῶν Κάτω - Χωρῶν τὸ 1559, ἀποσυρθεῖσα καὶ θανοῦσα ἐν Ἰταλίᾳ.

Μαργαρίτα δέ-Βαλδεμάρ· ἡ ἐπονομασθεῖσα Σεμίραμις τοῦ Βορρᾶ. 1353—1412, θυγ. Βαλδεμὰρ τοῦ Γ', βασιλέως τῆς Δανίας, ἑνώσασα τὰ τρία στέμματα Νορβηγίας, Δανίας καὶ Σουηδίας τὸ 1387.

Μαργαρίτα-Ἁγία· μία τῶν νήσων Λερὲν πρὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ γαλλ. νομοῦ Προσακτίων - Ἄλπεων, ὅπου ἐκλείσθη ὁ εἰς θάνατον καταδικασθεὶς μετὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον γάλλος στρατηγὸς Βαζαίν.

Μαργαρίτται· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γάρδ. Κάτ: 1,800.

Μάργγραφφ (Ἀνδρ-Σιγισμόνδος· γερμανὸς χημικός, 1709—1780, μεταχειρισθεὶς πρῶτος ὑγρὰ πρὸς ἀνάλυσιν ὀργανικῶν οὐσιῶν, ἀνακαλύψας δὲ τὸ φωσφορικὸν ὀξὺ καὶ δείξας ὅτι σάκχαρις δύναται νὰ ἐκθλιβῇ ἐκ τῶν τεύτλων.

Μαργέλι· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 188.

Μαργιανή· ἐπαρχία τῆς Ἀσίας ὅμορος τῇ Βακτριανῇ· οἱ κατ. Μαργιανοί.

Μαργίδουνον· ἀρχ. πόλ. τῆς Βρεττανίας.

Μάργος· ποτ. τῆς ἀρχ. Μαργιανῆς εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὦξον.

Μαργραβ· παλαιὸς τίτλος γερμανῶν ἡγεμόνων, ἐξ ὧν αἱ ἡγεμονίαι ἐκαλοῦντο Μαργραβιάτα.

Μαρδόνιος ὁ γνωστὸς στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου, ὁ νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς τὸ 479 π. Χ. ἐν τῇ μάχῃ τῶν Πλαταιῶν. Ἦν γαμβρὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μάρδος· ὁ ἄλλος Ἄμαρδος, πατ. τῆς ἀρχ. Μηδίας.

Μαρδοχαῖος· Ἰουδαῖος αἰχμάλωτος ἐν Βαβυλῶνι περὶ τὸ 595 π. Χ. θεῖος. τῆς Ἐσθήρ. Ὁ εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως Ἀμὰν θελήσας νὰ φονεύσῃ τοῦτον καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς Ἰουδαίους αἰχμαλώτους, ὑπέστη αὐτὸς τὸν θάνατον.

Μαρδύκ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ- Κάτ: 425. Ὅπου δειναὶ ἄλλοτε μάχαι μεταξὺ Ἱσπανῶν Γάλλων καὶ Ἄγγλων.

Μαρέ (Ὄ ὗ γ ο ς Β ε ρ ν ά ρ)· δοὺξ τοῦ Β α σ ά ν ο· γάλλος διπλωμάτης, 1763—1839, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐπὶ Ναπολέοντος Μεγάλου, ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1803.

Μαρέγγο· κωμόπ. παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Βορ-Ἰταλίας, ὅπου τὸ 1800 ὁ Ναπολέων κατετρόπωσε τὸν αὐστριακὸν στρατηγὸν Μ έ λ α ς (βλ. λ). Κάτ: 2,600.

Μαρέγι· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνι· ἄριστοι οἶνοι. Κάτ: 1,650.

Μαρέγι-Βιλμπού· γάλλος συνταγματάρχης ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Βοερικοῦ στρατοῦ τῆς νοτιαφρικανικῆς δημοκρατίας τοῦ Τρανσβάαλ, μεγάλως διακριθεὶς κατὰ τὸν τελευταῖον ἐναντίον τῶν Ἄγγλων πόλεμον, πεσὼν δὲ ἐσχάτως (1900) ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μπόσωφ.

Μαρέγι Σὺρ-Αἶ· κώμη τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν· ἄριστοι μοσχᾶτοι οἶνοι καμπανῖται. Κάτ: 1,300.

Μαρέγγι-σύρ - λὲ-Λαΐ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδαίας. Κάτ: 1,925.

Μαρέγκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουϋ-δὲ-Δώμ, ἐπὶ τῆς Μόργης ἀξιόλ. ἐμπόρ. Κάτ: 3,700.

Μάρεια· πολ. ἀρχ. ἐν τῇ Κάτω Αἰγύπτῳ περὶ τὴν Ἀλεξάνδειαν.

Μάρεια· λίμνη περὶ τὴν πόλιν ταύτην.

Μαρέμμαι· ἑλώδεις μέγισται ἐκτάσεις τῆς δυτικῆς προσακτίου Ἰταλίας (Τοσκάνα, Ρώμη κλπ.), κατασκεπεῖς ἐκ θαλασσίων ὑδάτων καὶ ἐκτεινόμεται ἐπὶ μῆκος 190 χλμ καὶ κυματοειδὲς πλάτος 16 ἕως 20 χλμ. ἐν αἷς φύεται ἐλάχιστον χόρτον καὶ θαμνώδη φυτά. Ἀναθυμιάσεις νοσηραί.

Μαρέν (Λέ)· πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. νήσου Μαρτινίκης (Ἀντίλλαι) ἐντὸς ἀσφαλοῦς ἀγκυροβολίου. Κάτ: 4,500.

Μαρέννα(αι)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω - Σιαράντ Χημικὰ προϊόντα. Κάτ. 4,820.

Μαρεσιάλ (Π ἐ τ ρ ο ς - Σ υ λ β α ί ν)· γάλλος φιλόσοφος καὶ φιλόλογος, 1750 - 1803, γράψας «Βιβλιοθήκην τῶν ἐραστῶν», «Λεξικὸν τῶν ἀθέων» οὗ ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία καὶ ἄ.

Μαρέτιμο· ἡ δυτικωτάτη τῶν ἰταλικῶν νήσων Λιγάδων· 16 τετρ. χλμ. Κάτ: 650. Ἐν μέσῳ ταύτης ἐφ' ὑψώματος κεῖται φρ. χρησιμεῦον ὡς φυλακή.

Μαρέϋ (Σ τ έ φ - Ἰ ο ύ λ ι ο ς), γάλλος φυσιολόγος σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1830, καθηγ. ἐν τῷ Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοῦ 1869, γράψας ἔξοχον ἔργον περὶ «Κυκλοφορίας τοῦ αἵματος».

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Μαρεώτις ἡ Μαριούτ· λίμνη τῆς Κάτω - Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συγκοινωνοῦσα ποτὲ μετὰ τῆς Μεσογείου διὰ τοῦ Κανονικοῦ κλάδου τοῦ Νείλου. Σήμερον τὰ ὕδατά της διοχετεύονται διὰ τῆς διώρυχος Μαχμουδιέ. Ἔκτασις ἀσταθής. 530 - 750 τετρ. χλμ.

Μαρζερίδ· κορυφογραμμὴ τῆς κεντρ. Γαλλίας, ἐκ πορφυροειδοῦς γρανίτου. Ὑψ. κορυφὴ ὁ κῶνος Ραδόν, ὑψ. 1554 μ.

Μαρζολὲν (Ἰ ω. Ν ι κ ό λ α ο ς)· γάλλος δολιμώτατος χειρουργός, 1780—1850, καταλιπὼν ἀρίστην ἀνατομίαν καὶ φήμην μεγάλου φιλανθρώπου.

Μάρης· ἀρχαῖός τις Ἰταλὸς Αὐτόχθων, γενάρχης τῶν Αὐσόνων, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος, ζήσας 123 ἔτη, ἀποθανὼν δὲ καὶ ἀναζήσας τρίς, κατὰ τὸ σχετικὸν μύθευμα.

Μαρθᾶ (Β ε ν τ α μ ὶ ν· Κ ω ν σ τ α ν)· γάλλος φιλόλογος σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1820· δύο ἔργα του «Οἱ ἠθικολόγοι τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας» καὶ τὸ «Ποίημα τῆς Λουκρητίας» ἐβραβεύθησαν ὑπὸ τῆς Γαλ. Ἀκαδημείας.

Μάρθα (Ἁ γ ί α)· ἀδελφὴ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Λαζάρου, ἥτις ὑπηρέτει τὸν Ἰησοῦν ἐν Βηθανίᾳ.

Μάρθα (ἡ Ἀ δ ε λ φ ή, Ἄννα Β ι ζ έ)· β ι ζ ι τ α ν δ ι ν ὴ μοναχή, 1749—1824, ἥτις ἅμα τῇ διαλύσει τοῦ σώματος (1790) ἀφωσιώθη εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος.

Μάρθα· χ. τοῦ δήμου Π α ν α γ ι ᾶ ς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 200.

Μαρὶ· χ. τοῦ δήμου Μαριοῦ τῆς Κυνουρίας. Κάτ: 262.

Μαρία (**Μαριάμ**)· ἡ Ἁ γ ί α Π α ρ θ έ ν ο ς καὶ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, γεννηθεῖσα ἐν Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πατρὸς Ἰωακεὶμ καὶ μητρὸς Ἄννης, τοῦ γένους Δαβὶδ καὶ τῆς φυλῆς Ἰούδα, μνηστὴ δὲ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, θανόντος πρὸ αὐτῆς, ἥτις ἐπέζησε τῆς σταυρώσεως τοῦ Σωτῆρος.

Μαρία τῆς Β ρ α β ά ν τ η ς· βασίλισσα τῆς Γαλλίας, σύζυγος Φιλίππου Γ', 1260-1321.

Μαρία τῆς Ἀ γ γ λ ί α ς· 1497-1534, βασίλισσα τῆς Γαλλίας, θυγ. Ἑρρίκου Ζ' βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, σύζυγος Λουδοβ. ΙΒ' τὸ 1514 καὶ εἶτα τοῦ δουκὸς δὲ-Σοὺφφολκ· μάμμη τῆς Ἰωάννας Γ ρ α ί ϋ (βλ. λ.).

Μαρία τῶν Μ ε δ ί κ ω ν· 1573-1642, βασίλισσα τῆς Γαλλίας, θυγ. Φραγκίσκου Α', μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης, σύζυγος Ἑρρίκου Δ' τὸ 1600, φίλη τῶν τεχνῶν, προστάτις τοῦ Ρούβενς, ἐχθρὰ καὶ πολέμιος τοῦ υἱοῦ της Λουδοβ. ΙΓ', ἀπέθανεν ἐν πενίᾳ εἰς τὴν Κολωνίαν.

Μαρία — Θηρεσία τῆς Α ὐ σ τ ρ ί α ς· 1638—1683, θυγ. Φιλίππου Δ' βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, βασίλισσα τῆς Γαλλίας διὰ τοῦ συζύγου της Λουδοβίκου ΙΔ' τὸ 1660, μεγάλως μαρτυρήσασα ἐκ τῆς ἀτασθάλου διαγωγῆς τοῦ συζύγου της.

Μαρία-Λεκζίνσκα· 1703-1768, βασίλισσα τῆς Γαλλίας, θυγ. Στανισ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λάου, βασιλέως τῆς Πολωνίας νυμφευθεῖσα τὸ 1725 Λουδοβ. τὸν ΙΕ', ἐξ οὗ ἀπέκτησε 10 τέκνα.

Μαρία-Ἀντωανέττα ἡ Αὐστριακὴ (1755—1793). Θυγ. Φραγκίσκου Α', καὶ Μαρίας Θηρεσίας Βασίλισσα τῆς Γαλλίας διὰ τοῦ συζύγου της Λουδοβ. ΙΣ' τὸ 1770. Ἀκολουθήσασά τὴν τύχην τοῦ συζύγου της κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ θανοῦσα ἐπὶ τῆς λαιμητόμου τὴν 4)16 Ὀκτωβρίου 1793.

Μαρία - Λουΐζα 1791—1847, αὐτοκράτειρα τῶν Γάλλων, ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας, θυγ. τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου Β', συζευχθεῖσα τὸ 1810 Ναπολέοντα τὸν Α', θανοῦσα δὲ ὡς δούκισσα τῆς Πάρμας, Πλακεντίας καὶ Γουαστάλλας.

Μαρία-Ἀμαλία 1782—1866, βασίλισσα τῶν Γάλλων ἀπὸ 1830—1848· Θυγ. Φερδινάνδου Δ', βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, σύζυγος Λουδοβ-Φιλίππου τοῦ Α', βασιλέως τῶν Γάλλων. Συνεμερίσθη τὴν ἐξορίαν τοῦ συζύγου της καὶ ἀπέθ. ἐν Ἀγγλίᾳ.

Μαρία ἡ Βουργουνδική 1457—1482, θυγ. Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ, σύζυγος τ. 1477 τοῦ Μαξιμιλιανοῦ τῆς Αὐστρίας καὶ μήτηρ Φιλίππου τοῦ Ὡραίου, πατρὸς Καρόλου Κίντου.

Μαρία—Θηρεσία τῆς Αὐστρίας· 1717—1780, αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας, βασίλισσα Οὐγγαρίας καὶ Βοημίας, θυγ. τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου Σ', σύζυγος Φραγκίσκου τῆς Λορραίνης, μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνας, διαδεχθεῖσα τὸν πατέρα της τὸ 1740 καὶ εἰς διαρκεῖς πολέμους πρὸς τὸν Φρειδερῖκον Β', βασιλέα τῆς Πρωσίας. Σχοῦσα 4 υἱοὺς ἔδωκε τὴν διαδοχὴν Ἰωσὴφ τῷ Β', τὸ 1765.

Μαρία Α' Τοῦδορ, ἡ «Καθολική», ἡ καὶ «Αἱμοσταγὴς» ὑπὸ τῶν προτεσταντῶν κληθεῖσα 1515 - 1558, θυγ. Ἑρρίκου Η', βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Ἀραγωνικῆς, βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας τὸ 1553. Νυμφευθεῖσα Φίλιππον Β', βασιλέα τῆς Ἱσπανίας, τὸ 1554, προέγραψε τὸν προτεσταντισμὸν καὶ κατεδίωξεν ἀμειλίκτως τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ δόγματος τούτου ἐν τῷ κράτει της.

Μαρία ἡ Β' 1662—1695, βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, θυγ. Ἰακώβου τοῦ Β', σύζυγος Γουλιέλμου τοῦ πρίγκιπος τῆς Ὀράγγης, συμβασιλεύσασα μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 1688.

Μαρία τῆς Λοραίνης· 1515—1560, βασίλισσα τῆς Σκωτίας ὡς δευτέρα σύζυγος Ἰακώβου τοῦ Ε', μήτηρ τῆς Μαρίας Στοῦαρτ, ἀντιβασίλισσα μετὰ θάνατον τοῦ συζύγου της, πολεμήσασα ἀκάρπως τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀναμόρφωσιν καὶ διεγείρασα ἐμφύλιον πόλεμον διαρκοῦντος τοῦ ὁποίου ἀπέθανεν.

Μαρία-Στοῦαρτ 1542-1587, βασίλισσα τῆς Γαλλίας καὶ εἶτα τῆς Σκωτίας θυγ. Ἰακώβου Ε' καὶ τῆς προηγ. Διωχθεῖσα τῆς Σκωτίας, ἐκρατήθη ἐπὶ 19 ἔτη δεσμία ὑπὸ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, ἐξαδέλφης της, ἥτις καὶ διέταξε τέλος τὴν ἀποκεφάλισίν της.

Μαρία-Λουΐζα 1662—1689,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας, θυγ. Φιλίππου τῆς Ὀρλεάνης, ἀδελφοῦ Λουδοβ. ΙΔ' καὶ Ἑρριέττας τῆς Ἀγγλίας, σύζυγος τὸ 1679 Καρόλου Β' βασιλέως τῆς Ἱσπανίας.

Μαρία-Λουΐζα· 1751 - 1819, βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας, θυγάτηρ Φιλίππου δουκὸς τῆς Πάρμας, σύζυγος Καρόλου Δ', ὃν παρατηρηθέντα ἠκολούθησεν εἰς Γαλλίαν καὶ Ρώμην ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Μαρία-Χριστίνα τῆς Νεαπόλεως· 1806-1878, τετάρτη σύζυγος Φερδινάνδου Ζ, βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, ἀντιβασίλισσα κατὰ τὴν ἀνηλικότητα τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας.

Μαρία-Καρολίνα· 1752-1814, βασίλισσα τῆς Νεαπόλεως, θυγ. τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α' καὶ τῆς Μαρίας Θηρεσίας, νυμφευθεῖσα τὸ 1768 Φερδινάνδον τὸν Δ', βασιλέα τῆς Νεαπόλεως. Χαρακτῆρος τραχέως καὶ ὀξυθύμου, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γαλλίας, κατεδίωξε μετὰ λύσσης τοὺς ἐλευθεράφρονας καὶ ἀπέθανε τέλος ἐν τῇ ἐξορίᾳ.

Μαρία ἡ Α'· 1734-1816, βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας, θυγ. Ἰωσὴφ Α', σύζυγος τὸ 1760 τοῦ θείου της Δὸν-Πέτρου. Διεδέχθη τὸν πατέρα της τὸ 1777, ἔχασε δὲ τὰς φρένας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της καὶ ὠδηγήθη εἰς Βραζιλίαν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της τὸ 1807.

Μαρία ἡ Β' ἡ Δόνα-Μαρία· 1819-1855, βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας, θυγ. Δὸν-Πέτρου Α', αὐτοκράτορος τῆς Βραζιλίας, βασίλισσα τὸ 1833 μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Δὸν Μιγουέλ· ἐνυμφεύθη διαδοχικῶς δύο γερμανοὺς πρίγκιπας.

Μαρία Δ' Ἀγρέδα· 1602-1665, ἱσπανὶς μοναχή, περιώνυμος ἐπὶ μυστικισμῷ, γράψασα ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ μυστικὸν Ἄστυ τοῦ Θεοῦ», ἱστορίαν τῆς Παρθένου, καταδικασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Σορβόννης, τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ τῆς παπικῆς ἕδρας.

Μαρία ἡ ἐκ Βηθανίας· ἀδελφὴ τῆς Μάρθας καὶ τοῦ Λαζάρου, τῇ παρακλήσει τῆς ὁποίας ὁ Ἰησοῦς ἀνέστησε τὸν Λάζαρον.

Μαρία τῆς Γαλλίας· ποιήτρια τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ζήσασα ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ γράψασα ᾄσματα καὶ μύθους εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ «ὠὰλ».

Μαρία-δὲ-Μαδαγασκὰρ (Ἁγία) ἢ **Νοσσὶ-Βορυχᾶ**· νῆσος πρὸς τὰς Α ἀκτὰς τῆς Μαδαγασκάρ, γαλλικὴ· Ἐκτ. 165 τετρ. χλμ. Κάτ: 8,000. Πρωτ. Ἁγία-Μαρία.

Μαρία-Γαλάντη· μία τῶν γαλλικῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν, κυκλικοῦ σχεδὸν σχήματος. Κλίμα ὑγιεινόν, ζαχαρακάλαμος, βάμβαξ, μανιόκ, κλπ. ἀκμ. ἀλιεία. 149 τετρ. χλμ. Κάτ: 17,500. Πρωτ. Μαριγὸ ἢ Μεγάλη-Πόλις.

Μαρία ἡ Μαγδαληνή· ἰουδαία ἁλιεὺς ἐκ τῆς κώμης Μάγδαλα τῆς Γαλιλαίας, προσελκυσθεῖσα εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐξαγιασθεῖσα. Ἑορτὴ τὴν 22 Ἰουλίου.

Μαρίαβα· ἀρχ. πολ. τῶν Σαβαίων παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

Μαρίαι - Ἅγιαι· πρωτ. δήμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ γαλλ. νομοῦ Στόμια - Ροδανοῦ Κάτ. 1,200.

Μαριαίς· χ. τοῦ δήμου Ἐλάτου τῆς Ζακύνθου. Κάτ: 353.

Μαριαμμία· ἀρχ. πολ. τῆς Κοίλης Συρίας πρὸς δυσμὰς τῆς Ἐμέσης.

Μαριάμνη (Μ α ρ ι ά μ)· ἰουδαία ἡγεμονίς, συζύγος τοῦ Ἡρώδου, θανατωθεῖσα διαταγῇ τούτου τὸ 28 π. Χ.

Μαριάνα (Ἰ ω ά ν ν η ς δ έ -)· ἱσπανὸς ἱησουΐτης συγγραφεύς 1537 - 1623, γράψας «Ἱστορίαν τῆς Ἱσπανίας» καὶ ἄ.

Μαριάνναι ἢ **Λαρρόναι** - Ν ἡ σ ί· συστὰς 15 νήσων τῆς Πολυνησίας, ἐν τῷ Εἰρηνικῷ. Ἔκτ: 1146 τετρ. χλμ. Κάτ: 9,000. Ἐκτείνονται Λ τῶν Φιλιππινῶν, διαιρούμεναι εἰς 2 συμπλέγματα· αἱ «νῆσοι τοῦ Νότου» εἰσὶ χθαμαραὶ καὶ σχηματισμέναι διὰ κοραλλιογενῶν κοιτασμάτων· αἱ «νῆσοι τοῦ Βορρᾶ» παρουσιάζουν βουνολόφους ὕψους 600 - 800 μ. καὶ σύγκεινται ἐκ στρωμάτων καὶ βράχων ἡφαιστειογενῶν. Κλῖμα μέτριον καὶ ὑγιεινόν· καλλιέργεια ὀρύζης, γεωμήλων, ζέας, ἰγνάμου καὶ ἄ. Τὰ πλεῖστα τῶν εἰσαχθέντων ἐδῶ ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν κατοικιδίων ζώων κατέστησαν ἄγρια σὺν τῷ χρόνῳ Πρωτ. **Ἀ γ γ ά ν ι α** (ἐπὶ τῆς τήσου Γ ο υ ά μ). Αἱ Μαριάνναι ἀνακαλυφθεῖσαι τὸ 1521 ὑπὸ τοῦ Μαγγελάν, ἀνήκουν ἤδη εἰς τοὺς Ἱσπανούς.

Μαριβώ (Π έ τ ρ ο ς Κ α ρ λ έ)· γάλλος συγγραφεύς, 1688—1763, μέλος τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας, οὗ τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰς κωμῳδίας διακρίνει ἔκτακτος παρατηρητικότης.

Μαρίδη· φρ. τῆς ἀρχ. Μεσοποταμίας.

Μάριενβαδ· κωμόπ. τῆς Βοημίας, περίφημος διὰ τὰς λαμπρὰς της σοδιούχους μεταλλικὰς πηγάς, ὅπου πλῆθος προσέρχονται ἐτησίως (1 ἰουνίου—15 σεπτεμβρίου) ἀσθενεῖς, Ἄριστοι λουτρῶνες, ξενῶνες καὶ κῆποι. Κάτ: 2,100.

Μάριενθαλ· κωμόπ. τοῦ γερμαν. βασιλείου τῆς Σαξονίας, ὅπου τὸ 1645 ὁ Τυρέννος ἡττήθη ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν. Κάτ: 3,200.

Μαριέττ (Α ὐ γ ο υ σ τ ο ς-Ἐ δ ο υ ά ρ δ ο ς) ἢ **Μαριέττ-Βέϋ**· γάλλος ἀρχαιολόγος καὶ δὴ αἰγυπτιολόγος διαπρεπής, 1821—1881, γράψας ἄριστα ἔργα ἐπὶ τῆς αἰγυπτιακῆς ἰδίως ἱστορίας καὶ ἀρχαιολογίας.

«Μαρικᾶς» κωμῳδία τις τοῦ Εὐπόλιδος κατὰ τοῦ Ὑπερβόλου· τὸ ὄνομά της εἶνε λέξις βαρβαρικὴ δηλοῦσα ἀκόλαστον ἄνθρωπον.

Μαρίνα· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 128.

Μαρίνα-Ἁ γ ί α, ἡ Ἁ λ α μ α ν ο ῦ (βλ. λ.).

Μαρίνα-Ἁ γ ί α-Μ ο ν ή· ἐν τῷ δήμῳ Τιθορέας τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 1

Μαρίνα-Ἁ γ ί α· συνοικία τοῦ χ. Κισσοῦ, τοῦ Βάλου, οὗ ἀπέχει 5 1)2 ὥρ. πρὸς τὸ Πήλιον, Εἰρηνοδ., Ἑλλην. σχολεῖον. Ἐπίνειον Ἁ γ. Ἰ ω ά ν ν η ς. Κάτ: 1,500 - ὁρα Κ ι σ σ ό ς.

Μαρίνα-Ἁ γ ί α καὶ Κ α λ ύ β ι α· χ. τοῦ δήμου Τιθορέας τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 508.

Μαρίνα-Ἁ γ ί α· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ: 270.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Μαρίνα - Ἁγιά χ. τοῦ δήμου Περιβολίων, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 400.

Μαρίνα-Ἁγία· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος, 3 1)4 ὥρ. ΑΝΑ τῆς Λαμίας, λιμὴν ἐξαγωγῆς ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ, συνδεόμενος μετὰ τῆς Λαμίας διὰ μικροῦ ἀτελοῦς σιδηροδρόμου. Κάτ: 186.

Μαρίνα-Ἁγία· μονύδριον ἢ ἐξωκλῆσι παρὰ τὴν πρωτ. τῆς νήσου Σκοπέλου.

Μαρίνα-Ἁγία· μονὴ διαλελυμένη τῆς Κέας. 1 1,4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Μαρία Ἁγία· μονὴ διαλελυμένη, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ἄνδρου.

Μαρινάκι· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας. Κάτ. 105.

Μαρίνι ἢ **Μαρῖνο** (Ἰω. Βαπτιστής)· Ἰταλὸς ποιητής, 1569-1625, γνωστὸς ἐκ τοῦ ποιήματός του «Ἄδωνις».

Μαρινιᾶν τὸ ἰταλιστὶ **Μελενιᾶνο**· κωμόπ. τῆς Βορ. Ἰταλίας, ὅπου τὸ 1515 Φραγκίσκος ὁ Α' ἐνίκησε τοὺς Ἑλβετοὺς καὶ τὸ 1859 ὁ Βαραγαΐ-δ' Ἰλλιέρ τοὺς Αὐστριακούς. Κάτ: 6,500.

Μαρινιάνα χ. δήμ. Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων, Κρήτης Κάτ. 40.

Μαρινόνι (Ἱππόλυτος)· Γάλλος μηχανικὸς σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1823, εἰς ὃν ὀφείλονται αἱ τελευταῖαι τελειοποιήσεις τῶν τυπογραφικῶν πιεστηρίων.

Μαρῖνος ὁ Τύριος· Ἕλλην γεωγράφος τοῦ Β' αἰῶνος, εἰς τῶν δρυτῶν τῆς μαθηματικῆς γεωγραφίας ἐν τῇ ἀρχαιότητι.

Μαρῖνος - Ἅγιος· μικρὰ δημοκρατία κειμένη πρὸς τὰ Α παρὰλια τῆς Ἰταλίας μεταξὺ τῆς ἐπαρχ. Φόρλι καὶ Πεζάρο, ὑψισταμένη δὲ ἀπὸ τοῦ Ϛ' αἰῶνος μὲ ὁμώνυμον πρωτεύουσαν Προϋπολ., στρατὸς κτλ. ἀσήμαντα. Ἔκτασις ἴση μὲ τὴν νῆσον Ὕδραν (85 1)2 τετρ. χλμ.) Κάτ. 8,000. Κυβερνᾶται ὑπὸ δύο Δικητῶν συναλλασσομένων ἀνὰ ἓξ μῆνας.

Μαρῖνος (Ἅγιος)· Δαλματὸς ἀναχωρητὴς τοῦ Δ' αἰῶνος, ζήσας ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἐνταφιασθεὶς ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς σημερ. π. Ἅγ-Μαρίνος (Ἰταλία). Ἑορτὴ τὴν 4 σεπτεμβρίου (ν).

Μαριολᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Παρνασίδος. Κάτ 378.

Μάριον ἀρχ. πόλ. τῆς Κύπρου, ἡ μετονομασθεῖσα Ἀρσινόη, ὁ Κάτ. Μαριεύς.

Μαριὸν Δελόρμ· ὄρα **Δελόρμ** (Μαριόν).

Μάριος (Μάρκος-Αὐρήλιος) εἷς τῶν 30 τυράννων τῶν Γαλατῶν ἐπὶ Γαλιανοῦ. Ἦτο σιδηρουργὸς καὶ διεκρίνετο ἐπὶ ὑπερανθρώπῳ ρώμῃ.

Μάριος (Γάϊος)· περιώνυμος ρωμαῖος στρατηγός, 153—86 π. Χ., ἑπτάκις γενόμενος ὕπατος, κατέστρεψε τοὺς Κίμβρους καὶ τοὺς Τεύτονας, διὸ ἐπωνομάσθη «Τρίτος θεμελιωτὴς τῆς Ρώμης». Διεκρίθη κατόπιν ἐν τῷ ἐμφυλίῳ πολέμῳ, ὅτε προγραφεὶς ὑπὸ Σύλλα, ἐξεπατρίσθη εἰς Κερκίνην, ὁπόθεν ἐπιστρέψας ἐπὶ κεφαλῆς σώμα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τος δούλων, ἔπνιξεν εἰς τὸ αἷμα τὴν ἐναντίον του μῆνιν τῶν πατρικίων, ὀνομάσας δ' ἑαυτὸν ὕπατον, ἀπέθανε μετ' ὀλίγον.

Μαριός· ἀρχ. πόλ. τῶν Ἐλευθερολακώνων.

Μαριὸττ (ἀ δ δ ᾶ ς)· διαπρεπὴς γάλλος φυσικός, 1620—1680, εἰς ὃν ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει πλείστας τελειοποιήσεις.

Μαριοῦ· χ. τοῦ δήμ. Φ ο ι ν ι κ ο ς, Ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου· Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ. 170.

Μαριοῦ-Δ ῆ μ ο ς· τῆς Ἀρκαδίας. Πρωτ. Π ο ύ λ η θ ρ α. Ἄλλα χ. Ἀμυγδαλιά, Κουνουπιά, Λογγάρι, Μαρί, Πελετᾶ, Πηγάδι, Τσιτέλα. Κάτ: 2,603.

Μαριούπολις· π. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Αἰκατερινοσλάβ, ἐπὶ τῆς Β παραλίας τῆς Ἀζοφικῆς. Λιμὴν προσιτὸς εἰς μόνα τὰ μικρὰ σκάφη. Κάτ: 16,000 μετὰ τῶν προαστείων της.

Μάρις· ποτ. ἐν τῇ ἀρχ. Σκυθίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν.

Μάριτζα ποτ. τῆς Θράκης· ὄρα Ἔ β ρ ο ς.

Μαριτσᾶς-Μ ο ν ή ἐν τῷ δήμῳ Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 20.

Μαρὶ-ω-Μὶν (**Ἁγία**)· π. γερμανικὴ ἐν τῇ ποτὲ γαλλικῇ Λορραίνῃ (Ἄνω-Ρῆνος), μεταλλεῖα χαλκοῦ καὶ μολύβδου, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 13000.

Μαριωνὶς· ἀρχ. π. τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας, τὸ νῦν Ἀμβοῦργον.

Μαριωνὶς· ἡ Ἑσπερία· ἄλλη πολ. τῆς Γερμανίας, ἡ νῦν Λυβέκη.

Μάρκ· φιλέλλην ἐκ Πέστης· ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ τὴν 6 Μαΐου 1827. Ἐθελοντής. Ἐκ τῶν Φιλελλήνων οἵτινες ἐστάλησαν ὅπως ἐλευθερώσωσι τὴν Ἀκρόπολιν.

Μάρκ· ἀρχ. γερμαν. κομητεία περιληφθεῖσα εἰς τὴν πρωσ. Βεστφαλίαν τὸ 1815.

Μαρκαντωνᾶτα· χ. παρὰ τὸ Φισκάρδο τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 83.

Μάρκαδη· χ. τοῦ δήμου Πελλήνης τῆς Κορινθίας. Κάτ: 892.

Μαρκάταις· χ. τοῦ δήμου Κηρέως τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 98.

Μαρκέλλα (Ἁ γ ί α)· ρωμαία χήρα, ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Βαπτισθεῖσα τὸ 410 κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Βαρβάρων κατάκτησιν τῆς Ρώμης, ἀπέθανε μετά τινα χρόνον. Ἑορτὴ τὴν 31 Ἰανουαρίου (ν).

Μαρκελλῖνος (Ἅ γ ι ο ς)· πάπας ἀπὸ 295 - 304, ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὁποίου συνέβησαν οἱ διωγμοὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἑορτὴ τὴν 26 ἀπριλίου (ν).

Μαρκελλῖνος· συγγραφεὺς βιογραφίας τοῦ Θουκυδίδου.

Μάρκελλος. Κλαύδιος, στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου λιβυκοῦ πολέμου.

Μάρκελλος ὁ Ἐ μ π ε ι ρ ι κ ό ς γαλατορρωμαῖος ἰατροφιλόσοφος τοῦ Δ' αἰῶνος, ἰατρὸς Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, καταλιπὼν πολύτιμον σύγγραμμα.

Μάρκελλος· (Λ ο δ ό ϊ ς δ έ - Μ α ρ τ έ ν)· γάλλος κόμης, 1795 - 1865, διπλωμάτης καὶ συγγραφεύς, ὁ μετενεγκὼν εἰς Γαλλίαν τὴν «Ἀφροδίτην τῆς Μήλου» τὴν ἤδη κατακειμένην εἰς τὸ Λούβρ. Ἔγραψεν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

«Ἀναμνήσεις ἐξ Ἀνατολῆς». «Δημώδη ἄσματα τῶν Ἑλλήνων» καὶ ἄ.

Μάρκελλος Α'· πάπας τὸ 308 θανὼν τὸ 310.

Μάρκελλος Β'· 1501 — 1555, πάπας τὰς τελευταίας 21 ἡμέρας τοῦ βίου του.

Μάρκελλος ἢ Μαρσὼ (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Παρισίων κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Ε' αἰῶνος, σώσας τὴν πόλιν ἀπὸ φοβεροῦ δράκοντος κατὰ τὴν μυθοπαράδοσιν. Ἑορτὴ τὴν 3 νοεμβρίου (ν).

Μάρκελλος (Ἅ γ ι ο ς)· 300-374. Ἐπίσκοπος Ἀγκύρας, δεινὸς ἀντίπαλος τῶν ἀριανιστῶν.

Μαρκεσᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαρέων τῆς Κεφαλληνίας παρὰ τὴν Ἁγ. Εὐφημίαν. Κάτ: 148.

Μαρκήσιαι· ν ἡ σ ο ι ἡ Ἀ ρ χ ι π έ λ α γ ο ς **Μενδάνα ἢ Νοὺκα-Χίβα**· συστὰς 12 ἡφαιστειωδῶν νήσων τῆς Ὠκεανίας (Πολυνησίας) ἀνακαλυφθεῖσα τὸ 1595 ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ Μενδάνα. 1274 τετρ. χλμ. Κάτ: 20,000. Ὑποδιαιροῦνται εἰς τὸ ΝΑ καὶ τὸ ΒΔ ἀρχιπέλαγος. Τὸ 1842, ὁ ναύαρχος Δυπτὶ-Θουὰρ κατέλαβεν αὐτὰς ἐπ' ὀνόματι τῆς Γαλλίας. Πρωτ. τὸ φρ. Φ ὸ ρ-Κ ο λ λ ὲ ἐπὶ τῆς νήσου Νοὺκα-Χίβα (βλ. λ.).

Μαρκήσιος· τίτλος εὐγενείας ἀνώτερος τοῦ κ ό μ η τ ο ς καὶ κατώτερος τοῦ Δ ο υ κ ά ς.

Μαρκιάνικα· χ. τοῦ δήμου Μενεμβασίας. Κάτ. 45.

Μαρκιανός· ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, γεωγράφος, ζῶν περὶ τὸ 410 π. Χ.

Μαρκιανός· 391—457· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου τὸ 450, ἐκ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς αὐτοκρατείρας Πουλχερίας. Ἀπέκρουσε τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Ἀττίλα, ἡ δὲ ἑπταετὴς βασιλεία του εἶνε ἐποχὴ εἰρήνης καὶ ἐπικρατήσεως τοῦ δικαίου.

Μαρκίζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-δὲ-Καλαί. Κάτ: 4,000.

Μάρκινα· ἀρχ. πολ. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Καμπανίᾳ.

Μαρκινιάδα· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλείας τῆς Ἄρτης. Κάτ. 182.

Μαρκκόλδχαϊμ· κωμόπ. τῆς Ἀλσατίας ἐπὶ τοῦ Ἴχερτ. Κάτ. 2,400.

Μαρκομανοί· ἀρχ. γερμ. λαός, οἰκήσας μεταξὺ Ρήνου καὶ Δουνάβεως.

Μάρκο-Πόλο· περιφανὴς βενετὸς περιηγητής, 1256—1323, διατρέξας ἅπασαν τὴν Ἀσίαν μέχρις Ἰαπωνίας καὶ διατρίψας ἐπὶ μακρὸν παρὰ τῷ Χάνῃ τῆς Μογγολίας περὶ τὸ 1272. Κατέλιπε τὸ περίφημον «Βιβλίον τῶν θαυμασίων τοῦ κόσμου».

Μαρκόπουλο· χ. παρὰ τὰ Χισνᾶτα τοῦ δήμου Ἐλιοῦ τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 367.

Μαρκόπουλο· χ. τοῦ δήμου Ὠρωπίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 473.

Μαρκόπουλο· πρωτ. τοῦ δήμου Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς, 5 ὥρ. ἐξ Ἀθηνῶν ΝΑΝ. Ταχυδρ. Κάτ. 2,084.

Μαρκόπουλο· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 136.

Μάρκος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ἀπηλιωτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ. 347.

Μάρκος (Ἅ γ ι ο ς)· εἷς τῶν 4

ΔΗΜΟΣΙΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Εὐαγγελιστῶν, μαθητὴς τοῦ Ἁγ-Πέτρου, ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας, μαρτυρήσας ἐκεῖ τὸ 68. Εἶνε πολιοῦχος τῆς Βενετίας. Ἑορτὴ τὴν 25 Ἀπριλίου.

Μάρκος (Ἅ γ ι ο ς)· πάπας τὸ 336, παπεύσας ἐπ' ὀλίγους μόνον μῆνας. Ἑορτὴ τὴν 7 ὀκτωβρίου (ν).

Μάρκος-Ἀντώνιος· ὅρα Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς (Μάρκος-).

Μάρκος Αὐρήλιος· Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ ἐκ τῶν καλλιτέρων, 161-180 π. Χ., συγγραφεὺς τῶν γνωστῶν «Φιλοσοφικῶν σκέψεων» κ λ.

Μάρκου· χ. τοῦ δήμου Δημητσάνης. Κάτ: 185.

Μάρκου· χ. τοῦ δήμου Τιτανίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 301.

Μαρκοῦ (Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· γάλλος διαπρεπὴς γεωλόγος σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1824, μεγάλης ἀξίας ἐρεύνας ποιησάμενος ἐπὶ τῶν ἰουρασικῶν παλαιοντολογικῶν στρωμάτων.

Μάρλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἰ(σ)ν ἐπὶ τοῦ Σέρρ. Κάτ: 2,500.

Μάρλβορουγ (Ν τ ζ ὰ ν-Τ σ ο ὺ ρ τ σ ι λ, δούξ)· διαπρεπὴς ἄγγλος στρατηγός, 1650-1722 νικήσας τοὺς γάλλους, ἀλλὰ ταχέως περιπεσὼν εἰς δυσμένειαν καὶ στερηθεὶς τῶν ἀξιωμάτων του.

Μαρλύ-λὲ-Ροᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Οάζ, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα, ὅπου ἐπὶ Λουδοβ. ΙΔ' εἶχεν ἐγερθῆ θαυμαστὴ ὑδραυλικὴ καὶ ἀνυψωτικὴ τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ μηχανή. Κάτ: 1,720.

Μάρλω (Χ ρ ι σ τ ό φ ο ρ ο ς)· 1569—1593. Ἄγγλος δραματικὸς ποιητής, σύγχρονος καὶ πρόδρομος τοῦ Σαίξπηρ, ὅστις φαίνεται ἐμπνευσθεὶς ἔκ τινων ἐκ τῶν ἔργων τούτου.

Μαρμάνδ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λὸτ-ἐ-Γαρόννη, ἐπὶ τοῦ Γαρούνα· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 10,000.

Μάρμαξ· εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Μάρμαρα· χ. τῆς Νάξου. Κάτ: 211.

Μάρμαρα· ἀγροικίαι παρὰ τὴν Ἄνω-Σῦρον. Κάτ: 95.

Μαρμαρᾶ - Θ ά λ α σ σ α· ὅρα Π ρ ο π ο ν τ ί ς.

Μαρμάρι· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 368.

Μαρμάρι· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 55.

Μαρμαριά· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 142.

Μαρμάριανη· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς ΒΑ Θεσσαλίας Κάτ. 436.

Μαρμαρική· χώρα παραθαλασσία τῆς Λιβύης μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς.

Μαρμάριον· ἀρχ. πόλ. τῆς Εὐβοίας μετὰ ναοῦ τοῦ «Μαρμαρίου» Ἀπόλλωνος.

Μαρμαρίου - Δ ῆ μ ο ς τοῦ νομοῦ Καρδίτσης. Πρωτ. Κ α τ σ α ρ ό ν ι. Ἄλλα χ. Ἅγ. Δημήτριος, Ἀλέξη, Ἀσκούσι, Βατίσι, Βαρελαΐκι, Γαλάνα, Γιαννίτση, Καραΐοι, Κοίλωση Κακόγκιωνη, Μελισσώνα, Μπαγιάτι Μπεζάνι, Μαμαλιά, Μαρμάρι, Πεταλιοί, Πλαγιά, Πόθι, Σκούαση, Στου-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παῖοι, Τσεφτιλίκι, Φυγιάς, Φρύγανη, Χειροδύναμος. Κάτ. 3,179.

Μάρμαρο· χ. τοῦ δήμου Παρελείων τῆς Κερκύρας Κάτ. 301.

Μαρματσούκα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Δυτ. - Μάνης. Κάτ. 56.

Μάρμη· ἀρχ. πολ. τῆς Φοινίκης ὁ κάτ. Μαρμαῖος.

Μαρμιέ (Ξ α β ι έ)· Γάλλος περιηγητὴς καὶ συγγραφεὺς 1809-1892, διέτρεξε πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, τὴν Ἀνατολήν, τὴν Ἀλγερίαν καὶ τὴν Ἀμερικήν. Ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1870. Ἔγραψεν ἄριστα ἔργα, ἐν οἷς διακρίνονται «Οἱ μνηστοὶ τῆς Σπιτζβέργης» βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας καὶ ἄ.

Μαρμὸν (Α ὔ γ - Φ ρ ε δ ε ρ - Λ ο υ δ ο β.)· 1774-1852, δοὺξ τῆς Ραγούσης, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος ἐν Ἰταλίᾳ, διαπρέψας καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Κατέλιπε πολύτιμα «Ἀπομνημονεύματα».

Μαρμοντὲλ (Ἰ ω. Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· 1723-1799, γάλλος συγγραφεύς, γράψας ἐπιστολὰς ἐμμέτρους, κωμικὰ μελοδράματα, μυθιστορήματα ἄριστα, οἷος ὁ «Βελισάριος», οἱ «Ἰνκας» καὶ ἄ. καὶ γενόμενος ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1783.

Μάρμορα (Μ α ρ κ ή σ ι ο ς δ ὲ Λ ά)· ὄρα Λὰ-Μάρμορα.

Μαρμουτιέ· χ. παρὰ τὸ Τούρ τῆς Γαλλίας, ὅπου ἄλλοτε περιώνυμος μονή, ἱδρυθεῖσα τὸ 371 ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Μαρτίνου.

Μαρμουτιὲ καὶ γερμανιστὶ **Μαουρσμύνστερ**· κωμόπ. τοῦ Κάτω Ρήνου (Ἀλσατία). Κάτ: 2,150.

Μάρμπαλη· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Σπάρτης. Κάτ. 72.

Μαρμωλίτις· ἀρχ. χώρα τῆς Παφλαγονίας.

Μὰρν· δεξιὸς παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Σηκουάνα. Μῆκ: 525 χλμ.

Μὰρν· νομὸς τῆς ΒΑ Γαλλίας, 8,204 τετρ. χλμ. Κάτ: 434,692. Πρωτ. Σ ᾽ α λ ὸν-σ ὺρ-Μ ά ρ ν. Ἀκμ. κτηνοτροφία καὶ Γεωργία. Λατομεῖαι, μεταλλικαὶ πηγαί. Ἐπαρχ. 5: Σιαλόν, Ἐπερνάϋ, Ρεῖμοι, Σαὶντ-Μενεχούλδ, Βιτρὺ-λὲ-Φρανσοᾶ. Δῆμοι 32, κοινότητες 665.

Μὰρν (**Ἄνω**)· νομὸς τῆς ΒΑ Γαλλίας, 6,258 τετρ. χλμ. Κάτ: 243,533. Πρων. Σ ᾽ ω μ ό ν. Θαυμάσια δάση, ἀκμ. γεωργία, λατομεῖα, σιδηρωρυχεῖα. Ἐπαρχ. 3: Σ ᾽ ωμόν, Λάγγρ. Βασσοῦ. Δῆμοι 28, κοινότητες 550.

Μαρνιά· χ. τοῦ δήμου Λ ι μ έ ν ο ς Σ η τ ε ί α ς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 200.

Μὰρξ (Κ ά ρ ο λ ο ς)· γερμανὸς σοσιαλιστής, ἱδρυτὴς τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως τῶν Ἐργατῶν. 1818-1883.

Μαρὸ (Κ λ ή μ η ς)· διαπρεπὴς γάλλος ποιητής, 1495-1544, οὗ τὰ ἔργα εἶνε τὸ κατὰ τὸν μεσαίωνα προανάκρουσμα τῆς νεωτέρας ποιήσεως.

Μαρόβουδον· ἀρχ. πολ. ὄχυρὰ τῆς Γερμανίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαρκομάνων.

Μαρόκκον· σουλτανᾶτον κατέχον τὴν ΒΔ γωνίαν τῆς Ἀφρικῆς (τὴν ἀρχαίαν Μαυριτανίαν). Ἐκτ. 812,300 τετρ. χλμ. Κάτ. 6,500,000. Βέρβεροι, Ἄραβες, Μαῦροι, Ἑβραῖοι καὶ Νέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γροι. Τὰ 2)3 τῆς χώρας σκεπάζονται ἀπὸ τὰς διακλαδώσεις τοῦ Ἄτλαντος, αἱ δὲ εὔφοροι πεδιάδες της ποτίζονται ὑπὸ πολλῶν ποταμῶν, τὰ μεσημβρινὰ ὅμως αὐτῆς εἶνε ἀμμώδη. Κυριώτερον προϊὸν λαμπρὰ δέρματα (τὰ μαροκηνά)· σπουδαιότερος δὲ λιμὴν τὸ Μογάδορ ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Κλῖμα θερμόν. Παιδεία ἐλαχίστη. Πολίτευμα ἀπόλυτος μοναρχία· ὅλαι αἱ ἐξουσίαι συγκεντροῦνται εἰς τὸν Σουλτᾶνον. Στρατὸς 8,000 ἄνδρες καὶ 30,000 ἄτακτον ἱππικόν.— Πρωτεύουσα Φέζ. Οἱ Ἱσπανοὶ ἔχουν εἰς τὰ Β παράλια μικράς τινας κτήσεις, τὰ λεγόμενα Πρεζίδιος (Θέουτα κλπ.).

Μαρόκκον· πρωτ. τοῦ Μαρόκκου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Τενσίφ, ἐπὶ ὡραίας πεδιάδος κεκαλυμμένης ὑπὸ φοινίκων, καὶ παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ ὑψηλοῦ Ἄτλαντος, ἔχουσα 50 χιλ. κατ. Πόρρωθεν ἡ θέα τῆς πόλεως εἶνε ἐξαισία, ἀλλ' εἰς τὸ ἐσώτερικὸν αἱ ὁδοὶ ρυπαραί, ἑλικοειδεῖς καὶ ἀτειναί. Διακρίνονται εἰς αὐτὴν τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον, ἡ ἀγορὰ καὶ τρία μωαμεθανικὰ τεμένη. Ἐνταῦτα εὑρίσκονται τὰ περιώνυμα ἐργοστάσια τῶν μαροκηνῶν δερμάτων. Κτισθεῖσα τὸ 1072 ὑπὸ τῶν Ἀλμοραβιδῶν, ταχέως ἤκμασε· κατὰ τοὺς Μαύρους, εἶχε τότε 1 ἑκατ. κατ. Σήμερον, ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ Μεκινές, χρησιμεύει ὡς ἕδρα τοῦ αὐτοκράτορος.

Μαρόλλ-Λέ-Βρώλ· Πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Κάτ: 2,280

Μαρόμμι· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα. Κάτ: 3,400.

Μαρουδῆ· ἀγροικίαι τῆς νήσου Σαλαμῖνος παρὰ τὴν πρωτ. Κάτ. 10.

Μαρούϊον· ἀρχ. πόλ. τῶν Σαμνιτῶν.

Μαρουλᾶς· χ. τοῦ δήμ. Πηγῆς, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοίκ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 380.

Μαρούλι· χ. τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 60.

Μαρούλια· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Γυθείου. Κάτ: 134.

Μαρουλοῦς· χ. τοῦ δήμ. Ἀργυρουπόλεως, ἐπαρχ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 110.

Μαρουσία· ἀρχ. χώρα τῆς Ἀφρικῆς, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαρουσίων, διηρημένη δὲ εἰς τὴν Καισαρικὴν καὶ τὴν Τιγγιτανήν.

Μάρπησσα· ὄρος τῆς Πάρου· ὁ σημερινὸς Ἅγ-Ἠλίας. Ὕψ: 771 μ.

Μαρπήσσης-δῆμος· τῆς νήσου Πάρου. Πρωτ. Τσιπίδος. Ἄλλα χ. Δραγουλᾶς, Μάρμαρα. Μονὴ Ἁγίου Γεωργίου. Κάτ: 1,363.

Μάρπησσος· ἀρχ. πόλ. ἐν Τροίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, ὁ κάτ. Μαρπήσσιος.

Μάρς (Ἀνα-Φραγκίσκη)· διάσημος γαλλὶς κωμῳδὸς, 1773-1847 διαπρέψασα εἰς τὰ ἔργα τοῦ Μολιέρου κυρίως.

Μαρσάλα· π. τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς Δ. ἀκτῆς, ἐπὶ τῆς θέσεως περίπου τοῦ ἀρχ. Λιλυβαίου. Περίφημοι λευκοὶ οἶνοι. Κάτ: 43,000.

Μαρσάν (Ἀλέξανδρος)· φιλέλλην ἐκ Δουαρνενὲ τῆς Γαλλίας, ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Πάτραις τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

1830. Ἰατρὸς ὤν, ἐθυσίασε τὴν κοινωνικὴν θέσιν του εἰς τὸν φιλελληνικὸν ἐνθουσιασμόν του. Μετὰ τὴν συνθηκολόγησιν τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου μετὰ τῶν ἄλλων εἶχεν ὑποστῇ τόσας περιπετείας, μετέβη εἰς Ρούμελην εἰς τὸν στρατόν τοῦ στρατηγοῦ Τζώρτζ, ὅπου διῴκει λόχον πυροβολικοῦ μᾶλλον ἢ ἦτταν καλῶς ὠργανωμένον.

Μαρσενᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καντάλ. Κάτ: 3580.

Μάρση· μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα τὸν Βουκόλον ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Μάρσιαλλ· νησοσυστὰς τῆς Μικρονησίας (Ὠκεανία), διαιρουμένη εἰς δύο ἀρχιπελάγη· 411 τετρ. χλμ. Κάτ: 12,000. Τὸ ὅλον νῆσοι 33 Γερμανικαὶ ἀπὸ τοῦ 1885.

Μαρσιάν· (Ἰω-Γαβριὴλ, κόμης). γάλλος στρατηγός, διακριθεὶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, 1765-1851, καὶ κατόπιν ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα.

Μαρσιάν· σύγχρονος γάλλος λοχαγός, καταστὰς περίφημος διὰ τὴν τολμηράν του καὶ ταχεῖαν μετ' ἐλαχίστων συντρόφων πορείαν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Κογγὸ (Κεντρ- Ἀφρική) μέχρι τῆς ἐπὶ τοῦ Νείλου Φασόδας, ἀπειλουμένης νὰ καταληφθῇ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων. Τὸ ἐπιτυχὲς καὶ τολμηρότατον τοῦτο διάβημα καθώρισε τὴν θέσιν ταύτην ὡς διάμεσον τῶν ἐπιρροῶν τῶν δύο τούτων Δυνάμεων ἐν Ἀφρικῇ.

Μαρσιὲνν-Βίλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Χημικὰ προϊόντα. Κάτ: 3,300.

Μαρσιλλέσι (Ἰωσήφ). Ἐκ Βονιφάτσιο τῆς Κορσικῆς. Ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἄκρα τὴν 6 Μαΐου 1827. Ἐθελοντής.

Μαρσιλλέσι· φιλέλλην ἐκ Βονιφάτσιο τῆς Κορσικῆς ἀπέθανεν ἐν Πάτραις ἐξ ἀσθενείας τὸ 1840. Ἀδελφὸς τοῦ προρρηθέντος· πρώην ἀξιωματικὸς εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικόν. Διηύθυνεν ἓν τραμπάκουλον ἀδιακόπως ἀσχολούμενον εἰς μεταφορὰς παντὸς εἴδους τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ. Ἦτο ἐπιχειρηματίας, ἀκούραστος, ἁπλοῦς καὶ παραδειγματικῆς τιμιότητος. Ἀπέθανε λιμενάρχης Πατρῶν φέρων καὶ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον.

Μαρσιλλιᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλιέ. Κάτ: 2,100.

Μαρσιλλιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρόν. Κάτ: 1,950.

Μαρσινύ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ἐ-Λοάρ. Κάτ: 2,800.

Μάρσιππος· ἀρχ. πολ. τῆς Φοινίκης· ὁ κατ. Μαρσίππιος.

Μαρσύα· ἀρχ. πολ. τῆς Φοινίκης ὁ κατ. Μαρσυηνός.

Μαρσύας· ποτ. τῆς ἀρχ. Φρυγίας κληθεὶς ἐκ τοῦ Μαρσύου.

Μαρσύας· ποτ. τῆς ἀρχ. Συρίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὀρόντην.

Μαρσύας· ἱστοριογράφος ἐκ Πέλλης, στρατηγὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ γράψας Μακεδονικά.

Μάρσχ ἢ Μοράβα· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Μοραβίᾳ, χωρίζων τὴν Κάτω-Αὐστρίαν ἀπὸ τῆς Οὐγγαρίας. Μῆκ. 280 χλμ.

Μάρσχ· (Ντζαίμς)· δοκιμο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τατος ἄγγλος χημικός, 1789—1846, ἐφευρέτης ὁμωνύμου του συσκευῆς δι' ἧς ἀνευρίσκονται καὶ τὰ ἐλάχιστα μόρια ἀρσενικοῦ ἐμπεριεχόμενα εἰς ὀργανικὰς ἢ μὴ οὐσίας.

Μαρσώ (Φραγκ.-Σεβερῖνος, Δεγραβιέ)· 1769—1796, στρατηγὸς τῆς γαλλ. δημοκρατίας, πεσὼν εἰς τὸν κατὰ τῶν αὐστριακῶν ἀγῶνα.

Μαρταβάν· μέγας κόλπος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἐκτάσεως 50,000 τετρ. χλμ., εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Πεγοῦ καὶ Τενασσερίμ.

Μαρτίγγ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Στόμια-Ροδανοῦ. Κάτ: 6,625.

Μαρτινὲς-δὲ-Λὰ-Ρόζα (Φραγκίσκος). 1789—1862, ἱσπανὸς πολιτικὸς καὶ συγγραφεύς.

Μαρτινίκη· μία τῶν σπουδαιοτέρων νήσων τῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν ἀνήκουσα εἰς τὴν Γαλλίαν, παράγουσα δὲ λαμπρὸν καφέν, ζαχαροκάλαμον κτλ. Πρωτ. Φρούριον τῆς Γαλλίας. Ἔκτ: 988 τετρ. χλμ. Κάτ. 170,000.

Μαρτῖνο· πρωτ. τοῦ δήμου Λαμπύμνης τῆς Λοκρίδος. Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,109.

Μαρτῖνος (Ἅγιος)· χριστιανὸς στρατιώτης ἐκ Πανονίας τῶν λεγεώνων τοῦ Κωνσταντίου, 316-397. Γενόμενος ἐπίσκοπος Τούρ τὸ 374. Ἑορτὴ τὴν 11 Νοεμβρ.

Μαρτῖνος Α' (Ἅγιος) πάπας τὸ 649, θανὼν τὸ 655. Ἑορτὴ τὴν 12 Νοεμβρ. (ν).

Μαρτῖνος Β'· ἢ **Μαρῖνος Α'** πάπας ἀπὸ 882 - 884.

Μαρτῖνος Γ'· ἢ **Μαρῖνος Β'** πάπας ἀπὸ 943 - 946.

Μαρτῖνος Δ'· πάπας ἀπὸ 1281 - 1285, προστάτης τοῦ Καρόλου Δ' Ἀνζοῦ.

Μαρτῖνος Ε'· πάπας ἀπὸ 1417 - 1431.

Μαρτῖνος (Μαρτὲν) - **Ἅγιος**· μία τῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν τὸ ἥμισυ (52 τετρ. χλμ. 3,000 κάτ.) Γαλλικὴ, καὶ τὸ ἥμισυ Ὁλλανδικὴ (47 τετρ. χλμ. Κάτ. 3,000). Πρωτ. τῆς Γαλλ. Λὲ - Μαριγώ, τῆς Ὁλλανδ. Φίλιπσβουργ.

Μαρτιντσικό· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης Κάτ: 201.

Μαρύ φιλέλλην Γάλλος, ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

Μαρυλάνδη· μία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἔκτ. 31,623 τετρ. χλμ. Κάτ: 1 ἑκατ. Χώρα πεδινὴ διαιρουμένη εἰς δύο ὑπὸ τοῦ Τσεσσαπικοῦ κόλπου. Προϊόντα: χαλκός, αἱματίτης, μάρμαρα, γαιάνθρακες, καπνά, γεώμηλα, μαλλία, λίνον, μέλι, ἰχθύες κλ. Προϋπολ. 10 ἑκατομ. φρ Χρέος 50 ἑκατομ. Σχολεῖα 2,000 μὲ 150,000 μαθητάς, ναυτικὴ ἀκαδήμεια καὶ 3500 βιβλιοθῆκαι. Πρωτ. Ἀννάπολις. Διαιρεῖται εἰς 23 κομητείας.

Μάρχαι ἢ **Μάρκιαι**· διαμέρισμα τῆς Ἰταλίας μεταξὺ Ἀπεννίνων καὶ Ἀδριατικῆς, ἀποτελοῦσα σήμερον τέσσαρας ἐπαρχίας.

Μαρχένα· π. τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Σεβίλλας πρὰ τίνα παραπότ. τοῦ Γουαδαλκιβίρ. Κάτ: 15,000.

Μάρχη (Λὰ-Μάρς)· ἀρχ. διαμέρισμα τῆς κεντρικῆς Γαλλίας (νομοὶ Κρὲζ καὶ Ἄνω-Βιέννη σήμερον). 3,272 τετρ. χλμ. Κάτ: 220.000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Μαρώνεια· ἀρχ. πόλ. τῶν Κικόνων κατὰ τὴν Θρακικὴν χερσόνησον, ὁ κάτ. Μαρωνείτης.

Μάρως· ἀριστ παραπότ. τοῦ ούγγρικοῦ ποτ. Τισσία (παραπότ. τοῦ Δουνάβεως). Μῆκ. 629 χλμ.

Μασαισύλια· χώρα τῆς Λιβύης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας, οἱ κάτ. Μασαισύλιοι καὶ Μασαισυλεῖς καὶ Μασαισυλῖται.

Μασάτσιο (Τ ο μ μ ά ζ ο Γ ο υ ι δ ι)· 1401-1443, ἰταλὸς ζωγράφος τῆς Φλωρεντινῆς σχολῆς, διαπρέπων εἰς ἐκκλησιαστικὰ θέματα.

Μασὲ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· σύγχρονος γάλλος φιλόλογος γεννηθεὶς τὸ 1816, γενόμενος δὲ γερουσιαστὴς τὸ 1882. Ἔγραψε θαυμάσια ἔργα ἐκλαϊκευτικὰ τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.

Μάσις· ἀρχ. πόλ. τῆς Ἀογολίδος, ἡ ὕστερον ἐπίνειον τῆς Ἑρμιόνης.

Μασιεκούλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ. Κάτ: 3,900.

Μασὶν (**Δή**)· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ· γαιάνθρακες, λατομεῖα. Κάτ: 5,000.

Μάσιον· ὄρος χωρίζον πρὸς Β τὴν Μεσοποταμίαν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου.

Μασίστιος· στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν ἐν Πλαταιαῖς.

Μάσκαρα· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ τοῦ Ἀλγερίου Ὀράν, πρὸτὲ ἀραβικὴ π. ἤδη τελείως ἐξευρωπαϊσθεῖσα. Θαυμάσιοι πέριξ ἀμπελῶνες. Κάτ: 16,000.

Μασκαρένιαι· νησοσυστὰς τῆς θαλάσσης τῶν Ἰνδιῶν, Α τῆς Μαδαγασκὰρ (Ἕ ν ω σ ι ς, Μ α υ ρ ί κ ι ο ς Ρ ο δ ρ ί γ α ι, βλ. λ). Ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1545 ὑπὸ τοῦ Πορτογάλου Μασκαρένιας· Ἔκτ. 3,893 τετρ. χλμ. Κάτ: 560,000.

Μάσκας· ποτ. τῆς Μεσοποταμίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μασκάτη· λιμὴν ἐμπορικώτατος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Περσικοῦ κόλπου (ἐν Ἀραβίᾳ). Πρωτ. τοῦ ὁμων. ἰμαμάτου· κλίμα θερμότατον, λιμὴν κυκλικὸς φραττόμενος ὑπὸ νήσου. Κάτ: 30,000.

Μασκάτη· ἀραβικὸν ἰμαμᾶτον (**Σουλτανᾶτον**)· ὄρα Ὁ μ ά ν.

Μάσκελαϊν (Ν έ β ι λ)· ἄγγλος ἀστρονόμος, 1732-1811, πολλὰ τελειοποιήσας ἀστρονομικὰ ὄργανα.

Μάσκλινα· χ. τοῦ δήμου Τανίας τῆς Κυνουρίας. Κάτ. 278.

Μασλὰ· χ. τοῦ δήμου Θαυμακοῦ (Δομοκοῦ). Κάτ: 90.

Μασσᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ. Κάτ: 4,000. Εἰς τὰ πέριξ προϊστορικὰ εὑρήματα, ὀστᾶ κλπ.

Μάσσαγα· ἀρχ. πόλ τῆς Ἰνδίας, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ Ἀλέξανδρος.

Μασσαγέται· ἀρχ. σκυθικὸς λαὸς οἰκῶν μεταξὺ τῆς Κασπίας καὶ τῆς Ἀράλης Λίμνης· βασίλισσα τούτων ἦτο ἡ περίφημος Θ ό μ υ ρ ο ς.

Μασσαλία· ἀρχ. πόλ. τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας μετὰ λιμένος, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Φωκαέων κατὰ τὸ 600 π. Χ. Ὅρα τὴν ἑπομένην λ.

Μασσαλία· μεγάλη πόλις τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

συγκειμένη ἀπὸ τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Νέαν πόλιν. Τῶν Παρισίων ἀπέχει ΝΑΝ 863 χλμ. Ἔχει οἰκοδομὰς μεγαλοπρεπεῖς, φρ. ἰσχυρά, λιμένας λαμπρούς, ἐμπορικὴν κίνησιν μεγίστην, ἀξίας 2 δυσεκατ. φρ., θαυμασίους ναούς, ἀστεροσκοπεῖον, μέγα θέατρον, σχολὰς ἐπιστημονικὰς, ἐμπορικὰς, καλλιτεχνικὰς κλ., βιβλιοθήκην 80,000 τόμων καὶ 1,200 χειρογράφων. λαμπρὰς δὲ λεωφόρους, ἐξ ὧν ἡ λεγομένη Κανεβιέρα εἶνε ὁδὸς συνάμα, ἀγορὰ καὶ περίπατος, μεγάλα ἐλαιοτριβεῖα, σαπωνοποιεῖα κ.λ. Κάτ: 406,919.

Μασσάουα ἢ **Μασσαύα** ἢ **Μασσουᾶ**(χ)· λιμὴν τῆς ἀβησσυνιακῆς ἀκτῆς (Ἐρυθραία)τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐπὶ κοραλλιογενοῦς νησῖδος, κατεχομένη ὑπὸ τῶν ἰταλῶν μετὰ τῆς περιξ χώρας ἀπὸ τοῦ 1885. Ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 6,000, ἐν οἷς καὶ τινες Ἕλληνες ἔμποροι.

Μασσαχουσέττς (Μασσαχουσέτη)· μία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἔκτασ. 21,536 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,800,000. Χώρα πεδινὴ ἔχουσα χαμηλὰς βουνοσειρὰς (τὰ Ἀράσινα) πρὸς Α καὶ πολλὰς νήσους εἰς τὰ παράλια. Προϊόντα: γρανῖται, σίδηρος, γεώμηλα, καπνά, βόες, χοῖροι, βούτυρον κλ. 912 βιομηχανικὰ καταστήματα μὲ 28,000 ἐργάτας, μεγάλα ναυπηγεῖα καὶ σημαντικὴ ἁλιεία. Προϋπολ. 35 ἑκατομ. φρ. Χρέος 160 ἑκατ. φρ. Σχολεῖα 5,800 μὲ 300,000 μαθητὰς καὶ 1,900 βιβλιοθῆκαι. Διαιρεῖται εἰς 14 ἐπαρχίας· πρωτ. Βοστώνη.

Μασσεβώ· κωπόπ. τοῦ Ἄνω-Ρήνου ἐν Ἀλσατίᾳ. Κάτ: 3,400.

Μασσένα (Ἀνδρέας)· δοὺξ τοῦ Ριβολί, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1758—1817, νικήσας τοὺς Ρώσους ἐν Ζυρίχῃ, καὶ ἐν Πορτογαλίᾳ τοὺς ἀγγλοπορτογάλους. Ἐπωνομάσθη «ἀγαπητὸς υἱὸς τῆς Νίκης».

Μασσενὲ (Ἰούλιος, Αἰμίλιος, Φρειδερῖκος)· σύγχρονος διαπρεπὴς γάλλος μουσουργός, γεννηθεὶς τὸ 1842. Καθηγ. τῆς συνθετικῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ τῶν Παρισίων καὶ μέλος τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημείας.

Μασσιὰν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Καντάλ. Κάτ: 2,020.

Μάσσικος· ὄρος τῆς Καμπανίας ἔνθα παράγεται ἄριστος οἶνος.

Μασσίκυτον· ὄρος τῆς Λυκίας.

Μασσιλλιὼν (Ἰω-Βαπτιστής)· 1663—1742, μέγας γάλλος ἱεροκῆρυξ καὶ συγγραφεύς, γενόμενος Ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1719. Ἄριστα ἔργα του ἡ «Petit Carême».

Μασσινίσσα· 238—149 π. Χ. βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ρωμαίων ὧν ἦτο σύμμαχος, ἐχθρὸς δὲ τῆς Καρχηδόνος.

Μάσσων (Ἐδουάρδος) φιλέλλην ἐκ Σκωτίας. Ὑπηρέτησε στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς. Τὸ 1845 παρητήθη τῆς θέσεως τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Μάσταιρα· ἀρχ. π. τῆς Λυδίας.

Μάστειρα· χ. τῆς Θρᾴκης μνημονευόμενον παρὰ Δημοσθένει.

Μαστία· ἀρχ. π. παραθαλασσία τῆς Ἱσπανίας πρὸς τὰς Ἡρακλείους στήλας· ὁ κάτ. Μιστιανός.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μαστουσία· ἀκρ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου.

Μαστραλέξη· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τοῦ χ. Κοκκίνη τοῦ δήμου Παρελείων τῆς Κερκύρας.

Μαστραντώνη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ: 123.

Μαστρογιάννη· χ. τοῦ δήμου Ἰτάμου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 546.

Μαύτ· φιλέλλην Γάλλος. Ἐθελοντής· ἐπληγώθη εἰς τινα ἔξοδον τῆς Ἀκροπόλεως.

Μαχάνη· ἀρχ. π. τῆς Ἀραβίας, ὁ κάτ. Μασχανεύς.

Ματαθίας· πατὴρ τῶν Μακκαβαίων (βλ. λ.), θανὼν τὸ 166 π. Χ.

Ματάκια· ἀγροικίαι τοῦ χ. Δυὸ-Βουνὰ τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 94.

Ματαλα (ἡ)—**ης** καὶ **Μάταλον** (ἐκ τοῦ μ ά τ ο ς)· π. ἐν Κρήτῃ καὶ ἐμπορεῖον τῆς Φ α ι σ τ ο ῦ. Ἔκειτο παρὰ τὸν σημερινὸν ὁμώνυμον λιμένα τῆς Μεσσαρᾶς Μ ά τ α λ α, ἔνθα ἴχνη τινὰ αὐτῆς φαίνονται ὑπὸ τὴν θάλασσαν ἕνεκα τῆς καθιζήσεως τοὐδάφους.

Ματάλας (Π α ρ α σ κ ε υ ᾶ ς)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χωρίου Ἄρνα, πανταχοῦ φιλοτίμως ὑπηρετήσας ὡς συμπολεμιστὴς τοῦ Π. Ἀναγνωστοπούλου.

Ματανσας· λιμὴν τῶν Β ἀκτῶν τῆς Κούβας (Ἀντίλλαι), ἐγγὺς μεγαλοπρεπῶν σπηλαίων σταλακτιτῶν Κάτ. 32,000.

Ματαπᾶ - κάβο· κοινὴ (ναυτικὴ) ὀνομασία τοῦ ἀκρωτ. Ταινάρου (βλ. λ.).

Ματαράγκα· χ. παρὰ τὸ Χαντζῆ τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 154.

Ματαράγκα· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 117.

Ματαράγκα· χ. τοῦ δήμου Μακρινείας τοῦ Μεσολογγίου. Κάτ: 818.

Ματαράγκα· χ. τοῦ δήμου Τιτανίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 915.

Ματαράγκας (Π α ν α γ ι ώ τ η ς)· νεώτερος ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κεφαλληνίας, ὑπηρετήσας ἐν ἀρχῇ ὡς διπλωματικὸς ὑπάλληλος (πρόξενος) καὶ βραδύτερον ὡς διοικητικός. Εἰσήγαγε δὲν ὀλίγοι, σύγχρονος ὢν τῆς πλειάδος τῶν Ζαλοκώστα, Βασιλειάδου Παπαρρηγοπούλου καὶ Παράσχων. Ἐκ τῶν ἔργων του ἀπαριθμητέα ἡ μετάφρασις τῆς «Κολάσεως τοῦ Δάντου», ἡ μετάφρασις τῶν «Ὠδῶν» τοῦ Ὁρατίου καὶ πολλὰ πρωτότυποι ποιήσεις ἃς διαπνέει ποιὰ τις διαρκὴς μελαγχολία καὶ ἀφέλεια ἐκφράσεως ἀπόλυτος. Ἀπέθ. ἐν Ζακύνθῳ τὸ 1896 διαμένων ἐκεῖ ὡς νομάρχης τῆς νήσου.

Ματαράγκας - πύργος· χ. τοῦ δήμου Κιερίου τῆς Καρδίτσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Σοφάδες Κάτ: 331.

Μάταυρος· ἀρχ. πόλ. τῆς Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα· ὁ κάτ. Ματαυρῖνος.

Μάτεδη· (τοῦ) χ. 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 431.

Μάτζεζα· χ. τοῦ δήμου Στυμφαλίας τῆς Κορινθίας. Κάτ: 91.

Ματθαῖος ἢ Ματθίας· (Ἅ γ ι ο ς)· εἷς τῶν Εὐαγγελιστῶν. Ἑορτὴ τὴν 24 Φεβρουαρίου (ν).

Ματθαῖος - Ἅγιος· μεγάλη

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κώμη τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βουνιατάδες Κάτ. 1,395

Ματθίας· ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ροδόλφου Β', 1557—1619, αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας τὸ 1612, καὶ προκαλέσας τὸν Τριακονταετῆ πόλεμον ἐκ τῶν σκληροτήτων του ἐναντίον τῶν προτεσταντῶν τῆς Βοημίας.

Ματθίλδη (Ἀγία)· βασίλισσα τῶν Γερμανῶν, σύζυγος Ἑρρίκου Β', μήτηρ δὲ τοῦ Ὄθωνος καὶ τοῦ Ἑρρίκου, θανοῦσα τὸ 968. Ἑορτὴ τὴν 14 Μαρτίου (ν).

Ματιανή· χώρα τῆς ἀρχ. Μηδίας.

Ματιέ-Δὲ-Λὰ-Δρῶμ (Φίλιππος-Αντών.)· γάλλος πολιτικὸς καὶ μετεωρολόγος, 1808—1865, ἐκλαϊκεύσας τὴν ἐπιστήμην διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀρίστων «Ἡμερολογίων»

Μάτιον· π. ἐν Κρήτῃ, εἰς τὴν Β. παραλίαν καὶ λιμὴν τῆς Κνωσοῦ. Ἐκ τῶν γεωγράφων τινὲς μὲν ὑποθέτουσιν ὅτι τὸ Ηράκλειον ἐλέγετο καὶ Μάτιον, τινὲς δὲ θεωροῦσιν αὐτὰς διαφόρους πόλεις πλησίον ἀλλήλων κειμένας.

Ματιφοῦ· ἀκρωτ. εἰς τὰ ΑΒΑ τῆς Ἀλγερίας ἐφ' οὗ φρ. καὶ φάρος.

Μάτο-Γρόσσο ἤτοι «Μέγα-Δάσος»· μεγίστη ἐπαρχ. τῆς Δ Βραζιλίας. 1,379,651 τετρ. χλμ. Κάτ. 80,000 καὶ πολλοὶ νομάδες ἄγριοι ἰνδοί. Κατὰ μέγα μέρος ἀνεξερεύνητος χώρα. Πρωτ. Κουγιάμπα. Μεγάλη κτηνοτροφία.

Ματούρ· πρωτ δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ἐ-Λοάρ. Κάτ. 2,250.

Ματούρα· λιμὴν ἀρχαιότατος τῆς Ν ἀκτῆς τῆς Κεϋλάνης, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ., ὁπόθεν ἐξάγονται πολύτιμοι λίθοι ἐν ἀφθονίᾳ. Κάτ. 20,000.

Ματρίγκου· γεωργικαὶ ἀγροικίαι τοῦ δήμου Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς, 3 ὥρ. ἀπὸ Μαρκόπουλο.

Ματρῖνος· ἀρχ. πολ. τῶν Πικεντίνων μεθ' ὁμων. λιμένος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Ματσεράτα ἢ **Μακεράτα**· π. τῆς κεντρ. Ἰταλίας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. ἐπὶ λόφου· τείχη τοῦ ΙΓ' αἰῶνος ἰσχυρότατα καὶ πυργωτά· ἀξιόλ. βιομηχ. Κάτ. 22,000.

Ματσούκας (Ἀναγνώστης)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐξ Ἀλητσελεπῆ τῆς Ἠλείας, ὑπηρετήσας πολιτικῶς τε καὶ στρατιωτικῶς τὸν ἀγῶνα καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ διάστημα, πολλὰ δὲ καὶ ἐξ ἰδίων του δαπανήσας πρὸς συντήρησιν σώματος μαχητῶν.

Ματσουκάτα· χ. παρὰ τὸ Φισκάρδο τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 157.

Ματσούκι· χ. τοῦ δήμου Καλαρριτῶν τῆς Ἄρτης Κάτ: 430.

Μαϋάνς καὶ γερμαν. **Μάϊντζ**, τὸ ἀρχ. Μογουντίακον· π. τοῦ μεγ. Δουκάτου τῆς Ἥσσης· ἰσχυρὰ φρ., γέφυρα διὰ πλοίων ἐπὶ τῆς συμβουλῆς Μάϊν καὶ Ρήνου καὶ ἑτέρα σιδηρᾶ ἐπὶ τοῦ Ρήνου. Πρωτ. τῆς Ρηνικῆς-Ἥσσης· ἐπισκοπή, μεγάλη βιομηχ., ἀκμ. ἐμπόρ. καὶ ναυτιλία. Κάτ: 70,000.

Μαϋὲνν (Μαγέν)· παραποτ. τοῦ γαλλ. Λείγηρος. Μῆκ. 204 χλμ.

Μαϋὲνν· εἷς τῶν Δ. νομῶν τῆς Γαλλίας. 5,171 τετρ. χλμ. Κάτ: 343,000 ἀκμ. γεωργία, πολλὰ ὀρυκτὰ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

καὶ δάση. Πρωτ. Λ α β ά λ· ἐπαρχ. 3: Λαβάλ, Σιατώ-Γκοντιέ, Μαϋένν. Δῆμος 27, κοινότητες 276.

Μαϋένν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ ὁμων. γαλλικοῦ νομοῦ· ἀκμ. ὑφαντουργία, ὀρχ. πύργος τῶν ποτὲ βαρόνων τῆς χώρας. Κάτ: 11,500.

Μαΰόττα· ἡφαιστειώδης νῆσος τῶν γαλλ. Κομορῶν εἰς τὴν Β. ἐσχατιὰν τοῦ πορθμοῦ τῆς Μοζαμβίκης. Πολλαὶ βοσκαὶ καὶ ποίμναι, καφὲς, ζάχαρη, βανίλλια, μανιόκ κλπ. 366 τετρ. χλμ. Κάτ: 10,000 Πρωτ: Δ ζ α ο υ ν τ ζ ά.

Μαύρα (Ἀ γ ί α)· κοινὴ ὀνομασία τῆς νήσου Λευκάδος, (βλ. λ.).

Μαῦρα - Λιθάρια χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 14.

Μαυρᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἐλεοῦ τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 452.

Μαυραχάδες· χ. τοῦ δήμου Κιερίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 540.

Μαυρέλι· χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 738.

Μαυριά· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Καρύταιναν τοῦ δήμου Γόρτυνος. Κάτ: 245.

Μαυριάνικα· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ: 513.

Μαυρικάτα· χ. τοῦ δήμου Πρόνων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 34.

Μαυρίκι· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Πιαλί. Κάτ: 442.

Μαυρίκι-Βόϊδοντα· χ.4. ὥρ.ἀπὸ Αἰγίου. Κάτ: 587.

Μαυρίκιος (Ἅ γ ι ο ς)· ἀρχηγὸς θηβαϊκῆς τῆς λεγεῶνος, μαρτυρήσας μετὰ τῶν στρατιωτῶν του τὸ 286 ἐν Βαλαισίᾳ.

Μαυρίκιος· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου τὸ 582 μέχρι τοῦ 602. Προήσπισε τὰ κράτη του ἐναντίον τῶν Λομβαρδῶν, τῶν Σλαύων καὶ τῶν Ἀβάρων, ἐσφάγη δὲ βραδύτερον μετὰ τῶν υἱῶν του ὑπὸ τοῦ Φωκᾶ.

Μαυρίκιος Ἅγιος· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σιαραντόν, ἐπὶ τοῦ Μάρν. Κάτ. 6,600.

Μαυρίκιος ἢ Νῆσος τῆς Γαλλίας· εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ΒΑ τῆς Μαδαγασκάρ ἀνήκουσα τοῖς Ἄγγλοις. Πλουσιωτάτη εἰς φυτὰ, φοίνικας κλ. Ἐκτ: 1914 τετρ. χλμ. Κάτ: 380,000.—Πρωτ: Λ ι μ ὴ ν Λ ο υ δ ο β ί κ ο υ. Εἶνε μία τῶν Μασκαρένιων (βλ. λ.), κατέχει δέ, μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων της, ἔκτ. 2,655 τετρ. χλμ. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1505 ὑπὸ τῶν Πορτογάλων, κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν τὸ 1598—1712 ὅτε τὴν κατέλαβον οἱ Γάλλοι, ἀφ' ὧν τὸ 1810 τὴν ἀφήρεσαν οἱ Ἄγγλοι, εἰς οὓς παρεχωρήθη τὸ 1814 ὁριστικῶς μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων της Ροδριγουὲζ καὶ Σεϋχελλῶν.

Μαυρίλα· ἐγκαταλελειμμένον χ. τοῦ δήμου Οἰνοῦντος τῆς Λακεδαίμονος.

Μαυρίλλιον· πρωτ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος, 12 ὥρ. ὑπὸ Λαμίας Κάτ: 333.

Μαυροβοῦνι· χ. παρὰ τὸ Γύθειον. Κάτ. 866.

Μαυροβούνιον· μικρὸν κράτος μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Τουρκίας. Ἔκτ: 9.030 τετρ. χλμ. Κάτ: 240,000. Πρωτ: Κ ε τ ί γ ν η μὲ 4,000 κατ. Χώρα ὀρεινὴ μὲ ὑψηλὰς κορυφὰς Δορ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μίτωρ καὶ Κόμος (5-8 χιλ. πόδ.). Προϊόντα· σιτηρά, καπνὰ κλ. ποίμνια ἀρκετά. Παιδεία μικρά. Σπουδαιότεραι κωμοπόλεις Ἀντίβαρι καὶ Δουλσίνιο, οἰκούμεναι ὑπὸ Ἀλβανῶν. Κράτος ἀνεξάρτητον ἀπὸ τοῦ 1878 μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας πρὸς τοὺς Τούρκους. Θρησκεία ὀρθόδοξος. Πολίτευμα συνταγματικόν.

Μαυρογιάννη· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 88.

Μαυροκορδᾶτος (Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς)· ἐγεννήθη ἐν Χίῳ τὸ 1637 καὶ ἀπέθανε τὸ 1719. Ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν ἐν Βολωνίᾳ, Παδούῃ καὶ Παταβίῳ, ἔνθα καὶ ἐξέδωκε τὸ περὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος σύγγραμμά του. Ἦτο Εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς, Σλαβονικῆς, Γαλλικῆς, Τουρκικῆς καὶ ἄλλων γλωσσῶν. Ὠνομάσθη μέγας Λογοθέτης εἶτα δὲ ἐγκαταλιπὼν τὴν ἰατρικὴν ἐγένετο μέγας Διερμηνεὺς τῆς Πύλης τὸ 1681, ἔλαβε δὲ μέρος καὶ εἰς τὰς ἐν Καρλοβίτσῃ διαπραγματεύσεις. Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἀνδρὸς παρὰ πάντων ἐθαυμάσθη· ὁ διάσημος οὗτος ἀνὴρ ἔγραψε πολλὰ ἱστορικά, φιλολογικά, φιλοσοφικὰ καὶ ἰατρικὰ συγγράμματα, ὀλίγα τῶν ὁποίων ὅμως ἐξεδόθησαν.

Μαυροκορδᾶτος (Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς)· ἐγεννήθη ἐν Κων)πόλει τῷ 1791 καὶ ἀπέθανε τῷ 1865. Διωργάλωσε τῷ 1821 τὴν ἐπανάστασιν τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ ἔγινε Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως τῆς Ἐπιδαύρου ὅπου ἀνεκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1822. Μετ' ὀλίγον ὠνομάσθη Πρόεδρος τῆς Ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας Διεκρίθη ὡς ἀρχιστράτηγος ἐν τῇ ὑπερασπίσει τοῦ Μεσολογγίου, εἰς τὸ Ναυαρῖνον κλπ. Μετὰ τὸν ἀγῶνα ἐπολέμησε τὴν ρωσικὴν πολιτικὴν τοῦ Καποδιστρίου, ἔγινε δὲ ὑπουργὸς ἐπὶ Ὄθωνος (1833—1834), πρέσβυς ἀκολούθως καὶ τρὶς πρωθυπουργός.

Μαυροκορδάτου (Ρ ω ξ ά ν δ ρ α)· θυγάτηρ τοῦ Σκαρλάτου Μπεγλικτζῆ γεννηθεῖσα πιθανῶς περὶ τὸ 1605. Διεκρίθη ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐκτάκτῳ μητρικῇ στοργῇ διὰ τὸν υἱόν της Ἀλέξανδρον γεννηθέντα ἐκ τοῦ δευτέρου αὐτῆς γάμου μετὰ τοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου, ἐπιφανοῦς Χίου. Φυλακισθέντος τοῦ υἱοῦ της ὑπὸ τῆς Υ. Πύλης παρ' ᾗ διετέλει διερμηνεὺς καὶ ἀδυνάτου ἀποδάσης τῆς ἀπολυτρώσεώς του, ᾐτήσατο τὴν χάριν νὰ συμφυλακισθῇ μετὰ τοῦ τέκνου της καίπερ ὑπέργηρως· ἐκεῖ δὲ μὴ δυνηθεῖσα νὰ ὑποστῇ τὰς κακουχίας καὶ ἐκ θλίψεως, ἀπέθανε τῷ 1684.

Μαυρολιθάρι· πρωτ. τοῦ δήμου Καλλιέων τῆς Παρνασσίδος, 10 ὡρ. ἀπὸ Ἀμφίσσης. Κάτ: 1108.

Μαυρόλικος ἢ **Μαροῦλλε**(Φραγκίσκος)· 1494—1575, περιώνυμος ἰταλὸς γεωμέτρης, πρῶτος εἰσαγαγὼν τὰ ψηφεῖα τοῦ ἀλφαβήτου ἀντὶ τῶν ἀριθμῶν εἰς τὴν ἄλγεβραν.

Μαυρομανδήλα ἢ **Χόβολη**· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀροανείας τῶν Καλαβρύτων οἰκούμεναι ὑπὸ 3 οἰκογενειῶν.

Μαυρομιχάλης (Π έ τ ρ ο ς - Π ε τ ρ ό μ π ε ης)· εἷς ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ὁπλαρχηγῶν τῆς Μά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νης. Μετέβη πρὸς τὸν Ναπολέοντα νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς βούλης Ἑλλάδος, ἀλλ' ἀπέτυχε. Τὸ 1816 ἐγένετο ἡγεμὼν τῆς Μάνης. Ἔλαβε κατόπιν μέρος εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ τὸ 1821 εἰσῆλθεν εἰς τὰς Καλάμας τὴν 23 Μαρτίου, τῶν Τούρκων παραδοθέντων αὐθωρεί. Ἐκεῖ ἐξελέχθη γερουσία καὶ ἀνηγορεύθη ὁ Μαυρομιχάλης Πρόεδρος αὐτῆς, ἐζήτησε δὲ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Εὐρώπης διὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἐν Ἄστρει συνέλευσις τὸν διώρισε Πρόεδρον τοῦ Νομοτελεστικοῦ σώματος. Ὅταν ἀπέθανεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Καρύστου ὁ ἀνδρεῖος υἱός του Ἠλίας καὶ τὸν συνέλυποῦντο οἱ φίλοι του ἀπήντησε: «Μὴ μὲ συλλυπῆσθε· ἐγέννησα υἱὸν στρατιώτην καὶ ὄχι μπακάλην». Πρὸς τὸν Καποδίστριαν ἐφέρθη ἐχθρικῶς, διὸ καὶ κατεδιώχθη καὶ ἐφυλακίσθη ἐν Ναυπλίῳ τοῦτο δ' ἔγινεν μία ἀφορμὴ τῆς δολοφονίας τοῦ Κυβερνήτου ὑπὸ δύο Μαυρομιχαλαίων. Ἐπὶ Ὄθωνος ὑπηρέτησε πιστότατα ὡς σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ γερουσιαστής, ἀπέθανε δὲ ἐν Ἀθήναις τὸ 1848. Τέκνα αὐτοῦ ἦσαν οἱ ἀνδρεῖοι πολεμισταὶ Ἡ λ ί α ς, Ἰ ω ά ν ν η ς καὶ Ἀ ν α σ τ ά σ ι ο ς ἀδελφοί του δὲ ὁ Γ ε ώ ρ γ ι ο ς καὶ ὁ Κ υ ρ ι α κ ο ύ λ η ς.

Μαρομιχαλαῖοι (Ἡ λ ί α ς, Κ υ ρ ι α κ ο ύ λ η ς, Ἡ λ ί α ς-Κ α τ σ ά κ ο ς, Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς, Κ α τ σ ῆ ς, Π α ν α γ ι ώ τ η ς, Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· μεγάλη πολεμικὴ μανιατικὴ οἰκογένεια, ἧς τὰ πλεῖστα μέλη ἔδραναν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τὰ μὲν στρατιωτικῶς τὰ δὲ πολιτικῶς. Τούτων ὁ μὲν Ἡ λ ί α ς ἔπεσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενος ἐν νεαρωτάτῃ ἡλικίᾳ εἰς τὴν ἀτυχῆ μάχην τῆς εὐβοϊκῆς Καρύστου, ὁ δὲ Κ υ ρ ι α κ ο ύ λ η ς ἔπεσεν ἐπίσης εἰς Σπλάντσαν κατὰ τὴν ἐκεῖ ἀπόβασιν ἐκ τῶν πλοίων τῶν Μανιατῶν Γρηγ. Καντσουλέρη καὶ Παναγ. Μπεζουκρᾶ ἢ Μαυρομμάτη, οἵτινες καὶ κατέβαλον τὰς δαπάνας τοῦ τολμήματος, ὅλη των ὅμως ἡ προθυμία ἀπέβη εἰς μάτην καὶ τὰ θύματα ἔπεσαν ἀκάρπως, ἅτε ἐλλειπουσῶν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὸ ἐπιχείρημα δυνάμων, διότι καὶ πολεμισταὶ ἐκ Μάνης εὐάριθμοι τοὺς ἠκολούθησαν καὶ εἰς τἀμέρη τῆς ἀποβάσεως οὐδεμίαν εὐρῆκαν παρὰ τῶν ἐντοπίων βοήθειαν. Ὁ Ἡλίας Π. Μαυρομιχάλης, ὁ Ἡλίας Κατσᾶκος Μ. καὶ ὁ Κατσῆς Μ. εἰσῆλθον τῶν πρώτων εἰσελθόντων εἰς Καλάμας τὴν 23 Μαρτίου, παραμονὰς τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ Πιέρος Βοϊδῆς ἔλαβε λαμπρὸν μέρος κατὰ τοῦ Ἰμπραήμ. Ὁ Κωνσταντῖνος Μ. καὶ ὁ Ἡλίας παρευρέθησαν εἶτα ἐν Τριπόλει, οἱ δὲ γέροντες Παναγιώτης Μ. καὶ Κατσῆς Μ. ἔμειναν ἐν Καλάμαις πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως. Τέλος δὲ ὁ Κυριακούλης καὶ ὁ Ἀντώνιος στρατεύσαντες διὰ πλοίων εἰς Ξυλόν τῆς Μονεμβασίας ἠνάγκασαν τοὺς Τούρκους νὰ κενώσουν τὰ Μπαρδούνια, τὸν Μιστρᾶν καὶ ἅπαντα τὰ χωρία τῆς Μονεμβασίας.

Μαυρομιχάλης (Κωνσταντῖνος καὶ Γεώργιος)· οἱ δολοφόνοι τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδιστρίου (βλ. λ.) τὸ 1880 ἐν Ναυπλίῳ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαυρομμάτη· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 952.

Μαυρομμάτι· χ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 66.

Μαυρομμάτι· πρωτ. θερινὴ τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Νησίου. Κάτ: 486.

Μαυρομμάτι· χ. τοῦ δήμου Παμίσου τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 676.

Μαυρομμάτι· χ. τοῦ δήμου Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 1,230

Μαυρόπετρα· περιοδικῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς Νάξου.

Μαυρόπουλο· χ. τοῦ δήμου Διρφύων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 234.

Μαυροδουβάλα· ἀγροικία τοῦ δήμου Ὠρωπίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτοικοι 7.

Μαυσύς· ἀρχ.κωμ. τῆςΚορίνθου,ὁ κάτ. Μαυσεύς.

Μαυσώλειον· ὁ τάφος ὃν ἀνήγειρεν ἡ βασίλισσα Ἀρτεμισία ἐν Ἁλικαρνασσῷ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Μαυσώλου, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ἐπωνομάσθησαν ὅλοι οἱ μεγαλοπρεπεῖς τάφοι «Μαυσώλεια»

Μαυσωλία· ἐπαρχ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Μαύσωλος· π. τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς Μαυσωλίας χώρας.

Μαύσωλος· βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐπὶ Ξέρξου, σύζυγος τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Μαύσωλος· ἕτερος βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, ἥτις εἰς μνήμην αὐτοῦ ἀνήγειρε τὸ θαυμάσιον Μαυσώλειον.

Μάφφεϊ (Φραγκ-Σκηπίων, μαρκήσιος δέ-)· ἰταλὸς ποιητὴς καὶ ἀρχαιολόγος, 1675-1755, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν «Ἀρκάδων» (βλ. λ.). Ἔγραψε καὶ «Διπλωματικὴν ἱστορίαν».

Μαχαβαλιπούρ ἢ **Μαχαελλιπούρ** (= Πόλις τοῦ Μεγάλου Βαλί)· κώμη τοῦ Ν. Ἰνδοστὰν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Βεγγάλης, ὅπου λαξευτὴ θαυμασία παγόδα (ναὸς) πυραμιδοειδής. Ἓν τῶν περιεργοτέρων μνημείων τῆς μονολίθου ἰνδικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Μαχαβιράτα· ἤτοι ἡ «Μεγάλη-Βαράτα» = θεὰ τῆς εὐγλωττίας. Τίτλος μεγίστου ἔπους τῆς ἱερᾶς φιλολογίας τῶν ἰνδῶν, περιλαμβάνοντος μυριάδας στίχους γραφέντας κατὰ διαφόρους ἐποχάς, διαιρουμένους δὲ εἰς 18 ἄσματα.

Μαχαιρᾶ· χ. τοῦ δήμου Σκινιᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτη). Κάτ. 250.

Μαχαιράδο· πρωτ. τοῦ δήμου Ὀπιταϊδῶν τῆς Ζακύνθου, ἧς ἀπέχει 2 ὥρ. Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 1493.

Μαχαιρᾶς· χ. τοῦ δήμου Ἀστακοῦ τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 360.

Μαχαιρεύς· κάτοικός τις τῶν Δελφῶν φονεύσας τὸν Νεοπτόλεμον.

Μαχαιροί· χ. τοῦ δήμου Ἀρμένων, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων (Κρήτη). Κάτ: 300.

Μαχαιροῦς· χ. τῆς Ἰουδαίας ἔνθα ἐφυλακίσθη καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μαχαλᾶς· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀνδριτσαίνης (Τριφυλία). Κάτ. 107.

Μαχαλᾶς· χ. τοῦ δήμου Ἐχίνου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 1,171.

Μαχαλᾶς· χ. τοῦ δήμου Κρεμαστῆς Λαρίσης τῆς Α Φθιώτιδος. Κάτ. 90.

Μαχαλᾶς (Ἄνω)· χ. τοῦ δήμου Ἰωλκοῦ τοῦ Βόλου. Κάτ: 1,023.

Μαχαλᾶς· συνοικία τῆς Πλατάνης τοῦ δήμου Γλώσσης, ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλῳ.

Μαχαλᾶς (Κοσίνας)· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Τριχωνίας. Κάτ. 116.

Μαλαλᾶς-Πέρα· χ. τοῦ δήμου Βουρῶν τοῦ Αἰγίου. Συνοικία τοῦ Διακόφτου (βλ.λ.). Κάτ: 354.

Μαχανίδας· τύραν. τῆς Σπάρτης νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

Μαχάρης· υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου συμμαχήσας τῷ Λουκούλλῳ καὶ φονευθεὶς ἰδιοχείρως ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ.

Μαχατᾶς· στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου.

Μαχάων· στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ὁ ἄλλως Μάχων.

Μα(χ)έ· λιμὴν τοῦ γαλλ. Ἰνδοστὰν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Μαλαβὰρ εἰς τὸ στόμιον ὁμων. ποτ. Κάτ. 2,700. Τὸ διαμέρισμα· 59 τετρ. χλμ. Κάτ. 9,000.

Μα(χ)έ· ἡ μεγίστη τῶν Σεϋχελλῶν νήσων τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ· ἀγγλική. 80 τετρ. χλμ. Κάτ. 8,500.

Μαχιά· χ. τοῦ δήμ. Κ α ν τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 160.

Μαχλυνή· ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μαχμοὺτ (-μούδ)-Ἀ β ο ὺ λ - Κ α σ έ μ· ὁ Κ α ζ ε ν ε ί δ η ς· 967—1030, σουλτᾶνος τῆς Περσίας καὶ Ἰνδικῆς τὸ 997 καταχτήσας τὴν Ἰνδικὴν μέχρι τοῦ Γάγγου ἀπὸ τοῦ 1001-1028, συντελέσας δὲ εἰς τὴν ἐδῶ διάδοσιν τοῦ ἰσλαμισμοῦ.

Μαχμοὺτ ὁ Α'· 1696-1754, σουλτᾶνος τῶν Τούρκων τὸ 1730· Ἐπολέμησε κατὰ τῶν Περσῶν, τῶν Ρώσων καὶ τῶν Αὐστριακῶν ἐπιτυχῶς.

Μαχμοὺτ ὁ Β'· 1785—1839, ἀναμορφωτὴς σουλτᾶνος τῶν Τούρκων τὸ 1808. Κατέστρεψε τοὺς γενιτσάρους τὸ 1826, ἀλλ' ἀπώλεσε τὴν Βεσσαραβίαν καταληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ρώσων καὶ τὰς Ἰονίους νήσους τὸ 1819, ἠττήθη δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἐπαναστάντων Ἑλλήνων καὶ ἠναγκάσθη νὰ κηρύξῃ ἀνεξάρτητον τὴν Ἑλλάδα. Βραδύτερον περιῆλθεν εἰς δεινὴν ἔριδα πρὸς τὸν ὑποτελῆ του ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου Μεχμὲτ Ἀλῆ (βλ. λ.).

Μαχμούτμπεη· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ Σπάρτης. Κάτ: 232.

Μαχόν· λιμὴν τῶν Βαλεαρίδων, πρωτ. τῆς νήσου Μινόρκας, ἐντὸς θαυμασίου γραφικοῦ ὅρμου καὶ δυναμένου νὰ περιλάβῃ πολυάριθμον στόλον. Ἰσχυρὰ φρ. Κάτ. 17,000.

Μάχου (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 179.

Μαχράτται· ἰσχυρὸς λαὸς τοῦ κεντρ. Ἰνδοστὰν ὑποταχθεὶς εἰς τοὺς Ἄγγλους τὸ 1818. Τὸν ΙΗ' αἰῶνα κατεῖχον σχεδὸν πᾶσαν τὴν κεντρικὴν καὶ νότιον ἰνδοστανικὴν χερσόνησον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σον καὶ ἀπετέλουν δύο ἰσχυρότατα κράτη.

Μάχων· Κορίνθιος ἢ Σικυώνιος, κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Μέανδρος· ὁ σήμερον Μ π ο υ γ ι ο υ κ - Μ ε ν δ ε ρ έ, ἤτοι «Μέγας Μέανδρος», ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καταρρέων ἐκ τῆς Φρυγίας καὶ χυνόμενος εἰς τὸ Αἰγαῖον ὀλίγον Ν. τῆς Σάμου, κατόπιν ἑλικοειδεστάτου ροῦ 270 χλμ.

Μέβες· (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· φιλέλλην ἐκ Σαμβέργης τοῦ Μεκλεμβούργου, ἀπέθανεν ἐν Σαλαμῖνι τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1823. Οὐδεμία ἄλλη πληροφορία περὶ αὐτοῦ ὑπάρχει.

Μεγάβαζος· υἱὸς τοῦ Ζωπύρου στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Μεγάβαζος· υἱὸς τοῦ Μεγαβάτου, ἀρχηγὸς τοῦ ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος πλεύσαντος στόλου.

Μεγάβαζος· υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου.

Μεγάβαζος· Πέρσης σταλεὶς μὲ χρήματα εἰς τὴν Σπάρτην ἵνα διαφθείρῃ τοὺς Ἕλληνας.

Μεγαβάτης· ἡγεμὼν τοῦ περσικοῦ στόλου ὑποτάξας μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου τὴν νῆσον Νάξον.

Μεγάβυζος εἷς τῶν κατὰ Ψευδομερδίου συνομοσάντων εὐγενῶν Περσῶν.

Μεγάβυζος· εὐνοῦχος ἱερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. (Φαίνεται ὅτι Μεγαβάζης, Μεγάβαζος Μεγαβάτης καὶ Μεγάβυζος εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα περσικόν, διαφοροτρόπως προφερόμενον).

Μεγαδένδρι, Μάνδρα καὶ **Καλύβια - Μεγαδενδρίου**· χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Κεντρ. - Λιτωλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Κεφαλόβρυσο. Κάτ: 348.

Μέγαιρα· μία τῶν τριῶν Ἐρινύων.

Μεγακλῆς· υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος γενάρχης τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν 612 π.Χ.

Μεγακλῆς· ἔγγονος αὐτοῦ νυμφευθεὶς τὴν Ἀγαρίστην θυγατέρα τοῦ τυράννου τῆς Σικυῶνος Κλεισθένους, ἔφυγεν ἐξ Ἀθηνῶν διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου.

Μεγακλῆς· φίλος τοῦ βασιλέως Πύρρου ὑπὸ τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ πολεμήσας ἐν Ἡρακλείᾳ τῷ 280π. Χ. καὶ φονευθείς.

Μεγάλα πεδία· πεδιάς τις παρὰ τὴν ἐν Ἀφρικῇ Τύχην.

«Μεγαλάρτια»· ἡ ἑορτὴ τῶν μεγάλων ἄρτων ἣν ἐτέλουν οἱ Δήλιοι πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

Μεγάλη Βρεττανία ἢ **Ἀγγλία**· μία ἐκ τῶν Μ ε γ ά λ ω ν Δ υ ν ά μ ε ω ν τῆς Εὐρώπης. Σύγκειται ἀπὸ τὰς Βρεττανικὰς νήσους αἵτινες κεῖνται Β. τῆς Γαλλίας. (Μεγ. Βρεττανία-Ἰρλανδία. κ.λπ.) Ἔλτ: 314, 628 τετρ. χλμ. Κάτ: 35.000,000. Τὸ βασίλειον σύγκειται ἐκ τεσσάρων κυρίων μερῶν, τῆς Ἀγγλίας (40 κομητ.), Οὐαλλίας (12 κομητ.), Σκωτίας (33 κομητ.) καὶ Ἰρλανδίας (32 κομητ.). Πρωτ: Λ ο ν δ ῖ ν ο ν. Σπουδαιότεραι πόλεις: Λίβερπουλ, Λεῆδς,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Γλασκόβ, Βίρμιγχαμ, Μάντσεστερ, Σχέφειλδ, Δουβλῖνον, Ἐδιμβοῦργον, Νιουκάστελ κλπ. Ἡ Ἀγγλία εἶνε ἡ πρώτη ναυτικὴ δύναμις τοῦ κόσμου (242 πλοῖα πρώτης τάξεως καὶ 650 δευτέρας καὶ τρίτης μὲ 80,000 ἄνδρας). Ἐπίσης κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν, χάρις τῷ πλούτῳ αὐτῆς εἰς μέταλλα καὶ ταῖς ἀπεράντοις ἀποικίαις της εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου (20 ἑκατομ. τετρ. χλμ. ἐκτάσεως καὶ 270 ἑκατ. κατοίκων). Βιομηχαν. καταστήματα ἔχει 6,400 μὲ 800,000 ἐργάτας. Ἐτήσιον ἐμπόριον ἀξίας 660 ἑκατ. λιρ ῶ ν. Ἐμπορικὸν ναυτικὸν 22,500 πλοῖα καὶ 4,300 ἀτμόπλοια. Στρατὸς 130,000, μετὰ δὲ τῆς πολιτοφυλακῆς κ.τ.λ. 450,000. Σιδηρόδρομοι 30,000 χλμ. Τηλέγραφοι 43,000 χλμ. Ὡς πρὸς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις ἡ μόνη ἀντίπαλος τῆς Μεγ. Βρεττανίας δύναται νὰ εἶνε ἡ Γαλλία. Ἡ χώρα αὕτη κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὸ 78 π. Χ. εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Σαξόνων. Κατόπιν ἐλεηλατήθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν. Τέλος δὲ τὸ 1066 ὁ ἐκ Γαλλίας Νορμανδὸς κατακτητὴς Γουλιέλμος κατέλαβε τὰς νήσους ταύτας καὶ ἔκτοτε ἤρχισαν νὰ προοδεύουν.

Μεγάλη Ἑλλάς· οὕτως ἐκλήθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πολυβίου ἡ κάτω Ἰταλία, ἤτοι ἡ Ἀπουλία, Καλαβρία, Λευκανία καὶ Βρεττία.

Μεγαλόβυζοι· οἱ ἄλλως Μεγάβυζοι, εὐνοῦχοι ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος.

Μεγαλοπόλεως-ὁ ἡ μ ο ς· Νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Μ ε γ α λ ό π ο λ ι ς (Σινᾶνο). Ἄλλα χ. Ἀγιάμπελη, Ἀλήαγα, Βρωμοσέλα, Καρούμπαλη, Κασιδοχώρι, Κασίμι, Κερκέζι, Κοσέ, Μερζέ, Ραψομμάτι, Ρουσβάναγα, Σάλεσι, Σούλου, Τζαπόγα, Τσιφλίκι. Κάτ: 5,406.

Μεγαλόπολις· ἐπίσημος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θηβαίου Ἐπαμεινώνδου μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην του κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν (371 π. Χ.) πατρὶς δὲ τοῦ Φιλοποίμενος καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου.—Ἡ σημερινὴ κωμόπολις εἶνε κανονικῶς ἐκτισμένη, ὀνομάζεται δὲ κοινῶς Σ ι ν ᾶ ν ο καὶ ἔχει Ἐφορείαν, Ταμεῖον, Εἰρηνοδ., Ἑλλην. σχολεῖον, ἦτο δὲ πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχ. Μεγαλοπόλεως. Κάτ: 1,448.

Μεγαλοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Μεθάνων, 3)4 ὥρ. Δ τῆς Βρωμολίμνης. Κάτ: 396.

Μεγαλοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἐμπορείου τῆς Θήρας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἐμπορείου. Κάτ: 1,061.

Μεγαλοχῶρι πρωτ. τῆς νήσου καὶ τοῦ δήμου Ἀγκιστρίου τῆς Ἀττικῆς. Κάτ: 364.

Μεγανῆσι ἢ Τάφος· ὄρη Τ ά φ ο ς καὶ Β α θ ύ.

Μεγανίτας· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀχαΐας.

Μεγάπανος· στρατηγὸς τῶν Ὑρκανίων ὑπὸ τὸν Ξέρξην ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατείᾳ.

Μεγαπένθης· υἱὸς τοῦ Προίτου, ἀνταλλάξας πρὸς τὸν Περσέα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους ἀντὶ τῆς Τιρύνθου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μέγαρα· μικρὰ ἀλλ' ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Μεγαρίδος, πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχίας. Εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ δύο λόφων, παρέχουσα λαμπρὰν θέαν εἰς τὸν ταξιδιώτην. Μὲ τὰς Ἀθήνας συγκοινωνεῖ διὰ σιδηροδρόμου, ἀπέχει δ' αὐτῶν μὲν 8 ὥρας, ἐκ δὲ τῆς παραλίας 1)2 ὥραν. Ἔχει σχέδιον ἀκανόνιστον, ὁδοὺς στενάς, οἰκίας μικρὰς καὶ ὅλας σχεδὸν μὲ ἡλιακωτὰ ἀντὶ στεγῶν, ταμεῖον, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, λαμπροὺς ἐλαιῶνας, μικρὸν ἐμπόριον. Κάτ: 6,409.

Μέγαρα· πόλ. ἀρχ. τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Συρακούσας, ἀποικία τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγάρων.

Μεγαρεύς· υἱὸς τοῦ Ἱπποµένους ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν τὰ Μέγαρα.

Μεγαρέων-δ ή μ ο ς· τῆς Μεγαρίδος, νομ. Ἀττικῆς. Πρωτ. Μ έ γ α ρ α, χ. Μάζι. Κάτ: 6,529.

Μεγάρη· κόρ. τοῦ Κρέοντος καὶ σύζυγος τοῦ Ἡρακλέους, ἣν οὗτος παρεχώρησεν εἰς τὸν Ἰόλαον.

Μεγαρικοί· οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Μεγαρικοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου.

Μεγαρὶς· μία τῶν πρώην ἐπαρχιῶν τοῦ τέως νομοῦ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, κατέχουσα τὴν στενὴν λωρίδα ἥτις συνδέει τὴν Στερεὰν μὲ τὴν Πελοπόννησον. Εἶνε χώρα γενικῶς πετρώδης καὶ ξηρά, κεκαλυμμένη ὑπὸ βραχνῶν γυμνῶν καὶ ἀποκρήμνων, τὰ Κέρατα, τὰ Πάτερα, τὰ Γεράνεια (1,310 μ.) κτλ. Οἱ δὲ ποταμοί της εἶνε ἁπλοῖ χειμαρροι ξηραινόμενοι τὸ θέρος. Διαιρεῖται εἰς 4 δήμους (ἐκτὸς τῆς Σαλαμῖνος) περιέχει δὲ 1 πόλιν, 4 κωμοπ. καὶ 7 χωρία. Κάτ: 16,278. Σήμερον ἀποτελεῖ τμῆμα τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς.

Μεγάρχη· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν θεσσαλ. Τρικκαίων, ὧν ἀπέχει 2 1)2 ὥρ. Κάτ: 544.

Μεγάρχη· χ. τοῦ δήμου Πέτα τῆς Ἄρτης, 1 ὥρ. ἀπὸ Πέτα. Κάτοικοι 204.

Μεγασθένης· ἱστοριογράφος, ἀκμάσας κατὰ τὸ 300 π. Χ. καὶ συγγράψας βιβλίον περὶ Ἰνδιῶν.

Μεγασθένης· Χαλκιδεύς τις, ὅστις ἔφερεν ἀποίκους καὶ ἵδρυσε τὴν Κύμην ἐν Καμπανίᾳ.

Μέγα-Χωριὸ ἢ **Μεγαλοχῶρι**· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων, 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καρπενῆσι. Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 763.

Μέγγς (Ἀ ν τ ώ ν-Ρ α φ α ή λ)· διαπρεπὴς γερμανὸς ζωγράφος, 1728-1779, ὁ ἐπονομασθεὶς Ραφαὴλ τῆς Γερμανίας.

Μὲγγ-Τσεοῦ· ὁ **Μέγκιος** τῶν εὐρωπαίων ἱεραποστόλων· Κινέζος φιλόσοφος γεννηθεὶς περὶ τὸ 400 π. Χ. θανὼν δὲ 84 ἐτῶν. Μαθητὴς τοῦ Τσεοῦ-Σσέ, ἐγγόνου τοῦ Κονφουκίου, μεθ' ὃν θεωρεῖται δεύτερος μέγας φιλόσοφος τῆς Κίνας. Εἶνε συγγραφεὺς βιβλίου περὶ ἠθικῆς, γνωστοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μὲγγ-Τσεοῦ», ὅπερ ἔσχεν ἐν Κίνᾳ μυριάδας ἐκδόσεων.

Μέγης· εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, ἀρχηγὸς τῶν Δουλιχίων.

Μεγιάλιος· ὁ ἄλλως Μέγιλλος, Λακεδαιμόνιος, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σιλάου πρέσβυς πρὸς τὸν Τισσαφέρνην.

Μεγιεραΐ (Κ ά ρ ο λ ο ς)· γάλλος στρατηλάτης, 1602-1664, ἐξάδελφος τοῦ Ρισελιέ, ἀναγορευθεὶς στρατάρχης ὑπὸ Λουδοβ. ΙΓ' καὶ τέλος δοὺξ καὶ πατρίκιος τὸ 1663.

Μεγίστη νῆσ. μεταξὺ Ρόδου καὶ Χελιδονίων· τὸ σημερινὸν Κ α σ τ ε λ ό ρ ρ ι ζ ο ν (βλ. λ.).

Μεγιστώ· κάρ. τοῦ Πελάγοντος ἐκ Φωκίδος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τῶν Κιραίων.

Μέγκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ· πλεῖστα ὑδροκίνητα ἐργοστάσια. Κάτ: 3,373.

Μέδαμα· πολ. ἀρχ. τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν.

Μεδὰρ (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Νοαγιὼν, ἱδρυτὴς μοναχικοῦ ταγματος. Ἑορτ. τὴν 8 Ἰουνίου (ν).

Μεδεᾶ (Μ η δ έ α)· πρωτ. ἐπαρ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλγερίου, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1840. Μεγάλη παραγωγὴ ἀσπαράγγων. Κάτ: 14,500.

Μεδεών· υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Μεδεών.

Μεδεών· πόλ. ἀρχ. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος.

Μεδεών πολ. ἀρχ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου.

Μεδεών· πολ. ἀρχ. τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Αἰτωλίας, ἢ ἄλλως Μ ε δ ί ω ν.

Μέδικοι περίφημος οἶκος Φλωρεντίνων ἐμπόρων ὧν πλεῖστα μέλη ἐγένοντο μεγάλοι δοῦκες τῆς Τοσκάνης. Τούτων διασημότεροι οἱ ἀκόλουθοι:

Μέδικος (Κ ο σ μ ᾶ ς)· ὁ ἐπιλεγόμενος Πατὴρ τῆς Πατρίδος, 1389—1464. Διέθρεψε τὸν λαὸν κατά τινα λιμὸν, ἐπροστάτευσε δὲ τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα.

Μέδικος (Π έ τ ρ ο ς ὁ Α')· υἱὸς καὶ διάδοχος τῶν προηγ. 1414—1469. Κυβερνήσας τὴν Φλωρεντίαν μέχρι τοῦ θανάτου του.

Μέδικος (Λ α υ ρ έ ν τ ι ο ς) ὁ Μ ε γ α λ ο π ρ ε π ή ς· υἱὸς τοῦ προηγ. 1448 - 1492, διαφυγὼν τὴν συνωμωσίαν τῶν Πάτσι καὶ Σαλβιάτι, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν ἀδελφόν του Ἰουλιανόν, πατέρα Λέοντος τοῦ Γ'. Ἐπροστάτευσε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας.

Μέδικος (Π έ τ ρ ο ς ὁ Β')· υἱὸς τοῦ προηγ. 1471—1503. Διωχθεὶς τὸ 1495 ὡς συμμαχήσας τοῖς Γάλλοις, μάτην δὲ πειραθεὶς νὰ ἐπανέλθῃ, ἐπνίγη τυχαίως ἐν τῷ ποταμῷ Γαριγλιάνῳ.

Μέδικος (Ἰ ο υ λ ι α ν ό ς)· τρίτος υἱὸς τοῦ Λαυρεντίου, 1478-1516. Παραιτηθεὶς τὸ 1519 ἐγένετο δοὺξ τοῦ Νεμούρ διὰ τοῦ γάμου του μετά τινος θείας Φραγκίσκου τοῦ Α', βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Μέδικος (Λ α υ ρ έ ν τ ι ο ς ὁ Β')· υἱὸς Πέτρου τοῦ Β', 1493—1519 πατὴρ τῆς Α ἰ κ α τ ε ρ ί ν η ς τῶν Μεδίκων.

Μέδικος (Κ ο σ μ ᾶ ς ὁ Α')· πρῶτος Μέγας Δοὺξ τῆς Τοσκάνης 1519 – 1574. Ἐκυβέρνησε τυραννικῶς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ ἐδείχθη μέγας προστάτης τῶν γραμμάτων.

Μέδικος (Φραγκίσκος Μαρία)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1541—1587, ἀδελφὸς τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων.

Μέδικος (Φερδινάνδος ὁ Α')· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1551-1609, μέγας προστάτης τοῦ ἐμπορίου τῆς γεωργίας καὶ τῶν τεχνῶν.

Μέδικος (Κοσμᾶς ὁ Β')· 1590—1621. Ἀνέπτυξε καὶ οὗτος τὸ ἐμπόριον ἐνίκησε δὲ τοὺς Βερβέρους.

Μέδικος (Φερδινάνδος ὁ Β') φίλος τοῦ Γαλιλαίου καὶ τοῦ Τορριτσέλλι, 1610—1670. Κατέγινεν εἰς τὰ γράμματα καὶ ἐκυβέρνησεν ἠπιώτατα.

Μέδικος (Κοσμᾶς ὁ Γ')· ἀδέξιος κυβερνήτης, ἀπολέσας πολλὰς χώρας, 1642—1723.

Μέδικος (Ἰωάννης Γάστων)· 1671—1737. Τούτου ἄρχοντος, παρέλυσεν ἡ δικαιοσύνη. Θανόντος δὲ ἄνευ διαδόχου, ἡ Τοσκάνη ἐδόθη εἰς τὸν Δοῦκα τῆς Λορραίνης Φραγκίσκον.

Μέδικος (Ἰούλιος καὶ Ἰωάννης) Πάπαι· ὅρα Κλήμης Ζ' καὶ Λέων Γ'.

Μεδίκων (Αἰκατερίνη καὶ Μαρία)· βασίλισσαι τῆς Γαλλίας· ὅρα Αἰκατερίνη καὶ Μαρία.

Μεδίν· ἐμπορικὸς καὶ στρατιωτικὸς σταθμὸς τοῦ γαλλικοῦ Σενεγάλ. Φρούριον. Κάτ: 500.

Μεδινὰ καὶ Ἀραβ. **Μεδινὲτ-ἔλ-Ναμπί**, ἤτοι «Πόλις τοῦ Προφήτου» ἐν Χεδζὰζ τῆς Ἀραβίας, ὅπου ἔφυγεν ὁ Μωάμεθ τὸ 622 καὶ κεῖται σήμερον ὁ τάφος του. Ὡς ἡ Μέκκα, δέχεται καὶ αὕτη πολλοὺς ἐτησίως προσκυνητάς. Κεῖται ἐντὸς πεδιάδος καταφύτου ἀπὸ φοίνικας καὶ εἶνε πνευματικὴ ἕδρα τῶν Ἀράβων ἔχουσα πλεῖστας σχολάς. Ἀπὸ τῆς ἐδῶ φυγῆς τοῦ Μωάμεθ ἄρχεται ἡ χρονολογία (Ἔγιρα) τῶν Μωαμεθανῶν. Κάτ. 20,000.

Μεδινὲτ-ἔλ-Φαγιούμ· π. τῆς Μέσης Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ Μπὰχρ-Γιουσσούφ, κλάδου τοῦ Νείλου. Ἡ ἀρχαία Ἀρσινόη ἢ Κροκοδειλόπολις. Γραφικὴ περίχωρα, θαυμάσιοι κῆποι καὶ φοινικῶνες. Ἕδρα ποτὲ τῶν Μαμελούκων. Κάτ: 27,000.

Μεδιόλανον· π. ἀρχ. τῆς ἄνω Ἰταλίας, τὸ νῦν Μιλάνο.

Μεδιόλανον· π. ἀρχ. τῶν Σαντόνων ἐν Γαλλίᾳ· τὸ σημερ. Σέντ.

Μεδιόλανον· π. ἀρχ. τῆς Βρεττανίας.

Μεδιοματρικοί· ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας οἰκῆσαν περὶ τὸν ποταμὸν Μοσέλαν μέχρι τοῦ Ρήνου.

Μέδμασα· ἀρχ. π. τῆς Καρίας.

Μεδόακος· ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον.

Μεδόκ· ἀρχ. διαμέρισμα τῆς Γαλλίας μεταξὺ Γαρούνα καὶ Γιρόνδης, οὗ αἱ θαυμασταὶ ἄλλοτε ἄμπελοι κατεστράφησαν ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας.

Μεδόν· πολίχνη τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Ὀάζ, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα. Μέγα δάσος μεγάλως συχναζόμενον ὑπὸ τῶν Παρισινῶν τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

θέρος. Ἀστεροσκοπεῖον, λατομεῖα, ἀξιόλ. βιομηχ. Κάτ: 8,005.

Μεδοντιάς· ἡ ἄλλως Μεδοντίς, ἑταίρα τις ἐξ Ἀβύδου, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Μέδουσα· ἡ φρικωδεστέρα τῶν Γοργόνων, τῆς ὁποίας τὴν κεφαλὴν ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της.

Μέδουσα· κόρη τοῦ Ὀρσιλόχου καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου.

Μεδρεσσὲ (Μ ε ν τ ρ ε σ σ έ ς)· λέξις ἀραβική, σημαίνουσα παρὰ μουσουλμάνοις τὰ ὀθωμανικὰ κολλέγια.

Μέδων· υἱὸς τοῦ Οἰλέως καὶ ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος συνεκστρατεύσας εἰς Τροίαν καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.

Μέδων· υἱὸς τοῦ Κόδρου ἀναγορευθεὶς ἰσόβιος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων.

Μέδων· γλύπτης Λακεδαιμόνιος, ποιήσας περὶ τὸ 550 ἔνοπλον χρυσελεφαντίνην Ἀθηνᾶν ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Μεὲν (**-Σαίν**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλαίν. Κάτ: 2,950.

Μεὲρ (Ἰω. Β ά ν δ έ ρ-)· Ὁλλανδὸς ζωγράφος, διακριθεὶς ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ καὶ τῇ θαλασσογραφίᾳ. 1665-1704.

Μεὲς (**Λέ-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις. Κάτ: 2,060.

Μὲζ (**Λά**)· ὁ **Μεῦσις** καὶ **Μάας** ὁλλανδιστί· ὄρα Μ ώ σ α.

Μέζ· νομὸς τῆς ΒΑ Γαλλίας, ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὁμων ποτ. (Μ ώ σ α, βλ. λ.), 6,239 τετρ. χλμ. Κάτ: 292,253. Πρωτ: Β ὰ ρ-λ ὲ-Δ ύ κ. Χώρα λοφώδης, ἀκμ. κτηνοτροφία, λαμπρὰ δάση, σίδηρος, λατομεῖα κλπ. Ἐπαρχ. 4: Βάρ, Κομμερσύ, Μοντμεδύ, Βερδούν. Δῆμοι 28, κοινότητες 586.

Μέζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ, παρὰ τὸ ἕλος Θῶ. Ἁλυκαί. Κάτ: 6,326.

Μέζαπος· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Δυτ. Λακωνικῆς. Κάτ: 27.

Μεζέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λὸτ-ἐ Γαρόνν. Κάτ: 2,640.

Μέζεν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Ἀρχαγγέλου, οὗ ἀπέχει 227 χλμ. ΒΑ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Μέζεν καὶ δὴ παρὰ τὴν ἐκβολήν του εἰς τὸν Βόρ. Ὠκεανόν, τόπος ἐξορίας τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτιων Κάτ: 1,700, ἡ ἐπαρχ. 508,447 τετρ. χλμ. Κάτ: 45,000. Ἀπέραντοι ἐκτάσεις ἀκατοίκητοι.

Μεζεραὶ (Φ ρ α γ κ. Ε ὐ δ η ς)· 1610-1683, γάλλος ἱστορικός, γράψας ἐκτενεστάτην «Ἱστορίαν τῆς Γαλλίας» καὶ ἄ., γλαφυρώτατα, ἀλλὰ μὴ διακρινόμενα ἐπὶ κριτικῇ ἐμβριθείᾳ.

Μεζιὲρ(**αι**)· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδεννῶν, ἐπὶ χερσονήσου τῆς Μώσας, ἄλλοτε ἰσχ. φρ., 260 χλμ. ΑΒΑ τῶν Παρισίων. 26άτοξος γέφυραι ἀκρόπολις, ναοὶ τοῦ ΙΒ'-ΙϚ' αἰῶνος. Κάτ: 6,700.

Μεζιὲρ(**αι**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Βιέννης. Κάτ: 1,445.

Μεζιὲρ-ἂν-Βρέννν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔνδρ. Κάτ: 1820

Μέθανα: μικρὰ ἡφαιστειώδης χερσόνησος τῆς Ἀργολίδος εἰς τὸν Σα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρωνικὴν κόλπον ἔχουσα εἰς τὸ κέντρον τὸ πετρῶδες βουνὸν Χελῶνα, τὸ ὁποῖον διακλαδοῦται πρὸς τὰ γύρω παράλια, καὶ φυτείας μικρὰς παραγούσας οἴνους, ἔλαιον κλπ. Ἀποτελεῖ ἕνα δῆμον καὶ ἔχει χειμερινὴν πρωτ. τὴν Κουνουπίτσαν, θερινὴν δὲ τὰ Μέθανα (Βρωμολίμνην) καὶ χωρία 10. Εἰς τὰ ΝΑ τῆς χερσονήσου παρὰ τὸ χωρίον Βρωμολίμνη εὑρίσκονται περίφημα θεραπευτικὰ λουτρὰ θερμὰ καὶ θειοῦχα, ὅπου καὶ λουτρῶνες κάλλιστοι καὶ ξενοδοχεῖα· ἐπισκέπτονται δὲ αὐτὰ κατὰ τὸ θέρος πάμπολλοι. Κάτ: 2,211.

Μέθανα· λουτρά, λιμήν, κωμόπολις, ὅρα προηγ. λέξιν καὶ Βρωμολίμνη.

Μεθάνων-δῆμος τῆς Ἀργολίδος. Πρωτ. θερ. Βρωμολίμνη, χειμ. Κουνουπίτσα. Ἄλλα χωρ. Ἅγ. Θεόδωροι, Δριτζέϊκα, Καϋμένη Χώρα, Κοσώνα, Κύλιανη, Μεγαλοχῶρι, Μεγάλο-Ποτάμι, Μούσχα Ἄνω καὶ Κάτω, Παναγία καὶ ἡ Μονὴ Ἁγίου Γεωργίου. Κάτ: 2,211.

Μέθαπος· ἱστοριογράφος τελετῶν καὶ ὀργίων.

Μεθουριάδες· νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀργολίδος πλησίον τῆς Τροιζῆνος· ὁ κάτ. Μεθουριεύς.

Μεθώνη· ἰσχυρὸν βενετικὸν φρ. εἰς τὴν ΝΔ γωνίαν τῆς Μεσσηνίας, πρωτ. τοῦ ὁμών. δήμου μὲ καλὸν λιμένα, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 1,671.

Μεθώνη· πόλ. ἀρχ. παραθαλασσία τῆς Μεσσηνίας μετὰ λιμένος. Ἔκειτο περὶ τὴν θέσιν τῆς σημερ. κωμοπόλεως Μεθώνης (βλ. προηγ. λ.).

Μεθώνη· κώμη τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.

Μεθώνη· πόλ. ἀρχ. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μακεδονίας.

Μεθώνη· πόλ. ἀρχ. τῆς Θράκης.

Μεθώνις - δῆμος τῆς ΝΔ Μεσσηνίας. Πρωτ. Μεθώνη. Ἄλλα χ. Ἀγατζίκι, Ἀραπόλακα, Μπαράκες, Βλασείϊκα, Γάμος, Γριζόκαμπος, Γριβιτσά, Διακούπια, Καλαφάτι, Καινούριο-Χωριό, Καμάρια, Λαχανάδα, Μεμερίζι, Μεσοχῶρι, Μινάγια ἄνω καὶ κάτω, Μηλίτσα ἄνω καὶ κάτω, Νταούτη, Νερουλά, Ρίπενα, Ταβέρνα. Χάντζογλι, Χωματάδα καὶ αἱ ἀγροικίαι τῶν Οἰνουσσῶν νήσων μετὰ τοῦ φάρου, ὡς καὶ ὁ ὁρμίσκος Πόρτο-Λόγκο. Κάτ: 6,118.

Μεϊ-Κόγγ ἢ **Μέ-Μόγγ**· μέγας ποτ. τῆς Ἰνδοκίνας, πηγάζων ἐν τῇ σινικῇ ἐπαρχίᾳ Γιούν-Νάν χωρίζει τὸ Τογκῖνον ἀπὸ τῆς Βιρμανίας, σχηματίζων πολλοὺς μεγαλοπρεπεῖς καταρράκτας (χρόγγ), διακλαδούμενος εἰς δύο μεγάλα ρεῖθρα καὶ πολυαρίθμους βραχίονας καὶ σχηματίζων μέγα δέλτα εἰς τὴν ἐκβολήν του ἐν τῇ Σινικῇ θαλάσσῃ. Μῆκ: 3,200 χλμ.

Μελανίων· υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, σύζυγος τῆς Ἀταλάντης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα.

Μεϊμίταγα· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τὸ Πιαλί. Κάτ: 342.

Μεϊ-Νάμ ἢ **Μενάμ**· μέγας ποτ. τοῦ Σιάμ (Ἰνδοκίνα), διαρρέων τὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

χώραν τῶν Λάος καὶ χυνόμενος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Σιάμ. Καταρρέει ἐκ τῶν ὑψιπέδων τοῦ Χάν, πάσχει δὲ εὐεργετικωτάτας διὰ τὸν τύπον πλημμύρας καὶ δέχεται κύριαν παραπότ. τὸν Μὲ-Πίγγ. Μῆκ: 1,200 χλμ. Χύνεται διὰ 5 πλωτῶν βραχιόνων.

Μεϊντάνιδες· θέσις τοῦ δήμου Χαλκιδέων τῆς Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Χαλκίδος.

Μεκινέζ καὶ ἀραβιστὶ **Μεκνές**· π. τοῦ Μαρόκκου, 60 χλμ. ΔΝΔ τοῦ Φέζ, περιοδικὴ ἕδρα τῶν σουλτάνων· τείχη ἠρειπωμένα, μέγα Τέμενος ὅπου οἱ τάφοι παλαιῶν σουλτάνων. Κάτ: 35,000.

Μέκκα· ἱερὰ πόλις τῶν Μωαμεθανῶν, πρωτεύουσα σεριφάτου τῆς Ἀραβικῆς ἐπαρχ. Χεδζάζ, 100 χλμ. Α. τῶν ἀκτῶν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Πατρὶς τοῦ Μωάμεθ, ὅπου ὁ περίφημος ναὸς Κ α α μ π ᾶ (βλ.λ.). Πᾶς Μουσουλμᾶνος ὑποχρεοῦται ἐφ' ἅπαξ τοὐλάχιστον τῆς ζωῆς του νὰ μεταβῇ εἰς Μέκκαν ὡς προσκυνητής, ὡς ἐκ τούτου δὲ οἱ ἐτησίως συρρέοντες ἐνταῦθα πιστοὶ ἀνέρχονται εἰς 70,000. Κάτ: 30,000.

Μέκκλεμβουργ-Στρέλιτς· μέγα δουκᾶτον τῆς Γερμ. συγκειμένον ἐκ 2 τμημάτων. Πολλαὶ λίμναι· 2,929 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000. Πρωτ. Ν ού-Σ τ ρ έ λ ι τ ς.

Μέκκλεμβουργ - Σχβέριν· μέγα δουκᾶτον τῆς Γερμανίας· χώρα ἐπίπεδος, πολύλιμνος καὶ ἀμυώδης καταλήγουσα εἰς τὴν Βαλτικήν. 13304 τετρ. χλμ. Κάτ. 600,000. Πρωτ. Σ χ β έ ρ ι ν.

Μεκουϊνένζα δὲλ-Ἔμπρο· κωμόπ. τῆς ἱσπαν. Ἀραγῶνος· ἀκρόπολις ὀχυρά. Κάτ: 3,000.

Μεκουνίδα· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Νοτ-Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καρύστου. Κάτ: 347.

Μεκράν· ἡ ἀρχ. Γ ε δ ρ ω σ ί α, χώρα τοῦ ΝΔ Βελουτζιστάν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ὁμανικοῦ κόλπου· ἔρημος μὲ πλῆθος ἀμμολόφων, ξηρὰ καὶ ἄνυδρος· κλῖμα καυστικώτατον, ὅπου τὰ πάνδεινα ὑπέστη ὁ στρατὸς τοῦ Μεγ' Ἀλεξάνδρου μεταβαίνων εἰς Ἰνδίας. —Τὸ Δ υ τ ι κ ὸ ν Μ. ἀνήκει εἰς τὴν Περσίαν καὶ ἔχει 110,000 κατ. Τὸ β ε λ ο υ τ ζ ι σ τ α ν ι κ ὸ ν Μεκρὰν 83,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 105,000. Πρωτ. Κ ε δ ζ έ.

Μελάγγεια· κώμη τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Τεγέας.

Μελαγκρίδας· Λακεδαιμόνιος ναύαρχος κατὰ τὸ 10ν' ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Μελάγχθων (Φ ί λ ι π π ο ς)· τὸ συνώνυμον γέρμαν. ὄνομά του εἶνε Σ χ β ά ρ τ ζ ε ρ δ (=Μ έ λ α ι ν α Γ' ῆ)· 1497—1560, ὀπαδὸς διάθερμος τοῦ Λουθήρου, δεινὸς ἑλληνιστὴς καὶ μέγας ὑποστηρικτὴς ἐν Γερμανίᾳ τῆς θρησκευτικῆς Ἀναμορφώσεως, δεικθεὶς ἐκτάκτως μετριοπαθὴς καὶ συμβιβαστικός.

Μέλαινα ἄκρα· ἀκρωτ. τῆς Βιθυνίας.

Μέλαινα ἄκρα· ἀκρωτ. τῆς Λυδίας.

Μέλαινα ἄκρα· ἀκρωτ. τῆς Χίου.

Μέλαινα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μεσαπίων τῆς Εὐβοίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Ψαχνά. Κάτ. 22.

Μελαιναί· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, οἱ κάτ. Μελαινεῖς.

Μελαιναί· κώμη τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Μελαινίς· ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ.

Μελαῖοι· ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τὴν Ἰτώνην.

Μελάμβιον· χ. τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας παρὰ τῇ πόλει Σκοτούσῃ.

Μελάμπεια· π. ἀρχ. τῆς Λυδίας κτίσμα τοῦ Μελάμπου.

Μέλαμπος καὶ **Μελάμπους**· υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Ἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος ἰατρὸς καὶ μάντις τῆς ἀρχαιότητος.

Μελάμπυγος· βράχος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀνοπαίας ἐν τοῖς ὁρίοις Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας, ἐφ' οὗ ἀνεπαύθη ὁ Ἡρακλῆς.

Μελάμφυλος· ἀρχ. ὄνομα τῆς νήσου Σάμου.

Μελάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν ἐ-Ὀάζ. Λατομεῖαι, ναὸς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος. Κάτ. 2,792.

Μέλανα-πέρα· χ. τοῦ δήμου Λιμναίου τῆς Κυνουρίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λεωνιδίου. Κάτ. 383.

Μέλανα· ὁρα Πραγματευτή.

Μελανδία· μέρος τῆς ἐν Θράκῃ Σιθωνίας χώρας ἔνθα κατῴκουν οἱ Μελανδῖται.

Μέλανες· χ. τοῦ δήμου Βίβλου τῆς Νάξου, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Τριπόδος Κάτ. 438.

Μελανεύς· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος βασιλεὺς τῶν Δρυόπων.

Μελάνη (Ἁγία)· ρωμαία δέσποινα, συγγενὴς τοῦ ἁγίου Παυλίνου, θανοῦσα τὸ 410. Ἑορτὴ τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Μελανησία· τὸ ΝΔ τμῆμα τῆς Ὠκεανίας, οἰκούμενον ὑπὸ λαῶν τῆς μαύρης φυλῆς. Περιλαμβάνει τὴν Νέαν Γουϊνέαν μετὰ τῶν πέριξ καὶ τῶν Α καὶ Ν ταύτης νησοσυστάδων. 145,853 τετρ. χλμ. Κάτ. 620,000.

Μελάνθιος· στατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Μελάνθιος· Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, τραγικὸς ποιητής, φίλος τοῦ Κίμωνος.

Μελάνθιος· ἱστορικὸς ἀγνώστων χρόνων, εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ συγγραφὴ τῆς «Ἀτθίδος» καὶ ἑτέρα περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων.

Μελάνθιος· Ρόδιος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου μετὰ πολλῆς χάριτος ἀπαγγέλλων.

Μελανθώ· κόρ. τοῦ Δολίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθέως, θεράπαινα τῆς Πηνελόπης φονευθεῖσα καὶ αὕτη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Μελανία· χ. τῆς ἀρχ. Κιλικίας παρὰ τὴν Κελένδερην.

Μελανίππεια· μία τῶν Χελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας.

Μελανίππη· βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἧς τὸν ζωστῆρα ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας ὁ Ἡρακλῆς.

Μελανιππίδης· περίφημος διθυραμβοποιὸς ἐκ Μήλου, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 520 π. Χ.

Μελάνιππος· υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἢ τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου.

Μελάνιππος· υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγόσσης, νικήσας στάδιον εἰς τὰ Νέμεα.

Μελάνιππος· υἱὸς τοῦ Ἰκετάονος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰακλόγου.

Μελάνιππος υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Τριταίας.

Μελάνιππος· υἱὸς τοῦ Κυρηναίου Ἀριστίππου.

Μελάνιππος· νέος ὡραῖος ἐν Πάτραις ἀγαπῶν τὴν Κομαιθώ, ἱέρειαν τῆς Τριλαρίας Ἀρτέμιδος, καὶ διὰ τοῦτο θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς θεᾶς.

Μέλανος· ἀκρωτ. τῆς Κυζίκου παρὰ τὴν χερσόνησον Ἀρτάκην.

Μέλαντες χ. τοῦ δήμου Νηλέων τῆς Εὐβοίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγ-Ἄννης. Κάτ: 190.

Μελάντιοι-πέτραι· βράχοι τοῦ Αἰγαίου οὐ μακρὰν τῆς νήσου Θήρας. Εἶνε πιθανώτατα αἱ σήμερον Χριστιανικαὶ λεγόμεναι βραχονησῖδες εἰς τὰ Νῶτα τῆς μεσημβρινῆς ἐσχατιᾶς τῆς Θήρας.

Μελάντιον· ὄρος τῆς Συρίας, τὸ κατόπιν ὀνομασθὲν Ἀμανόν.

Μελανώπη· μήτηρ τοῦ Ὁμήρου.

Μέλας (Πομπόνιος)· λατῖνος γεωγράφος τοῦ Α' αἰῶνος μ. Χ. Ἔγραψε τὸ περίφημον ἔργον «De situ orbis», λαμπρὰν περισυλλογὴν τῶν γεωγραφικῶν γνώσεων τῆς ἐποχῆς του.

Μέλας ὁ ἦδη Γκερῆ· ποτ. τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὸν ὁμών. κόλπον.

Μέλας· ὁ ἦδη Σάρος· κόλπος τῆς Θράκης μεταξὺ Αἴνου καὶ Θρακικῆς Χερσονήσου (Καλλιπόλεως).

Μέλας (Μιχαήλ, βαρών)· αὐστριακὸς στρατηγός, 1730—1806, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν γάλλων ἐνΜαρέγκῳ.

Μέλας· υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, πνιγεὶς εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ κληθέντα κόλπον, ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Κολχίδος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Μέλας· υἱὸς τοῦ Λοκυμνίου συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῆς Οἰχαλίας ἐκστρατείαν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου.

Μέλας· ποτ. τῆς ἀρχ. Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν.

Μέλας· ποτ. τῆς ἀρχ. Βοιωτίας εἰσβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα.

Μέλας· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Ὤλενον.

Μέλας· ποτ. τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας παρὰ τὴν Τραχῖνα.

Μέλας· ποτ. τῆς ἀρχ. Παμφυλίας.

Μέλας· ποτ. τῆς ἀρχ. Καππαδοκίας, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Μάζακα καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μέλας· ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου.

Μελάτζο ἢ Μιλάτζο· π. ὀχυρὰ τῆς Σικελικῆς ἐπαρχ. Μεσσήνης, 28 χλμ. ΔΒΔ ταύτης, ἐφ' ὁμων. ὅρμου. Κάτ: 15,000. ἀκμ. ἁλιεία.

Μέλβιλλ· νῆσος τῶν Β ἀκτῶν τῆς Αὐστραλίας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου Βὰν-Διέμεν, ὀνομασθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ λόρδου Μέλβιλλ. Ἔκτ. 130×50 χλμ.

Μέλβιλλ· μεγάλη νῆσος τῶν Ἀρκτικῶν Χωρῶν τοῦ Ἀμερικαν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πόλου ἀνακαλυφθεῖσα τὸ 1819 ὑπὸ τοῦ Πάρρυ. Ἀγέλαι μόσχων.

Μέλβιλλ· κόλπος τῆς πολικῆς Βαφφινείου θαλάσσης εἰς τὰ Δ τῆς Γροιλλανδίας.

Μέλβιλλ· πορθμὸς τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, μεταξὺ τοῦ τῶν Σύρτεων (Α) καὶ τοῦ Βάρρω (Δ), ἐκ τῶν σχηματιζόντων τὴν ΒΔ δίοδον.

Μέλβιλλ· μεγάλη χερσόνησος τῆς Ἀρκτῴας Ἀμερικῆς (Καναδᾶς), μεταξὺ τοῦ πορθμοῦ Φὼξ καὶ τοῦ κόλπου Βόθια, συνδεομένη μετὰ τῆς ἠπείρου διὰ τοῦ ἰσθμοῦ Ρᾶε. Ἔκτ. 61,900 τετρ. χλμ.

Μέλβιλλ (Δουνκας, ὑποκόμης, λόρδος)· διαπρεπὴς ἄγγλος πολιτευτής, διπλωμάτης καὶ συγγραφεύς, 1741-1811, καταγόμενος ἐξ ἐπισήμου Σκωτικῆς οἰκογενείας.

Μέλβουρν (Οὐίλλιαμ)· 1779-1848, ἄγγλος πολιτικός, ἀρχηγὸς τῶν Οὐίγων, διακριθεὶς ἐπὶ συμβιβαστικῷ χαρακτῆρι.

Μελβούρνη· μεγάλη πόλις τῆς ἀγγλικῆς Αὐστραλίας μὲ λαμπρὸν λιμένα, μέγιστον ἐμπόριον, ὡραίας οἰκοδομάς, πλουσιώτατα μεταλλεῖα χρυσοῦ. Κάτ: 320,000.

Μέλδοι· λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σηκουάνα καὶ Μάρνου.

Μελεαγρίδες· μυθολογούμενοι νῆσοι ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ.

Μελέαγρος· υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως, φονεύσας τὸν Καλυδώνιον Κάπρον καὶ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Μελέαγρος· εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Μελέαγρος· υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἄρξας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ δύο μῆνας τὸ 274 π. Χ.

Μελέαγρος ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 π. Χ.

Μέλεγος· θέσις καί τινες ἀγροτικαὶ τοῦ δήμου Ηιαλίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 61.

Μέλεδα ἢ Μελίτα· νῆσος τῆς Αὐστρ. ἐν τῷ δαλματικῷ ἀρχιπελάγει. 1600 κάτ., 5 ἄριστοι λιμένες.

Μελένδες-Βάλδες (Ἰωάννης)· ἱσπανὸς ποιητής, 1754—1817, ὀπαδὸς καὶ ὑπουργὸς τοῦ Ἰωσὴφ Βοναπάρτου.

Μελέσβαις· χ. τοῦ δήμ. Ἁγίων Παρασκευῶν, ἐπα χ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 360.

Μελέτη· μία τῶν τριῶν ἀρχαιοτέρων Μουσῶν.

Μελετιάνοι· χ. τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Νοτ-Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καλημεριάνους. Κάτ: 367.

Μελέτιος (Ἅγιος)· ἐκ Μελιτηνῆς τῆς Ἀρμενίας, ἐπίσκοπος Σεβαστείας τὸ 357 καὶ πατριάρχης Ἀντιοχείας τὸ 361, δεινὸς ἀντίπαλος τῶν Ἀρειανιστῶν, πολλάκις ἐξορισθεὶς καὶ ἀνακληθείς. Ἀπέθ. τὸ 379 προεδρεύων τῆς συνόδου τῆς Ἀντιοχείας. Ἑορτὴ τὴν 12 Φεβρουαρίου

Μελέτιος ὁ Σύρος· θεολόγος ὀρθόδοξος ἐκ Κρήτης, 1586-1664, ἡγούμενος μονῆς ἐν Κρήτῃ, ὀνομασθεὶς πρωτοσύγγελος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου, οὗ ἐν τούτοις κατέβλεπε τὰ δόγματα, ἀφεὶς καὶ περίφη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου σύγγραμμα.

Μελετίου-Ὁσίου (Μ ε τ ό χ ι)· τῆς ἐν Εἰδυλλίᾳ μονῆς, ἐν τῷ δήμῳ Πλαταιῶν τῆς Βοιωτίας, 3 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καπαρέλι.

Μελετόπουλος (Δ η μ ή τ ρ ι ο ς)· στρατηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐν τῇ ἐπαρχ. Βοστίτσης, παρευρεθεὶς ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος εἰς πλείστας μάχας ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Λόντον, εἶτα δὲ ἀναλαβὼν τὴν διοίκησιν ἰδίου σώματος. Ἐπίσης διεκρίθη ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη.

Μελετοπούλου· προάστειος συνοικία συνεχομένη μετὰ τοῦ Πειραιῶς.

Μελίκια· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 527.

Μέλης· κιθαρῳδὸς, πατὴρ τοῦ διθυραμβοποιοῦ Κινησίου ἐν Ἀθήναις.

Μέλης· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἰωνίας ρέων παρὰ τὴν Σμύρνην ἔνθα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος.

Μέλης· ποτάμιος θεός, πατὴρ τοῦ Ὁμήρου.

Μελησαγόρας· χῖος ἱστοριογράφος.

Μελήσανδρος· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Μελήσιππος· λακεδαιμόνιος υἱὸς τοῦ Διακρίτου, πρεσβεύσας δὶς ἐν Ἀθήναις περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Μέλητος· Ἀθηναῖος, ὁ γνωστὸς κατήγορος τοῦ Σωκράτους.

Μελίαι· νύμφαι τινὲς ἀρχαῖαι, θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Μελοίβια· κόρη τῆς Νιόβης, ἥτις αὐτὴ μόνη δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος.

Μελοίβια· π. ἀρχ. τῆς Θεσσαλίας.

Μελιγαλᾶ· πρωτ. τοῦ μεσσηνιακοῦ δήμου Οἰχαλίας, 4 ὥρ. Β τῶν τε Καλαμῶν καὶ τοῦ Νησίου· σταθμὸς σιδηροδρ. Καλαμῶν-Τριπόλεως. Ὑποταμεῖον, ταχυδρομ., τηλεγραφ., εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,490.

Μελιγγοῦ· χ. τοῦ δήμου Θυρέας τῆς Κυνουρίας. Κάτ: 338.

Μελιγγοῦς-Καλύβια· οὐ μακρὰν τοῦ προηγ. χ. Κάτ: 74.

Μελιγουνίς· τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας (βλ. λ.).

Μελιδόνι· θέσις τοῦ δήμου Δαφνουσίων τῆς Λοκρίδος. 2 ὥρ. ἀπὸ Λειβανᾶτες.

Μελιδόνι· θέσις τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Ἀρκαδίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Βερβίτσας.

Μελιδόνι· χ. τοῦ δήμου Φ ρ έ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 270.

Μελιδόνι (Κατωχῶρι, Μεσοχῶρι καὶ Πλάκα)· πρωτ. τοῦ δήμου Μ ε λ ι δ ο ν ί ο υ, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 500.

Μελίκ· ὄρα Μ α λ έ κ-Σ ά χ.

Μελικέρτης· υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, μεταβληθεὶς εἰς τὸν θαλάσσιον θεὸν Παλαίμονα.

Μελίλλα· ἱσπαν. σταθμὸς (πρεζίδιο) ἐπὶ τῆς Β. ἀκτῆς τοῦ Μαρόκου. Κάτ: 2,600. Κατελήφθη τὸ 1496.

Μελίνα· ἀρχ. πόλ. τοῦ Ἄργους.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Μελιναία Ἀφροδίτη.

Μελινάδο· χ. 10' ἀπὸ Μαχαιράδο τοῦ δήμου Ὀπιταίδων τῆς Ζακύνθου. Κάτ: 139.

Μελίνδα· ποτὲ μεγάλη π. τῶν Α ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, παρὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Σαμπακί, ἱδρυθεῖσα ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῶν Περσῶν. Μέχρι τοῦ 1890 ἀνῆκεν εἰς τὸν σουλτᾶνον τοῦ Ζανζιβάρ. Ἤδη ἀγγλική. Κάτ: 1,300.

Μέλινος· λιμὴν τῆς ἀρχ. Τρωγλοδυτικῆς ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Μέλιοι (Γιαννάκης, Κωνσταντῆς καὶ Δημήτριος) ἀδελφοί, ὁπλαρχηγοὶ ἐκ Τριφυλίας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, καταγόμενοι ἐξ οἰκογενείας Κλεφτῶν. Διαμένοντες πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἐν Ζακύνθῳ ὑπηρέτησαν εἰς τὸν ἐκεῖ ἀγγλ. στρατὸν ὡς ἀξιωματικοί, κατὰ δὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀγῶνος ἐλθόντες εἰς Πελοπόννησον ἔλαβον μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Πύλου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Δημήτριος. Ἐκ τούτων ὁ Κωνσταντῖνος ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Μεγάλῳ Σπηλαίῳ μάχην.

Μέλισσα· χ. τῆς Φωκίδος, ἔνθα ἐτάφη ὁ Ἀλκιβιάδης.

Μέλισσα· ἀγροικίαι 1 1)4 ὥρ. ἔξω τοῦ Ναυπλίου. Κάτ: 14.

Μέλισσαι· νύμφαι, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία ἐν Κρήτῃ.

Μελισσεύς· ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Κρήτης, πατὴρ τῆς Ἀδραστείας καὶ τῆς Ἴδης.

Μελίσσι· χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κιάτου γραφικῶς κατάφυτον ἐκ κυπαρίσσων. Κάτ. 478.

Μελίσσι· ἀγροικίαι παρὰ τὴν Στεμνίτσαν τοῦ δήμου Τρικολώνων τῆς Ἀρκαδίας.

Μελίσσι ἢ **Μελίσσια**· χ. τοῦ δήμου Αἰγιέων, 2 1)4 ὥρ. ΑΝΑ τοῦ Αἰγίου. Κάτ: 127.

Μελισσιᾶς· χ. τοῦ δημ. Ἐννέα Χωρίων, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων, Κρήτης Κάτ: 400.

Μέλισσος· Σάμιος φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 440 π. Χ. καὶ ὠφελήσας μεγάλως τὴν πατρίδα του διὰ τῆς στρατηγικῆς ἱκανότητός του.

Μελισσουργάκι· χ. τοῦ δήμ. Μελιδονίου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου. Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης Κάτ. 100.

Μελισσουργειό· χ. τοῦ δήμου Σπηλιᾶς, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 110.

Μελισσουργοί· χ. τοῦ δήμου Πραμάντων τῆς Ἄρτης, 2 ὥρ. ἀπὸ Πράμαντα. Κάτ: 1429.

Μελισσοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Τερφελίου ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 45.

Μελισσῶνα χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπο Κατσαρόνι. Κάτ: 162.

Μελίταια· ἡ πρώτερον Ἱύρρα, πολ. ἀρχ. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὸν ποτ. Ἐνιπέα.

Μελιταίας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων, νομ. Φθιώτιδος· πρωτ. Ἀδαρίτσα· Ἄλλα χ. Ἀλήφακα, Δραχανί, Δρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μάλα, Καραχασάν, Μαντασιά, Μακρολίβαδο, Νεοχῶρι, Παλαμᾶς, Χιλιαδοῦ καὶ ἡ Μονὴ Ἁγίας Τριάδος ἢ Ἀβαρίτσας. Κάτ: 3,458.

Μελιτειέων· δῆμος τῆς νήσου Κερκύρας· πρωτ. Βουνιατάδες. Ἄλλα χ. Ἅγ. Ματθαῖος. Ἅγ. Δημήτριος, Γραγανιώτικα, Γαρούνα ἄνω καὶ κάτω, Ἐπισκοπιανά, Μεσσογγή, Μωραΐτικα, Πεντάτης, Παυλιάνα ἄνω καὶ κάτω, Σταυρός, Στρογγυλή, Σπήλαιον ἄνω καὶ κάτω, Χλωμοτινά. Κάτ: 4,741.

Μελιτεύς· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ὀρθηίδος, κτίσας τὴν Μελίταιαν.

Μελίτη· νῆσος ἀγγλικὴ τῆς ἰταλικῆς Μεσογείου· ὄρα Μάλτα.

Μελίτη· ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Σαρωθράκης.

Μελίτη· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν.

Μελιτηνή· ἐπαρχ. τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ Δ τῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου.

Μελιτηνή· πολ. ἀρχ. ἐπίσημος καὶ πρωτ. τῆς Μελιτηνῆς χώρας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος.

Μελιτιάνικα· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων, παρὰ τὸν Ποταμόν. Κάτ: 35.

Μελιτίνης - δῆμος· τοῦ νομοῦ Λακεδαίμονος. Πρωτ. Ἅγιος Νικόλαος. Ἄλλα χ: Ἀρχοντικό, Βαρδούνια - Παλαιά, Βαρδούνια-Φρούριον, Ζελίνα, Καστάνια, Κόκκινα-Λουριά, Μαλιτζίνα, Πρίτσα, Ρόζοβα, Σελεγοῦδι, Στροντζά, Τζεφίνα, Τσέρια. Κάτ: 3,228.

Μελκάρτ (Μελικέρτης)· ὁ Ἡρακλῆς τῶν Τυρίων (φοινικικὴ Μυθολογία), θεὸς τοῦ πλούτου, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς θαλασσοπλοΐας συμβολίζων τὸν ἥλιον.

Μέλλ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ντὲ-Σέβρ, 25 χλμ. ΝΑ τοῦ Νιόρ. Κολλέγιον, ναὸς καλβινιστῶν, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 2,848.

Μελλοβάλδος (Μελλοβώδ)· πρῶτος ἱστορικῶς γνωστὸς Φράγκος ἡγεμὼν ἐν τῇ ρωμαϊκῇ ὑπηρεσίᾳ τὸ 354, νικήσας τοὺς Ἀλαμανοὺς καὶ δὶς γενόμενος ὕπατος, τὸ 377 καὶ τὸ 383.

Μελλὸ - Φρεϊρε-δὸς-Ρέϊς (Ἰωσῆς δέ-)· πορτογάλος νομοδιδάσκαλος, 1738—1798, μέλος τοῦ βασιλ. συμβουλίου, συντάξας νέον κώδικα τὸ 1783, καταλιπὼν δὲ ἄριστα ἔργα.

Μελουζίνα· περίφημος μάγισσα τῶν κελτικῶν μυθοπαραδόσεων, παρουσιαζομένη ὑπὸ μορφὴν γυναικὸς ἢ ὄφεως καὶ κραυγάζουσα γοερῶς ὅσακις κίνδυνός τις ἠπείλει τὴν Γαλλίαν ἢ μέλος τι τοῦ οἴκου Λουζινιάν, τοῦ ἐξ αὐτῆς καταγομένου, κατὰ τὴν παράδοσιν.

Μελ(ο)ύν· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν, ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, διαιροῦντος αὐτὴν εἰς 3 τμήματα, 45 χλμ. ΝΑ τῶν Παρισίων. Κολλέγιον, μουσεῖον, βιβλιοθ. 20,00· τόμων, γοτθ. ναός. Κάτ: 12,792.

Μελοῦνα· στρατιωτ. σταθμὸς τῶν θεσσαλ. μεθορίων μεθ' ὑποτελωνείου 4 ὥρ. ἀπὸ Τυρνάβου, μέχρι τοῦ 1898, ὅτε, κατὰ τὴν νέαν διαρρύθμισιν τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πυνόρων συνεπείᾳ τοῦ ἀτυχοῦς ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ προηγουμ. ἔτους, ἐξεχωρήθη εἰς τὴν Τουρκίαν.

Μέλπεια· χ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Μέλρος· π. τῆς σκωτ. κομητ. Ρόξβουργ. Κάτ: 12,000.

Μέλτας· τελευταῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καταρριφθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Μέλφι· πρωτ. διαμερ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Βασιλικάτα. Ἐπισκοπή. Κάτ: 13,000. Τὸ διαμέρ. 2,281 τετρ. χλμ. Κάτ: 115,000.

Μελχιάδης ἢ Μιλτιάδης· (Ἄγιος)· πάπας ἀπὸ 311-314, ἀφρικανικῆς καταγωγῆς, πολεμήσας τοὺς Δονατιστάς. Ἑορτὴ τὴν 10 Δεκεμβρίου (ν).

Μέμβλης· ἀρχ. πόλ. τῆς κάτω Ἰταλίας.

Μεμβλίαρος· υἱὸς τοῦ Ποικίλου, εἷς τῶν μετὰ Κάδμου Φοινίκων, ἀποικήσας τὴν νῆσον Καλλίστην.

Μεμβλίαρος· νησίδιον παρὰ τὴν Θήραν, ἡ ἄλλως Ἀνάφη.

Μέμελ καὶ λιθουανιστί: Κλαϊπέδα· π. τῆς Ἀνατ. Πρωσίας, εἰς τὸ στόμιον τοῦ Δάνζ εἰς τὴν Βαλτικήν· λιμὴν ἐμπορικός, ναυπηγεῖα. Κάτ: 20,000.

Μεμερίζι ἢ Μεϊμὲτ-Ρεΐζη· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Μεθώνης. Κατ: 401.

Μεμή· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λεονταρι. Κάτ. 224.

Μέμλινγκ (Χάνς)· περίφημος φλαμανδὸς ζωγράφος, 1425—1495, διακρινόμενος εἰς ἐκκλησιαστικὰ θέματα.

Μέμμιγγεν· π. τῆς Βαυαρίας, γυμνάσιον, βιβλιοθήκη, ὁπλοστάσιον, κωδωνοχυτήρια. Κάτ: 9,000.

Μεμνόνειον· ἀκρόπολις τοῦ Μέμνονος ἐν Θήβαις τῆς Λυγύπτου.

Μέμνων· υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Μέμνων· Ρόδιος, σατράπης τῆς Λυδίας καὶ στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ.

Μέμφις· π. ἀρχ., πρωτ. ποτὲ τῆς μέσης Αἰγύπτου, ἐξαφανισθεῖσα ἐντελῶς ὑπὸ τῶν ἐπικλύσεων τοῦ Νείλου.

Μέμφις· στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μέμφις· Ρωμαῖος φιλόσοφος.

Μέμφις· π. τῆς βορειαμερικαν. πολιτείας Τέννεσση, ἐπὶ τοῦ Μισσισσιπῆ. Ἀκαδημ., κολλέγιον, ἰατρικὴ σχολή, ἀκμ. βιομηχ., ναυτικὸς σταθμός. Κάτ. 20,000. Ἐκ τῶν 70,000 κατ. τὸ 1878—79 ἀπέθ. 40,000 ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ.

Μενάζ (Ζιλλ)· γάλλος συγγραφεύς, 1613—1692, γράψας τὸ πρῶτον «Ἐτυμολογικὸν Λεξικὸν» τῆς Γαλλ. γλώσσης.

Μεναί· π. ἀρχ. τῆς Σικελίας.

Μένδιον· π. ἀρχ. τῆς Σικελίας.

Μέναιχμος· γλύπτης ἐκ Ναυπάκτου, περὶ τὸ 490 π. Χ. κατασκευάσας χρυσελεφαντίνην Ἀθηνᾶν εἰς Πάτρας.

Μέναιχμος· μαθηματικὸς οὗ μέρος τῆς περὶ κωνικῶν τομῶν συγγραφῆς σῴζεται.

Μενάλκης· υἱὸς τοῦ Λιγύπτου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φονευθείς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης.

Μενάμπρεα (Λουδοβ - Φρειδερ - μαρκήσιος δὲ Β α λ δ ό ρ α)· ἰταλὸς σύγχρονος στρατηγός, πολιτευτὴς καὶ διαπρεπὴς διπλωμάτης, γεννηθεὶς τὸ 1809, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τὸ 1867 καὶ γερουσιαστὴς τὸ 1870.

Μένανδρος· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου συνεκπλεύσας εἰς Σικελίαν.

Μένανδρος· υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Διοπείθους, γεννηθεὶς τὸ 347 π. Χ., ὁ ἐπισημότατος ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Μένανδρος· εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡγεμονεύσας τῆς Λυδίας.

Μὲνανδρος· Βυζάντιος ποιητής, πιθανῶς μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους.

Μενάπιοι· ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ρήνου.

Μὲναχος· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς.

Μενδάνια (Ἀ ρ χ ι π έ λ α γ ο ς) ὅρα Μ α ρ κ ή σ ι α ι-Νῆσοι.

Μενδάνια-Δὲ-Νὲϋρα (Ἀ λ β ά ρ ο)· ἱσπανὸς θαλασσοπόρος, 1541—1595, ἀνακαλύψας τὰς νήσους τοῦ Σολομῶντος καὶ τὰς ὁμωνύμους του νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἀπέθ. ἐπιστρέφων εἰς Φιλιππίνας.

Μὲνδελσὄων (Μ ω ϋ σ ῆ ς)· γερμανοεβραῖος σοφός, 1729 - 1786. Γράψας διάλογον περὶ ἀθανασίας ὑπὸ τὸν τίτλον «Φαίδων», «ἐπιστολὰς περὶ αἰσθήσεων» καὶ ἄ.

Μένδελδων (Β α ρ θ ό λ δ υ)· σπουδαῖος γερμανὸς μουσουργός, 1809-1847, συνθέτης τοῦ «Ὀνείρου θερινῆς νυκτός» καὶ ἄ.

Μενδενίτσα· χ. τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν τῆς Λοκρίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Μώλου. Κάτ: 859.

Μὲνδη· πολ. ἀρχ. τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων· ὁ κατ Μενδαῖος.

Μένδης· πολ. ἀρχ. τῆς Κάτω Αἰγύπτου.

Μενδόζα (Χ ο υ ρ τ α δ ο δὲ-)· ἱσπανὸς πολεμιστὴς ἅμα, διπλωμάτης, ἱστορικός, γεωγράφος καὶ ποιητής, 1503-1575, μεγάλας παρασχὼν ὑπηρεσίας εἰς τὸν Κάρολον Κίντον. Κατέλιπεν, ἱστορικὰ ἰδίᾳ, ἔργα μεγίστης ἀξίας.

Μενδόζα· (Π έ τ ρ ο ς-Γ ο ν ζ α λ ὲ ς δὲ-)· ὁ λεγόμενος Καρδιναλιος τῆς Ἱσπανίας, 1428-1495, ἀρχιεπίσκοπος Σεβίλλας καὶ Τολέδου, μεγάλας παρασχὼν ἐκδουλεύσεις τῷ Φερδινάνδῳ καὶ τῇ Ἰσαβέλλᾳ κατὰ τὸν ἐναντίον τῶν Μαύρων τῆς Γρενάδης πόλεμον.

Μενδόζα· πρωτ. ὁμων. ἀργεντινῆς ἐπαρχίας, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀνδέων, 990 χλμ. ΔΒΔ τοῦ Βουένος-Ἄϋρες. Κάτ: 22,000.—Ἡ ἐπαρχ. 160,813 τετ. χλμ. Κάτ: 125,000.

Μενεγᾶτα· χ. 1 ὥραν ἐξω τοῦ Ἀργοστολίου (Κεφαλληνία). Κάτ: 60.

Μενέδημος· ἐξ Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας υἱὸς τοῦ Κλεισθένους, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ ἱδρυτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς.

Μενέδημος· κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Λαμψάκου, ὑπερακοντίσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Διογένους καὶ τοῦ Ἀντισθένους.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μενέδημος· στρατηγὸς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

Μενέδημος· ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 94 π. Χ.

Μενεκλείδης· Θηβαῖος δημαγωγός, ἐχθρὸς τοῦ Ἐπαμεινώδα.

Μενεκλῆς· συγγραφεὺς Βαρκαῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος 146—118 π. Χ.

Μενεκράτης· ἰατρὸς Συρακούσιος ἀκμάσας περὶ τὸ 360 π. Χ. καὶ φανταζόμενος ὅτι ἦτο Ζεύς.

Μενεκράτης· γεωγράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους.

Μενεκράτης· ποιητὴς Συρακούσιος τῆς νέας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου οὐδὲν σῴζεται.

Μενελαΐδος-δῆμος· τῆς τέως Ἐπαρχ. Καρδίτσης, καὶ ἤδη νομοῦ. Πρωτ. Ρεντίνα. Ἄλλα χ. Ἅγ. Ἰωάννης, Θραψίμι, Λαγγρέσι, Παλαιὰ Γιαννιτζοῦ, Σμόκοβον, Χωτένα. Μον. Κοίμ. Θεοτόκου. Κάτ: 3,106.

Μενελάϊον· ὄρος τῆς Λακωνίας πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Εὐρώτα, ὑψηλὸν καὶ δύσβατον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε καὶ ὁμώνυμον φρ.

Μενελάϊος λιμήν· λιμὴν ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, ἐκ τοῦ αὐτόθι ριφθέντος Μενελάου ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ Τροίας.

Μενελαῖς· πηγή τις παρὰ τὰς Καφύας τῆς Ἀρκαδίας καὶ παρ' αὐτὴν Μεγάλη πλάτανος φυτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Μενέλαος· βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἀγαμέμνονος καὶ σύζυγος τῆς ὡραίας Ἑλένης. Εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον διεκρίθη μεταξὺ τῶν ἀρίστων στρατηγῶν, ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν πατρίδα του τελευταῖος ὅλων.

Μενέλαος· πατὴρ τοῦ Λιμύντα καὶ πάππος τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου.

Μενέλαος· ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, διοικητὴς τῆς Κύπρου ὅτε ὁ Δημήτριος προσέβαλεν αὐτήν.

Μενέλαος· μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας π. Χ. ἑκατοντ.

Μενέλαος· πόλ. ἀρχ. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρωτ. τοῦ Μενελαείου νομοῦ.

Μενέξενος· μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος ἐπιγράφεται μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Μενεξές· ὀχυρώτατον φυσικὸν ὕψωμα ὀλίγον ὑπερθεν (ΒΑΒ) τοῦ συνοριακοῦ στρατιωτ. σταθμοῦ Μελούνας, ἀνήκει εἰς τὴν Τουρκίαν μετὰ τὴν νέαν διαρρύθμισιν τῶν συνόρων μας (ὕρα Μελοῦνα). Κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897, καταλληλως ὠχυρωμένος ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὑπέστη πολυνέκρους καὶ ἀκάρπους ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων ἐπιθέσεις.

Μενεπτόλεμος· υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, συνεκστρατεύσας ἐπὶ Τροίαν.

Μενεπτόλεμος· ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀπολλωνίας.

Μενερβίλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλγερίου. Κάτ: 7,000.

Μενέσαιχμος· Ἀθηναῖος, κατήγορος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου.

Μενεσθεύς· υἱὸς τοῦ Πετεοῦ, ἐξεθρόνισε τὸν Θησέα καὶ ἔφερε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Τροίαν, ἔνθα φαίνεται ὅτι ἐφονεύθη.

Μενεσθεύς· υἱὸς τοῦ Ἰφικράτους στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Μενεσθέως-λιμήν· λιμὴν τῆς ἀρχ. Ἱσπανίας πλησίον τῶν Γαδείρων.

Μενέσθης· εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ πολεμησάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μενέσθιος· υἱὸς τοῦ Ἀρνιθόου, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνης, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Πάριδος.

Μενέσθιος· υἱὸς τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Πολυδώρας ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων.

Μενέστρατος· Ἀθηναῖος κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τῶν ὀλιγαρχῶν τὸ 404 π. Χ.

Μενέστρατος· γλύπτης, ζήσας πιθανῶς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ποιήσας λαμπρὰ ἀγάλματα Ἡρακλέους καὶ Ἑκάτης διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Μενεφθᾶ ἢ **Μινεφθᾶ** (= Φίλος τοῦ Φθᾶ)· τρίτος υἱὸς Ραμσῆ τοῦ Β' (τῆς ΙΘ' δυναστείας), διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του ἐξηκοντούτης. Κατά τινα παράδοσιν, πολὺ ἀμφίβολον, αὐτὸς εἶνε ὁ Φαραὼ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.

Μενζαλὲ(χ)· θαλασσολίμνη τῆς Κάτω - Αἰγύπτου συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς Μεσογείου, 50 χλμ. Δ τῆς Δαμιέττης. Εἰς ἕνα τῶν βραχιόνων τῆς ἐκβολῆς της κεῖται τὸ Πόρτ - Σαΐδ. Ἄφθονοι ἰχθύες, νῆσοι Τενεδέχ καὶ Τουνάχ ἐφ' ὧν ἐρείπια ἀρχ. πόλεων. Ἔκτ: 1200 τετρ. χλμ. Ἐπὶ διώρυχος καταληγούσης εἰς αὐτὴν κεῖται ἡ πολίχνη **Μενζαλὲ(χ)** Κάτ: 9,000.

Μένης· εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Μένης ἢ **Μίνι**· ὁ πρῶτος γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, τὸ 2450 π. Χ., θεμελιωτὴς τῆς Μέμφιδος καὶ διαρρυθμιστὴς τῆς κοίτης τοῦ Νείλου.

Μένητες· χ. 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς Ἄνδρου (πρωτευούσης). Κάτ: 3ῆδ.

Μενίδι· ἐπὶ τῆς θέσεως περίπου τῶν ἀρχ. Ἀχαρνῶν, πρωτ. τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, 9 ὥρ. ἀπὸ Ἀθηνῶν. Ἑλλην. σχολεῖον, ἄφθονος παραγωγὴ οἴνου ρητινίτου. Κάτ: 2,973.

Μενίδι· λιμενίσκος μετά τινων οἰκημάτων, ποτὲ στρατ. σταθμός, εἰς τὸν ΒΔ μυχὸν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ὅπου ἀποκλαδοῦται τὸ Μακρυνόρος, χρησιμεῦον ὡς ἐπίνειον τῆς Ἄρτης. Κάτ: 19.

Μενίν, ἡ φλαμανδιστὶ **Μεένιν** π. ὀχυρὰ τῆς βελγικῆς Δυτ-Φλάνδρας, ἐπὶ τοῦ Λύ. Ἀκμ. βιομηχ., ἰσχυρὰ φρ., μεγάλη καλλιέργεια λίνου. Κάτ: 13,000.

Μένιππος· ἐκ Γαδάρων, κυνικὸς φιλόσοφος, ἐπικαλούμενος Σπουδαγέλοιος.

Μενοικεύς· Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης.

Μενοικεύς· υἱὸς τοῦ Κρέοντος, θυσιασθεὶς ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Θηβῶν πολιορκουμένων ὑπὸ τῶν Ἑπτὰ ἡρώων.

Μενοίτιος· υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός.

Μενοίτιος· υἱὸς τοῦ Κευθωνύμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλουτωνος ἐν τῷ Ἅδῃ.

Μενοίτιος· ἐξ Ὀποῦντος, υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, ὁμομήτριος ἀδελφὸς τοῦ Αἰακοῦ, Ἀργοναύτης.

Μενοῦ (Φραγκίσκος, βαρὼν

δέ-)· γάλλος στρατηγός, 1750-1810, ὑποστηρίξας τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, στρατεύσας εἶτα εἰς Αἴγυπτον καὶ ἀναπληρώσας τὸν Κλέβερ, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ 1801 καὶ θανὼν διοικητὴς ἕδη τῆς Βενετίας.

Μενουθιάς· ὄνομα ἡμιμυθικῆς νήσου τῆς Ἐρυθραίας, ἀντιστοιχούσης πιθανώτατα πρὸς τὴν Π ε μ β α ν ἢ τὴν Ζ α ν ζ ι β ά ρ η ν.

Μένουθις· κώμη τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.

Μενούφ· ἡ ἀρχ. Μ ό μ ε μ φ ι ς· π. τῆς Κάτω-Αἰγύπτου, ἐν τῇ ὁμων. ἐπαρχ. Ἀκμ. ἐμπόριον, εἰς χεῖρας Ἑλλήνων κυρίως. Κάτ: 17,000.—ἡ ἐπαρχ. Μ ε ν ο υ φ ι έ: 1,583 τετρ. χλμ. Κάτ: 660,000. Πρωτ. Σ χ ι μ π ί ν-ἔ λ-Κ ό μ.

Μέντζενα· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, 1 ὥρ. ἀπὸ Χαλανδρίτσας. Κάτ: 355.

Μεντζέρδα· ποτ. τῆς Ἀλγερίας καὶ Τυνίδος, χυνόμενος ἐντὸς μικρᾶς ἁλμυρᾶς λίμνης συγκοινωνούσης μὲ τὴν Μεσόγειον. Μῆκ: 365 χλμ.

Μεντζιτζέ· τιμητικὸν ὀθωμαν. παράσημον ἱδρυθὲν τὸ 1851 ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Ἀβδοὺλ-Μεντζίτ· ἔχει ταινίαν βαθυκόκκινον μὲ γραμμὰς πρασίνας. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἱδρυτοῦ του ἀντικατεστάθη (1861) ὑπὸ τοῦ Ὀ σ μ α ν ι έ.

Μεντσικώφ (Ἀ λ έ ξ. Δ α ν ί λ ο β ι τ ς)· πρωθυπουργὸς καὶ εὐνοούμενος τοῦ τσάρου Πέτρου τοῦ Μεγάλου, υἱὸς χωρικοῦ, 1670-1729. Ἐγένετο κατόπιν ἀνώτερος ἐπιτελάρχης καὶ πρίγκιψ, πενθερὸς δὲ Πέτρου τοῦ Β', ἀλλ' ἐξόριστος μετά τινα ἔτη εἰς Σιβηρίαν, ἀποθανὼν ἐν τῇ δυσμενείᾳ.

Μεντσικώφ (πρίγκιψ Ἀ λ έ λ α ν δ ρ ο ς)· ἔγγονος τοῦ προηγ. 1789-1869, στρατηγός, ναύαρχος καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ αὐτοκράτ. Νικολάου, διακριθεὶς καὶ ὡς διπλωμάτης καὶ ὡς πρόεδρος ὑπουργὸς παρὰ τῇ Πύλῃ. Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον αὐτὸς ὑπερήσπισεν ἡρωϊκῶς τὴν Σεβαστούπολιν.

Μέντορος (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Κεφαλληνίας, ἰατρὸς ἐν Τριπόλει, φυλακισθεὶς ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν πολιορκίαν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν ὑπηρετήσας ἐν τῷ στρατῷ ὡς ἰατρός.

Μέντωρ· υἱὸς τοῦ Ἰμβρίου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

Μέντωρ· υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην.

Μέντωρ· Ρόδιος, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, στρατηγός, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς τετάρτης π. Χ. ἑκατ.

Μέντωρ· εἷς τῶν περιφημοτέρων Ἑλλήνων γλυπτῶν, ἀκμάσας πιθανῶς κατὰ τὴν τετάρτην π. Χ. ἑκατ.

Μένων· δυνάστης τῆς Φαρσάλου. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων καὶ ὑπεστήριξεν αὐτοὺς ἐν Θράκῃ.

Μένων· Θεσσαλὸς ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων Κύρου τοῦ νεωτέρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους.

Μεξιάταις· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος, ἐπὶ τῶν ὀρκτι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κῶν προβούνων τῆς Οἴτης, γραφικωτάτη τοποθεσία, 1 1)2 ὥρ.ἀπὸ Ὑπάτης. Κάτ: 753.

Μεξικανικὸς - κόλπος· μέγα διάμεσον τῶν δύο Ἀμερικῶν, κολπῶδες διάνοιγμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, μεταξὺ Ἡνωμ.Πολιτειῶν, Μεξικοῦ, Κεντρ. Ἀμερικῆς καὶ Βενεζουέλας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διελίσσονται αἱ νῆσοι Ἀντίλλαι. Μέγα καὶ ἐπικίνδυνον ρεῦμα, τὸ Γκούλφ-Στρήμ. Ἄφθονος ἁλιεία μαργαριτῶν.

Μεξικόν· δημοκρατία τῆς Κεντρ. Ἀμερικ. μεταξὺ Ἡνωμ. Πολιτειῶν, Γουατεμάλας, Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Μεξικ. κόλπου. Ἔκτ: 1,945,723 τετρ. χλμ. Κάτ: 10 ἑκατ. Σύγκειται ἐξ 27 κρατῶν, μιᾶς ὁμοσπόνδου ἐπαρχίας καὶ 2 τοπαρχιῶν. Τὰ κράτη (πολιτεῖαι) εἶνε : Ἀγουασκαλιέντες (πρωτ. ὁμών.), Καμπέχη (πρωτ. ὁμών.), Κοαχουΐλα (πρωτ. Σαλτίλλο), Χιάπας (πρωτ. Σὰν-Κριστόβαλ), Κολίμα (πρωτ. ὁμών.), Χιχουαχούα (πρωτ. ὁμών.), Δουράγγο (πρωτ. ὁμών.), Γουαναχουάτο (πρωτ. ὁμών.), Γουερρέρο (πρωτ. Χιλπανθίγγο), Ἰδάλγο (πρωτ. Παχούκα), Χαλίσκο (πρωτ. Γουαδαλαχάρα), Μέξικο (πρωτ. Τολούκα), Μιχοακάν (πρωτ. Μορέλια), Μορέλος (πρωτ. Κουερναβάκα), Νουέβο-Λέων (Μοντερεΰ), Οαχάκα (πρωτ ὁμών.), Πουέβλα (πρωτ. ὁμών.), Κουερετάρα (πρωτ. Κουερετάρο), Σιναλόα (πρωτ. Κουλιακάν), Σονόρα (πρωτ. Χερμοζίλλο), Σὰν-Λουΐ-Ποτόζι (πρωτ. ὁμών.), Ταβάσκο (πρωτ. Σὰν-Χουὰν-Βαουτίστα), Ταμαουλίπας (πρωτ. Θιουδὰδ-Βικτώρια), Τλαχκάλα (πρωτ. ὁμών.), Βέρα-Κρούς (πρωτ. Χαλάπα), Ὑουκατὰν (πρωτ. Μερίδα), Θακατέκας (πρωτ. ὁμών.), εἰς ἃς προσθετέαι αἱ τοπαρχίαι Βάχα-Καλιφόρνια (πρωτ.Λὰ-Πὰζ)καὶΤεπὶχ (πρωτ. ὁμών.), ἔτι δὲ ἡ ἐπαρχ.τῆς πρωτ. Μέξικο.Τὰ παράλιά της εἶνεάμμώδη,τὰ δὲ δυτικὰ τῆς χώρας καλύπτονται ἐκ τῶν ὀροσειρῶν τῶν Ἄνδεων ὕψ. 3—5000 μ. σχηματιζουσῶν ἐδῶ 5 ἡφαίστειῶν σπουδαιότερα τὸ Ποποκατεπὲτλ (5422 μ.) καὶ ἡ Ὀριζάβα (5425 μ.). Ἔχει πλουσιώτατα μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, μολυβδου κ.λ. λίθους πολυτίμους, μάρμαρα, γύψον, θαυμάσια φυτά, πολύτ. ξύλα, γοῦττα πέρκα, ἔλαιον, φοίνικας, βάμβακα, καφέν, κακάο, φαρμακευτικὰ φυτὰ κ.λ. Κλῖμα ποικιλώτατον. Τρέφει ζῷα, ἀμερικ. λέοντας, ἰαγουάρους, πιθήκους, πολυπληθῆ πτηνά, βόας, ἄπειρα ἔντομα κ.λ. Βιομηχανία μικρά. Ἐμπόριον μέτριον, 63 ἑκατομ. δολλάρια. Ἐκ τῶν κατ. 6 ἑκατ. εἶνε γνήσιοι Ἰνδοὶ διαιρούμενοι εἰς 35 φυλάς.—Προϋπ. 40 ἑκατ. δολ. Χρέος 145 ἑκατ. δολ. Σιδηρόδρ. 4700 χλμ. Στρατὸς 22,387 ἄνδρες. Ἡ παιδεία προοδεύει ἀρκετά. — Ἐπισ. πόλεις. Πουέβλα, Γουαδαγιάρα, Βέρα-Κρούζ. Πρωτ. Μεξικόν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας καὶ παρὰ τὸ ἡφαίστειον Ποποκατεπέτλ, ἔχουσα θέσιν μεγαλοπρεπῆ, δρόμους κανονικούς, πλατείας, ὡραίας οἰκοδομάς, λαμπρὰν Μητρόπολιν, μουσεῖον μὲ πλουσιωτάτην πινακοθήκην, καλλιτεχν. σχολήν, ὡραίας δεδροστοιχίας, 218 σχολεῖα μὲ 17,000 μαθητάς, σχολὰς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐπιστημονικὰς, ἐμπορικὰς, γεωργικὰς, ἱερατικὰς κλπ., 2 βιβλιοθήκας ὧν ἡ μία περιέχει 100,000 τόμους, πολλὰ θέατρα κλπ. Κάτ: 250,000 Ἰνδοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον.—Τὸ μεξικὸν κατεκτήθη τὸ 1521 ὑπὸ τοῦ Ἱσπανοῦ Φέρδιν. Κορτές. Εἶχον δὲ τότε οἱ Μεξικανοὶ τέλειον πολιτισμὸν ὁμοιάζοντα μὲ τὸν Αἰγυπτιακὸν καὶ ἐγνώριζον πολλὰς τέχνας. Ἀκόμη καὶ σήμερον σῴζονται πελώρια ἐρείπια πόλεων, πυραμίδων, ναῶν κλ. μαρτυροῦντα περὶ τῆς ἄλλοτε ὑπάρξεως λαοῦ ὅστις ἐξηφανίσθη πρὸ χρόνων ἐντελῶς.—Ἡ χώρα αὕτη ἐκτείνεται μεταξὺ 15—32ο43' Βορ. Πλάτ. καὶ 89ο 8—119ο 28' Δυτ. μήκους.

Μεξικόν· πρωτ. τῆς ὁμωνύμου δημοκρατίας, κειμένη ἐν τῇ 2240 μ. ὑψηλῇ καὶ ὑπὸ γιγαντωδῶν ἡφαιστείων κυκλουμένῃ λιμνολεκάνῃ τοῦ Ἀναουάκ, ἐν τῇ κοιλάδι Τενοστιτλαΐ, ὡς ὠνομάζετο ἄλλοτε καὶ αὐτὴ ἡ παλαιὰ πρωτ. τῶν Ἀζτέκων. Κατεῖχε τότε πολὺ μείζονα χῶρον, καὶ ἔκειτο συνδεομένη διὰ χωμάτων μετὰ τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ νήσου τῆς λίμνης Τεσκούκου, ἣν τὸ μὲν ἡ φύσις, τὸ δὲ ἡ τέχνη ἀπεμάκρυναν ἔκτοτε πολὺ ἀπὸ τῆς πόλεως. Μέχρι τοῦ 1810 ἦτο ἕδρα τῶν ἐπὶ τῆς ἱσπανικῆς κατοχῆς ἀντιβασιλέων. Τὸ 1828 τρομερὰ ἐξερράγη ἐν αὐτῇ ἐπανάστασις, πολλὰ σχοῦσα θύματα. Τὸ 1835 ἐκηρύχθη ἐν αὐτῇ τὸ Μ. ἀνεξάρτητον καὶ ἐγένετο δημοκρατικὴ ὁμοσπονδία. Τὸ 1847 ἡ πόλις κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν, τὸ δὲ 1863 ὑπὸ τῶν Γάλλων. Τὸ νῦν Μ., ἡ ὡραιοτάτη καὶ πολυτελεστάτη πόλις τῆς Ἀμερικῆς, ἀποτελεῖ κανονικὸν τετράγωνον, διαρρέεται ὑπὸ πολλῶν διωρύχων, ἔχει εὐρείας καὶ καλῶς ἐστρωμένας ὁδούς, πανεπιστήμιον καὶ 350,000 κατ. Ἐκ τῶν πλατειῶν ἡ λεγομένη «Μεγάλη πλατεῖα» εἶνε ἡ μεγίστη καὶ καλλίστη· παρ' αὐτὴν ὁ μητροπολιτικὸς ναός, ἡ λαμπροτάτη ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, κατάπλεως χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ ἀδαμάντων. Τὸ Μ. κείμενον ἐν τῷ κέντρῳ τῆς χώρας εἶνε ἡ μεγίστη αὐτῆς ἐμπορικὴ ἀγορά. Κεῖται εἰς Βόρ. Πλάτος 19ο 26' καὶ Δυτ. Μῆκος 101ο 27'.

Μεξικόν· μία τῶν πολιτειῶν τοῦ Μεξικοῦ, ἐν τῷ κέντρῳ. 19,812 τετρ. χλμ. Κάτ: 800,000. Πρωτ. Τ ο λ ο ύ κ α. Ἔδαφος βουνώδες, πεδιάδες ἀλατοσκεπεῖς καὶ ξηραί. Μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Μεξικὸν-Νέον· ποτὲ ἐπαρχ. τοῦ Μεξικοῦ ἤδη δὲ τ ο π α ρ χ ί α (ἀπὸ τοῦ 1848) τῶν Ἡνωμ-Πολιτειῶν. 317, 466 τετρ. χλμ. Κάτ: 150,000. Πρωτ: Σ ά ν τ α-Φ έ. Ἀπέραντοι ἀκαλλιέργητοι πεδιάδες, αἱ λεγόμεναι Λ λ ά ν ο ς (βλ. λ.).

Μεξικοῦ-Τ ο π α ρ χ ί α· τὸ διαμέρισμα τοῦ Μεξικοῦ ἐν ᾧ εὑρηται ἡ πρωτ. Μ ε ξ ι κ ό ν, (διάφορον τῆς π ο λ ι τ ε ί α ς Μεξικόν)· 1,200 τετρ. χλμ. Κάτ: 470,000.

Μαξιμέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λίν. Κάτ: 2,137.

Μέππελ· π. τῆς ὁλλανδ. ἐπαρχ. Δρένθης. Κάτ: 9,000.

Μὲρ ἢ Μενὰρ-Λὰ-Βίλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοὰρ-ἐ-Σιέρ. Κάτ: 4,029.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μεραμπέλλον· ἐπαρχ. Διοικ. Λασιθίου, Κρήτης, ἔχουσα δημ. 6: Νεαπόλεως (κ. 3,100) Σπιναλόγκας (κ. 1,200), Φουρνῆς (κ. 3,250), Χουμεργιάκου (κ. 3,050), Βραχασίου (κ. 2,700), Κρητσᾶς (κ. 3,500), χωρία 31 καὶ ὁλ. πληθ. 16,800.

Μέραν· κωμόπ. τοῦ αὐστρ. Τυρόλου, πρωτ. τοῦ ποτὲ δουκάτου τῆς Μερανίας. Κάτ: 6,000.

Μεράπι· μέγα ἡφαίστειον τῆς Ἰάβας, καλλιεργούμενον μέχρις ὕψους 1000 μ. καὶ δασοσκεπὲς μέχρι 2,000. Ὑψ. 2,866 μ.

Μέρδ· ὄασις τῆς ὑπερκαυκασίου ἐρήμου Καρακόρουμ, εἰς 37ο 15′— 38ο Β. πλ. καὶ 39ο Α. μήκ. Ἐκτ: 6,679 τετρ. χιλμ. Κάτ: 200,000 τουρκομάνοι Τεκκοί τὸ πλεῖστον· ἡ ἀρχ. Μαργιανὴ-Ἀντιόχεια περιελθοῦσα διαδοχικῶς εἰς τοὺς Πάρθους, τοὺς Σασσανίδας, τοὺς Ἄραβας (Ζ′ αἰών), τοὺς Τούρκους Σελδζουκίδας, τὸν Ταμερλᾶνον, τοὺς Οὐζβέκους καὶ τοὺς Πέρσας μέχρι τοῦ ΙΗ′ αἰῶνος.

Μέρβαν ὁ Α′· ὁμμιάδης Χαλίφης, βασιλεύσας ἀπὸ 684—685.

Μέρβαν ὁ Β′ ἔγγονος τοῦ προηγ. βασιλεύσας ἀπὸ 744—750.

Μερβίλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ, ἐπὶ τοῦ Λῦ· ὡρ. ναὸς νεόδμητος, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 7573.

Μεργκοΐ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ Τενασσερὶμ τῆς ἀγγλο-Ἰνδοκίας, εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Τενασσερὶμ, ἄριστος λιμήν, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 12,000.— Ἡ ἐπαρχ. 20,227 τετρ. χλμ. Κάτ: 60,000.

Μεργκοΐ· ἰνδονησιακὸν ἀρχιπέλαγος, ἀνῆκον εἰς τοὺς Ἄγγλους, ἐκτεινόμενον δ′ἐπὶ μῆκος 530 χλμ. Σύγκειται ἐκ 225 νήσων. Κάτ: 1,000.

Μερδάκι· ἀκροκίκι καὶ Μονὴ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», 1 ὡρ. ἀπὸ Σίτσοβας τοῦ δήμου Ἀλαγονίας τῶν Καλαμῶν. Κάτ: 17.

Μερδενῖκος· χ. τοῦ δήμου Σολίου τῆς Ἀκαρνανίας, 2 ὡρ. ἀπὸ Μύτικα. Κάτ: 242.

Μερδρινιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ-δύ-Νόρ. Κάτ: 3,306.

Μερζάκι· χ. τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας, 2 ὡρ. ἀπὸ Χιλιομόδι. Κάτ: 85.

Μερζέ· φιλέλλην γάλλος, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Μερζέ. Ἐπληγώθη ἐλαφρῶς ἐν Χαϊδαρίῳ.

Μερζές· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως, ἧς ἀπέχει 1 1)2 ὡρ. Κάτ. 341.

Μερζές· χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων 3)4 ὡρ. ἀπὸ Ναυπλίου. Κάτ: 76.

Μερζλιακώφ (Ἀλέξ-Θεοδώροβιτς)· ρῶσος συγγραφεύς, 1778 - 1830, γράψας ἀπὸ ἡλικίας 13 ἐτῶν, γενόμενος δὲ τὸ 1810 καθηγητὴς τῆς ρωσ. ποιήσεως καὶ ρητορικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πετρουπόλεως.

Μὲρθ (Λιά)· δεξιὸς παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Μοζέλλα, καταρρέων τῶν Βοσγίων. Μῆκ: 160 χλμ.

Μὲρθ - ὲ - Μοζὲλλ· εἷς τῶν ΒΑ νομῶν τῆς Γαλλίας. 5275 τετρ. χλμ. Κάτ: 444, 150. Πρωτ: Νανσύ. Ἀπέραντα ὄάση, τὸ 1)5 τῆς χώρας, σιδηρωρυχεῖα, ἁλυκαί, ἁλατωρυχεῖα·

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κλπ. ἐπαρχ. 4: Μπριέυ, Λυνεβίλλ, Νανσύ, Τούλ. Δῆμοι 29, κοινότητες 596.

Μέρθυρ - Τάϋδφιλ· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Κλάμοργκαν (Οὐαλλία), ἐπὶ τοῦ Τάφφ, 33 χλμ. ΒΒΔ. τοῦ Κάρδιφφ. Μεγάλα μεταλλουργ. ἐργοστάσια, πλούσια γαιανθρακωρυχεῖα καὶ σιδηρωρυχεῖα μὲ 40,000 ἐργάτας. Κάτ: 95,000.

Μεριὰ (Ἄλλη)· ὄρα **Ἄλλη-Μεριά**.

Μεριὰ-Ἄνω χ. τῆς νήσου Μυκόνου. 1)4 ὥρ ἔξω τῆς πρωτ. Κάτ: 1939.

Μέριδα· ἡ ποτὲ Ἐμερίτα-Αὐγουστα, πολίχνη τῆς ἱσπανικῆς Ἐστραμαδούρας. Μέγα φρ. Κάτ: 8,000.

Μέριδα· πρωτ. τῆς μεξικανικῆς πολιτείας Γιουκατάν. Ἐπισκοπή. Κάτ: 35,000.

Μέριδα· πρωτ. τῆς βενεζουελικῆς πολιτείας Λὸς-Ἄνδες. Ἐπισκοπή, πανεπιστήμιον. Κάτ: 13,000.

Μεριμὲ (Προσπέρ)· 1803—1870. Γάλλος συγγραφεύς, ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1844. Κατέλιπεν ἔργα διακρινόμενα ἐπὶ πνεύματι, ἐμβριθείᾳ ἄκρα καὶ γλαφυρότητι.

Μεριονηθ· ἡ ποτὲ Μερβινία, κομητ. τῆς Οὐαλλίας, 1,557 τετραγ. χλμ. Κάτ: 55,000. Πρωτ. Δόλγελλυ.

Μερίτσα· πρωτ. τοῦ δήμου Ὀξυκείας τῆς Καλαμπάκας, ἧς ἀπέχει 5 ὥρ. Ταχυδρ. Κάτ: 392.

Μεριχοβο· χ. τοῦ δήμου Σιλάνων τῆς Καρδίτσης. 1)2 ὥρ. ἀπὸ Παραπράστανης. Κάτ: 630.

Μερκάδα· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Μαυρίλλου. Κάτ: 397.

Μερκίνιζα· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Ἀρκαδίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Παλούμπας. Κάτ: 89.

Μερκοβοῦνι· χ. 3)4 ὥρ. ἔξω τῆς Τριπόλεως. Κάτ: 454.

Μερκούρη· χειμερινὴ ἀγροικία τοῦ δήμου Ὑσιῶν τῆς Ἀργολίδος, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀχλαδοκάμπου.

Μερκούριος-Ἅγιος· διαλελυμένη μονὴ τοῦ δήμου Ἀσκληπιείου τῆς Ἀργολίδος.

Μερμπόδος· κώμη τῆς Φουγίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, ὅπου λέγεται ὅτι διέτριβεν ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα.

Μερμόδας· ποτ. τῆς ἀρχ. ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Μέρμπακας· πρωτ. τοῦ δήμου Μιδέας τῆς Ναυπλίας (Ἀργολίδος), 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ναυπλίου. Ὡραῖαι φυτεῖαι. Κάτ: 828.

Μερνάγι· μονὴ τοῦ δήμου Λύλλωνος τῆς Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λύλλωνάρι.

Μέρντζενθαΐμ ἢ Μάριενθαλ· π. τῆς Βυρτεμβέργης ἐπὶ τοῦ Τάουμπερ. Μεταλλικὰ ὕδατα Κάτ: 4,500.

Μεροβαῖος· βασιλεὺς φράγκος γεννηθεὶς περὶ τὸ 411, ἀνελθὼν τὸν θρόνον τὸ 448 ἢ 451, συμπολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ ρωμ. στρατηγοῦ Ἀετίου κατὰ τοῦ Ἀττίλα καὶ συντελέσας εἰς τὴν νίκην τῶν Καταλαυνικῶν Πεδίων Ἀπέθ. τὸ 457.

Μεροβαῖος· υἱὸς Χιλπερίκου Α', ἀνεψιὸς τῶν θελγήτρων τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

θείας του Βρυνεχώτης, τῆς τότε αἰχμαλώτου ἐν Ρουέν, ἣν καὶ ἐνυμφεύθη παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῆς συζύγου τοῦ πατρός του Φρεδεγόνδης (576), διὸ καὶ καταδιωχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Σαίν-Μαρτὲν-δὲ-Τούρ καὶ εἶτα παρὰ τοῖς Φράγκοις τοῦ Τερουάνν, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ συναντήσῃ τὴν ἐκλεκτήν του εἰς Αὐστρασίαν ὅπου τὴν ἀνεζήτει, ἰδὼν δὲ ὅτι ἐπροδόθη, ηὐτοκτόνησεν ἵνα μὴ πέσῃ εἰς χεῖρας τῆς μητρυιᾶς του, τὸ 577.

Μεροβίγγειοι ἢ Μεροβιγγιανοί ὄνομα δοθὲν τοῖς πρώτοις φράγκοις βασιλεῦσιν, ἐκ τοῦ Μεροβαίου. (βλ. λ.).

Μερόη νῆσ. εὐφορωτάτη σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Νείλου καὶ 'Ασταβόρα μεθ' ὁμωνύμου πρωτευούσης πόλεως, ὅπου κατῴκουν οἱ ἐγχώριοι ἱερεῖς.

Μέροπες οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ.

Μερόπη σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντου, τυζευχθεῖσα τὸν δολοφόνον αὐτοῦ καὶ τοῦ τέκνου της, ὅντινα ὅμως ἐφόνευσε τέλος ἡλίκα ἦλθε καὶ ἠλευθερώθη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ Μεσσηνία ἀπὸ τὴν τυραννικήν του θιρίκησιν.

Μεροπὶς νῆσος ἡ Κῶς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Μέροπος.

Μεροπὶς μυθώδης χώρα τῶν ὑπερβορείων, ἔνθα κατῴκουν οἱ Μέροπες.

Μερού πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ 'Οάζ. Κάτ. 4,694.

Μερού ὄρος ἱερὸν ἐν τῇ ἰνδικῇ Μυθολογίᾳ, ἐφ' οὗ τοποθετεῖται ἡ κατοικία τῶν Θεῶν· ἀντίστοιχον πρὸς τὸν ἑλληνικὸν Ὄλυμπον.

Μέρριμακ ποτ. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν Νηοῦ-Χάμψχαϊρ καὶ Μασσαχλοῦσσετς, χυνάμενος εἰς τὸν 'Ατλαντικὸν μετὰ ρουν 275 χλμ.

Μέρσεβουργ π. τῆς πρωσ. Σαξονίας, πρωτ. δήμων, ἐπιτροπείας, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Σάαλε. Ὡρ. μητρόπολις, ἐπισκοπικὸν μέγαρον, γυμνάσιον. Κάτ. 18,000.—ἡ ἐπιτροπεία: 10,288 τετρ. χλμ. Κάτ. 1, 100,000. Ἄργυρος, χαλκός, σίδηρος, γαιάνθρακες. λατομεῖα.

Μὲρς-ἐλ-Κεμπίρ ἤτοι «Μέγας λιμήν»· κωμόπ. τοῦ ἀλγερινοῦ νομοῦ Ὀράν ἐπὶ τῆς Μεσογείου. Κάτοικοι 2.300.

Μέρσεϋ ποτ. τῆς 'Αγγλίας, χυνόμενος δι' εὐρυτάτου στομαποτάμου εἰς τὴν Ἰρλανδικὴν θάλασσαν. Μῆκ. 130 χ. μ.

Μερσίνα παράλ. πολίχνη τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, 65 χλμ. Ν. τῶν 'Αδάνων, παρὰ τὴν Ταρσόν· μέγα ἐμπόριον ἐρίων, βάμβακος, μετάλλων καὶ ξυλείας εἰς χεῖρας ἑλλήνων κυρίως. Κάτ. 8,000.

Μερσύνη θέσις τῆς νήσου Μήλου, 1¼ ὥρ. ἔξω τῆς Πλάκας.

Μέρτεζα χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Κάτω-'Αχαΐας. Κάτ. 273.

Μέρτζι-Μεγάλο χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας, 3/4 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ. 408.

Μέρτζι-Μικρό χ. ἐγγὺς τοῦ προηγ. Κάτ. 502.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μερτίδι· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου, οὗ ἀπέχει 1 1)4 ὥρ. Κάτ. 67.

Μερτικέϊκα· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ. 93.

Μέρχαϊν· Γερμανὸς φιλέλλην, ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ. Ἀνεχώρησε μὴ θελήσας νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ σώματος τῶν φιλελλήνων τὸ 1822.

Μέρωνας· πρωτ. τοῦ ἐπαρχείου καὶ τοῦ δήμου Μ έ ρ ω ν ο ς, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης Κάτ: 560.

Μέρωψ· υἱὸς τοῦ Τριόπα, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ μὲν χώρα ἐκλήθη Μεροπηίς, οἱ δὲ κάτοικοι Μέροπες.

Μέρωψ· ἡγεμὼν τῆς ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου Περκώρης, μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, πατὴρ τοῦ Ἄδράστου καὶ τοῦ Ἀμφίου οἵτινες ἐν Τροίᾳ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Μεσαβατική· ἐπαρχία τῆς ἀρχ. Περσίας πρὸς Β. τῆς Ἐλυμαΐτιδος, ἔνθα κατῴκουν οἱ Μεσαβάται.

Μεσαθούρι· χ. 3)4 ὥρ. ἔξω τῆς Ἄνδρου. Κάτ: 261.

Μεσαίων· κατὰ συνθήκην καθιερωθεῖσα ἱστορικῶς χρονικὴ περίοδος, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ διαμελισμοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἤτοι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου (395 μ. Χ). μέχρι τῆς ἁλώσεως τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων (1453).

Μεσαπίων-ὄημος· τοῦ νομοῦ Εὐβοίας. Πρωτ. Ψ α χ ν ά. Ἄλλα χ. Ἄκραις, Ἀπόκρημνος, Ἄταλη, Βατῶντας, Βέρτουρα, Βρυσάκια, Δαφνῶντας, Καμαρίτσα, Καστέλλα, Κοντοδεσπότη, Κυπαρίσσι, Μέλαινα, Νεροτριβιά, Πολιτικά, Πλατάνια, Πεθαμμένος, Πηγαδάκια, Τριάς, Φυγιὲς καὶ αἱ Μ ο ν α ὶ Κοίμ. Θεοτόκου ἢ Μακρυμάλλης καὶ μετόχι μονῆς Μακρυμάλλης Κάτ. 4,355.

Μεσαριά· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀρκασάδες. Κάτ: 261.

Μεσαριά· χ. τοῦ δήμου Καλλίστης τῆς Θήρας. 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πύργου. Κάτ: 1,237.

Μεσαριά· συνοικισμὸς τῆς νησίδος Σχοινούσης (Μεταξὺ Ἀμοργοῦ καὶ Νάξου), ὑπαγομένης εἰς τὸν δῆμον Ἀμοργοῦ. Κάτ: 122.

Μεσαριά· χ. 1)2 ὥρ. ἄξω τῆς Ἄνδρου, μὲ ἑλληνικὸν σχολεῖον. Κάτ: 286.

Μεσάριστα· χ. τοῦ δήμου Μακρινείας τοῦ Μεσολογγίου, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γαβαλοῦς. Κάτ: 467.

Μεσαριώτικα· 1)2 ὥρ. ἔξω τοῦ Αἰγίου, θέσις καὶ τινες ἀγροικίαι γεωργῶν.

Μεσάτη· ἀκρ. τῆς Ἰωνίας, μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου.

Μεσάτις· πολίχνη τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας πρὸς ἄρκτον τῶν Πατρῶν, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Μεσατεὺς Διόνυσος.

Μεσαχωριό· χ. 1)2 ὥρ. ἔξω τῆς Ἄνδρου. Κάτ: 140.

Μεσδάνι· χ. ταῦ δήμου Σιλάνων τῆς Καρδίτσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Παραπράστανης, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1355.

Μεσελέροι· χ. τοῦ δήμ Ἱ ε ρ α π έ τ ρ ο υ, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, διοίκ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 200.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μεσενικόλας· πρωτ. τοῦ δήμου Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης, 3 ὥρ. ἀπὸ Καρδίτσης. Ταχυδρομ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,188.

Μέση· χ. τοῦ δήμου Σωσθενίου τῆς Τήνου, ἐγγὺς τῆς Στενῆς. Κάτοικ. 57.

Μέσῃ· χ. τοῦ δήμ. Ἀμνάτου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 220.

Μεσημβρία· π. τῆς ἀρχ. Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Αἵμου, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐκ κατοίκων τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς Χαλκηδόνος. Σήμερον εἶνε μικρὰ κωμόπ. καθαρῶς ἑλληνική, ἐπὶ προεξοχῆς τῆς παραλίας τῆς Ἀνατολ. Ρωμυλίας ἐκτισμένη, ἔχουσα δὲ ἀκμ. γεωργίαν, ἑλλην. σχολεῖα καὶ 2,500 κατ.

Μεσημβρία ἑτέρα π. ἀρχ. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, ἐναντι τῆς νήσου Σαμοθράκης.

Μεσηνέζης (Λεωνίδας)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Βοστίτσης, ὑπηρετήσας πολιτικῶς τὸν ἀγῶνα ἐντὸς τοῦ τόπου του ὡς ἔφορος.

Μεσόγεια· χώρα μικρὰ τῆς κάτω Μεσοποταμίας, νῆσον ἀποτελοῦσα μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριτος καὶ τῆς θαλάσσης.

Μεσιαὶν (Πέτρ. Φραγκ. Ἀνδρ.)· διαπρεπὴς γάλλος ἀστρονόμος, 1744—1805, ἀνακαλύψας πολλοὺς κομήτας καὶ ὑπολογίσας τὴν τροχιὰν αὐτῶν.

Μεσιακά· θέσις καί τινες ἀγροικίαι τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 73.

Μεσιακό· χ. τοῦ δήμου Γυθείου, οὗ ἀπέχει 1 1)4 ὥρ. Κάτ: 19.

Μεσινό· χ. τοῦ δήμου Φενεοῦ τῆς Κορινθίας. 1 ὥρ. ἀπὸ Γκούρα. Κάτ: 267.

Μεσκλὰ· χ. τοῦ δήμ. Λάκκων, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων, (Κρήτης) Κάτ: 500.

Μέσμερ (Φρ.-Ἀντών,)· γερμανὸς ἰατρός, 1734—1815, διακηρύξας ὅτι ἐθεράπευε πᾶσαν νόσον διοχετεύων διὰ τῶν χειρῶν εἴδός τι μαγνητικοῦ ρευστοῦ, τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ, ὅστις ἔκτοτε ὠνομάσθη ἐξ αὐτοῦ «μεσμερισμός». Ἀπέθ. ἀδόξως, ἅτε πολλάκις μετελθὼν ἀγυρτείας πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν κηρυγμάτων του.

Μεσόα· ἓν τῶν πέντε τμημάτων τῆς ἀρχ. Σπάρτης.

Μεσοβασιλεία· ὑπὸ τὸ ὄνομα Μέγα Ἐντερρενὶ σημαίνεται ἐν Γερμανίᾳ τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τοῦ θανάτου Κονράδου Δ' 1254 καὶ τῆς ἐκλογῆς Ροδόλφου ἐκ Χάβσβουργ 1273, καθ' ὃ διεφιλονίκησαν τὸ στέμμα πλείστοι ἡγεμόνες.

Μεσοβασιλεῖς πράσκαιροι ἄρχοντες ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου βασιλέως. Ἕκαστος συγκλητικὸς ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο τῆς μεσοβασιλείας, ὁπόταν οἱ δύο ὕπατοι ἀπέθνησκον.

Μεσόβοα· χ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Λάδωνος.

Μεσοβοῦνι· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης. 3 ὥρ. ἀπὸ Κουμπουριανά. Κάτ. 242.

Μεσοβοῦνι· χ. τοῦ δήμου Δολι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χίου τῆς Κεφαλληνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Φισκάρδο. ἑλλην. σχολεῖον Κάτ. 324.

Μεσοβουνό· χ. τοῦ δήμου Πολυκτορίων τῆς νήσου Ἰθάκης, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Σταυρού. Κάτ. 99.

Μεσογαίων - δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Ζακύνθου, Πρωτ. Σ κ ο υ λ η κ ά δ ο υ. Ἄλλα χ. Ἅγ. Δημήτριος, Δράκα, Κούκεσι, Φαγιά, Κάτ: 2,520.

Μεσογγή· χ. τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 63. Εἰς τὸν συνοικισμὸν τοῦ ἐγγὺς ὁμων. λιμένος οἰκοῦσι 47.

Μεσόγειος-Θάλασσα πολύκολπος ἔκτασις θαλάσσης μεταξὺ Εὐρώπης, Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας, μόνον διάνοιγμα πρὸς τὸν Ὠκεανὸν ἔχουσα τὸν πορθμὸν τοῦ Γιβραλτάρ. Τμήματα ταύτης εἶνε, ἡ Τυρρηνική, ἡ Ἀδριατική, τὸ Ἰόνιον, τὸ Αἰγυπτιακόν, ἡ Προποντὶς, ὁ Εὔξεινος καὶ ἡ Ἀζοφικὴ θάλασσα. Μῆκ. 3750 χλμ. Πλάτ. 500-550 χλμ. ἔκτ: 3,810,850 τετρ. χλμ.

Μεσογείου-Διαμέρισμα· ἀρχ. διοικητ. περιοχὴ τῆς Τοσκάνης ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς κατοχῆς αὐτῆς (Α' αὐτοκρατορία). Πρωτ. Λ ι β ό ρ ν ο υ.

Μεσολογγάκι· χ. τοῦ δήμου Ἤλιδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Πύργου. Κάτ: 351.

Μεσολόγγιον π. τῆς Δ. Ἑλλάδος, πρωτ. τοῦ νομοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, διάσημος δὲ διὰ τὴν ἀνδρείαν ἣν ἔδειξαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν. Τὸ σημερινὸν Μεσολόγγιον εἶνε νέα πόλις κτισθεῖσα μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς παλαιᾶς ὑπὸ Ἰμπραὴμ (1826) ἐπάνω εἰς γλῶσσαν γῆς ἐξέχουσαν ἐντὸς τῆς λιμνοθαλάσσης τῆς Αἰτωλίας, ἔχει δὲ λιμένα τὴν Τουρλίδα, ὀχυρὸν φρούριον, ἀξιόλογον ἐμπόριον, τοὺς τάφους τοῦ Μάρκου Βότσαρη καὶ τοῦ Λόρδου Βύρωνος ἐν τῷ «Ἡρῴῳ», ταμεῖον, ἐφορείαν, πρωτοδικεῖον, ἀρχιεπισκοπήν, γυμνάσιον, κομψὰς οἰκίας κλπ. Κάτ: 8,308.

Μεσολογγίου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μεσολογγίου, νομ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Μ ε σ ο λ ό γ γ ι ο υ Ἄλλα χ. Ἅγ. Γεώργιος, Γύρα, Γαλατᾶς, Περθώρι, Σκάλωμα, Εὐηνοχῶρι, Καινούριο, Κουβούνι, Καλυδῶνος λιμήν, Καρίτσα, Κουτσοχέρι, Λάϊνα, Μακροβούνι, Ρέτσινα, Σχοίνας, Χουνιτσα. Κάτ: 11,015.

Μεσονήσια· χ. τοῦ δήμου Μ ι ρ ω ν ο ς, Ὑπαρχ. Ἀμαρίου Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 140.

Μεσοποταμία· χώρα τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας μεταξὺ Τίγριτος καὶ Εὐφράτου. Ἡ ἀπέραντος αὕτη πεδιάς, ἥτις σχηματίζει σήμερον τὸ Ἀλ-Δζεζιρέ, ὑπῆρξεν ἄλλοτε πεδίον φοβερῶν μαχῶν διὰ τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς Πάρθους καὶ εἶτα διὰ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Πέρσας.

Μεσορράχη χ. τοῦ δήμου Ταινίας τῆς Κυνουρίας, Κάτ: 658.

Μεσορροῦγι (Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Νωνάκριδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 173.

Μεσορρουγιώτικα· χ. 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Αἰγίου. Κάτ. 130.

Μεσόρρουμα· χ. τοῦ δήμου Π α λ η ο χ ώ ρ α ς, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ. 40.

Μεσοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ. 36.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Μεσοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μεθώνης. Κάτ. 348.

Μεσοχώρια· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Στύρα. Κάτ. 399.

Μεσοχωριό· χ. τοῦ δήμου Χ ά ρ α κ ο ς, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτη). Κάτ. 260.

Μεσοχωριτῶν – δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Κερκύρας. Πρωτ. Κ α σ τ ε λ λ ᾶ ν ο ι. Ἄλλ· χ. Ἅγ. Δέκα, Ἅγ. Γεώργιος, Βαρυπατάδες, Βενίτσα, Βυρὸ ἄνω καὶ κάτω, Γαστοῦρι, Καλαφατιώνες, Καμάρα, Καστανιά, Κουραμάδες, Κοθονίκι, Κυνοπιάστες, Μπριαμάκι, Πέλεκας, Συναράδες, Τριάλος, Ψωραροί. Μ ο ν α ὶ Μυρτιδιωτίσσης, Ἅγ. Παρασκευῆς, ἰδιωτική, καὶ Προσφόρου Μαρίνου Καστελλάνων. Κάτ. 10,077.

Μεσπίλα· π. τῆς ἀρχ. Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριτος, πλησίον τῆς παλαιᾶς Νίνου.

Μεσσαπέοι· χ. τῆς Λακωνίας, ἔνθα ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Μεσσαπεύς.

Μεσσαπία· χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας ἀπὸ Βρεντησίου μέχρι τῆς Ἰαπυγίας ἄκρας, ἡ Ρωμαϊκὴ Καλαυρία. Οἱ κάτ. Μεσσάπιοι.

Μεσσάπιον· ὄρος τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Μεσσάπιον· ὄρος τῆς Παιονίας.

Μέσση· π. τῆς ἀρχ. Λακωνίας μετὰ λιμένος.

Μεσσήνη· χώρα παρὰ τὰς Φαρὰς, ἡ μετέπειτα Μεσσηνία.

Μεσσήνη ἡ **Νησὶ** τῶν Κ α λ α μ ῶ ν· πρωτ. τοῦ δήμου Παμίσου, 2 ὥρ. Δ τῶν Καλαμῶν, μεθ' ὧν συνδέεται διὰ σιδηροδρόμου. Οἰκον. ἐφορεία, ταμεῖον, ταχυδρομ., τηλέγραφ., ὑποταμεῖον, ὑποτελωνεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ὑποκατάστημα τῆς Ἐθν. Τραπέζης, μία εὐρύχωρος πλατεῖα, κομψαὶ οἰκοδομαί, λαμπραὶ φυτεῖαι, λιμὴν Μ π ο ύ κ α 1)2 ὥρ. ΝΑΝ, βυζαντινὴ μητρόπολις, 25 ἀρτεσιανὰ φρέατα, κλίμα ὑγιεινόν. Κάτ: 6,175.— Ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἡ μεγίστη πόλις τῆς Πελοποννήσου, ὅπου ἐθαυμάζετο ναὸς κορινθιακοῦ ρυθμοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. Παρ' αὐτὴν οἱ Ἠλεῖοι καὶ οἱ Ἀχαιοὶ συμμαχήσαντες τοῖς Ρωμαίοις ἐνίκησαν Φίλιππον τὸν Ε' τῆς Μακεδονίας.

Μεσσήνη· π. τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὸν τῆς Μεσσήνης μὲ λαμπρὸν καὶ εὐρύτατον λιμένα, ἐξαγωγ. ἐμπόριον ἀξίας 25 ἑκατομ. φρ., ἐκτεταμένην ἁλιείαν, ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν, φρούρια, ναύσταθμον καὶ 145,000 κατ. Ἡ Μεσσήνη εἶνε πόλις παλαιοτάτη, ἀποικία δὲ Ἑλλήνων Μεσσηνίων ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς παλαιοτέρας Ζ ά γ γ λ η ς τῶν Κυμαίων. Ἡ ὁμών. ἐπαρχ., ἧς εἶνε πρωτ. 4,579 τετρ χλμ. Κάτ: 500,000.

Μεσσηνία· εἷς τῶν 9 νομῶν τῆς Πελοποννήσου κατέχων τὴν ΝΔ αὐτῆς χερσόνησον. Διὰ τοῦ Ἀλφειοῦ χωρίζεται Β ἀπὸ τῆς Ἠλείας, τοῦ τέως βορείου τμήματός της ἀπὸ τῶν ὀρέων Τετραγίου καὶ Ἰθώμης μέχρι τοῦ ποταμοῦ τούτου ἀποτελέσαντος ἀπὸ τοῦ 1898 τὸν νέον νομὸν Τριφυλίας (βλ.λ), διὰ δὲ τῶν διακλαδώσεων τοῦ Ταϋγέτου καὶ τῶν ἄλλων βουνῶν τοῦ κέντρου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Λακωνίαν. Ὄρη ἔχει Β τὸ Λύκαιον καὶ τὰ Νόμια, εἰς τὸ μέσον τὴν Ἰθώμην (Βουλκᾶνο 1,300 πόδ) καὶ ΝΔ τὸ Μάλι ἢ Αἰγάλεων (3,500 π.). Ποταμοὺς ἔχει ἕνα μεγάλον, τὸν Πάμισον (Πιρνάτσα) πηγάζοντα ἀπὸ τὸ Λύκαιον καὶ ἐκβάλλοντα εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον, καὶ πολλοὺς μικροτέρους, τὴν Νέδαν, τὸν Βαλύραν, τὸν Νέδοντα κτλ. Αἱ μεταξὺ τῶν βουνῶν τούτων σχηματιζόμεναι πεδιάδες καὶ ἰδίως αἱ πρὸς τὰ παράλιαι εἶνε εὐφορώταται εἰς σταφίδας, σῦκα, δημητριακά, οἴνους, μέταξαν κλ. Εἰς τὰ βουνὰ ὑπάρχουν μικρὰ δάση, ἡ δὲ κτηνοτροφία εὐδοκιμεῖ πολύ. Ἡ τέως Μεσσηνία διῃρεῖτο εἰς 5 ἐπαρχίας καὶ 32 δήμους· σήμερον, περιλαμβάνουσα τὸ ἥμισυ τῆς πρώτης ἐκτάσεώς της, σύγκειται ἐκ τῶν τέως ἐπαρχιῶν Καλαμῶν, Μεσσήνης καὶ Πυλίας, ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς δήμ. 17, ἔχει δὲ πρωτ. τὰς Καλάμας, 3 μικρὰς πόλεις, 8 κωμοπ., 231, χωρία, 5 μοναστήρια. Ἐκτ. 2.000 τετρ. χλμ. Νῆσοι εἰς τὰ παράλια Σφακτηρία πρὸς Δ, Οἰνοῦσαι πρὸς Ν. Κάτ. 119,327. Οἱ δῆμοι τῆς σημερινῆς Μεσσηνίας εἰσὶν οἱ ἀκόλουθοι:

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

Καλαμῶν	Κάτοικοι	20,309
Ἀλαγονίας	»	3,771
Ἀμφείας	»	4,995
Ἄριος	»	5,495
Θουρίας	»	5,302

ΕΠΑΡΧΙΑ ΜΕΣΣΗΝΗΣ

Παμίσου	Κάτοικοι	8,121
Ἀνδανίας	»	7,622
Ἀριστομένους	»	5,900
Εὔας	Κάτ.	6,373
Ἰθώμης	»	6,124
Οἰχαλίας	»	10,139

ΕΠΑΡΧΙΑ ΠΥΛΙΑΣ

Πυλίων	Κάτοικοι	6,403
Βουφράδος	»	8,460
Κολωνίδων	»	8,606
Λίπειας	»	3,515
Κορώνης	»	2,073
Μεθώνης	»	6,118
Σύνολον	Κάτοικοι	119,327

Μέσσης-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Οἰτύλου Νομ. Λακωνικῆς. Πρωτ. Κίττα. Ἄλλα χ: Ἅγ. Γεώργιος, Ἁγ. Κυριακή, Ἅγ. Ἰωσήφ, Ἀγριάδα, Ἄλικα, Βάθεια, Βλαχέρνα, Γαρδενίτσα Ἄνω καὶ Κάτω, Γερολιμένας, Γουλᾶς, Δίπυρον, Δρῦ, Ἔλια, Καλόπυργος, Καραβᾶς, Κηποῦλα Κοῦνος, Κεχριάνικα, Μαλονοί, Κεντροκολόσπιτον, Κίρια, Κοτράφιον, Καστρίον, Κυπάρισσος, Λάχος, Λευκὴ-Πέτρα, Λεοντάκι, Μπουλαριὸς ἄνω καὶ κάτω, Μαντανίστικα, Μέζαπος, Νέασα, Νόμια, Νερόλακκος, Ὀχιά, Πέπων, Παγγιά, Σταυρί, Συχαλάσματα, Τσουκαλιά, Τροχάλακας, Φουκαλωτόν. Ψύο. Κάτ. 5,194.

Μεσσίας· εἰς τὴν ἑβραϊκὴν σημαίνει τὸν «Κεχρισμένον», ἐξ οὗ προῆλθε τὸ ὄνομα Χριστός, τούτου δοθέντος ὡς μέλλοντος νὰ ἔλθῃ βασιλέως λυτρωτοῦ κατὰ τὰς προφητείας, γεννηθέντος τοῦ Ἰησοῦ ἐπροσωποποιήθη ἐν αὐτῷ ἡ ὑπόστασις τοῦ Μεσσίου καὶ ἔκτοτε Χριστὸς καὶ Μεσσίας εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ παρὰ χριστιανοῖς.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μεσσόλα· πολίχνη τῆς ἀρχ. Μεσσηνίας.

Μεσσονιὲ (Ἰω-Λουδοβ-Ἐρνέστος)· 1815-1891, διαπρεπὴς γάλλος ζωγράφος, διακριθεὶς ἐν τῷ σχεδίῳ κυρίως καὶ τῷ χρωματισμῷ. Τὰ ἔργα του, καίτοι ἐκτάκτως ποικίλων θεμάτων, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀληθῆ παντὸς κλάδου τῆς ζωγραφικῆς πρότυπα.

Μέστρε· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Βενετίας, ἧς ἀπέχει 10 χλμ. ΒΔ. Ὑδραγωγεῖον 222 τόξων, μήκους 3,600 μ. Κάτ: 11,000.

Μεσχὲδ ἢ **Μετσχέδ**· πρωτ. τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Χορασὰν, ὅπου περίφημος τάφος τοῦ Ἁγίου Ρεζᾶ, μαθητοῦ τοῦ Ἀλῆ. Ἀκμαία βιομηχανία. Κάτ. 75,000.

Μεσχὲδ - Ἀλῆ ἢ **Ἰμάμ - Ἀλῆ** ἡ ποτὲ Ἀλεξάνδρεια· πολίχνη τῆς Ἀσιατ - Τουρκίας, παρά τινα βραχίονα τοῦ Εὐφράτου, 135 χλμ. Ν τοῦ Βαγδάτ. φρ., τάφος τοῦ γαμβροῦ τοῦ Μωάμεθ Ἀλῆ ὅπου συρρέουν πολυάριθμοι ἐτησίως προσκυνηταί. Ἀρχ. μνημεῖον θεωρούμενον ὡς ὁ τάφος τοῦ Ἐζεκιήλ. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ὑπῆρξε δὲ κατόπιν πρωτ. ἀραβικῆς ἡγεμονίας. Κάτ. 8,000.

Μεσχὲδ - Χοσσεῖν ἢ **Ἰμάμ - Χοσσεῖν** ἢ **Κερμπέλα**· ἀρχ. π. τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας, ἐπὶ βραχίονος τοῦ Εὐφράτου, 98 χλμ. ΝΔ τοῦ Βαγδάτ. Τάφος τοῦ ἰμὰμ Χοσσεῖν, υἱοῦ ταῦ Ἀλῆ, φονευθέντος ἐνταῦθα, προσελκύων μέγαν ἀριθμὸν προσκυνητῶν. Κάτ. 70,000.

Μεσχιτὰρ ἢ **Μεχιτὰρ** (Πέτρος, Μανούγκ)· Ἀρμένιος 1676 - 1749, ἱδρυτὴς τοῦ μοναχικοῦ Ἀρμενικοῦ τάγματος τῶν Μεχιταριστῶν οἵτινες διατηροῦσιν εἰς πλείστας πόλεις τῆς Εὐρώπης σχολάς.

Μεσωγὶς· ὄρος τῆς Λυδίας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Κελαινῶν μέχρι τῆς Μυκάλης.

Μεσῶντας· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Βορ - Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καμάρια. Κάτ. 88.

Μέτα· παραπότ. τοῦ νοτιαμερικανικοῦ Ὀρενόκου. Μῆκ. 3000 χλμ.

Μέταβος· υἱὸς τοῦ Σισύφου, κτίσας τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Μεταπόντιον.

Μεταγειτνιών· ὁ δεύτερος μὴν τοῦ ἀττικοῦ ἔτους (15 Αὐγ. μέχρι 15 Σεπτ.).

Μεταγένης· ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μεταγένης· ἀρχιτέκτων ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, υἱὸς τοῦ Χερσίφρονος, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Μεταγένης· ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, εἷς τῶν οἰκοδομησάντων τὸν ἐν Ἐλευσῖνι ναὸν τῆς Δήμητρος, περατωθέντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους.

Μεταγώνια· ἡ ἀπὸ Νουμιδίας μέχρι τῆς Μαυριτανίας παραλία τῆς Λιβύης.

Μεταγώνιον· ἀκρωτ. τῆς Μαυριτανίας, ὅπερ καὶ Μεταγωνῖτις ἄκρα λέγεται.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μέταλλον· λιμὴν τῆς πόλεως Γόρτυνος ἐν Κρήτῃ.

Μεταμμέ(χ)· κωμόπ. τῆς Ἄνω Νουβίας, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου τὸ 1885 οἱ Ἄγγλοι ἐνίκησαν τὸν Μαχδῆ ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν. Κάτ: 3,000.

Μεταμμέ(χ)· πολίχνη τῆς χώρας Γαλαβάτ, ἐπὶ τοῦ Ἀτβάρα (Ν. Νασ(α), 465 χλμ. ΝΑ τοῦ Χαρτούμ· μέγα ἐμπορεῖον δούλων· παρ' αὐτὴν τὸ 1889 ἐφονεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀβησσυνίας Ἰωάννης. Κάτ. 9,000.

Μεταμορφώσεως-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Εἰδυλλίας τῆς Μεγαρίδος.

Μεταμόρφωσις τοῦ **Σωτῆρος**· Μονὴ τῆς νήσου Σκοπέλου, 3)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ.

Μεταμόρφωσις τοῦ **Σωτῆρος**· μονὴ τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Δυτ-Μάνης.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Λαγείας τοῦ Γυθείου.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· μονὴ τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Ἀνατ-Λακωνικῆς. Κάτ. 4, ἀπέχει 1 ὥρ. ἀπὸ Κοτρῶνι.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· μονὴ ἐγκαταλελειμμένη τοῦ δήμου Πατρέων, 2 ὥρ. ἀπὸ Πάτρας.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· μονὴ διαλελυμένη τοῦ δήμου Ναυπλιέων.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· μονὴ διαλελυμένη ἐν τῷ δήμῳ Κτημενίων τῆς Εὐρυτανίας.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· μονὴ τῶν Μετεώρων τῆς Καλαμπάκας, 1)2 ὥρ. ἀπ' αὐτῆς. Κάτ. 11.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· μονὴ Δούσκου, ἐν τῷ δήμῳ Αἰθίκων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων.

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· μονὴ τοῦ δήμου Ὀλύμπου τῆς Λαρίσης, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ραψάνης. Κάτ 10. Λέγεται καὶ «Κομνηνείου».

Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος· διαλελυμένη μονὴ τοῦ χ. Καρυᾶς τοῦ δήμου Θρονίου τῆς Λοκρίδος.

Μετάνειρα· σύζυγος τοῦ Κελεοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, παρ' ᾗ κατέλυσεν ἡ Δήμητρα ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης.

Μεταξᾶ· θέσις τοῦ δήμου **Μακρινείας** τοῦ Μεσολογγίου.

Μεταξᾶς (Ἀνδρέας)· Κεφαλλὴν ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ μεμυημένος εἰς τὰ τῆς **Φιλικῆς** Ἑταιρείας.

Μεταξᾶς (Κωνσταντῖνος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Κεφαλληνίας μυηθεὶς εἰς τὰ τῆς **Φιλικῆς** Ἑταιρείας, ὑπηρετήσας δὲ ἐν Πελοποννήσῳ.

Μεταξᾶτα· χ. παρὰ τὴν Λακύθραν τῆς Κεφαλληνίας (δῆμος Κάτω-Λιβαθοῦς). Κάτ: 432.

Μέτσικα· πολίχνη ὀχυρὰ τῆς ἀρχ. Αἰτωλίας, Ν. τῶν Θέρμων.

Μεταπόντιον· ἡ πρότερον Μέταβον, π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λυκανίας, ἀποικία Ἑλληνική.

Μεταστάσιος (Πέτρος Τραπάσσι)· διάσημος ἰταλὸς ποιητής, 1698—1782, γράψας πολυαρίθμους

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λυρικὰς τραγῳδίας ὧν ἔξοχοι ἡ «Διδώ», ὁ «Ἰωσήφ», ἡ «Ὀλυμπιὰς» καὶ ἄ., ὡς καὶ ἄλλας ποιήσεις βαθυτάτης ἐμπνεύσεως καὶ νευρωδεστάτης στιχουργίας. Ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος ΣΤ' τὸν εἶχεν ὀνομάσει «αὐτοκρατορικὸν ποιητήν».

Μέταυρος· ὁ σήμερον **Μέταυρο**· ποτ. τῆς ἰταλ. Ὀμβρικῆς, χυνόμενος εἰς τὸν Ἀδριατικόν, 4 χλμ. Ν τοῦ Φάνο. Μῆκ: 110 χλμ.

Μεταίχοιον· ὀχυρὰ θέσις τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας.

Μετσέλη· χ. τοῦ δήμου Συκουρίου τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Τοπουσλάρ. Κάτ: 368.

Μετέωρα· βράχοι ἀπότομοι καὶ γυμνοὶ βορείως τῆς Καλαμπάκας ὑψούμενοι καὶ ἐφ' ὧν ἱδρύνται παλαιόταται μοναί. Τὸ χρῶμα τῶν ἀλλοκότων τούτων βράχων ποικίλλει ἀπὸ τοῦ λευκοφαίου καὶ τοῦ κανελλόχρου τεφροῦ εἰς τὸ ἐρυθρωπὸν τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἔχουν δὲ ὕψος 100, 200 καὶ 500 μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, χωρὶς νὰ τοὺς πλαισιοῖ κανεὶς πρόδουνος, κανὲν προϊδεαστικὸν ἐπίχωμα. Καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ διακρίνεις μακρόθεν ἕνα τροῦλον, ἓν κωδωνοστάσιον, ἓν τοίχωμα τῶν ἐπ' αὐτῶν μοναστηρίων, τῶν οἱονεὶ κρεμαστῶν τούτων βωμῶν, τῶν αἰωρητῶν ἀσκητηρίων τῆς θρησκείας, τῆς μεταρσιούσης ὁσάκις δὲν καθιστᾷ τινα θεόληπτον, τῆς ἐξευγενιζούσης τὴν ψυχὴν ὁσάκις, ἐν τῇ τυφλώσει τῶν μελετώντων αὐτήν, δὲν καθιστᾷ μισανθρώπους τοὺς θιασώτας της . . . .— Ἀπὸ τῆς Καλαμπάκας στενὴ ἐλικοειδὴς ὁδὸς φέρει ἀνωφερικῶς ἐπὶ ὑψώματος συνδεομένου διὰ ξυλίνης γεφύρας πρὸς τὸν βράχον τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου· ἡ γέφυρα ὅμως ἀφαιρεῖται τὴν νύκτα καὶ ἡ μονὴ μένει ἀπρόσιτος μεταξὺ γῆς καὶ στερεώματος, ριζωμένη ἐπὶ τῆς πρώτης δι' ἑνὸς κολοσσιαίου ὀγκολίθου ἀβάτου καὶ εἰς σαύρας ἀκόμη.—Εἰς ἑτέραν μονήν, τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀνέρχεταί τις διὰ κινδυνωδῶν κλιμάκων, αἰωρουμένων μόλις ἐντὸς στενῆς ὀπῆς λαξευμένης ἐντὸς τοῦ λίθου,—θὰ ἔλεγέ τις ἀληθοῦς ἀνοίγματος ἀρτεσιανοῦ φρέατος ἑκατοντάδων ποδῶν βάθους. Εἰς τρίτην μονήν, τὴν τοῦ Βαρλαὰμ, ἡ ἀνάβασις γίνεται διὰ μᾶλλον ἐπικινδύνων μέσων, εἴτε τουτέστι διὰ ξυλίνης κλίμακος 95 βαθμίδων προορμισμένης ἐπὶ τοῦ μονοτοίχου βράχου, εἴτε δι' ἀνελκυστῆρος συγκειμένου ἐκ δικτυωτοῦ σάκκου ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσέρχεται καὶ κάθηται οἱονεὶ διπλωμένος ὁ μέλλων ν' ἀναρριχηθῇ καὶ μακροῦ σχοινίου καταλήγοντος εἰς ἐ ρ γ ά τ η ν, ὅμοιον πρὸς τοὺς ναυτικοὺς διὰ τὴν ἀνέλκυσιν τῶν ἀγκυρῶν, τὸν ὁποῖον στρέφουν μοναχοί.—Ἡ μονὴ αὕτη περιέχει 2 ναοὺς, 25 κελλία καὶ 4 ὁμβροδέκταις, κεῖται δ' εἰς ὕψος 125 μέτρων ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς ἀναβάσεως, ἐνῷ αἱ λοιπαὶ τοῦ βράχου πλευραὶ ἔχουν ὕψος τριπλάσιον πολλαχοῦ· ἔχει δ' ἔκτασιν 7 στρεμμάτων καὶ κατῳκίσθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1208 ὑπό τινος μοναχοῦ Βαρλαὰμ, ὅστις τῇ ἐκληροδότησε καὶ τὸ ὄνομά του. Εἰς ἀπόστασιν 5 λεπτῶν ἀπὸ ταύτης ὑψοῦται ὁ βρά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χος τῆς Μεταμορφώσεως, ἔναντι τοῦ χωρίου Καστράκι, ἱδρυθείσης τὸ 1020 ὑπὸ τοῦ ἐξ Ὑπάτης Ἀθανασίου. Ἐκτὸς δὲ τῆς Μεταμορφώσεως περιλαμβάνει καὶ 2 ἔτι ναοὺς μετὰ 50 κελλίων καὶ 4 ὁμβροδεκτῶν, 50 δὲ στρεμμάτων ἔκτασιν ἔχει ἡ ἐπίπεδος κορυφὴ τοῦ βράχου. Ἡ ἀνάβασις γίνεται καὶ ἐδῶ καθ' ὅμοιον τρόπον, ἡ δὲ κλῖμαξ αὐτῆς ἔχει 100 βαθμίδας, ἐνῷ τὸ ὕψος τοῦ βράχου εἶνε 250 μέτρων ἐδῶ καὶ 460 ἀντιθέτως.—Ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ ἐργατικότης ἐνίκησε τὸ βραχῶδες τοῦ ἐδάφους καὶ οἱ καλόγηροι τῶν Μετεώρων κατώρθωσαν νὰ ἱδρύσουν ἐπ' αὐτῶν κήπους καὶ νὰ διατηροῦν ἀμπελῶνας! Ὁ ζῆλος ἐν τούτοις, ὅστις παρέφερεν αὐτοὺς νὰ ζήσουν ἐπὶ τῶν ἀετοφωλεῶν τούτων, ἤρχισε πολὺ ἐνωρὶς ἐλαττούμενος, διὸ καὶ ἐκ τῶν 20 ἐν ὅλῳ παλαιῶν μονῶν, μόλις τώρα διατηροῦνται 7, οἰκούμεναι μετὰ τῶν μεταχίων των ὑπὸ 50 καλογήρων.

Μέτζου (Γαβριὴλ) ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1615 - 1658 ; θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν φωτοσκιάσεών του καὶ ἐν τῇ παραστάσει ἀψύχων ἀντικειμένων.

Μέτηλις π. τῆς ἀρχ. Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐξ ἧς ὁ Μετηλίτης νομός.

Μέτουλον π. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Ἰαπύγων ἐπὶ τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ.

Μετόχι χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Νοτ. Εὐβοίας. 1 ὥρ. ἀπὸ Καρύστου. Κάτ: 105.

Μετόχι χ. τοῦ δήμου Κηρέως τῆς Εὐβοίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Μαντοῦδι Κάτ. 167.

Μετόχι χ. τοῦ δήμου Διρφύων τῆς Εὐβοίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Στενῆς Κάτ: 664.

Μετόχι χ. τοῦ δήμου Σπαλάθρων τοῦ Βόλου, ἐγγὺς τῆς Ἀργαλαστῆς. Κάτ. 295.

Μετόχι χ. τῆς νήσου Ἀγκίστρι τοῦ Σαρωνικοῦ, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μεγαλοχωρι. Κάτ: 121.

Μετόχι χ. τοῦ δήμ. Ψ υ χ ρ ο ῦ, ἐπαρχ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ: 160.

Μετόχια-Λιμνῶν (Λουσέστρο, Δράκου, Ἁγ. Πελαγιά, δύο Πρῖνοι, Ἑλληνικά, Κατσίκι) χ. τοῦ δήμ. Χουμεριάκου, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ. 220.

Μετόχια-Τουρλωτῆς χ. τοῦ δήμ. Τ ο υ ρ λ ω τ ῆ ς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ: 500.

Μέτς ἰσχυρότατον φρ. καὶ ἀκμαία πόλις τῆς Ἀλσατίας εἰς τὴν Γερμανίαν μὲ θαυμαστὰ περίχωρα. Κάτ: 60,000. Πρὸ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἦν πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ (1870) Μοζέλα, 350 χλμ. ΑΒΑ τῶν Παρισίων, εἰς τὴν συμβολὴν Μοζέλα καὶ Σάϊλλε, παρεδόθη δὲ τοῖς Γερμανοῖς ὑπὸ Βαζὲν κατόπιν δεινῆς πολιορκίας διαρκεσάσης ἐπὶ 5 ἡμέρας (11—15 Ὀκτωβρίου 1870). Ἔκτοτε τὰ φρούριά του ἠυξήθησαν καὶ ὠχυρώθησαν θαυμασίως, ἀπέκτησε δὲ ἡ πόλις ὡραίας οἰκοδομάς, ναούς, σχολάς, στρατιωτ. καταστήματα καὶ ἀποθήκας ἀρίστας, ἀκμαίαν βιομηχανίαν, μέγα ἐμπόρ. κλπ. Ἐπὶ Ρωμαίων ἦτο πρωτ. τῶν Μεδιοματρίκων κατὰ δὲ τὸν μεσαίωνα τοῦ βασιλείου τῆς Αὐστρασίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μέτσοβον· πολίχνη τῆς Εὐρωπ. Τουρκίας μεταξὺ Μακεδονίας, 'Ηπείρου καὶ Θεσσαλίας ΒΔ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ζυγοῦ (Λάκμωνος), εἰς τὸ πασαλίκι καὶ 30 χλμ. ΒΑ τῶν 'Ιωαννίνων καὶ εἰς ὕψ. 1,200 μ. Εἶνε πατρὶς τῶν μεγάλων φιλογενῶν οἴκων Τοσίτσα, Στουρνάρα καὶ 'Αβέρωφ, σύγκειται δὲ ἐκ δύο οἰκισμῶν καὶ ἐνεργεῖ ἀξιόλογον ἐμπόριον· ἄριστα ἑλλην. σχολεῖα. Κάτ. 7,500 'Ελληνοβλάχοι, ἀμφοτέρας λαλοῦντες τὰς γλώσσας.

Μέττερνιχ (Βενσέσλαος, πρίγκιψ)· 1773—1859, αὐστριακὸς πολιτικός, διαπρέψας ὡς διπλωμάτης, γενόμενος δὲ τὸ 1809 καγγελλάριος καὶ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὅπου ὑπηρέτησε δοκιμώτατα ἐπὶ 39 ἔτη. Διεπραγματεύθη τὸν γάμον τοῦ Ναπολέοντος μετὰ τῆς Μαρίας-Λουΐζας, προήδρευσε πολλῶν Συνεδρίων καὶ ἐδείχθη ἐχθρὸς τῆς πολιτικῆς ἥτις ὑπεστήριζε τὸν 'Ελληνικὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, ἐχθρὸς δὲ καὶ πάσης τάσεως πρὸς ἐπανάστασιν. 'Αλλ' ἡ ἐπανάστασις τῆς Βιέννης τοῦ 1848 τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐκπατρισθῇ.

Μέττερνιχ (Ρειχάρδος-'Ιωσήφ-Λοθάριος-'Ερμαννν, πρίγκιψ)· υἱὸς τοῦ προηγ. γεννηθεὶς τὸ 1829, ὑπηρετήσας εὐδοκίμως ὡς διπλωμάτης, ἐκδοὺς δὲ καὶ τὰ «'Απομνημονεύματα» τοῦ πατρός του. — 'Η σύζυγος τούτου Παυλίνα Σάνδωρ, πρεσβευτοῦ ἄντος ἐν Παρισίοις, ἔπαιξε σημαντικὸν πρόσωπον ἐν τῇ αὐλῇ Ναπολέοντος τοῦ Γ'.

Μέτων· περίφημος ἀστρονόμος Αθηναῖος, υἱὸς τοῦ Παυσανίου, ἐφευρέτης τοῦ ἐκ 19 ἐτῶν κύκλου, τοῦ κατὰ τὰ 432 π. Χ. εἰσαχθέντος ἐν 'Αθήναις.

Μέτων· Πάριος, Πυθαγόρειος φιλόσοφος.

Μέτων· πατὴρ τοῦ φιλοσόφου 'Εμπεδοκλέους.

Μετώπη· θυγ. τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ ποτ. 'Ασωποῦ.

Μετώπη· σύζυγος τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ μήτηρ τῆς 'Εκάβης.

Μετώπη· ποτ. τῆς 'Αρκαδίας παρὰ τὴν Στύμφαλον.

Μετώπη· ξηρονησὶς παρὰ τὴν Αἴγιναν, πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Πελοποννήσου.

Μεϋμάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κορρέζ. Κάτ. 4,112.

Μέχια (Θωμᾶς)· 1815-1867, μεξικανὸς στρατηγός, ὀπαδὸς τοῦ ἀρχιδουκὸς Μαξιμιλιανοῦ τοῦ εἶτα αὐτοκράτορος τοῦ Μεξικοῦ. 'Απελθόντων τῶν γάλλων, ἐνεκλείσθη εἰς Κουερετάρο καὶ ἀντέταξεν ἀπεγνωσμένην ἀντίστασιν. Πεσὼν εἰς χεῖρας τῶν δημοκρατικῶν, ἐτυφεκίσθη μετὰ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ καὶ τοῦ Μιραμόν.

Μεχμὲτ ὁ Α' ἢ **Μωχαμμέδ**· ὁμμιάδης χαλίφης τῆς Κορδούης τὸ 852, πολλάκις ἡττηθεὶς ὑπὸ 'Αλφόνσου τοῦ Μεγ. 822—866. 'Εν τῷ μεταξὺ ὁ ἐπίτροπός του 'Ομὲρ ἐκηρύσσετο αὐτόνομος ἐν 'Αραγῶνι.

Μεχμὲτ ὁ Β'· ὁμμιάδης καὶ οὗτος, 980—1010. Καταλαβὼν τὸν θρόνον διὰ φυλακίσεως τοῦ θείου του Χισχὰμ τοῦ Β', ἀπώλεσεν αὐτὸν καὶ τὴν ζωήν, τούτου ἐλευθερωθέντος.

Μεχμὲτ-'Αλῆ· 1769—1849, ἐκ Ρωμυλίας, διακριθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γενόμενος Ἀντιβασιλεὺς (κεδίδης) τὸ 1806, μετὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ δόλῳ καταστροφὴν τῶν Μαμελούκων (βλ. λ.) ἀρχηγῶν καὶ εἶτα αὐτῶν τούτων, τὸ 1811. Κατέκτησε τὴν Ἄνω Αἴγυπτον, τὸ Χεδζὰζ τῆς Ἀραβίας καὶ τὴν Νουβίαν. Λαβὼν τὴν Κρήτην ὡς ἀντάλλαγμα, ὑπεστήριξε τὸν Σουλτᾶνον κατὰ τῶν Ἑλλήνων τὸ 1827, ἀποστείλας εἰς Πελοπόννησον τὸν υἱόν του Ἰμπραήμ· ἀλλὰ τοῦ στόλου του καταστραφέντος ἐν Ναυαρίνῳ ὑπὸ τῶν εὐρωπαίων, ἠναγκάσθη ν' ἀπόσχῃ πάσης νέας ἐπεμβάσεως· τὸ αὐτὸ κατόπιν ἔπαθε (1831) πειραθεὶς νὰ κατακτήσῃ τὴν Συρίαν, ἀναγκασθεὶς τέλος νὰ θέσῃ τὸν θρόνον του ὑπὸ τὴν ψιλὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Πύλης. Ἀπέθ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ 1849, ὑπῆρξε δὲ μέγας ἐκπολιτιστὴς τῆς Αἰγύπτου, τὰ μάλιστα ὑποστηρίξας τὰ γράμματα, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον.

Μεχμὲτ ὁ Α'· πρῶτος βασιλεὺς τῆς Γρανάδας, 1203—1273, ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Νασσεριδῶν. Ἔκτισε τὴν Ἀλάμβραν (βλ. λ.).

Μεχμὲτ ὁ Β'· βασιλεὺς τῆς Γρανάδας θανόντος τοῦ πατρός του, 1234—1302, ἠύξησε τὸ κράτος του κατακτήσας πολλὰς χριστιανικὰς χώρας καὶ ἀδείχθη προστάτης τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν γραμμάτων.

Μεχμὲτ ὁ Γ'· υἱὸς τοῦ προηγ. 1256—1314. Κατέλαβε τὴν Θέουτα ἀλλ' ἔχασε τὸ Γιβραλτάρ· ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀπέθανε πτωχός.

Μεχμὲτ ὁ Δ'· βασιλεὺς τῆς Γρανάδας τὸ 1321, παλαίσας κατά τε τῶν Ἀφρικανῶν καὶ τῶν Καστιλλίων, δολοφονηθεὶς δὲ εἴς τινα θηρευτικὴν ἐκδρομήν· 1315—1333.

Μεχμὲτ ὁ Ε'· βασιλεὺς τῆς Γρανάδας ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του τὸ 1360 καὶ πάλιν δὲ ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας Πέτρου τοῦ Σκληροῦ. 1334—1379. Ἵδρυσεν ἐν Γρανάδᾳ μεγαλοπρεπέστατον πτωχοκομεῖον.

Μεχμὲτ ὁ Ϛ'· 1320 — 1362, συγγενὴς τοῦ προηγ. βασιλ. τῆς Γρανάδας τὸ 1360, θανὼν ὑπ' αὐτῆς τῆς χειρὸς Πέτρου τοῦ Σκληροῦ, ἡ μεγαλοφροσύνη τοῦ ὁποίου τὸν εἶχεν ἀναβιβάσει εἰς τὸν θρόνον.

Μεχμὲτ ὁ Ζ'· 1340—1391. Βασιλεὺς εἰρηνικὸς καὶ μέγας ὑποστηρικτὴς τῶν τεχνῶν, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς γεωργίας.

Μεχμὲτ Η'· 1370—1408, ὑποστὰς δεινὸν πόλεμον κατὰ τῶν Καστιλλιανῶν.

Μεχμὲτ ὁ Θ'· 1395—1450, τρὶς διωχθεὶς ἐκ Γρανάδας καὶ θανὼν ἐν τῇ φυλακῇ.

Μεχμὲτ Ι' ὁ μικρός· 1396—1429, ἀποκεφαλισθεὶς διαταγῇ τοῦ προηγ. ὃν εἶχεν ἀναπληρώσει.

Μεχμὲτ ΙΑ', ὁ Χωλός· 1415—1454. Βασιλεὺς δραστήριος, νικήσας τοὺς Καστιλλίους, ἀλλὰ σφάξας τοὺς Ἀβενσεράγους καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὰ ὄρη, ὅπου εὑρῆκε τὸν θάνατον.

Μεχμὲτ ὁ ΙΒ'· 1420—1465, ἐξάδελφος τοῦ προηγ., ὃν ἐξεθρόνισε τὸ 1454 βοηθείᾳ τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας Ἰωάννου τοῦ Α'. Ἔστρεψεν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἶτα τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀπώλεσε τὸ Γιβραλτάρ.

Μεχμὲτ ΙΓ'· 1445—1500, ὁ ἐπονομασθεὶς Ρωμαλέος, βασιλεὺς τμήματος τοῦ βασιλείου τῆς Γρανάδας τὸ 1481, ἐπολέμησε κατὰ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ, κατεστράφη ὅμως καὶ ἀπελθὼν ἀπέθ. ἐν Ἀφρικῇ.

Μεχμὲτ-Βαλταντζῆ· μέγας βεζίρης Ἀχμὲτ τοῦ Γ', ἀποκλείσας τὸν Μέγαν Πέτρον τῆς Ρωσίας ἐπὶ τοῦ Προύθου τὸ 1710, ὑπογράψας ὅμως μὴ ἱκανοποιητικὴν συνθήκην καὶ θανὼν ἐν τῇ δυσμενείᾳ τὸ 1713.

Μεχμὲτ-Ἔλ-Νασσὰρ· ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Ἀλμοχαδῶν, 1179-1213, νικήσας ἐν Ἀφρικῇ τοὺς Ἀλμοραβίδας καὶ ἐν Ἱσπανίᾳ τοὺς βασιλεῖς τῆς Καστιλλίας, Ἀραγώνης καὶ Ναβάρρας. Ἀπώλεσεν ὅμως τὴν περίφημον μάχην τῆς Τολόζας καὶ ἀπέθ. δηλητηριασθείς.

Μεχμετάκι· χ. τῆς Ναυπάκτου· ὁρα Ἀφροδίτη.

Με(χ)ούλ (Στέφ. Ἑρρίκος)· διαπρεπὴς γάλλος μουσουργός, 1763-1817, γενόμενος μέλος τοῦ Ἱνστιτούτου τὸ 1796.

Με(χ)ὶν-σὶρ-Ὑέβρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σηέρ. Ἀκμ. ἐμπόρ. καὶ βιομηχ., πύργος τοῦ ΙΣ' αἰῶνος. Κάτ: 6,600.

Μήγερι· μεγάλη κώμη τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης, 4 ὥρ. ἀπὸ Βουργαρέλι. Κάτ: 1,145.

Μήδεια· θυγ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχίδος, καὶ γυνὴ τοῦ Ἰάσωνος, περιβόητος φαρμακὶς καὶ μάγισσα· ὁρα Ἰάσων καὶ Κρέουσσα.

Μηδία· ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ Ἀσσυρίας.

Μηδίας-τεῖχος· τεῖχος ἐκτεινόμενον ἐπὶ 400 σταδίους μεταξὺ Τίγριτος καὶ Εὐφράτου καὶ χωρίζον τὴν Βαβυλωνίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Μήδιος· ἐκ Λαρίσης, πιστὸς φίλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος.

Μῆδος· υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Μηδείας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὕθεν παρωνομάσθησαν οἱ Μῆδοι.

Μῆδος· κατ' Αἰσχύλον, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Μήδων.

Μήθυμνα· θυγ. τοῦ Μακαρέως, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις Μ.

Μήθυμνα· μία τῶν ἀρχ. πόλεων τῆς Λέσβου, ἡ βορειοτάτη καὶ μετὰ τὴν Μυτιλήνην ἐπισημοτάτη.

Μήθυμνα ἢ Μίθυμνα (ἡ) ἢ **Μίθυμνα**· π. ἐν Κρήτῃ (;). Ὁ Pashley, παραλαβὼν τοῦτο ἐκ τοῦ Pococke, συγγραφέως οὐχὶ τόσον ἀξιοπίστου ὡς πρὸς τὴν ἀρχαίαν γεωγραφίαν τῆς Κρήτης, ἀναφέρει πόλιν ἐν Κρήτῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μίθυμνα, τοποθετῶν αὐτὴν παρὰ τὰς ἐν τῷ κόλπῳ Κισάμου ἐκβολὰς τοῦ ρύακος Κολένη, κατερχομένου ἐκ τοῦ χωρίου Ρόκκας καὶ ῥέοντος παρὰ τὸ χωρίον Ναπήγια. Εἶτα καὶ ὁ Spratt ἀντιγράφων τὸν Pashley σημειοῖ παρὰ μὲν τὸ χωρίον Ρόκκα Κισάμου ἀρχαίαν πόλιν Ρόκκαν (ἴδε τὴν λέξιν) παρὰ δὲ τὰ Νωπήγια τὴν Μίθυμναν. Εἰς τὸν ὁρισμὸν τοιαύτης πόλεως ἔδωκε βεβαίως ἀφορμὴν τὸ ἐξῆς χωρίον τοῦ Ἐλιανοῦ· «οἱ μὲν οὖν ἔκειντο Μιθύμνης τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κρητικῆς πρὸς ταῖς ἤοσιν—ἔστι δὲ αὕτη κώμη ὡς φασιν, κτλ». Ἡ γραφὴ ὅμως αὕτη Μίθυμνα ἀναγνωρίζεται ἤδη παρ' ἁπάντων ὡς ἐσφαλμένη ἀντὶ Ρίθυμνα, ἐπομένως θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρξασα πόλις ἰδιαιτέρα ὑπὸ τὸ ὄνομα Μίθυμνα. Τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον πείθεταί τις εἰς τοῦτο, ὅσον τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἀναφέρεται οὔτε εἰς ἐπιγραφήν τινα, οὔτε εἴς τινα τῶν μικρῶν καταλόγων τῶν κρητικῶν πόλεων, τῶν ἀναφερομένων ἐν ἐπιγραφαῖς, οἷαι ἡ μετὰ τοῦ Εὐμένους τῆς Περγάμου συνθήκη καὶ ἡ μετὰ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Τέω τοιαύτη. Ἴδε καὶ τὴν λέξ. Ρ ί θ υ μ ν α.

Μηκιστεύς· υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐπὶ Θήβας καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Μελανίππου.

Μηκύβερνα· π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἐπίνειον τῆς Ὀλύνθου.

Μηκώη· τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Σικυῶνος.

Μηλαΐχναι (Ν ι κ ό λ α ο ς καὶ Χ α ρ ά λ α μ π ο ς). ἀδελφοὶ πολιτικοὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἐκ Λεονταρίου τῆς Ἀρκαδίας, πλεῖστα ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἀγῶνα προπαρασκευάσαντες ἐλευθέρως ἐν Ζακύνθῳ ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένοι ὡς ἔμποροι. Κατόπιν ἐστάλησαν ὡς πληρεξούσιοι τῆς ἐπαρχίας Λεονταρίου εἰς τὰς ἐθνοσυνελεύσεις καὶ ὡς βουλευταί.

Μηλάταις· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλείας τῆς Ἄρτης, μετὰ μονῆς, 3 ὥρ. ἀπὸ Καλεντίνη. Κάτ: 100.

Μηλέαι (**Μηλιές**)· γραφικωτάτη κωμόπολις τοῦ Πηλίου ἐντὸς πλουσίως καταφύτων ἐκτάσεων, πρωτ. τοῦ δήμου Μηλεῶν τῆς Μαγνησίας, 6 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βόλου, μὲ ταχυδρομ. ἑλλην. σχολεῖον καὶ ἀκμ. γεωργία καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 1,998.

Μήλεσι· χ. τοῦ δήμου Ὠρωπίων τῆς Ἀττικῆς, 1 ὥρ. ἀπὸ Σκάλας Ὠρωποῦ. Κάτ: 104.

Μηλεῶν δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Βόλου Νομ. Μαγνησίας. Πρωτ. Μ η λ έ α ι. Ἄλλα χ. Βυζίτσα, Καλὰ-Νερά, Μπούφας, Πινακάτες, Πράπαν. Μ α ν ὴ Ἁγίου Ἀθανασίου Κάτ. 4,290.

Μήλης· ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὁ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν.

Μηλιά· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 69.

Μηλιά· χ. τοῦ δήμου Τολοφῶνος τῆς Δωρίδος, 3 ὥρ. ἀπὸ Βυτρινίτσης. Κάτ: 340.

Μηλιαῖς· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Βορ. Εὐβοίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Καμάρια. Κάτ: 340.

Μηλιανά· χ. τοῦ δήμου Τετραφυλίας τῆς Ἄρτης. 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μπότη. Κάτ: 353.

Μηλιαράδω· χ. τοῦ δημ. Π α ν α γ ι ᾶ ς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης Κάτ. 200.

Μηλίτσα (Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Μεθώνης. Κάτ: 150 τῆς Ἄνω καὶ 226 τῆς Κάτω.

Μηλίτσης (Δ η μ ή τ ρ ι ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Λεονταρίου τῆς Μεγαλοπόλεως, ὑπηρετήσας προηγουμένως ἐν Ἑπτανήσῳ εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν καὶ ἄριστα μορφω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θείς, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ κατόπιν παρὰ τοῖς ἐπαναστάταις ὡς διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης.

Μηλόβιος· εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Μῆλος· μία ἐκ τῶν Κ υ κ λ ά δ ω ν ἡ δυτικωτέρα ὅλων. Ἔκτ: 159 τετρ. χλμ. Κάτ: 5,310. Εἶνε νῆσος ἡφαιστειογενὴς καὶ καλύπτεται ὑπὸ πετρωδῶν βουνῶν, ὧν ὑψηλότερον ὁ Ἅγιος Ἠλίας (2,540 πόδ.). Τὰ πεδινά της μέρη εἶνε βαλτώδη καὶ νοσηρά. Ἄλλοτε ἡ Μῆλος ἦτο πλουσία καὶ πολυάνθρωπος, ἀλλ' ἠρημώθη κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Σήμερον μετὰ τῆς Ἀ ν τ ι μ ή λ ο υ ἀποτελεῖ 2 δήμους τῆς τέως ἐπαρχίας Μ ή λ ο υ καὶ ἔχει πρωτεύουσαν τὸ Κ ά σ τ ρ ο ἢ Μ ῆ λ ο ν (Πλάκαν), ἐπὶ τῶν σημαντικῶν ἐρειπίων τῆς παλαιᾶς πόλεως ἐπὶ ξηροῦ βράχου καὶ πλησίον τοῦ ἀσφαλεστάτου καὶ μεγάλου λιμένος τῆς νήσου, λειψάνου παναρχαίου καταποντισθέντος καταρράκτου ἀγνώστου καὶ βεβαίως προϊστορικοῦ ἡφαιστείου, μὲ ταμεῖον, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, προξενεῖα κλπ. 7 χωρία. Κύρια προϊόντα οἶνοι λαμπροί, ἅλας, στῦψις, θεῖον, καὶ μυλόπετραι. Πολλαὶ θερμαὶ πηγαὶ καὶ ναυτικὸν ἐξαίρετον. Κάτ: 4,088.

Μῆλου-δῆμος· τῆς νήσου Μ ή λ ο υ, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Π λ ά κ α. Ἄλλα χ: Βάτος, Κάστρον, Κληματαβοῦνι, Πλάκες, Τριοβασάλος, Τρυπητή. Κάτ: 4,637.

Μηλωναῖς χ. δήμ. Κ α ν τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων Κρήτης Κάτ: 40.

Μήν· ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 2100 π.Χ. κτίσας τὴν Μέμφιν καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν χώραν εἰσαγαγών. Ὅρα καὶ Μ έ ν η ς ἢ Μ ί ν ι.

Μήν· ἡ Σελήνη, ὡς θεότης παρὰ τοῖς Φριξί.

Μῆνα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Δυτ. Λακωνικῆς (Μάνη), 3 ὥρ. ἀπὸ Ἀρεοπόλεως. Κάτ: 482. Ἐν αὐτῷ εὕρηται καὶ μονὴ «Ἅγ. Γεωργίου».

Μῆνιγξ· νῆσος μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς, μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἀπέναντι τῶν Σύρτεων, ἔνθα κατῴκουν οἱ Λωτοφάγοι.

Μήνιος· π. τῆς Ἠλιδος.

Μηνόδοτος· Περγαμηνός τις, πατὴρ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Βοσπόρου Μιθριδάτου.

Μηνόδωρος· γλύπτης Ἀθηναῖος τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατ., τὸν Ἔρωτα τοῦ Πραξιτέλους ἀντιγράψας.

Μηνοφάνης· στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, 88 - 84 π. Χ.

Μπουνία· π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ· ἡ σημερινὴ Μ π ε β ά ν ι α.

Μπρός· ὄρος τῆς Ἰνδίας, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ἡ πόλις Νῦσα. Ἐπ' αὐτοῦ ἐδοξάζετο ὅτι ἐγεννήθη ὁ Διόνυσος ἐκ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός.

Μύστωρ· υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος, σύζυγος τῆς Λυσιδίκης καὶ πατὴρ τῆς Ἱπποθόης.

Μητιάδουσα· θυγ. τοῦ Εὐπαλάμου, σύζυγος τοῦ Κέκροπος Β' καὶ μήτηρ τοῦ Πανδίονος.

Μῆτις θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πρώτη γυνὴ τοῦ Διός·

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὴν ὁποίαν οὗτος, ἔγκυον ἤδη οὖσαν, καταπιὼν ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὴν Ἀθηνᾶν.

Μητίων· υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου.

Μητρόδωρος· τύραννος τῆς Προκονήσου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Μητρόδωρος· ἐπίσημος ραψῳδὸς οὗ μνημονεύει ὁ Πλάτων.

Μητρόδωρος· Ἀθηναῖος, φιλόσοφος ἐπικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος.

Μητρόδωρος· μαθηματικός, φιλόσοφος, ἱστορικὸς καὶ ἰατρὸς Χῖος, γράψας Τρωϊκά, Ἰωνικά, ἐπιτομὴν τῶν ριζοτομουμένων, περὶ φύσεως κλπ. Ἤκμασεν ἀρχομένου τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος, ἠκολούθει δὲ τὸ σύστημα τοῦ Δημοκρίτου.

Μητροκλῆς· κυνικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος.

Μητροπέτροβας· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Γαραντζᾶς τῆς Ἀνδρούσης (Μεσσηνία), γνωστότατος γενόμενος ἐπὶ ἐκτάκτῳ τολμῇ, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Κυρίως διεκρίθησαν οὗτοι ἐν Βαλτετσίῳ, ἀκόμη καὶ σήμερον διατηρουμένης ἐκεῖ τῆς ἀγαθῆς των μνήμης εἰς τὰ «ταμπούρια τοῦ Μητροπέτροβα» καὶ τὰ «ταμπούρια τῶν Γαραντζαίων», πρὸς τὸ κάτωθι τοῦ Βαλτετσίου διανοιγόμενον πεδίον. Ὁ Μητροπέτροβας ἐφυλακίσθη βραδύτερον ἐν Ὕδρᾳ μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τῶν ἄλλων.

Μητρόπολις· πολίχνη τῆς ἀρχ. Ἀκαρνανίας, ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Ἀχελῴου.

Μητρόπολις· π. τῆς Θεσσαλίας, ἀριστερῶς τοῦ Πηνειοῦ, μεταξὺ Φαρσάλου καὶ Γόμφων.

Μητρόπολις· π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου.

Μητρόπολις· π. τῆς Λυδίας μεταξὺ Σμύρνης καὶ Ἐφέσου.

Μητρόπολις· χ. τοῦ δημ. Ἀμπελούζου ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης Κάτ. 175.

Μητρῶον· κώμη ἀρχ. τῆς Βιθυνίας.

Μητρῶον· τόπος τις τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἱερὸς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας.

Μιτσάς (Ἰωάννης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Καστρίου τῆς ΝΑ Ἀργολίδος (Ἐρμιονίδος). Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου καὶ εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις· διεπεραιώθη ἐπίσης καὶ εἰς Ρούμελην μετὰ τοῦ Νικήτα καὶ κατόπιν ὑπὸ τὸν στρατηγοῦντα Γ. Κολοκοτρώνην εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Καραϊσκάκη πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ ἔπεσε μαχόμενος.

Μιτσάς (Σταμάτης)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., ἐπίσης εὐδοκίμως ὑπηρετήσας τὸν ἀγῶνα, διακριθεὶς δὲ κυρίως κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου καὶ ἐν Ρούμελῃ κατόπιν ὑπὸ τὸν Νικήταν. Κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη ἐπολέμησεν ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην, κατόπιν μεταβὰς εἰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Γενναίου κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καραϊσκάκη,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὅπου καὶ ἠνδραγάθησεν εἰς πολλὰς συγκρούσεις. Κατόπιν ἐξελέγη ἐπανειλημμένως πληρεξούσιος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ βουλευτής.

Μῆτσος (Ἡ έ τ ρ ο ς καὶ Π έ τ ρ ο ς)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχίας Πύργου τῆς Γαστούνης (Ἠλείας), παρευρεθέντες εἰς τὰς ἐν Λάλᾳ καὶ Πατραϊς μάχας, διαπεραιωθέντες δὲ καὶ εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου ἄριστον ἔλαβον μέρος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως ταύτης.

Μηχανίδης· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Καλαμῶν, ὑπηρετήσας ἐν ἀρχῇ ὠφελιμώτατα ὡς ἀπόστολος τῶν ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν, πανταχοῦ προθύμως γράφων ἢ ὁμιλῶν καὶ προσηλυτίζων, κατόπιν δὲ ὡς στρατιώτης ὑπὸ τὸν Πετρόμπεην Μαυρομιχάλην, τούτου δ' ἀπελθόντος ἐκ Καλαμῶν, ἐπανέλαβεν ὁ Μηχ. τὸ πρότερον ἔργον τοῦ διδάσκειν καὶ μεταδίδειν πληροφορίας ἐπὶ τῆς φορᾶς τοῦ ἀγῶνος.

Μίακο ἢ Μιάκο· ὄρα Κ ι ό τ ο.

Μιάκωρος· π. Χαλκιδικῆ, ὁ κάτ. Μιακώριος.

Μιαούλης (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· περίφημος Ὑδραῖος ναύαρχος κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, υἱὸς τοῦ Δημ. Βώκου γεννηθεὶς τῷ 1772. Μιαούλης ὠνομάσθη ἀπὸ τὸ κρητικὸν πλοῖον Μιαοὺλ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀγοράσει. Τῷ 1802 ὅτε οἱ Ἄγγλοι ἐπολιόρκουν τὰ παράλια τῆς Ἱσπανίας,, ὁ Μιαούλης κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα τῶν Γαδείρων κρυφίως καὶ νὰ πωλήσῃ φορτίον σίτου. Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἀνεδείχθη ὁ πρῶτος κατὰ θάλασσαν πολεμιστὴς τῆς Ἑλλάδος κατανικήσας ἐπανειλημμένως τοὺς Τούρκους εἰς τὰς Πάτρας, εἰς τὸ Ναύπλιον, εἰς τὸν Γέροντα, εἰς τὴν Μεθώνην, ὅπου κατέκαυσεν 28 πλοῖα. Ἐπὶ Καποδιστρίου ὑπῆρξεν ἀντίπαλος τῆς πολιτικῆς τούτου, καὶ ὅταν διετάχθη νὰ παραδώσῃ τὸν στόλον καὶ ἐπολιορκήθη ἀπὸ τοὺς Ρώσους εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πόρου, ἐπυρπόλησε τὰ πλοῖα καὶ κατέφυγεν εἰς Ὕδραν ἐν μέσῳ βροχῆς σφαιρῶν. Τῷ 1832 ἦτο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἥτις προσήνεγκεν εἰς τὸν Ὄθωνα τὸ στέμμα. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1835 ἐν Ἀθήναις.

Μιάρα· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καρπενῆσι. Κάτ: 83.

Μίγδων· στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου.

Μίγκιος· ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλίας χυνόμενος εἰς τὸν Πάδον.

Μιγιάκο· πόλις ἐκ τῶν ποτὲ σημαντικωτάτων τῆς Ἰαπωνίας, 400 χλμ. ἀπὸ Ὑ έ δ ω, μέχρι τοῦ 1877 ἀποτελοῦσα ἴδιον οἰκισμόν, ἔκτοτε δὲ συγχωνευθεῖσα μετὰ τῆς μεγαλοπόλεως Ὄσακας. Κάτ: 600,000

Μιγώνιον· χ. ἐπὶ τῆς ἐν Λακωνίᾳ νήσου Κρανάης, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Μεγωνῖτις Ἀφροδίτη, ἐν ἱερῷ ὅπου, κατά τινα παράδοσιν, κατέφυγεν ὁ Πάρις ἅμα ἁρπάσας τὴν Ἑλένην καὶ πρὶν ἀποπλεύσῃ διὰ Τροίαν.

Μιδάειον· π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ.

Μίδας· υἱὸς τοῦ Γορδίου, ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, λάτρις τοῦ Διονύσου, μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, καθ' Ἡρόδοτον μετοικίσας ἐκ τῆς Μακεδονίας, περίφημος ἐπὶ πλούτῳ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

περίφημος ὡσαύτως καὶ διὰ τὰ ὦτα αὐτοῦ ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ ὄνου ἐξ ἐπιβληθείσης εἰς αὐτὸν θείας τιμωρίας διότι εἶχε κρίνει τὸν Ἀπόλλωνα κατώτερον τοῦ Πανὸς ἐν τῇ λύρᾳ καὶ τῷ αὐλῷ.

Μίδας· ἕτερος Μίδας, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας κατὰ τὸ 734 π. Χ., ὁ πρῶτος ἐκ τῶν βαρβάρων ἡγεμόνων ὅστις ἀπέστειλεν ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Μίδας· τρίτος ἄλλος ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.

Μίδδελβουργ· πρωτ. τῆς ὁλλανδ. ἐπαρχ. Ζήλανδ, ἐπὶ τῆς νήσου Βάλχερεν. Ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 18,000.

Μίδδλεσεξ, ἤτοι Κεντρώα Σαξονία· μία τῶν ἀγγλ. κομητειῶν. 734 τετραγων. χλμ. Κάτ: 3,100,000. Περιλαμβάνεται εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Λονδίνου, ὅπερ εἶνε πρωτεύουσα αὐτῆς. Ὡραῖοι κῆποι.

Μιδέα· π. τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Μιδέας - δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Ναυπλίας νομ. Ἀργολίδος. Πρωτ. Μέρμπακα. Ἄλλαχ. Ἀδδήμπεη, Ἀνυφί, Γκέρμπεσι, Δένδρα, Δούσια, Μάνεση, Μπάρδι, Παναρίτη, Πλατανίτη, Πουλακίδα, Χέλι καὶ ἡ Μονὴ Κοιμήσεως-Θεοτόκου ἢ Ταλαντίου. Κάτ: 3,933.

Μίδεια· π. τῆς ἀρχ. Βοιωτίας, καταποντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος.

Μίδου κρήνη· ἡ κρήνη τοῦ Μίδα παρὰ τὴν πόλιν Θύμβριον τῆς Φρυγίας.

Μιδούζ· πλωτὸς ποτ. τῆς Γαλλίας σχηματιζόμενος ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ Μιδοῦ καὶ τοῦ Δούζ. Μῆκ: 43 χλμ.

Μίεζα· π. τῆς ἀρχ. Μακεδονίας παρὰ τὸν Στρυμόνα.

Μιεκίσλας Α', ὁ Ἔνδοξος· 931—992, δοὺξ καὶ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Πιάστς, εἰσαγαγὼν τὸν χριστιανισμὸν εἰς τὸ κράτος του, ὑποτάξας δὲ τοὺς μεταξὺ Ὄδερ καὶ Ἔλβα Σλαύους.

Μιεκίσλας ὁ Β'· 990—1034, υἱὸς Βολεσλάου τοῦ Α', βασιλεὺς τῆς Πολωνίας τὸ 925, ἐκδιώξας τῆς κυβερνήσεως πάντας τοὺς ἀξίους ἄνδρας, ἀπωλέσας δὲ τὸ Κιέβ, τὴν Μοραυΐαν καὶ τὰς Δ τοῦ Ὄδερ χώρας καὶ διαιρέσας τὸ βασίλειον εἰς παλατινάτα.

Μιεκίσλας ὁ Γ'· 1131—1201, βασιλεὺς τῆς Πολωνίας τὸ 1173, ἐκδιωχθεὶς τὸ 1177 συνεπείᾳ τῆς ὠμότητός του καὶ ἀναγορευθεὶς αὖθις τὸ 1190.

Μιέρις· οἶκος ὁλλανδῶν ζωγράφων, 1635—1763, ὧν διαπρεπέστεροι, ὁ Φραγκίσκος Βάν-Μ., ὁ Ἰωάννης, ὁ Γουλιέλμος καὶ Φραγκίσκος ὁ «νεώτερος».

Μιζέλου· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης, 2 1)2 ἀπὸ Κουμπουριανά. Κάτ: 89.

Μίθακος· συγγραφεὺς Ἕλλην. γράψας περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς.

Μίθρας· ὁ ἥλιος, ὡς ὑπέρτατος θεὸς παρὰ Πέρσαις.

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μιθραύστης· Πέρσης, τοπάρχης τῆς Ἀρμενίας.

Μιθριδάτης· σατράπης τῆς Λυκίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Μιθριδάτης· ὄνομα πολλῶν βασιλέων τοῦ Πόντου, ὧν ἐπισημότατος ἦτο ὁ καλούμενος Εὐπάτωρ, ἐχθρὸς τῶν Ρωμαίων.

Μιθριδάτης Α΄ ὁ Ἀρσάκης ὁ Ϛ΄, βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἀπὸ 174-138 π. Χ.

Μιθριδάτης Β΄ ὁ Ἀρσάκης Θ΄· βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἀπὸ 126-86 π. Χ.

Μιθριδάτης Γ΄ ὁ Ἀρσάκης ΙΓ΄· δολοφόνος τοῦ πατρός του τὸ 61 π. Χ. θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸ 53 π. Χ.

Μιθριδάτης Α΄· ἔγγονος τοῦ Ἀρταβάζου, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, εἷς τῶν δολοφόνων Σμέρδιος τοῦ Μάγου, θανὼν τὸ 363 π. Χ.

Μιθριδάτης Β΄· βασιλεὺς τοῦ Πόντου τὸ 337 π.Χ., ὑποταχθεὶς εἰς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ δολοφονηθεὶς τὸ 302 π.Χ.

Μιθριδάτης Γ΄. βασιλεὺς τοῦ Πόντου ἀπὸ 302—266.

Μιθριδάτης Δ΄· ἔγγονος τοῦ προηγ. βασιλεὺς περὶ τὸ 250 π.Χ. θανὼν περὶ τὸ 190.

Μιθριδάτης Ε΄· ὁ Εὐεργέτης· βασιλεὺς τοῦ Πόντου περὶ τὸ 156 π.Χ., σύμμαχος τῶν Ρωμαίων, δολοφονηθεὶς τὸ 123 ἢ 120 π.Χ.

Μιθριδάτης Ϛ΄, ὁ Εὐπάτωρ, Διονύσιος καὶ Μέγας (ὅρα καὶ ἀνωτέρω)· βασιλεὺς τοῦ Πόντου ἀπὸ 123 ἢ 120 ἕως 63 π.Χ. υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προηγ. Ἐγνώριζεν ἀπείρους γλώσσας καὶ εἶχεν εἰδικωτάτας κάμει μελέτας ἐπὶ τῶν ὀηλητηρίων. Ἐνίκησε πολλάκις τοὺς ἐχθροὺς του Ρωμαίους, ἀλλ' ἡττήθη τέλος καὶ διέταξεν ἕνα Γαλάτην νὰ τὸν φονεύσῃ.

Μιθριδάτιον· κώμη ὀρεινὴ τῆς ἀσιατικῆς Γαλατίας.

Μικάδο· αὐτοκράτωρ καὶ πνευματικὸς ἅμα ἡγεμὼν τῆς Ἰαπωνίας, ἀνάλογος τὸν τίτλον καὶ τὴν ἀποστολὴν πρὸς τοὺς τέως Βλαδίκα τοῦ Μαυροβουνίου. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1868, ἥτις ἀνερρύθμισεν ἄρδην τὸ ἰαπωνικὸν σύνταγμα, ὁ Μικάδος παρέμενε καὶ ἐκυβέρνα ἔγκλειστος εἰς τὰ ἀνάκτορά του.

Μικελλὸν (Μέγα καὶ Μικρόν)· δι' ἀμμώδους γλώσσης συνδεόμεναι νησίδες παρὰ τὴν Νεάγειον τῆς Βορ-Ἀμερικῆς. Ἀνήκουν εἰς τοὺς Γάλλους καὶ χρησιμεύουν ὡς σταθμοὶ τῶν ἁλιέων τοῦ Ὀνίσκου. Ἐκτ. 184 τετρ. χλμ.

Μικίψας· βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας, υἱὸς τοῦ Μασινίσσα, θανὼν τὸ 119 π. Χ., ἀφεὶς δὲ τὰ κράτη του διανεμημένα εἰς τοὺς δύο υἱούς του Ἀδερβὰλ καὶ Χιέμψαλ καὶ εἰς τὸν ἀνεψιόν του Ἰουγοῦρθαν.

Μικκιεβιτζ (Ἀδάμ)· πολωνὸς ποιητής, 1798—1855, καθηγ. τῆς σλαυικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας. Ἀριστούργημά του εἶνε ἡ «Γκραγίνα».

Μικκίων· ζωγράφος ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ζεύξιδος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μίκκος· Ἀθηναῖος σοφιστὴς σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Μικρὰ-Ἀσία ἢ **Ἀνατολὴ** (βλ. λ.)· τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἰς τὴν δυτικωτάτην πρὸς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Εὐρώπην διήκουσαν ἀσιατικὴν χερσόνησον, πρὸς διάκρισιν τῆς Μ ε γ ά λ η ς ἢ Μ ε ί ζ ο ν ο ς Ἀσίας ἤτοι τῆς «ἠπειρωτικῆς». Ἐκτείνεται μεταξὺ Ἀρμενίας ἀφ' ἑνὸς καὶ Αἰγαίου, Μαύρης θαλάσσης δ' ἀφ' ἑτέρου, Μεσογείου καὶ Συρίας, καὶ διατείνεται ὑπὸ πολυαρίθμων βουνοσειρῶν, ἀποσπωμένων ἐκ τῶν δύο κυρίων συστάδων τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Καυκάσου. Ποταμοὶ πολλοί : Μαίανδρος, Ἕρμος, Σαγγάριος, Ἅλις, Ἶρις (βλ. λ.). Εἰς τὴν ἀρχαιότητα διῃρεῖτο εἰς 11 κυρίως χώρας : Μυσίαν, Λυδίαν, Καρίαν καὶ Λυκίαν δ υ τ ι κ ῶ ς, Βιθυνίαν, Παφλαγονίαν καὶ Πόντον β ο ρ ε ί ω ς, Παμφυλίαν, Πισιδίαν καὶ Κιλικίαν ν ο τ ί ω ς, Φρυγίαν καὶ Καππαδοκίαν εἰς τὸ κ έ ν τ ρ ο ν. Ἅπαντα τὰ παράλιά της καὶ ἰδίως τὰ Δ καὶ τὰ Ν κατείχοντο καὶ κατέχονται ὑπὸ ἑλληνικῶν ἀποικισμῶν· οἱ Αἰολεῖς κατεῖχον τὰ Β, οἱ Ἴωνες τὰ κεντρικά, οἱ Δωριεῖς τὰ Ν, ὅπου ἴδρυντο πόλεις ἀμιλλώμεναι ἐπὶ πλούτῳ καὶ προόδῳ πρὸς αὐτὰς ἔτι τὰς ἑλληνίδας, οἷαι ἡ Ἔφεσος, ἡ Φώκαια, ἡ Μίλητος, ἡ Σμύρνη, ἡ Ἁλικαρνασσός, ἡ Λάμψακος, ἡ Κνίδος καὶ ἄ. Πολυάριθμοι νῆσοι πρόκεινται τῶν Δ ἰδίως καὶ τῶν ΝΔ παραλίων αὐτῆς ὧν σημαντικώτεραι : Λέσβος, Χίος, Σάμος, Ἰκαρία, Κάλυμνος, Κῶς καὶ Ρόδος (βλ. λ.). Τέλος δὲ ἡ ἀπωτάτη πασῶν Κύπρος καταντικρὺ τῶν Ν ἀκτῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (ΝΑΝ) καὶ τῶν παραλίων τῆς Συρίας (Φοινίκης), ἅπασαι ἀποικισθεῖσαι πάνυ ἐνωρὶς ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποκλειστικῶς ἔτι καὶ νῦν οἰκούμεναι. Ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἤκμασαν πρὸς τούτοις κατὰ πᾶσαν τὴν ἀρχαιότητα οὐ μόνον ἐκτάκτως τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι, ἀλλὰ καὶ κράτη μεγάλα καὶ ἰσχυρά: ἡ Τροία, ἡ Λυδία, αἱ ἑλλην. ἀποικίαι τῆς Ἰωνίας, τῆς Αἰολίδος καὶ τῆς Δωρίδος, τὰ βασίλεια τῆς Βιθυνίας, τῆς Παφλαγονίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Καππαδοκίας. Ἐπὶ περσοκρατίας ἀπετέλεσεν ἀπέραντον σ α τ ρ α π ί α ν κυρίως ὑπὸ Ἀρταξέρξην καὶ Μνήμονα (404-401). Κατακτηθεῖσα εἶτα ὑπὸ τοῦ Ἀλνξάνδρου περιῆλθεν εἰς τὸν Ἀντίγονον, τούτου θανόντος. Οἱ Ρωμαῖοι εἰσήλασαν ἐδῶ τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 189 π. Χ., τὴν ὑπέταξαν ὅμως πᾶσαν μόλις περὶ τὸν Α' αἰῶνα μ. Χ. Βραδύτερον ἀπετέλεσε· μέρος τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας (βλ. λ). καὶ εἶτα κατελτήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων (Ζ'—Η' αἰών.). Ἔκτ: 550,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 8,000,000, ὧν 2,600,000 Ἕλληνες.

Μικρομάνη· μεγάλη κώμη τοῦ δήμου Θουρίας τῆς Μεσσηνίας. 1)4 ὥρ. ἀπὸ Καμάρια καὶ 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καλαμῶν. Κάτ: 1196.

Μικρονησία· μία τῶν παλαιῶν ὑποδιαιρέσεων τῆς Ὠκεανίας, Δ τῆς Πολυνησίας, περιλαμβάνουσα τὰ ἀρχιπελάγη τοῦ Μαγγελάν, τὰς Μαριάνας, Καρολίνας, Μάρσαλλ, Μιλγράβ κλπ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Πολύβραχος καὶ πολυσκόπελος. Ἔκτ: 3530 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000.

Μίκυθος· νέος Θηβαῖος εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας προσέφερε πέντε τάλαντα ἵνα κερδήσῃ τὸν Ἐπαμεινώνδαν ὑπὲρ τῶν σχεδίων του.

Μίκων· Ἕλλην ζωγράφος τῆς πέμπτης π. Χ. ἑκατ., ἐφάμιλλος τοῦ Πολυγνώτου, ἱστορίσας σὺν αὐτῷ τὴν ἐν Ἀθήναις Ποικίλην Στοάν.

Μίκων· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 94 ὀλυμπ.

Μίκων· γλύπτης Συρακούσιος υἱὸς τοῦ Νικηράτου, κατασκευάσας τὸ 215 π. Χ. δύο ἀνδριάντας τοῦ Ἱέρωνος.

Μιλᾶνο ἢ Μεδιόλανα· π. ὡραία τῆς Β Ἰταλίας μὲ λαμπρὰν μεσαιωνικὴν μητρόπολιν, θαυμάσια περίχωρα ἀκμαῖον ἐμπόριον ὀρυζίου καὶ μετάξης ἄριστα βιομηχ. καταστήματα κλ. Εἶνε δὲ πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας καὶ ἡ μεγαλειτέρα πόλις τῆς Λομβαρδίας. Κάτ. μετὰ τῶν ὡραίων της προαστείων 440,000. Κεῖται 478 χλμ. ΒΔ τῆς Ρώμης.— Ἡ ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ: 2,293 τετρ. χλμ. Κατ: 1,250,000.

Μιλάνο(ς) - Ὀμπρένοβιτς· γεννηθεὶς τὸ 1854 ἀνεκηρύχθη ἡγεμὼν τῆς Σερβίας τὸ 1868 καὶ ἀνεγνωρίσθη βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης ὑπὸ τῆς Ρωσίας ἀπὸ τοῦ 1876, δύο τουτέστιν ἔτη πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ λύσαντος τὸ ζήτημα ὑπὲρ τῶν Σέρβων Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1878 - 1879. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Σερβίας ἀναγραφεῖσα εἰς τὴν συνθήκην τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου τὸ 1878. Νυμφευθεὶς κατόπιν ὁ Μιλᾶνος τὴν ρωσίδα πριγκίπισσαν Ναταλίαν, προσεπάθησε νὰ ἐκφύγῃ τῆς ρωσικῆς ἐπιβολῆς καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσεις πρὸς τὴν αὐστριακὴν πολιτικήν, ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀντιπραξις τῶν ἐγχωρίων πολιτευτῶν εἰς τὰ σχέδιά του ταῦτα καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀτάσθαλος διαγωγή του καὶ ὡς βασιλέως καὶ ὡς συζύγου, διαζευχθέντος μετά τινα ἔτη τὴν Ναταλίαν, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ ὑπὲρ τοῦ ἤδη βασιλεύοντος ἀνηλίκου υἱοῦ του Ἀλεξάνδρου καὶ νὰ ἐκπατρισθῇ, μόλις ἐπ' ἐσχάτων ἐπιστρέψας καὶ ἀναλαβὼν τὸ ἀξίωμα «Γενικοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ», ὅπερ ἐπέφερε δεινὰς ἐσωτερικὰς περιπλοκάς.

Μίλατος· χ. τοῦ δήμου Βραχασίου, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοίκ. Λασηθίου Κρήτης, Κάτ: 450.

Μιλβουᾶ· γάλλος ποιητὴς ἀποθανὼν 34ετὴς ἐκ φθίσεως τὸ 1816. Τὰ ποιήματά του διακρίνει βαθεῖα μελαγχολία καὶ γλυκύτης ἐκφράσεως.

Μιλβώκη· μεγάλη καὶ βιομηχανικωτάτη π. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Βίσκονσιν, εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Μιλβώκη εἰς τὴν λίμνην Μίσιγγαν. Μέγας ἐμπορικὸς λιμὴν ὅπου γίνεται ἡ μεγίστη ἐν ταῖς Ἡνωμ-Πολιτείαις ἀγοραπωλησία σιτηρῶν κυρίως παμμέγιστα μεταλουργικὰ καὶ ἄ. ἐργοστάσια. Κάτ: 130,000.

Μιλητόπολις· π. τῆς Μυσίας ἢ τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας.

Μίλητος· π. τῆς ἀρχ. Ἰωνίας, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν αὐτῆς. Ἔκειτο περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Μαιάνδρου, ὅπου διατηροῦνται ἐρείπια.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μίλητος καὶ Δωρ. **Μίλατος**· πόλ. εἰς τὸ ἀνατολ. μέρος τῆς βορείας παραλίας τῆς Κρήτης. Ἦτο μία τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Κρήτης καὶ διετηρεῖτο αὐτόνομος μέχρις οὗ ἡ Λύττος ὑπέταξε καὶ συμπεριέλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς κτήσεις της (ἴδε τὴν λέξ. Λ ύ τ τ ο ς). Ἔκειτο παρὰ τὸ σημερινὸν ὁμώνυμον χωρίον Μίλατον, τῆς ἐπαρχίας Μεραμπέλλου.

Μιλιάνα· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλγερίου· Ὡραῖοι κῆποι καὶ οἶνοι. Κάτ: 7,600.

Μιλιαρίσι· χ. τοῦ δήμ. Ἀ ρ κ α λ ο χ ω ρ ί ο υ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 40.

Μιλλᾶς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀτατολ-Πυρηναῖα. Κάτ. 2,300

Μιλλώ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρών· μεγάλα χειριδοποιεῖα, μηχανοποιεῖα, βυρσοδεψεῖα καὶ ἄλ. Κάτ: 16,500.

Μιλτιάδης Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κυψέλου, ἀποικήσας εἰς τὴν Θρᾳκικὴν χερσόνησον καὶ γενόμενος ἐκεῖ ἡγεμὼν τῶν Δολόγγων.

Μιλτιάδης· διάσημος Ἀθηναῖος στρατηγὸς νικήσας τοὺς Πέρσας εἰς τὸν Μαραθῶνα τὸ 490 π. Χ. Ἀλλὰ συκοφαντηθεὶς κατόπιν ἐκλείσθη εἰς φυλακὴν ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 489. Ἦν υἱὸς τοῦ ἐπίσης περιωνύμου στρατηγοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προηγ. Μιλτιάδου.

Μίλτων· εἷς ἐκ τῶν μεγίστων ποιητῶν τῆς Ἀγγλίας, 1608 - 1674. Μεταξὺ ἄλλων, παγκόσμιον κατέστη τὸ λαμπρὸν του ἔργον «Ἀπωλεσθεὶς Παράδεισος».

Μίλων· περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος, υἱὸς τοῦ Διοτίμου καὶ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου.

Μιμνερμος· Κολοφώνιος, ἐλεγειακὸς ποιητὴς σύγχρονος ἀλλὰ πρεσβύτερος τοῦ Σόλωνος.

Μίνα (Δ ὸ ν Φ ρ α γ κ ί σ κ ο-Ἔ σ π ὸ ς-Ὑ-)· περίφημος φατριάρχης καὶ στρατηγὸς ἱσπανός, 1781—1836, παλαίσας ἐναντίον τοῦ Μεγ-Ναπολέοντος καὶ καταπολεμήσας τὰς δεσποτικὰς τάσεις Φερδινάνδου τοῦ Ζ' Ἀφ'οὗ κατεκερμάτισε τὸν «στρατὸν τῆς πίστεως», ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ στρατάρχου Μονσεῦ τὸ 1823, καὶ τότε ἀπεσύρθη τῆς δράσεως καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Ἀγγλίαν.

Μινάγρα· ἀρχ. πρωτ. τῶν Ἰνδοσκυθῶν, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν.

Μιναῖα· χώρα τῆς Εὐδ. Ἀραβίας παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἔνθα κατῴκουν οἱ Μιναῖοι, λαὸς ἰσχυρός, λίβανον καὶ μύρα ἐμπορευόμενος.

Μίνας-Γεριᾶες· μία τῶν τέως ἐπαρχιῶν καὶ ἤδη π ο λ ι τ ε ί α τῆς Βραζιλίας (βλ.λ.), ἧς τὸ ὄνομα σημαίνει «Γενικὰ μεταλλεῖα». Ἔκτ: 574,855 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,600,000. Ὑψηλὰ καὶ δασώδη ὄρη, μεγάλοι ποταμοί, μέγας φυτικὸς πλοῦτος, μεταλλεῖα χρυσοῦ, χαλκοῦ, πλατίνης, ὑδραργύρου καὶ σιδήρου καὶ που ἀρκετὰ ψήγματα ἀδαμάντων· μεγάλη ἀνάπτυξις τῆς κτηνοτροφίας καὶ γεωργίας. Πρωτ: Ὄ ο ῦ ρ ο-Π ρ έ τ ο.

Μινδανάο· ἡ μεσημβρινωτάτη τῶν μεγάλων νήσων Φιλιππινῶν, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη καὶ ἀπεράντους χερσονήσους διακοπτομένας ὑπὸ βαθυ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τάτων κολπώσεων. Ἄφθονα ὕδατα ποτάμια καὶ λιμναῖα. Μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ τάλκ· μεγάλη παραγωγὴ ὀρύζης, γεωμήλων, σαγοῦ καὶ καννέλλας. Τὰ δάση της βρίθουν πολυτίμων φυτῶν. Ἔκτ: 90,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 500,000. Πρωτ: Θαμβοάγγα. Μέχρι τοῦ 1898 ἀνῆκεν εἰς τοὺς Ἱσπανούς, ἤδη τὴν κατέχουν οἱ Ἀμερικανοί, μὴ τελείως ἀκόμη (1900) ὑποταχθεῖσαν.

Μίνδαρος· ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν, νικηθεὶς ἐν ναυμαχίᾳ παρὰ τὴν Κύζικον ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου τὸ 410 π. Χ.

Μίνδεν· π. τῆς πρωσ. Βεστφαλίας, ὅπου ὁ Βάσταου εἰσβάλλει εἰς τὸν Βέζερ. Μεγάλη παραγωγὴ χημικῶν εἰδῶν, χρωμάτων καὶ σιγάρων· ἀκμ. ἐμπόριον. Μέχρι τοῦ 1873 ἦτο ἰσχυρότατα ὠχυρωμένη. Κάτ: 19,000.

Μίνθη· νύμφη τοῦ Κωκυτοῦ, ἐρωμένη τοῦ Πλούτωνος, ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἢ τῆς Περσεφόνης μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον φυτόν. Αὐτῆς ἐπώνυμον ἦν τὸ ὄρος Μίνθη (νῦν Ἄλβανο) Α τῆς Πύλου ἔχον εἰς τοὺς πρόποδας ναὸν τοῦ Ἅδου καὶ ἄλσος τῆς Δήμητρος.

Μινιάκ γάλλος φιλέλλην· ἐφονεύθη ἐν Πέτα τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Πρώην ἀξιωματικὸς τῶν Οὐσσάρων ἐν ἀποστρατείᾳ. Τὰ λαμπρὰ κατορθώματά του ἔδωκαν ὑπόθεσιν εἰς δημῶδες Ἑλληνικὸν ἆσμα.

Μινιάρ· (Νικόλαος)· 1608—1668. Γάλλος ζωγράφος.

Μινιάρ (Πέτρος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1610—1695, ἐπίσης ζωγράφος, καταλιπὼν πολυαρίθμους εἰκόνας θρησκευτικῶν ἰδίᾳ θεμάτων, καὶ παρουσιαζούσας ποιάν τινα πρωτοτυπίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ σχεδίου, τὸν λεγόμενον «μινιαρισμόν».

Μινιέ (Φραγκίσκος-Αὔγουστος-Μαρία)· γάλλος ἱστορικὸς, 1796—1884, τὸ ἐπάγγελμα δικηγόρος, γράψας, μεταξὺ ἄλλων, λαμπρὰν «Ἱστορίαν τῆς Γαλλ. ἐπαναστάσεως» καὶ ἄ.

Μινιέ(χ)· π. τῆς Μέσης Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Νείλου· μέγα ἐμπορεῖον ἐγχωρίων προϊόντων, θαυμαστοὶ συκομόρεωνες. Κάτ: 17,000, ὧν πολλοὶ Ἕλληνες.

Μίνιος· ποτ. τῆς Λυσιτανίας ἐκβάλλων καὶ τὸν Ὠκεανὸν, νῦν Μίγχος ἢ Μίνιο, πηγάζων ἐκ λίμνης τῆς ἱσπαν. Γαλικίας, ἀποτελῶν δὲ τὸ Β. σύνορον μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Πορτογαλίας. Μῆκ: 275 χλμ.

Μιννεάπολις· π. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Μιννεσότας, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Μισσισσίπη· ἀκμαιοτάτη βιομηχ., μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 50,000 καὶ μετὰ τοῦ συνεχομένου μετ' αὐτῆς Ἁγ-Παύλου 95,000.

Μιννεσότα (=Μέλαν-Ὕδωρ)· μέγας δεξιὸς παραπότ. τοῦ Μισσισσίπη (βλ. λ.). Μῆκ. 650 χλμ.

Μιννεσότα· μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν Δ τῆς Ἀνωτέρας λίμνης ὅπου εὑρίσκονται αἱ πηγαὶ τοῦ Μισσισσίπη σχηματίζουσαι πελωρίαν ἔκτασιν λιμναζόντων ὑδάτων, ἑλῶν καὶ ποταμίων. Ἔκτ: 215,907 τετρ. χλμ. Κομητεῖαι 76. Κτηνοτροφία ἵππων, ἡμιόνων, βοῶν, ὄνων κλπ. λίαν ἀνεπτυγμένη, 1,270 βιομηχ. καταστή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ματα μὲ 13,000 ἐργάτας. Προϋπολ. 25 ἑκατ. φρ, χρέος 15 ἑκατ. Σχολεῖα 3,200, μαθηταὶ 152,000 καὶ 27,000 βιβλιοθῆκαι. Ἄφθονος παραγωγὴ ζαχαροκαλάμου, καπνοῦ, καφὲ κλπ. πρωτ: Ἅγιος Παῦλος. Κάτ: 800,000.

Μινόρκα· μία ἀπὸ τὰς Ἱσπανικὰς νήσους Βαλεαρίδας, μὲ πρωτεύουσαν τὸν λαμπρὸν λιμένα Μαχών. Κάτ: 40,000. Ἔκτ: 780 τετρ. χλμ. Ἔδαφος εὐφορώτατον καὶ δὴ εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη. Πολυάριθμα προϊστορικὰ λείψανα.

Μίνσκ· πρωτ. ὁμων. ρωσ. Κυβερνείου, ἐν τῇ συμβολῇ τῶν ποτ. Κρούπκα, Σλιέπνια καὶ Σβίτλοτς. Ἐπισκοπὴ ἑλλην. καὶ καθολική· σαπωνοποιεῖα ἄριστα καὶ ζυθοποιεῖα. Κάτ: 56,000. Τὸ Κυβερνεῖον: 91,406 τετρ χλμ. Κάτ: 1,600,000.

Μιντζέλας Νέας - Δῆμος τοῦ νομοῦ Φθιώτιδος. Ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς μόνου ναυτικοῦ συνοικισμοῦ τῆς Νέας Μιντζέλας, ἄλλοτε Ἀμαλιάδος (ἴδ. λ.), ἀριστ. τῷ εἰσερχομένῳ εἰς τὸν Παγασητικὸν καὶ δίωρον μόλις ἀπέχοντος τοῦ Βόλου. Κάτ: 685.

Μίντσιο· ὄρα **Μίγκιος**. ποτ. τῆς Β. Ἰταλίας πίπτων εἰς τὸν Πάδον. Μῆκ: 80 χλμ. Σχηματίζει τὴν λίμνην τῆς Μαντούης, ἐκρέων τῆς λίμνης Γάρδας.

Μινύα· π. ἀρχ. τῆς Θεσσαλίας, πρότερον Ἀλμηνία καλουμένη.

Μινύα· π. τῆς Φρυγίας κατὰ τὰ σύνορα τῆς Λυδίας.

Μινύαι· ἀρχ. αἰολικὸν ἔθνος, μετοικῆσαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μινύου ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ συστῆσαν τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν, οὗ μητρόπολις ὁ Ὀρχομενός.

Μινύας· ὁ γενάρχης τῶν Μινυῶν, υἱὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ.

Μινύας· υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ πατὴρ τῶν Μινυάδων Ἀραίππης, Λευκίππης καὶ Ἀλκιθόης, ὧν ἡ μὲν Λευκίππη ἐν βακχικῇ μανίᾳ κατεσπάραξε τὸν υἱόν της Ἵππασον, αἱ δύο δὲ ἄλλαι μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτερίδα καὶ εἰς γλαῦκα, διότι περιεφρόνουν τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου.

Μινῶα· ἀρωτ. τῆς ἀρχ. Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἔχον ἐπ' αὐτοῦ φρ. καὶ σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας.

Μινῶα· νῆσ. μικρὰ πλησίον τῆς Μινώας ἐν Μεγαρίδι συνεχομένη διὰ γεφύρας μετὰ τῆς ξηρᾶς.

Μινῶα· φρ. τῆς ἀρχ. Ἀργολίδος.

Μινῶα· π. ἐν Κρήτῃ εἰς τὸ ἀνατολ. μέρος τῆς Β. παραλ. τῆς νήσου ἀνήκουσα εἰς τὴν Λύττον καὶ Μινῶα Λυκτίων διὰ τοῦτο λεγομένη. Τοποθετεῖται ἐν τῇ ΝΔ. γωνίᾳ τοῦ κόλπου Μεραμβέλλου παρὰ τὸ Καλὸ χωριό. Ἴδε καὶ Λύττον.

Μινῶα· π. ἐν Κρήτῃ, κειμένη εἰς τὴν ΜΑ παραλίαν τοῦ Ἀκρωτηρίου Κυάμου καὶ χρησιμεύουσα ὡς λιμὴν τῶν Ἀπτέρων. Τοποθετεῖται εἰς θέσιν Μαράθι κάτωθι τοῦ σημερινοῦ χωρίου Στέρναις -Ἀκρωτηρίου παρὰ τὴν παλαιὰν λεγομένην Σοῦδαν.

ΑΠΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μινῴας-ὁ ἦ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Ναυπλίας, Νομ. Ἀργολίδος. Πρωτ Τ ο λ ό ν. Ἄλλα χ. Ἥρια, Κάνδια, Σωληνάρι. Κάτ: 463.

Μινωϊανά· χ. τοῦ δήμ. Σ π η λ ῃ ὰ ς, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 30.

Μινωΐδες νῆσοι· οὕτως ἐκαλοῦντό τινες τῶν Κυκλάδων, ὑπὸ τοῦ Μίνωος κυριευθεῖσαι.

Μίνως· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος καὶ τοῦ Ραδαμάνθυος πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς Κρήτης, προγενέστερος τῶν Τρωϊκῶν, ἱδρυτὴς τῆς τῶν Κρητῶν θαλασσοκρατίας καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν ὀργανωτής, μετὰ θάνατον δὲ κριτὴς ἐν τῷ Ἅδῃ. Μεταγενέστερος μῦθος διακρίνει αὐτοῦ ἕτερον Μίνωα, ἔγγονον τοῦ προτέρου υἱὸν τοῦ Λυκάστου, πατέρα τοῦ Μινωταύρου καὶ κτίστην τοῦ Λαβυρίνθου· ἀλλ' ὅμως αἱ πράξεις τοῦ δευτέρου ἀποδίδονται πολλάκις εἰς τὸν πρῶτον.

Μινώταυρος· υἱὸς τῆς Πασιφάης καὶ ἑνὸς Ταύρου, θηρίον παριστώμενον ὡς ἔχον σῶμα ἀνδρὸς καὶ κεφαλὴν Ταύρου, ἐνίοτε ὅμως καὶ τὸ ἐναντίον σῶμα ταύρου καὶ κεφαλὴν ἀνθρωπίνην. Γεννηθέντα κατέκλεισεν αὐτὸν ὁ Μίνως εἰς τὸν ἐν Κνωσῷ λαβύρινθον καὶ τῷ ἔδιδε νὰ τρώγῃ καταδεδικασμένους κακούργους καὶ τὰ ἐξ Ἀθηνῶν πεμπόμενα 9 παιδία καὶ 9 κοράσια, μέχρις οὗ ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτόν. Καὶ οἱ Φοίνικες ἐπίστευον εἰς ἀνθρωποκέφαλον ταῦρον, τὸν Μολόχ, ἀνθρωποθυσίας δεχόμενον, ὥστε πιθανῶς ἡ περὶ Μινωταύρου ὁρμὴ ἐκεῖθεν μετεδόθη εἰς Κρήτην, καὶ βεβαίως τὴν ἐξάλειψιν τοιούτου βαρβάρου τούτου ἐθίμου αἰνίσσεται ὁ διὰ τοῦ Ἀθηναίου ἥρωος φόνος τοῦ Μινωταύρου.

Μιξόρρουμα· χ. τοῦ δημ. Λ ά μ π η ς, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 140.

Μιοϊδοβίτσι· φιλέλλην ἐξ Δυστρίας. Ἐφονεύθη ἐν Πετᾷ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Εἶχε διοικήσει κανονιοστοιχίαν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσιᾶς τὸ 1821.

Μιολὰν-Καρβαλὸ (Μ α ρ ί α - Κ α ρ ο λ ί ν α)· σύγχρονος διαπρεπὴς γαλλὶς ἀοιδός, γεννηθεῖσα τὸ 1827.

Μιραμβώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ. Κάτ: 2,200.

Μιραμπώ· περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς τῆς Γαλλίας ζήσας ἀπὸ τοῦ 1749 μέχρι τοῦ 1791. Διῆλθε νεότητα τρικυμιώδη πολλάκις φυλακισθείς, διάσημος δὲ καταστὰς ἀπὸ τῆς 11)23 Ἰουνίου 1789 ὅτε εἶπε πρὸς τὸν μαρκήσιον Βρεζὲ ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τὰ περίφημα ἐκεῖνα: «...Ηγαίνετε νὰ εἰπῆτε τῷ κυρίῳ σας ὅτι εὑρισκόμεθα ἐδῶ τῇ θελήσει τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι μόνη ἡ δύναμις τῆς βαϊονέττας θὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ ἐντεῦθεν!» Ἔκτοτε προῆρχε πάσης πράξεως καὶ Ἐπαναστάσεως.

Μιραμών (Μ ί γ ο υ ε λ)· μεξικανὸς πολιτικός, 1833-1860, ἀνακηρυχθεὶς πρόεδρος διὰ τῆς στρατιωτ. ἐπαναστάσεως τοῦ 1859 καὶ παλαίσας κατὰ τοῦ Χουάρες. Γενόμενος ἀρχιστράτηγος ἐπὶ Μαξιμιλιανοῦ (βλ. λ.), συνεπάλαισε καὶ συνετυφεκίσθη μετ' αὐτοῦ ἐν Κουερετάρῳ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μιράνδ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σέρ· ἀκμ. βιομηχανία, ἀγορὰ ἵππων. Κάτ: 4,000.

Μιρανδόλα· π. τῆς ἰταλικῆς Λιμιλίας, πατρὶς τοῦ Πίκ ὸ-λά-Μιρανδόλ, περιωνύμου σοφοῦ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. Κάτ: 14,000.

Μιρβέλ (Κάρολος Φραγκίσκος Μπρισσώ)· περιώνυμος γάλλος βοτανικός, 1776-1854, καταλιπὼν περισπούδαστα καὶ νέαν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τεμόντα ὁδὸν ἐπὶ τῆς ἀνατομίας ἰδίᾳ καὶ τῆς φυσιολογίας τῶν φυτῶν ἔργα.

Μιρεκούρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βόσγια. Ἀξιόλ. βιομηχανία. Κάτ: 5,600.

Μιρεμπώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλικ. νομοῦ Βιέννης. Μέγα ἐμπόριον ζώων. Κάτ: 3,000.

Μιρεπουά· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ. Κάτ: 4,000.

Μιρζαπούρ· π. τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστάν, ἐπὶ τοῦ Γάγγου· ἐργοστάσια βαμβακοκλωστικῆς, μεταξουργεία, ἰνδικόν. Κάτ: 60,000.

Μιρζιέβσκυ· Πολωνὸς φιλέλλην· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο παλαιὸς ἀξιωματικὸς τῆς ἀλλοτε αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ ἔφερε τὸν σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ἦτο ἐκ τῶν ὀλίγων, οἵτινες ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἔλβας καὶ νὰ τὸν συνοδεύσωσιν ἐπιστρέφοντα. Διῴκει τὸν ἀλόχον τοῦ σώματος τῶν Φιλελλήνων καὶ ἐσφάγη μετὰ δώδεκα ἄλλων Πολωνῶν θέλων νὰ ἀνοίξῃ ὁρόμον διὰ τοῦ χωρίου.

Μιρομενίλ (Ἀρμάνδος-Θωμᾶς)· πρῶτος πρόεδρος τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Παρισίων, 1723-1796, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Μωπεοῦ. Διετέλεσε καὶ σφραγιδοφύλαξ ἀπὸ 1774-1787.

Μισαγρός· χ. τῆς νήσου Λίγινης, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ τοῦ λιμένος. Κάτ: 607.

Μισαὴλ· ἀρχιεπίσκοπος Θαυμακοῦ, μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκ Καλύμνου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, 1840-1900. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ σχολῇ τῆς Χάλκης καὶ ἐχειροτονήθη τὸ πρῶτον ἐν Κρήτῃ ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου. Παρέμεινεν ὡς ἐπίσκοπος ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Σάμῳ καὶ διαρκούσης τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας, ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Θαυμακοῦ. Ἦτο ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐπιζώντων ἀρχιεπισκόπων, ὑπεδέχθη δὲ τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν, ὅστις κατέλαβε τὴν Θεσσαλίαν, ἐνθουσιωδῶς πανηγυρίζων ἐπὶ τινας ἡμέρας τὸ χαρμόσυνον γεγονός. Ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων ἱεραρχῶν τῶν νειωτέρων χρόνων, ἀπέθανε δὲ ἐν Ἀθήναις πενέστατος. Κατὰ τὰς τελευταίας δὲ ἡμέρας του ἐστερήθη καὶ τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων, ἐμερίμνησε δὲ διὰ τὴν συντήρησίν του ἡ Ἱερὰ Σύνοδος.

Μισίρη· χ. τοῦ δήμ. Χρωμοναστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 70.

Μισιαλλών (Κλαύδιος)· 1751—1799, περιφανὴς γάλλος γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Κουστοῦ.

Μισιαλλών (Ἀχιλλεὺς-Ἑτνᾶ)· 1796—1822, υἱὸς τοῦ προηγουμ. διακριθεὶς ὡς ζωγράφος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μίσιγγαν ἢ Μίτσιγκαν· μία τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμ.-Πολιτείαις (Β) Κ α ν α δ ι κ ῶ ν λεγομένων λιμνῶν, μεταξὺ Ἡνωμ.-Πολιτ. καὶ Καναδᾶ. Ἔκτ: 52,000 τετρ. χλμ. Ἀκταὶ ἀμμώδεις καὶ χθαμαλαί.

Μίσιγκαν· μία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν συγκειμένη ἐκ δύο χερσονήσων τῶν λιμνῶν Ἀνωτέρας, Μίσιγκαν καὶ Ὕρον. Ἔκτ: 152,584 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,650,000, Ἐλεύθεροι Ἰνδοὶ 10,000. Νερὰ ἄφθονα, πεδιάδες μεγάλαι, δάση, λειμῶνες, παχύτατοι, φυτικὰ προϊόντα πάμπολλα ὧν γίνεται ἐτησία ἐξαγωγὴ ἀξίας 45 ἑκατ. φρ. Προϋπολ. 12 1)2 ἑκατ. φρ. χρέος 18 1)2 ἑκατ. φρ., 3,000 βιβλιοθῆκαι, 460,000 μαθηταί. Πρωτ: Λανσίγγ.

Μισιέλ (Φ ρ α γ κ - Ξ α β ι έ)· 1809-1887, ἀρχαιολόγος καὶ φιλόλογος γάλλος, καταλιπὼν ἄριστα ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν κλάδων τούτων συγγράμματα.

Μισιελὲ (Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· γάλλος ἱστορικός, 1798 — 1874, διαπρεπὴς συγγραφεὺς «Ἱστορίας τῆς Γαλλίας», «Τῆς Ρωμ. δημοκρατίας», τῆς «Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως» καὶ ἄ. διακρινομένων ἐπὶ ἄκρᾳ ἐμβριθείᾳ καὶ γλαφυρότητι.

Μισιργιοῦ· χ. τοῦ δήμου Κ α ρ υ δ ί τ σ ο υ, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ: 100.

Μισιὼ (Ἰ ω σ ὴ φ - Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· γάλλος ποιητὴς καὶ φιλόλογος, 1767—1839. Ἄριστα ἔργα του εἶνε τὸ «Ἔαρ ἑνὸς προγεγραμμένου» καὶ ἡ «Ἱστορία τῶν Σταυροφόρων».

Μισιὼ (Λ ο υ δ ο β ί κ ο - Γ α β ρ ι ὴλ) ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1772 — 1858, ἐπίσης διαπρεπὴς φιλόλογος, ἔγραψε «Παγκόσμιον Βιογραφίαν» καὶ «Βιογραφίαν ζώντων ἀνδρῶν».

Μισιὼ (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· γάλλος βοτανικός, 1746—1803. Ἐξηρεύνησε τὴν χλωρίδα τῆς Περσίας καὶ τῶν Ἡνωμ.-Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Μισνία· ἀρχ. μ α ρ γ ρ α β ι ᾶ τ ο ν τῆς Γερμαν. Ἐπικρατείας, κοιτὶς τοῦ ἐ κ λ ε κ τ ο ρ ά τ ο υ καὶ ὕστερον β α σ ι λ ε ί ο υ τῆς Σαξονίας, οὗ νομὸς μὲ πρωτ. τὴν Δρέσδην διετήρησε τὸ ὄνομα.

Μισοχώρα· θερινὴ ἀγροικία, 1)2 ὥρ· ἔξω τῆς Σκύρου, ἐπὶ τῆς φερων. νήσου.

Μισοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Βοιῶν τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ: 782.

Μισσισσιπῆ· μία τῶν Ἡνωμ.-Πολιτειῶν κατὰ μῆκος τοῦ κατωτέρου τμήματος τοῦ ποταμοῦ. Ἔκτ. 121,232 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,200,000. Κομητ. 74. Φυτείαι ζαχαροκαλάμων, καπνῶν, ἀρύζης, ὀπωρῶν κ.λ. Προϋπ. 7 1)2 ἑκατ. φρ. Χρέος 52 ἑκατ. Μαθηταὶ 320,000, βιβλιοθῆκαι 2,800. Πρωτ. Ἰ ά ξ ω ν.

Μισσισσιπῆς. Μ ι σ σ ι σ σ ί π ι καὶ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς Μ ε σ χ α τ σ ε μ π έ = (Πατὴρ τῶν Ὑδάτων)· παμμέγιστος ποτ. τῆς Βορ. Ἀμερικῆς. Πηγάζει ἀπὸ τὸ λιμνικὸν σύστημα τῆς πολιτείας Μινεσότας, διέρχεται ἐκ τοῦ Ἁγ. Λουδοβίκου, δέχεται τὰ νερὰ πελωρίων παραποτάμων, Μισσουρῆ, Πλάτα, Κάνζα, Ἀρκάνσα κ.λ. σχηματίζει ἀπειρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ριθμους διακλαδώσεις καὶ καμπὰς καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον διὰ πολυπληθῶν στομίων σχηματίζων μέγιστον Δ έ λ τ α. Μῆκ: χλμ. 5,500. Τὸ πλάτος του ἀπὸ τῆς συμβολῆς τοῦ Μίσσουρι ποικίλλει μεταξὺ 1500—3,000 μ. εἶνε δὲ ὁ δεύτερος ποτ. τοῦ κόσμου, πρώτου ὄντος τοῦ Ν ε ί λ ο υ (βλ. λ.).

Μισσουρῆ· μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν διαβρεχομένη ὑπὸ τῶν ὁμωνύμων ὑδάτων τοῦ μεγίστου παραποτ. τοῦ Μεσσισσιπῆ Μ ι σ σ ο υ ρ ῆ, καλυπτομένη δὲ κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τῶν ὀρέων Ὄζαρξ. Ἐκτ. 179,778 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,200,000, Κομητ. 114. Ἡ βιομηχ. ἀκμαία. Πρωΰπολ. 20 ἑκατ. φρ. Χρέος. 90 ἑκατ. φρ. Μαθηταὶ 730,000. Γεωργία καὶ ἐμπόριον ἐκτεταμένον. Πρωτ. Τζέφφερσον.

Μίσσουρι· ὁ κύριος ποταμὸς ἐκ τῶν συνιστώντων τὸν Μ ι σ σ ι σ σ ι π ῆ ν (βλ. λ.), καὶ οὗ συμμετρουμένου καθίσταται οὗτος δεύτερος κατὰ τὸ μέγεθος ποτ. τῆς ὑφηλίου. Καταρρέει τῶν Ηραχωδῶν ὀρέων (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι) καὶ ἔχει ὁλικὸν μῆκ: 3,700 χλμ.

Μιστράκι· χ. τοῦ δήμου Καλωνίδων τῆς Μεσσηνίας. 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Καρώνης. Κάτ: 107.

Μιστρᾶλ (Φ ρ ε ι δ ε ρ ῖ κ ο ς)· γάλλος προβηγκιανὸς ποιητὴς σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1830, εἶνε ὁ γράψας τὴν παγκοίνως γνωστὴν «Μιρέγιο» καὶ ἄλλα εἰς γλυκυτάτην προβηγκιανὴν γλῶσσαν.

Μιστρᾶς· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 3)4 ὥρ. ΔΝΔ πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ Ταϋγέτου. Εἰρηνοδικεῖον Κάτ: 579. Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ τὸν Εὐρώτατον τοποθετεῖται ἡ ἀρχαία Σπάρτη, ἐδῶ δὲ εὑρηνται καί τινα ἐρείπια. Ὁ Μιστρᾶς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως (καὶ Μ ι ζ ι θ ρ ᾶ καὶ Μ ι σ τ ρ ᾶ καλούμενος), ἦν ὁ κυριώτατος Λακωνικὸς οἰκισμὸς μὲ 12,000 Κατ: εἶχε δὲ ἰσχυροτάτην ἀκόμη τὴν τότε ἠρειπωμένην ἀκρόπολιν. Ἐδῶ ναὸς περίφημος διὰ τὰ θαύματά του. Ἐπὶ τουρκοκρατίας ὁ Μιστρᾶς ἦν πρωτ. ἐπαρχίας.

Μίσχνα· συλλογὴ Ραββινικῶν παραδόσεων ἀποτελουσῶν τὸ πρῶτον μέρος τοῦ «Ταλμούδ».

Μιτιωτσῆς (Γεώργιος)· Ἕλλην ἔφεδρος ἀνυποπολοχαγὸς ἐκ Χρυσοῦ τῆς Παρνασσίδος 1872—1897, πρῶτος ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἑλλην. στρατοῦ πεσὼν κατὰ τὸν ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897. Ὑπηρετῶν ἐν τῷ πυροβολικῷ ἐπεδείξατο ἄμεμπτον πάντοτε διαγωγήν, ἄκραν δὲ φιλοπατρίαν καὶ αὐταπάρνησιν, εἶνε δὲ εἷς ἐκ τῶν εὑρόντων ἡρωϊκώτατον θάνατον κατὰ τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον ἀγῶνα· ἔπεσεν ἐν Μπουγαζίῳ τοῦ Τυρνάβου (Προφήτη Ἠλίᾳ) τὴν 8ην Ἀπριλίου.

Μιτιλόγλι· χ. τοῦ δήμου Πατρέων, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πάτρας· τελωνιακὸν φυλακεῖον. Κάτ: 786.

Μιτίτζα· μεγάλη καὶ εὐφορωτάτη πεδιὰς τῆς Ἀλγερίας μήκους 95 χλμ. καὶ πλάτους 32. Πολλοὶ οἰκισμοὶ ἐντοπίων νέοι. Κάτ: 30,000 καὶ 4 ἰθαγενεῖς φυλαὶ νομάδων.

Μίτσχερλιχ (Ἀ ἰ λ χ α ρ δ)· διαπρεπὴς γερμ. χημικός, 1794—1863,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

καθηγ. τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου, καταλιπὼν ἀρίστην «Χημείαν».

Μίτταου· πρωτ. τῆς ρωσ. Κουρλάνδης, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ἀα. Ἄριστα ὑφαντήρια καὶ μεταξοκλωστήρια, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 31,000.

Μιτυλήνη ἢ Λέσβος· μία ἐκ τῶν μεγάλων νήσων τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, διπλασία σχεδὸν τῆς Κεφαλληνίας, διαιρουμένη εἰς δύο χερσονήσους ὑπὸ βαθυτάτου κόλπου. Προϊόντα ἄφθονα, ἔλαιον, οἶνοι, μέταξα, βάμβακες κλπ. ἀλλὰ συχνοὶ σεισμοὶ βλάπτουσι φοβερὰ τοὺς οἰκισμούς της. Ἡ νῆσος εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον ὀρεινή, ἔχει δὲ πολλὰ ἐρείπια ἀρχαῖα καὶ πρωτ. τὴν Μιτυλήνην εἰς τὰ Α παράλια μὲ ὠχυρὸν φρ., λαμπρὸν λιμένα κλπ. Κάτ: 8,000 Ἕλληνες οἱ πλεῖστοι διατηροῦντες λαμπρὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ ἐδῶ καὶ εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς νήσου. Ὁλόκληρος ὁπληθυσμὸς αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς 80,000 ἕως 90,000 ὧν τὰ 9)10 Ἕλληνες, γεωργοί, κτηνοτρόφοι καὶ ἔμποροι. Ἔκτ: 1,749 τετρ. χλμ.

Μιτυλήνη ἢ Μυτιλήνη· πρωτ. τῆς νήσου Λέσβου ἢ Μιτυλήνης, ἐπὶ τῆς Α παραλίας, καταντικρὺ τῶν μικρασιατικῶν ἀκτῶν, ἀποτελέσασα εἰς τὴν ἀρχαιότητα μέρος τῆς συμμαχίας τῶν αἰολικῶν πόλεων. Ὑποταγεῖσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους μεθ' ὁλοκλήρου τῆς νήσου, ἐπανέστη κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καὶ ἐτιμωρήθη μετ' ἀπιστεύτου ὠμότητος. Κηρυχθεῖσα ὑπὲρ τοῦ Μιθριδάτου τὸ 86 π.Χ., ἐλευθερώθη καὶ ἠρημώθη ὑπὸ τῶν ρωμαϊκῶν στρατευμάτων. Ὁ Πομπήϊος τὴν ἀνῳκοδόμησε καὶ ἔκτισεν ἐν αὐτῇ θαυμάσιον θέατρον. Ὑπῆρξε διάφημος καὶ διὰ τὰς λαμπρὰς της ρητορικὰς σχολάς, ἦν δὲ πατρὶς τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφοῦς.

Μιχαὴλ - Ἄγγελος (Βουοναρρότη)· περίφημος ἰταλὸς γλύπτης, ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων 1475 - 1564. Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος εἶνε εἷς ἐκ τῶν ἀναμορφωτῶν τῆς καλλιτεχνίας.

Μιχαὴλ Α' ὁ Ραγκαβῆς· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 811 - 813 ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ Λέοντος Ε' τοῦ Ἀρμενίου καὶ θανὼν τὸ 846 ἐν μοναστηρίῳ.

Μιχαὴλ Β' αὐτοκράτωρ ἀπὸ 920 - 929. Ἔχασε τὴν Κρήτην, τὴν Δαλματίαν καὶ τὴν Σικελίαν.

Μιχαὴλ Γ', ὁ Μέθυσος· αὐτοκράτωρ ἀπὸ 842 - 867, βασιλεύσας ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τῆς μητρός του Θεοδώρας καὶ ἀπωλεσθεὶς ταῖς δολοπλοκίαις Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος.

Μιχαὴλ Δ' ὁ Παφλαγών· αὐτοκράτωρ ἀπὸ 1034 - 1041. Ἀφῆκε τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν ἀδελφόν του εὐνοῦχον Ἰωάννην καὶ ἐνίκησε τοὺς ἐπαναστάντας Βουλγάρους.

Μιχαὴλ Ε' ὁ Καλαφάτης· αὐτοκράτωρ ἀπὸ 1041 - 1042, ἐκθρονισθεὶς μετὰ 5 μῆνας καὶ ἐγκλεισθεὶς εἰς μοναστήριον, ἀφ' οὗ ἐτυφλώθη.

Μιχαὴλ Σ', ὁ Στρατιωτικός· αὐτοκράτωρ ἀπὸ 1056 -

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1057. Διεδέχθη τὴν Θεσσαλονίκην, δυστηρέστησεν ὅμως τοὺς παλαιοὺς του συναδέλφους στρατηγοὺς καὶ ἀντικατεστάθη ὑπὸ Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ.

Μιχαὴλ Ζ', ὁ Παραπινάκης· αὐτοκράτωρ ἀπὸ 1071—1078, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου κατόπιν ταραχωδεστάτης βασιλείας καὶ ἀποθανὼν ὡς ἐπίσκοπος Ἐφέσου.

Μιχαὴλ Η', ὁ Παλαιολόγος· αὐτοκράτωρ ἀπὸ 1260—1282, ἀρχηγὸς τῆς δυναστείας τῶν Παλαιολόγων. Κατέλαβε διὰ στρατηγήματος καὶ ἐξ ἀπροόπτου τὴν Κων)πολιν ἀφαιρέσας αὐτὴν ἀπὸ Βαλδουῖνον τὸν Β' τὸ 1261 καὶ μετέσχε τῶν ὠμοτήτων τῶν «Σικελικῶν Ἑσπερινῶν».

Μιχαὴλ-Ἅγιος ἢ μᾶλλον **Σᾶο Μίγουελ**· ἡ μεγίστη τῶν ἀτλαντείων νήσων Ἀσορῶν τῆς Πορτογαλίας. Ἔδαφος ἡφαιστειῶδες καὶ εὐφορώτατον· ἔκτ. 75 Κ25 χλμ. Κάτ: 135,000. Πρωτ. Πόντα-Δελγάδα. Θαυμάσιοι οἶνοι· ὑψίστη κορυφὴ ὁ κῶνος Βάρρα (1,089 μ.).

Μιχαὴλ ἢ μᾶλλον **Μίγουελ** (Δὸν Μαρία-Ἐβαρίστο)· υἱὸς Ἰωάννου Ϛ', βασιλέως τῆς Πορτογαλίας, πολλάκις ἐπαναστήσας ἐναντίον τοῦ πατρός του τῇ εἰσηγήσει τῆς μητρός του Ἰνφάντης Καρλόττας-Ἰωακείμ. Τοῦ ἀδελφοῦ του Δὸν Πέτρου τῆς Βραζιλίας, δόντος τὸν θρόνον τῆς Πορτογαλίας, ὅστις τῷ ἀνῆκεν, εἰς τὴν θυγατέρα του δόνια-Μαρία, ὁ Μίγουελ ἐδέχθη τὴν ἀντιβασιλείαν μετὰ τῆς χειρὸς τῆς Μαρίας, ἣν ὅμως ἐνωρὶς ἐδίωξεν εἰς Βραζιλίαν καὶ ἐκυβέρνα τυραννικώτατα. Ἀλλ' ἐπελθόντος τοῦ Δὸν Πέτρου, ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ τὸ 1834 καὶ νὰ ζήσῃ ἔκτοτε ἐν τῇ ξένῃ. Ἀπέθ. τὸ 1866.

Μιχαὴλ· Μητροπολίτης Βελιγραδίου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ εἷς ἐκ τῶν ἀρίστων Σέρβων ἱεραρχῶν. Ἀπέθ. ἐν τῇ πρωτευούσῃ ταύτῃ τὸ 1898.

Μιχαὴλ - Ἅγιος· πρωτ. δῆμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας. Κάτ: 2,060.

Μιχαὴλ-Ἀρχάγγελος· ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγγέλων κατὰ τὴν χριστιανικὴν παράδοσιν, παριστάμενος μὲ κράνος καὶ ξίφος διάφλογον, ἔχων δὲ τὸν σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Μιχαΐας· εἷς τῶν 12 μικρῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ, ζήσας κατὰ τὸν Η' αἰῶνα π. Χ.

Μιχαλάκης (Γεώργιος)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Λεωνιδίου τῆς Κυνουρίας, λαβὼν ἐνεργὸν μέρος μετὰ τοῦ Ἐμμ. Τσούχλου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μονεμβασίας ἄγων ὑπερεκατονπεντήκοντα πολεμιστάς, τοῦ δὲ φρουρίου τούτου πεσόντος ἀπῆλθεν εἰς τὴν πολιορκουμένην Τριπολιτσάν, εἶτα δὲ ἔλαβε μέρος εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη μάχας πολλαχοῦ ἐπιδειξάμενος ἀξιομίμητον ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν.

Μιχαλακόπουλος (Δωσίθεος)· κληρικὸς καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἐκ Ζυγοβιδίου, μεγάλως ὑπηρετήσας τὰς ἐπαναστατικὰς ἰδέας ἔν τε Ζακύνθῳ καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀλυμπίᾳ διὰ τῶν διδαχῶν του. Ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν τότε ἀκαδήμειαν τῆς Κερκύρας.

Μιχαλέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καλαμῶν, 1)2 ὥρ. ἔξω τῆς πόλεως ταύτης. Κάτ: 42.

Μιχαλόπουλος (Ἀ ν ό ρ ε ι κ ο ς)· ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως, πάνυ φιλοτίμως ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν Θεόδωρον καὶ τὸν Γενναῖον Κολοκοτρώνην. Κατήγετο ἐκ τῆς γορτυνιακῆς Καρυταίνης.

Μιχαλόπουλος (Ἡ σ α ΐ α ς)· ὅρα Ἡ σ α ΐ α ς.

Μιχαλόπουλος (Κ ω ν σ τ α ν τ ῆ ς)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Λαγκαδίων τῆς Γορτυνίας, ὑπηρετῶν παρὰ τῷ πασσᾷ τῆς Πελοποννήσου πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Ἀγῶνος ἐντὸς τοῦ σεραγίου, δι' ὃ καὶ πολλὰ γνωρίζων ἐκ τῶν τεκταινομένων ἐκεῖ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, μεγάλως ὠφέλησε διὰ τῆς ἀποκαλύψεως σπουδαιοτάτων πολλάκις μυστικῶν τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν καὶ πλείστους ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου, εἰδοποιῶν αὐτοὺς ἐγκαίρως περὶ τῆς καταζητήσεώς των.

Μιχᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ὁμαλῶν τῆς Κεφαλληνίας, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Βαλσαμάτα. Κάτ: 87.

Μι(χ)ιὲλ (Σαὶν)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέζ, ἐπὶ τοῦ Μώσα· φρ. ἰσχυρόν, ἀκμ. χαρτοποιία καὶ ὑφαντουργία. Κάτ: 6,100.

Μιχοακάν· μία τῶν μεξικανικῶν πολιτειῶν πρὸς τὸν Εἰρηνικόν. Ἔκτ. 60,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 800,000. Χώρα λοφώδης, πολύφυτος καὶ ἐκτάκτως γραφική Πρωτ. Μ ο ρ έ λ ι α. Μεγάλη εὐφορία καὶ ἀκμαιοτάτη κτηνοτροφία.

Μιχόϊ· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, 4 ὥρ. ἀπὸ Κάτω Ἀχαΐας. Κάτ: 193.

Μνασέας· Ἀργεῖος, φίλος καὶ ἔμπιστος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Μνασέας· ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος ἐκ Πατρῶν, γράψας περὶ τὰ 150 π. Χ. περιήγησιν ἢ περίπλουν εἰς ὀκτὼ βιβλία, πραγματευόμενα περὶ ἰδιαιτέρων τινῶν μερῶν τῆς γῆς.

Μνάσιππος· στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, πεμφθεὶς τὸ 373 π. Χ. μετὰ στόλου εἰς Κέρκυραν ἵνα ἀποσπάσῃ τὴν νῆσον ἀπὸ τῶν ἐπαναστάντων στρατιωτῶν του, διότι δὲν ἔδιδον αὐτοῖς τὸν ὀφειλόμενον μισθόν.

Μνάσων· ἡγεμὼν τῆς ἐν Φωκίδι Ἐλατείας, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Μνεῦις· ταῦρος ἱερὸς τῶν Αἰγυπτίων, λατρευόμενος ἐν Ἡλιουπόλει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀϊρὶ-μιρουτοῦ. Παρίστα τὴν καταχωγὴν τοῦ θεοῦ Ρ ᾶ, τοῦ Ἡλίου, καὶ βραδύτερον τὴν ζῶσαν ψυχὴν τοῦ Ἡλίου. Ἡ παράδοσις ἀνάγει τὴν ἐπίσημον αὐτοῦ ἀναγνώρισιν εἰς τὸν Φαραὼ Κακοοῦ τῆς Β' δυναστείας, εἶνε ὅμως ἀρχαιοτέρα τῆς ἱδρύσεως τῆς Φαραωνικῆς μοναρχίας. Ἡ λατρεία τοῦ Μνεύιος, περὶ ἧς ἐλάχιστα γνωρίζομεν, φαίνεται καὶ εἰς πολλὰς ἀκόμη λεπτομερείας ταυτιζομένη πρὸς τὴν τοῦ Ἄ π ι ο ς (βλ.λ), ἤτοι τῆς ζώσης ψυχῆς τοῦ Φ θ ᾶ.

Μνήμη· κόρ. τοῦ Διὸς συγκατατασσομένη μεταξὺ τῶν Μουσῶν.

Μνημοσύνη· κόρ. τοῦ Οὐρανοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς ἐννέα Μούσας.

Μνήσαρχος· Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου.

Μνησίδημος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 80 ὀλυμ.

Μνησιθείδης· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 80 ὀλυμ.

Μνησιθεύς· Τρωαδίτης, ἀπόγονος τοῦ Ἀσσαράκου, μετὰ τοῦ Αἰνείου ἀπελθὼν εἰς Ἰταλίαν.

Μνησικλῆς· ἀθηναῖος ἀρχιτέκτων τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, ὁ φιλοτεχνήσας τὰ Προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Μνησικλῆς· περιβόητος συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Μνησίλοχος· εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Μνησίλοχος· υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, ὑποκριτής, βοηθῶν τὸν πατέρα του εἰς τὴν ποίησιν τῶν δραμάτων του.

Μνησιμάχη· θυγ. τοῦ ἐν Ὠλενῷ Δεξαμενοῦ, ἣν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστῆρός της Εὐρυτίωνος.

Μνησιπτόλεμος· ἱστοριογράφος διαμένων ἐν τῇ αὐλῇ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Μνήστρα· μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Αἴγιον.

Μνίσζεκ (Μαρίνα)· πολωνὶς δέσποινα, ἐξ εὐγενοῦς καταγομένη οἴκου, νυμφευθεῖσα δὲ τὸν Ψευδο-Δμίτρι καὶ καταστᾶσα οὕτω Τζαρίνα Μοσκοβῖτις τὸ 1605. Θανόντος τοῦ συζύγου της, ἐσώθη μετὰ τοῦ υἱοῦ της ὑπὸ τῶν βοϊάρων, ἀλλὰ μετά τινα ἔτη περιπετειωδεστάτου βίου, ὁ υἱός της ἀπηγχονίσθη ἐν Μόσχᾳ τὸ 1613 καὶ αὕτη ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ.

Μνοχοχρίτσνι (Δέμιαν Ἰχνατοβιτς)· χέτμαν τῆς Οὐκρανίας τὸν ΙΔ' αἰῶνα, πρῶην γενικὸς ἐσσαοὺλ μέχρι τοῦ 1649. Κατηγορηθεὶς ὡς εὑρισκόμενος εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ ἐπιζητοῦντος τὴν αὐτονομίαν τῆς Οὐκρανίας Δοροσχένκο τὸ 1672, ἐξεθρονίσθη ὑπὸ τῶν Μοσχοβιτῶν, ἀπέθ. δὲ ἐξόριστος ἐν Σελεγίνσκ τῆς Σιβηρίας τὸ 1688, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαμοϊλοβιτς.

Μοᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴ(σ)ν. Κάτ: 1,100.

Μοάβρ (Ἀβραάμ)· γάλλος μαθηματικός, 1667-1734, ἐκπατρισθεὶς εἰς Ἀγγλίαν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Εδίκτου τῆς Νάντης καὶ ἐκεῖ εὐδοκίμως ἐργασθείς.

Μοανιό (Ἀββᾶς Φραγκ. Ναπολέων)· 1804-1884, γάλλος φιλόλογος καὶ συγγραφεύς, διακριθεὶς εἰς τὰς ἐπιστημονικάς του ἐρεύνας, μαθηματικὰς καὶ ἀστρονομικὰς καὶ φυσιολογικάς.

Μοαδδόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω Λείγηρ. Κάτ: 2,650.

Μοαδδάκ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν-έ-Γαρόννη, μέγα ἐμπόρ. ἀλεύρων, καρπῶν καὶ οἴνων. Κάτ: 10,000.

Μοβίλη· ὅρα Μόμπιλ.

Μογάδορ ἢ **Σουέϊρα**· παράλια π. τοῦ Μαρόκου ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ὠκεανοῦ, βομβαρδισθεῖσα τὸ 1844 ὑπὸ τῶν Γάλλων. Ἀξιόλογον ἐμπόριον. Κάτ: 17,000.

Μογγολία· μεγίστη κινεζικὴ ἐπαρχία ἢ μᾶλλον ὑποτελὴς χώρα ἐκτεινομένη μεταξὺ τῆς ἰδίως Κίνας καὶ τῆς ρωσικῆς Σιβηρίας, διαβρεχομένη δὲ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀμοὺρ καὶ ἔχουσα πρὸς Β τὰ ὄρη Ἀλταΐα καὶ Σαΐάν. Πρωτ. Οὔργα, ἕδρα τοῦ Πατριάρχου τοῦ Μογγόλων ἔχουσα ἄπειρα θρησκευτικὰ ἱδρύματα καὶ Κάτ. 50,000. Μέγα μέρος τῆς χώρας καταλαμβάνει ἡ μεγίστη ἔρημος Γόβη οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς κατὰ τὸ πλεῖστον (3 ἑκατ.) εἶνε ἀπόγονοι τῶν Μογγόλων, οἵτινες κατὰ τὸν μεσαίωνα ἦσαν ἰσχυρότατοι καὶ κατέστρεψαν πολλὰς χώρας τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ρωσίας. Κινεζιστὶ λέγεται: Μογκοῦ.

Μεγγολφιέρ (Ἀδελφοί)· διάσημοι οἱ ἀνακαλύψαντες τὸ ἀερόστατον ἐν ἔτει 1783.

Μογγρέμπ ἢ Μογχράμπ· ὄνομα δι δόμενον ὑπὸ τῶν ἀράβων εἰς τὸ Μαρόκον.

Μογμάτικα· θέσις τῆς Κερκυραϊκῆς νησίδος Ὀθωνοί.

Μοδάκαι· μέγας ἀρχ. λαὸς τῆς ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Μοδάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας. Κάτ: 2,600.

Μοδένα· π. τῆς ἰταλ. Αἰμιλίας, ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Πάδου. Πανεπιστήμιον, ἐπισκοπή, ἀκμ. βιομηχανία, λαμπρὰ χυτήρια. Πρωτ. δουκάτου ἀπὸ 1453—1860 ἔχοντος ἔκτασιν 6,030 τετρ. χλμ. καὶ 600,000 κατ. καταληφθέντος ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος τὸ 1796. Κάτ: 60,000.

Μοδέστος· (Ἅγιος)· Σικελὸς τοῦ Γ' αἰῶνος, μαρτυρήσας ἐπὶ Διοκρητιανοῦ. Ἑορτὴ τὴν 15 Ἰουνίου.

Μόδεστος· λατῖνος στρατιωτικὸς συγγραφεὺς τοῦ Γ' αἰῶνος μ. Χ., γράψας ἐγχειρίδιον περὶ τῆς τότε στρατιωτικῆς τακτικῆς.

Μόδι· χ. τοῦ δήμου Τιθορέας τῆς Λοκρίδος. Κάτ. 658.

Μόδι· χ. τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 250.

Μοδόν ἢ Μοδόνη· μεσαιωνικὸν ὄνομα τῆς Μεθώνης (βλ. λ.).

Μοὲ (Ἰωάννης-Ρεμί)· γάλλος βιομήχανος, 1758—1841, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ τελειοποίησις τῆς κατασκευῆς τοῦ «Καμπανίτου».

Μοὲζζ - Λεδὶν - Ἀλλάχ· φατιμίτης χαλίφης τῆς Αἰγύπτου, 931—976, λεηλατήσας τὰ ἱσπανικὰ παράλια, κατακτήσας δὲ τὴν Σικελίαν, τὴν Συρίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην καὶ θεμελιώσας τὸ Κάϊρον. Ἠγάπα τὴν ποίησιν καὶ ὑπεστήριζε μεγάλως τὰ γράμματα.

Μοζαμβίκη· χώρα μεγάλη τῆς Ἀφρικῆς, τῆς ὁποίας ἡ πρωτεύουσα Μοζαμβίκη κατέχεται ἀπὸ τοὺς Πορτογάλους. Ἐκτ: 991,150 τετρ. χλμ. Κάτ. 2,000,000 κατὰ τὸ πλεῖστον Ἄραβες. Τὸ πρὸς Ν. Κυβερνεῖον τῆς Σοφάλας περιέχει μεταλλεῖα χρυσοῦ. Τὰ μεσόγεια διαιροῦνται εἰς πολλὰ ἀνεξάρτητα κρατίδια κυβερνώμενα ἀπὸ ἄραβας φυλάρχους. Ποταμὸς ὁ Ζαμβέζης. Ὄρη τὰ Λύπατα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μόζαρτ· διάσημος Αὐστριακὸς μουσουργὸς γεννηθεὶς ἐν Σαλτσβούργῳ τὸ 1756, ἀποθανὼν δὲ ἐν Βιέννῃ τὸ 1791. Συνέθεσε μεταξὺ ἄλλων τὸν «Δὸν Ζουάν», τοὺς «Γάμους τοῦ Φιγαρῶ» καὶ ἄλ.

Μοζέλλα(α), ἤτοι **Μικρὸς-Μόζας**· ἀριστερὸς παραπόταμος τοῦ Ρήνου, πηγάζων ἐν Γαλλίᾳ. Μῆκ: 514 χλμ., ὧν τὰ 312 διαρρέει ἐν τῷ γαλλικῷ ἐδάφει.

Μοζέλλα(α) - Διαμέρισμα. παλαιὰ διοικητ. διαίρεσις τῆς Γαλλίας, ἐκχωρηθεῖσα κατὰ τὰ 3/4 εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870—1871.

Μὸθ-Σαὶντ-Ἐραῖ (Δᾶ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δὲ-Σέβρ. Κάτ: 2,400.

Μοθωναί (Κανέλλος, Παναγιώτης κλπ.)· ἀδελφοὶ ὁπλαρχηγοὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὑπηρετήσαντες ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Λόντον καὶ τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμην, παρευρεθέντες δὲ εἰς πολλὰς μάχας ἐνΠελοποννήσῳ κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου, ὅπου ἐπίσης διεκρίθησαν.

Μοθωνίδης· ὅρα Μοθωναί καὶ Γεωργακόπουλος (Νικόλαος).

Μοῖνος—Main γερμανιστί· παραπότ. τοῦ Ρήνου ἐν Γερμανίᾳ καταρρέων τῆς Ἄνω-Φραγκωνίας. Μῆκ: 495 χλμ.

Μοῖραι· 3 θυγ. τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Κλωθώ, ἡ Λάχεσις καὶ ἡ Ἄτροπος.

Μοίραις· χ. τοῦ δήμου Ἀμπελούζου, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοίκ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 160.

Μοιράκια· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 308.

Μοίραλι· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ. 241.

Μοιραλῆ· χ. τοῦ δήμου Ἐλατείας τῆς Λοκρίδος. Κάτ. 213.

Μοῖρις· ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1445-1416 π. Χ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνωρύχθη ἡ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη λίμνη μεταξὺ Μέμφιδος καὶ Λοσινόης, ἥτις ὅμως ἀκριβέστερον ἀνωρύχθη ὑπὸ τοῦ Ἀμενόφιος (2,905-2,863).

Μοῖρις· γραμματικὸς Ἕλλην, Ἀττικιστὴς ἐπιλεγόμενος, ζήσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ γράψας «Ἀττικὰς λέξεις».

Μοιροκλῆς· ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν ζητηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ τῷ παραδοθῶσι

Μοίρους· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 667.

Μοισία· καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, ἐπαρχία τῆς ἀρχ. Εὐρώπης, ἐκτεινομένη μεταξὺ Δουνάβεως καὶ Αἵμου, καὶ διαιρουμένη ὑπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Μοισίαν, περιλαμβάνουσα δὲ τὴν σημερινὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Σερβίαν.

Μόκα· σπουδαῖος ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς Ἀραβίας εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἡ κυρία ἀποθήκη τοῦ περιφήμου καφὲ τῆς Ὑεμένης. Κάτ: 6,000.

Μοκαδόϊνα· ὄνομα τῶν περιέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γων τριχωτῶν ἐκ δέρματος ὑποδημάτων τῶν ἀγρίων ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς τοῦ Βορρᾶ. Τὰ ἄριστα κατασκευάζονται ἀπὸ μοσχοφόρων μυῶν δέρματα.

Μοκενῖγος· ὅρα Ματσενίγο

Μολάοι· ἐγκαταλελειμμέναι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μαλακασίου τῆς ΒΔ Θεσσαλίας.

Μολάοι· πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχ. Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς (ΝΑ Λακεδαίμων) καὶ ἕδρ τοῦ δήμου Ἀσωποῦ, ΒΔ (6 1)2 ὥρ.) τῆς Μονεμβασίας καὶ 11 ὥρ. ΝΑΝ τῆς Σπάρτης. Οἰκονομικὴ ἐφορεία, ταχυδρομ., τηλεγραφ., ταμεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, ὡραῖαι φυτεῖαι, ἀξιόλογον ἐμπόριον. Κάτ: 1,500.

Μόλβιτζ· κώμη τῆς πρωσικῆς Σιλεσίας, ὅπου Φρειδερῖκος ὁ Μέγας κατετρόπωσε τοὺς αὐστριακοὺς τὸ 1741 καὶ κατέλαβεν ὁριστικῶς πλέον τὴν Σιλεσίαν.

Μολὲ (Ματθαῖος)· πρῶτος πρόεδρος τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Παρισίων 1584-1656, σφραγιδοφύλαξ τὸ 1651, καταλιπὼν σημαντικώτατα «Ἀπομνημονεύματα».

Μολὲ (Φραγκίσκος-Ρενέ)· διαπρεπὴς γάλλος ἠθοποιός, 1734-1802, διακριθεὶς εἰς ὑπόδυσιν κωμικῶν χαρακτήρων.

Μολεντζικό· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 292.

Μολιὲρ (Ἀεβᾶς)· 1677-1742, γάλλος φιλόσοφος, φυσιολόγος καὶ μαθηματικός, καθηγ. τῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας.

Μολιέρ(αι)· πρωτ: δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ταρν-ἐ-Γαρόνν. Κάτ: 2,350.

Μολιέρος (Ἰωάννης, Βαπτιστής)· ὁ ἄριστος κωμικὸς ποιητὴς τοῦ νεωτέρου κόσμου, γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις τὸ 1622. Συγγραφεὺς συνάμα καὶ ἠθοποιός, συνέθεσε καὶ ἔπαιξεν ἀληθῆ ἀριστουργήματα, τὸν «Δὸν Ζουάν», τὸν «Μισάνθρωπον», τὸν «Ταρτοῦφον», τὸν «Φιλάργυρον», τὸν «Ἀρχοντοχωριάτην», τὸν «Ἀμφιτρύωνα» καὶ πλείστας ἄλλας κωμῳδίας, ἀπέθανε δὲ ἐν ᾧ ἔπαιζε τὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ» του τὸ 1673.

Μολίζη· παλαιότερον ὄνομα τῆς Ἰταλικῆς ἐπαρχίας Καμπομπάσσο, τοῦ ποτὲ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως.

Μολίνα (Λοδοβῖκος)· περιβόητος ἱσπανὸς ἰησουίτης, 1535—1601, οὗ τὸ δόγμα (αἵρεσις) ἐπωνομάσθη «μολινισμός». Ζητεῖ διὰ τῶν θεωριῶν του νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τῶν ἀτόμων πρὸς τὸ «πεπρωμένον» καὶ τὸν «ἄνωθεν προορισμόν».

Μολῖνος (Μιχαήλ)· ἱσπανὸς θεολόγος, 1627—1696, αἱρεσιάρχης, καταδικασθεὶς ὑπὸ Ἰννοκεντίου τοῦ ΙΑ'. Ἦτο ὑπαδὸς τῆς ἀπολύτου γαλήνης καὶ ἀδρανείας τῶν αἰσθήσεων, πρὸς ἐπίκτησιν τοῦ πνευματικοῦ ἰδεώδους, ἔγραψε δὲ περιεργότατον «Πνευματικὸν ὁδηγόν».

Μολίονες· ὁ Εὔρυτος καὶ ὁ Κτέατος, δίδυμοι ἀδελφοί, υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης. Ἐλέγοντο δὲ καὶ Ἀκτορίδαι. Ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ κατὰ τοῦ Αὐγείου μάχῃ. Τινὲς εἶπον αὐτοὺς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

διφυείς, ἤτοι εἰς ἓν σῶμα συνηνωμένους.

Μιλτόρ (Γαβριήλ)· 1770—1849, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, διακριθεὶς ὑπὸ τὸν Μασσένα ἐν ἀρχῇ καὶ τὸν Μορῶ. Τὸ 1811 διωρίσθη στρατιωτ. διοικητὴς τῆς Ὁλλανδίας, διέπρεψε δὲ τὸ 1823 ἐν Ἱσπανίᾳ.

Μολλᾶ (Μολλᾶς)· μουσουλμᾶνος ἱερεύς. Ὁ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν μιναρέδων προσκαλῶν τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχήν.

Μολλιέρος (Ἀλέξανδρος)· Γάλλος φιλέλλην· ἀξιωματικὸς διακεκριμένος, νέος γενναιότατος καὶ πεπαιδευμένος, λίαν δὲ ἀγαπητὸς τῷ Φαβιέρῳ, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε πανταχοῦ. Ἦτο εἷς τῶν τεσσάρων οἵτινες μετέφερον τὸν γενναῖον Robert μείναντα πληγωμένον ἔξω τῆς Ἀκροπόλεως.

Μολοδόβκις· φιλέλλην Πολωνός· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντής. Ἴσως ἦτο ἐκ τῶν δώδεκα φονευθέντων Πολωνῶν.

Μολοσσία· ἐπαρχ. τῆς ἀρχ. Ἠπείρου ἀποτελοῦσα ἰδιαίτερον βασίλειον συστηθὲν ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Νεοπτολέμου, καὶ διαρκέσαν 1000 περίπου ἔτη. Οἱ κάτ: Μολοσσοί.

Μολοῦκαι ἢ Νῆσοι τῶν Ἀρωμάτων· μέγα ἡφαιστειῶδες ἀρχιπέλαγος τῆς Μαλαισίας, μεταξὺ Κελέβης καὶ Νέας - Γουϊνέας, διαιρούμενον εἰς 3 συστάδας. 78,675 τετρ. χλμ. Κάτ. 650,000. Δεινοὶ σεισμοί, πολλὰ ἡφαίστεια. Σπουδαιότεραι εἶνε ἡ Βουροῦ, ἡ Κεράμ καὶ ἡ Γίλολο, αἱ λοιπαὶ εἶνε μικραί. Μέταλλα ὀλίγα, πλούσιαι φυτεῖαι καὶ πολυπληθῆ ζῷα καὶ πτηνά. Κάτ: Ἀλφουροῦ (ἰθαγενεῖς) εἰς τὰ μεσόγεια καὶ Μαλαῖοι εἰς τὰ παράλια. Τὸ ἀρχιπέλαγος διαιρεῖται εἰς δύο ἐπιτροπείας: Τερνάτης καὶ Ἀμβοτνας. Αἱ Μολοῦκαι ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1511 ὑπὸ τῶν Πορτογαλλῶν ἀφῃρέθησαν δὲ τούτων ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν τὸ 1605 εἰς οὓς καὶ ἀνήκουν μέχρι σήμερον.

Μολουρὶς· βράχος ἐν τῇ Μεγαρικῇ θαλάσσῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἡ Ἰνὼ μετὰ τοῦ Μελικέρτου.

Μολόχ· ὁ ἑβραϊστὶ **Μελέκ**· θεότης λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχ. Ἀμμωνιτῶν, Μωαβιτῶν, Φοινίκων καὶ Καρχηδονίων. Πρὸς ἐξιλέωσιν προσέφερον αὐτῷ ὁλοκαυτώματα μικρὰ παιδία.

Μολόχα· χ. τοῦ δήμου Δολόπων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 203.

Μολπαδία· μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου (καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, αἵτινες κατεκρημνίσθησαν εἰς τὴν θάλασσαν διότι ἐνῶ ἐκοιμῶντο ἀνέτρεψαν οἱ χοῖροι τοὺς πλήρεις οἴνου πίθους τοῦ πατρός των.

Μόλσχαϊμ· κωμόπ. τῆς Ἀλσατίας (Κάτω-Ρῆνος). Κάτ: 3,400.

Μόλτκε (Χέλμουθ-Κάρολος-Βερνάρδος, βαρὼν καὶ εἶτα κόμης)· δανικῆς καταγωγῆς πρῶσος στρατηγὸς διαπρεπέστατος, 1800—1898. Διεκρίθη ἐν ἀρχῇ ἐναντίον τῶν Δανῶν καὶ τὸ 1866 κατὰ τῶν Αὐστριακῶν ἐν τῇ περιφήμῳ μάχῃ τῆς Σάδοβας, μεθ' ὃ κατέστη ἀνώτατος ἐπιτελάρχης, διαπρέψας τὰ μάλιστα ἐν τῇ διευ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

θύνσει τοῦ ἐναντίον τῆς Γαλλίας πολέμου τοῦ 1870—71, μεθ' ὃν ἀνεκηρύχθη ἀρχιστράτηγος καὶ Κόμης, διετέλεσε δὲ ἔκτοτε ἀρχηγὸς τοῦ στρατιωτικοῦ ἐν Γερμανία κόμματος.

Μολύκρεια· π. τῆς ἀρχ. Αἰτωλίας μετὰ λιμένος παρὰ τὸ ἄκρωτ. Ἀντίρριον, ὅπερ ἐντεῦθεν καὶ Ρίον Μολυκρικὸν ἐκαλεῖτο.

Μολφέττα π. τῆς νοτιοϊταλικῆς ἐπαρχ. Γῆ-Βάρι. Ἁλιευτικὸς καὶ ἀκτοπλοϊκὸς λιμὴν ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Ἀδρία. Ἐπισκοπὴ καὶ ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 32,000.

Μολφεττᾶτα (καὶ Ζαρᾶς)· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 78.

Μόμμσεν (Θεόδωρος)· δανικῆς καταγωγῆς, διαπρεπὴς Γερμανὸς ἀρχαιολόγος, γεννηθεὶς τὸ 1817, γράψας δὲ ἄριστα ἔργα περὶ ρωμαϊκῶν ἐπιγραφῶν καὶ «Ρωμαϊκὴν Ἱστορίαν» διεγράφη τὸ 1872 ἀπὸ μέλος τῆς Ἑταιρείας τῶν Γάλλων ἀρχαιολόγων ὡς δειχθεὶς ἀμείλικτος ἐχθρὸς τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870-71.

Μομπρὸ (Ἀντών-Φραγκίσκος)· γάλλος χαράκτης, τυπογράφος καὶ δεινὸς ἐπαναστάτης, 1756—1794, ἐπονομασθεὶς «πρῶτος τυπογράφος τῆς ἐλευθερίας». Ἀπέθ. ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος συγχρόνως μετὰ τοῦ Ἐμπέρ.

Μομπελλιέ· π. τῆς μεσημβ. Γαλλίας μὲ περίφημον ἰατρικὴν σχολὴν συσταθεῖσαν τὸν μεσαίωνα, λαμπρὰ ἐπιστημονικὰ ἱδρύματα, θαυμασίους κήπους, λαμπρὰ βιομηχ. ἐργοστάσια. Κάτ: 60,000. Εἶνε πρωτ. τοῦ νομοῦ Ἐρὼλ καὶ ἀπέχει 775 τετρ. χλμ. Ν τῶν Παρισίων.

Μόμπιλ(ε)· ποτ. τῶν Ἡνωμ.-Πολιτειῶν, σχηματιζόμενος διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ Ἀλαβάμα καὶ τοῦ Τόμπεκμπη καὶ χυνόμενος διὰ κολποστομίου ὁμωνύμου εἰς τὸν Μεξικανικόν. Μῆκ. 90 χλμ.

Μόμπιλ(ε) ἢ **Μοβίλη**· π. τῆς ἐκ τῶν Ἡνωμ.-Πολιτειῶν Ἀλαβάμας ἐπὶ τῆς Δ ἀκτῆς τοῦ ὁμων. ποταμοκόλπου· μέγα ἐμπορεῖον βάμβακος, ἄριστα ναυπηγεῖα μεγάλων σκαφῶν ἐμπορικῶν καὶ πολεμικῶν, ζυθοποιεῖα, κλωστήρια κλπ. Κάτ: 32,000.

Μονακό· μικρὸν ἀνεξάρτητον πριγκιπᾶτον πρὸς Α τῆς Μασσαλίας καὶ πλησίον εἰς τὰ Γαλλοϊταλικὰ σύνορα. Ἐκτ. 216 τετρ. χλμ. Κάτ: 13,000. Πρωτ. Μοναχὸ ἐκτισμένη ἐπὶ βραχώδους χερσονήσου μὲ φρούριον ἰσχυρὸν καὶ μέγα κατάστημα χαρτοπαιξίας, ὅπου ἄπειροι περιουσίαι καταβροχθίζονται κατ' ἔτος. Ἐξαγωγὴ ἐλαίου, πορτοκαλίων, λεμονίων, ἀρωμάτων, ποτῶν, καλλιτεχνημάτων κλπ. Κυβερνᾶται ὑπὸ ἀπολυταρχικοῦ ἡγεμόνος, ἔχοντος πρὸ ἑαυτῷ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Σήμερον ἡγεμὼν εἶνε Κάρολος ὁ Γ', ὅστις καὶ ἐξεχώρησε τῇ Γαλλίᾳ τὰς περιοχὰς Μαντὸν καὶ Ροκεβρύν, ἀποκτήσας εἰς ἀντάλλαγμα τὴν γαλλικὴν ἰθαγένειαν.

Μοναλδέσχι (Ἰωάννης δέ)· εὐνοούμενος τῆς βασιλ. Χριστίνης τῆς Σουηδίας, ἐνεργείαις ταύτης δολοφονηθεὶς ἐν Φονταινεβλῷ τὸ 1657.

Μονάλδι· ἰταλὸς φιλέλλην· ἀπεκεφα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίσθη ἐν Ἄρτῃ τὴν 20 Ἰουλίου 1822. Αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς Κομπότι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν, ὡς ἀνωτέρω. Δὲν παρευρέθη ἐν Πέτᾳ.

Μοναστηράκι· χ. τοῦ δήμου Ἀνατολῆς, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ: 75.

Μοναστηράκι· πρωτ. τοῦ δήμου Μοναστηρακίου, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτη). Κάτ: 300.

Μοναστηράκι· χ. τοῦ δήμου Σκινιᾶ, ἐπαρχ. Μοναφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτη). Κάτ: 50.

Μοναστηράκι· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 80.

Μοναστηράκι· χ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 664.

Μοναστηράκι· χ. τοῦ δήμου Ἀνακτορίων τῆς Ἀκαρνανίας, Κάτ: 1252.—1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βονίτσης.

Μοναστηράκι· χ. τοῦ δήμου Ἀγράφων τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 393.

Μοναστῆρι ἢ Βιτώλια· π. τῆς κεντρικῆς Μακεδονίας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Περιστέρι, ὅπου ποτὲ λιμνώδης περιοχή, ἄγνωστον πότε μετατραπεῖσα εἰς βαθύπεδον, ἐπὶ παραποτ. τοῦ ποτ. Ἐριγῶνος (δεξιοῦ παραποτ. τοῦ Ἀξιοῦ). Ἐνεργεῖ μεγάλας ἐτησίως ἐμποροπανηγύρεις, πολυαρίθμους συγκεντρούσας ἐμπόρους καὶ ἀγοραστὰς ἐκ τῶν πέριξ ἐπαρχιῶν, Ἕλληνας, Βουλγάρους καὶ Ἀλβανοὺς κυρίως. Ἔλαβε τὸ ὄνομα Μοναστῆρι ἐκ τῶν πολυαρίθμων μονῶν αἵτινες κατεῖχον ἄλλοτε τὰ πέριξ αὐτῆς. Κάτ: 45,000 χριστιανοὶ βουλγαροι, ἑλληνόβλαχοι καὶ ἑλληνοαλβανοὶ κυρίως, ἐν οἷς ὀλίγοι Ἕλληνες. 19,000 Τοῦρκοι καὶ 4,500 Ἑβραῖοι. Εἶνε πόλις μᾶλλον βουλγαροτουρκικὴ καὶ κεῖται ἐν μέσῳ γραφικῶς καταφύτων ἐκτάσεων καὶ ἔχει 10 ἐλεεινὰς γεφύρας ἐπὶ τοῦ διαρρέοντος αὐτὴν ποταμίσκου (Δραγόρι). Διαιρεῖται εἰς 15 ὀθωμ. συνοικίας μὲ 41 τζαμία, 2 ἀνωτέρας σχολὰς καὶ 1 στρατιωτικήν. Τὰ ἑλλην. σχολεῖα εἶνε 1 πλῆρες γυμνάσιον καὶ 10 κατώτερα, βουλγαρικὰ ὑπάρχουν 6, ρωμουνικὰ 3, ἑβραϊκὸν 1, τῆς ἀμερικαν. προπαγάνδας 1 καὶ τῶν Λαζαριστῶν 1. Ἄξιοι μνείας εἶνε οἱ 3 μέγιστοι τῆς πόλεως στρατῶνες, δυνάμενοι νὰ περιλάβουν ἐν ἀνέσει 15,000 ἄνδρας καὶ 1500 ἵππους, ἀλλ' εἶνε ἀτελέστατα ὠχυρωμένοι. Ἄριστον ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ νεόδμητον στρατιωτ. νοσοκομεῖον τῶν Βιτωλίων, μνηστέαι δὲ πρὸς τούτοις αἱ 5 πυριτιδαποθῆκαι, τὸ ὁπλοστάσιον καὶ τὸ νοσοκομεῖον τῆς ἑλλην. κοινότητος.

Μοναστῆρι, Μοναστίρ ἢ Μιστίρ· ὀχυρὰ π. τῆς Α. Τύνιδος, ἐπὶ χερσονήσου τοῦ κόλπου Χαμμαμέτ. Ἔχει πολλοὺς ὀχυροὺς πύργους καὶ 5 πύλας φρουριακάς. Εἰς τὰ πέριξ ὡραῖοι κῆποι, ἐλαιῶνες καὶ φοινικῶνες. Κάτ: 11,000.

Μοναστήρια· χ. τοῦ δήμου Περαίας τῆς Τήνου. Κάτ: 46.

Μοναστιέ (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω - Λείγηρ. Κάτ: 3,950.

Μονάχη· μία τῶν πολλῶν νή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σων τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη περὶ τὴν αὐτόθι μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην, τὴν σημερινὴν Κεϋλάνην.

Μοναχὴ - Συκιά· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τοῦ Γυθείου. Κάτ: 20.

Μόναχον· πρωτ. τῆς Βαυαρίας, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἴσαρ, ἔχουσα 275,000 κατ. Τὸ Μ. ἐκτίσθη τὸ 961 ὑπὸ Ἔρρίκου τῆς Σαξονίας, ἐπὶ περιοχῆς ἀνηκούσης εἰς τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς τοῦ Σαίφφελαρεν (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως). Τὸ 1327 καὶ 1448 ὑπέστη μεγάλας πυρκαϊάς, κατελήφθη δὲ ὑκις, τὸ 1632 ὑπὸ τῶν Σουηδῶν, τὸ 1704, 1741 καὶ 1743 ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν καὶ τὸ 1800 ὑπὸ τῶν Γάλλων. Εἶνε νῦν ἐξ ὅλων τῶν γερμανικῶν πόλεων ἡ μάλιστα κεκοσμημένη διὰ λαμπρῶν οἰκοδομῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν. Ἀξιοσημείωτοι πρὸ πάντων εἶνε αἱ δύο πινακοθῆκαι περιέχουσαι ἀριστουργήματα ζωγραφικῆς τέχνης καὶ ἡ γλυπτοθήκη, ἐν ᾗ τὰ αἰγινητικὰ ἀγάλματα καὶ ἡ μεγίστη ἐν Γερμανίᾳ βιβλιοθήκη, ἐκ δὲ τῶν οἰκοδομῶν τὰ τρία ἀνάκτορα, αἱ ἐκκλησίαι τῆς Παναγίας, τοῦ Ἁγ. Μιχαήλ, τὸ νέον θέατρον, τὸ Ὠδεῖον, τὰ Προπύλαια, ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ὁποίων εἶνε ἑλληνιστὶ χρυσοῖς γράμμασιν ἐγκεχαραγμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων τῆς ἑλλ. ἐπαναστάσεως. Ἐν δὲ τῇ στοᾷ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου εἶνε ἐπὶ τῶν τοίχων ἐζωγραφημέναι αἱ κυριώταται σκηναὶ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος ἡμῶν. Πάντα ταῦτα εἶνε ἔργα τοῦ πατρὸς τοῦ Ὄθωνος Λουδοβίκου. Ἐκ τῶν πολλῶν μνημείων δέον ναναφέρωμεν τὴν Βαυαρίαν, ὀρειχάλκινον ὑπερμεγέθη ἀνδριάντα 17 1)2 μ. ὕψους καὶ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μαξιμιλιανοῦ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεστάτῃ ὁμωνύμῳ ὁδῷ. Τὸ Μ. ἔχει ἐπίσης πανεπιστήμιον, ἀκαδημείας, σχολὴν τῶν καλῶν τεχνῶν, ἀστεροσκοπεῖον, τὰ ἄριστα τῶν λιθογραφικῶν καταστημάτων καὶ ἰσανὴν βιομηχανίαν μάλιστα τοῦ περιφήμου του ζύθου.

Μονδόβι· π. τοῦ ἰταλ. Πεδεμοντίου ἐπὶ λόφου ὑπερθεν τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἐλλέρο, ὅπου ὁ Βοναπάρτης κατενίκησε τοὺς Πεδεμοντίους τὸ 1796. Κάτ: 19,000.

Μονεμβασία· κωμοπ. τῆς Λακωνικῆς εἰς τὰ Α παράλια ἐπὶ μικρᾶς νησῖδος περιβαλλομένης ὑπὸ φρουρίου ἰσχυροῦ καὶ συνδεομένης μὲ τὴν ξηρὰν διὰ στερεᾶς γεφύρας στηριζομένης ἐπὶ 12 τόξων. Ἔχει εὐρύχωρον λιμένα, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον, εἰρηνοδικεῖον ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 495. Ἀπέχει τῶν Μολάων ΝΑ 6 1)2 ὥρ.

Μονεμβασίας· δ ἡμος τῆς τέως ἐπαρχ. Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς νομ. Λακεδαίμονος πρωτ. Μονεμβασία. Ἄλλα χ. Ἀργάγγελος, Ἅγ. Δημήτριος, Ἅγ. Ἰωάννης, Ἅγ. Μάμας, Ἅγ. Νικόλαος, Βελανίδια, Βελιαῖς, Γερμάνα, Δαιμονιὰ, Ἐλίκα, Κουλέντια, Καλύβια, Λυρᾶ, Μαρκιάνικα, Μπουμπουτζέλια, Νόμια, Παντάνασσα, Πυρέα, Σώραξ, Τάλαντα, Τέρια, Φούτια, Φλώκα, Χατζάλαγα, Χωριδάκι. Κάτ: 5,123.

Μονέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Κάτ: 1,450.

Μοντιὲ Δὲ-Βριανσών (Δὲ)·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Ἄλπεις. Κάτ: 2,200.

Μόνζ (Γασπάρ)· περιφανὴς Γάλλος γεωμέτρης. 1746—1818, μεγίστας παρασχὼν ἐκδουλεύσεις διὰ τῶν γνώσεών του εἰς τὴν ἄμυναν τοῦ τόπου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν. Κατέλιπε χρησιμώτατα ἔργα.

Μονή· χ. τοῦ δήμου Τραγαίας τῆς Νάξου. Κάτ: 379.

Μονή· χ. τοῦ δημ. Καπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων Κρήτης, Κάτ. 120.

Μονή· χ. τοῦ δήμου Τυλίσσου, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 225.

Μονήτσια· χ. τοῦ δήμου Τραγαίας τῆς Νάξου. Κάτ: 61.

Μονίμη· σύζυγος Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου (βλ. λ.), αὐτοκτονήσασα διαταγῇ τοῦ συζύγου της ἵνα μὴ πέσῃ ζῶσα εἰς χεῖρας τῶν Ρωμαίων, τὸ 72 π. Χ.

Μονιουζκο (Σταν ίσλαος)· πολωνὸς μουσουργός, 1820—1872, διακριθεὶς εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς συνθέσεως καὶ ἰδίως διὰ τῶν «Μελῳδιῶν» του, αἵτινες τὸν κατέστησαν δημοφιλέστατον.

Μονιστρὸλ-σὺρ-Λοάρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Λείγηρ. Κάτ: 5,000.

Μόνκ (Γεώργιος)· ἄγγλος στρατηγός, 1608—1670, ναυτικὸς ἐν ἀρχῇ. Κατέστη βραδύτερον ἀντιπρόσωπος τοῦ Κρόμβελλ καὶ διάδοχος αὐτοῦ, βαδίσας κατὰ τοῦ Λονδίνου καὶ ἀναγκάσας εἰς διάλυσιν τὸ Κοινοβούλιον, ὅτε καὶ ἐπανίδρυσε τὴν μοναρχίαν ἐν τῷ προσώπῳ Καρόλου τοῦ Β (1660), αὐτὸς ὀνομασθεὶς δούξ-Ἀλβεμάρλης.

Μονσεουτάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ντὲ-Σέβρ. Κάτ: 3,000.

Μόνσουθ· πρωτ. ὁμων. ἀγγλ. κομητείας ἐν Οὐαλλίᾳ. Ραιάνθρακες ἄφθονοι, σίδηρος, μέγα ἐμπόριον σιτηρῶν καὶ οἰκοδομησίμου ξυλείας. Κάτ: 6,000.

Μόνμουθ (Ἰάκωβος, δουξ)· φυσικὸς υἱὸς Καρόλου τοῦ Β', 1649—1685. Πειραθεὶς νὰ ἐκθρονίσῃ Ἰάκωβον τὸν Β' βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, συνελήφθη καὶ ἐκαρατομήθη.

Μονόδρι· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 451.

Μονοπαρνά· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Βορ-Εὐβοίας. Κάτ: 374.

Μονομοτάπα· μέγα ὑψίπεδον τῶν Λιμνῶν τῆς Νοτ-Ἀφρικῆς, οἰκουμένων ὑπὸ Κάφρων· εἰς τὰ ἀρχαῖα πορτογαλ. χρονικὰ ἀναφέρεται βασίλειον μέγα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀλλὰ τὰ ὅρια αὐτοῦ οὐδέποτε καθωρίσθησαν καὶ ἡ ὕπαρξίς του θεωρεῖται λίαν ἀμφίβολος.

Μονοπόρι· χ. τοῦ δημ. Ἀστυπόπουλου, Ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 80.

Μονοπωλᾶτα· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, 7. ὡρ. ἀπὸ Ληξοῦρι· ἑλλην. σχολείον. Κάτ: 892.

Μονοφατσίου καὶ μέρος Ρίζου ἐπαρχ. Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης, ἔχουσα δημ. 5: Χάρακος (Κάτ. 4,500), Σκινιᾶ (Κάτ: 2,360), Ἀρκαλοχωρίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

(2,700), Τεφελίου, (Κάτ: 1,700), Μεγάλης Βρύσεως (Κάτ: 3,200), χωρία 112 καὶ ὁλ. πληθ. 14,400.

Μονόχωρο (Γαλομονόχωρο)· χ. τοῦ δήμ. Ἀμπελούζου, ἐπαρχ. Καινουργίου. Διοίκ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 50.

Μονπόν· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ: 2,400.

Μονπού (Ἱππόλυτος)· γάλλος μουσουργός, διακριθεὶς κυρίως εἰς τὸ ρωμαντικὸν εἶδος. 1804—1841.

Μονρόβια· π. τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἐπὶ δύο λόφων ὑπερκειμένων τῆς ἀκτῆς, πρωτ. τῆς δημοκρατίας Λιβερίας (βλ. λ.). Κάτ: 14,000.

Μονρόε (Ντζαίημς)· 1758—1831· δὶς πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολυτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ 1817 καὶ τὸ 1821, ὁ πρῶτος διακηρύξας τὸ ἀμερικαν. πολιτειακὸν δόγμα της μηδέποτε ἐπεμβάσεως τῆς Εὐρώπης εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν Ἀμερικὴν διεθνῆ ζητήματα, ὅπερ ἐκλήθη ἐξ αὐτοῦ «Δόγμα τοῦ Μονρόε».

Μόνς· πετὲ ὀχυρὰ π. τοῦ Βελγίου, πρωτ. νῦν τοῦ νομοῦ Αἰνῶ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Τρουΐλλ. Γαιανθρακωρυχεῖα πλουσιώτατα, ἀκμ. βιομηχανία, μέγα ἐμπόρ., ὡραῖα κτιρία καὶ ναοί. Κάτ: 27,000.

Μονταιγγύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν-ἐ-Γαρόνν. Κάτ. 2,900.

Μονταιγγύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδαίας. Κάτ: 1,800.

Μονταιγγύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουϋ-δὲ-Δώμ. Κάτ. 1,900.

Μονταίνι (Μιχαήλ-Ἐμμανουήλ)· περιώνυμος σκεπτικιστὴς φιλόσοφος, ἠθικολόγος καὶ συγγραφεὺς γάλλος, 1533—1592, τῶν ἔργων του πλὴν τῆς ἐμβριθείας διακρινομένων καὶ ἐπὶ ἄκρᾳ γλαφυρότητι.

Μονταλαμβὲρ (Μάρκος-Ρενὲ-Μαρκήσιος δέ-)· γάλλος στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, 1714—1800, μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καταγίνας εἰς τὴν ὀχυρωτικὴν καὶ πολλὰς ἐπενεγκὼν εἰς τοὺς καθιερωμένους αὐτῆς κανόνας τροποποιήσεις.

Μονταλαμβὲρ (Κάρολος Φόρμπ, Κόμης δέ-)· γάλλος συγγραφεὺς καὶ πολιτικός, 1810—1870, μαθητὴς τοῦ Λαμεναΐ, διαπρέψας ὡς μέλος τῆς βουλῆς τῶν Εὐγενῶν ὡς καὶ βραδύτερον ὡς βουλευτής. Τὰ ἱστορικὰ κυρίως ἔργα του διακρίνει ἄκρα ἐμβρίθεια, κριτικὴ βαθύτης καὶ ἔκτακτος παρατηρητικότης.

Μονταλιβὲ (Κάμιλλος)· γάλλος πολιτικός, 1801—1880. Ἄριστος μηχανικὸς γεφυροποιός, διάθερμος ὀπαδὸς τῆς μοναρχίας τοῦ Ἰουλίου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Μοντὰν ἢ Μοντᾶνος ὁ Παράκλητος· αἱρεσιάρχης θανὼν περὶ τὸ 212. Διεκήρυξεν ἑαυτὸν παράκλητον, κατεδίκαζε δὲ τὸν δεύτερον γάμον.

Μοντάνα· μία τῶν τοπαρχιῶν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ΒΔ. Χώρα κατὰ τὸ ἥμισυ καλυπτομένη ὑπὸ τῶν Βραχωδῶν ὀρέων. Ἔκτ: 378,331 τετρ.χλμ. Κάτ: 50,000. Ἐντελῶς σχεδὸν ἄδενδρος ἀλλ' ἀρκτὰ εὔφορος. Προϋ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πυλ. 300,000 φρ. χρέος 600 χιλ. φρ. Πρωτεύουσα Βιργινία παρὰ τὸν Μίσσουρῆ.

Μοντανέλλι· φιλέλλην ἐκ Βρεσκίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ναυπλίῳ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1825. Ἦτο μηχανικὸς ἐκ τῶν σχολῶν τῶν Παρισίων ἐπεφορτίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Φαβιέρου ὅπως ὀχυρώσῃ τοὺς πλησίον τοῦ Ναυπλίου λόφους.

Μονταρζὶς· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 14,000.

Μονταταὶρ· πολίχνη τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ, ἐπὶ τοῦ Θεραίν, μεταλλουργικὰ ἐργοστάσια. Κάτ: 5,500.

Μοντβελιάρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Δουβ. Σιδηροχυτήρια, ὡρολογοποιεῖα· ποτὲ πρωτ. ἡγεμονίας. Κάτ: 10,000.

Μοντβούρ· πρωτ.δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης. Κάτ: 2,200.

Μοντβριζών· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ. Ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 7,500.

Μοντγκόμερυ· πρωτ. τῆς ἐκ τῶν Ἡνωμ. - Πολιτειῶν Ἀλαβάμας. Μέγα ἐμπορεῖον βάμβακος, τὰ χειρίστατα ὑποστᾶσα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Ἐνωτικοῦ πολέμου. Κάτ: 18,000.

Μὸντ-δὲ-Μαρσάν· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ, εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Μιδοῦ καὶ τοῦ Δούζ, 726 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Μέγισται κάμινοι, μηχανικὰ πριονιστήρια. Κάτ: 12,000.

Μοντεβιδέο· πρωτ. τῆς Οὐρουγουάης ἐν τῇ Β. ὄχθῃ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λά-Πλάτα, θεμελιωθεῖσα ὑπὸ Ἱσπανῶν τοῦ Βουένος-Ἄϋρες καὶ πολλὰ ὑποστᾶσα κατὰ τοὺς μεταξὺ τῆς δημοκρατίας ταύτης καὶ τῆς Βραζιλίας πολέμους. Ἡ πόλις εἶνε ἐκτισμένη ἀμφιθεατρικῶς καὶ ἔχει σχέδιον ἀρκούντως κανονικόν· ἀλλ' αἱ ὁδοὶ αὐτῆς δὲν εἶνε ἐστρωμέναι, στερεῖται δὲ καὶ ὕδατος κατὰ τὸ θέρος. Τὸ ἐμπόριον εἶνε ἐν αὐτῇ ἀκμαιότατον καὶ ἡ ἐξαγωγὴ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων μεγίστη, οἱ δὲ κάτ. περὶ τὰς 110,000. Ἡ ἐπαρχ. ἔχει 593 τετρ. χλμ. ἔκτ. καὶ 200,000 κατ.

Μοντεζούμα, ὁ μεξικανιστὶ **Μοκθεουζόμα**· 1466—1520, αὐτοκράτωρ τοῦ Μεξικοῦ ἀπὸ 1502-1520, κρατηθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Κόρτες ἐν τοῖς ἰδίοις του ἀνακτόροις, ἀποθανὼν ὡς λέγεται ἐκουσίως τῆς πείνης ἵνα λυτρωθῇ τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Τὸ κρανίον του εὑρηται σήμερον εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Μουσεῖον τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.

Μοντεκούκουλλι ἢ **Μοντεκουκκόλι** (Ραϋμόνδος, κόμης δέ). 1608—1681· στρατηλάτης ἐκ Μοδένας, διοικήσας ἐντέχνως τὰ στρατεύματα τῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τὸν τριακονταετῆ πόλεμον, ὅπου ἔσχεν ἀντίπαλον τὸν Τυρέννον.

Μοντελιμάρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Δρώμ, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ., κατεργασία μαρμάρων. Κάτ: 14,600.

Μοντεμπέλλο· κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Παβίας, ὅπου ὁ Λάνν, ὁ ἐντεῦθεν ἐπονομασθεὶς «Δοὺξ τοῦ Μοντεμπέλλο», κατετρόπωσε τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1800.

Μοντεπέν (Ξαβιὲ-Αἰμόν, δὲ-)· σύγχρονος γάλλος μυθιστοριογράφος καὶ δραματικός, γεννηθεὶς τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1824. Διακρίνεται μεταξὺ τῶν νεωτέρων πολυγράφων ἐπὶ πληθώρᾳ παραγωγῆς.

Μοντερὼ - Φώτ - Ἰόνν· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 8,000.

Μοντεσαντᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ὁμαλῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 138.

Μοντεδέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γάρν - ἐ - Γαρόνν. Κάτ. 2,740.

Μοντεσκιέ Γάλλος μεγιστᾶν καὶ πολιτευτὴς περίφημος, 1683—1755, γράψας λαμπρὰ ἔργα, ἐν οἷς καὶ τὸ περίφημον «Πνεῦμα τῶν νόμων». Ἐμβριθεια ἄκρα καὶ βαθύνοια σπανία χαρακτηρίζει τὸ ἔργον τοῦ Μοντεσκιέ.

Μοντεσκιέ - Βολβέστρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω - Γαρούννας. Κατ. 3,500.

Μοντεσκιοῦ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. Κατ: 1540.

Μοντεσκιοῦ (Ἰωσήφ - Φραγκίσκος)· ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ δουκὸς τῆς Ἀνφεγαυΐας, δολοφονήσας τὸν πρίγκιπα τοῦ Κονδὲ αἰχμάλωτον τὸ 1669.

Μοντεσκιοῦ (Πέτρος)· 1645—1725, κόμης δ' Ἀρταναλάν, στρατάρχης τῆς Γαλλίας τὸ 1700, ὑπηρετήσας ἐν ἀρχῇ παρὰ τοῖς σωματοφύλαξι καὶ διαπρέψας ἐν ταῖς μάχαις τῆς Φλάνδρας. Εἶνε ὁ ἥρως τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων» τοῦ Δουμᾶ.

Μοντεσπὰν (Φραγκίσκη-Ἀθηναΐς δὲ-Ροσσιολάρ, Μαρκησία δέ-)· 1641—1707, κόρη τοῦ δουκὸς δὲ-Μορτμάρ, εὐνοουμένη Λουδοβίκου ΙΔ', ἐξ οὗ ἀπέκτησεν 8 τέκνα, ἐν οἷς ὁ δοὺξ τοῦ Μαὶν καὶ ὁ κόμης τῆς Τουλούσης

Μόντε-Χρῖστο· μικρὰ γρανιτοπαγὴς νησὶς τῆς Μεσογείου, πρὸς τὰ Ν παράλια τῆς ἰταλ. νήσου Ἔλβας, μεταξὺ Κορσικῆς καὶ Τοσκάνης, καταστᾶσα περίφημος διὰ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Δουμᾶ-πατρὸς «Ὁ Κόμης Μοντεχρῖστος».

Μόντζα· π. τῆς ἰταλ. Λομβαρδίας, ἐπὶ τοῦ ποτ. Λάμβρο. Ἀκμ. βιομηχ., ὡραία μητρόπολις μετὰ πλουσιωτάτου θησαυροφυλακίου, ὅπου καὶ τὸ «σιδηροῦν στέμμα» τῶν Λομβαρδῶν βασιλέων. Κάτ: 30,000.

Μόντι (Βικέντιος)· Ἰταλὸς ποιητής, 1754—1828, διαπρεπὴς εἴς τε τὸ ἔπος καὶ τὸ δρᾶμα.

Μοντιβιλλιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα. Κάτ: 5,250.

Μοντιδιέ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Σακχαροποιεῖα ἄριστ. Κάτ: 5,000.

Μοντινιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ: 3,600.

Μοντίχο· κωμόπ. τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Βαδαχός. Κάτ: 6,500.

Μοντλουσόν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλιέ. Κάτ: 28,900. Μεγάλα σιδηρουργεῖα, κατοπτροποιεῖα ἄριστα καὶ ὁαλουργεῖα.

Μοντμπάρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ - Δ' Ὀρ. Κάτ: 2,600.

Μοντμπάρ, ὁ ἐπικληθεὶς «Ἐξολοθρευτὴς»· ἀρχηγὸς τυχοδιωκτῶν ἐκ Λαγγεδόκ τῆς Γαλλίας, γεννηθεὶς περὶ τὸ 1645 καὶ καταστὰς ὁ τρόμος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν Ἀντιλλῶν, καταπολεμήσας μετὰ λύσσης τοὺς Ἱσπανοὺς πρὸς τιμωρίαν διὰ τὰς ὠμότητας ἃς εἶχον διαπράξῃ ἐν Ἀμερικῇ.

Μοντμπρόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαράντ. Κάτ: 3,500.

Μοντουὰρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ-έ-Σιέρ. Κάτ: 3,300.

Μοντολιὼν (Κάρολος-Τριστάν, κόμης δέ-). 1783—1853, ὑπασπιστὴς τοῦ Μεγ-Ναπολέοντος μεθ' οὗ συνεμερίσθη τὴν ἐν Ἁγίᾳ Ἑλένῃ αἰχμαλωσίαν.

Μοντπελλιέ· ὅρα Μομπελλιέ.

Μοντρεάλ· μεγάλη π. τοῦ Ἀγγλικοῦ Καναδᾶ εἰς τὴν Βορ. Ἀμερικὴν καὶ σιδηροδρομικὸν κέντρον τῶν Βρεττανικῶν κτήσεων, μὲ ἀκμαῖον ἐμπόριον. Κάτ: 150,000 ὧν τὰ 2/3 εἶνε Γάλλοι.

Μοντρέγι-Σοῦ-Μπουᾶ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σηκουάνα. Μεγάλη ἁλιεία, μεγίστη παραγωγὴ χρωμάτων καὶ βερνικίων. Κάτ: 22,000.

Μοντρεδόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κάτ: 4,750.

Μοντσερρᾶ· μία τῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν. 83 τετρ. χλμ. Κάτ: 11,000. Πρωτ. Πλύμουθ. Ἀνήκει εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Μοντσὼ-Αἰ-Μίν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-έ-Λοάρ. Μεγάλα ἀνθρακωρυχεῖα, σιδηροχυτήρια ἄριστα, μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ: 16,000.

Μοντωμπάν· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν-έ-Γαρόννης, 784 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Ἐπισκοπή, θεολογικὴ σχολὴ προτεσταντική, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. Κάτ: 30,000.

Μοντωμπάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-έ-Βιλαίν. Κάτ: 3,100.

Μοντωμπάν (Ἰωάννης, ἄρχων τοῦ-)· γάλλος ναυάρχος, 1412-1466, συντελέσας τὰ μάλιστα εἰς τὴν ὑπὸ Καρόλου Ζ' ἀνάκτησιν τῆς Νορμανδίας, κατειλημμένης ὑπὸ τῶν Ἄγγλων. Κατέκτησε καὶ τὴν Γουϋέννην νικήσας τὸν Ταλβό.

Μονχίρ· π. τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστάν, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Γάγγου· ἄριστα ὁπλοποιεῖα καὶ ἄλλα βιομηχ. ἐργοστάσια. Θαυμάσιαι εἰς τὰ πέριξ φυτεῖαι, κῆποι καὶ ἀνθῶνες. Κάτ: 60,000.

Μονῤλανκέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λότ-έ-Γαρόννης. Κάτ: 3,120.

Μόουρ ἢ **Μῶρ(ος)**—Θωμᾶς· περίφημος ἄγγλος ποιητής, μυθιστοριογράφος καὶ ἱστορικός, 1780—1852. Κατέλιπεν «Ἰρλανδικὰς Μελῳδίας», θαυμασίου ὕφους καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Μοραδαβάδ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ Βορ. Ἰνδοστάν, ἐπὶ τοῦ Ραμγάγκα, μέγα ἐμπορικὸν κέντρον. Κάτ: 70,000.

Μοραλὲς ὁ Θεῖος (Λουδοβῖκος)· ἱσπανὸς ζωγράφος, 1509—1586, εἰς ὃν ὀφείλεται ὁ διάκοσμος πολλῶν ἀρίστων ναῶν τῆς Ἱσπανίας καὶ μονῶν.

Μοράνδι (Ἀντώνιος)· φιλέλλην ἐκ τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς Μοδένης. Ἔλαβε μέρος εἰς διαφόρους ἐκστρατείας τοῦ Φαβιέρου. Παραιτηθεὶς τῆς Ἑλληνικῆς ὑπηρεσίας εἰ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σῆλθεν εἰς τὸν Σαρδηνικὸν στρατὸν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1859.

Μοραυία· ἓν ἐκ τῶν κρατῶν ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν Αὐστρίαν. Χώρα ὀρεινὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἔκτ. 22,229 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,250,000. Πρωτ. Β ρ ο ύ ν ν η.

Μορβι(χ)άν· νομὸς τῆς ΒΔ Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, 6778 τετ. χλμ., Κάτ: 540,000. Πλούσιαι φυτεῖαι, ἀκμ. κτηνοτροφία, μέταλλα ὀλίγα, ἄφθονον ἅλας. Πρωτ. Βάνν. Ἐπαρχ. 4: Βάνν, Λοριάν, Πλοερμέλ, Ποντιβύ. Δῆμοι: 37, κοινότητες 249.

Μορδέλλ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἴλλ-ε-Βιλαίν. Κάτ.2,600.

Μορέγ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Κάτ: 3,400.

Μορέζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα. Κάτ: 5,500.

Μορέλος (Δ ὸ ν Ἰ ω σ ὴ φ-Μ α ρ ί α)· 1680—1815, ἐφημέριος Λακαπούλκο ἐν Μεξικῷ, συμπράξας μετὰ τοῦ Ἰδάλγο εἰς τὴν ἐναντίον τῶν Ἱσπανῶν ἐπανάστασιν, αἰχμαλωτισθεὶς δὲ καὶ τυφεκισθείς.

Μορένα - Σιέρρα· = Μ α ῦ ρ α - Ὄ ρ η· ὀρογραμμὴ τῆς Νοτ. Ἱσπανίας.

Μὸρζ (**Μόργαι**)· πολίχνη τῆς ἑλβετ. τοπαρχίας Βώδ. Περίφημα κανονιοχυτήρια καὶ ὁπλοποιεῖα. Εἰς τὴν λίμνην τῆς Γενεύης, παρ' ἣν κεῖται, διατηροῦνται λιμάνα 3 παλαιοτάτων ἑφαλίων οἰκισμῶν. Κάτ: 3,150.

Μορλαΐ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Λιμὴν ἀσφαλέστατος καὶ πολυσύχναστος. Μεγάλη ἐξαγωγὴ γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 17,000.

Μορμόνοι ἢ «Ἅ γ ι ο ι τ ῆ ς Ἐ σ χ ά τ η ς Ἡ μ έ ρ α ς»· ἰουδαιοχριστιανικὴ αἵρεσις, θεοκρατικὴ καὶ πολυγαμικὴ τῆς Οὔταχ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἱδρυθεῖσα τὸ 1830 ὑπὸ τοῦ Ἰωσὴφ-Σμίθ, ὅστις διετείνετο ὅτι ἄγγελος τῷ παρέδωκε τὸ μυστικὸν «Βιβλίον τῶν Μορμόνων». Ἡ αἵρεσίς του εἶνε χάος ἀκατανόητον μύθων δαιμονολογίας καὶ μαζδεϊσμοῦ ἀναμίκτων μὲ ἰουδαϊκὰς καὶ χριστιανικὰς παραδόσεις. Κατ' αὐτὴν δέ, μετὰ θάνατον, οἱ δίκαιοι θεοποιοῦνται.

Μοροζίνι (Δ ο μ ί ν ι κ ο ς)· δόγης τῆς Βενετίας τὸ 1148, ὁ ἐπονομασθεὶς «Τρόμος τῶν Ἑλλήνων», 1080-1156.

Μοροζίνι (Μ α ρ ῖ ν ο ς· δόγης ἀπὸ 1249-1252. Δυὸξ τῆς Κρήτης τὸ 1243, καταβαλὼν μετὰ δεινοὺς ἀγῶνας φοβερὰν κρητικὴν ἐπανάστασιν τὰ μέγιστα ἀτοιχίσασαν εἰς τὴν Βενετίαν.

Μοροζίνι (Μ ι χ α ή λ)· δόγης τὸ 1382, θανὼν τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἐκλογήν του. Κατέλαβε τὴν Τένεδον καὶ πολλὰς ἄλλας νήσους τοῦ Αἰγαίου.

Μοροζίνι (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· δόγης τὸ 1688. Μετὰ λύσσης ὑπερασπίσας ἀπὸ τοῦ 1667-1669 τὴν Κρήτην κατὰ τῶν Τούρκων, ἣν τέλος παρέδωκεν αὐτοῖς σωρείαν ἐρειπίων.

Μορόχοβα· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῶν Καλαβρύτων Κάτ: 195.

Μορτάνι· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄρν. Μεγάλαις ζωοπανηγύρεις. Κάτ: 4,600.

Μορτίμερ (Ρογῆρος, Κόμης)· 1287; - 1330, ἄγγλος βαρὼν ἐξεγείρας τὸν λαὸν κατὰ Ἐδουάρδου τοῦ Β', ὃν ἠχμαλώτισεν, ἐφυλάκισε καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐδολοφόνησε, κυβερνήσας αὐτὸς κατὰ τὴν ἀνηλικότητα Ἐδουάρδου τοῦ Γ', ἀλλὰ δικασθεὶς εἶτα παρὰ τούτου ἀπηγχονίσθη.

Μορφεύς· υἱὸς τοῦ Ὕπνου καὶ τῆς Νυκτός, θεὸς τῶν ὀνείρων.

Μορφώ· ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ἡ Ἀφροδίτη ἐν ναῷ ὃν εἶχεν ἐν Σπάρτῃ, ὅπου ὑπῆρχεν ἄγαλμα αὐτῆς μὲ δεσμὰ εἰς τοὺς πόδας.

Μορώ (Ἰω - Μ ι χ α ή λ)· γάλλος σχεδιαστὴς καὶ χαλκογράφος, 1741 - 1814.

Μορώ (Ἰωάν. - Βίκτωρ)· γάλλος στρατηγός, 1763 - 1813, διακριθεὶς εἰς τὰς ἐν Γερμανίᾳ ἐκστρατείας τοῦ 1796 καὶ 1800 ἐξορισθεὶς βραδύτερον ἀδίκως, ἐπανῆλθε μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ τραυματισθεὶς ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Δρέσδης.

Μορώ (Ἡγήσιππος)· γάλλος ποιητής, 1810 - 1838, τυπογράφος ἐν ἀρχῇ. Τὰ τρυφερώτατα ἔργα του ἀποτελοῦσιν ἕνα τόμον ὑπὸ τὸν τίτλον «Μυοσωτίδες». Ἀπέθ. ἐν τῷ νοσοκομείῳ.

Μοσιά, χ. τοῦ δήμου Φενεοῦ καὶ Κορινθίας. Κάτ: 249.

Μόσκοβα παραπότ. τοῦ ποτ. τῆς Κεντρ. Ρωσίας Ὄκα. Μῆκ. 491 χλμ.

Μοσκοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος, θερινὴ πρωτεύουσα τοῦ δήμου. Κάτ: 648.

Μοσκουΐτο(ς)· ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, ἤδη λίαν εὐάριθμοι, οἰκοῦντες τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν μέρη, τὰ ἐκχωρηθέντα τὸ 1860 εἰς τὰς δημοκρατ. Νικαράγουαν καὶ Ὀνδούρας.

Μοσούλ· π. τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Τίγριτος, σὺ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῆς Νινευή. Ἀκμ. βιομηχ. ὑφασμάτων, ἰδίως τῶν λεγομένων «μουσσελινῶν», μαροκινῶν δερμάτων κλπ., ἐμπόρ. σησάμου καὶ βάμβακος. Κάτ: 40,000.

Μοσταγγανέμ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀράν (Ἀλγερία), 1 χλμ. ἔνδον τῆς θαλάσσης, ἀξιόλ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 14,000.

Μοστάρ· πρωτ. τῆς αὐστριακῆς Ἑρζεγοβίνης, ἐπὶ τοῦ Ναρέντα, ἄλλοτε ἕδρα ἑλληνος ἐπισκόπου καὶ καθολικοῦ. Ἔχει 30 τζαμία, ὧν τὰ πλεῖστα ἐν ἀχρηστίᾳ μετὰ τὴν αὐστριακὴν κατάληψιν (1879). Ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 14,000.

Μοστενίτσα· χ. τοῦ δήμ. Λαμπείας τῆς Ἠλείας. Κάτ: 512.

Μοστίτσι· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 377.

Μόσχα· ἀρχαία πρωτ. τῆς Ρωσίας, εὑρισκομένη εἰς τὸ κέντρον σχεδὸν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μοσκόβα. Ἔχει λαμπρὰς οἰκοδομάς, μέγιστον ἐμπόριον καὶ βιομηχανίαν, τὸ θαυμάσιον Κρεμλῖνον, μεγαλοπρεπεῖς ναούς, ὁδοὺς πλατείας, πανεπιστήμιον καὶ πλείστας ἄλλας σχολὰς καὶ 800,000 κατοίκους. Τῆς Πετρουπόλεως ἀπέχει 604 χλμ. Ἡ Μόσχα ἐκυριεύθη τὸ 1812 ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ ἐκάη ἀπὸ τοὺς Ρώσους, οἵτινες, διὰ τοῦ μέσου τούτου κατώρθωσαν νὰ ἐκδιώξουν τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὴν πατρίδα των.— Τὸ κυβερν. τῆς Μόσχας 33,302 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,300,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μοσχᾶτο· θέσις καὶ ἀγροικίαι 3)4 ὥρ. ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ: 176.

Μοσχινέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καστορίου τῆς Λακεδαίμονος. Μετὰ τοῦ χ. Μ π ο λ α ν έ ϊ κ α (βλ. λ.). Κάτ: 71.

Μόσχοι· ἔθνος τῆς ἀρχ. Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας. Κατ' αὐτοὺς ἡ μὲν χώρα ἐκαλεῖτο Μοσχική, μέρος δὲ τοῦ Καυκάσου Μοσχικὰ ὄρη.

Μόσχος· Ἕλλην βουκολικὸς ποιητής, γεννηθεὶς ἐν Συρακούσαις, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου καὶ τοῦ Βίωνος.

Μόσχος· συγγραφεὺς ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, γράψας περὶ ἀστρολογίας.

Μοσχούλις (Ἀ λ έ ξ ι ο ς)· στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐξ Ἀγουλινίτσης τῆς Ὀλυμπίας· καὶ αὐτὸς καὶ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά του πολλὰ προθύμως ἐθυσίασαν ὑπὲρ τῆς εὐδοξώσεως τοῦ ἀγῶνος.

Μοτρίλ· π. τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Γρανάδας, παρὰ τὴν Μεσόγειον. Κλῖμα γλυκὺ καὶ ὑγιεινόν, καλλιέργεια καχαροκαλάμου, βάμβακος, ἐσπεριδοειδῶν καὶ ἀμπέλων. ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 18,000.

Μοτσενῖγο ἢ Μοκενῖγο (Θ ω μ ᾶ ς)· 1343—1423. Δόγης τῆς Βενετίας τὸ 1414. Ἐνίκησε τοὺς Τούρκους τὸ 1416.

Μοτσενῖγο (Π έ τ ρ ο ς)· δόγης τῆς Βενετίας ἀπὸ 1474—1476. Κατέκτησε τὴν Κύπρον.

Μοτσενῖγο (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., δόγης ἀπὸ 1478—1485. Ἠναγκάσθη νὰ ἐκχωρήσῃ τοῖς Τούρκοις τὸ Σκούταρι, τὴν Κεφαλληνίαν, τὴν Ἀλβανίαν καὶ ἄ. χώρας.

Μοτσενῖγο (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς Α')· δόγης τῆς Βενετίας ἀπὸ 1570—1577. Ἀπώλεσε τὴν Κύπρον κατακτηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Μοτσενῖγο (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς Β') δόγης τῆς Βενετίας ἀπὸ 1700—1709. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἡ Βενετία οὐδὲν ἀπώλεσεν ἐκ τῶν κτήσεών της, διωκήθη δὲ εἰρηνικῶς καὶ ἀνέπτυξε τεραστίως τὸ ἐμπόριόν της.

Μοτσενῖγο (Σ ε β α σ τ ι α ν ός)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., δόγης ἀπὸ 1722 1732. Μάτην προσεπάθησε ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸ κράτος του τὴν ἀπωλεσθεῖσαν δύναμιν καὶ εὐημερίαν.

Μοτσενῖγο (Ἀ λ β ί ζ ι ο)· 1701—1778, δόγης τῆς Βενετίας τὸ 1763.

Μοτσενῖγο (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· βενετὸς διπλωμάτης καὶ γερουσιαστὴς τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν προηγ. Κατέλιπεν ἀρίστην ἱστορίαν τοῦ Καμπραΐ.

Μότ(ε)βίλλ (Φ ρ α γ κ ί σ κ η Β ε ρ τ ώ)· 1621 - 1689, θαλαμηπόλος τῆς βασιλίσσης Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς ἀπὸ 1643 - 1666. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα ὅπως χρησιμεύσουν διὰ τὴν ἱστορίαν Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς», ἀρκετὰ μεγάλης ἀξίας καὶ μετ' ἄκρας γλαφυρότητος γεγραμμένα.

Μότ - Σερβολές (Δά)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας. Κάτ: 3,150.

Μοτύη· γυνή τις ἐν Ἰταλίᾳ μη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νύσασα εἰς τὸν Ἡρακλέα τίς ἥρπασε τοὺς βοῦς αὐτοῦ, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑποίας ἔκτισεν οὗτος τὴν πόλιν Μοτύην.

Μοτύη· π. μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας μεταξὺ τοῦ ἀκρωτ. Λιλυβαίου καὶ τῆς πόλεως Δρεπάνου.

Μου = **Μῦ** - ἢ **Μῦ** - **δι**' ὅσας λέξεις δὲν σημειοῦνται ἐνταῦθα, ὅρα **Μυ** —.

Μουγκάκου (Μιχ. Λ ί θ)· διαπρεπὴς σύγχρονος οὔγγρος ζωγράφος γεννηθεὶς τὸ 1844, βραβευθεὶς τὸ πρῶτον ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τοῦ 1878.

Μοῦγκο (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Γλασκώβης κατὰ τὸν ς' αἰῶνα, ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς τῆς Ὀξφορδ.

Μοῦγκο-Πάρκ· σκῶτος ἰατρὸς καὶ περιηγητής, γεννηθεὶς τὸ 1771, γνωστότατος δὲ γενόμενος διὰ τὰς τολμηροτάτας του ἐξερευνήσεις ἐν τῇ κεντρῴᾳ Ἀφρικῇ. Ἀπώλετο ἐκεῖ ἄγνωστον πότε, ἄτε μὴ ὑπαρχουσῶν εἰδήσεών του, πέραν τοῦ νοεμβρίου 1805.

Μουζᾶ-Βέν-Νασσέρ· στρατηγὸς τοῦ χαλίφου Βαλὶδ τοῦ Α', κατακτήσας τὴν Β. Ἀφρικήν, εἶτα δὲ τὴν Ἱσπανίαν μετὰ τοῦ Ταρὶκ ἀπέθ. τὸ 718.

Μουζαϊαβίλλ· κωμόπ. τοῦ γαλ. νομοῦ Ἀλγερίου. Κάτ: 4,000.

Μουζακάτα· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 140.

Μουζάκι· χ. τοῦ δήμου Ἰθακησίας τῆς Ζακύνθου. Κάτ: 1188.

Μουζάκι· χ. τοῦ δήμου Φλεσιάδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 317.

Μουζάκι· πρωτ. τοῦ δήμου Γόμφων τῆς Καρδίτσης, ἧς ἀπέχει 5 ὥρ. ἑλλην σχολεῖον. Κάτ: 1317.

Μουζάκι· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως. Κάτ: 173.

Μουζήλου· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 261.

Μουζίκα· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 246.

Μουζίκο· κέντρα ἐν Βελγίῳ καὶ Ὁλλανδίᾳ ἐν οἷς ὁ κάτω ὄχλος καὶ οἱ ναῦται καπνίζουν πίνουν καὶ ἀκροῶνται μουσικῆς· εἶδος τι καπηλείων καὶ καφφωδίων συνάμα.

Μουζίκος, Μουζίκοι· ὄνομα τῶν ῥώσων χωρικῶν· τρέφουν μακρὰν γενειάδα, φέρουν ἐπὶ κεφαλῆς μαλλωτὸν κοῦκον καὶ περιβάλλουν τὰς κνήμας διὰ μαλλίνων ταινιῶν.

Μουζουρᾶς· χ. τοῦ δήμ. Ἀ κ ρ ω τ η ρ ί ο υ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 200.

Μουζούστα· χ. τοῦ δήμου Πλαταμώδους τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 260.

Μοῦκδεν ἢ **Τοῦν** ἢ **Κὶγκ** (=Πρωτεύουσα)· π. τῆς ΒΑ Κίνας, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Λιᾶο-Τούγκ, ἐπὶ τοῦ Χοὺν-Χό. Ἐμπόριον χρυσοῦ καὶ σισυρῶν. Κάτ: 32,000.

Μουκελάτικα ἢ **Σουμπασουρέϊκα**· χ. τοῦ δήμου Λακκιωτῶν τῶν Παξῶν. Κάτ: 31.

Μοὶλ (**Λέ**)· πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. νήσου Γαδελούπας (τῶν Ἀντιλλῶν)· καλὸς λιμήν, σακχαροποιεῖα. Κάτ: 11,500.

Μουλᾶτραι (=Ν ό θ ο ι, ἡ μ ί ο ν ο ι)· οἱ γεννηθέντες ἐκ λευκοῦ εὐρωπαίου καὶ νηγρίτιδος ἢ λευκῆς καὶ νηγρίτου. Οἱ δὲ γάμοι μεταξὺ λευκῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

καὶ μουλατρῶν παράγουν τοὺς τερθερόνους ἢ μορίσκους. Ἀνάλογοι εἶνε οἱ Μετοὶ (=Μιγάδες), οἱ γεννημένοι ὅηλαδὴ ἐκ λευκοῦ καὶ ἰνδῆς.

Μουλάτοι· χ. τοῦ δήμου Τρικολώνων τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 742.

Μ(ο)υλγράβαι· ἀρχιπέλαγος τῆς Μικρονησίας· ὅρα Γιλβέρτου-Νῆσοι.

Μουλὲν (=Μύλοι)· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλοὲ ἐπὶ τοῦ Ἀλλιέ, 288 χλμ. ἀπὸ Παρισίων, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. Κάτ: 22,500.

Μόϋλεν (Βάν-δέρ-)· ζωγράφος τῆς φλαμανδικῆς σχολῆς, 1634—1690 διακριθεὶς εἰς παραστάσεις μαχῶν.

Μουλὲν-Ἀνζιλιμπέρ πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Μέταλλα μάρμαρα. Κάτ: 3,600.

Μούλετε (Σφενδουλιανὰ κτλ.) χ. τοῦ δήμ. Βουκολιῶν, ἐπαρχ. Κιτάμου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 300.

Μουλεΐ-Χασσὰν· βασιλεὺς τῆς Τύνιδας τὸ 1533, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαρβαρόσσα, ναυάρχου Σολιμὰν τοῦ Β' καὶ ἀναγορευθεὶς αὖθις ὑπὸ Καρόλου Κίντου τὸ 1535.

Μουλεΐ-Χασσὰν· σουλτᾶνος τοῦ Μαρόκου ἀπὸ τοῦ 1873, βασιλεύων ἀκόμη· εἶνε υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σιδὶ-Μοχαμμέδ.

Μούλια Ἀπάνω· χ. τοῦ δήμ. Ζαρού, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης, Κάτ: 200.

Μούλια Κάτω· χ. τοῦ δήμ. Μεγάλης Βρύσεως, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 100.

Μουλιανὰ Μέσα χ. τοῦ δήμ. Τουρλωτῆς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 550.

Μουλιανὰ Ὄξω· χ. τοῦ δήμ. Τουρλωτῆς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 750.

Μούλικα· χ. τοῦ δήμου Πόρου. Κάτ: 126.

Μοῦλκι· χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας. Κάτ: 433.

Μοῦλκι· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας. Παραγωγὴ ἐκλεκτῶν πεπόνων. Κάτ: 323.

Μοῦλκι· χ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος. Κάτ: 106.

Μοῦλλερ· ὅρα Μύλλερ.

Μοῦλλερ· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Ἔσσης· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὸ 1823 Τίποτε ὡρισμένον περὶ αὐτοῦ.

Μούλμεϊν· πρωτ. τῆς ἀγγλοβιρμανικῆς ἐπαρχ. Τενασσερίμ (Ἰνδοκίνα). Ἐμπορικώτατος λιμήν. Κάτ: 55,000.

Μουλούϊα, Μολούγια ἢ Μαλούϊα· ποτ. τοῦ Μαρόκου, πηγάζων ἐκ τοῦ Ἄτλαντος καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον. Μῆκ. 450 χλμ.

Μουλτὰν ἢ Μούλταν· πρωτ. τῆς ὁμων. ἀγγλοϊνδικῆς ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Τσινάβ. Μέγα κέντρον ἐμπορίου μετὰ τῆς Εὐρώπης. Κατ: 70,000. Ἡ ἐπαρ. 52,560 τετρ. χιλμ. Κάτ: 2,000,000.

Μούμμιος· ὕπατος τῆς Ρώμης, ὁ κατὰ τὸ 146 π.Χ. νικήσας τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ καταστρέψας τὴν Κόρινθον· Ἀνὴρ ἀμαθής, βάσβαρος, βάναυσος καὶ μὴ διαπρέπων ὑπὸ πολεμικῆς ἱκανότητι.

Μουνδρά· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 188.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μούνδριζα· χ. τοῦ δήμου Σκιλλοῦντος τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 648.

Μουνέ Σουλλί (Ἰ ω ά ν ν η ς)· διαπρεπὴς σύγχρονος γάλλος δραματικὸς καλλιτέχνης, μαθητεύσας εἰς τὸ Ὠδεῖον τῶν Παρισίων. Ἐγεννήθη τὸ 1841. Ἐδραδεύθη τὸ 1868 καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γαλλ. θέατρον τὸ 1872. Τὸ 1899 ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα. Διαπρέπει κυρίως εἰς τὸν «Σίδ», τὸν «Οἰδίποδα τύραννον», τὸν «Ἅμλετ» κ.λ.π.

Μουνιχία· εἷς τῶν τριῶν λιμένων μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου· ὁ διατηρῶν μέχρι σήμερον τὸ ὄνομα.

Μουνιχιών· ὁ δέκατος ἀττικὸς μὴν καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἑορτὴ τῆς ἐν Μουνιχίᾳ Ἀρτέμιδος (15 Ἀπρ.—15 Μαΐου) πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας.

Μουντάδος· χ. τοῦ δήμου Τήνου τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ: 186.

Μούντρος· χ. τοῦ δήμου Ρουσπίκων, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 400.

Μούρ, Μόουρ ἢ Μῶρος (Θ ω μ ᾶ ς)· διάσημος ἄγγλος ποιητής, 1780-1852.

Μουράβιεφ· ρῶσος ποιητὴς καὶ φιλόλογος, 1757 - 1807, διδάσκαλος Ἀλεξ. τοῦ Α' καὶ συγγραφεὺς ἀρίστης «Γεωγραφίας τῆς Ρωσίας».

Μουράβιεφ (Μ ι χ α ή λ - Ν ι κ ο λ ά ϊ ε β ι τ ς)· ρῶσος στρατηγὸς καὶ μαθηματικός, 1796 - 1866, καταστείλας τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1831 ἐν Πολωνίᾳ καὶ μετ' ἀγρίας αὐστηρότητος τὴν τοῦ 1863.

Μουράβιεφ (Π ρ ί γ κ ι ψ)· διαπρεπὴς σύγχρονος ρῶσος πολιτευτὴς καὶ διπλωμάτης, μεγάλως δρῶν ὡς ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας.

Μουρᾶνο· κωμόπ. ἐπὶ νησίδος τῶν ἀκτῶν τῆς Βενετίας σχοῦσα ἄλλοτε περίφημον σχολὴν ζωγραφικῆς καὶ ἤδη θαυμαστὰ ὑαλουργεῖα. Κάτ: 4,500.

Μουράτ - Βέης· 1750 ;—1801, ἀρχηγὸς τῶν Μαμελούκων ἀναδειχθεὶς ἀνεξάρτητος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, ἀπεσύρθη εἰς τὴν Ἄνω-Αἴγυπτον, ἧς ὁ Κλέβερ τῷ ἐνεπιστεύθη βραδύτερον τὴν διοίκησιν.

Μουράταγα· χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων. Κάτ: 78.

Μουρατόρι (Λ ο υ δ.-Ἀ ν τ ών)· πολυμαθέστατος ἰταλὸς ἀρχαιολόγος καὶ ἱστορικός, 1672—1750, καταλιπὼν ἐμβριθέστατα ἔργα.

Μουρβιέδρο· π. τῆς Ἀ Ἱσπανίας, ἐπὶ τοῦ Παλάνθια. Κάτ: 7,000.

Μουργιατάδα· χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 167.

Μούρεσι (Μ υ ρ έ σ ι ο ν)· χ. τοῦ δήμου Μυρεσίου τοῦ Βόλου. Κάτ: 1059.

Μουρζούκ· πρωτ. τῆς ἀφρικανοτουρκικῆς ὰάσεως Φεζζὰν τῆς Τριπολίτιδος, ὅπου μέγα ἀσκεῖται ἐμπόριον διὰ τῶν πολυαρίθμων ἐπισκεπτομένων αὐτὴν καραβανίων. Κάτ: 7,000, τείχη ἀρκετὰ ἰσχυρά. Φυλακαὶ βαρυποίνων.

Μουρί· χ. τοῦ δήμ. **Μ α θ έ**, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοίκ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 160.

ΑΠΟΘΕΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Μουρί· χ. τοῦ δήμ. Π α ν ε θ ή μ ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 150.

Μουρί· χ. τοῦ δήμ. Χ ώ ρ α ς Σ φ α κ ί ω ν, ἐπαρχ. Σφακίων, διοίκ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 200.

Μουριά· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 207.

Μουριζιανά· χ. τοῦ δήμ. Π ύ ρ γ ο υ Ψ η λ ο ν έ ρ ο υ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοίκ. Χανίων Κρήτης. Κάτοικ. 50.

Μουρικάτικα· χ. τοῦ δήμου Λακκιωτῶν τῶν Παξῶν Κάτ: 36.

Μουρίτι· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων, παρὰ τὸ ὁμών. ἔλος Κάτ: 87.

Μουρίλλιο (Βαρθολομαῖος Ἐ σ τ έ β α ν)· διαπρεπὴς ἱσπανὸς ζωγράφος, 1618—1682, καταλιπὼν πολυαρίθμους εἰκόνας, ἐν αἷς ἁρμήτοι αἱ θέματα ἔχουσαι ἐκ τῆς Νέας-Διαθήκης.

Μουρκία· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. τῆς Ἱσπανίας περίφημος διὰ τοὺς λαμπροὺς οἴνους της, τῶν ὁποίων ἐνεργεῖ μέγιστον ἐμπόριον. Κάτ: 100, 000.—Ἡ ἐπαρχ. 11,537 τετρ. χλμ. Κάτ: 500,000. Μέταλλα ἄφθονα, γεωργία μεγάλη.

Μουρλᾶ· πολύφυτον χ. παρὰ τὸ Ἅγιον. Κάτ: 462. Σταθμὸς σιδηροδρ.

Μουρλογεώργης· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χωρίου Σκοῦπι τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρετήσας ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τὸν Κανέλλον Δεληγιάννην, παρευρεθεὶς δὲ μετὰ τῶν Καρυτινῶν ὑπὸ τὸν Δημήτριον Δεληγιάννην εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λάλα ἐπίθεσιν καὶ κατόπιν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, πανταχοῦ δὲ διακριθεὶς ἐπὶ ἐκτάκτῳ τόλμῃ καὶ ἐπιτηδειότητι, πολλαχοῦ προκινδυνεύσας παρατόλμως καὶ δεινῶς τραυματισθεὶς εἰς μίαν τῶν πολιορκουμένων ἔξοδον, ὅτε ἐθεραπεύθη ἐν Βυτίνῃ ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ χειρουργοῦ Νικολάου Θεοφιλοπούλου. Ἐν τούτοις καὶ ὁ φιλότιμος οὗτος πατριώτης οὐδεμιᾶς κατόπιν τυχὼν περιθάλψεως ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ὄθωνος, ἀπέθανεν ἄπτερος.

Μουρμελὸν - λὲ - γρὰν (=Τ ὸ Μ έ γ α Μ-)· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαρν. Κάτ: 5,500.

Μουρνιαῖς (καὶ Ἀ π ά ν ω Σ ύ μ η)· πρωτ. τοῦ δήμ. Μουρνιῶν, ἐπαρχ. Βιάννου Ρίζου, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 320.

Μουρνιαῖς· (μετὰ μετοχ. Ἁγ. Ἐλευθερίου, Κουκουναρᾶς, Κόκκινου μετοχ. κτλ.)· χ. τοῦ δήμ. Π ε ρ ι β ο λ ί ω ν, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 750.

Μουρνέ· χ. τοῦ δήμ. Ἀ μ π η ς, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 400.

Μούρντζινοι (Π α ν α γ ι ώ τ η ς καὶ Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ ἐκ Μάνης ἀπόγονοι τῆς μεγάλης μανιατικῆς οἰκογενείας τῶν Μουρντζίνων, τῆς γνωστῆς ἀπὸ τοῦ μέσου αἰῶνος. Οὗτοι, οἱ καὶ Τ ρ ο υ π ά κ η δ ε ς καλούμενοι, ὑπηρέτησαν ὑπὸ τὸν Μαυρομιχάλην κατὰ τὸν ἀγῶνα καὶ διὶδίων σωμάτων, ἅτε ἔχοντες ἀξιώσεις ἀρχηγίας ὡς παλαιόθενφέροντες τὸ ἀξίωμα τοῦ Μ π ά σ μ π ο γ ο υ. Οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ εἶνε ἐκ τῶν πρώ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

των εἰσελθόντων εἰς Καλάμας τὴν 22 Μαρτίου, ὁ δὲ Παναγ., ὡς γέρων ἤδη, παρέμεινεν ἐν τῇ πόλει πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ ὅταν οἱ λοιποὶ ἀπῆλθον ὅπου ἐκάλει ὁ ἀγών.

Μουροῦζαι· ἀρχηγὸς τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας τῶν Μουρουζῶν καταγομένης ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Αὐτοκρατόρων Κομνηνῶν εἶνε ὁ Κων. Μουρούζης γεννηθεὶς μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1730—1740 καὶ ἀναδειχθεὶς τὸ 1774 μέγας διερμηνεὺς τῆς Ὑψ. Πύλης, βραδύτερον δὲ ἡγεμὼν ἐν Μολδαυΐᾳ ὁπόθεν ἐξωρίσθη εἰς Τένεδον ὅπου καὶ ἀπέθανε. Πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Κ. Μουρούζης, ὑπῆρξεν ὁ Ἀλέξανδος Μουρούζης γεννηθεὶς μετὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ ἐκπαιδευθεὶς ἐν Κων)πόλει. Κατ' ἀρχὰς ἀνεδείχθη Μέγας διερμηνεὺς τῆς Ὑψ. Πύλης· βραδύτερον δὲ ἡγεμὼν τῆς Μολδαυΐας, πολλὰ ὑπὲρ αὐτῆς ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων πράξας. Ἀφοῦ δὲ ἡγεμόνευσε καὶ ἐν Βλαχίᾳ καὶ ἐκ δευτέρου ἐν Μολδαυΐᾳ, ἀπέθανε καταλιπὼν τρεῖς υἱούς, ὧν οἱ δύο ὑπῆρξαν οἱ πρωτομάρτυρες τῆς Ἑλλην. ἐπαναστάσεως. Δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Κωνστ. Μουρούζη ὑπῆρξεν ὁ Δημήτριος, ὁ κρεουργηθεὶς τὸ 1812 τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, ἀφοῦ ἐχρημάτισε διερμηνεὺς τῆς Ὑψ. Πύλης καὶ ἀφοῦ πολλὰ ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς ἐξαπλώτων Ἑλλην. γραμμάτων, ἱδρύσας ἐν Ξηρακρήνῃ τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν καὶ προικίσας αὐτὴν δι' εἰσοδημάτων διαρκῶν. Ἀφῆκε τρεῖς υἱούς, τὸν Κωνσταντῖνον ἀποθανόντα ἐν Ἀθήναις, τὸν Γεώργιον φονευθέντα ἐν τῷ Ρωσικῷ στρατῷ καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Τριτότοκος υἱὸς τοῦ Κωστ. Μουρούζη ἦτο ὁ Γεώργιος εὐνοηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Σουτάνου Σελὴμ καὶ ἀναδειχθεὶς μέγας διερμηνεύς, ἀλλ' ἀποβληθεὶς βραδύτερον καὶ ἐκ νέου διορισθεὶς ἐτυκοφαντήθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιναυάρχου τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐξωρίσθη εἰς Κύπρον ὅπου καὶ ἐδολοφονήθη ὑπό τινων μισθίων τοῦ συκοφάντου Ἀλβανῶν. Τέταρτος καὶ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Κωνστ. Μουρούζη ἦν ὁ ἀτυχὴς Παναγιώτης, οὗτινος τὸ στάδιον καὶ τὸ τέλος ὀλίγον διαφέρει τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Τοῦ Ἀλεξάνδρου Μουρούζη τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Κωνσταντίνου ὑπῆρξε πρωτότοκος υἱὸς ὁ ἀτυχὴς Κωνσταντῖνος ὅστις ἀρχομένου τοῦ 1821 διωρίσθη Μέγας διερμηνεὺς τῆς Ὑψ. Πύλης· τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας ἐμάνθανε διὰ τοῦ διδασκάλου τῆς οἰκογενείας του Γ. Αἰνιάνος, ὃν καὶ ἔπεμψεν εἰς Φθιώτιδα ἵνα κατηχήσῃ καὶ ἄλλους. Ἐκραγέντος ὅμως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ συκοφαντηθεὶς ἐπανειλημμένως παρὰ τῷ Σουλτάνῳ ὑπέστη τελευταῖον τὴν κεφαλικὴν ποινήν. Τὴν αὐτὴν δὲ τύχην ἔσχε καὶ ὁ αὐτάδελφος αὐτοῦ Νικόλαος.— Ἕτεροι Μουροῦζαι ὑπῆρξαν οἱ ἑξῆς· Ὁ ἐν Πετρουπόλει ἀξιωματικὸς Ἀλεξ. Δημ. Μουρούζης, ἕτερος Ἀλεξ. Δημ. Μουρούζης διαπρέψας ὡς δήμαρχος Γαλαζίου καὶ πέντε ἄλλοι Μουροῦζαι υἱοὶ τοῦ ἀποκεφαλισθέντος τελευταίου Κωνστ. Μουρούζη, εἶνε δὲ οὗτοι ὁ Ἀλέξανδρος ὅστις ἐχρημάτισε πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς ἐν Ρωμουνίᾳ, ἀποδιώσας τέλος ἐν Ἰταλίᾳ· ὁ Δημήτριος, ὁ Γιάγκος, ὁ πατριώτης Παναγιώτης ἀν-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δραγαθήτας ἐν Κριμαίᾳ, καὶ τελευταῖος ὁ Κωνστ. Μουρούζης.

Μούρραιϋ (Ἰάκωβος Στουαρτ κόμης δέ-)· ἀδελφὸς τῆς Μαρίας Στοῦαρτ (βλ. λ.), 1531-1569, ἐξεγείρας κατ' αὐτῆς τοὺς βαρώνους τῆς Σκωτίας, ἐγκλείσας αὐτὴν εἰς τὸν πύργον τοῦ Λοχλέβεν καὶ ἀνακηρυχθεὶς ἀντιβασιλεὺς τὸ 1567. Ἀπέθ. δολοφονηθείς.

Μούρραιϋ ἢ Γκούλβα· ὁ μέγιστος ποτ. τῆς Αὐστραλίας. Πηγάζει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βικτωρίᾳ καὶ χύνεται εἰς τὴν λίμνην Καγίγγα ἢ Ἀλεξανδρίναν, ἀφ' οὗ δεχθῇ, μεταξὺ ἄλλων, τὸν Μουρρουμβίδζη καὶ τὸν Δαίρλιγγ. Μῆκ. 1790 χλμ.

Μούρραιϋ· κόλπος τῶν ΒΑ τῆς Σκωτίας, ἐν τῇ ὁμων. κομητείᾳ.

Μούρραιϋ· κομητεία τῆς ΒΑ Σκωτίας, 1376 τετρ. χλμ. Κάτ: 45,000. Λέγεται καὶ **Ἔλγιν** ἐκ τῆς φερωνύμου πρωτευούσης της.

Μουρστράνου· χ. τοῦ δήμου Ἀλενίας τῆς Αἰτωλίας. Κάτ: 348.

Μουρτάρα· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 51.

Μουρτάτου· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 370.

Μουρτιά· χ. τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 50.

Μουρτιά· χ. τοῦ δήμου Ἔλους τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 512.

Μουρτογιάννης ἢ Παπαδόπουλος (Ἰωάννης)· πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Καλαβρύτων, πολυτίμως ἐν ἀρχῇ ὑπηρετήσας τὸν ἀγῶνα διὰ τῆς ἀφειδοῦς δαπάνης χρημάτων ἐκ τῆς μεγάλης του περιουσίας, κατόπιν δὲ ὡς ὀργανωτής, μετ' ἄλλων, τῶν στρατιωτ. σωμάτων τῆς ἐπαρχίας καὶ ὡς προμηθευτὴς τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἀναγκαίων ἐφοδίων καὶ τροφῶν.

Μουρχεβιάδ· π. τῆς ἀγγλοϊνδικῆς ἐπαρχ. Καλκούττας, ἐπὶ τοῦ Βαγγιράτι. Κάτ. 170,000. Ἄλλοτε μεγίστη πόλις καὶ πρωτ. τῆς Βεγγάλης.

Μοῦσαι· ἐννέα θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, αἵτινες παρίστων τὰς ἐλευθερίους τέχνας. Ἦσαν δὲ αἱ ἀκόλουθοι: Κλειὼ μοῦσα τῆς Ἱστορίας, Εὐτέρπη τῆς Μουσικῆς, Θάλεια τῆς Κωμῳδίας, Μελπομένη, τῆς Τραγῳδίας, Τερψιχόρη τοῦ Χοροῦ, Ἐρατὼ τοῦ Ἐλεγείου, Πολύμνια τῆς Λυρικῆς ποιήσεως, Οὐρανία τῆς Ἀστρονομίας καὶ Καλλιόπη μοῦσα τοῦ Ἔπους.

Μουσαῖος· εἷς τῶν Γιγάντων αὐτομολήπας πρὸς τὸν Δία ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεὶς μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ.

Μουσαῖος· μυθικὸς ἐποποιός, μάντις καὶ ἱερεὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸ τοῦ Ὁμήρου εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν θρησκευτικὴν ποίησιν εἰσαγαγὼν καὶ καλλιεργήσας. Ἦτο υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης.

Μουσαῖος· υἱὸς τοῦ Θαμύριδος, ἔγγονος τοῦ Φιλάμμονος, ἀρχαιότατος Θηβαῖος λυρικὸς ποιητής.

Μουσαῖος· ἐποποιὸς Ἐφέσιος, ζήσας πιθανῶς περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας π.Χ.ἑκατ. καὶ γράψας «Περσηΐδα» εἰς δέκα βιβλία.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μουσαῖος· ὁ Γραμματικός, ζῶν πιθανῶς περὶ τὴν πέμπτην μ.Χ. ἑκατ. καὶ γράψας τὸ γνωστὸν ἐκ 340 στίχων ποίημα περὶ τῶν ἐρώτων τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου.

Μουσαλάρ· χ. τοῦ δήμου Τυρναβοῦ. Κάτ: 579.

Μουσαριναῖοι· λαὸς τῆς ἀρχ. Ἐρήμου Γεδρωσίας συνορευῶν μὲ τὴν Ἀραχωσίαν.

Μουσᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἀνω-Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 150.

Μουσμακλῆ· χ. τοῦ δήμου Φερῶν τῆς Μαγνησίας. Κάτ: 136.

Μούσγα· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 90.

Μουσεῖον· λόφος τῶν Ἀθηνῶν, οὕτω κληθεὶς διότι ἐκεῖ ἐνομίζετο ζήσας καὶ ταφεὶς ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Μουσαῖος.

Μουσιούντα· χ. τοῦ δήμου Τετραφυλίας τῆς Ἄρτης. Κάτ: 274.

Μουσουλί· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 86.

Μουσουλμάνος· ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ **Μουσλίμ**, ὄνομα ὅπερ δίδουν ἑαυτοῖς οἱ ὀθωμανοί. Σημαίνει «πάσδς τοῦ Ἰσλάμ».

Μουσουλοῦ· χ. τοῦ δήμου Σωθενείου τῆς Τήνου. Κάτ:143.

Μουσουλούμπεη· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος τῆς Ἠλείας. Κάτ: 230.

Μουσουνίτσα-Ἄνω· χ. τοῦ δήμου Καλλιέων τῆς Φωκίδος. Κάτ: 1,025.—ἡ **Κάτω-Μουσουνίτσα**. Κάτ: 311.

Μούσουρα· χ. τοῦ δήμου Αἰτωλικοῦ τῆς Αἰτωλίας. Κάτ: 157.

Μουσοῦρος· (Μάρκος)· περίφημος ἕλλην ἑλληνιστής, 1470—1517. Ἀπῆλθε νέος ἔτι εἰς Ἰταλίαν· ἔσχε δὲ διδάσκαλον τὸν περιώνυμον Λάσκαριν καὶ εἰργάσθη λαμπρῶς εἰς τὰς ἐν Βενετίᾳ γενομένας ὑπὸ τοῦ Ἄλδου-Μανουτίου ἐκδόσεις ἀρχ. ἑλλήνων συγγραφέων.

Μουσούτα χ. τοῦ δήμ. Ἀρκαλοχωρίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 85.

Μούστα· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 261.

Μουστᾶκος· χ. τοῦ δήμ. Παλαιοχώρας, Ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων, Κρήτης Κάτ: 150.

Μουσταφᾶ· π. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλγερίου, γραφικώτατον μᾶλλον προάστειον τοῦ Ἀλγερίου μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Σαχέλ. Κάτ: 18,000.

Μουσταφάδες· χ. τοῦ δήμου Ταναγρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 318.

Μουσταφᾶς· πρεσβύτερος υἱὸς Σολιμὰν τοῦ Β', ὅστις διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς σουλτάνας Ροξελάνης, ἐστραγγαλίσθη τὸ 1553 διαταγῇ τοῦ πατρός του.

Μουσταφᾶς ὁ Α'· σουλτάνος τῶν Τούρκων τὸ 1607, ἐκθρονισθεὶς τὸ 1618, ἀναγορευθεὶς δὲ αὖθις τὸ 1622 καὶ αὖθις ἐκθρονισθεὶς τὸ 1623. Ἀπηγχονίσθη τὸ 1639.

Μουσταφᾶς ὁ Β'· υἱὸς Μωάμεθ τοῦ Δ', σουλτάνος τῶν Τούρκων τὸ 1695. Νικήσας τοὺς Βενετοὺς τὸ 1695 καὶ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς τὸ ἑπόμενον ἔτος, ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Πέτρου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐξηναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τὸ 1703 καὶ ἀπεθ. μετὰ τινας μῆνας.

Μουσταφᾶς ὁ Γ'· υἱὸς Ἀχμέτ τοῦ Γ', σουλτᾶνος τῶν Τούρκων τὸ 1757, εἰς διαρκεῖς εὐρεθεὶς πολέμους κατὰ τῶν Ρώσων, ἀποθ. δὲ τὸ 1774 ἀφ' οὗ ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως.

Μουσταφᾶς ὁ Δ'· υἱὸς Ἀβδοὺλ-Χαμίτ, σουλτᾶνος τῶν Τούρκων τὸ 1807, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ Μαχμοὺτ Β' τὸ 1808 καὶ στραγγαλισθεὶς μετὰ 4 μῆνας.

Μουσταφοῦλι· χ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 1,124.

Μούστροβο χ. τοῦ δήμου Ὁμιλαίων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 129.

Μούχα (Ἄνω καὶ Κάτω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Μεθάνων. Κάτ: τῆς Ἄνω: 141, τῆς Κάτω: 196.

Μουσώνιος· ἐκ Τυρρηνίας τῆς Ἰταλίας, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου.

Μουτιέρ - ἀν - Ταρανταίζ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας. Ἐπισκοπή, ἁλυκαί. Κάτ. 2,400.

Μουτόν-Δυβερνέ (Ρεζὶ-Βαρθελεμύ)· γάλλος στρατηγός, 1769—1816, διακριθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ, προγραφεὶς δὲ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Βουρβόνων.

Μουτσάρα· χ. τοῦ δήμου Ἀθαμάνων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ. 685.

Μουῦ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Κάτ. 3,300.

Μουφτῆ(ς), ἤτοι «Νομοδιδάσκαλος»· λέξις ἀραβικὴ σημαίνουσα ἐν Τουρκίᾳ τὸν πνευματικὸν ἀρχηγὸν πάσης πόλεως ἢ ἐπαρχ. τὸν δικάζοντα ἀνεκκλήτως τὰ ζητήματα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὸ δόγμα.

Μοῦχα· χ. τοῦ δήμου Δολόπων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 150.

Μοῦχλβεργ· κωμόπ. τῆς πρωσ. Σαξονίας, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ἔλβα. Κάτ. 3,600.

Μουχλιώτισσα· θυγάτηρ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μουχλίου Δημητρίου Ἀσάν. Ἐνυμφεύθη τὸν δοῦκα τῶν Ἀθηνῶν, γενόμενον κατόπιν ἄρχοντα τῆς Βοιωτίας. Φονευθέντος ὑπὸ τῶν Τούρκων τοῦ ἀνδρός της, ἤχθη μετὰ τῶν τέκνων της εἰς Κ)πολιν, ὅπου αὐτὴ μὲν ἐνεκλείσθη εἰς τὸ σεράγιον τὰ δὲ τέκνα της κατετάχθησαν εἰς τὸ σῶμα τῶν Γενιτσάρων.

Μουχτάροι χ. τοῦ δήμ. Καστελλίου, ἐπαρχ. Πεδιάδος. Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 400.

Μοφκίτσα· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 582.

Μόχακς ἢ **Μόχακς**· λιμὴν τοῦ οὐγγρικοῦ Δουνάβεως (δεξιὰ ὄχθη), ὅπου τὸ 1526 ὁ Σολιμὰν ἐνίκησε Λουδοβῖκον τὸν Β' τῆς Οὐγγαρίας καὶ τὸ 1687 οἱ Ταῦρκοι ἠττήθησαν ὑπὸ Καρόλου τῆς Λορραίνης. Κάτ: 14,000.

Μοχάμμεδ· ὅρα Μωχαμμὲδ καὶ Μωάμεθ.

Μο(χ)ικανοί· ἰνδικὴ φυλὴ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, οἰκοῦσα τὰ ΝΑ τοῦ Κοννέκτικουτ. Ὁ Φένιμορ-Κοῦπερ τοὺς ἀπηθανάτισεν εἰς τὸ ἀριστούργημά του «Ὁ τελευταῖος τῶν Μοχικανῶν».

Μοχίλεφ· πρωτ. τοῦ ὁμων. ρωσ. κυβερνείου, ἐπὶ τοῦ Δνιέπρ· μεγάλα δερματοκατεργαστήρια. Κάτ: 46,000.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τὸ κυβερνεῖον 48,046 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,200,000.

Μοχλοῦκα· ἐγκαταλελειμμένος στρατιωτικὸς σταθμὸς τῆς Ὄθρυος, ἐν τῷ δήμῳ Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Βαρυμπόπη.

Μόψιον· π. μικρὰ τῆς ἀρχ. Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπί τινος λόφου ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσης.

Μόψοπία· τὸ ἀρχ. ὄνομα τῆς Ἀττικῆς κατὰ Στράβωνα, ἀπὸ Μόψοπου τοῦ βασιλέως τῆς χώρας.

Μόψος· υἱὸς τοῦ Ἄμπυκος καὶ τῆς νύμφης Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, Ἀργοναύτης καὶ σύντροφος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, περίφημος δὲ μάντις καὶ οἰωνοσκόπος.

Μόψος· ἕτερος, μάντις καὶ οὗτος, υἱὸς τῆς Μαντοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Κρητὸς Ῥακίου, θεμελιωτὴς τῆς πόλεως Μαλλοῦ τῆς Κιλικίας, ἔνθα εἶχε περίφημον μαντεῖον.

Μόψου Ἑστία· πολ. ἀρχ. τῆς Κιλικίας διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ.

Μόψου Κρήνη· πολ. ἀρχ. τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Κύδνου, βορείως τῆς Ταρσοῦ.

Μπ-μ· ὅ,τι ὅσας λέξεις δὲν περιλαμβάνονται ἐνταῦθα, ὅρα εἰς τὸ στοιχεῖον Β.

Μπαγί· φιλέλλην γάλλος· ἰατρὸς διακεκριμένος σταλεὶς ὑπὸ τοῦ κομιτάτου τῶν Παρισίων· εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων Φιλελλήνων.

Μπάγια· χ. τοῦ δήμ. Φαρκαδόνος τῶν Θεσσαλικῶν Τρικάλων. Κάτ: 366.

Μπαγιάτι· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 51.

Μπαδιά· χ. τοῦ δήμου Ἀρκαλοχωρίου, Ἐπαρχ. Μονοφατσίου Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης, Κάτ: 120.

Μπαζελάρ· χ. τοῦ δήμου Νέσσωνος τῆς Λαρίσης. Κάτ: 417.

Μπαϊρακλῆ· χ. τοῦ δήμου Εὐρρίσου τῶν Φερσάλων. Κάτ: 565.

Μπαϊρακτάρ· στρατιωτικὸς σταθμὸς τῶν θεσσαλικῶν συνόρων ΒΑ τοῦ Δερελῆ, ἐκχωρηθεὶς εἰς τοὺς Τούρκους διὰ τῆς μετὰ τὸν ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 διαρρυθμίσεως τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς.

Μπακλαλῆ· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τῆς Μαγνησίας. Κάτ: 64.

Μπακόγιαννης (Ἰ ω ά ν ν η ς)· Ρουμελιώτης βλαχόφωνος, διαχειμάζων ἐν Γαστούνῃ τῆς Ἠλείας κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ μεγάλας παρασχὼν ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀγῶνα.

Μπακόπουλος (Κ ω ν σ τ ά ν τ ι ν ο ς)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χωρίου Δάρα τῆς Ἀρκαδίας, γνωστὸς ἐπὶ παρατόλμῳ ἀνδρείᾳ, διακριθεὶς δὲ κυρίως εἰς Ἅγιον Σώστην καὶ εἰς τὴν μάχην τοῦ Λεδιδίου.

Μπάκραινα· χ. τοῦ δήμου Λαρίσης. Κάτ: 159.

Μπακράτσι· χ. τοῦ δήμου Φακίου τῆς Λαρίσης. Κάτ: 317.

Μπάλα· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 277.

Μπάλα χ· τοῦ δήμου Πατρέων. Κάτ: 67.

Μπαλαῖοι· χ. τοῦ δήμου Ἄρνης τῆς Ἄνδρου. Κάτ: 523.

Μπαλαμοῦτι· χ. τοῦ δήμ. Γόνλων τοῦ Τυρνάβου. Κάτ: 319.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μπαλαμπανή· χ. τοῦ δήμου Ταμασίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 102.

Μπαλαρίνα· χ. τοῦ δήμ. Μαθέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 35.

Μπαλέστρα· φιλέλλην ἐκ Κρήτης ὑπήκοος Γάλλος· ἀπέθανεν ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1822. Οὗτος διωργάνωσε τὰ πρῶτα τακτικὰ στρατεύματα τὸ 1821 ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ πρίγκιπος Ὑψηλάντου. Ἔχων δὲ 185 νεοσυλλέκτους, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἦσαν Ἑπτανήσιοι, διῃρημένους εἰς τρία σώματα καὶ τοποθετημένους εἰς μίαν μόνον γραμμὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς παραλίας τῶν Καλαμῶν, γενναίως ἀντέστη εἰς τὴν ἀπόβασιν 6 χιλ. Τούρκων ἐρχομένων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὴν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην ἐκστρατείαν ἀπώλεσε τὴν ζωήν, ὁ δὲ θάνατός του ἦτο ἀληθὴς ἀπώλεια διὰ τὴν κοινὴν πατρίδα.

Μπαλζάννι (Ἰωσήφ-Μαρί)· ἐκ Μοντιτσέλλι τῆς Κορσικῆς· ἀπέθανεν ἐν Κωλιάδι Ἀκρᾳ (Τρεῖς Πύργοι) τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς τὴν 6 Μαΐου 1827. Κατελέγετο μεταξὺ τῶν γενναίων ἐκείνων τῶν ἀποτελούντων τὸν ἱερὸν λόχον τῶν φιλελλήνων, οἵτινες ἰδιαιτέρως διεκρίθησαν εἰς τοὺς κήπους τοῦ Χαϊδαρίου τὸν Αὔγουστον τοῦ 1826 μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Δαφνίου.

Μπαλῆ· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 88.

Μπαλιάγα· χ. τοῦ δήμου Ἄριος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 733.

Μπαλλὸ· φιλέλλην Γάλλος ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ. Οὐδεμία πληροφορία εὑρέθη περὶ τῶν ὑπηρεσιῶν, τοῦ τρόπου καὶ τοῦ μέρους τοῦ θανάτου τοῦ φιλέλληνος τούτου.

Μπαλταλὰρ· χ. τοῦ δήμ. Κιερίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 559.

Μπαλτζῆ· χ. τοῦ δήμου Νέσσωνος τῆς Λαρίσης. Κάτ: 130.

Μπάλτσα· χ. τοῦ δήμου Πλαταιῶν τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 282.

Μπαμπᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἀμπελακίων τῆς Λαρίσης ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ καὶ ὁδὸς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν. Κάτ: 126.

Μπαμπίνη· χ. τοῦ δήμου Ἐχίνου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 698.

Μπαμπούκης (Νικηφόρος)· Διαπρεπὴς ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Καλαβρύτων, ἐκ τῶν μᾶλλον μεμορφωμένων τῆς ἐποχῆς του, μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἀπὸ τοῦ 1817 αὐτὸς κατηχήσας τὸν Χαραλάμπην, τὸν Μπερούκαν, τὸν Θεοχαρόπουλον, τὸν Γιατρᾶκον, τὸν Ζαφειρόπουλον, πολλοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἄ. Καταδοθεὶς ὡς κατηχητής, ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ Πασσᾶ τῆς Τριπολιτσᾶς, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ εἰς Ὕδραν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Εὐρώπην μετὰ τοῦ νεωτέρου του ἀδελφοῦ Χαραλάμπους, ἵνα λυτρώσῃ τῶν ἐπικινδύνων εὐθυνῶν τοὺς Ὑδραίους. Ἐν Τσακάνῃ διαμένων κατόπιν συνηντήθη μετὰ τῶν πρωτευόντων μελῶν τῆς Φιλικῆς Τσακάλωφ, Ἀναγνωστοπούλου καὶ Π. Δημητρίου, ἐφοίτησε δὲ ἐκεῖ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἤρξατο γράφων καὶ παροτρύνων τοὺς πάντας εἰς ἐξέγερσιν. Ἅμα δὲ

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ ἀγῶνος ἐκραγέντος κατῆλθεν αὖθις εἰς τὴν μαχομένην πατρίδα του καὶ ἔλαβε λαμπρὸν μέρος καὶ ὡς στρατιώτης καὶ ὡς ῥήτωρ, ἀπωλέσας κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἅπασαν τὴν περιουσίαν του μετὰ τῆς πλουσιωτάτης βιβλιοθήκης ἣν εἶχε καταρτίσει. Τῆς ἐλευθερίας κυρωθείσης, ἐγκατέστη εἰς Ἄκραταν, ὅπου ἱδρύσας σχολεῖον ἴδιον ἐδίδαξε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως πράξας τὸ αὐτὸ ἐν Ὕδρᾳ, Ἄργει καὶ Πόρῳ καὶ ἐκπαιδεύσας τοὺς μᾶλλον ὁράσαντας κατὰ τὸν ἀγῶνα ἄνδρας. Μεθ' ὅλους ὅμως τούτους τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας ἀπέθανεν ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ.

Μπάνι (Ἄνω καὶ Κάτω)· χ. παρὰ τὸν Ἄραχθον ποτ. 1 3)4 ὥρ. Ν. τῆς Ἄρτης, μεθοριακὸς οἰκισμὸς ὁπόθεν ἐγένετο ἡ εἰσβολὴ τῶν Ἑλλην. στρατευμάτων εἰς τὴν ὀθωμαν. Ἤπειρον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου 1897 (Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος). Κάτ: τοῦ Ἄνω 279, τοῦ Κάτω: 325. Ἐπικαιροτάτη θέσις ἐπὶ κολπώσεως τοῦ ποταμοῦ.

Μπάνγκτερ· φιλέλλην Ἄγγλος διοικητὴς τοῦ λόχου τῶν στρατιωτῶν τοῦ ναυτικοῦ ἐν Νάξῳ.

Μπαξέδες· καταφυτον χ. τοῦ Πηλίου παρὰ τὴν Ἀνακασιὰν (ἄνω Βόλος). Κάτ: 891.

Μπαξέδες· χ. τοῦ δήμου Ξηροχωρίου τῆς Βορ-Εὐβοίας. Κάτ: 50.

Μπαουερ· (Ἔττμανν δέ)· φιλέλλην ἐκ Λειψίας τῆς Σαξωνίας. Λοχαγὸς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Ὑπηρέτει κατὰ τὸ 1822 εἰς τὸν 1ον λόχον τοῦ σώματος τῶν φιλελλήνων.

Μπαράκου· χ. τοῦ δήμου Ἀρήνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 153.

Μπαραντιέ· φιλέλλην ἐκ Σαβοΐας τῆς Σαρδηνίας· ἀπέθανεν ἐν Κέᾳ συνεπείᾳ τραυμάτων, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1826. Ἄλλοτε ἀξιωματικὸς εἰς τὸν στρατὸν τῆς πατρίδος του, εἶχε λάβει μέρος εἰς τὰ φιλελεύθερα κινήματα τοῦ 1821, τῶν ὁποίων ἡ ἀτυχὴς ἔκβασις τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐξορίαν μετὰ σους ἄλλους ἐκ τῶν συστρατιωτῶν του. Διώκει, καθὼς καὶ ὁ Ἀνδριέττι ἕνα ἐκ τῶν δύο λόχων, τῶν ἐπιφορτισμένων ὑπὸ τοῦ Φαβιέρου νὰ ἐκδιώξωσι τοὺς Τούρκους ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Καρύστου, ὅτε αὐτὴ προσεβλήθη· ἐφάνη δὲ γενναῖος ὅπως καὶ ὁ συμπατριώτης του. Ὁ θάνατός του προῆλθεν ἐκ σοβαρῶν τραυμάτων, ἅτινα ἔλαβε κατὰ τὴν ὁρμητικὴν ἐκείνην προσβολήν, εἰς ἣν καὶ τὰ δύο μέρη, τό τε προσβάλλον καὶ τὸ ἀμυνόμενον, ἔδειξαν ὁμοίαν ἐπιμονήν.

Μπαρδάκι· χ. τοῦ δήμου Ἠραίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 53.

Μπάρδη· χ. τοῦ δήμου Μιδέας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 79.

Μπαρζουκᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 70.

Μπαρμπίτζα (Βαρβίτζα)· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 175.

Μπαρμπιτσιώτης (**Βαρβιτσιώτης**) ἢ **Ἀναγνωστόπουλος** (Πέτρος)· εἷς τῶν ἐπισήμων ὁπλαρχηγῶν τῆς ἐπαρχ. Μπαρμπίτσης κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, διακριθεὶς κατά τε τὴν συγκρότησιν τοῦ ἐν Βερβαίνοις στρατοπέδου καὶ κατόπιν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσᾶς. Κατόπιν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

έπίσης διέπρεψεν έναντίον τοῦ Δράμαλη, καταλαβών μετά τοῦ Ἀντωνίου Κουμουστιώτη (βλ. λ.) τό παληόκαστρο τοῦ Ἄργους, διαταγῇ τοῦ Κολοκοτρώνη.

Μπάρντζι· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 202.

Μπαρόμπασι· Ἀγροικίαι παρά τά Φέρσαλα Κάτ: 15.

Μπάσι· χ. τοῦ δήμου Στυμφαλίας τῆς Κορινθίας. Κατ: 373.

Μπασιάκου· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως. Κάτ: 488.

Μπασσάνο (Ἀντώνιος)· φιλέλλην ἐκ Τσερβιόνε τῆς Κορσικῆς· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τό 1836. Ἀδελφός τοῦ κατωτέρω, ἦτο πρό τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων ὅν ἐγκατέλειψεν ὅπως ἑνωθῇ μετά τῶν Ἑλλήνων. Ἕνεκα τῆς ἰδιότητός του ὡς ναυτικοῦ, διωρίσθη διοικητής στολίσκου ἐντός τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, βραδύτερον δέ εἰς τόν τῆς Ναυπάκτου. Αἰχμαλωτισθείς κατά τήν εἰς Πρέβεζαν πόλεμον κατώρθωσε νά σώσῃ τήν ζωήν του ἕνεκα τῶν παλαιῶν του σχέσεων μετά τῶν Τούρκων καί ἐξηγοράσθη ὑπό τῆς οἰκογενείας του. Ἀπέθανε φέρων τόν σταυρόν τοῦ Σωτῆρος καί μέ τόν βαθμόν πλοιάρχου ἐν ἀποστρατείᾳ.

Μπασσάνο (Πασκάλ)· φιλέλλην ἐκ Τσερβιόνε τῆς Κορσικῆς· ἀπέθανεν εἰς τό πεδίον τῆς μάχης ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ, τήν 6 Μαΐου 1827.

Μασσέττι· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Πάρμας· ἀπέθανεν ἐν Παιδεμένῳ τῆς Πελοποννήσου εἰς τό πεδίον τῆς τιμῆς τήν 25 Μαΐου 1825. Ὑπηρέτει ὡς ἀξιωματικός εἰς σῶμα παλληκαρίων ὑπό τάς διαταγάς τοῦ στρατηγοῦ Παπαφλέσα.

Μπασσίτι· χ. τοῦ δήμ. Ἀλμυροῦ τῆς Μαγνησίας. Κάτ: 44.

Μπάστα· χ. τοῦ δήμου Ἄριος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 977.

Μπάστα· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας. Κάτ: 186.

Μπάστα· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 143.

Μπαστούνι· χ. τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 61.

Μπατιλάνι· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Τοσκάνης· ἀπέθανε μαχόμενος ἐν Πέτᾳ τήν 16 Ἰουλίου 1822. Ἄλλη διάδοσις ὑπάρχει περί αὐτοῦ ὅτι ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας μετά τήν μάχην τοῦ Πέτα, ἀλλ' ἄνευ ὑποστάσεως.

Μπατσί· πρωτ. τοῦ ἐν Ἀνδρῳ δήμου Ἄρνης, 1 1)2 ὥρ. ἀπό Ἄνδρου· Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 390. Ὁ ἐγγύς ὁμών. ὅρμος μετά τοῦ τελωνιακοῦ σταθμοῦ ἔχει 32 κατ.

Μπέγλης (Παναγιώτης)· ἀνήρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Ζυγοβιστίου τῆς Γορτυνίας, ἐμπορευόμενος ἐν Ὕδρα, ἐκδιωχθείς ἐκεῖθεν μετά τῶν λοιπῶν ξένων ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ ἀγῶνος καί μεταβάς εἰς Τρίκορφα ὅπου τά μάλιστα συνέδραμε τό ἐκεῖ συγκροτούμενον τότε στρατόπεδον διά χρημάτων ἰδίως. Κατόπιν ἐγένετο πληρεξούσιος εἰς τήν ἐν Ἐπιδαύρῳ Συνέλευσιν, καί ἀπέθανε μετ' ὀλίγον πρίν ἐκλεχθῇ Γερουσιαστής, ὑποψήφιος ἀκόμη ὤν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μπεγουλάκι· χ. τοῦ δήμου Πατρέων. Κάτ: 349.

Μπε- ἢ Μποζαΐτη· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 440.

Μπεζάνι· χ. τοῦ δήμ. Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 280.

Μπεζοῦλα· χ. τοῦ δήμ. Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 379.

Μπέη· (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς. Κατ: 132.

Μπέη - Δάκια· στρατιωτικὸς σταθμὸς παρὰ τὸν Τύρναβον. Κάτ: 5.

Μπεθούλκα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν Κάτ: 70.

Μπεϊζαδές· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου. Κάτ: 229.

Μπὲκ (Φραγκίσκος) ὁ πρεσβύτερος· φιλέλλην ἐκ Βύρτζβουργ τῆς Βαυαρίας, ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Μεσολογγίῳ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1822. Ἦτο ἐπίλεκτος ἐπιλοχίας εἰς τὴν πατρίδα του· ὁ δὲ θάνατος διέκοψε τὸ στάδιόν του, ἀρξάμενον δι' ἀδιακόπων καὶ παραδόξων περιπετειῶν.

Μπὲκ (Βενιαμίν)· ὁ νεώτερος· φιλέλλην ἐκ Βύρτζβουργ τῆς Βαυαρίας, ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Μεσολογγίῳ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1822. Ἀδελφὸς τοῦ προρρηθέντος. Ἡ λύπη ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἀγαπητοῦ του ἀδελφοῦ ἐπετάχυνε τὸν θάνατόν του.

Μπεκατωρᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαρέων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτοικοι 133.

Μπέκερ (Κάρολος)· φιλέλλην ἐκ Στούτγαρτ τῆς Βυρτεμβέργης, ἀπέθανεν ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς τὴν 6 Μαΐου 1827. Πρὸ ὀλίγου ὑπαξιωματικὸς εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν τῆς Βυρτεμβέργης, ὁ γενναῖος οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων.

Μπεκῆ· χ. τοῦ δήμου Λαμιέων, 1 ὥρ. ἀπὸ Λαμίας. Κάτ. 374.

Μπεκμάνικα· χ. τοῦ δήμου Κορίνθου. Κάτ: 14.

Μπεκίδες· χ. τοῦ δήμ. Σκοτουσης τῶν Φαρσάλων. Κάτ: 214.

Μπεκριλέρ· χ. τοῦ δήμ. Θαυμακῶν τῆς Θεσσαλ. Φθιώτιδος. Κάτ: 181.

Μπελάγια· χ. τοῦ δήμ. Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 88.

Μπελαμπάνας (Νικόλαος)· ὁπλαρχηγὸς τοῦ 1821 ἐκ Καρυταίνης τῆς Ἀρκαδίας, ὑπηρετήσας καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ στρατηγοῦ Γενναίου.

Μπέλεσι· χ. τοῦ δήμου Ἐλατείας τῆς Φωκίδος. Κάτ. 355.

Μπελέτσι· χ. τοῦ δήμ. Πιαλίων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 661.

Μπελλιάρ· φιλέλλην ἐκ Σαὶν-Λῶ τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ. Οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πληροφορία ὑπάρχει περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ τρόπου τοῦ θανάτου του καὶ περὶ τοῦ εἴδους τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Μπελλιὲ (δὲ Λωνουᾶ)· φιλέλλην ἐκ Πρωσίας· ἀπέθανε μαχόμενος ἐν Μεσολογγίῳ τὴν 23 Ἀπριλίου 1826. Ἄλλοτε ἀξιωματικὸς τῶν Πρώσων θωρακοφόρων, εἶχε νυμφευθῇ ἐν Μεσολογγίῳ καὶ ἐφονεύθη εἰς τὴν ἀθάνατον ἐκείνην ἔξοδον, ἥτις τὰ καπνίζοντα καὶ αἱμοσταγῆ ἐρείπια παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Τούρκων κατὰ τὴν νύκτα τῆς 22—23 Ἀπρι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίου 1826 μετὰ ἡρωϊκὴν ὑπεράσπισιν δοξάσασαν τὰ στρατιωτικὰ χρονικὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μπελοῦσι· χ. τοῦ δήμου Ἀρκαδίων τῆς Ζακύνθου. Κάτ: 805.

Μπελοῦσι· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης. Κάτ: 148.

Μπελοῦσι· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 121.

Μπεναρδάκης (Δημήτριος)· καταγόμενος ἐκ Κρήτης ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν πλουσίων τοῦ αἰῶνος καὶ κατέστη διὰ τῶν ἐπανηλειμμένων αὐτοῦ προσφορῶν πρὸς τὸ Ἑλλ. ἔθνος εἷς ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ εὐεργετῶν. Τῷ 1854 κατὰ τὸν ἄκαιρον ἐκεῖνον ἀγῶνα τῆς πατρίδος προσέφερεν 120 χιλ.δρ. Δευτέρα αὐτοῦ μεγαλοδωρία εἶνε ἡ ἐξ 150 χιλ. δραχμῶν προσφορὰ δι' ἧς διεκοσμήθη τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Πανεπιστημίου. Τρίτη αὐτοῦ δωρεὰ εἶνε αἱ 250 χιλ. δραχ. ἃς ἔδωκε πρὸς ἀνέγερσιν Ἐθνικοῦ Μουσείου. Συνετήρει ὑποτρόφους, ἰδίως δὲ 10 ἐκ Κρήτης ἐν τῇ Ριζαρίῳ Σχολῇ ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐδώρησε μύρια ὅπλα δι' ὧν ὡπλίσθη ἡ Ἐθνοφυλακὴ καὶ ἔσωσεν οὕτω κατὰ τὴν μεσοβασιλείαν (1862) τὴν Ἑλλάδα. Εἰς αὐτὸν τέλος ὀφείλεται ὁ ἐν Πετρουπόλει ἀνεγερθεὶς περικαλλέστατος τῶν Ἑλλήνων ναός. Καταστραφείσης τέλος τῆς περιουσίας του, δὲν ἠδυνήθη νὰ βοηθήσῃ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης τοῦ 1867.

Μπενδρῶνι· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 262.

Μπενετᾶτα· χ. τοῦ δήμου Αἴνου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 70.

Μπέννιγγσεν (Ὄθων-Γουστάβος)· φιλέλλην ἐξ Ἀννοβέρου, ἀπέθανεν ἐν Πάτραις ἐξ ἀσθενείας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1830. Νέος χαρακτῆρος παραδόξου, δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἥσυχος, ἠγάπα τὰς περιπετείας καὶ ἦτο ἀδιάφορος εἰς τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἠρέσκετο νὰ προκαλῇ μόνος, ἄνευ σκοποῦ, ἄνευ ἀνάγκης. Κατὰ τὸ 1829 εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ναυπάκτου, ὅπου ἦλθεν ἁπλῶς ἐκ περιεργείας, ἐθεάθη ἡμέραν τινὰ φορῶν μεγαλοπρεπῆ ἐρυθρὰν στολὴν νὰ ἀνέρχηται βραδέως τὸν ἑλικοειδῆ ἀνήφορον τῆς πλευρᾶς τοῦ ὄρους, δεσποζομένης ὑπὸ τῶν τουρκικῶν κανονιοστοιχιῶν· ἀντὶ δὲ νὰ ἐπισπεύδῃ τὸ βῆμά του ἀπ' ἐναντίας ἐβράδυνεν αὐτὸ εἰς κάθε νέους πυροβολισμοὺς στρέφων πρὸς τὰ ὀπίσω, μειδιῶν ἐκφραστικώτατα, σηκόνων τοὺς ὤμους πρὸς τὰ τείχη καὶ τὰ πεντώροφα φρούρια. Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἔφθασε σῶος καὶ ἀβλαβὴς εἰς τὴν κορυφὴν καὶ ἐσταμάτησεν ὀλίγον, εἶτα κατῆλθεν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ὅπου ἦτο τὸ στρατόπεδον τοῦ στρατηγοῦ Κίτσου Τσαβέλλα. Ἀλλὰ δὲν ἐπανῆλθε πλέον.

Μπεντένι· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 151.

Μπεντένι· χ. τοῦ δήμου Λαμπείας τῆς Ἠλείας. Κάτ. 257.

Μπεντένι· χ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 90.

Μπεντένι· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως. Κάτ. 383.

Μπέρεκλα· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης. Κάτ: 428.

Μπερετούνα· φιλέλλην ἐκ τῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Δύο Σικελιῶν. Ἄνευ τινὸς πληροφορίας.

Μπερδεμιάρος· χ. τοῦ δήμου Τήνου. Κάτ: 53.

Μπερμπάτη· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως. Κάτ: 173.

Μπερμπάτη· πρωτ. τοῦ ἀργολικοῦ δήμου Προσυμναίων, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἄργους. Κάτ. 683.

Μπερνάρδος· φιλέλλην τοῦ1821· ἐπολέμησεν ἐν Χαϊδαρίῳ καὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

Μπερνορή· χ. τοῦ δήμου Τανίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 551.

Μπερουκαῖοι (Ἰ ω ά ν ν η ς, Δ η μ ή τ ρ ι ο ς καὶ Χ α ρ α λ ά μ π η ς)· πολεμικὴ ἐπίσημος οἰκογένεια τοῦ Ἄργους κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἀδελφῶν ὁ μὲν Ἰ ω ά ν ν η ς ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν Τριπόλει κατὰ τὴν πολιορκίαν μετὰ τῶν ἄλλων προυχόντων καὶ ἀρχιερέων. Τῆς Τριπόλεως δὲ ἁλωθείσης καὶ ἀποφυλακισθείς, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν εἰς Ἀγλαδόκαμπον, ἐν ᾧ μετέβαινεν εἰς Ἄργος Ὁ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς ἐχρημάτισε πληρεξούσιος παρὰ τῷ Σουλτάνῳ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ δὲ Χ α ρ α λ ά μ π η ς τέλος ἐγένετο πληρεξούσιος εἰς τὰς Ἐθνοσυνελεύσεις, γερουσιαστὴς τῆς Πελοποννήσου, βουλευτὴς δὲ κατόπιν καὶ ὑπουργός, πάντες δὲ μεγάλας προσέφερον ὑπηρεσίας καὶ πολλὰ ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τοῦ ἀγῶνος προσέφερον.

Μπεσερέ· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 330.

Μπεσῆρι· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως. Κάτ: 395.

Μπεσλέρ· χ. τοῦ δήμου Ὀγχήστου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 234.

Μπέτσι· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Ἀρκαδίας Κάτ. 175.

Μπετσιλέρ· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτανίας τῶν Φαρσάλων. Κάτ. 215.

Μπέχρου· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 134.

Μπέχρου· χ. τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 128.

Μπίλιδας (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Τριπόλεως, γνωστὸς καὶ πρὸ τοῦ ἀγῶνος διὰ τὰς μετὰ τῶν φημιζομένων ἐπὶ παλληκαρισμῷ τούρκων ἰδιαιτέρας του σχέσεις, διὸ καὶ κατηχηθεὶς εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς ἑταιρείας μεγάλως ὠφέλησεν εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας ἐνεργείας. Ἐν ταῖς μάχαις κατόπιν ἐδείχθη ἄριστος πολεμιστής, ἔπεσε δὲ μαχόμενος κατὰ τῶν Ἀράβων τοῦ Ἰμπραήμ κατὰ τὴν ὑπὸ τούτου ἅλωσιν τοῦ Νεοκάστρου.

Μπίλιοβα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς ΒΔ Λακωνικῆς (Μάνης). Κάτ.71.

Μπιζιό· χ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 36.

Μπιλαντρέδω· χ. τοῦ δήμου Ἀ ρ γ υ ρ ο υ π ό λ ε ω ς, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ. 130.

Μπιλοκομήτη· χ. τοῦ δήμου Δολόπων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 200.

Μπίμπαση-Τάφος· στρατιωτικ. σταθμὸς ἐν τῇ ΒΔ Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸ Μαλακάσι. Κάτ 5.

Μπίρ· χ. τοῦ δήμ. Σπαλάθρων τοῦ Βόλου. Κάτ: 154.

Μπισμπάρδι· χ τοῦ δήμ. Ἄριος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 179.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μπισμπίκης (Ἠ λ ί α ς)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μιστρᾶ (Λακεδαίμονος), παντοχοῦ ὅπου παρευρέθη ἐπιδειξάμενος παραδειγματικὴν ἀνδρείαν καὶ αὐταπάρνησιν.

Μπισταγή· χ. τοῦ δήμ. Μοναστηρακίου, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 550.

Μπισχίνι· χ. τοῦ δήμ. Ἀρήνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 722.

Μπισχῖνι χ. τοῦ δήμου Ἐλατείας τῆς Φωκίδος. Κάτ: 502.

Μπιτζαριανῶ· χ. τοῦ δημ. Καστελλίου, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 70.

Μπιτζιμπάρδι· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 176.

Μπλάσδου· χ. τοῦ δήμου Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 765.

Μπλεμενιάνους· (Ἐ ς τ ο ύ ς)· χ. τοῦ δήμ. Κυπαρισσίας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 109.

Μπλονδὲλ (Δ ο υ δ ο β ῖ κ ο ς)· φιλέλλην γάλλος· σωματοφύλαξ ὑπὸ τοὺς Βουρβόνους. Ἦτο εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τοῦ λόχου τῶν φιλελλήνων εἰς τὴν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην. Παρευρέθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως. Ὑπηρέτησε ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς Τζὼρτζ καὶ Δεντσέλ. Μετὰ ταῦτα ἔγινε διοικητὴς λόχου τοῦ τακτικοῦ πεζικοῦ. Ἦτο γενναῖος καὶ ἱκανὸς ἀξιωματικός.

Μπλονδὼ· φιλέλλην Γάλλος. Ἀνεψιὸς τοῦ ἰατροῦ Μπαγί, ἰατρὸς δὲ καὶ αὐτός· ἠκολούθησε πάντοτε τὸν ἄτακτον στρατόν.

Μπογδανάτικα· χ. τοῦ δήμου Γαϊανῶν τῶν Παξῶν. Κάτ: 148.

Μποδὼ· φιλέλλην Γάλλος. Ἐπληγώθη τῷ 1822 εἰς μίαν ἔφοδον κατὰ τοῦ φρουρίου τῶν Ἀθηνῶν.

Μποζαΐτη· χ. τοῦ δήμου Πατρέων. Κάτ. 535.

Μποϊκά· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 45.

Μποϊκάτικα· χ. τοῦ δήμου Λακκιωτῶν τῆς νήσου Παξῶν. Κάτ: 50.

Μποϊκάτικα· χ. τοῦ δήμου Γαϊανῶν τῶν Παξῶν. Κάτ: 32.

Μποκοβίνα· χ. τοῦ δήμου Πινείων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 138.

Μποκοβίνα· χ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 72.

Μπολανέϊκα καὶ **Μοδχινέϊκα**· χ. τοῦ δήμου Καστορίου τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 71.

Μπολάτι· χ. τοῦ δήμου Κορίνθου. Κάτ. 286.

Μπολάτι· χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων. Κάτ. 48.

Μπολέτα· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως. Κάτ. 319.

Μπολμάρι· χ. τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 48.

Μπόμπα· χ. τοῦ δήμ. Π λ α τ ά ν ο υ, Ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης, Κάτ: 900.

Μπόνιας (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Σπετσῶν, πολεμήσας ἐν ἀρχῇ κατὰ ξηράν, καὶ δὴ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Ναυπλίου, ὅπου συνέπραξε μετὰ σώματος συμπατριωτῶν του μετὰ τοῦ Μπούμπουλη. Εἶτα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως καὶ βραδύτερον εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κυρίως δράσας ὑπὸ τὸν Νικήταν Σταματελόπουλον· πανταχοῦ δὲ ἐπεδείξατο ἄκραν γενναιότητα καὶ ἀφειδῶς ἐδαπάνησεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του εἰς τὰς πολλαπλᾶς τοῦ ἀγῶνος ἀνάγκας.

Μπονίκεβος· χ. τοῦ δήμου Ἰδομένης τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 519.

Μποντζά· χ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 753.

Μποντιά· χ. τοῦ δήμου Αἰτοῦ τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 290.

Μποντιὰ (Μεγάλη καὶ Μικρά)· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 383.

Μποροβίτικος· χ. τοῦ δήμ. Καστανέας τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων Κάτ: 454.

Μπόρσι· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 144.

Μπόρσια· χ. τοῦ δήμου Μυκηνῶν τῆς Κορινθίας. Κάτ. 87.

Μποσικά· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 399.

Μπόσκλαβο· χ. τοῦ δήμ. Ἰτάμου τῆς Καρδίτσης Κάτ. 282.

Μπόσουνα· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως. Κάτ. 342.

Μπότ· φιλέλλην βέλγος. Τίποτε δὲν εἶνε γνωστὸν περὶ αὐτοῦ.

Μπόταρος (Παναγιώτης)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχ. Μεθώνης, χρηματίσας γερουσιαστὴς τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐν γένει ἀξιομιμήτως ἐργασθεὶς ὡς πολιτικός.

Μπόταρης (Γκίκας)· ναυτικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Σπετσῶν, μεγάλως ἐργασθεὶς κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Μονεμβασίας καὶ τοῦ Ναυπλίου ἐκ τῆς θαλάσσης.

Μπότζικα· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 220.

Μποτίνου-Ἄνω· χ. τοῦ δήμου Μακρυνείας τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 391. Τὸ Κάτω-**Μποτίνου** ἔχει κατ. 366.

Μποτιώτης (Σταμάτης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων κλέφτης πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου. Ἐκραγέντος τοῦ Ἀγῶνος κατῆλθεν εἰς Πελοπόννησον καὶ ἔλαβε μέρος εἰς πολλὰς ἐκεῖ μάχας ὡς καὶ ἐν Μεσολογγίῳ· ἦτο δὲ καὶ οὗτος εἷς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Χονδρογιάννη σταλέντων ὑπὸ τοῦ Ζαΐμη κατὰ τοῦ Λαλιώτη Σεϊδῆ.

Μπότσαρης (Μάρκος)· υἱὸς τοῦ Κίτσου Μπότσαρη, γεννηθεὶς ἐν Σουλίῳ τὸ 1790 καὶ διδαχθεὶς ὀλίγα γράμματα ἀπὸ τὸν περίφημον καλόγηρον Σαμουήλ. Ὅταν ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις ἐπολέμει κατὰ τοῦ Ἀλῆ, ὁ Μάρκος συνεπολέμησε κατ' αὐτοῦ. Κατόπιν ἐπολέμησε θριαμβευτικῶς τοὺς Τούρκους ἐν Ἠπείρῳ. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς τὸ Μεσολόγγιον καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ ἠφάνισε τοὺς Τούρκους κατὰ τὴν περίφημον ἔξοδον τῇ 25-26 Δεκεμβρίου 1822, ὅτε καὶ διωρίσθη ἀρχιστράτηγος. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησεν, «ὅποιος θέλει νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ δίπλωμα, ἀλλὰ ἀπὸ σπαθί», ἐξεστράτευσε δὲ ἀμέσως εἰς Καρπενήσιον μὲ

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

250 ἄνδρας ὅπου καὶ συνέλαβεν ἰδιοχείρως αἰχμάλωτον τὸν Τζαφὲρ πασσᾶν, ἀλλὰ πληγωθεὶς μετ' ὀλίγον ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν 33 ἐτῶν.

Μποῦγα· χ. τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης. Κάτ: 144.

Μποῦγα· χ. τοῦ δήμου Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 463.

Μποῦγα· χ. τοῦ δήμου Ὑσιῶν τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 93.

Μποῦγα· χ. τοῦ δήμου Ὡρωπίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 115.

Μποῦγα-Λαζάρ· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῶν Φερσάλων. Κάτ: 255.

Μπουγάζι-Τυρνάβου· χαράδρα τοῦ ποτ. Ξεριᾶ, ΝΔ τοῦ Τυρνάβου, ἀπράσβατος δίοδος πρὸς τὴν Μακεδονίαν ὅπου στρατιωτικὸς σταθμός. Κάτ: 9.

Μπουγιάτι· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 296.

Μπουγιάτι· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀλέας τῆς Ἀργολίδος, 9 ὥρ. ἀπὸ Ἄργους. Κάτ. 849.

Μπουγιάτι· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 75.

Μποῦζα· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 93.

Μποῦζι· χ. τοῦ δήμου Στυμφαλίας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 365.

Μποῦζι· χ. τοῦ δήμου Ἀταλάντης τῆς Λοκρίδος. Κάτ. 48.

Μποῦζι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 11.

Μπουκοβίτσα· χ. τοῦ δήμ. Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 740.

Μπούκουρας (Νικόλαος)· πολιτικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὰ Μαγουλιανα τῆς Γορτυνίας, βουλευτὴς καὶ πληρεξούσιος τῆς ἐπαρχ. Καρυταίνης. Ἐν τῇ μάχῃ τῆς Πιάνας παρηκολούθει τὸν Θ. Κολοκοτρώνην κατόπιν παρευρέθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν καὶ ἐκινδύνευσε μάλιστα κατὰ τὴν σύγκρουσιν τῆς 9ης Μαρτίου, βραδύτερον δὲ εἰς τὰ Δραμαλικὰ ἐν Χαρβατίῳ μετὰ τοῦ Δ. Πλαπούτα, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μπούκουρας (Ἀπόστολος) ὁπλαρχηγὸς καὶ οὗτος ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου καὶ συγγενὴς τοῦ προηγ., ἀκόλουθος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη καὶ φροντιστὴς τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ. Συλληφθεὶς οὗτος ὑπὸ τῶν Τούρκων τοῦ Δράμαλη εἰς τὰ Φίχτια τοῦ Ἄργους προσεποιήθη ὅτι ἦτο ὀθωμανὸς Μωραΐτης καὶ κατώρθωσεν οὕτω νὰ τραπῇ ἀνενοχλήτως πρὸς τὰ ἐγγὺς βουνὰ καὶ νὰ καταφθάσῃ τὰ λοιπὰ ὑπὸ τὸν καταδιώκοντα τὸν στρατὸν τοῦ Δράμαλη Θ. Κολοκοτρώνην σώματα.

Μπούκουρο· χ. τοῦ δήμ. Κοθωνίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 324.

Μπουλαριοὶ (Ἄνω καὶ Κάτω)· χ. τοῦ δήμου Μέσης τῆς Νοτ-Μάνης. Κάτ. 621.

Μπουλῆ· χ. τοῦ δήμ. Φύλλου τῆς Καρδίτσης Κάτ. 279.

Μποῦμπα· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ. 114.

Μπούμπουκα· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 194.

Μπούμπουκα· χ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 41.

Μπούμπουλης (Γιάννης)· υἱὸς τῆς περιφήμου Μπουμπουλίνας ἐκ Σπετσῶν, διατελέσας φρουραρχος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Ἄργους ἐν ἀρχῇ τῆς Ἐπαναστάσεως μετὰ 50 σπετσιωτῶν ναυτῶν ὡς φρουράς, ὧν πολλοὶ ἐτραυματίσθησαν καθ' ὁδὸν φεύγοντες εἰς Μύλους ὅπου ἐναυλόχει ὁ στολίσκος τῶν Σπετσιωτῶν, ὅταν ἐκυκλώθησαν ὑπὸ τῶν τετρακισχιλίων Ἀλβανῶν τοῦ Κεχαγιάμπεη (25 Ἀπριλίου 1821). Ὁ Μπούμπουλης τότε μετὰ μιᾶς δρακὸς ἀνδρείων ἐκλείσθη εἰς τοὺς ἐγγὺς οἰκίσκους τοῦ Ξερηᾶ καὶ ἐκράτησαν εἰς ἀπόστασιν τὸν ἐχθρὸν ἐφ' ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν, ὅταν δὲ οἱ Τοῦρκοι κατώρθωσαν νὰ πυρπολήσουν τὰς οἰκίας, ἐξῆλθον αὐτῶν καὶ ἦλθον εἰς χεῖρας. Ἐκεῖ ἔπεσεν ἀνδρείως μαχόμενος ὁ Μπούμπουλης, τυφεκισθεὶς μακρόθεν ἐνῷ ἐπάλαιε καὶ εἶχε καταβάλει τὸν τουρκαλβανὸν ἀρχηγὸν Βελίκον Γιάτσον. Ἡ θυσία αὕτη συνέτεινεν εἰς τὴν ἐν τῷ μεταξὺ σωτηρίαν τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀργείων, αἵτινες ἐπρόφθασαν οὕτω καὶ μετηνέχθησαν εἰς τὰς Σπέτσας διὰ τῶν σκαφῶν.

Μπουμπουλίνα (Δασκαρίνα)· ἡρωὶς τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, διάσημος. Κατήγετο ἐκ τῆς μεγάλης σπετσιωτικῆς οἰκογενείας Μπούμπουλη. ἐνεφανίσθη δὲ τὸ πρῶτον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μονεμβασίας καὶ τοῦ Ναυπλίου ὅπου ἔπλευσε τὸ 1821 (26—28 Μαρτίου) μὲ ἓν σκάφος φέρον πλήρωμα 120 ἀνδρῶν. «Ἐν ἔτει 1824 ὁ σύζυγός της ἠχμαλωτίσθη», λέγει ὁ Ἰ. Βέρν, «ἀπῆλθεν εἰς Κων)πολιν καὶ ἀνεσκολοπίσθη διαταγῇ τοῦ Σουλτάνου. Ἡ πρώτη κραυγὴ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου εἶχε ριφθῆ. Ἡ Μπουμπουλίνα ἐξ ἰδίων της χρημάτων ἐξοπλίζει τρία πλοῖα καὶ, ἀφ' οὗ ἀνύψωσε τὴν σημαίαν της τὴν φέρουσαν τὰς λέξεις τῶν Σπαρτιατίδων «Ἢ τᾶν ἢ ἐπὶ τᾶς» ἔπλευσε μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, αἰχμαλωτίζουσα ἢ πυρπολοῦσα τὰ ὀθωμαν. πλοῖα, ἅπερ ἐκχωρήσασα κατόπιν εἰς τὸ κράτος ἔσπευσεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσιᾶς, ὠργάνωσε τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ Ναυπλίου καὶ ἠνάγκασεν εἰς παράδοσιν τὴν Ἀκροναυπλίαν. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἧς ἅπας ὁ βίος εἶνε μῦθος ὑπερόχου ἡρωϊσμοῦ, ἐπέπρωτο ν' ἀποθανῇ ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ ἕνεκα ἀσημάντου οἰκογενειακῆς ἔριδος . . . . . ».

Μπούμπουνας· χ. τοῦ δήμου Πτελεατῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 75.

Μπουμπουντζέλια· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας. Κάτ. 54.

Μπουνάρμπασι· χ. τοῦ δήμου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 20.

Μπούρα χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 375.

Μπουραζάνι· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 132.

Μπουραῖοι (Κώστας, Ζαφείρης καὶ Παναγιώταρος)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Κωνσταντίνους τῆς Μεσσηνίας, συμπολεμήσαντες πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς ἰδίου στρατιωτικοῦ σώματος· τούτων ὁ Παναγιώταρος ἔπεσεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσιᾶς τὴν 20 Ἰουλίου 1821 παρὰ τὸν Ἁγιάννη-Θάνας· οἱ λοιποὶ κατόπιν διεκρίθησαν ἐναντίον τοῦ Δράμαλη μετὰ τοῦ Φλέσσα.

Μπουρδάνου· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλίας. Κάτ. 323.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μπουρζίν· φιλέλλην Γάλλος, πρώην Σωματοφύλαξ. Ἦτο εἰς τὸν λόχον τῶν φιλελλήνων ἐν Χαϊδαρίῳ. καὶ Ἀκροπόλει.

Μπουρλήσια· χ. τοῦ δήμου Μακρινείας τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 511.

Μπούρμπαχης (Βουρβαχης)· ὁ λεγόμενος «Κολονέλος», στρατηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως διαπρεπὴς ἐκ Κεφαλληνίας,ἀποκτήσας τὸν βαθμὸν συνταγματάρχου τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ πεδία τῶν ἐνδόξων μαχῶν τοῦ Μεγ-Ναπολέοντος μεθ' οὗ συνέπραττε, πολὺ παρ' αὐτοῦ ἐκτιμώμενος. Κατελθὼν ἐκ Παρισίων εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα ἐσχημάτισεν ἴδιον σῶμα ἐκ συμπατριωτῶν του Κεφαλλήνων καὶ ἄλλων, ἐτράπη δὲ πρὸς τὰς Ἀθήνας, ὅπου γενναίως πολεμήσας τὸν ἐχθρὸν ἔπεσε μαχόμενος μεθ' ὅλων του τῶν συμπολεμιστῶν εἰς τὴν πολύνεκρον παρα τὸ Μενίδι μάχην ἀφ' οὗ ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ εἰς χεῖρας πρὸς πενταπλασίους ἐχθροὺς καὶ νὰ παλαίσῃ ἐπὶ ὥρας διὰ τοῦ ξίφους.

Μπούρνα-Τρῦπα· στρατιωτικὸς σταθμὸς παρὰ τὸν Τύρναβον. Κάτ. 5.

Μπούρσιανη· (Ἄνω καὶ Κάτω) χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας Κάτ. 212.

Μπούτια (Ἄνω)· χ. τοῦ δήμου Προσυμναίων τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 178. Τὰ κάτω Μπούτια ἔχουν κατ. 168.

Μποῦτος (Δημήτριος)· Ρουμελιώτης βλαχοποιμὴν εὑρισκόμενος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὰ Βίλια τῶν Δερβενοχωρίων καὶ ὑπηρετήσας φιλοτίμως ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλῆ, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ 15 ὁπλίτας, προσενεγκὼν δὲ καὶ τὰς ποίμνας του τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατεύματος.

Μπούφας· χ. τοῦ δήμου Μηλεῶν τοῦ Βόλου. Κάτ. 63.

Μπούφφα· φιλέλλην ἐκ Σαρδηνίας. Παντελῶς ἄγνωστα τὰ κατ'αὐτόν.

Μπουχιώτη· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος. Κάτ. 461.

Μπουχλάρ· χ. τοῦ δήμου Κρανωῶνος τῆς Λαρίσης. Κάτ. 337.

Μπουχούνιστα χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Θεσσαλίας. Κάτ. 735.

Μπρακουμάδι· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ. 367.

Μπράλλος (Ἄνω καὶ Κάτω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Φωκίδος. Κάτ. 606.

Μπράμαγα· χ. τοῦ δήμου Λεβαδείας τῆς Βοιωτίας. Κ. 421.

Μπράτι· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 81.

Μπρατίστα· χ. τοῦ δήμου Ἠραίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 126.

Μπραχάμι· χ. τοῦ δήμου Ἀθηναίων, 1 ὥρ. Ν τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν φαληρικὴν ἀκτήν. Κάτ. 388.

Μπραχάμι (Ἀμαρουσίου)· χ. ἐγγὺς τοῦ Ἀμαρουσίου τῶν Ἀθηνῶν (Ἀττικῆς), 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀθηνῶν. Κάτ. 120.

Μπρεγιόλα· φιλέλλην ἐκ Σαρδηνίας· οὐδεμία εἴδησις περὶ αὐτοῦ ὑπάρχει.

Μπρέϊδφίλδς (Ἔρικος) φιλλέλην Ἄγγλος. Ἰατρὸς τοῦ λόρδου Κόχραν.

Μπρεντζέρι· φιλέλλην Ἰταλὸς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Εἷς τῶν τεσσάρων φιλελλήνων οἵτινες παρευρέθησαν μέχρι τέλους εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου τὸ 1822. Οἱ ἄλλοι ἦσαν οἱ Graillard, de Rheineck καὶ Daniel.

Μπρέσακος· χ. τοῦ δήμου Ὠλενείας τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 257.

Μπριαμάκι· χ. τοῦ δήμου Μεσοχωρητῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ. 26.

Μπρόσνερος· χ. τοῦ δήμ. Μαθέ, ἐπαρχ. Ἀπυκαρώνας, Διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ. 950.

Μπρουμάζι· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 592.

Μπουσέλλ (Δέ-)· φιλέλλην τοῦ 1821. Ὑπηρέτει ὡς ἁπλοῦς ἀξιωματικὸς τὸ 1822 εἰς τὸν 1ον λόχον τοῦ σώματος τῶν Φιλελλήνων, ἦτο δὲ ἀνεγνωρισμένης ἀνδρείας.

Μπρούμα· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 485.

Μπρούζλιανη· χ. τοῦ δήμου Σπερχειάδος τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 557.

Μπρυνὼ (Ο ὐ ρ β α ν ό ς)· φιλέλλην Γάλλος. Ἀξιωματικὸς ἐν Ραλλίᾳ.

Μυγδόνες· Θρακικὴ φυλὴ μετοικήσασα εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ κατοικήσασα ἐν Φρυγίᾳ παρὰ τὸν Ὄλυμπον.

Μυγδόνες· φυλή τις τῆς Μεσοποταμίας.

Μυγδονία· χώρα πρὸς τὸ ΒΔ μέρος τῆς Μακεδονίας.

Μυγδονία· χώρα τῆς Φρυγίας περὶ τὴν Κύζικον.

Μυγδονία· τὸ Β μέρος τῆς ἀρχ. Μεσοποταμίας.

Μύγδων· καὶ Μυγδών, βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Μύγδων· βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τοῦ Ἄκμονος. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονία.

Μυγρών· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ. Κάτ: 2,100.

Μύδων· υἱὸς τοῦ Ἀντιμνίου, Τρώς, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου.

Μύδων· ὁ πατὴρ τοῦ φιλασόφου Ἀρχελάου.

Μυέκφορις· π. τοῦ Μυεκφορίτου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος.

Μυζάρ (Φ ί λ ι π π ο ς)· γάλλος συνθέτης μουσικῆς τοῦ χοροῦ κυρίως, 1752—1859, καταστὰς πασίγνωστος ὡς ἀρχηγὸς ὀρχήστρας δημασίων χορῶν.

Μυζιλλιακ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 2,650.

Μύης· π. τῆς ἀρχ. Ἰωνίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Μύθο· π. τῆς γαλλ. Ἰνδοκίνας (Κοχιγκίνα), ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ἀβραχίονος τοῦ Μέ-Κόγκ, πρωτ. τῆς ὁμων. διοικήσεως. Ἄριστος λιμήν. Στρατιωτ. σταθμός. Κάτ: 16,000,—τὸ διαμέρισμα: 1,500 τετρ. χλμ. Κάτ: 250,000. Μεγάλη παραγωγὴ ὀρύζης, μόρων, κακκοφοινίκων, κλπ.

Μῦθος· χ. τοῦ δήμου Μουρνιῶν, ἐπαρχ. Βιάννου Ρίζου. διοίκ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 370.

Μυΐα· ὡραία νεᾶνις ἀντίζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμων. ἔντομον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μυῖα· θυγ. καὶ μαθήτρια τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα.

Μυῖα· Σπαρτιᾶτις ποιήτρια, γράψασα ὕμνους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν.

Μυίαγρος· ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς ἐν Ἤλιδι καὶ Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἀπήλλαξε τοὺς κατοίκους ἐκ νόσου ἣν ἐπέφερε τὸ πλῆθος τῶν μυιῶν.

Μυκάλη· ὄρος δασῶδες τῆς Ἰωνίας ἔναντι τῆς Σάμου, σχηματίζον ἀκρωτήριον. Λέγεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὁμών. πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου. Ὑ'ψ: 1050 μ.

Μυκαλησσός· π. τῆς Βοιωτίας ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος μετὰ ναοῦ τῆς Μυκαλησσίας Δήμητρος, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ᾤνοιγεν αὐτὸν πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἔκλειε πᾶσαν νύκτα. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὠνομάσθη οὕτω ἡ πόλις, διότι ἐκεῖ ἔστη μυκωμένη ἡ δάμαλις ἡ ὁδηγοῦσα τὸν Κάδμον.

Μυκερῖνος· υἱὸς τοῦ Χέωπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076-1056 π.Χ.

Μυκῆναι· ἀρχ. π. τῆς Πελοποννήσου οὐ μακρὰν τοῦ Ἄργους, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, περίφημος διὰ τὰ κυκλώπεια τείχη της. Ἔκειτο πλησίον τοῦ σημερινοῦ χ. Χ α ρ β ά τ ι.

Μυκῆναι· ἀρχ. π. ἐν Κρήτῃ.

Μυκήνη· θυγ. τοῦ Ἰνάχου ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις Μυκήνη.

Μυκηνῶν - δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἄργους, Νομ. Ἀργολίδος. Πρωτ. Κ ο υ τ σ ο π ό δ ι. Ἄλλα χ. Μαλανδρένι, Μπόρσια, Πρύφτανη, Σχοινοχῶρι, Φύχτια, Χαρβάτι. Κάτ: 3,117.

Μύκονος· μία τῶν Κυκλάδων νήσων πρὸς Α τῆς Σύρου καὶ παρὰ τὴν Δῆλον. Ξηρὰ καὶ βραχώδης ἔχουσα ὄρος τὸν Ἅγιον Ἠλίαν (Δίμαστον 360 μ.). Ἡ γεωργία ἐν αὐτῇ εἶνε μικρά, διότι ἡ γῆ της εἶνε ἄγονος, ἀλλ' ἡ ναυτιλία πολὺ ἀνεπτυγμένη. Ἡ πρωτ. Μ ύ κ ο ν ο ς ἔχει ταχυδρ., τηλεγρ., εἰρηνοδ. καὶ Ἑλλην. σχολεῖον. Ἔκτ. 86 τετρ.χλμ. Κάτ. 4,320. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἶχε δύο μεγάλας πόλεις, τὴν Μύκονον καὶ τὴν Πάνορμον πρὸς Β εἰς τὸν φερώνυμον κόλπον.

Μυκόνου-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Σύρου, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Μ ύ κ ο ν ο ς. Ἄλλα χ. Ἀγγελικά, Ἄνω μεριά Βρύση, Δῆλος (νῆσος), Διακόφτι, Κόρφος. Μ ο ν α ὶ Τουρλιανῆς καὶ Παλαιοκάστρου. Κάτ. 4,403.

Μυλαί· π. ἀρχ. ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Σικελίας μετὰ λιμένος.

Μυλάοντος· δ ῆ μ ο ς τῆς τέως ἐπαρχ. Γορτυνίας, Νομ. Ἀρκαδίας). Πρωτ. Μ α γ ο ύ λ ι α ν α. Ἄλλα χ. Ἀγριδάκιον, Καμινίτζα, Λάστα, Κορφοξυλιά, Καλύβια Λάστας. Κάτ. 1,787.

Μύλης· υἱὸς τοῦ Αἴλεγος, εὑρετὴς τῶν μύλων.

Μυλητίδαι· πολιτική τις μερὶς μετοικήσασα ἐκ τῶν Μυλῶν εἰς Συρακούσας.

Μύλιττα· ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μύλλ ἢ Μούλλ· νῆσος τῶν δυτικῶν ἀκτῶν τῆς Σκωτίας, μία τῶν Ἐβρίδων. Ἀκμ. κτηνοτροφία, γλῶσσα κελτική. Ἔκτ: 856 τετρ. χλμ. Κάτ: 5,500.

Μύλλερ (Ἰ ω ά ν ν η ς δέ-)· περίφημος Ἑλβετὸς ἱστοριογράφος, 1752-1809, καταλιπὼν λαμπρὰν «Ἱστορίαν τῶν Ἑλβετῶν» γερμανιστὶ καὶ ἄ. ἐμβριθέστατα ἔργα.

Μύλλερ (Κ ά ρ ο λ ο ς - Ὄ τ φ ρ ι δ)· γερμανὸς ἀρχαιολόγος καὶ φιλόλογος διαπρεπής, 1797—1840, καταλιπὼν περισπούδαστα ἔργα ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ἰδίως ἀρχαιότητος.

Μύλλερ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Λ ο υ δ ο β ῖ κ ο ς)· σύγχρονος γάλλος ζωγράφος, γεννηθεὶς τὸ 1815, διακρινόμενος εἰς ἱστορικά, μυθολογικὰ καὶ θρησκευτικὰ κυρίως θέματα.

Μύλλερ (Φρειδερῖκος Μ ά ξ)· διαπρεπὴς σύγχρονος γερμανὸς ἀσιανολόγος, γεννηθεὶς τὸ 1823, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Γάλλου Βυρνούφ εἰς τὴν μεταγλώττισιν τῆς Ἰνδικῆς «Ρίγγ-Βέδα», γράψας δὲ καὶ πολλὰ ἄλλα μεγίστης ἀξίας ἔργα.

Μύλλερ· φιλέλλην ἐκ Βυρτεμβέργης· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὸν Ἰούλιον τοῦ 1829. Ἀξιωματικός, ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων, ἐπληγώθη εἰς τὴν κνήμην κατὰ τὴν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην. Ἀπέθανε φρούραρχος Παλαμηδίου.

Μυλλίας· Κροτωνιάτης μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Περὶ αὐτοῦ ἐπιστεύετο ὅτι διὰ μετεμψυχώσεως εἶχε τὴν ψυχὴν Μίδα τοῦ Φρυγός.

Μύλοι· ἐπίνειον τοῦ Ἄργους εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, περὶ τὴν ἀρχ. Λέρνην καὶ τὴν φερών. λίμνην εἰς τὴν ἐδῶ σχηματιζομένην λιμνοθάλασσαν, 2 ὥρ. Ν τοῦ Ἄργους· Ταχυδρ., τηλεγρ., τελωνιακὸς ἀταθμός. Κάτ: 226.

Μύλοι· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 457.

Μύλοι· προάστειον τῆς Κυπαρισσίας, 10′ ἔξωθεν ταύτης. Κάτ: 225.

Μύλοι· χ. τοῦ δήμου Κρεμαστῆς Λαρίσης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 400.

Μύλοι· χ. τοῦ δήμου Χρωμοναστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ. 200.

Μυλοπόταμο· χ. τῶν Κυθήρων, 3 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 872.

Μυλοποτάμου· ἐπαρχ. Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης, ἔχουσα δημ. 6. Μελιδονίου (Κάτ. 3,000), Λύδανιτῶν (Κάτ. 1,700), Γαράζου (Κάτ. 2,000), Δαμάστας (Κάτ. 2,000), Ἀνωγείων Κάτ. 3,600), Μαργαριτῶν (Κάτ. 3,300), Χωρία 83 καὶ ὁλ. πληθ. 15,600

Μυλχάουζεν ἢ Μύλχους (Μυλχώση ἐσφαλμένως)· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς Ἀλσατίας, ἄλλοτε (πρὸ τοῦ 1871) πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Ρήνου, ἐκχωρηθέντος ἔκτοτε εἰς τὴν Γερμανίαν. Κεῖται ἐπὶ τοῦ Ἴλλ. Ἄριστα κλωστήρια, ὑφαντουργεῖα, ἐκτύπωσις ὑφασμάτων, χαρτοποιεῖα, χημικὰ εἴδη, χρωματοποιεῖα, βαφεῖα, σιδηροχυτήρια, χαλκουργεῖα καὶ μολυβδουργεία, κατασκευὴ ἀτμομηχανῶν κλπ. Τὸ 1853 ἱδρύθησαν ἐνταῦθα τὰ λεγόμενα «ἐργατικὰ οἰκήματα», οἰκίσκοι δηλαδὴ μετὰ κηπαρίων, τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ὁποίων οἱ ἔνοικοι ἐργάται καθίστανται, ἰδιοκτῆται ἀφ' οὗ κατοικήσουν ἐν αὐτοῖς ἐπὶ 14 ἔτη πληρώνοντες ὡρισμένον ἐνοίκιον. Κάτ: 72,000.

Μυμμὸλ (Ἔ ν ν ι ο ς)· διάσημος πολεμιστὴς τοῦ Ϛ' αἰῶνος, Βουργουνδὸς τὴν καταγωγήν, νικήσας τοὺς Λογγοβάρδους τὸ 572 καὶ τὸν κόμητα τῆς Τουλούσης Διδιὲ τὸ 576. Ἀπέθ. τὸ 585.

Μύνστερ· πρωτ. δήμου τῆς Ἀλσατίας—Λορραίνης. Ἀκμ. ἐμπόριον ξυλείας. Κάτ: 5,500

Μύνστερ· πρωτ. τῆς πρωσ. Βεστφαλίας, ἐπὶ τοῦ Ἀα. Ἐπισκοπὴ καθολική, ἀποτελοῦσα ἄλλοτε ἡγεμονίαν. Βαμβακοκλωστήρια, μηχανοποιεῖα, βυρσοδεψεῖα, τυπογραφεῖα, βιβλιεμπορία ἀκμαία. Κάτ: 46000.

Μύνστερ (ἤτοι Μ ο ν α σ τ ή ρ ι ο ν)· μία τῶν 4 μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ὑποδιαιρέσεων τῆς Ἰρλανδίας. 24,556 τετρ. χλμ. Κάτ: 1, 450,000. Κατέχει τὰ ΝΔ τῆς Νήσου καὶ ὑποδιαιρεῖται εἰς τὰς κομητείας Κλαίρ, Λίμερικ, Τάϊππεραίρυ. Κέρρυ, Κὸρκ καὶ Οὐάτερφορδ.

Μύντζερ ἢ **Μούντζερ** (Θ ω μ ᾶ ς)· περιώνυμος ἀρχηγὸς τῶν ἀναβαπτιστῶν, 1495—1525, ἐξεγείρας ἐν Γερμανίᾳ τοὺς χωρικούς, συλληφθεὶς δὲ καὶ καρατομηθείς.

Μύνχεν· τὸ γερμανικὸν ὄνομα τοῦ Μονάχου.

Μυονία· ἀρχ. π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ΝΔ τῆς Ἀμφίσσης.

Μυονίας-δ ῆ μ ο ς τῆς τέως ἐπαρχ. Παρνασίδος, Νομοῦ Φωκίδος πρωτ. Ἁ γ ί α Εὐ θ υ μ ί α. Ἄλλα χ. Βουνιχώρα, Κολοπετεινίτσα, Πεντεόρια. Κάτ. 3,503.

Μύρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ-δύ-Νόρ. Κάτ: 2,600.

Μύρ ἢ **Μούρ** καὶ μαγυαριστὶ **Μύρα**· παραπότ. τοῦ γερμαν. Δραύου πηγάζων ἐκ τῶν Νωρικῶν Ἄλπεων. Μῆκ: 416 χλμ.

Μύρ(λα)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Κάτ: 3,600. Γαιάνθρακες ἄφθονα.

Μυρᾶ· πρωτ: δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κάτ: 2,700.

Μυρᾶ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Καντάλ. Ἄφθονος τυροκομία, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 3,250.

Μυρβιέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ. Κάτ: 2,000.

Μυρδῖναι ἢ **Μιρδῖται**· καθολικὸς τὴν θρησκείαν λαὸς τῆς τουρκικῆς Ἀλβανίας, οἰκῶν τὰ νοτίως τοῦ Δρίνου ὄρος, ἀριθμούμενος δὲ εἰς 23,000.

Μυρέ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Γαρόνν. ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 4,400.

Μυρέδιον· ὄρα Μ ο ύ ρ ε σ ι.

Μυρεσίου-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Βόλου, Νομ. Μαγνησίας. Πρωτ. Τ σ α γ γ α ρ ά δ α. Ἄλλα χ. Λαμπινοῦ, Μούρεσι, Ξουρίχτι καὶ ὅρμος Ταμούχαρι. Κάτ: 3,293.

Μυρζὲ (Ἐ ρ ρ ῖ κ ο ς)· πνευματωδέστατος γάλλος συγγραφεὺς 1822—1861, πρωτοτυπώτατος εἰς τὰς ἐμπνεύσεις καὶ εἰς τὰς ἐξωτερικεύσεις τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἀντιλήψεώς του, μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος γράψας πάμπολλα ἔργα, ἐν οἷς διακρίνονται

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

αἱ «Σκηναὶ τοῦ βοημικοῦ βίου», μεταφρασθεῖσαι καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ἡ «Λατινικὴ χώρα», ἡ «Κυρία Ὀλυμπία, οἱ «Ὑδροπόται» καὶ ἄ. Κατέλιπε προσέτι καί τινας εὐφυεστάτας κωμῳδίας καὶ ποιήσεις ζωηρᾶς ἐμπνεύσεως, τὰς «Χειμερινὰς νύκτας». Ἅμα περατώσας τὰς σπουδάς του, ἐγένετο γραμματεὺς τοῦ κόμητος Τολστόϊ, διῆλθε δὲ βίον πλήρη δυστυχίας καὶ ἀπέθανε σχεδὸν πένης.

Μύρθιο· χ. τοῦ δήμου Χρωμονασταρίου Ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 100.

Μύρθιος· χ. τοῦ δήμου Φοινικος ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ. 380.

Μυρίανδρος· π. τῆς ἀρχ. Συρίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας, ὁ κατ. Μυριανδρικός.

Μύρινα (= μυρσινότοπος)· π. ἐν Κρήτῃ μεσόγειος. Ὁ Πλίνιος μόνος ἀναφέρων αὐτήν, τὴν ἀριθμεῖ μετὰ τὸ Πολυρρήνιον, ἐξ οὗ ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς νήσου. Οἱ γεωγράφοι θέτουσιν εἰς ἀμφιβολίαν τὴν ὕπαρξιν αὐτῆς. Οὕτω καὶ ὁ Hoeck νομίζει ὅτι τὸ ὄνομα Μύρινα προῆλθεν ἐκ σφάλματος ἐν τῷ χειρογράφῳ τοῦ Πλινίου καὶ δέον νὰ γραφῇ Μυκῆναι. Ὁ Bursian προτείνει ἐξ ἄλλου νὰ γραφῇ Σύβριτα ἀντὶ Μύρινα Αἱ διορθώσεις αὗται φαίνονται κάπως βεβιασμέναι. Ἀποδίδεται εἰς τὴν πόλιν Μύριναν νομισμά τι προσαχθὲν εἰς τὸ Μουσεῖον Ἀθηνῶν ὑπό τινος Κρητὸς μετά τινων ἄλλων ἀνηκόντων εἰς τὸ Πολυρρήνιον, πλησίον τοῦ ὁποίου ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο ἡ πόλις αὕτη.

Μυριοκέφαλα· χ.τοὔδημ. Ἀργυρουπόλεως, Ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 250.

Μυρίδη· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 357.

Μύρλεια· π. τῆς ἀρχ. Βιθυνίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ μετέπειτα Ἀπάμεια, ὁ κάτ. Μυρλεανός. Εἶνε ἡ σημερινὴ Μουδανία.

Μυρμηκίδης· Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, γλύπτης ἐκ τῶν μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιδιδομένων εἰς ἀνάξια λόγου λεπτουργήματα, ἀποδεικνύοντα παρακμὴν τῆς φιλοκαλίας ἢ μᾶλλον ψευδοτεχνίαν.

Μυρμήκιον· π. σκυθικὴ ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ὁ κάτ. Μυρμήκιος.

Μυρμιδόνες· πολεμικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας ὑπήκοον εἰς τὸν Πηλέα καὶ τὸν Ἀχιλλέα, πρότερον ἐν Αἰγίνῃ κατοικοῦν.

Μυρμιδόνη· μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα της Μενέα.

Μυρμιδών· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, σύζυγος τῆς Πεισιδίκης ἐκ Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Ἄκτορος καὶ τοῦ Ἀντίφου.

Μυρμιδών· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Μύρμπεργ· φιλλέλην Σουηδὸς ἐθελοντής· εἷς τῶν ἐπιζησάντων τῆς ἐν Κωλιάδι Ἄκρα καταστροφῆς τῆς 6 Μαΐου 1827.

Μυρόβρυσο· χ. τοῦ δήμου Ἑρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ: 269.

Μυρόκοβο· χ.τοῦ δήμου Κοθωνίων τῶν Θεσσαλ. Τρικάλων. Κάτ. 535.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μύρος· ἄρχων ἐν Ἀθήνας κατὰ τὸ ά ἔτος τῆς 70 ὀλυμπ.

Μύρου· χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 102.

Μύρρα· θυγ.τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θείαντος, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος.

Μύρρας Ἄστυ· ἡ πόλις Βίβλος ἐν Φοινίκῃ.

Μύρρον (Κάρολος)·ἄγγλος·φιλέλλην ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας·ἐν Γαστούνῃ τὴν 11 Αὐγούστου 1824. Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ λόρδου Βύρωνος μεθ' οὗ τὸν συνέδεε μεγάλη φιλία. Κατεσκεύασεδι'ἐξόδων του τὸ τηλεσκόπιον τοῦ φρουρίου τοῦ Μεσολογγίου, ἦτο δὲ υἱὸς τοῦ δουκὸς Δ' Ἀτόλ.

Μυρρίνη· Ἀθηναία, θυγάτηρ τοῦ Καλλίου, σύζυγος τοῦ τυράννου Ἱππίου.

Μυρρινοῦς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ὁ κάτ. Μυρρινούσιος.

Μυρσίλος τὸ ἑλλην. ὄνομα τοῦ Λυδοῦ βασιλέως Κανδαύλου.

Μυρσίλος· τύραννος τῆς Μιτυλήνης, πολλάκις προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀλκαίου.

Μυρσίλος· εἷς τῶν Ἀθηναίων οἵτινες ὤμοσαν εἰς τοῦ Νικίου τὰς σπονδάς.

Μυρσίλος· ἱστοριογρ. ἐκ Μηθύμνης τῆς Λέσβου, ζῶν πιθανῶς κατὰ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατ. καὶ γράψας Λεσβικὰ καὶ ἱστορικὰ παράδοξα.

Μύρσινος· π. τῆς ἀρχ. Ἤλιδος, ἡ μετέπειτα Μυρτούντιον.

Μυρτιά· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πύργον. Κάτ: 645.

Μυρτιδίων-Μονή· τῆς νήσου Κύθηρα. Κάτ: 27. Ἀπέχει 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Μυρτιδιωτίσσης-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Καστελλάνης. Κάτ: 6.

Μυρτίλος· υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἑρμοῦ, ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου.

Μυρτίλος· ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Λυσίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου.

Μύρτις· λυρικὴ ποιήτρια ἐξ Ἀνθηδόνος ζήσασα περὶ τὸ 472 π. Χ.Ἐλέγετο διδάσκαλος τῆςΚορίννης καὶ τοῦ Πινδάρου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη ἐν μουσικῷ ἀγῶνι.

Μύρτος· χ. τοῦ δήμου Μουρνιῶν, ἐπαρχ. Βιάννου Ρίζου, διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ. 150.

Μυρτούντιον· λιμνοθάλασσα μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου.

Μυρτουντίων-δ ἤ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἠλείας, καὶ ἤδη νομοῦ, Πρωτ Λεχαινά. Ἄλλα χ. Ἀνδραβίδα, Βαρθολομιό, Βρανᾶ, Καλύβια, Καρδιακαύτη, Κάστρον, Καβάσιλα Ἄνω καὶ Κάτω, Κυλλήνη, Λυγιά, Μαρκόπουλον, Μάχου, Μπάστα, Μπελοῦσι Μωράτη, Νεοχῶρι Ὄλγα, Ρετοῦνι Σουλεϊμάναγα, Στρούνι Τραγανό, Τρουμπε, Μοναὶ Γεν. Θεοτόκου ἢ Βλαχερνῶν, Ἁγ. Λαύρας. Κάτ. 12,464.

Μυρτοῦσα· ὄρος τῆς Λιβύης παρὰ τὴν Κυρήνην. Ἐλέγετο καὶ Μυρτώσιον Αἶπος.

Μυρτῷον πέλαγος· τὸ μεσημ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δοινὸν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης, Εὐβοίας, Πελοποννήσου καὶ Κυκλάδων.

Μυρώ· ποιήτρια ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ, ἢ κατά τινας θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, ὅστις ἔζη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε ποίημα ἐπιγραφόμενον «Μνημοσύνη».

Μύρων· περίφημος γλύπτης Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ δήμου Ἐλευθερῶν, σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου.

Μύρων· συγγραφεύς τις ἐκ Πριήνης, ἀκμάσας κατὰ τὴν τρίτην π.Χ. ἑκατ. Συνέθετο ἱστορίαν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Μυρωνίδης· περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.

Μῦς· Κὰρ ἐκ τῆς πόλεως Εὐρώπου, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου νὰ συμβουλευθῇ τὰ ἑλληνικὰ μαντεῖα περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος πολέμου.

Μῦς· τορνευτὴς Ἀθηναῖος, κατεργασθεὶς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς τὴν Κενταυρομαχίαν, κατὰ σχέδιον τοῦ ζωγράφου Παρραασίου.

Μυσία· ἡ βορειοδυτικὴ ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, διαιρουμένη εἰς Μικρὰν καὶ Μεγάλην Μυσίαν.

Μυσία· χωρίον ἐν Ἀργολίδι μετὰ ναοῦ τῆς Μυσίας Δήμητρος.

Μυσία· πόλ. ἀρχ. ἐν Παρθίᾳ.

Μύσιος· Ἀργεῖός τις ὑποδεχθεὶς εἰς τὸν οἶκόν του τὴν Δήμητραν καὶ κτίσας τὸν ἐν Κορίνθῳ ναὸν αὐτῆς.

Μύσιος· ποτ. τῆς ἀρχ. Μυσίας χυνόμενος εἰς τὸν Κάϊκον.

Μύσκων· στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων.

Μυσός· ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ τοῦ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Μυσία.

Μυσσὲ (Λουδοβῖκος - Κάρολος - Ἀλφρὲδέ)· ἐλεγειακὸς ποιητὴς γάλλος ὡς καὶ δραματικὸς διαπρεπής, 1810—1857, ἀρχίσας νὰ καθίσταται γνωστὸς πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του διὰ τῶν «Ἱσπανικῶν καὶ Ἰταλικῶν διηγημάτων» του, παραδόξου μίγματος πάθους καὶ εἰρωνείας. Κατόπιν ἔγραψε τὸ «Θέαμα ἀπὸ ἐξώστου θεάτρου», «Τὸ Κύπελλον καὶ τὰ χείλη», «Τί ὀνειροπολοῦσιν αἱ νεάνιδες», τὴν «Ναμουνᾶ», τὸ ποίημα «Ρολλᾶ», τέσσαρας μελέτας ποιητικὰς «αἱ Νύκτες», αἵτινες θεωροῦνται ὡς τὸ ἀριστουργημά του καὶ εἶνε ἴσως τὸ ἀριστούργημα συνάμα τῆς νεωτέρας ποιήσεως· ἔτι δὲ τὴν «Ἐξομολόγησιν ἑνὸς τέκνου τοῦ αἰῶνος», διηγήματα, κωμῳδίας καὶ ἄ.

Μυσσιδὰν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ: 2,060.

Μύστρου· χ. τοῦ δήμου Ληλαντίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 406.

Μύσων· ὁ Χηνιεύς, ἐκ Χηνοῦ, πόλεως τῆς Λακωνίας, κατατασσόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος μεταξὺ τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου.

Μυτάτα· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. Κάτ: 503.

Μυτιλήνη· πολ.ἀρχ., πρωτεύουσα τῆς Λέσβου, μὲ δύο λιμένας, ὀνομα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σθεῖσα οὕτω ἡ ἀπὸ τῆς Μυτιλήνης ἢ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μύτωνος. Ὅρα Μ ι τ υ λ ή ν η.

Μύτικας· πρωτ. τοῦ δήμου Σολλίου τῆς Ἀκαρνανίας καὶ εἷς τῶν κυρίων λιμένων τῶν ἀκαρνανιακῶν ἀκτῶν, διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν προϊόντων τῆς χώρας, 8 ὥρ. Ν. τῆς Βονίτσης, καταντικρὺ τῆς νήσου Καλάμου· εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρομ., τηλεγραφ.,ὑποτελωνεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 527. Ἐν τῷ ὅρμῳ διαμένουν 16.

Μύτικας· μέγα χ. τοῦ δήμου Χαλκιδίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 1,368.

Μυχός· λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος.

Μῶ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σεν-ἐ-Μάρν, ἐπὶ τοῦ Μάρν, 44 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Ἐπισκοπή, μητρόπολις τῶν ΙΒ', ΙΓ' καὶ ΙΔ' αἰώνων, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Βοσσουέτου, ἐπισκοπικὸν μέγαρον τοῦ ΙΒ' αἰῶνος· ἀξιόλ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 13,000.

Μωάμεθ (**Μωχαμμὲδ** καὶ **Μαχ-ουμὲτ**) = Ὁ Ἠ υ λ ο γ η μ έ ν ο ς· 571-632, ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Κορεϊσχιτῶν, ἱδρυτὴς τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, γεννηθεὶς ἐν Μέκκᾳ. Ἤρξατο κηρύττων τὸ δόγμα του ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα καὶ ἑνὸς ἐτῶν. Ἐξαναγκασθεὶς δὲ νὰ φύγῃ ἐκ Μέκκας τὸ 622 (ἐποχὴν τῆς μουσουλμανικῆς χρονολογίας ἡ ἐ γ ί ρ α ς-βλ.λ.-ἤτοι «φυγῆς»), ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὴν νικητὴς τὸ 630 καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ καθυποτάξῃ ἅπασαν τὴν Ἀραβίαν. Ἀπέθανεν ἐν Μεδινᾷ, δηλητηριασθείς, ὡς λέγεται, καθ' ἃς ἡμέρας ἐμελέτα νέα σχέδια. Τὸ «Κοράνιον» (βλ. λ.), ὅπερ ἀφῆκε, κατέστη ὁ θρησκευτικός, ἠθικός, πολιτικός, κοινωνικὸς καὶ στρατιωτικὸς συνάμα κῶδιξ τῶν μωαμεθανῶν.

Μωάμεθ ὁ **Α'**· 1387 — 1421· σουλτᾶνος τῶν τούρκων τὸ 1403, υἱὸς Βαγιαζίτ τοῦ Α', κατακτήσας πολλὰς χώρας ἔν τε Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώπῃ.

Μωάμεθ Β', ὁ Κ α τ α κ τ η τ ή ς· 1430—1481, σουλτᾶνος τῶν Τούρκων τὸ 1451, κατέλαβε τὴν Κων)πολιν τὸ 1453 καὶ εἶτα ἅπασαν τὴν χερσόνησον τοῦ Αἵμου· ἡττήθη ὅμως ἐν Ἀλβανίᾳ ὑπὸ τοῦ Σκενδέρμπεη, ἀπέτυχεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Βελιγραδίου τὸ 1456 καὶ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ρόδου προσβολήν, ὑπερασπιζομένης ὑπὸ τῶν ἱπποτῶν Ἁγ-Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸ 1480.

Μωάμεθ ὁ **Γ'**· 1566 — 1603, σουλτᾶνος τῶν Τούρκων τὸ 1595, παλαίσας κατὰ τῆς γερμανικῆς ἐπικρατείας.

Μωάμεθ ὁ **Δ'**· 1642 — 1692, σουλτᾶνος τῶν Τούρκων τὸ 1649. Ἡττηθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἁγ-Γοθάρδου ὑπὸ τοῦ Μοντεκουκουλλὶ τὸ 1665 καὶ παρὰ τὰ τείχη τῆς Βιέννης ὑπὸ τοῦ Σοβιέσκη τὸ 1683, ἐκθρονισθεὶς δὲ τὸ 1687, ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ.

Μωάμεθ - Ἄλ - Μαχδῆ· ὅρα Μ ω χ α μ μ έ δ.

Μωαμεθανοί, οἱ ἄλλως μ ο υ σ ο υ λ μ ᾶ ν ο ι, ὀ θ ω μ α ν ο ί, ἰ σ λ α μ ῖ τ α ι κλπ., κατὰ τὰς διαφόρους ἐκδοχάς· ὀπαδοὶ τοῦ Μωάμεθ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

(βλ.λ.) ἢ τοῦ θρησκευτικοῦ του συστήματος. — Οἱ ἐν τῇ ὑφηλίῳ σήμερον πρεσβεύοντες τὸν Μωαμεθανισμὸν ὑπολογίζονται εἰς 200,000,000 ὡς ἔγγιστα.

Μωβεζέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. Κάτ: 2,600.

Μωγγιό· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ, παρὰ τὸ ὁμών. ἕλος. Κάτ: 2,200.

Μωδαία· π. ἐν Κρήτῃ. Δὲν εἶνε γνωστὴ ἢ ἐκ νομισμάτων τινῶν, φερόντων τὴν λέξιν «Μωδαίων». Ἦτο ζήτημα μεταξὺ τῶν νομισματολόγων εἰς ποίαν πόλιν ἔπρεπε νὰ ἀποδοθῶσι ταῦτα, ἀνεγίνωσκε δὲ ἕκαστος τὴν λέξιν ταύτην ὡς ἐνόμιζε συμφωνότερον πρὸς τὴν γνώμην του. Τελευταῖον εὑρεθέντος ἄλλου νομίσματος φέροντος ἀδιαφευλονίκητον Κρητικὸν γνώρισμα καὶ καθαρῶς γεγραμμένην τὴν λέξιν Μωδαίων, δὲν ἀπέμεινεν ἀμφιβολία ὅτι ἀνήκει εἰς Κρητικὴν πόλιν Μώδαν ἢ Μωδαίαν· ἡ πόλις αὕτη ἔκειτο παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Μόδι, ὅπερ γραπτέον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει Μῶδι ἢ Μώδη, τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου τῆς ἐπαρχίας Κυδωνίας.

Μώκιστα (Ἄνω καὶ Κάτω) χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Τριχωνίας Κάτ: 363.

Μωλεόν - Δισχάρ· πρωτ. ἐπαρ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω - Πυρηναῖα. Κάτ: 2,300.

Μῶλος πρωτ. τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν τῆς Φθιώτιδος (Λοκρίς), λιμὴν εἰς τὰ παράλια τοῦ Μαλιακοῦ, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σπερχειοῦ. Ταχυδρομ., τελων. σταθμός, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1185.

Μώμεμφις· πολ. ἀρχ. τῆς κάτω Αἰγύπτου, νῦν Μανσούρα.

Μῶμος· υἱὸς τοῦ Ὕπνου καὶ τῆς Νυκτός, ὁ θεὸς, ἢ ἡ προσωποποίησις τῆς μομφῆς καὶ τῆς σκώψεως. Διεράγη ἐκ πείσματος, διότι δὲν εὗρε τί νὰ ψέξῃ εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

Μωμπὰν (Ἔρικος-Πολύδωρος)· σύγχρονος διαπρεπὴς γάλλος ἠθοποιὸς, γεννηθεὶς τὸ 1821.

Μωμπέζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ, ἐπὶ τοῦ Σάμβρ. Φρούρια ἰσχυρά, ἀξιόλ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 19,000.

Μωμπουργγέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα. Κάτ: 2,600.

Μωππασάν· (Γκύδε-)· διαπρεπέστατος διηγηματογράφος γάλλος, εἷς ἐκ τῶν διαπλασάντων ἐν Γαλλίᾳ τὴν σύγχρονον διηγηματογραφίαν, πλούσιος τὴν ἔμπνευσιν, γλυκὺς τὴν φράσιν, ἁδρὸς τὸ πνεῦμα, ψυχολόγος ἄκρος, ἀπέθανε παράφρων ἐν ἡλικίᾳ 35 ἐτῶν τὸ 1893.

Μωπερτουΐ (Ρενέ-Νικόλαος-Κάρολος-Αὐγουστῖνος δέ)· 1714—1792, καγγελλάριος τῆς Γαλλίας, προστατευόμενος τῆς Κυρίας Δυβαρρύ.

Μωπερτουΐ (Πέτρος - Λουδοβ - Μορὼ δέ-)· 1698—1759, γάλλος γεωμέτρης καὶ ἀστρονόμος, ἀποσταλεὶς τὸ 1736 μετ' ἄλλων ἀκαδημαϊκῶν εἰς Λαπωνίαν πρὸς καταμέτρησιν ἑνὸς τόξου τοῦ μεσημβρινοῦ καὶ γενόμενος εἶτα πρόεδρος τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Βερολίνου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μώρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ὲ-Βιλαίν. Κάτ: 3,700.

Μωραΐτικα· χ. τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 129.

Μωράν(δος)-Π ε τ ρ ο ς· ἀρχηγὸς τῶν 'Αλβιγηνῶν, δεινὸς πολέμιος τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν κακοηθειῶν τοῦ κλήρου. 'Απέθ. τὸ 1119.

Μωράτι· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς 'Ηλείας. Κάτ: 200.

Μωριᾶς· χ. τοῦ δήμου Μεγάλης Βρύσεως, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. 'Ηρακλείου Κρήτης. Κάτ. 50.

Μωρίκι· χ. τοῦ δήμου 'Ακραιφνίου τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 157.

Μωρόκαμπος· θέσις ἀκατοίκητος ἤδη τοῦ δήμου Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας.

Μωρόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 4,500.

Μωρόνι· χ. τοῦ δήμου 'Αμπελούζου, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. 'Ηρακλείου Κρήτης. Κάτ. 300.

Μῶρος (Θ ω μ ᾶ ς)· ὄρα Μ ο ὺ ρ ἢ Μ ό ο υ ρ.

Μωρόσκλαδο· χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Τριχωνίας. Κάτ: 466.

Μώρς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καντάλ. Κάτ: 3,000.

Μωρὶ ('Ιω. Σιφφρέν, κ α ρ δ ι ν ά λ ι ο ς)· ρήτωρ καὶ ἱεροκήρυξ γάλλος, 1746-1817, ἀντίπαλος τοῦ Μιραμπῶ εἰς τὴν 'Εθνοσυνέλευσιν καὶ ὑπέρμαχος τῆς παλαιᾶς πολιτικῆς. "Εγραψε λαμπρὸν ἔργον περὶ εὐγλωττίας. Τὸ 1810 διωρίσθη ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων καὶ τὸ 1814 ἐγένετο ἀκαδημαϊκός.

Μωρὶ (Λ ο υ δ ο β. - Φ ε ρ δ ι ν ά ν δ ο ς-'Α λ φ ρ έ δ ο ς)· πολυμαθέστατος γάλλος ἀρχαιολόγος καὶ ἱστορικός, γεννηθεὶς τὸ 1817, βιβλιοθηκάριος τοῦ 'Ινστιτούτου τὸ 1844 καὶ ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Τουίλλρι τὸ 1860. Μεταξὺ ἄλλων ἐξέδωκε καὶ «Χάρτην τῶν Γαλατιῶν».

Μῶρυ (Μ α τ θ α ῖ ο ς - Φ ο ν τ α ί ν)· 1807-1873, ἀμερικανὸς ὑδρογράφος καὶ ἀστρονόμος, ἐξερευνήσας τὰς Νοτίους θαλάσσας κατ' εἰδικὴν ἀποστολήν. "Εγραψε κλασικὴν καταστᾶσαν «Φυσικὴν Γεωγραφίαν τῆς Θαλάσσης» καὶ ἄ.

Μωρύ('Ιωάννης)· φιλέλλην ἐκ Παρισίων. 'Απέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν 'Αθήναις τὴν 14 Νοεμβρίου 1849. "Ελαβε μέρος εἰς τὴν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην καὶ τὴν πολιορκίαν τῆς 'Ακροπόλεως. Καταλιπὼν δὲ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον ἀπέθανε χωρὶς νὰ λάβῃ οὔτε βαθμὸν οὔτε σύνταξιν οὔτε, ὡς λέγεται, τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον. 'Ο Μωρὺ ἦτο ἀνέψιὸς τοῦ φέροντος τὸ αὐτὸ ὄνομα Καρδιναλίου (βλ. λ.).

Μῶρι ὄρος τῆς "Ανω Αἰγύπτου παρὰ τὴν νησῖδα καὶ τὴν πόλιν 'Ελεφαντίνην. "Ιδε Κρῶφι.

Μωχαμμὲδ (Μ ω ά μ ε θ)-**'Αλ-Μαχδῆ**· ἀββασσίδης χαλίφης ἀπὸ 775—785. Διεδέχθη τὸν 'Αλμανσὼρ καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱόν του 'Αρουν-"Αλ-Ρασχὶδ νὰ ἐπιβάλῃ φόρον ὑποτελείας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Μωχαμμὲδ - "Αλ-Μαχδῆ ('Α β ο υ λ - Κ α σ έ μ)· δωδέκατος καὶ τελευταῖος ἰμάμης ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ 'Αλῆ, γεννηθεὶς τὸ 870.

Μωχαμμὲδ-"Αλ-Γκαουρύ· κυριάρχης τῶν 'Ινδιῶν ἀπὸ 1171-1206, καὶ σουλτᾶνος τῆς Περσίας, ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Γχουριδῶν· κατέλυσε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ κράτος τῶν Γαζνεβιδῶν καὶ εἰσήλασε μέχρι τῆς Βενάρες, ἀπέθανε δὲ τὸ 1206.

Μωχαμμὲδ (Ἀ β ο ύ λ-Μ ο δ ζ α φ φ έ ρ)· μογγόλος αὐτοκράτωρ τοῦ Ἰνδοστάν τὸ 1719, θανὼν τὸ 1747.

Μωχαμμὲδ-Χασδὰν-Χάν· ἀρχηγὸς τῆς δυναστείας τῶν Κ α δ γ ι ά ρ ω ν, ἥτις βασιλεύει ἀκόμη καὶ τώρα ἐν Περσίᾳ, θανὼν τὸ 1758.

Μωχαμμὲδ-Ἀγᾶ· υἱὸς τοῦ προηγ. Ἐπὶ μακρὸν αἰχμάλωτος τοῦ Κερίμ-Χάν, ἀνέκτησε τὰς χώρας του ἅμα τούτου θανάντος καὶ κατέκτησε τὴν Γεωργίαν, τὸ Σχιρβὰν καὶ τὸ Δαγεστάν, ἀπέθ. δὲ τὸ 1797.

Μωχαμμὲδ-Σιάχ· βασιλεὺς τῆς Περσίας ἀπὸ 1834-1848.

Νάαβ ἢ **Νάβ**· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Γερμανίᾳ. Μῆκ: 180 χλμ.

Νααμάν· σύριος στρατηγὸς τοῦ Θ' αἰῶνος π. Χ. ὃν ὁ προφήτης Ἐλισσαῖ ἐθεράπευσεν ἐκ τῆς λέπρας διατάξας αὐτὸν νὰ πλυθῇ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ

Νάαρβα· πολ. ἀρχ. τῆς Μεσοποταμίας ἐπί τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου.

Ναβάβ· ἡγεμονίδης ἢ ἡγεμών, μεγιστάν, τοπάρχης τῶν μουσουλμανικῶν Ἰνδιῶν.

Ναβαρέττα· κωμόπ. τῆς Ἱσπανίας παρὰ τὴν ἀριστ. ὄχθην τοῦ Ἔβρου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λογρόνιο. Κάτ: 3,500.

Ναβαρζάνης· στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ἐνωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην μετὰ τοῦ Βήσσου.

Ναβαρῖνο ἢ **Ναβαρῖνος** ἢ **Νεόκαστρον**· ὅρα Π ύ λ ο ς.

Νάραρις· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀβασίᾳ.

Ναβάρρα· ἀρχ. βασίλειον περὶ τὰ δυτικὰ Πυρηναῖα, κτῆμα Φιλίππου τοῦ Ὡραίου καὶ τῶν υἱῶν τούτου. Τὸ ἱσπανικὸν τούτου κτῆμα κατεκτήθη τὸ 1512 ὑπὸ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ, τὸ δὲ γαλλικὸν ἡνώθη μετὰ τῆς Γαλλίας ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Δ' τὸ 1607.

Ναβάρρα· μία τῶν ΒΑ ἐπαρχ. τῆς Ἱσπανίας, πρὸς τὰ Πυρηναῖα, 10,506 τετρ. χλμ. Κάν: 340,000. Ἀκμ. κτηνοτροφία, ἀπέραντοι βοσκαί, πλούσια σιδηρωρυχεῖα, χαλκός, μόλυβδος, ἅλας κλπ. Πρωτ: Π α μ π ε λ ο ύ ν α. Ἡ ἐπαρχ. αὕτη ἀπετελέσθη ἐκ τοῦ ἱσπανικοῦ τμήματος τοῦ ποτὲ βασιλείου τῆς Ναβάρρας.

Ναβαρρὲ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Κάτ: 1,500.

Ναβιὲ (Κ λ α ύ δ ι ο ς-Λ ο υ δ ο β ῖ κ ο ς-Μ α ρ ὶ-Ἔ ρ ρ ῖ κ ο ς· γάλλος μηχανικός, 1785-1836, εἰς ὃν ὀφείλονται πλεῖστα ἄριστα δημόσια ἔργα (γέφυραι ἰδίως) τῆς Γαλλίας.

Νάβις· τύραννος τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 196 π. Χ., καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

Ναβόθ· ἰουδαῖος, ὃν ὁ Ἀχάβ, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, τῇ εἰσηγήσει

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τῆς συζύγου του Ἰεζάβελ ἐλιθοβόλησε τὸ 889 π. Χ. ὅπως ἁρπάσῃ τὴν ἄμπελόν του.

Ναβονάσσαρ· 747-737 π. Χ. βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς χρονολογίαν καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου καὶ ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 14)26 Φεβρουαρίου 747 π. Χ.

Ναβοπολάσσαρ· κυβερνήτης τῆς Βαβυλῶνος, συμμαχήσας μετὰ τοῦ Κυαξάρου, βασιλέως τῶν Μήδων καὶ καταστρέψας τὴν Νηνευῆ τὸ 625 π. Χ., ἱδρύσας δὲ τὸ δεύτερον βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας. Ἀπέθ. τὸ 605 π. Χ.

Ναβουχοδονόσωρ ὁ Α'· βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος κατὰ τὸν Ζ' αἰῶνα π. Χ., μάτην προσβαλὼν τοὺς Ἰουδαίους διὰ τοῦ στρατηγοῦ του Ὀλοφέρνους, οὗ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν ἡ Ἰουδήθ (βλ. λ.).

Ναβουχοδονόσωρ· βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας (606-562 π.Χ.), ἐκυρίευσε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔκαυσε τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Παρεφρόνησε δὲ τέλος νομίσας ἑαυτὸν θεὸν καὶ ἐζήτησε νὰ λατρεύεται ὡς τοιοῦτος.

Ναγάδιβα· μία τῶν ἀρχ. μικρῶν νήσων παρὰ τὴν ἐν Ἰνδίᾳ Ταπροβάνην, ἤτοι τὴν σημερινὴν Κεϋλάνην τοῦ Ἰνδοστάν.

Νάγαρα· ἡ ἄλλως Διονυσόπολις καὶ Νύσα, πόλ ἀρχ. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ναγγασάκη· ἐμπορικώτατος λιμὴν τῆς Ἰαπωνίας εἰς τὴν νῆσον Κιοῦ-Σιοῦ, ἔνθα διαμένουν πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἔμποροι. Κάτ: 45,000.

Νάγελ· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τοῦ Μεκλεμβούργου· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο φαρμακοποιὸς ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Ναγὰκ ἢ **Ναζάκ**· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋράν. Κάτ: 2,060. Χαλκωρυχεῖα.

Νάγιδος· πόλ. ἀρχ. παράλιος τῆς Κιλικίας, ἀποικία τῶν Σαμίων.

Ναγκὶν (Νάγγ - Κὶγγ) ἢ **Κιὰγ-Κνίγκ-Φοῦ**· μέγας λιμὴν τῆς Κίνας, ἐπὶ τοῦ Γιὰγγ-Τσέ, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Κιὰγγ-Σοῦ καὶ ἕδρα τοῦ ἀντιβασιλέως τοῦ Κιὰγγ-Νάμ, ἄλλοτε δὲ πρωτ. ὁλοκλήρου τῆς Κίνας. Ἀκμ. βιομηχανία ὑφασμάτων. Ἐδῶ ὑπῆρχεν ὁ περιώνυμος ἐκ περσελάνης Πύργος καταστραφεὶς μιτὰ τῆς πόλεως τὸ 1864 ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατευμάτων, ἁλωσάντων αὐτὴν κατεχομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπαναστάντων Ταΐ-Πίγκ. Κάτοικοι 140,000.

Ναγκπούρ· π. τοῦ ἀγγλοϊνδικοῦ βορείου Δεκάν, ἐπὶ τοῦ Νάγκ, ἐν μέσῳ ὡραίας πεδιάδος ἄριστα καλλιεργημένης· ἀρχ. πρωτ. ὁμων. ἐπικρατείας. Κάτ: 105,000.—ἡ ποτὲ ὁμών. ἐπικράτεια (κάτ: 3,000,000) προσηρτήθη εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βεγγάλης τὸ 1853.

Ναδάβ· δεύτερος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, 943—941 π. Χ., υἱὸς τοῦ Ἱεροβοάμ· ἐδείχθη ὡμὸς καὶ κακοήθης καὶ δολοφονηθεὶς ἀντικατεστάθη ὑπὸ ἑνὸς τῶν στρατηγῶν του.

Ναδάρ· (Φέλιξ Τουρνασσών)· γάλλος σχεδιαστὴς σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1820, καταγινόμε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νος δ' ἐπιτυχῶς καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν, τὴν φωτογραφίαν καὶ τὴν ἀεροναυτικήν.

Ναδὶρ-Σιάχ· ὁ γνωστὸς ἐπίσης ὑπὸ τὸ ὄνομα **Θαμάσπ-Κουλὶ-Χάν**, βασιλεὺς τῆς Περσίας, 1638—1747, ὁδηγὸς καμήλων ἐν ἀρχῇ καὶ λῃστάρχος, καταλαβὼν τὸ Χορασσὰν καὶ ἐκθρονίσας τὸ 1732 Θαμάσπ τὸν Β', ὃν ἀντικατέστησε διὰ τοῦ νηπίου ἀκόμη Ἀββᾶ τοῦ Γ', οὗ νηπίου θανόντος, ἐγένετο αὐτὸς σάχης. Ἐνίκησε τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ἀφγανοὺς καὶ κατέκτησε μέγα μέρος τῆς ἐπικρατείας τοῦ Μεγάλου-Μογγόλου. Ἀπέθ. δολοφονηθείς.

Ναδῶ (Μαρτέν)· σύγχρονος γάλλος πολιτευτής, γεννηθεὶς τὸ 1815 ἐξαρισθεὶς δὲ μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 2ας Δεκεμβρίου. Ἦν ἐν ἀρχῇ κτίστης.

Ναδῶ (Γουσταῦος)· γάλλος μουσικὸς καὶ ἁσματογράφος σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1820.

Νάζ· γυνὴ ἐκ τῆς χώρας Γέξ, δοῦσα ἐν Γαλλίᾳ τὸ ὄνομα εἰς φυλήν τινα ἀρίστων μεριναῖων προβάτων.

Νάζαδα· πόλ. ἀρχ. τῆς παλαιᾶς Μηδίας.

Ναζαῖοι· συνοικία τοῦ χωρίου Νησίστα τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης.

Ναζαίρ (Ἅγιος)· υἱὸς τῆς ἁγίας Περπετούης, μαρτυρήσας τὸν Α' αἰῶνα. Ἑορτὴ τὴν 28 Ἰουλίου (ν).

Ναζαίρ (Ἅγιος)· ὄρα Σαὶν-Ναζαίρ.

Ναζάκ ἢ **Ναγιάκ** (Λιμίλιος δέ-)· σύγχρονος γάλλος δραματογράφος, γεννηθεὶς τὸ 1828, γράψας πολλὰ ἔργα δραματικά, ὧν τὰ πλεῖστα ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων.

Ναζαρέτ· πολίχνη τῆς ἀρχ. Παλαιστίνης ἐν τῇ παλαιᾷ φυλῇ Ζαβουλών, ὅπου διέμεινεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μέχρι τοῦ βαπτίσματός του. — Σήμερον ὀνομάζεται Ἔν-Ναρτσιρὰ καὶ ἀνήκει μετὰ τῆς λοιπῆς χώρας εἰς τὴν τουρκικὴν Συρίαν, ἔχει δὲ κατοίκους 3,000. Ἀλλ' ἡ ἐδῶ ἀποδημία καὶ ἐγκατάστασις χριστιανῶν ἀρχίζει νὰ τὴν μεβάλῃ καὶ πάλιν εἰς πολίχνην ἀρκετὰ εὐσιώνου μέλλοντος. Ἔχει ναοὺς παντὸς δόγματος, μοναστήρια, σχολεῖα, φιλανθρωπικὰ ἄσυλα εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν λατινικὴν συνοικίαν. — Ἐνταῦθα τὸ 1799 οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Τούρκους.

Νάζεμπυ· χ. τῆς ἀγγλ. κομητείας Νόρθαμπτων, ἐπὶ τῶν ποτ. Νέν καὶ Ἄδον. Ὁ Κρόμβελλ μετὰ τοῦ Φαίρφακος ἐνίκησαν ἐδῶ Κάρολον τὸν Α' τὴν 2)14 Ἰουνίου 1645.

Ναζήρι· χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας, 1)2 ὥραν ἀπὸ Ἀνδρούσης. Κατ: 654.

Ναζιανζός· ἡ πρότερον Διοκαισάρεια, πόλ. ἀρχ. τῆς Καππαδοκίας, ΝΑ τῆς Ἀργελαΐδος.

Ναζίνι (Ἰωσήφ-Νικολό)· περιώνυμος ἰταλὸς ζωγράφος, 1654 - 1736. Ἀριστούργημά του εἶνε ὁ «Ἅγιος Ἀντώνιος εἰς τοὺς πόδας τῆς παρθένου».

Ναζωραῖος ἢ **Ναζαρηνός**· ὁ κάτοικος τῆς Ναζαρὲτ ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος· ἰδίως «Ναζωραῖος» καλεῖται ὁ Ἰησοῦς.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ναθαλία (Ζαΐρα-Μαρτέλ)· γαλλὶς ἠθοποιός, 1817-1885, μέλος τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας.

Ναθάν· ἰουδαῖος προφήτης τοῦ ΙΑ' αἰῶνος π. Χ., ὁ ἐπιρρίψας εἰς τὸν Δαβὶδ τὸ κατὰ τοῦ Οὐρίου ἔγκλημα.

Ναθαναήλ· ἡγούμενος τῆς μονῆς Μεγάλου Ἁγίου-Γεωργίου τοῦ Φονηᾶ (Φενεοῦ) κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, τὰ μέγιστα ὑπηρετήσας, δι' ἐνεργειῶν καὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα, καὶ τὴν μονὴν προσενεγκὼν ἄσυλον εἰς πολλοὺς καταδιωκομένους προῦχοντας, ἐν οἷς ὁ ἐξ Ὕδρας Ἀντώνιος Οἰκονόμου.

Ναθώ· νομὸς τῆς ἀρχ. Αἰγύπτου.

Ναΐ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Ἀκμ. ὑφαντουργία. Κάτ. 3,500.

Ναϊάδες· νύμφαι τῆς ἑλλην. μυθολογίας, οἰκοῦσα τοὺς ποταμοὺς καὶ ἐν γένει τὰ ὕδατα· θυγατέρες τοῦ Διός, κατὰ τοὺς πλείστους ποιητάς, εἰς ἃς προσεφέροντο θυσίαι αἰγῶν καὶ ἀμνῶν, μετ' οἴνου, μέλιτος καὶ ἐλαίου, ἢ καὶ γάλα, καρποὶ καὶ ἄνθη.

Ναϊζών (Ἰακωβος-Ἀνδρέας)· 1738—1810, γάλλος φιλόσοφος καὶ φιλόλογος, κηρύξας ἀπόλυτον ἀθεϊσμόν. Κατέλιπε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ «Λεξικὸν τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων φιλοσόφων».

Ναΐλ· πολίχνη τῆς ἀρχ. Γαλιλαίας παρὰ τὸ ὄρος Θαβὼρ ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἀνέστησε τὸν υἱὸν μιᾶς χήρας.

Ναΐρ· ὄνομα ἰνδικὸν τῶν εὐπατριδῶν παρὰ τοῖς ἰνδοστανοῖς τοῦ Μαλαβὰρ καὶ τοῦ Τραβαγκόρ, καὶ ἰδίως τῶν ἀνηκόντων εἰς στρατιωτικὰς οἰκογενείας.

Ναϊσός· π. ἀρχ. τῆς ἄνω Μοισίας ἢ τῆς Θρᾴκης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ πάλιν ἀνοικοδομηθεῖσα.

Νακέ (Ἀλφρέδος-Ἰωσήφ)· σύγχρονος γάλλος χημικὸς καὶ πολιτευτής, γεννηθεὶς τὸ 1834, ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ ἐθνοσυνελεύσει τοῦ 1871 καὶ Γερουσιαστὴς τὸ 1882. Διακρίνεται τὸ σύγγραμμά του «Θρησκεία, ἰδιοκτησία καὶ οἰκογένεια»

Νακολία· π. ἀρχ. τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας, ὁ κάτ. Νακολεύς.

Νάκλωρος· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ναμάδης· π. τῆς ἀρχ. Ἰνδίας.

Ναμνῆται· λαὸς τῆς κελτικῆς Γαλατίας, οἰκήσας πρὸς Β τοῦ Λείγηρος. Εἶχε πρωτεύουσαν τὸ Κονδίβικνον ἢ Ναμνήτας, τὴν σημερινὴν δηλ. Νάντην.

Ναμούρ τὸ φλαμανδιστὶ **Ναϊμεν**· πρωτ. ὁμων. βελγικῆς ἐπαρχίας, ἐπὶ τῆς συμβολῆς Σάμορ καὶ Μώσα. Ἐπισκοπή, μεγάλα γειανθρακωρυχεῖα. Κάτ: 30,000. — ἡ ἐπαρχ: 3,660 τετρ. χλμ. Κάτ: 350,000.

Νάμων· ποτ. τῆς ἀρχ. Δαλματίας.

Νανᾶ-Σαχίβ (Δονδόπουντ-Νανάγεκ)· 1820;—1859;, εἷς τῶν Ἰνδῶν τσιπάγιων, φυλάρχων, τῶν ἐπαναστάντων τὸ 1857 κατὰ τῆς ἀγγλικῆς κυριαρχίας. Καταλαβὼν τὸ Καουνπούρ, κατέσφαξεν ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῷ Ἄγγλους μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων. Ἡττηθεὶς ὅμως ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Χάβελοκ, ἀπεσύρθη εἰς τὰ ὄρη τοῦ Νεπὼλ τὸ 1859 καὶ ἔκτοτε ἀγνοεῖται ἡ τύχη του.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νάνδη· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀτροπατηνῆς-Μηδίας.

Νανζί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν. Κάτ: 2,800.

Νάννακος· ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Φρυγίας πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος.

Νάννος· οὕτως ὠνόμαζον τὸν Ὀδυσσέα οἱ Τυρρηνοὶ παρὰ τοῖς ὁποίοις διήγαγε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του.

Ναννώ· ὡραία αὐλήτρια, ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Μιμνέρμου.

Ναπολεόντ (Στέφανος-Ἀντώνιος-Μαρί-Σ ι α μ π ι ό ν, κόμης δὲ-) γάλλος στρατηγός, 1768—1845, διακριθεὶς εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς τε Δημοκρατίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ναπολεόντ (Κάρολος-Μαρί-Στέφανος, Σ ι α μ π ι ὸ ν-Δ υ β ο ὰ δὲ-)· γάλλος στρατηγός, διακριθεὶς ὡς μετεωρολόγος. Ἐγεννήθη τὸ 1815.

Ναρδύ· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μὲρθ-ἐ-Μοζὲλλ ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Μὲρθ καὶ 353 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Ἐπισκοπή, νομική, φιλολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ σχολή, ἱνστιτοῦτα ἰατρικῆς, φαρμακευτικῆς καὶ δασονομίας· φρ., ἀκμ. ὑφαντουργία καὶ ἀνθοποιεῖα λαμπρά· ἐμπόριον μέγα. Κάτ: 80,000.—Ἦν ἄλλοτε πρωτ. τοῦ δουκάτου τῆς Λορραίνης.

Νάντ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρὼν. Κάτ: 2,650. Λαμπρὰ ἐγγὺς σπήλαια σταλακτιτῶν.

Ναντέγ (Ρ ο β έ ρ τ ο ς)· διάσημος γάλλος ζωγράφος καὶ χαλκογράφος, 1630—1678, διακριθεὶς εἰς προσωπογραφίας κυρίως ἱστορικῶν προσώπων.

Ναντέγ (Σ ε λ ε σ τ έ ν)· γάλλος ζωγράφος καὶ λιθογράφος, 1813—1873, διακριθεὶς ἐν τῇ εἰκονογραφήσει βιβλίων καὶ περιοδικῶν κυρίως.

Ναντέρρ· κωμοπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σηκουάνα, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποτ. τούτου. Κάτ: 5,750.

Νάντη· π. τῆς Γαλλίας, πρωτ. τοῦ νομοῦ Κάτω-Λείγηρ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λείγηρος μὲ βιομηχανικὰ καταστήματα λαμπρά, βαμβακουργεῖα, ὑφαντουργεῖα, μέγα ἐμπόριον καπνῶν, ἀποικιακῶν κ.λ., λαμπροὺς περιπάτους, εὐρὺν λιμένα, ἄριστα παντὸς κλάδου σχολάς, μουσεῖον, ὡραίας γεφύρας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ κτλ. Κάτ: 130,000.

Ναντίλδη ἢ **Ναντιχίλδη**· βασίλισσα τῶν Φράγκων, 610;-642, νομφευθεῖσα Δαγοβὲρ τὸν Α' τὸ 632 καὶ κυβερνήσασα τὸ κράτος κατὰ τὴν ἀνηλικότητα τοῦ υἱοῦ της Κλόβιου τοῦ Β'.

Ναντουᾶ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴν, παρὰ τὴν ὁμών. λίμνην. Κάτ: 3,200

Ναντουᾶται· ἀρχ. λαὸς τῆς Γαλατίας, οἰκήσας τὴν σημερινὴν Σαβοΐαν.

Ναξία· π. ἀρχ. τῆς Καρίας, ὁ κάτ. Ναξιεὺς καὶ Ναξιάτης.

Νάξος· υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νῆσος.

Νάξος· ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἀρχ. Κυκλάδων νήσων, πρὶν Δ ί α καλουμένη. (Ὅρα κατωτέρω).

Νάξος· π. ἀρχ. τῆς Σικελίας ἀποικία τῶν Χαλκιδέων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Νάξος· ἡ μεγαλειτέρα ἐκ τῶν σημερινῶν Κυκλάδων νήσων πρὸς Ν τῆς Μυκόνου. Ἔχει σχῆμα ᾠοῦ, ἕνεκα τοῦ ὁποίου καὶ Στρογγύλη εἶχεν ὀνομασθῆ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διατέμνεται ἀπὸ Β πρὸς Ν ὑπὸ βουνοσειρᾶς ὀνομαζομένης Δρίος εἰς τὰ Β, Φανάρι εἰς τὸ μέσον καὶ Κορωνὸ πρὸς Ν. 900-1003 μ. Ἡ παραλία της εἶνε ἀπότομος, μὴ σχηματίζουσα οὔτε λιμένας οὔτε ὅρμους ἀσφαλεῖς. Εἶνε νῆσος γενικῶς πετρώδης ἀλλὰ ὡραιοτάτη καὶ λίαν εὔφορος εἰς λαμπροὺς οἴνους, ἔλαιον, πορτοκάλια, λεμόνια, κίτρα, βάμβακα, μέταξαν, τυροὺς καὶ ἄφθονον σμυρίδα. Ἔκτ. περίπου 440,551 στρεμμάτων. Διαιρεῖται εἰς 4 δήμους. Περιέχει 1 πολίχνην, 3 κωμοπόλεις, 3 μονὰς καὶ 30 χωρία. Πρωτ. Νάξος εἰς τὴν ΒΔ παραλίαν εἰς τὰ πλάγια λόφου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Βενετικοῦ φρουρίου τῆς ἐποχῆς τῶν Φράγκων μὲ δύο μοναστήρια καὶ ναόν. Ἔχει δὲ ἡ κωμόπ. ἐφορείαν, ταμεῖον, Ἑλλην. σχολεῖον, προξενεῖα, καὶ εἰρηνοδ. Κάτ: τῆς νήσου 11,377, τῆς Πρωτ. 1,752.

Νάξου-δῆμος τῆς νήσου Νάξου, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Νάξος. Χ. Ἀγκίδια. Μοναὶ Ἁγ. Φραγκίσκου - Σαλεζίου καὶ Οὐρσουλίνων. Κάτ: 1,944.

Νάουμαννν (Ἰωάν-Ἀμεδαῖος)· 1741-1801, γερμανὸς μουσουργός, διακριθεὶς κυρίως εἰς ἐκκλησιαστικὰς συνθέσεις.

Νάουσα· πρωτ. τοῦ ὁμων. δήμ. τῆς νήσου Πάρου, 2 ὥρας θαλασσίως ἀπὸ Νάξου, ἐπὶ τοῦ εὐρυτάτου λιμένος τῆς Βορ. παραλίας τῆς νήσου. Τελων. σταθμὸς, ἑλλην. σχολεῖον, ταχυδρ., ἀκμαία ναυτιλία. Κάτ: 1,325.

Ναούσης δῆμος· τῆς νήσου Πάρου, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Νάουσα. Ἄλλα χ: Καμάραις, Κῶστος, Μονὴ Ζωοδόχου-Πηγῆς ἢ Λογκοβάρδας. Κάτ: 1,827.

Νάουσα (Νέα Ἀγούστα)· μικρὰ π. τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Λουδίου ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀρχαίου Κιτίου. Ἔχει βιομηχανίαν λαμπρῶν μαλλίνων ὑφασμάτων καὶ παράγει ὡραίους οἴνους. Κάτ: 6,500, οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες διατηροῦντες ἀξιόλογα σχολεῖα.

Νάπαρις· ποτ. τῆς ἀρχ. Σκυθίας χυνόμενος εἰς τὸν Δούναβιν.

Νάπιερ (Σέρ-Κάρολος)· 1786—1860, ἄγγλος ναυτικὸς καταναυμαχήσας τοὺς Πορτογάλους τὸ 1833, ὑπερασπίζων τὰ δικαιώματα τῆς Δόνας —Μαρίας ἐπὶ τοῦ πορτογαλ. θρόνου. Τὸ 1840 ἐβίασε τὸν Μεχμὲτ-Ἀλῆν τῆς Αἰγύπτου νὰ ὑπογράψῃ εἰρήνην καὶ ἐπάλαισε κατὰ τῆς Ρωσίας τὸ 1854.

Νάπιερ (Σὲρ Οὐΐλλιαμ-Φραγκίσκος - Πατρίκιος)· ἄγγλος στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος, 1785—1860, γράψας περισπούδαστον «Ἱστορίαν τοῦ πολέμου τῆς Χερσονήσου (Ἱσπανίας) ἀπὸ τοῦ 1807 μέχρι τοῦ 1814».

Ναπλοὺζ ἢ Ναμπλοῦ· ἡ ἀρχ. Σιχέμ, ἐπὶ λαγῶνος τοῦ ὄρους Γαριζὶν ἐν τῇ ἀρχ. Παλαιστίνῃ. Ἀκμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐμπόριον. Κάτ: 8,000. Ἄλλοτε θρησκευτικὴ ἀντίζηλος τῆς Ἱερουσαλήμ. Παρ' αὐτὴν τοποθετεῖται τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς συνηντήθη μὲ τὴν Σαμαρίτιδα.

Ναπολέων Α' ὁ Μέγας· ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης, αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀγιάτσιο τῆς Κορσικῆς τῇ 15 Αὐγούστου 1769. Ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ διεκρίθη εἰς πλείστας περιστάσεις καὶ ἰδίως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τουλὼν (1794). Μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκστρατείαν τῆς Ἰταλίας (1796), ἐστάλη μετὰ δύο ἔτη εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἐγκαταλείψας δὲ ἐκεῖ τὸν στρατόν του ὑπὸ τὸν Κλέβερ, ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν καὶ διὰ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 18 Ὁμιχλώδους διέλυσε τὴν Κυβέρνησιν, τὸ 1799, καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον πρώτου Συμβούλου τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας διὰ 10 ἔτη, κατόπιν δὲ Συμβούλου ἰσοβίου. Ὑπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐπεχείρησε τὴν δευτέραν ἐκστρατείαν τῆς Ἰταλίας καὶ μετ' αὐτὴν συνωμολόγησεν εἰρήνην πρὸς τὰ ἐχθρὰ κράτη.—Τὸ 1804 ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ καὶ τότε ἔλαβε τὸ ὄνομα Ναπολέων. Ἡ βασιλεία του ἐλαμπρύνθη ἐκ τῶν νικῶν ἃς ἤρατο κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, τῶν Ρώσων, τῶν Πρώσων καὶ τῶν Ἱσπανῶν. Τὸ 1812 ἐπανέλαβε τὴν κατὰ τῆς Ρωσίας ἐκστρατείαν καὶ κατέλαβε τὴν Μόσχαν, ἀποχωρῶν ὅμως κατόπιν ἐκτυπήθη παρὰ τῶν Ρώσων καὶ ὁ στρατός του ἔπαθε δεινὰς καταστροφάς. Ὁλόκληρος τότε ἡ Εὐρώπη ἠνώθη καὶ οἱ σύμμαχοι εἰσῆλθον εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔδαφος, ὁ δὲ Ναπολέων ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου καὶ ν' ἀποσυρθῇ εἰς Φοντενεβλὼ τὴν 11 Ἀπριλίου 1814. Ὀνομασθεὶς κατόπιν βασιλεὺς τῆς Ἔλβας, διέμεινεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐπὶ ἓν μόνον ἔτος, μεθὸ ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν αἰφνιδίως, καὶ ἀναλαβὼν τὸ ἀξίωμά του τῇ βοηθείᾳ τοῦ στρατοῦ, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν συμμάχων, ἀλλ' ἐνικήθη εἰς τὸ Βατερλὼ κατόπιν κρατερωτάτης καὶ πολυνέκρου μάχης, ὑπὸ τῶν Ἀγγλο-Πρώσων τῇ 18 Ἰουνίου 1815 καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς Ἄγγλους οἵτινες τὸν ἐξώρισαν εἰς τὴν Ἀφρικανικὴν νῆσον Ἁγίαν Ἑλένην ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸν Μάϊον τοῦ 1821.

Ναπολέων Γ'· υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου Ναπολέοντος βασιλέως τῆς Ὁλλανδίας γεννηθεὶς τὸ 1808. Μετὰ τυχοδιωκτικὸν βίον ἐξελέγη τὸ 1848 ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος πρόεδρος τῆς Γαλ. Δημοκρατίας. Ἀλλὰ τὸ 1851 διωργάνωσε στάσιν καὶ μετὰ ἓν ἔτος ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ. Συμμαχῶν μετὰ τῶν Ἄγγλων καὶ Τούρκων ἐκήρυξε τὸ 1854 τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ ἐκυρίευσε τὴν Σεβαστούπολιν τῆς Κριμαίας. Τὸ 1854 ἐπεχείρησε νέον πόλεμον ἵνα ἐκδιώξῃ τοὺς Αὐστριακοὺς ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἄλλους πρὸς τούτοις κατὰ τῆς Κίνας, Κοχιγκίνας καὶ Μεξικοῦ, ὅστις ὅμως ὑπῆρξε καταστρεπτικὸς παρὰ τὰς νίκας τοῦ στρατοῦ του. Ἐξηντλημένος δὲ ἤδη ἐντελῶς παρεπείσθη νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Πρωσίας μὲ 250,000 ἄνδρας, ἐν ᾧ ὁ ἐχθρὸς εἶχε τριπλασίαν δύναμιν· ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ὑπῆρξεν ὀλέθριος διὰ τὴν Γαλλίαν. Ὁ Ναπο-

ΑΠΟΘΕΣΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

λέων συνελήφθη ἐν Σεδὰν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1870, ἐκθρονισθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Πρώσων ἀπεσύρθη εἰς Ἀγγλίαν ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1873.

Ναπολέων ὁ Β' (Ἰωσὴφ Φραγκίσκος — Κάρολος)· 1811—1832, υἱὸς Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου καὶ τῆς Μαρίας—Λουΐζης. λαβὼν ἅμα γεννηθεὶς τὸν τίτλον «βασιλεὺς τῆς Ρώμης», ὁδηγηθεὶς εἰς Αὐστρίαν τὸ 1814, κατὰ τὴν πρώτην παραίτησιν τοῦ πατρός του, καὶ θανὼν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα δοὺξ τοῦ Ράϊχστατ.

Ναπολέων (Εὐγένιος—Λουδοβῖκος-Ἰωσὴφ)· 1856—1879, μονογενὴς υἱὸς τοῦ Γ' Ναπολέοντος. Σπουδάσας ἐν Ἀγγλίᾳ μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ πατρός του καὶ ἀκολουθήσας τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα εἰς τὴν ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ πόλεμον κατὰ τῶν Ζουλοῦ, ἔπεσεν ἐκεῖ κατά τινα ἀνίγευσιν.

Ναπολέων (Ἰωσὴφ-Κάρολος-Παῦλος Βοναπάρτης)· ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρίγκιψ Ναπολέων, δεύτερος υἱὸς τοῦ Ἱερωνύμου, διακριθεὶς ὡς Κυβερνήτης Ἀλγερίας καὶ τὴν δευτέραν αὐτοκρατορίαν καὶ εἶτα ὡς μέλος τῆς Γερουσίας ἐλευθερόφρων.

Ναράγαρα· π. ἀρχ. τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Ζάμης.

Νάρβα· λιμὴν ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου τῆς Πετρουπόλεως, παρὰ τὸν Φιλλανδικὸν κόλπον. Ἐδῶ τὸ 1700 Κάρολος ὁ ΙΒ' τῆς Σουηδίας ἐνίκησε τὸν Μέγαν Πέτρον. Κάτ: 5,500.

Ναρβᾶες (Δὸν Μανουὲλ-Ραμὸν Μαρία)· 1800—1868, δοὺξ τῆς Βαλεντίας, στρατηγὸς καὶ πολιτευτὴς Ἱσπανὸς διαπρεπής, δεινὸς ἀντίπαλος τῶν Καρλιστῶν, ἀλώσας τὴν Μαδρίτην τὸ 1843 καὶ καθιδρύσας κυβέρνησιν ἀμύνης ἐν μέσῳ τῶν διαταραττουσῶν τὴν χώραν στάσεων. Διεκρίθη κατόπιν καὶ ὡς διπλωμάτης.

Ναρβόνν (Λουδοβῖκος, κόμης δέ)· 1755—1813, γάλλος στρατηγός, ὑπουργὸς τοῦ πολέμου ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣ', ὑπασπιστὴς Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου καὶ εἶτα πρεσβευτὴς ἐν Βιέννῃ, ὅπου ἔδειξεν ἄκραν διπλωματικὴν δεινότητα.

Ναρβών· π. ἀρχ. καὶ ποτ. τῆς Γαλλίας.

Ναρβὼν ἢ Ναρβόνν(η)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὤδ 8 χλμ. ἔνδον τῆς Μεσογείου. Παραγωγὴ ἀρίστης ποιότητος μέλιτος, ἁμ. ἐμπόριον. Κάτ: 30,000 Ποτὲ μέγα κελτικὸν «ἐμπορεῖον» καὶ εἶτα ἀποικία πολιτῶν ρωμαίων.

Ναρβωνικὴ - Γαλατία· τὸ μέρος τῆς ἀρχ. Γαλλίας τὸ κατεχόμενον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων πρὸ τῆς γενικῆς κατακτήσεως τῆς χώρας ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, ἤτοι τὸ μέχρι Τάρν καὶ Σεβεννῶν. Πρωτ. Ναρβών.

Ναρθάκιον· ὄρος καὶ ποτ. τῆς ἀρχ. Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

Ναρθηκὶς· νησίδιον παρὰ τὴν Σάμον, ὁ κάτ. Ναρθηκούσιος καὶ Ναρθηκουσαῖος.

Ναρκαῖος· υἱὸς τοῦ Βάκχου, πλούσιος, κτίσας ἐν Ἠλιδι ναὸν τῆς Ναρκαίας Ἀθηνᾶς.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νάρκισσος· υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ καὶ τῆς νύμφης Λειριόπης, νέος ὡραιότατος, ἀποθανὼν ὑπὸ μαρασμοῦ διότι ἠράσθη τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ μορφῆς, ἣν εἶδεν ἔν τινι πηγῇ τῶν Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας ὅπου καὶ ἐγενήθη.

Νάρς, Ναρός· ποτ. τῆς ἀρχ. Οὐμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ χυνόμενος εἰς τὸν Τίβεριν.

Ναρσῆς· στρατηγὸς τοῦ Βυζαντιακοῦ κράτους ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α' καὶ Ἰουστίνου τοῦ Β', 473—568. Ἐδίωξε τοὺς Ὀστρογότθους ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἣν ἐκυβέρνησεν ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ ἐξάρχου. Περιπεσὼν εἰς δυσμένειαν, ἐκάλεσε τοὺς Λομβαρδοὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν μικρὸν πρὶν ἀποθάνῃ.

Ναρύκη· π. ἀρχ. τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, πατρὶς Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως, ὁ κάτ. Ναρύκιος καὶ Ναρυκαῖος.

Ναρυκίδας· υἱὸς τοῦ Δαμαρέτου ἐκ Φιγαλείας, ἀθλητὴς ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Νάσαλα· νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Νάσια· χ. τοῦ δήμου Παίων τῶν Καλαβρύτων, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Στρέζοβας. Κάτ: 199.

Νασίκα· π. τῆς ἀρχ. Ἰνδίας.

Νάσιον· π. ἀρχ. τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

Νασσάου· ἀρχ. γερμαν. δουκᾶτον μὲ πρωτ. Βισβάδεν, περιληφθὲν εἰς τὰς πρωσικὰς χώρας τὸ 1866, μετὰ τὴν ἐν Σαδόβᾳ ἧτταν τῆς Αὐστρίας.

Νασσάου (Μαυρίκιος δέ-)· υἱὸς Γουλιέλμου τοῦ Α', ἡγεμὼν τῆς Ὀλλανδίας τὸ 1584, διακριθεὶς ἐπὶ αὐστηρότητι. 1567—1625. Ἔστειλεν εἰς τὸ ἰκρίωμα καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν ἀρχαῖόν του προστάτην Βάρνεβελτ.

Νασσάου (Φρειδερίκος Ἕρρικος)· 1587-1647, ἀδελφὸς τοῦ Μαυρικίου, ἡγεμὼν τῆς Ὀλλανδίας τὸ 1625. Ἀνέπτυξε τὴν ναυτιλίαν τῆς χώρας, ηὔξησε τὰς κτήσεις τῆς δημοκρατίας καὶ παρεσκεύασε τὴν ὑπὸ τῆς Ἱσπανίας ἀναγνώρισιν τῆς αὐτονομίας τῶν Ἡνωμ.-Ἐπαρχιῶν.

Νασσάου (Γουλιέλμος Β' δέ-)· 1626-1650, υἱὸς τοῦ προηγ. καὶ αὐτὸς ἡγεμὼν τῆς Ὀλλανδίας τὸ 1647. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τούτου ἡ συνθήκη τοῦ Μύνστερ ἀνεγνώρισε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ὀλλανδίας.

Νασσάου (Γουλιέλμος Γ' δέ-)· ὅρα Γουλιέλμος Γ' τῆς Ἀγγλίας

Νασσὲρ-Ἐδ-Δὶν-Σμάχ· ὁ σημερινὸς σάχης τῆς Περσίας, γεννηθεὶς τὸ 1831, τέταρτος ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Καδζιάρων. Διεδέχθη τὸν πατέρα του Μεχμὲτ-Σιὰχ τὸ 1848 καὶ ἐγκαινίασε πολιτικὴν φιλικῶν σχέσεων μετὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων.

Νάστας· υἱὸς τοῦ Νομίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ἡγεμὼν τῶν Καρῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Νάσχβιλλ· πρωτ. τῆς βορειαμερικαν. πολιτ. Τέννεσση, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Κουμβερλανδ. Καθολικὴ ἐπισκοπή, ἀκμ. βιομηχανία καὶ ἐμπόρ. Κάτ: 46,000.

Νάσων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαντινείας, ναμ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Δ ά ρ α. Ἄλλα χ. Ἄγαλι ἄνω καὶ κάτω, Κώμη, Χωτοῦσα. Κάτ: 2,130.

Νάταλ· Ἀγγλικὴ κτῆσις τῆς Νοτιανατολικῆς Ἀφρικῆς κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Κάφρων Ζουλοῦ. Πρωτ. Πετρομάριτσβουργ. Ἐκτ. 48,560 τετρ. χλμ. Κάτ. 450,000 κατὰ τὸ πλεῖτον Μωαμεθανοί καί τινες εἰδωλολάτραι καὶ ἀνθρωποφάγοι.

Νατουὰρ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Ἰ ω σ ή φ) γάλλος ζωγράφος καὶ χαράκτης, 1700—1777, διακριθεὶς κυρίως εἰς μυθολογικὰ θέματα.

Νατζαῖοι· φυλὴ τῶν Ἐ ρ υ θ ρ ο δ έ ρ μ ω ν Ἰνδῶν τῆς Βορ-Ἀμερικῆς, οἰκήσασα τὴν σημερινὴν πολιτείαν Μισσισσίπι καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1730.

Νατζαῖοι (Τάτσιες)· π. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μισσισσίπη, κατέχουσα τὴν θέσιν τοῦ ἐπὶ ἀποκρήμνου βράχου φρουρίου ὅπερ ἱδρυσαν οἱ Γάλλοι κατὰ τὸν ἐναντίον τῶν ἐγχωρίων Ἰνδῶν πόλεμον (1730). Μέγα ἐμπορεῖον βάμβακος. Κάτ: 12,000

Ναττιὲ (Ἰ ω ά ν ν η ς - Μ ά ρ κ ο ς)· γάλλος ζωγράφος, 1685-1766, μέλος τῆς Ζωγραφικῆς Ἀκαδημείας, διακριθεὶς ἰδίως εἰς τὴν προσωπογραφίαν.

Ναῦαρον· πολ. ἀρχ. τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ναύκρατις· π. ἀρχ. πρωτ. τοῦ δμων. νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου τῆς Αἰγύπτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Μιλησίων περὶ τὸ 550 π. Χ.

Ναυκύδης· περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους, ἀδελφὸς τοῦ Πολυκλείτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 ὁλυμπ.

Νάϋνδορφ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· 1786—1845, ὁλλανδὸς ὡρολογοποιός, διακηρύξας ὅτι ἦτο Λουδοβίκος ΙΖ', ὁ υἱὸς Λουδοβίκου τοῦ ΙΣ' καὶ τῆς Μαρίας Ἀντωανέττας, ὁ θανὼν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Τέμπλου τὸ 1795. Μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ προσπαθείας πρὸς ἀναγνώρισίν του, αἵτινες συνεπήγαγον πολλάς του φυλακίσεις, ἀπέθανεν ἄπρακτος, καὶ αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του Κ α ρ ό λ ο υ ἀποτυχόντος εἶτα καὶ θανόντος ἐν τῇ πενίᾳ τὸ 1883.

Ναύπακτος· ἀρχ. π. τῆς Αἰτωλίας πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχίας Ναυπακτίας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Σήμερον ὀνομάζεται Ἔ π α χ τ ο ς, ἔχει δὲ ἀρχ. βενετικὸν φρούριον, ἀνοικτὸν λιμένα παρὰ τὸν ὁποῖον τὸ 1571 ὁ Δὸν Ἰωάννης ὁ Αὐστριακὸς ἐνίκησε τοὺς Τούρκους, ταμεῖον, ἐφορείαν, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον κλπ. Εἶνε δ' ἐκτισμένη ἐπὶ ἀνωφερείας τῆς παραλίας ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς παλαιᾶς πόλεως. Κάτ: 2,570.

Ναυπάκτου-δῆμος τῆς τέως Ἐπαρχ. Ναυπακτίας, Νομὸς Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Ν α ύ π α κ τ ο ς. Ἄλλα χ: Ἅγ. Γεώργιος, Ἀγραπιδόκαμπος, Ἀφροδίτη, Βασιλική, Βελβίνα, Βομβοκοί, Βρώστιανη, Γαυρολίμνη, Δάφνη, Καλαβρούζα, Μαμάκου, Μαμουλάδα, Μπεϊζαδές, Νεόκαστρον, Ξηροπήγαδο, Παλαιοχωράκι, Πετσινέϊκα, Ρίζα, Σκάλα, Φαμήλα, Φροξυλιά· Κάτ: 7,066.

Ναυπλιέων-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Ναυπλίας, νομ. Ἀργολίδος·

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρωτ. Ν α ύ π λ ι ο ν. Ἄλλα χ. Ἄ-ρεια καὶ πέριξ, Αὐγό, Κοῦτσι, Κατσίγκρι, Κορφίνιον, Μέλισσα, Τύρινς, Φιλιππῆ, Μερζές, Μουράταγα, Πορι ώτικα, Πρόνοια, Προυντζέϊκα, Σπαϊτζίκου, Στραβοπόδη, Τζαφέραγα, Τσέλο, Χαϊδάρι, Μπολάτη, Παραχειμάζοντες πέριξ Αὐγοῦ καὶ πέριξ Καρακαλᾶ. Μ ο ν ὴ Ζωοδόχου-Πηγῆς, Καρακαλᾶ. Κάτ: 10907.

Ναύπλιον· π. τῆς Ἀργολίδος ἐν τῷ βάθει τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος καὶ τῆς τέως ἐπαρχίας Ναυπλίας. Κοινῶς ὀνομάζεται Ἀ ν ά π λ ι, ἔχει δὲ ἰσχυρὰ φρούρια, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον, ὡραίαν θέσιν, κάλλιστα περίχωρα, εὐθείας ὁδοὺς εἰς τὸ νεώτερον τμῆμα τῆς πόλεως, οἰκίας κομψάς, ἀλλὰ μικράς, γυμνάσιον, νοσοκομεῖον, θέατρον, ὠχυρωμένας φυλακὰς ἐπὶ ἐπιμήκους λόφου ὑπερκειμένου τῆς πόλεως (τοῦ καλουμένου Ἴτζ Καλὲ ἢ Ἀκροναυπλία), στρατῶνα, ἀνάκτορον εἰς ὃ διέμεινεν ὁ Καποδίστριας, ταμεῖον, καλὸν λιμένα, ὁπλοστάσιον, ἐφετεῖον, πρωτοδικεῖον, προξενεῖα καὶ κομψὰς πλατείας. Τὸ Ναύπλιον εἶνε ἐκτισμένον ἐπὶ λόφου, τὸν ὁποῖον περιεκύκλου βενετικὸν τεῖχος παχύτατον κατεδαφισθὲν ἐπ' ἐσχάτων καὶ τοῦ ὁποίου ὑπερέχει ὁ ἀπόκρημνος καὶ 216 μέτρα ὑψηλὸς λόφος Παλαμήδι, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται τὸ ὁμών. φρ., χρησιμεῦον ἤδη ἀντὶ φυλακῶν, εἰς τὰς ὁποίας φθάνει τις διὰ κλίμακος 1880 βαθμίδων. Φρούριον ἐπίσης μικρὸν εὑρίσκεται καὶ ἔμπροσθεν τοῦ λιμένος ἐπὶ μικρᾶς βραχώδους νησίδος, τὸ λεγόμενον Μ π ο ύ ρ τ ζ ι, ὅπου ἤδη διαμένουν οἱ ἄγριοι. Ὡραῖον δὲ εἶνε τὸ προάστειον τοῦ Ναυπλίου Π ρ ό ν ο ι α. Ἀλλὰ κυρίως ἡ πόλις εἶνε στρατιωτικὴ καὶ ἔχει μίαν ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀνεπτυγμένας κοινωνίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τοῦ 1829 μέχρι τοῦ 1834 ἦτο πρωτ. τοῦ Κράτους. Κάτ: 5,813.

Ναύπλιος· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Δαμάστορος θεμελιωτὴς τῆς Ναυπλίας.

Ναυσικάα· θυγ. τοῦ Ἀλκινόου καὶ τῆς Ἀρήτης.

Ναυσικλῆς· ἰσχυρὸς δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, ἐκλεγεὶς στρατηγὸς τῶν ἐπικούρων οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν πρὸς τοὺς Φωκεῖς.

Ναυτικόν· Α'τὸ Π ο λ ε μ ι κ ό ν. Ὡς πρὸς αὐτὸ πρώτη δύναμις τοῦ Κόσμου εἶνε ἡ Μεγ. Βρεττανία, δευτέρα ἡ Γαλλία, καὶ ἔπειτα αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι, ἡ Ρωσία, ἡ Γερμανία, ἡ ἡ Ἰταλία, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἱσπανία κλ. — Β' τὸ Ἐ μ π ο ρ ι κ ό ν. Καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ πρώτη εἶνε ἡ Μεγ. Βρεττανία, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔρχονται αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι, ἡ Νορβηγία, ἡ Ἰταλία, ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἱσπανία, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ρωσία κλ.

Ναῴθιων ὁ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Ζακύνθου, Πρωτ. Κ ο ι λ ι ω μ έ ν ο ς. Ἄλλα χ. Ἀγαλᾶς, Ἅγ. Λέων, Γῦρι, Καμπί, Κερί, Λοῦχα. Κάτ: 2,933.

Ν'γκάμι· λίμνη τῆς ἀρκτικῆς Ἀφρικῆς Ν. πλ. 20ο 35' Μ. Αν: 20ο 30' ἐν τῷ ἀγγλ. προτεκτοράτῳ Νγκάμι Λάνδ. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Λιβιγκστῶνος καὶ τοῦ Ὄσβελ 1849.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ν'γκορνού· π. τοῦ Βορνοῦ ἐν τῷ κεντρικῷ Σουδάν. Κάτ: 20,000, μέγα ἐμπόριον κόνεως χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντόδοντος.

Ν'γκουνιέ· ποτ. τοῦ Γαλ. Κόγκου ἐκβάλλων εἰς τὸν 'Ογγονουέ μικ. 350 χιλ.

Νέα-'Αψίχιρη (Νηοῦ-"Αμψχαϊρ)· μία ἐκ τῶν ΒΑ. 'Ηνωμ.Πολιτ. "Εκτ: 24 099 τετραγ. χλμ. Κάτ: 370,000. 'Υποδιαιρεῖται εἰς 10 κομητείας, ἔχει παράλια ἀμμώδη καὶ κλίμα τραχύ, ἀλλ' ἔδαφος εὔφορον εἰς σιτηρὰ, καπνὰ, ξύλα, βούτυρον, τυρὸν κλπ. Τρέφει ζῶα, ἄρκτους, λύκους κλπ. Βιομηχανία πολὺ ἀνεπτυγμένη, 3,500 ἐργοστάσια μὲ 50,000 ἐργάτας. Παιδεία ὑποχρεωτική, βιβλιοθῆκαι 2000. — Προϋπολ. 3 ἑκατ. φρ. χρέος 20 ἑκατ. Πρωτ: Κονκόρδια.

Νέα-Γουϊνέα· ἢ Παπουασία (-χώρα τῶν Παπού)· μεγίστη νῆσος ἢ μᾶλλον σύμπλεγμα νήσων πρὸς Β. τῆς Αὐστραλίας, ὄχι ἐντελῶς γνωστῶν. 'Εδῶ οἱ 'Ολλανδοὶ ἔχουν μερικὰς ἀποικίας, οἱ δὲ ἐγχώριοι ἄγριοι ζοῦν ἀνεξάρτητοι, διηρημένοι εἰς πολλὰς φυλάς. Τὰ παράλια αὐτῆς εἶνε μαγευτικὰ, τὸ δὲ ἐσωτερικὸν σκεπάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀπέραντα δάση πλήρη ζώων καὶ λαμπρῶν πτηνῶν, παραδεισίων κλπ. Προϊόντα ἄφθονα· μοσχοκάρυα, φοίνικες, σιδηρόξυλα πλπ Οἱ κάτοικοι ὑπολογίζονται εἰς 600,000. "Ορα λεπτομερείας ἐν λέξει Γουϊνέα.

Νέα-Ζηλανδία· μεγάλη διπλῆ νῆσος τῆς 'Ωκεανίας ΝΑ τῆς Αὐστραλίας, ἀνήκουσα τοῖς "Αγγλοις. Εἶνε χώρα ὀρεινὴ καὶ ἡφαιστειώδης. ἀλλὰ πλουσιωτάτη εἰς σιτηρὰ, ἀρωματικὰ φυτά, βανάνας, ἴγναμον, μέταλλα κλ. πρωτ. "Αουκλαν δ. Κάτ: 600,000 ὧν ἐλάχιστοι ἐντόπιοι ἄγριοι. 'Εμπόριον μέγα μετὰ τῆς Εὐρώπης.

Νέα - 'Ιερσέη (Νηοῦ-Γέρσεϋ)· μία ἐκ τῶν 'Αναπ. 'Ηνωμ. Πολ. εἰς τὸν 'Ατλαντ. 'Ωκεανόν. "Εκτ: 20,240 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,250,000. Διαιρεῖται εἰς 21 κομητ. Χώρα πεδινὴ κεκαλυμμένη ἀπὸ μεγάλα δάση καὶ ἔχουσα μεταλλεῖα σιδήρου, τζίγκου ἀργύρου κ.λ. μεγάλην ἁλιείαν ἀποφέρουσαν προϊὸν ἀξίας 20 ἑκατ. φρ. ἀκμαῖον ἐμπόριον, κλίμα θερμὸν ἀλλὰ πολλὰ ἕλη νοσώδη, βιομηχανίαν ἐκτεταμένην μὲ 7,000 ἐργοστάσια καὶ 80,000 ἐργάτας. Διώρυχες 200 χλμ. — προϋπολ. 18 ἑκατ. φρ. χρέος 12 ἑκατ. φρ. Σχολεῖα 1600 μὲ 325,000 μαθητάς. Βιβλιοθῆκαι 2,500. Περίφημον εἶνε τὸ τέϊον τῆς 'Ιερσέης. Πρωτ: Τρέντον.

Νέανδερ ἢ **Νέανδρος** ('Ι. Αὐγ. Γουλιέλμος)· Θεολόγος διαρμαρτυρόμενος, ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς σχολῆς τῶν εὐσεβιστῶν, γεννηθεὶς ἐν Γεττίγκῃ, 1789—1850. 'Ιουδαῖος ἀσπασθεὶς τὸν λουθηρανισμόν, πλὴν ἄλλων σοφῶν συγγραμμάτων συνέγραψε καὶ βιογραφίαν τοῦ 'Ιουλιανοῦ καὶ 'Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τὰν βίον τοῦ 'Ιησοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν 'Ιστορίαν τὸ 1837.

Νεάνδριον· πολίχνιον ἐν Τρωάδι παρὰ τὸν 'Ελλήσποντον, ὁ κατ. Νεανδρεύς.

Νέανθος· υἱὸς τοῦ ἐν Λέσβῳ τυράννου Πιττακοῦ, ὅστις λαβὼν διὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δωροδοκίας παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν τῇ νήσῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν ἐκεῖ φυλαττομένην λύραν τοῦ Ὀρφέως, ἔκρουσεν αὐτὴν ἐλπίζων νὰ συγκινήσῃ ὡς ἐκεῖνος τὰ ἄψυχα ὄντα καὶ τὰ θηρία, ἀλλὰ τὰ θηρία ἐξαγριωθέντα κατεσπάραξαν αὐτόν.

Νεάπολις· π. ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ, ἡ πρότερον Παρθενόπη, ἀποικία τῶν Κυμαίων.

Νεάπολις· π. καὶ λιμὴν τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

Νεάπολις· π. τῆς ἐν Θράκῃ χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου.

Νεάπολις π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Νεαπολις· π. τῆς Καρχηδονίας ἐν Ἀφρικῇ, ἢ ἄλλως Ἀσπίς.

Νεάπολις· π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος.

Νεάπολις (Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). Ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ νοτίου μέρους τῆς Ἰταλικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Σικελίας, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ **Βασίλειον τῶν δύο Σικελιῶν** καὶ ὡρίζετο ΒΔ. μὲν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Παπικοῦ κράτους καὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ, Ἰονίου καὶ Τυρρηνικοῦ πελάγους. Ἔκτ. 125,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 9,500,000. Πρωτ. Νεάπολις, διῃρεῖτο δὲ εἰς 22 ἐπαρχίας, ὧν αἱ ἑπτὰ ἐπὶ τῆς Σικελίας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπὶ τῆς χερσονήσου. Τὸ βασίλειον τοῦτο ἦτο αὐτὴ ἡ ἀρχαία **Μεγάλη Ἑλλὰς** (Ἀπουλία, Λουκανία, Μασσαπία καὶ Βρούτιον) μετὰ τῆς Καμπανίας καὶ τοῦ Σαμνίου ἐπὶ πλέον. Ἡ χώρα αὕτη ὑποταχθεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων διετέλεσεν ὑπ' αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ 327—290 π. Χ. κατὰ δὲ τὸν Ε' αἰῶνα περιῆλθε διαδοχικῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐρούλων καὶ Ὀστρογότθων, ἀφ' ὧν ἐπανεκτήθη ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ Βελισσαρίου καὶ Ναρσῆ. Βραδύτερον ἐπιδραμόντες ταύτην οἱ Λομβαρδοὶ συνέστησαν ἐν αὐτῇ τὰ δουκᾶτα τῆς Καπύης, τοῦ Σαλέρνου καὶ τοῦ Βενεβέντου. Κατὰ δὲ τὸν 11ον αἰῶνα οἱ Νορμανδοὶ ἀφῄρεσαν ταύτην ὁλοσχερῶς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν δὲ αὐτῶν ἐκλήθη Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως, ἀπὸ δὲ τοῦ 12ου αἰῶνος ἡνώθη μετὰ τῆς Σικελίας, μεθ' ἧς, ἂν καὶ πολλάκις ἀπὸ ταύτης διῃρέθη, ἔχει κοινὴν τὴν ἱστορίαν ἕκτοτε (ὅρα Σικελία).—Ἀπὸ δὲ τοῦ 1861 ἀπαρτίζει μέρος τοῦ Ἰταλικοῦ βασιλείου.

Νεάπολις (ἐπαρχία Νεαπόλεως)· ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, (Καμπανία), ἔκτ. 871 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,200,000 μεθ' ὁμωνύμου πρωτευούσης. Τὴν ΝΑ τῆς ἐπαρχίας ταύτης πλευρὰν βρέχει ὁ κόλπος τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὁποίου εἰς μὲν τὰ ΒΔ κεῖνται αἱ νῆσοι Ἴσχια καὶ Πρότσιδα, εἰς δὲ τὰ ΝΑ ἡ Καπρέα. Εἰς τὰ ΝΑ τῆς ἐπαρχίας ὑψοῦται ὁ Βεζούβιος.

Νεάπολις· πόλις τῆς Ἰταλίας, ἡ ἀρχαία Παρθενόπη, εἶτα Νεάπολις (ἰταλιστὶ Νάπολι), πάλαι πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, τὰ νῦν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Νεαπόλεως, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου· κειμένη εἰς 40ο 51' 45'' Βορείου πλάτους καὶ 11ο 54' 30' ἀνατολικοῦ μήκους, 188 δὲ χλμ. ΝΔ τῆς Ρώμης,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατ. 525,000. Εἶνε ἐκτισμένη ἐν γραφικωτάτῃ τοποθεσίᾳ ἀμφιθεατρικῶς ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, ἔχουσα πρὸς Ν μὲν τὸ ὄρος Παυσίλυπον, πρὸς ΝΑ τὸν Βεζούβιον, πρὸς Δ τοὺς λάφους τῆς Καπύης κλπ. Ἔχει λαμπρὸν λιμένα, ἐκτεταμένον ἐμπόριον, μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πανεπιστήμιον, μουσεῖα περίφημα, μεταξουργεῖα, χαρτοποιεῖα, χρυσοχοεῖα καὶ πλεῖστα ἄλλα βιομ. ἐργοστάσια μὲ πλείονας τῶν 25,000 ἐργατῶν.

Νεάπολις ἡ Ναπλούζ (ὅρα λέξιν).

Νεάπολις· ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν πόλεων. (Ὅρα ἀνωτέρω).

Νέαρχος· Ναύαρχος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Κρὴς τὴν καταγωγήν, ὡδήγησε τὸν Μακεδονικὸν στόλον ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον (326—325 π. Χ.) ἐξερευνῶν τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν. Ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοῦ τούτου διεσῴζετο ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀρριανοῦ, ὅστις ἀφῆκε περίληψιν ταύτης. Ὁ Γουλιέλμος Βίνσεντ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «Πλοῦς τοῦ Νεάρχου» συλλέξας πάσας τὰς ἀρχαίας μαρτυρίας, ἀντέκρουσε πάσας τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμας τῶν νεωτέρων. Ἐξεδόθη ἐν Λονδίνῳ τὸ 1797.

Νέαρχος· Ἕλλην θαλασσοπόρος τοῦ 15ου αἰῶνος π.Χ ἀνακαλύψας τὰ παράλια τῆς θαλάσσης τῶν Ἰνδιῶν.

Νέαδα· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 18.

Νέα-Ὑόρκη (Νιοῦ-Γιόρκ)· μία τῶν ἀνατ. Ἡνωμ. Πολιτ.— Ἔκτ: 127,345 τετρ. χλμ. Κάτ: 5, 250,000. Κομητ. 60. Εὑρίσκονται ἐνταῦθα καὶ 5,000 Ἰνδοί. Ἡ χώρα ἀρχίζει ἐκ τῆς παραλίας τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ φθάνει μέχρι τῶν λιμνῶν Ὀντάριο καὶ Ἔρη, ἔχει δὲ τὸν περίφημον καταράκτην τοῦ Νιαγάρα καὶ περιέχει πολλὰ χαμηλὰ βουνὰ καὶ πεδιάδας καταφύτους ἐκ παντὸς εἴδους φυτῶν, ἅτινα δίδουν μαγευτικὴν ὄψιν αὐτῇ. Περιέχει πλεῖστας μεταλλικὰς πηγὰς καὶ μέταλλα, ἰδίως σίδηρον, πετρέλαιον, κ.λ.π. Κλῖμα θερμὸν κατὰ τὸ θέρος ἀλλὰ ψυχρὸν τὸν χειμῶνα.— Βιομηχανία μεγίστη: 37,000 ἐργοστάσια μὲ 370,000 ἐργάτας Διώρυχες καὶ σιδηρόδρομοι ἄπειροι.—Προϋπ. 100 ἐκ. φρ. Χρέος 125 ἐκ. Παιδεία ὑποχρεωτικὴ μὲ 12 χιλ σχολεῖα, 2 ἐκ. μαθητὰς καὶ 21 χιλ. «βιβλιοθήκας.— Πρωτ: Ἀλβάνυ εἰς τὰ μεσόγεια ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Οὔδσωνος, ἐπισημοτέρα δὲ πόλις ἡ Νέα Ὑόρκη.

Νέα-Ὑόρκη· μεγίστη καὶ ὡραιοτάτη π. τῶν Ἡνωμ. Πολιτ., ἡ πρώτη πόλις τῆς Ἀμερικῆς καὶ μία ἐκ τῶν πρώτων τοῦ κόσμου ὅλου. Εἶνε ἐκτισμένη εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Οὔδσωνος ἐπὶ μαγευτικῆς χερσονήσου σχηματιζούσης λιμένας λαμπροὺς καὶ ἔχει παμμέγιστον ἐμπόριον μεθ' ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, λαμπρὰς οἰκοδομάς, περίχωρα, κήπους πλατείας θαυμαστὰς κ.λ. Ἀπέραντα βιομηχ. ἐργοστάσια 8,000 μὲ 140,000 ἐργάτας καὶ 76 τραπέζας πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἀκαδημείας καὶ σχολὰς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παντὸς εἴδους, βιβλιοθ. ἀριθμουμένας κατὰ χιλιάδας, συγκοινωνίαν θαυμαστὴν διὰ ἠλεκτρικῶν καὶ μὴ σιδηροδρόμων καὶ ἐναερίων γραμμῶν. Κάτ: 1,600,000. Τὸ προάστειον Βρουκλὶν ἔχει 1 ἑκατομ. κατ. εἶνε δὲ σήμερον ἡνωμένον μετὰ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἥτις μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν του πολυοικήτων προαστείων ἀριθμεῖ πλέον τῶν 3,000,000 κατοίκων.

Νεβάδα Σιέρα· ἤτοι χιονοσκεπὲς ὄρος, ὀν. κοινὸν ἀποδιδόμενον εἰς πλεῖστα ὄρη τῆς Ἱσπανίας καὶ Ἀμερικῆς χιονοσκεπῆ, ὧν τὰ μᾶλλον ἄξια λόγου εἰσί: 1ον ὀροσειρὰ ἐν Ἱσπανίᾳ ἐκτεινομένη ἀπὸ Ἀλχάμας μέχρι Βάζας μήκ. 150 χλμ., ὑψηλοτ. κορυφὴ Μυλαχάσεν 3481 μ., 2ον ὀροσειρὰ ἐν τῇ Β. Ἀμερικῇ ἐν Καλιφορνίᾳ, ἐκτ. ἀπὸ 35ο—42ο Β. πλ. καὶ 120ο—125ο Δ. μηκ. ἐπὶ 895 χιλιομ. ἀπὸ Β. πρὸς Ν. ὑψηλ. κορυφὴ Οὐίτνεϋ 4,545 μ., 3ον Σιέρα Νεβάδα δέ-σιτὰ ἐν Κολομβίᾳ, ὀροσειρὰ 6,000 μέτρ., 4ον Σιέρα Νεβάδα δὲ Σάντα Μάρτα· ΒΑ. τῆς Κολομβίας ὕψ: 5,300 μ.

Νεβάδα· μία τῶν Ἡνωμ. Πολιτ. διαιρουμένη εἰς 14 κομητ. – Ἐκτ: 269, 672 τετρ. χλμ. Κάτ: 70,000. Πρωτ. Κάρσων-Σίτυ. Τὸ ἥμισυ τῆς χώρας καλύπτεται ὑπὸ τῶν Βραχωδῶν βουνῶν ἔνθα διαμένουν πολλοὶ ἐλεύθεροι Ἰνδοί. Μεταλλεῖα μολύβδου, χρυσοῦ, χαλκοῦ, ἀργύρου, μαγνησίου κλπ. Κλῖμα γλυκύ, δάση ἐλάχιστα καὶ γεωργία μικρά.—Προϋπ. 2 1)2 ἑκατ. φρ. Χρέος 3 ἑκατ. φρ. Σχολεῖα παντὸς εἴδους, βιβλιοθῆκαι 500.

Νεβάδο ἢ **Νεβάδα**· ὀν. κορυφῶν τινων ὑψηλῶν ὀρέων τῆς Ἀμερικῆς, ὡς τοῦ Σοράτα (ὕψ. 6550μ.) ἐν Βολιβίᾳ, τοῦ Σούμα-Παζ ἐν Κολομβίᾳ (ὕψ: 4,820 μ.) κλπ.

Νέβας· ποτ. τῆς Εὐρ. Ρωσίας πηγάζων ἐκ τῆς ΝΔ ἄκρας τῆς λίμνης Λαδόγας καὶ διερχόμενος διὰ τῆς Πετρουπόλεως ἐκβάλλει εἰς τὸν Φιλλανδικὸν κόλπον Μῆκ. 66 χλμ. ὁρμητικὸς καὶ εὐρύς. πήγνυται ἀπὸ Ὀκτωβρίου μέχρις Ἀπριλίου.

Νεβέρ· Νοβιόδουνον ἢ Νέβιρνον, Ἀβιβαρέτη· πρωτ. δ. τοῦ γαλ. διαμ. τῆς Νιέβρης, ἐπὶ τοῦ πολ. Λουάρ. Κάτ: 27,000. Ἀνώτερα ἐκπαιδ. ἱδρύματα. Βιομηχανία, ἐμπόριον, μέγαρα καὶ ναοὶ μεσαιωνικῆς ἐποχῆς, μουσεῖα κλπ. Ἄλλοτε πρωτ. τοῦ δουκάτου Νιβερναί.

Νεβέρ· (κόμητες καὶ δοῦκες)· οἱ πρῶτοι κόμητες τοῦ Νεβὲρ χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 9ου αἰῶνος. Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐπί τινα χρόνον ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ κόμητος τοῦ Νεβέρ, τῷ 1538 προήχθη εἰς δουκᾶτον. Περιῆλθεν εἶτα εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μαζαρίνου.

Νεβέρ (Λουδοβ. δὲ Γκονζάγκ δοὺξ τοῦ)· Στρατηγὸς 1540—1595. Διεκρίθη κατὰ τοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους κατὰ τῶν λουθηρανῶν, συμφιλιωθεὶς ἐν τάλει μετὰ Ἑρρίκου τοῦ 4ου.

Νεβέρ (Φίλιππος Ἰουλιανὸς Μαντζίνης-Μαζαρίνης, δοὺξ τοῦ)· ἀνεψιὸς καὶ κληρονόμος τοῦ Καρδιναλίου Μαζαρίνου 1639—1707.

Νεβίλ· (ὁ π. φρὲ δέ-)· ἱππουρ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

της, ἐγεν. ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Κουτάνς, 1693—1747, ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητὴς κατ' ἀρχὰς ἐν Λυκείοις. ἐν προκεχωρηκυίᾳ δὲ ἡλικίᾳ ἀνεδείχθη εἷς τῶν πρώτων ἱεροκηρύκων τοῦ 18ου αἰῶνος.

Νεβίλ· Ἀλφόνσος δέ· ζωγράφος μαχῶν, ἐγεν. ἐν Σαὶντ-Ὀμὲρ 1836—1885. Αἱ πλεῖσται τῶν εἰκόνων αὐτοῦ εἰσι γνωστόταται.

Νεβίλ-ἐπὶ τοῦ Σάν· Π. Γαλ. ἄλλοτε Βιμύ, πρωτ. τοῦ διαμερ. Ρόν, 13 χλμ. πρὸς Β. τῆς Λυών, κάτ. 3,500.

Νεβίλ-ώ-μπουά· π. Γαλ. πρωτ. τοῦ δήμου Λουαρέ, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους τοῦ Ὀρλεάνς. Κάτ: 2,600.

Νεβίλ· π. Γαλ. πρωτ. τοῦ διαμερ. Βιέν, 17 χλμ. ΒΔ τοῦ Πουατιέ. Κάτ: 3,600.

Νέβιλ'ς Γκρός· τοποθεσία ἐν Ἀγγλίᾳ παρὰ τὴν Δουρχὰμ ἔνθα ὁ λόρδος Περσὺ ἐνίκησε τὸν βασιλέα τῆς Σκωτίας Δαβὶδ Μπρούς (1346).

Νέβις ἢ Νιέβ· μία τῶν μικρῶν ἀγγλικῶν Ἀντιλλῶν ΝΑ τοῦ ἁγ. Χριστοφόρου, ἐκτ. 118 τετρ. χλμ. Κάτ: 15,000, πρωτ. Κάρλεστοβν. Νῆσος γονιμωτάτη. Β. πλ. 17ο 8' Ἀν. Μῆκ. 64ο 57'.

Νεβράσκα ἢ Πλάττας· ποτ ἐν τῇ Β. Ἀμερικῇ, σχηματιζόμενος ἐκ τῆς συμβολῆς τοῦ Βορείου καὶ τοῦ Νοτίου Πλάττα, πηγαζόντων ἐκ τῶν Βραχωδῶν ὀρέων, διαρρέει ἐκ Δ πρὸς Α ἐρήμην πεδιάδα, ἀρδεύων δὲ τὰς πόλεις Νόρθ-Πλάττα, Λίνκολν, Φρέμοντ, ἐμβάλλει εἰς τὸν Μίσσουρι, ἐν Πλαίττσμουθ πρὸς Ν τῆς Ὀμάχας.

Νεβράσκα· μία τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς, ἀρδευομένη ὑπὸ τοῦ Νεβράσκα ποταμοῦ, ἐκτ: 199046 τετρ. χιλ. Κάτ: 1,100,000. Πρωτ: Λίνκολν, ἐπίσημος πόλις Ὀμάχα. Χώρα πεδινὴ τρέφουσα πολλὰ ποίμνια καὶ παράγουσα γεώμηλα, λίνον, λάχανα κ.λ.—Προϋπ. 8 ἑκατομ. φρ. Μαθηταὶ 150,000. Βιβλιοθῆκαι 600.

Νεβρώδη· ὄρη ἐκτεινόμενα ἀπὸ Δ πρὸς Α τῆς νήσου Σικελίας.

Νεγγαπατάμ· ἤτοι «πόλις τῶν ὄφεων», ὀχυρὰ πόλις τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν (Μαδρᾶς). Κάτ: 60,000. Κατεχομένη ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀποικία τοῦ Κορομανδέλ, κατελήφθη εἶτα ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν καὶ τέλος ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1781 πλ: Β. 10ο 45' μῆκ: Ἀν. 77ο 33'.

Νεγγομπώ· ἤτοι «χώρα τῶν ὄφεων» πόλις τῆς νήσου Κεϋλάνης ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας, πρωτεύουσα ἐπαρχίας κατοικουμένης ὑπὸ 125,000 κατοίκων Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1796.

Νεγγούς· ὄνομα τῶν βασιλέων τῆς Ἀβησσυνίας· (ὅρα λέξιν).

Νεγραὶς· ἀκρωτήριον τῆς ἀγγλ. Ἰνδοκίνας (Κάτω Βιρμανία). Β. πλ: 16ο 1' 30'', μηκ: 91ο 52' 45''.

Νέγρης (Θεόδωρος)· ἀπόγονος τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας τῆς ἀκμασάσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, γεννηθεὶς αὐτόθι περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Γενόμενος κάτοχος παιδείας καὶ γλωσσῶν παρηκολούθησε τὸ πρῶτον τὸν Καλλιμάχην εἰς τὴν Μολδαυΐαν ὡς γραμματεὺς αὐτοῦ. Ἐν Ἰ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ασίῳ εὑρισκόμενος κατηχήθη τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας τῷ 1818 ὑπὸ τοῦ Γ. Γάλλου προσενεγὼν συγχρόνως ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ της 50 φλωρία. Ζητήσας ἔκτοτε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν Ἄγνωστον ἀρχὴν τῆς Φ. Ἑταιρείας καὶ ἀποτυχὼν ἐπανειλημμένως, κατέφυγεν εἰς Κ)πολιν ὅπου καὶ εὑρίσκετο ὅτε ἐξερράγη ἐν Ἑλλάδι ἡ ἐπανάστασις. Ἐναύλωσε τότε πλοῖον καὶ ἐξέφυγε κρυφίως ἐκεῖθεν καὶ ἦλθεν εἰς Τῆνον καὶ βραδύτερον εἰς Σπέτσας, μετὰ ταῦτα δὲ εἰς Καλάμας καὶ Μεσολόγγιον, ἔνθα συνηνώθη μετὰ τοῦ Καρατζᾶ καὶ τοῦ Μαυροκορδάτου ἐναντίον τοῦ Ὑψηλάντου πρὸς ἀντιποίησιν τῆς ἐξουσίας τοῦ Κράτους. Εἰς τὸν Νέγρην ὀφείλεται ἡ ἐξ 72 σελίδων νομικὴ διάταξις, καθ' ἣν ἐκανονίσθη ἡ δικαιοδοσία τοῦ Ἀρ. Πάγου, τῆς ὑπερτάτης ταύτης διοικήσεως, ὅπως ἐκαλεῖτο εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα. Ἐν τῇ ἐν Ἐρμιόνῃ συγκληθείσῃ Ἐθνοσυνελεύσει ὁ Νέγρης ἐξελέγη ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δράμαλη συμμετέσχε πάντων τῶν ἀγώνων καὶ κινδύνων ἁπάντων τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως· ἐκλεγεὶς μέλος καὶ ὑπὸ τῆς δευτέρας ἐν Ἄστρει συνελεύσεως καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἔμεινε τοιοῦτος μέχρι τῆς διαλύσεώς της, μὴ δεχθεὶς ἔκτοτε οὐδὲν ἀξίωμα. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ναύπλιον ἐξ Ἄργους ἀπεβίωσε τὴν 22 Νοεμβρίου 1824 ἐν ἄκρᾳ πενίᾳ.

Νέγρος· (Ρίο-Νέγρο)· ποτ. τῆς Παταγωνίας, κατὰ μῆκος τοῦ ὁποίου ἡ Ἀργεντινὴ Δημοκρατία ἵδρυσε φρούρια κατὰ τῶν ἰθαγενῶν Ἰνδῶν· ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ χώρα καὶ τὸ κράτος τοῦ Ρίο-Νέγρου, αὖ πρωτ. Βιέδμα. Ὀνομάζεται οὕτω καὶ ποταμός τις τῆς Οὐρουγουάης μῆκ 700 χιλ. ὡς καὶ δύο ποταμοὶ τῆς Βραζιλίας.

Νέδα· νύμφη, θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ποταμός.

Νεδζὲδ ἢ **Νάτζδ**· ἤτοι «ὑψηλὴ χώρα», ὀροπέδιον καὶ κράτος ἐν τῇ Κεντρῴᾳ Ἀραβίᾳ. Πρωτ. μετὰ τὴν κατὰ τὸ 1818 καταστραφεῖσαν Δερρεγιέχ, Ριάδ. Ὁ πληθ. ὑπολογίζεται εἰς πλέον τοῦ ἑνὸς ἑκατομ. Ἔχει κλῖμα θερμότατον, ἀλλ' ὑγιεινόν, ἔδαφος καλῶς καλλιεργημένον, μεγάλην κτηνοτροφίαν προβάτων, καμήλων καὶ ὀνομαστῶν ἵππων. Ὁ Σουλτᾶνος ἢ Ἰμάμης τῶν ἐκ Νεδζὲδ Βαχαμιτῶν ἀναγνωρίζει τὴν θρησκευτικὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου τῆς Κ)πόλεως.

Νέδων· ποτ. καὶ πολίχνη τῆς Μεσσηνίας.

Νέεδαμ (Μάρχαμοντ). Ἄγγλος δημοσιολόγος, 1620—1678· ἀξιοσημείωτος διὰ τὴν ἰδιοφυΐαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀστασίαν τῶν πολιτικῶν του φρονημάτων. Ἐξέδωκε τὸν «Ἑρμῆν», ἐφημερίδα διαδοχικῶς φιλελεύθερον, βασιλικὴν καὶ ἀνεξάρτητον. Εἶτα ἐπεδόθη εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν χειρουργίαν.

Νέεδαμ (Ἀββᾶς Ἰωάννης Τούρμπερβιλ)· φυσικὸς γεννηθεὶς ἐν Λονδίνῳ, 1713—1781. Διάσημος διὰ τὰς μικροσκοπικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ὑφ' ὧν ἤχθη εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς αὐτομάτου γενέσεως.

Νεεμίας· Ἰουδαῖος, γεννηθεὶς ἐν Βαβυλῶνι κατὰ τὸν 5ον π. Χ. αἰῶνα. Κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐγένετο ἀρχιοινοχόος Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος· ἔλαβε δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν ἄδειαν νὰ ἀνεγείρῃ τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ (445 π.Χ.), κατώρθωσε δὲ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ μέγα τοῦτο ἔργον παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἔθνους αὐτοῦ. Ἐκυβέρνησε συνετῶς τὸν λαὸν τῶν Ἑβραίων μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ 424. Ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν τὴν συγγραφὴν τοῦ 2ου βιβλίου τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἔσδρας».

Νεζέϊκα· χ. τοῦ δήμου Σολυγείας τῆς Κορινθίας. Κάτ: 137.

Νεζερίτης (Παναγιώτης)· προῦχων τῶν Νεζερῶν (Καλάβρυτα) κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, πολλὰ δαπανήσας ἐξ ἰδίων εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγῶνος καὶ συντηρῶν ἴδιον στρατιωτικὸν σῶμα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν υἱῶν του, λαβὼν μέρος εἴς τε τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν καὶ ἀλλαχοῦ.

Νεζερός· μέγα χ. τοῦ δήμου Ὀλύμπου τῆς ΒΑ Θεσσαλίας, παρὰ τὰ μακεδονικὰ σύνορα καὶ πλησίον τῆς φερωνύμου Λίμνης. Κάτ: 1,089.

Νεζίμπ ἢ **Νιζίμπ**· Νίζιβις, πολ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ΒΑ τοῦ Χαλεπίου 110 χιλ. καὶ 6' ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου, (δεξ. ὄχθη). Ἐνταῦθα ὁ Ἰμβραὴμ πασσᾶς τὸ 1839 ἐνίκησε τοὺς Τούρκους.

Νέζος· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχ. Ἄργους, μετὰ πολλῆς αὐταπαρνήσεως ὑπηρετήσας τὸν ἀγῶνα καὶ δὴ κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου καὶ κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη.

Νέθ ἢ **Νέεθ** ἢ **Νήθ**· κοινὸν ὄνομα δύο ποταμῶν τῆς Βελγικῆς, τοῦ Μεγάλου Νέθ, πηγάζοντος ἐκ Λιμβουργοῦ, καὶ τοῦ Μικροῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀμβέρσας· ἑνοῦνται παρὰ τὴν Λιέρρ καὶ ἐκβάλλουσιν εἰς τὸν Ρύπελ. Μῆκ: τοῦ Μεγάλου Νέθ ἀπὸ τῆς πηγῆς 104 χιλ. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐκλήθη καὶ τὸ κατὰ τὸ 1801 συστὰν Γαλλικὸν διαμέρισμα τῶν «δύο Νέθ» μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἀμβέρσαν.

Νεθού ἢ **Δ' Ἀνωτώ** (κορυφὴ τοῦ -), ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ τῶν Πυρηναίων ἐν Ἱσπανίᾳ (3404 μ.).

Νεῖλος· ὁ μέγιστος ποταμὸς τοῦ κόσμου. Εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἀφρικήν, πηγάζει ἀπὸ πολλὰς λίμνας τῶν κεντρικῶν χωρῶν αὐτῆς, διαρρέει τὴν Νουβίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν διὰ πολλῶν στομάτων σχηματίζων μέγιστον Δέλτα. Ὁλικὸν μῆκος 6,720 χλμ. περίπου. — Ὁ Νεῖλος πλημμυρεῖ κατ' ἔτος ἐκ τῶν περιοδικῶν βροχῶν, αἵτινες πίπτουν εἰς τὰ μέρη ταῦτα, καὶ καθιστᾷ διὰ τῶν ὑδάτων του εὐφορώτατον τὸ ἔδαφος τῆς μεγάλης Αἰγυπτιακῆς πεδιάδος. Ὁ ἔκρους αὐτοῦ κατὰ τὰς μεγάλας πλημμύρας ὑπολογίζεται εἰς 13,000 κυβικὰ μέτρα ὕδατος κατὰ δευτερόλεπτον. Οἱ ἀρχ. Αἰγύπτιοι τὸν εἶχον θεοποιήσει. Σχηματίζει σειρὰν ὁλόκληρον μεγάλων καὶ μεγαλοπρεπῶν καταρρακτῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νειλούπολις· ἀρχ. π. τῆς Μέσης Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Δ ὄχθης τοῦ Νείλου.

Νέκκαρ· λατ. Nicer, μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας ὁμόρρους τῷ Ρήνῳ ἐν δεξιᾷ, πηγάζων ἐν Βυρτεμβέργῃ παρὰ τὸ Σχβέγκεν, διαρρέει τὴν Βυρτεμβέργην καὶ τὸ μέγα δουκᾶτον τῆς Βάδης, καὶ ἑνοῦται μετὰ τοῦ Ρήνου παρὰ τὸ Μόγχαϊμ μετὰ ροῦν 400 χλμ.

Νέκκαρ· χώρα ἐν Βυτεμβέργῃ ἐκτ. 3,327 χλμ. τετρ., κάτ. 650,000, πρωτ. Στουτγάρδη.

Νέκκερ (Ἰάκωβος)· ὑπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙϚ' γεννηθεὶς ἐν Γενεύῃ 1732—1804. Νέος ἐγκαταστὰς ἐν Παρισίοις καὶ ταχέως πλουτήσας δι' εὐτυχῶν καὶ τιμίων τραπεζιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, ὠνομάσθη ἀντιπρέσβυς τῆς Γενεύης ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Γαλλίας. Τῷ 1772 καταλιπὼν τὸ ἐμπόριον ἐπεδόθη εἰς τὴν πολιτικήν. Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Τουργὼ ἐγένετο τὸ 1776 γενικὸς ἐλεγκτὴς τῶν Οἰκονομικῶν (Ὑπουργός). Συνετὸς ὢν καὶ ἔμπειρος οἰκονομολόγος ἐφήρμοσε σωτηρίους μεταρρυθμίσεις ἐν τῷ κράτει, ἠλάττωσε τὰ ἔξοδα μέχρις ἐπιτεύξεως ἰσοζυγίου ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, ἐκανόνισε τοὺς φόρους ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, καθιέρωσε δὲ τὸ σύστημα τῶν ἀπολογισμῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀναγκαίων δανείων, ἵδρυσε τὴν Προεξοφλητικὴν Τράπεζαν καὶ τὸ ἐνεχυροδανειστήριον. Ἀλλ' ἀντιταχθεὶς κατὰ τῶν καταχρήσεων τῆς Αὐλῆς καὶ δημοσιεύσας τὴν περὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἔκθεσιν αὐτοῦ, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, ἐξεγείρας καθ' ἑαυτοῦ τὴν μῆνιν τῆς Αὐλῆς (1781). Ἀνακληθεὶς τὸ 1788 ἐπέτυχε τὰ πείσῃ τὸν Βασιλέα ἵνα κηρύξῃ τὴν σύγκλησιν τῆς γενικῆς συνόδου τῶν τάξεων μετὰ διπλασίου ἀριθμοῦ ἀντιπροσώπων τῆς τρίτης τάξεως, ἀλλ' ἡ Αὐλή, ἥτις τὸν ἐμίσει, ἀνέτρεψεν αὐτὸν ἐκ νέου (1789), τὴν δὲ πτῶσιν αὐτοῦ ἐπηκολούθησεν ἡ ἐπανάστασις, ἥτις κατέληξεν εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Βαστίλλης. Ἐκλήθη καὶ τὸ τρίτον εἰς τὴν ὑπουργίαν, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀπεσύρθη εἰς Ἑλβετίαν τὸ 1790. Ἔσχε θυγατέρα τὴν περιώνυμον Καν Στάελ Χιλσταΐν.—Ἡ κυρία Νέκκερ, σύζυγος αὐτοῦ (Σουζάνη Κυρχὸδ δὲ-Νάσ) θυγάτηρ καλβινιστοῦ ὑπουργοῦ τῆς Σουηδίας, ἵδρυσε τὸ Νοσοκομεῖον Νέκκερ, ἀφῆκε δὲ ἄξια λόγου συγγράμματα.

Νέκκερ δὲ-Σωσσὺρ (Κυρία)· θυγάτηρ τοῦ Ὁρατίου Βενεδίκτου δὲ Σωσὺρ περιωνύμου φυσικοῦ (ὅρα λέξιν)· συγγράψασα τὸ ὑπὸ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας βραβευθὲν ἔργον «Ἡ βαθμιαία ἐκπαίδευσις». Ἐγεννήθη τῷ 1765, ἀπέθανε τὸ 1841.

Νεκρασόβτσοι· Κοζάκοι τοῦ Δόν. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Βουλοβίνης (1709) κατέφυγον μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Νεκρασσὼφ εἰς Κριμαίαν, τῷ δὲ 1787 ἐγκατέστησαν ἐν Δοβρουτσᾷ. Οἱ Ζαπορόγγες ἐξεδίωξαν αὐτοὺς ἐκεῖθεν τὸ 1813. Οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν κατοικοῦσιν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐν τῷ χωρίῳ Μάϊνος καὶ ἄλλοις.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Νεκρασσώφ (Νικόλαος Ἀλεξίεβιτς)· ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος Ρῶσος, ἐκ Ποδολίας, 1821—1878. Τὰ «ἅπαντα» αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1882.

Νεκρόπολις· προάστειόν τι τῆς ἀρχ. Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ ἔνθα πρότερον ἦτο νεκροταφεῖον.

Νεκτανεβώ· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς δύο τῶν τελευταίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. Ὁ πρῶτος, οὗ τὸ ἀληθὲς ὄνομα Ναχθαρρίβης, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 375 μέχρι τοῦ 363 π. Χ., καὶ ὑπερήσπισεν ἀποτελεσματικῶς τὸ κράτος αὐτοῦ κατὰ τῶν Περσῶν. Ὁ δεύτερος, καλούμενος Ναχθονιμπούφ, ἐπανέστη κατὰ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Ζαχῶ καὶ ἀνεκηρύχθη Φαραώ, ὑποστηριχθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγησιλάου, στρατεύσαντος εἰς Αἴγυπτον. Ἀμυνθεὶς κατὰ τῶν Περσῶν νικηφόρως ἐν ἀρχῇ, ἡττήθη ἐν τέλει ὑπὸ τοῦ Ὤχου (343) καὶ ἔφυγεν εἰς Αἰθιοπίαν, ἔνθα καὶ ἀπέθανε. Ἐν τῇ λαϊκῇ παραδόσει φέρεται ὡς μάγος ἐπίφοβος, ὅστις μετὰ τὴν πτῶσίν του κατέφυγεν εἰς Μακεδονίαν, ἔνθα ἐγένετο πατὴρ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

Νεκτάριος· μοναχὸς ἐκ Καλαβρύτων, ἀνδρεῖος πολεμιστής, ἀκόλουθος τοῦ Α. Ζαΐμη κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, διακριθεὶς ἔν τε τῇ Πελοποννήσῳ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου ὅπου ἠνδραγάθησε.

Νεκὼ ἢ **Νικοῦ Α'**· βασιλεὺς τῆς Σάϊδος καὶ Μέμφιδος περὶ τὸ τέλος τῆς 25ης δυναστείας, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ταχαρκοῦ (ὅρα λέξιν) περὶ τὸ 668 π.Χ. Διεδέχθη αὐτὸν ὁ Ψαμμήτιχος Α'.

Νεκὼ Β'· υἱὸς Ψαμμητίχου τοῦ Α', ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 617 μέχρι τοῦ 601 π. Χ. Μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Νινευῒ εἰσβαλὼν εἰς Συρίαν ὑπέταξε ταύτην μέχρις Εὐφράτου, βραδύτερον ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος δὲν ἀναφαίνεται πλέον ἐν τῇ πολεμικῇ σκηνῇ. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξε γόνιμος εἰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀνενέωσε τὴν ἀρχαίαν μεταξὺ Νείλου καὶ Ἐρυθρᾶς τῶν Φαραὼ διώρυγα καὶ ἐπεχείρησε διὰ Φοινίκης ἐξερευνητικὸν περὶ τὴν Ἀφρικὴν πλοῦν διαρκέσαντα ἐπὶ τριετίαν.

Νελατὼν (Αὐγουστος)· χειρουργὸς ἐκ Παρισίων, 1807-1873, μαθητὴς τοῦ Δουπουιτρέν. Θεωρεῖται ἐπινοητὴς ἐγχειρήσεως πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν λίθων καὶ μεθόδου λιθοτριψίας. Συγγραφεὺς ἀξίων λόγου χειρουργικῶν συγγραμμάτων.

Νελλόρ· π. τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν (Μαδράς), ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Καρνατίκ, παράλιος. Β. Πλ: 14ο 26', Μῆκ. Ἀν. 77ο 41', πρωτ. ἐπαρχίας· ἔκτ. 22,632 τετρ. χλμ. 1,250,000 κατ.

Νέλσων· π. τῆς Νέας-Ζηλανδίας, πρωτ. ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Τασμάν. Κατ. μετὰ τῶν προαστείων 12,000· πασης δὲ τῆς ἐπαρχίας 31,000.

Νέλσων (Ὁράτιος)· ναύαρχος ἄγγλος, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1758 ἐν Βούρχαμ-Θὸρπ (Νόρφολκ), ἤρξατο τοῦ ναυτικοῦ του σταδίου δωδεκαετής, λίαν ταχέως δὲ διεκρίθη καὶ προήχθη

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς ἀντιναύαρχον τὸ 1797. Κατὰ τὸ 1798 ἀπώλεσε τὸν ἕτερον τῶν βραχιόνων πειραθεὶς τὴν κατάληψιν τῆς νήσου Τενερίφης. Τὸ ἑπόμενον ἔτος καταλαβὼν τὸν μεταγαγόντα εἰς Αἴγυπτον τὸν Βοναπάρτην Γαλλικὸν στόλον, κατέστρεψεν αὐτὸν ἐν τῷ ὅρμῳ τοῦ Ἀβουκίρ. Μετὰ πολλὰς καὶ διαφόρους περιφανεῖς νίκας ἐνίκησε τελευταῖον κατὰ κράτος τὴν 21 ὀκτωβρίου 1805 τὸν Γαλλικὸν καὶ Ἱσπανικὸν στόλον παρὰ τὸ Τραφαλγάρ, ἀλλ' ἡ νίκη αὕτη τῷ ἐστοίχισε τὴν ζωήν.

Νέλσων· ποτ. τῆς Β. Ἀμερικῆς· πηγάζει ἐκ τῆς λίμνης Φανδού, δεχόμενος δὲ μέρος τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης Οὐινιπέγης, χύνεται εἰς τὸν Ὑδσὼν κόλπον. Μῆκ: περὶ τὰ 650 χλμ.

Νέμαυσος· ἀρχ. Γαλλικὴ πόλις, ταν῀υν Νίμη.

Νεμέα· χ. τῆς ἀρχ. Ἀργολίδος μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, ἔνθα ἐτελοῦντο τὰ «Νέμεα,» εἷς τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος.

Νεμέας δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Κορινθίας, καὶ ἤδη νομοῦ. Πρωτ. Ἅγιος Γεώργιος. Ἄλλα χ. Βοϊβοντά, Γαλατᾶ, Κοῦτσι, Κουτσουμάδιον, Λέριζα, Λιόντι, Μάζι, Μπόζικα, Πετρί, Στιμάγκα, Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Βράχου. Κάτ: 5,079.

Νεμεσιανός (Μ. Αὐρήλιος Ὀλύμπιος)· λατῖνος ποιητὴς τοῦ 3ου αἰῶνος. Πλὴν ἄλλων συνέθηκε καὶ τρία διδακτικὰ ποιήματα, τὰ κυνηγετικά, ἁλιευτικὰ καὶ τὰ ναυτικά.

Νεμέδιος· ἐπίσκοπος τῆς ἐν Συρίᾳ Ἐμέσης· ἔζησε κατὰ τὰ τέλη τοῦ 4ου αἰῶνος. Κατέλιπε πραγματείαν «περὶ τῆς Φύσεως τοῦ ἀνθρώπου».

Νέμεσις· Ἑλληνικὴ Θεότης, καλουμένη καὶ Ἀδράστεια ἢ Ραμνουσία, ἐκ Ραμνοῦντος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς αὐτῆς· ἐπροσωποποίει τὴν θείαν ἐκδίκησιν καὶ τιμωρίαν. Εἰκονίζετο πτερυφόρος καὶ ἀπειλητική. Συμβολισμὸς τῆς τύχης.

Νέμετον ἢ **Νεμώζος**· λεγομένη καὶ Αὐγουστονέμετον· πόλις Γαλατική, ἡ νῦν Κλερμόν-Φεράν.

Νεμνίτσα· χ. τοῦ δήμου Νυμφασίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 117.

Νεμούρ, Νέμος ἢ Νεμόζιον· πολ. Γαλλική, πρωτ: τοῦ νομοῦ Σέν-ἐ-Μάρν. Κάτ: 4,600, οὐχὶ ἀρχαιοτέρα τοῦ 12ου αἰῶνος, ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανική. Δούξ τοῦ Νεμούρ ὠνομάσθη ὁ 2ος υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου.

Νεμούρ· πόλ. καὶ λιμὴν ἐν Ἀλγερίᾳ, ἀπέχουσα 26 χιλιομ. τῶν συνόρων τοῦ Μαρόκου. Κάτ: 2,700.

Νεμοὺρ (Ἰάκωβος καὶ Λουδοβῖκος, δοῦκες τοῦ Νεμούρ)· ὅρα Ἀρμανιάκ.

Νεμούρ (Γάστων δὲ-Φουᾶ, δοὺξ τοῦ Ν.-). ὅρα Φουᾶ.

Νεμοὺρ (Ἰάκωβος τῆς Σαβοΐας, δοὺξ τοῦ Γενεβουέ καὶ τοῦ Νεμούρ)· 1531-1585, υἱὸς τοῦ Φιλίππου τῆς Σαβοΐας καὶ τῆς Καρλόττας τοῦ Ὀρλεάνς-Λουγγεβίλ. Διεκρίθη ἐν διαφόροις μάχαις καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς πρώτοις θρησκευτικοῖς πολέμοις.

Νεμούτα· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 794.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νέμπο· ὄρος τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μωαβιτῶν, ἐκ τῆς ὀροσειρᾶς Ἀβαρίμ, πρὸς Α. τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης· ἐντεῦθεν ὁ Μωϋσῆς εἶδε τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, εἰς ἣν δὲν τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀπέθανε. 2)-Νεμπὸ ὄνομα Ἀσσυριακῆς θεότητος.

Νεμπουζάν· μικρὰ χώρα τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, ἣν Ἕρρικος ὁ Δ' κατὰ τὴν ἀνάρρησιν αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον προσήρτησεν εἰς τὸ κράτος του. Τὰ νῦν περιλαμβάνεται ἐν τοῖς διαμερίσμασι Ἄνω Γαρούννα καὶ Ἄνω Πυρηναίων.

Νεμπούρ ἢ Νεμπούρ - ἀν - δερ - δονώ· π. τῆς Βαυαρίας (νομὸς Σουάβ)· 46 χιλ. ΒΒΑ τῆς Αὐγούστης, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως. Κατ: 8000. Ἐπὶ μακρὸν καὶ μέχρι τοῦ 1614 ἦτο τιμάριον τῶν Βιττελσβάχων· τὸ 1810 συνεχωνεύθη ὁριστικῶς ἐν τῷ Βαυαρικῷ κράτει.

Νέμπρος χ. τοῦ δήμ. Βουκολιῶν, ἐπαρχ. Κισσάμου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κατ: 50.

Νεμρώδ· υἱὸς τοῦ Χοὺς καὶ δισέγγονος τοῦ Χάμ, θεωρεῖται ὡς ὁ θεμελιωτὴς τῆς Βαβυλῶνος. Κατὰ τὴν Βιβλικὴν παράδοσιν, ἐβασίλευσε καθ' ὃν καὶ ὁ Ἀσσὺρ ἐν Ἀσσυρίᾳ χρόνον, πρῶτος βασιλεὺς γενόμενος καὶ πρῶτος κατακτητής. Ἡ Γραφὴ ἀποκαλεῖ αὐτὸν «Γίγαντα κυνηγὸν ἐναντίον τοῦ Κυρίου».

Νενίτης· ἄγρ. τῆς νήσου Σερίφου. Κατ: 5.

Νεοβούλη· θυγ. τοῦ Λυκάμβου ἣν οὗτος ὑπεσχέθη τῷ ποιητῇ Ἀρχιλόχῳ εἰς σύζυγον.

Νεογράδ ἢ **Νογράδ**· κωμητεία ἐν Οὐγγαρίᾳ. Ἔκτ: 4355 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000.

Νεοκαισάρεια· π. τοῦ Πόντου ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁ κάτ. Νεοκαισαρεύς.

Νεόκαστρον· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου τῆς ΝΑ Αἰτωλίας. Κάτ: 164.

Νεοκλείδης· Ἀθηναῖος ῥήτωρ, διαβόητος εἰς τὸ κλέπτειν τὰ δημόσια.

Νεοκλῆς· πατὴρ τοῦ Θεμιστοκλέους.

Νεομηνία ἢ **Νουμηνία** (ἑορτὴ τοῦ νέου μηνός), τελουμένη κατὰ πᾶσαν νέαν σελήνην ἐν Αἰγύπτῳ, Ἰουδαίᾳ καὶ Ρώμῃ καὶ μάλιστα ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα ἑορτάζετο διὰ θυσιῶν, ἀγώνων καὶ κοινῶν τραπεζῶν ἢ συσσιτίων.

Νέον-Μεξικόν· μία ἀπὸ τὰς τοπαρχίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτ. καλυπτομένη ὑπὸ τριῶν σειρῶν τῶν Βραχωδῶν βουνῶν. Ἔκτ. 317,469 τετρ. χλμ. Κάτ: 60,000 καὶ 26,000 Ἰνδοί. Κομητ. 13. Πολλοὶ ποταμοὶ καὶ λίμναι. Ζῷα ἄγρια, ἄρκτοι, λύκοι, λύγκες, κουγουάροι, κάστορες κ.λ. Δάση μεγάλα. Πρωτ. Σάντα Φὲ ἐπὶ τοῦ Βορείου ποταμοῦ.

Νεοπτόλεμος· ὁ ἄλλως Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας.

Νεοπτόλεμος πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσῶν.

Νεουδιέγι· ὄρος ὕψ. 3,097 μ. Τὸ σπουδαιότερον τῶν γαλλικῶν Πυρηναίων μετὰ τοῦ Πουὺ δὲ Καρλὶτ ὡς κέντρον τῆς σειρᾶς καὶ μεθύδριον τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ποταμῶν Νέστ καὶ Γκάβ, περικυκλοῦται ὑπὸ πολλῶν λιμνῶν.

Νεόφυτος ὁ Καρύστου· ὁ ἱεράρχης οὗτος ἐγεννήθη τὸ 1780 ἐν τῷ χωρίῳ Φύλλα τῆς Χαλκίδος ὑπὸ πατρὸς Ἀνέστη Ἀδὰμ καὶ μητ ὸς Ἐρατοῦς καὶ ἐκαλεῖτο Νικόλαος. Ἀποθανόντος τοῦ πατρός του πρὸ τῆς γεννήσεώς του, ἡ μήτηρ του τὸν ἐτοποθέτησε παρ' ὑποδηματοποιῷ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τέχνης· βαρέως ὅμως φέρων τοῦτο ὁ Νεόφυτος καὶ προκαλέσας ξυλισμὸν, ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰσαχθεὶς βραδύτερον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ὁπόθεν ἠκολούθησε τὸν Εὐρίπου Ἱερόθεον, γενόμενον Μητροπολίτην Ἰωαννίνων, εἰς Ἰωάννινα ὡς διάκονος. Μετέπειτα ὑπηρέτησεν ὡς ἀρχιδιάκονος καὶ πρωτοσύγκελλος τοῦ Μητροπολίτου Ἄρτης Πορφυρίου, τὸ δὲ 1813 ἐχειροτονήθη Μηλιτουπόλεως καὶ τὸ 1817 Καρύστου. Ἐμυήθη εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας τὸ 1818, ἔκτοτε δὲ ἔρριπτε ὀσάκις τῷ παρουσιάζετο εὐκαιρία τὸν σπόρον τῆς ἐλευθερίας, ἐνισχύων τὴν πρὸς τὴν πατρίδα πίστιν καὶ ἀγάπην. Φεύγων τὸ 1821 τὴν ἄγρυπνον τοῦ Ὁμὲρ προσοχὴν, διέτρεξε διάφορα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μέρη, ἀεὶ ἐνθουσιῶν καὶ κατηχῶν· ἅμα δὲ τῇ ἐκρήξει τῆς ἐπαναστάσεως ἐγκαταλιπὼν τὰ ἀποστολικά του καθήκοντα, φθάνει εἰς Τῆνον ὁπόθεν διατελῶν διαρκῶς συνεννοήσει μετὰ τοῦ Ὑψηλάντου, ἐβοήθησεν ὅσον ἠδυνήθη κάλλιον τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων βλέπομεν αὐτὸν ἐπὶ Κυβερνήτου τοποτηρητὴν εἰς τὴν χηρεύουσαν ἐπισκοπὴν τῶν Κυκλάδων, εἶτα δὲ, τὸ 1833, ἐπίσκοπον Φωκίδος, τὸ 1837 μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου, τὸ δὲ 1842 ἐπίσκοπον Εὐβοίας, βραδύτερον πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου μέχρι τοῦ 1850, ὅτε διορισθέντος τοιούτου τοῦ Νεοφύτου Ἀθηνῶν, ἔζησεν ἐν ταπεινοφροσύνῃ εὐεργετῶν φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ὑπανδρεύων κόρας καὶ πάντοτε τὸ καλὸν πράττων μέχρι τῆς 11ης Ἀπριλίου 1851 ὁπότε ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη ἐν Χαλκίδι.

Νεοχωράκι· χ. τοῦ δήμου Πέτα τῆς Ἄρτης. Κάτ: 198.

Νεοχωράκι· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 86.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 361.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ληξουρίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 80.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἐλλομένου τῆς Λευκάδος. Κάτ: 307.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 400.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 99.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 500.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 542.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Φαρκαδόνος τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 1,454.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Μελιταίας τῆς Θεσσαλικῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 620.

Νεοχῶρι· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀφετῶν τῆς Μαγνησίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βάλου. Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1406.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 521.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμ. Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 211.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 563.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἱστιαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 118.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τοῦ Γυθείου. Κάτ. 267.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 36.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 97.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δημου Θελπούσης τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 190.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας. Κάτ. 61.

Νεοχῶρι χ. τοῦ δήμου Λυρκείας. Κάτ. 210.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Κλεπαΐδος τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 816.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 87.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 801.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 311.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Θηβαίων τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 157.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας Κάτ: 397.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 203.

Νεοχῶρι - Καρυῶν ἢ Τσίμπα· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 302.

Νεπάλ ἢ Νεπάλ· κράτος ἐν τῇ μεσημβρ. Ἰνδικῇ ἐν τοῖς κεντρικοῖς Ἰμαλαΐοις Β. Πλ. 26ο 25' Ἀν. Μῆκ: 30ο 17', πρὸς Β. τοῦ Θιβέτ. Ἔκτ. περὶ τὰ 157,000 τετρ. χιμ. Κάτ: 2-3 ἑκατομμύρια Ἰνδοὶ καὶ Μογγόλοι, πρεσβεύοντες τὸν Βραχμανισμόν, καὶ ἰδίᾳ τὸ δόγμα τοῦ μεγάλου Βουδδα. Πρωτ. Κατμανδού. Κλῖμα συγκεκερασμένον, ἔδαφος γονιμώτατον ὑψηλὸν 4 ἕως 10 χιλ. πόδ. Μεταλλεῖα σιδήρου, μολύβδου, χαλκοῦ. Προϊόντα: ὄρυζα, καρποὶ κλπ. καὶ πλεῖστα ποίμνια. Ζῷα: ἐλέφαντες, τίγρεις, ἄρκτοι καὶ πίθηκοι κ.λ π. Ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀπόλυτος κύριος τοῦ λαοῦ του. Ἐπειδὴ δὲ τὸ κράτος τοῦτο ἀποφεύγει τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ ξένων, μόλις οἱ Ἄγγλοι μετὰ πολλὰς δυσχερείας κατώρθωσαν νὰ ἔχουν ἕνα ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Νεπόέ (Πέτρος)· τὸ πραγματικὸν αὐτοῦ ὄνομα εἶνε Τρενκώ, ἀρχιτέκτων τοῦ 16ου αἰῶνος, γεννηθεὶς ἐν Βλοᾷ. Κατὰ διαταγὴν Φραγκίσκου τοῦ 7ου ἔκτησε τὸ φρούριον Σαμπρόλ.

Νεπόέ (ὁ π. Φραγκίσκος)· Ἰησουΐτης, γεν. ἐν Σαίν-Μαλό, 1639 - 1708. Συνέγραψε θρησκευτικὰ συγγράμματα, τῶν ὁποίων σπουδαιότερον εἶνε τὸ «Πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ».

Νέπερ ἢ Νάπιερ (Ἰωάννης)· Σκῶτος μαθηματικός, ἐφευρέτης τῶν λογαρίθμων, 1550 - 1617.

Νέπετον· τὰ νῦν Νέπε, π. τῆς Ἑτρουρίας ἀρχαία, ἁλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τοτίλα βασιλέως τῶν Ὀστρογόθων, ἀλλ' ἐπανακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναρσῆ στρατηγοῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ (552).

Νεπομυσαίν· (Νεπομουκηνὸς Ἅγ. Ἰωάννης) γεν: ἐν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βοημία τὸ 1330, ὑπῆρξε διάκονος ἐν Πάργῃ, εἶτα ἐλεονόμος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐενκεσλάου. Ἀρνηθεὶς νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἐξομολόγησιν τῆς αὐτοκρατείρας Ἰωάννης, ὑπόπτου γενομένης ἀπιστίας, ἐρρίφθη εἰς τὰ βασανιστήρια, ἅπερ ἡρωικῶς ὑπέστη (ἐξ οὗ καὶ τὸ τσεχικὸν αὐτοῦ ὄνομα Νεπομούκ)· ἑορτάζεται τῇ 16ῃ Μαΐου.

Νέπος (Φλαβιανὸς, Ἰουλιανός)· προτελευταῖος αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως (474 - 475). Ὑψώθη εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. τῆς ἀνατολῆς Λέοντος, ἐξεθρονίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ πατρικίου Ὀρέστου, ὅστις ἀνηγόρευσε τὸν υἱόν του Ρωμύλον Αὔγουστύλον. ἐφυγαδεύθη δ' ὑπ' αὐτοῦ εἰς Δαλματίαν τὴν πατρίδα του, ἔνθα ἐφονεύθη τῷ 480.

Νέπος-Κορνήλιος· ὅρα Κορνήλιος Νέπος.

Νεποτιανός (Φλάβιος, Ποπίλιος)· ἀνεψιὸς τοῦ Κωνσταντίνου, ὕπατος τῷ 336, αὐτοκράτωρ τὸ 350· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μαρκελλίνου μετὰ 23 ἡμέρας.

Νεπτοῦνος· λατιν. ὄν. τοῦ ἑλλ. θεοῦ Ποσειδῶνος· ἐπειδὴ οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἦσαν λαὸς ναυτικός, ἠγνόουν ὅλως τὰ περὶ τῆς ἀρχαίας λατρείας τοῦ θεοῦ τούτου. Εἶχεν ἕνα καὶ μόνον ναὸν ἐν Ρώμῃ, ὁ δὲ Ἀγρίππας μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν ὕδρυσε καὶ δεύτερον αὐτοῦ ναὸν ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως.

Νεράϊδα· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 273.

Νεράς· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομ. Λὸτ-ἐ-Γκαρόν. Κάτ: 7,200. Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα αἱ βασίλισσαι Μαργαρίτα τοῦ Βαλουὰ καὶ Ἰωάννα δ' Ἀλβρὲ ἐγκατέστησαν ἐν αὐτῇ διαδοχικῶς τὰς αὐλὰς αὐτῶν, κατὰ δὲ τὸ 1579 ἐν ταύτῃ Αἰκατερίνη ἡ τῶν Μεδίκων διεξήγαγε τὰς μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας (εἶτα Ἑρρίκου Δ') διαπραγματεύσεις διὰ τὴν συνθήκην τοῦ Φλώ.

Νεράκια· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 9.

Νεραντζια· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ: 225.

Νεραντζιές· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου. Κάτ: 65.

Νεραντζοῦλες· χ. τοῦ δήμου Ζακυνθίων. Κάτ: 166.

Νέρβας (Μ. Κοκ.)· αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος, ἐγεν. τὸ 25 μ.Χ. ἀπέθ. 98 μ. Χ. ἔγγονος τοῦ Κοκ. Νέρβα, ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο νομοδιδάσκαλος ἀρχηγὸς σχολῆς, ἧς οἱ μαθηταὶ ἐκλήθησαν Κοκκηιανοί. Ἀνηγορεύθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Διοκλητιανοῦ τὸ 96 μ. Χ. Ἄκρως ἀντίθετος τοῦ προκατόχου του, ἁπλοῦς, μετριόφρων, δίκαιος, ἀναγνωρίζων ἑαυτὸν ἀνίσχυρον νὰ ὑφίσταται τὸ βάρος τῆς ἀρχῆς, υἱοθέτησε καὶ κατέστησε διάδοχον τὸν Μ. Οὔλπιον Τραϊανόν.

Νερβίνι ἢ **Νερβίνιεν**· χ. τῆς Βελγικῆς (Λιέγη). Κάτ: 790. Ἐνταῦθα ἐνίκησεν ὁ στρατάρχης τοῦ Λουξεμβούργου 29 Ἰουνίου 1693 Γουλιέλμον τὸν 3ον, καὶ ὁ πρίγκιψ τοῦ Κοβούργου τὸν Δυμουριὲ τὴν 18 Μαρτίου 1793.

Νέρβιοι· Γαλατικὸς λαὸς ἐν Βελγίῳ· ὁ Καῖσαρ μνημονεύει τούτου, ὡς τοῦ ἐχθρικωτέρου πρὸς τοὺς Ρωμαίους τῶν λαῶν τῆς Βελγικῆς, μετὰ δυσκολίας ὑποταγέντα ὑπ' αὐτοῦ. Κατὰ τὴν γενικὴν μετὰ τῶν Γαλατῶν εἰρήνην ἀπένειμεν αὐταῖς τίτλον καὶ προνόμιον ἐ λ ε υ θ έ ρ ο υ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λαοῦ. Κυριώτεραι τῶν πόλεων αὐτῶν ἦσαν Κομεράκον (Καμβραὶ νῦν). Τύρνακον (Τουρναί), Βάγακον (Μπαβαί).

Νερβίων· ποτ. τῆς Ἱσπανίας (ἐπαρχία Βισκαΐας), πηγάζει ἐκ τῆς Σιέρρας δὰ Σαλβάδα καὶ χύνεται παρὰ τὸ Βίλβαο. Μῆκ. 60 χλμ.

Νερβούδδα ἢ **Νερβάδαχ**· ποτ. τῶν Ἰνδιῶν πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων Μαϊκὰλ πλ: Β. 22ο 41′, μῆκ: Α. 79ο 29′, χύνεται εἰς τὸν κόλπον Καμπαί, μῆκ: 1289 χιλ. Φερώνυμος τοῦ ποταμοῦ εἶνε ἡ παρόχθιος ἐκ τῶν τεσσάρων κεντρικῶν ἐπαρχιῶν ἐκτ. 45, 912 τετρ. χλμ. καὶ κάτ: 2,000,000.

Νέρθ ἢ **Νέρτ** (σῆραγξ τῆς Νέρθ)· μακρὰ ὑπόγειος σῆραγξ μήκ. 4638 μ. δι' ἧς διέρχεται ὁ σιδηροδ. σιρμὸς Λυων—Μεσογείου ὑπὸ τὴν βραχώδη ὀροσειρὰν τῆς Ἐστάκ.

Νέρι (Ἅγ. Φίλιππος)· ἱδρυτὴς τοῦ ἐντευκτηρίου συλλόγου ἐν Ἰταλίᾳ ἐγεν. ἐν Φλωρεντίᾳ, 1515—1595. Ἵδρυσεν ὡσαύτως ἐν Ρώμῃ τὴν ἀδελφότητα τῆς «Ἁγίας Τριάδος» πρὸς ἀρωγὴν τῶν ξένων προσκυνητῶν καὶ τὸν ξενῶνα τῶν προσκυνητῶν. Συγγραφεὺς ἐκκλησιαστικός. Ἑορτάζεται τὴν 26 Μαΐου.

Νέρι (Ἀντώνιος)· χημικὸς Φλωρεντῖνος τοῦ 16ου αἰῶνος.

Νεριανά· χ. τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 110.

Νεριγγλίσσωρ (χαλδαϊστί Νεργαλοχαρούσουρ)· βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἀπὸ τοῦ 559—555. Ἐδολοφόνησε τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Ἐπιλμεροδάκ.

Νερίντα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 71.

Νερίς· Νέρεια-ὕδατα, Νεριόμογον· γαλ. πολίχνη 8 χλμ. ΝΔ τοῦ Μοντλουσόν. Κάτ: 2,700· ἔχει θερμὰ ὕδατα ὀνομαστὰ ἀπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ὅτε ἦτο πόλις μεγάλη.

Νεροκούρου· (Τουμπανά κτλ.)· χ. τοῦ δήμου Περιβολίων, ἐπαρ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 900.

Νερόνδ· π. Γαλλικὴ πρωτ. δήμου τοῦ νομοῦ Λουάρ. Κάτ: 1500.

Νερώνδαι· π. γαλλ. πρωτ. δήμου τοῦ νομοῦ Σιέρ. Κάτ: 2500.

Νεροσύρτης· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Τριχωνίας. Κάτ: 51.

Νεροτριβιά· χ. τοῦ δήμου Μεσσαπίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 385.

Νερούδας (Ἰωάννης)· Τσέχος συγγραφεὺς 1834—1891. Συνέγραψε διάφορα τσεχικὰ συγγράμματα, ὑπῆρξε δὲ συνεργάτης εἰς τὴν Λαρόδνι Λίστυ καὶ ἄλλα δημοσιογραφικὰ φύλλα τῶν τσέχων.

Νερουλά· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 50.

Νεροχῶρι· χ. τοῦ δήμ. Φρέ, Ἐπαρ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 180.

Νερσῆς (Ἀγ.)· Ἀρμένιος ἱεράρχης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀπόγονος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Φωτιστοῦ. Ὁμοφώνως ἐκλεγεὶς πατριάρχης τοῦ ἔθνους αὐτοῦ τῷ 364, ὑπῆρξε φιλανθρωπότατος καὶ προστάτης τῶν γραμμάτων. Ἀπέθανε τῷ 374 ὁσιλογηριασθεὶς ὡς λέγουσιν. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι φερώνυμοι αὐτοῦ πατριάρχαι Ἀρμένιοι, ὡς ὁ:

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νεροῆς Γηλαϊέτζης· πατριάρχης τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ἐκκλησιαστικὸς ποιητής.

Νερτσίνσκ· πόλ. τῆς ἀσιατικῆς Ρωσίας (Τρανσβαϊκαλία). Κάτ. 4,700. Παλαιὸς σταθμὸς τῶν εἰς Κίναν μεταβαινόντων καραβανίων. Ἔχει μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, ὑδραργύρου, μολύβδου, χαλκοῦ, ἐν οἷς ἐργάζονται κατάδικοι εἰς θάνατον, ὧν ἡ ποινὴ ἐμετριάσθη.

Νέρων· (Κ.-Κλαύδιος)· τοποτηρητὴς τοῦ Μαρκέλλου τὸ 216 π.Χ., ὕπατος τὸ 207 μετὰ τοῦ Λιβίου Σιλινάτωρος, μεθ' οὗ συνάψας μάχην κατὰ τοῦ εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀννίβα σπεύδοντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀσδρούβα παρὰ τὸν ποτ. Μέταυρον ἐνίκησεν αὐτόν, λαβὼν δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ φονευθέντος καὶ ἐπιστρέψας εἰς Λουκανίαν, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὰ χαρακώματα τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἀννίβα, γνωρίζων οὕτω αὐτῷ, ὅτι πᾶσα δι' αὐτὸν ἐλπὶς ἐξέλιπεν. Ἐγένετο κήνσωρ τὸ 201.

Νέρων (Τιβερ. Κλαύδιος)· πρῶτος σύζυγος τῆς Λιβίας καὶ πατὴρ τοῦ Τιβερίου, ὑπῆρξε ταμίας τοῦ Καίσαρος (47 π. Χ.). Τοῦ αὐτοκράτορος Ὀκταβίου ἐμμανῶς ἐρωτευθέντος τὴν σύζυγον αὐτοῦ Λιβίαν, παρεχώρησεν αὐτῷ ταύτην. Ὁ αὐτοκράτωρ υἱοθέτησε Τιβέριον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ τέκνον ὅπερ ἐνεκυμόνει ἡ Λιβία ἐξ αὐτοῦ καὶ ὅπερ γεννηθὲν ὠνομάσθη Δρούσος.

Νέρων· περίφημος διὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὰ ἐγκλήματά του αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης 45-68. Ἐφόνευσε τὴν γυναῖκά του, τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του Βρεττανικόν, ἔκαυσε δὲ τὴν Ρώμην καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διώκτης τῶν χριστιανῶν, οἵτινες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του εἶχον κλεισθῆ εἰς τὰς ὑπογείους καταλύμβας τῆς Ρώμης. Ὁ Νέρων ἐξεθρονίσθη τέλος δι' ἐπαναστάσεως καὶ συλληφθείς, ἐν ᾧ ἔφευγεν, ἐθανατώθη παρ' ἐκείνων οὓς ἐθεώρει φίλους του πιστούς.

Νέσλ, Νιγγέλα· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ τῆς Σόμ, παρὰ τὴν Ἰνιόν. Κάτ: 2,500. Γαλατικὸν κατ' ἀρχὰς χωρίον, προήχθη εἰς κομητείαν καὶ εἶτα μαρκιωνίαν (1545) διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν τιμαρίων της πρώτην τῆς Γαλλίας. Πατρὶς τοῦ Ἀμωρύ, πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Νέσλ (πύργος τοῦ-)· ἀρχαῖος πύργος ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα, ἀπέναντι τοῦ Λούβρου· ἀπήρτιζεν ἕνα τῶν προμαχώνων τῆς πρωτευούσης. Ὑπῆρξεν, ὡς λέγουσι, θέατρον τῶν ὀργίων τῆς βασιλίσσης Ἰωάννας τῆς Βουργουνδίας καὶ τῶν νυμφῶν αὐτῆς Μαργαρίτας τῆς Ναβάρρας, Λευκῆς κομήσσης Λαμὰρ καὶ Ἰωάννης κομήσσης Ποατιέ. Κατηδαφίσθη τὸ 1663.

Νέσλ (Ραοὺλ δέ-)· Κοντόσταυλος τῆς Γαλλίας, γ: 1250 ἀπ: 1302. Ἐκυρίευσε τὴν Γουιένην καὶ ἐφονεύθη ἐν Κουρτραὶ τῆς Φλανδρίας.

Νεσμόνδ (Ἐ ρ ρ ῖ κ ο ς δέ-)· ἱεροκῆρυξ, ἐγεννήθη ἐν Βορδῶ, 1645-1727, ἔξοχος ῥήτωρ, μέλος τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἀλβὶ (1703).

Νέσσελδορ (Καρ.-Ροβέρτος, κόμης τοῦ-)· Ρῶσος διπλωμάτης, ἐγεν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐν Φραγκφούρτῃ τοῦ Μὲν 1780-1862, ἀπόγονος εὐγενοῦς Σαξονικοῦ οἴκου. Μέλος τοῦ ἐν Λάϊβαχ συνεδρίου καὶ πάντων τῶν διεθνῶν συνεδρίων, κατὰ τὸ 1821 ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων πρακτόρων τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας. Συνωμολόγησε τὰς συνθήκας τῆς Ἀδριανουπόλεως τὸ 1829 καὶ τοῦ Οὐνκιὰρ-Σκελεσσὶ (1833), δι' ὧν ἡ Ρωσία καθίστα ὑποχείριον τὴν Τουρκίαν. Ἀντεπροσώπει ἐν Ρωσίᾳ τὸ Γερμανικὸν κόμμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Μεντζικώφ ἐκπροσωποῦντα τὸ ρωσικόν.

Νέσσος· υἱὸς τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, εἷς τῶν Κενταύρων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Δηϊάνειραν.

Νέσσλερ (Βίκτωρ)· μουσικὸς, ἐγεν. ἐν Σχλέσταδτ, 1841 — 1890. Συνθέτης μελοδραμάτων.

Νεσσώνις· τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας.

Νεσσώνις· λίμνη, ἡ πλησίον τῆς Λαρίσης ἐν Θεσσαλίᾳ. Τὰ σημερινὰ ἕλη τοῦ Ἀσμακίου.

Νέσσωνος-δ ῆ μ ο ς· τοῦ Θεσσαλικοῦ Νομ. Λαρίσης. Πρωτ. Μ έ γ α Κ ε σ σ ε ρ λ ί. Ἄλλα χ. Ἀσαρλίκ, Μικρὸ-Κεσσερλῆ, Μακροχῶρι, Μπαζιλὰρ, Μπαλτζῆ, Μπουνάρμπασῃ, Πουρνάρι, Τοΐβασι, Χατζηόμπασῃ. Κατ. 4,728.

Νέστ· ὄνομα πολλῶν χειμάρρων τῶν Ἄνω Πυρηναίων σχηματιζόντων τὸν ὁμώνυμον παραπόταμον τοῦ Γαρούννα, ἐμβάλλοντα εἰς αὐτὸν παρὰ τὸ Μοντρεζώ. Μῆκ. 65 χλμ.

Νεστοριανισμός· αἵρεσις θρησκευτικὴ ὑποστηρίζουσα ἐν τῷ Ἰησοῦ διπλῆν φύσιν καὶ προσωπικότητα· ἱδρυτὴς ταύτης ἐγένετο Θεόδωρος ὁ ἐκ Μοψουεστίας, διεδόθη δὲ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Νεστορίου περὶ τὸ 428. Καίτοι ὑπὸ πολλῶν συνόδων ἀφορισθεὶς διετήρησεν οὐχ ἧττον πολλοὺς ὀπαδοὺς ἰδίᾳ ἐν Χαλδαίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ. Ὑφίσταται νῦν ἔτι ἐν Περσίᾳ καὶ Τουρκίᾳ παρὰ τὴν Μοσούλην καὶ ἐνιαχοῦ τῶν Ἰνδιῶν, ἔνθα οἱ Νεστοριανοὶ καλοῦνται «Χριστιανοὶ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ».

Νεστόριος· αἱρεσιάρχης, ἐγεν. ἐν Γερμανικῷ τῆς Συρίας, ἀπεθ. περὶ τὸ 439. Ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου προὐχειρίσθη Πατριάρχης Κων)πόλεως, τὸ 428 ἐπολέμησε τοὺς Ἀρειανοὺς καὶ τοὺς νεωτεριστάς, ἀλλ' ἱδρυσε νέαν αἵρεσιν (ὅρα Νεστοριανισμός). Καθηρέθη ὑπὸ τῆς ἐν Ἐφέσῳ οἰκουμενικῆς συνόδου καὶ ἀφωρίσθη (431). Ἀπεσύρθη καὶ ἀπέθανεν ἐν ὀάσει τινὶ τῆς Λιβύης. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἐκάησαν διαταγῇ Θεοδοσίου τοῦ Β'.

Νέστος· ποτ. τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ροδόπης καὶ χυνόμενος εἰς τὸ Αἰγαῖον. Οἱ περὶ αὐτὸν κατοικοῦντες, ὠνομάζοντο παρ' ἀρχαίοις Νέστιοι. Σήμερον τουρκιστὶ καλεῖται Καρᾶ-Σοῦ, εἶνε δὲ ποτ. ὁρμητικώτατος καὶ καταρρέει ἐκ τῶν ΒΔ λαγώνων τῆς Ροδόπης, χωρίζων τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Θρᾴκης καὶ ἔχων μῆκος 300 καὶ πλέον χλμ. Χύνεται εἰς τὸ Αἰγαῖον ἀντικρὺ τῆς νήσου Θάσου.

Νέστωρ· υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, βασιλεὺς τῆς Πύλου, ἐκστρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Περίφημος ἐπὶ συνέσει

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ ἴσως συμβολισμὸς αὐτῆς τῆς συνέσεως.

Νέστωρ· ποιητὴς ἐκ Λαράνδων τῆς Λυκίας, συγγραφεὺς μιᾶς Ἰλιάδος καὶ ἔπους εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν.

Νέστωρ· ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ρώσων χρονικογράφων, μοναχὸς ἐν τῇ μονῇ τοῦ Κιέβου — Πετσχέρσκ ἐγεν. τὸ 1054 ἢ 1057—1113. Πιθανώτατα εἷς ἐκ τῶν κυριωτέρων συνεργατῶν τοῦ σπουδαιοτέρου καὶ ἀρχαιοτέρου Σλαυικοῦ χειρογράφου «Περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Ρωσ. χώρας κλπ». πρὸς ὃν καὶ συγγραφεὺς ἄλλων ὁμοίων ἔργων.

Νέτσελμπαχ· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀσθενείας τὸ 1835. Εἷς τῶν παλαιοτέρων καὶ γενναιοτέρων Γερμανῶν φιλελλήνων οἵτινες ἦλθον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀγῶνος. Ἐπολέμησε διακριθεὶς ἐν Χαϊδαρίῳ καὶ Κωλιάδι Ἄκρᾳ, Χίῳ κτλ. Ἀπέθανεν ὡς ἀρχαιότερος λοχαγὸς τοῦ Βασιλικοῦ στρατοῦ.

Νέτσχερ (Γάσπαρ)· Ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1639 - 1687. Ἐν Λούβρῳ σῴζονται δύο εἰκόνες αὐτοῦ.

Νεττεμάν (Ἀλφρέδος)· Παρισινὸς φιλόλογος, 1805 — 1869. Ἀφῆκεν ἔργα πολλὰ ἱστορικὰ καὶ κριτικά, ἄξια λόγου, ἰδίᾳ ὀγκώδη «Ἱστορίαν τῆς Ἀναγεννήσεως».

Νεττούνος· ἀρχαῖος λιμὴν τοῦ Ἀντίου τῆς Ἰταλίας, νῦν πολίχνη 50 χλμ. ΝΝΑ τῆς Ρώμης. Κάτ: 3000. Ἐν τῷ πυθμένι τοῦ λιμένος της σῴζονται ἐρείπια ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος.

Νέϋ (Μιχαήλ). Στρατάρχης τῆς αὐτοκρατορίας, ἐγεν. ἐν Σαρλουὶ 1769, υἱὸς πιθοποιοῦ. Κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν τὸ 1788, ἔνθα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διακριθεὶς ἐγένετο στρατηγὸς ταξιαρχίας τὸ 1796 καὶ μέραρχος τὸ 1799, στρατάρχης τὸ 1804. Ἔξοχος στρατηγικὴ ἰδιοφυΐα ἡνωμένη μετὰ προσωπικῆς ἀνδρείας, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν συναδέλφων του «ὁ ἀνδρεῖος τῶν ἀνδρείων». Ὁ Ναπολέων ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐλχίνγκεν τὸ 1807 καὶ τοῦ πρίγκιπος τῆς Μόσχας τὸ 1812. Λουδοβίκος δὲ ὁ 18ος ὠνόμασεν αὐτὸν ὁμότιμον τῆς Γαλλίας, ἅτε τὰ μέγιστα συντελέσαντα εἰς τὴν παραίτησιν τοῦ Ναπολέοντος, ἐνεπιστεύθη δ' αὐτῷ τὴν διοίκησιν τοῦ ἀποσταλέντος εἰς καταπολέμησιν τοῦ Ναπολ., ἐπανελθόντος ἐξ Ἔλβας, στρατοῦ, οὗτος ὅμως ἠνώθη μετ' αὐτοῦ ἐν Ὠξέρρῃ, δι' ὃ καὶ μετὰ τὴν Ἅαν ἀποκατάστασιν συλληφθεὶς τὴν 5ην Αὐγ. ἤχθη ἐνώπιον τῆς βουλῆς τῶν Ὁμοτίμων καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐτυφεκίσθη τῇ 7 Δεκεμβρίου παρὰ τὸ ἀστεροσκοπεῖον, ὅπου κατὰ τὸ 1853 τῷ ἀνήγειραν μνημεῖον. Συνέταξεν «Ἀπομνημονεύματα» δημοσιευθέντα τὸ 1833. Ἀφῆκε 4 υἱούς.

Νευβίκ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. διαμ. Κορέζ. Κάτ: 3,500. Βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορικὴ πόλις.

Νευβίκ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. διαμ. Δορδόνης, ἐπὶ τοῦ Ἴσλ. Κάτ: 2,500.

Νευβὶ-λε-ρουά· πρωτ. δ. τοῦ γαλλ. διαμερ. Ἴντρ-ε-Λουάρ. Κάτ: 1700.

Νευβὶ-Σαὶντ-Σεπούλκρ· πρ. δ. τοῦ διαμ. Ἴντρ. Κάτ: 2700.

Νεῦκεν· πστ. τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἐν τῇ Ἀργεντινῇ δημοκρατίᾳ, μεσημβρινὸς βραχίων τοῦ Ρὶο-Νέγρο, μετέδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς περιο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

χὴν 109,080 τετρ. χλμ. καὶ ἐλάχιστα κατῳκημένων.

Νεϋλλύ· ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα· πρωτ. τοῦ νομοῦ τοῦ Σηκουάνα, παρὰ τοὺς Παρισίους, ἐγγὺς τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Κάτ: 30,000. Ὁ Λουδοβῖκος —Φίλιππος μετὰ τὴν παραίτησίν του ὠνομάσθη κόμης τοῦ Νεϋλλύ· ἔχει ὡραίαν λιθίνην γέφυραν.

Νέϋρακ-λε-μπαίν· (λουτρὰ τοῦ Νέϋρακ)· χωρίον παρὰ τὴν Ἀρδὲχ 25 χ. Β τῆς Λαρζεντιὲρ ἔχει κατάστημα μεταλλικῶν ὑδάτων.

Νευροπόλεως-δ ῆ μ ο ς τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Καρδίτσης Πρωτ. Μ ε σ η ν ι κ ό λ α ς. Ἄλλα χ. Ἅγ. Γεώργιος, Βουνέσι, Κερασιά, Μπεζοῦλα, Μπελάγια, Μπλάσδου, Νεοχῶρι, Πορτίτσα, Σερμενίκα, Στοῦγκο. Μ ο ν α ὶ Ἁγίας Τριάδος, Κορώνης, Παντελεήμονος. Κάτ: 6,697.

Νευρόπολις· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 49.

Νευρώδη-ὄρη· ὄρη τῆς Σικελίας διατέμνοντα αὐτὴν νευροειδῶς ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς.

Νευσατέλ· Νέβερμπουργ, Νεοκόμον, Νεόκαστρον ἢ Νεόβουργον· π. τῆς Ἑλβετίας, πρωτ. τῆς τοπαρχίας Νευσατὲλ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἰούρα καὶ παρὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Σεγὶν ἐν τῇ ὁμωνύμῳ λίμνῃ. Κάτ: 18000. Ἔχει βιομηχανίαν ἰδίᾳ ὡρολογίων. Ἐθεμελιώθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κονράδου τῷ 1034.

Νευσατέλ· τοπαρχία Ἑλβετική, ἐκτ: 808 τετρ. χλμ. Κάτ: 115,000 ὧν μόνον 3,000 Καθολικοί. Ἐφ' ὅλης τῆς τοπαρχίας ἐξαπλοῦνται ἡ ὀροσειρὰ τοῦ Ἰούρα. Τὸ ἔδαφος οὐχὶ γόνιμον, ἀλλ' ἄριστα καλλιεργημένον, παράγει οἴνους ἐξαιρέτους καὶ τυρούς· βιομηχανικωτάτη ἰδίως ἐν τῇ ὡρολογοποιΐᾳ. Κατὰ τοὺς τιμαριωτικοὺς χρόνους, προαχθεῖσα εἰς κομητείαν καὶ πριγκιπᾶτον ὑπέστη πολλὰς περιπετείας. Τὸ 1806 ὁ Ναπολέων ἐκχωρηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Πρωσίας ἐδώρησε τῷ στρατάρχῃ Βερθιέ, τὸ 1814 ἀνεκτήθη ὑπὸ τῆς Πρωσίας, τὸ δὲ 1848 ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς, ἀποδυθεῖσα εἰς πόλεμον, ἥτις ἀνεγνωρίσθη τὸ 1857 τῇ μεσιτείᾳ τῆς Γαλλίας.

Νευσατέλ. (λίμνη) ἐν Ἑλβετίᾳ ἐνίοτε καλουμένη «λίμνη τῆς Ὑβερδόν», ἐκτ. 240 τετρ. χλμ. μέσον βάθος 80 μ. εἰς ὕψος 425 μ. ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Διαβρέχει τὰς πόλεις Νευσατὲλ, Γκρανσὸν καὶ Ὑβερδόν. Ἔχει πολλοὺς ἰχθῦς.

Νευσατὲλ-ἂν-μπρέ· πρωτ. δήμ. τοῦ διαμερίσματος τοῦ κάτω Σηκουάνα, 44 χιλ. ΒΑ τῆς Ρουέν. Κάτ: 4,200· παλαιὰ πρωτ. τοῦ Μπρέ, ἄλλοτε ὀχυρὰ πόλις, ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι Δ ρ ι ε ν σ κ ο ύ ρ.

Νευσατώ, Νεόμαγον· π. γαλλ. πρωτ. δήμου τοῦ νομοῦ τῶν Βοσγίων ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ Μεύσου καὶ Μώσα. Κάτ. 4,500 ἔχει ἀξιόλογον βιβλιοθήκην.

Νευσατὼ (Φραγκίστικος)· ὄρα Φραγκίσκος Νευσατώ.

Νευστρία. Ἡ Φραγκία, (χώρα ὑποταχθεῖσα εἰς τοὺς Φράγκους βασιλεῖς διαδόχους τοῦ Κλόβις). Κατὰ τὸ β' ἥμισυ τοῦ 6ου αἰῶνος διῃρέθη εἰς δύο, τὴν Νευστρίαν ἢ Δυτ. Φραγκίαν καὶ τὴν Αὐστρασίαν μὲ πρωτ: τὰς Μέτας. Ἡ διαίρεσις αὕτη διετηρήθη ἐπὶ τῆς Μεροβιγγιανῆς ἐποχῆς μόνον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἐπὶ τῶν Καρολιδῶν τὰ ὅρια αὐτῆς περιωρίσθησαν, βαθμηδὸν δὲ κατόπιν διαιρεθεῖσα εἰς κομητείας ἔπαυσεν ἡ χώρα αὕτη φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦτο.

Νεύτων· (Ἰσαάκ), ἄγγλος σοφὸς γεν: ἐν Βουλσθρόπ (κομητεία Λίγκολν) 1642 - 1727. Ἔκτακτος μαθηματικὴ ἰδιοφυΐα. Σπουδάζων ἔτι ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Καμπρίδγ καὶ εἰς ἡλικίαν μόλις 20 ἐτῶν ἔκαμε τὰς μεγαλειτέρας μαθηματικὰς αὐτοῦ ἀνακαλύψεις, ἤτοι τοῦ διωνύμου τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀπειροστῶν, ὃν ὠνόμασεν «ὁλοκληρωτικὸν λογισμόν». Ἐν ἡλικίᾳ δὲ 24 ἐτῶν ἔσχε τὴν πρώτην ἐπίνοιαν τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, τὸ 1669 διεδέχθη τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Μπάροβ ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς ὀπτικῆς, τὸ δὲ 1872 ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Βασιλικὴν ἑταιρείαν τοῦ Λονδίνου μέρος τῶν ἐργασιῶν του, ἀλλ' ἡ ἀντίδρασις, ἣν ἀπήντησεν ἰδίως παρὰ τοῦ Χούκ, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ σιωπήσῃ ἐπὶ πολύ. Εἰ καὶ δὶς ἐξελέγη μέλος τοῦ κοινοβουλίου, οὐδ' ἠσχολήθη παντάπασιν εἰς τὴν Πολιτικήν. Τῷ 1699 ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Παρισίων, τὸ δὲ 1703 πρόεδρος τῆς Βασιλικῆς ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου. Αἱ κυριώτεραι τῶν ἀνακαλύψεων αἵτινες ἀπηθανάτισαν αὐτὸν εἰσίν: 1) Ἡ ἀνάλυσις τοῦ φωτὸς καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῶν κυριωτέρων ὀπτικῶν νόμων. β') Ἡ ἀνακάλυψις τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, δι' ἧς ἐξήγησε τὴν κίνησιν τῶν πλανητῶν περὶ τὸν ἥλιον παλιρροίας, κλπ· καὶ πλῆθος ἄλλων ἰδιαιτέρων ἀνακαλύψεων καὶ θεωριῶν σπουδαιοτάτων ἐν ταῖς φυσικαῖς καὶ μαθηματικαῖς ἐπιστήμαις.

Νευχωφ (Θεόδωρος, βαρόνος τοῦ-) τυχοδιώκτης ἐκ Μὲτς, 1690—1756, ἦτο κατ' ἀρχὰς θεράπων τῆς δουκίσσης τοῦ Ὀρλεάνς, γενόμενος εἶτα ἀξιωματικὸς διὰ πολλῶν παραβόλων πράξεων καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας κατώρθωσε νὰ ἀναγορευθῇ βασιλεὺς τῆς Κορσικῆς ὡς Θεόδωρος 2ος, μετὰ ὀκτάμηνον δὲ βασιλείαν ἀναγκασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπεσύρθη, μετὰ ματαίας ἀποπείρας πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀρχῆς, εἰς Λονδῖνον, ἔνθα ἐπὶ ἐπταετίαν ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν πιστωτῶν αὐτοῦ.

Νεφαλίων· υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρίας, κυριεύσας τὴν Πάρον καὶ φονευθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Νεφέλη· ἡ πρώτη γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης.

Νεφέλη· σύζυγος τοῦ Ἰξίονος καὶ μήτηρ τῶν Κενταύρων.

Νεφελοκένταυροι· οἱ ἐκ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης γεννηθέντες Κένταυροι.

Νέφερις· πόλ. ἀρχ. τῆς Β. Ἀφρικῆς, γείτων τῆς Καρχηδόνος, ἐκτισμένη ἐπὶ λόφου ἐδέσποζε τοῦ πεδίου, ἔνθα διεξήχθησαν αἱ τελευταῖαι μάχαι μεταξὺ τοῦ Σκηπίωνος καὶ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὸν 3ον Καρχηδ. πόλεμον.

Νεφθαλείμ· μία τῶν 12 φυλῶν τῆς Ἰουδαίας, φερώνυμος τοῦ 6ου υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, ἦτο ἡ μεσημβρινωτέρα τῶν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου φυλῶν, πόλις αὐτῆς ἦν καὶ ἡ Καπερναούμ.

Νέφθις (κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους Νεβθάϊτ)· σύζυγος τοῦ Σὲτ-Τυφῶνος. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἐγέννησεν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ της Ὀσίριδος τὸν Ἄνου-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

διν, μεθ' οὗ συνεμάχησε κατὰ τοῦ συζύγου της. Εἰκονίζεται πάντοτε σχεδὸν μετὰ τῆς Ἴσιδος ἀγρυπνοῦσα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ὀσίριδος καὶ συντελοῦσα εἰς τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Νεφούδ· ἔρημος ἀμμώδης ἐν τῇ Β. Ἀφρικῇ, μεταξὺ 27ο καὶ 30ο Β πλάτους.

Νέφτα· ὄασις τῆς μεσημβρινῆς Τύνιδος, 24 χλμ. δυτικῶς τοῦ Τοζὼρ μετ' ἐννέα χ. Κάτ: 10,000.

Νεχαβέντ· πόλις τῆς Περσίας (Κουρδιστὰν) 60 χλμ. πρὸς Β τοῦ Ἀμαδάν, κάτ. ὑπὲρ τὰς 5,000. Ὀνομαστὴ διά τινα νίκην τῶν Ἀράβων κατὰ τῶν Περσῶν καταστρέψασαν τὸ κράτος τῶν Σασσανιδῶν (638).

Νέχαλη· χ. τοῦ δήμου Συκουρίου τῆς Λαρίσσης. Κάτ: 140.

Νεχάρδα· πόλ. τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ νήσου τοῦ Εὐφράτου, ἔνθα ἦν διάσημος ἰουδαϊκὴ σχολή.

Νέων· π. τῆς Φωκίδος κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ἥτις καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀνακαινισθεῖσα, ὠνομάσθη Τιθορέα.

Νήβιτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 42.

Νῆγ (Λ ο ύ γ κ)· λίμνη τῆς Ἰρλανδίας. Ἐκτ: 397 τετρ. χιλιομ. ἐν ᾗ ἐκβάλλει μετ' ἄλλων καὶ ὁ ποταμὸς Μάιν, συγκοινωνεῖ διὰ διώρυχος μετὰ τῆς Ἰρλανδ. θαλάσσης εἶνε καὶ περιώνυμος ἐν Ἰρλανδίᾳ διὰ τὰς περὶ αὐτῆς ὑπερφυσικὰς παραδόσεις.

Νηγρῖται· ὃν ἀποδιδόμενον εἰς μαύρην τινὰ φυλήν, ἣν θεωροῦσιν ἰθαγενῆ τῆς Νέας Γουϊνέας καὶ τῶν νήσων τοῦ παρ' αὐτὴν ἀρχιπελάγους, ἥτις σήμερον ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἀπροσιτώτερα μέρη τῶν Φιλιππίνων νήσων, τῆς Ἰνδοκίνας, τῆς Χερσονήσου Μαλάκας καὶ πιθανῶς τῶν Ἰνδιῶν. Περιλαμβάνει πολλὰ ἄγρια γένη, πολὺ ὀλίγον γνωστά.

Νήθ ἢ Νειθ ἢ Νέϊθ θεὰ τῆς Σάϊδος, ἣν οἱ Ἕλληνες ἐταύτιζον τῇ Παλλάδι Ἀθηνᾷ. Κατ' ἀρχὰς ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῆς ὑφαντουργικῆς, ἀλλ' ἐτιμᾶτο ὡσαύτως καὶ ὡς θεὰ τοῦ πολέμου, ἐν δὲ τοῖς μνημείοις εἰκονίζεται ἔνοπλος μετὰ τόξου καὶ βελῶν. Συγχεομένη μετὰ τῆς Ἴσιδος εἰσήχθη εἰς τὸν μῦθον τοῦ Ὀσιριδος καὶ κατὰ τὴν Ἑλληνο-Ρωμαϊκὴν ἐποχὴν ἐθεωρεῖτο ὡς θεὰ τῆς ὑπάτης σοφίας. Ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου τοῦ ἀγάλματος αὐτῆς οἱ Ἕλληνες ἰσχυρίζοντο ὅτι ἀνέγνωσαν τὴν περιώνυμον ἐπιγραφὴν «Εἰμὶ ὁ ὑπάρξας, ὁ ὢν καὶ ὁ ἐσόμενος καὶ οὐδεὶς μεταξὺ τῶν θνητῶν ὑπήγειρε τὸν πέπλον μου».

Νηλείας-δ ή μ ο ς· τοῦ Βόλου Νομ. Μαγνησίας. Πρωτ. Λ ε χ ώ ν ι α (μετὰ τοῦ ὁμωνύμου ὅρμου). Ἄλλα χ. Ἅγ. Γεώργιος, Ἅγ. Λαυρέντιος, Δράκια, Καραμπάσιον, Ὅρμος Ἀγριᾶς, Ἀνεμοῦτσα, Παληόκαστρο, Μ ο ν α ὶ Ἁγίας-Τριάδος, Ταξιαρχῶν καὶ Σταυροῦ. Κάτ: 10,176.

Νηλεύς· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως· διωχθεὶς ἐκ τῆς Θεσσαλίας ἦλθεν εἰς Μεσσηνίαν καὶ ἔκτισε τὴν Πύλον. Ἐκ τῆς Χλωρίδος ἐγέννησε δώδεκα υἱούς, ἐξ ὧν εἷς ὁ Νέστωρ.

Νηλεύς· υἱὸς τοῦ Κόδρου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος καὶ ἀποικίσας τὴν Μίλητον.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νηλεύς· φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Σκήψεως, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Θεοφράστου.

Νηλέων-δ ή μ ο ς· τῆς νήσου Εὐβοίας. Πρωτ. Ἁ γ ί α Ἄ ν ν α. Ἄλλα χ. Μέλαντες, Ἀχλάδι, Κεράμια, Κερασιά, Κοτσικιά, Κρυόβρυση, Παληόβρυση, Παππάδες, Σκυλόγιαννη, Στράφοι, Στροφυλιά, Τσοῦκα, Φαράκλα. Κάτ: 4,753.

Νηλία· π. ἀρχ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Νηοῦ-Κάστλ (Ν ε ο κ α σ τ έ λ)· πόλις τῆς Ἀγγλίας παράλιος· μέγα ἐμπόριον καὶ 160,000 Κατ. Λέγεται κυρίως Ν η ο ῦ-Κ α ί σ τ λ- ο ῦ π ο ν Τ ά ϊ ν (-Νεοκαστέλη ἡ πρὸς τῷ Τάϊν, καὶ ἔχει ἄριστα βιομηχανικὰ καταστήματα, ἄριστον ἐπίσης καὶ λαμπρῶς ὠχυρωμένον λιμένα ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Τάϊν εἰς τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν, μέγιστα χυτήρια σιδήρου, μολύβδου καὶ κασσιτέρου, ἐκλεκτὴν παραγωγὴν χημικῶν εἰδῶν, ἀπεράντων δ' ἐκτάσεων γαιανθρακωρυχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἡ μείζων ἐν Εὐρώπῃ ἐτησία ποσότης γαιανθράκων, λιγνιτῶν καὶ ὀπτανθράκων-κώκ. Ἡ λιμενικὴ κίνησις τοῦ Ν η ο ῦ— Κ α ί σ τ λ ἀντιπροσωπεύεται ἐτησίως ὑπὸ 20,000 πλοίων. Ἐκ τῶν φρουρίων της σημαντικώτερον εἶνε τὸ Τ ά ϊ ν μ ο υ θ, οἰκούμενον ὑπὸ 68,000 κατ. μετὰ δὲ καὶ τοῦ συνεχομένου πρὸς αὐτὴν βιομηχανικωτάτου Γ α ί τ ε σ χ η δ ἀριθμεῖ ἐν ὅλῳ Κάτ. 245,000.

Νηονικόμμεν (Θ ω μ ᾶ ς)· ἄγγλος σιδηρουργὸς τοῦ τέλους τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὁ ἐφευρὼν τὸ 1705 τὴν πρώτην εἰς τὴν βιομηχανίαν χρησιμοποιηθεῖσαν ἀτμομηχανήν.

Νηουμάρκετ· κωμόπ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Σοῦφφολκ, ἡ πόλις τῶν ν τ ζ ό κ ε ῦ καὶ τῶν ν τ ζ έ ν τ λ μ α ν ρ ά ϊ δ ε ρ ς, ὅπου τελοῦνται περιώνυμοι ἱπποδρομίαι τετράκις τοῦ ἔτους χρονολογούμεναι ἀπὸ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Β' Κάτ: 4,500.

Νηούμπουρυ· πολίχνη τῆς ἀγγλ. κομητ. Μπέρξ, ἐπὶ τοῦ Κέννετ. Κάτ: 7,000.

Νηοῦπορτ· λιμὴν τῆς Οὐαλλίας ἐν τῇ κομητείᾳ Μόνμουθ, παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Οὔσκ εἰς τὸν Σέβερν. Κάτ: 30,000

Νηοῦπορτ· πρωτ. τῆς ἀγγλικῆς νήσου Οὐάϊτ, εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς, μὲ θαυμασίους κήπους καὶ ἐπαύλεις. Κάτ: 8,500.

Νηοῦπορτ· λιμὴν τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Ρὸδ-Ἄϊσλανδ εἰς τὸ στόμιον τοῦ ὅρμου Ναρραιγγαίνσητ, δευτέρα πρωτ. τῆς πολιτείας καὶ εἷς τῶν κυριωτέρων πολεμικῶν ναυστάθμων τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν μὲ λαμπρὰ ὀχυρώματα. Κάτ: 15,000.

Νηοῦ-Χάβεν· μικρὸς λιμὴν τῆς ἀγγλ. κομητ. Σοῦσσεξ, ὅπου ὁ Ὄουζ ἐκβάλλει εἰς τὴν Μάγχην, σκάλα ἀποβιβάσεως ἐκ Γαλλίας καὶ ἐπιβιβάσεως διὰ τὰ γαλλικὰ παράλια. Κάτ: 1300.

Νηοῦ-Χάβεν (= Ν έ ο ς Λ ι μ ή ν)· ἐμπορικώτατος λιμὴν καὶ μία τῶν 2 πρωτευουσῶν τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Κοννέκτικουτ, εἰς τὸ στόμιον τοῦ Κουϊννίπιακ. Πανεπιστήμιον, Κολλέγιον, χαλκουργεῖα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

περίφημα, ὁπλοποιεῖα καὶ ὡρολογοποιεῖα ἄριστα καὶ εἰς τὰ πέριξ λατομεῖα μαρμάρων. Κάτ: 70,000.

Νηὸ-χωριό· χ. τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 230.

Νηὸ-χωριό (Κατσουφριανά, Μανζουδιανά)· χ. τοῦ δήμου Ἀρμένων, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων (Κρήτη). Κάτ: 480.

Νῆπεργ ἢ **Νεῖπεργ**· (Γουλιελμ-Ράϊνχαρδτ, κόμης τοῦ-)· στρατηγὸς Αὐστριακός, ἐξ ἀρχαίου τινὸς οἴκου τῶν Σουάβων 1684—1774, παρητήθη ἀναλαβὼν τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ δουκὸς Φραγκίσκου τῆς Λωρραίνης, γενομένου βραδύτερον αὐτοκράτορος. Ἔλαβε μέρος εἰς πλείστας μάχας ὡς στρατάρχης καὶ διεπραγματεύθη τὴν συνθήκην τοῦ Βελιγραδίου 1739. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀδὰμ-Ἀδαλβὲρτ συνῆψε μοργανατικὸν γάμον μετὰ τῆς αὐτοκρατείρας Μαρίας-Λουΐζης, γενομένης δουκίσσης τῆς Πάρμας, ἐξ ἧς ἔσχε πολλὰ τέκνα.

Νηρεύς· υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, προλέγει εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ μέλλοντα· ὡς θεὸς τῆς θαλάσσης κατῴκει εἰς τὰ βάθη τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Σύζυγος αὐτοῦ ἦτο ἡ Δωρίς, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὰς 50 Νηρηΐδας.

Νηρηΐδες· αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, νύμφαι τῆς θαλάσσης, πλήρεις θελγήτρων, ἱλαραὶ κόραι, διὰ τῆς ἁρμονίας των καταπραΰνουσαι τὴν τρικυμίαν τῆς θαλάσσης. Τούτων αἱ ὡραιότεραι ἦσαν ἡ Ἀμφιτρίτη καὶ ἡ Θέτις.

Νηριτίων-δ' ὄ μ ο ς· τῆς νήσου Ἰθάκης, Πρωτ. Κ ι ό ν ι. Ἄλλα χ. Ἀνωγή. Μ ο ν ὴ Ὑπεραγίας-Θεοτόκου ἢ Καθαρῶν. Κάτ: 2,105.

Νησί· χ. τοῦ δήμου Ρ ο υ σ τ ί κ ω ν, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτη). Κάτ. 50.

Νησί(ον)· μικρὰ π. τῆς Μεσσηνίας, πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχ. Μεσσηνίας καὶ τοῦ δήμου Παμίσου. Εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Παμίσου, ἀπέχει 2 ὥρ. ἀπὸ τὰς Καλάμας, παράγει ὡραίους μαύρους οἴνους καὶ ἔχει ἐφορείαν, ταμεῖον, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον κ.λ., ὀνομάζεται δὲ καὶ Μ ε σ σ ή ν η. Κάτ. 6,175. Ὄρα Μ ε σ σ ή ν η.

Νησίστα· χ. τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης. Κάτ: 591.

Νησιώτης· ὁ ἄλλως Κρίτιος, ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, ἀρχαιότερος τοῦ Φειδίου.

Νησώ· μία τῶν Νηρηΐδων, μήτηρ τῆς Κυμαίας Σιβύλλης.

Νιαγάρας· κωμόπ. τοῦ Καναδᾶ (Ὀντάριο) τῆς Β. Ἀμερικῆς παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Νιαγάρα ποτ. ἐν τῇ λίμνῃ Ὀντάριο. Κάτ: 4,500.

Νιαγάρας· ποτ. τῆς Β. Ἀμερικῆς ἑνῶν τὰς λίμνας Ἐρίην καὶ Ὀντάριον, ὅριον μεταξὺ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ Ἄνω Καναδᾶ. Μῆκ: 54 χλμ., ἀλλ' εὐρύτατος (1-15 χλμ.). Εἰς ἀπόστασιν 2 χλμ. ἀπὸ τῆς Μεγάλης Νήσου τὰ ὕδατα αὐτοῦ συναντῶντα τὴν μικρὰν νῆσον τῶν Ἐλάφων χωρίζονται καὶ κρημνιζόμενα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀπὸ ὕψους 50 περίπου μέτρων σχηματίζουσι δύο καταρράκτας τὸν τοῦ Φὲρ-ἀ-σεβὰλ πρὸς τὸν Καναδᾶν πλάτους 600 μ. καὶ τὸν πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πλάτους 200 μ. Ὁ κρότος τῶν καταπιπτόντων ὑδάτων ἀκούεται ἐξ ἀποστάσεως 60 χλμ. Γέφυρα αἰωρητὴ εἰς ὕψος 82 μ. ἐστήθη ἐπὶ τοῦ Νιαγάρα

Νιαγκαοόλα· χωρ. τοῦ Σουδάν. Κάτ: 1,300, περιελθὸν εἰς τὴν Γαλλικὴν προστασίαν τὸ 1881.

Νιὰμ-Νιάμ· ἤτοι κρεοφάγοι· ὠνομάσθησαν οὕτω ὑπὸ τῶν παροικούντων λαῶν. Λαὸς μαύρων ἐν τῇ ἰσημερινῇ Ἀφρικῇ (ἐν τῇ λεκάνῃ τοῦ Οὐελλὲ) οὗ τὸ πραγματικὸν ὄνομα Ζανδές, ἀγρίων καννιβάλων κατεχόντων περιοχὴν 100,000 τετρ. χλμ. Εἰσὶ περὶ τὰ 2,000,000, ἀποζῶσι δὲ μόνον ἐκ τοῦ κυνηγίου.

Νιάου· χ. τοῦ δήμου Ἀφετῶν τοῦ Βόλου. Κάτ: 670.

Νιάρι-Κουγιοῦ· ποτ. τοῦ Γαλ. Κογκὸ πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ντζουὲ 3ο 30' Ν. Πλ., ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Μῆκ: 450 χλμ. πλωτὸς ἐπὶ 60 χλμ.

Νίας· ποτ. ἐν τῇ ἐσωτερικῇ Λιβύῃ ἐκβάλλων εἰς τὴν Δ. παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ὁ νῦν Σενεγάλης.

Νιάματα· χ. τοῦ δήμου Συκουρίου τῆς Ἀαρίσης. Κάτ: 60.

Νιάτα· χ. τοῦ δήμου Ἕλους τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 915.

Νίδ· ποτ. τῆς Γαλλίας (Κάτω Πυρηναῖα) πηγάζει ἐκ τοῦ Σαὶν-Ζὰν-Πιὲ-δὲ-Πὸρ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἀδοὺρ ἐν Βαϋόνῃ. Μῆκ: 72 χλμ.

Νίδας· τόπος ἐν Θεσσαλονίκῃ ὅπου οἱ πετεινοὶ κατὰ τὸν μῦθον δὲν ἔκραζον.

Νιδέλλ (Ἰωάννης δέ-)· πρεσβύτερος υἱὸς Ἰωάννου Β' τοῦ Μονμορανσύ, ἐγεν. 1423. Ἀνήκων εἰς τὸ κόμμα τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας, ἠρήθη νὰ ὑπακούσῃ εἴς τε τὸν βασιλέα καὶ τὸν πατέρα του καὶ νὰ βαδίσῃ κατ' αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ ἀπεκληρώθη μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἐμισήθη δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὅστις περιφρονητικῶς τὸν ὠνόμασε «κύνα». Ἀπεσύρθη εἶτα ἐν Νιδέλλ τῆς Φλάνδρας, τιμάριον ἀνῆκον αὐτῷ ἐκ μητρός, ἐγένετο δὲ ἀρχηγὸς νέου οἴκου τῶν Μονμαρσὺ-Νιδέλ.

Νιδέλλ· πολίχνη τῆς βελγικῆς ἐπαρχίας Βόρειος - Βραβάντη, μέγα βιομηχανικὸν κέντρον ἰδίως διὰ τὴν κατασκευὴν σιδηροδρομικῶν ἁμαξῶν. Κάτ: 11,000.

Νιβελοῦγγεν· (οἱ), 1) ὄνομα λαοῦ νάνων ἐν τῇ Γερμ. μυθολογίᾳ, κατόχου μεγάλων θησαυρῶν 2) οἱ Νιβελοῦγγεν· ἐποποιία Γερμανικὴ ἐξυμνοῦσα τὸν κερασφόρον ἥρωα Σείγκφριεδ καὶ τοὺς ἔρωτας αὐτοῦ μετὰ τῆς Χριμίλδης ἀδελφῆς τοῦ Βασιλέως τῆς Βουργουνδίας, τὴν νίκην καὶ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἥρωος ὑπὸ τοῦ Χάγκεν καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς Χριμίλδης συντελεσάσης τὸν ὄλεθρον τῶν Βουργουνδίων (Νιβελοῦγγεν) πάντων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὔνων παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἔτσελ (Ἀττίλα). Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ἐκ τῆς μεταναστεύσεως τῶν ἐθνῶν, διεσκευάσθη δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ 12ου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Κούρεμβεργ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Νιβερναί (Δ ο ῦ κ ε ς τοῦ)· τίτλος ὃν ἔφερον μέλη τινὰ τοῦ οἴκου Νεβὲρ, ὧν ἐπιφανέστερος ὁ Λουδοβ. Ἰουλ. Μαντζίνης — Μαζαρίνης 1716—1798. Πρέσβυς διατελέσας ἐν Ρώμῃ, Βερολίνῳ, Λονδίνῳ, ἀπώλεσε σχεδὸν πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ μεταναστεύσῃ, ἐφυλακίσθη δὲ ἐπὶ τῆς Τρομοκρατίας. Διεδέχθη τὸνΜασιγιὸν ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ. Ἀφῆκεν ἄξια λόγου ὑπὸ φιλολογικὴν ἔποψιν ἔργα.

Νιβερναί ἢ Ν ι β ε ρ ν ο υ ά, ἀρχ. ἐπαρχία τῆς Γαλλίας, ἀπαρτίζουσα νῦν τὸν νομὸν τῆς Νιέβρ, εἶχε πρωτ: τὴν Νεβὲρ, πρὸ τῶν Ρωμαίων κατεῖχον αὐτὴν οἱ Ἀμπόροι ἢ Βαδικάσοι. Ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Δεβοννὰρ ἐδόθη εἰς τὸν υἱόν του Πιπῖνον, βασιλέα τῆς Ἀκυϊτανίας καὶ ἀπὸ τοῦ 9ου αἰῶνος ἀπήρτισεν ἰδίαν κομητείαν.

Νιβερναί· διῶρυξ δι' ἧς συγκοινωνεῖ ὁ Σηκουάνας μετὰ τοῦ Σονὰρ (Λείγηρος) διὰ τῆς Νιβερνίας, ἄρχεται ἐξ Ὠξέρης καὶ συναντᾷ τὸν Λουὰρ παρὰ τὴν Δεσίζ, ἔχει ἔκτ: 176 χιλ. Ἡ κατασκευὴ αὐτῆς ἤρξατο τῷ 1784 καὶ ἐπερατώθη τῷ 1842.

Νιβολὲ (ὀ ὄ ο υ ς τ ο ῦ)· ὄρος ὕψους 1558 μέτρ. δεσπόζον τῆς κοιλάδος τῆς Λαΐς, 8 χιλ. πρὸς ΒΒΑ τοῦ Σιαμπερί.

Νιβόλιανη· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 770.

Νίγειρα· ἀρχ. π. ἐν Ἀφρικῇ, πρωτ. τῆς Νιγριτίας.

Νίγηρ· μέγας ποτ. τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Γουϊνέας, διαρρέων τὸ Σουδὰν καὶ τὴν Γουϊνέαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Μῆκος 4,160 χλμ.

Νιγίδιος Φίγγουλος. Λόγιος Ρωμαῖος, φίλος τοῦ Κικέρωνος, πραίτωρ τῷ 59 π. Χ. ἀνήκων εἰς τὴν μερίδα τοῦ Πομπηίου, ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦΚαίσαρος καὶἀπέθανεν ἐν ἐξορίᾳ τῷ 45 π. Χ. Ἦτο μυστικιστὴς πιστεύων εἰς τὴν μαγείαν καὶ τὸ ὑπερφυσικόν. Συνέγραψε ὀγκώδη συγγράμματα ἐπὶ παντοειδῶν θεμάτων, μνημονευόμενα συχνάκις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων.

Νίγκ Πό· π. τῆς σινικῆς ἐπαρχ. Τσιέ—Κιάγκ, ἐπὶ τοῦ Γιούγκ—Κιάγκ· μέγα ἐμπόρ. μεταξωτῶν εἰδῶν, δερμάτων, ἐπίπλων κλπ. Εἶνε εἷς τῶν 5 λιμένων οὓς ἤνοιξεν εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἐμπόριον τὸ 1842 ἡ συνθήκη τοῦ Ναγκίν. Κάτ: 250,000.

Νίγρητες· ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγηρα ποταμόν.

Νιγρητία ἤτοι Χ ώ ρ α τ ῶ ν Μ α ύ ρ ω ν· περιοχὴ τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, εἰς τὰ Ν τοῦ ἰδίως Σουδὰν, ὅπερ ἄλλως περιλαμβάνεται ἐν αὐτῇ ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν ἐκδοχὴν τοῦ ὀνόματος «χώρα τῶν Νιγρητικῶν λαῶν».

Νιγρῖτις· λίμνη σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Νίγηρος.

Νίγρος· ἀρχιστράτηγος τῶν Ρωμαίων ἐν Συρίᾳ.

Νιδερμάγιερ (Λ ο υ δ ο β ῖ κ ο ς)· μουσικὸς συνήθως γεν: ἐν Νυὸν τῆς Ἑλβετίας, 1802 — 1861 διέμεινεν ἐν Βιέννῃ, Ρώμῃ καὶ Νεαπόλει ἔνθα συνεδέθη μετὰ τοῦ Ροσσίνη. Πλὴν τῶν ἔργων αὐτοῦ Στρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δέλλα, Μαρία Στουάρτ, Ροβέρτος Βρούς, Λαφρόνδ (σφενδόνη) κλπ., κατέστη δημοτικώτατος καὶ διὰ τὴν μελοποίησιν τεμαχίων τινῶν τοῦ Λαμαρτίνου, τοῦ Μαντζώνη καὶ τοῦ Μιλβουά. Εἶνε δημιουργὸς νέας σχολῆς ἀνωτέρας τῆς ἀρχαίας Γαλλ ρωμαντικῆς.

Νίδεμπρον· πρωτ. δ. ἐν τῷ διαμερίσματι Ἀλσατίας—Λωρραίνης, ἐν γραφικῇ θέσει ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς κοιλάδος τοῦ Φαλκενστάϊνβαχ κατ. 3300 Μεταλ. ὕδατα ἀπὸ τῶν Ρωμαίων γνωστά.

Νιδρί. χ. τοῦ δήμου Καρυᾶς τῆς Λευκάδος Κατ. 51.

Νιδρί· ὄρμος μετὰ τελωνοφυλακείου ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρᾳ. Κάτ. 27.

Νιεβεντίτ. ἢ Νίβεντιτ (Β ε ρ ν ά ρ δ ο ς.) ἰατρὸς καὶ μαθηματικὸς γεν: ἐν Βαστγραάφδικ τῆς Ὁλλανδίας, 1654—1718. Δήμαρχος ἐν Γιουρμερὰνδ κλπ. Ἀφῆκεν ἄξια λόγου συγγράμματα.

Νιεβερκέρκ (Ἀ λ φ ρ έ δ ο ς—Α ἰ μ ι λ ι α ν ὸ ς κ ό μ η ς δ έ)· σύγχρονος διακεκριμένος γάλλος ἀνδριαντοποιὸς, γεννηθεὶς τὸ 1811, διακριθεὶς δὲ μέχρι τοῦ 1870 καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ.

Νιέβλα. π. τῆς Ἱσπανίας ἐν Ἀνδαλουσίᾳ 30 χιλ. ΒΑ τοῦ Ὄλβα ἐπὶ τοῦ Τίντο. Κατ: 1500. Ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Μαύρων ἦν πρωτ: μικροῦ κράτους κατακτηθέντος ὑπὸ Ἀλφόνσου τοῦ Σοφοῦ 1257. Λέγεται ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς πόλεως ταύτης ἐγένετο τὸ πρῶτον χρῆσις τῆς πυρίτιδος.

Νιέβρ· δεξιὸς παραπόταμος τοῦ γαλ. ποτ. Λείγηρος. Μῆκ: 49 χλμ.

Νιέβρ εἷς τῶν κεντρ. νομῶν τῆς Γαλλίας, 6,817 τετρ. χλμ. Κάτ: 350,000. Μεγάλα δάση καὶ λειμῶνες, ἀκμ. γεωργία καὶ κτηνοτροφία· μόλυβδος, ἄφθονα μάρμαρα καὶ γρανίτης. Πρωτ: Ν ε β έ ρ· ἐπαρχίαι. 4: Νεβέρ, Σιατὼ-Σινόν. Κλαμεσύ. Κόσν. Δῆμοι 25, κοινότητες 313

Νιεζιέκκο (Γ ά σ π α ρ)· Ἰησουίτης καὶ ἱστορικὸς Πολωνὸς ἀπ. 1774. Σῴζεται ἓν ἄξιον λόγου ἔργον ἔργον αὐτοῦ, «Κορώνα Πόλσκα», ἐν ᾧ περιέχεται ἡ ἱστορία πάντων τῶν εὐγενῶν οἴκων τῆς Κολωνίας κατὰ τάξιν τῶν οἰκοσήμων αὐτῶν.

Νιεζίν π. ἐν Τσερνιγκὼρ τῆς Εὐρ. Ρωσίας, πρωτ. ἐπαρχ. Κάτ: 45,000. ἔχει νομικὴν σχολήν, γυμνάσιον, ἑλληνικὴν σχολήν. Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἐγκατέστη ἐν αὐτῇ ἀποικία Ἑλλήνων ἐμπορευομένων τὴν μέταξαν μετὰ τῆς Τουρκίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης.

Νιέλ (Ἀ δ ό λ φ ο ς)· στρατάρχης τῆς γαλλίας ἐκ Μυρὲ 1802—1869. Ὡς μέραρχος διηύθυνε τὰς ἐργασίας τοῦ μηχανικοῦ ἐν Σεβαστουπόλει. Διεκρίθη ἐξόχως ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Σολφερίνου 1859. Ἕνεκα τῶν ἐξοπλισμῶν τῆς Πρωσσίας, ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐπεχείρησε, βραδέως ὅμως, τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ γαλλ. στρατοῦ.

Νιέλ· πρωτ. δ. τοῦ Γαλλ. διαμερίσματος ἄνω Βιέν. 14 χιλ. ΒΒΔ τῆς Λιμόζ. Κάτ: 1100.

Νιέμβσκ-δέ-Στρενελώ (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ποιητὴς Γερμανὸς, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λενώ, ἐγεν: 1802 ἐν Κεατάδ τῆς Οὐγγαρίας· ἐποίησε τὸν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

«Σαβοναρόλαν», τοὺς «Ἀλβίγους» Λυρικὰς ποιήσεις κ. ἄ.

Νιέμεν, Νίμεν Νιέμαν ἢ **Νιέμελ**· πρωτ. τῆς Δυτ. Ρωσίας πηγ. ἐκ τοῦ κυβερνείου τοῦ Μύνοκ καὶ εἰσερχόμενος εἰς Πρωσσίαν ἐμβάλλει εἰς τὸν Κουρις-Χάφ. Μῆκ: 800 χιλ. —Ἄξιος λόγου διὰ τὴν ἐπί τινος νήσου αὐτοῦ συνέντευξιν τῶν αὐτοκρατόρων Ναπολέοντος καὶ Ἀλεξάνδρου (25 Ἰουν. 1807) ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ εἰρήνη τοῦ Τιλσίττ, ὡς καὶ διὰ τὴν ἔνδοξον διάβασιν τοῦ γαλλ. στρατοῦ (1812).

Νιέμεντσιν ἢ **Νέμεντσιν**· πολίχνη ΒΒΑ τῆς Βίχνας ἐν τῇ Δυτ. Ρωσίᾳ ἐν τῷ Κυβερνείῳ καὶ τῷ διαμερ. τῆς Βίλνας. Κάτ: 1500.

Νιέμκεβιτς (Ἰουλιανός)· Πολωνὸς συγγραφεύς· ἐγεν. 1757 ἀπ. ἐν Παρισίοις 1841· ὑπασπιστὴς τοῦ Κοσκιούσκου, οὗ μετέσχε τῆς καθειρξεως ἐν Πετρουπόλει. Διακρίνεται ἐκ τῶν ἔργων του «τὰ πατριωτικὰ ἄσματα», μυθιστορήματα, ἱστορία τοῦ Σιγισμόνδου Ἰου καὶ τὸ ἀξιολογώτερον «Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Πρέσβεως».

Νιέπορ Φλαμανδιστὶ **Νιέβπουρτ** πολ. τῆς Δυτ. Φλάνδρας ἐν Βελγίῳ 2 χιλ. ἀπὸ τῆς Βορείου θαλάσσης. Κατ: 3500· θεμελιωθεῖσα κατὰ τὸν 13 αἰῶνα ὑπέστη πολλὰς καταστροφὰς καὶ πολιορκίας.

Νιέπουρ (Γ. Ἔρρικος)· λόγιος Ὁλλανδὸς (1670—1730) ἐν Οὐτρέχτ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐξέδωκεν Ἱστορίαν τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Ρωμαίων κ. ἄ.

Νιεχὸφ (Ἰωάννης)· περιηγητὴς γεν: ἐν Οὔσεν τῆς Βετσφαλίας ἐν ἀρχῇ τοῦ 18ου αἰῶνος, ὑπηρέτησεν ἐν τῇ Ὁλλανδικῇ ἑταιρείᾳ τῶν Ἰνδιῶν μετέβη εἰς Βρασιλίαν, Βαταβίαν, Κίναν, Κορομανδέλ, Μαδαγασκὰρ καὶ ἐχρημάτισε διοικητὴς τῆς Κεϋλάνης. Ἐδημοσιεύθησαν συμφώνως πρὸς τὰς σημειώσεις αὐτοῦ διάφορα Γεωγραφικὰ συγγράμματα.

Νιὲψ (Ἰωσὴφ-Νικηφόρος). Ἐκ τῶν ἐφευρετῶν τῆς φωτογραφίας ἐκ Σαλὸν σοὺρ-Σών. 1765 1833). Κατὰ τὸ 1813 ἔκαμνε πειράματα, ἅπερ ἐκάλει «ἡλιογραφικὰ» ἵνα διὰ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς λάβῃ εἰκόνας ἐπιτυχῶς δὲ συνεταιρίσθη μετὰ τοῦ Δαγγουὲρ πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῆς ἀνακαλύψεώς του.

Νιζάμ· ἤτοι διατάκτης, κοσμήτωρ, τίτλος δοθεὶς τῷ 1713 ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Μογγόλου εἰς τὸν ἀντιβασιλέα τοῦ Δεκκάν, τὸν Τουρκομᾶνον Ταὶν-Κιλίτχ, καλούμενον καὶ Ἀσὰφ Τζιάχ. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων νικῶν αὐτοῦ 1721 —24 ἐκτήσατο τὴν ἀνεξαρτησίαν του.

Νιζάμ· κράτος τοῦ Ἰνδοστὰν φόρου ὑποτελὲς τοῖς Ἄγγλοις, 247,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 12,000,000. Εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἀγγλ. ἐπικυριαρχίαν ἀπὸ τοῦ 1800 καὶ ἐκτείνεται ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὑψιπέδου τοῦ Δεκκὰν μεταξὺ τῶν προεδρειῶν Καλκούττας, Μαδρὰς καὶ Βομβάης. Διαρρέεται ὑπὸ τῶν ποτ. Τάπτυ καὶ Γοδαβέρυ. Πρωτ. Χαϊδεραβάδ παρὰ τὴν ὁποίαν ὕδρυται μέγα ὠχυρωμένον λαμπρὸν στρατόπεδον τῶν Ἄγγλων.

Νιζὰμ-ἐλ-Μολούκ· (Τσὼν-Κελίτσχ-Χάν)· γενν. ἐν Δελῇ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1648 ἀπέθ. 1748, υἱὸς τοῦ Γαζῆ-Ἐσδὶ-Χάν, ἀντιβασιλέως τῆς Γκουντζεράτ, τὸ 1717 ἐγένετο ἀντιβασιλεὺς τοῦ Δεκκάν. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ περιπεσὼν εἰς δυσμένειαν ἐπανεστάτησεν, ἀνέτρεψε τὸν Μέγαν Μογγόλον, ὑπὸ δὲ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ διωρίσθη διοικητὴς τοῦ Μαλβᾶ, ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ Δεκκὰν καὶ διωρίσθη μέγας Βεζύρης τοῦ Μεγ. Μογγόλου Μωχαμὲτ-Σάχ.

Νιζὰμ-ἐλ-Μολούκ (Κοντζὰχ Χασάν)· μέγας βεζύρη, Πέρσης, γενν. 1017 ἐν Χορασὰν ἀπέθ. 1092. Ὑπὸ τὸν Μαζούδ, σουλτᾶνον ἐκ τῶν Γκασνεβιδῶν, μετῆλθε διάφορα ὑπουργήματα, ἅμα δὲ ἀνελθόντος τὸν θρόνον τοῦ Ἄλπ-Ἀρσλάν, ἀνεδείχθη βεζύρης 1064, ἔδειξε δὲ μεγάλα πολιτικὰ προσόντα, κατέστειλεν ἐπανάστασιν ἐσωτερικήν, ἠλάττωσε τοὺς φόρους καὶ ἀνήγειρε σχολεῖα, μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ ἡγεμόνος, μισούμενος ὑπὸ τῆς σουλτάνας Τερχὰν-Χατσίν, περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν καὶ ἐδολοφονήθη τῇ διαταγῇ τοῦ Μελὶκ-Χάν, μαθητοῦ αὐτοῦ.

Νιζάμη(ς)· περιώνυμος Πέρσης ποιητής, 1100-1180, συγγραφεὺς τῶν λυρικῶν ποιήσεων «Διβὰν» καὶ μυθικῆς ἱστορίας τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰσκανδερ-Ναμέχ».

Νιζὰρδ (Δεζιρέ)· συγγραφεὺς ἐκ Σμυρνίου τοῦ ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, 1806-1888, συνειργάσθη εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων» καὶ τὴν «Ἐθνικήν». Καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας ἐν τῷ διδασκαλείῳ, ὑπῆρξε θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ κλασικισμοῦ. Ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Παρισίων, διεδέχθη δὲ τὸν Βιλλμαὶν ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς ρητορικῆς ἐν τῇ Σορβόννῃ. Παραιτηθεὶς ἐγένετο γερουσιαστὴς τὸ 1867. Ἐδημοσίευσε πλεῖστα ἄξια λόγου ἔργα φιλολογικὰ καὶ ἱστορικά.

Νιζὰρδ (Κάρολος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγουμ., 1808-1889. Ἀκόλουθος τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ἐδημοσιογράφησεν ἐν ταῖς ἐπισημοτέραις ἐφημερίσιν. Ἐφιλοπόνησεν ἐπιτυχεῖς μεταφράσεις κλασικῶν Λατίνων συγγραφέων, συνέγραψεν ἀλληγορικὸν ἔργον τὴν «Διαφανῆ Λίθουσαν». Ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιγραφῶν τὸ 1876.

Νιζνὲ-Ταγιλὶσκ· π. τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας, 130 χιλ. Α τοῦ Πέρμ ἐπὶ τοῦ Ταγίλ. Κάτ. 32,000. Ἐργοστάσια σιδήρου τὰ σπουδαιότερα τῆς Σιβηρίας. Μεταλλεῖα σιδήρου, χρυσοῦ, λευκοχρύσου. Εἰς βάθος 90 μέτρων ἀνεκαλύφθη ὄγκος ὡραίου μαλαχίτου καθαροῦ μεγάλων διαστάσεων πλέον τῶν 300 τόννων.

Νιζόλιο ἢ Νιζόλης· λόγιος Ἰταλὸς 1498—1566, μέγας θαυμαστὴς τοῦ Κικέρωνος. Συνέθηκεν ἄξιον λόγου ἔργον «παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Μ. Τυλ. Κικέρωνος» λατινιστί, δημοσιευθὲν βραδύτερον ὑπὸ διαφόρους τίτλους «Θησαυρὸς Κικερώνειος» ἢ «Λεξικὸν Κικερώνειον» πρὸς δὲ καὶ ἄλλα ἄξια λόγου συγγράμματα.

Νιθὰρδ· (ὁ πάτερ Νιθὰρδ)· Ἰησουίτης Αὐστριακὸς 1607—1681, πνευματικὸς τῆς Ἀρχιδουκίσσης Μαριάννας, ἣν ἠκολούθησεν εἰς Μαδρίτην συζευχθεῖσαν Φίλιππον τὸν 4ον τῆς Ἱσπανίας, μετὰ τὸν θάνατον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ ὁποίου (1665) διαρκούσης τῆς ἀνηλικότητος Καρόλου τοῦ 2ου, περιεβλήθη ὑπὸ τῆς Ἀντιβασιλίσσης ἀπόλυτον ἐξουσίαν γενόμενος καὶ γενικὸς ἱερεξεταστής. Ἡ ἀξιοθρήνητος διοίκησις αὐτοῦ ἐπετάχυνε τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱσπανίας. Παρητήθη τῆς ἀρχῆς τῷ 1669. Μεθ' ὃ ἐστάλη πρέσβυς εἰς Ρώμην, ἔνθα ἐγένετο καρδινάλιος.

Νιθάρδ· υἱὸς τοῦ Ἀνγκιλβέρτου καὶ τῆς Βέρθας θυγατρὸς Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ἐγεν. 790, ἀπ: πρὸ τοῦ 856. Δοὺξ ἐπὶ Καρόλου τοῦ Μεγάλου καὶ κόμης, ἐγένετο εἷς τῶν κυριωτέρων συμβούλων Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ καὶ ἐφονεύθη πολεμῶν κατὰ τῶν Νορμανδῶν· ὁ ἄριστος τῶν χρονικογράφων τοῦ 9ου αἰῶνος.

Νίθαυρη· χ. τοῦ δήμου Ἀποδούλου, Ἐπαρχ. Ἀμαρίου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 300.

Νικαγόρας· Μεσσήνιός τις, προδοὺς τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην Γ'

Νικαγόρας· υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου ρήτορος Μουσαίου, σοφιστὴς καὶ φίλος τοῦ Φιλοστράτου καὶ τοῦ Λογγίνου, ζῶν κατὰ τὴν γ' ἑκατ. μ.Χ.

Νίκαια· Νίτσα ἰταλ., λιμὴν καὶ πόλις τῆς Γαλλίας, πρωτ. δ. τοῦ διαμ. τῶν Παραθαλασσίων – Ἄλπεων καὶ παλαιὰ πρωτ. τῆς κομητείας τῆς Νικαίας. Κάτ: περὶ τὰς 90000. Διὰ τὸ ἦπιον καὶ γλυκὺ αὐτῆς κλῖμα συρρέουσιν ἐκ πάντων τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης ξένοι ἰδίᾳ πρὸς διαχείμασιν, πρὸς ἄνετον διαμονὴν τῶν ὁποίων ἔχουσιν ἀνεγερθῇ ἐν τῇ πόλει ἀληθῆ ἀνάκτορα, ἐπαύλεις πολυτελεῖς, ξενοδοχεῖα μεγαλοπρεπέστατα· εἶνε διῃρημένη εἰς τέσσαρας συνοικίας 1) τὴν κεντρικὴν ἢ παλαιὰν πόλιν 2) τὴν τοῦ 18ου αἰῶνος ἐν ᾗ καὶ μουσεῖον γραφικῆς καὶ βιβλιοθήκη 60000 τόμων, 3) τὴν πόλιν τοῦ λιμένος καὶ 4) τὴν νέαν πόλιν. Ἔχει λαμπροὺς περιπάτους καὶ ἐξοχάς, ὡραίας λεωφόρους, βιομηχανίαν, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ ἰδίᾳ ἀνθέων. Εἶνε ὀνομαστὴ διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Ἀπόκρεων. Ἡ πόλις αὕτη ἱδρύθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μασσαλιωτῶν ἑλλήνων τῷ 300 π. Χ. πρὸς ἀνάμνησιν νίκης αὐτῶν κατὰ τῶν Λιγύρων. Βραδύτερον κατέλαβον ταύτην οἱ Ρωμαῖοι ἱδρύσαντες πολεμικὸν ναύσταθμον. Κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα ἦτο πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου κομητείας. Πολλάκις ἁλωθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων, Τούρκων (1543) κλπ. προσηρτήθη εἰς τὸ Σαρδικὸν κράτος, ἀπὸ δὲ τοῦ 1860 ἐδόθη αὖθις εἰς τὴν Γαλλίαν. Πατρὶς τοῦ στρατηγοῦ Γαριβάλδη καὶ τοῦ Μασσένα.

Νίκαια· θυγ. τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ σύζυγος τοῦ Λυσιμάχου.

Νίκαια· π. τῆς Βιθυνίας, ἡ πρότερον Ἀντιγόνεια. Κεῖται εἰς τὴν Α ἐσχατιὰν τῆς Ἀσκανίας λίμνης καὶ λέγεται σήμερον Ἰσνίκ. Εἶνε ἐπίσημος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ συγκροτηθείσας 2 οἰκουμενικὰς Συνόδους, τὸ 325 καὶ τὸ 787.

Νίκαια· π. τῆς Ἰνδίας, ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του κατὰ τοῦ Πώρου.

Νίκαια· π. τῆς Ἄνω Ἰταλίας,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀποικία τῶν ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλλήνων. Ὄρα ἀνωτέρω διὰ τὴν σημερινήν.

Νίκαια· φρ. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

Νικαίζ· ἢ ἅγιος Νικάσιος, ἀπόστολος τῆς Νευστρίας, θεωρούμενος ὡς ὁ πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ρουὰν, ἔζησε κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα καὶ ἐμαρτύρησε μετὰ τοῦ ἁγίου Μελλόν. Ἑορτάζεται τῇ 11 ὀκτωβρίοτ. 2) ἐπίσκοπος Ρήμων κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα μαρτυρήσας ὑπὸ τῶν Βανδάλων περὶ τὸ 406. Ἑορτάζεται τῇ 14 Δεκεμβρίου.

Νικαίζ· (ἀββᾶς), ἀρχαιολόγος ἐκ Δυζὸν 1621—1701. Δὲν διεσώθησαν ἢ τεμάχια τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Νίκαμα· π. τῆς Ἰνδίας, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Νικάνδριον· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 57.

Νικανδρος· περίφημος γραμματικός, ποιητὴς καὶ ἰατρὸς ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 π. Χ.

Νικάνωρ· στρατηγὸς Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανοῦς, βασιλέως τῆς Συρίας, ἐνικήθη δὶς ὑπὸ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου καὶ ἐφονεύθη ἐν τῇ δευτέρᾳ μάχῃ. Ὁ Ἰούδας ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα αὐτοῦ ἔφερεν εἰς Ἱερουσαλήμ.

Νικάνωρ· στρατηγὸς τῶν Χαόνων ἐν Ἠπείρῳ.

Νικάνωρ· υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Νικάνωρ· στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου, ἔπαρχος Μουνιχίας καὶ Πειραιῶς.

Νικάνωρ· γραμματικὸς ἐκ Κυρήνης, ἐπὶ Ἀδριανοῦ, ἠσχολήθη ἰδίως εἰς τὰ περὶ τῶν σημείων τῆς στίξεως, γράψας περὶ «στιγμῆς τῆς καθόλου» καὶ «περὶ στιγμῆς παρ' Ὁμήρῳ», δι' ὃ καὶ εὐτραπέλως ἐκαλεῖτο «στιγματίας».

Νικαράγουα· μικρὰ δημοκρατία τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Ἔκτ. 123,950 τετρ. χλμ. καὶ 400,000 κάτοικοι. Ἔδαφος εὐφορώτατον εἰς ζαχαροκάλαμον, βάμβακας, λουλάκι κακάο, πολύτιμα ξύλα κλ., ὑποφέρει ὅμως ἀπὸ φοβεροὺς σεισμούς. Πρωτ. Μανάγουα ἐπὶ τῆς λίμνης Νικαραγούας μὲ 12,000 κατ. Ἀποτινάξασα τὸν Ἱσπαν. ζυγὸν ἡνώθη τῷ 1824 μετὰ τῆς Γουατεμάλας, ἀλλ' ἀποσπασθεῖσα τῷ 1848 ἀπετέλεσεν ἰδίαν δημοκρατίαν μετὰ νομοθετικῆς Βουλῆς καὶ Γερουσίας.

Νικαράγουα· λίμνη ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πολιτείᾳ ἐκτ. 900 τετρ. χ. βαθ: 16 — 40 μ. συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ διὰ τοῦ Ρίο—Σάν—Ζουάν. Βορειοαμερικανικὴ ἑταιρεία ἐπεχείρησε νὰ μεταβάλῃ αὐτὴν εἰς διώρυχα μεταξὺ τῶν δύο ὠκεανῶν.

Νικάσι· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 232.

Νικάσιος (Βέρναιρτ.)· ζωγράφος Φλαμανδός, μαθητὴς τοῦ Σνάιδερ 1608 — 1678. Ἐν Λούβρῳ ὑπάρχουσι δύο πίνακες αὐτοῦ.

Νικασίπολις· μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, μήτηρ τῆς Θεσσαλονίκης, συζύγου τοῦ Κασσάνδρου.

Νικάστρο, Νεόκαστρον· πόλ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Καλαβρίας ἐν Ἰταλίᾳ κατ' 15000· ἐπισκοπή, παράγει ἔλαια. Ἔχει θερμὰ ὕδατα. Ὑπέστη τρομερὸν σεισμὸν τὸ 1638.

Νικατόριον· ὄρος τῆς Ἀσουσίας παρὰ τὰ Ἄρβηλα.

Νικέρων (Π έ τ ρ ο ς)· Β α ρ ν α β ί τ η ς, ἤτοι κοσμικὸς κληρικὸς τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Παύλου, ἐκ Παρισίων, 1685—1738. Ἐδίδαξε φιλολογίαν καὶ ρητορικὴν ἐν διαφόρεις λυκείοις. Ἀποκαταστὰς δ' ἐν Παρισίοις ἐπεδόθη εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν βίων τῶν ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως λογίων.

Νίκη· θυγ. τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, ἀδελφὴ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, θεὰ τῆς νίκης πολεμήσασα κατὰ τῶν Τιτάνων ὑπὲρ τοῦ Διός, διὸ καὶ πάρεδρος αὐτοῦ ἦν. Παριστάνετο ὡς γυνὴ πτερωτή, κρατοῦσα στέφανον δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος.

Νίκη· μία τῶν Θεσπιάδων, μήτηρ τοῦ Νικοδήμου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Νικηθιανῶ· χ. τοῦ δήμου Χ ο υ μ ε ρ ι ά κ ο υ, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ. 200.

Νικήρατος· πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου.

Νικήρατος· υἱὸς τοῦ Νικίου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν 30 τυράννων.

Νικήρατος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 112 ὀλυμπ., ὁ κατ' ἄλλους Ἀνίκητος.

Νικηταρᾶς ἢ Σταματελόπουλος (Ν ι κ ή τ α ς)· εἷς ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων πολεμιστῶν τῆς ἐπαναστάσεως· (ὅρα Σ τ α μ α τ ε λ ό π ο υ λ ο ς).

Νικήτας-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ἐξανθείας τῆς Λευκάδος. Κάτ. 215.

Νικήτας Ἀκομινᾶτος· ἐπονομαζόμενος Χ ω ν ι ά τ η ς ἐκ Χ ώ ν η ς τῆς Φρυγίας (ἀρχ. Κολοσσαί), μετελθὼν διάφορα ὑπουργήματα ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπεσύρθη ἐν Νικαίᾳ καὶ ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ τὸ 1216. Συνέγραψε τὰ «Χρονικὰ» εἰς 21 βιβλία.

Νικήτας Εὐγενιανός· Ἕλλην συγγραφεὺς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, συνέγραψεν εἰς στίχους ἰαμβικοὺς τὸ μυθιστόρημα «οἱ ἔρωτες τοῦ Χαρικλέους καὶ τῆς Δροσίλλης».

Νικηφόριον· φρ. καὶ ἄλσος παρὰ τὴν ἀρχ. Πέργαμον.

Νικηφόριον· φρ. ἐν Μεσοποταμίᾳ παρὰ τὸν Εὐφράτην, ἔνθα καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Νικηφορίου Διός. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου εἰς ἀνάμνησιν νίκης τινός. Ἤδη λέγεται Ρ ά κ κ α.

Νικηφόρος Α', ὁ Λ ο γ ο θ έ τ η ς· αὐτοκράτωρ τῆς Κων)πόλεως, 802—811. Ἐξεθρόνισε τὴν Εἰρήνην (βλ. λ.) καὶ ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Νικηφόρος Β', ὁ Φ ω κ ᾶ ς· 963—969, αὐτοκρ. Κων)πόλεως, ἁρπάσας τὸν θρόνον ἅμα θανόντος τοῦ Ρωμανοῦ. Ἀπέθ. δολοφονηθείς.

Νικηφόρος Γ' ὁ Β ο τ α ν ι ά τ η ς· 1078—1081, αὐτοκρ. Κωνσταντινουπόλεως ἀναγκασθεὶς νὰ δώσῃ τὸν θρόνον Ἀλεξίῳ τῷ Κομνηνῷ.

Νικηφόρος· ἡγούμενος τῆς μο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νῆς τῶν Νεζερῶν κατὰ τὸ 1821, διαπρέψας ἐπὶ ἀνδρείᾳ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος. Μεταβὰς εἰς Μεσολόγγιον μετὰ τοῦ Ἀνδρέου Ζαΐμη, ἀνεδείχθη ὁ ἄριστος πολεμιστὴς τοῦ σώματος. Λαμπρὸν ἐπίσης ἔλαβε μέρος κατά τε τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν καὶ ἐν Ἀκράτᾳ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ζαΐμη κατὰ τὴν ἐναντίον τῶν λειψάνων τοῦ Δράμαλη φονικὴν ἐπίθεσιν.

Νικίας· διάσημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ἐν Σικελίᾳ.

Νικίας· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 121 ὀλυμπ.

Νικίας· ζωγράφος Ἀθηναῖος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Νικίας· ἰατρὸς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

Νικίππη· μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀντίμαχον.

Νίκκελλ· (Ἰ σ α ὰ κ-β ά ν)· ὁλλανδὸς ζωγράφος τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, οὗ πίναξ τις εὕρηται ἐν Λούβρῳ· ὁ υἱός του Ἰωάννης καὶ ἡ ἐγγονὴ αὐτοῦ Ἰ. Μαρία διεκρίθησαν ὡσαύτως ἐν τῇ ζωγραφικῇ.

Νικλασβέργ· χ. ἐν Βοημίᾳ 80 χλμ. Β τοῦ Ἔγερ. Κάτ: 1000 περίπου.

Νικλίτσι· χ. τοῦ δήμου Πιαλίου τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 56.

Νίκοβα· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 330.

Νικοβάρ· (ν ῆ σ ο ι)· Ἀρχιπέλαγος τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου πρὸς Ν τῶν ν. Ἀνδαμάνων μεταξὺ 90ο—92ο Ἀν. Μῆκ. καὶ 6ο 40'—9ο 15' Β Πλ. περιλαμβάνει 19 νήσους. Ἔκτ. 1900 τετρ. χλμ. Κάτ. ὑπὲρ τὰς 6,000, συνδεόμενοι πιθανῶς πρὸς τὰς ἰθαγενεῖς φυλὰς τῆς Ἰνδοκίνας. Νῆσοι κοραλλιογενεῖς.

Νίκοβο· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 194.

Νικόδημος· ἱστοριογράφος ἐκ Δαμασκοῦ ἐπὶ Αὐγούστου, γνώριμος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδου, γράψας παγκόσμιον ἱστορίαν εἰς 146 βιβλία.

Νικόδημος· ἄρχων Ἰουδαῖος, ἐκ τῶν Φαρισαίων, ἐγένετο μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, μετέβη δὲ μετὰ Ἰωσὴφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας ἵνα ἐπιμεληθῇ τῆς ταφῆς αὐτοῦ, δι' ὃ ἐστερήθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων τῶν ἀξιωμάτων αὐτοῦ. Ὑπάρχει ἀπόκρυφον φερώνυμον αὐτοῦ Εὐαγγέλιον συντεθὲν κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα ὑπό τινος αἱρετικοῦ.

Νικόδρομος· Αἰγινήτης, θελήσας νὰ παραδώσῃ τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἀποτυχὼν καὶ φυγὼν εἰς τὸ Σούνιον.

Νικόδωρος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 116 ὀλυμπ.

Νικοκλῆς· Λακεδαιμόνιος γράψας περὶ τῶν ἐθίμων τῆς πατρίδος του.

Νικοκράτης· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 111 ὀλυμπ.

Νικοκρέων· βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ἀπανθρώπως φονεύσας τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον.

Νικόλ (Π έ τ ρ ο ς)· ἠθικολόγος, θεολόγος καὶ συζητητὴς ἐκ τῶν περιωνυμωτέρων συγγραφέων τοῦ Πὸρτ Ροαγιάλ, ἐκ Σὰρτρ 1625—1695. Βαθὺς ἐξερευνητὴς τῆς ἀνθρωπίνης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

καρδίας, καὶ ἐπιμελὴς τῆς Γαλλ. γλώσσης καινοτόμος δείκνυται ἐν τοῖς πολυπληθέσιν αὐτοῦ συγγράμμασι.

Νικολάϊ· Γαλλικὸς οἶκος, καταγωγῆς ἐκ τοῦ Βιβαραί, οὗ ἐπιφανέστερα μέλη ἦσαν· Ἰωάννης δὲ Νικολάϊ καγκελλάριος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως ἐπὶ Καρόλου 8ου. Ἐμὰρ-Κάρολος δὲ-1747—1794 Ἀκαδημαϊκός, 1ος πρόεδρος, καρατομηθείς. Ἀντώνιος-Χριστιανὸς στρατάρχης τῆς Γαλλίας 1775.

Νικολάϊ (Φρειδερῖκος)· βιβλιοπώλης καὶ φιλόλογος Γερμανὸς ἐκ Βερολίνου 1733 — 1811. Πλὴν πολλῶν ἄλλων ἐξέδωκε τὴν «Παγκόσμιον Γερμανικὴν Βιβλιοθήκην» εἶδος ἐγκυκλοπαιδείας.

Νικολάϊεφ· λιμὴν τοῦ ρως. κυβερνείου Χερσῶνος εἰς τὴν συμβολὴν Βούγ καὶ Ἴγγουλ· μέγαρον τοῦ ναυαρχείου, ναύσταθμος, ἀστεροσκοπεῖα, στρατῶνες. Κάτ: 70,000. Ἐθεμελιώθη τὸ 1789 ὑπὸ τῆς Μεγ-Αἰκατερίνης.

Νικολάϊσταδ· πόλις καὶ λιμὴν τῆς Εὐρ. Ρωσίας ἐν Φιλλανδίᾳ, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Βάζα ἐν τῷ Βοθνικῷ κόλπῳ. Κάτ: 6,500. Βυρσοδεψεῖα, ἰχθυέλαιον, ρητίνη, πισσάσφαλτος. Ἐθεμελιώθη τὸ 1606 ὑπὸ Καρόλου τοῦ Θ' βασιλέως τῆς Σουηδίας ὀνομασθεῖσα Βάζα· μετωνομάσθη Νικολάϊσταδ τὸ 1855.

Νικόλαος (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας τὸν Δ' αἰῶνα, καταδιωχθεὶς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, προστάτης τῆς Ρωσίας. Ἑορτὴ τὴν 6 Δεκεμβρίου.

Νικόλαος· πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βούλιδος.

Νικόλαος· υἱὸς τοῦ Βούλιδος ὃν συνέλαβον οἱ Ἀθηναῖοι ὅτε ἐπέμπετο πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τὸν ἐφόνευσαν.

Νικόλαος· ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Νικόλαος· φιλόσοφος τῆς περιπατητικῆς σχολῆς.

Νικόλαος Α' ὁ Μέγας· πάπας 858—867, ἐκ Ρώμης. Ἐκ τῶν τὰ μάλιστα συντελεσάντων εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν πρωτείων τῆς Ἕδρας τῆς Ρώμης. Ἐξηνάγκασε δὲ νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ κῦρος τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας ἥτε πεπτωκυῖα Βυζαντιακὴ αὐτοκρατορία καὶ ἡ τῶν Καρολιδῶν. Βιασθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου εἰς παραίτησιν καὶ ἀναγορευθέντος τοῦ Φωτίου, ὁ πάπας Νικόλαος ἔπεμψε δύο πρέσβεις, ἀσκῶν τὸ δικαίωμα τῆς ἀνωτάτης αὐτοῦ δικαιοδοσίας Ἐπωφελήθη δὲ τῶν ἐν Ἀνατολῇ γεγονότων ὅπως ἐπεκτείνῃ τὸ κῦρος αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς Βουλγαρικῆς ἐκκλησίας.

Νικόλαος Βος (Γεράρδος)· Πάπας 1058—1061 ἐκ Σαβοΐας· ἐπίσκοπος ἐν Φλωρεντίας, ἀνεκηρύχθη Πάπας τῇ ὑποστηρίξει τῆς αὐτοκρατείρας Ἀγνῆς μητρὸς τοῦ Ἑρρίκου Δ'.

Νικόλαος Γος (Ἰωάννης Γαετάνος Ὀρσίνη)· Πάπας 1227—1280. Εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

Νικόλαος Δος (Ἱερώνυμος ἐξ Ἀσκόλας)· Πάπας 1288—1292, ἐγεν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐν Ἀσκόλῃ. Δι' ἰδικοῦ χρυσοβούλου συνέστησε τὸ 1289 τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονπελιέ.

Νικόλαος Ος (Θωμᾶς Παραντουκέλι)· Πάπας 1447—1455 ἐκ Σαρζάν. Κατώρθωσε τὴν παραίτησιν τοῦ Ἀντιπάπα Φήλικος δου, ὅπερ ἔθηκε τέρμα εἰς τὸ μέγα σχίσμα τῆς Δύσεως 1449. Μάτην μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κων)πόλεως ἐπεχείρησε νὰ συναγείρῃ σταυροφορίαν κατὰ τῶν Τούρκων. Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ ἱδρυτὴς τῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκης.

Νικόλαος Ος· ἀντιπάπας (ὅρα Κορβιέρ).

Νικόλαος· Βασιλεὺς τῆς Δανίας 1104—1134, υἱὸς Σουενὸν τοῦ 2ου καὶ διάδοχος Ἔρικ τοῦ 1ου ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Κανοῦτον ἀφῆκε τὸν τίτλον βασιλέως τῶν Σλαύων καὶ τὸ δουκᾶτον τοῦ Σλέσβιγκ.

Νικόλαος Α'· αὐτοκράτωρ τῶν Ρώσων, ἐγεν. 1796, ἀπέθ. 1855, τρίτος υἱὸς Παύλου τοῦ Α'. Ἀνῆλθε τὸν θρόνον τὸ 1825, θανόντος Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ παραιτηθέντος τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιωμάτων τοῦ 2ου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου. Ἀνὴρ ῥέκτης καὶ ἰσχυρᾶς θελήσεως, εὐθὺς ἅμα ἀναβὰς τὸν θρόνον κατέστειλε στάσιν στρατιωτικὴν μετὰ σκληρότητος τιμωρήσας τοὺς ἐνόχους. Ἐπεμβὰς ἐνεργῶς ἐν τοῖς Ἀνατολικοῖς πράγμασιν, εἰ καὶ ἐν ἀρχῇ ἐδείχθη δυσμενὴς πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἐπανάστασιν, μετὰ τὴν ὁμόθυμον τῶν λαῶν ὑπὲρ τῆς ἡρωϊκῶς ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος ἐξέγερσιν ἐπίεσε τὴν Πύλην ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Ἀκκερμαν (1826) νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου ἐπιτευχθείσας παραχωρήσεις, ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ ἑλλ. ἀγῶνος καὶ συνεμάχησε μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἑλλ. ἀνεξαρτησίας. Ἤνωσε τὸν στόλον του ἐξ ὀκτὼ πλοίων μετὰ τοῦ τῶν ἄλλων Δυνάμεων, ὅστις ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Τουρκία ἀπέφευγε νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν συνθήκην τοῦ Ἀκκερμαν, ἐκήρυξε πόλεμον κατ' αὐτῆς καὶ ἠνάγκασε τὸν Σουλτᾶνον νὰ συνομολογήσῃ ταπεινωτικὴν συνθήκην ἐν Ἀδριανουπόλει (14 Σεπτεμβρίου 1829), δι' ἧς ἀνεγνωρίζετο ἡ ἐπὶ τῶν παραδουναβίων ἡγεμονιῶν προστασία τῆς Ρωσίας, παρεχωροῦντο αὐτῇ χῶραι ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἄ. Ταυτοχρόνως ἀπέκρουσε τὰς προσβολὰς τοῦ Σάχου τῆς Περσίας καὶ διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Τουρκμαντσάϊ ἐπέτυχε παραχώρησιν περσικοῦ ἐδάφους. Μάτην ὅμως ἐπειράθη τὴν ὑποταγὴν τῶν Κιρκασίων. Λίαν ἀπολυταρχικὸς ὢν ἔδειξε μεγίστην ψυχρότητα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Λουδοβίκου-Φιλίππου διὰ τὴν ἐν Παρισίοις ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλίου. Ἐκραγείσης δ' ἐν Πολωνίᾳ λυσσώδους ἐπαναστάσεως, μόλις μετὰ δεκαμήνους αἱματηροτάτους ἀγῶνας κατώρθωσε τὴν καταστολὴν αὐτῆς, ἐτιμώρησε δὲ τοὺς Πολωνοὺς καταργήσας τὸ σύνταγμα αὐτῶν καὶ τὰ προνόμια. Τὸ 1833 προσέφερε τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ὑποστήριξιν εἰς τοὺς Τούρκους κατὰ τοῦ ἀποστατήσαντος Μεχμὲτ Ἀλῆ τῆς Αἰγύπτου, ἐξ οὗ ἠπειλήθη πόλεμος πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἥτις ὑπεστήριζε τὰς ἀξιώσεις τοῦ Μεχμὲτ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

'Αλλ', ὅστις ὅμως ἠναγκάσθη νὰ περιορισθῇ ἐν Αἰγύπτῳ, καίτοι κατέστρεψεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ 'Ιμβραΐμ τὸν τουρκ. στόλον ἐν Νεζίβ, ἐπειδὴ ἡ Γαλλία ἀπεμονώθη ἐν Εὐρώπῃ. τῆς Ρωσίας μετὰ τῶν ἄλλων Δυνάμεων ὑπογραψασῶν τὴν ὑπὲρ τῆς Τουρκίας συνθήκην τῆς 15 'Ιουλίου 1840. 'Ανετάχθη ἀποφασιστικώτατα κατὰ τῶν ἐν ἔτει 1848 ὑπὲρ τῶν δημοκρατιῶν καὶ ἐθνικοτήτων κινήματος μέρους τινὸς τῆς Εὐρώπης καὶ ἠνώθη μετὰ τῆς Πρωσσίας καὶ Αὐστρίας πρὸς κατάπνυξιν τοῦ ἐπαναστατικοῦ πνεύματος. Ἕνεκα δὲ ζητήματός τινος περὶ τῶν 'Αγίων τόπων ἀπήτησε παρὰ τῆς Πύλης τὴν ὑπογραφὴν συνθήκης ἐπιτρεπούσης τὴν ἐπέμβασιν αὐτοῦ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Τουρκίας πρὸς προστασίαν τῶν ἐν αὐτῇ Χριστιανῶν 'Ελλήνων, ἀρνηθείσης δ' αὐτῆς ἐπεχείρησε νέον κατ' αὐτῆς πόλεμον, ὅτε ἡ 'Αγγλία, ἡ Γαλλία καὶ τὸ Πεδεμόντιον ἐκήρυξαν πόλεμον κατ' αὐτοῦ (1854) καὶ ἀπεβίβασαν τὰς ἡνωμένας αὐτῶν δυνάμεις εἰς Κριμαίαν πρὸς ἐκπόρθησιν τῆς Σεβαστουπόλεως, ἔνθα ἐνίκησαν ἐν πολλαῖς μάχαις τὰ Ρωσ. στρατεύματα. Διαρκοῦντος δ' ἔτι τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου Νικόλαος ὁ Αος ἀπέθανε 2 Μαρτίου 1855 ἐκ παραλυσίας τῶν πνευμόνων ἢ ὥς τινες λέγουσι δηλητηριασθεὶς ἑκουσίως. Ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε δεσποτικωτάτη, δύναταί τις εἰπεῖν ὅτι ὑπῆρξεν ἡ προσωποποίησις τῆς ἀπολυταρχίας.

Νικόλαος Νικολάϊεβιτζ· μέγας δοὺξ τῆς *Ρωσίας* 3ος υἱὸς Νικολάου τοῦ Α' 1831—1891. Διεκρίθη ἐν τῷ πολέμῳ τῆς Σεβαστουπόλεως. Προήχθη εἰς Γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς αὐτοκρατορ. φρουρᾶς. Μετὰ τοῦ στρατηγοῦ 'Ιγνάτιεφ ἐκ τῶν πρώτων ἀρχηγῶν ὄντες τοῦ Πανσλαυϊστικοῦ κινήματος, ὑπῆρξαν ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτίων τοῦ κατὰ τῆς Τουρκίας πολέμου τοῦ 1877. 'Επὶ κεφαλῆς τῆς στρατιᾶς τοῦ Δουνάβεως, διῆλθε τὸν ποταμὸν (22—27 'Ιουνίου) διὰ τοῦ στρατηγοῦ Κρούδενερ ἐκυρίευσε τὴν Νικόπολιν τὴν 15 'Ιουλίου, διέταξε δὲ τὸν Γοῦρκον νὰ εἰσβάλῃ διὰ τῶν διόδων τοῦ Αἵμου, ὅστις ὅμως ἀποτυχὼν ἐν 'Εσκὶ-Ζαγορᾷ ἀπεσύρθη ἐν Βουλγαρίᾳ. 'Ο Μ. Δ. τότε παρεχώρησεν εἰς τὸν Τζάρεβιτς τὴν διοίκησιν μέρους τοῦ ὑπ' αὐτὸν στρατοῦ καὶ μετὰ τοῦ ὑπολοίπου ἔστησε τὸ στρατηγεῖόν του ἐν Σιστόβῃ. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Τζάρεβιτς ἀπησχόλει μέρος τοῦ τουρκ. στρατοῦ, ὁ Μ. Δ. περιεκύκλωσε τὴν Πλεῦναν ἐν ᾗ ὁ 'Οσμὰν Πασᾶς εἶχεν ὀχυρωθῇ ἀσφαλῶς, ἀνδρείως ὑπερασπίζων αὐτήν. 'Ο στρ. Τοτλέβεν ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πολιορκητικοῦ στρατοῦ. Τῇ 10 Δβρίου δὲ ἠλώθη ἡ Πλεῦνα, ἵνα δὲ ὁ Μ. Δ. δώσῃ πέρας εἰς τὸν πόλεμον διέταξε τὴν ὑπέρβασιν τοῦ Αἵμου. 'Ο Γοῦρκος εἰσῆλασεν εἰς Σόφιαν (4 'Ιανουαρίου 1878) καὶ συνέτριψε τὸν Σουλεϊμὰν Πασᾶν ἐν Φιλιππουπόλει (16—19 'Ιαν.), ὁ Σκόβελεφ ἐξεβίασε τὴν διὰ τῆς Σίπκας διάβασιν καὶ ἀφίκετο εἰς 'Αδριανούπολιν (20 'Ιανουαρ.). 'Ο πόλεμος ἔληξε διὰ τῆς προκαταρκτικῆς συνθήκης τοῦ Καζανλίκ (5 Φεβρουαρίου), καὶ ὁ Ρωσ. στρατὸς ἐκένωσε τὴν Ρω-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μυλίαν. Ὁ Μ. Δ. ἦτο μέλος τοῦ ἀνωτάτου αὐτοκρατορ. συμβουλίου. Ἐνυμφεύθη τὴν πριγκίπισαν Ἀλεξάνδραν τοῦ Ὀλδεμβούργ ἐξ ἧς ἔσχε δύο υἱούς.

Νικόλαος ὁ ἐκ Πίσης· γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων, γεννηθεὶς ἐν Ἀπουλίᾳ τὸ 1206—1280· ἐξωράισε τὴν πατρίδα αὐτοῦ διὰ καλλιτεχνικῶν μνημείων ὁ τάφος τοῦ ἁγίου Δομινικοῦ εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῶν καλλιτεχνημάτων του, ἐξ οὗ καὶ ἐπωνομάσθη Νικόλαος δελ-ἄρκα. Ἐκ τῶν προδρόμων τῆς ἀναγεννήσεως.

Νικόλαος ἐκ Τολεντίνου· (ἅγ) 1239—1308. Διάκονος ἐν Τολεντίνῳ. Ἑορτὴ 10 Σεπτεμβρίου.

Νικόλαος Δελύρ· ἢ ἁπλῶς Δελύρ. Ἰουδαῖος προσήλυτος. Ὑπὸ τὸ ὄνομα Ποστίλ, ἔγραψεν ὑπομνήματα ἐπὶ τῆς Βίβλου. Ἀπ. 1340.

Νικόλαος Δὲ Κούζα· (Νικ. Κρέμος, ἐπονομαζόμενος Κουζᾶνος) Καρδινάλιος. Ἐγεν. ἐν Κούσῃ ἐπὶ τοῦ Μοσέλα 1401—1467, υἱὸς ἁλιέως. Σοφὸς Ἑβραϊστής, Ἑλληνιστής, φιλόσοφος, θεολόγος καὶ μαθηματικός, ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Βὰλ (1431) ὑπερήσπισε τὸ ἀλάνθαστον. Ἐχρημάτισε πρέσβυς τριῶν παπῶν παρὰ διαφόροις αὐλαῖς. Ἐπεχείρησε πλείστας ἐκκλησιαστικὰς μεταρρυθμίσεις.

Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός· Ἕλλην συγγραφεύς, γεννηθεὶς ἐν Δαμασκῷ τῆς Συρίας τὸ 64 π. Χ., ὀπαδὸς καὶ εὐνοούμενος κόλαξ τοῦ Λυγούστου. Ἔγραψε «Παγκόσμιον Ἱστορίαν» ἧς ἐσώθησαν ὀλίγα ἀποσπάσματα, «Βίον τοῦ Λυγούστου» καὶ «Ἱστορίαν τοῦ βίου του».

Νικόλαος-Ἅγιος· π. τῆς βελγ. ἐπαρχ. Ἀνατολ. Φλάνδρα· ἀκμ. βιομηχ. ὑφαντουργικῆς κυρίως καὶ μέγα ἐμπ. σιτηρῶν. Κάτ: 28,000.

Νικόλαος-Ἅγιος ἢ Σαίν-Νικολᾶς-δύ-Πόρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέρθ-ἐ-Μοζέλλ. Ἀξιόλ. βιομηχ., ἀλατωρυχεῖα. Κάτ: 5,600.

Νικόλαος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Βοιῶν τῆς Λακωνίας. Κάτ: 718.

Νικόλαος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 260.

Νικόλαος-Ἅγιος χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ: 24.

Νικόλαος-Ἅγιος· πρωτ. τοῦ δήμου Τανίας τῆς Κυνουρίας. 11 ὥρας ἀπὸ Λεωνιδίου, θερινὴ ἕδρα εἰρηνοδ., ταχυδρομ., ἑλλην. σχολεῖον, ἀκμαία κτηνοτροφία καὶ γεωργία. Κάτ:2,335. Λέγεται καὶ Κ α σ τ ρ ί.

Νικόλαος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 90.

Νικόλαος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Χ ά ρ α κ ο ς, Ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης) Κάτ: 80.

Νικόλαος Ἅγιος· χ. τοῦ δήμ. Κ ρ η τ σ ᾶ ς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 110.

Νικόλαος-δ' Ἀλιερμὸν (Ἅγιος)· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα. Κάτ: 2,300.

Νικόλαος δέ-Δά-γκράβ (Ἅγιος-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τέρν-ἐ-Γαρόνν. Περιαιρετὴ γέφυρα. Κάτ: 2,800.

Νικόλαος-δέ-Ρεδὸν (Ἅγιος)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω Λείγηρ. Κάτ: 2,200.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νικόλαος-Δύ-Πελὲμ (Ἅγιος)· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ-δύ-Νόρ. Κάτ: 2,900.

Νικολάου (Σ τ α ῦ ρ ο ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Κορίνθου, ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, κατά τε τὴν προπαρασκευὴν τοῦ Ἀγῶνος τὰ μάλιστα ἐργασθεὶς καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος πολλὰ ἐξ ἰδίων δαπανήσας.

Νικολάου-Ἁγίου-Μονή· τῆς νήσου Λευκάδος. Λέγεται καὶ μονὴ τοῦ Ἡρᾶν. Κάτ: 15, γυναῖκες 8.

Νικολάου-Ἁγίου-Μονή· γυναικεία τῆς νήσου Θήρας. Κάτ: 17.

Νικολάου-Ἁγίου-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ἀνδρίων τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ: 10, γυναῖκες 3.

Νικολάου-Ἁγίου ἢ Ἐγκλουβῆς-Μονή· μονὴ τῆς νήσου Λευκάδος, γυναικεία. Κάτ: 5.

Νικολάου-Ἁγίου ἢ Σιαμάδων Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Καστανέας τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ. 10, γυναῖκες 3.

Νικολάϊ (Ν ι κ. δὲ-)· περιηγητὴς Γάλλος ἐκ Γκοὰδ-ἀν-Οὐασὰν τῶν Ἄνω Ἄλπεων, διέτρεξεν ἐπὶ 16 ἔτη τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀνατολὴν καὶ ὠνομάσθη Γεωγράφος τοῦ Ἑρρίκου Β'. 1517-1583. Συγγραφεὺς διαφόρων θαλασσοπορίων.

Νικολὲ (Ἰ ω. Β α π τ.)· διευθυντὴς κινητῶν θεάτρων ἐν Παρισίοις, (1710-1796). Ἵδρυσεν ἐν τῇ λεωφόρῳ Ταμπλ θέατρον, διαφημισθὲν διὰ τὰς παντομιμικὰς παραστάσεις.

Νικολίϊκα· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου. Κάτ. 70.

Νικολέτα· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 115.

Νικολῆ (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἀπολλωνίων τῆς Λευκάδος. Κάτ: 182.

Νικολίνι (Ἰ ω. Β α π τ.)· δραματικὸς ποιητὴς Ἰταλὸς ἐκ Φλωρεντίας, 1785-1861. Ἐποίησε πολλὰς τραγῳδίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν «Αἴανταν» ὑπαινιττόμενος τὸν Ναπολέοντα.

Νικολίτσι· χ. τοῦ δήμου Ὁμιλαίων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 114.

Νικολὸ (Ν ι κ. Ἰ σ ο υ ά ρ)· συνθέτης μουσικός, ἐκ Μελίτης, 1775-1818. Μεταξὺ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἄξια λόγου εἰσὶν : ὁ Μιχ. Ἄγγελος, ἡ Γιοκόνδα, ἡ Σαντριλλιόν, ἡ Ζανὸ κλπ.

Νικολὸ δὲ Νικολὶ· Φλωρεντῖνος πολυμαθής, ἀπεθ. 1437, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἀρχαίων χειρογράφων καὶ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων κριτικῶν τῆς ἰταλικῆς σχολῆς.

Νικολόπουλοι· (Ἀ ὃ ε λ φ ο ί)· ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ Καλαβρύτων· ἐκ τούτων ὁ Δ η μ η τ ρ ά κ η ς διετέλεσε γραμματεὺς καὶ μυστικοσύμβουλος τοῦ Χαραλάμπη, οἱ δὲ λοιποὶ ὑπηρέτησεν στρατιωτικῶς ὑπὸ τὸν ἀδελφόν των Ἀνδρέαν, τὸν λεγόμενον Χάϊνταν, παρευρεθέντες ἐν Πάτραις, Λεβιδίῳ καὶ Μεσολογγίῳ· διεκρίθησαν δὲ πάντες ἐπὶ ἀνδρείᾳ ἰδίως εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

Νικολόπουλοι (Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς καὶ Γ ε ω ρ γ ά κ η ς)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ Καρυταίνης τῆς Γορτυνίας, ὑπηρετήσαντες κυρίως ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν τὰ σχέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δια καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Κολοκοτρώνη. Ἐν τοῖς στρατοπέδοις ἦσαν προμηθευταὶ καὶ προπαρασκευασταὶ ἐφοδίων καὶ τροφίμων.

Νικολόπουλος (Ἀλέξιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Λεβιδίου τῆς Ἀρκαδίας, ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγάς του πολυαρίθμους καὶ ἀφωσιωμένους εἰς αὐτὸν πολεμιστάς. Κατὰ τὴν εἴσβολὴν τῶν Ἀράβων τοῦ Ἰμπραήμ, πειραθεὶς νὰ παρακωλύσῃ τὴν προέλασιν αὐτῶν, ἔπεσε περὶ τὰ βουνὰ Σφαντῆρι καὶ Καταβόθρα, παρὰ τὸ Λεβίδι.

Νικολόπουλος (Ἀντώνιος) ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χωρίου Λογκάστρα τῆς Λακεδαίμονος, διατελέσας ἀρχηγὸς κλεφτῶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος. Κατὰ τὰς πρώτας ἀποπείρας πρὸς πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, ἀναγκασθεισῶν εἰς ὑποχώρησιν τῶν ἐκεῖ συγκεντρωθεισῶν ἐλαχίστων ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, μετὰ μεγάλης δυσχερείας κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ καὶ νὰ ἀνασυντάξῃ τοὺς τραπέντας, ἀλλ' ἐκεῖ καὶ ἔπεσε νεκρός.

Νικολόπουλος (Κωνσταντῖνος)· ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ ἐκ γονέων καταγομένων ἐξ Ἀνδριτζαίνης. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΘ' αἰῶνος μετέβη εἰς Παρισίους ἔνθα διδάσκων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐκεῖ δὲ σχετισθεὶς μετὰ πολλῶν Γάλλων σοφῶν, διωρίσθη ὑποβιβλιοθηκάριος τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἀγαπῶν κατὰ κόρον τὰ βιβλία διέθετε πάντα σχεδὸν τὸν μισθόν του εἰς ἀγορὰν τοιούτων, οὕτω δὲ βαθμηδὸν κατώρθωσε νὰ γείνῃ κύριος βιβλιοθήκης ἀμιλλωμένης πρὸς τὰς τῶν διασημοτέρων βιβλιοφίλων τῆς Εὐρώπης.—Ὁ Νικολόπουλος συνειργάσθη εἰς τὴν «Παγκόσμιον Βιογραφίαν» τοῦ Michaud, εἰς τὰ «Ἀπομνημονεύματα τοῦ φιλέλληνος Maxime Ragband, τὸν Λόγιον Ἑρμῆν, τὴν ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ Σπ. Κοντοῦ ἐκδιδομένην «Μέλισσαν» κλ. Ἐξέδωκε μετὰ μακρῶν προλεγομένων τὰ συγγράμματα τοῦ Ζαλόκη καὶ μετέφρασεν εἰς ἀνομοιοκατάληκτους στίχους τῆς καθωμιλημένης εἰδύλλιά τινα τοῦ Θεοκρίτου. Ἀποβιώσας τέλος ἐν Παρισίοις τὸ 1842 ἐκληροδότησε τὴν πλουσίαν του βιβλιοθήκην εἰς τὸ σχολεῖον τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος Ἀνδριτσαίνης, ὅπου καὶ εὑρίσκεται.

Νικολσβουργ ἢ **Νικουλοφ**· π. τῆς Αὐστρο - Οὐγγαρίας ἐν Μοραυίᾳ. Κάτ: 5,700. Ἐν ταύτῃ συνωμολογήθη τὸ 1866 ἡ προκαταρκτικὴ συνθήκη τῆς Πράγας.

Νικολσον (Γουλιέλμος)· βιογράφος ἐκ Κλουμλάνδης τῆς Κουμβερλάνδης 1655—1727, ἀρχιεπίσκοπος. Συνέγραψεν «Ἱστορικὴν βιογραφίαν τῆς Ἀγγλίας», «τῆς Σκωτίας» καὶ «τῆς Ἰρλανδίας» κλπ.

Νικολσον (Γουλιέλμος)· χημικὸς καὶ φυσικὸς ἐκ Λονδίνου 1753—1815· πλὴν ἄλλων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων ἐπενόησε τὸ φερώνυμον ἀερόμετρον. Χρεωθεὶς ὅμως, ἵνα ἐκτελέσῃ τὰ πειράματά του ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν δανειστῶν του. Ἀφῆκε πλεῖστα συγγράμματα.

Νικόμαχος· υἱὸς τοῦ Μαχάοντος καὶ τῆς Ἀντικλείας, θυγατρὸς τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Διοκλέους, βασιλέως τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν. Διεδέχθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Γοργάσου τὸν Διοκλέα.

Νικόμαχος· ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Νικόμαχος· τραγικὸς ποιητὴς σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ὃν καὶ ἐνίκησεν ἅπαξ, ὡς λέγεται.

Νικόμαχος· ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Νικόμαχος· ζωγράφος Θηβαῖος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, φημιζόμενος ἐπὶ τῇ ταχύτητι, τῇ χάριτι καὶ τῇ δυνάμει τῆς γραφίδος του.

Νικόμαχος· μαθηματικός, ὀπαδὸς τῆς νεοπυθαγορικῆς φιλοσοφίας ἐκ Γεράσων τῆς Παλαιστίνης, ἀκμάσας περὶ τὸ 147 π. Χ.

Νικομήδεια· ἀρχ. π. πρωτ. ποτὲ τῆς Βιθυνίας.

Νικομήδης ὁ Α'· βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἀπὸ 278–250 π. Χ., σφάξας ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς του πλὴν ἑνός· ἀπειληθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Ἀντιόχου, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν τοὺς Γαλάτας. Ἵδρυσε τὴν Νικομήδειαν.

Νικομήδης Β' ὁ Ἐπιφανής· βασιλ. ἀπὸ 176—91 π. Χ. ἐξεθρόνισε τὸν πατέρα του τὸ 149 καὶ συνεμάχησε μετὰ τοῦ Μιθριδάτου.

Νικομήδης Γ' ὁ Φιλοπάτωρ· βασιλ. τῆς Βιθυνίας ὀφείλων τὸν θρόνον εἰς τοὺς Ρωμαίους οἷς καὶ ἐξεχώρησε τὸ κράτος του. Ἀπέθ. τὸ 74 π. Χ.

Νικόπολις· π. τῆς Ἠπείρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου, ἧς νῦν Πρέβεζα. Τὰ ἐρείπιά της εὑρηνται ὀλίγον Β. τῆς Πρεβέζης ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς ἐδῶ σχηματιζομένης χερσονησίδος.

Νικόπολις· π. τῆς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, εἰς μνήμην τῆς νίκης του κατὰ τοῦ Μιθριδάτου.

Νικόπολις· π. μεσόγειος τῆς ἀρχ. Κιλικίας παρὰ τὴν Ἰασσόν.

Νικόπολις· π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς τὰ Α. τῆς Ἀλεξανδρείας.

Νικόπολις· π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του κατὰ τῶν Δακῶν.

Νικόπολις· π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Νέστου, ἡ ὕστερον Χριστόπολις.

Νικόπολις· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας (Αἰκατερινοσλάβ), ὠνομάζετο ἄλλοτε Μικετίν-Περεβόζ, ἐπὶ τοῦ Δνείπερ. Κάτ: 10,000. Τὸ περίφημον ἑλλην. ἀγγεῖον τῆς Νικοπόλεως τὸ φυλαττόμενον ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ τῆς Πετρουπόλεως εὑρέθη ἐν Σκυθικῷ τάφῳ πρὸς Β. τῆς πόλεως.

Νικοσία· ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων εἰς τὴν πρωτ. τῆς νήσου Κύπρου Λευκωσίαν (βλ. λ.).

Νικόστρατος· υἱὸς τοῦ Μενελάου ἐκ Πιερίδος τινὸς δούλης, κατά τινας δ' ἐκ τῆς Ἑλένης αὐτῆς.

Νικόστρατος· υἱὸς τοῦ Διιτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Νικόστρατος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 111 ὀλυμπ. καὶ τὸ 6' τῆς 121.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νικόστρατος· υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.

Νικόστρατος· ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας, ὁ νεώτατος τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Νικοτέλης· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 97 ὀλυμπ.

Νικοτέρα· π. τῆς Ἰταλίας (Καλαβρία). Κάτ: 7,500. Ἐπισκοπή. Καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 1783.

Νικού· φιλέλλην γάλλος· ἐπολέμησεν ἐν Χαϊδαρίῳ.

Νικοφάνης· ἕλλην ζωγράφος, ὅστις φαίνεται ὅτι ἦτο σύγχρονος ἢ διάδοχος τοῦ Ἀπελλοῦ.

Νικόφημος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 104 ὀλυμπ.

Νικόφρων ἢ **Νικοφῶν**· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θήρωνος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Νικτερέμ· χ. τοῦ δήμου Ὀλύμπου τῆς Λαρίσης. Κάτ: 209.

Νικὼ (Ἰωάννης)· κύριος τοῦ Βιλεμαίν, ἐκ Νίμης (1530-1604) ὑπῆρξε γραμματεὺς Ἑρρίκου τοῦ Β', πρέσβυς Φερδινάνδου τοῦ Β' ἐν Πορτογαλλίᾳ. Ὁ πρῶτος Γάλλος λεξικογράφος. Πρῶτος εἰσήγαγεν ἐν Γαλλίᾳ τὸν καπνόν, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη «νικοτιανή».

Νίκων· ἀρχιεπίσκοπος Νοβγορόδου, εἶτα πατριάρχης ἐν Ρωσίᾳ, (1613-1681). Ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ Τσάρου Ἀλεξίου τὸ 1665 νὰ ἀναθεωρήσῃ τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία καὶ τὴν λειτουργίαν, τοῦτο ὅμως ἐπέφερε τὸ ρασκὸλ (σχίσμα) ἐν τῇ ρωσ. Ἐκκλησίᾳ. Παρ' ὅλας τὰς αὐστηρότητας καὶ τὰς προσπαθείας αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιβάλῃ τὰ ἀναμορφωτικά του σχέδια. Ὑποπεσὼν εἰς δυσμένειαν ἀπεσύρθη εἰς μοναστήριον.

Νίκων· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 100 ὀλυμπ.

Νικώνιον· ἀρχ. π. τῆς εὐρωπ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ, πλησίον τοῦ Πόντου.

Νιλγκερί· ἤτοι κυανᾶ ὄρη· ὄρη εἰς Δεκὰν τῶν Ἰνδιῶν, συνδέοντα τὰ Ἀτατολικὰ μετὰ τῶν Δυτικῶν Γαταίων. Κλῖμα τερπνόν, ἔδαφος γόνιμον, παράγον καφέ, τέϊον, κίναν κλπ.

Νίλδδων (Χριστῖνα)· διάσημος σύγχρονος Σουηδὴ ἠθοποιὸς λυρικῶν δραμάτων, γεννηθεῖσα τὸ 1843.

Νῖμη· ἡ γαλατορρωμαϊκὴ Νέμαυσος, πόλ. τῆς Γαλλίας. Πρωτ. τοῦ νομοῦ Γκάρδ, 724 χιλ. ΝΝΑ τῶν Παρισίων. Κάτ: 72.000. Ἔχει Ἀκαδήμειαν, ἐκκλησίαν τῶν Καλβινιστῶν, συναγωγήν, ἐκκλησιαστ. συλλόγους τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγ. Στανισλάου, ἐκκλ. σχολὴν κλπ. Σπουδαιοτάτη βιομηχ. πόλις καὶ ἐμπορικωτάτη. Ἔχει ὁδοὺς στενὰς καὶ ἀκανονίστους ἡ κυρίως πόλις ἀποχωριζομένη τῶν προαστείων δι' εὐρυτάτων λεωφόρων. Ἡ πλουσιωτάτη τῶν γαλλικῶν πόλεων εἰς Ρωμ. ἀρχαιότητας. Ἔχει μουσεῖον, βιβλιοθήκην (50,000 τομ). Ἐθεμελιώθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων καὶ ἀπῳκίσθη ὑπὸ Μασσαλιωτῶν Ἑλλήνων. Ἤκμασεν ἐπὶ Ρωμαίων καὶ ὑπῆρξε μία τῶν μεγαλειτέρων Γαλατικῶν πόλεων. Ἐπειδὴ μέγα μέρος τῶν κατοίκων αὐτῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἠπάσθη τὸν Καλβινισμόν, ἐπὶ μακρὸν ἐγένετο θέατρον ἐμφυλίων θρησκευτικῶν πολέμων. Ἐν ταύτῃ ἐγένοντο οὐκ ὀλίγαι μερικαὶ ἐκκλησιαστικαὶ σύνοδοι. Πατρὶς τοῦ Ἰωάννου Νικό, τοῦ Γκυζὼ καὶ πολλῶν ἄλλων περιωνύμων ἀνδρῶν.

Νιμέγη· Νοβιόμαγον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· π. καὶ χρ. τῶν Κάτω χωρῶν ἐπὶ τοῦ Βάαλ. Κάτ: 34,000. Γνωστὴ ἀπὸ τῆς Ρωμ. ἐποχῆς ἀπὸ τοῦ 4ου αἰῶνος κατέστη σημαντική, μεγαλυνθεῖσα καὶ καλλυνθεῖσα ὑπὸ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ἐλεηλατήθη ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν τὸ 881. Κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα κηρυχθεῖσα ἐλευθέρα καὶ αὐτοκρατορικὴ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν τῶν Ἀνσεατικῶν πόλεων. Ἐν Νιμέγῃ ὑπεγράφησαν τρεῖς συνθῆκαι ἐν ὀνόματι Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', δι' ὧν ἐτέθη τέρμα εἰς τὸν κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον τῆς Εὐρώπης.

Νιμπουχὸ (Κάρστερς)· περιηγητὴς Δανὸς ἐκ Λουνκιγκβὸρθ τοῦ Λαουεμβούργου 1733—1815. Περιώνυμος διὰ τὴν εἰς Ἀραβίαν ἐπὶ ἑξαετίαν περιήγησιν αὐτοῦ μετ' ἄλλων ἐξερευνητῶν. Ὑπῆρξεν ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Γαλ. Ἀκαδημείας.

Νιμπουχὸ (Βερθόλδος-Γεώργιος)· ἱστορικός, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Κοπεγχάγῃ (1766—1831) γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Δανίας, εἶτα διευθυντὴς τραπέζης, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου ἀπὸ τῆς συστάσεώς του, 1810, καὶ εἶτα τοῦ τῆς Βόννης. Τὸ ἀξιολογώτερον τῶν ἔργων του εἶνε ἡ «Ρωμαϊκὴ ἱστορία».

Νίμπρος (καὶ Βρασκᾶς)· πρωτ. τοῦ δήμ. Νίμπρου, ἐπαρχ. Σφακίων, διοίκ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 400.

Νινευΐ· μία τῶν πρωτευουσῶν τῆς Ἀσσυρίας πόλεων ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τίγρητος, ἀπέναντι τῆς Μοσούλης κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νίνου. Αἱ δύο πρωτεύουσαι καλοῦνται τὰ νῦν Κουγιουντζὶκ καὶ Νεμπὶ-Γιουνούς. Ὑψίστατο ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Χαλδαίας. Μνημεῖον τοῦ 19ου π. Χ. αἰῶνος ἔχει ἀνευρεθῇ ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῶν ναῶν αὐτῆς. Φαίνεται ὅμως ὅτι μόνον ἀπὸ Σαλμανασάρου τοῦ Α' (1300 π. Χ.) ἐγένετο πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου. ἔκτοτε δὲ μετὰ τῆς Ἐλ-Ἀσσούρ καὶ τῆς Κελάτης ὑπῆρξεν ἕδρα τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας. Ἐπὶ Σαρδαναπάλου (668—625) ἦτο ἡ πλουσιωτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν Ἀσιατικῶν πόλεων. Ἀπηλατηθεῖσα εἶτα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἀνῳκοδομήθη. Ἐπὶ τέλους πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μήδων καὶ Βαβυλωνίων ἔπεσε μετὰ ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν τοῦ τελευταίου αὐτῆς βασιλέως Σαρδαναπάλου, κατηδαφίσθη δὲ ἐκ θεμελίων τὸ 608 π. Χ. καταλυθέντος καὶ τοῦ ἀσσυριακοῦ κράτους. Κατὰ τὸν 2ον καὶ 3ον μ. Χ. αἰῶνα ἦτο ἐπαρχία Ρωμαϊκὴ ὑπὸ τὸ ὄν. Νινευΐ Κλαυδιούπολις. Ὁ αὐτοκρ. τοῦ Βυζαντίου Ἡράκλειος τὸ 620 μ. Χ. ἐνίκησε παρ' αὐτὴν τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Χοσρόην τὸν Β'.

Νινὶ ἢ Νιζνὶ-Νόβογοροδ· κυ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βερνεῖον τῆς κεντρ. Ρωσίας. 51,272 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,500,000. Πρωτ. ὁμώνυμος. Μεγάλη καλλιέργεια σιτηρῶν, λίνου καὶ καννάβεως.

Νιvί-Νόβογοροδ πρ. τοῦ ὁμων. ρωσ. Κυβερνείου εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Ὄκα εἰς τὸν Βόλγαν. Ἐπισκοπή, ὡραῖοι καὶ πολυάριθμοι ναοί. Περίφημος ἀπὸ Ἰουλίου μέχρις Αὐγούστου καὶ μεγίστη ἐτησία ἐμποροπανήγυρις ὅπου ἐξοδεύονται καὶ εἰσπράττονται ἑκατομμύρια, ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 63,000.

Νίν-Μπίνχ· πόλις τῆς Γαλλ. Ἰνδο-Κίνας, 90 χιλ. Ν τῆς Ἀνόης. Κάτ. 4—5000. Πρωτ. ἐπαρχίας γονιμωτάτης ἀριθμούσης κατ: 200,000.

Νινόβ, Νινόβεν ἢ Νιεβένχουεν· π. τῆς Βελγικῆς ἐν τῇ ἀνατ. Φλάνδρᾳ ἐπὶ τοῦ Δένδερ. Κάτ: 7,500. Βιομ. ὑφασμάτων. Ἄλλοτε ὀχυρὰ πόλις.

Νινόη· ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς, κτισθεῖσα ὑπὸ Πελασγῶν καὶ Λελέγων, ἐκλήθη Λελέγων-πόλις, εἶτα Μεγαλόπολις, εἶτα ἀπὸ Νίνου Νινόη. Ὁ κάτ: Νινοήτης.

Νῖνος· υἱὸς τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων.

Νινύας· μυθικὸς βασιλ. τῆς Ἀσσυρίας, υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος.

Νιό· κοινὸν ὄνομα τῆς νήσου Ἴου.

Νιόβη· θυγ. τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Διώνης, σύζυγος τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἐξ οὗ ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ ἓξ θυγατέρας· καυχηθεῖσα δὲ ὅτι ἦτο εὐτεκνοτέρα τῆς Λητοῦς, τοσοῦτον παρώργισε τὴν θεάν, ὥστε κατὰ προσταγὴν αὐτῆς ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις κατετόξευσαν ὅλα τὰ τέκνα της. Τότε ἡ Νιόβη ἐξ ἀπελπισίας μετεμορφώθη εἰς βράχον, ἀπολιθωθεῖσα, ἵνα μὴ αἰσθάνεται τὴν ὀδύνην.

Νιόβη· θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, μεθ' ἧς πρώτης θνητῆς γυναικὸς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄργον καὶ τὸν Πελασγόν.

Νιόκολον· χώρα τοῦ Γαλ. Σουδὰν, ἐν τῷ μεγάλῳ κύκλῳ τῷ διαγραφομένῳ ὑπὸ τοῦ ἄνω Γαμβία πολυάριθμα χωρία. Κάτ: περὶ τοὺς 11,000.

Νιόρ· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Δέ-Σέβρ ἐπὶ τοῦ Νιορταίου-Σέβρ. 410 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Μεγάλη κατεργασία δερμάτων, χειροκτιοποιεῖα καὶ ἐργοστάσια ἀγρονομικῶν ἐργαλείων, ὡραῖοι κῆποι. Κάτ: 23,500.

Νιόρδ· Σκανδιναυϊκὸς θεὸς, σύζυγος τῆς κυνηγοῦ Σκάδα καὶ πατὴρ τῶν Φρέυρ καὶ Φρέγια κατῴκει τὴν χώραν τοῦ οὐρανοῦ τὴν καλουμένην «Νοάτον», προϊστατο τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ πυρὸς, ἦτο δὲ θεὸς τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν ναυτιλλομένων, εἰς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὁποίου ἡ θάλασσα ἐγαληνία.

Νιόρο· π. τοῦ γαλ. Σουδὰν, πρωτ. τοῦ Καάρτα. Κάτ: ὑπὲρ τὰς 5000. Καθέδρα τοῦ Δ' Ἀχμαδοῦ, Σουλτάνου τοῦ Σεγγοῦ, ἀφ' ὅτου κατέλιπε τὴν Σεγγοῦ-Σικορό. Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γάλλων τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1891.

Νιόρο· π. τῆς Γαλλ. ἀποικίας τῆς Σενεγάλης, πρωτ. τοῦ Ρίπ. Κάτ. περὶ τοὺς 1000.

Νιούβλαινδ (Πέτρος)· ὁλ-

ΔΗΜΟΣΙΕ- ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

λανδὸς ποιητὴς καὶ μαθηματικός, 1764—1794, καταλιπὼν περισπούδαστα ἔργα, διακριθεὶς δὲ ἐπὶ ἄκρᾳ πολυμαθείᾳ καὶ διατελέτας καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἅμα, τῆς ἀστρονομίας καὶ τῶν μαθηματικῶν ἐν Λεύδεν.

Νιπηδητός· χ. τοῦ δήμου Π α ν α γ ι ᾶ ς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 220.

Νιπιγγών· λίμνη τοῦ Δομινίου τοῦ Καναδᾶ (Βορ. Ἀμερ.) ἐν Ὀντάριο πρὸς Β. τῆς λίμνης Ὑπερτέρας ἔκτ: 7,500 τετρ. χλμ.

Νίπος· χ. τοῦ δήμου Φ ρ έ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης) Κάτ: 650.

Νίππων ἢ **Νίφων** ἢ μᾶλλον **Χόνδο**· ἡ μεγίστη νῆσος τοῦ ἀρχιπελάγους τῆς Ἰαπωνίας, ἧς ὑπερέχει τὸ ὑψαίστειον Φουτζὶ-Γιαμᾶ (3,745 μ). Ἀκταὶ ἀπόκρημνοι, πολυάριθμοι ποταμοί. Ποταμοί. Πρωτ: Γ ι έ δ ο. Ἔκτ: 224,730 τετρ. χλμ. Κάτ: 30,000,000.

Νιρεύς· υἱὸς τοῦ Χαρόπου καὶ τῆς Ἀγλαΐας, ἐκ τῆς νήσου Σύμης ὁ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὡραιότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν ἑλλήνων. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου ἢ τοῦ Αἰνείου.

Νίσαια· ἐπίνειον τῆς Μεγαρίδος ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος.

Νισάμ-Ἰφτιχάρ· ἤτοι σῆμα τιμῆς, παράσημον ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Σουλτὰν Μαχμοὺτ 2ου παριστᾷ τὴν φαρετρίδα τοῦ Σουλτάνου περικεκοσμημένην δι'ἀδαμάντων· ὑπάρχει καὶ ὁμώνυμον τυνησιακόν.

Νίσβαρη· χ. τοῦ δήμου Ἀποδοτίας τῆς Αἰτωλίας. Κάτ: 198.

Νίσιβις· Ἀντιόχεια Μυγδονίας τὰ νῦν Νεζίμπ, π: τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Μυγδονίου. Λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Νεβρώδ. Ὁ Λούκουλλος κατέλαβεν αὐτὴν ἐπὶ Τιγράνου Ὁ Ἰσβιανὸς παρεχώρησεν αὐτὴν εἰς τοὺς Πέρσας.

Νίσιδα· νησὶς τοῦ κόλπου τῆς Ἰταλ. Νεαπόλεως, περιμέτρου 2 χλμ. Λιμὴν μετὰ λοιμοκαθαρτηρίου, ἐπιτυχὴς καλλιέργεια ἀμπέλων καὶ ὀπωροφόρων.

Νίσσα ἢ **Νίτς**· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς ΛΑ Σερβίας, ἐπὶ τοῦ Νισσαύα· Ἕδρα ὀρθοδόξου ἐπισκόπου, ἄρισται θερμοπηγαὶ καὶ λουτρῶνες. Κάτ: 6,000. Ἐδῶ ἐγεννήθη Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας.

Νίσυρος· μία τῶν Κυκλάδων νήσων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Κῶ καὶ Ρόδου.

Νιτιόβριγες· Γαλατικὸς λαὸς ΝΑ τῶν Βιτουρίγων Βιβίσκων ἐν Ἀκουϊτανίᾳ· πρωτεύουσα αὐτῶν ἦν Ἀγκίνον ἢ Νιτιόβριγον (Ἄγη).

Νίτοκρις· βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, σύζυγος τοῦ Ναβουχοδονόσορος, περὶ ἧς οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς διετήρησαν ἡμῖν παραδόξους παραδόσεις. Ἐξωράϊσε τὴν Βαβυλῶνα καὶ ἔκτισε γέφυραν ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. Ἐπὶ τοῦ τάφου της λέγεται ὅτι διέταξε καὶ ἐχάραξαν ἐπιγραφὴν δηλοῦσαν, ὅτι ὅστις θὰ ἤνοιγεν αὐτὸν, ἤθελεν εὕρει πλοῦτον πολύν. Δαρεῖος ὁ Α' ἀνοίξας αὐτὸν εὗρεν ὀστᾶ μόνον καὶ τὰς λέξεις ταύτας: «ἐὰν μὴ ἦσο ἄπληστος, δὲν θὰ ἤνοιγες τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν». Κατά τινας ἦτο μήτηρ τοῦ Βαλτάσαρ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νίττις (Ἰωσήφ δέ-)· ζωγράφος ἐκ Βαρλέττης τῆς Ἰταλίας, 1846-1884, αὐτοδίδακτος. Ἀπὸ τοῦ 1872 ἔπεμψεν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς γραφικῆς τῶν Παρισίων πολλὰς ἀξίας λόγου εἰκόνας.

Νιφάντης· ἀρχ. ὄνομα τοῦ Καυκάσου.

Νιφορεῖκα· (Ἀνηφορεῖκα) χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 158.

Νίφων ἢ **Νίφος** (Αὐγουστῖνος)· σχολαστικὸς φιλόσοφος, ἐγεν. ἐν Σέσσα ἢ Ἰαπόλετ τῆς Καλαβρίας, 1473-1538. Ἐδίδαξε πολλαχοῦ. Ἐσχολίασε τὸν Ἀριστοτέλη. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ τὰ ἀξιολογώτερα εἶνε «περὶ ἐντελεχείας», «περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς» καὶ ἄ.

Νιχαπούρ· περσικὴ π. (Χορασάν). Κάτ. ὑπὲρ τὰς 11,000 (ἄλλοτε πολυανθρωποτέρα) ἔχουσα τερπνότατον κλῖμα, ἀρχαιοτάτη, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀράβων, Τουρκομάνων καὶ Μογγόλων.

Νιχτερόϋ· π. τῆς Βραζιλίας, πρωτεύουσα ἐπαρχίας ἐν τῷ κράτει τοῦ Ρίου Ἰανείρου, 5 χιλ. ΒΑ τοῦ Ρίου. Κάτ: 21,000.

Νοάγι, Νοδιλιάκα· πρωτ. δ. τῆς περιφερείας Οὐὰζ ἐν Γαλλίᾳ. Κάτ: 1500. Βιομηχ.

Νοάγι· εὐγενὴς οἶκος τοῦ Λιμουζέν, ἀναγόμενος μέχρι τοῦ 10ου αἰῶνος.

Νοάγι (Ἀντώνιος Δέ)· 1504—1562· ἀναγορευθέντος Ἑρρίκου τοῦ 2ου προήχθη εἰς ναύαρχον τῆς Γαλλίας, ἐπρέσβευσεν εἰς Ἀγγλίαν. «Αἱ ἐν Ἀγγλίᾳ διαπραγματεύσεις» αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φραγγίσκου δὲ Νοάγι, χρηματίσαντος πρέσβεως ἐν Βενετίᾳ, Λονδίνῳ, Ρώμῃ καὶ Κων)πόλει, ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Βερτώ.

Νοάγι (Ἰούλιος)· δοὺξ καὶ πατρίκιος, Στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1650—1708. Διώκησεν ἀπὸ τοῦ 1689—1696 τὸν γαλλ. στρατὸν τὸν ἀποσταλέντα πρὸς βοήθειαν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Καταλωνίας καὶ ἐπανέκαμψε νικητής.

Νοάγι (Λουδ. Ἀντ.)· Ἱεράρχης 1651—1729, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων καὶ εἶτα καρδινάλιος (1700). Ἐπειράθη νὰ διαλλάξῃ τὸν Βοσσουέτον μετὰ τοῦ Φενελῶνος ἐν τῇ ἔριδι περὶ «ἡρεμισμοῦ», ἀλλ' ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ πρώτου. Ἦν γένει ἦτο χαρακτῆρος ἀσθενοῦς καὶ ἀμφιρρεποῦς.

Νοάγι (Ἀδριανὸς-Μαυρίκιος)· πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἄννα Ἰουλίου, στρατάρχης τῆς Γαλλίας 1678—1766. Ἐνυμφεύθη τὴν Φραγκίσκην Δ' Ὠβινιὲ ἀνεψιὰν τῆς Κας Μαιντενών, διεκρίθη ἐν τῷ πολέμῳ περὶ διαδοχῆς τῆς Ἱσπανίας, ὑπὸ Φιλίππου τοῦ 5ου ἔλαβε τίτλον μεγιστᾶνος τῆς Ἱσπανίας, ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ 14ου τὸν τοῦ Δουκὸς καὶ Πατρικίου. Ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας ἐγένετο Πρόεδρος τοῦ Οἰκονομικοῦ συμβουλίου. Τὴν ράβδον τοῦ στρατάρχου ἐκέρδησεν εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Φιλιπσβούργου.

Νοάγι (Λουδ. Μάριος, ὑποκόμης δέ-)· 2ος υἱὸς τοῦ στρατάρχου Φιλίππου δὲ Ν. 1756—1804, ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

λαβε μέρος εἰς τὴν εἰς Ἀμερικὴν ἐκστρατείαν, ἠπάσθη μετὰ θέρμης τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 καὶ διεκρίθη διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν του τὴν νύκτα τῆς 4ης Αὐγούστου, ὥμοσε πίστιν εἰς τὸ ἔθνος μετὰ τὴν εἰς Βαρέννην ἀναχώρησιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ', ἀλλὰ τὸ 1792 ἀπῆλθε τῆς Γαλλίας παραιτηθείς, ἀναλαβὼν ὑπὸ τὴν ὑπατείαν ὑπηρεσίαν, μετέβη εἰς Ἁγ. Δομίγκον ὡς στρατηγός, πληγωθεὶς δὲ ἀπέθανεν ἐν Ἀβάνῃ.

Νοάγι (Φραγκ. Παῦλος Δοὺξ δέ-)· υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου δὲ-Ν. 1739—1824, μέλος τῆς Ἀκαδ. τῶν ἐπιστημῶν, μετενάστευσε μετὰ τὴν 10ην Αὐγούστου καὶ διέμεινεν ἐν Ἑλβετίᾳ· τῷ 1814 ἐγένετο Γερουσιαστής.

Νοάγι (Ἀλέξιος, κόμης δέ-)· υἱὸς τοῦ Φραγκίσκου 1783—1835. Ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος 1ου ὡς ἀντιπολιτευόμενος αὐτόν. Ἀπὸ τοῦ 1812 ἔκαμε δραστηρίους ἐνεργείας ὑπὲρ τῶν Βουρβόνων παρὰ τοῖς συμμάχοις ἡγεμόσι τῆς Εὐρώπης καὶ διεκρίθη ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Βιέννης. Ἐν τοῖς νομοθετικοῖς σώμασιν, ἐν οἷς ἔλαβε μέρος μετὰ τὴν παλινόρθωσιν, κατώρθωσε νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν δυναστείαν, ἀλλὰ καὶ ἀνεξάρτητος.

Νοάγι (Παῦλος Δοὺξ δέ-)· ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου 1802—1885. Ἐξελέγη μέλος τῆς γαλλ. Ἀκαδημείας τῷ 1849 εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ Σατωβριάν. Συνέγραψεν «Ἱστορίαν τοῦ Βασιλ. οἴκου τοῦ Σαὶν-Σύρ» καὶ σύντομον «Ἱστορίαν τῆς Κας Μαιντενών».

Νόαρος· ποτ. τῶν Νορικῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐνούμενος μὲ τὸν Σαῦον καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν.

Νοβᾶ· Νοβᾶτος· Γάλλος αἱρεσιάρχης τοῦ 3ου αἰῶνος, διάκονος· Ἐναχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Κυπριανοῦ ἐνώπιον συνόδου τινὸς ἔφυγεν εἰς Ρώμην, ἠνώθη μετὰ τοῦ Νοβατιανοῦ καὶ ἀνενέωσε τὴν αἵρεσιν τῶν Μοντανίστ.

Νοβάλις· ψευδώνυμον τοῦ Γεωργ. Φρειδ.-Φιλ-βαρώνου δὲ Ἁρδενμπεργ, Γερμανοῦ συγγραφέως ἐκ Βιεδεροτάδ, 1772—1801, ἑνὸς τῶν περιωνυμωτέρων ὀπαδῶν τῆς ρομαντικῆς σχολῆς.

Νοβαϊρί· (Χεχὰμπ-Ἐδδὶν-Ἀχμέτ)· ἱστορικὸς καὶ νομοδιδάσκαλος ἄραψ. γενν. περὶ τὸ 1820 εἰς Ἀλ-Νοβαιρὲχ τῆς Αἰγύπτου, ἀπ. 1331. Ἔγραψεν εἶδος ἱστορ. ἐγκυκλοπαιδείας.

Νοβάρ· Νοβαρία· ὀχυρὰ π. τῆς Ἰταλίας ἐν Πεδεμοντίῳ, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. Κάτ: 33,000. Ἡ ὁμώνυμος ἐπαρχία ἔχει ἔκτ. 6534 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 706,000.

Νοβατιέν· Νοβατιανός, πρῶτος ἀντιπάπας ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τριῶν ὑπ' αὐτοῦ παρασυρθέντων ἐπίσκοπος Ρώμης, ἐκηρύχθη ὑπὸ δύο συνόδων καὶ τοῦ ἁγ. Κυπριανοῦ αἱρετικός. Οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἀπεκάλουν ἑαυτοὺς «Καθαρούς».

Νοβγορὸδ ἢ **Νοβογορόδ**· ὄνομα τῶν τριῶν πόλεων τῆς Εὐρ. Ρωσίας.

Νοβγορὸδ Βελίκι· ἢ μέγα Νοβγορόδ, πρωτ. ὁμωνύμου κυβερνείου ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Βολχώφ, 161 χλμ. ΝΝΑ τῆς Πετρουπόλεως. Κάτ: 25,000, ἔχει καθεδρικὸν ναὸν τῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἁγίας Σοφίας, οἰκοδομηθέντα τὸν 12ον αἰῶνα κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁμωνύμου, Κρὲμλ ἤτοι ἀκρόπολιν ἀρχαίας πόλεως. Εἶνε ἐκ τῶν ἀρχαίων ρωσ. πόλεων ἱδρυθεῖσα τὸν Ε' αἰῶνα ὑπὸ τῶν Σλαύων. Διῳκήθη ἐπὶ μακρὸν δημοκρατικῶς, ἐναλλὰξ φόρου ὑποτελὴς τῶν Βαρέγγων καὶ τῶν Ρώσων ἢ ἀνεξάρτητος. Ὁ Ρεῦρκι μεγαλύνας αὐτὴν κατέστησε καθέδραν του τὸ 862, ἀλλ' ὁ διάδοχος αὐτοῦ κατέλιπεν αὐτὴν μεταθέσας τὴν ἕδραν του ἐν Κιέβῳ 879. Εἰ καὶ θεωρουμένη κατὰ τύπους ὑπὸ τοὺς μεγάλους δοῦκας τῆς Ρωσίας, πράγματι ὅμως ἦτο ἐλευθέρα, ἐξέτεινε τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς μέχρι Λιβονίας πρὸς Δ. καὶ Σιβηρίας πρὸς Α. Διὰ δὲ τοῦ ἐμπορίου κατέστη ἡ πρώτη τῶν Ἀνσεατικῶν πόλεων μὲ πληθ. 400,000 κατ. Ἀλλ' ὁ Μ. Δούξ Ἰβὰν ὁ Γ' καθυπέταξεν αὐτὴν τὸ 1479 καὶ βαθμηδὸν διὰ σφαγῶν ἀλλεπαλλήλων καὶ ἐξοριῶν τῶν ὑπόπτων κατοίκων ἐξαφανισθέντος τοῦ Νοβγοροδικοῦ ἔθνους κατῳκήθη κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ὑπὸ Μοσχοβιτῶν ἀποίκων, οὐχ ἧττον Ἰβὰν ὁ Δ' ἐξωλόθρευσε 60,000 ἔτι κατοίκους. Τὸ 1611 κατέλαβον ταύτην οἱ Σουηδοί, ἡ θεμελίωσις δὲ τῆς Πετρουπόλεως συνετέλεσε τὴν πλήρη αὐτῆς καταστροφήν. Τὸ ὁμώνυμον κυβερνεῖον ἔχει 122,399 τετρ. χλμ. ἔκτασιν καὶ 1,250,000 κατ.

Νοβγορόδ (Νιζνί)· ἤτοι κάτω Νοβγορόδ, πρωτ. τοῦ ὁμωνύμου κυβερνείου ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Βόλγα καὶ Ὄκα, 840 χλμ. ΑΝΑ τῆς Πετρουπόλεως. Κάτ: 71,000. Ἔχει παρθεναγωγεῖον τῶν εὐγενῶν, Κρέμλ, 39 ναούς, 8 μονάς, μεγαλοπρεπῆ ἀγορὰν καὶ μέγα ἐμπόριον σίτου. Μεγάλην ἀγορὰν καλουμένην τοῦ Μακαριέφ, εἰς ἣν κατ' ἔτος συρρέουσι 400,000. Ἱδρύθη ὑπὸ Ἰούρη τοῦ Γ' τὸ 1221. Οἱ Τάρταροι ἐπυρπόλησαν αὐτὴν κατὰ τὸ 1317 καὶ 1318. Τὸ ὁμώνυμον κυβερνεῖον ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ρωσίας κείμενον ἔχει ἐκτ: 51274 τετρ. χλμ. καὶ 1,550,000 κατ. Κλῖμα ὑγιεινὸν καὶ συγκεκερασμένον καὶ γονιμώτατον ἔδαφος.

Νοβγορόδ-Σεβέρσκοϊ· οὕτω καλούμενον ἐκ τῆς τοποθεσίας αὐτοῦ ἐν τῇ παλαιᾷ Σιβηρίᾳ, πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ κυβερνείου Τσερνιγκώφ, κάτ: 9,000. Ἐμπόρ. καννάβεως, σίτου, τινάνου. Ἀπὸ τοῦ 1095-1238 ὑπῆρξε πρωτ. τοῦ πριγκιπάτου τῶν Σιβηριανῶν, ἐκ τῶν πριγκίπων δ' αὐτῆς ὁ Ἰγκὸρ Σβιατσολάβιτς ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Παλαιόβτσι. Πολλάκις ἠλώθη ὑπὸ τῶν Ταρτάρων, Λιθουανίων καὶ Πολωνῶν, ἡνώθη μετὰ τῆς Ρωσίας τὸ 1618.

Νοβελλάρα· π. ἐν Αἰμιλίᾳ τῆς Ἰταλίας. Κάτ: 7,200. Ἀρχαῖον πριγκιπᾶτον, προσαρτηθὲν τὸ 1757 εἰς τὸ δουκᾶτον τῆς Μοδένης.

Νοβέλλι· ὄν. κοινὸν πολλῶν ἰταλῶν καλλιτεχνῶν, ὧν ἐπιφανέστεροι ἦσαν Ἀντ. Νοβέλλι, γλύπτης 1600—1662, ὁ Πέτρος Ν. ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων 1608—1647, εἰς Μαρρεάλ, οὗ αἱ εἰκόνες κοσμοῦσιν ὅλους σχεδὸν τοὺς ναοὺς τοῦ Παλέρμου καὶ ὁ Ἀντ. Ν. ζωγράφος ἐκ Βενετίας 1724-1824

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νόβι· π. ὀχυρὰ τῆς Ἰταλίας ἐν Πεδεμοντίῳ κάτ: 14,000. Μάχη τῇ 15 Αὐγούστου 1799 μεταξὺ Γάλλων καὶ Ρώσων, καθ' ἣν ἐφονεύθη ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ.

Νοβικώφ (Ν ι κ. Ἰ ω ά ν ο β ι τς) συγγραφεὺς Ρῶσος, ἐκ Μόσχας, 1744–1818, κατ' ἀρχὰς ἦτο στρατιωτικός. Τὸ 1770 ἐξέδωκε σατυρικὴν ἐφημερίδα τὴν Τρουτὲν (ῥάβδον) καὶ εἶτα ἄλλας, «Ἱστορ. Ἀεξ. τῶν Ρωσ. συγγραφέων» κ.π.ἄ. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Γαλ. Ἐπαναστάσεως θεωρηθεὶς ὕποπτος διὰ τὰς φιλευθέρους αὐτοῦ ἀρχὰς ἐφυλακίσθη κατὰ διαταγὴν Αἰκατερίνης τῆς Β' μέχρι τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον Παύλου τοῦ Α'.

Νοβίλιος (Ρ ο β έ ρ τ ο ς δ έ)· ἰταλιστὶ Νόμπιλι, ἰησουίτης, ἱεραπόστολος, 1577–1656, ἐκ Μοντεπουλτσιάνου τῆς Τοσκάνης. Ἀποσταλεὶς εἰς Ἰνδίας, ἵνα ἐπιτύχῃ ἐν τῇ ἀποστολῇ του ἀπεμιμήθη τὰ ἤθη καὶ τὸ ἔνδυμα τῶν ἰθαγενῶν, ἀποκτήσας δὲ φήμην ἁγίου Βραχμᾶνος ἤνοιξε σχολὴν χριστιανικήν, διατηρήσας ὅμως τὸν τύπον τοῦ Βραχμάνος.

Νοβιποπουλανία· ὄν. πολλάκις ἀποδιδόμενον εἰς τὴν Γαλ. Ἀκουϊτανίαν, ὡς περιέχουσαν ἐννέα κυριωτέρους λαούς, εἶχε πρωτ. κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ Λούγδουνον τῶν Κονβενῶν, εἶτα δὲ τὴν Ἐλίμπεριν.

Νοβιόδουνον· Λατιν. ὄνομα τῶν πόλεων Νιβὲρ, Σουασσὸν καὶ Νυόν.

Νοβιόμαχος· ὄνομα πολλῶν ἀρχαίων πόλεων, α') ἐν τῇ χώρᾳ, τῶν Βιρομανούδων, β') ἐν τῷ γαλλ. νομῷ τοῦ Δρόμ, γ') ἡ ἐν Ἑλβετίᾳ Νυόν, δ') ἡ Λιζιὲ ἢ Λεξόβιοι, ε') ἡ Σπίρα πρωτ. τῶν Νεμετῶν ς') πόλις τῆς Ἀκυϊτανίας παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ζ') ἡ **Νιμέγη** τῆς Γερμανικῆς.

Νοβιὸν-Πορσιέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ νομῷ Ἀρδεννῶν, κάτ. περὶ τοὺς 1,000.

Νόβι-Παζάρ· τουρκ. Γενιπαζάρ, π. τῆς Εὐρ. Τουρκίας ἐν τῷ Βιλαετίῳ Κοσσόβου (Κοσσυφοπεδίου πρωτ. Σαντζακίου 78 χλμ. ΒΔ τῆς Πριστίνας. Κάτ: ὑπὲρ τὰς 10,000. Ἔχει πρωμαχῶνας. Τὸ σαντζάκιον τοῦ Νόβι-παζὰρ ἔχει ἔκτ. 9,955 τετρ. χλμ. καὶ 170,000 κατ. Ἀλβανούς, Σέρβους, Ἕλληνας καὶ Τούρκους.

Νοβογρὰδ-Βολίνσκ· π. τῆς Ν. Ρωσίας ἐν Βολινίᾳ, πρωτ. ἐπαρχίας ἐπὶ τοῦ Σλούϋ. Κάτ: 15,000, ὧν τὸ ἥμισυ Ἰουδαῖοι. Ἡ ὁμώνυμος ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ: 7,205 τετρ. χλμ. καὶ κατ: 200,000.

Νοβογροντέκ· Ν ο β ο γ ρ ο υ ν τ ὸ κ ἢ Ν ο β γ ο ρ ὸ δ-Λ ι τ ό β σ κ ι, π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας ἐν Μινσκ τῆς ἀρχαίας Λιθουανίας. Κάτ: 2,500. Ὑπῆρξε μία τῶν πρωτευουσῶν τῆς Μαύρης Ρωσίας πρὸ τῆς Τρόκης καὶ Βίλνας.

Νοβορωσία ἢ Ν έ α-Ρ ω σ ί α, τὸ Νότιον μέρος τῆς Εὐρ. Ρωσίας, προσαρτηθὲν αὐτῇ κατὰ τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα, περιλαμβάνει νῦν τὰ κυβερνεῖα Χερσῶνος, Αἰκατερινοσλάβης, Ταυρίδος καὶ Βασσαραβίας.

Νοβορωσίσκ· π., παραθαλασσία τῆς Καυκασίας, μέχρι τοῦ 1885 πρωτ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Εὐξείνου, μετὰ νέου λιμένος κατασκευασθέντος 1889–1891. Κάτ: 11,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νοβοσσιλτσέφ (Νικ. Νικολάϊεβιτς, κόμης)· διπλωμάτης Ρῶσος, 1762-1838, ἀνατραφεὶς ἐν τῇ Αὐλῇ τῆς Αἰκατερίνης μετὰ τῶν Μ. Δουκῶν Ἀλεξάνδρου καὶ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ πρίγκιπος Ἀδὰμ Καρτορίσκη, τῷ ἀνετέθησαν διάφοροι διπλωματικαὶ ἀποστολαὶ εἰς Γερμανίαν, Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν. Ἀλλὰ κυρίως ἔδρασεν ὀλεθρίως ἐν Πολωνίᾳ, μεταχὼν τᾶς προσωρινῆς αὐτῆς Κυβερνήσεως τὸ 1814 καὶ τῆς συντάξεως τοῦ συντάγματος, τὸ δὲ 1821 πρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς δημ. ἐκπαιδεύσεως ἐν Πολωνίᾳ, εἶτα δὲ τὸ 1822 γενικὸς ἐπίτροπος τῆς χώρας, ἔνθα ἐκυβέρνησεν ἀπολυταρχικώτατα καὶ καταθλιπτικώτατα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μ. Δουκὸς Κωνσταντίνου, ἠναγκάσθη δὲ νὰ φύγῃ κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ 1830. Βραδύτερον ἐγένετο πρόεδρος τῆς Γερουσίας. Λέγεται ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν Παύλου τοῦ Α'.

Νοβοτσερκάσκ· ἡ νέα Τσερκάσκη, π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας (Ἐπαρχ. τοῦ Δόν) ἐπὶ τοῦ Ἀκσάϊ, ἀρκτικοῦ βραχίονος τοῦ Τανάϊδος, πρωτ. ἀπὸ τοῦ 1806 τῆς χώρας τῶν Κοζάκων τοῦ Τανάϊδος. Κάτ. 38,000. Νοτιώτερον κεῖται ἡ Τσερκάσκη ἢ Σταρο-Τσερκάσκη (Παλαιὰ-Τσερκάσκη), παλαιὰ πρωτ. τῶν Κοζάκων τοῦ Τανάϊδος.

Νογκαῖς· κλάδος τις τῶν Τατάρων ἢ Τουρκομάνων τῶν διεσπαρμένων πρὸς Β. τοῦ Καυκάσου, ἐν ταῖς στέππαις τῆς Κριμαίας καὶ μέχρι τοῦ Δουνάβεως (Κυβερνεῖα Ταυρίδος καὶ Αἰκατερινοσλάβ). Περιλαμβάνει 300,000 οἰκογενείας. Εἰσὶ Μουσουλμᾶνοι ζῶσι κατὰ φυλάς, ὡς γεωργοὶ ἢ νομάδες. Φέρουσι τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τοῦ Νογκάϊ, ἐγγόνου τοῦ Ζίγκις-Χάν, ὅστις τῷ 1261 τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἀνεκηρύχθη ἀνεξάρτητος τοῦ Κιπτσάχ καὶ ἐγκατέστη μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου.

Νογκάλ· ποτ. τῆς ἀνατ. Ἀφρικῆς ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Σομάλης, γύνεται εἰς τὸν ἰνδικὸν Ὠκεανόν.

Νογκαρέ (Γουλιέλμος δέ)· ἐκ Ἀωραγκαὶ τῆς Γαλλίας ἐξ οἴκου καταγομένου ἐκ τῶν Ἐπερνῶν. Καθηγητὴς τοῦ δικαίου ἐν Μονπελιέ (1291—1293) εἶτα δικαστής, σύμβουλος τοῦ βασιλέως καὶ μέγας σφραγιδοφύλαξ. Κατὰ τὴν πάλην Φιλίππου τοῦ ὡραίου πρὸς Βονιφάτιον τὸν 8ον ἐπεφορτίσθη μετά τινα φονικὴν μάχην νὰ συλλάβῃ καὶ προσωποκρατήσῃ τὸν Πάπαν. Καίτοι δὲ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ του ἰσχυρίσθη, ὅτι ἔπραξε τοῦτο ἵνα προφυλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῶν στρατιωτῶν καὶ σώσῃ τὴν ζωήν του, Βενέδικτος ὁ 11ος αὐτὸν καὶ μόνον ἐξήρεσε τῆς ἀμνηστίας. Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς μεγάλως ἐτίμησεν αὐτὸν καὶ πλουσίας τῷ παρέσχε παροχάς. Τῇ μεσολαβήσει δὲ καὶ προστασίᾳ αὐτοῦ ἀπελύθη τοῦ ἀναθέματος. Ἀπέθανε τὸ 1313.

Νογκαρέ (Φῆλιξ)· ἐκ Βερσαλλιῶν, 1740—1831. Μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως ὑπηρέτει ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν· τῷ 1795 διωρίσθη κριτὴς δραματικὸς, ἀλλ' ἐπαύθη ὑπὸ τοῦ Ρουσσέ. Ὑπῆρξεν ἀνὴρ πνευματωδέστατος.

Νογκαρό· πρωτ. δ. τῆς περιφ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Γκέρ. Κάτ. 2500· ἱδρύθη κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ὡστένδ, ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὡς. Συνῆλθον ἐν αὐτῇ τρεῖς ἐπαρχιακαὶ ἐκκλησ. σύνοδοι.

Νόδ· χώρα εἰς ἣν ἀπεσύρθη ὁ Κάϊν μετὰ τὸ ἔγκλημά του.

Νοδιέ (Ἰω. Κάρολος-Ἐμμανουήλ)· Φιλόλογος ἐκ Βεζανσὸν, 1780—1844. Ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν ἐδημοσίευσε σύγγραμμα «περὶ τῆς χρήσεως τῶν κεραιῶν τῶν ἐντόμων». Τὸ 1800 ἐδημοσίευσεν ἐν Παρισίοις ποιήσεις καὶ μυθιστορήματα. Εὐχαρίστως εἶδε τὴν παλινόρθωσιν, συνήθροισε δὲ περὶ αὐτὸν τοὺς νέους ποιητὰς, οἵτινες καὶ συνέστησαν τὴν ρωμαντικὴν σχολήν. Τὸ 1834 ἐγένετο Ἀκαδημαϊκὸς, ὑπῆρξε μυθιστοριογράφος, ἱστορικὸς, φιλόλογος, ποιητὴς, κριτικός.

Νοὲ (Ἀμεδαῖος δέ-)· ἰχνογράφος γάλλος, 1818—1879, υἱὸς τοῦ κόμητος Δὲ-Ν. πατρίκιος τῆς Γαλλίας ἐπὶ Λουδ. Φιλίππου· ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Χάμ ὑπῆρξε πνευματωδέστατος γελοιογράφος.

Νοέ· αἱρεσιάρχης τοῦ Γ' αἰῶνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐφέσῳ ἢ Σμύρνῃ, διδάσκαλος τοῦ Σαβελλίου, συνέχεεν εἰς ἓν τὰ τρία πρόσωπα τῆς ἁγ. Τριάδος καὶ ἠρνεῖτο τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ.

Νοὲλ (Ἀχιλλεὺς-Ἰούλιος)· Ζωγράφος, 1815—1881, ἐκ Κιμπὲρ, θαλασσογράφος καὶ τοπιογράφος.

Νοὲλ-Δε-Βερζὲρ (Ἀδόλφος)· ἱστορικὸς ἐκ Παρισίων 1805—1867. Κατέστη γνωστὸς ἐκ τοῦ ἔργου «Περὶ Ἐτρουρίας καὶ Ἐτρούσκων».

Νοὲλ (Ἰω-Φραγκίσκος) φιλόλογος γάλλος, 1755—1841, καθηγητής, τμηματάρχης ἐν τῷ ὑπουργ. τῶν Ἐξωτερικῶν. Μετὰ τὴν 18ην Βρουμαίρ, ὑπῆρξε μέλος τῆς Δημαρχίας, εἶτα γενικὸς διευθυντὴς ἀστυνομίας καὶ νομάρχης Ἄνω Ρήνου, τέλος γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν σπουδῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Συνέθηκε πάμπολλα κλασικὰ ἔργα.

Νοεμὶ· ἰουδαία, χήρα τοῦ Ἐλιμέλεχ, ἠκολούθησε τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μοαβιτῶν κατά τινα συτοδείαν καὶ ἔσχε δύο υἱούς, ὧν ὁ εἷς ἐνυμφεύθη τὴν Ρούθ.

Νοζαί· πρωτ. δήμ. τοῦ Γαλλ. νομοῦ Κάτω Λουάρ. Κάτ. 4,200. Γεωργικὴ σχολὴ τοῦ Γκρὰν-Ζουάν.

Νοζαϊρὶς· λαὸς τῆς Συρίας ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ὀρόντου ποτ. περὶ τοὺς 40,000, εἰς 20—25 χωρία, διοικούμενα ὑπὸ ἀρχηγῶν καλουμένων Μοκαντέμ. Ἡ θρησκεία αὐτῶν εἶνε μῖγμα ἰουδαϊσμοῦ, μωαμεθανισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ.

Νοζὰν-λὲ-Ροτρού, Νοδιγέντον· πρωτ. δήμ. ἐν τῇ περιφ. τοῦ Ἄνω Μάρνου Κάτ: 3,500.

Νοζὰν-λὲ-Ροτροῦ, Νοδιγέντον Ροτρούδιον· πρωτ. ἐπ. ἐν τῷ γαλ. νομῷ Ἐρ-ὲ-Λουάρ. Κάτ: 8,700. Ἔχει σχολεῖον κωφαλάλων καὶ ἱερατικὴν σχολήν, βιομηχ., μεσαιωνικοὺς ναούς.

Νοζὰν-σὺρ-Μάρν (ἢ ἐπὶ τοῦ Μάρνου)· χωρ. Γαλ. ἐπὶ κλιτύος καλουμένης ἄλλοτε «Καλλονή». Κάτ: 8,400. Οἱ Μεροβίγγιοι βασιλεῖς ἔσχον αὐτόθι ἀνάκτορον.

Νοζὰν-σὺρ-σέν· (ἐπὶ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σηκουάνα)· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ὤμπ. Κάτ: 4,800.

Νοζὰν-δὲ-Ρουὰ ἢ Νοζὰν Ρουλεμπουά· πρωτ. δήμ. ἐν τῇ περιφ. Ἐρ-ἐ-Λουάρ. Κάτ: 1600. Αὐτόθι ἀπέθανε Φίλιππος ὁ Βαλουὰ τὸ 1350.

Νοζεροῦ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα. Κάτ: 700.

Νουκέρα· Νουκερία Καμελλαρία· πόλ. ἐν Ὀμβρικῇ τῆς Ἰταλίας. Κάτ: 7,000. Θερμὰ λουτρά.

Νοκέρα-δὲ-Παγγάνι· Νουκερία Ἀλφατέρνα, π. ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Σάρνου. Κάτ: ὑπὲρ τὰς 7,000. Ὁ στρατηγὸς Ναρσῆς ἐνίκησεν ἐν ταύτῃ τὸν Τέϊας, βασιλέα τῶν Γότθων, ὅστις καὶ ἐφονεύθη. Ὠνομάσθη δὲ Παγγάνι=τῶν εἰδωλολατρῶν, ἕνεκα τῶν ἐγκαταστάντων αὐτόθι Ἀράβων ἐπὶ Φρειδερίκου Β', 1220.

Νοκρέ· ὄνομα δύο ζωγράφων περιφήμων κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα. Ἰωάννου, 1617-1672, εἰσελθόντος ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ Καρόλου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, 1648-1719.

Νόλα· πόλ. τῆς Ἰταλίας (ἐν Καμπανίᾳ). Κάτ: 12,500. Ἔχει συλλογὴν Ἑτρουσκικῶν ἀγγείων. Ἱδρύθη περὶ τὸ 801 π. Χ. Ἡλώθη ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Πετιλίου τὸ 314 π. Χ. Πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα κατὰ τὸν 2ον Καρχηδον. πόλεμον, ὑπερησπίσθη ἀνδρείως ὑπὸ τοῦ Μαρκέλλου, ὅστις δὶς ἐνίκησε τὸν Καρχηδ. στρατηγὸν ὑπὸ τὰ τείχη της, 216 καὶ 215 π. Χ. ἐν ταύτῃ ἀπέθανεν ὁ Αὔγουστος. Αὐτόθι τὸ πρῶτον, λέγεται ὅτι ἐγένετο χρῆσις τῶν κωδώνων, διὸ καὶ ὠνομάσθησαν Νόλαι ἢ Καμπάναι. Ἐπινοητὴς δὲ ὑπῆρξεν ὁ Ἅγ. Παυλῖνος, ἐπίσκοπος Νόλης κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα.

Νολαί· πρωτ. δήμ. ἐν τῇ Γαλλ. νομῷ Κοτ-δ'-Ὄρ. Κάτ: 2500. Πατρὶς τοῦ Καρνώ.

Νολάσκ (Ἅγ. Πέτρος)· ἱδρυτὴς τοῦ τάγματος τῆς «Εὐχαριστίας», γεν. παρὰ τὸ Σαὶν-Παπουὶλ τῆς Λαγγεδὸκ ἐν Γαλλίᾳ 1189-1256. Ἠκολούθησεν ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἀλβίγγων σταυροφορίᾳ τὸν Σίμωνα Μονφόρ. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Πέτρου Β τοῦ ἐξ Ἀραγωνίας (1213) ἀνέλαβε τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰακώβου. Ἑορτὴ 31 Ἰανουαρίου (ν. ἔ).

Νολλὲ (Ἀβὲ Ἀς.-Ἀντων.)· Γάλλος Φυσικός, γεν. ἐν Πεμπρὲτς τοῦ Νουαγιονὰ 1700-1770. Συνειργάσθη μετὰ τοῦ Δουφαὶ καὶ Ρεωμύρ. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τῶν Ἐπιστημῶν τὸ 1739. Ἐκλήθη δὲ καὶ κατέλαβεν ἐπὶ τούτῳ ἱδρυθεῖσαν ἕδραν Φυσικῆς Πειραματικῆς ἐν τῷ λυκείῳ τῆς Ναβάρας. Τὸ γνωστότερον ἔργον αὐτοῦ εἶνε ἡ «Φυσικὴ Πειραματική».

Νόλλι (Γκιαμπαττίστας)· ἀρχιτέκτων, γενν. ἐν Κώμῳ τῆς Ἰταλίας 1780. Γνωστὸς ἰδίᾳ ἐκ χάρτου τινὸς τῆς Ρώμης περιέχοντος καὶ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὰ ἔκτοτε γενόμενα ὅμοια ἔργα.

Νόλτεν (Τζων-Φρειδ.)· Φιλόλογος, γεν. ἐν Ἔϊνδεκ, 1694-1754, συγγραφεὺς λεξικοῦ λατινικοῦ.

Νομάδες· γενικὸν ὄνομα τῶν μὴ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐχόντων μόνιμον κατοικίαν λαῶν. Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν ἐν μὲν τῇ ἀρχαιότητι οἱ Νομάδες ἐν Ἀφρικῇ, οἱ Σκῦθαι ἐν Ἀσίᾳ καὶ Εὐρώπῃ, εἶτα δὲ οἱ Οὖνοι, οἱ Βεδουῖνοι τῆς Ἀραβίας, ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀσίᾳ οἱ Τάπαροι, Τουρκομᾶνοι, Μογγόλοι, Μενσχούριοι κλπ. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς κλπ.

Νομάδες· οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδίας παρ' ἀρχαίοις.

Νομενσέ· κόμης ἢ δοὺξ τῆς Βρεττάνης ἐπὶ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ, κηρύξας τὴν ἀνεξαρτησίαν του, ἔλαβε τὸν τίτλον βασιλέως, ἐξέτεινε δὲ τὰς κατακτήσεις του μέχρι τῆς Βανδώμης, ἔνθα ἀπέθανε τὸ 851.

Νομέντον· τὸ νῦν Λαμεντᾶνον, Λατιν. πόλις ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἄλβα, ὁ Ὕπατος Σερβίλιος Πρίσκος Φιδένας κατέστρεψε παρὰ ταύτην τοὺς Βεΐους καὶ τοὺς Φιδινάτους 335 π. Χ. Μετέδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς λιμένα τινὰ τῆς Ρώμης, τὴν Νομεντανὴν Πύλην καὶ τὴν λεωφόρον ἀπὸ Νομέντου εἰς Ρώμην.

Νομενύ· Νομινικον ἢ Νομέντον, πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλλικῷ διαμ. Μὲρθ-ἐ-Μοσέλ. Κατ: περὶ τοὺς 1,500. Πατρὶς τῆς βασιλίσσης Λουΐζης δὲ-Βωδεμόν.

Νομή· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας. Κάτ. 430.

Νομία· νύμφη τῆς Ἀρκαδίας ἐξ ἧς ὠνομάσθησαν τὰ Νόμια ὄρη.

Νόμια-ὄρη· δασώδης βουνοσυστὰς μεταξὺ Μεγαλοπόλεως καὶ Τριφυλίας μὲ ὁμαλὰς χαράδρας καὶ ἄφθονα ὕδατα. Ὕψ. 1386 μ.

Νόμια· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 187.

Νομιτή· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 677.

Νομορεβίτσα-Οἰτύλου· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 113.

Νομός· ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ ἦν ὄνομα διαιρέσεως τῆς χώρας, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Κυρίως ἦτο διαίρεσις ἐν Αἰγύπτῳ θρησκευτική. Συνίστατο ἐκ ναοῦ περὶ ὃν συνῳκίζετο πόλις, ἀνῆκε δὲ εἰς τὸν νομὸν καὶ πᾶσα ἡ περιφέρεια ἐν ᾗ ἐπεκράτει ἡ λατρεία τῆς ἐν τῷ ναῷ λατρευομένης θεότητος. Γνωστοὶ εἶνε 44 τοιοῦτοι νομοὶ τῆς Αἰγύπτου, 22 τῆς ἄνω Αἰγύπτου καὶ 22 τῆς Κάτω.

Νόμπρε δὲ Δίος· π. τοῦ Μεξικοῦ (ἐν Δουράγκῳ), 6,000 κατ., μεταλλεῖα ἀργύρου.

Νοναγκούρ· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλ. διαμ. Ἔρ, παρὰ τὴν Ἄβρ. Κάτοικοι 2,100.

Νονιανὸς (Σερβίλιος)· Ρωμαῖος ἱστορικός, ὕπατος τὸ 35 μ. Χ. μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ταχίτου καὶ τοῦ Κυιντιλιανοῦ, φίλος καὶ σύμβουλος τοῦ ποιητοῦ Πέρσου.

Νόνιος (Μάρκελλος)· γραμματικὸς καὶ φιλόσοφος τοῦ 4ου αἰῶνος ἴσως γεννηθεὶς ἐν Τιβούροις, ἀφῆκε σύγγραμμα ἄξιον λόγου διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐν αὐτῷ σωζομένων ἀποσπασμάτων ἀρχαίων συγγραφέων.

Νόνιος ἢ Νόννιος (Πέτρος Νουνέτζ)· σοφὸς κοσμογράφος καὶ μαθηματικὸς Πορτογάλλος, 1492-1577, ἐδίδαξεν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τῆς Λισβόνης καὶ Κοϊμβρας. Ἐφεῦρεν εὐφυᾶ μέθοδον καταμετρήσεως τῶν ἐλαχίστων τόξων τοῦ κύκλου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νοννὸτ (Κλαύδιος-Ἀδριανός)· ἱησουΐτης ἐκ Βεζανσῶνος 1711—1793. Ἐκήρυξεν ἐν Παρισίοις, Βερσαλλίαις καὶ Τουρίνῳ. Ὑπῆρξε πολέμιος τοῦ Βολταίρου, ἐχλευάσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου θέλων νὰ ἐπικρίνῃ τὸ «περὶ Ἠθῶν δοκίμιον» αὐτοῦ.

Νόνος· ἕλλην ποιητὴς ἐκ Πανοπόλεως, γράψας Διονυσιακά.

Νοντρόν· πρωτ. δήμ. ἐν τῇ γαλλ. ἐπαρχίᾳ Δορδόννης, ἐν ὡραίᾳ θέσει. Κάτ: 3,600. Πρώην Βαρωνεία.

Νόντσα· πρωτ. δήμ. ἐν τῇ Κορσικῇ, ἐπὶ ἀποκρήμνου βράχου 30 χλμ ΒΔ τῆς Βαστίας. Κάτ: 600.

Νόρ· διαμέρισμα ἢ νομὸς τῆς Γαλλίας· εἶνε ὁ βορειότερος νομὸς τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Βορείου Θαλάσσης ἔκτ. 5,773 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,750,000 ἔχει πρωτ. τὴν Λίλλην. Ἡ παραλία αὐτοῦ πᾶσα περίπου 35 χλμ. ἀμμώδης καὶ εὐθύγραμμος σχεδὸν δὲν ἔχει ἢ ἕνα λιμένα ἄξιον λόγου, τὸν τῆς Δουγκέρκης. Ἔχει ἵππους ἀξιολόγους, κτηνοτροφίαν σπουδαίαν, βιομηχανικοὺς καὶ πλεῖστα ἄλλα προϊόντα. Εἶνε δὲ ὁ πρῶτος ὡς πρὸς τὴν βιομηχανίαν νομὸς τῆς Γαλλίας, ἔχει δὲ καὶ εὐρύτατον ἐμπόριον. Διαιρεῖται εἰς 7 ἐπαρχίας, 62 τοπαρχίας, 666 δήμους.

Νόρ· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ Γαλλ. διαμ. Κάτω Λουάρ. Κάτ: 5,500. Ἐμπόριον σιδήρου, ξυλικῆς, ἐλαίου κλπ.

Νόρ· μυθολογικὸν πρόσωπον. ὑπῆρξε κατὰ τὴν Σκανδιναυϊκὴν παράδοσιν υἱὸς βασιλέως τινὸς τῆς Φιλλανδίας καὶ Γοτθίας. Ἀποσταλεὶς εἰς ἀνεύρεσιν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Γκοὲ προσωρμίσθη εἰς τὴν χώραν τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Νορβηγίαν, ἣν καὶ κατέκτησε.

Νόρα· ὀχυρὰ θέσις ἐν Καππαδοκίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ταύρου. Ἀξιομνημόνευτος διὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ἀντιγόνου ὑπὸ τοῦ Εὐμένους 321—320 π.Χ. καὶ τὴν φυγὴν αὐτοῦ.

Νορβέν (Ἰω. Μαρκέτους δὲ-Μονβρετόν, βαρὼν δέ-). φιλόλογος Γάλλος 1769—1854, ἐκ τῶν μεταναστῶν κατὰ τὴν Γαλ. ἐπανάστασιν, ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ἐπὶ τοῦ Διευθυντηρίου, ἐξεπλήρωσε πρεσβευτικὰς ὑπηρεσίας ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Οὐέτσφαλίας καὶ τοῖς κράτεσι τῆς Ρώμης. Συνέγραψεν ἱστορικὰ καὶ συνέθηκε ποιήματα.

Νορβηγία· ἓν ἐκ τῶν Σκανδιναυϊκῶν λεγομένων κρατῶν τῆς Βορ. Εὐρώπης. Ἔκτ. 716,694 τετρ. χλμ. Ὑποδιαιρεῖται εἰς 20 νομαρχίας 74 δ' ἐπαρχιακὰς καὶ 34 ἀστικὰς ἐκλογικὰς περιφερείας, στελλούσας ἀντιπροσώπους εἰς Χριστιανίαν, καὶ ἔχει 1,900,000 κατοίκους, ἐξ ὧν εἶνε Λάπωνες 18,000 καὶ τοιοῦτοι νομάδες 1500. Τὸ ἔδαφος αὐτῆς εἶνε ξηρὸν καὶ διασχίζεται ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ὄρη Σκανδιναυϊκαὶ Ἄλπεις μὲ κορυφὰς Ὕμες-Φιέλδ (8,540 πόδ.) καὶ Τίνδ (8,061 πόδ.), μὲ ἀπείρους δὲ διακλαδώσεις πρὸς ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας. Τὰ παράλια αὐτῆς ὁλικοῦ διελιγμοῦ 20,000 χλμέτρων, εἶνε ἀπότομα, σχηματίζοντα βαθυτάτους καὶ στενοὺς κόλπους πολυαρίθμους, Φιόρδ ὀνομαζομένους, μὲ χειλεοβράχους ἀπατόμους καὶ ὑψηλοὺς μέχρι

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

3 καὶ 4 χιλιάδων ποδῶν. Ἐκ τοῦ ἐδάφους μόλις τὸ 1)12 καλλιεργεῖται, καὶ αὐτοῦ δὲ τὸ πλεῖστον καλύπτεται ἀπὸ λειμῶνας ὅπου τρέφονται μεγάλα ποίμνια. Προϊόντα ὀλίγα, λίνον, γεώμηλα, καπνά, καρποί, κλπ. κλῖμα δὲ ψυχρὸν καὶ ὁμιχλῶδες καὶ λίμναι ἀρκεταί, ὧν μείζων ἡ Μιέζεν εἰς τὰ ΝΑ. Δάση μικρὰ εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται πολύτιμα ξύλα, καὶ ζῷα ἄγρια, λύκοι, ἄρκτοι κλπ.—Ἡ παιδεία εἶνε ὑποχρεωτική, ὑπάρχουν δὲ 6,520 σχολεῖα. Τὸ ἐμπόριον ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον. Εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ ἀξίας 400—415 ἑκατ. φρ. Τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν ἀριθμεῖ 7670 πλοῖα.—Ἡ Νορβηγία ἀπετέλει μέχρι τοῦ 1814 ἀνεξάρτητον κράτος, ἀλλ' ἔκτοτε ἡνώθη μὲ τὴν Σουηδίαν διατηρήσασα ὅμως διοίκησιν ἰδιαιτέραν, συνταγματικήν, μὲ 2 βουλάς: Λάγγθιγγ καὶ Ὄδελσθιγγ. Προϋπολογ. 40 ἑκατομμύρια φράγ. χρέος 65 ἑκ. Δημόσιος θησαυρὸς 72 ἑκ. Στρατὸς 12—18 χιλ. ἄνδρες.—Στόλος 32 μεγάλα πλοῖα, 56 κανονιοφόροι κωπήλατοι καὶ 30 μικρότερα σκάφη μὲ 300 τηλεβόλα. Εἰς τὰ ΒΔ. παράλια εὑρίσκονται αἱ βραχώδεις νῆσοι Λοφόδεν, ἡ δὲ βορειοτάτη ἄκρα τῆς χώρας εἶνε τὸ Βόρειον (βλ. λ.) ἀκρωτήριον, τὸ μᾶλλον προσεγγίζον εἰς τὸν Πόλον σημεῖον τῆς Εὐρώπης.—Πρωτ. Χριστιανία. Ἡ Νορβηγία, κατέχουσα τὸ δυτικὸν μικρότερον ἥμισυ τῆς Σκανδιναυικῆς Χερσονήσου καὶ βρεχομένη ὑπὸ τοῦ Ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ (Β), τοῦ Ἀτλαντικοῦ (Δ) καὶ τῆς Βορείας θαλάσσης (ΝΔ καὶ Ν) ἐκτείνεται κατὰ μῆκος, ἀπὸ Ν πρὸς Βν μεταξὺ 57ο καὶ 71ο Β. πλ.

Νόρβιχ· πόλις τῆς Ἀγγλίας πρωτ. τῆς κομητείας τῆς Νορφόλκ Κάτ: περὶ τὰς 90,000. Βιομηχανία μεταξωτῶν καὶ βσμβακερῶν, μουσεῖον βιβλιοθ. Ἐπισκοπὴ Ἀγγλικανική. Ἄλλοτε ἦτο λιμήν, ἤδη εἶνε ἀπομεμακρυσμένη τῆς παραλίας.

Νορδαλβίγγιοι· ὄν. ἀποδιδόμενον κατὰ τὸν μεσαίωνα εἰς λαούς τινας κατοικοῦντας πρὸς Β. καὶ παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Ἄλβιος, πρὸς τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ.

Νόρδεν (Φρειδ.—Λ.) περιηγητὴς Δανός, γεν: ἐν Γκλουστάτδ 1708—1742, πλοίαρχος ἐν τῷ Βασιλικῷ ναυτικῷ τῆς Δανίας, ἀπεστάλη εἰς Ἰταλίαν καὶ Αἴγυπτον, ἵνα ἰχνογραφήσῃ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, περὶ ὧν καὶ συνέγραψε.

Νόρδ-Ἔστ· ἤτοι Βορειοανατολικόν· τμῆμα τῆς χώρας τοῦ Καναδᾶ ἐν τῇ Β. Ἀμερικῇ πρὸς Β. τῆς ἐπαρχίας Ὀντάριο ἐκτ. 750,000 τετρ. χλμ. καὶ ὀλίγον κατωκημένον.

Νόρδ-Ἔστ· πορθμὸς μεταξὺ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ εἰρηνικοῦ, εἰς τὰ βόρεια τῆς Σιβηρίας, σχεδὸν ἀδιάβατος ἕνεκα τῶν πάγων.

Νόρδμπεργ (Γεώργιος)· ἐφημέριος Καρόλου τοῦ 12ου τῆς Σουηδίας ἐκ Στοκχόλμης 1677—1744 συγγράψας κατὰ διαταγὴν τῆς βασιλίσσης Οὐλρίκης Ἐλεονώρας τὸν «βίον Καρόλου τοῦ 12ου».

Νόρδλανδ· νομὸς ἐν Νορβηγίᾳ μεταξὺ τῆς Σουηδίας καὶ τοῦ ὠκεανοῦ ἐκτ. 40,724 χλμ. Κάτ: 135,000 πρωτ. Βοδύ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νορδλίνγκεν· π. τῆς Βαυαρίας ΒΔ τῆς Αὐγούστης Κάτ: 8,500. Ἄλλοτε ἐλευθέρα αὐτοκρ. πόλις, ἀνήκει εἰς τὴν Βαυαρίαν ἀπὸ τοῦ 1802. Ταπητουργία, ἀλλαντοποιία περιώνυμος.

Νόρδ-οὐέστ· — ἤτοι Βορειοδυτικόν· τμῆμα τῆς χώρας τοῦ Καναδᾶ ἐν τῇ Β. Ἀμερικῇ πρὸς Β. τῆς Βρεττανικῆς Κολομβίας μέχρι τοῦ Β. Παγ. ὠκεανοῦ, λιμνῶδες κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἐλάχιστα κατῳκημένον.

Νόρδ-οὐέστ· (ἐπαρχία Βορειοδυτική)· μεγάλη διοικητικὴ διαίρεσις τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν ἐκτ. 288,086 τετρ. χλμ. καὶ κάτ: 45 ἑκατ.

Νόρδ-οὐέστ· Πορθμὸς Βορειοδυτικὸς μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ καὶ Εἰρηνικοῦ πρὸς Β. τῆς Ἀμερικῆς, ἐπὶ μακρὸν ἀναζητηθεὶς καὶ πολλῶν ἐξερευνητῶν τὴν ζωὴν στοιχίσας, ἀνεκαλύφθη τὸ 1853 ὑπὸ τοῦ Μακ-Λύρ. Δὲν δύναται ὅμως νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἐκ τῶν πάγων.

Νόρδστρανδ· νῆσος τῆς Βορείας θαλάσσης ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Σλέσβιγκ-Ὁλστάϊν εἰς 6ο 30′ Ἀν. μῆκ. καὶ 54ο 34′ Β. πλ. Ἐκτ. 45 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,500. Ὑπέστη μεγάλην πλήμμυραν τὸ 1634, ὑφ' ἧς ἐπνίγησαν 6400 ἄνθρωποι.

Νορδχάουζεν· π. ἐν τῇ Σαξονίᾳ τῆς Πρωσσίας 62 χλμ. πρὸς Β τοῦ Ἐρφούρτ. Κάτ: περὶ τὰς 28,000. Σχολὴ Πολυτεχνική, χημικὰ προϊόντα, ἐριοῦχα, κτηνοτροφία κλπ.

Νὸρθ (Φρειδ. λόρδος τοῦ) κόμης ὲξ Γκιλφορδ 1733—1792. Μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων ἐπίσημον, λόρδος τὸ 1758 μέλος τοῦ Οἰκονομικοῦ συνεδρίου, πρῶτος λόρδος τοῦ θησαυροφυλακίου 1770 καὶ πρόεδρος τοῦ Ὑπουργείου μέχρι τοῦ 1872. Ἐπὶ τῆς προεδρίας αὐτοῦ ἐξερράγη ἡ Ἀμερικανικὴ ἐπανάστασις.

Νόρθαμπτον ἢ Καμουλόδουνον, π. τῆς Ἀγγλίας. Κάτ: περὶ τὰς 60,000. Βιομηχανία νημάτων, μεταξῆς, ὑποδημάτων κλπ. Ἐν ταύτῃ ὑπῆρξε δεσμώτης Ἐρρῖκος ὁ Ϛ′. Ἡ κομητεία Νόρθαμπτον ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἀγγλίας ἔχει ἔκτ. 2549 τετρ. χλμ. Κάτ: 275,000.

Νορθούμβερλανδ· ἡ βορειοτέρα κομητεία τῆς Ἀγγλίας, ἔχουσα πρὸς Β. τὴν Σκωτίαν ἔκτ. 522 τετρ. χλμ. Κάτ: 440,000. Πρωτ. Νιουκάστλ. Κλῖμα ψυχρόν, ἔδαφος κάλλιστα καλλιεργημένον. Κτηνοτροφία, λιθάνθρακες, βιομηχανία. Κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ὑπὸ τῶν Μπριγκάντ.

Νορθούμβερλανδ· πορθμὸς ἐν Καναδᾷ τῆς Βορ. Ἀμερικῆς μεταξὺ τῆς νήσου τοῦ Πρίγκιπος Ἐδουάρδου, Νέας Βρουνσβίκης καὶ νέας Σκωτίας. 250 χλμ. μῆκ. ἐπὶ 16—60 πλ.

Νόρθουμπρυ· ἓν ἐκ τῶν βασιλείων τῆς Ἀγγλοσαξονικῆς Ἑπταρχίας, ὀνομασθὲν ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ πρὸς Β. τοῦ Οὔμπερ. Ἱδρύθη τὸ 547—559 ὑπὸ τοῦ Ἴδα καὶ τῶν 12 υἱῶν του. Κατ' ἀρχὰς διῃρεῖτο εἰς δύο βασίλεια, χωριζόμενον ὑπὸ τοῦ Τύν, ἅπερ τὸν 7ον αἰῶνα ἡνώθησαν ὑπὸ τὸν Αἰθελφρίθ. Ὁ Ἐντουΐν βασιλεὺς τὸ 617 προήγαγεν εἰς δύναμιν τὸ βασίλειον καὶ ἔκτισε τὸ Ἐδιμβοῦργον (πόλις τοῦ Ἐντουΐν).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νοριάκ (Κλαύδ. - Ἀντ. - Ἰούλιος, ἐπονομαζόμενος Καιρών)· φιλόλογος ἐκ Λιμόγης, 1817-1882, συνειργάσθη ἐν τῷ «Φιγαρὼ» καὶ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του φιλολογικῶν φύλλων. Γνωστὸς ἐκ τῶν ἰδιοτρόπων αὐτοῦ συγγραμμάτων, ὧν τὸ γνωστότερον εἶνε τὸ «101ον σύνταγμα» καὶ ἡ «ἀνθρωπίνη κτηνωδία».

Νορὶς (Καρδινάλιος Ἔρρικος Νορὶ)· γεν. ἐν Βερώνῃ, 1631-1704, καταγωγῆς Ἰρλανδικῆς. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν Αὐγουστίνων, ἐδίδαξε τὴν θεολογίαν, ἐν Πίσῃ δὲ τὴν ἐκκλησιαστ. ἱστορίαν· ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Χριστίνης ἐγένετο μέλος τῆς ἐν τῷ ἀνακτόρῳ αὐτῆς Ἀκαδημείας. Ὁ πάπας Ἰννοκέντιος 12ος καλέσας αὐτὸν εἰς Ρώμην ἀνέδειξε καρδινάλιον καὶ ἔφορον τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ. Συνέγραψε θρησκευτικὰ συγγράμματα.

Νόρκεπινγκ· π. τῆς Σουηδίας ἐν Ὀστεργκετλανδ ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς 135 χιλ. ΔΝΔ τῆς Στοκχόλμης κάτ: 28, 000. Λιμὴν ἀσφαλής. Βιομηχ. Μεταλ. Ὕδατα.

Νόρλανδ· παλαιὰ διαίρεσις τῆς Σουηδίας πρὸς Β. ἀνταποκρινομένη πρὸς τοὺς σημερινοὺς νομοὺς Νορρβόττεν. Πρωτ: Λούλεα· Οὐέστερβόττεν πρωτ: Οὔμεα· Οὐεστέρναρρλανδ πρωτ: Ἔρνεσανδ· Ζέμτλανδ, πρωτ: Ὀστερσούνδ καὶ Γκέφλεμποργ πρωτ: Γκέφλ.

Νόρμαν (Κάρολος Ἀλβέρτος κόμης)· φιλέλλην ἐκ Βυρτεμβέργης· ἀπέθανεν ἐν Μεσολογγίῳ ἐξ ἀσθενείας τὴν 22 Νοεμβρίου 1822. Ὡς στρατηγὸς εἶχε πολεμήσει ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα καὶ λάβει τὸν Σταυρὸν τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Διορισθεὶς ὑπασπιστὴς τοῦ πρίγκιπος Δημητρίου Ὑψηλάντου διῴκει τὸ μικρὸν σῶμα τῶν Φιλελλήνων ἐν Πέτᾳ, ὅπου καὶ ἐπληγώθη. Ἡ μνήμη του ἔμεινεν ἀξιοσέβαστος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ ὄνομά του καθὼς καὶ τὸ τοῦ Βύρωνος καὶ Φαβιέρου ἐδόθη ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τῶν Ἀθηνῶν εἰς μίαν τῶν ὁδῶν τῆς πρωτευούσης.

Νόρμανδυ (Ἔρρικος, Φιλιππος, μαρκήσιος δέ)· συγγραφεὺς καὶ διπλωμάτης Ἄγγλος, γεν. ἐν Μουλγκρὰβ-Κάστλ, 1797-1863. Ἀπὸ τοῦ 1818 παρεκάθισεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ἔνθα διεκρίθη διὰ τὰς φιλελευθέρους αὐτοῦ ἰδέας. Τὸ 1831 ἐγένετο μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων, ἔλαβε μέρος εἰς πλεῖστα ὑπουργεῖα, διῴκησε τὴν Ἰαμαϊκὴν καὶ τὴν Ἰσλανδίαν, ἐστάλη πρέσβυς εἰς Γαλλίαν καὶ Τοσκάνην. Ἐδημοσίευσε μυθιστορήματα καὶ ἔργον τι ἱστορικόν.

Νορμανδοί· ἤτοι ἄνθρωποι τοῦ Βορρᾶ· ὄν. ἀποδιδόμενον ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος εἰς τοὺς Σκανδιναυοὺς πειρατὰς (Δανούς, Νορβηγοὺς καὶ Σουηδούς) οἵτινες διεσπάρησαν ἐν τῇ Δύσει καὶ οἵτινες πανταχοῦ ὅπου ἀπέβησαν ἐλεηλάτουν τὰς πόλεις καὶ τὰς μονάς. Ἀνεφάνησαν ταυτοχρόνως ἐν ταῖς Φερόαις νήσοις, ἐν Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ, Γαλλίᾳ, Ἱσπανίᾳ, Ῥωσίᾳ. Αἱ εἰσβολαὶ αὐτῶν χρονολογικῶς διαιροῦνται εἰς δύο περιόδους α' 787—855, καθ' ἣν περιωρίζοντο εἰς ἐπιδρομὰς πρὸς λαφυραγωγίαν, καὶ β' 855—912, καθ'

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἢ ἐγκαθιδρύθησαν μονίμως ἐν ταῖς χώραις, ἃς ἐδῄουν. Ἡ Γαλλία ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χώραν ὑπέστη πολλὰ ἐκ τῆς μάστιγος ταύτης. Στρατοπεδεύοντες παρὰ τὰ στόμια τῶν ποταμῶν, ἐπεχείρουν καταστρεπτικὰς ἐπιδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Τέλος τῷ 911 ὑπεχρέωσαν Κάρολον τὸν ἁπλοῦν νὰ παραχωρήσῃ αὐτοῖς διὰ συνθήκης μέρος τῆς Νευστρίας, ἥτις ἔκτοτε ἐκλήθη Νορμανδία καὶ κατέστη τὸ κέντρον καὶ τὸ ὁρμητήριον τῶν «λύκων» τούτων τοῦ Βορρᾶ, ὁπόθεν ἐπέδραμον καὶ κατὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Ἵδρυσαν ἐν Ἰσπανίᾳ δύο πριγκιπᾶτα καὶ κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα τὸ βασίλειον τῶν «δύο Σικελιῶν», ὑπὸ Γουλιέλμον δὲ τὸν Νόθον ἐξολοθρεύσαντες τοὺς Ἀγγλοσάξονας κατέκτησαν τὴν Ἀγγλίαν. Κατὰ δὲ τὸν 11ον αἰῶνα ὑπὸ τὸν Ροβέρτον Γυισκάρδου, Δοῦκα τῆς Ἀπουλίας καὶ τῆς Καλαβρίας ἐπεχείρησαν ἐπιβρομὴν κατὰ τοῦ Βυζαντιακοῦ κράτους, λαίλαψ ὅμως κατασυνέτριψε τὸν Νορμ. στόλον ἐν τῷ Ἀδριατικῷ, οἱ δ' Ἐνετοὶ συμμαχοῦντες τῷ αὐτοκράτορι ἐπιπεσόντες κατέστρεψαν αὐτὸν ὁλοσχερῶς· οὐχ ἧττον ἐκπορθήσας τὸ Δυρράχιον καὶ νικήσας τὸν αὐτοκρ. Ἀλέξιον ἐξέπεμψεν ὑπὸ τὸν υἱόν του Βοημοῦνδον μέρος τοῦ στρατοῦ του ἐπὶ τὴν Θεσσαλίαν καὶ κατέλαβε τὰ Τρίκκαλα, καὶ ἐν Μακεδονίᾳ τὰ Σκόπια, τὴν Ἀχρίδα, τὰ Σέρβια καὶ ἄ. π. Πεσούσης ὅμως τῆς Καστορίας, τῆς κυριωτέρας αὐτῶν ἕδρας, καὶ καταπολεμηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου τῶν Νορμ. στεφῶν πανταχοῦ, ἠναγκάσθη ὁ Βοημοῦνδος νὰ ἀπέλθῃ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ 1146 ἐπέδραμον καὶ αὖθις ὑπὸ Ροβέρτον τὸν Β' ἀνεψιὸν τοῦ Γυισκάρδου καὶ ἐγένοντο μὲν κύριοι τῆς Κερκύρας, ἀπεκρούσθησαν ὅμως ἐν Μονεμβασίᾳ, εἰσβαλόντες δὲ ἐκ τῶν δυτικῶν τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς εἰς τὸν Κορινθιακόν, ἐλεηλάτησαν τὰς Θήβας καὶ τὴν Κόρινθον, πλουσιωτάτας τότε, ἀπαγαγόντες πολλοὺς θησαυροὺς καὶ πολλὰς τῶν ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Ἐκπεμφθέντος στόλου Ἑλλ. κατ' αὐτῶν, διέφυγον μὲν τοῦτον, ἠναγκάσθησαν ὅμως νὰ ἀποδώσωσι τὴν Κέρκυραν.

Νόρμπα τὰ νῦν **Νόρμα** πόλ. τοῦ Λατίου, Λατινικὴ τὸ πρῶτον οὖσα, περιῆλθεν εἰς τοὺς Οὐόλσκους, κατέστη δ' εἶτα Ρωμαϊκὴ ἀποικία.

Νορμπὲρ (Ἅγ.)· ἱδρυτὴς τοῦ τάγματος τῶν Πρεμοντρέ, γεν. ἐν Ξανταὴν τοῦ δουκάτου τῆς Κλέβ, 1092-1134. Διῆλθε κηρύσσων τὴν Γερμανίαν, ἐγκαταστὰς δ' ὁριστικῶς ἐν Γαλλίᾳ ἵδρυσεν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Πρεμοντρὲ τὸ φερώνυμον αὐτῆς τάγμα. Ἀρχιεπίσκοπος γενόμενος Μαγδεμβούργου προσέφερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σημαντικὰς ὑπηρεσίας κατὰ τὸ μετὰ τὸν θάνατον Ὀνωρίου τοῦ Β' σχίσμα. Γρηγόριος ὁ ΙΓ' κατέταξεν αὐτὸν ἐν τοῖς ἁγίοις. Ἑορτὴ 6 Ἰουνίου ν. ἡ.

Νορμπὲρ (Π α ρ ι σ ό)· καπουκῖνος ἐκ Βὰρ-λὲ-Δούκ, 1697-1769. Ἀποσταλεὶς εἰς Πονδυχερὺ ὡς γενικὸς ἐπίτροπος τῶν ἐξωτερικῶν ἀποστολῶν, ἐπανέκαμψε καὶ συνέγραψεν «ὑπομνήματα ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἀποστολῶν», ἐν οἷς ἐκατκρινε σφοδρῶς τὴν διαγωγὴν τῶν Ἰησουϊτῶν, ἀλλὰ τὸ ἔργον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

του ἀφωρίσθη, δι' ὃ καὶ ἀπεσύρθη τοῦ τάγματός του.

Νορμπόττεν ἡ Βοθνία τοῦ Βορρᾶ, Λᾶν ἤτοι νομὸς τῆς Ἀρκτικῆς Σουηδίας ἐκτ. 168,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 105,000. Πρωτ: Λούλεα.

Νόρναι αἱ τρεῖς παρθένοι, αἵτινες κατὰ τὴν Σκανδιναυϊκὴν μυθολογίαν προΐστανται, ὡς αἱ Πάρκαι τῶν Λατίνων καὶ αἱ Μοῖραι τῶν Ἑλλήνων, τῆς ἀνθρωπίνης εἱμαρμένης, ἀπονέμουσιν ἢ ἀφαιροῦσι κατὰ βούλησιν τὴν ζωὴν καὶ προφητεύουσι τὸ μέλλον. Εἰσὶ δὲ ἡ Οὔρντα (τὸ παρελθὸν) ἡ Βεράντι (τὸ παρὸν) καὶ ἡ Σκάλντα (τὸ μέλλον). Κατ' ἐπέκτασιν ἀποκαλοῦσι διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος καὶ ἄλλας θεότητας καὶ προφήτιδας, ὡς π. Χ. τὰς Βαλκυρίας ἢ πολεμικὰς Νόρνας.

Νόρρις (Ἰωάννης)· Ἄγγλος θεολόγος 1657—1711, μαθητὴς τοῦ Μάλεμπρανχ· κατεπολέμησε τὴν αἵρεσιν τῶν θεϊστῶν, ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ πλείονος λόγου ἄξιον εἶνε ἡ «Θεωρία τοῦ ἰδεώδους κόσμου».

Νόρτε (Ρίο-Γκράντε ντὲλ Νόρτε)· ἡ Ρίο-Μπράβο, ποτ. τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κολοράδου, χωρίζων τὸ Τεξᾶς τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἀπὸ τοῦ Μεξικοῦ καὶ δεχόμενος πλείστους παραποτάμους ἐκβάλλει εἰς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον Μῆκ. περὶ τὰ 2,500 χλμ.

Νορτχάϊμ· π. τοῦ Πρωσικοῦ Ἀννοβέρου 18 χλμ. ΒΑ. τῆς Γκαιτίγκης. Κάτ: ὑπὲρ τὰς 10,000· λουτρὰ θειοῦχα.

Νορφόλκ· ἐπιφανὴς καὶ ἀρχαῖος ἀγγλικὸς οἶκος καταγόμενος ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Πλανταγενετῶν ἀπὸ Θωμᾶ Πλανταγενέτου Βρόθερτον Δουκὸς τοῦ Νορφόλκ, 2ου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ Α', στρατάρχου τῆς Ἀγγλίας. Οἶκος ἀνάλογος τῶν ἐν Γαλλίᾳ Μονμορανσύ. Ὁ ἀρχηγέτης τοῦ οἴκου ἔχει τοὺς τίτλους Λος δούξ, Λος μαρκήσιος, Λος κόμης καὶ Λος Βαρῶνος τῆς Ἀγγλίας.

Νόρφολκ (Ροζέ Μπιγκόδ, κόμης)· στρατάρχης τῆς Ἀγγλίας ἀπ. 1270. Μετέβη τὸ 1245 ὡς πρέσβυς ἐν τῇ γενικῇ συνόδῳ τῆς Λυόν, ἐν ᾗ κατεπολέμησε τὰς ἐπὶ τοῦ τίτλου τοῦ Κυριάρχου τῆς Ἀγγλίας ἀξιώσεις τοῦ Πάπα.

Νόρφολκ· (Κομητεία) εἰς τὰ ΒΔ τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῆς Βορείου θαλάσσης. Κλῖμα ψυχρόν, νομαὶ καλαί, ἔδαφος ὀλίγον γόνιμον, ἀλλὰ καλῶς καλλιεργημένον, ἔκτ. 5487 τετρ. χλμ. Κάτ: περὶ τὰς 450,000. Μέγα θαλάσιον ἐμπόριον.

Νόρφολκ· πόλ. καὶ λιμὴν τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐν Βιργινίᾳ, 28,000 κατ:, εἰς 36ο 49' Β. πλ. καὶ 78ο 38' Δυτ. μ.

Νόρφολκ· νῆσος τῆς Ὠκεανίας μεταξὺ Νέας Ζηλανδίας καὶ Νέας Καληδονίας εἰς 164ο 40' Αν. καὶ μ. 29ο Ν. πλ. Ἐκτ. 43 τετρ. χλμ. Κάτ. 500. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Κοὺκ 1774.

Νοσσί-Κούμπα· ν. παρὰ τὴν ΒΔ. πλευρὰν τῆς Μαδαγασκάρης πρὸς Ν. τῆς προηγουμένης.

Νοσσί-μπέ· ἤτοι: μεγάλη νῆσος, ν. παρὰ τὴν ΒΔ. πλευρὰν τῆς Μαδαγασκάρης 13ο 11'—13ο 25' πλ. Ν. 45ο 53'—46ο 7' Αν. μηκ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

έκτ.293 τετρ. χλμ.Κάτ: 10,000 ἔδαφος λίαν γόνιμον, βανίλια ἰνδική. Γαλλική κτῆσις ἀπὸ τοῦ 1841, πρωτ. Ἐλβίλ.

Νοσσίς· λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν τῆς Νοτ. Ἰταλίας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 π.Χ.

Νοσσί-Φαλί· ν: 15 χλμ. Α τῆς Νοσσί-μπέ.

Νόστιλτς (β α ρ ῶ ν ο ς)· φιλέλλην τὸ 1821. Ἔδωκε δείγματα μεγάλης γενναιότητος. Ὑπὸ τὸν Καποδίστριαν ἦτο διοικητὴς τοῦ φρουρίου τῆς Κορίνθου.

Νόστιμο· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 217.

Νοστρόδαμος (Μ ι χ α ή λ δ ὲ Ν ο τ ρ ν τ ά μ)· ἀστρολόγος γεν. ἐν Σαιν-Ρεμὶ τῆς Προβηγκίας, ἐξ οἰκογενείας Ἰουδαίων, 1503-1566, ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν ἐν Μονπελιέ, διῆλθε πολλὰς χώρας καὶ ἐγκατέστη ἐν Σαλὸν ἔνθα ἀπέκτησε μεγίστην φήμην ὡς ἰατρός. Ἐν Αἴξ καὶ Αυὼν κληθεὶς μαστιζομένας ὑπὸ ἐπιδημιῶν, ἐθριάμβευσε διὰ μυστικῶν φαρμάκων θεραπεύων. Ὑπ' ἀντιζηλίας ἠναγκάσθη νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς κοινωνίας ἐν τῇ μονώσει δ' αὐτοῦ ἐφαντάσθη ὅτι εἶνε πεπροικισμένος διὰ προφητικῆς δυνάμεως, ἐδημοσίευσε δὲ συλλογὴν προφητειῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἑκατονταετηρίδες». Αἰκατερίνη ἡ τῶν Μεδίκων ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν της, ἀναθέσασα νὰ ἐξετάσῃ τὸ ὡροσκόπιον τῶν τέκνων της καὶ τὸν ὑπερεπλήρωσε δώρων.

Νοταρᾶς (Π α ν ο ῦ τ ζ ο ς)· μία τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος εἶνε καὶ ἡ τῶν Νοταράδων. Κατὰ μαρτυρίας Βυζαντινῶν καὶ νεωτέρων συγγραφέων κατάγονται, κατὰ κηδεστίαν ὅμως, ἐκ τῆς βασιλευσάσης οἰκογενείας τῶν Παλαιολόγων. Πρῶτος ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ταύτης, λέγει ὁ Κούμας, μνημονεύεται ὁ Ν ι κ ό λ α ο ς Ν ο τ α ρ ᾶ ς, ἀκμάσας τὸ 1384 - 1454 καὶ εἰς γάμον ἐλθὼν μετά τινος ἡγεμονίδος τῆς βασιλευούσης οἰκογενείας τοῦ Παλαιολόγου. Τούτου ἀπόγονος εἶνε καὶ ὁ Π α ν ο ῦ τ ζ ο ς Νοταρᾶς, ὅστις ἐγεννήθη τὸ 1740. Ἐπὶ τῆς πρώτης Ἐθνοσυνελεύσεως ἐχρημάτισε πληρεξούσιος, μετὰ δὲ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Ἐκτελεστικοῦ ἐξελέγη ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Ἐπὶ τῆς δευτέρας Ἐθνοσυνελεύσεως ἐχρημάτισεν ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης ὁριστικὸς αὐτῆς πρόεδρος. Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Μεσολογγίου, ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐκλέξασα κυβέρνησιν μὲν δικτατορικὴν ὑπὸ τὸν Ζαΐμην, ἐπιτροπὴν δὲ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ἵνα συμπράττῃ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, διελύθη· πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἦτο ὁ Πανοῦτζος Ν ο τ α ρ ᾶ ς, ὅστις ὡς τελευταίαν πρᾶξιν ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ἐξέδωκε τὴν 16 Μαρτίου 1827 ἐξ Αἰγίνης προκήρυξιν, δι' ἧς προσεκαλοῦντο οἱ πληρεξούσιοι νὰ συνέλθωσιν εἰς Τροιζῆνα, ἔκτοτε δὲ ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Ὁ Κυβερνήτης διώρισε τὸν Πανοῦτζον μέλος τοῦ Πανελληνίου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀλλ' οὗτος ἐνενηκοντούτης ὢν τότε ἐδέχθη μὲν τὸ ἀξίωμα, ἄγνωστον ὅμως καὶ ἂν ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος. Ἀπεβίωσε τέλος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐν Τρικκάλοις τῆς Κορινθίας τὸ 1849 εἰς ἡλικίαν 109 ἐτῶν.

Νοταρᾶς (Σ ω τ ή ρ ι ο ς)· οὗτος εὑρεθεὶς ἐν Τριπόλει κατὰ τὴν πολιορκίαν ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων μετὰ τῶν λοιπῶν προκρίτων, κατόπιν δὲ ὑπηρέτησε πολιτικῶς τὴν ἐπαρχίαν Κορινθίας.

Νοταρᾶς (Ἰ ω ά ν ν η ς), ὁ λεγόμενος Ἀ ρ χ ο ν τ ό π ο υ λ ο· ἐν τῶν διαπρεπεστέρων μελῶν τῆς οἰκογενείας Νοταρᾶ. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν διετήρει ἴδιον σῶμα ἐκ Κορινθίων πολεμιστῶν, οὗ τὴν δύναμιν ἐπηύξησε διὰ τῆς προσλήψεως Ρουμελιωτῶν. Ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως Κουντουριώτη ἐφυλακίσθη μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς Ὕδραν, πρῶτος δὲ κατόπιν ἐκ τῶν Πελοποννησίων ἀρχηγῶν στρατεύσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν πολιορκίαν, ἔπεσε μαχόμενος εἰς θέσιν Ἀνάλατος τοῦ Φαλήρου.

Νοταρᾶς (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς), ὁ λεγόμενος καὶ Γ ε ω ρ γ ά ν τ α ς· ἀποκατεστημένος ὢν ἐν Βλαχίᾳ, ἔλαβε μέρος ὡς ἱερολοχίτης κατὰ τὴν ἐκεῖ ἐπανάστασιν, διαλυθέντος δὲ τοῦ Ἱεροῦ λόχου, ἐπανῆλθεν εἰς Κόρινθον καὶ ὑπηρέτησε πολιτικῶς τὸν ἀγῶνα γενόμενος πληρεξούσιος εἰς τὰς Ἐθνοσυνελεύσεις, μετὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν βουλευτής, γερουσιαστὴς καὶ ὑπουργός.

Νοταρᾶς (Π α ν α γ ι ώ τ η ς)· οὗτος ὑπῆρξε στρατηγὸς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, σημαντικὸν λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀθηνῶν ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τέλους. Ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως Κουντουριώτου ἐφυλακίσθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς Ὕδραν.

Νότας (Ἀ λ β έ ρ τ ο ς)· κωμικὸς συγγραφεὺς Ἰταλός, 1775-1847. Συνέθηκε πλείστας ἀξίας λόγου κωμῳδίας.

Νοταδία· ὄνομα ἄλλοτε διδόμενον εἰς τὴν Μαλαισίαν.

Νοτενῶν - Μονή, «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» ἐν τῷ δήμῳ Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ: 7.

Νότκερ· ὄνομα πολλῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγ. Γάλλου, ὧν διασημότερος ὑπῆρξεν ὁ Νότκερ Λάβεο, 952-1022. Ἀφῆκε μετάφρασιν Γερμανιστὶ τῶν Ψαλμῶν.

Νότο (Β ὰ λ-ν τ ὶ-ν ό τ ο)· τὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν διαμερισμάτων εἰς ἃς διῃρεῖτο τὸ πάλαι ἡ Σικελία, εἶχε πρωτ. τὴν Κατάνην. Σήμερον ἀποτελεῖ τὰς ἐπαρχίας Κατάνης, Συρακουσῶν, Γριγέντου καὶ μέρος τῆς Καλτανιζίττης.

Νότο· π. τῆς Σικελίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμων. π.τ. (Ἀσινάρου τὸ πάλαι). Κάτ: ὑπὲρ τὰς 19,000.

Νότος· υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, εἷς τῶν τεσσάρων κυρίων ἀνέμων.

Νότου· ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν Δ παραλίων τῆς Ἀφρικῆς.

Νότρ-Νταμ (ἡ Π α ν α γ ί α Π α ρ θ έ ν ο ς)· πληθὺς φερωνύμων ναῶν, ὧν σημαντικώτερα ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, καθεδρικὸς ναός, οὗ ἡ οἰκοδομὴ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 1163 καὶ ἐπερατώθη 1220. Ἐκ τῶν ἀρχιτεκτόνων αὐτῆς γνωστὸς εἶνε μόνος ὁ Ἰωάννης Δὲ-Σέλ· ὡς καὶ ἡ Παναγία

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Λωρὲτ ἐν τῇ Β ἐσχατιᾷ τῆς ὁδοῦ Λαφίτ, διάσημος διὰ τὸν πλοῦτον τῶν γραφῶν, τῶν γλυφῶν καὶ τῶν χρυσωμάτων. Ὠκοδομήθη 1814-1836.

Νόττιγχαμ· π. τῆς Ἀγγλίας, πρωτ. ὁμωνύμου κομητείας 175 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Λονδίνου ἐπὶ τῆς διώρυγος Γκρὴτ-Τρούνκ. Κάτ: 215,000. Βιομηχανία λίαν εὐρεῖα. Ἀρχαιοτάτη πόλις ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ. Ἡ κομητεία **Νόττιγχαμ** πρὸς Β τῆς Ὑόρκης ἔχει ἐκτ. 2,133 τετρ. χλμ. Κάτ: περὶ τὰς 400,000.

Νού· νῆσος παρὰ τὴν ΝΔ. πλευρὰν τῆς Νέας Καληδονίας, κλείουσα τὸν λιμένα τῆς Νουμέας. Εἰς ταύτην πέμπει ἡ Γαλλία τοὺς καταδίκους.

Νουαγέρ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ὑόννης. Κάτ. 1,500, ἄλλοτε Βαρωνεία.

Νουαγιὸν· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μαὶν-ἔ-Λουάρ. Κάτ: 1,600.

Νουαγιὸν. Νοθιόμαγον Βιρομανδούων, πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Οὐάζ. Κάτ: 6,200. Βιομηχ. ζακχάρεως, χημικῶν προϊόντων κλπ. Ἐμπόριον προβάτων καὶ ὀσπρίων πρὸς προμήθειαν τῶν Παρισίων. Ἔχει ναοὺς μεσαιωνικούς. Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Νουαγιὸν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Β' ἦν πατρίκιος τῆς Γαλλίας ἐκ τῶν 12· ὁ Χειλδερίκος Β' ἐτάφη ἐν αὐτῇ (720). Κάρολος ὁ Μέγας ἐστέφθη ἐν αὐτῇ 768. Ὁ δὲ Οὖγγος Καπέτος ἐξελέγη ἐν αὐτῇ τὸ 987. Πατρὶς τοῦ Ἰωάννου Καλβίνου.

Νουαγιονναί· χώρα τῆς Πικαρδίας, νῦν περιλαμβανομένη ἐν τῷ νομῷ Οὐάζ, πρωτ. ἡ Νουαγιόν.

Νουαντὲλ (Κάρολος-Ἔρρικος-Φραγκίσκος Ὀλιέ, μαρκήσιος δέ)· διπλωμάτης Γάλλος ἐκ Σιαρτραὶν 1630—1685. Μέλος τῶν κοινοβουλίων τοῦ Μὲνς καὶ τῶν Παρισίων. Πρέσβυς εἶτα παρὰ τῇ Πύλῃ μέχρι τοῦ 1678. Ἐπέτυχε παρὰ τοῦ Διβανίου νέας ὑπὲρ τῶν Γαλλικῶν συμφερόντων συμβάσεις.

Νουαρετάμπλ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Λουάρ. Κάτ: 2,200.

Νουαρμόν· ὄρος τοῦ Ἰούρα 1299 μ. ὕψ: χωρίζει τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἑλβετίας.

Νουαρμουτιέ· (Μαῦρον τοῦ Ἔριμοναστήριον)· τὸ πάλαι Ἔρη Ἔρια, νῆσος τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Βανδέας, ἧς χωρίζεται διὰ τοῦ πορθμοῦ Φρομεντίν. Ἔχει μῆκ. 18 χλμ., πλ. 6 χλμ. καὶ περιφέρειαν 5,500 ἑκταρίων. Κάτ: 7,900, χώρα πλουσία ἐκ τῆς γεωργίας, τῆς ἁλιείας καὶ τῆς καλλιεργίας τῶν ὀστρέων. Ὑπέστη πολλὰ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789, ἰδίᾳ κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας.

Νοῦβαι κάτοικοι τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ κατὰ τὴν νῆσον Μερόην, καὶ οἱ περὶ τὴν Α ὄχθην τοῦ Νείλου κατὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον. Ἐξ αὐτῶν ὠνομάσθη ἡ **Νουβία**.

Νουβέλ· π. καὶ λιμὴν (νέος λιμήν) ἐν τῷ νομῷ τῆς Γαλ. Ὠδ, συγκοινωνῶν διὰ τοῦ π. Ρομβὶν μετὰ τῆς διώρυχος τοῦ Μιδί. Κάτ: 2,500. Ναυπηγεῖα, διϋλιστήρια θείου, ἐμπόριον οἴνων.

Νουβία· Αἰθιοπία «ἡ ὑπὲρ Αἴγυπτον» τῶν ἀρχαίων, ἐκαλεῖτο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἄλλοτε οὕτω ἡ πρὸς Ν τῆς Αἰγύπτου χώρα τῆς Ἀνατολ. Ἀφρικῆς, ἀντιθέτως τοῦ ροῦ τοῦ καταρ. τοῦ Ἀσσουὰν (24ο Β πλ.) μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν δύο Νείλων, ἔνθα νῦν εἶνε τὸ Χαρτοὺμ (15ο 40' Β πλ.) μεταξὺ τῆς ἐρήμου πρὸς Δ καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης πρὸς Α. Σήμερον ὅμως ὀνομάζεται οὕτω μόνον ἡ χώρα ἡ πρὸς Β τοῦ Οὐάδι-Χέλφα (Ν ὁρίου τῆς Αἰγύπτου) ἔχουσα ἔκτ. 250,000 τετρ. χλμ. καὶ 1,000,000 κατ. Ἀρδεύεται ὑπὸ τοῦ Νείλου καμπυλουμένου ἐνταῦθα, ἐκτὸς τῆς κοιλάδος τοῦ ὁποίου τὸ λοιπὸν εἶνε ἔρημος ἔχουσα ἐνιαχοῦ ὀάσεις τινάς. Κλῖμα θερμότατον, ἀλλ' ὑγιεινόν. Τὸ ἔδαφος, ὅπου ὑπάρχῃ ὑγρασία, παράγει ζακχαροκάλαμον, δημητριακούς, ὄσπρια, καπνόν. Ἐλέφαντες, ὕαιναι, κροκόδειλοι, στρουθοκάμηλοι, καμηλοπαρδάλεις, εἶνε ζῷα ἰθαγενῆ. Δουλεμπορία, ἐμπόριον χρυσοκόνεως, πτερῶν στρουθοκαμήλου, κολουτέας (σιναμικῆς). Τὸ ὄνομα Νουβία οὐδαμοῦ φέρεται ἐν τοῖς αἰγυπτ. μνημείοις, μετεδόθη εἰς τὴν χώραν ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν Ρωμ. χρόνων Νουβῶν ἢ Νοβαδῶν, οἵτινες ἐλθόντες ἐκ νότου, κατῆλθον τὸν Νεῖλον καὶ ἐπεφάνησαν ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰγύπτου τὸν 4ον αἰῶνα μ. Χ. Οὗτοι ἐκχριστιανισθέντες διετήρησαν τὴν πίστιν αὐτῶν μέχρι τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος καὶ ἐπολέμησαν πολλάκις ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Μουσουλμάνων. Ἀλλὰ αἱ τουρκικαὶ καταστήσεις καὶ αἱ τῶν φυλῶν τῆς ἐρήμου συχναὶ προσβολαὶ συνέτειναν ὥστε ἐν ἀρχῇ τοῦ 19ου αἰῶνος νὰ ἐκμουσουλμανισθῇ ἅπασα ἡ χώρα. Οἱ βασιλίσκοι αὐτῆς ὑπετάγησαν ὑπὸ τοῦ Ἰμβραΐμ πασσᾶ, 1818-1823. Μέχρι δὲ τοῦ 1884 διῳκήθη ὑπὸ Αἰγυπτίων διοικητῶν, ὧν αἱ ἐπαχθεῖς ἀργυρολογίαι ἐπήνεγκον ἐπανάστασιν τῷ 1880. Ὁ Δερβίσης Μαχδῆς ἐξήγειρε τοὺς ἰθαγενεῖς κατὰ τῶν Αἰγυπτίων ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας, κατέστρεψε τῷ 1882 τὸν στρατὸν τοῦ Χιξ-πασσᾶ καὶ ἐκυρίευσε τὸ Χαρτοὺμ ὑπερασπιζόμενον ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Γόρδωνος, 1885, καὶ ἀπέθανε μὲν τῷ 1886, ἀλλ' οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Δερβίσαι ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον του μέχρι οὗ ὁ στρατηγὸς Ρόμπερτς μετὰ τοῦ Κίτσενερ τῷ 1900 ἐξολοθρεύσαντες τοὺς στρατοὺς αὐτῶν ὑπέταξαν ἅπασαν τὴν χώραν. Ἡ μεταξὺ Οὐάδι-Χάλφα καὶ Ἀσσουὰν χώρα ἔμεινεν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἀποτελεῖ ἀπὸ τοῦ 1888 τὴν μουδίρίαν τοῦ Ἀσσουάν.

Νουβιὸν-ὰν-Πονθιέ· πρωτ. δῆμ. ἐν τῷ διαμ. Σόμ. Κάτ: περὶ τοὺς 1,000.

Νούδημο· χ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 37.

Νούδτ (Γ ε ρ ά ρ δ ο ς)· δημοσιογράφος Ὀλλανδὸς γεν. ἐν Νιμέγῃ, 1647-1725. Καθηγητὴς τοῦ δικαίου ἐν διαφόροις Πανεπιστημίοις. Συνέγραψε διάφορα νομικὰ ἔργα.

Νουέβο-Λεόν· κράτος τι τοῦ Μεξικοῦ πρὸς Α τῆς Κοαχουΐλας, ἔκτ. 62,381 τετρ. χλμ. Κάτ: 275,000. Πρωτ. Μοντερέϋ.

Νουζὰν-δὲ-Οὐεστμὴθ (Λ α β ά λ, κόμης)· στρατηγὸς αὐστριακός, καταγωγῆς Ἰρλανδικῆς, ὑπηρέτησεν ἐν Ἰταλίᾳ τὸ 1813, προσεκάλεσε τοὺς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰταλοὺς ἵνα λάβωσι τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Ναπολέοντος ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας. Διώκησε τὸν Νεαπολιτανικὸν στρατὸν μέχρι τοῦ 1820, εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸν αὐστριακὸν στρατόν.

Νουζὲρ (Π ο υ ὺ δ ὲ Λ ὰ-Ν ο υ ζ έ ρ)· ἀρχαῖον ἡφαίστειον τῶν ὀρέων Δὸμ (Πουὺ δὲ-Δὸμ) τῆς Γαλλίας, ἀξιοσημείωτον διὰ τὸν κρατῆρά του καὶ τὰ πλευρικὰ αὐτοῦ στόμια.

Νουζόν· πόλ. ἐν τῷ νομῷ τῆς γαλλ. Ἀρδέννας, ἐπὶ τοῦ Μεύσου (κρεμαστὴ γέφυρα). Κάτ: περὶ τὰς 7000. Μεταλλουργ. καταστήματα σημαντικά.

Νουῖ-Σοὺ-Μπόν· πρωτ. δ. τοῦ Γαλλ. νομοῦ Κότ-δ' ὄρ, Κάτ: 3,700. Θαυμάσιοι ἀμπελῶνες· οἰνοποιία, οἰνοπνευματοποιία, οἶνοι ἀφρώδεις. Πατρὶς τοῦ περιωνύμου πειρατοῦ Φρ. Τυρώ.

Νοῦκα — Χίβα ἢ **Νουχαῦβα**· ἡ μεγαλειτέρα τῶν νήσων Μαρκίζ ἐν Ὠκεανίᾳ, 142ο 45' Δ. μηκ. 8ο 59' Ν. πλατ. ἐκ. 482 τετρ. χλμ. Κάτ: 1400. Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1842.

Νόϋμαν· Ἀσιανολόγος καὶ ἱστορικὸς γερμανός· ἐγεν. ἐν Ράϊχμανσντορφ (Βαυαρίᾳ) 1798—1870.

Νουμαντία· πολ. τῆς ἀρχ. Ἱσπανίας, τὰ νῦν Γκαραὶ (ἐν Σαρίᾳ) πρωτ. τῶν Ἀβεράκων, ἐπὶ ὄρους παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Δουρίου ποτ., ἐπὶ μακρὸν ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῆς ἀντιστάσεως τῶν Κελτιβήρων κατὰ τῶν Ρωμαίων, μετὰ πολλὰς καὶ ματαίας ἀποπείρας καὶ ἥττας τῶν Ρωμαίων πρὸς ἐκπόρθησιν αὐτῆς τὸ 133 ὁ Σκιπίων Λιμιλιανὸς ἐξεπόρθησε καὶ κατέστρεψεν αὐτὴν μετὰ ἐνιαύσιον καὶ στενὴν πολιορκίαν.

Νουμᾶς Πομπίλιος· βασιλεὺς τῆς Ρώμης, διαδεχθεὶς τὸν Ρωμύλον, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, Σαβῖνος, τεσσαρακονταετὴς ἐκλήθη εἰς τὸν θρόνον τὸ 714 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ρωμαίων μετά τινα μεσοβασιλείαν τῆς συγκλήτου. Εἰρηνικὸς βασιλεὺς ἐπιδοθεὶς μετὰ ζήλου εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ πολιτικὴν νομοθεσίαν τῆς χώρας, ἵδρυσε ναούς, ἐκανόνισε τὰ τῆς χρονολογίας καὶ τὴν διαίρεσιν τοῦ ἔτους ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον, καταστήσας αὐτὸ δωδεκάμηνον ἀντὶ δεκαμήνου, προσεπάθησε δὲ νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσαν διαφορὰν μεταξὺ Σαβίνων καὶ Ρωμαίων. Ἐθεωρεῖτο ὅτι τὰς γνώσεις αὐτοῦ ὤφειλεν εἰς τὸν Πυθαγόραν καὶ ἐμπνευσιν τῆς νύμφης Ἠγερίας, ἥτις τὸν ἐπεσκέπτετο εἰς γειτονικὸν τῆς Ρώμης δάσος. Πολὺ μετὰ τὸν θάνατόν του ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἀνεῦρον τὸν τάφον του, ὅστις περιεῖχε πλῆθὺν χειρογράφων ἐν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἅπερ ὅμως οἱ ἐπιφορτισθέντες τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν ἔκριναν ὅτι δὲν συνέφερε νὰ δημοσιευθῶτι καὶ ἐπυρπόλησαν αὐτά. Κατά τινας νεωτέρους ἱστορικοὺς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρκτὸν πρόσωπον, ἀλλ' ὡς προσωποποίησις τῆς ἐποχῆς τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς νομοθεσίας τῆς χώρας. Ὁ Πλούταρχος συνέγραψε τὸν βίον αὐτοῦ.

Νουμέα· πρωτ. τῆς Νέας Καληδονίας. Κάτ: 4,000. Ἀσφαλὴς λιμήν, 22ο 16' Ν. πλ:, 164ο 7' Α. μῆκος.

Νόϋμγτερ (Ἀ λ β έ ρ τ ο ς-Γ ε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ώργιος)· φιλέλλην ἐκ Λοϋμπεν τῆς Πρωσσίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ναυπλίῳ τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1823 ἄνευ ἄλλων πληροφοριῶν.

Νουμεριανός Μ. Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος, ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν του αὐτοκρ. Κάρου, ὃν ἠκολούθησεν ἐν τῇ κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείᾳ του, ἐν ᾗ φονευθέντα ὑπὸ κεραυνοῦ ἢ δηλητηρίου πιθανῶς διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Καρίνου, μετὰ ὀκτάμηνον δὲ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Ἄπερ, ἐπάρχου τοῦ Πραιτωρείου καὶ πενθεροῦ του, ὃν ὁ Διοκλητιανὸς ἐθανάτωσε

Νουμήνιος· Ἕλλην χριστιανὸς φιλόσοφος τοῦ 2ου αἰῶνος ἐξ Ἀπαμείας τῆς Συρίας. Ὀπαδὸς τῶν θεωριῶν καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος, ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος πολλὰς τῶν ἰδεῶν του εἶχεν ἐρανισθῇ ἐκ τῆς Μωσαϊκῆς Βίβλου, ὠνόμαζε δὲ τὸν Πλάτωνα «Ἀττικὸν Μωϋσῆν». Τεμάχια τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ εὑρίσκονται παρ' Εὐσεβίῳ, Ὠριγένει, Πορφυρίῳ καὶ Ἰαμβλίχῳ.

Νουμιδία· νῦν νομὸς Κωνσταντίνης, καὶ μέρος τῆς Τύνιδος, ἀρχαία χώρα ἐν τῇ Ἀφρικῇ, μεταξὺ Μαυριτανίας καὶ Καρχηδόνος. Πρὸ τῆς ἐν Ζάμᾳ (202) μάχης διῃρεῖτο εἰς δύο κράτη, τῶν Μασούλων πρὸς Α. καὶ τῶν Μασσεσούλων πρὸς Δ. τοῦ πρώτου τούτων οὗ ἐβασίλευσεν ὁ Ματινίσσας πρωτ. Κίρτα. Τοῦ δευτέρου ἐκυριάρχει ὁ Σύφαξ, οὗ μετὰ τὴν ἐν Ζάμᾳ μάχην ἐκθρονισθέντος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, προσηρτήθη τὸ κράτος εἰς τὸ τοῦ Μασινίσσου. Ὁ Ἰουγούρθας φονεύσας πάντα τὰ μέλη τοῦ Βασ. οἴκου ἥρπασε τὸν θρόνον, ἀλλ' ἐξεθρονίσθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων μετὰ μακρὸν πόλεμον τὸ 106 π. Χ. οἵτινες προσήρτησαν εἰς τὴν Ρ. ἐπαρχίαν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὴν Μαυριτανίαν τὰς χώρας ἃς διῴκει ἄλλοτε ὁ Μασινίσσας. Πᾶσα δὲ ἡ Νουμιδία κατὰ μικρὸν προσηρτήθη ὁριστικῶς εἰς τὴν Ρωμ. αὐτοκρατορίαν τὸ 29 μ. Χ. Τὸ 430 κατεκτήθη μετὰ τοῦ λοιποῦ μέρους τῆς ἀφρικανικῆς παραλίας ὑπὸ τῶν Βανδάλων, τὸ 534 ἀνεκτήθη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος στρατηγοῦ Βελισσαρίου, κατὰ δὲ τὸν 7ον αἰῶνα μετὰ πολέμους αἱματηροὺς κατέστη λεία τῶν Ἀράβων κατακτητῶν. Κατὰ τὸν Σαλλούστιον οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Νουμιδίας ἦσαν Γέτουλαι, οἵτινες ἀναμιχθέντες μετὰ Περσῶν (ἴσως Φοινίκων μᾶλλον) ὠνομάσθησαν Νούμιδες. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀννίβα θεωροῦνται ὡς ἄριστοι ἱππεῖς.

Νούμικος· ῥύαξ τοῦ Λατίου ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, τὰ νῦν «Ριο ντι Πράτικα». Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Αἰνείας ἐφονεύθη παρὰ τὴν ὄχθην αὐτοῦ, ἐδείκνυτο δὲ καὶ ὁ τάφος του.

Νουμίτωρ· βασιλεὺς κατὰ τὴν παράδοσιν, τῆς Ἄλβας Λόγγας, καταγόμενος ἀπὸ τοῦ Αἰνείου, πατὴρ τῆς Ρέας Σιλβίας, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀμουλίου, ἐνεθρονίσθη αὖθις ὑπὸ τῶν ἐγγονῶν αὐτοῦ Ρωμύλου καὶ Ρέμου, ὅστις εἰς ἀμοιβὴν ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ κτίσωσιν ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως τὴν Ρώμην.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νούμπλ· ἐπαρχία τῆς Χιλῆς, πρὸς Δ. τῆς 'Αργεντινῆς, ἐκτ. 9210 τετρ. χλμ. Κάτ: 160,000.

Νούν· χώρα τοῦ μεσημβρινοῦ Μαρόκου ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ 'Ατλαντικοῦ καὶ πρὸς Β. τοῦ Δρᾶα. Κάτ: περὶ τὰς 45,000. Πόλ. 'Αουγκιλμὶν καὶ Οὐγκχιλμὶν (3000 κάτ.). 35 χλμ. Α. τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως σῴζονται τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Νούνης.

Νούν· ἀκρωτήριον τῆς Δυτικῆς 'Αφρικῆς πρὸς Β. τοῦ "Ατλαντος ἐν τῇ Μαροκινῇ Σαχάρᾳ 28ο 47' Β. πλ. 13ο 35' Δυτ. μ.

Νούν· ποτ. τοῦ Ν. Μαρόκου, ὀν. ὡσαύτως 'Ασσάκα.

Νουνέζ· ὄν. τεσσάρων 'Ισπανῶν περιφήμων ζωγράφων. Α'. 'Ιωάννης Νουνέζ, γενν. 1534, καλλιτεχνήσας πολλοὺς κοσμοῦντας τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Σεβίλλης πίνακας. Β'. Πέτρος Ν. ἐκ Μαδρίτης 1601—1654, οὗ ἔργα εἶνε εἰκόνες βασιλέων τῆς 'Ισπανίας ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Μαδρίτης. Γ'. Ματθαῖος Ν. ἐκ Σιπουλβέδας, ζωγράφος Φιλίππου τοῦ Δ' τὸ 1640, περιώνυμος διὰ τὰς τοιχογραφίας του. Δ'. Νουνέζ δὲ-Βιλλαβιτσέντσιο, ἐκ Σεβίλλης 1635—1700, μαθητὴς καὶ ἄξιος μιμητὴς τοῦ Μουρίλλου, μεθ' οὗ ἵδρυσε τὴν ἀκαδημείαν τῆς Σεβίλλης.

Νούντσιος· πρέσβυς τοῦ Πάπα παρὰ ξένῃ αὐλῇ, διαρκεῖς ἀντιπρόσωποι τῆς 'Αγίας "Εδρας, ἐπαγρυπνοῦντες ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων παρὰ ταῖς διαφόροις Δυνάμεσι. Δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μετὰ τῶν Λεγάτων, οἵτινες ἦσαν ἔκτακτοι ἀπεσταλμένοι μὲ εὐρυτάτην δικαιοδοσίαν. Νούνσιοι ὡσαύτως ἐκαλοῦντο οἱ βουλευταὶ ἐκ τῶν εὐγενῶν Πολωνῶν ἐν τοῖς συνεδρίοις.

Νουόρο· π. τῆς νήσου Σαρδοῦς πρωτ. ἐπαρχ. 83 χιλ. ΑΝΑ τοῦ Σάσσαρι. Κάτ: 6,500. ἡ ὁμών. ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ. 3,156 τετρ. χιλ. Κάτ: 62,500.

Νουπέ· Κράτος τοῦ Κεντρ. Σουδάν. Πρωτ. Μπίντα (60,000 Κάτ:)· Ἦν φόρου ὑποτελὴς τῷ Κανοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1885 κατέστη ἀνεξάρτητος.

Νοὶ-Πιέ· ἤτοι γυμνόποδες· ὄν. ὅπερ ἀπεδόθη εἰς τοὺς μετέχοντας στάσεώς τινος τῷ 1639 ἐν Νορμανδίᾳ τῆς Βορ. Γαλλίας ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς αὐξήσεως τῶν φόρων, ἥτις κατεστάλη παρὰ τοῦ καγκελλαρίου Σεγκιέ, ὅστις ἔπαυσε τὸ κοινοβούλιον τοῦ Ρουάν.

Νουρ-'Εδδὶν-Μαχμούτ· (Μελὶκ-ἐλ-'Αδέλ)· ὑπὸ τῶν εὐρωπαίων καλούμενος **Νορεδδίν**, Σουλτάνος τῆς Συρίας καὶ Αἰγύπτου, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ 'Ομὰδ-'Εδδὶν-Ζενγχὶ (τοῦ αἱμοχαροῦς), ἀνῆλθε τὸν θρόνον τοῦ Χαλεπίου τὸ 1145, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Σεὶφ-'Εδδὶν-Γαζῆ ἐλάμβανε τὸ σκῆπτρον τῆς Μοσσούλ. Μετ' αὐτοῦ ἐνίκησε τοὺς σταυροφόρους τῆς 2ας σταυροφορίας, ἀπέθανεν ἐν Δαμασκῷ τὸ 1173, ἐν ἐκστρατείᾳ κατὰ τοῦ στρατηγοῦ του Σαλαδίνου, ὃν ὑπώπτευε. 'Ανδρεῖος πολεμιστὴς καὶ ἡγεμὼν ἐνάρετος, φίλος τῶν γραμμάτων, συνέστησε σχολεῖα, ἵδρυσε πόλεις, σταθμοὺς καραβανίων, μουσεῖα, νοσοκομεῖα κλπ. Εἰς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δήμόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῆς διὰ περιστερῶν ἀλληλογραφίας, ἥτις βεβαίως ἦν πρότερον γνωστὴ ἐν Ἀνατολῇ.

Νούρ-Ντζιχάν· σύζυγος τοῦ Μογγόλου αὐτοκρ. Ντζιχαντζίρ, γεν. 1585. Γενομένη αὐτοκράτειρα ἤσκησε μεγίστην ἐπὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐπιβολήν, ἐδείχθη δὲ εὐεργετική. Ἀπέθ. 1645 ἐν Λαχώρ, ἔνθα σώζεται τὸ μνημεῖον αὐτῆς.

Νουρρὶ (Λουδ)· ἀοιδὸς ἐν τῷ Μελοδράματι τῶν Παρισίων, ἐκ Μονπελιέ, 1780-1832, ὁ υἱός του Ἀβδόλφος, 1802-1839, ἀντικατέστησεν αὐτόν· ηὐτοκτόνησε δὲ ἐν Νεαπόλει, ἐμποδισθείσης κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς παραστάσεως τοῦ «Πολυεύκτου», ὃν ὁ Δονιζέτης συνέθηκε δι' αὐτόν.

Νουρσία· τὰ νῦν **Νορκία**, π. τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων, πατρὶς τοῦ Σερτορίου καὶ τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου.

Νοῦς· ποτ. τῆς Ἀρκαδίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Νουσά· χ. τοῦ δήμου Λαμπείας τῆς Ἠλείας. Κάτ: 510.

Νουσπάουμ· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἀπέθανεν ἐν Τριπολιτσᾷ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1825. Ἄλλοτε μαθητὴς τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τοῦ πυροβολικοῦ ἐν τῇ πατρίδι του. Ὁ θάνατος διέκοψε τὸ στάδιόν του εἰς τὴν ἀρχήν.

Νούτκα· κολπίσκος τοῦ Εἰρηνικοῦ ἐπὶ τῆς ΒΔ ἀκτῆς τῆς ν. Βανκοῦβερ τῆς Βρετ. Κολομβίας.

Νούτσομούρος· χ. τοῦ δήμου Βωμέας τῆς Φωκίδος. Κάτ: 490.

Νοῦτσος (Ἀλέξιος)· ἐγεννήθη ἐν Ζαγορίῳ τῆς Ἠπείρου τὸ 1797, ἐστερήθη δὲ τοῦ πατρός του εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἀλῆ ἕνεκα ὑποσχέσεως δοθείσης πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Νούτσου παρ' οὗ εἶχεν εὐεργετηθῆ οὗτος. Ἀποκτήσας ὁ Νοῦτσος τὴν εὔνοιαν τοῦ σατράπου, ὑπεστήριξε τοὺς Ζαγοραίους εἴπερ τις καὶ ἄλλος κατὰ τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν Τούρκων, πάντοτε δὲ ἀποτελεσματικῶς. Τὸ 1819 ὁ Νοῦτσος κατηχηθεὶς τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας ἔδρασε διὰ τοῦ Ἀλῆ καὶ τῶν Σουλιωτῶν τὰ μέγιστα πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν της. Βραδύτερον ἦλθεν εἰς Μεσολόγγιον ὅπου συνειργάσθη μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ ἄλλων πρὸ εὐόδωσιν τοῦ ἀγῶνος· ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ἐπῆλθε ῥῆξις μεταξὺ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπεστάλη ὁ Νοῦτσος νὰ παραλάβῃ τὴν χιλιαρχίαν τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτο ἕτοιμος νὰ παραδώσῃ τὴν ἀρχηγίαν τῷ Νούτσῳ, ἀλλ' ἰδὼν τοὺς στρατιώτας του ἐν ἐρεθισμῷ διατελοῦντας τοῖς ἐπέτρεψε νὰ ἀπαγάγωσι τὸν Νοῦτσον, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀπήγετο οὗτος πυροβοληθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν στρατιωτῶν ἐφονεύθη τῇ 25 Μαΐου 1822.

Νοχάντ-Βίκ· χωρίον ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἔντρ· κάτ: 1,000. Γνωστὸν ἐκ τῶν ἔργων τῆς Γεωργίας Σάνδ, ἥτις κατῴκει ἐκεῖ καὶ ἀπέθανε.

Νοϊχάουζελ· οὐγγριστὶ Ἐρζεκουζβάρ, πολ. τῆς Αὐστρο-Οὐγγα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρίας ἐπὶ τοῦ ποτ. Νυίτρα· Κάτ: 10,600. Ἠλώθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1663, ἐπανακτηθεῖσα τὸ 1686.

Νοχιά· χ. τοῦ δήμ. Σπηλιᾶς, Ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 300.

Νοῦυτς (Χῶραι τοῦ Νοῦυτς), ὄνομα ἀποδιδόμενον ἄλλοτε εἰς παραλίαν τινὰ τῆς Ν. Αὐστραλίας μεταξὺ 114ο 20′ καὶ 130ο Α. Μῆκ: ἀνακαλυφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πέτρου Νοῦυτς, ἐμπόρου Ὁλλανδοῦ, τὸ 1627. Τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Νοῦυτς κεῖται ΝΑ τῆς μεσημβρινῆς Αὐστραλίας.

Ντ=D· δι' ὅσας λέξεις δὲν σημειοῦνται ἐνταῦθα· ἄρα εἰς τὸ στοιχεῖον Δ.

Νταγρές· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Καρυαὶς τοῦ Ἄργους, διαπρέψας κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, ἧς ἁλωθείσης συνέλαβε τὸν πρόκριτον τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης Σωτῆρον Κουγιᾶν καὶ τὸν ἐθανάτωσε διὰ βασάνων, ἅτε ὑπηρετήσαντα τὰ συμφέροντα τῶν Τούρκων κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας. Κατόπιν διεκρίθη ἐναντίον τοῦ Δράμαλη καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου.

Νταίλλιγγερ (Ἰω-Ἰωσὴφ-Ἰγνάτιος)· πολέμιος τοῦ «ἀλαθήτου» τοῦ Πάπα, βαυαρὸς θεολόγος γεννηθεὶς τὸ 1799.

Νταλαμπέλω· χ. τοῦ δήμου Μελιδονίου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ: Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 80.

Νταμπλιανά· χ. τοῦ δήμου Σπηλιᾶς, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 25.

Νταμπακλῆ· χ. τοῦ δήμου Φαρσάλων τῆς Λαρίσης. Κάτ: 288.

Νταμπεγλῆ· χ. τοῦ δήμου Φερῶν τῆς Μαγνησίας. Κάτ: 124.

Νταούτη· (ὅρα Δαούτη).

Νταούτη· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης. Κάτ. 334.

Νταράτσος, μετὰ Μακροῦ Τοίχου κλπ.,χ. τοῦ δήμου Περιβολίων ἐπαρχίας Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης) Κάτ. 350.

Νταριδιανά· χ. τοῦ δήμ. Λάμπης, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου,διοίκ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 150.

Νταρμαροχῶρι· χ. τοῦ δήμου Σπηλιᾶς, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 60.

Ντέβα(ς) ἢ **Ντιέ**· ὄνομα τῶν «θεῶν» ἐν τῇ ἰνδικῇ θεολογίᾳ καὶ τῶν «πονηρῶν πνευμάτων» ἐν τῇ Ζωροαστρικῇ, τῶν Πάρσων ἢ Γουέβρων (βλ. λ.).

Ντεβολουύ· ὀρεινὸς κόμβος τῆς ΝΝΑ Γαλλίας (Ἄλπεις). Ὑψίστη κορυφὴ Ὀβιοῦ, 2793 μ.

Ντεβῶ (Παῦλος)· βέλγος δημοσιογράφος καὶ πολιτικός, 1801—1880.

Ντέγγενφελδ· οἶκος γερμανῶν εὐπατριδῶν, ὧν διασημότερος ὁ Χριστόφορος-Μαρτῖνος δὲ-Ντέγ-, διαπρέψας ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, θανὼν δὲ τὸ 1653.

Ντεζαῖ (Λουδοβ-Κάρολος-Ἀντώνιος)· διαπρεπὴς στρατηγὸς τῆς πρώτης Γαλλικῆς Δημοκρατίας, 1768—1800, διακριθεὶς ἔν τε τῇ Γερμανίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ὑπὸ τὸν Βοναπάρτην.

Ντεζάργ (Γάσπαρ)· γάλλος γεωμάτρης καὶ μηχανικός, 1593—1662.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ντεζέδ· γάλλος μουσουργός, 1738 1792, ὁ ἐπονομασθεὶς «Ὀρφεὺς τῶν ἀγρῶν».

Ντεζοβρὶ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Δ ο υ δ ό β ι κ ο ς)· γάλλος φιλόλογος καὶ βιβλιέμπορος, 1798—1871, διακριθεὶς ἐν τῇ λεξικογραφίᾳ.

Ντεῖρ ἢ **Ντεΐρ** ἢ **Ντερρί**· ὅπερ σημαίνει «οἰκίαι»· κωμόπ. τῆς Νουβίας ἐπὶ τοῦ Νείλου, διατηροῦσα ἀρχ. ἐρείπια Κάτ: 3,500.

Ντεκα(έ)ν (Κ ά ρ ο λ ο ς)· γενικὸς διοικητὴς τῶν γαλλικῶν ἱδρυμάτων τοῦ Ἰνδικοῦ, 1769—1832, ἡρωϊκῶς παλαίσας ἀπὸ 1803—1811 κατὰ τῶν ἐπιδραμόντων εἰς τὴν Νῆσον τῆς Γαλλίας Ἄγγλων.

Ντεκάζ (Λ ο υ δ ο β-Κ ά ρ ο λ ο ς-Ἠ λ ί α ς, δ ο ὺ ξ δ έ-)· γάλλος πολιτικὸς καὶ ὑπουργός, γεννηθεὶς τὸ 1819, διακριθεὶς δὲ κυρίως ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ Τογκίνου τὸ 1883.

Ντεκαζεβίλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρόν. Γαιάνθρακες. Κάτ: 9,700.

Ντεκρὲ (Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς)· γάλλος ναύαρχος, 1761—1820, διακριθεὶς ἐπὶ μεγίστῃ τάλμῃ. Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν τὸ 1801.

Ντέλ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Λῦ. Μῆκ: 85 χλμ.

Ντελακουζὶν (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· γάλλος πολιτικὸς καὶ νομικὸς συγγραφεὺς δοκιμώτατος, 1795—1874.

Ντελαμάρσ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· διαπρεπὴς γάλλος γεωγράφος, 1740—1817.

Ντελαφὸς (Γ α β ρ ι ή λ)· γάλλος ὀρυκτολόγος, 1796 — 1878, καταγίνας κυρίως εἰς τὴν κρυσταλλογραφίαν.

Ντελεκλὶζ (Σ τ έ φ α ν ο ς-Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλος ζωγράφος, τεχνοκρίτης καὶ συγγραφεύς. 1781—1863, θεωρούμενος ἐφάμιλλος τοῦ Θεοφίλου Γωτιέ.

Ντελημανωλιανά· χ. τοῦ δήμ. Π ύ ρ γ ο υ Ψ η λ ο ν έ ρ ο υ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 30.

Ντελιανά· χ. τοῦ δήμου Π α λ ι ο χ ώ ρ α ς, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ: 40.

Ντεκουρσέλλ (Ἀ δ ρ ι α ν ό ς)· διαπρεπὴς σύγχρονος γάλλος δραματικὸς συγγραφεύς, γεννηθεὶς τὸ 1824. Εἶνε συνεργάτης τοῦ Δεννερύ, Μπαρτιέρ, Λαμπίσι, Βουργοὰν κ. ἄ.

Ντεμουλὲν (Κ ά μ ι λ λ ο ς)· διαπρεπὴς γάλλος δημοσιογράφος, 1762-1794, μέλος τῆς Ἐπαναστατικῆς Συνελεύσεως, φίλος τοῦ Δαντόν, μεθ' οὗ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος.

Ντέμπα· σημαντικὸς λιμὴν τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Ὁμανικοῦ κόλπου. Κάτ: 4,000.

Ντένδρ· παραπ. τοῦ Λευκοῦ-Νείλου ἐν Ἀβησσυνίᾳ. Μῆκ. 450 χλμ.

Ντεννερὶ (Ἀ δ ό λ φ ο ς - Φ ί λ ι π π ο ς)· σύγχρονος γάλλος δραματικὸς συγγραφεύς, γεννηθεὶς τὸ 1811, εἰς ὃν ὀφείλονται μόνον καὶ μετὰ συνεργατῶν περὶ τὰ 200 ἔργα.

Ντένχαμ (Ν τ ί ξ ω ν)· ἄγγλος περιηγητὴς ἐν Ἀφρικῇ, 1785-1828.

Ντεπρὲ ἢ **Ντεσπρὲ** (Ζ ο κ έ ν)· διαπρεπὴς γαλλοφλαμανδὸς μουσουρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γός, 1450 ;—1531 ;, διακριθεὶς εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῆς μουσικῆς.

Ντέπτφορτ· πολεμικὸς λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ταμέσιος, ἐν τῇ ἀγγλ. κομητείᾳ Κέντ, 6 χλμ. ἀπὸ τοῦ Λονδίνου. Κάτ: 32,000.

Ντερβάλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ. Κάτ: 3,150.

Ντερὲς (Βιδάλιανά, Μπακαλαουδινά, Πύργος, Μετόχι Ζουναλῆ)· χ. τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 100.

Ντερὲς-Ἀγούστου (Κορδελῆ, Διγαλιανά, Μετόχι, Δασκαλιανά, Καμισιανά, Κουσουγεργιανά, Καρδαμιανά)· χ. τοῦ δήμου Ἀλικιανοῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 160.

Ντερνέχ· ἡ ποτὲ Δάρνις· κώμη τῆς Βάρκας (Τριπολίτιδος) εἰς τὸ βάθος μικροῦ ὅρμου. Κάτ: 1,000.

Ντερρεγιέχ· π. τῆς ἀραβικῆς ἐπαρχίας Νεδζέδ, κατασκαφεῖσα τὸ 1819 ὑπὸ τοῦ Ἰμπραΐμ πασσᾶ, ὅτε εἶχεν 28 τεμένη καὶ 30 σχολάς. Κάτ: 11,000.

Ντέ(σ)βρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-δὲ-Καλαΐ, ἐγγὺς γραφικοῦ δάσους. Κάτ: 3,950.

Ντεδουλιὲρ (Ἀντωανέττα δὺ-Λιζιὲ δὲ λὰ-Γάρδ)· γαλλὶς ποιμενικὴ ποιήτρια, 1634-1694, ἡ ἐπονομασθεῖσα «δεκάτη Μοῦσα».

Ντεσσαλὶν (Ἰω. Ἰάκωβος)· μαῦρος δοῦλος τοῦ Ἁγ. Δομίγκου (Ἀϊτί), 1758-1806, λαβὼν μέρος εἰς τὴν κατὰ τῶν Γάλλων ἐπανάστασιν τοῦ 1791 καὶ γενόμενος στρατηγὸς καὶ αὐτοκράτωρ τὸ 1804. Ἐφονεύθη κατά τινα σύγκρουσιν.

Ντεσσί· γαλλικὴ νῆσος πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἀβησσυνιακοῦ ὅρμου Ἀδούλιος, ὅπου μεγάλα ἰχθυοτροφεῖα.

Ντετούσι (Φιλιππος-Νερικώλ)· γάλλος κωμικὸς ποιητής, 1680-1754, ἔγραψε τὸν «Νυμφευθέντα Φιλόσοφον», τὸν «Ἀναποφάσιστον» καὶ ἄ.

Ντζαλλόνκοι· ἀρχ. λαὸς τῆς φυλῆς τῶν Μανδίγγων, οἰκῶν περὶ τὸν ἄνω Σενεγάλην.

Ντζαμᾶ-Σαχαριδγίλ· κώμη καὶ ἐμπορεῖον τῆς ἀραβικῆς φυλῆς Μπενί-Φραοῦζεν, ἐν Ἀλγερίῳ, ὅπου ρωμαϊκὰ ἐρείπια.

Ντζαμνᾶ· παραπότ. τοῦ Γάγγου ἐν Ἰνδοστάν, ὁ ἀρχ. Ἰομάνης. Μηκ: 1200 χλμ.

Ντζαουάρα(ς)· νηγριτικῆς φυλῆς λαὸς τοῦ Κεντρ. Σουδάν· ἔχον ὡραῖον ἀνάστημα καὶ χρῶμα στιλπνὸν μέλαν.

Νταουντζὶ ἢ Δ' Ζαουντζὶ· ὄρα Ζαουντζί.

Ντζάρα· μία τῶν 2 κυρίων ὁάσεων τῆς τυνησιακῆς ἐπαρχ. Ἀραδ. Κάτ: 4,000,

Ντζαφναπατάμ· π. τῶν ἀγγλ. Ἰνδιῶν ἐπὶ νησίδος κειμένης εἰς τὰ Β. τῆς Κεϋλάνης. Κάτ: 32,000.

Ντζεγγὶς - Χάν, τουτέστιν Ἀρχηγὸς τῶν ἰσχυροτάτων· βασιλεὺς μογγόλος 1155—1227. Ὠνομάζετο Τεμουδζίν. Ἡνώθη μετὰ τοῦ Τογγρουλ—Οὐάγγ-Χὰν καὶ ἠὔξησεν οὕτω

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τὴν ἐπικράτειάν του. Ὑπέταξε τὸ 1207 τοὺς Κιργισίους, τὸ 1209 τοὺς Ταρτάρους Οὐϊγγοὺρ, εἰσβαλὼν δὲ εἰς τὴν Κίναν ὑπέταξε τὴν χώραν τοῦ Χοάγγο (1213), ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Κίνας, ἀλλὰ παραβιάσας τὴν συνθήκην ὑπέταξεν ὅλην τὴν χώραν. Προχωρῶν κατεπολέμησε καὶ τὸν πρίγκιπα τοῦ Κιέβου κατακτήσας μέρος τῆς μεσημβρινῆς Ρωσίας, καὶ οὕτω ἐξέτεινε τὸ κράτος του ἀπὸ τῆς Μαύρης θαλάσσης μέχρι τῆς θαλάσσης τῆς Κίνας. Διωργάνωσε λαμπρῶς τὸν στρατόν του, συνέγραψε κώδικα καὶ ἐπέτρεψεν ἐντὸς τοῦ Κράτους του πᾶσαν θρησκείαν.

Ντζέδδα· ἤτοι ἀραβιστί: Παραλία· λιμὴν τῆς Δυτ. Ἀραβίας, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς, ἐπίνειον τῆς Μέκκας, ἀσκοῦν μέγα ἐμπόριον ἐξαγωγῆς τῶν προϊόντων τῶν περὶ τὴν Ἐρυθρὰν χωρῶν. Κάτ: 20,000.

Νζεζιρέ(χ)-Ἄλ ἤτοι «Νῆσος», εἶνε τὸ ἀραβικὸν ὄνομα τῆς Μεσοποταμίας.

Ντζελαλαβάδ· κωμόπ. τοῦ Ἀφγανιστάν, ἐπὶ τοῦ Καβούλ, παρὰ τὴν ὁδὸν Καϊβὲρ, ὅπου μεγάλας ὑπέστησαν καταστροφὰς τὸ 1841 οἱ Ἄγγλοι. Κάτ: 1,300.

Ντζέλφα· σταθμὸς καραβανίων καὶ πρωτ. τοῦ Οὐλὲδ-Ναΐλ τῆς Ἀλγερίας, ἕδρα τοῦ ἐκεῖ μπάχ-ἀγᾶ τῆς μικτῆς Κοινότητος (1350 κατ.) καὶ τῆς τῶν ἰθαγενῶν ἀριθμούσης 44,000 κατ. Ρωμαϊκὰ ἐρείπια.

Ντζὲμ (Ἔδ-)· κώμη τῆς Τύνιδος οἰκοδομηθεῖσα τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχ. Θύσδρου ἐφ' ἧς κεῖται. Κάτ: 1,300.

Ντζεμᾶ· ὄασις τῆς Ἀλγερίας, 153 χλμ. Ν τῆς Βίσκρας. Ἔχει κώμην μὲ 50 οἰκίας, ἐν ἀρτεσιανὸν φρέαρ καὶ 5,500 φοίνικας. Κάτ: 300.

Ντζεμπίλα· ὄασις τῆς περιοχῆς Σοὺφ τοῦ Ἀλγερίου, 22 χλμ. ΒΑ τοῦ Ἔλ-Οὐέδ.

Ντζεμσχίδ· βασιλεὺς τῶν Περσῶν τοῦ Θ' αἰῶνος π.Χ., κατὰ τοὺς μὲν ὁ Ἀχαιμένης τῶν Ἑλλήνων, κατ' ἄλλους ὅμως ἁπλῶς προσωποποιία τῶν ἐκπολιτισάντων τὴν χώραν Ἀραμαίων.

Ντζενάρι (Βενεδέττος)· ὀνομασθεὶς ὁ Γέρων, ζωγράφος τῆς Ἰταλίας 1550—1610, διδάσκαλος τοῦ Γκερτσίν. Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ «Ἡ Παρθένος γαλουχοῦσα τὸν Ἰησοῦν» εὑρίσκεται εἰς τὸ Λοῦβρον.

Ντζενδὶλ (αἱ)· σταθμὸς καραβανίων καὶ πρωτ. μικτῆς κοινότητος τοῦ Ἀλγερίου. Κάτ: 20,000.

Ντζεννέ· π. τοῦ Σουδανικοῦ Ματσίνα, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Νίγηρος. Κάτ: 14,000.

Ντζεντούβα· φυλὴ τῶν Β. τῆς Τύνιδος.

Ντζερὶδ (Μπελὰδ Ἔλ-)· ἤτοι «Χώρα τῶν Φοινίκων», περιοχὴ ὁάσεων εἰς τὰ Ν τῆς Τύνιδος, ὧν σημαντικώτεραι αἱ ἑξῆς: Γκάφσα, κάτ: 5,000, Ἔλ-Γκουεττάρ, Ἔλ-Χαμμᾶ, Τόζερ μὲ 7,000 καὶ πρωτ. τοῦ Ντζερίδ, καὶ ἡ Νέφτα μὲ 10,000 κατ.

Ντζέρμπα· ἡ ἀρχ. Νῆσος τῶν Λωτοφάγων· 60 χλμ. ἀπὸ Γαβές, εἰς τὰ ΝΑ τῆς Τύνιδος, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1881. Μεγάλη καλλιέργεια ὀπωροφό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρων. 960 τετρ. χλμ. Κάτ: 42,000.

Ντζιδιούϊα· πρωτ. κοινότητος τοῦ ἀλγερινοῦ διαμερ. Ὀράν.

Ντζιντζέλλι· λιμὴν τοῦ ἀλγερινοῦ νομοῦ Κωνσταντίνας. Κάτ: 5,000.

Ντζιχούν· ἕτερον ὄνομα τοῦ τουρκεστανικοῦ ποτ. Ἀμοῦ-Δαριᾶ (βλ. λ.) ἢ Ὤξου (βλ. λ.). Μῆκ: 2100 χλμ.

Ντζουγγαρία· ἄρα Ζουγγαρία.

Ντζουκάρ· ὄρος τῆς Τύνιδος ἐν τῷ κόμβῳ τοῦ Καϊρουάν.

Ντζοὺρ ἢ **Διοὺρ** καὶ αἰγυπτιαστὶ Δυεραχοῦϊχ· πρωτογενὴς λαὸς τῆς κεντρ. Ἀφρικῆς, κατοικῶν τὴν χώραν Ντζοὺρ, περὶ τὸν ὁμών. ποτ. τοῦ ὑδατοπεδίου τοῦ Λευκοῦ Νείλου.

Ντζουρντζούρα (Μεγάλη Καβυλία)· ὀροσειρὰ τοῦ Ἀλγερίου, μεγίστου ὕψους 2,308 μ.

Ντιαλλονκαδουγγοῦ (χώρα τοῦ-)· ὑπὸ γαλλ. ἐπιρροὴν διαμέρισμα τοῦ δυτ-Σουδάν, ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Φούτα-Ντζαλλόν.

Ντίαμονδ-Χάρμπουρ· ὄνομα τοῦ λιμένος τῆς Καλκούττας (βλ. λ.) εἰς ἀπόστασιν 60 χλμ. ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ντιανδερ· γαλλ. διαμέρισμα τοῦ Σενεγάλ, ἀπὸ τοῦ 1861. Ἔκτ. 400 τετρ. χλμ.

Ντιάρα· ἐπαρχ. τῆς δυτικαφρικανικῆς Σενεγαμβίας, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τοῦ ροῦ τοῦ Γαμβία, εἰς τὰ ΒΔ τοῦ Φιρδοῦ, ὑπὸ τὴν γαλλ. προστασίαν ἀπὸ τοῦ 1884.

Ντιέ· ποτ. τῆς Βορ-Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὴν Μάγχην. Μῆκ: 100 χλμ. ὧν τὰ 28 πλωτά.

Ντιέ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Θουέ. Μῆκ. 80 χλμ.

Ντιγγοέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὼν-έ-Δοάρ. Κάτ: 4,300.

Ντίγκμπυ· ἀγγλικὸς οἶκος ἐξ οὗ κατήγετο ὁ ἱππότης Ντίγκμπυ (1603-1665), ὁ γνωστότατος φίλος τοῦ Λεσκάρτ.

Ντιελφίτ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δρώμ. Μεταλλικὰ ὕδατα. Κάτ: 4,200.

Ντιεμπεδουγγοῦ (Χώρα τοῦ-)· περιοχὴ τοῦ δυτικοῦ Σουδάν, ὅπου παράγεται ἀρίστη ὄρυζα, καουτσοῦ, ἀραχίδες κλπ.

Ντιέπενβεεκ (Ἀβραάμ)· 1607-1675, Φλαμανδὸς ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Ρούβενς.

Ντιέστ· πρωτ. δήμου τοῦ βελγικοῦ νομοῦ Βραβάντης· φρ., ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 8,000.

Ντιζὼν ἢ **Διζόν**· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὸτ-δ'-Ὄρ, 315 χλμ. ἀπὸ Παρισίων, φρ., γυμνάσια, βιβλιοθήκη 45,000 τόμων περίπου, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 56,000. Εἶνε πατρὶς τοῦ Βοσσουέ, τοῦ Πιρὸν τοῦ Κρεβιλλιόν καὶ ἄ.

Ντίλλι· πρωτ. τῆς πορτογαλικῆς μερίδος τῆς μαλαισιανῆς νήσου Τίμωρ. Κάτ: 3,200.

Ντίλλων (Πέτερ)· ἄγγλος θαλασσοπόρος, 1785-1847, ὁ ἀνακαλύψας τὸ μέρος ὅπου ἐναυάγησεν ὁ Λαπερούζ.

Ντιλόλο· λίμνη τῆς ὑπισημερίου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀφρικῆς ἐν τῇ χώρᾳ Λοβάδο, πηγὴ τοῦ Ζαμβέζη, ἐπὶ ὕψους 1,600 μ., ἔκτ: 24 τετρ. χλμ.

Ντιμάρ· μία τῶν τριῶν γαλλικῶν ἐν Σενεγαλίᾳ ἐπαρχιῶν. Αἱ δύο ἄλλαι καλοῦνται Τόρο καὶ Νταμγγᾶ, ἐκτείνονται δὲ πᾶσαι κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Σενεγάλη.

Ντιμπλοχῶρι (καὶ Λάκκος)· χ. τοῦ δήμου Λάμπης, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 80.

Ντινάν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὸτ-δὺ Νόρ. Λιμὴν εἰς ἀπόστασιν 21 χλμ. ἀπὸ τῆς παραλίας ἐπὶ τοῦ ποτ. Ράνς. Μεταλλικὰ ὕδατα, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 10,000.

Ντινόμπασι· ἀγροικία τοῦ δήμου Φερσάλων τῆς Λαρίσης. Κάτ: 1.

Ντίντερ (Γουστάβος-Φρειδερῖκος)· γερμαν. παιδαγωγός, 1760-1831, εἷς τῶν κυριωτάτων διοργανωτῶν τῆς κατωτέρας ἐν Γερμανίᾳ ἐκπαιδεύσεως.

Ντίξκοβ· ἀγγλ. φρ. τῆς Ἀκτῆς τοῦ Χρυσοῦ (Ἄνω-Γουϊνέα). Ἐλεφαντόδοντες, φοινικέλαιον.

Ντίο· χ. τῆς χώρας **Μπελιδουγοῦ** τοῦ Ἄνω-Νίγηρος.

Ντιοῦ ἢ **Διοῦ**· νησὶς τοῦ Ὁμανικοῦ κόλπου (Ἰνδικὸς Ὠκεανὸς) εἰς τὰ Ν τῆς ἰνδοστανικῆς χερσονήσου Γοντζεράτης, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Πορτογάλους. Ἄριστος λιμήν, μεγάλη παραγωγὴ ζιγγιβέρεος. Ἔκτ. 5 τετρ. χλμ. Κάτ: 13,000. Φρούριον.

Ντίσχλεϋ· κωμόπ. τῆς ἀγγλ. κομητείας Τσέστερ, δοῦσα τὸ ὄνομά της εἰς ἄριστον εἶδος προβάτων. Κάτ: 3,000.

Ντοαγέν (Γαβριήλ)· γάλλος ζωγράφος, 1726—1806, διακριθεὶς εἰς ἱστορικὰ θέματα.

Ντὸγγ-Ντάγγ· ὠχυρωμένη κώμη τοῦ ΒΑ Τογγίνου, ὅπου δὶς ὁ γάλλος στρατηγὸς Νεγριὲ ἐνίκησε τὰ στρατεύματα τοῦ Κουάγγ-Σὶ τὸ 1885.

Ντόγγερ-Μπάνκ· ἀμμώδης σύρτις τῆς Βορείου θαλάσσης ὅπου ἐνεργεῖται μεγάλη ἁλιεία ὀνίσκου. Κεῖται μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Δανίας, ἔχει δὲ μῆκ. 515 χλμ. καὶ πλάτ. 64 χλμ.

Ντόκκουμ· ἐμπορικωτάτη κωμόπ. τῆς ὁλλανδ. ἐπαρχ. Φρίζης, ἐπὶ διώρυχος. Κάτ: 4,500.

Ντόλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἔ-Βιλλαίν. Κάτ: 4,500.

Ντολγοροῦκι· ρωσικὸς οἶκος κατέχων τὴν Οὐκρανίαν καὶ οὗ πλεῖστα μέλη κατέσχον ὑψηλὰς θέσεις ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Τζάρων.

Ντομᾶ (Ἰωάννης)· διαπρεπὴς γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1625-1695.

Ντομάτα· χ. τοῦ δήμου Κάτω Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 242.

Ντομινὲ (Μάρκος-Ἐδμόνδος)· γάλλος πλοίαρχος, γεννηθεὶς τὸ 1848, διαπρέψας δὲ ἐν Τογκίνῳ τὸ 1884.

Ντόμμ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ: 1,720.

Ντομπαίρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βοσγίων. Κάτ: 1,350.

Ντομπιέρρ-σὶρ-Βεβρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλιέ. Κάτ: 2,800.

Ντομπρόβσκι (Ἰω-Ἔρρικος) πολωνὸς στρατηγός, 1755—1818, ὁ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πηρετήσας ἐν Γαλλίᾳ καὶ διαπρέψας ἐπὶ ἐκτάκτῳ ἀνδρείᾳ.

Ντομφρόν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄρν. Κάτ: 5,000. Κεῖται ἐπὶ βράχου δεσπόζοντος τοῦ Βαρέννη. Ἀκμ. ἐμπόρ. ἵππων.

Ντονὰ (Σαίν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δρώμ. Κάτ: 2,500.

Ντονζενάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κορρέζ. Κάτ: 3,200.

Ντονζὸν (Δέ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλιέ. Κάτ: 2,200.

Ντονζύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Σιδηρωρυχεῖα. Κάτ: 3,700.

Ντονιὸλ (Ἑρρίκος)· σύγχρονος γάλλος ἱστορικός, γεννηθεὶς τὸ 1818.

Ντοννάϊ ἢ Πχουὸκ - Μπίγχ-Γκιάγγ· πλωτὸς ποτ. τοῦ Ἀννὰμ καὶ τῆς Κοχιγκίνας, εἰς τὰ Β.

Ντοννῶ-Δὲ-Βιζέ· γάλλος συγγραφεύς, 1640—1710, ἱδρυτὴς τῆς δημοσιογραφίας ἐν Γαλλίᾳ.

Ντόου (Γεράρδος)· διαπρεπὴς ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1613—1680.

Ντορᾶ (Ἰωάννης) γάλλος ποιητὴς καὶ καθηγ. τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῷ Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας, θανὼν τὸ 1588.

Ντορᾶ (Δέ-). πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ: 2,900.

Ντορβάλ (Μαρία)· γαλλὶς ἠθοποιός, 1798-1849.

Ντοριὰν (Πέτρος — Φρειδερῖκος)· γάλλος σιδηρουργὸς καὶ πολιτικός, 1814-1873, διακριθεὶς ὡς ὑπουργὸς τῆς Ἀμύνης.

Ντορλεὰν (Λουδοβῖκος)· γάλλος σατυρικὸς καὶ νομικός, 1542-1629.

Ντορμὰν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν. Κάτ: 2,200.

Ντορμὰν (Ἰω. δέ-)· γάλλος καρδινάλιος καὶ σφραγιδοφύλαξ, ἱδρυτὴς τοῦ κολλεγίου τοῦ Μπωβαῖ. Ἀπέθ. τὸ 1373.

Ντόρν(αι). πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Κάτ: 2,000.

Ντό-Σόν· χερσόνησος προσχωσιογενὴς τοῦ Τογκίνου, τερματιζομένη εἰς τὴν φέρουσαν φάρον νησῖδα Χόν-Δάου.

Ντουαῖχαι· μία τῶν τριῶν μεγάλων μαυριτανικῶν φυλῶν τῶν οἰκουσῶν πρὸς τὰ Β τοῦ Σενεγάλη.

Ντουάρ· κατασκήνωσις (ἐν κύκλῳ) τῶν νομάδων ἀράβων.

Ντουβαὶν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σαβοΐας. Κάτ: 1,260.

Ντοὔγγα· ἡ ποτὲ Θοῦγγα· ἀραβ κώμη παρὰ τὸ Τεμπουρσοὺκ τῆς Τύνιδος.

Ντουγγαρέτα· λιμὴν τῆς Α Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ κόλπου Ἄδεν (χώρα τῶν Σομαλί), ἐν τῇ φυλῇ Γιβρίλ-Ἀμπακόρ, ὑπὸ τὴν γαλλ. προστασίαν ἀπὸ τοῦ 1885.

Ντουδὰρ-Δὲ-Λαγγρὲ (Ἑρνέστος)· γάλλος ναυτικὸς καὶ θαλασσοπόρος, 1823—1868, ἀνέπλευσε τὸν Μὲ-Κόγκ, ἐπεσκέφθη τὴν ἰνδοσινικὴν χώραν τοῦ Λάος (βλ. λ.) καὶ ἀπέθ. ἐπιστρέφων ἐκεῖθεν.

Ντουδεβίλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνας. Κάτ: 3,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ντούδλεϋ· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Βόρτσεστερ· σιδηρωρυχεῖα καὶ γαιάνθρακες. Κάτ: 50,000.

Ντουέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαὶν-ἐ-Λοάρ. Κάτ: 3,300.

Ντουὲ ἢ Ντουΐ· λιμὴν τῆς νήσου Σαχαλίνης (Ταρταρία Ρωσική), εἰς τὸν Βόρ-Εἰρηνικόν.

Ντουέρα· πρωτ. δήμου τῆς Ἀλγερίας. Κάτ: 3,500 Τὸ ὄνομά της σημαίνει «Οἰκίσκος».

Ντούζ· δεξιὸς παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἀδούρ. Μῆκ. 110 χλμ.

Ντουζίνας (Διονύσιος)· ἀγωνιστὴς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Πόρου, παρευρεθεὶς μέχρι τέλους εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Κορίνθου καὶ βοηθήσας τὸν Ἀναγνώστην Πετιμεζᾶν.

Ντούμπλ· γάλλος ἰατρός, 1776-1842, εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημείας.

Ντουρδοῦ· ἀριστερὸς παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Λότ. Μῆκ. 70 χλμ.

Ντουρδοῦ· ἀριστ. παραπότ. τοῦ γαλλ. πῶτ. Τάρν. Μῆκ. 90 χλμ.

Ντοῦρος (Μήτσος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Λυκούρεια τῶν Καλαβρύτων.

Ντουρδανάδες· χ. τοῦ θεσσαλικοῦ δήμου Τυρνάβου. Κάτ: 134.

Ντουσὲ (Καμίλλος)· σύγχρονος γάλλος δραματικὸς συγγραφεύς, γεννηθεὶς τὸ 1812, ἀκαδημαϊκὸς καὶ ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημείας τὸ 1865.

Ντούφας (Παναγιώτης)· ἀγωνιστὴς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Πυλίας, διακριθεὶς κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Νεοκάστρου.

Ντόφριν· ἕτερον ὄνομα τῶν Σκανδιναικῶν Ἄλπεων.

Ντραμάλα· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τοῦ Ἀλμυροῦ. Κάτ: 55.

Ντρέ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρ-ἐ-Λοάρ. Κάτ: 8,350.

Ντρέββελ (Βάν)· ὁλλανδὸς μηχανικὸς καὶ φυσικός, 1572-1634, ἐφευρέτης ἰδίου μικροσκοπίου καὶ θερμομέτρου.

Ντρολλέγκ (Μαρτῖνος)· γάλλος ζωγράφος διαπρεπής, 1752-1817.

Ντρολλὲγκ (Μιχαὴλ-Μαρτῖνος)· γάλλος ζωγράφος. 1786—1851, διακριθεὶς εἰς ἱστορικὰ θέματα.

Ντρόπτ· ἢ **Ντρό(τ)**· δεξιὸς πλωτὸς παραπότ. τοῦ Γαρούνα. Μῆκ: 130 χλμ.

Ντρουέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ-ἐ-Σὶέρ. Κάτ: 1,055.

Ντρουὲ (Ἰω-Βαπτιστής)· γάλλος ἐπαναστάτης, 1763—1824, ὁ ἀναγνωρίσας τὸν Λουδοβῖκον ΙΣ' ἐν Βαρέννας καὶ συλλαβὼν αὐτὸν φεύγοντα.

Ντρουὲ Δ' Ἐρλὸν (Ἰω-Βαπτ. κόμης)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1765—1844, διακριθεὶς κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας. Τὸ 1843 ἐγένετο στρατάρχης τῆς Γαλλίας.

Ντρόϋζε (1787—1867)· γερμ. μηχανικὸς καὶ βιομήχανος, ἐφευρέτης τοῦ βελονωτοῦ τυφεκίου τῶν Πρώσων.

Ντρουὸ (Ἀντώνιος, κόμης)· γάλλος στρατηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, 1774—1847, ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος, ἀκολουθήσας αὐτὸν εἰς τὴν νῆσον Ἔλβαν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ντρουὺν Δὲ-Λουὺ (Ἐδουάρδος)· γάλλος διπλωμάτης, 1805—1881, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἀπὸ 1848 μέχρι 1866.

Ντρύδεν (Ντζών)· ἄγγλος δραματικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητής, 1631—1701, εἷς τῶν μεγίστων θεμελιωτῶν τῆς ἀγγλ. φιλολογίας.

Ντρύλιγγεν· πρωτ. δήμου τῆς γερμαν. ἐπαρχ. Κάτω-Νήνου (Ἀλσασία). Κάτ: 520.

Ντρύμμοντ (Θωμᾶς)· ἄγγλος μηχανικός, 1797—1840, ὁ ἐφευρὼν τὴν ὁμώνυμόν του λυχνίαν.

Ντυβεϋριέ (Ἐρρῖκος)· σύγχρονος γάλλος γεωγράφος, γεννηθεὶς τὸ 1840.

Ντυβιβιέ· τὸ πρὸ τε Βοῦ-Χαγούφ· πρωτ. δήμου τοῦ ἀλγερινοῦ νομοῦ Κωνσταντίνας. Κάτ: 1500.

Ντυβιβιέ (Φρανσιὰδ-Φλερούς)· γάλλος στρατηγὸς διακριθεὶς ἐν Ἀλγερίῳ. 1793—1848.

Ντυβρέγιλ (Ἰάκωβος)· γάλλος ἱστορικός, 1528—1634, γράψας περὶ «Παρισινῶν ἀρχαιοτήτων» καὶ ἄ.

Ντυζαρδέν (Κάρολος)· διαπρεπὴς ὁλλανδὸς ζωγράφος. 1635—1678.

Ντύκ (Ἰωσὴφ-Λουδοβῖκος)· γάλλος ἀρχιτέκτων, 1802—1879.

Ντύλ· ποτ. τοῦ Βελγίου ἑνούμενος μὲ τὸν Νεθ καὶ σχηματίζων τὸν Ρύπελ. Μῆκ: 86 χλμ.

Ντυφαῦ (Γουλιέλμος) διαπρεπὴς μουσουργὸς τοῦ τέλους τοῦΙΔ' αἰῶνος.

Ντυφὼρ (Ἰούλιος)· γάλλος νομικὸς καὶ πολιτευτής, 1798—1881, πολλάκις ὑπουργὸς καὶ ἐπὶ Μάκ-Μαὼν (1877) πρωθυπουργός.

Ντυ(χ)αμέλ-Δυμονσὼ (Ἐρρῖκος-Λουδοβῖκος)· διαπρεπὴς γάλλος ἀγρονόμος καὶ βοτανικός, 1700—1782.

Ντὼλ(Δά)· κορυφὴ τῶν Ἄλπεων τοῦ Βωδ (Ἑλβετία). Ὕψ. 1678 μ.

Νυὰμ-Νυὰμ ἢ **Γιὲμ-Γιέμ**, ἢ **Σανδέχ**· λαὸς τῆς κεντρῴας Ἀφρικῆς· οἱ ἄλλως γραφόμενοι Νιὰμ-Νιὰμ (ὅλ. λ.).

Νυανγκουέ· π. τῆς ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, ἐν τῇ Μανυέμᾳ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ἄνω Κόγγου, κάτ: 10,000. Μεγάλη ἀγορὰ δούλων, ἐπισκεφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λιβιγκστῶνος τὸ 1871, τοῦ Στάνλεϋ τὸ 1876 καὶ ἄλλων.

Νυάνζα· ὅρα Βικτώρια—Νυάνζα.

Νυάμινα ἢ **Ὑάμινα**· π. τοῦ γαλλ. Σουδὰν, ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Νίγηρος, κάτ: ὑπὲρ τὰς 2,500. Ὑπαγομένη εἰς τὴν γαλλικὴν προστασίαν ἀπὸ τοῦ 1885.

Νυάσσα· λίμνη τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ 9ο 30' καὶ 14ο 25' Ν. πλ. καὶ 32ο Ἀν. μηκ., ἐπιφ: 30,000 τετρ. χλμ., ὕψος 480 μ. Περιθέεται ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, πρὸς Ν. διὰ τοῦ Σιρὲ χύνεται εἰς τὸν Ζαμβέζην. Γνωστὴ ὑπὸ τῶν Πορτογάλων ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαράβη, ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Λιβιγκστῶνος τὸ 1859. Οἱ ἄγγλοι ἵδρυσαν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτῆς πολλοὺς σταθμούς, διαπλέεται δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀτμοπλοίων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νύβρητος· χ. τοῦ δήμου Ζ α ρ ο ῦ, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης), Κάτ: 170.

Νυΐτρα ἢ Ν ε ῦ τ ρ α· π. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας, πρωτ: ὁμων. κομητείας ἐπὶ τοῦ Νυΐτρα παραποτάμου τοῦ Δουνάβεως, 120 χλμ. ΒΔ τῆς Βουδαπέστης. Κάτ: 7000. Ἡ ὁμων. Κομητεία ΝΑ τῆς Μοραβίας ἔχει ἔκτ. 5,750 τετρ. χλμ. Κάτ: 375,000.

Νύκαιπιγκ· π. τῆς Σουηδίας, πρωτ: τοῦ λὰν ἤτοι νομοῦ τῆς Νύκαιπιγκ καὶ Σουδερμανλάνδης ἐπὶ κόλπου τῆς Βαλτικῆς, 85 χλμ. ΝΔ τῆς Στοκχόλμης. Κάτ: 5000. Ὁ εἰς ὃν ἀνήκει νομὸς ὅλος σχεδὸν ἀπαρτιζόμενος ἐκ τῆς Σουδερμανίας ἔχει ἔκτ. 6841 τετρ. χλμ. Κάτ: 156,000.

Νυκτεύς· υἱὸς τοῦ Χθονίου ἢ τοῦ Ὑριέως, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς τοῦ Λύκου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, ἄρξας ἐν Θήβαις ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου βασιλέως Λαβδάκου.

Νυκτηΐς· ἡ θυγ. τοῦ Νυκτέως Ἀντιόπη, σύζυγος τοῦ Πολυδώρου μήτηρ τοῦ Λαβδάκου.

Νύλανδ· ἤτοι Νέα Γῆ, ἐν τῇ Φιννικῇ Οὐουμάᾳ, ἐπαρχία τῆς Εὐρ. Ρωσίας, ἐν τῇ Φιλλανδίᾳ, ἔκτ: 11872 τετρ. χλμ. Κάτ: 235,000, πρωτ: Ἑλσιγκφορς.

Νύμβαιον· λίμνη, κατ' ἄλλους δὲ λιμὴν τῶν ἀρχ. Βοιῶν τῆς Λακωνικῆς.

Νύμποργ· ὀχυρὰ πόλις καὶ λιμὴν τῆς Δανίας ἐν τῇ νήσῳ Φυνίᾳ ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Βέλτ. Κάτ: 6000. Πατρὶς Χριστιανοῦ Β'. Ἐνταῦθα ἀπετίνοντο τὰ διόδια τοῦ Μεγάλου Βέλτ, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο κατηργήθη σήμερον.

Νύμφαι· κατώτεραι θεότητες ἑλληνικαί. Αἱ Ν ύ μ φ α ι ἐσυμβόλιζον ποιάς τινας φυσικὰς δυνάμεις. Ἄλλαι τούτων ταυτίζονται πρὸς τὰς ἰνδικὰς Ἄ ψ ά ρ α ς, τὰς προσωποποιούσας τὰς νεφέλας, ἐν δὲ τῇ ἑλληνορρωμαϊκῇ μυθολογίᾳ εἶνε κυρίως θεότητες τῶν ὑδάτων. Ἐκ τούτων οὐράνιαι νύμφαι ἦ Ο ὐ ρ α ν ί δ ε ς ἦσαν ἰδίως αἱ Ν α ϊ ά δ ε ς, αἱ Π λ ε ι ά δ ε ς καὶ αἱ Ἑ σ π ε ρ ί δ ε ς, αἱ δὲ θαλάσσιαι ἦσαν αἱ ὑπὲρ τὰς τρισχιλίας Ὠ κ ε α ν ί δ ε ς καὶ αἱ Ν η ρ η ΐ δ ε ς· τῶν ποταμῶν τέλος καὶ τῶν πηγῶν προΐσταντο αἱ Ν α ϊ ά δ ε ς (αἱ καὶ οὐράνιαι), αἱ Κ ρ η ν α ῖ α ι καὶ αἱ Π η γ α ῖ α ι. Τὰ ὄρη εἶχον τὰς Ὀ ρ ε ι ά δ α ς, τὰ δάση καὶ αἱ κοιλάδες τὰς Ἄ λ σ η ΐ δ α ς καὶ τὰς Ν α π α ί α ς, τὰ δένδρα τὰς Δ ρ υ ά δ α ς καὶ τὰς Ἀ μ α δ ρ υ ά δ α ς. Πηγαί τινες, ἄλση, ἱερά, θέσεις εὑρηντο ὑπὸ τὴν προστασίαν ὡρισμένων νυμφῶν, παρίσταντο δὲ πᾶσαι ἐξαισίου καλλονῆς νεαραὶ γυναῖκες καὶ δὲν ἦσαν μὲν ἀθάνατοι, ἀλλὰ μακροβιώταται. Ἡ λατρεία των ἦτο παγκόσμιος, ταῖς προσεφέρετο δὲ γάλα, ὀπῶραι καὶ ἐνιαχοῦ σπονδαὶ αἱμάτων καὶ σφάγια. Αἱ Νύμφαι ὑπῆρξαν ὁ ποιητικώτερος καὶ ἀβροϋφέστερος συμβολισμὸς τοῦ κάλλους εἰς τὴν ἑλλην. μυθολογίαν.

Νυμφαία· νῆσος εἰς ἣν διέτριβεν ἡ Καλυψώ.

Νυμφαία· πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νυμφασίας-δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Β υ τ ί ν α. Ἄλλα χ. Βυτίνα κάτω, Γαρζενίκος, Γρανίτζα, Γ ι α ῦ σ ι, Νεμνίτσα, Πυργάκι, Μ α ν α ί Ἁγίων Θεοδώρων καὶ Κερνίτσης. Κάτ: 2,790.

Νυμφίδιος Σαβῖνος· ἀπελεύθερος· διεσχυρίζετο ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Καλιγόλα. Ἔπαρχος Ρώμης ἐπὶ Νέρωνος, ἐπειράθη τὸ 68 νὰ ἀναγορευθῇ αὐτοκράτωρ, ἀλλ' ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Πραιτωριανῶν.

Νύμφις· ἱστορικὸς ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Νυμφόδωρος· εἷς τῶν ἐπισήμων Ἀβδηριτῶν ἐν Θράκῃ ζήσας περὶ τὸ 430 π. Χ.

Νυμφόδωρος· Συρακούσιος ἱστορικός, ζῶν περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Νυμφόδωρος· ἕλλην ἰατρός, ζῶν πρὸ τῆς τρίτης π. Χ. ἑκατ.

Νυμφόδωρος· ἱστορικὸς ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἀγνώστου ἐποχῆς.

Νύντζεντ (Θ ω μ ᾶ ς)· ἄγγλος φιλόλογος, συγγραφεὺς «Προχείρου Λεξικοῦ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς» καὶ ἄ.

Νύξ· ἀλληγορικὴ θεότης, κόρη τοῦ Χάους ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἐρέβους τὸν Αἰθέρα καὶ τὴν Ἡμέραν, ἐκ δὲ τοῦ Ἀχέροντος τὰς Ἐρινύας. Ἡ παρὰ τοῖς νεωτέροις ὡραιοτέρα ἀναπαράστασις τῆς Νυκτὸς εἶνε τὸ ἄγαλμά της τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν σμίλην τοῦ Μιχαηλαγγέλου.

Νυόν· Νοβιόδουνον ἢ Νοβιόμαγον, κωμόπολις τῆς Ἑλβετίας ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Γενεύης. Κάτ: 4,000. Χαρτοποιία, κεραμουργία.

Νυόν· Νοβιόμαγον, πρωτ. γαλλ. ἐπαρχίας (τοῦ νομοῦ Δρόμ). Κάτ: 3,500. Μυρεψία, ποτοποιία, κεραμουργία, μεταξουργία, ἐμπόριον καρπῶν, γλεύκους, ὕδνων.

Νυρεμβέργη· Νωρικὴ, Νορεμβέργα, γερμ. Νύρμπεργκ, π. τῆς Βαυαρίας ἐν τῇ Μέσῃ Φραγκωνίᾳ, πρωτ. ἐπαρχ. 147 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Μονάχου. Κάτ: 145,000. Πολυτεχν. σχολὴ τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ ἐμπορική. Εὖ ἐκτισμένη ἐπὶ 12 λόφων μετὰ στενῶν καὶ σκολιῶν ὁδῶν. Ἡ μόνη τῆς Γερμανίας καὶ πιθανῶς τῆς Εὐρώπης ἐν ᾗ διεσώθησαν μνημεῖα τοῦ 13ου καὶ 16ου αἰῶνος. Ἔχει γερμ. μουσεῖον, δημοσίας βιβλιοθήκας, ἀνδριάντας, ἐν οἷς τοῦ Μελάγχθονος, τὰ περίφημα «κάτοπτρα τῆς Νυρεμβέργης», βιομηχανίαν ποικίλην. Ἐν αὐτῇ ἱδρύθη τὸ πρῶτον χαρτοπωλεῖον 1390 καὶ ἐφευρέθησαν τὰ ὡρολόγια 1500 (ὀνομασθέντα κατ' ἀρχὰς «ὠὰ τῆς Νυρεμβέργης») καὶ ἡ ξυλογραφία καὶ κατεσκευάσθησαν τὰ πρῶτα πυροβόλα ὅπλα. Ὑψίστατο ἐπὶ τῶν χρόνων ἔπι Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ἐν ταῖς πρώταις δ' ἡσπάσθη τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλὰ καὶ τὴν θρησκ. μεταρρύθμισιν· ἔλαβον χώραν ἐν αὐτῇ πολλαὶ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ πολιτικαὶ σύνοδοι. Εἰς τὴν Βαυαρίαν παρεχωρήθη διὰ τῆς συνθήκης τῆς Πετρουπόλεως τὸ 1805.

Νυρεμβέργη· (π ο λ ι τ α ρ χ ί α τῆς Νυρ.-)· ἓν τῶν τεσσάρων «Βυργραβιάτων», ἤτοι πολιταρχιῶν τῆς ἀρχ. Γερμανίας. Ἱδρύθη τὸ 1060 ὑπὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ αὐτοκρ. Ἑρρίκου τοῦ Δ', περιελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον τῶν Χοεντζόλερν, ὅστις ἀπὸ Φρειδερίκου τοῦ Α' ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ ταύτην. Ὁ οἶκος οὗτος βασιλεύει σήμερον τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ ἡ πολιταρχία ἀποτελεῖ μέρος τῆς Βαυαρίας.

Νὺς ἢ Νοὺς (Εὐγένιος)· σύγχρονος γάλλος δραματικὸς ποιητής, γεννηθεὶς τὸ 1816. Ἐκτὸς τῶν σκηνικῶν του ἔργων, ὧν τὰ πλεῖστα ἔγραψεν ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων, ὁ Νὺς διαπρέπει ἐν τῇ φιλοσοφικῇ ποιήσει κυρίως, γνωστοτάτη δὲ εἶνε ἡ συλλογὴ τῶν ποιημάτων του «Τὰ νέα Δόγματα».

Νύσα· μυθολ. χώρα ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ Βάκχος.

Νῦσσα ἢ Ναζιανζός· πόλ. τῆς Καππαδοκίας παρὰ τὸν Ἅλυν. Ἐπίσκοπος ταύτης ὑπῆρξεν Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός.

Νυστάδ· κωμόπ. τῆς Ρωσίας (ἐν Φιλλανδίᾳ) ἐπὶ τοῦ Βοθνικοῦ κόλπου, κάτ: 4,000, οἰκοδομηθεῖσα τῷ 1617. Ἐν ταύτῃ συνωμολογήθη ἡ συνθήκη τοῦ 1721 μεταξὺ Σουηδίας καὶ Ρωσίας, δι' ἧς ἡ πρώτη παρεχώρει πολλὰς αὐτῆς ἐπαρχίας ὑπὲρ τῆς δευτέρας. Κατὰ τὸ 1855 ἐβομβαρδίσθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων.

Νύστεν (Παῦλος-Οὐβερτ)· ἰατρὸς ἐκ Λιέγης, 1771—1818. Συγγραφεὺς ἰατρικῶν βιβλίων ἐν οἷς καὶ «Λεξικοῦ τῆς ἰατρικῆς, χειρουργικῆς καὶ Φυτολογίας».

Νύφαις· χ. τοῦ δήμου Ἀκρολοφιτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 1026.

Νύφη· χ. τοῦ δήμου Θηνιᾶς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 268.

Νύφη (Ἔξω καὶ Μέσα)· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: τῆς Ἔξω 374, τῆς Μέσα 132.

Νωνάκριδος-ὁ ἢ μος· τῶν Καλαβρύτων. Νόμ. Ἀχαΐας. Πρωτ. Περιστέρα. Ἄλλα χ. Ἀγρίδι, Ἁγ. Βαρβάρα, Βουνάκι, Ζαρούχλα, Μεσορροῦγι ἄνω καὶ κάτω, Σόλος, Χαλκιάνικα, Μονὴ Καταφυγίου. Κάτ: 1,827.

Νώνακρις· π. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Φενεόν. Ἐξ αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ προηγ. δῆμος.

Νῶρα· κώμη τῆς ἀρχ. Καππαδοκίας, ἡ ὕστερον Νηροασσός.

Νῶραξ· υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἱσπανίας καὶ κτίσας τὴν ἐν Σαρδηνίᾳ πόλιν Νώραν.

Νωρικὸν ἢ **Νορικόν**· μεγάλη ἐπαρχία τοῦ Ρωμ. κράτους· ἀπετέλουν αὐτὴν μέρος τῆς σημερινῆς Βαυαρίας, τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Στυρίας. Χώρα ὀρεινὴ καλυπτομένη ὑπὸ τῶν Νωρικῶν Ἄλπεων, πλουσία εἰς μεταλλεῖα σιδήρου, ἀργύρου, χρυσοῦ, εἶχε πρωτ. πόλιν τὴν Νορεύαν τὰ νῦν Νεμάρκ.

Νωρικαὶ Ἄλπεις· κλάδος τῶν Ἀνατολικῶν Ἄλπεων, διέρχεται τὴν Καρινθίαν, τὴν χώραν τοῦ Σαλτσβούργου καὶ τὴν Αὐστρίαν, διήκων μέχρι σχεδὸν τῆς Βιέννης. Ὑψηλότερα κορυφὴ Γκρὸν-Γκλόκνερ 3797 μ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ξ

Ξ (**χ**)· εἰς ἱσπανικὰ ὀνόματα, ὅρα τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ **χ** (ὡς Χ a l i s c o = Χ α λ ί σ κ ο κτλ.).

Ξαβιέ ("Α γ ι ο ς Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· ὁ λεγόμενος «Ἀπόστολος τῶν Ἰνδιῶν»· ὅρα Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς - Ξ α β ι έ.

Ξαθάταις· χ. τοῦ δήμου Ἀκρολοφιτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 276.

Ξάθροι· ἀρχ. ἀνύπαρκτος πλέον ἰνδικὴ φυλή.

Ξαιντράγξ (Ἰ ω - Π ο τ ό ν, ἄρχων τοῦ-)· περίφημος γάλλος στρατηλάτης, βοηθήσας μεγάλως Κάρολον τὸν Ζ' εἰς ἐκδίωξιν τῶν Ἄγγλων· διεκρίθη πρὸ πάντων ἐν Πατεῖ τὸ 1429, ὅπου ἠχμαλώτισε τὸν Τάλβοτ· ἀνηγορεύθη στρατάρχης τῆς Γαλλίας τὸ 1454, ἀπέθανε δὲ τὸ 1461.

Ξαιντράγξ· χωρ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Λὸτ-ἐ-Γ'καρόν. Κάτ: 700, ἔχει ἔπαυλιν τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ἀνήκουσαν εἰς τὸν Ποτὸν δὲ Ξαιντράγξ.

Ξάκαλη ἢ **ζάκαλη**· ἀγροικίαι 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μεθώνης, ὧν οἱ εὐάριθμοι κάτοικοι μετῴκησαν εἰς τὸ χ. Γ ά μ ο ς (ὅλ.λ.)·

Ξαλίσκο· ὅρα Χ α λ ί σ κ ο.

Ξαμουδοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης, Κάτ: 100.

Ξάμπα (Csaba) ἢ **Βεκὶς-Ξάμπα**· π. τῆς Αὐστροουγγαρίας ἐν τῇ κομητείᾳ Μπεκές. Κάτ: 55,000.

Ξάναδ (Csanad)· κομητεία τῆς Οὐγγαρίας, μεταξὺ τῶν Ἄραντ, Μπεκές, Ξόνγραδ, Τοραντὰλ καὶ Τέμ, ἔκτ: 1618 τετρ. χλμ. κάτ: 110,000. Ἔχει πρωτ. Μ α κ ὸ, κάτ: 2,000.

Ξάνθεια· π. τῶν ἀρχ. Κικόνων.

Ξάνθη· πολίχνη τῆς Δ Θράκης, εἰς τὰς Ν παρωρείας τῆς Ροδόπης καὶ Α τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ἐν μέσῳ ἐκτεταμένων καὶ περιφήμων καπνοφυτιῶν. Ἕδρα μητροπολίτου ἕλληνος, ἄριστα ἑλληνικὰ σχολεῖα, μέγα ἐμπόριον καπνῶν. Κάτ: 8,000 ὧν οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες.

Ξάνθη· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος.

Ξάνθη· ἐπώνυμον τῆς Τρωάδος.

Ξάνθης· στρατηγὸς τῶν Μάρδων.

Ξανθιάνικα· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 313.

Ξανθίας· εἷς ἐκ τῶν 40 μαρτύρων· ἑορτὴ τὴν 6 Μαρτίου.

Ξανθίας· διδάσκαλος τῆς παλαιστικῆς ἐν Ἀθήναις.

Ξανθικλῆς· εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας.

Ξάνθιοι· φυλὴ τῶν νομάδων Δάων ἐν τῇ ποτὲ Ὑρκανίᾳ τῆς μεγάλης Ἀσίας.

Ξάνθιον-πεδίον· ἡ περὶ τὸν ποταμὸν Ξάνθον τῆς Λυκίας πεδιάς.

Ξάνθιος· πατὴρ τοῦ Λευκίππου.

Ξανθίππη· ἡ σύζυγος τοῦ Σωκράτους, γυνὴ χαρακτῆρος στρυφνοῦ καὶ λίαν δυστρόπου.

Ξανθίππη· θυγ. τοῦ Δώρου, σύ-

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ζυγος τοῦ Πλευρῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τοῦ Λαοφῶντος.

Ξάνθιππος· ἀθηναῖος στρατηγὸς πατὴρ τοῦ Περικλέους καὶ υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, ὅστις μετὰ τοῦ Σπαρτιάτου Λεωτυχίδου κατέστρεψε τὸ 479 π. Χ. τὸν περσικὸν στόλον ἐν Μυκάλῃ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεθ' ὃ ἀποβὰς εἰς τὴν ξηρὰν κατετρόπωσε καὶ τὸ πεζικὸν αὐτῶν στράτευμα.

Ξάνθιππος· υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Ξάνθιππος· ἥρως τις ἔχων καὶ ἡρῷον ἐν Φωκίδι.

Ξάνθιππος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 75 ὀλυμπ. Τοῦτον ὁ Πλούταρχος ὀνομάζει Ξανθιππίδην.

Ξάνθιππος· ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν κατὰ τὸν ἐν Ἀθήναις λοιμόν.

Ξάνθιππος· Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λυβικοῦ πολέμου, αἰχμαλωτίσας τὸν Ρηγοῦλον τὸ 255 π.Χ.

Ξανθίς· θυγ. τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ὁμολίππου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Ξάνθος· ἀρχ. π. τῆς Λυκίας, περὶ τὸν ὁμών. ποταμόν, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του εἰς τὸ Λύκιον πέλαγος καὶ παρὰ τὴν λίμνην τῶν Πατάρων. Ἤδη κεῖται εἰς ἐρείπια παρὰ τὸ χ. Γκιουνέα.

Ξάνθος· υἱὸς τοῦ Τριόπα ἀποικήσας μὲ μέρος Πελασγῶν εἰς τὴν Λέσβον.

Ξάνθος· υἱὸς τοῦ Τρεμίλου καὶ τῆς Ὠρυγίας, πειρατής, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Ξάνθος.

Ξάνθος· ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὃν ἐφόνευσεν ἐν μονομαχίᾳ ὁ Μέλανθος.

Ξάνθος· Σάμιος, ὁ δεσπότης τοῦ Αἰσώπου κατὰ τὸ διάστημα τῆς δουλείας τοῦ μεγάλου μυθογράφου.

Ξάνθος· ἕλλην ποιητής, προγενέστερος τοῦ Στησιχόρου.

Ξάνθος· ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, συγγράψας Λυδιακά.

Ξάνθος· ἰατρός τις, υἱὸς τοῦ Φλιασίου Τίμωνος.

Ξάνθος· ποτ. τῆς Λυκίας, παρ' ᾧ ἔκειτο καὶ ἡ ὁμώνυμος πόλις. Ὁ Ξάνθος σήμερον καλεῖται Ἐτσεν-Τσαΐ καὶ χύνεται εἰς τὸ Λύκιον πέλαγος. Μῆκ. περίπου 120 χλ.

Ξάνθος· ποτ. τῆς Τρωάδος, ὁ ἄλλως Σκάμανδρος. Ἐδέχετο ἄλλοτε καὶ τὸν Σιμόεντα, χυνόμενος εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, εἰς τὴν εἴσοδον αὐτοῦ περὶ τὸ ἄκρωτ. Σίγειον (Κουμ-Καλεσί). Μῆκ. περίπου 120 χλμ.

Ξάνθος· ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ ἅρματος τοῦ Ἀχιλλέως.

Ξανθὸς (Ἐμμανουήλ)· γεννηθεὶς ἐν Πάτμῳ τὸ 1772 καὶ ἐκπαιδευθεὶς ἐκεῖ, μετέβη εἰς Τεργέστην ὅπου ἐμπορεύετο· τὸ δὲ 1810 ἦλθεν εἰς Ὀδησσὸν τῆς Ρωσίας, ὅπου γνωρίσας καὶ τοὺς λοιποὺς κατόπιν ἀρχηγοὺς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας κατήρτισεν αὐτὴν ἐν ᾗ τὰ πρωτεῖα διημφισβήτησε μετὰ τοῦ Ἀναγνωστοπούλου. Ἐκραγείσης τῆς Ἑλλην. ἐπαναστάσεως ὁ Ξανθὸς ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὴν ὡς ὁπλοῦς ὁπλίτης, δείξας γενναιότητα καὶ καρτερίαν ἀπαρά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μιλλον· δι' ὃ καὶ βραδύτερον τὸ 1834 ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Χρυσοῦ Σωτῆρος. Φεύγων τὸ 1852 ἐκ τοῦ βουλευτηρίου εἰς στιγμὴν ἐγερθέντος θορύβου κατέπεσεν ἐκ τῆς κλίμακος ἡμιθανὴς, βραδύτερον δὲ καὶ ἐξέπνευσεν ἐν τῷ στρατ. νοσοκομείῳ πένης μὲν ἀλλὰ μὲ τιμὰς στρατηγοῦ κηδευθείς.

Ξάντεν ἢ Σάντεν· Τραϊανὴ ἀποικία ἢ παλαιὸν στρατόπεδον (Colonia Trajana καὶ Vetera Castra?), κωμόπ. τῶν πρωσικῶν κρατῶν ἐν τῇ Παραρρηνίῳ ἐπαρχίᾳ, παρὰ τὴν ἀριστ. ὄχθην τοῦ Ρήνου, 51 χλμ. ΒΔ τῆς Δυσσελδόρφης. Κάτ: 4,000. Ἔχει ὡραίαν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Βίκτωρος μαρτυρήσαντος αὐτόθι. Βιομ. βελονῶν μεταξωτῶν ὑφ., ταινιῶν, καὶ βυρσοδεψίας. Κατὰ τὴν παράδοσιν εἶνε πατρὶς τοῦ Σίγφριδ, ἥρωος τῶν Νιβελούγγεν.

Ξὰρ (Ksar), πληθ. **Κsουr**· ἀραβ. σημαίνει «αὐθέσις ὀχυρά».

Ξαττρίγμα· μία τῶν ἰνδικῶν τάξεων κατὰ τὸ παλαιὸν θρησκευτικὸν σύστημα, οἱ «πολεμισταί».

Ξειδᾶς· χ. τοῦ δήμ. **Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ**, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 450.

Ξειδὲς· ποταμίσκος τῆς Κρήτης, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, χυνόμενος εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόλπον τῆς Σούδας.

Ξεναγόρας· υἱὸς τοῦ Εὐμήλου.

Ξεναγόρας· Ρόδιός τις, διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ, ἐπιλεγόμενος Ἀμφορεύς.

Ξεναίνετος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 94 ὀλυμπ.

Ξεναίνετος· υἱὸς τοῦ Κυρωνίδου, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Ἰσαῖος τὸν 10 λόγον του.

Ξεναῖος· ἀρχιτέκτων, δοὺς τὸ σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ Σελεύκου, 300 π. Χ.

Ξεναλιανά· χ. τοῦ δήμ. Βουκολιῶν, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 120.

Ξενάρης· Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Κυνίδιος, ἔφορος ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Ξενάρκης· πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐξ Αἰγίνης.

Ξενάρχης· Λακεδαιμόνιος ὀλυμπιονίκης.

Ξενάρχης· Ἀκαρνὰν ὀλυμπιονίκης.

Ξενάρχης· μιμογράφος, υἱὸς Σώφρονος τοῦ Συρακουσίου.

Ξενάρχης· φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Σελευκείας, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Ξέναρχος· ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ξένη· ὁσία τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Ρωμαία ἐξ ἐπισήμου γένους, φυγοῦσα τὴν παραμονὴν τῶν γάμων της εἰς Μύλασσαν τῆς ἀσιατ. Καρίας, ὅπου διήγαγε βίον ἀσκητικόν. Ἐκ τούτου ὠνομάσθη **Ξ έ ν η**, πρότερον καλουμένη **Ε ὐ σ έ β ε ι α**. Ἑορτὴ τὴν 24 Ἰανουαρίου.

Ξενιάδης· Κορίνθιος, ὁ ἀγοράσας τὸν Διαγένην καὶ ἀπελευθερώσας αὐτόν.

Ξενιάδης· φιλόσοφος ἐκ Κορίνθου.

Ξενιαῖς· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 229.

Ξενιᾶκος· χ. τοῦ δήμου **Π α ν α-**

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γιᾶς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 170.

Ξενιᾶ(ς)-Μονή «Παναγίας» ἐν τῷ δήμῳ Πλατάνου τῆς Μαγνησίας. Κάτ: 51, γυναῖκες 7.

Ξενιά(ς)-Ἄνω μονύδριον ἐπιτηρούμενον παρ' ἑνὸς μοναχοῦ ἐν τῷ δήμῳ Πλατάνου τῆς Μαγνησίας.

Ξενικοχῶρι χ. τοῦ δήμ. Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 25.

Ξενόδαμος υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ τῆς νύμφης Κνωσίας.

Ξενόδαμος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Κυθήρων.

Ξενοδίκη θυγ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης.

Ξενοδίκη θυγ. τοῦ Συλέως, φονευθεῖσα μετὰ τοῦ πατρός της ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ξενοίτας ἐξ Ἀχαΐας, στρατηγὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, βασιλέως τῆς Συρίας.

Ξενόκλεια ἱέρεια καὶ μάντις τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ἣν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον, ἠνάγκασε διὰ τῆς βίας ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

Ξενοκλείδης υἱὸς τοῦ Εὐθυκλέους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων τὸ 425 π. Χ.

Ξενοκλείδης ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Ξενοκλῆς στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, φίλος τοῦ Ἀγησιλάου.

Ξενοκλῆς πατὴρ τοῦ Κρατίνου, τραγικὸς νικήσας τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὴν 91 ὀλυμπ.

Ξενοκλῆς ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τοῦ Κρατίνου, τραγικὸς ποιητὴς καὶ οὗτος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ξενοκλῆς Χολαργεύς, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους.

Ξενοκράτης υἱὸς τοῦ Ἀγαθήνορος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τὸ 339 π.Χ. Συνεδύασε τὰ δόγματα τοῦ διδασκάλου του μὲ τὰ τοῦ Πυθαγόρου, ἀπέθ. δὲ τὸ 314 π. Χ.

Ξενοκράτης ἰατρὸς Ἀφροδισιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 π. Χ. καὶ γράψας Θηριακά.

Ξενόκριτος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, σύγχρονος τοῦ Στησιχόρου.

Ξενόκριτος γλύπτης Θηβαῖος.

Ξενομήδης Χῖος ἱστορικός.

Ξενοπούλου χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 195.

Ξένου-Ράχη θέσις καὶ τινες ἀσήμαντοι ἀγροικίαι τῆς νήσου Αἰγίνης, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ τοῦ Λιμένος.

Ξενοφάνης Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Λαμάχου.

Ξενοφάνης υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κλειτομάχου, πρεσβευτὴς τοῦ Φιλίππου Γ' βασιλέως τῆς Μακεδονίας πρὸς τὸν Ἀννίβαν.

Ξενοφάνης ἰδεολόγος φιλόσοφος ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς τοῦ Δεξίου, ζήσας ἀπὸ 580—480 π. Χ. καὶ συστήσας τὴν Ἐλεατικὴν σχολὴν ἐν Ἰταλίᾳ. Ἦν διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου καὶ ἄκρως σκεπτικιστής, ἀπέθ. δὲ ἐν τῇ δυστυχίᾳ εἰς τὴν πατρίδα του ἐπανελθών.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ξενοφάνης· ποιητὴς Λέσβιος.

Ξενόφαντος· Ἀθηναῖος, διθυραμβοποιός, πατὴρ τοῦ τραγικοῦ Ἱερωνύμου.

Ξενόφαντος· διάσημος αὐλητής, τὸν Ἀλέξανδρον ἔτι μᾶλλον ἐνθουσιάσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν.

Ξενόφαντος· υἱὸς τοῦ Χάρητος ἐκΘάσου, καλλιτέχνης, κατατασκευάσας χάλκοῦν ἄγαλμα τοῦ Ἀδριανοῦ διὰ τοὺς Ἀθηναίους.

Ξενόφιλος· Ἀθηναῖος, ὑπὲρ οὗ συνέθεσε λόγους ὁ Ὑπερείδης.

Ξενόφιλος· γλύπτης Ἀργεῖος.

Ξενόφιλος· φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Χαλκίδος τῆς Θράκης, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ νεωτέρου.

Ξενόφιλος· φρούραρχος τῶν Σούσων τὸ 316 π. Χ.

Ξενόφιλος· συγγραφεὺς βιβλίου ἐπιγραφομένου «Λυδικαὶ ἱστορίαι».

Ξενοφῶν· μυθιστοριογράφος Ἐφέσιος, ἀκμάσας κατὰ τὴν 6ην μ. Χ. ἑκατοντ.

Ξενοφῶν Ἀθηναῖος γλύπτης, ἀκμάσας κατὰ τὴν 120 ὀλυμπ.

Ξενοφῶν· Κῷος, ἰατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, δηλητηριάσας αὐτὸν τῇ προτροπῇ τῆς Ἀγριππίνης.

Ξενοφῶν· υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, Κορίνθιος, ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 79 ὀλυμπ.

Ξενοφῶν· υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Ξενοφῶν· ὁ περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος καὶ ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Γρύλλου, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 413 π. Χ., θανὼν δὲ τὸ 355 π. Χ. Ἦτο μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀρχηγὸς δὲ τῆς περιφήμου «Ἀναβάσεως τῶν Μυρίων» μετὰ τὴν καταστροφὴν Κύρου τοῦ Νεωτέρου ὑπὸ Ἀρταξέρξου τοῦ Β'. Ἐπιστρέψας ἐξεδιώχθη τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐγκατέστη ἐν Σκιλλοῦντι τῆς Ἤλιδος ἐν περιοχῇ παραχωρηθείσῃ αὐτῷ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, ὧν ἦτο θερμότατος θαυμαστής. Ἡ γλυκύτης τοῦ ὕφους του συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ὀνομασθῇ «Ἀττικὴ Μέλισσα». Κατέλιπεν «Ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους», «Οἰκονομικά», «Ἑλληνικά», «Κύρου Ἀνάβασιν», «Κύρου Παιδείαν» καὶ ἄ.

Ξενοφῶν· ὅσιος τῆς ἐκκλησίας μας ἐκ Κων)πόλεως, ἀνὴρ πλούσιος καὶ ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Ἔχων οὗτος δύο υἱούς, Ἀρκάδιον καὶ Ἰωάννην, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς Βηρυτὸν πρὸς ἐκμάθησιν τῶν νόμων· ἀλλὰ ναυαγήσαντος καθ' ὁδὸν τοῦ πλοίου οὗ ἐπέβαινον, μετὰ πολλοὺς κινδύνους σωθέντες μετέβησαν εἰς Παλαιστίνην. Τοῦτο ἀγνοῶν ὁ πατὴρ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σύζυγόν του Μαρίαν καὶ ἀπῆλθεν εἰς συνάντησίν των, τοὺς εὗρε δὲ ἐν Ἱεροσολύμοις περιβεβλημένους τὸ μοναχικὸν σχῆμα· ἔκαμαν δὲ καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιον καὶ ἀπέθ. μοναχοὶ ἀρχομένου τοῦ ς' αἰῶνος. Ἑορτὴ τὴν 26 Ἰανουαρίου.

Ξενοφῶντος· παραλία κοινοβιακὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους μὲ 55 μοναχοὺς Ἕλληνας.

Ξένων· στρατηγὸς τῶν Θηβαίων τὸ 413 π.Χ.

Ξένων· ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ξένων· τύραννος τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης, τῇ προτροπῇ τοῦ Ἀράτου καταθεὶς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ προσελθὼν εἰς τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν.

Ξένων· ἐπίσημος Ἀχαιός, εἷς τῶν κατὰ τὸ 167 π.Χ. εἰς Ρώμην ὡς ὁμήρων σταλέντων.

Ξένων· ἕτερος Ἀχαιὸς, πρεσβεύσας εἰς Ρώμην ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὁμήρων τούτων.

Ξένων· ἐπικούρειος φιλόσοφος Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Κικέρωνος.

Ξέουρ-Kseur (ξέ-)· χ. ἐν Ἀλγερίᾳ (διαμ. Κωνσταντίνης) πρωτ: ὁ. ἐν πεδιάδι ἀρδευομένῃ ὑπὸ τοῦ Οὐὲδ-Σάχελ. Κάτ: 1,200. Εἶνε ἡ Τουμούζουπτος τῶν Ρωμαίων.

Ξερές· τὸ ὀρθὸν εἶνε **Χερές**· π. τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Ἀνδαλουσίαν ὁπόθεν ἐξάγονται οἱ περίφημοι οἶνοι ξ ε ρ έ ς. Κάτ: 50,000. Ὅρα λεπτομερείας ἐν λέξει Χ ε ρ έ ς.

Ξερή· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 8.

Ξέρνα (Cserna) ἢ **Τσέρνα**· ἤτοι σλαυϊστὶ **Μαῦρος**· ποτ. τῆς Οὐγγαρίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Οὔσζλα ἐν Τρανσυλβανίᾳ, χωρίζει τὴν Οὐγγαρίαν ἀπὸ τῆς Ρουμανίας (Βλαχίας) καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν μεταξὺ τῶν δύο Ὀρσόβα.

Ξερξήνη· χώρα ὀνομασθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ξέρξου.

Ξέρξης ὁ Α'· υἱὸς Δαρείου Α' τοῦ Ὑστάσπου, βασιλεὺς τῆς Περσίας ἀπὸ τοῦ 486—465 π. Χ. ὁ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεύσας καὶ κατατροπωθεὶς ἐν Σαλαμῖνι (480) καὶ Πλαταιαῖς (479). Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Περσίαν μετὰ τὴν καταστροφήν, ἐζήτησε νὰ λησμονήσῃ τὸ αἶσχος ἐν ταῖς ἡδοναῖς, καὶ ἀπέθανε δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταβάνου, ἀρχηγοῦ τῶν σωματοφυλάκων του.

Ξέρξης ὁ Β· υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Α', βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τὸ 424 π. Χ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ.

Ξεροκάμπι· χ. τοῦ δήμ. Π ύ ρ γ ο υ Ψ η λ ο ν έ ρ ο υ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικήσ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 30.

Ξεροκάμπι· πρωτ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακωνίας. Κάτ: 917. Ἀπέχει 2 1)2 ὥρ. τῆς Σπάρτης, ἔχει δὲ ὑποταμεῖον, εἰρηνοδικεῖον καὶ Ἑλλην. σχολεῖον.

Ξερόκαμπος· χ. τοῦ δήμ. Γαυρίου τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ: 92.

Ξερόκαμπος· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 702, ἐν τῷ δήμῳ Ἄνω-Σύρου.

Ξερόκαμπος· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 190.

Ξερόκαμπος· ἀκρωτ. τῆς Κρήτης (Σητεία) εἰς τὴν ΑΝΑ παραλίαν.

Ξεροκαρύταινα· χ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 137.

Νεροκάδι· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 246.

Ξεροκάστελλο χ. τοῦ δήμου Ζακύνθου. Κάτ: 170.

Ξερόλακκος· χωρίδιον τοῦ δήμου Μέσης τῆς Λακωνικῆς Κάτ: 25.

Ξερολίμνη· χ. τοῦ δήμ. Κ α ρ υ δ ί ο υ, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 100.

Ξερόνησος· νησὶς εἰς τὸν μυχὸν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Μέλανος κόλπου τῆς ΝΔ Θράκης.

Ξερονομή· χ. τοῦ δήμου Θίσβης τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 622.

Ξεροπήγαδο· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου τῆς ΝΑ Αἰτωλίας. Κάτ: 122.

Ξεροπήγαδο ἢ Ζάβιστα· χ. τοῦ δήμου Θυρέας τῆς Κυνουρίας. Κάτ: 170.

Ξεροστέρνι· χ. τοῦ δήμου Βάμου, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ. 300.

Ξεροχώραφα ἀκατοίκητοι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀμφείας τῆς Μεσσηνίας.

Ξερό-χωριό· χ. τοῦ δήμου Χρωμοναστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτης) Κάτ. 80.

Ξερτινύ· πρωτεύουσα δήμου τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Βοσγίων, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἐπινάλ. Σιδηρουργεῖα. Κάτ. 3,700.

Ξεχωριανή· μετόχι τῆς ἐν Πάτμῳ Μονῆς, ἐν Τριπόδες τῆς Νάξου.

Ξηρακιά(ς)· χ. τοῦ δήμου Ἰοαμένης τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 133.

Ξηρο-κτλ. ὅρα Ξερο-.

Ξηροποτάμοι· μονὴ ἰδιόρρυθμος ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἡ πρότερον Χειμάρρου καλουμένη Ἐκτίσθη τὸν Γ αἰῶνα, ἐρημωθεῖσα δὲ τὸν ΙΔ' ὑπὸ τῶν πειρατῶν τοῦ Αἰγαίου, ἀνωκοδομήθη τὸ 1600. Τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν 40 μαρτύρων καὶ ἔχει εὐρὺ ἑπτάθολον «Καθολικὸν» καὶ πολλὰ κειμήλια. Εἰς τοιαύτην περιλαμβάνονται 32 ναΐσκοι καὶ βιβλιοθήκη μὲ 342 ἀρχ. χειρόγραφα. Κατοικεῖται ὑπὸ 100 μοναχῶν, ὧν 10 Ρῶσοι.

Ξηροχῶρι· κωμόπ. τῆς Εὐβοίας, πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Ξηροχωρίου καὶ τοῦ δήμου Ἱστιαίων. Εἶνε ἐκτισμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ Τελεθρίου εἰς τὴν βόρειον πλευρὰν τῆς νήσου μὲ ἐφορείαν, ταμεῖον, εἰρηνοδ. ἑλλην. σχολεῖον, περίχωρα κατάφυτα. Κάτ. 3,464.

Ξηροχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἀρήνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 403.

Ξίζουθρος· (ἐν τῇ Χαλδαϊκῇ Κχαζιζάδρα) ὁ τελευταῖος τῶν προκαταλυσμιαίων Βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας. Σημανθέντος αὐτῷ κατ' ὄναρ θεόθεν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔμελλε διὰ κατακλυσμοῦ νὰ καταστραφῇ, κατεσκεύασε μέγα πλοῖον, καὶ εἰσήγαγε τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, τὰ πτηνά του καὶ πάντων τῶν εἰδῶν τὰ ζῷα, εἶτα, ἀποσυρθέντων τῶν ὑδάτων, ἀπεβιβάσθη ἐπί τινος ὄρους καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἡ διήγησις τοῦ κατακλυσμοῦ αὐτοῦ περιλαμβανομένη ἔν τινι Χαλδαϊκῷ ἔπει διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἐπὶ πλακῶν ἐξ ἀργίλου, τηρουμένων νῦν ἐν τῷ Βρεττανικῷ μουσείῳ. Εἶνε ὁ καθ' ὅλα ὅμοιος τῷ ἑβραϊκῷ Νῶε τῶν Χαλδαίων, κατὰ μίαν τῶν συνήθων τοιούτων συμπτώσεων εἰς τὰς μυθολογικὰς παραδόσεις τῶν διαφόρων λαῶν, τὰς στηριζομένας, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, εἰς μεγάλα τινὰ φυσικὰ γεγονότα καὶ φαινόμενα λαβόντα χώραν κατὰ προϊστορικὴν ἐποχήν.

Ξίκ (Csick)· κωμητεία τῆς Οὐγγαρίας ἐν Τρανσιλβανίᾳ, ἐν τοῖς μεθο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ρίοις τῆς Ρωμουνίας (Μολδαυΐας). Ἔκτ. 4493 τετρ. χιλ. Κάτ. 112,000 πρωτ.

Ξζίκ-Γκζίρεδα. Κάτ. 1700. Χώρα ὀρεινὴ καὶ ἄγονος. Πλούσια μεταλλεῖα χαλκοῦ.

Ξιλία π. τῆς ἀρχ. Λιβύης, ὁ κάτ. Ξιλιάτης.

Ξιφήνη διαμέρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου περὶ τὸν Ἅλιν.

Ξιμὸ ἢ Κιού-Σιού ἢ μᾶλλον **Χιμό** ν. ὀρεινὴ τῆς Ἰαπωνίας πρὸς Ν τῆς Νίππον, ἐπιφ. 35,589 τετρ. χλμ. Ἔχει ἡφαίστεια (Ἄζο-τακὲ 4,600 μ. ὕψ:, Κιρίζιμα-Ὑάμα 1672 μ. κλπ.), πηγὰς θειούχους, κλπ. Κυριώτεραι πόλεις: Μινασάκη πρὸς Δ, Καγγοσίμα πρὸς Ν, Ναγγασάκη, Φουκουόκα καὶ Χακάτα πρὸς Δ. Πληθ: 5, **500,000.**

Ξινγκοῦ μέγας ποτ. τῆς Βρασιλίας, πηγάζει ἐκ τοῦ ὀροπεδίου τοῦ Μάττο-Γκρόσο ἐν τῇ ὁμωνύμῳ ἐπαρχίᾳ καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἀμαζόνιον παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ. Μῆκ: πλέον τῶν 2,000 χλμ.-Πρόφερε Χ ι γ γ ο ῦ.

Ξιφάρα διαρκῶς οἰκούμεναι γεωργικαὶ ἀγροικίαι τῆς νήσου Πάρου.

Ξιφιλῖνος Ἰωάννης Πατριάρχης Κων)πόλεως, 1066—1078, ἐξ ἐπιφανοῦς οἴκου τῆς Τραπεζοῦντος, κατ' ἀρχὰς ἦτο μοναχὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου. Ἔγραψε νόμους τινὰς σῳζομένους ἐν τῷ «Ἑλληνορρωμαϊκῷ Δικαίῳ» τοῦ Λεουνκλαβίου, καὶ ὁμιλίας ἐν χειρογράφῳ διασωθείσας· ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁνομαζόμενος καὶ οὗτος Ἰω. Ξιφιλῖνος, ζήσας περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἐπὶ αὐτοκρ. Μιχαὴλ Δούκα, ἀφῆκεν «Ἐπιτομὴν τῆς Ρωμ. ἱστορίας Δίωνος τοῦ Κασίου», πολύτιμον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Δίωνος.

Ξιφωνία ἀρχ. π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας.

Ξιών ποτ. ἐκβάλλων εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς ἀρχ. Λιβύης.

Ξόϊς π. καὶ ν. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ Σεβεννυτικῷ νομῷ.

Ξόνγραδ (Csongrad) κωμητεία τῆς Οὐγγαρίας διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Θεΐς. Ἔκτ. 3414 τετρ. χλμ. Κάτ: 230,000. Πρωτ. Τσ ε γ δ α ρ, ἄλλαι πόλεις Σεγεδίν, Χσὸ-Μέτζο-Βαζαρέλο κλπ. Τὸ ὄνομα ἔλαβεν ἀπὸ τῆς πόλεως Csongrad. Κάτ: 18,000.

Ξουά π. τῆς ἀρχ. κάτω Αἰγύπτου, κατὰ τοὺς ἐντοπίους Κ χ α ζ ο ο ύ, τὰ νῦν Σάκχα, πρωτ. τοῦ νομοῦ Χόϊτ. Εἰ καὶ ἡ 14η συναστεία τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων, ἥτις ἀνετράπη ἐκ τῆς εἰσβολῆς τῶν «Χυκσός», κατήγετο ἐκ τῆς πόλεως ταύτης, ἐν τούτοις πολὺ ὀλίγον διεκρίθη μεταξὺ τῶν Αἰγυπτιακῶν πόλεων.

Ξουθία π. τῆς ἀρχ. Σικελίας πλησίον τῶν Λεοντίνων.

Ξοῦθοι ἀρχ. ἔθνος τῆς Ἰνδίας.

Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηίδος, ἢ τῆς Κρεούσης, πατὴρ τοῦ Ἴωνος καὶ Ἀχαιοῦ, γεναρχῶν τῶν ἑλληνικῶν φυλῶν Ἰώνων καὶ Ἀχαιῶν.

Ξουρίχτη χ. τοῦ δήμου Μυρεσίου τοῦ Βόλου. Κάτ: 306.

Ξοῦχις π. τῆς Λιβύης.

Ξοχιμίλκο ἓν ἐκ τῶν τριῶν τεναγῶν τῆς κοιλάδος τοῦ Μεξικοῦ, ἐκρέον πρὸς Β. ἐν τῇ λίμνῃ τοῦ Τεθ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κοῦκο διὰ διώρυχος.

Ξυλαδιανὰ (καὶ Κ ά β α λ ο ς)· χ. τοῦ δήμ. Μ α θ έ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοίκ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 30.

Ξυλάνδερ (Γ ο υ λ. Χ ό λ τ ζ μ α ν ν)· φιλόλογος ἐξ Αὐγούστης τῆς Βαυαρίας 1532—1575, καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῆς Ἀϊδελβέργης, γραμματεὺς τῆς συνόδου τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκλέκτορος Φρειδερίκου τοῦ Γ' συγκληθείσης ἐν τῇ μονῇ τοῦ Μάουλμπρουν πρὸς συζήτησιν διχογνωμιῶν τινων μεταξὺ τῶν διαφόρων διαμαρτυρομένων αἱρέσεων. Ἐφιλοπόνησε μεταφράσεις Ἑλλήνων συγγραφέων.

Ξυλέρης ἢ Σπυρίδων (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· φίλος τοῦ τούρκου Κιαμίλμπεη ἐκ Τρικκάλων τῆς Κορινθίας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἐγκαταλείψας αὐτὸν ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ ἀγῶνος καὶ πολλαπλῶς ὑπηρετήσας τοῦτον. Ἀπέθανεν οἰκτρῶς ψωμιζόμενος εἴς τινα ξενῶνα τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας.

Ξύλι· χερσονησὶς τῆς ΒΑ ἀκτῆς τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου.

Ξύλι· ὅρμος τῆς ΒΑ ἀκτῆς τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς προηγ. χερσονήσου.

Ξυλικοί ἢ Ξυλικά· χ. τοῦ δήμου Δρυμίας τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 316.

Ξυλίνη· π. τῶν Κοσίων ἐν τῷ ἀρχ. Πόντῳ.

Ξυλίνη· κώμη ἐν Πισιδίᾳ.

Ξυλινήπολις· π. ἐν τῇ τῶν Πατάλων χώρᾳ, ἐν Ἰνδίᾳ, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Ξυλογαϊδάρα· χ. τοῦ δήμου Τολοφωνίων τῆς Φωκίδος. Κάτ: 592.

Ξυλόκαστρο(ν)· χειμερινὴ ἕδρα τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, 6 ὥρ. ΔΒΔ τῆς Κορίνθου μεθ' ἧς συνδέεται διὰ σιδηροδρόμου, πλησίον τῆς παραλίας, ὅπου ὁρμίσκος μετά τινων οἰκίσκων (13 κάτ.), καὶ 5 ὥρ. ἀπὸ τῆς θερινῆς πρωτ. Τρίκκαλα. Εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρ., τηλεγραφ., ὑποταμεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, τελωνοφυλακεῖον, μεγάλαι φυτεῖαι, παραγωγὴ ἀρίστων σταφίδων καὶ ἐλαίου, ἀξιόλογον ἐμπόριον. Κάτ: 1,070.

Ξυλοκάστρου-Ρίζα ἢ Ρίζαβα· χωρίδιον τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 72.

Ξυλοκέρα· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας, Κάτ: 390.

Ξυλοκερατίδι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀμοργοῦ τῆς ὁμων. νήσου. 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Ξυλοκέριζα· χ. τοῦ δήμου Κορίνθου. Κάτ: 173.

Ξυλοκέριζα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς. Κάτ: 16.

Ξυλοπάροικο· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 379.

Ξυλόπολις· π. τῆς ἐν ἀρχ. Μακεδονίᾳ Μυγδονίας.

Ξυλοπολιτέϊκα· θέσις μετ' ἀσημάντων ἀγροικιῶν ἐν τῷ δήμῳ Λιμναίου τῆς Κυνουρίας.

Ξυνάρα· χ. τοῦ δήμου Περαίας τῆς Τήνου. Κάτ: 92.

Ξυνία· π. τῆς Θεσσαλίας, ἀνατολικῶς τῆς Ξυνιάδος λίμνης παρὰ τῇ Ὑπάτῃ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ξυνιάδος-δ ῆ μ ο ς· τῆς θεσσαλικῆς Φθιώτιδος. Πρωτ. Ὀ μ β ρ ι α κ ή. Ἄλλα χ. Ἀλχανί, Δαουκλῆ, Δερβένι, Δερελῆ, Ζαπάντι, Νεζερό, Παναγιά, Μ ο ν ή Ἁγίου Ἀθανασίου ἢ Ὀμβριακῆς. Κάτ: 2,231.

Ξυνιὰς (Ν ε ζ ε ρ ὸ ἢ Δ α ο υ κ λ ῆ)· λεκανοειδὴς λίμνη τῆς θεσσαλικῆς Φθιώτιδος περὶ τὰς ἀρκτικὰς ὑπωρείας τῆς κεντρικῆς Ὄθρυος καὶ ἐγγὺς τοῦ χ. Δαουκλῆ τοῦ ἐκ ταύτης ὀνομασθέντος δήμου Ξυνιάδος, 5 1)2 ὥρ. ΝΔ τῶν Φερσάλων καὶ 4 ΒΔ τῆς Λαμίας. Ἀφθονεῖ ἰχθύων καὶ εἴδους τινὸς ὀρνίθων (μ α υ ρ ό κ ο τ τ ε ς), ἐξ ὧν καὶ τὸ ὄνομα Δ α ο υ κ λ ῆ = Ὀρνιθώδης. Τοῦ Δομοκοῦ τὴν ἀποκρύπτει χθαμηλὴ λοφοσειρὰ ἔχει δὲ ἔκτασιν 14 τετρ. χλμ. περίπου. Ἐπὶ νησῖδος ταύτης κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν καταφυγόντες οἱ κάτοικοι τοῦ ἐγγὺς χωρίου ἔζησαν ἐκεῖ ἀσφαλεῖς ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῶν ὀθωμανῶν, ἐξερχόμενοι λάθρα πρὸς καλλιέργειαν τῶν κτημάτων των.

Ξυνός· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας. Κάτοικοι 18.

Ξυπετὶ ἢ **Ξυπέτη**· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, οὐ μακρὰν τοῦ Φαλήρου.

Ξύστις· π. τῆς Καρίας, ὁ κάτ. Ξυστιανός.

Ξώπολι καὶ Ἀργυρομούρι· χ. τοῦ δήμου Β ά μ ο υ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Ὡφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 177.

Ο

Ο'· προηγεῖται πολλῶν Ἰρλανδικῶν ὀνομάτων, ὡς π. χ. Ο' Μπρίων, Ο' Κόννορ, Ο' Κόρνελ, σημαίνει δὲ «υἱός τοῦ...»

Ὄ'· (Φραγκ. Μαρκήσιος τοῦ Ὄ), ἐξ ἀρχαίου εὐγενοῦς τῆς Νορμανδίας οἴκου, 1535—1594. Ὑπῆρξεν ἔφορος τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Γ'. Εἰ καὶ ὑπῆρξε μισητότατος διὰ τὴν αἰσχροκέρδειαν αὐτοῦ, διετήρησε τὴν θέσιν του καὶ ἐπὶ Ἑρρίκου Δ'.

Ὄα· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Ὁ δημότης: Ὄ α θ ε ν καὶ Ὁ α ε ύ ς. Πιθανῶς ἦνν Βαλανιδέζα, κατ' ἐκεῖ εὐρεθείσας ἐπιγραφάς.

Ὄα-κ.τ.λ.· ὅρα καὶ **ο(ὐ)α-κ.λ.π.** διὰ τὰ ἀπὸ οἱ γαλλικὰ ὀνόματα.

Ὀάγγ-Χαΐ· ὅρα Χ ο ά γ γ- κλπ.

Ὀάγγ-Χό· ὅρα Χ ο ά γ γ κτλ.

Ὀάγγ-Τί· ὅρα Χ ο ά γ γ κτλ.

Ὑάδλυ (Βενιαμίν)· ἐπίσκοπος Ἀγγλικανὸς ἐκ Βέστερμαν τῆς Κέντ, ἀγγλικῆς κομητείας 1676—1761. Ὃν ὑπὲρ τῆς τε θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας ὑπεστήριζεν ὅτι οὐδόλως ὤφειλεν ὁ κλῆρος νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ κοσμικά, οὗ ἕνεκα καὶ περιῆλθεν εἰς σφοδρὰς ἔριδας μετὰ τῶν ἀνωτάτων κληρικῶν. Φίλος τοῦ Κλάρκ, ἠσπάζετο, ὅπως καὶ αὐτός, θρησκευτικὸν σύστημα ἀποκλῖνον εἰς τὸν θεῖ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σμόν. Ἔγραψεν ἀξιόλογα θρησκευτ. συγγράμματα.

Ὀαζάν· ἀρχ. χώρα τῆς Γαλλίας, περιληφθεῖσα βραδύτερον εἰς τὸ Δελφινᾶτον, ἤδη δὲ εἰς τὸν νομὸν Ἰζέρ.

Ὄακλαινδ· π. τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερ. ἐν Καλιφορνίᾳ 15 χλμ. Α τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου Κάτ: περὶ τὰς 38,000.

Ὀανιών· ποτ. τῆς Γαλλίας· ὅρα Ὀνιών.

Ὀάννη· θεὸς τῶν Χαλδαίων, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἰχθύς. Ἐξῆλθε τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κατὰ τὰς Χαλδαϊκὰς παραδόσεις, ἵνα διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους τὰς τέχνας, τὴν γεωργίαν καὶ τοὺς νόμους.

Ὀαξάκα ἢ **Ὀαζάκα** (τὸ ὀρθὸν εἶνε **Ὀαχάκα**)· π. τοῦ Μεξικοῦ πρωτ. τῆς ὁμωνύμου πολιτείας, ἐπὶ τοῦ Ρίο Φέρδ. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Νοῦνο δὲλ Μερκάδο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Φερδ. Κορτές. Τὸ κράτος τῆς Ὀαχάκας πρὸς Ν τῆς Βέρα-Κρούζ καὶ πρὸς Β τοῦ Εἰρηνικοῦ ἔχει ἔκτ. 88,971 τετρ. χλμ. καὶ κατ: 810,000. Βάμβαξ, ζάκχαρις, ὕαγη (χρεμέζιον) κλπ., μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, σιδήρου, θείου, πορφυρίτου, βασάλτου.

Ὄαξος· ἀρχ. π. τῆς νήσου Κρήτης, ἡ ἄλλως λεγομένη Ἀξός.

Ὄασις· τόπος χλοερὸς καὶ διαρρεόμενος ὑπὸ ὑδάτων ἐν τῷ μέσῳ ἀμμώδους ἐρήμου, νῆσος τρόπον τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πέριξ ἐξ ἄμμου θαλάσσης. Ἐν Ἀφρικῇ ἀξιολογώτεραι εἰσί: 1ον) Ἡ Μεγάλη Ὄασις ἢ Ὄασις τῶν Θηβῶν, τὰ νῦν Ἐλ-Οὐὰχ ἢ Ἐλ-Χαργκὲχ πρὸς Δ τοῦ Νείλου, μεταξὺ 24ο 30′—25ο 50′ Β πλ. καὶ 28ο 30′ Α μήκ., ἔχει μῆκ. 150 χιλ. καὶ κατ: περὶ τὰς 7,000. 2ον) Ἡ Μικρὰ Ὄασις· τὰ νῦν Ἐλ-Οὐὲχ-ἐλ-Μπαχριέχ, ΒΔ τῆς προηγουμένης 28ο 20′ Β πλ. καὶ 26ο 40′ Α μήκ., ἔχει μῆκ. 45 χιλ. Κατ: 5,500. Ὑπόκειται αὕτη εἰς ἀφορήτους καύσωνας καὶ μαστίζεται ὑπὸ ἀκρίδων, ἔχει δὲ καὶ ἐρείπια Ρωμαϊκά. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων εἰσὶν αἱ ὄάσεις Ντακχὲλ καὶ Φαραφρέχ. 3ον) Ἡ Ὄασις τοῦ Ἄμμωνος· τὰ νῦν Συουάχ, πρὸς Δ τοῦ Νείλου, ἑκατὸς τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Λιβύῃ πρὸς Ν τῆς Κυρηναϊκῆς ἢ ἐρήμου Βάρκας, περιώνυμος διὰ τὸν ναὸν καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἄμμωνος. Αἱ ὄάσεις ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης ἀρχαιότητος κατῳκοῦντο ὑπὸ φυλῶν λαλουσῶν γλῶσσαν Βερβερικήν. Τῆς Μεγάλης Ὄάσεως ἐκυριάρχει ἡ Αἴγυπτος. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Σαΐδος Ἕλληνες ἔμποροι εἰσέδυσαν ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἡροδότου ἦσαν Σάμιοι ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ. Κατὰ τὸν 4ον καὶ 5ον αἰῶνα ἐχρησίμευσεν ὡς τόπος ἐξορίας τῶν Καθολικῶν καὶ τῶν Νεστοριανῶν, καταδιωκομένων ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κων(πόλεως. Ἀνήκει ἤδη τῇ Αἰγύπτῳ.—Πρὸς Ν τῆς Συουάχ κεῖνται αἱ ὄάσεις Κούφρα, ὄάσεις ἐπίσης ὑπάρχουσιν ἐν Ἀσίᾳ ἐν τῷ μέσῳ ἰδίᾳ τῶν στεππῶν τοῦ Τουρκεστάν, ὧν τινες ἀποτελοῦσι κράτη, ὡς ἡ Βουχάρα, ἡ Μέρβη, ἡ Σαμαρκάνδη κλπ.

Ὀάτ (Τίτος)· 1619—1705. ἐγκληματίας κατάδικος Γάλλος· κατέφυγεν εἰς Ὁλλανδίαν, ἔνθα ἐγένετο

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

καθολικὸς καὶ ἰησουΐτης, εἶτα διαμαρτυρόμενος. Χάριν ἰδιοτελῶν σκοπῶν, ἔπλασε τὴν ὕπαρξιν συνωμοσίας δῆθεν Καθολικῶν κατὰ Καρόλου τοῦ Β' καὶ τῆς τῶν διαμαρτυρομένων ἐκκλησίας, ἧς ἐγένετο ὁ μηνυτής. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπιστεύθη καὶ πολλὰ ἐξέχοντα πρόσωπα ἐνοχοποιηθέντα κατεστράφησαν, ἀντημείφθη δὲ διὰ συντάξεως, ἀλλ' ἀνακαλυφθείσης τῆς σκευωρίας, κατεδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμὰ ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Β'. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1668 ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν σύνταξίν του.

Ὀάχαμ· π τῆς Ἀγγλίας, πρωτ. τῆς κομητείας τοῦ Ρουτλαινδ, 134 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Λονδίνου. Κάτ: 36, 000.

Ὀαχοῦ· μία τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους Χαβάϊ ἢ Σάντουϊτς ἐκτ. 1680 τετρ. χλμ. Κάτ: περὶ τοὺς 30, 000. Ἔδαφος γονιμώτατον, φοίνικες, βανανέαι, ἐρυθρόξυλον, ὄρυζα, ἄμπελοι, καπνὸς κλπ.

Ὀβάνδο· (Ν. κ.) Διοικητὴς τοῦ ἁγίου Δομίνγκου μετὰ τὸν Μποβαδίλλα, (1501 - 1508). Κατέστρεψε χιλιάδας Ἰνδούς, ἀνεκλήθη ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ ἀπέθανε τῷ 1518.

Ὀβεῖδ (Ἔλ -)· π: τοῦ ἀνατ.-Σουδὰν πρωτ: τοῦ Κορδοφάν, ἀποτελουμένη ἐξ 6 χωρίων συνεχομένων, πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Μαχδιστῶν (1882) εἶχεν 25000 κατ.

Ὀβεῖδ-Ἀλλὴχ - Ἄλ - Μαχδῆ· Γενάρχης τῆς δυναστείας τῶν Φατιμιτῶν 882-934, ἰσχυρίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Φατιμές, ὅθεν τὰ τῶν Ἀλιδῶν καὶ Φατιμιτῶν ὀνόματα τὰ δοθέντα εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Κατώρθωσε νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἐκ παραδόσεως ἀναμενόμενος Μαχδῆς, κατέκτησε τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἐξεδίωξε τοὺς Ἀγλαμπίτας (909), ἐθεμελίωσε τὴν Ἀλ-Μαχδηάχ, ἣν ἔκαμε καθέδραν τῆς αὐτοκρατορίας του, κατέστρεψε τῷ 919 τὸ κράτος τῶν Ἐδρισσιτῶν, ἐπεχείρησε, μάτην ὅμως, τὴν κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐπανειλημμένως ἐδῄωσε τὰς ἀκτὰς τῆς Καλαβρίας.

Ὀβελίσκοι· ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ ἀρχιτεκτονικῇ εἶσι μονόλιθοι ἱδρυμένοι ἐπὶ τετραγωνικοῦ ἐπιπέδου σχεδὸν πάντες μετ' ἐλαφρῶς κυρτουμένων ἑδρῶν καὶ ἀνεπαισθήτου κλίσεως αὐτῶν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Ἡ κορυφὴ αὐτῶν εἶνε ἐσχηματισμένη ἐν εἴδει μικρᾶς πυραμίδος καὶ ἐπενδεδυμένη, κατ' ἐξαίρεσιν, ἐξ ὀρειχάλκου ἢ ἐπιχρύσου χαλκοῦ· ἐπὶ τῶν ἑδρῶν τοῦ Πυραμιδίου εἰσὶ γεγλυμμέναι σκηναὶ λατρείας κλιμακηδὸν διατεταγμέναι ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ πρίσματος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ τέσσαρες κάθετοι ὄψεις φέρουσι κοσμήματα ἐκ παραλλήλων γραμμῶν ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένων εἰς ἐξύμνησιν τοῦ ἀφιερωτοῦ βασιλέως. Ἀπαντῶσι πάντοτε κατὰ ζεῦγος ἀνὰ εἷς ἑκατέρωθεν τῆς πύλης οἰκοδομήματος. Οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς 6ης δυναστείας ἐγκλείουσιν ὀβελίσκους οὐχὶ μείζονος ὕψους τοῦ ἑνὸς μέτρου. Ἀλλ' οἱ παρὰ τὰς θύρας τῶν ναῶν ἔχουσι διαστάσεις σημαντικάς· 20,75 μ. ἐν Ἡλιουπόλει, 23,59 μ. ἐν Λουκασόρ, 33,20 μ. ἐν Καρκάκ. Εἶνε δὲ ἐκ γρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νίτου ροδόχρου ἢ λευκοφαίου. Οἱ Πτολεμαῖοι ἀφῆρεσαν ὀβελίσκους ἐκ Θηβῶν καὶ τῶν πόλεων τοῦ Δέλτα, ἵνα κοσμήσωσι τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Αὔγουστος καὶ ἄλλοι αὐτοκράτορες μετήνεγκον πολλοὺς ἐν Ρώμῃ, ἔνθα σῴζονται εἰσέτι δεκατρεῖς. Ἀπὸ τοῦ 1836 ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς «Ὁμονοίας» ἐν Παρισίοις ὑψοῦται εἷς τοιοῦτος μεγαλοπρεπὴς μονόλιθος ἐκ τῶν τοῦ Λουξόρ. Οἱ δύο ὀβελίσκοι τῆς Ἀλεξανδρείας οἱ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὀβελίσκοι τῆς Κλεοπάτρας» μετηνέχθησαν πρό τινος ὁ μὲν εἰς Λονδῖνον, ὁ δὲ εἰς Νέαν Ὑόρκην.

Ὄδεν ἢ Ὄουεν (Ροβέρτος)· Ἄγγλος φιλάνθρωπος γεν. ἐν Νηουτάουν τοῦ Μογκάμερυ, 1771—1858. Ἐξ ἁπλοῦ μαθητευομένου ἐγένετο πλούσιος βιομήχανος νηματουργίας. Συνέστησε δὲ ἐργοστάσια ἐν Νέᾳ Λανάρκ τῆς Σκωτίας ἐν οἷς οἱ ἐργάται ἦσαν συνέταιροι ἐν ἰσότητι, διʼ ὃ καὶ ὠνόμασεν «Ἑταιρείαν συνεργασίας» τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, ἵδρυσε σχολὰς καὶ κατώρθωσε νὰ ἠθικοποιήσῃ ἀνθρώπους ἐκδότους εἰς παραλυσίας προηγουμένως. Ἐκτήσατο οὕτω μεγίστην δημοτικότητα ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ. Ἀπὸ τοῦ 1817 διωργάνωσε σύλλογον πρὸς ἵδρυσιν ἀποικιῶν ἐργατικῶν. Ἤθελεν ὡσαύτως νὰ προικίσῃ καὶ τὴν Ἰρλανδίαν διὰ φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων. Ἐπιθυμῶν ὅμως νὰ μείνῃ μακρὰν τῶν πολιτικῶν παθῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν προλήψεων τῶν συμπολιτῶν του μετέβη εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἵδρυσεν ἐν Ἰνδιάνῃ ἐργοστάσια ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ «Νέα Ἁρμονία» ἀλλʼ ἄνευ ἐπιτυχίας. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς Ἀγγλίαν καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του οὐδέποτε ἔπαυσεν ἐνασχολούμενος διὰ τοῦ λόγου ἢ τοῦ καλάμου νὰ διαδίδῃ τὰς κοινωνιστικὰς αὐτοῦ διδασκαλίας. Συνέγραψε πλεῖστα ἔργα, ὧν ἀξιολογώτερον εἶνε αἱ «Νέαι κοινωνικαὶ ἀπόψεις» ἢ «Δοκίμιον περὶ μορφώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος», ἵδρυσε πλείστας ἐφημερίδας. Τὸ σύστημα αὐτοῦ ἐξέθηκεν ἐν τῇ ἐφ. «Ὁ Νέος ἠθικὸς κόσμος». Ὀπαδὸς τῆς ἀπολύτου ἐπιεικείας, διεκήρυττε τὸ ἀνεύθυνον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀπεκήρυττε τὴν χρῆσιν πάσης ὑλικῆς τιμωρίας ἔν τε τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῷ σχολείῳ.

Ὄδεν ἢ Ὄουεν (Τζών)· νεολατῖνος ποιητὴς ἐκ Κάερναρβον· εἶχε σχολὴν ἐν Μόνμουθ καὶ εἶτα ἐν Βάρδικ 1595. Ἀπωλέσας τὴν εὔνοιαν πλουσίου συγγενοῦς, ὡς προσβαλὼν ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν αὐτοῦ τὴν Ρωμ. ἐκκλησίαν ἔζησεν ἐν πτωχείᾳ. Τὰ ἐπιγράμματα αὐτοῦ εἰς 10 βιβλία, ἐν οἷς ἐπιτυχῶς ἀπομιμεῖται τὸν Μαρσιάλ, ἀφωρίσθησαν ἐν Ρώμῃ.

Ὄδεν ἢ Ὄουεν - Κάμπριντγ (Ριχάρδος)· ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς ἐκ Λονδίνου 1714-1802. Ἐποίησε τὴν «Σκριβελιάδα» σατυρ. ποίημα, τὴν «Ἱστορίαν τοῦ μεταξὺ Ἄγγλων καὶ Γάλλων πολέμου» ἀπὸ τοῦ 1775—1761 καὶ ἄ.

Ὄδερδεγκ· περιηγητὴς Γερμανὸς ἐξ Ἀμβούργου 1821—1852, ἐπεχείρησε μετὰ τοῦ ἱεραποστόλου Ρίχαρδσον τὴν ἐξερεύνησιν τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς καταργήσεως

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τῆς δουλείας, ἐξηρεύνησε τὴν Χάουσαν, τὴν χώραν τῆς Τσὰδ καὶ ἀπέθανε παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης ταύτης.

Ὄβερμπεκ (Φρειδερίκος) Γερμανὸς ζωγράφος, γεν. ἐν Λυβέκῃ 1789—1869. Ἔγραψε δύο τοιχογραφίας ἐν Ρώμῃ ἐν ταῖς ἐπαύλεσι Βαρθόλδη καὶ Μασσίνι κατ' ἔμπνευσιν ἐκ τῆς «ἀπελευθερωθείσης Ἱερουσαλὴμ» καὶ πλείστας ἄλλας ἀξιολόγους εἰκόνας καὶ πίνακας. Ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς τῆς ζωγρ. τῆς καλουμένης τῶν Ναζαρηνῶν.

Ὄβερμπεκ (Μπονάβεντούρα Βάκ), ζωγράφος καὶ σχεδιαστὴς ἐξ Ἀμστερδὰμ, 1660-1706, ἀπέθανε νέος ἐξ ὑπερβολικῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἡδονῶν.

Ὄβέρμπουρν (Σέρ Θωμᾶς) συγγραφεὺς Ἄγγλος γεν. 1581. φίλος καὶ ἔμπιστος τοῦ Ροβέρτου Κάρρ, κόμητος τοῦ Σομερσὲ καὶ εὐνοουμένου Ἰακώβου 3ου. Ὑποπεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ, ὡς ἀντιταχθεὶς εἰς τὰ περὶ τῆς κομήσσης τοῦ Ἐσέξ σχέδια αὐτοῦ, ἐφυλακίσθη ἐπὶ ψευδεῖ κατηγορίᾳ καὶ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ ἐδηλητηριάσθη (1613). Κατέλιπε ποιήσεις καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν «Γυναῖκα καὶ τὸφάρμακον τοῦ ἔρωτος».

Ὄβερ-Ὕσσελ· ἤτοι Ἄνω-Ὕσσελ. Ἐπαρχία τῶν Κάτω χωρῶν πρὸς Α τῆς Ζιδερζέης καὶ πρὸς Δ τῶν Πρωσ. ἐπαρχ. Ἀννοβέρου καὶ Οὐεστφαλίας. Ἐκτ. 3345 τετρ. χλμ. Κάτ: 300,000. Ποτ. κυριώτερος καὶ ποταμια. Ὕσσελ, Ζβάρτ-Οὐάτερ, Ἀβελτέρας κλπ. Βιομηχ. καὶ κτηνοτροφία.

Ὀβιδιόπολις· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας ἐν τῷ Κυβερνείῳ Χερσῶνος, 33 χλμ. ΝΔ τῆς Ὀδησσοῦ, ἐπὶ τοῦ Δνείστερ καὶ 20 χλμ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ. Μέγα ἐμπόριον ἅλατος. Κάτ: 7000. Ἱδρύθη ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης 2ας. Ὠνομάσθη οὕτω διότι ἐνομίσθη, κακῶς ὅμως, ὅτι αὐτόθι ἦν ἡ θέσις τῆς ἀρχ. π. Τόμοι, ἔνθα ἐξωρίσθη ὁ Ὀβίδιος, ἥτις ἔκειτο περὶ τὴν σημερινὴν Κωνστάντσαν (βλ. λ.) τῆς ρωμουνικῆς Δοβρουτσᾶς.

Ὀβίδιος (Πούβλιος Ὀβίδιος Νάσων). 48 π. Χ.—18 μ. Χ. Ρωμαῖος ποιητής, συγγραφεὺς τῶν περιωνύμων «Μεταμορφώσεων» τῆς «Τέχνης τοῦ Ἔρωτος», τῶν «Ἡρωίδων», τῶν «Ποντικῶν» καὶ ἄ. Ἀπέθανεν ἐξόριστος ἐν Τόμοις, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως. Ἡ αἰτία τῆς ἐξορίας ταύτης παρέμεινεν ἄλυτον αἴνιγμα.

Ὀβίδος κωμόπ. τῆς Πορτογαλίας ἐν Ἐστραμαδούρᾳ. Κάτ: 3,500. Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Μαύρων τὸν 12ον αἰῶνα. Μάχη μεταξὺ Γάλλων καὶ Ἄγγλων τὸ 1808.

Ὀβίδος· κωμόπ. τῆς Βραζιλίας (ἐν τῇ πολιτείᾳ Πάρᾳ) ἐπὶ τοῦ Ἀμαζονίου. Κάτ: 3,300.

Ὀβιέδο· ἢ ποτὲ Λούκους—Ἀστούρουμ ἢ Ὀβέτουμ, π. τῆς Ἱσπανίας, παλαιὰ πρωτ. τῆς Ἀστουρίας, τὰ νῦν πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐπὶ τοῦ Ὀβία. Κάτ: 37,000. Πανεπιστήμιον ἀπὸ τοῦ 1580. Ἡ πόλις αὕτη ἐσχηματίσθη πέριξ τοῦ ἐρημητηρίου δύο μοναχῶν φευγόντων τὴν καταδρομὴν τῶν Μαύ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ων συνέστη πόλις τὸ 760 ὑπὸ τοῦ Γότθου Βασιλέως Φροΐγα, μέχρι δὲ τοῦ 913 ὑπῆρξε καθέδρα τῶν βασιλέων τοῦ τόπου. Οὐδέποτε ἡλώθη ὑπὸ τῶν Μαύρων ὡς ἐκ τοῦ φύσει ὀχυροῦ τῆς θέσεως. Ἐπανέστη ἐκ τῶν πρώτων κατὰ τῶν Γάλλων καὶ ἡλώθη ὑπὸ τοῦ Νέϋ τὸ 1809. Ἡ ὁμώνυμος ἐπαρχία πρὸς Ν. τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἔχει ἔκτ. 10,895 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 600,000 περίπου.

Ὀβιέδο (Βασίλειον τοῦ-)· μετωνομάσθη οὕτω τὸ βασίλ. τῆς Ἀστουρίας ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἕδρας ἐν Ὀβιέδῳ· ἐβασίλευσαν δὲ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ὀβιέδου 10 βασιλεῖς 757—913, ὧν ὁ τελευταῖος Ὀρδόνιο Β' ἐγκατέστη ἐν Λεόν.

Ὀβιέδο Υ-Ὑαλδὶς (Γονζάλβος-Φερδινάνδος δὲ-) Περιηγητὴς καὶ ἱστορικὸς Ἱσπανός, γεν. ἐν Ἀστουρίαις (1478—1557). Διοικητὴς τῆς νήσου Ἁϊτῆς, ἐξέδωκεν ὀγκώδη ἐκ 50 τόμων «Γενικὴν καὶ Φυσικὴν Ἱστορίαν τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν».

Ὄβις, τὸ ὀρθὸν εἶνε Ὄβι ἢ Ὄμπ ἢ Ὄμπι ποτ. τῆς Σιβηρίας πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλταϊκῶν ὀρέων, διασχίζων εὐρέα διάστη πιτύων, διαρρέων πολλὰς πόλεις καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Β Παγωμένον Ὠκεανὸν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ κόλπῳ. Μῆκ. περὶ τὰ 4,000 χλμ. σχεδὸν ἅπας πλευστὸς καὶ κατὰ τὰς δύο διευθύνσεις.

Ὀβντὸρσκ ἢ **Νοζόβα**· κώμη τῆς Σιβηρίας παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ὄμπ, κατ. 1300. Ἱδρύθη τῷ 1595, ἤδη τόπος ἐξορίας. Θερμοκρασία μετρία· κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα—25ο μέχρι —35ο.

Ὀβρένοβιτς· ὄρα Μελάνος Ὀβρένοβιτς.

Ὀβριμοπάτρα· ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς ἐχούσης πατέρα τὸν ἰσχυρότατον (ὄβριμον) τῶν Θεῶν.

Ὀ' Βριὼν· ἀρχαῖος καὶ ἔνδοξος οἶκος βασιλικὸς τῆς Ἰρλανδίας καταγόμενος ἀπὸ τοῦ Βριενίου, ζήσαντος κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα, ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ Μύνστερ ἐπὶ 500 ἔτη. Ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ οἴκου τούτου βασιλεὺς Μούρουγκ Ὀ' Βριὼν ἀντήλλαξε τῷ 1542 τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως τοῦ Μύνστερ πρὸς τὸν τοῦ κόμητος τοῦ Θωμονδ, ὃν ἐχορήγησεν αὐτῷ Ἑρρίκος ὁ Η'. Ὁ λόρδος Ἰ.-Κ. Ὀ' Βριὼν ὑποκόμης δὲ-Κλάρα ὑπηρετήσας ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα καὶ γενόμενος στρατάρχης τῆς Γαλλίας, καὶ οἱ Μακ-Μαὸν ἀφ' ὧν κατήγετο ὁ ὁμώνυμος στρατάρχης, δούξ τῆς Μαγέντας, κατήγοντο ἐκ κλάδων τοῦ οἰκογενειακοῦ δένδρου τοῦ οἴκου τούτου.

Ὄγγ· βασιλεὺς τοῦ Μπασχὰν (χώρας κειμένης πρὸς Ἀ. τοῦ Ἰορδάνου), ἦν κατὰ τὴν βίβλον ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν γιγάντων. Προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁδηγουμένων ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως, ἐξωλοθρεύθη μεθ' ἅπαντος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Ὀγγαρεῦφ (Νικόλαος)· Ῥῶσος ποιητής, γενν. ἐν τῷ Κυβερν. τῆς Πέντσας τὸ 1813, ἀπ. ἐν Λονδίνῳ 1877. Ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτον ἐν ταῖς «Χρονικοῖς τῆς Πατρίδος» ποιήματά τινα, ἀλ' ἀπὸ τοῦ 1856 ἐγκατέλιπε τὴν Ρωσίαν καὶ ἐγκαταστὰς ἐν Λονδίνῳ ἐξέδωκε μετὰ τοῦ Χέρζων

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸν «Κώδωνα» καὶ τὸν «Πολικὸν Ἀστέρα Συνέθηκε πλείστας καὶ ὡραίας ποιήσεις.

Ὀγγοσυέ· ποτ. τοῦ γαλλ. Κογκὸ πηγ. ἐκ τοῦ ὀρυπεδίου Ἀκουκούγια, δεχόμενος πλείστους παραποτάμους ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν παρὰ τὸ ἀκρ. Λοπές. Μῆκ. 950 χλμ.

Ὀγγχὰμ ἢ **Ὄγμιος**· θεὸς τῆς εὐγλωττίας καὶ τῆς ποιήσεως παρὰ τοῖς Γαλάταις, ἐφευρέτης τῆς γραφῆς, ἥτις ἐν τῷ ἰδιώματι αὐτῶν καλεῖται Ὄγγχαμ, ἀναπαρίστατο ἀπὸ τῆς Γαλλο-Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γέροντος ὡπλισμένου μὲ τόξον καὶ ράπαλυν καὶ φέραντος λεοντῆν ὡς ὁ Ἡρακλῆς, σύρων εἰς ἑαυτὸν ἀνθρώπους τινὰς διὰ τῶν ἐξ ἠλέκτρου καὶ χρυσοῦ νημάτων τῶν ἀπὸ τοῦ στόματός του ἐξαρτωμένων. Παρουσιάζει ἀναλογίας τινὰς πρὸς τὸν ἑλληνικὸν Ἑρμῆν.

Ὀγγχούζ· λαὸς τουρκικὸς ἐγκατεστημένος ἄλλοτε μεταξὺ τοῦ Σιλχοὺν καὶ τῆς Ἀμοῦ-Δαριᾶ, ἐπὶ μακρὸν ἐπολέμησε πρὸς τοὺς Σασανίδας. Μεταστάντες εἰς τὸν Ἰσλαμισμὸν ἀπὸ τοῦ Ι' αἰῶνος, ἐγκατέλιπον βραδύτερον τὰς πρώτας αὐτῶν ἐπισταθμείας. Ὁ χάνης αὐτῶν Μπόγγχρα ἦτο κύριος τῆς Καχγκὰρ καὶ Βουχάρας τὸ 929 τὸ 1047 ὁ οἶκος. Ὀγγχοὺζ συνεχωνεύθη πρὸς τὸν τῶν Χανῶν Σεχδζουκιδῶν.

Ὀγδάϊ· μέγας Χάνης τῶν Μογγόλων Τατάρων, 3ος υἱὸς τοῦ Ζενγκὶς-Χάν, ὃν διεδέχθη τῷ 1227, κατέκτησε τὰ βόρεια τῆς Σινικῆς καὶ ἀνέτρεψε τὴν δυναστείαν τῶν Κών, ὑπέταξε τὴν Ἀρμενίαν, ἐκυρίευσε τὴν Μόσχαν, τὴν Πολωνίαν, τὴν Οὐγγαρίαν, ἐνέσπειρε δὲ τὸν τρόμον εἰς τοὺς Χριστιανούς· ἀπ. 1241, ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ ἀνεχαίτισε τὰς προόδους τῶν Μογγόλων. Ὑπουργὸν αὐτοῦ εἶχε τὸν σοφὸν Ὑὲ-λιοὺ-τσούταϊ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ὁποίου ἐδέσποσεν ἡ δικαιοσύνη, ἀλλ' ὅστις μάτην προσεπάθησε νὰ ἐξημερώσῃ τὴν σκληρότητα τοῦ χαρακτῆρος τῶν Μογγόλων· ὁ Ὀγδάϊ εἶνε γνωστὸς ἐν Σινικῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τάϊ-Τσούνγκ.

Ὀγκὰρ ἢ μᾶλλον **Ἀγκάρ**· σύστημα ὀρέων ἐν τῇ κεντρικῇ Σαχάρᾳ ἡφαιστειογενῶν μεταξὺ 21ο35'-25ο30' Β. πλ· καὶ 1ο-5ο Ἀν. μηκ. Ὑψηλοτέρα κορυφὴ 2500 μ. Ἐκ τῶν ὀρέων τούτων ἐπήγαζον ἄλλοτε οἱ ἤδη ἀπεξηραμμένοι ποταμοὶ τῆς Σαχάρας. Ἡ χώρα τοῦ Ὀγκὰρ κατοικεῖται ὑπὸ τῶν καλουμένων Τουαρέγγων.

Ὁ' Γκόρμαν-Μᾶον· Πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἰρλανδίας, 1803—1891. Καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ πολιτ. στάδιον ὑπῆρξε βουλευτὴς ἐθνικός.

Ὄγλανδ· Ν. τῆς Ρωσίας ἐν τῷ Φιλλανδικῷ κόλπῳ ἀνήκουσα εἰς τὸ Κυβερνεῖον τοῦ Οὐϊβοργγ. Φάρος. Ναυμαχία ἀμφίρροπος μεταξὺ Ρώσων καὶ Σουηδῶν, 17 Ἰουλίου 1708 (ν).

Ὄγκλεθορπ· (Ἰάκ.—Ἐδουάρδ.) στρατηγὸς ἄγγλος, γεν. ἐν Λονδίνῳ, 1698—1785. Γνωστὸς πρὸ πάντων ὡς θεμελιωτὴς τῆς ἀποικίας Γεωργίας ἐν τῇ Βορ. Ἀμερικῇ.

Ὀγχησμός ἀρχ. π. εὐλίμενος τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας.

Ὀγχηστός· π. τῆς ἀρχ. Βοιωτίας ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος· ἀρχαῖον ναοῦ καὶ ἄλσους τοῦ Ποσειδῶνος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀγχηστός· ποτ. τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας.

Ὀγχηστοῦ δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομοῦ Λαρίσης. Πρωτ. Μ α ϊ μ ο ῦ λ ι. Ἄλλα χ. Γκαμπαντζιλάρ, Μπέχτσιλέρ, Σάρκολου, Σορχανλάρ, Σουφλάρ, Τσουλάρια. Κάτ: 2,278.

Ὀδαλίσκη· ἤτοι θ α λ α μ η πόλο, δούλη τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Χαρεμίου τοῦ Σουλτάνου.

Ὀδόρδκυ· φιλέλλην Πολωνός· ἀπέθανεν ἐν Πόρῳ ἐξ ἀσθενείας τὸ 1829. Ἄνευ ἄλλων πληροφοριῶν.

Ὀδενάθ· ὄν. πολλῶν ἡγεμόνων τῆς Παλμύρας κατὰ τὸν Γ' μ. Χ. αἰῶναν. Ὀδενὰθ ὁ Α', καταγόμενος ἐκ τοῦ Ἀϊράν, δολοφονηθεὶς ἴσως κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκρ. Βαλεριανοῦ· ὁ υἱός του Σεπτίμιος Ἀ ϊ ρ ά ν διῴκησε τὴν Παλμύραν, ὁ δεύτερος υἱός του Σέπτ. Ὀδενὰθ ἦρξε τῶν φυλῶν τῆς ἐρήμου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀϊράν, Ὀδενὰθ ὁ 2ος κατέστη παν ίσχυρος. Ἐβοήθησε τὸν Σαπὸρ κατὰ τῶν Ρωμαίων (256), μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Οὐαλεριανοῦ ἐστράφη κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἐνίκησε τὸν Σαπόρ παρὰ τὴν Κτησιφῶνα, ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Αὐγούστου παρὰ τοῦ Γαλιηνοῦ, ἀλλ' ἐδολοφονήθη ἐν Ἐμέσῃ ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Μαιονίου, συνενόχου τῆς Ζηνοβίας τῷ 267. Ὁ ρέκτης οὗτος ἡγεμὼν ἐπροίκισε τὴν Παλμύραν διὰ μνημείων καὶ ἐξετέλεσε μεγάλα ἔργα πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας.

Ὀδενβαλδ· ὀροσειρὰ τῆς Γερμανίας μεταξὺ Μοίνου καὶ Νέκκαρ, καλύπτουσα ἐπιφ. 4520 τετρ. χλμ. Ὑψηλ. κορυφὴ Κ α τ ζ ε ν π ο ῦ κ ε λ. 627 μ.

Ὀδένση ἢ **Ὀδενσέ**· π. τῆς Δανίας ἐν Φιννίᾳ, πρωτ. ἐπαρχ. 145 χλμ. ΔΝΔ τῆς Κοπεγχάγης, κάτ: 22,000. Ἐπισκοπὴ λουθηραν. βιβλιοθήκη, βιομηχ. ἐριούχων, σάπωνος, ζύθου, περιχειρίδων κλπ. Θαλάσσιον ἐμπόρ. κατὰ τὸν μῦθον ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀδέν. Ἐν αὐτῇ ἐγένετο ἐκκλ. σύνοδος πρὸς ἀναμόρφωσιν τῆς Δανικῆς Ἐκκλησίας.— Ἡ ἐπαρχία Ὀδένσης ἐν τῇ ΒΔ ἄκρᾳ τῆς Ν Φιννίας ἔχει ἔκτ: 1765 τετρ. χλμ. καὶ 130,000 κατ.

Ὄδερ· σλαυϊστὶ Βιόντρ, ὁ ποτὲ Β ί α ν δ ρ ο ς, μεγ. ποτ. τῆς ἀνατολ. Γερμανίας πηγ. ἐν Μοραβίᾳ ἐκ τῶν Σουδητίων ὀρέων ἀρδεύει τὴν Σιλεσίαν, Βρανδεμβοῦργον, Πομερανίαν, διέρχεται διὰ πολλῶν πόλεων, χωρίζεται εἰς 4 βραχίονας παρὰ τὸ Γ κάρτς, ἐνούμενος δ' αὖθις ἐκβάλλει εἰς τὴν Βαλτικὴν τὴν δὲ παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ πεδιάδα διὰ προσχώσεως ἐπεκτείνει ἐν τῇ Βαλτικῇ. Ἑνοῦται διὰ δύο διωρύχων μετὰ τοῦ Οὐϊστούλα.

Ὀδοάκαλδκ· ὅρα Ἰννοκέντιος ὁ ΙΑ'.

Ὀδέττη δέ-Σιαμπτιθέρ· γυνὴ ἐκπάγλου κάλλους, κόρη πεταλωτοῦ, ἣν, παθόντος Καρόλου τοῦ 6ου διανοητικὴν διατάραξιν, ἐτοποθέτησαν παρ' αὐτῷ, ἵνα τὸν διασκεδάζῃ καὶ ἥτις ἐπέτυχε πράγματι νὰ καθησυχάζῃ καὶ ἀναστέλλῃ πολλάκις τὰς παραφοράς του, ἔλαβε δὲ τοιοῦτον, κράτος ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε τὴν ἀπεκάλουν «ἡ μικρὰ βασίλισσα». Ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα, ὀνομασθεῖσαν Μαργαρίταν, ἣν Κάρολος ὁ 7ος συνέζευξε μετά τινος χωροδεσπότου τῆς Μπελθίλλ.

Ὀδεϋπούρ· ὅρα Ο ὐ δ ε ϊ π ο ύ ρ.

Ὀδηγήτρια· Μετόχι τῆς ἐν Καρυᾷ τῆς Λευκάδος μονῆς Ἁγίου Ἰω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

άννου. Κεῖται 1)2 ὥρ. ἔξωθεν τῆς Λευκάδος (πρωτ.) καὶ τιμᾶται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς «Θεοτόκου».

Ὀδησσός· π.τῆς ἀρχ.Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ὁ κάτοικος Ὀδησσεὺς καὶ Ὀδησσίτης. Ὅρα κατωτέρω τὴν αὐτὴν λέξιν, ὡς καὶ ἐν λέξει Β ά ρ ν α.

Ὀδησσός· μέγας ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς Ρωσίας ἐπὶ μικρᾶς χερσονήσου τῆς Μαύρης θαλάσσης. Ἡ Ὀδησσὸς εἶνε νέα πόλις κτισθεῖσα τὸ 1793, ἔχει δὲ μέγαν λιμένα, ὡραίας οἰκοδομὰς καὶ ἐκκλησίας, κλῖμα θερμότατον κατὰ τὸ θέρος. 500 δὲ σιτοπωλεῖα καὶ πλείονας τῶν 300,000 κατοίκων, ἐξ ὧν πολλοὶ εἶνε Ἕλληνες ἔμποροι. Ἐλεύθερος λιμὴν ἀπὸ τοῦ 1817, ἔχει ἀκρόπολιν. Πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν τὸ 1865, πέντε γυμνάσια, ὧν τὸ ἓν καλεῖται τοῦ Ρ ι σ χ ε λ ι έ, Ἑλληνικὴν σχολήν, μουσεῖα, διαφόρους ἐπιστημον. καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν ἑταιρείας, βιβλιοθήκην, ἐμπορικὴν σχολὴν κλπ. Καλῶς ἐρρυμοτομημένη πόλις· ἔχει μεγάλας ἀποθήκας διαμεταχομίσεως σίτου καὶ πετρελαίου, βιομηχανίαν ποικίλην, μέγα ἐμπόριον σίτου, οἴνων κλπ. Κατὰ τὸ 1792 ἡ Ὀδησσὸς ἦτο ἄσημον χωρίον, καλούμενον Χ α τ ζ ή μ π ε η. Αἰκατερίνη ἡ Β' τὸ 1795 ηὔξησεν αὐτὴν εἰς πόλιν καὶ ὠνόμασεν Ὀ δ η σ σ ὸ ν ὁμωνύμως τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλ. ἀποικίᾳ, πλησίον τῆς θέσεως τῆς ὁποίας εἶνε ἱδρυμένη. Τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς ὀφείλει καὶ εἰς τὸν κατὰ τὸ 1803 καὶ 1804 διοικήν αὐτῆς Δοῦκα τοῦ Ρισχελιέ. Τὸ 1854 ὁ ἀγγλογαλλικὸς στόλος ἐβομβάρδισε τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸν λιμένα αὐτῆς, ἐφείσθη ὅμως τῆς πόλεως.

Ὀδησσός· τὰ νῦν **Βάρνα**· ἀρχ. Ἑλληνικὴ ἀποικία ἐν τῇ Κάτω Μοισίᾳ, νῦν Βουλγαρία, π. ἐμπορική. Κάτ: 25,000, ὧν πολλοὶ Ἕλληνες. Ἔχει ἑλ. σχολεῖον. Ἐπὶ τῆς Δ. παραλίας τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ὀδησσός· πόλις ἀρχαία, ἀποικία ἑλληνικὴ εἰς τὰ Β. παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου πρὸς Δ τῆς ἀρχαίας α'Ολβίας πρὸς τῷ Βορυσθένει» καὶ παρὰ τὴν σημερινὴν Ὀδησσὸν ἐν Ρωσίᾳ, ἴσως ἡ νῦν καλουμένη Ὀ τ χ α κ ο ῦ.

Ὀδιέρνα (Ἰ ω-Β.), σοφὸς Σικελὸς 1597—1660, ἀρχιερεὺς τῆς Πάλμας, ἐξέδωκε νέους ἀστρονομικοὺς πίνακας, ἀνεκάλυψε τὴν τροχιὰν τῶν δορυφόρων τοῦ Διός, περιέγραψε πρῶτος τὸν σύνθετον ὀφθαλμὸν τῶν μυιῶν, τοὺς ὀδόντας τῆς ἐχίδνης, ἐγίνωσκε τὴν χρῆσιν τοῦ πρίσματος διὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ φωτὸς καὶ πρὸ τοῦ Νεύτωνος πολλὰς τῶν ἰδιοτήτων τοῦ φωτός. Κατέλιπε πολλὰ περὶ τῶν ἀνακαλύψεων αὐτοῦ συγγράμματα.

Ὀδὶλ (ἁ γ ί α)· προστάτις τῆς Ἀλσατίας, κόρη δουκός τινος τῆς Ἀλσατίας, ἐγένετο μοναχὴ τοῦ Χ ό χ ε μ π ο υ ρ γ. Ἀπέθ. μεταξὺ 690 καὶ 720. Ἑορτάζεται τῇ 13 Δεκεμβρίου (ν).

Ὀδὶλ ἢ Ὀδιλόν· δοὺξ τῆς Βαυαρίας, ἠγωνίσθη κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Καρόλου Μαρτὲλ Πιπίνου τοῦ Μικροῦ καὶ Καρλομάνου, καθ' ὧν ἐπειράθη νὰ ἑνώσῃ πᾶσαν τὴν Γερμανίαν, ἐνῷ ἡ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀκουιτανία ἐπανεστάτει ὑπὸ τὸν Οὐνάλδον. Ἠττηθεὶς ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Λέ ς τῷ 744, παρὰ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Σεργίου ἀπεσταλμένου (Λεγάτου) τὸν Πάπα, ἀπέθανε τῷ 747. Πατὴρ τοῦ Δουκὸς Τ α σ σ ι γ ι ό ν.

Ὀδελόν (Ἅγ). Ἀββᾶς τοῦ Κλουνύ, γεν. ἐν Ὠβέρνῃ 962—1048, διετήρησε σχέσεις μετὰ τοῦ αὐτοκρ. Ἑρρίκου τοῦ Β', τῶν Βασιλ. τῆς Γαλ. Οὔγου Καπέτου, Ροβέρτου καὶ Ἑρρίκου Α'. Ροδόλφου τοῦ βασ. τῆς Βουργουνδίας καὶ Καζιμίρου βασ. τῆς Πολωνίας, οἵτινες πάντες εἶχον μέγαν σεβασμὸν πρὸς αὐτόν. Δὲν ἀπεδέχθη τὴν ἀρχιεπισκοπείαν τῆς Λυόν. Κατέλιπε «Βίους Ἁγίων», λόγους, ἐπιστολάς, ποιήματα. Ἑορτάζεται τῇ 1 Ἰανουαρίου (ν).

Ὄδιν ἢ **Βόδαν**· Θεὸς τῶν μαχῶν ὁ μέγιστος τῶν Σκανδιναυϊκῶν θεῶν, πατὴρ τῶν θεῶν καὶ τοῦ κόσμου, ἐξ οὗ καὶ ἐκαλεῖτο Ἀλλ-Φάδερ (πατὴρ τοῦ παντός). Ἔλαβε σύζυγον τὴν Φρίγγαν, κόρην τοῦ Φιόργυϐεν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Θώρ, Βάλδερ καὶ πάντας τοὺς Ἄζους. Κατῴκει τὴν Βαλχάλαν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν νεφῶν, ἔνθα ἐδέχετο τὰς σκιὰς τῶν ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων ἀνδρείων. Πάνσοφος ὢν καὶ πανάγαθος ἔϐιδεν εἰς τοὺς βασιλεῖς τὰ στέμματα, ἔμπνευσιν εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ εἰς τοὺς θεολήπτους τὸ προφητικὸν πνεῦμα. Ἐν ταῖς παραδόσεσιν ἀναφέρεται πάντοτε ὡς φιλάνθρωπος καὶ εὐεργέτης. Φαίνεται πιθανὸν ὅτι τινὰ τῶν μυθικῶν γεγονότων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὸν Ὄδιν ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ βίου ἀρχαίου τινὸς ἀρχηγοῦ, ὅστις ὡδήγησε τοὺς Σκανδιναυοὺς ἐξ Ἀσίας εἰς Σκανδιναυΐαν, ὅστις κατά τινας μὲν ἔζησε τὸ 70 π. Χ. κατ' ἄλλους δὲ τὸ 270 μ. Χ. ὁ Σ ν ό ρ ρ ο, ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν Νορϐηγῶν βασιλέων, γραφεῖσι τὸ 1241, συγκαταριθμεῖ τὸν Ὄδιν μεταξὺ τῶν βασιλέων οἵτινες, ἐκυϐέρνησαν ἐν ἀρχῇ τὸ βόρειον τῆς Ἀσίας. Εἰκονίζεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο λύκων καὶ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων δύο κόρακας, οἵτινες ἀνακοινοῦσιν εἰς αὐτὸν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ συμϐαίνοντα.

Ὀδόακρος κατακτητὴς τῆς Ἰταλίας, υἱὸς τοῦ Ἐδίκωνος, ὑπουργοῦ τοῦ Ἀττίλα, ἀποθανόντος τοῦ πατρός του τῷ 465, ἐπλανᾶτο ἐν τῇ Νορικῇ, ζῶν ἐκ δηώσεων μετά τινων συντρόφων του, εἶτα κατώρθωσε μετ' αὐτῶν νὰ προσληφθῇ ἐν τῇ αὐτοκρ. φρουρᾷ ἐν Ραϐέννῃ καὶ κατέστη οὕτω ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἑρούλων, μισθοφόρων τῆς αὐτοκρατορίας· τῷ 476 ἐξεθρόνισεν εὐκόλως τὸν αὐτοκράτορα Ρωμύλον Αὔγουστύλον. Ἐκυϐέρνησε τὴν Ἰταλίαν ὑπὸ τὸν τίτλον Πατρικίου, ὃν ἀπένειμεν αὐτῷ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς. Διένειμεν εἰς τοὺς ὀπαδούς αὐτοῦ τὸ τρίτον τῶν κατακτηθεισῶν γαιῶν, ἐσεϐάσθη ὅμως τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ρωμαίων. Ἐπανέφερε τὴν ὑπατείαν, ἀπώθησε τῶν ὁρίων τοὺς βαρϐάρους λαοὺς τῆς Γαλατίας καὶ τῆς Γερμανίας, κατεπολέμησε τοὺς Ρυγγιανοὺς ἐν Νορικῇ καὶ ὑπέταξε τὴν Δαλματίαν. Ἀλλὰ τὸ 489 ὁ Θεοδώριχος, μεθ' ὅλων σχεδὸν τῶν Ὀστρογόθων, ἐπέϐραμεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατεπολέμησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ἰζόντζο παρὰ τὴν Ἀκυϊλίαν (489) εἰς Βερόνην καὶ παρὰ τὴν Ἄδδαν καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐγκλεισθῇ ἐν Ραβέννῃ, ἣν ὑπερήσπισεν ἐπὶ διετίαν· παρέδωκε δὲ τὴν πόλιν τῷ 493 ὑπὸ συνθήκην συμβασιλείας μετὰ τοῦ Γότθου Βασιλέως. Ἡμέρας τινὰς ὅμως μετὰ ταῦτα ὁ Θεοδώριχος ἐφονεύθη ἔν τινι συμποσίῳ τῇ διαταγῇ τοῦ Θεοδωρίχου. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἀνευρέθη τῷ 1854 παρὰ τὴν Ράβενναν.

Ὀδοϊέβοκι (Ἀ λ έ ξ - Ἰ β ά ν ο β ι τ ς, πρίγκιψ)· ποιητὴς Ρῶσος γεν. ἐν Μόσχᾳ 1802. Ἔλαβε μέρος εἰς τὰς μυστικὰς ἑταιρείας τὸ 1824 εἰσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ριλεγιέφ, τὸ δὲ 1825 συνελήφθη μετὰ τὰ συμβάντα τῆς 26 Δβρίου 1825 μετ' ἄλλων συνωμοτῶν καὶ κατεδικάσθη εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα ἐν Σιβηρίᾳ, ἐν ᾗ ἔμεινε μέχρι τοῦ 1837 καὶ ἔνθα συνέθηκε τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων αὐτοῦ. Μεταφερθεὶς ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης τὸ 1837 εἰς Καύκασον ἀπέθανε τὸ 1839.

Ὄδδων ἢ Εὔδης· ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, ὅπως καὶ αὐτὸς υἱὸς τῆς ὡραίας Ἀρλέττης. Γεν. τὸ 1030 ἐγένετο ἐπίσκοπος, τὸ δὲ 1066 ἐξήρτυσεν ἑκατὸν πλοῖα ἵνα βοηθήσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀγγλίας ἐκστρατείαν του, ἐκυβέρνησε δὲ τὸ βασίλειον τυραννικώτατα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ δι' ἁρπαγῶν, ἃς σχεδὸν ἐθεσμοθέτησε καὶ αἵτινες κατέστρεψαν τὴν χώραν, ἀπέκτησε 254 τιμάρια. Ἀποβλέπων εἰς τὴν παπικὴν ἕδραν ἡσχροκέρδει ἐπὶ τοσοῦτον ἵνα θησαυρίσῃ καὶ μεταχειρισθῇ τοὺς θησαυρούς του ὡς μέσον τοῦ σκοποῦ του, ὥστε ἐπέσυρε τὴν δυσμένειαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτοῦ τὸ παλατινᾶτον τοῦ Κέντ, περιώρισεν αὐτὸν ἐν Ρουέν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνακτήσας τὴν ἐλευθερίαν του ἐβοήθησε τὸν Δοῦκα τῆς Νορμανδίας πρὸς ἐκθρόνισιν Γουλιέλμου τοῦ Ἐρυθροῦ, δι' ὃ καὶ δημευθεισῶν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἰδιοκτησιῶν του, ἀπῆλθε μετὰ τῆς 1ης Σταυροφορίας, ἀλλ' ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τὸ 1096 ἐν Παλέρμῳ.

Ὁδὸν δὲ Ντέγι· γεν. ἐν Ντέγι 1100—1162, ὑπῆρξε πνευματικὸς ἐν Μονμορανσύ, εἶτα Λουδοβίκου τοῦ Νέου, συνώδευσεν αὐτὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ Γῇ, ὅθεν ἐπανελθὼν ἐγένετο ἀββᾶς τοῦ Σαὶν-Δενύ. Συνέγραψε τὴν αὐθεντικωτέραν ἱστορίαν τῆς 2ας Σταυροφορίας.

Ὄδδων (Ἅ γ.)· γεν. ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ τὸ 875, ἐκ γονέων Δανικῆς καταγωγῆς, ἀπ. 961. Ὑπὸ τῶν βασιλέων Ἀλφρέδου καὶ Ἐδουάρδου ἐχρησιμοποιήθη ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, ἐγένετο πνευματικὸς τοῦ βασ. Ἀθελστάν, εἶτα ἐπίσκοπος Οὐϊλτον καὶ ἀρχιεπίσκοπος Καντόρμπερυ. Ἑορτ. 4 Ἰουλίου (ν)· Ἄλλος τις Ἅ γ. Ὀ δ ὸ ν ἐκ Τούρ, σύγχρονος αὐτοῦ ἑορτάζεται τῇ 18 Νοεμβρίου (ν).

Ὁ' Δόννελ (δὸν Ἰ ω ν - Ἐ γ ρ ῖ - κ ο ς)· στρατηγὸς ἱσπανός, καταγωγῆς Ἰρλανδικῆς 1770—1834 διεκρίθη κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐγένετο στρατάρχης καὶ κόμης δ' Ἀμπισμπάλ νικήσας τοὺς Γάλλους τὸ 1810, τὸ δὲ 1814 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Φερδινάνδου γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς Ἀνδαλουσίας. Κατὰ τὸ 1823 διωρίσθη ὑπὸ τῶν συνταγματικῶν διοικητὴς τοῦ στρατοῦ τοῦ Κέντρου, ἀλλ' ἔδειξε διαγωγὴν ἀμφιρρεπῆ, δι' ὃ καὶ κατέστη ὕποπτος εἰς ὅλα τὰ κόμματα, παραιτηθεὶς δὲ ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν καὶ ἀπέθ. ἐν Λιμόγῃ.

Ὁ Δόννελ (Δεοπόλδος)· στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ Ἱσπανός, 1808-1867, ὑπηρέτησεν ὑπὸ Φερδ. ἄρδου τὸν 7ον, ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς Ἰσαβέλλας, κατεπολέμησε τοὺς Καρλιστὰς καὶ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀντιβασιλίσσης τὸν τίτλον τοῦ κόμητος τῆς Λουκένης 1833. Ὑπερασπισθεὶς τὴν Μαρίαν Χριστῖναν κατὰ τοῦ Ἐσπαρτέρο, ἠναγκάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν βασιλομήτορα εἰς τὴν ἐξορίαν ἀφ' ἧς ἐπανελθὼν μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ἐσπαρτέρο μετῆλθε τὰ ἀνώτατα τοῦ κράτους ὑπουργήματα, γενόμενος διοικητὴς τῆς Κούβας, Γερουσιαστής, ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῷ 1865, ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Δουκὸς τοῦ Τετουάν καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ στρατάρχου ἔν τινι ἐπιτυχεῖ κατὰ τοῦ Μαρόκου ἐκστρατείᾳ.

Ὀδόντων - Ἀκτὶ (Κότ - δέ - Ντάν)· τμῆμα τῆς ἀκτῆς τῆς Γουινέας μήκους 540 χλμ. μεταξὺ τοῦ ποτ. Ἀσσινίας καὶ τοῦ ἀκρωτ. Πάλμας, ἐφ' ἧς καὶ αἱ γαλλ. κτήσεις Ἀσσινία, Γραν-Βασσὰμ καὶ Δαβοῦ. Ἐξαγωγὴ ἐλεφαντόδοντος. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε Βουγέροι καὶ Κουαγοῦαι.

Ὀδρύσσαι· λαὸς τῆς ἀρχ. Θράκης, κατῴκει ἐν τῷ κέντρῳ τῆς χώρας ταύτης ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἕβρου καὶ ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῆς Ἀρτίσκου ἢ μᾶλλον τῆς Ἀγριανῆς μέχρι τῶν νοτίων ὑπωρειῶν τοῦ Αἵμου. Οἱ ποιηταὶ πολλάκις ὅλην τὴν Θράκην καλοῦσι ἰχώραν τῶν Ὀδρυσσῶν· ὅτε εἰσέβαλεν εἰς Εὐρώπην ὁ Δαρεῖος οἱ Ὀδρύσσαι ἀπετέλεσαν τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν. Ἐπωφεληθεὶς τῆς εὐκαιρίας τῶν περσικῶν πολέμων ὁ Τήρης, εἷς ἐκ τῶν βασιλέων αὐτῶν, ἐθεμελίωσε τὸ κράτος ὅπερ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σιτάλκης, ἐπεξετείνεν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑλλησπόντου μέχρι Στρυμόνος. Τὸ 343 π.Χ. Φίλιππος ὁ πατὴρ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἀφήρεσεν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Κερσοβλέπτου τὴν μεταξὺ Στρυμόνος καὶ Νέστου χώραν καὶ ἵνα συνέχῃ τοὺς Ὀδρύσσας ἔκτισε τὴν Φιλιππούπολιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας αὐτῶν. Οἱ Ὀδρύσσαι ἐξηγέρθησαν πολλάκις κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ πολὺ ἀφῆκαν αὐτοὺς ἐλευθέρους, εἰ καὶ ἐδουλώθησαν τὸν Περσέα, μετά τινας ὅμως ἐπαναστάσεις αὐτῶν, ὧν ἡ σπουδαιοτέρα ἔλαβε χώραν ἐπὶ Τιβερίου τὸ 21, ἡ χώρα των συνεχωνεύθη ἐν τῷ κράτει ἐπὶ Κλαυδίου.

«**Ὀδύσσεια**»· Ὁμηρικὴ ἐποποιία ἐν ᾗ ἐκτίθενται αἱ περιπλανήσεις τοῦ Ὀδυσσέως μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον· ὅρα Ὅμηρος καὶ Ὀδυσσεύς.

Ὀδύσσεια· π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κτισθεῖσα, κατὰ τὸν μῦθον, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀδυσσεύς· βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης σύζυγος τῆς Πηνελόπης καὶ πατὴρ τοῦ Τηλεμάχου Ἀφοῦ ἐπολέμησεν ἡρωϊκῶς ἐν Τρωάδι, ἐπλανήθη ἐπὶ 10 ἔτη ἐν τῇ θαλάσσῃ ἕως οὗ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ βασίλειόν του, ὅπου εὗρε τὴν σύζυγόν του πολιορκουμένην ὑπὸ πολυαρίθμων μ ν η σ τ ή ρ ω ν τοὺς ὁποίους καὶ ἐφόνευτεν. Αἱ περιπέτειαί του ἀποτελοῦσι τὸ θέμα τῆς α'Ὀδυσσείας» τοῦ Ὁμήρου.

Ὀδὼν (Ἀντώνιος)· φιλέλλην ἐκ Λυὼν τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ναυπλίῳ τὸ 1830. Πρὸ ὀλίγου ἀξιωματικὸς τοῦ πεζικοῦ ἐν Γαλλίᾳ, εἶχεν ἀρχίσει τὸ σταδιόν του ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορίας. Μετασχὼν τῆς ἐν Χαϊδαρίῳ μάχης διέφυγε βραδύτερον μετὰ τῶν Φιλελλήνων Μάκκια, Νέντζελμπαχ, Μύχρβεργ κλ. ἐκ τοῦ ὀλέθρου τῆς Κωλιάδος Ἄκρας. Χαρακτῆρος ὢν εἰλικρινοῦς, ἀποφασιστικοῦ καὶ εὐθύμου, ἔδωκεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του πρωτότυπον ἔνδειξιν τῆς τελευταίας ταύτης διαθέσεως τοῦ πνεύματός του. Διευθυντὴς ὢν τοῦ στρατιωτικοῦ ὁπλοστασίου τοῦ Ναυπλίου καὶ λαβὼν διαταγὴν νὰ μεταβῇ δι' ὑπηρεσίαν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Παλαμηδίου τοῦ ὁποίου ἡ κατωφέρεια ἦτο λίαν ἀπότομος, ἀπήντησεν εἰς τὸ φρουραρχεῖον ὅτι καθὼς πάντοτε ἦτο ἕτοιμος νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διαταγάς του, ἀλλ' ἐν τούτοις εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τὸν ἠνάγκαζε νὰ παρακαλέσῃ ὅπως τοποθετήσωσι σταθμούς, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων νὰ δύναται νὰ εὕρῃ μέσα ἀνακουφίσεως τῆς διπλῆς του ἀσθενείας τοῦ ἄσθματος καὶ τῆς φθίσεως.

Ὄεδις· νῆσος τῆς Ὠκεανίας ὑπαγομένη εἰς τὴν Βανγκούρ (Μ ο ρ μ π ι χ ά μ), 13 χλμ. Α. τῆς Μπέλ-Ἴλ καὶ 16 χλμ. πρὸς Ν. τῆς ἀκτῆς τοῦ Ροὺϊς, ἔχουσα ἔκτ. 2,000 μ. μῆκ: ἐπὶ 1100—1200 πλ. Φάρος.

Ὄελ· ὄν. πολλῶν κομήτων τῆς Βρεττάνης, ὧν τινες εἶνε ἡμιμυθικοί. Ὁ τελευταῖος τῶν κομήτων τοῦ ὀνόματος τούτου Ὄ ε λ ὁ ς', ἔλαβε τὰ ὅπλα πρὸς κατάκτησιν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Νάντης καὶ τῆς Κιμπέρ, αἵτινες ἔλαχον αὐτῷ ἐν τῇ διανομῇ· Ὁ Ε ὔ δ η ς ἀντιποιούμενος ἐπίσης αὐτῶν ἔτρεψεν αὐτὸν εἰς φυγὴν τὸ 1514 καὶ οἱ Ναυταῖοι ἐξεδίωξαν αὐτὸν τὸ 1156.

Ὀελλὰνδ ἢ Αἴλανδ· (χώρα τοῦ χόρτου), νησ. τῆς Σουηδίας, παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Καλμάρης, ἀφ' ἧς χωρίζεται διὰ τοῦ πορθμοῦ τῆς Καλμάρης ἔκτ. 1,345 τετρ. χλμ. Κάτ: 39,000, πρωτ. Β ό ρ γ χ ο λ μ. Δάση, πλούσιοι λειμῶνες, σιτηρὰ καὶ κτήνη.

Ὀελενσχλαΐγγερ (Ἀ δ ά μ)· ποιητὴς Δανὸς ἐγεν. ἐν Φρειδερικσβοργ, μετὰ τετραετῆ εἰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης περιήγησιν, ἐγκατέστη ἐν Κοπεγχάγῃ, ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς ὁποίας κατέλαβε τὴν ἕδραν τῆς ρητορικῆς καὶ ποιήσεως, ἐξόχως διακριθείς, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος του ἐτιμήθη μεγάλως διορισθεὶς σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας. Ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου ἐν Δανίᾳ. Συνέθηκε τραγῳδίας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ κωμῳδίας πλὴν ἄλλων ποιημάτων, ὧν τὰς ὑποθέσεις ἔλαβεν ἐκ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας τοῦ Βορρᾶ. Ὠνομάσθη ὁ Κορνήλιος καὶ ὁ Μολιέρος τῆς Δανίας. 1779—1850.

Ὄζέδα (Ἀλόνσο δέ-)· πλοίαρχος Ἱσπανὸς γεν. ἐν Κουένκα κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα· ἔλαβε μέρος εἰς τὸν δεύτερον πλοῦν τοῦ Κολόμβου, διώκει τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1499, ἥτις ἐγένετο ἐν μέρει δαπάναις τοῦ Ἀμερίκου Βεσπούκη, ἀλλ' ἀπεχωρίσθη ἕνεκα ἐρίδων μετ' αὐτοῦ. Ὑπέστη πλῆθος περιπετειῶν καὶ ἀπέθανεν ἐν ἐσχάτῃ πτωχείᾳ. Ἡ ὀρθὴ προφορὰ τοῦ ὀνόματός του εἶνε Ὀχέδα.

Ὄζεμπρουχ· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἐφονεύθη εἰς Ψαρρὰ τὴν 3 Ἰουλίου 1824. Ἐθελοντὴς εἰς τὸ ἑλληνικὸν ναυτικόν. Ἐφονεύθη μετὰ τοῦ συμπατριώτου του βαρώνου Δὲ Τζίλλμανν εἰς ἐκστρατείαν κατὰ τῶν Τούρκων οἵτινες κατεῖχον τὴν νῆσον Ψαρρά.

Ὄζερ ἢ **Ὀζιέ**· ἐπονομαζόμενος ὁ Δανὸς Ἀδαλγάριος, ὑπῆρξεν εἷς τῶν παλαδίνων (τῶν πλανοδίων ἱπποτῶν) τῆς ἐποχῆς Καρόλου τοῦ Μεγάλου, σύγχρονος τῶν Ρολλὰν καὶ Ὀλιβιέ. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ εἶνε παραμεμορφωμένη διὰ πλείστων μυθικῶν παραδόσεων. Κατήγετο, ὡς νομίζεται, ἐξ Αὐστρασίας καὶ διεκρίθη ὑπὸ Πιπῖνον τὸν μικρόν, ὅστις ἐπεφόρτισεν αὐτὸν μὲ πολλὰς διπλωματικὰς ἀποστολάς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρλομάγνου ἐπολέμησε κατὰ Καρόλου τοῦ Μεγάλου ὑπὲρ τῶν τέκνων τοῦ πρώτου ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Λομβαρδῶν Διδιέ, ἀλλ' ἰδὼν τὸ μάταιον τῆς ἀντιστάσεως αὐτοῦ ἀπεσύρθη εἰς τὴν μονὴν τοῦ Σαὶν-Φαρὸν ἔνθα καὶ ἀπέθανεν ἐν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ. Πλεῖστα διετήρησεν ἡ παράδοσις τὰ περὶ αὐτοῦ μυθικά, ἅπερ περιέχονται ἔν τινι ποιήματι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος «Ἱπποτισμὸς τοῦ Ὄζερ» ἀναφέρεται ὡσαύτως ἐν τοῖς μεταγενεστέροις ἱπποτικοῖς μυθιστορήμασιν, εἰς δημώδη ᾄσματα καὶ εἰς διηγήματα τοῦ λαοῦ. Εἰς δὲ τὰ παιγνιόχαρτα ἀναπαριστᾷ τὴν μορφὴν του ὁ Φάντης σπαθί.

Ὄζερός· τὸ ἄλλως λεγόμενον Νεζερό, χ. τοῦ δήμου Ξυνιάδος τῆς Θεσσαλικῆς Φθιώτιδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Ὀμβριακῆς. Κάτ : 116.

Ὀζιέ· βασίλισσα τῆς Γαλλίας, θυγάτηρ Ἐδουάρδου Α' τοῦ Παλαιοῦ, βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐκ τῆς Σαξονικῆς δυναστείας, ὑπανδρεύθη Κάρολον τὸν Ἁπλοῦν, ἐξ οὗ ἔσχε τὸν Λουδοβῖκον. Συλληφθέντος δὲ τοῦ συζύγου της ὑπὸ τοῦ κόμητος Δε-Κερμανδουά, κατέφυγεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀδελφοῦ της Ἄθελσταν, πέραν τῆς Μάγχης, ἔνθα ἀνέθρεψε τὸν υἱόν της, προσονομασθέντα ἕνεκα τούτου **Οὐτρ-Μὲρ**=ὁ ὑπερθαλάσσιος.

Ὀζιλμπὺ (Ἰωάννης)· συγγραφεὺς Σκῶτος, 1600-1676, μετέφρασε τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσσειαν, τὴν Λίνειάδα κλπ., συνέγραψεν ἱστορίας τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἰαπωνίας κλπ.

Ὀζίνσκυ (Μιχαήλ, κόμης-)· εὐγενὴς Πολωνὸς 1731—1803. Πα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ Δανοῦ πρέσβεως Ὅστεν εἰς Αἰκατερίνην τὴν Β' ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μετατρέψῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς ὑπὲρ τοῦ Πονιατόβσκη διαθέσεις τῆς Τσαρίνας, ἥτις ὅμως δὲν μετέβαλεν ὡς ἐκ τούτου σκοποὺς καίπερ εὐμενῶς ὑπὲρ αὐτοῦ διατεθεῖσα. Ὁ Ὀζίνσκι ἐγένετο μέγας στρατάρχης τῆς Λιθουανίας, τὸ δὲ 1771 ἀσπασθεὶς τὸ πατριωτικὸν τῆς Πολωνίας κίνημα ἐνίκησε τοὺς Ρώσους εἰς Ἰανώφ καὶ ἤλωσε τὴν Μίνσκην, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἐν Στολοβίκ, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ καὶ κατέφυγεν εἰς Καινιξβέργην. Βραδύτερον ἐπανῆλθεν εἰς Πολωνίαν καὶ δι' ἐξόδων του ἔσκαψε τὴν διώρυχα τὴν ἑνοῦσαν τὴν Βαλτικὴν μετὰ τοῦ Εὐξείνου.

Ὀζίνσκυ (Κλεόφας Ο.)· ἀνεψιὸς τοῦ Μιχαὴλ Ὀζίνσκυ, 1765—1835, ἔλαβεν ἔνδοξον μέρος εἰς τοὺς Πολωνικοὺς ἀγῶνας καὶ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων συντρόφων τοῦ Κοσκιούσκου. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του ἅμα τῇ ἀναρρήσει Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' καὶ ἐγένετο Γερουσιαστὴς τῆς Ρωσίας τὸ 1810. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα περὶ Πολωνίας».

Ὀζόλαι· λαὸς μέρους τῆς Λοκρίδος, οὕτω κληθεὶς ἔκ τινος ἐκεῖ κειμένης λίμνης ὕδατος μεταλλούχου.

Ὀη· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Ὁ δημότης Ὀήθεν.

Ὄθ· ὄρα Ὄ τ.

Ὀθέλλο(ς)· πρόσωπον ὁμωνύμου τραγῳδίας τοῦ Σαίκσπηρ, τύπος ἀγρίου ζηλοτύπου, παραδιδομένου πρὸς ἐκδίκησιν εἰς τὰς ἀπανθρωποτέρας τῶν πράξεων. Ὁ τύπος οὗτος εἰς οὐδὲν ἄλλο ἔργον ἔχει διαμορφωθῇ τελειότερον.

Ὀθμάν· ὄρα Ὀ τ μ ὰ ν ἢ Ὀ τθ μ ὰ ν.

Ὀθρηΐς· νύμφη, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φάγρον, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Μελιτέα.

Ὀθρυάδας· Σπαρτιάτης, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἐκ τῶν 300 συμπολιτῶν του τῶν μονομαχησάντων πρὸς ἰσαρίθμους Ἀργείους ὑπὲρ τῆς κυριότητος τῆς Θυρέας.

Ὀθρυονεύς· ἐκ Καθησοῦ, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, τὴν Κασάνδραν ζητήσας εἰς γάμον, φονευθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Ὄθρυος-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἀλμυροῦ, Νομ. Λαρίσης καὶ ἤδη Μαγνησίας (Βόλου). Πρωτ. Γ ο ῦ ρ α, ἡ καὶ μόνη τοῦ δήμου κώμη, καὶ τὰ χωρίδια Μαλάμι, Ἀπόσικο, Πέντε-Βρύσες καὶ Χαρλάϊ. Κάτ. 1,475.

Ὄθρυς· ὑψηλὸν καὶ δασῶδες ὄρος τῆς Θεσσαλίας (Γκοῦρα). Ἐκτείνεται ἐπὶ μῆκος 65 χλμ. ἀπὸ τῶν ΒΑ τῆς Εὐρυτανίας μέχρι τῶν Α ἀκτῶν τῆς ΒΑ Φθιώτιδος καὶ περιλαμβάνεται ἤδη ἐν τῇ θεσσαλικῇ Φθιώτιδι. Αἱ κλιτύες του εἰσὶ τὸ πλεῖστον ἀπότομοι καὶ χαραδρώδεις, ὁμαλαὶ ὅμως τὸ ἔδαφος, βαταί καὶ πολύφυτοι ἐκ παμμεγίστων δένδρων ἀποτελούντων ἐνιαχοῦ ὅλως παρθένα δάση, δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἓν τῶν μᾶλλον δασοσκεπῶν ὀρέων τῆς σχεδὸν τελείως πλέον ἐκδασωθείσης Ἑλλάδος. Ἔχει πρὸς τούτοις ἀφθόνους πηγὰς ψυχροτάτων ὑδάτων καὶ εἶνε λίαν δυσχεί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μερον. Τὸ ὕψος του εἰς μὲν τὰ Δ (Ἅγ - Ἠλίας) εἶνε 1286 μ., εἰς δὲ τὰ κεντρικὰ (Ἀχαικὰ ὄρη εἰς τὴν ἀρχαιότητα) 890 μ. καὶ εἰς τὰ Α (Ἅγιος Ἠλίας - Γερακοβούνια Γκούρας) τέλος 1694 μ. καὶ 1728 μ. Πρὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα (1881) ἀπετέλει τὸ ἐν Φθιώτιδι βόρειον σύνορον τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου πρὸς τὴν Τουρκίαν.

Ὄθων Α' (Φρειδερῖκος-Λουδοβῖκος)· Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ὄθων ἦτο δευτερότοκος υἱὸς Λουδοβίκου τοῦ Α', βασιλέως τῆς Βαυαρίας. 1815—1867. Τῇ προτάσει τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσίας ἐδέχθη τὸν Ἑλλην. θρόνον τὸ 1832, ἦλθε δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1833 καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν τὸ 1835, ἐνυμφεύθη δὲ τὸ 1836. Τὸ αὐτὸ ὅμως ἔτος ὁ λαὸς ἐξηγέρθη κατὰ τῆς αὐλῆς μὴ ἀνεχόμενος τὴν Βαυαροκρατίαν, καὶ τὸ 1837 ὁ βασιλεὺς ἠναγκάσθη ν' ἀποπέμψῃ τοὺς σπουδαιοτέρους τῶν μετ' αὐτοῦ Γερμανῶν, ν' ἀντικαταστήσῃ δὲ αὐτοὺς δι' Ἑλλήνων, καὶ τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων διὰ τῆς ἑλληνικῆς. Καὶ μετὰ τοῦτο ὅμως, ἐπειδὴ ἡ κυβέρνησις ἐξηκολούθει νὰ ᾖνε δεσποτική, ὁ λαὸς περιεκύκλωσεν αἴφνης τὰ ἀνάκτορα κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1843 καὶ ἠνάγκασε τὸν Ὄθωνα νὰ καθιερώσῃ τὸ σύνταγμα καὶ νὰ διώξῃ ὅλους τοὺς βαυαροὺς ὑπουργούς του. Ἐν τούτοις ἡ βασιλεία προσεπάθησε καὶ πάλιν νὰ ἀνακτήσῃ τὴν πρώτην ἰσχύν της, καὶ ἐγεννήθησαν ἐκ τούτου διαρκεῖς καὶ ἰσχυραὶ ἀντιδράσεις καὶ ἔχθραι ἐκ μέρους τοῦ Λαοῦ. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἐξερράγη ἡ δημοσία ἀγανάκτησις, ὁ Ὄθων ἐκηρύχθη ἔκπτωτος τοῦ θρόνου καὶ ἐσχηματίσθη ποσωρινὴ λαϊκὴ Κυβέρνησις. Ὁ Ὄθων τότε ἐγκατέλειψε τὴν Ἑλλάδα (15 Αὐγούστου 1862) καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Βαυαρίαν. Ὄρα καὶ Ἀμαλία.

Ὄθων (Μᾶρκος-Σάλβιος)· εὐνοούμενος τοῦ Νέρωνος, ἀνακηρύξας ἑαυτὸν αὐτοκράτορα τὸ 69, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γάλβα καὶ αὐτοχειριασθεὶς τρεῖς μῆνας κατόπιν ἵνα διαφύγῃ τὰς καταδιώξεις τοῦ Βιτελλίου.

Ὄθων Α', ὁ Μέγας· 912—973· βασιλεὺς τῆς Γερμανίας τὸ 936 καὶ αὐτοκράτωρ τοῦ Παγγερμανικοῦ κράτους ἀπὸ 962 - 973. Συνεχράτησεν ἐν ὑποταγῇ ἰσχυροὺς συμμάχους, ἀπέκρουσε νικηφόρως τὴν εἰσβολὴν τῶν Οὔγγρων καὶ κατέκτησε τὴν Ἰταλίαν.

Ὄθων ὁ **Β'**· υἱὸς τοῦ προηγ., αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀπὸ 973—983, εἰσβαλὼν εἰς Γαλλίαν ἐπὶ Λοθαρίου κατέκτησε καὶ ἐλεηλάτησε τὴν χώραν μέχρι Μονμάρτρ.

Ὄθων ὁ **Γ'** υἱὸς τοῦ προηγ. αὐτοκρ. ἀπὸ 983 - 1002, ἀνακηρύξας πάπαν τὸν παιδαγωγόν του Γερβέρτον.

Ὄθων Δ', ὁ ἐκ Βρουνσβικ· αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸ 1208, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀντιπάλου του Φιλίππου τοῦ Σουηβοῦ. Συμμαχήσας μετὰ Ἰωάννου τοῦ Ἀκτήμονος κατὰ τῆς Γαλλίας, ἡττήθη μετ' αὐτοῦ ἐν Μπουβίν. Ἀπέθ. τὸ 1218.

Ὄθων (Ἅγιος)· ἀπόστολος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ Δανοῦ πρέσβεως Ὄστεν εἰς Αἰκατερίνην τὴν Β' ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μετατρέψῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς ὑπὲρ τοῦ Πονιατόβσκη διαθέσεις τῆς Τσαρίνας, ἥτις ὅμως δὲν μετέβαλεν ὡς ἐκ τούτου σκοποὺς καίπερ εὐμενῶς ὑπὲρ αὐτοῦ διατεθεῖσα. Ὁ Ὀζίνσκι ἐγένετο μέγας στρατάρχης τῆς Λιθουανίας, τὸ δὲ 1771 ἀσπασθεὶς τὸ πατριωτικὸν τῆς Πολωνίας κίνημα ἐνίκησε τοὺς Ρώσους εἰς Ἰανώφ καὶ ἤλωσε τὴν Μίνσκην, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἐν Στολοβίκι, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ καὶ κατέφυγεν εἰς Καινιξβέργην. Βραδύτερον ἐπανῆλθεν εἰς Πολωνίαν καὶ δι' ἐξόδων του ἔσκαψε τὴν διώρυχα τὴν ἑνοῦσαν τὴν Βαλτικὴν μετὰ τοῦ Εὐξείνου.

Ὀζίνσκυ (Κλεόφας Ο.)· ἀνιψιὸς τοῦ Μιχαὴλ Ὀζίνσκυ, 1765—1835, ἔλαβεν ἔνδοξον μέρος εἰς τοὺς Πολωνικοὺς ἀγῶνας καὶ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων συντρόφων τοῦ Κοσκιούσκου. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του ἅμα τῇ ἀναρρήσει Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' καὶ ἐγένετο Γερουσιαστὴς τῆς Ρωσίας τὸ 1810. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα περὶ Πολωνίας».

Ὀζόλαι· λαὸς μέρους τῆς Λοκρίδος, οὕτω κληθεὶς ἔκ τινος ἐκεῖ κειμένης λίμνης ὕδατος μεταλλούχου.

Ὀη· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλήν. Ὁ δημότης Ὀήθεν.

Ὀθ· ὅρα Ὄ τ.

Ὀθέλλο(ς)· πρόσωπον ὁμωνύμου τραγῳδίας τοῦ Σαίξπηρ, τύπος ἀγρίου ζηλοτύπου, παραδιδομένου πρὸς ἐκδίκησιν εἰς τὰς ἀπανθρωποτέρας τῶν πράξεων. Ὁ τύπος οὗτος εἰς οὐδὲν ἄλλο ἔργον ἔχει διαμορφωθῇ τελειότερον.

Ὀθμάν· ὅρα Ὀ τ μ ὰ ν ἢ Ὀ τ θ μ ά ν.

Ὀθρηΐς· νύμφη, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φάγρον, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Μελιτέα.

Ὀθρυάδας· Σπαρτιάτης, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἐκ τῶν 300 συμπολιτῶν του τῶν μονομαχησάντων πρὸς ἰσαρίθμους Ἀργείους ὑπὲρ τῆς κυριότητος τῆς Θυρέας.

Ὀθρυονεύς· ἐκ Καθησοῦ, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, τὴν Κασάνδραν ζητήσας εἰς γάμον, φονευθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Ὄθρυος-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἁλμυροῦ, Νομ. Λαρίσης καὶ ἤδη Μαγνησίας (Βόλου). Πρωτ. Γ ο ῦ ρ α, ἡ καὶ μόνη τοῦ δήμου κώμη, καὶ τὰ χωρίδια Μαλάμι, Ἀπόσικο, Πέντε-Βρύσες καὶ Χαρλάϊ. Κάτ. 1,475.

Ὄθρυς· ὑψηλὸν καὶ δασῶδες ὄρος τῆς Θεσσαλίας (Γκοῦρα). Ἐκτείνεται ἐπὶ μῆκος 65 χλμ. ἀπὸ τῶν ΒΑ τῆς Εὐρυτανίας μέχρι τῶν Α ἀκτῶν τῆς ΒΑ Φθιώτιδος καὶ περιλαμβάνεται ἤδη ἐν τῇ θεσσαλικῇ Φθιώτιδι. Αἱ κλιτύες του εἰσὶ τὸ πλεῖστον ἀπότομοι καὶ χαραδρώδεις, ὁμαλαὶ ὅμως τὸ ἔδαφος, βαταί καὶ πολύφυτοι ἐκ παμμεγίστων δένδρων ἀποτελούντων ἐνιαχοῦ ὅλως παρθένα δάση, δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἓν τῶν μᾶλλον δασοσκεπῶν ὀρέων τῆς σχεδὸν τελείως πλέον ἐκδασωθείσης Ἑλλάδος. Ἔχει πρὸς τούτοις ἀφθόνους πηγὰς ψυχροτάτων ὑδάτων καὶ εἶνε λίαν δυσχεί-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μερον. Τὸ ὕψος του εἰς μὲν τὰ Δ (Ἅγ - Ἠλίας) εἶνε 1286 μ., εἰς δὲ τὰ κεντρικὰ (Ἀχαικὰ ὄρη εἰς τὴν ἀρχαιότητα) 890 μ. καὶ εἰς τὰ Α (Ἅγιος Ἠλίας - Γερακοβούνια Γκούρας) τέλος 1694 μ. καὶ 1728 μ. Πρὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα (1881) ἀπετέλει τὸ ἐν Φθιώτιδι βόρειον σύνορον τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου πρὸς τὴν Τουρκίαν.

Ὄθων Α΄ (Φρειδερῖκος-Λουδοβῖκος)· Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ὄθων ἦτο δευτερότοκος υἱὸς Λουδοβίκου τοῦ Α΄, βασιλέως τῆς Βαυαρίας. 1815—1867. Τῇ προτάσει τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσίας ἐδέχθη τὸν Ἕλληνα θρόνον τὸ 1832, ἦλθε δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1833 καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν τὸ 1835, ἐνυμφεύθη δὲ τὸ 1836. Τὸ αὐτὸ ὅμως ἔτος ὁ λαὸς ἐξηγέρθη κατὰ τῆς αὐλῆς μὴ ἀνεχόμενος τὴν Βαυαροκρατίαν, καὶ τὸ 1837 ὁ βασιλεὺς ἠναγκάσθη ν' ἀποπέμψῃ τοὺς σπουδαιοτέρους τῶν μετ' αὐτοῦ Γερμανῶν, ν' ἀντικαταστήσῃ δὲ αὐτοὺς δι' Ἑλλήνων, καὶ τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων διὰ τῆς ἑλληνικῆς. Καὶ μετὰ τοῦτο ὅμως, ἐπειδὴ ἡ κυβέρνησις ἐξηκολούθει νὰ γίνε δεσποτική, ὁ λαὸς περιεκύκλωσεν αἴφνης τὰ ἀνάκτορα κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1843 καὶ ἠνάγκασε τὸν Ὄθωνα νὰ καθιερώσῃ τὸ σύνταγμα καὶ νὰ διώξῃ ὅλους τοὺς βαυαροὺς ὑπουργούς του. Ἐν τούτοις ἡ βασιλεία προσεπάθησε καὶ πάλιν νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν πρώτην ἰσχύν της, καὶ ἐγεννήθησαν ἐκ τούτου διαρκεῖς καὶ ἰσχυραὶ ἀντιδράσεις καὶ ἔχθραι ἐκ μέρους τοῦ Λαοῦ. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἐξερράγη ἡ δημοσία ἀγανάκτησις, ὁ Ὄθων ἐκηρύχθη ἔκπτωτος τοῦ θρόνου καὶ ἐσχηματίσθη ποσωρινὴ λαϊκὴ Κυβέρνησις. Ὁ Ὄθων τότε ἐγκατέλειψε τὴν Ἑλλάδα (15 Αὐγούστου 1862) καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Βαυαρίαν. Ὅρα καὶ Ἀμαλία.

Ὄθων (Μᾶρκος-Σάλβιος)· εὐνοούμενος τοῦ Νέρωνος, ἀνακηρύξας ἑαυτὸν αὐτοκράτορα τὸ 69, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γάλβα καὶ αὐτοχειριασθεὶς τρεῖς μῆνας κατόπιν ἵνα διαφύγῃ τὰς καταδιώξεις τοῦ Βιτελλίου.

Ὄθων Α΄, ὁ Μέγας· 912—973· βασιλεὺς τῆς Γερμανίας τὸ 936 καὶ αὐτοκράτωρ τοῦ Παγγερμανικοῦ κράτους ἀπὸ 962 - 973. Συνεκράτησεν ἐν ὑποταγῇ ἰσχυροὺς συμμάχους, ἀπέκρουσε νικηφόρως τὴν εἰσβολὴν τῶν Οὔγγρων καὶ κατέκτησε τὴν Ἰταλίαν.

Ὄθων ὁ Β΄· υἱὸς τοῦ προηγ., αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀπὸ 973—983, εἰσβαλὼν εἰς Γαλλίαν ἐπὶ Λοθαρίου κατέκτησε καὶ ἐλεηλάτησε τὴν χώραν μέχρι Μονμάρτρ.

Ὄθων ὁ Γ΄ υἱὸς τοῦ προηγ. αὐτοκρ. ἀπὸ 983 - 1002, ἀνακηρύξας πάπαν τὸν παιδαγωγόν του Γερβέρτον.

Ὄθων Α΄, ὁ ἐκ Βρουνσβικ· αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸ 1208, μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀντιπάλου του Φιλίππου τοῦ Σουηβοῦ. Συμμαχήσας μετὰ Ἰωάννου τοῦ Ἀκτήμονος κατὰ τῆς Γαλλίας, ἡττήθη μετ' αὐτοῦ ἐν Μπουβίν. Ἀπέθ. τὸ 1218.

Ὄθων (Ἅγιος)· ἀπόστολος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τῆς Πομερανίας, ἐπίσκοπος Βάμβεργ τὸ 1100, ἀποθανὼν τὸ 1139.

Ὀθωνιέλος· πρῶτος κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ 4 ἔτη (ΙΣ' αἰὼν π. Χ.). Ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ὑποταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Χουζάν, βασιλέως τῆς Μεσοποταμίας.

Ὀθωνοί· ἢ ἄλλως λεγομένη Ὀθρωνός, μικρὰ νῆσος εἰς τὰ ΒΔ τῆς Κερκύρας, εἰς ἀπόστασιν 6 ὡρ. ἀπὸ τῶν ἀκτῶν αὐτῆς, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἐρρικούσης καὶ τοῦ Μαθρακίου (βλ. λ.) τὸν δῆμον Διαποντίων. Εἶνε νησὶς χθαμαλὴ (106 μ. μέγιστον ὕψος) καὶ πολύφυτος μὲ ἄκρως γραφικὰς τοποθεσίας. Ἔκτ. 18 τετρ. χλμ. Κάτ. 880.

Ὀθωνοί· πρωτ. τοῦ δήμ. Διαποντίων καὶ τῆς ὁμωνύμου νησίδος ΒΔ τῆς Κερκύρας, ἧς ἀπέχει 6 ὥρας θαλασσίως· ὑποτελωνεῖον. Κάτ. 726.

Οἴα· κωμόπολις τῆς νήσου Θήρας, εἰς τὰ βόρεια αὐτῆς παράλια μὲ ταχυδρ., τηλεγρ., Ἑλλ. Σχολεῖον καὶ 1,900 κατ. ναύτας καὶ γεωργούς. Εἶνε πρωτ. τοῦ ὁμων. δήμου, ἔχει τελωνιακὸν σταθμαρχεῖον καὶ ἀπέχει 1 3)4 ὥρ. ΒΔΒ τῶν Φηρῶν (Θήρας). Κοινῶς καλεῖται Ἄ π ά ν ω - Μ ε ρ ι ά.

Οἴαγρος· ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Ὀρφέως ἐκ τῆς Καλλιόπης.

Οἰάνθεια ἢ **Οἰάνθη**· π. παραθαλασσία τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου· ὁ πολίτης Οἰανθεύς.

Οἴας-δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Θήρας, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Ο ἴ α ἢ Ἄ π ά ν ω Μ ε ρ ι ά. Ἄλλα χ: Θόλος, Περίβολος, Φοινικιά. Κάτοικοι 2,508.

Οἰβαλία· ὄν., ἀποδιδόμενον εἰς τὴν ἀρχ. Λακωνίαν καὶ τὰς ἀποικίας αὐτῆς, πρὸς τιμὴν Ο ἰ β ά λ ο υ, ἑνὸς τῶν ἀρχαίων αὐτῆς βασιλέων.

Οἰβώτας· υἱὸς τοῦ Οἰνίου ἐκ Δύμης τῆς Ἀχαΐας, πρῶτος Ἀχαιὸς ὀλυμπιον. κατὰ τὸ 753 π. Χ.

Οἰδίπους· υἱὸς τοῦ Λαΐου καὶ τῆς Ἰοκάστης. Ἐφόνευσε τὸν πατέρα του κατὰ λάθος καὶ ἔγεινε χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ σύζυγος τῆς ἰδίας του μητρός, ἀφ' οὗ ἔλυσε τὰ αἰνίγματα τῆς περιφήμου Σφιγκὸς (βλ. λ.) τῶν Θηβῶν. Καταβληθεὶς ὅμως ἐπὶ τέλους ἐκ τῶν πικριῶν καὶ τῶν ἀκουσίων ἐγκλημάτων του, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ περιεπλανᾶτο ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ὁδηγούμενος ἀπὸ τὰς δύο θυγατέρας του Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην.

Οἶη· ἀρχ. κώμη τῆς νήσου Αἰγίνης, ἀγνώστου τοποθεσίας.

Οἰκολαμπάδιος (Ἰ ω ά ν ν η ς **Χάουσχαϊν** ἢ Ο ὐ σ γ γ ε ν ἐπονομαζόμενος-)· ἀναμορφωτὴς γερμανός, γεν. ἐν Βάϊνσπεργ τῆς Φραγκωνίας, 1482-1531, ἀπὸ τοῦ 1859 ἐγένετο ὀπαδὸς τοῦ Λουθήρου καὶ διέδωκε τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἐν Βάλ, ἔνθα ἦν ἱεροκήρυξ καὶ καθηγητής· ἀναμιχθεὶς εἰς τὰς μεταξὺ Καρλοστὰδ καὶ Λουθήρου, Λουθήρου καὶ Ζβιγκλίου ἔριδας κατέληξεν εἰς τὸ νὰ ἀσπασθῇ τὰς γνώμας τοῦ τελευταίου. Κατέλιπεν αὐτομνήματα» τῆς Ἁγίας Γραφῆς, «περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ λόγου: τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα» κλπ.

Οἰκονομίδαι (Ἀ δ ε λ φ ο ί)· Ἰωάννης, Χρῆστος καὶ Νικόλαος, ἀ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γωνισταὶ καὶ πολιτικοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Νεοκάστρου, καὶ χρήματα πολλὰ συνεισενεγκόντες χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀγῶνος. Ὁ Ἰωάννης ἐγένετο καὶ μέλος τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας, ὁ Νικόλαος ἐχρημάτισε φρούραρχος τοῦ Νεοκάστρου (Πύλου), εἶτα δὲ διεκρίθη εἰς πολλὰς μάχας ὑπὸ τὸν Κολοκοτρώνην μὲ τὸν βαθμὸν χιλιάρχου.

Οἰκονομίδης (Δαβίδ)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Κύπρου καταγόμενος, μεταβὰς δὲ μετὰ τῆς πολυμελοῦς του οἰκογενείας εἰς Πελοπόννησον τὸ 1828· ἐγγράμματος, πλούσιος, καὶ σώφρων, διηύθυνεν ἐπὶ 40 ἔτη τὰ πράγματα τῆς πατρίδος του ὡς μέλος τῆς κεντρικῆς ἀρχῆς τῶν Χριστιανῶν κατοίκων τῆς νήσου παρὰ τῷ Μουσελήμῃ· χαρακτὴρ εὐθὺς καὶ τίμιος τὰ μέγιστα συνέτεινεν εἰς ἱκανοποίησιν τῶν δικαίων τῶν χριστιανῶν τῆς νήσου. Κατὰ τὴν ἐκεῖ σφαγὴν τοῦ 1821, ὡς ἐκ θαύματος διαφυγὼν μετέβη εἰς Γαλλίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Τεργέστην, ὁπόθεν ὅμως ἀπηλάθη ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν ὡς καταζητούμενος ὑπὸ τῆς Πύλης· οἱ συγγενεῖς του τότε καὶ οἱ ἀδελφοί του ἐσφάγησαν, ἡ δὲ περιουσία αὐτοῦ τε καὶ τῆς συζύγου του ἐδημεύθη. Ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1828, ὡς ἐμνήσθημεν, ἀποκατέστη εἰς Ναύπλιον ὅπου ὑπηρέτησεν ἐπὶ μακρὸν ὡς ἐπαρχιακὸς δημογέρων καὶ εἰρηνοδίκης Ναυπλίας. Ἀπέθ. δὲ τὸ 1839.

Οἰκονομίδης (Γεώργιος καὶ Δημήτριος)· υἱοὶ τοῦ προηγ. κατελθόντες εἰς Πελοπόννησον ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ ἀγῶνος, νεαροὶ δ' ἔτι τὴν ἡλικίαν λαβόντες ἄριστον μέρος εἰς τὴν πάλην καὶ κατόπιν ὡς πολιτικοὶ εἰς τὴν διοργάνωσιν τοῦ ἀρτισυστάτου κράτους.

Οἰκονομίδης (Ἰωάννης Τρύφωνος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Ζατούνης, διαμένων ἐν Κῶ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ παρακολουθήσας ἐκεῖθεν εἰς Βλαχίαν τὸν Μιχαὴλ Σοῦτσον. Κατελθὼν εἰς Πελοπόννησον μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν Ἱεροσολοχιτῶν τῆς Βλαχίας, ὑπηρέτησε στρατιωτικῶς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Βασίλ. Πετιμεζᾶν, πολιτικῶς δὲ κατόπιν μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας.

Οἰκονομόπουλος (Ἀθανάσος)· ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Ζυγοβιστίου τῆς ἐπαρχ. Καρυταίνης, διακριθεὶς κατὰ τὰς συγκρούσεις τῆς Γράνας, ὅπου ἐκινδύνευσεν, ὡς ἐκ θαύματος σωθεὶς ἐκ τῶν φοβερῶν τραυμάτων τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει.

Οἰκονομόπουλος (Ἀναγνώστης)· πολιτικὸς καὶ ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου τῆς Κορινθίας, τὰ μέγιστα συνδραμὼν τὸν Θ. Κολοκοτρώνην καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῶν ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεών του. Ἡ οἰκογένειά του, ἀρκετὰ πλουσία οὖσα, καὶ διὰ χρημάτων ἔτι ἐξυπηρέτησε τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν συνεισφορὰν τοῦ αἵματος δὲν ὑστέρησε· καὶ ὡς πολιτικὸς δὲ ὁ Οἰκ. πάνυ φιλοτίμως καὶ αὐταπαρνήτως εἰργάσθη. Ἡ οἰκογένεια αὕτη, συνδεδεμένη οὖσα διὰ συγγενειῶν πρὸς τοὺς οἴκους Χαραλάμπη καὶ Νοταρᾶ, ἔλαβεν ἐνερ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

γὸν μέρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῶν· φαίνεται δὲ ὅτι, ὡς καὶ οἱ Νοταράδες (βλ. λ.) εἶνε καὶ οὗτοι ἐπήλυδες καὶ ὄχι ἐντόπιοι, κατελθόντες καὶ ἐγκατασταντες εἰς τὰ ὀρεινὰ χωρία τῶν Ἀρβανίων πολὺ πρὸ τοῦ 1800, καὶ «Πύργων» ἔτι φερωνύμων αὐτοῖς διατηρουμένων ἀκόμη ἐκεῖσε.

Οἰκονομόπουλος (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· εἷς ἐκ τῶν προκρίτων τῆς ἐπαρχίας Φαναρίου (Ὀλυμπίας) κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, τὰ μέγιστα ἐργασθεὶς διὰ τὴν σύστασιν τῶν ἐφορειῶν τοῦ στρατοῦ καὶ αὐτοπροσώπως ἐπὶ μακρὸν ὑπηρετήσας ὡς ἔφορος καὶ προμηθευτὴς τῶν μαχομένων.

Οἰκονομόπουλος (Π α ν α γ ι ώ τ η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Τριπόλεως, κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξ Ἀνατολῆς, ὅπου διέμενε, καὶ διακριθεὶς ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Σταΐκον Σταϊκόπουλον μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς συγκρούσεις ἔξω τοῦ πολιορκουμένου Ναυπλίου.

Οἰκονόμος (Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο ς), ὁ «Ἐξ Οἰκονόμων». Ἐγεννήθη ἐν Ταριτσαίνῃ τῆς Θεσσαλίας τὴν 27 Αὐγούστου 1780 καὶ ἐξεπαιδεύθη παρ' αὐτοῦ τοῦ πατρός του, λογίου ἀνδρὸς τυγχάνοντος· συζευχθεὶς δὲ ἐνωρὶς ἐχειροτονήθη τὸ 1801 διάκονος καὶ μετ' οὐ πολὺ πρεσβύτερος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του προχειρίζεται οἰκονόμος καὶ ἱεροκήρυξ τῆς ἐκκλησίας, ἤρχισε δὲ ἀμέσως περιερχόμενος πόλεις καὶ χωρία τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας καὶ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τὸ 1806 καταμηνυθεὶς εἰς τὸν τότε σατράπην τῆς Ἠπείρου Ἀλῆ Πασᾶν ὡς συνωμότης, ἀπάγεται εἰς τὰς δυσωδεστάτας φυλακὰς τῶν Ἰωαννίνων, ὁπόθεν λυτροῦται διὰ πολλῶν χρημάτων· ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ διορίζεται δημόσιος διδάσκαλος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καὶ δεύτερον καταμηνυθεὶς καὶ διατρέχων κίνδυνον, σώζεται ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐξαποστειλάσης αὐτὸν ὡς ἔξαρχον Θεσσαλονίκης. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Οἰκονόμος δὲν ἔπαυσε πλουτίζων τὰς γνώσεις του, καταστὰς οὕτω ταμεῖον βαθείας μαθήσεως καὶ σοφίας. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1808 τῇ προτροπῇ καὶ τοῦ ἀειμνήστου Κοραῆ προσκαλεῖται μετὰ τοῦ Κούμα εἰς Σμύρνην εἰς τὴν ἐκεῖ λειτουργοῦσαν δημοσίαν σχολήν, ἥτις καταργηθεῖσα ἐπανιδρύθη τὸ 1810 ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Φιλολογικὸν Γυμνάσιον», οὗτινος πυρὴν ὑπῆρξεν ὁ Οἰκονόμος ἐκδοὺς τότε χάριν τῶν μαθητῶν του ἐν Βιέννῃ τὴν «Ρητορικήν» του καὶ τὴν «Ἱερὰν Κατήχησιν», καὶ αὐτὴ δὲ ἡ χαριεστάτη κωμῳδία ὁ «Ἐξηνταθελώνης» εἶνε ἔργον τοῦ ἰδίου. Τόμους ὁλοκλήρους ἠδύναντο νὰ πληρώσωσιν οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαγγελθέντες λόγοι, ἐν οἷς διέλαμπενή ρητορικὴ δεινότης καὶ ἡ βαθεῖα σοφία τοῦ ἀνδρός. Μετά τινα ὅμως ἔτη ὁ ἀκάματος Οἰκονόμος ἕνεκα μικροπρεπῶν καὶ ἀλόγου μίσους ταπεινῶν ἀντιπάλων ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀγαπητήν του Σμύρνην παρ' ὅλας τὰς αὐστηρὰς τοῦ Πατριαρχείου ἐγκυκλίους πρὸς τὸν φανατισθέντα Σμυρναϊκὸν λαὸν καὶ μεταβαίνει εἰς Μυτιλήνην ὁπόθεν τὸ 1819 προσεκλήθη εἰς Κων)πολιν ὡς καθολικὸς ἱεροκῆρυξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Ἐνταῦθα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μυηθεὶς καὶ εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἐξεφώνει τοὺς φλογερούς ἐκείνους Φιλιππικούς του μὲ ζηλευτὴν ἐπιτηδειότητα ὥστε νὰ μὴ ἐγείρῃ τὰς ὑπονοίας τοῦ τυράννου. Τὸ δὲ 1821 ὀλίγον πρὸ τῶν σφαγῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καταφεύγει εἰς Ὀδησσάν, ὅπου ἐξεφώνησε τὸν περιώνυμον ἐπικήδειόν του ἐπὶ τοῦ ἀφιχθέντος ἐκεῖ λειψάνου τοῦ ἀπαγχονισθέντος Πατριάρχου Γρηγορίου. Ἐνταῦθα ἐκμαθὼν τὴν Σλαυϊκὴν ἔγραψε τῇ προτροπῇ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου περὶ συγγενείας τῆς Σλαβονορρωσικῆς γλώσσης πρὸς τὴν ρωσικὴν εἰς δύο συγγραφὰς ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τοῦ Οἰκονόμου. Ἡ αὐτοκρατορικὴ Ἀκαδήμεια κατέταξε τότε αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἑταίρων της, ὁ αὐτοκράτωρ ἀπένειμεν αὐτῷ ἰσόβιον σύνταξιν, παρὰ διαφόρων δὲ ἑταιρειῶν καὶ φιλομούσων αὐτοκρατόρων ἐδέχθη πολύτιμα παράσημα. Περιηγήθη κατόπιν τὴν Γερμανίαν, κατέλῃξεν εἰς τὴν ποθητήν του Ἑλλάδα παροῦσαν τὸν ἐν Εὐρώπῃ βίον, ἄνεσιν καὶ τιμάς. Ἐγκατέστη δὲ πρῶτον μὲν ἐν Ναυπλίῳ, βραδύτερον δὲ ἐν Ἀθήναις, ὅπου δὲν ἔπαυσεν ἐκδίδων συγγράμματα καὶ ἐκφωνῶν φλογερούς λόγους, ἕως οὗ τὴν 8ην Μαρτίου τοῦ 1857 ἀπεβίωσεν ἄγων τὸ 77ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Οἰκονόμος (Παπᾶ-Ἀλέξης)· ἐκ τῶν ἐπισήμων πολιτικῶν Πελοποννησίων τῆς ἐπαναστάσεως, ἀποσταλεὶς καὶ παρὰ τῷ Σουλτάνῳ ὡς πληρεξούσιος τῆς Πελοποννήσου. Εὑρεθεὶς κατὰ τὴν πολιορκίαν ἐντὸς τῆς Τριπόλεως, ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν τούρκων μετὰ τῶν προκρίτων καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ.

Οἰκονόμος· (τοῦ **Βεχοῦ** ἢ **Γεροξηντόρας**)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως, εἷς τῶν πολιορκησάντων τὴν Μονεμβασίαν. Ταύτης δὲ πεσούσης, λαβὼν μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσιᾶς.

Οἰκονόμος Καλαμοΐρης· ἱερεὺς (οἰκονόμος) καὶ ἥρως τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Βορδώνια τῆς Λακωνίας, πανταχοῦ διαπρέψας ἐπὶ ἀνδρείᾳ. πεσὼν δὲ ἡρωϊκῶς ἐν Βασιλικοῖς μαχόμενος κατὰ τοῦ Δράμαλη.

Οἰκονόμου (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· Ὑδραῖος ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων τοῦ Ναυπλίου, ὅπου εὑρέθη κατὰ τὴν πολιορκίαν.

Οἰκονόμου (Μ ι χ α ή λ)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Δημητσάνης, ἀκόλουθος καὶ γραμματεὺς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, ἀντικαταστήσας τὸν Α. Ζαφειρόπουλον, κατὰ πολὺ δὲ ὠφελήσας τὸν στρατηγὸν διὰ τῶν γνώσεών του. Ἀνὴρ φιλησύχου, ὑπομονητικοῦ καὶ συμβιβαστικοῦ χαρακτῆρος, ἐχρησίμευσε τὰ μέγιστα εἰς πολλὰς δυσχερεῖς περιστάσεις ὡς ἔμφρων σύμβουλος.

Οἰκονόμου ἢ Καζῆς (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., διακριθεὶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ οὗτος ὡς σωματοφύλαξ αὐτοῦ.

Οἰκονόμου (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χωρίου Γκοῦρα τοῦ Φονιᾶ (Δυτ-Κορινθία), πολλὰ συνεισενεγκὼν ἐξ ἰδίων του, ὡς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπόρτης

καὶ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος.

Οἰκονόμου (Ἀριστείδης)· διαπρεπὴς νεώτερος Ἕλλην πολιτευτής· περὶ οὗ ὅρα εἰς τὸ ἐν τέλει Παράρτημα.

Οἰλεὺς· υἱὸς τοῦ Λεωδόκου, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, πατὴρ τοῦ Αἴαντος, λαβὼν μέρος εἰς τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν.

Οἰλεύς· εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Οἶμη· μία τῶν Δαναΐδων.

Οἰναν θία· ἀρχ.π. τῆς ἀσιατ.Σαρματίας.

Οἰνειάδαι· π. τῆς ἀρχ.Θεσσαλίας περὶ τὴν Οἴτην.

Οἰνεύς· υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, βασιλεὺς τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος.

Οἰνεύς· υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ἥρως τῆς Ἀττικῆς, ἐπώνυμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς.

Οἰνεών· πολίχνιον παραθαλάσσιον τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

Οἴνη· ἀρχ. π. τῆς Ἀργολίδος.

Οἰνιάδαι· ἔθνος καὶ π. τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου.

Οἰνιάδος-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Βονίτσης καὶ Ξηρομέρου, Νομ. Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Κατοχή. Ἄλλα χ. Παληοκατοῦνα, Παληομάνινα, Ποδολοβίτσα, Ρίγανη. Κάτ: 3,500.

Οἰνόη· μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδίας αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία.

Οἰνόη· δῆμος τῆς Ἀττικῆς περὶ τὰς Ἐλευθερὰς τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα βραδύτερον δὲ εἰς τὴν Πτολεμαΐδα φυλήν.

Οἰνόη· ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα, βραδύτερον δὲ εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλήν, ἐπὶ τοῦ ἄνω τμήματος τῆς πεδιάδος τοῦ Μαραθῶνος.

Οἰνόη φρ. τῶν Κορινθίων πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος.

Οἰνόη· χ. τῆς ἀρχ.Ἀργολίδος, ἡ καὶ Οἴνη λεγομένη, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας.

Οἰνόη· π. τῆς ἀρχ. Ἤλιδος.

Οἰνόη· ἀρχ.π. τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Οἰνοίη· ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς νήσου Σικίνου.

Οἰνόμαος· υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστερόπης, πατὴρ τῆς Ἱπποδαμείας.

Οἰνόμαος· Ἕλλην μαχητὴς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Οἰνόμαος· φιλόσοφος κυνικὸς ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας ζήσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδριανοῦ.

Οἰνοπίδης· ἀγρονόμος Χῖος ἀκμάσας περὶ τὸ 450 π. Χ. Αὐτῷ ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῆς ἐλλειπτικῆς γραμμῆς.

Οἰνοτρόπαι· ἐκαλοῦντο οὕτως αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς Δήλου Ἀνίου καὶ τῆς Δορίππης, Οἰνώ, Σπερμὼ καὶ Γλαῖς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Διόνυσος ἔδωκε τὸ χάρισμα νὰ μετατρέπωσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.

Οἰνοῦντος δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λακεδαίμονος, καὶ ἤδη Νομ. Πρωτ. Βρέσθενα. Ἄλλα χ. Ἀράχωβα, Βαμβακοῦ, Βασαρᾶς, Βαρβίτσα, Βέρροια, Μεγάλη-Βρύση, Μονὴ Ἁγίων Ἀναργύρων. Κάτ: 5,809.

Οἰνοῦς· ποτ. ἐν Λακωνίᾳ, παραπόταμος τοῦ Εὐρώτα, νῦν Κελεφίνα.

Οἰνοῦς· χ. τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Οἰνοῦσσαι· πέντε μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Χίου καὶ τῆς ἀπέναντι ἀσιατικῆς ξηρᾶς. Κοινῶς λέγονται σήμερον Ἀγνοῦσες.

Οἰνοῦσσαι· τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἀντικρὺ τῶν Ν ἄκτῶν τῆς Μεσσηνίας: Σαπιέντζα (220 μ. ὕψος) εἰς τὰ Δ, Σχίζα εἰς τὸ κέντρον καὶ Πραπονῆσι, εἰς δὲ τὰ Α, ἀντικρὺ τοῦ ἀκρωτ. Ἀκρίτα, ἡ Θηναγοῦσσα ἢ Βενέτικο. Εἶνε νησίδες ξηραὶ καὶ ἀκατοίκητοι ἐπισκεπτόμεναι ἐνίοτε ὑπὸ ἁλιέων. Ἔκτασιν ὁλικὴν ἔχουν περίπου 32 τετρ. χλμ. Ἡ Σαπιέντζα φέρει φάρον περὶ ὃν οἰκοῦσι κάτ: 5.

Οἰνόφυτα· χ. τῆς ἀρχ. Βοιωτίας, περίφημον διὰτὴν παρ'αὐτῷ νίκην τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν τὸ 456 π.Χ.

Οἰνώνη· ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης.

Οἰνώνη· φρυγικὴ νύμφη, σύζυγος τοῦ Πάριδος, πρὶν οὗτος ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, μήτηρ τοῦ Κορύθου.

Οἰνωτρία· ἡ μετέπειτα Λευκανία.

Οἰνωτροί· κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ· κατήγοντο οὗτοι ἀνέκαθεν ἐκ Πελασγῶν ἐλθόντων περὶ τὸ 1650 π. Χ. ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Οἰνώτρου ἐξ Ἀρκαδίας καὶ συστησάντων ἰδίαν ἀποικίαν κατὰ τὰ ΝΔ παράλια τῆς Ἰταλίας.

Οἴνωτρος· ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ ἀποικίσας τὴν Οἰνωτρίαν.

Οἴοκλος· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἄσκρης, θεμελιωτὴς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκρης.

Οἶον· δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, διακρινόμενοι διὰ τῶν τοπικῶν ἐπιθέτων.

Οἶον-τὸ Κεραμικόν, ἀνῆκον τῇ Λεοντίδι φυλῇ καὶ κείμενον πιθανώτατα Β τοῦ ἔξω Κεραμεικοῦ.

Οἶον· τὸ Δεκελεικόν, ἀνῆκον εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν καὶ κείμενον Ν τῆς Δεκελείας. Ὁ δημότης: ἐξ Οἴου.

Οἰόρπατα (ἀνδροκτόνοι)· οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ Ἀμαζόνες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις.

Οἶσελ ἢ Οἴζελ· ἡ ἐσθονικὴ **Κουρελάαρ**. Ρωσικὴ νῆσος τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κόλπου τῆς Ρίγας, ὑπαγομένη εἰς τὸ κυβερνεῖον τῆς Λιβονίας. Ἀκταὶ πολύκολποι καὶ ἀφθονοῦσαι ἰχθύων, ἔδαφος πετρῶδες παράγον σῖτον, κάνναβιν, λίνον, καπνὰ κλπ. Μεγάλαι ποίμναι κερασφόρων καὶ ἐριωτῶν. Πρωτ. Ἀρενσβουργ. Ἔκτ. 5,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 55,000 ἐσθονοὶ σχεδὸν ἅπαντες. — Ἡ νῆσος αὕτη ἀφ' οὗ ἀνῆκε εἰς τοὺς ἀρχ. Λιβονίους, εἰς τοὺς Τεύτονας ἱππότας κατόπιν, εἰς τὴν Δανίαν καὶ τὴν Σουηδίαν, περιῆλθεν εἰς τὴν Ρωσίαν ὁριστικῶς τὸ 1721.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Οἴτη· σειρὰ ὀρέων ἐν τῇ ἀρχ. Θεσσαλίᾳ. Ἤδη ἐν Φθιώτιδι, ἣν χωρίζει ἀπὸ τῆς Φωκίδος ἐκτεινομένη ἐπὶ μῆκος 35 χλμ. ἀπὸ τῶν ΝΑ τῆς Εὐρυτανίας μέχρι τῶν ἐκβολῶν περίπου τοῦ Σπερχειοῦ ὅπου συνδέεται μὲ τὸ Καλλίδρομον, περὶ τὴν γέφυραν τῆς Ἀλαμάνας. Εἶνε ὄρος γραφικώτατον, ἰδίως πρὸς τὰς βορείους κλιτῦς καὶ πολύρρυτον, ἐπὶ τῶν λαγώνων τοῦ ὁποίου εἰσὶ κατεσπαρμένα πολύφυτα μαγευτικώτατα χωρία. Τὸ ὕψος του ποικίλλει ἀπὸ 980 μ. μέχρι 2,158 μ. (Κ α τ α β ό θ ρ α).

Οἰτόλινος· ἆσμα πένθιμον, ψαλλόμενον εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου.

Οἴτυλος· ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Λακωνίας εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Ταϋγέτου καὶ ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου. Σήμερον εἶναι μικρὰ κωμόπολις πλησίον τοῦ λιμένος Λιμένι (Πόρτο Βέτουλο) καὶ ἔχει 1250 κατ. Κοινῶς λέγεται Ο ἰ τ υ λ ο (τὸ) καὶ ἀνήκει εἰς τὸν ἐξ αὐτῆς ὀναμασθέντα δῆμον Οἰτύλου τῆς Δυτ-Λακωνικῆς, ἀπέχουσα 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀρεοπόλεως.

Οἰτύλου-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Οἰτύλου, Νομ. Λακωνικῆς, Πρωτ. Ἀ ρ ε ό π ο λ ι ς. Ἄλλα χ. Ἁγγιαδάκι, Ἁγία Βαρβάρα, Ἀϊδουραλίβα - Οἰτύλου, Ἀστρίβα-Οἰτύλου. Ἅγ. Γεώργιος, Ἅγιοι Πάντες, Ἀφαλωτὴ-Καφιώνας, Βάμβακα, Γρίκι, Δρυάλον, Ἔρημος, Καρέα, Καφιώνα, Καρίνια, Κελεφά, Κονάκια, Κουσκοῦνι, Κουτρέλα, Κουλοῦμι Κότσιφα, Κρελιάνικα, Κριτσελῆ, Κρυονέρι, Λάκκος, Λαγοκοίλι, Λιμένι, Μαρματσοῦκα, Μαντοφόριον, Μῆνα, Νικάνδριον, Οἰτυλον, Παληόχωρα, Πολεμίτα, Πύργος, Σουλιά, Τσόπακα, Τσόπακα-Πελάνα, Φτεῖο, Τριανταφυλλιά, Φραγκούλια, Χαριά, Χαροῦδα, Ἀσφίγγια-Οἰτύλου, Γέρμα, Δρυάλλα-Χαρᾶς, Ἁλοῦ τῆς Χαρᾶς, Καραβοσταὶ-Οἰτύλου, Μεσαδιάκικα-Χαρᾶς, Νομορεβίτσα-Οἰτύλου, Πιλαβίτσα, Σκυριάνικα, Τσίπα, Χοτάσια-Οἰτύλου καὶ ἡ Μ ο ν ὴ Βρυκέσι. Κάτ. 9,511.

Οἰχαλία· κώμη τῆς ἀρχ. Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν.

Οἰχαλία· π. τῆς ἀρχ. Αἰτωλίας.

Οἰχαλία· π. τῆς ἀρκτικῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ἐν ᾗ ἦρχεν Εὔρυτος ὁ πατὴρ τῆς Ἰόλης. Ἂν εἶχεν ὑποσχεθῇ τῷ Ἡρακλεῖ εἰς γάμον, ἐπειδὴ ὅμως κατόπιν ἠρνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὁ ἥρως τὴν μὲν πόλιν ἐδήωσε, τὴν δὲ Ἰόλην ἀπήγαγεν. Ὁμώνυμοι πόλεις (βλ.) ἦσαν ἔτι δύο ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Μεσσηνίᾳ, ἐν αἷς ἐπαναλαμβάνεται ἡ παράδοσις· ἀρχαιοτέρα ὅμως εἶνε ἡ Θ ε σ σ α λ ι κ ή.

Οἰχαλία· ἀρχ. π. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀρκαδίας, ὕστερον Ἀνδανία, κτίσμα τοῦ Μελανέως. Ὁ κάτ. Οἰχαλιεύς, Οἰχαλιώτης, καὶ Οἰχάλιος, τὸ θηλ. Οἰχαλίς.

Οἰχαλίας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μεσσήνης, Νομ. Μεσσηνίας. Πρωτ. Μ ε λ ι γ α λ ᾶ. Ἄλλα χ: Ἀλειτσῦργι, Ἀλητσελεπῆ, Βελανιδιά, Δογαντζίδες, Ζέζα, Ζευγαλατιό, Καλύβια-Περσέϊκα, Κατσαροῦ, Λουτρόν, Μαγούλα, Μοῦστα, Μπάλα, Σιάμου, Σκάλα, Σολάκι, Σπανοχώριον, Τσεφερεμίνι, Τό-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σλεσι, Τσκοῦσι, Ἀλάι, Φίλια. Κάτ: 10,139.

Οἴχρινγκεν· π. τῆς Βυρτεμβέργης. Κάτ: 4000. ἔχει ἔπαυλιν τῶν πριγκίπων τοῦ Χοχενλόε-Οἴχριγγκεν.

Οἰωνός· υἱὸς τοῦ Λικυμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, πρῶτος ὀλυμπιονίκης εἰς τὸ στάδιον.

Ὄκα· ποτ. τῆς Εὐρ. Ρωσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ν. μέρος τοῦ Κυβερνείου τοῦ Ὀρέλ δέχεται τὰ ὕδατα Μόσχβα καὶ ἑνοῦται μετὰ τοῦ Βόλγα ἐν Νίσνι,-Νοβγορόδ, Μηκ. 1500 μετρ. Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺ τὸ ὅριον μεταξὺ Ταρτάρων καὶ Μοσχοβιτῶν.

Ὄκα· ποτ. τῆς Σιβηρίας (ἐν Ἰρκούτσκῃ) παραπόταμος τοῦ κάτω Ἀγγάρα ἢ ἄνω Τογγούσκα, μηκ. 850 χλμ.

Ὄκαμ ἢ **Ὄκχαμ**· (Γουλιέλμος, ὁ-) Σχολαστικὸς φιλόσοφος ἐν τῷ ἀγγλικῷ χωρίῳ Ὄκκαμ (Σούραιϋ) ἐπικαλούμενος ὁ ἀήττητος δόκτωρ», 1270—1347, ἀνήκων εἰς τὸ τάγμα τῶν Κορδιλλιέρων, μαθητὴς τοῦ Δούνς Σκότ. Ἐκδιωχθεὶς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης ὡς ὑποκινήσας ταραχὰς διὰ τῆς νεωτεριστικῆς αὐτοῦ διδασκαλίας, ἦλθεν εἰς Παρισίους ἔνθα ἐδίδαξε τὴν θεολογίαν. Ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν Φιλίππου τοῦ Καλοῦ κατὰ τοῦ Πάππα Βονιφατίου 8ου καὶ προσεβαλεν ἰσχυρῶς τὰς κοσμικὰς ἀξιώσεις τοῦ Πάππα- Ἀφορισθεὶς τὸ 1330 κατέφυγεν εἰς τὴν αὐλὴν Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, ὃν ὑπεστήριξεν ἐν τῇ ἔριδι αὐτοῦ πρὸς τὴν ἁγίαν ἕδραν. Κατεπολέμησε τοὺς θετικιστὰς καὶ ὑπερήσπισε τοὺς Ὀνοματιστὰς τοσοῦτον ἐπιτυχῶς, ὥστε ἐκλήθη «ὁ ἡγεμὼν τῶν ὀνοματιστῶν. ἀπέθανεν ἐν Μονάχῳ καταλιπὼν συγγραφάς, ὧν αἱ πλεῖσται κατὰ τοῦ Πάπα.

Ὀκάμπο· (Φλώριαν δέ-), χρονικογράφος Ἱσπανὸς, ἐγεν. ἐν Ζαμόρᾳ περὶ τὸ 1500, ἀπ. 1555. Ἱστοριογράφος Καρόλου τοῦ 5ου. Ἐπεχείρησεν εὐρεῖαν συγγραφὴν τῶν «Γενικῶν χρονικῶν τῆς Ἱσπανίας, ἧς ἐξέδωκε τὸ 1ον μέρος δίτομον μέχρι τοῦ 2ου Καρχ. πολέμου. Ὁ Ἀμβρόσιος Μοραλὲς ἐξηκολούθησε τὴν συγγραφὴν μέχρι τοῦ Χριστοῦ.

Ὀκάνια· ἡ πάλαι Ἀλθαία ἢ Ὀλκανία, πολίχνη τῆς Ἱσπανίας (ἐν Νέᾳ Καστιλλίᾳ) 45 χλμ. ΒΑ τοῦ Τολέδου, κατ: 5,000. Ἀνῆκεν εἰς τοὺς ἱππότας Καλατράβα μέχρι τοῦ 1182, εἶτα εἰς τοὺς τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου. Νίκη τῶν Γάλλων κατὰ τῶν Ἱσπανῶν τὸ 1809, 11 Νοεμβρίου.

Ὀκάνια· π. τῆς τῆς Δημοκρατίας τῆς Κολομβίας ἐν τῇ Ν. Ἀμερικῇ ἐν τῷ νομῷ Σαντανδὲρ, κάτ. περὶ τὰς 7,000. Μεταλλεῖα χαλκοῦ. Τὸ 1828 ἐγένετο ἐνταῦθα περιώνυμος ἐθνικὴ σύνοδος πρὸς τροποποίησιν τοῦ συντάγματος τῆς Κουκούτας.

Ὄκεν (Λαυρέντιος)· φυσικὸς ἐκ Βάδης 1799—1851. Ἐφεῦρε γενικὸν σύστημα περιλαμβάνον τὰ τρία τῆς φύσεως βασίλεια· αἱ θεωρίαι αὐτοῦ ἐκτίθενται ἐν τῷ «Ἐγχειριδίῳ τῆς Φυσικῆς Φιλοσοφίας», «Ἐγχειριδίῳ τῆς Φυσ. Ἱστορίας» καὶ τῇ «Γενικῇ Φυσικῇ Ἱστορίᾳ» αὐτοῦ.

Ὀκλαχόμα· ἐπαρχ. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερ. (ἐν τῇ ἰνδικῇ περιφερείᾳ) ἐν τῷ κέντρῳ τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ὑπὸ τῶν Ἐρυθροδέρμων κατεχομένων χωρῶν, ὑπέστη τὸ 1889 τὴν ἐπιδρομὴν Βορειο-Ἀμερικανῶν ἀποίκων.

Ὄκνα· ὄνομα δύο κωμοπόλεων τῆς μὲν ἐν Μολδαυΐᾳ, τῆς δὲ ἐν Βλαχίᾳ, ἐν αἷς πλούσια ὀρυχεῖα ὀρυκτοῦ ἅλατος.

Ὀκρειν· φιλέλλην Σουηδός, λοχαγὸς εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐπληγώθη εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τὸ 1822.

Ὀκτσιλάρ· μεθοριακὸς στρατιωτικὸς σταθμὸς τῆς Θεσσαλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Τυρνάβου.

Ὁλδάχ (Παῦλος Θίρυ βάρος δ'-)· συγγραφεὺς ἐξ Ἰλδελσχάϊμ τοῦ Παλατινάτου, †1723—1789. Νέος ἐγκατέστη ἐν Παρισίοις. Ἐπεδόθη εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας καὶ ἐξέδωκεν ἔργα ὠφέλιμα περὶ χημείας, μεταλλουργίας, μεταλλωρυχίας, ἀλλὰ κυρίως εἶνε γνωστὸς ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἀντιθρησκευτικῶν αὐτοῦ ἔργων, ἐν οἷς ἔσχε συνεργάτας τοὺς Διδερώ, Ναιζόν, Λαγκράνζ καὶ ἅπερ πάντα σχεδὸν ἐξεδόθησαν ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ ἀνωνύμως δι'ὧν ἐκήρυττε τὴν ἀθεΐαν, ὡς π.Χ. ὁ «Χριστιανισμὸς ἀποκαλυπτόμενος», τὸ «σύστημα τῆς Φύσεως», ὅπερ μάλιστα καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Βολταίρου καὶ τοῦ Φρειδερίκου Β' ἠλέγχθη, καὶ ἀνεσκευάσθη ὑπὸ τῶν Μπερζιέ, Δυβοαζέν, Ροχεφὸρ καὶ ἄλλων.

Ὁλδία· ἀρχ. π. τῆς Εὐρωπ. Σαρμαντίας, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Ὁλδία· π. τῆς ἀρχ. Βιθυνίας, ἡ πρότερον Ἄστακος.

Ὁλδία· ἀρχ. π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν.

Ὁλδία· ἀρχ. π. ἐπίσημος τῆς νήσου Σαρδηνίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἑλλήνων.

Ὁλδία· ἀρχ. π. τῆς Μεσοποταμίας.

Ὁλδία· ἀρχ. π. ἐν Ἑλλησπόντῳ.

Ὁλδία· ἀρχ. π. τῆς Ἰλλυρίας.

Ὁλδία· νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Ἀστακοῦ.

Ὄλδιος· ὁ ἄλλως Ἀροάνιος, ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Ὄλγα· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 156.

Ὁλεντσοῦ ἢ Ἐλεντσοῦ· χ. τοῦ δήμ. Ἀποδοτίας· ὀρ. Ἐλεντσοῦ.

Ὁλίγυρτος· ὄρος μετὰ φρουρίου εἰς τὰ ΒΑ τῆς Ἀρκαδίας, μεταξὺ Καρυῶν καὶ τῆς Στυμφαλίδος λίμνης.

Ὁλιζὼν· π. παραλία τῆς ἀρχ. Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.

Ὁλλανδία· (κομητεία τῆς-), ἀρχαῖον ἐπικυρίαρχον κράτος καὶ εἶτα μία τῶν ἑπτὰ Ἡνωμένων-Ἐπαρχιῶν, ὡρίζετο πρὸς Β καὶ Δ ὑπὸ τῆς Βορείου θαλάσσης, πρὸς Ν ὑπὸ τοῦ Μεύσιος, τῆς Βραβάντης καὶ τῆς ἀρχιεπ. τῆς Οὐτρέχτης πρὸς Α ὑπὸ τῆς Ζουϊδερζέης, καὶ διηρεῖτο εἰς ἀρκτικὴν Ὁλλανδίαν, ἢ Οὐεστ-Φρίζ, ἀπὸ τοῦ Ἀμστερδὰμ μέχρι τῆς Βορ. θαλάσσης καὶ μεσημβρινὴν μέχρι τῆς Ζέελανδ, τῆς Βραβάντης καὶ τῆς χώρας τῆς Οὐτρέχτης. Ἡ χώρα αὕτη κατῳκεῖτο ὑπὸ τῶν Βαταίων καὶ τῶν Κανινεφάτων, κατεκτήθη δὲ ὑπὸ τῶν Φράγκων κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα, ὑπὸ δὲ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ ἐγένετο κομητεία τὸ 863 ὑπὸ Θιερρὺ τὸν Α'. Τὸ ὄνομα ἐν τοσούτῳ Ὁλλανδία ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἀφ' ὅτου αὕτη ἐπηυξήθη

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

διὰ μέρους τῆς Οὐτρέχτης ὑπὸ τὸν Θιερρύ τὸν Δ' Μετὰ διαδοχικὴν κυριαρχίαν τῶν οἴκων Αἰνὼ καὶ Βαυαρίας παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Ζακελὶν τῆς Βαυαρίας εἰς τὸν Φίλιππον τῆς Βουργουνδίας καὶ μετὰ τὸν θάνατον Καρόλου τοῦ τρομεροῦ περιῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Αὐστρίας τὸ 1477. Ἐπανέστη ἐκ τῶν πρώτων κατὰ τῆς τυραννικῆς κυβερνήσεως Φιλίππου τοῦ Β', ἀπὸ τοῦ 1579 περιελήφθη ἐν ταῖς 7 Ἡνωμέναις—Ἐπαρχίαις, τὸ 1795 περιελήφθη ἐν τῇ Βαταυϊκῇ Δημοκρατίᾳ, τὸ 1806 ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ὁλλανδίας, τὸ 1810 ἐν τῷ γαλλικῷ κράτει, ἀποτελέσατα τὰ διαμερίσματα τῆς Ζουϋδερζέης καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μεύσιος, τὸ δὲ 1814 μίαν τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ βασιλείου τῶν Κάτω χωρῶν. Τὰ νῦν διαιρεῖται εἰς δύο ἐπαρχίας, τὴν τῆς Ἀρκτικῆς καὶ τὴν τῆς Νοτίου Ὁλλανδίας.

Ὁλλανδία· ἓν ἀπὸ τὰ μικρὰ κράτη τῆς Β. Εὐρώπης κατέχον τὴν ΒΔ αὐτῆς γωνίαν, πρὸς Β τοῦ Βελγίου πρὸς Δ τῆς Γερμανίας καὶ ἔναντι τῆς Ἀγγλίας. Εἶνε χώρα ἐντελῶς πεδινὴ καὶ ἐνιαχοῦ χαμηλοτέρα τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς ὁποίας προφυλάσσεται διὰ τεχνητῶν προχωμάτων δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη καὶ Κάτω-Χῶραι· λόφοι μόνον τινὲς διακόπτουσι τῆδε κἀκεῖσε τὸ ἐντελῶς ἐπίπεδον τοῦ ἐδάφους. Ἐκτ. 32,909,92 τετρ. χλμ. (τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος). Κάτ: 4 1)2 ἑκατομ. — Κλίμα ὑγρὸν καὶ ὁμιχλῶδες ἀλλ' ὑγιεινόν, φέρει θερμοκρασίαν—20 —|35 βαθμῶν. Ἡ γεωργία, τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία εἶνε τὰ μέγιστα ἀνεπτυγμέναι. Προϊόντα: λίνον, βάμβαξ, καπνά, γεώμηλα κλ. Κτηνοτροφία λαμπρά, παράγουσα θαυμάσιον τυρόν, βούτυρον καὶ ᾠά. Σημαντικὴ ἁλιεία ρέγγας, ἥτις ἐξάγεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐμπορικὸν ναυτικὸν 702 ἱστιοφόρα καὶ 100 ἀτμόπλοια. Ἡ ἐτησία ἐμπορικὴ κίνησις ἀνέρχεται εἰς 1650—1700 ἑκατομ. φλωρίν. Παιδεία πολὺ ἀνεπτυγμένη. 4 πανεπιστήμια, 4,200 σχολεῖα καὶ 575,000 μαθηταί. Συγκοινωνία ἀρίστη, ἄπειροι διώρυχες, σιδηρόδρ. 2150 χλμ. Τηλέγραφοι 16,000 χλμ. Ποταμοὶ πλωτοί, ἡ Μώσα καὶ ὁ Ρῆνος. Ἕλη καὶ λιμνοθάλασσαι πολλαί. Προϋπολ. 140 ἑκατ. φλωρ. Χρέος 1000 ἑκατ. φλωρ. Στρατὸς μετὰ τῆς παλιτοφυλακῆς 135,000. Στόλος 187 πλοῖα μὲ 12,600 ἄνδρας. Ἡ Ὁλλανδία εἶνε ἡ δευτέρα ἀποικιακὴ δύναμις τοῦ κόσμου μὲ ἀποικίας ἐκτάσεως 1,980,184 τετρ. χλμ. καὶ πληθυσμοῦ 32 ἑκατ., διὰ τὰς ὁποίας δαπανᾷ κατ' ἔτος 150 ἑκατ. φρ. καὶ εἰσπράττει 160 ἑκατ., διατηρεῖ δὲ ἐν αὐταῖς στρατὸν ἐκ 33,000 ἀνδρῶν, ὧν αἱ 16,000 εἶνε ἰθαγενεῖς. Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν δὲν ὑπάρχουν ἐπαῖται, διότι ἡ ἐπαιτεία εἶνε διὰ νόμου ἀπηγορευμένη. Ἐκ τῶν κατοίκων αὐτῆς 2,800,000 εἶνε Διαμαρτυρόμενοι καὶ 1,600,000 Καθολικοί. Πολίτευμα: Συνταγματικὴ μοναρχία. Πρωτ. ἡ Ἄ γ η. Μεγίστη πόλις τὸ Ἀμστερδαμ. Ἐκτείνεται ἀπὸ 53ο45' —50 45' Β. πλ. καὶ 1ο—5ο Α. μήκους.—Ἡ Ὁλλανδία διαιρεῖται εἰς τὰς ἑξῆς ἐπαρχίας: Φ ρ ί ξ η ν Γ ρ ό ν ι γ γ ε ν, Δ ρ έ ν θ η ν, Β ό ρ.-Ὁ λ λ α ν δ ί α ν, Ν ό τ-Ὁ λ λ α ν δ ί α ν, Ὄ θ ε ρ-Υ̓́ σ σ ε λ, Γ έ λ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὅρην, Οὐτρέχτ, Βόρ-Βραβάντην, Ζέελανδ καὶ Ὁλλανδικὸν Λιμβοῦργον (βλ. λ.).

Ὁλλανδία Βόρειος· ἐπαρχ. τοῦ σημερινοῦ κράτους τῶν Κάτω-Χωρῶν μεταξὺ Ζουϋδερζέης πρὸς Α καὶ τῆς Βορείου θαλάσσης πρὸς Δ. Ἔκτ. 2770 τετρ. χλμ. Κάτ: 835,000. Πρωτ. Ἀμστερδὰμ ἢ Ἀμστελόδαμον. Χώρα ἐντελῶς ἐπίπεδος διασχιζομένη ὑπὸ τῆς μεγάλης διώρυχος τοῦ Βορρᾶ, τὸ Ν μέρος κατείχετο ὑπὸ τῆς ἀρχαίας «θαλάσσης τῆς Ἄαρλεμ», ἀπεξηραμμένης ἤδη· ἡ ἐπαρχία διαιρεῖται εἰς τέσσαρας ὑποδιοικήσεις: Ἀμστερδὰμ, Ἄαρλεμ, Ὅρν καὶ Ἀλκμάαρ.

Ὁλλανδία-Νότιος· ἐπαρχ. τοῦ βασ. τῶν Κάτω-Χωρῶν πρὸς Ν. τῆς Βορείου = Ὁλλανδίας. Ἔκτ. 3022 τετρ. χλμ. Κάτ: 960,000. Πρωτ. Χάγη. Χώρα ἐπίπεδος καὶ γόνιμος, διασχιζομένη ὑπὸ πολλῶν διωρύχων. Ὑποδιαιρεῖται εἰς ἓξ μικρὰς ἐπαρχίας, τὴν Ρόττερδαμ, τὴν Χάγην, τὴν Βριέλ, τὴν Λέϋδεν, τὴν Δόρτρεχτ καὶ τὴν Γκόρινχεμ.

Ὁλλανδία-Νέα· ὅρα Αὐστραλία.

Ὄλλιος (ἰταλ. Ὄλλιο)· παραπ. ἐν Β. Ἰταλίᾳ τοῦ Πάδου. Πηγάζων ἐκ Βρεσκιαςἐμβάλλει εἰς τὸνΠάδον κάτωθεν τοῦ Μπορκοφόρτε, μῆκ. 280 χλμ.

Ὄλμιον· πολίχνιον τῆς ἀρχ. Βοιωτίας.

Ὄλμιον· ὄρος τῆς Ἐφέσου.

Ὀλοοσών· π. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβῶν, ὁ κάτ. Ὀλοοσόνιος. Ἡ σημερινὴ Ἐλασσών (βλ. λ.).

Ὁλόπυξος· π. ἐν Κρήτῃ(;).

Ὄλορος· βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πατὴρ τῆς Ἠγησιπύλης, πάππος τοῦ Κίμωνος.

Ὄλορος· ὁ πατὴρ τοῦ Θουκυδίδου.

Ὄλουρος· φρ. τῆς ἀρχ. Ἀχαΐας πρὸς τῇ Παλλήνῃ.

Ὄλουρος· κώμη τῆς ἀρχ. Μεσσηνίας, ἡ μετέπειτα Δώριον.

Ὀλοῦς·ἀρχ.π.τῆς Κρήτης.Ἐκειτο περὶ τὸ νότ.τμῆμα τῆς νησῖδοςΣπιναλόγκας, εἰς τὰ Δ τοῦ σημεριν. κόλπου Μεραμπέλλου ἐν τῷ Πόρουλεμένι.

Ὀλοφέρνης· στρατηγὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος Α' κατὰ τὴν Γραφήν, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἰουδίθ. Ὅρα Ἰουδίθ.

Ὄλσταῖν (Σλέσβιγ-)· ὄρα Χόλστατῖν.

Ὀλστένιος (Λουκ.)· ἐκλατινισθὲν ὄν. τοῦ Ὄλστ, σοφοῦ ἐξ Ἀμβούργου, 1596-1661. Περιηγήθη οὗτος τὴν Ἰταλίαν, Σικελίαν, Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν· ἀπαρνηθεὶς τὸν Λουθηρανισμὸν τὸ 1625, ἐγένετο βιβλιοθηκάριος τοῦ Βατικανοῦ καὶ διάκονος τὸ 1636, ἐξεπλήρωσε δὲ πλείστας διπλωματικὰς ἀποστολάς, ἃς ἡ αὐλὴ τῆς Ρώμης ἀνέθηκεν αὐτῷ, μεταξὺ δ' ἄλλων τοῦ νὰ δεχθῇ τὴν ἀπωμοσίαν ἀπὸ τοῦ λουθηρανισμοῦ τῆς βασιλίσσης Χριστίνης καὶ τὴν ἐνέργειαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν παρὰ τῷ Λανδγάρβῳ τῆς Ἔσσης—Δαρμστάτης Φρειδερίκῳ. Κατέλιπε πολλὰ συγγράμματα, τὰ πλεῖστα ἐν τῇ λατινικῇ.

Ὀλυάρη· π. τῆς ἀρχ. Αἰτωλίας περὶ τὴν Ναύπακτον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀλυμπία· χώρα τῆς Ἠλείας ἐκτεινομένη εἰς τὰ ΝΔ αὐτῆς περὶ τοὺς ποταμοὺς Ἀλφειὸν καὶ Ἐρύμανθον. Τόπος ἱερὸς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα διὰ τὸν θαυμάσιον ναὸν τοῦ Διὸς καὶ διὰ τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους ἐτέλουν ἐκεῖ οἱ ἀρχαῖοι κατὰ Ὀλυμπιάδας, δηλ. τετραετίας. Σήμερον εὑρίσκονται μόνον ὀλίγα ἐρείπια τοῦ ναοῦ καὶ μουσεῖον ἐν ᾧ φυλάττονται τὰ σπουδαιότερα λείψανα καὶ τὸ θαυμαστὸν ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους. Ἑνοῦται δὲ τώρα ἡ Ὀλυμπία μὲ τὸν Πύργον διὰ σιδηροδρόμου καὶ ἔχει κάλλιστα ξενοδοχεῖα. Ἡ Ἄλτις, ἤτοι ὁ χῶρος τοῦ ἀρχ. ἱεροῦ, διατηρεῖ πλεῖστα ἀλλὰ συντετριμμένα ἐρείπια, πλαισιοῦται δὲ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ ρείθρου τοῦ παραπατ. τοῦ Ἀλφειοῦ Κλαδέου, βορείως δὲ καὶ δυτικῶς ὑπὸ πευκοφύτων γραφικῶν λόφων.

Ὀλυμπιάς· σύζυγος τοῦ Φιλίππου καὶ μήτηρ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ὀλυμπιάς· π. ἐν τῇ ἀρχ. Θεσσαλίᾳ, οὕτως ὑπὸ Φιλίππου μετονομασθεῖσα, πρότερον Γουνοκόνδυλον καλουμένη.

Ὀλυμπιόδωρος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 121 ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Ὀλυμπιόδωρος· αὐλητής, διδάξας τὸν Ἐπαμεινώνδαν τὸ αὐλεῖν.

Ὀλυμπιόδωρος· φιλόσοφος κρατωνικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ὀλυμπιόδωρος· φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ὀλύμπιος (Γ ε ω ρ γ ά κ η ς)· ἐγεννήθη τῷ 1772 ἐν Βλαχολιβαδίῳ, κωμοπόλει κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, κατήγετο ἐκ τῶν περιωνύμων ἁρματωλῶν Λαζαίων, κληρονομήσας παρὰ τοῦ πατρός του ἁρματωλίκι ἐν Ὀλύμπῳ, διεκρίθη μεταξὺ τῶν συναδέλφων του, ἅμα ὅμως ἀφιχθη ἐν Ἠπείρῳ ὁ Ἀλῆ πασᾶς, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ μετὰ πολλῶν ἄλλων καὶ ἦλθεν εἰς Σερβίαν ὅπου ἐβοήθησεν αὐτὴν εἰς τὸν κατὰ τῶν Τούρκων πόλεμόν της. Τὸ δὲ 1805 ὑπηρέτησε τὰ ρωσικὰ ὅπλα ἐπιδείξας ἀνδρείαν τοιαύτην, ὥστε ἀνυψώθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς ἀρχιστράτηγον τῶν Βλαχικῶν στρατευμάτων. Βραδύτερον βλέπομεν αὐτὸν ἀποτελεσματικῶς βοηθοῦντα τοὺς Σέρβους κατὰ τῶν Τούρκων συνηνωμένων μετὰ τῆς Ναπολεοντείου δυνάμεως κατὰ τῆς Ρωσίας. Ἀναδειχθεὶς τὸ 1819 ἑταῖρος τῆς Φ. Ἑταιρείας, εἰργάσθη ὑπὲρ αὐτῆς ἐκθύμως, μίαν μόνον μανίαν ἔχων, νὰ φονεύῃ Τούρκους. Ἔδρασε δὲ ἐν Δακίᾳ πρὸ τῆς ἐπισήμου ἐκρήξεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μετὰ πολλῆς γενναιότητος καὶ στρατιωτικῆς δεινότητος, ἕως οὗ εὑρισκόμενος ἐν Ἀρζίτς καὶ συνηνωμένος μετὰ τοῦ Φαρμάκη ἐπληροφορήθη ὅτι ἐπήρχοντο κατ' αὐτοῦ οἱ Τοῦρκοι· μὴ νομίσας τὴν θέσιν κατάλληλον, μετέβη εἰς τὴν Μονὴν Σέκου ὅπου καὶ ἐπολιορκήθη, μετὰ δὲ τριακοντάωρον ἀντίστασιν βλέπων ὅτι ἡ θέσις του ἦτο ἀπελπιστική, τὸν μὲν Φαρμάκην δὲν ἔπεισε νὰ μὴ παραδοθῇ, αὐτὸς ὅμως μετὰ τῶν ἀφωτιωμένων αὐτῷ ἡρώων ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα.

Ὀλύμπιος, Ὀλύμπιοι· «Ὀ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λύμπιος» κυρίως ἐκαλεῖτο ὁ πατὴρ τῶν θεῶν Ζεὺς ἐν τῇ ἑλλ. Μυθολογίᾳ, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἀποτελοῦντες τὸ πολυσέβαστον δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου ὠνομάζοντο «θεοὶ ὀλύμπιοι».

Ὀλυμπίων-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Ἠλείας, καὶ ἤδη Νομοῦ. Πρωτχειμ. Κρι ε κ ο ῦ κ ι, θερ. Δ ο ύ κ α. Ἄλλα χ. Ἄσπρα-Σπίτια, Βύλιζα. Γκυριτζιά, Δάρδιζα, Δροῦβα, Κάμενα, Καυκανιά, Κοσκινᾶ, Λαγάτουρα, Λάλα, Λάσδικα, Λούβρου, Λυκούρεσι, Μάγερα, Μηλιαῖς, Μοιράκα, Μουριά, Μπροῦμα, Νεμούτα, Ξερόκαμπος, Πλάτανος, Πόθου, Πουρνάρι, Σμύλα, Στραβοκέφαλο, Στρέφι καὶ Φλῶκα. Κάτ: 11,573.

Ὄλυμπος ὄρος τῆς Μυσίας.

Ὄλυμπος ὄρος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Σελλασίαν.

Ὄλυμπος ἕτερον ἐν τοῖς μεσογείοις τῆς νήσου Κύπρου, εἰς τὰ ΝΑ ὕψους 670 μ. **Ὄλυμπος** ἐπίσης ἐλέγετο εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸ σημερινὸν Πενταδάκτυλον (950—360 μ.) τὸ διαθέον ἅπασαν τὴν βόρειον ἄκτην τῆς Κύπρου καὶ ὁλόκληρον τὴν στενόμακρον ΒΑ χερσόνησον τὴν λήγουσαν εἰς τὴν ἄκραν Δειναρητον (Ἅγ. Ἀνδρέας) ἀκρωτήριον.

Ὄλυμπος ἕτερον ὄρος ἐν Ἰωνίᾳ πλησίον τῆς Σμύρνης.

Ὄλυμπος ἕτερον ἐν Ἤλιδι.

Ὄλυμπος ἕτερον ἐν Κρήτῃ.

Ὄλυμπος ὄρος πολυσχιδὲς καὶ δασόφυτον τῆς Β. Μικρᾶς Ἀσίας πρὸς Ν τῆς Προύσης, μεταξὺ τῶν ποτ. Ρυνδάκου καὶ Σαγγαρίου· τὸ σημερινὸν Κεσίς-Δάγ. Ὕψ. 2,500 μ. περίπου.

Ὄλυμπος ὑψηλότατον ὄρος μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας. Ἔχει ὕψ. 3,000 μ. οἱ δὲ πρόποδες αὐτοῦ βρέχονται ὑπὸ τῆς θαλάσσης (Θερμαϊκοῦ κόλπου). Ἡ κορυφή του εἶνε πάντοτε σχεδὸν κεκαλυμμένη ὑπὸ χιόνων καὶ ἔχει φοβερὰς τρικυμίας καὶ κεραυνοὺς διαρκῶς. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον τὸν Ὄλυμπον ὡς κατοικίαν τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, τῶν ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθέντων Ὀλυμπίων (Δωδεκαθεον). Τὰ ἑλληνικὰ ἐδάφη τῆς ΒΑ Θεσσαλίας μόλις θίγουν τὰ Ν κράσπεδα τῶν μεσημβρινῶν του δειράδων, θεᾶται δὲ ἐξόχως μεγαλοπρεπὴς ἐξ ὅλης τῆς κάτω κοιλάδος τοῦ Πηνειοῦ.

Ὄλυμπος χ. τοῦ δήμου Θορικίων τοῦ Λαυρείου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου Λαυρεωτικοῦ ὄρους. Κάτ: 131.

Ὀλύμπου-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Τυρνάβου, Νομ. Λαρίσης. Πρωτ. Ραψάνη. Ἄλλα χ. Αἴγανη, Κρανιά, Καλύβια-Κλούρα, Καλύβια-Παπούλια, Νεζερός, Νικτερέμ, Πυργετός, Σταθμὸς Πορταριᾶς, καὶ αἱ Μοναὶ Μεταμορφώσεως Σωτῆρος ἢ Κομνηνείου καὶ Ἁγ. Δημητρίου. Κάτ: 5,965.

Ὄλυνθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Στρυμόνος, κατασπαραχθεὶς ἐν τῇ θήρᾳ ὑπὸ λέοντος.

Ὄλυνθος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Βολίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὄλυνθος· π. ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα. Ἡ θέσις αὐτῆς εἰκάζεται οὖσα περὶ τὸν νῦν Ἅγιον Μάμαντα, ἢ τὸ χ. Στυλιάρι τῆς Χαλκιδικῆς.

Ὄλνρουδ (Πύργος τοῦ)· πριγκιπικὴ ἔπαυλις ὀχυρὰ τῆς Σκωτίας, κατέχουσα τὴν θέσιν τῶν ἐρειπίων ἀρχαίας ἀββατείας· ἐν αὐτῇ διατηρεῖται ἀκόμη ὁ θάλαμος τῆς Μαρίας Στοὺαρτ, ὅπου ἐδολοφονήθη ὁ μουσουργὸς Ρίντζιο. Τὸν πύργον ταῦτον ἐπίσης κατῴκησεν ἐπί τινα χρόνον καὶ Κάρολος ὁ Γ' μετὰ τῆς οἰκογενείας του μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλίου 1830.

Ὄμ· μέγας παραπότ. τοῦ σιβηρικοῦ ποτ. Ἰρτίτς, εἰς ὃν χύνεται παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Ὄμσκ. Μῆκ: 850 χλμ.

Ὀμάλα· χ. τοῦ δήμου Γαράζου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 100.

Ὀμαλή· χ. τοῦ δήμου Κασσωπαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 28.

Ὀμαλῶν – δῆμος· ἐν τῇ νήσῳ Κεφαλληνίᾳ. Πρωτ. Βαλσαμάτα. Ἄλλα χ. Ἐπανοχῶρι, Ματαραγκάτα, Μηνετάτα, Μιτακάτα, Μιχάτα, Μοντεσαντάτα, Τρωϊανάτα, Φραγκάτα, Μονὴ Ἁγ. Γερασίμου. Κάτ: 3,242.

Ὀμάν· ἀνεξάρτητον σουλτανάτον τῆς Ἀραβίας, κατέχον τὴν ΝΑ αὐτῆς γωνίαν. Ἔκτ. 440,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,000,000. Πρὸς τὰ μεσόγεια ὅριά του ἔχει τὴν Ἀραβικὴν ἔρημον. Μεταλλεῖα χρυσοῦ, χαλκοῦ καὶ μολύβδου. Παράγει σιτηρά, ζαχαροκάλαμον, καπνά, λουλάκι, καφέ, λαμπρούς οἴνους, τρέφει δὲ μέγιστα ποίμνια προβάτων καὶ αἰγῶν κλ. Σειρὰ ὀρέων καλύπτει τὰ μεσόγεια, ἀνήκει δὲ εἰς τὸ Ὀμὰν καὶ ἡ νῆσος Σοκότρα καὶ μέχρι τοῦ 1890 μέρη τινὰ τῆς Ἀνζιβάρης ἐν Ἀφρικῇ καταληφθέντα ὑπὸ τῶν Ἄγγλων. Προϋπολ. 4 ἑκατ. φρ. Στόλος 40 πλοῖα. Πρωτ. Μασκάτη μὲ 20,000 κατ. τοὺς μᾶλλον πολιτισμένους τῆς Ἀραβίας.

Ὀμάρ· δεύτερος διάδοχος τοῦ Μωάμεθ, χαλίφης ἀπὸ 634-644, οὗ οἱ στρατηγοὶ κατέκτησαν τὴν Συρίαν, τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Περσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἀπέθ. δολοφονηθεὶς ὑπό τινος Πέρσου δούλου.

Ὀμάρ ὁ Β'· ὄγδοος ὁμμιάδης χαλίφης ἀπὸ 717-719, διάδοχος τοῦ Σολιμάν. Ὑπέστη ἥτταν πρὸ τῆς Κων)πόλεως καὶ εἶδε τὸν στόλον του συντριβόμενον ὑπὸ τῆς θυέλλης.

Ὀμάχα-Σίτυ· π. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Νεβράσκας, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Μίσσουρι· ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 25,000.

Ὄμβος· ἀρχ. π. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου. Β τῆς Συήνης.

Ὀμβοῦργον (**Χόμπουργ**)· πρωτ. τοῦ ἀρχ. λανδγραβιάτου Ἔσσης-Ὀμβουργ, ἐπὶ τοῦ Ἔσχβαχ, ἀνήκουσα ἤδη εἰς τὸ πρωσικὸν Ἔσσεν-Νασσάου. Περίφημοι θερμοπηγαὶ μὲ λαμπρὰ ὑδροθεραπευτικὰ καταστήματα καὶ ἐγγὺς περιώνυμον ἄλλοτε χαρτοπαικτικὸν «καζίνο», τὸ λεγόμενον Κουρσάαλ, ὅπερ ἐξέπεσεν ὅμως ἀπὸ τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐποχῆς τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς χαρτοπαιξίας. Κάτ: 9,000.

'Ομβριακή· πρωτ. τοῦ δήμ. Ξυνιάδος τῆς Θεσσαλικῆς Φθιώτιδος, 5 1)2 ὥρ. ΝΔ τῶν Φερσάλων καὶ 4 1)2 ΒΔ τῆς Λαμίας, παρὰ τὴν λίμνην Ξυνιάδα Κάτ: 917.

'Ομβρική ἡ **'Ομβρία**· χώρα τῆς ἀρχ. 'Ιταλίας, βρεχομένη ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς 'Αδρίας καὶ διατεμνομένη ἀπὸ τοῦ ΝΑ πρὸς τὸ ΒΔ ὑπὸ τῶν 'Απεννίνων. 'Εξετείνετο παραλιακῶς ἀπὸ Ραβέννης μέχρις 'Αγκῶνος, διαγωνίως τὴν διέσχιζεν ἡ Φλαμινία λεωφόρος, σημαντικωτέρας δ' εἶχε πόλεις: α' Αρίμινον, Σέναν, 'Ιγούβιον, Νουκερίαν, Μεβάνιαν, Σπόλετον, 'Ιντεράμναν, 'Αμέριαν, Νάρνιαν καὶ 'Οκρίκουλον. 'Εν ἀρχῇ ὑπετάγη εἰς τοὺς 'Ετρούσκους, εἶτα δ' ὑπὸ πολυφύλων Γαλατῶν. Οἱ Ρωμαῖοι τὴν κατέσχον τὸ 280 π. Χ.

'Ομβρόνε· ποτ. τῆς 'Ιταλίας κατερχόμενος τῶν 'Απεννίνων καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Τυρρηνικὴν παρὰ τὸ Γροσσέττο. Μῆκ. 110 χλμ.

Ο' Μεάρα Μπάρρυ - 'Εδουαρδ)' ἰρλανδός, φίλος καὶ ἰατρὸς Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου ἐν 'Αγία-'Ελένῃ, 1770-1836. "Εγραψε τὸν «Ναπολέοντα ἐν τῇ ἐξορίᾳ», ἔργον ἀρκετῆς ἀξίας.

'Ομὲρ ('Αγιος)' μοναχὸς τοῦ Οὐξέγ:, γεννηθεὶς ἐν 'Ελβετίᾳ, 595—668, ἐπίσκοπος Τερουὰν καὶ πολιοῦχος τοῦ Σαίντ-'Ομέρ. 'Εορτὴ τὴν 9 Σεπτεμβρίου (ν).

'Ομέρ (Σαίντ-)' πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-δέ-Καλαί, ἐπὶ τοῦ "Αα 285 χλμ. ΒΑΒ τῶν Παρισίων. Φρ. ἰσχυρὰ, ὑφαντουργεῖα ἄριστα, γαιάνθρακες, διϋλιστήρια, ζαχαροποιεῖα, ἀκμ. σιτεμπορία. Κάτ: 21,500.

'Ομὲρ-'Εφέντη· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Φωκίδος. Κάτ: 164.

'Ομὲρ-Πασᾶς (Μιχαὴλ Λάττας, ὁ λεγόμενος 'Ομ-)· τοῦρκος στρατηγὸς κρατικῆς καταγωγῆς, 1806—1871. 'Εξισλαμισθεὶς καὶ μεταβὰς εἰς Κων)πολιν ἐγέ ετο ἐν ἀρχῇ καθηγητὴς ἔν τινι ὀθωμανικῇ στρατιωτικῇ σχολῇ, ἐδίδαξεν εἶτα τὸν νεαρὸν 'Αβδοὺλ-Μεντζίτ, συνήργησεν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀναδιοργανώσεις τοῦ Μαχμούτ, διεκρίθη τὸ 1848, 1851 καὶ 1852 ἐν ταῖς παραδουναβίοις 'Ηγεμονίαις ὡς στρατιωτικὸς διοικητής, ἐνίκησε τοὺς Ρώσους τὸ 1854, ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ λύσουν τὴν πολιορκίαν τῆς Σιλιστρίας, ἐπολέμησε καὶ ἐκ Κριμαίᾳ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἅλωσιν τοῦ Κάρς. Τὸ 1861 τελεσφόρως ἐνήργησε πρὸς καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς 'Ερζεγοβίνης καὶ τοῦ Μαυροβουνίου, τὸ δὲ 1866 1867 ἀνετέθη αὐτῷ ἡ καταστολὴ τῆς ἐν Κρήτῃ ἐπαναστάσεως. Μεταβὰς ἐκεῖ ὑπέστη πολλὰς ἥττας, κατέστειλεν ὅμως τέλος αὐτὴν μετὰ πολλὰς ἀπωλείας διὰ φοβερῶν ὠμοτήτων καὶ καταστροφῶν.

'Ομὲρ-Τσαούσι· χ. τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας. Κάτ: 27.

'Ομὲρ-Τσαούσι· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς 'Αρκαδίας. Κάτ: 108.

'Ομέσσα· πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. νήσου (νομοῦ) Κορσικῆς, ὅπου ἐρεί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πια ἀρχ. ὀχυροῦ πύργου. Κάτ: 1,020.

Ὁμηρίδαι· γενεὰ ραψῳδῶν οἰκοῦσα ἀνέκαθεν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ καὶ νομιζομένη ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα διέσωζε, ψάλλουσα ταῦτα κατὰ τελάχια εἰς τὰς κοινὰς τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων συνελεύσεις.

Ὅμηρος· ὁ πατὴρ τῆς ἐπικῆς ποιήσεως καὶ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν, ὁ ἀθεῖος Ὅμηρος»· ὑπῆρξεν, ὡς λέγεται, υἱὸς Μέλητος τοῦ ἐν Σμύρνῃ ποταμοῦ καὶ Κριθηΐδος, ὡς δ' ἄλλοι Ἀπόλλωνος καὶ τῆς μούσης Καλλιόπης, ὡς δὲ Χάραξ ὁ ἱστορικός, Μαίονος ἢ Μητίου καὶ Εὐμήτιδος μητρὸς, κατ' ἄλλους δὲ Τηλεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Πολυκάστης τῆς Νέστορος, κατὰ δὲ Ἔφορον τὸν Κυμαῖον Μαίονος καὶ τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ Κριθηΐδος. Κατὰ δὲ τοὺς Κυπρίους μητέρα εἶχε τὴν Θεμιστώ. Πλεῖσται πόλεις τῆς ἀρχαιότητος ἀντεποιοῦντο ὡσαύτως τὴν τιμὴν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, ὡς ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος μάλιστα, ἀλλὰ καὶ ἡ Κολοφών, ἡ Σαλαμὶς τῆς Κύπρου, ἡ Ρόδος τὸ Ἄργος, αἱ Ἀθῆναι καὶ ἄλλαι πολλαί. Ἐκλήθη δὲ Ὅμηρος κατά τινας μὲν ὡς πεπηρωμένος τὰς ὄψεις, διότι οἵτε Κυμαῖοι καὶ οἱ Ἴωνες τοὺς τυφλοὺς ὁμήρους καλοῦν, ὡς ἔχοντας ἀνάγκην τῶν ὁμηρευόντων, κατ' ἄλλους δὲ ὡς δοθεὶς ὅμηρος ἔν τινι μεταξὺ Σμυρναίων καὶ Χίων ἢ Κολοφωνίων πολέμῳ. Οὕτω καὶ τὰ περὶ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰσὶ μυθικὰ καὶ ἀμφιβαλλόμενα, διό τι οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ὑπῆρξε σύγχρονος τῶν Τρωικῶν, ἄλλοι δὲ ὅτι ἐγεννήθη ἑκατὸν ἔτη μετέπειτα ἢ καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα ἢ καὶ διακόσια. Ἀπέθανε δὲ ἐν Ἴῳ, ὡς οἱ Ἰῆται ἔλεγον, δεικνύοντες καὶ μνῆμα αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλυμένης, κατ' ἄλλους δὲ ἐν Χίῳ. Διδάσκαλος καὶ θετὸς πατὴρ αὐτοῦ λέγεται ὁ Σμυρναῖος Φήμιος Καὶ περὶ μὲν τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰ καὶ προσφυῶς λίαν δύναταί τις νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐπίγραμμα:

« . . . . . εἰ δέ με Φοίβου
χρὴ λέξαι πινυτὰν ἀμφαδὰ μαντοσύναν
πάτρη μὲν τελέθει μέγας Οὐρανός, ἐκ δὲ γυναικὸς
οὐ θνητᾶς, μητρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας. . . . »

Τὸ ἀληθέστερον εἶνε ὅτι ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ καὶ παρὰ τὸν Μέλητα ποταμὸν, ἐξ οὗ καὶ Μελησιγενὴς ἐκλήθη, τυφλὸς δὲ θὰ ἦτο ἂν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ὁ τοσοῦτον ὀξυδερκὴς τῆς φύσεως παρατηρητὴς καὶ ἔξοχος ζωγράφος, ὡς δείκνυται ἐν τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ, ἠδύνατο νὰ ᾖ τυφλός. Ἔζησε δὲ περὶ τὸν 9ον π. Χ. αἰῶνα, ἤτοι ἑκατὸν ἔτη περίπου μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἐκ δὲ τῶν ἔργων αὐτοῦ προγενέστερον μὲν εἶνε ἡ «Ἰλιὰς» συντεθὲν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος αὐτοῦ, μεταγενέστερον δὲ ἡ «Ὀδύσσεια», ἣν ἐποίησε προβεβηκὼς ἤδη τὴν ἡλικίαν. — Ἀποδίδουσιν αὐτῷ καὶ τινα ἄλλα πολλῷ ἥσσονα ποιήματα, ὡς 33 ὕμνους, ὁ Θουκυδίδης μάλιστα ὡρισμένως ἀποδίδει αὐτῷ τὸν «εἰς Ἀπόλλωνα τὸν Δήλιον» ὕμνον, ὡς καὶ κωμικόν τι ἔπος τὴν «Βατραχομυομαχίαν». Ἀλλ' αἱ μὲν «Ὕμνοι» ἐπικὰ τεμάχια, ἀξίας μεγάλης ὄντως

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ποιητικῆς, εἰσὶν ἔργα τῆς σχολῆς τῶν «Ὁμηριδῶν». Ἡ δὲ Βατραχομυομαχία, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Πλούταρχος, ἔργον Πίγρητος τοῦ Ἁλικαρνασσέως. Ἡ «Ἰλίας καὶ ἡ «Ὀδύσσεια» ἔργα ἐποχῆς καθ' ἣν ἡ γραφὴ ἦν ἄγνωστος, ἐπὶ μακρὸν διετηρήθησαν διὰ τῆς ζωηρᾶς, ὡς εἰκός, μνήμης τῶν ραψῳδῶν τῆς μεθομηρείου ἐποχῆς, πολὺ ταχέως δὲ ἐτεμαχίσθησαν καὶ παρεμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν, οἵτινες ἐξέλεγον τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα τῶν ἐπεισοδίων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἅπερ ἀπήγγελλον. Πρῶτος, ὅστις ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην τὰ ὁμηρικὰ ἔπη ὑπῆρξεν ὁ Λυκοῦργος, ἀλλ' ὁ Πεισίστρατος εἶτα καὶ Ἵππαρχος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐπιμελῶς συλλέξαντες πάντα, συνηρμολόγησαν αὐτὰ καὶ διέταξαν κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν σειρὰν καὶ ἀλληλουχίαν διὰ τῶν διασκευαστῶν. Αἱ πλεῖσται δὲ τότε τῶν Ἑλλ. πόλεων, ὡς τὸ Ἄργος, ἡ Σινώπη, ἡ Κύπρος κλπ. ἐφιλοτιμήθησαν νὰ ἀποκτήσωσι διωρθωμένην οὕτωτὴν ἔκδοσιν τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν, προέκυψαν δ' οὕτω αἱ κατὰ πόλεις ἐκδόσεις αὐτῶν.—Τὰ ὁμηρ. ἔπη ὑπῆρξαν τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης καὶ τῆς ἐρεύνης τῶν μεγαλειτέρων κριτικῶν ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ὡς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν σοφῶν Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου, Ζηνοδότου, Ἀριστάρχου, εἰς ὃν μάλιστα ἀνήκει καὶ ἡ διαίρεσις των εἰς 24 Ραψῳδίας συμφώνως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου. Πολλοὶ ὡσαύτως τῶν ἀρχαίων ἔγραψαν σχόλια καὶ ὑπομνήματα, ὡς ὁ Δίδυμος καὶ Εὐστάθιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἐξέδωκεν «Ὁμηρικὸν λεξικόν». Τινὲς δ' ὡσαύτως τῶν ἀρχαίων, οἱ «Χωρίζοντες» κληθέντες, ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ ὕφους καὶ τῆς ὑποθέσεως παραγόμενοι, ἰσχυρίζοντο ὅτι τὰ δύο ἔπη δὲν ἦσαν ἔργα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Αἱ πεπλανημέναι αὗται κρίσεις ἔλαβον μείζονα μάλιστα διάδοσιν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὁ δὲ Γερμανὸς Βόλφιος ἐν τοῖς περιωνύμοις αὐτοῦ «Προλεγομένοις» ὑπεστήριξε κατὰ τὸ 1795, ὅτι τὰ ὁμηρικὰ ἔπη εἰσὶ συλλογὴ ἐπικῶν τεμαχίων διαφόρων προελεύσεων, ἅπερ ὁ Πεισίστρατος συνήνωσε. Καὶ εἶχε μὲν ἡ θεωρία αὕτη ὑποστηριχθῇ καὶ πολλῷ πρότερον, κατὰ μὲν τὸν 16ον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Καζωβόν, τὸν 17ον ὑπὸ τοῦ Ἐδελὲν δ' Ὠβινιὰκ («Ἀκαδημαϊκὰ συμπεράσματα» τὸ 1715 δημοσιευθέντα) καὶ τὸν 18ον ὑπὸ τοῦ Βίκο, ἀλλ' ὁ Βόλφιος ἐσυστηματοποίησε ταύτην, στηρίξας ἐπὶ τοῦ ἐπιχειρήματος κυρίως ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἡ γραφὴ ἦτο ἄγνωστος, ποιήματα τόσον μακρὰ νὰ ποιηθῶσι καὶ μεταδοθῶσι διὰ τῆς μνήμης. Φαίνεται ὅμως ὅτι, ἂν μὴ διέλαθε τὰς γνώσεις ἀνδρὸς τοιούτου οἷος ὁ Βόλφιος, διέλαθεν ὅμως πάντως τὴν μνήμην αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτόν, ὅτι κατὰ φυσικὸν λόγον ἡ μνήμη τῶν τέκνων τῆς φύσεως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῶν ὅλως ἀνομοίων κατά τε τὴν δίαιταν καὶ τὰς ἐν γένει τοῦ βίου συνθήκας, συνεπὲς ὅτι ἦν ἀνάλογος πρός τε τὴν ῥώμην καὶ τὴν σωματικὴν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

διάπλασιν αὐτῶν· οὐ μόνον δὲ τὰ ὁμήρεια ἔπη, ἀλλὰ καὶ πολλῷ μακρότερα ἡ μνήμη αὐτῶν, καὶ φύσει ἰσχυρὰ καὶ καθ' ἕξιν ἔτι μᾶλλον, ἠδύνατο νὰ συντηρήσῃ, ὡς καὶ ὅτι αὐτὴ αὕτη ἡ ἐφεύρεσις τῆς γραφῆς ὑπῆρξε τὸ πρῶτον κατὰ τῆς μνήμης τοῦ ἀνθρώπου δολοφόνον ὄργανον. Πρὸς δὲ ἡ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τῶν ἐπῶν διήκουσα ἑνότης οὐδὲν δύναται νὰ καταλίπῃ ἴχνος ἀμφιβολίας, πλὴν ἐάν τις παραδεχθῇ, ὅτι ὁ προσδοὺς αὐτοῖς τὴν ἑνότητα ταύτην ὑπῆρξεν ἄλλος Ὅμηρος.

Ὅμηρος· τραγικὸς ποιητής, ἐξ Ἱεραπόλεως τῆς Καρίας υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου καὶ τῆς Μυροῦς.

Ὁμιλαίων δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Φθιώτιδος, καὶ ἤδη Νομοῦ. Πρωτ. Γαρδίκιον. Ἄλλα χ: Ἀργύρια, Κολοκυθιά, Κυριακοχῶρι, Μούστροβος, Νικολίτσι, Σέλιανη, Στάγια. Κάτ: 4,262.

Ὁμμὶρ Δὲ Χέλλ (Ἰγνάτιος-Ξαβιὲ Μοράντ)· περιηγητὴς Γάλλος γεν. ἐν Ἀλτκίρχ, 1812—1848, περιηγήθη καὶ ἐξηρεύνησε τὸν Βασσαραβίαν τὴν Νότ-Ρωσίαν, τὴν Καυκασίαν, Περσίαν, ἐδημοσίευσε δὲ διάφορα ἔργα περὶ τῶν χωρῶν τούτων.

Ὁμμιάδαι ἢ Ὀμεϊάδαι· δυναστεία χαλιφῶν ἀράβων, γενναρχὴν σχοῦσα τὴν Ὀμμίαν, θεῖον τοῦ Μωάμεθ, βασιλεύσασα δὲ τῆς μὲν Δαμασκοῦ ἀπὸ 660—750, ἐν δὲ τῇ ἱσπανικῇ Κορδούῃ ἀπὸ 756—1031.

Ὁμολωΐδες-πύλαι· πύλη τῶν Θηβῶν, οὕτω κληθεῖσα ἐκ τοῦ Ὁμολωΐτου Διός, ἢ ἐκ τοῦ Ὁμολωέως, ἢ ἐκ τῆς Ὁμολωΐδος, ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Ὁμόλης.

Ὁμόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδεννῶν. Κάτ: 340.

Ὁμπεντιάνς· (χώρα τῆς Ὁμπεντιάνς, δικαιοδοσία), χώρα ἐν ᾗ ὁ πάπας εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναπληροῦν εἰς τὰς κενουμένας θέσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργημάτων. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ σχίσματος τῆς Δυτ. ἐκκλησίας, καθ' οὓς ὑπῆρχον δύο Πάπαι συγχρόνως, ὁ ὅρος οὗτος ἐχρησίμευεν, ἵνα καθορίζῃ τὰς χώρας τῆς δικαιοδοσίας ἑκατέρου τῶν παπῶν οὕτω π. Χ. κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, διέκρινον τὰς χώρας τῆς Ὁμπεντιάνς Οὐρβανοῦ τοῦ Ϛ' αἵτινες ἦσαν ἡ Νότιος Ἰταλία, ἡ Γερμανία, ἡ Βοημία, ἡ Οὐγγαρία, ἡ Πολωνία, ἡ Πρωσία, ἡ Δανία, ἡ Σουηδία, ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Ἀγγλία καὶ τῆς τοῦ Κλήμεντος Ζ, αἵτινες ἦσαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς Εὐρώπης.

Ὀμπέργ (Γουλιέλμος)· χημικὸς ἐκ Βαταβίας, 1652 - 1715. Τὸ κατ' ἀρχὰς δικηγόρος ἐν Μαγδεμβούργῳ, ἔνθα συνάψας σχέσεις μετὰ τοῦ Ὄθωνος Γκουέρικ ἀφῆκε τὸ ἐπάγγελμά του χάριν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ὁ Κολμπὲρ προσείλκυσεν αὐτὸν ἐν Παρισίοις ἔνθα τῷ 1685 ἐγένετο Ἀκαδημαϊκός, τῷ δὲ 1702 ἐγένετο διδάσκαλος τῆς φυσικῆς καὶ ἰατρὸς τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνς. Ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἀκαδήμειαν τῶν ἐπιστημῶν 48 ὑπομνήματα, ἀνεκάλυψε τὸ βορικὸν ὀξύ, ὅπερ ὠνόμασεν ἔκτοτε «ἅλας πραϋντικὸν τοῦ Ὀμπέργ».

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ὀμπερκαμπφ (Χριστόφ. Φίλιπ.) ἱδρυτὴς τῆς βιομηχανίας τῶν πεποικιλμένων βαμβακερῶν ὑφασμάτων τοῦ Ζουΐ γεν. ἐν Βάισσεμπαχ 1738 - 1815, υἱὸς βαφέως. Μετέβη εἰς Παρισίους 19ετὴς καὶ μετὰ δύο ἔτη μὲ κεφάλαιον 600 μόνον δραχμῶν ἐγκαθιδρυθεὶς ἔν τινι καλύβῃ τῆς κοιλάδος τοῦ Ζουΐ, ἐπεδόθη μόνος εἰς τὴν σχεδιογράφησιν, τὴν χάραξιν, τὴν τύπωσιν καὶ τὴν βαφὴν τῶν ὑφασμάτων. Μετ' οὐ πολὺ τὰ ὑφάσματά του, γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἰνδικά» κατέστηπαν τοῦ συρμοῦ, τὰ καταστήματά του ἐπεξετάθησαν τεραστίως καὶ ἡ χώρα ἀμέτρως ἐπλούτησεν. Ἤγειρε δὲ καὶ τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ κατάστημα νηματοποιίας ἐν Ἔσσόν. Λουδοβίκος ὁ ΙΖ' ἀπένειμεν αὐτῷ τίτλους εὐγενείας, ὁ δὲ Ναπολέων ἰδίᾳ χειρὶ τὸν ἐπαρασημοφόρησε καὶ τῷ ἔδωκε θέσιν ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἣν οὗτος μετριοφρονῶν δὲν ἀπεδέχθη.

Ὀμπερλαντ' ἤτοι Ὑψηλὴ Χώρα, ὄνομα ἀποδιδόμενον εἴς τινας ὀρεινὰς περιοχὰς τῆς Ἑλβετίας καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ τοπαρχίᾳ τῆς Βέρνης.

Ὀμπερλὲν (Ἱερεμίας-Ἰάκωβος)· φιλόλογος ἐκ Στρασβούργου, 1735-1806, ἐπὶ μακρὸν ἐδίδαξεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Κατέλιπεν ἐκδόσεις διαφόρων Λατίνων κλασικῶν συγγραφέων.

Ὀμπερλὲν (Ἰωάν.-Φρειδ.)· ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, 1740—1826, φιλάνθρωπος ἀνήρ, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1767 ὡς ἀληθὴς πνευματικὸς ποιμὴν ἐν Βάλδερσμπαχ (τοῦ νομοῦ τῶν Βοσγίων) εἰργάσθη μετὰ θαυμαστῆς ἀφοσιώσεως πρὸς θρησκευτικὴν ἀνύψωσιν καὶ ὑλικὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν πενομένων πληθυσμῶν τῆς χώρας ταύτης.

Ὀμπερναὶ γερμ. Ὀμπερχαΐμ· πρωτεύουσα δήμου τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης, 24 χιλιομετ. Β τοῦ Σχλέστατ. Κάτ: 5,000 περίπου. Πατρὶς τοῦ στρατηγοῦ Βέκκερ.

Ὀμπερον βασιλεὺς τῶν ἐναερίων πνευμάτων ἐν τῇ Σκανδιναυϊκῇ μυθολογίᾳ, σύζυγος τῆς Τιτανίας. Ὁ Σαίξπηρ ἀναφέρει αὐτὸν ἐν τῷ «Ὀνείρῳ θερινῆς νυκτός» ἐν δὲ τῷ περιωνύμῳ ποιήματι τοῦ Βίλανδ «Ὄμπερον» εἶνε ὁ ἥρως αὐτοῦ. Τὸ ποίημα τοῦτο ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Βέμπερ τὸ γνωστὸν μελόδραμα (1826).

Ὀμπερτὶ φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Ἔσσης· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντής.

Ὀμπερτ· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Βάδης· ἀπέθ. ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὸν Αὔγουστον τοῦ 1829. Φύσει μελαγχολικὸς καὶ ἀδυνάτου κράσεως ὁ νέος οὗτος ἐφαίνετο πάσχων ἐκ νοσταλγίας.

Ὀμπερχάουζεν· π. τῶν πρωσ. κρατῶν ἐν τῇ Παραρρηνίῳ ἐπαρχίᾳ. Κάτ: 22,000.

Ὀμπεσχ (Φερδινάνδος δέ-)· τελευταῖος μέγας διδάσκαλος τοῦ τάγματος τῆς Μελίτης ἐκ Δυσελδόρφης, 1744-1803. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο περιεβλήθη μετὰ 25ετῆ ὑπηρεσίαν ὡς ὑπουργὸς τῆς Αὐλῆς τῆς Βιέννης παρὰ τῷ τάγματι. Ὑπετάγη ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὸν γαλλ. στόλον τῷ 1798 τὸν εἰς Αἴγυπτον πλέον-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τα ὑπὸ τὸν Βοναπάρτην καὶ ὡδηγήθη εἰς Τεργέστην. Οὐχ ἧττον διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς γαλλ. κατοχῆς καὶ παρητήθη μόνον ὑπὲρ τοῦ Τσάρου Παύλου τοῦ Α'. Ἀπέθανεν ἐν Μονπελλιέ.

Ὀμπιοῦ ὄρος (ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἰζὲρ) γυμνὸν καὶ πετρῶδες, ἀποτελοῦν τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τοῦ Δεβολουΐ, ὕψ. 2793 μ.

Ὀμπλά Ὀμπλᾶτοι (ἤτοι Ἀφιερωμένοι), ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο διεκρίνοντο: 1ον Μοναχοί, οἵτινες τασσόμενοι εἴς τι τῶν μοναχικῶν ταγμάτων κατέλειπον τὴν περιουσίαν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ κοινοβίου, 2ον) ἐκεῖναι οἵτινες ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἶχον ἀφιερωθῆ εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, 3ον) οἱ λαϊκοί, οἵτινες ἰδίαις δαπάναις μετέβαινον νὰ διαβιώσωσιν ἔν τινι μονῇ, 4ον) στρατιῶται ἀπόμαχοι οὓς οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἔπεμπον εἰς τὰς μονάς, ἵνα παρέχωσιν αὐτοῖς τροφὴν καὶ κατοικίαν, πρὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ «Μεγάρου τῶν Ἀπομάχων.»

Ὀμπλὰ Δὲ Μαρὶ-Ἰμακιουλέ (τῆς Ἁσπίλου Μαρίας)· Σύλλογος ἱερέων, ἱδρυθεὶς ἐν Λῒζ τὸ 1815 ὑπὸ τοῦ Ἀββᾶ Μαζενό, ἔχων δὲ τὸν αὐτὸν τοῖς ἑπομένοις προορισμόν, ἀλλ' ἐν ἀνωτέρῳ βαθμῷ.

Ὀμπλὰ-Δὶ-Σαὶντ - Ἀμβροάζ· (ἁγίου Ἀμβροσίου), σύλλογος λαϊκῶν ἱερέων ἱδρυθεὶς ἐνΜιλάνῳ τὸ1578 ὑπὸ τοῦ ἁγ. Καρόλου Βαρομαίου, ἀναγνωρισθεὶς δεύτερον ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' δστις ἀπένειμεν αὐτοῖς μεγάλας χορηγίας καὶ ἔταξεν ἰδίως διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀποστολάς, τὰς περιθάλψεις καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν λυκείων καὶ τῶν ἱερατικῶν σχολῶν.

Ὀμπλιγκάδο (Πούντα δ'-), ἀποικία τοῦ Γκραν-Χάκο ἐν τῇ Ἀργεντινῇ δημοκρατίᾳ, ἐπὶ τοῦ Παράνα παρὰ τὴν ἐμβολὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Οὐρουγκουάϊ. Νίκη ἵλης Ἀγγλο-Γαλλικῆς κατὰ τοῦ Ρόζας δικτάτωρος τῆς Πλάτας, τὸ 1845.

Ὀμπλοῦ-Μονὰ· «Ἐξοδία τῆς Θεοτόκου», ἐν τῷ δήμ. Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ: 37 γυναῖκες 6.

Ὀμπόκ· λιμὴν ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἄδεν ἐν τῇ Ἀ πλευρᾷ τῆς Ἀφρικῆς, πρωτ. τῶν γαλλικῶν κτήσεων τοῦ Ὀμπόκ (κάτ. 850), ἐχουσῶν ἔκτασιν 6000 τετρ. χλμ. Κάτ: 22,000.

Ὀμπότριτοι· Σλαυϊκὴ φυλὴ τῆς Γερμανίας ἐκ τῶν Βένδων, κατοικοῦσα παρὰ τὰς ἔχθας τοῦ Ὄδερ (ἐν τῷ σημερινῷ Μεκλεμβούργῳ). Ἠττήθησαν ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ Γερμανικοῦ τὸ844 καὶ ὑπετάγησαν ὑπὸ Λουδοβίκου τῆς Σαξονίας τὸ 862.

Ὀμπραδοβὶτς (Δοσιθέ) μοναχὸς καὶ συγγραφεὺς Σέρβος, 1739—1811, ἔλαβεν ἀξιοσημείωτον μέρος ἐν τῇ ἀναπλάσει τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ εὐνισμοῦ τῶν Σέρβων. Ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς πλείστας τῶν εὐρωπ. χωρῶν τῆς Δύσεως. Ἐδημοσίευσε διάφορα ἔργα. Διορσθεὶς δὲ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ πρίγκιπος Καραγεώργοβιτς, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν πρόοδον τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν Σερβίᾳ.

Ὀμπρεγγὸν (Βερναρδῖνος)· ἱδρυτὴς τοῦ τάγματος τῶν «Ἀδελφῶν -Νοσοκόμων τῶν μικροτέρων» τῶν περιθαλπόντων τοὺς ἀσθενεῖς ἐν Ἱσπα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νία, γεννηθεὶς ἐν Λὰς-Λουέγγας, 1540—1599, ὑπῆρξε δὲ κατ' ἀρχὰς στρατιώτης.

'Ομπρὲχτ (Ο ὔ λ ρ ι κ)· νομοδιδάσκαλος καὶ φιλόλογος Γάλλος ἐκ Στρασβούργου, 1646—1701. Περιηγήθη τὴν 'Ιταλίαν καὶ Γερμανίαν, ἐδίδαξε τὴν ἱστορίαν ἐν Στρασβούργῳ, ἐξώμοσε τὸν λουθηρανισμόν, καὶ διωρίσθη βασιλ. ἔπαρχος Στρασβούργου. Πλὴν ἄλλων ἔργων αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ μετάφρασις τοῦ «Βίου τοῦ Πυθαγόρου» ὑπὸ 'Ιαμβλίχου.

'Ομπρίγκα· τὰ νῦν "Αρ, ποτ. τῆς Γαλλίας, διεχώριζε τὰς Ρωμαϊκὰς ἐπαρχίας Γερμανίαν 1ην καὶ Γερμανίαν 2αν.

'Ομπσερβὰνς (μοναχὸς τῆς 'Ομπσερβάνς), μοναχὸς ὅστις ἐπέβαλεν ἑαυτῷ νὰ τηρῇ μεθ' ὅλης τῆς αὐστηρότητος τοὺς μοναχικοὺς κανόνας. Διῃροῦντο 1ον) εἰς «Πατέρας τῆς 'Ομπσερβάνς (τῆς Τηρήσεως) ἢ 'Ομπσερβαντέν, ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ 'Αγ. Φραγκίσκου, 2ον) εἰς μοναχοὺς τῆς «ἀκριβοῦς Τηρήσεως» ἐτρσὰτ 'Ομπσερβάνς, τοῦ τάγματος τῶν Σιτώ, 3ον) τοὺς τῆς «μεγάλης Τηρήσεως», τοῦ τάγματος τοῦ Μερσέ, 4ον) τοὺς «ἀδελφοὺς ἱεροκήρυκας τῆς ἀρχικῆς Τηρήσεως» τοῦ ἀναμορφωθέντος τάγματος τῶν Δομινικανῶν.

'Ομρί· ὁ ἄλλως **'Αμρί**, βασιλεὺς τοῦ 'Ισραήλ.

"Ομς ἢ "Εμεσα· π. τῆς 'Ασιατ. Τουρκίας ἐν Συρίᾳ 140 χλμ. ΒΒΑ τῆς Δαμασκοῦ ἐν ὡραίᾳ θέσει παρὰ τὸν 'Ορόντην, κάτ: 32,000. 'Εμπόριον ὑφασμάτων, δημητριακῶν καὶ κτηνῶν. Μεγάλοι στρατῶνες. Κατελήφθη τὸ 1840 ὑπὸ τῶν "Αγγλων

"Ομσκ· ἡ κυριωτέρα στρατιωτικὴ πόλις τῆς 'Ανατολ-Σιβηρίας, κέντρον δ' ἅμα ἐμπορίου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ 'Ιρτὶς καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ παραποτ. τούτου "Ο μ (βλ. λ.). Κάτ: 32,000.

'Ομφάλη· θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν 'Ιορδάνου καὶ σύζυγος τοῦ Τμώλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσε μόνη ἐν Λυδίᾳ. Εἰς αὐτὴν πωληθεὶς δοῦλος ὁ 'Ηρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ὑπηρέτει ἐνδεδυμένος γυναικεῖα, καὶ ἐκ τοῦ 'Αγελάου ἢ Λάμου ὃν ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε κατήγοντο οἱ μετέπειτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας μέχρι τοῦ Κανδαύλου.

'Ομφάλιον· κώμη τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας.

'Ομφάλιον· (ὑπονοεῖται πέδον = π ε δ ί ο ν· κατὰ λέξιν Μ ε σ ο χ ω ρ ι ά), ἢ καὶ **'Ομφαλός**· πεδιὰς καὶ τοποθεσία ἐν Κρήτῃ μεταξὺ Θενῶν καὶ Κνωσοῦ. 'Ο κάτ: 'Ομφαλίτης. 'Ο Spratt τοποθετεῖ τὸ πεδίον τοῦτο ἐν τῇ σημερινῇ πεδιάδι τοῦ Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ τῆς ἐπαρχίας Πεδιάδος, ἄτε σημείων τὰς Θ ε ν ὰ ς ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ χωρίου Σ α μ π ῆ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας. 'Εὰν παραδεχθῶμεν ὅμως τὴν γνώμην τοῦ Pape, ὁρίζοντος ὡς τοποθεσίαν αὐτῶν τὸ Κ α ν ν ί Κ α σ τ έ λ λ ι, τότε τὸ 'Ο μ φ ά λ ι ο ν ἀναζητητέον εἰς τὰς μεταξὺ Κνωσοῦ (Μ α κ ρ ο ῦ Τ ο ί χ ο υ) καὶ Κωνὶ Καστελλίου κοιλάδας.

'ομφαλωτὴ ἢ **'Αφαλωτή-κα-**

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ψιώνας· συνοικισμὸς τοῦ χ. Καφιῶνα ἐν τῷ δήμ. Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Μετὰ τῆς Πέτρας. Κάτ: 35.

Ὄναρος· ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἐν Νάξῳ, λαβὼν ὡς γυναῖκα τὴν Ἀριάδνην ὅτε ἐγκατέλιπεν αὐτὴν ὁ Θησεὺς ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.

Ὀνατᾶς· υἱὸς τοῦ Μύκωνος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.

Ὀνδῖνοι καὶ **Ὀνδῖναι**· τὰ πνεύτῶν ὑδάτων κατὰ τὴν σκανδιναυϊκὴν καὶ τὴν γερμανικὴν μυθολογίαν. Τὸ ὄνομά των προέρχεται ἐκ τῆς λέξεως Ὄ ν δ (onde), ἤτοι «θάλασσα», «κῦμα», «ὕδωρ».

Ὀνδούρας· Δημοκρ. τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς πρὸς Ν. τοῦ ὁμωνύμου κόλπου ἔκτ: 119820 τετρ. χλμ. Κάτ: 360,000. Πρωτ. Τ ε γ ο υ σ ι γ ά λ π α. Κλῖμα ποικίλον. Μεγάλα μεταλλευτικὰ πλούτη. Καφές, ἰνδικόν, κακάο, βάμβαξ, φαρμακ. φυτά, ἔβενος. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1502 ὑπὸ τοῦ Χριστ. Κολόμβου, κατακτηθεῖσα τὸ 1523 ὑπὸ τοῦ Χριστόβαλ δὲ Ὀλίδ, Πέτρου Ἀλβαράδου κλπ. Ὑπὸ τὴν Ἱσπαν. κυριαρχίαν ἀπετέλεσε κυβερνεῖον ἰδιαίτερον τὸ 1790 ὑπὸ τὸ ὄνομα διοίκησις Γουατεμάλας, ἐγένετο ἀνεξάρτητος τὸ 1821, ἔλαβε μέρος κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς, ἀπεχωρίσθη ταύτης τὸ 1839 καὶ ἔκτοτε ἀπετέλεσεν ἴδιον κράτος Δημοκρατικὸν ὑπὸ Πρόεδρον ἐκλεγόμενον κατὰ τετραετίαν διὰ γενικῆς ψηφοφορίας καὶ Κογκρέσσον ἐκ 32 μελῶν. Διαιρεῖται εἰς 13 νομούς. Ἐκ τῶν κατοίκων της 180,000 εἶνε Ἰνδοὶ καὶ 5,000 Νέγροι. Παιδεία μικρά. Χρέος 200 ἑκατ. φρ.

Ὀνδούρα-ς (Ἀγγλική) κτῆσις ἀγγλικὴ ἐν Ἀμερικῇ ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Ὀνδούρας ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν Ἀντιλλῶν, πρὸς Ν. τοῦ Μεξικοῦ καὶ πρὸς Β τῆς Γουατεμάλας. Ἔκτ. 19600 τετρ. χλμ. Κάτ: 30,000 σχεδὸν πάντες Ἰνδοὶ ἢ μαῦροι, πεδινὴ καὶ ἑλώδης χώρα. Πρωτ. Βελίζ. Ὄνδος. Κλῖμα ὑγρόν, θερμὸν καὶ νοσῶδες. Δάση ἀνακαρδίου καὶ βαφικῶν ξύλων. Ἀποικία τοῦ Στέμματος κυβερνωμένη διὰ τοποτηρητοῦ, ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ τῆς Ἰαμαϊκῆς, καὶ συμβουλίου ἐξ 9 μελῶν. Πρωτ. Βελίζ.

Ὀνδούρας—Κ ά λ π ο ς· ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν Ἀντιλλῶν, βρέχων τὰς ἀκτὰς τῆς ἀγγλ. Ὀνδούρας τῆς Γουατεμάλας καὶ τῆς Δημοκρατίας τῆς Ὀνδούρας, σχηματίζει τοὺς κολπίσκους Σετουμάλ καὶ δ' Ἀματίκ, περιβρέχει τὰς νήσους Τουρνέφ, Βονάκον, Ροατάν, Οὐτίλαν καὶ πλῆθος ἄλλο μικρῶν νήσων· πληροῦται δὲ ἐπικινδύνων σύρτεων καὶ ἀμμοσκοπέλων καὶ ἔχει διάνοιγμα 352 χλμ.

Ὀνδσχούτ· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Νὸρ 1500 μ. ἀπὸ τῶν Βελγικῶν ὁρίων. Κάτ: 3,500. Χαρτοποιία, βιομηχ. λινῶν ὑφασμάτων. Τῇ 8 7βρίου 1793 οἱ Γάλλαι ὑπὸ τὸν Οὐσσὰρ ἐνίκησαν τοὺς Ἄγγλους ὑπὸ τὸν Δοῦκα τῆς Ὑόρκης.

Ὄνεγα· μεγάλη λίμνη τῆς Ρωσίας καὶ ἡ δευτέρα τῆς Εὐρώπης, σπουδαιότατον μέσον συγκοινωνίας μεταξὺ Βαλτικῆς καὶ Λευκῆς θαλάσσης. Ἔκτ: 9,751 τετρ. χλμ. μετὰ δὲ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τῶν συνεχομένων πρὸς αὐτὴν λιμνοδῶν ἐκτάσεων, 12,000 τετρ. χλμ.

Ὄνεια ὄρη· σειρὰ ὀρέων τῆς ἀρχ. Μεγαρίδος.

Ὀνέικ· ὄρος τῶν Βοσγίων ὕψ. 1366 μ., τὸ δεύτερον καθ' ὕψος τῆς ὀροσειρᾶς, πηγάζει ἐξ αὐτοῦ ὁ Βολόνι.

Ὀνήσανδρος· φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου, οὗ σώζονται «Στρατηγικά».

Ὀνήσιμος (ἅ γ ι ο ς)· παλαιὸς φυγὰς δοῦλος, ἐκχριστιανισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅστις ὠνόμασεν αὐτὸν ἐπίσκοπον ἐν Βεροίᾳ τῆς Μακεδονίας, ὅπου καὶ ἐμαρτύρησε τὸ 95. Ἑορτὴ τὴν 2 Μαρτίου (ν).

Ὀνίπης· Καρύστιός τις εἰς ὃν ἀπεδίδετο ἡ προδοσία τῶν στενῶν τῶν Θερμοπυλῶν.

Ὀνίας· ὄρα Ὠ ν ί α ς.

Ὀνιμάτ· χ. τῆς Ἱσπανίας ἐν Γουιπουθκόᾳ. Κάτ. 650. Ἀρχαῖα κομητεῖα μετὰ ἀρχαίου πανεπιστημίου καλουμένου τοῦ «Ἁγίου Πνεύματος» ἐνωθέντος τῷ 1842 μετὰ τοῦ τοῦ Βαλαδολίδου. Ἐν τοῖς πέριξ μεταλ. ὕδατα, καὶ μεταλλεῖα σιδήρου.

Ὀνολούλου· ὄρα Χ ο ν ο λ ο ύ λ ο υ.

Ὀνομάκριτος· ποιητὴς καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν.

Ὀνόμαρχος· στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ἀνασταυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Ὄνστος ἢ Ὄντ (Ἰ ω σ ῆ ς)· γεωγράφος καὶ χαράκτης χαρτῶν γεν. ἐν Φλάνδρᾳ τὸ 1546 ἀπ. ἐν Λονδίνῳ τὸ 1611. Κατέλιπε γεωγραφικὰ συγγράμματα καὶ πλείστους Γεωγρ. χάρτας.

Ὄνου-γνάθος· ἀκρωτ. τῆς Λακωνικῆς, σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα μικρὸν κόλπον καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς λοιπῆς ξηρᾶς διὰ πολλῶν σκοπέλων. Ὁμώνυμός του εἶνε ἡ ἐγγὺς νησὶς ἣν ἤδη ὀνομάζομεν Ἐ λ α φ ο ν ῆ σ ι (βλ. λ.).

Ὀνουφίς· ὁ εἷς τῶν τριῶν μαύρων ἱερῶν ταύρων, δ' ὧν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν ἥλιον.

Ὄνουφις· ἀρχ. πολ. τῆς κάτω Αἰγύπτου μεσημβρινῶς τῆς Βουσίριδος, πρωτ. τοῦ Ὀνουφίτου νομοῦ.

Ὀνούφριος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμ. Ἰωλκοῦ τοῦ Βόλου, ἐκ τῶν συνοικισμῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἀνακασιὰν (βλ. λ.) Κάτ. 503.

Ὀνουφρίου-Ἁγίου Μονή· τῆς πρωτευούσης τοῦ Κερκυραϊκοῦ δήμ. Ἀπηλιωτῶν Σκριπεροῦ. Κάτ. 2.

Ὀνόχωνος· ποτ. τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Εἶνε ὁ σημερινὸς Σ ο φ α δ ί τ ι κ ο ς, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν ΒΔ δειράδων τῆς Ὄθρυος, ῥέει πρὸς Β καὶ συμβάλλων τῷ Ἐνιπεῖ χύνεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πηνειὸν κατόπιν ροῦ 75 χλμ.

Ὀνσλῶ ἢ Ὀνσλόῦ (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· γάλλος συνθέτης, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, 1784—1852, καταγίνας κυρίως εἰς τὴν οἰκιακὴν μουσικήν· αἱ ἐν ὅλῳ 70 συνθέσεις του ἐλησμονήθησαν πλέον.

Ὄντ, ἡ Ναγύ-Ὄντ (Μέγα Ὄντ)· κομητεῖα τῆς Οὐγγαρίας μεταξὺ τῶν Βάρς, Ζολυμὸν, Νεογράδ, Πέστ καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Γκρὰν Ἔκτ: 2615 τετρ. χλμ. Κάτ: 120.000, πρωτ. Ἵπολι-Σάγξχ. Ὀρεινὸν ἔδαφος, χρυσός, ἄργυρος, μόλυβδος, χαλκός, λίθος τύριος, κινάβαρι, μεταλ. ὕδατα.-Κίς-Ὄντ, ἤτοι μικρὸν Ὄντ· ἀρχ. κομητεία τῆς Οὐγγαρίας, περιλαμβαναμένη νῦν ἐν τῇ τοῦ Γκέμερ.

Ὀντάριο· μία ἐκ τῶν πέντε μεγάλων Καναδικῶν λιμνῶν, ἐν ᾗ χύνεται ὁ ποταμὸς Νιαγάρας. Ἔκτ. 19,823 τετρ. χλμ., βάθος δὲ 500 πόδες.

Ὀντζάκιον· ὄν. διδόμενον εἰς τὰ σώματα τῶν Γιαννιτσάρων ἐν γένει καὶ κυρίως εἰς τὰ τουρκικὰ σώματα ἅπερ ἦρχον ἐν ὀνόματι τοῦ Σουλτάνου ἐν ταῖς ἀντιβασιλείαις τῆς Βαρβαρίας. Τὸ οὐτζάκιον τοῦ Ἀλγερίου ἱδρυθὲν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Βαρβαρόσσα τὸ 1517, κατεστράφη ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1830.

Ὄνυχας· χ. τοῦ δήμ. Ἀργυρουπόλεως, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 70.

Ὀνύχιον· τόπος ἐν Κρήτῃ· κατὰ Στ. Βυζάντιον.

Ὀνφλὲρ· πολ. καὶ λιμὴν τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός, πρωτ. ἐπαρχ. Κάτ: 10,000. ἔχει Γυμνάσιον, θαλάσσιον ἐμπόριον, ναυπηγεῖα, βιομηχανίαν ποικίλην, ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον βουτύρου, ὀρνίθων, ᾠῶν, δημητριακῶν, ὀσπρίων, καρπῶν κλ. εἰς Ἀγγλίαν· ὁ λιμὴν αὐτῆς εἶνε εὐρὺς καὶ ἀσφαλής, μὲ 4 φάρους, κεῖται δὲ ἀπέναντι τῆς Χάβης· ἱδρύθη τὸν 11ον αἰῶνα, κατελήφθη κατὰ τὸν 14ον καὶ 15ον ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γαλλ. κατοχὴν τὸ 1449. Οἱ ὀνομαστοὶ αὐτῆς ναυτικοὶ ἀρχομένου τοῦ 16ου αἰῶνος ἔπλευσαν εἰς Βραζιλίαν καὶ ἔλαβον κατοχὴν τῆς Τερ-Νέβ (Νέας Γῆς). Πατρὶς τοῦ Βινὰ-Πωλμιὲ καὶ τῶν Ναυάρχων Δουβλὲ καὶ Μοττάρ.

Ὀνωρὰ (Ἅ γ ι ο ς Ὀ ν ω ρ ά τ ο ς)· ἐπίσκ. Ἄρλης, γεν. ἐν τῇ Δυτ. Γαλατίᾳ ἐξ εἰδωλολατρικοῦ οἴκου. Ἵδρυσε τὸ 410 τὸ μοναστήριον τοῦ Λερὲν καὶ παὰ τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ ἐξελέγη ἐπίσκοπος Ἄρλης τὸ 427. Ἑορτ. 16 Ἰανουαρίου (ν).

Ὀνωρᾶ (Σαίντ-)· μία τῶν γαλ. νήσων Λερέν, ἐν τῇ Μεσογείῳ, ἀντικρὺ τῶν ἐκτῶν τοῦ νομοῦ τῶν Προσακτίων Ἄλπεων.

Ὀνωρὲ (Ὀ ν ώ ρ ι ο ς)· ὄνομα πολλῶν πριγκίπων τοῦ Μονακό. Ὁ τελευταῖος, Ὀ ν ω ρ ὲ ὁ Ε' (1778—1841), ὑπῆρξε πατρίκιος τῆς Γαλλίας.

Ὀνωρέ (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Ἀμιένης τὸ 660 καὶ προστάτης τῶν ἀρτοπωλῶν. Ἑορτ. τῇ 16 Μαΐου (ν).

Ὀνωρὲ δὲ Σαίντ - Μαρί· (Β λ α ὶ ς Β α ν ζὲ λ, π α τ ή ρ)· Καρμηλίτης ἐκ τῶν ἀνυποδήτων, ἐκ Λιμόγης 1671—1729, ἐπιφορτισθεὶς παρὰ τοῦ τάγματός του διαφόρους εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀποστολάς. Συνέγραψε πολλὰ ἐκκλησιαστικά, ἱστορικά, θρησκευτικὰ καὶ ἄλλα συγγράμματα.

Ὀνωρὲ δ'-Ὠταίν (Ὀ ν ώ ρ ι ο ς)· ἐκκλ. συγγραφεύς, ἀποθ. τὸ 1140, ἐδίδαξεν ἐπὶ μακρὸν ἐν Ὠταὶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Σχολαστικὸς» τὴν θεολογίαν καὶ μεταφυσικήν, κατέλιπε δὲ συγγράμματα ἀφ' ὧν δύναταί τις νὰ κρίνῃ μέρι τίνος προέβαινον αἱ γνώσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀνωριάς· ἐπαρχ. τοῦ Ἀνατ. Ρωμ. Κράτους ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Πόντου, ἀπαρτιζομένη ἐκ τῆς Ἀνατολ. Βιθυνίας καὶ τῆς Δυτ. Παφλαγονίας. Πρωτ. Κλαυδιούπολις.

Ὀνωρίνη (Ἁγία)· παρθένος καὶ μάρτυς τοῦ Γ' ἢ Δ' αἰῶνος· ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Κὼ (ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Κάτω-Σηκουάνα). Τὸ λείψανον αὐτῆς μετεφέρθη εἰς Κονφλὰν-Σαϊντ-Ὀνωρίν. Ἑορτ. 27 Φεβρουαρίου.

Ὀνώριος (Φλάβιος)· αὐτοκρ. τῆς Δύσεως, 2ος υἱὸς τοῦ Θεοδοσίου, ἦτο ἐπταετὴς κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὸ 395. Διένειμε τὸ κράτος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρκαδίου, λαβὼν τὴν Δύσιν. Κατ' ἀρχὰς ἔσχεν ὡς κηδεμόνα καὶ ὑπουργὸν τὸν Στιλίχωνα, ὅστις ἐνδόξως κατεπολέμησεν Ἀλάριχον τὸν βασιλέα τῶν Βισιγότθων· κατηγορηθέντος ὅμως τοῦ Στιλίχωνος ὡς ἐποφθαλμιῶντος τὸν θρόνον, διέταξε καὶ ἐδολοφόνησαν αὐτὸν (408), ἀπέπεμψε δὲ καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Θερμασίαν κόρην τοῦ Στιλίχωνος. Παραβιάσας τὰς πρὸς τὸν Ἀλάριχον συνθήκας ἐθανάτωσε πάντας τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Γότθους. Διὸ καὶ ὁ Ἀλάριχος ἐκυρίευσε καὶ ἐλεηλάτησε τὴν Ρώμην (410), ἠνάγκασε δὲ τὴν Σύγκλητον νὰ κηρύξῃ ἔκπτωτον τοῦ θρόνου αὐτόν, ὅστις ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν Γότθων καταλιπὼν τὸ Μιλάνον, κατέφυγεν εἰς Ραβένναν, καὶ ν' ἀνακηρύξῃ τὸν ἔπαρχον τῆς Ρώμης Ἄτταλον αὐτοκράτορα. Μικρὸν ὅμως μετὰ ταῦτα συνδιαλλαγεὶς μετὰ τοῦ Ὀνωρίου ἀποκατέστησεν αὐτὸν αὖθις εἰς τὸν θρόνον. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ πιθανῶς ἐκόντος αὐτοῦ, ἐγκατέστησαν οἱ Βουργούνδιοι ἐν τῇ Ἀνατ. Γαλατίᾳ. Ἀπέθ. τὸ 423.

Ὀνώριος ὁ **Α'**· Πάπας τὸ 625-638, ἐγεν. ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας. Ἐκηρύχθη αἱρετικὸς ὑπὸ γενικῆς τινος συνόδου, ὡς γράψας εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Κων)πόλεως Σέργιον ἐπιστολὴν περιέχουσαν αἱρετικὰς προτάσεις σχετικὰς πρὸς τὸν μονοθελητισμόν, ἀποκαταστάντος δὲ ὁριστικῶς τοῦ περὶ Μονοθελητῶν δόγματος τῆς Ἐκκλησίας τὸ 681, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Σεργίου καὶ Ὀνωρίου ἀνεθεματίσθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Κων)πόλει συνόδου, εἰς πάντα δὲ νέον Πάπαν ἐπεβάλλετο ὁ ὅρκος τοῦ κατὰ τοῦ Ὀνωρίου ἀναθέματος.

Ὀνώριος ὁ **Β'**· καλούμενος τὸ πρῶτον Καρδιναλιος Λαμπέρ, ἐπίσκοπος Ὠστίας, ἐκλεγεὶς τὸ 1124, ἀπ. τὸ 1130, ἀνηγόρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Λοθάριον καὶ κατεδίκασε διὰ διάφορα σφάλματα τὸν Ἀββᾶν Κλουνὺ καὶ τὸν Δὺ-Μὸν-Κασσέν.

Ὀνώριος ὁ **Γ'** (Σεντσιο Σαβέλλι)· ἐγεν. ἐν Ρώμῃ, ἐξελέγη τὸ 1216 πάπας καὶ ἀπ. τὸ 1227, ἀνεγνώρισε τὰ τάγματα τοῦ Ἁγ. Δομινίκου καὶ τῶν Καρμηλιτῶν, διενήργησε τὴν 5ην Σταυροφορίαν, ὥπλισε Λουδοβίκον τὸν Η' κατὰ τῶν Ἀλβιγηνῶν καὶ τὰς Λομβαρδικὰς πόλεις κατὰ Φρειδερίκου τοῦ Β'. Τὰ «Ἅπαντα» αὐτοῦ ἐξεδόθησαν ἀπὸ τοῦ 1830.

Ὀνώριος ὁ **Δ'** (Ἰάκωβος Σαβέλλι)· Ρωμαῖος, ἐξελ. πάπας τὸ 1285, ἀπέθ. τὸ 1287, ἀπηλευθέρωσε τὸ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παπικὸν κράτος ἀπὸ τῶν λυμαινομένων αὐτὸ λῃστῶν, ὑπεστήριξε τὴν γαλλικὴν μερίδα ἐν Σικελίᾳ κατὰ τοῦ Ἀραγωνικοῦ οἴκου, ὑπῆρξε δὲ ἐχθρὸς τῶν Φραγκισκανῶν.

Ὀξεῖαι· σύμπλεγμα νήσων ἀνηκουσῶν εἰς τὰς Ἐχινάδας, ὧν εἶνε αἱ μείζονες, κείμεναι καταντικρὺ τῶν ΝΔ ἀκτῶν τῆς Αἰτωλίας καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου.

Ὄξεστριν (Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς-Κ ό μ η ς)· ὑπουργὸς Γουσταύου-Ἀδόλφου, βασιλέως τῆς Σουηδίας, 1583—1654, κυβερνήσας τὴν χώραν κατὰ τὴν ἀνηλικότητα τῆς βασιλίσσης Χριστίνης, ἣν ἐπειράθη ἀκάρπως νὰ πείσῃ ὅπως τὸν νυμφευθῇ.

Ὀξεριάρη· χ. τοῦ δήμου Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 22.

Ὀξυὰ-τοῦ-Δεσπότη· στρατιωτικὸς σταθμὸς εἰς τὰ ΒΔ τῆς Θεσσαλίας πρὸς τὴν Ἤπειρον, ἐν τῷ δήμ. Λάκμωνος. Κάτ: 5.

Ὀξυαῖς· νησὶς παρὰ τὴν Ἰθάκην οἰκουμένη ὑπό τινων ποιμένων.

Ὀξυδράκαι· ἔθνος τῆς ἀρχ. Ἰνδίας μάχιμον, μεταξὺ Ὑφάσιος καὶ Γάγγου οἰκοῦν.

Ὀξύλιθος· χ. τοῦ δήμου Κυμαίων τῆς Ν Εὐβοίας. Κάτ: 1015.

Ὄξυλος· υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος.

Ὄξυλος· υἱὸς τοῦ Αἵμονος, φυγὼν ἐξ Αἰτωλίας καὶ ὁδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν δὲ ὡς ἀμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος.

Ὀξύνεια· πόλ. ἀρχ. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ὁ κάτωθι δῆμος.

Ὀξυνείας-δῆμος· τοῦ Νομ. Τρικκάλων. Πρωτ. Μ ε ρ ί τ σ α· Ἄλλαχ: Βελεμίστι, Βουρλοχῶρι, Βρυτᾶδες, Γαύρεβο, Κακοπλεῦρι, Κερασιὰ (Φλιάλα), Ὄστροβον, Σταγιάδες, Τσούγκουρο. Μ ο ν ή Σταγιάδων Κοιμ. Θεοτόκου. Κάτ: 2,760

Ὀξύρυγχος· πολ. ἀρχ. τῆς μέσης Αἰγύπτου, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ ὁμώνυμος ἰχθύς.

Ὄξφορδ· πρωτ. ὁμων. ἀγγλικῆς κομητείας, εἰς τὸ κέντρον τοῦ νοτίου κορμοῦ τῆς Ἀγγλίας, μεταξὺ Ἴσιος καὶ Τσέρουελλ· π. ἀρχαία, λαμπρῶς ἐκτισμένη καὶ παγκοσμίου τυγχάνουσα φήμης ὡς ἐκ τοῦ περιωνύμου πανεπιστημίου της ὅπου ἐμαθήτευσαν πλεῖστοι τῶν διασημοτάτων ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Εὐρώπης ἐν γένει καὶ ὅπερ περιλαμβάνει 25 κολλέγια. Ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 36,000.

Ὀὸ (Π ό ρ-Δ'-)· κορυφὴ τῶν Πολ. Πυρηναίων ἐν τῷ νομῷ Ἄνω-Γαρούνα. Ὕψ: 3,002 μ.

Ὄουε (Ρ ι χ ά ρ δ ο ς Σ κ ρ ό π, κόμης)· ἄγγλος ναύαρχος, 1725-1799, κυβερνῶν τὸν ἀγγλικὸν στόλον κατὰ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Οὐέσσὰν ἐνίκησε τοὺς γάλλους τὸ 1794, παρ' ὅλην τὴν ἡρωικὴν των ἀντίστασιν.

Ὄουεν (Ρ ι χ ά ρ δ ο ς)· περιώνυμος σύγχρονος ἄγγλος φυσιολόγος, γεννηθεὶς τὸ 1840, καθηγ. τῆς ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας ἐν Λονδίνῳ, καταγίνεις κυρίως εἰς τὴν ὀστολογίαν τῶν παλαιοντολογικῶν εὑρημάτων. Οἱ Ἄγγλοι τὸν ὠνόμασαν Κυβιὲ τῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἀγγλίας, ἡ δὲ δὲ βασίλισσα Βικτωρία τῷ ἐδώρησε τὸν ἐν Νηοῦ-Γρήην ἀνάκτορον τοῦ ποτὲ βασιλέως τοῦ Ἀννοβέρου ὅπως διαμένῃ ἐκεῖ ἰσοβίως.

Ὄουεν (Ρ ο β έ ρ τ ο ς)· ἄγγλος βιομήχανος καὶ σοσιαλιστής, 1771—1858, ἱδρύσας εἰς τὰς Ἡνωμ-Πολιτείας κοινωνιστικὸν σύλλογον μὴ πολὺ εὐδοκιμήσαντα.

Ὀπίμιος (Δ ο ύ κ ι ο ς)· ρωμαῖος ὕπατος τὸ 121 π. Χ., ἀντίπαλος τοῦ Γαΐου Γράκχου, οὗ προεκήρυξε χρήμασι τὴν κεφαλήν. Ἀποσταλεὶς εἰς Ἀφρικὴν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Ἰουγούρθα, ἀφέθη ν' ἀπατηθῇ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀπέθ. ἐξόριστος.

Ὀπιταϊδῶν-δ ή μ ο ς· τῆς νήσου Ζακύνθου, Πρωτ. Μ α χ α ι ρ ά δ ο. Ἄλλα χ. Λαγοπόδο, Μελινάδο Ρωμῆρι. Κ. 2,590.

Ὄπιτς (Μ α ρ τ ῖ ν ο ς)· γερμανὸς ποιητής, 1597—1639, ὁ ἐπονομασθεὶς «Πατὴρ» καὶ «Ἀναμορφωτὴς» τῆς γερμανικῆς ποιήσεως καὶ γλώσσης. Ὑπῆρξε φίλος τοῦ Γροτίου, γραμματεὺς δὲ καὶ ἱστοριογράφος τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας· μεταξὺ τῶν ποιητικῶν του ἀριστουργημάτων διακρίνονται τὰ «διδακτικά».

Ὁπλῖται· τὸ πεζικὸν τῆς γραμμῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔλλησιν. Οἱ βαρύτερον ὡπλισμένοι στρατιῶται, οἵτινες ἔφερον ἀμυντικὰ μὲν κράνος καὶ θώρακα ἢ χιτῶνα χαλκοῦν ἢ λινοῦν ἐπενδεδυμένον διὰ σιδηρῶν πλακῶν μετὰ ζωστῆρος, πτερύγια πρὸς προφύλαξιν τοῦ ὑπογαστρίου καὶ κνημῖδας ἐκ σιδήρου ἢ χάλυβος ἐπιχάλκου διηκούσας μέχρι τοῦ γόνατος, ἐπιθετικὰ δὲ τὸ δόρυ ἢ ἔγχος (ἢ καὶ δύο δόρατα) 7—8 πορῶν μῆκους καὶ ξίφος. Τὴν πανοπλίαν ταύτην ἔφερον ἐν ὥρᾳ μάχης ἢ ἐπιθεωρήσεως ἐν πορείᾳ ἐτίθετο ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφέρετο ὑπὸ τῶν θεραπόντων ἢ δούλων. Τὸ βάρος ἑκάστης πανοπλίας ἦτο περίπου 60 λιτρῶν. Τὰ σώματα τῶν ὁπλιτῶν διηροῦντο εἰς λόχους ἐξ 100 ἀνδρῶν. Οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται, ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἡμετέρους εὐζώνους ἢ τὸ ἐλαφρὸν πεζικὸν ἐκαλοῦντο γυμνοὶ ἢ γυμνῆται.

Ὀπόρτο ἢ Πόρτο· ἡ δευτέρα πόλις τῆς Πορτογαλίας, λιμὴν ἐξαγωγῆς 6 χλμ. ἔνδον τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἔχει μέγιστον ἐμπόριον ἐκλεκτῶν οἴνων κ.λ.ἀξίας 45-50 ἑκατ. φρ., νομισματοκοπεῖον, ἰατρικὴν Ἀκαδήμειαν, βιβλιοθήκ. ν μὲ 80,000 τόμους καὶ 115,000 κατ.

Ὀποῦς· πολ., ἀρχ. πρωτ. τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀποῦντος, υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ. Ἔκειτο περὶ τὴν θέσιν τῆς σημερινῆς Ἀταλάντης. Ἐδῶ ἐγεννήθη ὁ Πάτροκλος.

Ὀποῦς· πολ. ἀρχ. μικρὰ τῆς Ἤλιδος, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ὀλυμπίας.

Ὀππὲδ (Ἰ ω. Δ ὲ-Μ α ι ὶ ν ι έ, β α ρ ὼ ν δ'-)· 1495—1558, πρῶτος πρόεδρος τοῦ κοινοβουλίου τοῦ Αἴξ, περιώνυμος καταστὰς διὰ τὴν ἐγρίαν του αὐστηρότητα κατὰ τῶν Βαλδίων, ὧν ἠρήμωσε τὰς ἐπαρχίας· εἰσαχθεὶς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς δίκην τὸ 1550, ἐπὶ Ἑρρίκου Β', κατώρθωσε ν' ἀθῳωθῇ.

Ὄππερτ (Ἰούλιος)· γάλλος γερμανικῆς καταγωγῆς, σύγχρονος ἀσσυριολόγος καὶ γλωσσολόγος διαπρεπής, γεννηθεὶς τὸ 1825. Μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν του ἐμβριθεστάτων συγγραμμάτων διακρίνονται αἱ περὶ «Κωνοειδῶν γραμμάτων» μελέται, ἡ «Σανσκριτικὴ Γραμματικὴ» καὶ ἄ.

Ὀππιανός· ποιητὴς ἐξ Ἀναζαβοῦ τῆς Κιλικίας, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, ἀκμάσας περὶ τὴν τρίτην μ. Χ. ἑκατον.

Ὄππιος· δήμαρχος τῶν πληβείων ἐν Ρώμῃ τὸ 215 π. Χ., συγγραφεὺς νόμου κατὰ τῆς πολυτελείας τῶν γυναικῶν, ὀνομασθέντος ἐξ αὐτοῦ «Ὀππιανοῦ» (Lex Oppia), καὶ δι' οὗ ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας νὰ φέρουν πλέον τῆς ἡμισείας οὐγγίας (14 γραμμαρίων) χρυσοῦ, ἐνδύματα πορφυρᾶ καὶ νὰ ποιῶνται χρῆσιν ἁμαξῶν ἔν τε τῇ Ρώμῃ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις, ἐξαιρέσει τῶν δημοσίων ἑορτῶν.

Ὀππορτούνη (Ἀγία)· γαλλὶς μοναχή, καταστᾶσα ἡγουμένη τῆς Μονῆς Μοντρέγιλ καὶ διαφημισθεῖσα ἐπὶ ἁγνῇ αὐστηρότητι βίου. Ἀπέθ. τὸ 770. Ἑορτὴ τὴν 21 Ἀπριλίου (ν).

Ὀππορτουνιστής· οὕτως, ἀπό τινων ἐτῶν ὠνομάσθησαν ἐν Γαλλίᾳ οἱ μετριοπαθεῖς δημοκρατικοὶ ἢ οἱ ἐν τῇ κυβερνήσει τοιοῦτοι. Ἡ λέξις ἐχρησιμοποιήθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Γαμβέττα, ὑπ' αὐτοῦ πλασθεῖσα.

Ὄπς· ἀρχαιοτάτη ἰταλικὴ θεότης· ὅρα Ὄψ.

Ὀπταῖ(τος)-Ἅγιος· ἐγεννήθη περὶ τὸ 315, ἀπέθανε τὸ 386 μ. Χ. Ἦτο ἐπίσκοπος Μιλέβης τῆς Νουμιδικῆς, ἑορτάζεται δὲ τὴν 4 Ἰουνίου (ν).

Ὀπτιμισμός· φιλοσοφικὸν σύστημα διακηρῦττον ὅτι πᾶν τὸ ὑπάρχον εἶνε τὸ δυνατῶς ἄριστον. Τοιοῦται αἱ ἀρχαὶ τοῦ Λάϊβνιτς.

Ὀράγγη (Ἐλεύθερον Κράτος τῆς Ὀράγγης)· δημοκρατία τῆς ΝΑΝ Ἀφρικῆς ἱδρυθεῖσα ἐκ τῶν Βούρς (Βόερς)—βλ. λ.—ἤτοι τῶν Ὁλλανδῶν ἀποίκων μεταξὺ τῆς ἀγγλικῆς κτήσεως Νατάλ (Α), τῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου (Ν καὶ Δ) καὶ τῆς δημοκρατίας Τράνσβααλ (Β). Ἔκτ. 107,439 τετρ.χλμ., ἤτοι 1 2)3 φορὰς ἡ Ἑλλάς. Κάτ. 145,000 μόλις. Πρωτ. Μπλαιμφοντάϊν. Ὁ πρώτιστος πλοῦτος τῆς χώρας εἶνε τὰ πολυπληθῆ ποίμνια τῶν προβάτων. Τὸ 1820, οἱ Βούρς, ἐκδιωχθέντες τοῦ Νατάλ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, κατέφυγον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Ὀράγγη. Τὸ 1848 ἐξετοπίσθησαν ἐκ νέου ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, οἵτινες καὶ προσήρτησαν αὐθαιρέτως εἰς τὰς κτήσεις των τὴν νεοσύστατον δημοκρατίαν, ἀλλὰ τὸ 1854 τὴν ἀπέδωκαν αὖθις εἰς τοὺς πρώτους κυρίους της, καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὸ «Ἐλεύθερον Κράτος τῆς Ὀράγγης» ηὔξησε κατὰ πολὺ καὶ ἐπληθύνθησαν ὁπωσδήποτε οἱ κάτοικοί του διὰ τῆς διαρκοῦς ἐδῶ μεταναστεύσεως Ὁλλανδῶν ἐποίκων. Τελευταίως ὅμως (1900) περιπλακεῖσα ἐν συμμαχίᾳ μετὰ τῆς Τράνσβααλ (βλ. λ.) εἰς πόλεμον κατὰ τῶν Ἄγγλων, μήπω ἀκόμη περατωθέντα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἶδε τὴν πρωτεύουσάν της καταλαμβανομένην ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ (Μάρτιος τοῦ 1900) καὶ εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κενώσῃ ὁλόκληρον τὸ νότιον ἥμισυ τῶν χωρῶν αὐτῆς Τὸ δὲ τέρμα τοῦ πολέμου τούτου πρόκειται ἤδη νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς καταλύσεως τοῦ Κράτους.

Ὀράγγης· μέγας ποταμὸς τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς σχηματίζων πολλὰς λίμνας, καταρράκτας καὶ νήσους, ἐκβάλλει δὲ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Μῆκ. 1,650 χλμ.

Ὀραδούρ-σύρ-Βατύρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Βιέννας, ἐπὶ τῆς Ταρδοάζ. Κάτ: 3,500.

Ὀράν· ὀχυρὰ πρωτ. τοῦ ἀλγερινοῦ (γαλλικοῦ) νομοῦ Ὀ ρ ά ν, λιμὴν ἐμπορικὸς εἰς τὰ Δ τοῦ Ἀλγερίου εἰς τὸ βάθος ἡμισεληνοειδοῦς ὅρμου. Ἐπισκοπή, ἀξιόλ. Βιομηχανικὰ καταστήματα, σοκολατοποιεῖα καὶ ἐδωδιμοποιεῖα ἄριστα, λαμπρὰ ἁλίπαστα, κατασκευὴ ἐγχωρίων ριπιδίων καὶ ὑποδημάτων ἐκ μαροκηνοῦ δέρματος, μέγα ἐμπόριον, καθιστῶν αὐτὴν 5ον ἐμπορ. λιμένα τῆς Γαλλίας. Κάτ: 70,000.

Ὀράν-Ν ο μ ό ς· τῆς γαλλ. Ἀλγερίας, εἰς τὰ Δ τῆς παραλίας. Ἔκτ: 110,000 τετρ. χλμ. περίπου. Κάτ: 1,000,000. Συνορεύει Δ μὲ τὸ Μαρόκον· Πολλὰ ὕδατα καὶ ἁλατοῦχοι λίμναι (Σ έ μ π κ α καὶ ά)· εὔφοροι πεδιάδες, μεταλλεῖα σιδήρου, χαλκοῦ καὶ ἀργυρούχου μολύβδου, μάρμαρα καὶ θερμοπηγαί. Πρωτ. Ὀ ρ ά ν. Ἐπαρχ. 5. Μάσκαρα, Μοσταγγανέμ, Ὀράν, Σιδί-Βέλ-Ἀββές καὶ Τλέμσεν.

Ὀράνζ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βωκλύζ, ἐπὶ τοῦ Ἀραΐς, 714 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Μεταξουργεῖα, ρωμαϊκὰ ἐρείπια. Μέχρι τοῦ 1713 ἦν ἕδρα ἡγεμονίας, ἧς τὸν τίτλον (π ρ ί γ κ ι π ε ς τ ῆ ς Ὀ ρ ά γ γ η ς) φέρει ἀκόμη ὁ οἶκος Ν α σ σ ά ο υ (βλ. λ.). Κάτ: 11,000.

Ὀράνζ (Φ ι λ ι μ π έ ρ δὲ Σ ι α λόν, πρίγκιψ τῆς Ὀ ρ ά γ γ η ς). τελευταῖος πρίγκιψ τοῦ οἴκου Σιαλὼν -Ὀράνζ. 1502—1530. Ἐπολέμησε τοὺς Γάλλους ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Καρόλου-Κίντου καὶ ἔπεσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Φλωρεντίας.

Ὀράτιος (Φ λ ά κ κ ο ς)· περίφημος Λατῖνος ποιητὴς (65 ἕως 8 π. Χ.). Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ γνωστότατα εἶνε αἱ «Ὠδαί», ἀλλ' ἐπίσης σπουδαῖα ἡ «Ποιητικὴ Τέχνη», αἱ «Σάτυραι» καὶ ἄ.

Ὀρβαλιάσπη· χώρα τοῦ βορείου μέρους τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ὄρβηλος· σειρὰ ὀρέων μεταξὺ Θρᾴκης Βουλγαρίας καὶ Μακεδονίας.

Ὀρβιέτο· π. τῆς Ἰταλίας, ΒΔ τῆς Ρώμης ἐπὶ μονήρους βραχολόφου, κάτωθι τοῦ ὁποίου ῥέει ὁ ποτ. Πάγλια. Ἐπισκοπή, περίφημοι λευκοὶ οἶνοι. Κάτ: 15,000.

Ὀργκόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Στόμια - τοῦ - Ροδανοῦ. Κάτ: 2,850.

Ὀρδάς (Δ ό ν - Δ ι έ γ ο)· ὑπασπιστὴς τοῦ Κ ο ρ τ έ ς, ἀνακαλύψας μέρος τῆς Κολομβίας, ἀναπλεύσας δὲ τὸν Ὀρενόκον καὶ πρῶτος ἀναβὰς τὸ ἡφαίστειον Ποποκατεπέτλ. ἀπέθ. τὸ 1533.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὄρδερικ - Βιταλ· ἄγγλος χρονικογράφος γράψας α'Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν» μέχρι τοῦ 1140. (1075 - 1150).

Ὀρδή· σῶμα νομάδων Τατάρων τὸ ὄνομα «Ὀρδή» ἀποδίδεται γενικῶς εἰς ὅλας τὰς νομαδικῶς ζώσας φυλάς.

Ὀρεάδες ἢ **Ὀρειάδες**· αἱ Νύμφαι (βλ. λ.) τῶν ὀρέων ἐν τῇ ἑλλην. Μυθολογίᾳ. Εἰσὶν ἀκόλουθοι τῆς Ἀρτέμιδος, τὰς παρίστων δὲ ἐνδεδυμένας ὡς αὐτή.

Ὀρεγών ἢ **Κουλοὺμπια**· ποτ. τῶν Δυτ. Ἡνωμ. - Πολιτειῶν· κατέρχεται τῶν Βραχωδῶν ὀρέων, διαρρέει δὲ καὶ τὴν ἀγγλ. - Κολομβίαν καὶ χύνεται εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Μῆκ: 2,000 χλμ.

Ὀρεγών· μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν εἰς τὸν Εἰρην. Ὠκ., διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ ὁμων. μεγάλου ποταμοῦ (βλ. λ.), καὶ ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ, χαλκοῦ, σιδήρου, ἔτι δὲ γαιάνθρακας, μάρμαρα κ.λ. Ἐκτ: 248,707 τετρ. χλμ. Κάτ: 185,000. Κλῖμα ὑγρόν, ἀλλὰ δάση ἀπέραντα μὲ δένδρα γιγαντιαῖα, καὶ ζῷα, ἄρκτους, πάνθηρας, λύκους κ.λ. Ἀλιεία ἐκτεταμένη. Πρωτ. 2 ἑκατ. φρ. Χρέος 500 ἑκατ. φρ. Μαθηταὶ 30,000. Πρωτ. Σάλεμ.

Ὀρεινή· Μονὴ-Κορακοβουνίου ἐν τῷ δήμῳ Βρασιῶν τῆς Κυνουρίας.

Ὀρεινὸς (Κωνσταντῖνος)· ὁ λεγόμενος Χιλίαρχος, ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Βοστίτσης (Αἰγίου), διακριθεὶς εἰς πολλὰς ἐν Πελοποννήσῳ μάχας.

Ὀρέλ· πρωτ. τοῦ ὁμων. Ρωσ. Κυβερνείου, ὅπου ὁ Ὄκα (βλ. λ.) συμβάλλει τῷ Ὀρλικ.Ἐπισκοπή, μέγα ἐμπορεῖον σιτηρῶν. Κάτ: 80,000.

Ὀρέλ· ρωσικὸν κυβερνεῖον, παράγον ἄφθονα σιτηρὰ καὶ λίνον, ἔχον δὲ μεταλλεῖα σιδήρου. Ἔκτ: 46,726 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,000,000. — Πρωτ. Ὀρέλ.

Ὀρελί-Ἀντώνιος Α' (Δε-Τανέν)· 1820—1878, γάλλος νομικός, μεταβὰς εἰς τὴν Νότ-Ἀμερικὴν καὶ προσκτησάμενος τόσην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀραυκανίας (βλ.λ.), ὥστε νὰ τὸν ἀνακηρύξουν βασιλέα τὸ 1861 ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομα. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ὀργανώσῃ τὰ Κράτη του, ἐζήτησε τὴν ἀρωγὴν τῆς Γαλλίας, ἀλλ' ἐνεπαίχθη, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἡ ὑποβλέπουσα αὐτὸν Χιλή, κατέλυσε τὸ κράτος του καὶ τὸν συνέλαβεν. Ἐπιβιβασθεὶς διὰ Γαλλίαν τὸ 1862, μάτην προσεπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ ἐκεῖ τὸ ἐνδιαφέρον δια τὴν διοργανωσιν εἰς κράτος τῶν Ἀραυκος (βλ.λ.) καὶ ἀπέθανε πένης.

Ὀρελλὶ(Ἰωάννης-Γασπάρδ')· Ἑλβετὸς φιλόλογος. 1787-1849, συγγράψας περίφημον συλλογὴν «Λατινικῶν ἐπιγραφῶν».

Ὀρεμβοῦργον· πρωτ. τοῦ ὁμων. ρωσ.κυβερνείου,ἐπὶ τοῦΟὐράλη.Ἰσχυρὰ φρούρια, ἐπισκοπή, κέντρον ἐμπορίου μετὰ τῆς Ἀσίας. Κάτ: 44,000.

Ὀρεμβοῦργον· κυβερνεῖον τῆς ΑΝΑ Ρωσίας πρὸς τὴν Ἀσίαν· μεταλλεῖα χρυσοῦ. πλατίνης, χαλκοῦ κλπ. Ἀκμ. κτηνοτροφία καὶ γεωργία. Πολλοὶ νομάδες. Ἔκτ: 191,176 τετρ. χλμ. Κάτ: 1,250,000. Πρωτ: Ὀρεμβοῦργον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀρενόκος ἢ Ὀρη-· μέγας ποτ. τῆς Ν Ἀμερικῆς, εἰς τὴν Βενεζουέλαν συγκοινωνῶν μετὰ τοῦ Ἀμαζονίου καὶ ἔχων μῆκ: 2,250 χλμ. Ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ πλεῖστα καὶ πλατύτατα στόμια.

Ὀρενόκος-Ἄνω· τοπαρχία τῶν Ἡνωμ-Πολιτειῶν τῆς Βενεζουέλας. Ἀπέραντα δάση. Πρωτ: Βαρίνας. Ἔκτ: 310,310 τετρ. χλμ. Κάτ: 20,000.

Ὀρένδε· πρωτ. ὁμων. ἱσπαν. ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Μίνιο. Ἐπισκοπή, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Θερμοπηγαί. Κάτ: 15,000.— Ἡ ἐπαρχ: 6,979 τετρ. χλμ. Κάτ: 410,000. Κεῖται πρὸς τὴν Πορτογαλίαν.

Ὀρέστης· υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμήστρας. Ἐφόνευσε τὴν μητέρα του ἐκδικῶν τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρός του καὶ κατεδιώκετο εἶτα ὑπὸ τῶν Ἐρινύων.

Ὀρεστία· πόλ. ἀρχ. ἐπί τινος ὄρους ἐν Μακεδονίᾳ.

Ὀρεστία· πόλ. ἀρχ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ καὶ Ὀρέστειον.

Ὀρεστία· μέρος τῆς ἀρχ. Μεγαλοπόλεως.

Ὀρεστιάς· χώρα τῆς Μακεδονίας, ἔνθα κατῴκουν οἱ Ὀρέσται.

Ὀρζελέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα. Ἀριστοι τυροί, ἐρείπια φεουδαλικοῦ πυργώματος. Κάτ: 1,700.

Ὀρζεμὸν (Πέτρος δ'-)· καγκελλάριος τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1373—1380, ὁ συνεχίσας τὰ «Χρονικὰ τοῦ Ἁγ-Διονυσίου», ἀποθανὼν δὲ τὸ 1389.

Ὀρζέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρ-ἐ-Λοάρ, κρησφύγετον λῃστῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Κάτ: 1,750.

Ὀρθαία· μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀκίνθου, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Γεραίστου.

Ὀρθάνης· θεός τις Πριαπώδης, τιμώμενος ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης.

Ὀρθέζ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα, 835 χλμ. ΝΔΝ τῶν Παρισίων. Περίφημα ἁλίπαστα κρέατα. Κάτ: 6,800.

Ὀρθὶζ (Δ' Ἀσπρμόν, ὑποκόμης δ'-)· κυβερνήτης Βαϋόννης ἐπὶ Καρόλου Θ', δεινὸς διώκτης τῶν προτεσταντῶν, μὴ λαβὼν ὅμως μέρος εἰς τὴν σφαγὴν τῶν καλβινιστῶν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου-Βαρθολομαίου.

Ὀρθὲς· χ. τοῦ δήμου Μαργαριτῶν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 250.

Ὀρθία· κώμη ἀρχ. τῆς Ἀρκαδίας μὲ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ κορυφῆς ὄρους.

Ὀρθία· ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἰνδίαις καὶ ἐν Σπάρτῃ, ἔνθα ἐμαστιγοῦντο οἱ νέοι περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, μετακομισθὲν ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Ὀρθοκωστῆς-Μονή· «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου»· ἐν τῷ δήμ. Βρασιῶν τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 9.

Ὀρθοκωστῆς-Μετόχι· τῆς ὁμωνύμου Μονῆς τοῦ δήμ. Βρασιῶν τῆς Κυνουρίας, 10' ἀπὸ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Ὀρθονιαῖς· χ. τοῦ δήμ. Ἐλάτου τῆς Ζακύνθου. Κάτ: 249.

Ὀρθοῦνι· χ. τοῦ δήμ. Λάκ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κωνι, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κοήτης. Κάτ: 250.

Ὄρθουρα· π. ἀρχ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ὄρθρος· φοβερὸς κύων δικέφαλος, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης φυλάττων ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυθείᾳ τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ὁ Βρίτρατῶν Ἰνδιῶν.

Ὀριζάβα· ὄρα Ὀριθάβα.

Ὀριθάβα (κακῶς γράφεται Ὀριζάβα)· π. τῆς μεξικανικῆς ἐπαρχ. Βέρα-Κρούς· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Μεγάλαι καπνοφυτίαι. Παρ' αὐτὴν ὑπέστησαν δεινὰς ἀπωλείας τὸ 1862 οἱ Γάλλοι. Κάτ: 13,000.

Ὀριθάβα ἢ Σιτλαλτεπέτλ., ἤτοι «Ἀστερόεν Ὄρος»· ἡφαίστειον τοῦ Μεξικοῦ ὕψους 5,384 μ.

Ὄριον (=ὀρεινὸ χῶρι)· ἀρχ. π. ἐν Κρήτῃ. Οἱ κάτ. Ὀρεῖοι. Ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν πόλεων αἵτινες ἀποσπασθεῖσαι ἐκ τῆς συμμαχίας τῆς Κνωσοῦ, ὑπερήσπισαν ἐπί τινα χρόνον τὴν Λύττον, συντελέσασαι εἰς τὸ νὰ ἀναβληθῇ ἡ κατὰ τὸ 220 π. Χ. ἐλθοῦσα καταστροφή της. (Ἴδε Λύττος). Οἱ Ὀρειοι ἀναφέρονται μετὰ τοὺς Λαππαίους, ἐξ οὗ καὶ δὲν φαίνεται ἀπίθανος ἡ γνώμη ἡ τοποθετοῦσα τὴν πόλιν ταύτην περὶ τὸ σημερινὸν χωρίον Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ρεθύμνης. Αὕτη ὠνομάσθη μετὰ ταῦτα πιθανῶς Ἄγριον, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ρεθύμνης ἐλέγετο καὶ Ἀγρίου.

Ὄριον· χ. τοῦ δήμ. Λύλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 410.

Ὀρισσὰ ἢ Ὀρυσσὰ· μεσημβρινὴ ἐπαρχία τῆς ἀγγλοϊνδικῆς προεδρείας Καλκούττας. Ἔκτ: 288,000 τετρ. χλ. Κάτ: 4,500,000. Πρωτ. **Κέτεκ**. Ἔδαφος εὔφορον καὶ πολύρρυτον, πλῆθος ὄφεων καὶ κροκοδείλων. Κλῖμα θερμότατον.

Ὀρκάδες καὶ ἀγγλιστὶ **Ὀρκνεῦ(ς)**· ἀρχιπέλαγος τῆς Μεγ. Βρεττανίας εἰς τὰ Β τῆς Σκωτίας, συγκείμενον ἐξ 67 νήσων ὧν μόναι αἱ 27 κατοικοῦνται διαρκῶς, τῶν λοιπῶν χρησιμοποιουμένων εἰς τὴν βοσκὴν ποιμνίων. Νῆσοι λοφώδεις καὶ κατάφυτοι· μεγάλοι λειμῶνες. Μεγίστη εἶνε ἡ Μαίνλαινδ ἢ Πόμονα. Μετὰ τῶν Σχετλανδικῶν ἀποτελοῦσι μίαν κομητείαν τῆς Σκωτίας μὲ πρωτ. Κίρκουωλλ, ἐπὶ τῆς Μαίνλαινδ. Ἄλλοτε αἱ Ὀρκάδες ἦσαν κρησφύγετον πειρατῶν Νορβηγῶν καὶ ἀπετέλουν τὸ φόβητρον τῶν βορείων θαλασσῶν. Ἔκτ. 1036 τετρ. χλμ. Κάτ: 33,000.

Ὀρκάνια (Ἀνδρέας-Σιόνε)· ἰταλὸς ζωγράφος, γλύπτης, ἀρχιτέκτων καὶ ποιητής, 1329-1389, εἷς τῶν ἐξοχωτάτων καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς του.

Ὄρκος· ὡς θεότης, υἱὸς τῆς Ἔριδος, ἢ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς.

Ὄρκος· ποτ. ἐν Βιθυνίᾳ φοβερὸς ὧν τοῖς ἐπιόρκοις.

Ὀρκός-Μεταλλείου· ὅρμος μετ' ἀγροικιῶν τῆς νήσ. Κέας. Κάτ: 31.

Ὀρκύνιος· μέγας δρυμὸς τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Δακίας.

Ὀρλάνδι (Πελλεγρῖνο-

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀ ν τ ώ ν ι ο)· ἰταλὸς βιογράφος, 1660-1727.

Ὀρλεανική (-Λ ε α ν α τ ί· ἀρχ. γαλλ. ἐπαρχία, μὲ πρωτ. Ὀ ρ λ ε ά ν.

Ὀρλεὰν(ς) ἡ **Αὐρηλία**· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Λείγηρος, 121 χλμ. ἀπὸ Παρισίων ΝΔΝ. Ἐπισκοπή, σχολὴ πυροβολικοῦ, ἀκμ. ἐμπόρ. καὶ βιομηχ. Περίφημοι οἶνοι. Ἐδηώθη ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν τὸ 856 καὶ τὸ 865, ἐσώθη ἀπὸ τὸν Ἀττίλαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου Αἰνιὰν τὸ 450 καὶ ἀπὸ τῶν Ἄγγλων ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δ' Ἄρκ (βλ. λ.) ἐντεῦθεν ὀνομασθείσης «Αὐρηλιανῆς Παρθένου» τὸ 1428. Κατὰ δὲ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870-1871 ἡ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατάληψις αὐτῆς ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς πτώσεως τῶν Παρισίων. Κάτ: 61,000.

Ὀρλεὰν(ς)-δ ά σ ο ς· μέγας δρυμὸς τῆς Γαλλίας ἐκ δρυῶν κυρίως καὶ φηγῶν ἐκτάσεως 342 τετρ. χλμ.

Ὀρλεὰν(ς) ἡ Α ὐ ρ η λ ί α ς-**Βασίλειον**· ἱδρύθη τὸ 511 κατὰ τὴν διαμοίρασιν τῶν κατακτήσεων τοῦ Κλόβιος μεταξὺ τῶν υἱῶν του, βασιλεὺς δ' ἐγένετο ὁ Κλοδόμιρος. Κατελύθη τὸ 528, ἀνιδρύθη τὸ 561 ὑπὸ τὸν Γοντρὰν καὶ διετηρήθη μέχρι τοῦ 593.

Ὀρλεάν(ς)· νῆσος τοῦ Καναδᾶ (Βόρ-Ἀμερική) ἐν τῷ ποτ. Ἁγίῳ-Λαυρεντίῳ, 16 χλμ. ἀπὸ Κεβέκ. Κάτ: 4,500.

Ὀρλεὰν(ς) - Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς, Δ ο υ ξ δ'· 1371—1407, δεύτερος υἱὸς Καρόλου Ε', δολοφονηθεὶς ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου· γενάρχης τοῦ οἴκου Ὀρλεὰν-Βαλοᾶ.

Ὀρλεὰν(ς) - Κ ά ρ ο λ ο ς Δ', 1391—1464, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ προηγ., ἀναμιχθεὶς εἰς τὰς ταραχὰς ἐπὶ Καρόλου Δ' καὶ συλληφθεὶς ἐν Ἀζενκοὺρ ἔμεινεν ἐπὶ 25 ἔτη δεσμώτης ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἔγραψε τὰς ποιήσεις του. Εἶνε πατὴρ Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ'.

Ὀρλεὰν(ς)-Γ ά σ τ ω ν, Δ ο υ ξ δ'· 1608—1660. Τρίτος υἱὸς Ἑρρίκου τοῦ Δ', σύζυγος τῆς Δδος δὲ-Μομπανσιέ, ἀντίπαλος τοῦ Ρισελιέ.

Ὀρλεὰν(ς) - Φ ί λ ι π π ο ς Α', δ ο υ ξ δ'· 1640—1701. Δεύτερος υἱὸς Λουδοβ. ΙΓ', ἀδελφὸς Λουδοβ. ΙΔ', ἀρχηγὸς τοῦ δευτέρου οἴκου τῶν Ὀ ρ λ ε α ν ι δ ῶ ν-Β ο υ ρ β ό ν ω ν.

Ὀρλεὰν(ς) - Φ ί λ ι π π ο ς Β', 1674—1723, υἱὸς τοῦ προηγ. καὶ τῆς πριγκιπίσσης τῆς Βαυαρίας, ἀντιβασιλεὺς κατὰ τὴν ἀνηλικότητα Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'.

Ὀρλεὰν(ς)-Λ ο υ δ ο β-Φ ί λ ι π π ο ς· 1747—1793, δισέγγονος τοῦ προηγ., ἀντίπαλος τῆς αὐλῆς Λουδοβ. ΙΣ', μέλος κατόπιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ψηφίσας τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως καὶ θανὼν τέλος ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος.

Ὀρλεὰν(ς)-Λ ο υ δ ο β-Φ ί λ ι π π ο ς ὁ Β'· υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλεὺς τῶν Γάλλων τὸ 1830 (ὅρα Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς-Φ ί λ ι π π ο ς).

Ὀρλεὰν(ς)-Φερδινάνδος-Φίλιππος - Λουδοβ. Δ'· 1810—1842, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβ-Φιλίππου Α' καὶ τῆς Μαρίας-Ἀμα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίας. Ἔλαβε μέρος εἰς τοὺς ἀφρικανικοὺς πολέμους, καὶ ἀπέθ. ἐν Νεϋλλὺ συντριβείσης τῆς ἁμάξης ἧς ἐπέβαινε. Εἶνε πατὴρ τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων (1838) καὶ τοῦ δουκὸς τῶν Σαρτρ (1842).

Ὀρλεάν(ς)-Λουΐζα, Πριγκίπισσα δ' 1812-1851. Πρεσβυτέρα θυγάτηρ Λουδοβίκου Φιλίππου τοῦ Α', σύζυγος Λεοπόλδου τοῦ Α', βασιλέως τῶν Βέλγων, μήτηρ δὲ Λεπόλδου τοῦ Β'.

Ὀρλεάν(ς) - Μαρία· 1813—1839, δευτέρα θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λουδοβ-Φιλίππου, διακριθεῖσα ἐν τῇ γλυπτικῇ.

Ὀρλεάν(ς) - Νέα ἢ Νέα Αὐρηλία· πρωτ. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Λουϊσιάνας, φρ. ἰσχυρὸν καὶ πολεμικὸς καὶ ἐμπορικὸς λιμὴν ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Μισσισσίπη. Ἐπισκοπή, μεγίστη ἐξαγωγὴ βάμβακος, σακχάρεως, καφὲ κλπ. Γ'ποφέρει φοβερῶς ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ. Ἱδρύθη τὸ 1717 ὑπὸ Γάλλων, κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν τὸ 1763, περιῆλθε δὲ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸ 1803. Κάτ: 230,000.

Ὀρλεανσβίλλ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. ἀλγερινοῦ νομοῦ Ἀλγερίου ἐπὶ τοῦ Χελίφ, ἱδρυθεῖσα τὸ 1843. Κάτ: 9,000.

Ὀρλὼφ· διαπρεπὴς καὶ ἰσχυρὰ ρωσικὴ οἰκογένεια μεγιστάνων καὶ στρατηγῶν, ἧς γενάρχης ὁ Γρηγόριος Ὀρλὼφ (1734—1783, ὁ διοργανώσας τὴν συνωμοσίαν δι' ἧς ἐδόθη ὁ θρόνος εἰς τὴν μεγάλην Αἰκατερίνην τὸ 1762. Ὁ ἀδελφὸς τούτου Ἀλέξιος ὑπῆρξεν εἷς τῶν δολοφόνων Πέτρου τοῦ Γ' καὶ ἐγένετο ναύαρχος, ἀπέθ. δὲ τὸ 1808. Ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἦν καὶ ὁ γνωστὸς ναύαρχος, κατὰ τὴν Ἑλλην. ἐπανάστασιν.

Ὀρμὰν - Μαγοῦλα· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῶν Φερσάλων. Κάτ: 67.

Ὀρμὰν-Τσιφλίκ· χ. τοῦ δήμου Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 168.

Ὀρμένιον ἀρχ.π.τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, καθέδρα ποτὲ μικροῦ βασιλείου τῶν Αἰολέων, μετοικισθέντων ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

Ὄρμενος· υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ δευτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀμύντορος καὶ ἱδρυτὴς τῆς πόλεως Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ὀρμενίου-δῆμος· τοῦ νομοῦ Μαγνησίας. Πρωτ. Πορταριά. Ἄλλο χ. Κατωχῶρι. Μοναὶ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Προδρόμου, ἀμφότεραι διαλελυμέναι. Κάτ: 3,753.

Ὀρμισδών· οἶκος γάλλων μεγισάνων, ἐξ ὧν ὁ Ὀλιβιέ - Λεφέβρ, 1618-1686, κατέλιπε περιεργότατα «Ἀπομνημονεύματα» ἐπὶ τῆς δίκης τοῦ Φουκὲ καὶ τῶν σχετικῶν

Ὀρμίσδας· 4 βασιλεῖς τῆς Περσίας ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὧν ὁ ἕσχατος Ὀρμίσδας ὁ Δ' (579—592), ἦν υἱὸς Χοσρόου τοῦ Μεγάλου, ἐξεθρονίσθη δὲ καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του, ὡς ἀπωλέσας τὸ μεῖζον μέρος τῶν κατακτηθεισῶν ὑπὸ τοῦ πατρός του χωρῶν.

Ὀρμίσδας· πάπας ἀπὸ 514-523.

Ὀρμούζ· νῆσος καὶ λιμὴν ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Ἡ ἑδῶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παραγωγικωτάτη ἄλλοτε ἁλιεία μαργαριτῶν σήμερον εἶνε σχεδὸν μηδαμινή. Ἀνήκει εἰς τὸν ἰμάμην τῆς Μασκάτης (6. λ).

'Ορμούζδ ἢ **'Ασύαρα-Μάζδα** ἢ **'Αχούρα-Μ.** ὄρα 'Ωρομάσδης.

"Ορμπ· ποτ. τῆς νοτ. Γαλλίας (νομὸς 'Ερώλ), χυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον μετὰ ροῦν 144 χλμ.

'Ορμπέκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός, ἐφ' ὁμων. ποταμοῦ. Ὑφαντουργεῖα. Κάτ: 3,270.

'Ορμπινὺ ('Αλκίδης Δεσσαλὶν Δ'-)· γάλλος γεωλόγος καὶ περιηγητής, 1802—1857, περιοδεύσας τὴν Νότιον-'Αμερικὴν καὶ γράψας πολυτίμους κατόπιν ἐντυπώσεις.

'Ορμπινὺ (Κάρολος Δεσσαλὶν Δ'-)· γάλλος γεωλόγος καὶ φυσιολόγος, 1806 -1876, καταλιπὼν ἄριστα συγγράμματα.

"Ορν· ποτ. τῆς Δυτικῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν λόφων τοῦ 'Ωνοῦ καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Μάγχην. Μῆκ: 155 χλμ.

"Ορν· νομὸς τῆς ΒΔ Γαλλίας. Ἔδαφος εὔφορον, πολλὰ δάση καὶ λειμῶνες, ποίμναι ἵππων καὶ χοίρων ἐκτ: 6,097 τετρ. χλμ. Κάτ: 370,000 πρωτ. 'Αλανσών. ἐπαρχ. 4, 'Αλανσών, 'Αρζαντάν, Δομφρόν, Μορτάν, δῆμοι 36, κοινότητες 511.

'Ορναίν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Μάρν. Μῆκ. 150 χλμ.

'Ορνᾶνο· κορσικανὴ οἰκογένεια καταγομένη ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Κολόννα. Μεταξὺ τῶν μελῶν της πολλοὶ διεκρίθησαν ὡς πολεμισταί.

'Ορνάν(ς)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ. Πατρὸς τοῦ ζωγράφου Κουρμπέ. Κάτ: 3,300.

'Ορνέ· χ. τοῦ δήμου Μελάμπων, ἐπαρχ. 'Αγ. Βασιλείου, διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 25.

'Ορνεαὶ ἢ **'Ορνειαί·** π. ἀρχ. τῆς 'Αργολίδος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας, μετὰ ναοῦ τοῦ Πριάπου.

'Ορνεύς· υἱὸς τοῦ 'Ερεχθέως, ἱδρυτὴς τῶν ἐν 'Αργολίδι 'Ορνεῶν. Τούτου ὁ υἱὸς Πετεὼς ἐξεστράτευσεν εἰς Τροίαν μετὰ τοῦ 'Αγαμέμνονος.

'Ορνέων-ἄκρα· ἀκρωτ. τῆς νήσου Ταπροβάνης (Κεϋλάνης) ἐν τῇ 'Ινδικῇ θαλάσσῃ.

'Ορνέων-νῆσος· νῆσος πρὸ τῶν Δ παραλίων τῆς Ταπροβάνης.

'Ορνό· χ. τοῦ δήμου Ρουκάκας, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 400.

'Ορνοῦ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Κάτ: 950.

"Ορνυτος· ἀρκάς τις, μὴ θελήσας νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Τροίας ἕνεκα ἔριδος ἀναφυείσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ 'Αγαμέμνονος, καὶ τούτου ἕνεκα ὑποπεσὼν εἰς βαρεῖαν ἀσθένειαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπηλλάγη, εἰμὴ ὅτε, κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, ἔστησεν ἐν Τευθίδι ἄγαλμα τῆς 'Αθηνᾶς πληγωμένης εἰς τὸν μηρόν.

'Οροβᾶ(ς)· χ. τοῦ δήμου 'Αβίας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 104.

'Οροίτης· Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων, δι' ἀπάτης συλλαβὼν τὸν Πολυκράτην καὶ θανατώσας αὐτὸν διὰ σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων βασάνων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀρόντας· ἡγεμὼν τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς κατὰ προσταγὴν Κύρου τοῦ Νεωτέρου.

Ὀρόντας· σατράπης τῆς Ἀρμενίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

Ὀρόντης· ὄρος μέγα τῆς ἀρχ. Μηδίας ὑψούμενον πλησίον τῶν Ἐκβατάνων.

Ὀρόντης· ὁ σημερινὸς **Ἀάσι** ποτ. τῆς ἀρχ. Συρίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ἀντιλιβάνου καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀντικρὺ τῆς Κύπρου ἀρδεύει τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἔχει μῆκος 400 χλμ.

Ὀροπέζα· π. τῆς βολιβιανῆς ἐπαρχ. Κοχαβάμβας, ἐπὶ παραποτάμου τοῦ Γουαπεΰ. Ἐμπόρ. σιτηρῶν καὶ ὀπωρῶν. Κάτ: 18,000.

Ὀρόπη· ἀρχ.π. τῆς Εὐβοίας μετὰ μαντείου τοῦ Ὀροπαίου Ἀπόλλωνος.

Ὄρος· χ. τοῦ δήμ. Χρωμονασταρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 110.

Ὀρπιέρρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω - Ἄλπεις. Λατομεῖα μαρμάρων. Κάτ: 785.

Ὀρσηΐς· νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος, μήτηρ τοῦ Δώρου, τοῦ Ξούθου καὶ τοῦ Αἰόλου.

Ὀρσί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Ἀκμ. ζωεμπορία. Κάτ: 3,900.

Ὀρσιέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω - Ἄλπεις. Κάτ. 1,250.

Ὀρσίλοχος· υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμὼν τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν.

Ὀρσίνι· διάσημος ἰταλικὸς οἶκος τῶν ρωμαϊκῶν Κρατῶν, δοὺς τῇ ἐκκλησίᾳ πολλοὺς καρδιναλίους καὶ Πάπας.

Ὀρσίνι (Φέλιξ). 1819 - 1858, ἰταλὸς ἐπαναστάτης, ἀποθανὼν ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος ὡς πειραθεὶς κατὰ τῆς ζωῆς Ναπολέοντος τοῦ Γ'.

Ὀρτέγαλ· ἀκρωτ. τῆς ἱσπανικῆς Γαλικίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ὀρτενσία ἡ βασίλισσα' 1783-1837, θυγάτηρ τῆς Ἰωσηφίνης τῆς αὐτοκρατείρας καὶ τοῦ κόμητος Βωχαρναΐ, ἀδελφὴ δὲ τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου καὶ σύζυγος Λουδοβ. Βοναπάρτου, βασιλέως τῆς Ὁλλανδίας, μήτηρ Ναπολέοντος τοῦ Γ'.

Ὀρτένσιος-Κίντος· ρωμαῖος ῥήτωρ, 113-49 π. Χ. Φίλος καὶ ἀντίζηλος ἅμα τοῦ Κικέρωνος, περιώνυμος καταστὰς διὰ τὴν ἀπέραντον μνήμην του.

Ὀρτίγκ (Ἰωσήφ - Λουδοβίκος Δ'-)· 1802-1867, γάλλος μουσικὸς καὶ φιλόλογος καταλιπὼν ἀρκετὰ ἔργα.

Ὀρτολάν (Ἰωσήφ-Λουδοβ-Ἐλεάζαρ)· γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1802-1873, καθηγ. τῆς νομικῆς ἐν Παρισίοις, γράψας «Ἱστορίαν τοῦ Συνταγματικοῦ δικαίου ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸν Μεσαίωνα» καὶ ἄ.

Ὀρτυγία· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δήλου.

Ὀρτυγία· νησίδιον ἔναντι τῶν Α παραλίων τῆς Σικελίας, ἀποτελοῦν μέρος τῆς πόλεως Συρακουσῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ὄρφα ἢ Οὔρφα· ἡ ἐρχ. Ἔδεσσα, π. τῆς Μεσοποταμίας. Ἀρμενικὴ ἐπισκοπή, βαμβακοϋφαντήρια, μαροκηνὰ δέρματα περιζήτητα. Κάτ: 30,000.

Ὀρφανά (Ἄνω καὶ Κάτω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμ. Φύλλου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: τοῦ Ἄνω 241, τοῦ Κάτω 159 (400).

Ὀρφανοῦ Μονή, «Γενέσιον τῆς Θεοτόκου»· ἐν τῷ δήμ. Φαρκαδόνος τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 10, γυναῖκες 3.

Ὀρφεύς· πρόσωπον τῆς μυθολογίας, μουσικὸς ἐκ Θράκης, ὡς ἐλέγετο, καὶ ποιητὴς περίφημος, ὅστις ψάλλων τῇ συνωδίᾳ λύρας, ἠνάγκαζε τὰ δένδρα καὶ τοὺς βράχους νὰ στενάζουν· ὅταν ἠθέλησε νὰ κλέψῃ ἐκ τοῦ Ἅδου τὴν σύζυγόν του Εὐρυδίκην, τοῦ ἐπεβλήθη ὁ ὅρος νὰ μὴ στρέψῃ νὰ τὴν ἴδῃ προτοῦ φθάσουν εἰς τὴν γῆν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐστράφη, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν ἔχασε διὰ παντός. Ὥρα Εὐρυδίκη.

Ὀρφίλα (Ματθαῖος - Ἰωσὴφ - Μπονναβεντούρα)· γάλλος τοξικολόγος ἰατρός, ἱσπανικῆς καταγωγῆς, 1787-1853, ἱδρυτὴς τῶν μουσείων «Δουπουϋτρὲν» καὶ «Ὀρφίλα», ἐνὸς βοτανικοῦ κήπου καὶ ἄ. Κατέλιπε περισπούδαστα ἔργα.

Ὀρχάν· υἱὸς Ὀθμὰν τοῦ Α', ὁ δεύτερος Ὀθωμανὸς σουλτᾶνος, ἀπὸ 1326-1360. Εἶνε ὁ συστήσας τὰ τάγματα τῶν Γιανιτσάρων.

Ὀρχομενός· π. ἀρχ. καὶ ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας. Ἐδῶ ὁ Σύλλας ἐνίκησε τὸν στρατηγὸν Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου Ἀρχέλαον τὸ 87 π. Χ. Ἐρείπια (τῆς ἀκροπόλεως κυρίως) διατηροῦνται παρὰ τὸ χ. Σκριποῦ.

Ὀρχομενός· π. τῆς Ἀρκαδίας.

Ὀρχομενός· π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον.

Ὀρχομενοῦ - δῆμος· Νομ. Βοιωτίας. Πρωτ. Πετρομαγούλα. Ἄλλα χ. Ἅγ. Δημήτριος, Βρανέζι, Καρυᾶ, Ξυνός, Σκριποῦ, Τζαμάλι. Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Σκριποῦς. Κάτ: 3,379.

Ὀρχομενοῦ-δῆμος· τοῦ Νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ: Λεδέδι. Ἄλλα χ. Καλπάκι, Κανδήλα, Μπενδένι, Μποντιά, Νούδημο (Λεβιδίου), Ροῦσι, Μπεζενίκος, Πλέσια. Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Κανδήλας. Κάτ: 5,487.

Ὀσάκα ἢ **Ὄσακα**· ἡ ἐμπορικωτάτη τῶν πόλεων τῆς Ἰαπωνίας, ναυτικὸν δ' ἅμα κέντρον τῆς χώρας, ἐν τῇ νήσῳ Νίππον, 420 χλμ ΔΝΔ τοῦ Τόκιο. Κάτ: 425,000. Λιμὴν προσιτὸς εἰς τοὺς εὐρωπαίους ἀπὸ τοῦ 1867.

Ὀσάγ ἢ **Ποταμὸς τῶν Ὀσάγων**· ποτ. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς (Κανσᾶς καὶ Μίσσουρη), πηγάζων ἐκ τῶν ΝΔ τοῦ Κανσᾶς, συναντᾷ τὸν Μισσουρὴ εἰς Ζέφφερσον. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐκλήθησαν δύο κομητεῖαι Ὀζάζ ἢ τοῦ Ἀρκανσᾶς καὶ τοῦ Μισσουρῆ καὶ ἡ μία πόλις τοῦ Κανσᾶς. Μῆκ. 700 χλμ.

Ὀσάγαι· ἰνδοὶ τῶν Δακότας, ἐγκατεστημένοι ἄλλοτε ἐν ταῖς κάτω κοιλάσι τοῦ Μισσουρῆ καὶ τοῦ Ὀζάζ, νῦν δὲ ἐν τῷ ἰνδικῷ ἐδάφει, περίπου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1600 ἄτομα, γεωργοὶ καὶ ποιμένες. Ἐν τοῖς μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας πολέμοις πάντοτε ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῶν Γάλλων.

Ὀσάρκ· ὄρη ἐν τῇ Βορ. Ἀμερικῇ ἐν τοῖς κράτεσι τοῦ Τεξᾶς, τοῦ Ἀρκανσᾶς καὶ τοῦ Μισσουρῆ, ἐπὶ ἐκτ. 700 χλμ. μεταξὺ τοῦ Μισσουρῆ ποτ. πρὸς Β καὶ τοῦ Ἐρυθροῦ ποτ. πρὸς Ν.

Ὀσβάλδος (Ἅγιος)· 604—642, βασιλεὺς τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Νορθούμβερλανδ, τὰ μέγιστα ὑποστηρίξας τὴν ἐν τῷ κράτει του διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἑορτὴ τὴν 5 Αὐγούστου (ν).

Ὀσβάλδος (Ἅγιος)· ἄγγλος ἱεράρχης, μοναχὸς ἐν ἀρχῇ τῆς μονῆς Ἁγίου-Βενεδίκτου τοῦ πρὸς τῷ Λειγγηρι, ἐν Γαλλίᾳ, πρὶν γίνῃ ἐπίσκοπος Οὐόρτσεστερ (859). Ἀπέθανε τὸ 922. Ἑορτὴ τὴν 15 Ὀκτωβρίου (ν).

Ὀσερώφ (Ἀλεξίσλαος)· Ρῶσος δραματικὸς συγγραφεὺς 1770—1816, κατ' ἀρχὰς ὑπηρέτησε καὶ διεκρίθη ἐν τῷ στρατῷ, εἶτα ἔλαβε πολιτικὰς θέσεις. Εἶνε ὁ πατὴρ τῆς Ρωσ. τραγῳδίας, οὕτως εἰπεῖν, καινοτομήσας καὶ ἀπορρίψας τὴν δουλικὴν ἀπομίμησιν εἰς ἣν ἦσαν καταδεδικασμένοι πάντες οἱ ὁμοεθνεῖς του δραματικοί· οἱ θαυμασταί του τὸν ἀπεκάλεσαν «Ρῶσον Ρακίναν». Τὸ ἀριστούργημά του εἶνε «ὁ Οἰδίπους ἐν Ἀθήναις».

Ὀσίου Λουκᾶ - Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Διστομίων τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 87.

Ὀσίου-Σεραφεὶμ, ἡ Μονὴ Δομποῦ· ἐν τῷ δήμῳ Πέτρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 44, γυναῖκες 2.

Ὄσιρις ἀρχ. μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θεοποιηθεὶς μετὰ θάνατον καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων εἰς τὰς Θήβας.

Ὀσιδμιανοί· γαλατικὸς λαὸς κατοικήσας εἰς τὸν σημερινὸν γαλλ. νομὸν Φινιστέρ. Πρωτ. εἶχε τὸ Βοργάνιον.

Ὀσκὰρ ὁ Α'· υἱὸς τοῦ Βερναδόττη, 1799—1854, βασιλεὺς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας ἀπὸ 1844—1859, τὸ 1857 ἐξεχώρησε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Κάρολον τὸν ΙΕ'.

Ὀσκὰρ ὁ Β' (Φρειδερῖκος)· ὁ ἤδη βασιλεὺς τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, γεννηθεὶς τὸ 1829, διαδεχθεὶς δὲ τὸν ἀδελφόν του Κάρολον ΙΕ' τὸ 1872. Ἀναδιωργάνωσε λαμπρῶς τὸν στρατόν, ἀνέπτυξε τὴν συγκοινωνίαν καὶ καθιέρωσε τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐκπαίδευσιν. Εἶνε εἷς ἐκ τῶν ἀρίστων συγχρόνων ἡγεμόνων, καταγίνεται δὲ λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὰ γράμματα.

Ὀσκὰρ· φιλέλλην τοῦ 1821. Μόνον τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε γνωστόν, ἀγνοεῖται δὲ ἐὰν εἶνε τὸ ὄνομά του ἢ τὸ τῆς οἰκογενείας του.

Ὄσκελος θέσις τῆς Νάξου, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τρίποδες.

Ὄσκιος· ποτ. τῆς Θράκης, πηγάζων ἐκ τῆς Ροδόπης παρ' ἀρχαίοις. Εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν Βουλγαρίᾳ παραπότ. τοῦ Δουνάβεως Ἴσκερ (βλ. λ.).

Ὄσκοι· οἱ ἄλλως Ὀπικοί, ἔθνος ἀρχαιότατον τῆς Μέσης Ἰταλίας, μεταβάντες βραδύτερον εἰς τὴν Καμπανίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀσμὰν-Δίγμα· περιώνυμος σύγχρονος Σουδανὸς πολεμιστής, μέγιστα παρασχὼν πράγματα εἰς τοὺς κατακτητὰς τῆς Κεντρῴας Ἀφρικῆς Ἄγγλους. Περὶ τῆς μυστηριώδους καταγωγῆς τοῦ ἥρωος αὐτοῦ τῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις τοῦ Σουδὰν πολέμων ὑπάρχουν αἱ μᾶλλον ἀλλόκοτοι παραδόσεις. Γερμανικὴ παράδοσις λέγει ὅτι οὗτος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ρουέννην τῆς Γαλλίας καὶ ὠνομάζετο Ἀλφόνσος Νισβὲ καὶ ὅτι υἱοθετήθη ὑπὸ ἑνὸς σωματεμπόρου, ὀνομαζομένου Ὀσμὰν Δίγμα, δευτέρου συζύγου τῆς μητρός του, ὅστις τοῦ ἔδωκε καὶ τὸ ὄνομά του.— Ἄλλη παράδοσις, ἡ καὶ πιθανωτέρα, λέγει, ὅτι ὁ Ὀσμὰν Δίγμας ἦτο πλούσιος σωματέμπορος, καταγωγῆς μισοτουρκικῆς καὶ μισοαραβικῆς, ἐγκατεστημένος εἰς τὸ Σουακεὶμ καὶ ὅστις καταστραφεὶς οἰκονομικῶς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων καὶ καταδικασθεὶς εἰς ραβδισμὸν ὑπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως, συνέπραξε πρὸς ἐκδίκησιν εἰς τὰς ἀλληλοδιαδόχους ἐπαναστάσεις τοῦ Ἀραβῆ πασσᾶ, τοῦ Μαχδῆ καὶ τοῦ τελευταίου Χαλίφου Ἀβδουλλάχ. Ἀπὸ τοῦ 1882 ὁ παράτολμος καὶ πείσμων αὐτὸς ἀνὴρ ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ καὶ ὁ διοργανωτὴς τῆς ἀντιστάσεως τῶν Δερβισσῶν κατὰ τῆς Ἀγγλοαιγυπτιακῆς κατακτήσεως τοῦ Σουδὰν. Τὸ ὄνομά του ἔγινε τόσον δημοτικὸν ὅσον τὸ τοῦ Μαχδῆ καὶ τοῦ Χαλίφου Ἀβδουλλάχ, τοῦ ὁποίου διετέλει ἀρχιστράτηγος. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀραβικῶν φυλῶν ἐκράτησε τὸν ἀγῶνα ἐπὶ δέκα ἑπτὰ ἔτη, σχὼν διαφόρους τύχας, ἄλλοτε μὲν ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεφὴκ πασσᾶ εἰς Κιφελίλ, ἄλλοτε δὲ νικήσας τοὺς Χὶξ πασσᾶν καὶ τὸν Ἐλ Τὲβ κατὰ τὸ 1884, ἔπειτα πάλιν ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Φράχαμ, εἶτα πάλιν νικήσας τοὺς Ἄγγλους εἰς Ραμάϊ καὶ ἰδρύσας τὸ ἐφήμερον κράτος τῶν Δερβισσῶν καὶ τέλος ἡττηθεὶς ὁριστικῶς εἰς Ὀμδουρμάν, ὅπου ὁ Χαλίφης ὑπέκυψεν εἰς τοὺς Ἀγγλο-Αἰγυπτίους, μεθ' ὅλων τῶν ὑπολοίπων δυνάμεών του, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1900. Ὁ Ὀσμὰν Δίγμας, ὁ μόνος ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ Χαλίφου Ἀβδουλλάχ, ὅστις κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ, εἶχε τραπῆ ἀνὰ τὰ ὄρη, ὅπου μόνος, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του, περιέπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Ἄγγλων.

Ὀσμὰν - Πασσᾶς· νεώτερος ὀθωμανὸς ναύαρχος, γεννηθεὶς τὸ 1789 διακριθεὶς δὲ κατὰ τὸν ἐναντίον τῆς Ρωσίας πόλεμον τοῦ 1854, τῇ βοηθείᾳ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

Ὀσμὰν - Πασσᾶς (Ὀσμὰν - Νουρῆ)· ὁ **Γαζῆ** ἤτοι «Νικητής», σύγχρονος διαπρεπὴς ὀθωμανὸς στρατηγός, γεννηθεὶς τὸ 1832, ἀποθανὼν δὲ τὸ 1900. Κατ' ἄλλους ἐγεννήθη τὸ 1837. Διεκρίθη ἐν ἀρχῇ κατὰ τὸν Ἀνατολικὸν πόλεμον ὑπὸ τὸν Ὀμὲρ - Πασσᾶν, κατὰ δὲ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877 - 1878 διέπρεψε κατὰ τῶν ρώσων ἰδίως κατὰ τὴν περιώνυμον ἄμυναν τῆς Πλέβνας, ὅπου ἡρωικώτατα ἀντιστὰς ἐπέφερε φοβερὰς καταστροφὰς εἰς τὰ Ρωσικὰ στρατεύματα μεθ' ὧν συνέπραττον καὶ οἱ Ρωμούνοι, ἠναγκάσθη ὅμως νὰ παραδοθῇ τέλος. Βραδύτερον ἐγένετο

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπουργὸς τοῦ πολέμου καὶ διοικητὴς τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς τοῦ Σουλτάνου. Κατὰ τὸν ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 εἶχε διορισθῇ ἀνώτατος ἐπόπτης τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων, φέρων ἤδη τὸν βαθμὸν στρατάρχου.

Ὀσμάναγα (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 421.

Ὀσμανλῆ(ς) ἢ **Ὀθμανλῆ**, ἡ **Ὀτμανλῆ**· ἀπόγονος τοῦ Ὀτμάν, μέλος τῆς ἔτι ἐν Τουρκίᾳ βασιλευούσης δυναστείας τῶν «Ὀσμανληδῶν. - Γενικῶς Ὀ σ μ α ν λ ῆ δ ε ς καλοῦνται καὶ οἱ Ὀ θ ω μ α ν ο ὶ ἀδιακρίτως.

Ὀσμίδας (;)· τόπος ἐν Κρήτῃ. «Μετὰ γὰρ Ὀσμίδαν, πρὸς βορέαν Ἐλεύθερναι».

Ὀσμόνδος (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Σῶλσβαρυ, ἀκολουθήσας Γουλιέλμον τὸν Κατακτητὴν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ καταριπὼν «Πραγματείαν περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων». Ἀπέθ. τὸ 1099. Ἑορτὴ τὴν 4 Δεκεμβρίου (ν).

Ὄσμπορν· βασιλικὸν ἀνάκτορον τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῆς Β ἀκτῆς τῆς νήσου Ο ὐ ά ϊ τ (βλ. λ.), θερινὴ διαμονὴ τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας.

Ὄσναβρυκ· πρ. ὁμων. διοικήσεως τοῦ ποτὲ βασιλείου τοῦ Ἀννοβέρου, εἰς τὰς πρωτικὰς χώρας τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ παραποτ. τοῦ Ἔμς Χ ά ζ ε Καθολικὴ ἐπισκοπὴ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Καρλομάγνου. Ἀξιόλ. ἐμπόρ. καὶ βιομηχανία Κάτ: 40,000.—Ἡ β ι ο ί κ. 6207 τετρ. χλμ. Χώρα θαμνοσκεπὴς καὶ ἐλώδης μὲ μεταλλεῖα σιδήρου, ἀργύρου καὶ γαιανθρακωρυχεῖα. Κάτ: 310,000.

Ὀσποδάρ(ος)· λέξις σλαυϊκή, παλαιὸς τίτλος τῶν ἡγεμόνων τῆς Μολδαυΐας καὶ τῆς Βλαχίας, καθιερωθεὶς ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατακτήσεως τῶν χωρῶν τούτων.

Ὀσροηνοί· ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀραβίας, μεταβὰς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ὀσρόου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐφράτην δυτικὰ μέρη τῆς Μεσοποταμίας, ἀποκατασταθεὶς δ' ἐκεῖ καὶ ὀνομάσας τὴν χώραν ταύτην Ὀσροηνήν.

Ὀσρόης· ἡγεμών τις τῶν Ἀράβων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀ ξ υ ρ ό η καλούμενος.

Ὄσσα· ὄρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ νῦν Κίσσαβον. Ὑψοῦται βορείως τοῦ Πηλίου καὶ χωρίζεται τοῦ Ὀλύμπου διὰ τῆς περιωνύμου κοιλάδος τῶν Τεμπῶν, δι' ἧς διέρχεται ὁ Πηνειὸς κατὰ τὸν κατώτατον ροῦν του. Ἐπ' αὐτῆς κατὰ τοὺς μύθους οἱ Τιτᾶνες τοποθετήσαντες τὸ Πήλιον ἐπειράθησαν νὰ ἀναρριχηθῶσιν εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ἐθεωρεῖτο δ' ἅμα καὶ ὡς ἐνδιαίτημα τῶν Κενταύρων. Εἶνε ὄρος γραφικὸν καὶ ἀρκετὰ χλοερόν. Ὕψ. 1970 μ.

Ὀσσά (Ἀ ρ ν ώ δ'-)· 1536-1604, καρδινάλιος, ἐπίσκοπος Ρεννῶν, ὁ διαπραγματευθεὶς τὴν συμφιλίωσιν Ἑρρίκου τοῦ Δ' μετὰ τῆς Ρώμης Κατέλιπε πολυτίμους διπλωματικὰς «ἐπιστολάς».

Ὄσσα· ὄρος τῆς ἀρχ. Ἠλιδος, παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

Ὀσσάδιοι· ἔθνος τῆς ἀρχ. Ἰνδίας,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατοικοῦν περὶ τὴν ἀρκτικὴν ὄχθην τοῦ 'Ακεσίνου.

'Οσσέται ἢ **'Οσσῆται**· λαὸς ἡμιανεξάρτητος τῆς Καυκασίου Ρωσίας.

"Οσσιαν ('Οσιανός)· διάσημος Σκῶτος βάρδος (ραψῳδὸς) τοῦ Γ' αἰῶνος, πρόσωπον ἡμιμυθικόν, οὗ τὰ θαυμαστὰ ἔπη, καὶ δὴ ὁ «Φίγγαλ» τὸν κατέστησαν ἄξιον τοῦ τίτλου «"Ομηρος τῆς Σκωτίας». "Εγραψεν εἰς γλῶσαν γαελικὴν (Κελτικήν), παρεφράσθη δὲ ἀγγλιστὶ ὑπὸ τοῦ Μάκφερσων, ὅστις καὶ θεωρεῖται ὑπό τινων ὡς ὁ ἀληθὴς ποιητὴς τῶν ἔργων τούτων, τοῦ "Οσσιαν ὑπολαμβανομένου παρ' αὐτῶν ὡς ἐντελῶς μυθικοῦ προσώπου.

'Οσσούνα ἢ **'Οσούνα**· π. τῆς ἱσπαν. 'Ανδαλουσίας, ἐν τῇ ἐπαρχ. Σεβίλας καὶ δὴ ἐν μέσῳ περιφήμου ἐπὶ εὐφορίᾳ πεδιάδος. Μέγα ἐμπόρ. ἐλαίων, σιτηρῶν καὶ οἴνων. Κάτ: 18,000.

'Οσσούνα ἢ **'Οσσόνε** (Πέδρο Τελλὲς Γ- Ζιρών, δούξ δέ-)· 1579—1624, ἱσπανὸς μεγιστάν, ἀντιβασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Γ'. Καταρτίσας συνωμοσίαν ὅπως καταλάβῃ τὴν Βενετίαν, ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου Βόργια καὶ φυλακισθεὶς τῷ 1621, ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ.

'Οσσύν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ "Ανω-Πυρηναῖα, ἐπὶ τοῦ Σαρδαίου. Περίφημα ἀλίπαστα κρέατα. Κάτ: 2,350.

'Οσσώ· Γκάδ ἤτοι δασογενὴς ποτ. τῶν γαλλικῶν Πυρηναίων, σχηματίζων μετὰ τοῦ "Ασπ τὸν 'Ολορόν. Μῆκ: 66 χλμ.

"Οσταδ (Βὰν-'Αδριανός)· ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1610—1685, διαπρέψας εἰς σκηνὰς ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου.

"Οσταδ (Βὰν-'Ισαάκ)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., 1613—1671, διακριθεὶς ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ κυρίως.

'Οστέϊν ('Ιππόλυτος)· 1814—1879, γάλλος φιλόλογος, δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ διευθυντὴς θεάτρων, καταλιπὼν ὡραῖα ἔργα.

'Οστένδη· ὁ σημαντικώτερος λιμὴν τοῦ Βελγίου, βορείως τοῦ παρθμοῦ τοῦ Καλαῒ ἐν τῇ ἐπαρχ. Δυτικῇ Φλάνδρᾳ καὶ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Βορείου θαλάσσης. Φρούρια ἰσχυρά, ναύσταθμος ἄριστος, ὡραῖοι θαλάσσιοι λουτῆρες, μεγάλα ἐφοπλιστήρια διὰ τὴν ἁλιείαν τῆς ρέγγας καὶ τοῦ ὀνίσκου, ἁλιεῖα μικρῶν ὀστρέων πρασινοχρώμων καὶ λίαν περιζητήτων, ἀκμαῖον ἐμπόριον. Κάτ: 23,000.

'Οστιάκαι· ἀσιατικὸς λαὸς φυνικῆς καταγωγῆς, ἀνερχόμενος εἰς 125,000 περίπου καὶ οἰκῶν τὰ Β καὶ ΒΔ τῆς δυτικῆς Σιβηρίας, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ "Οβ καὶ τοῦ 'Ιρτύτς καὶ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ 'Ιενισσέϊ. Τὸ 1499 ὑπετάγησαν εἰς τὴν Ρωσίαν ὑπὸ τοῦ Τσάρου Βασιλείου, ἀλλ' ἐπανέστησαν πολλάκις, ἕως οὗ τὸ 1852 ὁ στρατηγὸς Γιέρμακ τοὺς κατέστησε φόρου ὑποτελεῖς. 'Εξεχριστιανίσθησαν ἀπὸ τοῦ 1712, πολλοὶ ὅμως εἰσὶν ἀκόμη εἰδωλολάτραι. Μόνος πόρος ζωῆς αὐτῶν εἶνε ἡ ἁλιεία καὶ μόνα τῶν οἰκιακὰ ζῷα ὁ ρέννος καὶ ὁ κύων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀστοβαλάσειρα· ἀρχ. π.τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ὀστρακίνα· ὄρος τῆς ἀρχ.Ἀρκαδίας, κλάδος τοῦ Μαινάλου, μεταξὺ Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως.

Ὀστρακίνη· ἀρχ. π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς τὰ ΒΑ τῆς Σαρβωνίδος λίμνης.

Ὄστροβο· μεθοριακὸν χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἐν τῷ δήμῳ Ὀξυνείας τῶν Τρικκάλων. Κάτ: 560.

Ὀστρογότθοι· ὁ τὴν ἀνατολὴν καταλαβὼν λαὸς τῶν Γότθων, οἵτινες κατῴκησαν διαδοχικῶς τὰ νότια τῆς Σαρματίας καὶ τὴν Παννονίαν. Κατέκτησαν τὴν Ἰταλίαν ἀτὸ 489—193 ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Θεοδωρίχου (βλ.λ.), ὅστις ἀνύψωσεν εἰς τὸ ἀπόγειον τὴν δόξαν τῶν Ὀστρογότθων. Τὸ βασίλειόν των τότε περιελάμβανεν ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῆς Σικελίας, τὴν ἐπαρχίπν τῶν Ἀρλῶν (Γαλατίαν), τὴν Ἰλλυρίαν, τὴν Παννονίαν καὶ τὴν Ραιτικήν. Θανόντος τοῦ κατακτητοῦ τούτου, ὁ στρατηγὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ Βελισσάριος, κατέλαβε τὴν Σικελίαν καὶ μέγα μέρος τῆς Ἰταλίας· ὀλίγῳ δὲ βραδύτερον (559) ὁ Ναρσῆς ἐνίκησε τὸν Τ ο τ ί λ α, προτελευταῖον βασιλέα τῶν Ὀστρογότθων. Τὸ 553 ἐξηναγκάσθησαν οὗτοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Ἰταλίαν πᾶσαν, καὶ τότε, πανταχόθεν ἐκτοπιζόμενοι, κατέφυγον καὶ ἀποκατέστησαν περὶ τὸν ἄνω ροῦν τοῦ Δουνάβεως.

Ὄστ-Φρίζ· ὄρα Φ ρ ί ζ η· Ἀ ν α τ ο λ ι κ ή.

Ὀστρόμπα(ς)· λαὸς τοῦ Γαλλ. Κογκό, οἰκῶν περὶ τὸ μέσον τοῦ ροῦ τοῦ ποτ.Ὀγκοουέ, συγγενὴς τῶνΦ ὰ ν καὶ τῶν Μ'Φ ὰ ν ἢ Π α λ ο υ ί ν ω ν.

Ὀσυμανδίας· μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὃν ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις φέρει ὡς προκάτοχον τοῦ Σεσώστριος. Κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν ἐγχωρίων ὁδηγῶν εἰς τοὺς περιηγητάς, ὡδήγησε τοὺς στρατούς του μέχρι τῆς Βακτριανῆς, περιωνυμώτερος ὅμως ἐγένετο διὰ τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης ἣν ἵδρυσεν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Φάρμακα τῆς Ψυχῆς». Ὁ τάφος του ἐκοσμεῖτο ὑπὸ κύκλου ἐκ χρυσοῦ 365 πήχεων, ὅστις ἐχρησίμευε δι' ἀστρονομικὰς μελέτας. Τὰ μνημεῖα ταῦτα λέγεται ὅτι κατεστράφησαν ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Καμβύσου, ἀλλ' ἐπὶ μακρὸν ἔπειτα διεσῴζοντο τὰ ἐρείπια αὐτῶν. Αἱ ἐξερευνήσεις τῶν νεωτέρων ἐπιστημόνων τείνουσι ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι ὁ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὁδηγῶν καλούμενος «Τάφος τοῦ Ὀσυμανδίου» ἦτο ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ Ραμσῆ τοῦ Β' οἰκοδομηθὲν Ραμσεῖον παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Σεΐχ-Ἀβδ-ἐλ-Γκοὺρ-Νάχ, ἢ ὁ ναὸς τοῦ Μεδινὲ-Χαμπσοῦ.

«Ὀσχοφόρια»· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, καθ' ἣν δύο παῖδες ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκογενειῶν, ζῶντας ἔχοντες ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς, ἐν ἱματίοις γυναικείοις ἐπορεύοντο μετὰ πομπῆς ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Βάκχου εἰς τὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, φέροντες ἐν χερσὶν ἀμπέλου κλήματα πλήρη σταφυλῶν.

Ὅτ ἢ Ὄθ· ἀρχαία τις μικρὰ τῆς Γαλλίας χώρα,τὰ νῦν περιλαμβανομένη ἐν τῇ ΒΑ ἄκρα τοῦ νομοῦ Ἰὸν καὶ τῇ ΝΔ τοῦ νομοῦ Ὠμπ. Εἶχε πρωτ: τὴν **Αἶξ-Ἂν-Ὄθ**. Εἶνε δα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

σώδης χώρα, ὕψ. 200 μ. περίπου καὶ νῦν ἔτι καλουμένη «δάσος τοῦ Ὀθ.»

Ὀταϊτί· ὄρα Τ α ϊ τ ί.

Ὀτάνης· ἐπίσημος καὶ εὐγενὴς Πέρσης ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρός αὐτοῦ Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ μάγου Σμέρδιος.

Ὀτάσπης· στρατηγὸς τῶν Χαλδαίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου.

Ὄτερ· Νορβηγὸς θαλασσοπόρος τοῦ Θ' αἰῶνος. Ἀλφρέδος ὁ Μέγας παρενείρει διηγήσιν τῶν ταξιδίων αὐτοῦ εἰς τὰς πολικὰς χώρας ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῆς ἀγγλοσαξονικῆς μεταφράσεως τοῦ Παύλου Ὀρόζ.

Ὀτμὰν ἢ **Ὀθμάν**· τρίτος Χαλίφης, διαδεχθεὶς τὸν Ὀμὰρ τὸ 644, κατακτήσας δὲ τὰ βόρεια τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὴν Περσίαν καὶ δολοφονηθεὶς τέλος ἐν τοῖς ἀνακτόροις του ὑπὸ τῶν ἐπαναστατησάντων Ἀράβων τὸ 656.

Ὀτμὰν ἢ **Ὀθμάν ὁ Α'**· ἀρχηγὸς τουρκομανικῆς ὁ ρ δ ῆ ς (βλ. λ.), 1259-1326. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἱδρυτὴς τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας, ἧς ἐγένετο πρῶτος σουλτάνος.

Ὀτμὰν ἢ **Ὀθμὰν ὁ Β'**· δέκατος ὄγδοος σουλτάνος, 1605-1622, ἀναβιβασθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τῶν Γιανιτσάρων τὸ 1622 καὶ παρ' αὐτῶν τούτων κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος δολοφονηθείς.

Ὀτμὰν ἢ **Ὀθμὰν Γ'**· εἰκοστὸς ἕβδομος σουλτᾶνος, ἀπὸ 1754—1757, χαρακτὴρ τραχύς, αὐθάδης, ἀνόητος καὶ ἀπάνθρωπος.

Ὀτουαΐδ (Θ ω μ ᾶ ς)· ἄγγλος ποιητής, δραματικὸς συγγραφεὺς ἅμα καὶ ὑποκριτής, 1651—1685. Κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μετὰ τὸν Σαίκσπηρ καὶ κατέλιπεν ὀνομαστὰς τραγῳδίας, τὸν «Δὸν Κάρλον», τὸ «Ὀρφανό», τὴν «Σωθεῖσαν Βενετίαν» καὶ ἄ.

Ὄτραντον· λιμὴν τῆς ΝΑ Ἰταλίας, ἐν τῇ χερσονήσῳ τῇ καλουμένῃ Γῆ-Ὀ τ ρ ά ν τ ο υ, ἀντικρὺ τῶν ΒΔ ἀκτῶν τῆς Κερκύρας, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῷ πορθμοῦ. Ἀρχιεπισκοπή, ἀκμαῖον ἐμπόριον ἐλαίου. Κάτ. 2,300.

Ὀτράντου-Γῆ· (Τ έ ρ ρ α δ ι-Ὀ τ ρ ά ν τ ο)· ἡ σήμερον ἐπαρχία Λ έ τ σ ε, ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Ταραντίνου κόλπου καὶ τῆς Ἀδριατικῆς ἰταλικῆς χερσονήσου. Ἔκτ. 8,530 τετρ. χλμ. Κάτ. 475,000.

Ὀτράντου-Πορθμός· ἐκτείνεται μεταξὺ τῶν ΝΑ ἀκτῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ΒΔ τῆς Ἠπείρου, συνδέει δὲ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν μὲ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ἔχων πλάτος 70 περίπου χλμ.

Ὀτρεύς· βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, οὗ ἡ θυγάτηρ Καλυκοπὶς λέγεται ὅτι ἦτο ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου.

Ὀτρήρη· βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἱππολύτην καὶ τὴν Πενθεσίλειαν.

Ὀτρωία· πολίχνη τῆς ἀρχ. Βιθυνίας παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην.

Ὀτρωνεῖς· δῆμος παράλιος τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς.

Ὀτρυτεύς· πατὴρ τοῦ Ἰφιτίωνος, ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, πολε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μιστὴς γενναῖος ἐξ Ὑδης, πόλεως τῆς Λυδίας.

Ὀτσιάλι (Κιλιγκ-Ἀλῆ· ἐπιλεγόμενος), στρατηγὸς Καλαβραῖος, συλληφθεὶς νέος ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐγένετο πειρατὴς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Δραγγούτ, ἔσχεν ἀρχηγίαν τινὰ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῆς Ναυπάκτου τὸ 1571, μετὰ δὲ τὴν ἥτταν ἐπανήγαγε τὰ λείψανα τοῦ στόλου εἰς Κων)πολιν. Ὑπὸ Σελὴμ τοῦ Β' διωρίσθη ναύαρχος (Καπετὰν-Πασᾶς), τὸ δὲ 1573 ἐκυρίευσεν ἀπὸ τῶν Ἱσπανῶν τὴν Γουλέτην τῆς Τύνιδος. Ἀπέθ. τὸ 1577. Ἤγειρεν ἐν Κων)πόλει τζαμίον καὶ σχολὴν δι' 100 σπουδαστάς.

Ὄτταβα· π. τοῦ ἀγγλαμερικανικοῦ Ἄνω - Καναδᾶ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, πρωτεύουσα τῆς συμπολιτείας τοῦ Καναδᾶ ἀπὸ τοῦ 1858. Ἐθεμελιώθη τὸ 1827, ἐσχάτως δὲ, 1900, ὑπέστη τελείαν κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ πλέον καταστροφὴν ἐκ φοβερᾶς πυρκαϊᾶς. Κάτ. 30,000.

Ὄτταβα· ὁ **Οὐτασουαῖς**· τῶν τῶν γαλλοκαναδῶν, μέγας παραπότ. τοῦ καναδικοῦ Ἁγίου-Λαυρεντίου, ἐκρέων ἐκ τινος λιμνοσυστάδος πρὸς τὰ Β τῆς ἐπαρχίας Κεβέκ κειμένης, διαρρέων δὲ πολύφυτα δάση, ὅτε μὲν μετατρεπόμενος εἰς ἐκτενεῖς λιμνώδεις ἐκτάσεις, ὅτε δὲ συσφιγγόμενος μεταξὺ γρανιτοπαγῶν ὀχθῶν. Χωρίζει τὸν Ἄνω-Καναδᾶν ἀπὸ τοῦ Κάτω, συγκοινωνεῖ δὲ μὲ τὴν λίμνην Ὀντάριο διὰ τῆς διώρυχος τοῦ Ριδώ. Μῆκ. 1,300 χλμ.

Ὀττεντότοι· λαὸς τῆς νοτιωτάτης Ἀφρικῆς, θεωρούμενος ὡς μιγὰς ἐκ Βοσχιμάνων καὶ νιγρητῶν Βαντοῦ καὶ Βετσχουάνας. Ἀποτελοῦσι φυλὴν κτηνώδη, λίαν προγναθικήν, δολιχοκέφαλον, ὠχροτέφρου χροιᾶς. Πρόσωπον ἐπιπλατυσμένον, ἐξωγκωμένα τῶν παρειῶν τὰ μῆλα, μικρότατον μέτωπον καὶ προτεταμένον, ὀφθαλμοὶ μικροὶ καὶ ἐπικλινεῖς, ρὶς πεπλατυσμένη, μέγιστον στόμα καὶ πελώρια χείλη εἶνε τὰ κύρια χαρακτηριστικά των. Εἶνε ποιμένες κυρίως βοῶν καὶ προβάτων, τρεφόμενοι συνήθως διὰ γάλακτος καὶ ριζῶν καὶ ζῶσιν ἐντὸς ἡμισφαιρικῶν χορτοπλέκτων καλυβῶν, ὧν ἄθροισμα περιφερικὴν πέριξ τῆς θέσεως ὅπου σταυλίζονται τὰ ποίμνια ὀνομάζεται Κράαλ, ἤτοι «χωριό». Εἶνε λαὸς φιλήσυχος καὶ οὐχὶ μισόξενος, εἶνε δὲ πολύγαμοι καὶ τὰς κοπιώδεις παρ' αὐτοῖς ἐργασίας ἐκτελοῦσιν αἱ γυναῖκες. Ἡ δικαιοσύνη ἀποδίδεται ἐδῶ διὰ συνελεύσεως ἁπάντων τῶν κατοίκων ἑνὸς Κράαλ. Τὴν θρησκείαν εἶνε φετιχισταί, λατρεύουν δὲ τοὺς νεκρούς, τὰ πνεύματα καὶ τὴν σελήνην καὶ ὑπερμέτρως φοβοῦνται τοὺς βρυκόλακας. Ἡ φυλὴ αὕτη ὑποδιαιρεῖται εἰς 5 κυρίους κλάδους τοὺς ἑξῆς: Ὀττεντότους τῆς Ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου, Ναμακούας, Κοράνας, Γοναικούας καὶ Γκρικούας, ἐξ ὧν οἱ Ναμακοῦαι οἰκοῦσι τὰς δυτικὰς ἄκτας τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, οἱ δὲ λοιποὶ τὰς ἀνατολικῶς τούτων χώρας, αἵτινες πᾶσαι περιληπτικῶς ὀνομάζονται Ὀττεντοτία.

Ὀττόκαρ ὁ Α'· δοὺξ τῆς Βοημίας τὸ 1192, εἰς ὃν Φίλιππος ὁ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σουηβὸς ἀπένειμε τὸν τίτλον Βασιλέως.

Ὀττόκαρ Β', ὁ Νικητής· βασιλεὺς τῆς Βοημίας τὸ 1253. Διὰ τῶν κατακτήσεών του κατέστη ὁ ἰσχυρότατος τῶν γερμανῶν ἡγεμόνων, ἀλλὰ ἀρνηθεὶς νὰ προσφέρῃ τιμὰς Ροδόλφῳ τῷ Ἀψβουργίῳ ὀνομασθέντι αὐτοκράτορι, ἀπεδιερήθη μέρους τῶν Κρατῶν του καὶ ἐφονεύθη κατόπιν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Λάα τὸ 1278

Οὐαδάϊ ἢ Βαδάϊ· ἐλάχιστα γνωστὴ χώρα τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὰ ἀνατολικὰ τοῦ Σουδάν. Μεγάλη ἀκόμη δουλεμπορία, ἐλεφαντόδοντες, κέρα ρινοκερώτων, πτερὰ στρουθοκαμήλων, κόμμι, κηρὸς κλπ. Κάτ: 3,000,000.

Ο(ὐ)άζ· Ἰσάρα, Οἶσις, μέγ. ποτ. τῆς Γαλλίας δεξιὸς παραπόταμος τοῦ Σηκουάνα, πηγάζει ἐκ Βελγίου, εἰσέρχεται εἰς Γαλλίαν ἄνω τοῦ Ἀνόρ, δέχεται ἐκατέρωθεν τοὺς Θεραὶν καὶ Αἶσν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Σηκουάναν ἐν Κονφλάνς - Σαίντ - Ὀνωρίν, μῆκ: 300 χιλ. Συγκοινωνεῖ διὰ διωρύχων μετ' ἄλλων ποταμῶν.

Ο(ὐ)άζ (Νομός)· εἰς τὰ βόρεια τῆς Γαλλίας. Ἔκτ. 5855 χιλ. τετρ. Κάτ. 405000. Πρωτ. Μπωβαί. Ἔχει δάση 100000 ἑκταρίων, τῆς Κομπιένης, τῆς Ἐρμενονβίλλης, τοῦ Σαντιλλύ κλπ. Νομὸς κυρίως γεωργικός, ἔχει κτηνοτροφίαν, βιομηχανίαν, μεγάλα ἐργοστάσια μηλίτου οἴνου. Διαιρεῖται εἰς 4 ἐπαρχίας: Μπωβαί, Κλερμόν, Κομπιένην, Σαντιλλύ, 35 δήμους καὶ 701 κοινότητας. Ἔχει δὲ μίαν ἐπισκοπὴν ἐν Μπωβαί.

Ο(ὐ)αζάν· μικρὰ χώρα τῆς ἀρχαίας Γαλλίας (ἐν Δελφινάτῳ), εἰς τὸ κέντρον τῶν Δελφινικῶν Ἄλπεων· εἶχε κυριωτέρας πόλεις τὴν Βουργ - δ' Οὐάζὰν καὶ τὴν Γκράβ. Ὀρεινή. Ἔκτ. 660 τετρ. χλμ.

Ο(ὐ)αζεμόν· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σόμ, 41 χιλ. Δ. τοῦ Ἀμιέν, κατ. 1200, ἐμπόριον κτηνῶν μαλλίων καὶ σιτηρῶν.

Ο(ὐ)αζώ· (=Νῆσος τῶν πτηνῶν), νησίδριον ἐν τῇ λεκάνῃ τοῦ Ἀρκαστὸν (Γιρόνδη), ἔχον εὖρος 225 ἑκταρίων Καλλιέργεια ὀστρέων.

Ο(ὐ)αγκόν· ποτ. τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν Βοσγίων, παρὰ τὸ Σατὼ - Λαμπέρ, ὅριον μεταξὺ τῶν νομῶν τοῦ Ἄνω Σηκουάνα καὶ τοῦ Δούβ, ἐμβάλλει εἰς τὸν Σηκουάναν ἐν Περινύ, μῆκ. 185 χλμ.

Οὐαρανσερίς· ὀρεινὸς κόμβος τῆς Ἀλγερίας, εἰς τὰ ΝΑ τοῦ Ὀρὰν ἐν τῷ Μέσῳ-Ἄτλαντι.

Ο(ὐ)ασσέλ· κωμόπ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Κάτω-Σηκουάνα ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα, 13 χλμ. Ν. τῆς Ρουέν. Κάτ. 4000, παρὰ τὸν περιώνυμον σταθμὸν τῶν Νορμανδῶν ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα.

Οὐὰτ-Τάϊλορ· ἄγγλος ἐργάτης, κατορθώσας νὰ ἐξεγείρῃ τὸ 1381 τὸν λαὸν τοῦ Κέντ κατὰ τοῦ Ριχάρδου Β' καὶ νὰ λεηλατήσῃ τὸ Λονδῖνον. Ἐν συνεντεύξει μετὰ τοῦ βασιλέως ἐσφάγη ὑπὸ τοῦ λόρδου δημάρχου συνεπείᾳ τῶν ἀπειλῶν ἃς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἄνακτα.

Οὐάττ (Ντζαίημς)· περιώνυμος Σκῶτος μηχανικός, 1736-1819,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατασκευαστὴς ἐν ἀρχῇ μαθηματικῶν ἐργαλείων, τελειοποιήσας τὰς ἀτμομηχανάς, παγκοσμίου δι' αὐτὰς καταστάντος τοῦ περιφήμου «παραλληλογράμμου τοῦ Οὐάττ». Ἀποθανὼν ἀφῆκε κολοσσιαίαν περιουσίαν.

Ο(ὐ)αχενάρ (Ἀ ρ ν ό λ δ ο ς), συγγραφεὺς βάσκος γεν. ἐν Μωλεόν, ἀπ. περὶ τὸ 1675, δικηγόρος ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τῆς Ναβάρρας. Συνέγραψεν ἀξιόλογον ἱστορίαν τῆς Οὐασκωνίας, καὶ συλλογὴν «Παροιμιῶν καὶ ποιήσεων βασκικῶν».

Οὐβράρ (Γ α β ρ ι ή λ - Ἰ ω ύ λ ι ο ς), γάλλος οἰκονομολόγος, 1770 - 1846, καταδιωχθεὶς καὶ φυλακισθεὶς ἐπανειλημμένως ἐπὶ καταχρήσεσι.

Οὐγγαρία· λατιν. Οὐγγρια, Γερμ. Οὔνγαρν καὶ οὐγγριστὶ Μαγυάρ-Ὀρτζάγγ, μεγάλη χώρα τῆς Κεντρώας Εὐρώπης, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Αὐστρο-Οὐγγρικῆς μοναρχίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Βασίλειον τῆς Οὐγγαρίας (Βασίλειον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου). Ὁρίζεται πρὸς Β καὶ ΒΑ ὑπὸ τῶν Καρπαθίων ὀρέων χωριζόντων αὐτὴν τῆς Μοραυίας, τῆς Σιλεσίας, τῆς Γαλικίας καὶ τῆς Βουκοβίνας πρὸς Α καὶ ΝΑ ὑπὸ τῶν Τρανσυλβανικῶν Ἄλπεων καὶ τῆς Ρωμουνίας, πρὸς Ν ὑπὸ τοῦ Ἴστρου ὅστις χωρίζει αὐτὴν τῆς Σερβίας, καὶ τοῦ Δραύου, ὅστις χωρίζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς Κροατίας-Σλαυονίας, καὶ πρὸς Δ ὑπὸ τῆς Στυρίας καὶ τῆς Κάτω Αὐστρίας. Ἡ ἐπιφ. αὐτῆς συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Τρανσυλβανίας εἶνε 282,804 τετρ. χλμ. καὶ οἱ Κάτ: περίπου 17 1)2 ἑκατομ. ὧν 8—9 Μαγυάροι. Πρωτ. Βουδαπέστη ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Δουνάβεως, 550,000 κάτ. Θεωροῦνται ὡσαύτως χῶραι τοῦ Οὐγγρ. Βασιλ. στέμματος: ἡ Φιούμη μετὰ τῆς περιοχῆς αὐτῆς: ἡ Κροατία καὶ Σλαβωνία καὶ αἱ Στρατιωτικαὶ Παραμεθόριοι Χῶραι. Διαιρεῖται εἰς ὀρεινὴν καὶ πεδινὴν διακριτῶς χώραν, ὧν ἡ μὲν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν διαφόρων κλάδων τῶν Καρπαθίων, ἡ δὲ διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν ἀπείρων αὐτοῦ παραποτάμων, ὧν ἀξιολογώτεροι εἶνε δεξιόθεν μὲν ὁ Ράαβ, ὁ Σαρβίτς, ὁ Δραῦος καὶ ὁ Σαῦος, ἀριστερόθεν δὲ ὁ Βάαγγ, ὁ Γκράν, ὁ Ὕπολυ, ὁ Θεΐς. Ἐκ τῶν λιμνῶν ἄξιαι λόγου εἶνε ἡ Βαλατὼν καὶ ἡ Νόϋσιδελ. Τὸ κλῖμα εἶνε λίαν ποικίλον. Ἔχει μεταλλ χρυσοῦ, σιδήρου, χαλκοῦ μολύβδου, ὑδραργύρου καὶ ὀρυχεῖα κινναβάρεως, ἀντιμονίου, μαρμάρων, πορφυρίτου, ὀπαλίου, θείου καὶ ἅλατος. Παράγει δὲ τὸ γονιμώτατον αὐτῆς ἔδαφος σῖτον καὶ παντοειδῆ δημητριακά, οἴνους, καπνόν, ὄσπρια, διαφόρους καρπούς. Ἔχει ὡσαύτως ἀπεράντους νομὰς καὶ μεγάλην κτηνοτροφίαν. Ἡ Βιομηχανία εἶνε ὀλίγον ἀνεπτυγμένη, τὸ δὲ ἐμπόριον εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν Γερμανῶν, Ἑλλήνων καὶ Ἰουδαίων. Διαιρεῖται ἡ Οὐγγαρία πολιτικῶς ὡς ἑξῆς: 1) ἡ ἐντεῦθεν τοῦ Δουνάβεως Οὐγγαρία εἰς 13 κομητείας· 2) ἡ πέραν τοῦ Δουν. Οὐγ. εἰς 11 κομητείας· 3) ἡ ἐντεῦθεν τοῦ Τισίου Οὐγ. εἰς 9 κομ. 4) ἡ πέραν τοῦ Τισίου Οὐγ. εἰς 15 κομ. καὶ 5) ἡ Τρανσυλβανία εἰς 15 κομητείας.—Ἡ Οὐγγαρία κυβερνᾶται ἀπὸ τοῦ 1867 κατὰ τὸ διαδικὸν σύστημα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

μετὰ τῆς Αὐστρίας, ἀποτελεῖ ἤτοι βασίλειον αὐτόνομον καὶ ἀνεξάρτητον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ὅστις εἶνε βασιλεὺς μὲν τῆς Οὐγγαρίας, αὐτοκράτωρ δὲ τῆς Αὐστρο-ουγγαρίας. Τὸ νομοθετικὸν σῶμα ἀποτελεῖ τὸ κοινοβούλιον (Ράϊχσταγγ) ἑδρεῦον ἐνΒουδαπέστῃ καὶ ἀποτελούμενον ἐκ τῆς Ἄνω Βουλῆς(τῶν Μεγιστάνων)καὶ τῆςΚάτω Βουλῆς(τῶν βουλευτῶν). Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἀσκεῖται ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος μεθ' ὑπουργείου κοινοῦ καὶ κοινοῦ κοινοβουλίου, ἀποτελουμένου ἐκ πληρεξουσίων πεμπομένων ὑπὸ τῶν βουλῶν Βιέννης καὶ Βουδαπέστης. Οἱ εὐγενεῖς, οὓς ἀποκαλοῦσιν οἱ μεγιστᾶνες καὶ ὁ κλῆρος, ἀπολαύουσι πολλῶν προνομίων, οἱ ἄστοι τῶν πόλεων ὡσαύτως πολλῶν ἀτελειῶν, ἀλλ' οἱ χωρικοὶ διατελοῦσιν ἐν μοίρᾳ δούλων. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἡ Καθολική, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ Ἕλληνες οὐνῖται καὶ Ἕλληνες ὀρθόδοξοι ἀναγνωρίζοντες τὸν πατριάρχην τοῦ Κάρλοβιτς. Οἱ Λουθηρανοὶ καὶ Καλβινισταὶ εἶνε πολυάριθμοι, ἀπαντῶσι δὲ καὶ Σοσινιανοί, Ἀναβαπτισταὶ καὶ οὐκ ὀλίγοι Ἰουδαῖοι. Ἡ Βουδαπέστη ἔχει καὶ πανεπιστήμιον. Ἐπὶ Ρωμαίων ἡ νῦν Οὐγγαρία κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπετέλει τὴν Δυτ Δακίαν. Τὸν 3ον αἰῶνα κατελήφθη ἅπασα ὑπὸ τῶν Γότθων, οὓς ἐδίωξαν τὸ 376 οἱ Οὖνοι, ἀφ' ὧν, ὡς λέγουσι, καὶ τῶν Ἀβάρων ὠνομάσθη Οὐγγαβαρία ἢ Οὐγγαρία. Μετ' ἐπιδρομὴν Ὀστρογόθων, Γεπίδων καὶ Λομβαρδῶν, οἱ Ἄβαρες ἐκυριάρχησαν αὐτῆς κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα. Μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ Καρόλου τοῦ Μεγάλου καταστροφὴν αὐτῶν, οἱ Μαγυάροι, λαὸς φιννικὸς ἀπὸ τοῦ Z' αἰῶνος ἐγκατεστημένος μεταξὺ Ταναΐδος καὶ Δνείπερ, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν Πιτσενέγων ἐπέδραμε τὴν Οὐγγαρίαν ὑπὸ τὸν Ἀλμοὺς τὸ 889, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Ἀρπὰδ συμμαχήσας μετὰ τῶν Γερμανῶν Αὐτοκρατόρων ὑπέταξε πᾶσαν τὰς ἐν τῇ χώρᾳ φυλὰς καὶ ἀνηγορεύθη δοὺξ τῆς Οὐγγαρίας. Ὁ Χριστιανισμὸς εἰσήχθη ἐπὶ τοῦ δουκὸς Γκεΐζα (972—997), ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Στέφανος Α' ὁ Ἅγιος ἐπετέλεσε τὸν ἐκχριστιανισμὸν τοῦ κράτους του, εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Σιλβέστρου Β' βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας. Ἐκ τῶν κατόπιν βασιλέων Βέλα ὁ Γ' ἀνατραφεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰσήγαγεν ἐν τῇ αὐλῇ καὶ παρὰ τοῖς Μαγυάροις τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ ἤθη. Ἀνδρέας ὁ Β' ὡδήγησεν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν τὴν 5ην Σταυροφορίαν. Βασιλευούσης τῆς Μαρίας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ Λ' (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ οἴκου τῶν δουκῶν δ' Ἀνζοῦ) ἀνεφάνη ὁ αἱρετικὸς Ἰωάννης Οὖς, ἐγένετο δὲ καὶ ἡ εἰσβολὴ τῶν Ὀθωμανῶν, οἵτινες ἐκέρδησαν τὰς μάχας τῆς Νικοπόλεως 1396 καὶ τῆς Σεμενδρίας 1412, ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτῆς οἱ Μαγυάροι βουλευταὶ ἀπετέλεσαν τὸ κοινοβούλιον, ἐδρύθη δὲ καὶ τὸ στρατιωτ. σῶμα τῶν Οὐσσάρων. Οἱ Τοῦρκοι κατέστησαν ἐπίφοβοι, ἀλλ' ὁ ἀντιβασιλεὺς (κατὰ τὴν ἀνηλικότητα Λαδισλάου τοῦ Ε') Ἰωάννης Οὐνγάδης ἀπώθησε τοὺς Τούρκους, οἵτινες ὅμως μετὰ τὴν νίκην τῆς Βάρνας τὸ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1444 καὶ τὴν ἅλωσιν τῆς Κων)πόλεως ἐστερέωσαν τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν πρὸς Ν. τοῦ Δουνάβεως. Χάρις εἰς τὸν Οὐννάδην οἱ Οὔγγροι διετήρησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, οἵτινες ἐξ εὐγνωμοσύνης ἀνεκήρυξαν βασιλέα μετὰ τὸν θάνατον Λαδισλάου τοῦ 5ου τὸν υἱὸν ἐκείνου Ματθίαν Κορβῖνον (1458). Ἐπὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἡ χώρα κατέστη τὸ θέατρον πολέμων ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τοὺς Τούρκους, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τοὺς Αὐστριακούς εἰς οὓς καὶ ὑπετάγη ἐπὶ Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Β' τὸ 1570, διατηρήσασα ὅμως πάντοτε τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα καὶ σχετικήν τινα ἐλευθερίαν, ἣν πειραθέντος ἀπὸ τοῦ 1815 τοῦ αὐτοκράτορος νὰ περιορίσῃ, ἐξερράγη ἐπὶ τέλους τὸ 1848 ἐπανάστασις πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀνεξαρτησίας, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ χάρις εἰς τὸν πρόεδρον Κοσσοὺθ καὶ τοὺς ἀξίους στρατηγοὺς Βέμ, Κκάπκα καὶ Γκαίργεϋ, ἀλλ' ἡ Αὐστρία ἐπεκαλέσθη τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ρωσίας, ὁ δὲ Οὐγγρικὸς στρατὸς ὑποκύψας εἰς τὰς πολλαπλασίας δυνάμεις κατέθηκε τὰ ὅπλα (1849), κατέστη δὲ ἡ Οὐγγαρία Αὐστριακὴ ἐπαρχία. Ἠναγκάσθη ὅμως ἡ Αὐστρία νὰ παράσχῃ αὐτῇ μέρος τῶν ἐλευθεριῶν της τὸ 1861, τὸ δὲ 1865 νὰ ἀποκαταστήσῃ οὐγγρικὸν ὑπουργεῖον καὶ ἐθν.συνοδον, Τὸ 1867 ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος-Ἰωσήφ, μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Σάδοβας ἠναγκάσθη νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἐν ἰσχύι Οὐγγρικὸν σύνταγμα, ὅπερ ἀποκατέστησε τὸ Οὐγγρικὸν βασίλειον.—Ἡ χώρα ἐνέχει 3,000 θερμοπηγάς. Προϋπολογισμὸν ἔχει 225 ἑκατομ. φράγκα.

Οὔγγρα· χ· τοῦ δήμου Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 71.

Οὐγγρικὴ (Παραλία)· ἀρχ. ἐπαρχία τῶν αὐστριακῶν κρατῶν, ἀνήκουσα εἰς τὸ Οὐγγρ. βασίλειον: πρωτ. Φιούμη· περιλαμβάνεται νῦν ἐν τῇ Κροατίᾳ.

Οὔγγρων (Χώρα τῶν-)· ἀρχ. διοικητ. διαίρεσις τῶν αὐστρ. κρατῶν ἐν τῷ κυβερνείῳ τῆς Τρανσυλβανίας, ἧς κατεῖχε τὸ Δυτ.μέρος. Κάτ: 180,000. Πρωτ. Κλάουσεμβουργ.

Οὐγενότοι· ὄνομα δοθὲν εἰς τοὺς καλβινιστὰς τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸν ΙΣ' αἰῶνα. Εἶνε προσωνυμία ὑβριστική.

Οὐγκώ (Ἄ β ε λ)· γάλλος φιλόλογος, ἀδελφὸς τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, 1798-1855. Γνωστότερα ἔργα του εἶνε ἡ «Γραφικὴ Γαλλία», ἡ «Στρατιωτικὴ Γαλλία» καὶ ἡ «Ἱστορικὴ Γαλλία».

Οὐγκώ (Ἰ ω σ ὴ φ-Λ ε ο π ό λ δ ο ς - Σ ι γ ι β έ ρ τ ο ς)· γάλλος στρατηγός, 1774-1828, πατὴρ τοῦ διασήμου Βίκτωρος Οὐγκώ, καὶ τοῦ φιλολόγου Ἄβελ Οὐγκώ.

Οὐγκώ (Β ί κ τ ω ρ)· ὁ διασημότατος τῶν Γάλλων ποιητῶν καὶ λογογράφων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ἀρχηγὸς δὲ καὶ ἱδρυτὴς τῆς λεγομένης Ρ ω μ α ν τ ι κ ῆ ς σχολῆς, 1802—1885. Παγκόσμια κατέστησαν τὰ θαυμάσια ἔργα τοῦ Οὐγκὼ «Ἄθλιοι» καὶ «Παναγία τῶν Παρισίων», ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων του ἀθάνατα εἶνε τὰ «Ἀνατολικά», ἡ «Παράδοσις τῶν Αἰώνων», ὁ «Θεὸς» καὶ ἄ. Τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων τούτων μετεφράσθησαν καὶ εἰς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὴν ἑλληνικήν. Ὑπῆρξε δὲ ὁ Οὐγκὼ καὶ διαπρεπὴς συνάμα ἱστορικὸς καὶ μέγας ῥήτωρ καὶ πολιτευτής, διαμείνας ἐπὶ ἔτη ἐξόριστος εἰς τὰς Νορμανδικὰς νήσους.

Οὔγος ὁ Μέγας (Ο ὔ γ κ)· δοὺξ τῆς Γαλλίας καὶ κόμης τῶν Παρισίων, ἔγγονος Ροβέρτου τοῦ Ἰσχυροῦ καὶ πατὴρ τοῦ Οὔγου Καπέτου· ὠνομάσθη «Μέγας» ὡς ἐκ τοῦ ἐκτάκτως ὑψηλοῦ ἀναστήματός του, ἀπέθανε δὲ τὸ 956.

Οὔγος-Καπέτος· δοὺξ τῆς Γαλλίας καὶ κόμης τῶν Παρισίων, 946-996, ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς ἐν Νοαγιὸν τὸ 987 θανόντος Λουδοβίκου Ε' τοῦ Φαινεᾶνος καὶ ἐκθιωχθέντος Καρόλου τοῦ ἐκ Λορραίνης. Οὗτος θελήσας νὰ διεκδικήσῃ διὰ τῶν ὅπλων τὰ δικαιώματά του, ἐπροδόθη, παρεδόθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ὁ Οὔγος-Καπέτος εἶνε ὁ πρῶτος βασιλεὺς ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Καπετίων.

Οὔγος τοῦ Ἁγίου-Βίκτωρος (Ο ὔ γ κ Δ ὲ-Σ α ὶν-Β ι κ τ ώ ρ)· μοναχὸς καὶ ἀσκητικὸς φιλόσοφος, 1097-1140, ὀπαδὸς τῶν δογμάτων τοῦ Ἀβαιλάρδου, συγγραφεὺς «Ὑπομνημάτων ἐπὶ τῆς Ἁγίας-Γραφῆς» καὶ ἄ.

Οὐδαίν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-δὲ-Καλαί. Σακχαροποιεῖα. Κάτ: 1,320.

Οὐδάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Οάζ. Κάτ: 2,080. Ἐνταῦθα τρέφεται λαμπρὸν εἶδος ὀρνίθων.

Οὐδετὸ (Ἐλισάβετ-Φραγκίσκη δὲ Λὰ-Βίλλ-Δὲ-Μπελλγάρδ, κ ό μ η σ σ α δ'-)· περιώνυμος ἐπὶ ἐρασμιότητι καὶ πνεύματι γαλλίς, 1730-1813, θερμῶς ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ρουσσώ.

Οὖδ(η) ἢ **Ἀούδη**· ἀρχ. βασίλειον τοῦ Ἰνδοστὰν, προσαρτηθὲν τὸ 1856 εἰς τὴν προεδρίαν τῆς Καλκούττας. Εἶχεν ἔκτασιν 62,000 τετρ.χλμ. καὶ κατοίκους 3,000,000, πρωτεύουσαν δὲ τὴν Λ ο υ κ ν ό ο υ. Τελευταῖος βασιλεὺς αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ ἀνάξιος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀρχὴν Βαγὶὸ-Ἀλῆ-Σιάχ, ὅστις ἀπέθανεν ἐκ λύπης τὸ 1857. Ἡ σύζυγος τούτου ἀπωλέσασα τὴν δίκην, ἣν ἤγειρε κατὰ τῆς ἀγγλικῆς ἑταιρείας τῶν Ἰνδιῶν, ἐπὶ ἀνακτήσει τῆς κυριαρχίας τοῦ κράτους, ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις τὸ 1858.

Οὐδινὲ (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς-Ἀ ν ρ ὲ α ς)· γάλλος γλύπτης καὶ χαλκογράφος, 1810-1887, διακριθεὶς κυρίως εἰς τὴν χάραξιν μεταλλίων.

Οὐδινὸ (Κ ά ρ ο λ ο ς - Ν ι κ ό λ α ο ς)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1767—1847, διαπρέψας εἰς τὰς ἐκστρατείας τῆς τε Ἐπαναστάσεως καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου ἐγένετο Μέγας Ἀρχιχαγκελλάριος.

Οὐδινὸ (Β ί κ τ ω ρ)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1791—1863, πολιορκήσας τὴν Ρώμην τὸ 1849 καὶ ἀρχηγεύσας τῶν στρατευμάτων τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ πραξικοπήματος τῆς 2 Δεκεμβρίου 1851.

Οὐδὸν (Ἰ ω - Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· 1741—1828, διαπρεπὴς γάλλος γλύπτης, οὗ διακρίνονται αἱ προτομαὶ μεγάλων ἀνδρῶν.

Οὐδρύ (Ἰ ω - Β α π τ ι σ τ ή ς)· γάλλος ζωγράφος καὶ χαλκογράφος,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1686—1755, καθηγητὴς ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῆς ζωγραφικῆς.

Οὔδδον (Ἔρρικος)· ἄγγλος θαλασσοπόρος, ἀνακαλύψας τοὺς ὁμωνύμους του ποταμόν, πορθμόν, ὅρμον καὶ θάλασσαν, ἐγκαταλειφθεὶς δὲ τὸ 1611 ὑπὸ τῶν συμπλωτήρων του ἔν τινι διώρυχι.

Οὔδδον ἢ Νὸρθ-Ρίβερ (=Βόρειος-Ποταμός)· ποτ. τῶν ΒΑ Ἡνωμ-Πολιτειῶν χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ἐν Νέᾳ - Ὑόρκῃ. Ἐν αὐτῷ ὁ Φοῦλτον ἐδοκίμασε τὸ πρῶτον ἀτμήλατον σκάφος του. Μῆκ: 450 χλμ.

Οὔδδον (ὅρμος ἢ θάλασσα τοῦ-)· μέγας κόλπος τῆς ἀγγλικῆς Βορ-Ἀμερικῆς, συγκοινωνῶν μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ διὰ τοῦ ὁμων. πορθμοῦ. Πλωτὸς εἶνε ἐπί τινας μῆνας τοῦ θέρους μόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους πήγνυται.

Οὔδδονος-Διαμέρισμα· ἐν τῷ Βορ. Βαναδᾷ, γαλλικὸν μέχρι τοῦ 1713, ἔκτοτε δὲ ἀγγλικόν. Ἐκτείνεται μεταξὺ ἰδίως Καναδᾶ, κόλπου Οὔδσον, Ἡνωμ-Πολιτειῶν, Λιμπραδόρ καὶ Ἀλάσκας. Ἔκτ: 6,500,000 τετρ. χλμ.

Οὐέλ (Νικόλαος)· γάλλος φιλάνθρωπος, 1520—1584, ἱδρύσας Φαρμακευτικὴν Σχολὴν καὶ Νοσοκομεῖον τῶν ἀπομάχων στρατιωτῶν καὶ τῶν τραυματιῶν.

Οὐελγοᾶ (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Ἀργυροῦχος μόλυβδος. Γαλατικὰ μνημεῖα. Κάτ: 1,200.

Οὐελλεδλεῦ (Ριχάρδος, μαρκήσιος)· 1760—1842, ἄγγλος στρατηγός, καταστείλας τὴν ἐν Ἰνδίαις ἐπανάστασιν καὶ καταλύσας τὸ κράτος τοῦ Τίππου-Σαήβ.

Οὐέλλιγκτων π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Σχρόπ. ἐπὶ τοῦ Τέρν· σίδηρος καὶ γαιάνθρακες· μεταλλικὰ καὶ θειοῦχα ὕδατα. Κάτ: 17,000.

Οὐέλλιγκτων (**Δημίν-**). π. τῆς ὠκεανίου νήσου Νέας-Ζηλανδίας, ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Κούκ. Κάτ: 18,000.

Οὐέλλιγκτων (Ἄρθουρ-Κόλλεϋ)· περιώνυμος ἄγγλος στρατηγός, 1769—1852, ὁ νικήσας τὸν Μέγαν Ναπολέοντα ἐν Βατερλῷ. Διέπρεψε πανταχοῦ ὅπου ὑπηρέτησε.

Οὐελλιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λότ-ἐ-Γαρρόνν. Κάτ: 1,050.

Οὐὲν (Ἅγιος)· 609—683, φίλος τοῦ ἁγίου Ἠλοᾶ, καγκελλάριος Δαγοβέρτου τοῦ Α' καὶ ἐπίσκοπος Ρουὲν τὸ 640.

Οὐένετοι· ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Λήγειρος ποταμοῦ καὶ τῆς παραθαλασσίας.

Οὐερβανός· ἡ δυσμικωτάτη λίμνη ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἰάδου Γαλλίᾳ. Ἡ σημερινὴ (Μείζων). Λάγκο Ματζόρε.

Οὐεσούϊον· ἡφαίστειον ὄρος ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας. Ὄρα Βεζούβιος.

Οὐεσδάν· νῆσος τῆς Γαλλίας εἰς τὰς πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν ἀκτὰς τοῦ νομοῦ Φινιστέρ εἰς ὃν ἀνήκει. Μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν νησίδων. 15 1)2 τετρ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χλμ. Πρωτ: δήμου μὲ 2,320 κατ. Νῆσος εὐφορωτάτη, μὲ μεγάλους λειμῶνας καὶ πολλὰς ποίμνας. Κύριος οἰκισμός της εἶνε ὁ Ἅγιος-Μιχαήλ.

Οὐεστμίνστερ· παλαιὰ καὶ περίφημος Μονὴ ἐν Λονδίνῳ ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ταμέσιος, οἰκοδομηθεῖσα κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ὁποίας εἶνε τεθαμμένοι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ μεγιστᾶνες τῆς Ἀγγλίας, ἐξ αὐτῆς δ' ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ἡ γνωστὴ φερώνυμος συνοικία τοῦ Λονδίνου.

Οὐεστμόρελαντ· μία τῶν ΒΔ κομητ. τῆς Ἀγγλίας. Πρωτ. Ἄππλεμπο. Ἔχει μεταλλεῖα μολύβδου καὶ γαιανθρακωρυχεῖα.

Οὐὲστ-Μπρόμβιτς· π. τῆς ἀγγλικῆς κομητείας Στάφφορδσχαίρ. Ἐργοστάσια παραγωγῆς χημικῶν εἰδῶν. Κάτ: 58,000.

Οὐὲστ-Πόϊντ· φρ. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἐπὶ τοῦ Ὄὔδσον (Νέα Ὑόρκη). Ἀρίστη στρατιωτικὴ σχολή. Κάτ: 6,000.

Οὐέστφιορδ· περιώνυμος στενόκολπος (Φιόρδ) τῆς Νορβηγίας, χωρίζων τῆς στερεᾶς τὰς νήσους Λοφόδεν καὶ Βεστεράλεν.

Οὖζ (Ἰωάν-Πέτρος)· γερμανὸς ποιητής, 1720-1796, γράψας ἄριστα λυρικὰ καὶ διδακτικά.

Οὐζβέκοι ἢ **Οὐζμπέγκοι**· οὐραλοαλταϊκὴ φυλὴ τοῦ Τουρκεστὰν ἐγκατεστημένη εἰς τὴν Νότιον Ρωσίαν καὶ ἐν τῷ κυβερνείῳ τοῦ Τοβόλσκ (Σιβηρία). Ζῶσι νομαδικῶς καὶ ὁμιλοῦσι τὴν ἀνατολικὴν τουρκικήν.

Οὐζέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὸτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 1,500.

Οὐζέρδ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κορρέζ. Γραφικὰ περίχωρα. Κάτ: 3,030.

Οὐζές· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Γάρδ. 710 χλμ. ἀπὸ Παρισίων, μητρόπολις τῶν ΙΑ' καὶ ΙΒ' αἰώνων, ἀξιόλ. βιομηχανία καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 5,350.

Οὐζές· παλαιὰ ὑποκομητεία τῆς Γαλλίας ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ὡραίου, γενομένη δ' εἶτα κομητεία καὶ δουκᾶτον τὸ 1565.—Ἐκ τῶν ἀρξάντων αὐτῆς διάσημοι εἶνε ὁ Ἰάκωβος δὲ-Κρουσσόλ, ὁ Χαλύβδινος, ἀρχηγὸς τῶν Καλβινιστῶν, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Ἀρμάνδος-Ἐμμανουήλ, διαπρεπὴς πολιτικὸς καὶ ὁ ἐπίσης δοκιμώτατος πολιτευτὴς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1871 Ἀμάμπλ-Ἀντώνιος.

Οὐζὶν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας. Κάτ: 2,660.

Οὐζλὰρ· χ. τοῦ δήμ. Φερῶν τῆς Μαγνησίας. Κάτ: 98.

Οὐζμπέκ· χάνης τοῦ Χάπτσιακ, 1305—1342, δοὺς τὸ ὄνομα εἰς τοὺς Οὐζβέκους. Ἦρξεν ἐπί τινα χρόνον τῆς Μοσκοβίας τὸ 1327.

Οὐζουὲ-λέ-Μαρσιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοὰρ-ὲ-Σιέρ. Κάτ: 1,550.

Οὐζουὲ-σὶρ-Λοάρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ. Κάτ: 1,240.

Οὐζφαλβὺ Δὲ-Μεζαϊ-Καρλὲσδ (Κάρολος-Εὐγένιος δέ-)· σύγχρονος ἀστρονόλογος καὶ περιηγητής, γεννηθεὶς τὸ 1842, πλεῖστας ἐκτελέσας ἐκ μέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρους τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐθνολογικὰς καὶ γλωσσολογικὰς ἐρεύνας ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ 1876—1882.

Οὐζφαλδὺ-Βουρδών· σύζυγος τοῦ προηγ. γεννηθεῖσα τὸ 1845, γράψασα δὲ πολλὰς ἐκθέσεις τῶν ἀνὰ τὸ Τουρκεστὰν περιοδεύσεών της.

Οὐήδγβουδ· διαπρεπὴς ἄγγλος βιομήχανος, 1730—1795, ἐφευρέτης πυρομέτρου χρησιμωτάτου εἰς τὰ πορσελανοποιεῖα.

Οὐήδνέσβαρυ· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Στάφφορδσχάϊρ, μὲ ἄριστα ἐργοστάσια σιδηρῶν εἰδῶν. Κάτ: 27,000.

Οὐήϊοι· ἀρχ. πόλ. τῆς Τυρρηνίας.

Οὔηλλς (Οὐίλλιαμ-Κάμιλλος)· ἀμεριμανὸς φυσικὸς καὶ ἰατρός, 1753-1817, γράψας θαυμαστὴν θεωρίαν περὶ δρόσου.

Οὔηνιγξ (Ἰωάννης Βατιστής)· διαπρεπὴς Ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1621—1660.

Οὔηνιγξ (Ἰωάννης)· υἱὸς τοῦ προηγουμένου, 1644—1719, ἐπίσης διαπρεπὴς ζωγράφος.

Οὔηρ· ποτ. τῆς Ἀγγλίας χυνόμενος εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν. Μῆκ: 125 χλμ.

Οὔηρμουθ (**Μπίσχοπ**-)· κωμόπ. τῆς ἀγγλ. κομητείας Δούρχαμ, ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ Οὔκρ. Κάτ: 2,200.

Οὔηρων· ἀρχ. πόλ. τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας. Ἡ σημερινὴ Βερόνα.

Οὐήτστόουν (Κάρολος)· περιώνυμος ἄγγλος φυσικός, τὰ μάλιστα διακριθεὶς ἐν τῇ ἠλεκτρολογίᾳ. 1802—1875.

Οὐϊγγοῦροι· λαὸς ταρταρικὸς συγγενὴς τῶν φύλων τῶν οἰκούντων περὶ τὸν Βόρ-Παγωμ-Ὠκεανόν. Ὀρδαὶ τῆς φυλῆς ταύτης εἰσῆλασαν εἰς τὴν κεντρ. Εὐρώπην κατὰ τὸν μεσαίωνα. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Μαγυάροι ἢ Οὔγγροι θεωροῦνται ἀπόγονοί των.

Οὐϊδδᾶ(χ) ἢ **Βιδδαχ** ἢ **Γιούδα**· νηγριτικὸν κράτος τῆς Ἄνω-Γουϊνέας ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῶν Δούλων. Ἦν ὑποτελὴς φόρῳ εἰς τὴν Δαχομέην μέχρι τῆς γαλλ. κατακτήσεως. Σιτηρά, πέπερι, καπνά, πολυάριθμοι ποῖμναι.

Οὐΐεννα· ἀρχ. πόλ. πρωτ. τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ (Βιέννη).

Οὐίλκι· διαπρεπὴς ἄγγλος ζωγράφος, 1785—1841.

Οὐίλλουγβυ (Ἰωσίας)· ἄγγλος ναύαρχος, 1767—1849, πληγωθεὶς εἰς ἁπάσας τὰς μάχας ὅπου παρευρέθη κ' ἐπονομασθεὶς ἐκ τούτου «Ἀθάνατος».

Οὐίλμιγκτον· π. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Δελαουάρε. Ποτάμιος λιμήν, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ: 20,000.

Οὐϊμινάλιος-λόφος· εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ρώμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ μία τῶν πυλῶν αὐτῆς ἐλέγετο Οὐϊμιναλία.

Οὐϊνδελικοί· ἔθνος τῆς ἀρχ. Γερμανίας πρὸς τὴν Ἑλουητίαν.

Οὐΐνδσορ· προάστειον τοῦ Λονδίνου γραφικώτατον, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ταμέσιος, περιώνυμον διὰ τὰ ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ γοτθικὰ ἀνάκτορα, ἅπερ εἶνε καὶ συνήθης δια-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μονὴ τῆς ἀγγλ. Αὐλῆς. Κάτ: 13,000.

Οὐϊνιπέγ(η) ἢ Βινιπέγη· ὄνομα ποταμοῦ καὶ λίμνης τῆς ἀγγλ. Ἀμερικῆς, ἐν τῇ Νέᾳ-Βρεττανίᾳ. Ὁ ποτ. χύνεται εἰς τὴν λίμνην, ἔχει δὲ ροῦν ταχύτατον μήκους 800 χλμ.

Οὐίντερ· φιλέλλην ἐξ Ὀρλανδίας· ἠὐτοχειριάσθη ἐν Ἀμφίσσῃ τὸ 1824. Εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην παρωρμήθη ἐξ ἠθικῆς καταπτώσεως.

Οὐϊντερχόλλεζ· φιλέλλην ἐκ Βυρτσβούργου τῆς Βαυαρίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Μεσολογγίῳ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1822. Λεπτομέρειαι ἀκριβεῖς περὶ αὐτοῦ ἐλλείπουσιν.

Οὐϊργήλιος (Πούβλιος Μάρων)· μέγας ποιητὴς τῶν Ρωμαίων, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ Αὐγούστου.

Οὐϊσιγότθοι (Βισιγότθοι). Οἱ ἐκ τῶν Γότθων (βλ. λ.) οἰκήσαντες τὰς ἀνατολικὰς χώρας τῆς Εὐρώπης. Ὅρα Γότθοι καὶ Ὀστρογότθοι.

Οὐϊτχάβεν· π. τῆς ἀγγλ. κομ. Κούμβερλανδ, λιμὴν ἐπὶ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης. Ἄριστα ναυπηγεῖα· σιδηρουργεῖα καὶ γαιάνθρακες. Κάτ: 21,000.

Οὖκ (Ἀββᾶς Ρεζί)· γάλλος ἱεραπόστολος, 1813—1860. Διέτρεξε τὴν χώραν τῶν Ταρτάρων, τὸ Θιβὲτ καὶ τὴν Κίναν καὶ ἔγραψε περιεργοτάτην περιγραφὴν τῶν ταξιδίων του.

Οὐκερέβη ἢ Δ'Οὐκερεβνέ· λίμνη τῆς ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, ἡ ἄλλως λεγομένη Βικτωρία-Νυάνζα, ἀνακαλυφθεῖσα τὸ 1858 ὑπὸ Σπέκε· ἀπέχει τῆς Ταγγανυίκας 500 χλμ., ἔχει δὲ ἐκτ. 89,234 τετρ. χλμ.

Οὐκρανία· ὅρα Ὑκρανία.

Οὐλέν (Πέτρος-Αὐγουστῖνος)· γάλλος στρατηγός, 1758—1841 εἷς ἐκ τῶν ἁλωσάντων τὴν Βαστίλλην ὡς ἁπλοῦς τότε στρατιώτης.

Οὖλξ ἢ Ὑσσώ· π. τῆς ἀρχ. πέραν τοῦ Πάδου Γαλατίας, πρωτ. τῶν Γκαροτσέλι (ἐν τῇ κοιλάδι τῆς Μωριών).

Οὐλμπὰχ (Λουδοβῖκος)· γάλλος φιλόλογος διαπρεπής, 1822—1889, διακριθεὶς καὶ πολλάκις κατα-δικασθεὶς ὡς δημοσιογράφος.

Οὐμβέρτος Α'· δελφὶν τοῦ Βιενναίου διαδεχθεὶς τὸν Γουΐγον Ζ' οὗ εἶχε νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα. Ἀπέθανε τὸ 1,307.

Οὐμβέρτος Β'· τελευταῖος δελφὶν τοῦ Βιενναίου, 1315—1355, ἐκχωρήσας τὸ 1343 τὸ Δελφινᾶτον εἰς Φίλιππον τὸν Ϛ'.

Οὐμβέρτος ὁ Α' (Ρενιὲ-Κάρολος Ἐμμανουὴλ-Ἰω.-Μαρία-Φερδινάνδος-Εὐγένιος)· βασιλεὺς ἤδη τῆς Ἰταλίας, γεννηθεὶς τὸ 1841, υἱὸς τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ. Διέπρεψε κατὰ τὸν ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν πόλεμον τοῦ 1866. Βασιλεὺς ἀνεκηρύχθη τὸ 1878.

Οὐμβόλδος (Γουλιέλμος, βαρὼν δέ-)· 1767—1835, πρῶσσος πολιτευτὴς καὶ διαπρεπὴς φιλόλογος, διακριθεὶς κυρίως εἰς γλωσσολογικὰ ἔργα.

Οὐμβόλδος (Φρειδερ-Ἑρρῖκος-Ἀλέξανδρος, βαρὼν δέ-)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1769—1859, σοφὸς φυσιολόγος καὶ περιηγητής, ἐπισκεφθεὶς τὴν ἱσπανικὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν καὶ καταλιπὼν περισπουδαστα ἔργα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Οὐμβόλδου-ὄρη· δύο ὀροσειραὶ εἰς τὰ Δ τῶν Ἡνωμ-Πολιτειῶν, ἐν τῇ πολιτείᾳ Νεβάδᾳ.

Οὔμβολτ· ποτ. τῆς πολιτείας Νεβάδας χυνόμενος εἰς τὴν ὁμών. λίμνην. Μῆκ: 500 χλμ.

Οὔμπὲρ (Φραγκίσκος)· ἑλβετὸς φυσιολόγος, εἰδικῶς μελετήσας τὰς μελίσσας καθ' ὅλον του τὸν βίον, 1750—1831.

Οὔ-Νάν· ὄρα Χοῦ-Νάν.

Οἶνοι· ἔθνος ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἀνέκαθεν ἐν τῇ Μογγολίᾳ. Εἶνε ἐκ τῶν ἐπιδραμόντων εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας καὶ ἐπενεγκόντων τὰς μείζονας καταστροφάς. Διασημότατος αὐτῶν ἀρχηγὸς ἦν ὁ Ἀττίλας (βλ. λ.).

Οὐνυάδης (Ἰωάν-Κόρβιν)· διάσημος οὔγγρος ἥρως, βοεβόδας τῆς Τρανσυλβανίας, 1400—1456, σοφῶς διοικήσας τὴν Οὐγγαρίαν ἐπ' ὀνόματι Λαδισλάου τοῦ Ε', ἀπωθήσας νικηφόρως τοὺς Τούρκους ἔξωθεν τοῦ Βελιγραδίου

Οὐόδατ· ἄγγλος διαπρεπὴς στρατηγὸς πεσὼν κατὰ τὸν τελευταῖον (1900) ἀγγλοτρανσβααλικὸν πόλεμον τῆς Νοτ-Ἀφρικῆς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Σπιόνκοπ, ὅπου οἱ Βοῦρς κατεκερμάτισαν τὸν στρατὸν τοῦ Οὐῶρεν. Ὁ Οὐόδατ διώκει τὴν 9ην ταξιαρχίαν καὶ ἦτο εἷς ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων στρατιωτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀγγλίας. Εἶχε πολεμήσει εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν κατὰ τὸ 1868, κατὰ τῶν Ἀσαντῆ (Χρυσῆς Ἀκτῆς) τὸ 1873, καὶ κατὰ τῶν Ζουλοὺ τὸ 1879. Ἔκτοτε διετέλεσε διοικητὴς ἀγγλικῶν σωμάτων εἰς τὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν καὶ διεκρίθη κατὰ τὸν πόλεμον τῶν ἐκεῖ ἐπαναστατῶν τὸ 1898. Ὅθεν ὅλος ὁ βίος τοῦ λαμπροῦ τούτου στρατιώτου διῆλθεν εἰς τὴν Ἀφρικήν.

Οὐολδίνιοι· ἀρχ. πόλ. τῆς Τυρρηνίας.

Οὐόλσκοι· ἔθνος ἀρχαιότατον τῆς μέσης Ἰταλίας.

Οὐολτοῦρνος· ποτ. τῆς ἀρχ. Καμπανίας, πηγάζων ἐκ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἰόνιον θάλασσαν. Σήμερον Βολτοῦρνο.

Οὖπις· παρθένος τις ὑπερβορεία ἐλθοῦσα μετὰ τῆς Ἄργης εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἵνα προσφέρῃ θυσίαν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας.

Οὐράλης· μέγας ποτ. τῆς Ρωσίας μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, χυνόμενος εἰς τὴν Κασπίαν μετὰ ροῦν 1840 χλμ.

Οὐράλια· μακρὰ, ἀλλὰ χθαμαλὴ ὀροσειρὰ χωρίζουσα τὴν Ρωσίαν ἀπὸ τῆς Ἀσίας καὶ περιέχουσα πολλὰ μεταλλεῖα χρυσοῦ, πλατίνης, καὶ σιδήρου. Μῆκ: 3,000 χλμ. Ὕψ. 500—1689 μ.

Οὐράλσκ· π. τῆς ἀσιατ. Ρωσίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης του ποτ. Οὐράλ, ἐν τῷ κυβερνείῳ Ὀρεμβουργ. Κάτ: 22,000.

Οὐρανία· μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς ἀστρονομίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον.

Οὐρανία· μία τῶν Ὠκεανίδων.

Οὐρανία· ἀρχ. πόλ. τῆς Κύπρου.

Οὐρανός· υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Γῆς.

Οὐρβίλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα. Κάτ: 1,100.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Οὔρθ· παραπότ. τοῦ Μώσα ἐν Βελγίῳ, καταρρέων τῶν Ἀρδενῶν. Μῆκ. 135 χλμ.

Οὐρί· λέξις περσική σημαίνουσα τὸν ἔχοντα ὄμματα γαζέλλης. Γυνὴ ὡραιοτάτη, θήλεις ἄγγελοι τοῦ ὀθωμανικοῦ παραδείσου.

Οὐρίκη· κωμόπ. τῆς πορτογαλ. ἐπαρχ. Ἀλεντέχο, ὅπου τὸ 1139 ὁ Ἀλφόνσος Ἐνρικὲς ἐνίκησε πέντε μαυριτανοὺς βασιλεῖς. Κάτ: 3,200.

Οὔρκ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Μάρν. Μῆκ. 80 χλμ.

Οὔρκουαρ· ἄγγλος φιλέλλην, ἀδελφὸς τοῦ ἐν Κρήτῃ φονευθέντος ταγματάρχου Οὔρκουαρτ. Περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα ὅλην μᾶλλον ὡς περιηγητὴς ἢ ὡς στρατιώτης. Λίαν πεπαιδευμένος, ἀγαθός, ἀλλὰ χαρακτὴρ ἀλλοκότου.

Οὔρο-Πρέτο· πρωτ. τῆς βραζιλιανῆς πολιτείας Μίνας-Γεριᾶες. Φρ. ἰσχυρά. Κάτ: 22,000.

Οὐροτάλ· ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Ἡλίου παρὰ τοῖς Ἄραψιν.

Οὐρουγουάη· μικρὰ δημοκρατία τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς μεταξὺ Λαπλάτας καὶ Βραζιλίας, εἰς τὰ παράλια. Ἔκτ. 180,865 τετρ. χλμ. Κάτ: 750,000. Εἶνε χώρα χαμηλὴ διακοπτομένη μόνον ἀπὸ λόφους καὶ τὰς ἐκτεταμένας πεδιάδας παμπάς. Ποταμοὶ Οὐρουγουάης (1700 χλμ.) καὶ Ρίο Νέγρο παραπόταμος αὐτοῦ. Κλίμα γλυκὺ καὶ ὑγιεινόν. Προϊόντα: ζαχαροκάλαμος, λαχανικά, λαμπραὶ ὀπῶραι, βάμβαξ, χρυσός, ἄργυρος, μόλυβδος, σίδηρος, χαλκός, μάρμαρα πολυτ. λίθοι. Λαμπροὶ λειμῶνες, μεγάλα ποίμνια κλ. Ὑποδιαιρεῖται εἰς 15 ἐπαρχίας καὶ ἔχει 430 χλμ. σιδηρόδρ., 1,100 χλμ. τηλεγρ., 250 σχολεῖα μὲ 17,000 μαθητάς, 4 1)2 - 5 ἑκατομ. φρ. προϋπολογ. 220 ἑκατ. χρέος καὶ πρωτ. τὸ Μοντεβιδέο. Ὁ πρόεδρος ἐκλέγεται κατὰ τετραετίαν.

Οὐρσουλίνων - Μονή· γυναικεῖα Δυτικῶν, μετὰ λαμπρᾶς σχολῆς κορασίων ἐν τῷ δήμῳ Περαίας τῆς νήσ. Τήνου. Μοναχαὶ καὶ μαθήτριαι 139.

Οὐρσὺ (Μαυρίκιος)· Γάλλος δραματικὸς καὶ ἀσματογράφος, 1776-1843.

Οὐρτζοῦνι· χ. τοῦ δήμ. Γόννων τῆς Λαρίσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Τυρνάβου Κάτ. 25.

Οὐσσαΐ (Ἀρσέν)· Γάλλος φιλόλογος σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1815. Εἶνε πολυγραφώτατος, ἔγραψε δ' ἅμα μυθιστορήματα, σκηνικὰ ἔργα, πειήσεις, τεχνοκριτικά, ψυχολογικὰ καὶ φιλοσοφικά, διακρινόμενα πάντα ἐπὶ ἄκρᾳ ἐμβριθείᾳ, γλαφυρότητι καὶ ἐμπνεύσει.

Οὔστ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ. Κάτ: 1,500.

Οὔταχ· μία ἀπὸ τὰς τοπαρχίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτ. Ἔκτ: 120,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 160,000. Καλύπτεται κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων καὶ ἔχει εἰς τὰ ΒΔ τὴν μεγάλην λίμνην τοῦ Ἄλατος. Πρωτ. ἡ Πόλις τῆς Ἀλατολίμνης. Ἐνταῦθα πρὸ πάντων κατοικοῦσιν οἱ Μορμόνοι (βλ. λ.).

Οὐτρέχτη· πλουσία, ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ πόλις τῆς Ὁλλανδίας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Ρήνου, μὲ ὡραίας οἰκοδομὰς καὶ 90,000 κατ.

Οὐῦ· π. τῆς βελγικῆς ἐπαρχ. Λιέγης, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ Μώσα· ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 13,000.

Οὐχωριεύς· Αἰγύπτιος θεμελιωτὴς τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Ὀφάντο, Ἀούφιδος ἢ Οὔφενς· ποταμίσκος τῆς Ν Ἰταλίας πηγ. ἐν Καμπανίᾳ, διερχόμενος παρὰ τὰς Κάννας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος μεταξὺ Βαρλέτας καὶ τῆς λίμνης τοῦ Σάλπι, μηκ. 130 χλμ.

Ὀφβίλ· χωρ. τῆς Ἑλβετίας ἐν τῇ τοπαρχίᾳ Βέρνης, 12 χλμ. πρὸς Β. τῆς πόλεως Βέρνης, γνωστὸν διὰ τὰ σχολεῖα, ἅπερ ἵδρυσεν ἐν αὐτῷ ὁ Φέλεμπεργ (1799-1830) ἐν οἷς ἐφηρμόζετο ἡ μέθοδος τοῦ Πεσταλότση.

Ὀφέλλας· στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου Α', ὅστις κυριεύσας τῷ 322 π. Χ. τὴν Κυρήνην, ἐγκατέστη αὐτόθι ὡς διοικητής.

Ὄφεν· ὄρα Βουδαπέστη ἢ Ὄφενπέστη καὶ Π ε σ τ η.

Ὄφεως κεφαλή· ἀρχ. χ. τῆς Βοιωτίας.

Ὀφιεῖς καὶ Ὀφιονεῖς· Αἰτωλοὶ κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κόρακα καὶ τὴν Οἴτην.

Ὀφιονίας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ναυπακτίας, Νομ. Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Β ο ϊ τ σ ὰ χειμ., Ζ η λ ί τ σ α θερ. Ἄλλα χ. Γρηγόρη, Καυτουλίστια, Μεγάλη - Παλούκοβα, Μικρὴ-Παλούκοβα, Σιτίστα, Στρομήγιανη. Κάτ: 4,219.

Ὀφιοῦσα· π. ἀρχ. τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ.

Ὀφιοῦσα· νησ. πρὸ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἰβηρίας, μία τῶν μικρῶν Βαλεαρίδων· σήμερον καλεῖται Φ ο ρ μ ε ν τ έ ρ α.

Ὀφίρ· ἀρχ. περιοχὴ τῆς Ἰνδικῆς περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ, ὅπου οἱ στόλοι τοῦ Σολομῶντος καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου Χιράμ, μετέβαινον πρὸς ἀναζήτησιν χρυσοῦ, πολυτίμων λίθων, πιθήκων, ταῶν καὶ ναυπηγησίμου ξυλείας.

Ὄφις· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας ρέων παρὰ τὴν Μαντίνειαν.

Ὄφις· ποτ. τῆς ἀρχ. Κολχίδος ἐν τῷ Πόντῳ.

Ὀφίων· Τιτὰν βασιλεύσας τοῦ Οὐρανοῦ πρὸ τοῦ Κρόνου καὶ ὃν οὗτος ἐξεσφενδόνισεν εἰς τὸν Τάρταρον.

Ὄφμαν (Φραγκ. Βενεδ.)· συγγραφεὺς Γάλλος ἐκ Νανσύ, 1760—1828, ἐποίησε διάφορα κωμικὰ μελοδράματα· «Εὐφροσύνη καὶ Κοραδῖνος» (τονισθὲν ὑπὸ τοῦ Μεχούλ), «Στρατονίκη» καὶ ἄ. Εἶτα ἐγένετο συντάκτης τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Αὐτοκρατορίας», εἶτα τῆς «Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων», ἐν ᾗ διεκρίθη διὰ τὰ ὡραῖα αὐτοῦ ἄρθρα κριτικῆς.

Ὀφρύνιον· π. ἀρχ. τῆς Τρωϊκῆς χώρας.

Ὀφτεντρίγγεν· (Ἐρρῖκος δ'-)· μυθικὴ προσωπικότης, ἀντίπαλος τοῦ Βόλφραμ Δ' Ἔσχεμπαχ ἐν τῷ ποιήματι «τῆς μάχης τῆς Βαρτβούργης».

Ὄφφα· βασιλεὺς ἀγγλοσάξων τῆς Μερκίας· ἐβασίλ. 757-795. Κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὴν ἡγεμονίαν πάσης τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἀγγλίας δι' εὐτυχῶν μαχῶν κατὰ τοῦ Κέντ., τῆς Ἀνατολ-Ἀγγλίας καὶ τοῦ Βέσσεξ καὶ συμμαχιῶν μετὰ ταῦ Βέσσεξ καὶ τῆς Νόρθουμπρυ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὄφφα» εἶνε γνωστὴ συλλογή τις ἐθίμων τῶν παλαιῶν Ἄγγλων τῆς Μερκίας.

Ὄφφενπαχ· π. τοῦ μεγ. Δουκάτου τῆς Ἔσσης, ἐπὶ τοῦ Μείνου, 28 χλ.μ ΒΒΑ τῆς Δάρμστατ. Κάτ: 33,000. Ποικίλη βιομηχανία.

Ὄφφενπαχ (Ἰάκωβος)· συνθέτης πολιτογραφηθεὶς γάλλος, ἐγεν. ἐν Κολωνίᾳ, 1819—1880, τὸ πρῶτον ἔργον του ὑπῆρξεν ὁ τονισμὸς μύθων τινῶν τοῦ Λαφονταίν. Τὰ κυριώτερα δὲ τῶν ἔργων του εἰσὶν «Ὁ Ὀρφεὺς ἐν τῇ κολάσει» (1861), «Ἡ ὡραία Ἑλένη» 1864, «Ὁ Κυανοπώγων», «Ἡ Μεγάλη Δούκισσα», «Οἱ Λῃσταί», «Ἡ πριγκίπισσα τῆς Τραπεζοῦντος» καὶ πολλὰ ἄλλα. Τὸ δὲ τελευταῖον ἔργον του εἶνε κωμικόν τι μελόδραμα «Αἱ διηγήσεις τοῦ Ὄφφμαν» (1881).

Ὄφφενπουργ· π. τοῦ μεγ. Δουκάτου τῆς Βάδης πρωτ. ἐπαρχίας, 70 χλμ. ΝΝΔ τῆς Καρλσρούης, κατ. ὑπὲρ τοὺς 8,000· ἄλλοτε αὐτοκρατ. πόλις. Ἡ ὁμώνυμος ἐπαρχία ἔχει ἐκτ: 1542 τετρ. χλμ. καὶ κατοίκους 159,000.

Ὄφφμαν Κάρολος· φιλέλλην ἐκ Βεαρλαυίας τῆς Πρωσσίας· ἀπέθανεν ἐξάσθενείας ἐν Ἀθήναις τὸν Μάρτιον τοῦ 1857. Καὶ ὡς διοικητικὸς ὑπάλληλος καὶ ὡς πολεμιστὴς ἠκολούθησε πάντοτε διακρινόμενος ἐν διαφόροις ἐκστρατείαις τὸν Λόρδον Κόχραν ἐπὶ τῆς φρεγάτας «Ἑλλάδος», ἐπὶ πολὺ εἶτα εἰργάσθη μετὰ μεγάλου ζήλου καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Ἀπέθανε συνταγματάρχης ἐν ἀποστρατείᾳ, φέρων τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ σπαρτιωτικὸν μετάλλιον.

Ὄφφμαν (Φρειδερῖκος)· γερμανὸς ἰατρός, 1660—1742, ἱδρυτὴς τοῦ ὀργανικοῦ δυναμισμοῦ καὶ ἐφευρέτης τοῦ φέροντος τὸ ὄνομά του «ἀνωδύνου».

Ὄφφμαν· γερμανὸς λογογράφος, 1776 - 1822. Συνέγραψε περίφημα «Φανταστικὰ Διηγήματα».

Ὀφφρανβίλλ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ τοῦ Κάτω Σηκουάνα, 8 χιλ. Ν. τῆς Διέππης. Κάτ: περὶ τοὺς 2000.

Ὄχ· (Ὁδοὺς τοῦ Ὄχ), ὄρος τῆς Ἄνω - Σαβοΐας, ὅπερ δεσπόζει τῆς ν. ὄχθης τῆς Λεμανοῦ λίμνης. Ὕψ. 2434 μ.

Ὀχάϊο· μία ἐκ τῶν Ἡνωμ. Πολιτ. βρεχομένη Β ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης Ἔρη. Ἔκτ. 106,341 τετρ. χλμ. Κάτ. 3,750,000. Κομητεῖαι 88. — Χώρα πεδινὴ καὶ εὔφορος γενικῶς, δάση ὅμως ἔχει ὀλίγα. Προϊόντα· γαιάνθρακες. σίδηρος πετρέλαιον, γύψος κλ. Κλῖμα ὑγιεινόν. Ἐμπόριον ἐκτεταμένον, βιομηχανία ἀκμάζουσα μὲ 2,500 ἐργοστάσια καὶ 180,000 ἐργάτας. — Προϋπολ. 35 ἑκατομ. φρ. χρέος 40 ἑκατ. Πρωτ. Κολόμβος. Ἐγένετο γνωστὴ ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τοῦ 1634, καπφκήθη ὅμως ἀπὸ τοῦ 1763. Τὸ 1803 προήχθη εἰς κράτος. Ἐν αὐτῇ εὑρηνται πολλὰ μνημεῖα ἐκ χώ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ματος ἐγερθέντα ὑπὸ λαῶν, οἵτινες νομίζονται σύγχρονοι τῶν Ἀζτέκων.

Ὀχάϊο· μεγ. ποτ. τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, χωρίζων τὸ κράτος τοῦ Ὀχάϊο ἀπὸ τῆς Δυτ. Βιργινίας καὶ τῆς Κεντούκης, ἀρδεύει τὴν Κιγκινάτην καὶ τὴν Λουϊσβίλλ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Μισσισσιπῆν, παρὰ τὸ Κάϊρο. Μῆκ. 1600 χλμ. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1680 ὑπὸ τοῦ Γάλλου Καβελιὲ δὲ λὰ-Σάλλ.

Ὄχαμ, ἢ μᾶλλον **Ὄγχαμ**· τὸ παλαιότατον ἀλφάβητον τῶν Ἰρλανδῶν, οὗ ἕκαστον γράμμα ἔφερε τὸ ὄνομα ἑνὸς δένδρου.

Ὀχέδα· (Δ ι έ γ ο ς δ έ -)· ποιητὴς Ἱσπανὸς ἐκ Σεβίλλης, ἤκμαζεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 17ου αἰῶνος. Μέλος μοναχ. τάγματος. Συνέθηκε περὶ τῶν Παθῶν τοῦ Ἰησοῦ ποίημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Χριστιὰς» (1611), οὐχὶ ἀνάξιον λόγου.

Ὀχέδα· (Ἀλόνσο δέ -), πλοίαρχος Ἱσπανός, γεν. ἐν Κουένκα κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, ἔλαβε μέρος εἰς τὸν 2ον πλοῦν τοῦ Κολόμβου, διηύθυνε τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1499, τὴν γενομένην ἐν μέρει δαπάναις τοῦ Ἀμερίκου Βεσπουκίου, ἀλλ' ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ ἕνεκα διαφωνιῶν τινων πρὸς αὐτόν. Ὑπέστη πολλὰς ἐκτάκτους περιπετείας καὶ ἀπέθανεν ἐν ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ.

Ὄχη· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας.

Ὄχη· τὸ ὑψηλότερον πρὸς μεσημβρίαν ὄρος τῆς Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῷ λατομεῖα μαρμάρων. Κοινῶς λέγεται Ἅγ-Ἠλίας. Ὕψ: 1404 μ.

Ὄχθη· Ἀγροικίαι τῆς νήσ. Σερίφου. Κάτ: 4.

Ὄχθια· χ. τοῦ δήμ. Στράτου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 346.

Ὀχιά· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 164.

Ὄχιμος· υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ρόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης.

Ὀχίνο· (Βερναρδῖνος), μοναχὸς ἀποστάτης γεν. ἐν Σιέννα τῆς Ἰταλ. 1487—1564, ἐγκατέλιπε τὸ τάγμα τῶν Καπουκίνων, οὗ ἦτο τιτλοῦχος, ἠσπάσθη τὴν ἀναμόρφωσιν ἐν Γενεύῃ τὸ 1542 καὶ ἐνυμφεύθη. Ἐξελήθη εἰς Ἀγγλίαν ὑπὸ τοῦ Κρόμερ, ἵνα διαδώσῃ τὴν θρησκ. ἀναμόρφωσιν, ἀλλ' ἅμα τῇ ἀνόδῳ εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλίσσης Μαρίας, ἐξῆλθε τῆς χώρας ταύτης· ἔκτοτε δὲ ἠκολούθησε πλάνητα βίον μεταβὰς εἰς Στρασβοῦργον, Ζυρίχην, Βασιλείαν, Κρακοβίαν, ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ ἐν Μοραυίᾳ. Κατέλιπε πολλὰ κατὰ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας συγγράμματα.

Ὄχμ· (Γεώργ. Σίμων), σοφὸς Γερμανὸς ἐξ Ἐρλάγγεν, 1789—1854, καθηγητὴς ἐν Κολωνίᾳ, Νυρεμβέργῃ καὶ Μονάχῳ. Κατέλιπε ἄξιον λόγου ἔργον «Θεωρίαν μαθηματικὴν τῶν ἠλεκτρικῶν ρευμάτων».

Ὄχμαχτ· γλύπτης ἐκ Ρόθουελλ τῆς Βυρτεμβέργης, 1761-1834, συνεδέθη μετὰ τῶν Κλόπστοκ, Λαβατὲ καὶ Κανόβα, ὧν ἐγένετο μαθητής, ἐγκατέστη δὲ ἐν Στρασβούργῳ. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ διακρίνονται «ἡ κρίσις τοῦ Πάριδος» ἐν Μονάχῳ, «ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη» ἐν Λισβῶνι, «τὸ Μαυσωλεῖον τοῦ αὐτοκρ. Ράδφολ»

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐν Σπίρᾳ, τὸ ἄγαλμα τοῦ «Λουθήρου» ἐν Βάϊσσεμπουργ, 6 γιγαντιαίων διαστάσεων «Μοῦσαι» ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Στρασβούργου καὶ ἄλ.

'Οχὸδ ἢ 'Οχούδ· ὄρος τῆς 'Αραβίας, πρὸς Δ τῆς Μεδίνας. 'Ο Μωάμεθ ἠττήθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Μέκκας τὸ 625 (3ῳ τῆς 'Εγίρας).

'Οχοζίας ἢ 'Οχωζίας· βασιλεὺς τοῦ 'Ισραὴλ ἐν ἔτει 888 π. Χ., ἀποθ. τὸ 887, ἠκολούθησε τὸν βίον τοῦ ἀσεβοῦς 'Αχαὰβ, τοῦ πατρός του, ἐλάτρευε τὸν Βάαλ καὶ συνεβουλεύετο τὸν Βεελζεβούλ.

'Οχοζίας ἢ 'Αζαρίας· βασιλεὺς τοῦ 'Ιούδα, 877—876, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ 'Ιωράμ καὶ τῆς 'Αθαλίας, ἡνώθη μετὰ τοῦ βασιλέως τοῦ 'Ισραὴλ 'Ιωράμ, πρὸς καταπολέμησιν τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας 'Αζαήλ. 'Εφονεύθη ὅμως ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ 'Ιεχοῦ.

'Οχότσκ· π. καὶ λιμὴν τῆς Σιβηρίας ἐν τῇ Παρακτίῳ ἐπαρχίᾳ ἐπὶ τῆς 'Οχοτσκικῆς θαλάσσης καὶ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ 'Οχότα, 10,000 χλμ. πρὸς Α. τῆς Πετρουπόλεως. Κάτ: 2500, ἔχει ποιᾶς τινος σημασίας ἐμπόριον. 'Εντεῦθεν διέρχονται οἱ εἰς Καμτσάτχαν ἢ 'Αμερικὴν μεταβαίνοντες.

'Οχότσκ· ἐπαρχία τοῦ Κυβερνείου τῆς 'Ανατολ-Σιβηρίας ἐκτεινομένη προσακτίως τῆς ὁμων. θαλάσσης. "Εκτ. 17,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 21,000 Χώρα ψυχρὰ, ὑγρὰ, ἄγονος καὶ ἔρημος. Μεταλλεῖα σιδήρου, ἀργύρου, χαλκοῦ, ἰάσπιδος κλπ. Πρωτ: 'Οχότσκ.

'Οχοτσκική (θάλασσα)· εὐρὺς κόλπος σχηματιζόμενος ὑπὸ τοῦ Βορείου ὠκεανοῦ ἐν τῇ ΒΑ ἄκρᾳ τῆς 'Ασίας (Σιβηρία), ἐκτείνεται μεταξὺ τῆς Καμτσάτχας καὶ τῆς νήσου Σαχαλίν.

'Οχρὶς· 'Αχρὶς ἢ Λιχνιδὸς (βλ. λ.). Λίμνη καὶ π. τῆς Μακεδονίας.

"Οχς (Πέτρος)· πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς 'Ελβετίας, γεν: ἐν Βασιλείᾳ, 1749-1821, συνετέλεσεν εἰς τὴν εἰρήνην τῆς Βασιλείας τὸ 1795, ἐκ συμφώνου δὲ μετὰ τοῦ Μπροὺν καὶ τοῦ συνταγματάρχου Λὰ-Χάρπ, ἔδωκεν ὦθησεν εἰς τὴν ἑλβετικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1798, καὶ διωρίσθη μέλος τοῦ Διευθυντηρίου τῆς νέας Δημοκρατίας. Παρητήθη τὸ 1799, ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἑλβετ. συνέδριον τῶν Παρισίων τὸ 1802 καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ ἑλβετ. συντάγματος. Κατέλιπεν «Ἱστορίαν τῆς Βασιλείας» καὶ θεατρικά τινα ἔργα.

"Οχσφελδ· εὐρεῖα πεδιὰς ἐκτεινομένη μεταξὺ Θὰν καὶ Σερναὶ (ἀρχ. νομῷ τοῦ ἄνω-Ρήνου ἐν 'Αλσατίᾳ). Νίκη τῶν Σουηδῶν κατὰ τῶν Αὐτοκρατορικῶν, οὓς διώκει ὁ Δοὺξ τῆς Λορραίνης (1634).

'Οχτωνιά· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 1099.

'Οχτωνιᾶς-Βάνο· 'Αγροικίαι τοῦ χωρίου 'Οχτωνιὰ τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας Κάτ: 9.

'Οχτωνιᾶς Κοτακιά. 'Αγροικίαι τοῦ χωρίου 'Οχτωνιὰ τοῦ δήμ. Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 7.

"Οψ ἢ "Οπς· ἡ λέξις σημαίνει «Πλοῦτος» εἶνε δὲ ὄνομα παλαιοτάτη

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἰταλικῆς θεότητος, προϊσταμένης τῆς γῆς καὶ τοῦ τρυγητοῦ, συζύγου δὲ τοῦ Κρόνου.

Ὀψυγιᾶς χ. τοῦ δήμου Μοναστηρακίου, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 140.

Π

Πᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-δὲ-Καλαῖ. Κάτ: 815.

Παβὲ-Δέ-Κουρτέγι (Ἀβελ-Ἰω-Βαπτιστὴς-Μαρία-Μιχαήλ)· σύγχρονος γάλλος ἀστιανολόγος, γεννηθεὶς τὸ 1821, καθηγ. τῆς τουρκικῆς εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλ.

Παβιλλύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα. Ὑφαντήρια. Κάτ: 2,900.

Παγανίνι (Νικολό)· διαπρεπέστατος ἰταλὸς βιολιστής, 1784-1840, καταλιπὼν θαυμασίας συνθέσεις, ὧν 24 εἶνε συντεθειμέναι μόνον διὰ βιολίον.

Παγασαί· π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐπίνειον τῶν Φερῶν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται. Ἔκειτο παρὰ τὸν σημερινὸν Βόλον, ὀλίγον ΝΔΝ, ὅπου διατηροῦνται ἐρείπια.

Παγασῶν-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Βόλου Νομ. Μαγνησίας. Πρωτ. Βόλος ἡ καὶ μόνη τοῦ δήμ. πόλις. Κάτ: 16,788.

Παγγαῖον· ὄρος τῆς ΝΑ Μακεδονίας περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ αὐτόθι μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ὕψ. 1870 μ.

Παγγαῖος· υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κριτοβούλης ἀπὸ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ἐκλήθη τὸ Παγγαῖον ὄρος.

Παγγιά· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 83.

Παγκαλοχῶρι· χ. τοῦ δήμου. Πηγῆς, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 140.

Παγκάστη· ὄρα Πακάτη.

Παγκράτη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Λευκασίου τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 727.

Παγκράτης· ποιητὴς Ἀλεξανδρινὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ, γράψας ποίημα διὰ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν Ἀντίνοον.

Παγκρατίδαι· δυναστεία ἀρμενικὴ βασιλεύσασα ἀπὸ 885 μέχρι 1079.

Παγκρέων· υἱὸς τοῦ Βυζαντίου Λέοντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Παγόδα· ἡ περσιστὶ μπουτκεδὲ ἢ πουτκουδὲ=οἶκος εἰδώλων· ναὸς τῶν εἰδωλολατρῶν τῆς Ἰνδικῆς καὶ ἐν γένει τῆς Ἀνατολ. Ἀσίας. Περίφημοι παγόδαι εὑρηνται ἐν Χιλλαμβαράμ καὶ Τανζὸρ τοῦ Ἰνδοστάν.

Πάγοι· χ. τοῦ δήμου Ἰατωναίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 730.

Πάγος· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 143.

Πάγραι· ἀρχ. π. τῆς ἐν Συρίᾳ Πιερίας ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Κιλικίας.

Πάγρασα· π. ἐν ἀρχ. Ἰνδίᾳ πέραν τοῦ Γάγγου.

Παγῶντα· χ. τοῦ δήμου Κηρέως τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 200.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παδάγκ· π. τῆς ἰνδικῆς νήσου Σουμάτρας, ἐπὶ τῆς ΝΔ παραλίας, εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Πασσεβάγκ ἢ Παδάγκ. Λιμὴν ἐμπορικός, ἐξάγων μεγάλας ποσότητας καφέ, πεπέρεως καὶ ἄ. Ἡ κατὰ μῆκος τῆς παραλίας περιοχὴ τῆς Παδάγκ, εἶνε ἡ ὡραιοτέρα καὶ εὐφορωτέρα χώρα τῆς Σουμάτρας ἐξ ὅσων κατέχουν οἱ Ὁλλανδοί. Κάτ: 26,000.

Παδαῖοι· ἔθνος νομαδικὸν τῆς ἀρχ. Ἰνδικῆς.

Πᾶ-δὲ-Καλαΐ (=Π ο ρ θ μ ὸ ς τοῦ Κ α λ α ῖ)· νομὸς τῆς ΒΑΒ Γαλλίας, πρὸς τὸν ὁμών. πορθμὸν καὶ τὸ Βέλγιον. Ἔκτ. 5,727 τετρ. χλμ. Κάτ: 860,000. Μεγάλα γαιανθρακωρυχεῖα. Πρωτ. Ἀ ρ ρ ᾶ ς. Ἐπαρχ. 6, Ἀρρᾶς, Βεθούν, Βουλώνη, Μοντρεύ!, Σαὶντ-Ὀμέρ, Σαὶν-Πόλ. Δῆμοι 44, κοινότητες 904.

Πάδερβορν· π. τῆς πρωσικῆς Βεστφαλίας, παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Π ά δ ε ρ, παραποτ. τοῦ Λίππε. Ἐπισκοπή, μεταλλικὰ ὕδατα. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ὑπῆρξεν ἰσχυρὸν μέλος τοῦ ἀνσεατικοῦ δεσμοῦ. Κάτ: 12,000.

Παδίλλα (Δ ὸ ν-Ζ ο υ ὰ ν δέ-)· εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῆς συνωμοσίας τῶν κοινοτήτων ἐναντίον Καρόλου Κίντου. Ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1522.

Παδόα· ὁ Β' βραχίων τοῦ Πάδου.

Πάδος· ὁ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἠριδανὸς καλούμενος· ποτ. τῆς Ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐκβάλλων δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὸν Ἀδρίαν. Μῆκ: 550 χλμ.

Πάδουα ἢ **Πάδοβα**· πρωτ. τῆς ὁμών. ἰταλ. ἐπαρχ., ἐν τῷ ἀρχ. Βενετικῷ, ἐπὶ τῶν ποτ. Βακκιγλιόνε καὶ Βρέντα. Ἐπισκοπή, περιώνυμον πανεπιστήμιον, πολλὰ πλούσια μνημεῖα τέχνης, ἀξιόλ. ἐμπόριον καὶ βιομηχ. Κάτ: 50,000.— Ἡ ἐπαρχ: 2,086 τετρ. χλμ. Κάτ: 400,000.

Παδουάν· παλαιὸν διαμέρισμα τῆς Ἰταλίας ἔχον πρωτ. τὴν Πάδουαν.

Παδυανδός· ἀρχ. π. ἐν Καταονίᾳ τῆς Καππαδοκίας.

Πᾶερ (Φ ε ρ δ ι ν ά ν δ ο ς)· Ἰταλὸς μουσουργός, 1771—1839, διευθυντὴς τῆς μουσικῆς τοῦ ἐν Παρισίοις ἰταλικοῦ θεάτρου.

Πάζ (**Λά-**)· πρωτ. τῆς Βολιβίας καὶ τοῦ ὁμων. της διαμερίσματος, ἐπὶ τῆς λίμνης Τιτικάτας καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ἀνατολικῶν πρανῶν τῶν Ἄνδεων. Μέγα ἐμπόριον κίνας καὶ χαλκοῦ. Ἐτισκοπή, ἀξιόλ. δημόσια κτίρια, βιομηχ. μικρά. Κάτ: 48,000.

Παζαράκι (Μ ι κ ρ ὸ καὶ Μ ε γ ά λ ο)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Κιερίου τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 16 τοῦ Μ ι κ ρ ο ῦ καὶ 203 τοῦ Μ ε γ ά λ ο υ (219).

Παζού (Α ὐ γ ο υ σ τ ῖ ν ο ς)· διαπρεπὴς γάλλος γλύπτης 1730—1809. Ἐκ τῶν ἔργων του διακρίνονται αἱ προτομαὶ τοῦ Βυφφὸν καὶ τῆς Κας Δυβαρρύ.

Παιανία· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, διαιρούμενος δὲ εἰς Καθύπερθεν καὶ Ὑπέρθεν, εἰς τὰ μεσόγεια, ὑπὸ τὸν Ὑμηττόν, πατρὶς τοῦ Δημοσθένους.

Παιάνιον· π. τῆς ἀρχ. Ἀκαρνανίας παρὰ τὸν Ἀχελῷον.

Παιγὲ (Ἀ λ φ ά ν ο ς - Γ α -

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δ ρ ι ὴ λ-Β ί κ τ ω ρ)· γάλλος δικηγόρος, 1796—1855, περιώνυμος ἐπὶ εὐγλωττίᾳ καὶ δικανικῇ δεινότητι.

Παιγέν (Ἀ ν σ έ λ μ η ς)· γάλλος χημικός, 1795—1871, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν.

Παιγέρ (Ἰ ω ά ν-Β α π τ ι σ τ ὴ ς) γάλλος βοτανικός, 1818-1860, ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ ἐν τῇ συνταχτικῇ συνελεύσει τοῦ 1848, γράψας ἄριστα βοτανικῆς ἔργα.

Παιγιερών (Ἐ δ ο υ ά ρ δ ο ς—Ἰ ο ύ λ ι ο ς—Ἐ ρ ρ ῖ κ ο ς)· διαπρεπὴς σύγχρονος γάλλος δραματικὸς καὶ ποιητής, γεννηθεὶς τὸ 1834, μέλος τῆς γαλλ. Ἀκαδημείας ἀπὸ τοῦ 1882,

Παιδάρητος· υἱὸς τοῦ Λέοντος. στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων.

Παιδεμένου χ· τοῦ δήμου Φλεσιάδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 369.

Παϊδοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Φ ρ έ ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 180.

Παιζιέλλο (Γ κ ι α β ά ν ν ι)· ἰταλὸς μουσουργός, 1741—1816, ὁ τονίσας τὸν «Κουρέα τῆς Σιβίλλης» καὶ ἄ.

Παιήων· ὁ ἰατρὸς τῶν Θεῶν, ὁ θεραπεύσας τὸν πληγωθέντα Ἄρην.

Παιήων· ὁ Ἀπόλλων, ὡς θεὸς τῆς ἰατρικῆς.

Παιήων· ἐπίθετον πολλῶν ἄλλων Θεῶν.

Παΐν (Θ ω μ ᾶ ς)· ἄγγλος δημοσιογράφος, 1737—1809, μεταβὰς τὸ 1774 εἰς Ἀμερικὴν καὶ τὰ μέγιστα συντελέσας διὰ τῆς γραφίδος του εἰς τὴν ἐξέγερσιν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Παϊράκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λότ. Κάτ: 1,200.

Παιμβαίφ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λεϊγηρ, 20 χλμ. ἄνω τῆς ἐκβολῆς τοῦ Λεϊγηρος. Φρ., πολεμικὰ ναυπηγεῖα. Κάτ: 2,400.

Παιμπόλ· προτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κότ-δύ-Νόρ, λιμὴν ἐπὶ τῆς Μάγχης. Κάτ: 2,220.

Παιμπόν· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλαίν, ἐγγὺς ἐκτεταμένου δάσους. Κάτ: 3,250.

Παιονία· ἐπαρχία τῆς Β Μακεδονίας, μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος.

Παιονίδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν.

Παιονική· εὐρύχωρον πεδίον ἐν Ἀνθεμοῦντι παρὰ τὰ Στάγειρα.

Παιόπλαι· λαὸς τῶν Παιόνων κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου.

Παῖος· π. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας παρὰ τὸν ποταμὸν Λάδωνα

Παισίναι· λαὸς τῆς ἀρχ. Περσίας κατοικῶν μεταξὺ Ὤξου καὶ Ἰαξάρτου.

Παισός· ἢ ἄλλως Ἀ π α ι σ ό ς, ἀρχ. π. τῆς Μυσίας, κειμένη μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου.

Παϊστον (**Παϊστουμ**)· π. τῆς ἀρχ. Λουκανίας, ἐπὶ τοῦ σημερ. κόλπου τοῦ Σαλέρνου, διατηροῦσα μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια τῶν ποτὲ θαυμαστῶν της οἰκοδομημάτων, ἐν οἷς ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἦν ἓν ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ δωρικοῦ ρυθμοῦ.

Παῖτοι· ἀρχ. λαὸς τῆς Β Θράκης παρὰ τὸν Ἔβρον.

Παῖτος (Κ α ι κ ί ν α ς)· ρωμαῖος συνομόσας ἐναντίον τοῦ αὐτοκρ. Κλαυδίου καὶ αὐτοχειριασθείς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς συζύγου του Ἀρρίας, περὶ τὸ 42 μ. Χ.

Παίων· υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐν Μακεδονίᾳ Παιονία.

Παίων· υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου, καθ' ὃν ἐκλήθησαν οἱ ἐν Ἀθήναις Παιονίδαι.

Παῖων – δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Καλαβρύτων. Νομ. Ἀχαΐας. Πρωτ. Σ τ ρ έ ζ ο β α. Ἄλλα χ. Βεσίνι, Μαμαλοῦκα, Νάσια, Σκοῦπι, Σφίγοβα, Τζαρούχλι. Κάτ: 3,303.

Παιώνιος ἀγαλματοποιὸς ἐκ τῆς ἐν Θράκῃ Μένδης.

Πακάτη· περιβόητος ἑταίρα ἐκ Λαρίσης, ἐρωμένη τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Ταύτην λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη ὁ Ἀπελλῆς ὡς πρότυπον διὰ νὰ ζωγραφήσῃ τὴν Ἀφροδίτην του. Ἡ γραφὴ Π α γ κ ά τ η φαίνεται ὀρθοτέρα.

Πακατιανὸς (Τ ί τ ο ς-Κ λ α ύ δ ι ο ς-Μ ά ρ κ ι ο ς)· ρωμαῖος αὐτοκράτωρ γνωστὸς ἐκ τινων μόνον μεταλλείων εὑρεθέντων εἰς τὰ νότια τῆς Γαλατίας. Ἠττήθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Δεκίου περὶ τὸ 249.

Πάκια· χ. τοῦ δήμου Ἀσωποῦ τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 842.

Πακιανὸς (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Βαρκελώνης, θανὼν τὸ 395. Ἑορτὴ τὴν 9 Μαρτίου (ν).

Πάκκα (Β α ρ θ ε λ ε μ ύ)· Ἰταλὸς μεγιστὰν καὶ ἱεράρχης, 1756-1844. Καρδινάλιος τὸ 1801, φυλακισθεὶς ὡς συντάκτης τῆς «βούλας», δι' ἣς ἀφωρίζετο ὁ Ναπολέων.

Πάκορος· βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἀπὸ τοῦ 91 μέχρι τοῦ 107.

Πακούβιος (Μ ᾶ ρ κ ο ς)· ἀρχαῖος τραγικὸς Λατῖνος, 220-130 π. Χ., ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ὁποίου ἐλάχιστα περιεσώθησαν ἀποσπάσματα.

Πακτίη· ἀρχ. πολίχνη τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

Πακτύης· ὄρος τῆς ἀρχ. Ἰωνίας, ὑπερκείμενον τῆς Μαγνησίας.

Πακτυϊκὴ· ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, μεταξὺ Χοάσπου καὶ Ἰνδοῦ. Οἱ κάτ: Πάκτυες. Νῦν Καβούλ.

Πακτωλός· π. τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁ Πακτωλός, παραπόταμος τοῦ Ἕρμου, παρέσυρε ψήγματα χρυσοῦ ἀφ' ὅτου ὁ Μίδας, κατὰ τὸν μῦθον, ἐλούσθη εἰς τὰ ὕδατά του.

Πακωδιὲρ (**Λά**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ. Κάτ: 2,000.

Παλαΐ (**Δέ**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν, ἐπὶ τῆς ΒΑ παραλίας τῆς νήσου Μπὲλλ-Ἴλ. Λιμὴν ὠχυρωμένος. Κάτ: 5,250.

Παλαΐ (**Σαίν**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Κάτ: 2,000.

Παλαια-, Παλαιο-· ὅρα Π α λ η α-, Π α λ η ο.

Παλαιὰ-κώμη· ἀρχ. κώμη τῆς Λακωνικῆς.

Παλαιὰ-πόλις· π. τῶν Ἐμπορειτῶν ἐν τῇ ἀρχ. Παμφυλίᾳ.

Παλαιγάμβριον· π. παραθαλάσσια τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Παλαιζώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Οάζ, ἐπὶ τοῦ Ὑβέττ. Μέγα φρούριον, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ βιομηχ. Κάτ: 27,000.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παλαίλιμνος· χ. τοῦ δήμου Ρουστίκων, ἐπαρχ. Ρεθύμνης. Διοίκ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 200.

Παλαιλῶνι· χ. τοῦ δήμου Βάμου, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοίκ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 110.

Παλαίμων· ἐπίθετον τοῦ Μελικέρτου μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του.

Παλαίμων· υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, Ἀργοναύτης, ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ Παλαιμόνιος.

Παλαιολόγοι· βυζαντιακὴ οἰκογένεια ἧς ὀκτὼ μέλη ὑπῆρξαν αὐτοκράτορες τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Μιχαὴλ τοῦ Η' μέχρι Κωνσταντίνου τοῦ ΙΓ', ἤτοι ἀπὸ 1260—1453.—Κλάδος τοῦ οἴκου τούτου ἐκυβέρνησε τὸ Μονφερρᾶ ἀπὸ 1305 μέχρι 1533. Ὅρα τὰ κύρια ὀνόματα.

Παλαιοξάρι-Ἄνω· πρωτ. τοῦ δήμου Ποτιδανίας τῆς Δωρίδος. 4 1)2 ὥρ. ἀπὸ Διδωρίκι, ταχυδρομ., εἰρηνοδικεῖον (κατὰ τὸ θέρος). Κάτ: 809.

Παλαιοξάρι-Κάτω· χ. τοῦ δήμου Ποτιδανίας τῆς Δωρίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Ἄνω-Παλαιοξαρίου. Κάτ: 407.

Παλαιόπολις· χ. τοῦ δήμου Ἀνδρου τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ: 276.

Παλαιόπολις· χ. τοῦ δήμου Ἡλιδος τῆς Ἠλείας. Κάτ: 215.

Παλαίπαφος· ἡ παλαιὰ Πάφος ἐν Κύπρῳ, ἔχουσα ἱερὸν ἀρχαῖον τῆς Παφίας Ἀφροδίτης.

Παλαίπαφος· ἱστορικός τις ἐξ Ἀξοῦ, γράψας Τρωϊκὰ καὶ Ἄ.

Παλαίπαφος· Αἰγύπτιος ἢ Ἀθηναῖος γραμματικός, γράψας περὶ Ἀπίστων, ἤτοι ἐξήγησιν τῆς ἀρχῆς τῶν ἑλληνικῶν μύθων.

Παλαιστίνη· ἡ ἱερὰ γῆ παντὸς χριστιανοῦ. Μέρος τῆς Συρίας διαρρεόμενον ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου. Ἡ χώρα αὕτη ὀνομάζεται καὶ Χαναάν, Ἰουδαία, Ἁγία Γῆ, Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

Παλαιστό· χ. τοῦ δήμου Γαυρίου τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ: 44.

Παλάκιον· ἀρχ. π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου (Κριμαίας).

Παλαμάρας (Γεώργιος)· ἐκ τοῦ χωρίου Πύργος τῆς Τήνου, ὁ κυριώτατος ὑποκινητὴς τῆς κατὰ τὴν 31 Μαρτίου 1821 ἐκραγείσης ἐπαναστάσεως ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ.

Παλαμάρι· χ. τοῦ δήμου Τρικολώνων τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 392.

Παλαμᾶς· κωμόπ. τῆς Θεσσαλίας πρωτ. τοῦ δήμου Τιτανίου, 3 ὥρ. ἀπὸ Καρδίτσης. Εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, Ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ: 3,561.

Παλαμᾶς· χ. τοῦ δήμου Μελιταίας τῆς ΝΑ Θεσσαλίας. Κάτ: 492.

Παλαμηδᾶ· μονὴ τῆς νήσου Ὕδρας. Κάτ: 4 ἄνδρες καὶ 16 γυναῖκες.

Παλαμήδης υἱὸς τοῦ Ναυπλίου βασιλέως τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, ἢ τῆς Ἡσιόνης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Τροίαν καὶ λιθοβοληθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῇ δολίᾳ εἰσηγήσει τοῦ Ὀδυσσέως ὡς προδοὺς αὐτόν.

Παλαμήδης (Ρήγας)· ὁπλαρχηγὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐξ ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῆς Στεμνίτσας, κα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τελθὼν εἰς Πελοπόνησον ἐκ Κων)πόλεως, ὅπου ἦν ἐγκατεστημένος, ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ ἀγῶνος, πολλὰς δὲ καὶ πολιτίμους διὰ τῶν γνώσεών του παραστὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν Θ. Κολοκοτρώνην μεθ' οὗ συνέπραττε. Κατόπιν διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς ἐν Καλτεζοῖς Γερουσίας. Ἀλωθείσης ὕστερον τῆς Τριπόλεως, ἐγκατεστάθη ἐκεῖ καὶ ἔκτοτε παρέσχεν εἰς τὸ ἀρτισύστατον κράτος πολυτίμους ἐκδουλεύσεις ὡς πολιτικός.

Παλάνκη· ἀρχ. μεξικανικὴ πόλις, ἧς διατρροῦνται περιεργότατα ἐρείπια.

Πάλαντα· ἀρχ. π. μεσόγειος τῆς νήσου Κορσικῆς.

Παλλάς (-**Νῆσοι**)· ὄρα Πέλησυ.

Παλαπρᾶ (Ἰωάννης)· Γάλλος κωμικὸς ποιητής, 1650-1721, γράψας μετὰ τοῦ ἀββᾶ Βρυέχ πολλὰς δοκιμωτάτας κωμῳδίας.

Παλατὶν (Καρλόττα-Ἐλισάβετ τῆς Βαυαρίας, πριγκίπισσα)· 1652-1722, δευτέρα σύζυγος Φιλίππου τοῦ Ὀρλεάν, γενομένη περίφημος διὰ τῶν γερμανιστὶ γεγραμμένων «Ἐπιστολῶν» της.

Παλατινᾶτον· ἐπαρχ. τῆς ἀρχ. Πολωνίας.

Παλατινᾶτον· τὸ γερμ. **Πφάλτζ**· κράτος τῆς ἀρχ. Γερμανίας συγκείμενον μέχρι τοῦ 1623 ἐκ δύο διαμερισμάτων: Ἄνω-Παλ. μὲ πρωτ. Ἀμβεργ καὶ Κάτω-Παλ.

Παλάτιον· εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐφ' ὧν ἦν ἐκτισμένη, ἡ παλαιὰ Ρώμη, ὅπου ἦτο καὶ ἡ βασιλικὴ κατοικία τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἥτις ἐντεῦθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα Παλάτιον· ὁ δὲ λόφος οὗτος λέγεται καὶ Παλλάντιον.

Παλάτου· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 97.

Παλαιρός· ἀρχ. π. παραθαλασσία τῆς Ἀκαρνανίας.

Παλαφὸξ (-**Μέλθι**) (Ἰωσὴφ δὲ-)· ἱσπανὸς στρατηγός, 1780-1847, διαπρέψας εἰς τὴν ἐναντίον τῶν Γάλλων ἐξέγερσιν καὶ συλληφθεὶς κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Σαραγόσσης. Τὸ 1836 ἔλαβε τὸν τιμητικὸν τίτλον «Δοὺξ τῆς Σαραγόσσης».

Πάλγραβ (σὲρ Φραγ-Κόεν)· πολυμαθέστατος ἄγγλος ἱστορικός, 1788-1861, γράψας περισπούδαστον «Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῶν Ἀγγλοσαξόνων» καὶ ἄ.

Πάλεια· π. τῶν Ἀχαιῶν, ἡ μετὰ ταῦτα Δυμη.

Παλεμβάγκ· π. τῆς ΝΑ παραλίας τῆς Σουμάτρας, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δέλτα τοῦ Μοῦσσι, πρωτ. τοῦ ὁμων. ὑπὸ τὴν ὁλλανδικὴν ἐπικυριαρχίαν κράτους. Κάτ: 72,000.

Παλένθια (Παλεντία)· π. τῆς ἱσπαν. Λεόνης, ἐπὶ τοῦ Καρριόν, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. Ἐπισκοπή, ἄριστα λινουργεῖα. Κάτ: 15,000.— Ἡ ἐπαρχ: 8,434 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000.

Παλέρμο ἢ Πάνορμος· πρωτ. τῆς ὁμων. ἐπαρχ. καὶ ἡ πρώτη π. τῆς Σικελίας εἰς τὴν ΒΑ παραλίαν τῆς νήσου περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ὀσέτο καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πελλεγρῖνο· Ἀρχιεπισκοπή, πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν τὸ 1374. Ἔχει δύο

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λιμένας, ὧν ὁ μὲν εἷνε πολεμικὸς προασπιζόμενος δι' ἰσχυρῶν φρ. ἀπό τε τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ξηρᾶς. Βαμβακοκλωστήρια, μεταξουργεῖα, χαρτοποιεῖα, ψιαθοποιεῖα, ἀρώματα κ.λ.π. Μέγα ἐμπόριον, ὡραῖαι οἰκοδομαί, κλῖμα γλυκύτατον, μαγευτικὰ περίχωρα. Κάτ: 260,000.

Παλεστρίνα ('Ιω-Πιερλουϊγι)· διάσημος ἰταλὸς μουσουργός, 1529—1594, ὁ ἐπονομασθεὶς «Ἡγεμὼν τῆς μουσικῆς». Διέπρεψε κυρίως εἰς ἐκκλησιαστικὰς συνθέσεις, ἀλλ' ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ ἄκρᾳ πενίᾳ.

Παλέστρο· κωμόπ. τῆς 'Ιταλίας ΝΔ τῆς Νοβάρας, ὅπου οἱ γαλλοπεδεμόντιοι ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1859. Κάτ: 2,500.

Πάλη· ἀρχ. π. τῆς Κεφαλληνίας, νῦν Ληξοῦρι.

Παληάμπελα· χ. τοῦ δήμ. Ζαροῦ, Ἔπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης Κάτ: 40.

Παληάμπελα· χ. τοῦ δήμου 'Αναχτορίων τῆς 'Ακαρνίας. Κάτ: 560.

Παληά-Ρούμματα· χ. τοῦ δήμ. Βουκολιῶν, 'Επαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 750.

Παληοβαρβάσαινα· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς 'Ηλείας. Κάτ: 258.

Παληοβράχα· χ. τοῦ δήμου Σπερχειάδος τῆς Δυτ-Φθιώτιδος. Κάτ: 1,031.

Παληόβρυσο· χ. τοῦ δήμου Νηλέως τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 104.

Παληογύριστα· χ. ταῦ δήμου 'Ιδώμης τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 129.

Παληοδερελῆ· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων τῆς Λαρίσης. Κάτ: 45.

Παληοκαμάριζα ἢ Βίλλια· χ. τοῦ λαυρεωτικοῦ δήμου Θορικίων τῆς 'Αττικῆς. Κάτ: 104.

Παληοκαρυά· χ. τοῦ δήμου Αἰθίκων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 399.

Παληόκαστρο· χ. τοῦ δήμου Νηλείας τῆς θεσσαλικ. Μαγνησίας. Κάτ: 107.

Παληόκαστρο· χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος τῆς 'Αρκαδίας. Κάτ: 156.

Παληόκαστρο· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Αἰγιτίου τῆς Δωρίδος. Κάτ: 17.

Παληόκαστρο· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Δυτ-Φθιώτιδος. Κάτ: 470.

Παληόκαστρο· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης (Θεσσαλία). Κάτ: 744.

Παληόκαστρο· χ. τοῦ δήμ. Καρυδίου, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 150.

Παληόκαστρο· χ. τοῦ δήμ. 'Αρμένων, 'Επαρχ.'Αποκορώνας, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 35.

Παληόκαστρο (Γαλουβᾶς, Γληγοριανά, Μαριδιανὰ κτλ.)· χ.τοῦ δήμ. Καστελλίου, 'Επαρχ. Κισάμου Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 600.

Παληοκατοῦνα· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων. Κάτοικοι 94.

Παληοκατοῦνα· χ. τοῦ δήμου Οἰνιάδος τῆς Αἰτωλίας. Κάτ: 456.

Παληοκάτουνο· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Κροκυλίου τῆς Δωρίδος. 4 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λιδωρίκι. Εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 897.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Παληοκάτουνο· χ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 307.

Παληόλουτρα· χ. τοῦ δήμου Λ ά μ π η ς, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κ. 140.

Παληομάννινα· χ. τοῦ δήμου Οἰνιάδος τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 781.

Παληομάννα· ἀγροικία τοῦ δήμου Αἰτωλικοῦ. Κάτ: 1.

Παληό Μιτᾶτο χ. τοῦ δήμου Κ α ρ υ ὸ ι ο υ, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κ. 60.

Παληόμυλος· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Φωκίδος. Κάτ: 28.

Παληόνερο· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 108.

Παληοπαναγιά· μέγα χ. τοῦ Φάριδος τῆς Λακωνίας. Κάτ: 869.

Παληοπαναγιά· μέγα χ. τοῦ δήμου Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 956.

Παληοπέτσι χ. τοῦ δήμ. Χ α ν τρᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 75.

Παληοπλάτανος· χ. τοῦ δήμου Μακρινείας τῆς Αἰτωλίας Κάτ: 72.

Παληόσπιτα· ἀγροικία ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ: 2.

Παληοστάρι· χ. τοῦ δήμου Δοπλιχίου τῆς Καφαλληνίας. Κάτ: 60.

Πάληπουρας· χ. τοῦ δήμου Δηλαντίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 526.

Παληοῦρι· χ. τοῦ δήμου Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 62.

Παληοῦρι· χ. τοῦ δήμου Καλλιφωνίου. Κάτ: 475.

Παληοχάλια· χ. τοῦ δήμου Ἀνακτορίων τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτοικ. 23.

Παληόχουνη· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 71.

Παληόχωρα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 52.

Παληόχωρα Πρωτ. τοῦ δήμ. Π α λ η ο χ ώ ρ α ς, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 50.

Παληοχωράκι· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου. Κάτ: 127.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Δυτ. Φθιώτιδος. Κάτ: 242.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Δαμιέων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 100.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Φωκίδος. Κάτ: 540.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 115.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Φωκίδος. Κάτ: 142.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Μακρινείας τῆς Αἰτωλίας. Κάτ: 206.

Παληοχῶρι· πρωτ. τοῦ δήμου Γλυππίας τῆς Ἀρκαδίας, 4 1/2 ὥρ. ἀπὸ Λεωνιδίου. Κάτ: 1301.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Δημητσάνης τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 153.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακωνίας. Κάτ: 124.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 44.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Αἰδηψίων τῆς Βορ-Εὐβοίας. Κάτ: 93.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 168.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Χαλκίδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ τῆς ΝΔ Θεσσαλίας. Κάτ: 151.

Παληοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Σιλάνων τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 355.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παλίγγ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-έ-Λοάρ. Κάτ: 2,300.

Παλίκη· ἀρχ. π. τῆς Σικελίας.

Παλικοί· παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Θαλίας, θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐν Σικελίᾳ.

Παλικοὶ ἢ **Παλικῶν**-λίμνη θειώδης ἐν τῇ ἀρχ. Σικελίᾳ.

Παλίμβοθρα ἀρχ. π. τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Γάγγου.

Παλίμπεη· χ. τοῦ δήμου Ἀνακτορίων τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 346.

Παλίνουρον· ἀκρωτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ.

Πάλκ (Π ο ρ θ μ ὸ ς τ ο ῦ -)· ἐκτείνεται μεταξὺ Κεϋλάνης καὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἰνδοστάν, ἔχει δὲ πλάτος 100-120 χλμ. καὶ σχεδὸν φράσσεται νοτίως ὑπὸ ἀλύσου κοραλλιογενῶν νησίδων καὶ βράχων γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Γ έ φ υ ρ α τοῦ Ἀ δ ά μ.

Παλλαβιτσῖνο (Π ι έ τ ρ ο - Σ φ ό ρ ζ α)· ἰταλὸς ἱεράρχης καὶ ἱστορικός, 1607-1667, προχειρισθεὶς Καρδινάλιος ὑπὸ τοῦ πάπα Ἀλεξάνδρου Ζ'.

Παλλαδᾶς· ἐπιγραμματοποιός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Χαλκίδος, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου, οὗτινος σῴζονται ἐπιγράμματά τινα.

Παλλάδιο (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· περίφημος ἰταλὸς ἀρχιτέκτων, 1518—1580, ἐξόχως διὰ τῶν ἔργων του διακοσμήσας τὴν Βενετίαν, γράψας δὲ κλασικὸν ἔργον περὶ «Ἀρχιτεκτονικῆς» μεταφρασθὲν εἰς ἁπάσας τὰς γλώσσας.

Παλλάδιον· τὸ εἴδωλον ἢ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, παριστάνον αὐτὴν ἔνοπλον μὲ λόγχην εἰς τὴν χεῖρα.

Παλλάδιον· τόπος τις ἐν Ἀθήναις ὅπου οἱ Ἐφέται καθεζόμενοι ἐδίκαζον τὰ ἀκούσια ἐγκλήματα.

Παλλάδιος· ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας ὑπόμνημα εἰς Ἱπποκράτην.

Παλλάδιος - πέτρα· ὄρος παρὰ τὴν Τροιζῆνα ἐν Πελοποννήσῳ.

Παλλαντία· π. τῆς Ἰβηρίας, ὁ κάτ. Παλλάντιος.

Παλλαντίδαι· ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος, ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως, ἰσχυρὰ οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις.

Παλλαντίδες - πέτραι· μέρος τοῦ παρὰ τὸ Ἄργος ὄρους Κιερίου.

Παλλάντιον· π. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας, κτίσμα τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος.

Παλλάς· ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς.

Παλλάς· θυγ. τοῦ Τρίτωνος, φονευθεῖσα ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐνῷ ἐπάλαιον.

Πάλλας· πατὴρ τῆς Σελήνης.

Πάλλας· υἱὸς τοῦ Πανδίονος, γενάρχης τῶν Παλλαντιδῶν.

Πάλλας· ἀπελεύθερος τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, ὃν ἐξώθησε νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἀγριππίναν. Ἐδηλητηριάσθη τὸ 63 π. Χ., διαταγῇ τοῦ Νέρωνος, ὀρεχθέντος τὰ πλούτη του.

Πάλλας (Π έ τ ρ ο ς - Σ ί μ ω ν)· διαπρεπὴς γερμανὸς φυσιολόγος καὶ περιηγητής, 1741-1811, μετακληθεὶς εἰς Ρωσίαν ὑπὸ Αἰκατερίνης τῆς Β' καὶ διατρέξας ὁλόκληρον τὴν Βόρ-Ἀσιαν. Κατέλιπε πολυτίμους περιγραφὰς τῶν ταξιδίων του.

ΑΡΧΑΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Παλλήνη· μικρὰ χερσόνησος τῆς Μακεδονίας, ἡ ἄλλως Φλέγρα, ὅπου ὡς ἐμυθολογεῖτο ἐγένετο ἡ Γιγαντομαχία. Εἶνε ἡ δωδεκάτη τῶν τριῶν Χαλκιδικῆς, ἡ σήμερον καλουμένη Κασσάνδρα.

Παλλήνη· ἀρχ. π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χερσονήσου.

Παλλήνη· δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ὑμηττοῦ καὶ Πεντελικοῦ, ἐπὶ τῆς εἰς Μαραθῶνα ἀγούσης ὁδοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν.

Παλλυώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδαίας. Κάτ: 570.

Πάλμα· πρωτ. τῶν ἱσπαν. νήσων Βαλεαρίδων, ἄριστος λιμὴν τῆς μείζονος αὐτῶν Μαγιόρκας ἐπὶ τῆς ΝΔ παραλίας καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁμων. ὅρμου. Ἐπισκοπή, παραγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ ἀρίστων οἴνων καὶ ἐσπεριδοειδῶν. Κάτ: 63,000.

Πάλμα· μία τῶν Καναρίων νήσων, μὲ τὸν πελώριον κρατῆρα Καλδέρα· Ἔκτ: 726 τετρ. χλμ. Κάτ: 37,000. Πρωτ: Σάντα-Κρουζ δὲ-Λα-Πάλμα.

Πάλμα (Ἰάκωβος), ὁ Πρεσβύτερος· ἰταλὸς ζωγράφος, 1480—1548, διακριθεὶς εἰς ἱστορικὰ θέματα καὶ ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ.

Πάλμα (Ἰάκωβος), ὁ Νεώτερος· ἀνεψιὸς τοῦ προηγ. 1544—1628, ἐπίσης διαπρεπὴς ζωγράφος τῆς βενετικῆς σχολῆς.

Πάλμα (Ἀλερῖνο, κόμης)· φιλέλλην ἐκ Σαρδηνίας· ἀπέθανεν ἐν Σύρῳ ἐξ ἀσθενείας. Πρὶν ἢ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δικαστικὸν στάδιον ἐν Ἑλλάδι ὑπηρέτησε καὶ ὡς στρατιωτικός. Ἐκτιμώμενος διὰ τὸν ἔντιμον χαρακτῆρά του καὶ διὰ τὰς γνώσεις του, ἀπέθανε μέλος τοῦ Ἀρείου Πάγου φέρων τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Πάλμερστων· εἷς ἐκ τῶν διασήμων πολιτικῶν τῆς Ἀγγλίας. 1784—1865, πολλάκις διαπρέψας ὡς ὑπουργὸς καὶ ὡς διπλωμάτης.

Πάλμυρα· περίδοξος ἐπὶ πλούτῳ καὶ μνημείοις· π. τῆς Συρίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ.

Παλμυρηνή· ἐπαρχ. τῆς Συρίας ἀπὸ Δαμασκοῦ ἕως Εὐφράτου.

Παλοβᾶ· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 235.

Πάλος· λιμὴν τῆς ἱσπαν. Ἀνδαλουσίας ἐπὶ ὅρμου τοῦ Ἀτλαντικοῦ, εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Τίντο, ὁπόθεν ἀπῆρεν ὁ Κολόμβος διὰ τὴν Ἀμερικὴν τὴν 3 Αὐγούστου 1492 (ν). Κάτ. 1,600.

Παλούδ (Δά)· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βωκλούζ. Κάτ. 2.100.

Παλούκοβα-Μικρή· χ. τοῦ δήμου Ὀφιονίας τῆς Ναυπακτίας. Κάτ: 439.

Παλούκοβα-Μεγάλη· χ. τοῦ δήμου Ὀφιονίας. Κάτ: 348.

Παλοῦμπα· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν Κάτ: 119.

Παλοῦμπα· πρωτ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Ἀρκαδίας. 3 ὥρ. ἀπὸ Δημητσάνης. Κάτ: 378.

Πάλσγραιβ (Ἰωάννης)· ἄγγλος γραμματικὸς, 1480—1554.

Πάλτος· ἀρχ. π. τῆς Συρίας, κάτ. Παλτηνός.

Πάλτση· χ. τοῦ δήμου Σπαλά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θρων τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας. Κάτ. 229.

Παλφέν (Ιωάννης)· γάλλος χειρουργός, 1649—1730, ἐκ τῶν διαπρεστάτων ἀνατόμων τῆς ἐποχῆς του.

Παμβωτάδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν.

Παμιέρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ, 750 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Ἐπισκοπή κλωστήρια, χαλυβουργεῖα. Κάτ: 12,000.

Πάμισος· ποτ. τῆς ἀρχ. Φθιώτιδος, χυνόμενος εἰς τὸν Ἀπιδανόν.

Πάμισος· ποτ. τῆς Μεσσηνίας, νῦν Πιρνάτσα. Καταρρέων ὀπόθεν περίπου καὶ ὁ Ἀλφειὸς χύνεται εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον, ὀλίγον Δ τῶν Καλαμῶν, κατόπιν ροῦ 55 περίπου χλμ.

Πάμισος ποτ. τῆς Ἤλιδος.

Πάμισος· ποτάμιον ρέον διὰ τῶν ποτὲ συνόρων Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας.

Παμίσου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μεσσήνης, Νομ. Μεσσηνίας. Πρωτ. Μεσσήνη. Ἄλλα χ. Λυκότραφο, Μάδαινα, Μαυρομμάτι, Τζιτζῶρι. Κάτ: 8,122.

Παμπά(ς)· ἀπέραντοι χορτοσκεπεῖς καὶ ἔρημοι πεδιάδες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἰδίᾳ δὲ μεταξὺ Ἀργεντινῆς καὶ Παταγωνίας, διατρεχόμεναι ὑπὸ νομαδικῶν ἰνδικῶν φύλων, ἀνάλογοι δὲ πρὸς τὰς Λλάνο(ς)—βλ. λ.

Παμπελόνν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κάτ: 2,000.

Παμπελοῦν ἢ μᾶλλον **Παμπλόνα**· πρωτ. τῆς ἱσπαν. Ναβάρρας, ἐπὶ τοῦ Ἄργα. Ἐπισκοπή, ἰσχυρὰ φρούρια, ἄριστα ὑφαντουργεῖα, χαρτοποιεῖα, βυρσοδεψεῖα κλ., ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 26,000.

Παμφία· ἀρχ. πόλ. τῆς Αἰτωλίας.

Παμφίας-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Τριχωνίας, Νομ. Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Κεφαλόβρυσο. Ἄλλα χ: Ἀβαρῖκος, Γουρίτζα, Γούστιανη, Δερβένιστα, Καλοῦδι, Κρυονέρι, Μεγαδένδρο, Μωρόσκλαβο, Μώκιστα, Πετροχῶρι, Προστοβά, Σαμπονῖκος, Σπαρτιᾶς, Ταξιάρχης, Χρυσοβίτσα καὶ Μονὴ Εἰσόδια Θεοτόκου ἢ Μυρτιᾶς. Κάτ: 6,345.

Πάμφιλος· στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενοφῶντι μνημονευόμενος.

Πάμφιλος· δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐξορισθεὶς ὡς ἀπατεών.

Πάμφιλος· ζωγράφος, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ· ὁ αὐτὸς καὶ τραγικὸς ποιητής.

Παμφύλη· κόρη τῆς Μαντοῦς καὶ τοῦ Ραχίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ Παμφυλία.

Παμφυλία· ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυδίας, οἱ κάτ: Παμφυλοι.

Πάμφυλος· υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου, βασιλεὺς τῶν Δωριέων ἐπὶ τῆς Πίνδου, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Πάμφως· πανάρχαιος ποιητὴς Ἀθηναῖος, προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου.

Πάν, Πανός· υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Δρύοπος, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβριος, ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ποιμνίων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Εἰκονίζεται μὲ ὦτα, κέρατα, πόδας καὶ οὐρὰν τράγου.

Παναγία· ἀγροικίαι τῶν Μεθάνων Κάτ: 7.

Παναγιά· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 191.

Παναγιά· χ. τῆς νήσου Σερίφου. Κάτ: 265.

Παναγιά· χ. τοῦ δήμου Ξυνιάδος τῆς Θεσσαλικῆς Φθιώτιδος. Κάτ:138.

Παναγιά· χ. τοῦ δήμου Ζ α ρ ο ῦ, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 70.

Παναγιά· χ. τοῦ δήμου Κ ε ρ α μ ε ι ῶ ν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 220.

Παναγιά· πρωτ. τοῦ δήμου Π α ν α γ ι ᾶ ς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 600.

Παναγιὰ ἡ Πετροπάναγα· χ. τοῦ δήμου Χ ά ρ α κ ο ς, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 150.

Παναγίας-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ἀμφίσσης, μετοχι τῆς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν. Κατ: 3.

Παναγιὰ-Φυτόκου· συνοικία τῆς Μακρυνίτσης, πρωτευούσης τοῦ ὁμων. δήμου τοῦ Βόλου. Κάτ: 73.

Παναγουλέϊκα - Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Ὀρτυνίας. Κατ: 39.

Παναγούλμας (Χ ρ ῆ σ τ ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Βαλτετσίου τῆς Ὀρτυνίας, ἐκ Κλεφτικῆς οἰκογενείας καὶ ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ὁπλαρχηγῶν τῆς ἐπαρχίας του. Κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἰμπραήμ, ἔπεσε μαχόμενος εἰς τὴν αἱματηρὰν σύγκρουσιν τῶν Τρικόρφων.

«Παναθήναια»· μεγάλη καὶ πάνδημος ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων μετ' ἀγώνων τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς· ἦσαν δὲ ταῦτα Μεγάλα, ἑορταζόμενα κατὰ τετραετίαν, καὶ Μικρά, ἑορταζόμενα κατ' ἔτος.

Παναϊ· γάλλος φιλέλλην· ἦλθε τὸ 1822 μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Ζουρδαίν.

Παναίτιος· Τήνιος, υἱὸς τοῦ Σωσιμένους, τριηραρχῶν ὑπὸ τοὺς Πέρσας καὶ αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν.

Παναίτιος· φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ρόδου γράψας περὶ τοῦ Καθήκοντος.

Παναίτιος· ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκός, Ρόδιος καὶ οὗτος, ἐπικαλούμενος Νεώτερος, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 180 π. Χ.

Πανάκεια· μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς.

«Πανάκεια»· ἑορτή τις πιθανῶς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Πάνακρα· ὄρος τῆς Κρήτης, συνεχόμενον μετὰ τῆς Ἴδης.

Πάνακρον· ἀρχ. πολ. τῆς Κύπρου.

Πάνακτον· φρ. τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτίας.

Παναμᾶς· μία ἐκ τῶν Πολιτειῶν αἵτινες σχηματίζουν τὴν Κ ο λ ο μ β ίαν τῆς Ν. Ἀμερικῆς. Ἔκτ. 81,780 τετρ. χλμ. Κάτ: 250,000. — Ἡ πολιτεία αὕτη περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὸν Π α ν α μ ᾶ ν, τουτέστι τὴν στενὴν στερεὰν γέφυραν ἥτις ἑνώνει τὴν Β. μὲ τὴν Ν. Ἀμερικήν. Πλά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τος 50 ἕως 190 χλμ. Ὁ ἰσθμὸς ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Κολόμβου τὸ 1502, εἶχον δὲ ἀρχίσει πρό τινων ἐτῶν αἱ ἐργασίαι τῆς τομῆς αὐτοῦ ἵνα τὰ πλοῖα περῶσιν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν χωρὶς ν' ἀναγκάζωνται νὰ κάμνουν τὸν γῦρον τῆς ΝΑ Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἀτυχῶς μεγάλαι καταχρήσεις χρημάτων ἀνακαλυφθεῖσαι ἐν τῇ Ἑταιρείᾳ τῆς τομῆς διέλυσαν αὐτὴν καὶ διέκοψεν οὕτω τὰς σπουδαιοτάτας ἐργασίας της.

Παναμᾶ(ς)· λιμὴν τῆς Κολομβίας ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ διαθέοντος τὸν ρερώνυμον ἰσθμὸν σιδηροδρόμου. Ἐπισκοπή. Μεγάλη ἐξαγωγὴ καουτσούκ, μαργαριτῶν, φοινικελαίου καὶ ἄ. Κάτ: 9,000.

Πανὰρ (Κάρολος-Φραγκίσκος)· γάλλος δραματικὸς καὶ ἀσματογράφος, 1694—1765, πασίγνωστος κυρίως γενόμενος διὰ τὰ λαϊκά του ἀσμάτια.

Παναρία· μία τῶν ἰταλ. νήσων Λιπάρι.

Παναρίτη· χ. τοῦ δήμου Πελληνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 680.

Παναρίτη· χ. τοῦ δήμου Μιδέας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 313.

Πανάρο· παραπότ. τοῦ ἰταλ. Πάδου. Μῆκ. 125 χλμ.

Πανάϊ· μία τῶν νήσων Φιλιππινῶν, κειμένη εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ἀρχιπελάγους. Οἰκεῖται ὑπὸ τῶν μαλαϊκῶν Βισάγιας. Ἔκτ. 11,830 τετρ. χλμ. Κάτ. 850,000. Ἀκμ. γεωργία.

Πανδάρεος· Ἐφέσιος ζῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, εἰς ὃν ἡ Δήμητρα ἐχάρισε τὴν δύναμιν νὰ τρώγῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται.

Πάνδαρος· υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἡγεμὼν τῶν Λυκίων ἐπὶ οὐρων τοῦ Πριάμου, περίφημος τοξότης, πλήγωσας τὸν Μενέλαον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Πανδαταρεία· νῆσ. μικρὰ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης. Ἐπὶ Ρωμαίων ἐχρησίμευσεν ὡς τόπος ἐξορίας πολλῶν διασήμων γυναικῶν. Σήμερον λέγονται Βενδοτένα.

Πανδάτικα· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 75.

«Πάνδια»· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διός, μετὰ τὰ Διονύσια ἀγομένη.

Πανδίων· υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν περὶ το 1463 π. Χ.

Πανδίων· υἱὸς τοῦ Κέκροπος Β', πατὴρ τοῦ Αἰγέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1300 π. Χ.

Πανδίων· υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης.

Πανδοσία· ἀρχ. π. τῆς Θεσπρωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ.

Πανδοσία· πόλ. ἀρχ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν.

Πανδώρα· ἡ πρώτη γυνὴ ἣν ὁ Ζεὺς διέταξε τὸν Ἥφαιστον νὰ πλάσῃ καὶ ἔπεμψεν εἰς τὴν γῆν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων, δεχθέντων τὸ πῦρ ὅπερ ὁ Προμηθεὺς ἔκλεψεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ταύτην ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ αἱ Ὧραι ἐπροίκισαν μὲ ὅλας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὰς χάριτας καὶ τὰ προτερήματα. Τῇ ἐδόθη ὅμως συγχρόνως νὰ φέρῃ καὶ ἓν κιβώτιον πάντων τῶν κακῶν περιεκτικόν. Οὕτως ἐφωδιασμένην ἔπεμψεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Ἐπιμηθέα, ὅστις παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, τὴν ἐδέχθη καὶ τὴν ἐνυμφεύθη. Τότε δὲ, ἀνοιγέντος τοῦ κιβωτίου, ἐξώρμησαν πάντα τὰ δεινὰ ὅσα ἔκτοτε μαστίζουσι τοὺς ἀνθρώπους, ἓν μόνον ἐπρόφθασε νὰ κρατήσῃ χάρισμα ὁ ἄφρων Ἐπιμηθεύς, ἐπανακλείσας τὸ δοχεῖον· τὴν ἐ λ π ί δ α, ἥτις εἶχεν ὑπολἠφθῆ εἰς τὸ βάθος.

Πάνδωρος· υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ Β'.

Πανεάς· πολίχνη τῆς ἀρχ. Φοινίκης.

Πανέθημος (καὶ Μουρτζανά)· πρωτ. τοῦ δήμ. Π α ν ε θ ή μ ο υ, Ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 200.

«Πανελλήνια»· ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀττικῇ καὶ ἐν ἄλλαις ἑλληνικαῖς πολιτείαις.

Πανελλήνιον· ὄρος τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐφ' οὗ ἦν ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός, οὗ διατηροῦνται πολύτιμα ἐρείπια.

Πάντλος· ἀρχ. π. περὶ τὸν Πόντον.

Πάνεμος· μὴν παρὰ Κορινθίοις, ὁ παρ' Ἀθηναίοις Βοηδρομιών, ὁ τῶν Ρωμαίων Ἰούλιος.

Πάνθεον· ναὸς ἐν τῇ ἀρχ. Ρώμῃ, πᾶσι τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος.

Πανθίας· ἀγαλματοποιὸς Χίος, υἱὸς τοῦ Σωστράτους.

Πανιαρδίς· ἀρχ. π. τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Πανιάρες· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 170.

Πάνιον· λόφος ἐν Παλαιστίνῃ, ὅπου αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰορδάνου.

Πανίς (Σ τ έ φ α ν ο ς-Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλος πολιτευτής, 1757—1833, μέλος τῆς ἐπαναστατικῆς συνελεύσεως, εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς περιφήμου Κομμούνας, συντελέσας εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ Ροβεσπιέρου. Ἐξορισθεὶς τὸ 1816 διῆλθε 14 ἔτη ἐν Ἰταλίᾳ.

Πάνιτσα· χ. τοῦ δήμου Φαρκαδόνος τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 207.

Πανίτσα· πρωτ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς, 3 ὥρ. ἀπὸ Γυθείου· εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 763.

Πανιώνιον· ἄλσος ἱερὸν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ καὶ ναὸς ἐκεῖ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ἐπανηγυρίζοντο τὰ «Πανιώνια».

Πανιώνιος· κακοῦργος Χίος εὐνουχίζων εὐειδεῖς παῖδας καὶ πωλῶν αὐτοὺς τοῖς Πέρσαις, φονευθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοτίμου, εὐνουχισθέντος ἄλλοτε ὑπ' αὐτοῦ.

Παννονία· παλαιὰ χώρα μεταξὺ Ν ω ρ ι κ ο ῦ καὶ Δουνάβεως, σήμερον τμῆμα τῆς Οὐγγαρίας, τοῦ ἀρχιδουκάτου τῆς Αὐστρίας, τῆς Στυρίας, τῆς Καρινθίας, τῆς Κροατίας, τῆς Βοσνίας καὶ τῆς Σλαβονίας. Ἐπὶ Αὐγούστου ἦν ρωμαϊκὴ ἐπαρχία, ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α' βυζαντιακή·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πανοπεύς· π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισὸν ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτίας.

Πάνορμος· π. παράλιος τῆς Σικελίας. Ὅρα Παλέρμο.

Πάνορμος· λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Ρίον.

Πάνορμος· λιμὴν τῆς Ἀχαΐας, ἔναντι τῆς Ναυπάκτου.

Πάνορμος· π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Ἐφέσου. Ὁ κάτ. Πανορμίτης.

Πανόρμου-δῆμος· τῆς νήσου Τήνου, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Πύργος. Ἄλλα χ. Καρδιανή, Λιμὴν Πανόρμου, Πλατειά, Ὑστέρνανα. Κάτ: 2,888.

Πανόρμου-Λιμήν· εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁμων. ὅρμου τῆς νήσου Τήνου. Κάτ: 96.

Πανὸς-ὄρος· ὄρος τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Μαραθῶνα, μὲ ἓν σπήλαιον τοῦ Πανός.

Πανὸς-πόλις· π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, ἡ πρότερον Χέμμις.

Πανουριᾶς· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Παλούμπας τῆς Γορτυνίας, λαμπρὰς παρασχὼν ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ πανταχοῦ ὅπου παρευρέθη διακριθεὶς ἐπὶ ἀνδρείᾳ.

Πανουσᾶκος· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Παλούμπας τῆς Γορτυνίας, ἀναδειχθεὶς ἐπὶ ἀνδρείᾳ ἐν τῇ μάχῃ τῆς Γράνας, καθ' ἣν μὴ ἔχοντες πλέον φυσίγγια οἱ μαχηταὶ ἐπάλαισαν στῆθος πρὸς στῆθος μεταχειρισθέντες ὡς ῥόπαλα τὰ τυφέκια.

Πανούσης (Διονύσιος)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Μεγαρίδος, μεταβὰς εἰς Κόρινθον μετὰ τῶν λοιπῶν Μεγαριτῶν ἀρχηγῶν καὶ παραμείνας ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τοῦ φρουρίου· στρατεύσας δ' ἐκεῖθεν καὶ εἰς Ρούμελην ὑπὸ τὸν Σταματελόπουλον καὶ τὸν Εὐμορφόπουλον ἐπαξίως διεκρίθη.

Παντακλῆς· εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων κατὰ τὸ 20 ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Παντακύης· ποτ. τῆς Σικελίας, ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν.

Πανταλέων· υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου.

Πανταλέων (Ἅγιος)· ἰατρὸς ἐκ Νικομηδείας, μαρτυρήσας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ περὶ τὸ 303. Ἑορτὴ τὴν 27 Ἰουλίου.

Παντάνασσα· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ: 232.

Παντάρης· πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλας.

Παντάρκης· Ἠλεῖος ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 86 ὀλυμπ.

Παντελειμῶν· χ. τοῦ δήμου Κερπινῆς τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 102.

Πάντες - Ἅγιοι ἢ Βαρλαάμ· Μονὴ τῶν Μετεώρων τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 7. ὅρα Μετέωρα.

Πάντες-Ἅγιοι μονὴ τῆς νήσου Σπέτσαι. Κάτ: 23 γυναῖκες.

Πάντες - Ἅγιοι (καὶ Καβούσι). Πρωτ. τοῦ δήμου Μεσογείων, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 500.

Παντεύς· Σπαρτιάτης, φίλος τοῦ Κλεομένους Γ', διακριθεὶς ἐπὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Μεγαλοπόλεως τὸ 221 π. Χ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παντζάμπ=Π ε ν τ α π ο τ α μ ί α· ὅρα τὴν λ. καὶ Π ε ν τ ζ ά μ π.

Παντίας· Χῖος ἀγαλματοποιὸς κατασκευάσας τοὺς εἰς Ὀλυμπίαν ἀνατεθειμένους ἀνδριάντας Νικοστράτου, Ἀριλέως καὶ Ξενοδίκου.

Παντικάπαιον· π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, περὶ τὸ 530 π. Χ. ὑπὸ Μιλησίων ἱδρυθεῖσα. Νῦν Κέρς. Ὁ κάτ. Π α ν τ ι κ α π α ι ε ύ ς.

Παντικάπης· ποτ. τῆς εὐρωπ. Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Βορυσθένην.

Παντίμαθοι· λαὸς τῆς Ἀσίας περὶ τὸν Ὦξον ποταμόν, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν.

Παντίτης· ὁ δεύτερος τῶν ἐκ Θερμοπυλῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν, κρεμασθεὶς ὕστερον ἐξ ἐντροπῆς.

Παντοκράτωρ· Μονὴ τοῦ δήμου Ἀκρολοφιτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 3.

Παντοκράτωρ· ἑτέρα Μονὴ τοῦ αὐτοῦ ἀνωτέρω κερκυραϊκοῦ δήμου. Κάτ: 5 (γυναῖκες).

Παντομάτριον· π. τῆς Κρήτης.

Παντουριανά· χ. τοῦ δήμου Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 80.

Πάντων-Ἁγίων-Μ ο ν ή ἐν τῷ δήμῳ Τριταίας τῆς Ἀχαΐας. Κάτ: 17.

Πανύασις· ἐπικὸς ποιητὴς ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, κατ' ἄλλους ἐκ Σάμου, ζῶν κατὰ τὸ 468 π. Χ., θεῖος τοῦ Ἡροδότου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου Λυγδάμιδος.

Πανώδος ποτ. τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ.

Πάξαμος· συγγραφεὺς τὶς γράψας Ὀψαρτυτικά, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθησαν τὰ παξαμάδια, τὰ νῦν παξιμάδια.

Παξαυγούστα· Πόλις τῶν Κελτῶν ἐν Ἰβηρίᾳ.

Παξοί· μία ἐκ τῶν Ἰ ο ν ί ω ν νήσων μεταξὺ Κερκύρας καὶ Λευκάδος ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, πετρώδης καὶ ἄνυδρος. Ἔκτ. 19 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,679. Ἡ νῆσος αὕτη εἶνε κατάφυτος ἐξ ἐλαιώνων παραγόντων ἐκλεκτὸν ἔλαιον· ἀπετέλει δὲ μετὰ τῶν Ἀ ν τ ι π ά ξ ω ν (3 τετρ. χλμ. Κάτ:135) καί τινων ἄλλων ξηρονήσων τὴν τέως Ἐ π α ρ χ ί α ν Π α ξ ῶ ν, καὶ διαιρεῖται εἰς 2 δήμους περιέχοντας τὴν πρωτ. Γ ά ῖ ο ν μετηλεγραφ., ταμεῖον, εἰρηνοδ., ἐπισκοπήν, ἑλλην. σχολεῖον, καὶ 24 χωρία.

Πάξτων (Σ ὲ ρ-Ἰ ω σ ὴ φ)· ἄγγλος ἀρχιτέκτων διαπρεπής, γεννηθεὶς τὸ 1803. Εἶνε κατασκευαστὴς τοῦ «Κρυσταλλίνου Παλατίου» τοῦ Λονδίνου. Τὸ 1851 ἡ βασίλισσα τὸν ἀνεκήρυξεν εὐπατρίδην.

Πάολι (Π α σ κ ά λ)· κορσικανὸς στρατηγός, 1726—1807, παλαίσας ἐναντίον τῆς Γενούης καὶ τῆς Γαλλίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος του, ἣν τέλος προσέφερεν εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Πάος· κώμη τῆς Ἀρκαδίας.

Παπαγεωργάκης· διαπρεπὴς ἱερεὺς καὶ πολεμιστὴς τοῦ 1821, παντοῦ ὅπου ἔλαβε μέρος ἐπιδειξάμενος μοναδικὴν ἀνδρείαν, ἐν Γράνᾳ, Τριπόλει, Πάτραις, Μεσολογγίῳ καὶ ἀλλαχοῦ.

Παπαγεώργης· ἱερεὺς καὶ ἀπα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ράμιλλος ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὸ χωρίον Λάτικα τῆς Αἰσδώρας, θαύματα ἀνδρείας ἐπιδειξάμενος ἰδίως κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσιᾶς, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς ὁποίας ἀπέθανεν ἐκ νόσου.

Παπαγεωργίου (Ἀναγνώστης) ἢ **Ἀναγνωσταρᾶς**· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, παλαιὸς κλέφτης ἐκ Πολιανῆς, μεταβὰς εἰς Ρωσίαν καὶ διακοινώσας τῷ τε Καποδίστρια καὶ τῷ Α. Ὑψηλάντῃ τὴν κατάστασιν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πραγμάτων. Ἐπιτηδειότατος, ῥαδιουργος, πειστικώτατος εἰς τοὺς λόγους, ἀλλὰ τίμιος καὶ γενναῖος πολεμιστής, εἶνε εἷς τῶν μᾶλλον συντελεσάντων εἰς τὴν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς γενίκευσιν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ εἶτα εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς πολιορκίας τῶν Μεσσηνιακῶν φρουρίων. Κατόπιν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, ὅπου καὶ ἐπολιτεύθη μετὰ τὴν ἅλωσιν, γενόμενος καὶ ὑπουργὸς τοῦ Πολέμου ὑπὸ τὸν Θ. Κουντουριώτην. Στρατεύσας εἶτα κατὰ τοῦ ἐπερχομένου Ἰμπραήμ, ἔπεσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενος παρὰ τὴν Πύλον καὶ δὴ πρὸς τὴν νησίδα Σφακτηρίαν, ὅταν ὁ Ἰμπραήμ ἐπεχείρησε τὴν ἀπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης πολιορκίαν τοῦ Ναυκρίνου.

Παπαγιαννάδω χ. τοῦ δήμου Χαντρᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 85.

Παπαγιαννακόπουλος (Ἀναγνώστης)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὰ Μαγούλιανα τῆς Γορτυνίας, ἀνακηρυχθεὶς γερουσιαστὴς τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ Δράμαλῃ ὑπὸ τοῦ Κολοκοτρώνη ἀντὶ τοῦ Ἀναγνώστη Ζαφειροπούλου (βλ. λ.). Ἦν ἀκόλουθος τοῦ Κολοκοτρώνη κατὰ τὴν εἰς Ἐρμιόνην μετάβασιν αὐτοῦ πρὸς σύγκλησιν τῆς ἐν Τροιζῆνι Συνελεύσεως, ὅτε ἐψηφίσθη τὸ ἑλληνικὸν Πολίτευμα.

Παπαγιαννόπουλος (Δημήτριος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως Γορτύνιος, μέλος τῆς Ἐφορείας τῶν Τρικόρφων, ἔμπιστος τοῦ Κολοκοτρώνη, συμπράξας μετ' αὐτοῦ ἐν Δερβενακίοις. Ἐγένετο κατόπιν πληρεξούσιος καὶ βουλευτής.

Παπαγιαννόπουλος (Διονύσιος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Γαστούνης (Ἠλεία), πολὺ συντελέσας εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Δράμαλη ὡς μέλος τότε τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας.

Παπαγιαννόπουλος (Σαράντος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Βαλτετσίου, διακριθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τῆς πατρίδος του καὶ κατόπιν εἰς πολλὰς ἄλλας συγκρούσεις ὡς ἀκόλουθος τοῦ Κολοκοτρώνη.

Παπαγιαννόπουλος (Σωτήριος)· δημοκρατικόφρων καὶ ὀχλοκράτης ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Βαλτεσινίκου τῆς Γορτυνίας, ὁ κυρίως ἐνεργήτας τὸ ἐν Βερβαίνοις ἀντιδραστικὸν κίνημα κατὰ τῆς παραδόσεως εἰς τὸν Ὑψηλάντην τῆς γενικῆς τοῦ ἀγῶνος διοικήσεως, ὅτε ἡ σύγκρουσις τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς προκρίτους ἀπεσοβήθη τῇ ἐγκαίρῳ ἐπεμβάσει τοῦ Κολοκοτρώνη.

Παπαδᾶ χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 161.

Παπαδαῖος (Σωτήριος)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Μάζι τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμην. Ὁ Παπαδαῖος παρευρέθη εἰς πολλὰς μάχας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Γ ε ω ρ γ ί ο υ, διεκρίθησαν δὲ ἀμφότεροι κυρίως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Πατρῶν, εἰς τὸ Λεβίδι καὶ εἰς τὸ Μεσολόγγιον, ὅπου μετέβησαν μετὰ τοῦ ρηθέντος Ζαΐμη.

Παπαδάκης (Π α ν α γ ι ώ τ η ς)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Τριπόλεως, ὅπου μετήρχετο τὸν ἔμπορον, δημογέρων καὶ ἔφορος κατὰ τὸν ἀγῶνα, χρησιμοποιηθεὶς ὑπὸ τῆς Γερουσίας πρὸς εἴσπραξιν τῶν χρημάτων καὶ τῶν εἰσφορῶν ἐν γένει διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγῶνος.

Παπαδάταις· χ. τοῦ δήμου Μακρινείας τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 817.

Παπαδάτου· χ. τοῦ δήμου Ἐχίνου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 758.

Παπάδες· χ. τοῦ δήμου Νηλέως τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 308.

Παπαδιαμαντόπουλος (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Δημητσάνης, κατελθὼν εἰς Πελοπόννησον ἐκ Κων)πόλεως ὅπου διέμενεν, ἐτάχθη ὑπὸ τὸν Κολοκοτρώνην ὡς ὑπασπιστής. Συγκροτηθείσης κατόπιν τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας, διωρίσθη πολιτικὸς φροντιστὴς εἰς Μύλους τοῦ Ναυπλίου, ἣν ὑπηρέσιαν κατέλιπεν ἅμα τῇ εἰσβολῇ τοῦ Δράμαλη.

Παπαδιαμαντόπουλος (Ἰωάννης)· ἐγεννήθη ἐν Κορίνθῳ ὅπου καὶ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα, μεθ' ὃ ἀποκατέστη ἐν Πάτραις ὡς ἔμπορος. Ἐκεῖ βαθμηδὸν διὰ τῆς νοημοσύνης του γενόμενος κάτοχος μεγάλης περιουσίας, κατέστη ἰσχυρότατος παρὰ τοῖς Τούρκοις ἰδίως οὓς ἀπεκοίμιζε διὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν δώρων του καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων δανείων του· τὸ 1819 κατηχήθη ἐν Πάτραις τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας, ἧς μετ' οὐ πολὺ καὶ ταμίας κατέστη. Τῇ 20 δὲ Μαρτίου τοῦ 1821 μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γερμανοῦ ἐκ Πατρῶν ἔστειλε καὶ οὗτος τὴν οἰκογένειάν του εἰς Ζάκυνθον, τῇ δὲ 21 πολιορκηθείσης τῆς οἰκίας του ἐσύρθη ἐκεῖθεν τὸ συνθημα τῆς ἐπαναστάσεως ὑπ' αὐτοῦ. Βραδύτερον ἐκπλεύσας εἰς Ζάκυνθον καὶ Ἰθάκην κατώρθωσε νὰ σχηματισθῇ ἐκεῖ στολίσκος, αὐτὸς δὲ ἔφυγεν εἰς Ἰταλίαν ὁπόθεν προμηθευθεὶς πολεμεφόδια τὰ ἔφερεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Πατρῶν, μεθ' ὃ γενομένης τῆς α' ἐν Ἐπιδαύρῳ Συνελεύσεως διωρίσθη μέλος τῆς Ἐθνικῆς Βουλῆς παραστατικὸν τῆς Πελοποννήσου. Ἀποπερατώσας μετὰ ταῦτα διαφόρους ἄλλας ἐντολὰς ἐπανῆλθεν εἰς Ναύπλιον, τὸ δὲ 1825 διωρίσθη προεδρεῦον μέλος τῆς ἐν τῇ δυτικῇ Ἑλλάδι κεντρικῆς πολιτικῆς ἀρχῆς μετὰ τοῦ Καναβοῦ καὶ Δ. Θέμελη. Εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ Θέμελη ἐν τῇ 8μήνῳ πολιορκίᾳ τοῦ Μεσολογγίου καὶ ὑποφέρων τὰ πάνδεινα ἐκ τῆς πείνης, δὲν ἔπαυε νὰ ἐμψυχοῖ τοὺς πολίτας παρέχων πάντοτε ἐλπίδας, ὅτε τὸ 1826 κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν μεταβὰς εἰς Ζάκυνθον, ὅπου προσεπάθησε νὰ διωργανώσῃ ἀποστολὴν τροφίμων διὰ τοὺς πολιορκουμένους, λαβὼν δὲ ὑποσχέσεις φεύγει ἐκεῖθεν, ὅπου καὶ συνήντησε τὴν οἰκογένειάν του· μετὰ δύο δὲ πλοίων μεστῶν ἀράβοσίτου καὶ σίτου κατορθώνει τὴν νύκτα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς 17 Ἰανουαρίου νὰ ἀποβιβάσῃ εἰς Μεσολόγγιον τὰς τροφὰς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπελθούσης τῆς πείνης βραδύτερον, γίνεται ἡ ἡρωϊκὴ ἐκείνη ἔξοδος καθ' ἣν ἐφονεύθη ὁ πατριώτης Παπαδιαμαντόπουλος.

Παπαδιανὰ-Ποταμίδα: Ἁγία Ἄννα, Κατρεμάδος, Γαλανιανά, Μουλαδιανά, Μπουμπουλιανά, Νταμπασιανά, Μπερδιανὰ κτλ)· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, διοίκ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 300.

Παπαδιάνικα· χ. τοῦ δήμου Ἀσωποῦ τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 1,000.

Παπαδόπουλος (Ἀναγνώστης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Βερβίτσας τῆς Γορτυνίας, λαβὼν μέρος εἰς τὰς κατὰ τῶν Λαλιωτῶν μάχας καὶ εἶτα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως. Κατόπιν ἐγένετο ὑπασπιστὴς τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη, ὃν παρηκολούθησεν ἔκτοτε εἴς τε τὸ Μεσολόγγιον καὶ ὅπου ἄλλοῦ μετέβη.

Παπαδόπουλος ἢ Λογιώτατος (Προκόπης)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Νεμνίτσας τῆς Γορτυνίας, τὰ μέγιστα συντείνας διάτε τῆς γραφίδος καὶ τοῦ λόγου εἰς τὴν ἐδραίωσιν τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τοῖς μαχομένοις. Ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά του πολλὰ ἐθυσίασεν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος.

Παπαδόπουλος (Ἰωάννης)· ὅρα Μουρτογιάννης.

Παπαδοῦ· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 95.

Παπαζαφειρόπουλος (Κωνσταντῖνος)· ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χωρίου Λάστα τῆς Ἀρκαδίας, διακριθεὶς ἐν Βαλτετσίῳ, Γράνᾳ καὶ Τριπόλει ὡς καὶ εἰς τὰς κατὰ τοῦ Δράμαλη ἐνεργείας, ὅπου οἱ μετ' αὐτοῦ ἐνήργησαν τὴν μεγάλην λαφυραγωγίαν τοῦ ταμείου τοῦ Δράμαλη καὶ τὴν διανομὴν τῶν ἐν αὐτῷ χρημάτων.

Παπαζαφειρόπουλος (Οἰκονόμος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., κληρικὸς (οἰκονόμος), ἀκόλουθος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη.

Παπάζογλους (Πάνος)· ὅρα Σαριαγιάννης.

Παπαηλιόπουλος-Οἰκονόμος· ἱερεὺς ἐκ Λεονταρίου, τὰ μάλιστα δράσας κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ὡς κατηχητὴς τῆς ἱερᾶς ἰδέας καὶ προμηθευτὴς ὅπλων.

Παπαθανασόπουλος (Κωνσταντῖνος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Στεμνίτσας, διαμείνας καὶ σπουδάσας ἐν Ὀδησσῷ καὶ Χίῳ παρὰ τῷ προϋχοντι Τσάκωνα καὶ τῷ Ἰω. Ἀμβροσίου, μυστῶν καὶ ἐνεργῶν μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, μεθ' ὧν συνέπραξεν. Ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ μικρὸν ἔμεινεν εἰς Πελοπόννησον, διαπεραιωθεὶς δὲ εἰς τὴν Στερεὰν, συνέπραξε μὲ τὸν Γκούραν καὶ τὸν Καραϊσκάκην, εὑρίσκετο δὲ καὶ εἰς ἄμεσον σχέσιν καὶ συνενοήσεις δι' ἀλληλογραφίας πρός τε τὸν Καποδίστριαν καὶ τὸν Ὑψηλάντην καὶ πολὺ συνέτεινεν εἰς τὴν ἐμφρονεστέραν διοργάνωσιν τοῦ ἐθνικοῦ κινήματος.

Παπᾶ-Κώστα-Χάνι· παγδοχεῖον καὶ τινες ἀγροικίαι τοῦ δήμου Λιγινίου (Καλαμπάκας). Κάτ: 135.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παπακωστόπουλος (Γεώργιος)· ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως Γορτύνιος, ἀκόλουθος τοῦ Κολοκοτρώνη, μεθ' οὗ εἶχε συνδεθῆ ἀπὸ τῆς Ζακύνθου ὅπου διέμενε. Εἰς πολλὰς παρευρεθεὶς μάχας, πανταχοῦ διεκρίθη ἐπὶ ἀνδρείᾳ.

Παπαλεξανδρῆ ἀγροικίαι τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ: 2.

Παπαλεξόπουλοι· οἰκογένεια τῆς Ἐπαναστάσεως ἐξ Ἄργους, συγκειμένη ἐκ πέντε ἀδελφῶν, ὑπηρετησάντων στρατιωτικῶς τε καὶ πολιτικῶς. Ἐκ τούτων πρωτίστως ἀνεδείχθη ὁ Ἰωάννης ὡς ἄριστος στρατιώτης, ὁ Νικόλαος ὡς δοκιμώτατος ἰατρὸς καὶ ὁ Σπῦρος ὡς τίμιος, ἀκέραιος καὶ ἐμπειρότατος πολιτευτής, πολλάκις γενόμενος πληρεξούσιος καὶ βουλευτής.

Παπαλεξοπούλου (Καλλιόπη Σ.)· μία τῶν διασημοτάτων δεσποινῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τὰ μέγιστα δράσασα καὶ πρὸ τῆς ἐξώσεως τοῦ βασιλέως Ὄθωνος, ἐν τῇ προπαρασκευῇ τῆς ἐκδιώξεως αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ μέτρα τὰ ληφθέντα διὰ τὴν ἔξωσιν αὐτοῦ. Ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ τὴν 7ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1898.

Παπαναστόπουλος (Κανέλλος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Φαναρίου (Ὀλυμπίας), ἔφορος τῶν προμηθειῶν τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του.

Παπαναστόπουλος (Δῆμος)· υἱὸς τοῦ προηγ., ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦ πατρός του μετονομασθεὶς καὶ **Κανελλόπουλος**, ὑφ' ὃ ὄνομα εἶνε γνωστός. Ἐγκατῴκησεν εἰς Πελοπόννησον τὸ 1824 ἐκ Μάλτας ὅπου μετῆρχετο τὸν ἔμπορον, τὸ δ' ἑπόμενον ἔτος διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Κουντουριώτου φρουρίστης τοῦ Ὑδραίου στρατάρχου Κ. Σκούρτη. Κατόπιν ἐγένετο πληρεξούσιος τῶν Ἐθνοσυνελεύσεων καὶ ὑπουργός. Ἀδελφὸς τούτου ἦν ὁ ἐν Καλάμαις ἔμπορος Ἀναγνώστης, ὁ προμηθεύσας μόλυβδον κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη, αἰχμαλωτισθεὶς δὲ τὸ 1825 ἐν Ναυαρίνῳ καὶ ἐλευθερωθεὶς μετά τινα χρόνον.

Παπᾶ-Νίκας· διαπρεπὴς πολεμιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Καστανιᾶς τῆς Κορίνθου, παρευρεθεὶς εἰς πλείστας μάχας ἐπὶ κεφαλῆς χιλίων πολεμιστῶν Κορινθίων. Πανταχοῦ δ' ἱερεὺς οὗτος διεκρίθη ἐπὶ ἐκτάκτῳ ἀνδρείᾳ, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὴν ἀπόκρουσιν καὶ καταστροφὴν τοῦ Δράμαλη.

Παπανικητόπουλος (Νικήτας)· ἐπίσημος πολιτικὸς τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ σύμβουλος τοῦ Κολοκοτρώνη ἐκ Δημητσάνης τῆς Γορτυνίας. Ἀπέθανε διαρκούσης τῆς ἐν Ἄστρει Ἐθνοσυνελεύσεως, ἀφ' οὗ παρήγγειλεν εἰς τὸν Κολοκοτρώνην νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τοὺς Δεληγιαννάιους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν γένει νὰ μὴ δεχθοῦν Ἐκτελεστικὸν σῶμα, ἀλλὰ μίαν καὶ μόνην Βουλήν.

Πάπαρη· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 548.

Παπαροΐδι· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 333.

Παπαρράντζα· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 334.

Παπαρρηγόπουλοι· διακεκριμένη ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἐκ Κων)πόλεως, διαπρέψασα εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παπαρρηγόπουλος (Κωνσταντῖνος)· τὸ 1892 ἀποθανών, ἦτο ἀπὸ τοῦ 1851 καθηγητὴς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἀνεδείχθη εἷς τῶν σπουδαιοτέρων ἱστορικῶν συγγραφέων τῆς ἐποχῆς μας, ἀφήσας μεταξὺ ἄλλων τὴν ἐξάτομον «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους». Ἐγεννήθη τὸ 1815 καὶ ἔφυγεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ὀδησσὸν ὅταν ἐγένοντο ἐκεῖ αἱ σφαγαὶ τῶν Ἑλλήνων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ πατήρ του.

Παπαρρηγόπουλος (Πέτρος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., διατελέσας ἐπίσης ἐπὶ μακρὰ ἔτη καθηγητὴς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἀφήσας δὲ σπουδαιότατον σύγγραμμα «Ρωμαϊκοῦ Δικαίου» καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀναδείξαντα αὐτὸν ἕνα ἐκ τῶν ἀρίστων νομομαθῶν τῶν νεωτέρων χρόνων.

Παπαρρηγόπουλος (Δημήτριος Κ.)· υἱὸς τοῦ ἱστορικοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου. Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1848, ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ ἐνταῦθα σχολεῖα, ἐφοίτησεν εἰς τὸ Ἐθν. Πανεπιστήμιον ἐγγραφεὶς εἰς τὴν Νομικὴν σχολήν. Διεκρίθη δικηγόρων, ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον παραμείνας παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ θείου του, τοῦ σοφοῦ νομοδιδασκάλου Πέτρου Παπαρρηγοπούλου, παρ'οὗ ἐξετιμᾶτο ὑπερμέτρως. Δὲν ἤρκειτο ὅμως εἰς τὴν θεραπείαν μόνων τῶν Πανδεκτῶν καὶ Κωδίκων, ἀλλ' ἐκ διαμέτρου ἐλάτρευε καὶ τὰς Μούσας. Εἰκοσαέτης κατῆλθεν εἰς τὴν παλαίστραν τῆς ποιήσεως, δημοσιεύσας διὰ τῶν τότε ἐκδιδομένων περιοδικῶν καὶ ἡμερολογίων διάφορα ποιήματα, ἐξ ὧν ἀμέσως ἀπεκαλύφθη τὸ ποιητικὸν τάλαντον τοῦ νεανίου. Εἰς τὰ ποιήματα ταῦτα διεφάνη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὑπὸ μεγάλης δόσεως σκεπτικισμοῦ καὶ φιλοσοφίας ἐνεφορεῖτο ὁ νεαρὸς ἀετιδεύς. Ὡς πρωτόλεια τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου ἐνεποίησαν καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς τότε κριτικούς, οἵτινες διεῖδον ἐν αὐτῷ αὐγὴν εὐοιώνου μέλλοντος, τὰ ποιήματα «Ὁ Πρῶτος Ἔρως», «Τὸ Ἀπόρρητον», «Ἡ Δέσπω», «Ὁ Ἀρραβών», «Ἡ Μαγδαληνή». Κατόπιν ἔγραψε καὶ εἰς τὸν πεζὸν λόγον πολλὰς πραγματείας, διηγήματα, μελέτας, ὡς τὸ «Ρωμαϊκὸν δεῖπνον», «Σκέψεις ἑνὸς λῃστοῦ ἢ ἡ καταδίκη τῆς κοινωνίας» εἰς δυσεύρετον νῦν φυλλάδιον καὶ διάφορα ἄλλα. Μετὰ ταῦτα εἰσελθὼν εἰς τὴν εὐρεῖαν χωρίαν τῶν λογίων, συνειργάσθη ἐπὶ ἔτη ὡς εἷς τῶν κυριωτέρων συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ «Παρθενών», ἐν τῷ ὁποίῳ πλεῖστα ὅσα ἔργα, πεζὰ καὶ ἔμμετρα, εὑρίσκονται κοσμοῦντα τὰς στήλας του, ὡς ἡ περισπούδαστος μελέτη «Περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς», «Πινακίδες», ἐν αἷς σκωπτικώτατα ἐσατύριζε καὶ ἐμέμφετο τὴν κοινωνικὴν δρᾶσιν, τὴν «Ἀποκολοκύνθωσιν» κ.τ.λ. Ὁ Δ. Παπαρρηγόπουλος κατῆλθεν εἰς διαφόρους ποιητικοὺς διαγωνισμοὺς καὶ ἐν πρώτοις τὸ 1866 ἀπέστειλε ποιητικὴν συλλογὴν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Στόνοι», ἥτις ἐβραβεύθη. Ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ ἐμπεριέχονται σημασίας φιλολογικῆς ἄξια πλεῖστα ὅσα, γέμοντα ἀληθείας, λυρισμοῦ καὶ φιλοσοφίας, ποιήματα, παρόμοια πρὸς τὰ τοῦ Λαμαρτίνου,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐν οἷς αἱ «Στιγμαὶ Μελαγχολίας», «Ἀνάμνησις», «Εἰς κόρην», «Ἀσμάτιον», κ.τ.λ. Τὸ ἐπιὸν 1867 ἐξέδωκε τὴν βραβευθεῖσαν ταύτην συλλογὴν μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐμμέτρων φιλοσοφικῶν ἀριστοτεχνημάτων εἰς τόμον ὑπὸ τὸν ἀφελῆ τίτλον «Ποιήσεις». Ὁ τόμος οὗτος ἦτο τὸ πρῶτον φιλολογικὸν δοκίμιον, δι' οὗ συνήρπασε τὰς καρδίας καὶ τὴν συμπάθειαν σύμπαντος τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ δι' οὗ ἤρξατο νὰ γίνεται γνωστὸν τὸ ὄνομά του. Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ ἰδιαιτέρας μνείας ἄξιον εἶνε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ φανὸς τοῦ κοιμητηρίου Ἀθηνῶν» ποίημα ἐν ᾧ καταφαίνεται ἡ πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν κλίσις τοῦ ποιητοῦ, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ ἐπὶ πολλὰς εἰσέτι γενεὰς τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Τὸ 1869 ἐξέδωκεν εἰς τόμον δύο μύθους εἰς ἐπικολυρικὴν ποίησιν τὸν «Ὀρφέα» καὶ τὸν «Πυγμαλίωνα», μεταφρασθέντας καὶ εἰς τὴν Ἰταλικήν. Τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς φυλλάδιον δρᾶμα πενταπρακτον μετ' ἐπιλόγου καὶ εἰς στίχους ὑπὸ τὸν τίτλον «Σολομῶντος ᾆσμα ᾀσμάτων». Τὸ 1870, δαπάναις τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλλην. γραμμάτων» ἐξέδωκε φιλοσοφικοηθικὴν πραγματείαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου ὡς χριστιανοῦ καὶ ὡς πολίτου», βραβευθεῖσαν ἐν τῷ Νικομηδείῳ Διαγωνισμῷ. Ἐπίσης τὸ αὐτὸ ἔτος εἶδον τὸ φῶς οἱ Χαρακτῆρες» του συλλογὴ διαφόρων πνευματωδεστάτων διαλόγων μετὰ πληθώρας φιλοσοφικῶν ἰδεῶν. Τὸ 1871 ἕτερος τόμος ὀγκώδης ἐκόσμησε τὴν φιλολογίαν μας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀγορά», κωμῳδία πενταπρακτος μετὰ προλόγου, ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ παραμείνῃ ἀθάνατον. Δύο ἄλλοι Χαρακτῆρες ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ περιοδικῷ «Παρθενῶνι» ὁ μὲν ὑπὸ τὸν τίτλον «Φάων» ὁ δὲ «Ἀνταπόδοσις». Ἡ «Συζύγου ἐκλογή», κωμῳδία μονόπρακτος, εἶνε ἐν τῶν τελευταίων ἔργων τοῦ ποιητοῦ, ἥτις καὶ τόρα ἀκόμη ἀναβιβάζεται ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς· εἶνε σάτυρα λεπτὴ καὶ πρωτοτυπωτάτη ἐμπνεύσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα εἶνε ὁ Δῆμος, ἡ Μοναρχία, ἡ κυρία Σύνταγμα, ἡ Δημοκρατία καὶ ἡ Βουλή, ἡ θεραπαινὶς τῆς κυρίας Συντάγματος. Συνέγραψε δὲ καὶ σύντομον «Ἱστορίαν τῆς ἑλλην. Ἐπαναστάσεως» πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ἐκ τῶν ἀρίστων του τέλος ποιμάτων εἶνε ἡ «Μέθη», ἐν ᾧ ἐμφανέστατα καταδηλοῦται ὁ χαρακτὴρ τοῦ ποιητοῦ. Τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον ὁ Δ. Παπαρρηγόπουλος διῆγεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀτάκτως καὶ λίαν παρημελημένως. Πολλάκις νύκτας ὁλοκλήρους διενυκτέρευεν ἔξω τοῦ οἰκογενειακοῦ του οἴκου, ἢ περιπλανώμενος καὶ ρεμβάζων εἰς τὸ Νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν κατὰ προτίμησιν, ὡς ὁ ἴδιος εἰς ἓν τῶν ποιημάτων του ὁμολογεῖ. Αἱ παραινέσεις τῶν φίλων του δὲν ἴσχυσαν νὰ τὸν πείσωσιν ὅπως μὴ παραμελῇ τὴν ὑγείαν του καὶ αἱ συμβουλαί των ἀπέβαινον μάταιαι. Τέλος, πρωΐαν τοῦ Μαρτίου 1874, ἐξηντλημένος ἐκ τοῦ βίου ἂν διῆγε καὶ ἐκ τῆς τε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τραημέρου ἀϋπνίας, ἐπανήρχετο εἰς τὸν οἰκόν του ἀπηυδηκώς, καὶ ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας του, ἔπεσε νεκρὸς, παθὼν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. Τοιοῦτος ὁ φιλολογικὸς καὶ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ Δ. Παπαρρηγοπούλου, βραχὺς μὲν ἀλλὰ πολὺ παραγωγός.

Παπαρρίζου· χ. τοῦ δήμου Τιτανίου τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 72.

Παπαθεοδόπουλος (Ἀναγνώστης)· Πύργιος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἴδιον σῶμα μαχητῶν· ἀνὴρ πολύπειρος καὶ γενναῖος, ἐπολέμησεν ἐν Λάλᾳ, Μεσολογγίῳ καὶ κατὰ τοῦ Δράμαλη.

Παπᾶ - Σταθούλας· περίφημος ἀγωνιστὴς ἐκ Λαγκαδίων τῆς Γορτυνίας κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, διαπεραιωθεὶς καὶ εἰς Μεσολόγγιον ὑπὸ τὸν Κανέλλον Δεληγιάννην. Ἔπεσεν ἡρωικῶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Ἰμπραὴμ ἀτυχεῖ μάχῃ τῶν Τρικόρφων.

Παπατσώνης (Παναγιώτης)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐξ Ἀνδρούσσης τῆς Μεσσηνίας, πρὸ μὲν τοῦ ἀγῶνος ἀναμιχθεὶς ὡς πολιτικὸς εἰς τὰ πράγματα τῶν Τούρκων, κατὰ δὲ τὴν πολιτικὴν ῥῆξιν φυλακισθεὶς μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ λοιπῶν ἐν Ὕδρᾳ.

Παπατσώνης (Δημήτριος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 τῆς αὐτῆς μὲ τὸν προηγ. οἰκογενείας, διακριθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βαλτετσίου, γενόμενος δὲ γερουσιαστὴς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τριπόλεως. Κατόπιν διέπρεψεν εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις. Ἐπὶ Κουντουριώτη ἐφυλακίσθη καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη. Στρατεύσας δὲ κατόπιν κατὰ τοῦ Ἰμπραὴμ ἔπεσεν εἰς τὴν ἀτυχῆ μάχην τῶν Τρικόρφων.

Παπαφλέσσας· τοιοῦτον παρώνυμον ἔφερεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δικαῖος εἷς τῶν περιφανεστάτων ἡρώων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, γεννηθεὶς τὸ 1788 ἐν Πολιανῇ χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Μεγαλοπόλεως, νεώτερος ἐκ τῶν 5 ἀδελφῶν τῆς οἰκογενείας του. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη παρά τινος καλογήρου, ἀφοῦ δὲ ἐμαθήτευσεν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Δημητσάνης, ἐβιάσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς μοναστήριον καὶ νὰ χειροτονηθῇ διάκονος. Ὁ ἐπιβληθεὶς αὐτῷ μοναχικὸς βίος οὐδόλως κατέστειλε τὴν ὁρμητικήν του φύσιν καὶ τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωτά του, διὸ καὶ συχνάκις διεπληκτίζετο πότε πρὸς τὸν ἡγούμενον καὶ πότε πρὸς κρατοῦντας· ὅτε δὲ Χουσεὶν Ἀγᾶς τις ἠθέλησε νὰ ἁρπάσῃ αὐθαιρέτως κτήματα τῆς μονῆς, ἠδυνήθη ὁ Δικαῖος, γενναίως ἀντιστάς, νὰ τὰ διασώσῃ ἀπὸ τοῦ ἅρπαγος, ὅστις ἔτρεφεν ἔκτοτε μῖσος κατ' αὐτοῦ. Ἐξεσπηλώθη δὲ τὸ μῖσος τοῦτο ὅταν τελουμένων τῶν γάμων ἑνὸς τῶν ἀδελφῶν του εἶχε μεταβῇ εἰς τὴν ἑορτάζουσαν οἰκίαν ἤτις ὡς ὅλαι αἱ οἰκίαι τῶν ὁπλαρχηγῶν ἦτο πύργος ὀχυρός. Ἡ οἰκία ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ Δικαίου εἶχε ὑποστῆ πραγματικὴν πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ μοχθηροῦ Χουσεὶν· ὁ Δικαῖος ἐννοήσας τότε ὅτι αὐτὸν κατεδίωκεν, ἀπέδρα διά τινος παραθυ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ρίδος καὶ ἀναβὰς εἰς παρακείμενον βράχον ἔκραξε:—«Χουσεὶν ἀδίκως φονεύεις ἀθῴους· ἰδοὺ ἐγὼ ἀναχωρῶ, ἀλλὰ θὰ μὲ ἰδῇς μετ' ὀλίγον ἢ ἐπίσκοπον ἢ πρωτοκλέφτην!» καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξηφανίσθη διὰ τῶν ἀποτόμων στενωπῶν τοῦ βουνοῦ. Κατῆλθεν εἰς Πάτρας καὶ ἐκεῖθεν διεπεραιώθη εἰς Ζάκυνθον ὅπου μαθὼν περὶ τῶν τεκταινομένων ἐν Κ)πόλει κατὰ τῶν Τούρκων καὶ λαβὼν συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐπισκόπου Ζακύνθου ἀνεχώρησε διὰ Κ)πολιν· ἀλλὰ τὸ φέρον αὐτὸν πλοῖον ἀνετράπη ἐκ τῆς τρικυμίας παρὰ τὸν Ἄθωνα αὐτὸς δὲ ἐσώθη κρατηθεὶς ἀπό τινος σανίδος. Ἡ ἐπιστολὴν ἔφερεν ἀποσφραγισθεῖσα ἐκ τῶν ὑδάτων ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν ὅτι συνιστᾶτο ὡς ταραχοποιὸς καὶ ἀπομονωτέος εἴς τι μοναστήριον. Ἐπεσκέφθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τὸν Ἄθωνα καὶ μετ' ὀλίγον μετέβη εἰς Φανάριον τῆς Κ)πόλεως ὅπου ἐπιβοθεὶς εἰς τὰ γράμματα καὶ ἐκτιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου προὐχειρίσθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Ἐρευνῶν τὰ περὶ τῆς συνωμοσίας ἐν Κ)πόλει ἐγνωρίσθη μετὰ τῶν μελῶν τῆς Φιλικῆς ἑταιρείας καὶ ἰδίως τοῦ Π. Ἀναγνωστοπούλου ὑφ' οὗ ὠνομάσθη Ἁρμόδιος καὶ προσελήφθη ὡς ἑταῖρος. Ἀνυπομονῶν ὅμως νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια τῆς Ἑταιρείας εἰσέδυσε νύκτωρ εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Ἀναγνωστοπούλου καὶ κρατῶν ξίφος ἀποκαλύπτει τὰ πάντα. Ἐφοδιασθεὶς δὲ τότε μὲ χρήματα ὡς πληρεξούσιος τῆς Ἑταιρείας μετέβη εἰς Βλαχίαν ὅπου συνηνώθη δι' ἐνόρκου φιλίας μετὰ τῶν ἑταίρων Φαρμάκη καὶ Ὀλυμπίου οἵτινες δὶς ἔσωσαν αὐτὸν ἐκ τῆς φυλακῆς εἰς ἣν ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ τῆς ὀργῆς τῶν ἑταίρων ὑποπτευσάντων αὐτὸν ὡς προδότην, ἕνεκα τῆς ἀκριτομυθίας του. Ἐκεῖθεν ὁ Δικαῖος διῆλθεν ἐκ Σμύρνης ὁπόθεν προμηθευθεὶς πυρίτιδα καὶ ὅπλα καὶ ναυλώσας πλοῖον ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν ἀγαπητήν του Μάνην. Τὸ 1821 φθάνει εἰς Πελοπόννησον, ἔκτοτε δ' ἤρξατο πλήρης ἱεροῦ πυρὸς διατρέχων τὰ χωρία, ἐξεγείρων, ἐκναρκῶν ἀπὸ τοῦ φόβου τῆς δουλείας, ἠλεκτρίζων, δίδων ἐλπίδας. Ἀλλ' ὁ λαὸς ἐφοβεῖτο ἀποτυχίαν, οἱ δὲ προὔχοντες συνελθόντες εἰς μοναστήριόν τι τῶν Καλαμῶν, ὅπου ἦν παρὼν καὶ ὁ εὐλογήσας κατόπιν τὸν ἀγῶνα ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν Γερμανός, ἐσκέφθησαν σοβαρῶς περὶ τοῦ κινήματος ὅπερ ἐμελέτων. Ἐκεῖ ὁ ζωηρὸς Δικαῖος ἐπετιμήθη ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ, ἐκεῖ ἠκούσθη ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Δικαίου τὸ «Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ». Ἀλλ' οἱ μεγάλοι του λόγοι καὶ τὰ παράβολα σχέδιά του ἐφόβησαν τοὺς προύχοντας, ὁ δὲ Δικαῖος ἐστάλη ὑπὸ συνοδείαν εἰς τὸ Μέγα Σπήλαιον. Ἐκεῖ ἠλεκτρίζει 50 μοναχοὺς, τῇ βοηθείᾳ τῶν ὁποίων ἐλευθεροῦται, αὐτοὺς δὲ σκορπίζει ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον ἵνα κατηχήσουν τοὺς Ἕλληνας. Κατορθώνει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Μάνης τοῦ Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, ἀφοῦ μυρίους κινδύνους διέτρεξεν ἐκ τῶν δειλιώντων προυχόντων τῆς πατρίδος του, ἐπιβουλευθέντων καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του. Ἐκεῖ, φθάσαντος καὶ τοῦ πλήρους πολεμεφοδίων ἐκ Σμύρνης πλοίου, κατορθώνει νὰ πείσῃ τὸν Πετρόμπεην περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐλπίδων του. Οἱ πλήρεις πυρίτιδος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πίθοι ἀπεβιβάσθησαν ὡς φορτία ἄλατος πρὸ τῶν τουρκικῶν Ἀρχῶν, ἀλλὰ ὁ εἷς τούτων θραύεται καὶ ἡ διαχυθεῖσα πυρῖτις ὑπῆρξε τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἥναψεν ὁ λυσσώδης κατὰ τῶν Τούρκων ἀγών. Ἔκτοτε ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἔγινε κλέφτης πολεμῶν ἀγρίως ὑπὲρ ἐλευθερώσεως τῆς πατρίδος του. Κατηρτίσθη ἐν Ἄστρει προσωρινὴ Κυβέρνησις, ὠνομάσθη ὁ Δικαῖος ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀλλ' ὀλίγον βραδύτερον φθάσαντος τοῦ Ἰμβραὴμ βλέπομεν αὐτὸν μετὰ 500 ἀνδρείων εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Ταϋγέτου κατακεραυνοῦντα τὸν ἐχθρὸν καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἀποσπωμένων βράχων καὶ τελευταῖον πίπτοντα ὡς ἄλλον Λεωνίδαν ὑποκύψαντα ὑπὸ τὰς μυριάδας τῶν Αἰγυπτιακῶν στρατιῶν. Λέγεται ὅτι ὁ Ἰμβραὴμ ἰδὼν τὸν νεκρὸν του ἠσπάσθη εὐλαβῶς τὰς καθημαγμένας του παρειὰς ἀνακράξας: «Ὦ γῆ τῆς Πελοποννήσου! Ἐὰν ἔχῃς καὶ ἄλλα τέκνα ὅμοια πρὸς τοῦτον, οὐδέποτε θὰ σὲ ἀνακτήσωμεν».

Παπαφώτης· εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων τολεμιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, πανταχοῦ ὅπου παρευρέθη ἀνδραγαθήσας. Κατήγετο ἐκ Κορώνης τῆς Μεσσηνίας.

Παπεέτ· πρωτ. τῶν γαλλ. κτήσεων τῆς Ὠκεανίας ἐπὶ τῆς ΒΔ παραλίας τῆς νήσου Ταϊτί. Λιμὴν ἐμπορικός. Κάτ: 10,500.

Παπὲν (Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς) διαπρεπὴς γάλλος φυσικός, 1647—1714, ἀνακαλύψας τὰς ἰδιότητας καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀτμοῦ τοῦ ὕδατος.

Παπίας (Ἅ γ ι ο ς)· τοῦ Β' αἰῶνος, ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως, μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, μαρτυρήσας ἐν Περγάμῳ τὸ 163. Ἑορτὴ τὴν 22 Φεβρουαρίου (ν).

Παπινιανὸς (Α ἰ μ ί λ ι ο ς)· διάσημος ρωμαῖος νομοδιδάσκαλος, 142-212, θανατωθεὶς διαταγῇ τοῦ Καρακάλλα.

Παπιόλος· χ. τοῦ δήμου Ἁλικιανοῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 33.

Παπίριος - Κούρσωρ· ρωμαῖος στρατηγός, πεντάκις γενόμενος ὕπατος καὶ δὶς δικτάτωρ· διεκρίθη εἰς τὸν ἐναντίον τῶν Σαμνιτῶν πόλεμον καὶ ἐκυρίευσε τὴν Λουκερίαν διὰ λιμοῦ. 320 π. Χ.

Παπού(αι)· ἰθαγενὴς φυλὴ τῆς ὠκεανίου Νέας-Γουϊνέας ἢ Παπουασίας καὶ τῶν πέριξ νήσων· ἔχουν κόμην ἐριώδη, πρόσωπον προγναθικὸν καὶ εἶνε δολιχοκέφαλοι. Τὸ χρῶμά των εἶνε μελανόφαιον ἢ κυανομέλαν, τὸ μέτωπον στενόν, ἡ ρὶς πεπλατυσμένη καὶ τὰ χείλη παχέα. Λαὸς κτηνώδης μὲ ἤθη καὶ γλῶσσαν πρωτογενῆ.

Παπουασία ὅρα Γ ο υ ϊ ν έ α - Ν έ α.

Παπούλια· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 138.

Παπούρι· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 35.

Πάππα· χ. τοῦ δήμου Ταμασίου τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης Κάτ: 177.

Πάππος· φιλόσοφος ἀλεξανδρῖνος, ἀκμάσας ἀπὸ 379—393 μ.Χ. καὶ γράψας Χωρογραφίαν οἰκουμενικὴν καὶ πολλὰ ἄλλα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Πάπρημις· μητρόπολις τοῦ Παπρημίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Πάρα· τέως ἐπαρχία καὶ ἤδη πολιτεία τῆς Βραζιλίας μεταξὺ Γουϋάνας καὶ Ἀτλαντικοῦ· χώρα πεδινή, δασώδης καὶ εὐφορωτάτη. 1,149,712 τετρ. χλμ. Κάτ: 350.000.

Πάρα· ὁ μεσημβρινὸς βραχίων τοῦ ποτ. Ἀ μ α ζ ο ν ί ο υ (βλ.λ.) περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ,

Πάρα ἢ Βελέμ· μέγας λιμὴν τῆς Βρασιλίας εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Τοκαντίνου εἰς τὸν Πάρα. Ἐπισκοπή, ἐξαγωγὴ δερμάτων, κακάο καὶ Καουτσοῦ. Εἶνε πρωτ: τῆς ὁμων. πολιτείας. Κάτ: 43,000.

Παρᾶ (Π έ τ ρ ο ς)· ἐκ Σαϊντ-Ἰγνὸν τῆς Γαλλίας. Ἐφονεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Φεβρουαρίου 1827, Ἀξιωματικὸς τοῦ πεζικοῦ ἐν Γαλλίᾳ. Ἦτο ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων ἐν Χαϊδαρίῳ.

Παραβόλα· χ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Αἰτωλίας. Κάτ: 579.

Παράβυστον· παράμερον καὶ ἀπόκρυφον δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐδίκαζον οἱ Ἕνδεκα.

Παράγκες· συνοικισμὸς καὶ παραχεία εἰς τὸ μέσον τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἁμαξιτοῦ ὁδοῦ, ὅπου σταθμοὶ τῶν ἁμαξῶν. Κάτ: 186.

Παραγουάη· δημοκρατία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς μεταξὺ τῆς Βραζιλίας καὶ τῆς Λαπλάτας. Ἔκτ. 238,290 τετρ. χλμ. Κάτ: 400,000 ἰνδοευρωπαῖοι, 60,000 ἡμιπεπολιτισμένοι Ἰνδοὶ καὶ 70 ἕως 80 χιλ. ἄγριοι. Ὄρη ὑψηλὰ μέχρι 3500 μ. κεκαλυμμένα ὑπὸ μεγίστων δασῶν. Πλεῖστα φαρμακευτικὰ βότανα, χρωματιστικὰ ξύλα, λουλάκι κλπ., ἐμπόριον ἀξίας 13 ἑκ. φρ. Σιδηρόδρ. 45 χλμ. καὶ ἴση τηλεγρ. γραμμὴ ἀκολουθοῦσα αὐτόν. Προϋπ. 2 ἑκατ. φρ. χρέος 102 ἑκατ. Παιδεία μικρά. Ἡ Παραγουάη ἀνεκαλύφθη τὸ 1515, ἦτο δὲ ἡνωμένη τότε μὲ τὴν Λαπλάταν. Μέρος αὐτῆς ἐκυβερνήθη μέχρι τοῦ 1767 ἀπὸ τοὺς Ἰησουΐτας. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1840 ἐπαναστατήσασα ἐσχημάτισεν ἀνεξάρτητον δημοκρατίαν μὲ πρωτ. τὴν Ἀ ν ά λ η ψ ι ν (Ἀσομψιών) ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παραγουάη (1600 χλμ.) μὲ ἐκτεταμένον ἐμπόριον δερμάτων, καπνοῦ κλπ. κάτ: 40,000.

Παραδεῖσι· χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας. Κάτ: 139.

Παράδεισος· π. τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρόντου.

Παραιβάτης· ἕλλην φιλόσοφος τῆς νεωτέρας Κυρηναϊκῆς σχολῆς.

Παραϊ-Λέ-Μονιάλ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σών-έ-Λοάρ. Ναυπηγεῖα, ζωεμπορία. Κάτ: 4,050.

Παραιτακηνή· ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Μηδίας. Οἱ κάτ. Παραιτάκαι καὶ Παραιτακηνοί.

Παραιτόνιον· π. ἐπίσημος, ὀχυρὰ καὶ εὐλίμενος τῆς Μαρμαρικῆς παρὰ τοῖς Αἰγυπτιακοῖς μεθορίοις.

Παρακαμπυλίων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχίας Εὐρυτανίας καὶ ἤδη νομοῦ· πρωτ. Ἅγιος Βλάσιος. Ἄλλα χ. Ἀγαλιανός, Ἅγ. Βασίλειος, Ἀράχωβα, Καστανοῦλα, Κελλάκια, Λάτα, Σαργιάδα, Σοβολάκου, Τέροβα, Χούνη. Κάτ: 2,965.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παρακέλσης (Φ ί λ ι π π ο ς - Ὡ ρ ε ὸ λ-Θεόφραστος Β ό μ β α σ τ Δ ὲ-Χ ό ε ν χ α ῖ μ)· περιώνυμος ἰατρὸς καὶ ἀλχημιστὴς ἑλβετός, 1493—1541, διδάξας ἐν Βασιλείᾳ, ἀναμορφώσας δὲ τὴν φαρμακευτικὴν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς οὐσιῶν μεταλλικῶν.

Παρακοπή· χ. τοῦ δήμου Σύρου τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ: 91.

Παραληθαίων δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Τρικκάλων, νομ. Τρικκάλων· πρωτ. χειμ. Ζ α μ β λ ά ν ι α, θερ. Ἀ ρ δ ά ν ι. Ἄλλα χ. Βάνια Ζούλιανη, Κατίδι, Κούρσοβον, Κόρμποβον, Κρινίτσα, Κριτσίνι, Λιόπρασο, Νέα Σμόλια, Πετρόπορο, Παλαιογαρδίκι, Ράξα, Σκλάταινα, Συκιά, Τούρναβο, Τουλπίτσα, Μ σ ν ὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου. Κάτ: 5,384.

Παράλιον· ἡρῷον Παράλου τινὸς ἥρωος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ ἱερὰ ναῦς Πάραλος.

Παραλογγοί· χ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 603.

Πάραλος· τὸ ἀπὸ Σουνίου μέχρις Ἀθηνῶν δυτικὸν παραθαλάσσιον τῆς Ἀττικῆς.

Πάραλος· π. τῆς Μαλίδος, χώρας ἐν τῇ ἀρχ. Θεσσαλίᾳ.

Πάραλος· ἱερὰ ναῦς παρ'ἀρχαίοις ὡρισμένη δι' ἐκτάκτους ἀποστολάς.

Παραμάριβο· πρωτ. τῆς ὁλλανδ. Γουϋάνας (Νότ-Ἀμερική), λιμὴν ὀχυρὸς παρὰ τὸν Ἀτλαντικὸν ἐπὶ τοῦ ποτ. Σουρινάμ. Καφές, ζάχαρις, ἰνδικόν, βάμβαξ καὶ κακάο. Ἱδρύθη τὸ 1673. Κάτ: 26,000.

Παραμέ· λιμὴν ἀκτοπλοΐας τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλαίν. Κάτ: 3,500.

Παραμέλλ (ἀ β β ᾶ ς)· γάλλος ἱερεύς, 1790—1875, περιώνυμος καταστὰς διὰ τὴν εἰδικότητά του εἰς τὸ ἀνακαλύπτειν πηγὰς ὑδάτων καὶ ἀφεὶς σχετικὸν σύγγραμμα ἀρκετῆς ἀξίας.

Παραμερίτες· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 114.

Παράνα· ποτ. τῆς Βραζιλίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Οὐρουγουάϋ σχηματίζει τὸν Πλάταν. Μῆκ. 1,600 χιλιόμ.

Παράνα· μία τῶν Βραζιλιανῶν πολιτειῶν, χώρα ὀλίγον γνωστή. 221,319 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000 ;

Παράν-Δυσμπελὲ (Ἀ λ έ ξ ι ο ς Ἰ ω. Β α π τ ι σ τ ή ς)· γάλλος ἰατρὸς ὑγιεινολόγος, 1790-1836.

Παραντὶς-ἀν-Βόρν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ. Κάτ: 2,000.

Παράνυδροι· χ. ταῦ δήμου Χ ά ρ α κ ο ς, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ. 100.

Παραποτάμιοι· π. παλαιὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.

Παραπούγκι· χ. τοῦ δήμου Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 303.

Παραπούγγια· χ. τοῦ δήμου Πλαταιῶν τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 655.

Παραπράσταινα ἢ **Παραπράσταν**· πρωτ. τοῦ δήμου Σιλάνων τῆς Καρδίτσης (ΝΔ Θεσσαλία), 3 1)4 ἀπὸ Καρδίτσης. Κάτ. 1,330.

Παράσημα· τὰ παράσημα ἀπονέμονται εἰς ἔνδειξιν τιμῆς εἰς πρόσωπα διακρινόμενα ἐπὶ ἐξόχῳ διανοητικῇ ἢ στρατιωτικῇ ἢ ἐπιστημονικῇ ἱκανότητι, ἢ εἰσαγαγόντα εἰς τὸ κράτος ἀξιόλογον βιομηχανίαν κ.λ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τὰ ἑλληνικὰ παράσημα εἶνε 5: ὁ Μεγαλόσταυρος, ὁ σταυρὸς τῶν ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν, ὁ σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν, ὁ χρυσοῦς σταυρὸς τῶν 'Ιπποτῶν καὶ ὁ ἀργυροῦς σταυρὸς τῶν 'Ιπποτῶν. 'Απαγορεύεται εἰς πάντα νὰ φέρῃ παράσημον, ὅπερ δὲν τῷ ἀνήκει, ἐπὶ ποινῇ φυλακίσεως.

Παρασκευαΐς 'Αγιαΐς· πρωτ. τοῦ δήμου 'Αγίων Παρασκευῶν, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. 'Ηρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 460.

Παρασκευή· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου τῆς 'Αχαΐας. Κάτ. 438.

Παρασκευὴ (Ριζό)· χ. τοῦ δήμου Αἰγινίου (Καλαμπάκας). Κάτ: 150.

Παρασκευή – 'Αγία· ἀγροικίαι καὶ ναΐσκος εἰς τὰ περίχωρα τῶν 'Αθηνῶν. Κάτ: 64.

Παρασκευή–'Αγία· ἀγροικίαι τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 13.

Παρασκευὴ 'Αγία· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. 'Ηρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 110.

Παρασκευὴ 'Αγία· χ. τοῦ δήμου 'Αποδούλου, ἐπαρχ. 'Αμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 85.

Παρασκευὴ–**'Αγία**· χ. τοῦ δήμ. Πηγῆς, 'Επαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 60.

Παρασπόρι· χ. τοῦ δήμου Γυθείου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 29.

Παρασπόρι· χ. τοῦ δήμ. Λιμένος Σητείας, 'Επαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 250.

Παραστρός· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 188.

Παρασωπια· χώρα τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν 'Ασωπόν. Οἱ κάτ: Παρασώπιοι.

Παρασωπιάς· χώρα τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸν 'Ασωπόν.

Παραυαία· χώρα παρὰ τὸν Εὔαν ποταμὸν ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς 'Ηπείρου, ἔνθα κατῴκουν οἱ Παραυαῖοι.

Παραχελωΐτιδος δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μεσολογγίου, Νομ. Αἰτωλίας–'Ακαρνανίας. Πρωτ: Νεοχώρι. "Αλλα χ: Γουργιά, Μαγούλα, Μάστρου. Κάτ: 2,732.

Παραχελωΐτις· χώρα τῆς ἀρχ. Αἰτωλίας καὶ τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν 'Αχελῶον, ἔνθα κατῴκουν οἱ Παραχελωΐται.

Παραχελωϊτῶν δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Φθιώτιδος, καὶ ἤδη νομοῦ· πρωτ. Λιανοκλάδι. "Αλλα χ. 'Αμούρι, Δερβὲν Καρυά, Ζέλη, Κούρνοβο, Στύρφακα. Κάτ: 2,315.

Παραχίβα ἢ **-χύβα**· πρωτ. τῆς ὁμων. βραζιλιανῆς πολιτείας, λιμὴν ἐπὶ τοῦ φερων. ποτ. προσιτὸς εἰς μικρὰ μόνον πλοῖα, εἰς ἀπόστασιν 25 χλμ. ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ 'Ατλαντικοῦ. 'Εξαγωγὴ βάμβακος, σακχάρεως, βραζιλιανοῦ ξύλου, φαρμακευτικῶν εἰδῶν κλπ. Κάτ: 15,000.—ἡ πολιτεία: 74,731 τετρ. χλμ: Κάτ: 450,000.

Παραχοάθρας· σειρὰ ὀρέων τῆς ἀρχ. Μηδίας.

Πάργα· πόλις παράλιος καὶ καθαρῶς ἑλληνικὴ κειμένη ἐν τῷ θεσπρωτικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν Παξῶν ἐν-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νοικισθεῖσα μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1337 1370 καὶ ἀντικαταστήσασα τὴν ἀρχαίαν Π ά ρ γ α ν, ὑπάρξασαν μεσογειοτέραν. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ὑπέστησαν τὸ 1394 τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἀλβανοσερβοβλάχου Μπογκόϊ ἐπὶ 6 ἔτη μεθ' ἃ ζητήσαντες τὴν προστασίαν τῆς Ἐνετίας ἀπηλλάγησαν μὲν τούτου ἐδέχθησαν δὲ Ἐνετὸν διοικητὴν μετὰ λίαν ὅμως περιωρισμένης ἐξουσίας. Τὸ 1452 ὁ Χατζῆ Βέης εἰσήλασε μετὰ 12 χιλ. ἀνδρῶν καὶ κατακτήσας πολλὰς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐγένετο κύριος καὶ τῆς Πάργας. Ἀλλὰ τὸ 1454 ἐξεδιώχθησαν οἱ Ὀθωμανοὶ ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν καὶ οἱ Πάργιοι ἐπέτυχον τότε ὅσας ἐζήτησαν παραχωρήσεις. Τὸ 1575 μαθόντες τὴν μέλλουσαν κατ' αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐνετικῶν κτήσεων ἐπιδρομὴν τῶν Τούρκων ἐζήτησαν βοήθειαν παρὰ τῶν προστατῶν των οἵτινες ἔπεμψαν 2 χιλ. Κερκυραίους βοηθήσαντας τοὺς Παργίους εἰς τὴν λύτρωσιν τῆς πατρίδος των. Τὸ 1538 ὁ ναυαρχος Μπαρμπαρόσας καταλαβὼν τὴν Κέρκυραν, κατέστρεψε καὶ τῶν ἐγκαταλελειμμένων εἰς τὴν τύχην των Παργίων τὴν χώραν· οἱ Πάργιοι κατέφυγον εἰς τὰ ὄρη καὶ ἐκεῖθεν ἤρξαντο σποραδικῶς νὰ ἐπανέρχωνται καὶ νὰ διαιτῶνται ἐντὸς σπηλαίων καὶ καλυβῶν, ὅπερ προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς συμφεροντολόγου Ἐνετίας, συνδραμούσης τοὺς Παργίους εἰς ἀνοικοδόμησιν τῶν οἰκιῶν των καὶ τοῦ φρουρίου, ὅπερ ὀλίγον εἶχεν ἔτι ἀποπερατωθῇ, ὅτε τὸ 1569 ἐξερράγη ὁ μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἐνετίας πόλεμος καθ' ὃν ἅπασαι αἱ Ἐνετικαὶ κτήσεις ἐκυριεύθησαν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν. Συμμαχήσασα βραδύτερον ἡ Ἐνετία μετὰ τῆς Ἱσπανίας καὶ τῆς Ρώμης καὶ νικήσασα τοὺς Τούρκους, ἐπανέκτησε τὰ ἀπολεσθέντα. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης οἱ Πάργιοι ἔζησαν ἐν εὐημερίᾳ. Τὸ 1645, κηρυχθέντος πάλιν τοῦ πολέμου μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἐνετίας, ὑπέστη ἡ Πάργα ἐπανειλημμένας πολιορκίας ὑπὸ τῶν Τούρκων ἃς διὰ τῆς γενναιότητός της ὅλας διέλυσε. Τὸ 1797 ἡ Πάργα τίθεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλ. Δημοκρατίας, ἀλλὰ τὸ 1798 κηρυχθέντος τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, συμμαχησάντων μετὰ τῶν Ρώσων καὶ Ἄγγλων, λαμβάνει ὁ θηριώδης τῶν Παργίων γείτων Ἀλῆς τὴν ἄδειαν νὰ κυριεύσῃ ὅλας τὰς ἄλλοτε Ἐνετικάς, νῦν δὲ Γαλλικὰς Ἠπειρωτικὰς κτήσεις. Τὸ δὲ 1800 διὰ τῆς συνθήκης μεταξὺ Ρωσίας καὶ Τουρκίας ἀπεφασίσθη ἡ δημοκρατικὴ διοίκησις τῆς Πάργας καὶ τῶν ἄλλων ἐνετικῶν κτήσεων, ἀποτελουσῶν πλέον μέρος τῆς Ὀθωμαν. Αὐτοκρατορίας μέχρι τοῦ 1807, ὁπότε ὅλαι αἱ πρώην ἐνετικαὶ κτήσεις τίθενται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλικῆς Ναπολεοντείου δυνάμεως· συντριβείσης δὲ καὶ τῆς δυνάμεως ταύτης, οἱ Πάργιοι τίθενται τὸ 1814 ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας ἥτις διὰ τῶν ἐν Παρισίοις καὶ Κ)πόλει τοῦ 1817 συνθηκῶν μετὰ τῆς Πύλης παρεχώρησε τὴν δυστυχῆ Πάργαν εἰς τοὺς Τούρκους ἢ μᾶλλον εἰς τὸν αἱμοβόρον Ἀλῆν. Ἡ αἰσχρὰ αὕτη ἀγοραπωλησία κατηρ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τίσθη ἐν Ἰωαννίνοις διὰ δύο ἀντιπροσώπων τῶν συμβαλλομένων Κρατῶν τοῦ Ἰωάννου Καρτράϊτ ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ Ἀχμὲτ Βέη ἐκ μέρους τῆς Πύλης διατελούντων ὑπὸ τὰ νεύματα τοῦ παμπονήρου Ἀλῆ τῇ 17 Μαΐου τοῦ 1817. Τῇ 5 Ἰουνίου εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἤρξατο ἡ ἐκτίμησις τῶν κτημάτων τῶν Παργίων ἑτοίμων νὰ ἀφήσωσι τὸ πάτριον ἔδαφος. Ὁ δὲ διαρκὴς ἔλεγχος κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ἐκτιμητῶν τεῦ Ἄγγλου φρουράρχου Δὲ-Βόσετ ἔφερεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ διὰ τοῦ Ἰακώβου Μαϊτλανδ, φοβεροῦ μισέλληνος. Ἡ ἐκτίμησις γίνεται τότε ἀντὶ 150 χιλ. λιρῶν στερλινῶν. Κατόπιν συνεννοήσεως τῶν δύο θηρίων τοῦ Ἀλῆ καὶ τοῦ Μαϊτλανδ βλέπουσιν οἱ δυστυχεῖς Πάργιοι τὰς ὀρδὰς τοῦ Ἀλῆ ἑτοίμους νὰ λάβωσι κατοχὴν τῆς πατρίδος των χωρὶς οὐδεμίαν ἀποζημίωσιν, διαβουκοληθέντες δὲ καὶ ἀπελπισθέντες ἐκ τῶν ὑποσχέσεων τῶν ἀχρείων Ἄγγλων κατῆλθον εἰς τὴν προκυμαίαν ὀπόθεν χαιρετίσαντες διὰ δακρύων τὴν ἀγαπητήν των Πάργαν ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὰ πλοιάριά των περὶ τὰς 4 χιλ. διαπεραιωθέντες εἰς Κέρκυραν καὶ εἰς Παξούς. Ὁ δὲ Ἀλῆς ἀφοῦ ἐξηυτέλισεν ὡς τῷ ἤξιζε, τὸν Ἄγγλον Ἁρμοστήν, ἐπλήρωσεν αὐτῷ τὴν ἀποζημίωσιν. τῇ δὲ 28 Μαΐου τοῦ 1819 ἡ ἡμισέληνος ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ φρουρίου τῆς Πάργας. Οἱ δυστυχεῖς Πάργιοι πεινῶντες καὶ γυμνητεύοντες κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ λάβωσι ψιχία τινὰ ἐκ τῆς δοθείσης τοῖς Ἄγγλοις ἀποζημιώσεως καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν ἐγερθεῖσαν γενικὴν κατακραυγὴν ὅλης τῆς Εὐρώπης κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Ἐκραγείσης τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως, 250 Πάργιοι ἀποβιβάζονται νύκτωρ εἰς Ρηγιάσην καὶ μετὰ 50 Σουλιωτῶν εἰσέρχονται εἰς τὴν Πάργαν ἀλλ' ἐκεῖ στενοχωρηθέντες ὑπὸ τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων καὶ κινδυνεύσαντες ἐπανῆλθον εἰς Κέρκυραν. Τοῦτο δὲ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Ἁρμοστὴν τῆς Ἀγγλίας νὰ διατάξῃ τὴν ἔξωσιν τῶν Παργίων ἐκ Κερκύρας, οἵτινες διεσπάρησαν τότε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Εὐρώπην ἀπορρίψαντες τὰς κατὰ καιροὺς προτάσεις τῶν Ὀθωμανῶν ὅπως μεταβῶσιν ὡς ραγιάδες εἰς τὴν ἀγαπητήν των πατρίδα. Ἤδη ἡ περικαλλὴς καὶ ἀνθοῦσα Πάργα εἶνε βρωμερὸν τουρκοχῶρι, σκάλα ὅμως ἀρκούντως ἐμπορική, ἐξάγουσα ἄριστα ἐσπεριδοειδῆ. Κάτ: 2,500, οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες.

Παρδάλια· χ. τοῦ δήμου Πελλάνης τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 152.

Παρδεσδὶν (Ἰ ω. Μ α ρ ί α)· γάλλος νομοδιδάσκαλος καὶ ἱστορικός, 1772-1853, καταλιπὼν ἄριστα ἔργα.

Πάρδο· παραπότ. τοῦ βραζιλιανοῦ ποτ. Παράνα, εἰς τὴν κοίτην τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται ὡραιότατοι ἀδάμαντες. Μῆκ. 300 χλμ.

Πάρδο (Ἔλ-)· ἱσπανικὴ βασιλικὴ ἔπαυλις οἰκοδομηθεῖσα ὑπὸ Καρόλου Ἐ'ντου, 14 χλμ. ΒΔ τῆς Μαδρίτης ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Μανσανάρες.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παρδοῦ-Λὰ-Ριβιὲρ (Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ: 2,200.

Παρὲ (Ἀμβρόσιος)· χειρουργὸς Ἑρρίκου Β', Φραγκίσκου Β', Καρόλου Θ' καὶ Ἑρρίκου Γ', 1517-1590, θεωρούμενος ὡς εὑρετὴς τῆς νεωτέρας χειρουργικῆς.

Παρελείων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μέσσης, Νομ. Κερκύρας. Πρωτ. Γιαννάδες. Ἄλλα χ. Βάτος, Κινακάδες, Κοκκίνι, Μάρμαρο, Ράπα. Κάτ: 2,085.

Παρέντιον· ἀρχ. π. τῆς Ἰστρίας μετὰ λιμένος.

Παρευπνίων δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ναυπακτίας, νομ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Κόνιτσα. Ἄλλο χ. Τερπίτσα. Κάτ: 1,236.

Παρθεινοί· λαὸς τῆς ἀρχ. Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, συνορεύων μὲ τοὺς Δαλμάτας.

Παρθεναΐ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ντὲ-Σὲβρ, 365 χλμ. ἀπὸ Παρισίων, ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 6,700.

Παρθένα· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 247.

Παρθενίαι· ἰδιαιτέρα γενεὰ τῶν ἀρχ. Σπαρτιατῶν, οἵτινες ὑπὸ τῶν λοιπῶν ὡς μὴ ἴσοι ἐθεωροῦντο.

Παρθένιον· π. τῆς Μυσίας ἐν τῇ Τευθρανίᾳ.

Παρθένιον· ἀρχ. π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Παρθένιον· π. τῆς ἀρχ. Εὐβοίας.

Παρθένιον ὄρος δασῶδες τῆς Ἀργολίδος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδίας. Ὕψ: 1,217 μ.

Παρθένιος· συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου καὶ συγγράψας περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων.

Παρθένιος· γραμματικὸς ἐκ Φωκίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος καὶ Τραϊανοῦ.

Παρθένιος· ἐπικὸς ποιητὴς ἐκ Χίου, ὁ ἐπιλεγόμενος Χάος, ἢ κατὰ λογοπαίγνιον, ἢ ἴσως διὰ τὸ ἀσαφὲς καὶ συγκεχυμένον τοῦ ὕφους του.

Παρθένιος· ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, χωρίζων τὴν Παφλαγονίαν ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον.

Παρθενὶς· ἑλληνὶς ποιήτρια ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος.

Παρθενοπαῖος· υἱὸς τοῦ Μελανίωνος καὶ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Παρθενοπαῖος· υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου.

Παρθενόπη· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Σειρῆνος Παρθενόπης, ἥτις μὴ δυνηθεῖσα νὰ θέλξῃ διὰ τοῦ ᾄσματός της τὸν Ὀδυσσέα, ἐπνίγη, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐξεβράσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Παρθενόπολις· π. ἀρχαία τῆς Μακεδονίας.

Παρθενών· ὁ μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὅστις ἐπὶ Περικλέους καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Φειδίου ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους εἰς διάστημα δέκα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐτῶν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 448—338 π.Χ.

Παρθία· ἀρχ.ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ὑρκανίας μέχρι τοῦ 25 ἔτους π.Χ. ὅτε ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς Περσίας καὶ ἐσχημάτισεν ἰδιαίτερον μέγα βασίλειον. Οἱ Κάτ: Πάρθοι.

Παρὶ (Ἀλέξιος-Ρωλέν)· γάλλος φιλόλογος καὶ μυθιστοριογράφος 1800—1881, δημοσιεύσας πλεῖστα χειρόγραφα τῆς παλαιᾶς γαλλικῆς γλώσσης.

Παρὶ (Γάστων-Βρυνὸ-Πωλέν)· υἱὸς τοῦ προηγ., γεννηθεὶς τὸ 1839, φιλόλογος, δημοσιεύσας μεγάλης ἀξίας καὶ ἐντελῶς πρωτότυπα ἔργα.

Παρίας, Παρίαι· κοινωνικὴ τάξις τοῦ Ἰνδοστὰν μὴ ἀνήκουσα εἰς καμμίαν κλάσιν καὶ θεωρουμένη ἄτιμος καὶ ἀπόκληρος καὶ μεθ' ἧς οὐδεὶς δύναται ἐκ τῶν λοιπῶν νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσεις. Ἐπιτρέπεται ὁ φόνος Παρίου καὶ ἂν μόνον θίξῃ ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἀνεγνωρισμένων κλάσεων.

Παρὶὲ (Μαρία-Πέτρος-Φέλιξ-Ἐσκιροῦδέ)· γάλλος δικηγόρος, πολιτικὸς καὶ οἰκονομολόγος διαπρεπής, γεννηθεὶς τὸ 1815, ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 2ας Δεκεμβρίου.

Παριζέ· φιλέλλην Γάλλος· οὐδεμία πληροφορία ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ.

Παρικάνιοι· λαός τις ἀρχ. τοῦ Περσικοῦ κράτους.

Παρικάνιοι· λαὸς Σκυθικός, κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχίδος.

Παρίμα· ποτ. τῆς Βραζιλίας καταρρέων ἐκ τῆς Σιέρρας-Παρίμας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ρίο-Νέγρο. Μῆκ: 1200 χλμ.

Παρίμα (**Σιέρρα-**)· ἀκανόνιστος βουνοσυστὰς γρανιτοπαγὴς τὸ πλεῖστον μεταξὺ Βενεζουέλας καὶ Βραζιλίας.

Πάρις (Φραγκίσκος δέ)· διάκονος ἰανσενιστής, 1690—1727. Ἐπὶ τοῦ τάφου του λέγεται ὅτι συνέβησαν πολλὰ θαύματα.

Πάριον· ἀρχ.π.παράλιος καὶ ἐμπορικὴ τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Παρίων, Μιλησίων καὶ Ἐρυθραίων. Οἱ κάτ. Παριανοί.

Πάρις· ὁ ἄλλως Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ὁ ἁρπάσας τὴν Ἑλένην καὶ ἐπενεγκὼν τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας.

Πάρις (Φραγκίσκος-Ἐδμόνδος)· γάλλος ναυτικός, γεννηθεὶς τὸ 1806, πλοίαρχος τὸ 1846 καὶ ἀντιναύαρχος τὸ 1864. Ἐδημοσίευσε «Λεξικὸν τῆς δι' ἱστίων καὶ ἀτμοῦ ναυτιλίας.

Πάρις-Δυβερνέϋ (Ἰωσήφ)· διάσημος γάλλος χρηματιστής, 1684—1770, παίξας μέγα πρόσωπον ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ'.

Παρισάτα· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 134.

Παρίσιοι· λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικῶν παρὰ τὸν Σηκουάναν ποταμὸν καὶ μητρόπολιν ἔχων τὴν Λουκοτεκίαν, ἥτις σήμερον λέγεται Παρίσιοι.

Παρίσιοι· πρωτ. τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ διαμερίσματος τοῦ Σηκουάνα, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, διαιροῦντος αὐτὴν ἐκ δύο ἄνισα μέρη, ὧν τὸ πρὸς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Β εἶνε τὸ μεγαλείτερον, καὶ σχηματίζοντος δύο νήσους τὴν τοῦ Ἄστεως καὶ τοῦ Ἁγ. Λουδοβίκου. Ἐπὶ Καίσαρος ἡ νησὶς, ἐφ' ἧς ἀργότερον ἀνηγέρθη ὁ ναὸς τῆς Παναγίας, ἔφερε τὸ ὄνομα Λουτεκία (Lutetia) εἶχε δὲ κατοίκους τοὺς Παρισίους (Parisii), ἐξ ὧν κατόπιν ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐτῆς ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας. Ἐπὶ μακρὰ ἔτη οἱ Παρισινοὶ ἐρρωμένως ἀντέστησαν κατὰ τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ Λουτεκία ἐπεξετείνετο ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Σηκουάνα. Τὸ 451 ἡ ἁγία Γενοβέφα ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν Οὔννων. Οἱ Π. οὓς ὁ Κλόβις κατέστησε πρωτεύουσαν αὐτοῦ, ἐλεηλατήθησαν ὑπὸ τῶν Νορμαδῶν, τὸ δὲ 885 ἀντέστησαν εἰς τὴν δεκατρίμηνον αὐτῶν πολιορκίαν. Μεγάλαι βελτιώσεις ἐγένοντο εἰς τὴν πόλιν τῶν Π. ἐπὶ Φιλίππου Αὐγούστου. Κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα τὸ πρῶτον, κατόπιν δὲ ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ', ηὐρύνθη ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως. Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' μεγάλως ἐξωράϊσεν αὐτήν· ὁ Λουδοβίκος-Φίλιππος καὶ Ναπολέων ὁ Γ'. ἔτι μᾶλλον ἐπεξέτειναν τὰ ὅρια αὐτῆς. Τὸ 1814 εἰσῆλθον εἰς Π. οἱ Σύμμαχοι. Τὸ 1815 κατελήφθη ὑπὸ τῶν Πρώσων καὶ Ἀγγλων. Τὸ 1856 ὑπεγράφη ἐν αὐτῇ συνθήκη, καθ' ἣν ἔληξε περαιωμένου τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον. Τὸ 1870-71 πολιορκία καὶ ἅλωσις τῶν Π. ὑπὸ τῶν Πρώσων. Ἡ πόλις περιβεβλημένη ὑπὸ τείχους ὀχυροῦ διαιρεῖται εἰς 20 τμήματα καὶ ἔχει περὶ τὰ 2,600,000 κατ. Ἕδρα τοῦ Προέδρου τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν ἀνωτάτων ἀρχῶν τοῦ Κράτους, κέντρον τοῦ σιδηροδρομικοῦ καὶ τηλεγραφικοῦ δικτύου ὁλοκλήρου τῆς Γαλλίας, οἱ Παρίσιοι εἶνε τὸ περίλαμπρον τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν κέντρον, μία δὲ τῶν μεγαλειτέρων, πλουσιωτέρων καὶ ὡραιοτέρων πόλεων τοῦ κόσμου, ἡ μᾶλλον κατοικημένη ἐν Εὐρώπῃ μετὰ τὸ Λονδῖνον, ἡ πρώτη μετὰ τὴν Ρώμην διὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ κάλλος τῶν μνημείων αὐτῆς, τὰ κυριώτερα τῶν ὁποίων εἶνε: ὁ ἐν τῷ Ἄστει παλαιοῦ γοτθικοῦ ρυθμοῦ ναὸς τῆς Παναγίας. Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ μετὰ παραδείσου, συνδεθέντα ἐπὶ Ναπολέοντος Γ' μετὰ τοῦ Λούβρου, ἐν ᾧ κατῴκουν πρότερον οἱ βασιλεῖς, εἶτα δὲ μετεβλήθη εἰς πλουσιώτατον μουσεῖον. Ἡ μεγίστη τῆς πόλεως πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας, ἐν ᾗ ἀπεκεφαλίσθη Λουδοβῖκος ὁ ΙϚ', κατωτέρω παρὰ τὸν ποταμόν, ἡ μεγαλοπρεπὴς δενδροφυτία τῶν Ἠλυσίων, δυτικώτερον δὲ ἡ λαμπρὰ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Ἀστέρος. Κατὰ τὸ ἀντίθετον ἀνατ. ἄκρον τῆ πόλεως ἡ πλατεῖα τῆς Βαστίλλης ἀναμιμνήσκει τὴν καταστραφεῖσαν ὀχυρὰν ἄλλοτε εἱρκτὴν τῆς Βαστίλλης. Τὸ Βασιλικὸν Ἀνάκτορον, οὐ μακρὰν τοῦ Λούβρου, συνενοῦν ἐν ἑαυτῷ παλάτιον καὶ λαμπρὰ ἐμπορικὰ καταστήματα. Τὸ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τμῆμα καλεῖται Πανεπιστήμιον ἡ Λατινικὴ συνοικία, διότι ἐνταῦθα κεῖνται τὸ Πανεπιστήμιον, αἱ πλεῖσται τῶν σχολῶν καὶ ὁ ζωολογικὸς κῆπος. Ὁ οἶκος τῶν Ἀπομάχων ἐν ᾧ ἀναπαύονται ὁ Τουρέννος, ὁ Βωβὰν καὶ ἀπὸ τοῦ 1840 Ναπολέων ὁ Α'. Κατὰ τὸ δυτικώτατον ἄκρον παρὰ τὸν Σηκουάναν εἶνε τὸ πεδίον τοῦ Ἄ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρεως, πλατεῖα παμμεγίστη, χρησιμεύουσα εἰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, πανδήμους ἑορτὰς καὶ παγκοσμίους ἐκθέσεις. Περὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν λατινικὴν συνοικίαν εἶνε τὰ βουλεβάρτα περὶ αὐτὰ δὲ κεῖνται τὰ δεκατέσσαρα ἐσωτερικὰ προάστεια, περικλειόμενα διὰ περιβόλου 58 ἐχόντος εἰσόδους. Ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ περιβόλου τούτου ἐπεξετάθη ἡ γιγαντώδης πόλις, πλῆθος δὲ κωμῶν ἄλλοτε, ἀποτελοῦσι νῦν τὰ ἐξωτερικά της προάστεια. Ἐν τῶν κεντρικῶν βουλεβάρτων, τὸ τῆς Σεβαστοπόλεως, οὗ τὸ νότιον μέρος ὀνομάζεται βουλεβάρτον τοῦ ἁγ. Μιχαήλ, διασχίζει ὅλην τὴν πόλιν ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν. Πλουσιώτατα εἶνε τὰ ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικὰ καὶ βιομηχανικὰ τῶν Π. μουσεῖα καὶ αἱ βιβλιοθῆκαι. Τὰ θέατρα ἐξικοντο ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εἰς τὴν τελειότητα, ἡ δὲ πνευματικὴ ἐν γένει κίνησις τυγχάνει μείζων πάσης ἄλλης μεγαλοπόλεως. Εἶνε προσέτι ἀπολύτως ἡ πρώτη βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορικὴ πόλις τῆς Γαλλίας.—Θελκτικώτατα εἶνε τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων Ἅγ. Διονύσιος, Ἅγ. Κλαύδιος, Βιγκέννας, Βουλώνη, Βερσαλλίαι, Ἅγ. Γερμανός, Φονταινεβλώ κ.τ.λ. Ἀπὸ τοῦ λόφου Μονμάρτρ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀντικρὺ τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως ὑψώματος τοῦ Τροκαδερώ, νῦν δὲ ἐξόχως ἀπὸ τοῦ 300 μ. ὑψηλοῦ κύργου τοῦ Αἴφφελ ἄριστα ἐποπτεύει τις τὴν ταραστίαν πόλιν. Ἀπὸ τῶν Παρισίων διέρχεται ὁ εἷς τῶν 2 πρώτων μεσημβρινῶν, ἀφ' ὧν μετρεῖται τὸ γεωγραφικὸν μῆκος. Κατέχει δὲ ἡ πόλις ἔκτασιν 78 1/2 τετρ. χλμ., εἶνε τουτέστιν εἰκοσαπλασία ὡς ἔγγιστα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔχει περίμετρον 34,000 μέτρων, ἐν ᾧ τὸ ἀπὸ Β πρὸς Ν πλάτος της εἶνε 8 1/2 χλμ. καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ΝΔ πρὸς τὸ ΒΑ εἶνε 12 χλμ. Ὁ Σηκουάνας διατρέχει ἐντὸς τῶν Παρισίων ἔκτασιν 12 χλμ. μὲ πλάτος 136-165 μ. ἔχων ἐν τῷ μέσῳ μέγιστον πλάτος 263 μ., τῶν ὀχθῶν του συνδεομένων ἤδη διὰ 28 γεφυρῶν. Τὸ Βόρ. πλάτος, εἰς ὃ εὑρίσκεται τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῆς κοσμοπόλεως ταύτης, εἶνε ἀκριβῶς 48° 50' 49', ὁ δὲ «μεσημβρινὸς τῶν Παρισίων» ἀφίσταται τοῦ τῆς νήσου Φέρο κατὰ 20°-8'. Οἱ Παρίσιοι ἀπέχουν τοῦ Λονδίνου 360 χλμ., τῆς Γενεύης 620 χλμ., τοῦ Βερολίνου 880 χλμ., τῶν Βρυξελλῶν 280 χλμ., τῆς Μαδρίτης 1040 χλμ., τῆς Βιέννης 1400 χλμ., τῆς Ρώμης 1800 χλμ., τῆς Πετρουπόλεως 3,000 χλμ. καὶ τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὰ ΑΝΑ 2,105 χλμ. 9 κύριαι σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ συνδέουν τὴν πόλιν ταύτην πρὸς πάντα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης. Ἐκ τῶν λοιπῶν ἐν Παρισίοις ἀξιομνημονεύτων σημειωτέα: ἡ «Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη» περιέχουσα 2,000,000 τόμους καὶ 150,000 χειρόγραφα, τὰ 30 μεγάλα θέατρα, τὰ 1500 σχολεῖα ἀριθμοῦντα ἐν ὅλῳ 260,000 μαθητάς, ἡ ὑπὸ Ρισελιὲ ἱδρυθεῖσα διάσημος Γαλλ. Ἀκαδήμεια τῶν ἐλευθέρων γραμμάτων, τὸ πολυτελέστατον καὶ τεραστίας ἐκτάσεως νεκροταφεῖον Πὲρ-Λασέζ, τὸ περικαλλὲς Πάνθεον, ὅπου ἐνταφιάζονται πάντες οἱ ἐν παντὶ κλάδῳ δράσεως διαπρέποντες, ἡ ὀχυρωτάτη περιβολὴ ἡ περιθέουσα τὴν πόλιν ἐξ ἀπο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στάσεως 20—24 χλμ. πέριξ τοῦ κυρίου οἰκισμοῦ, αἱ 1260 ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ αἱ ἐν αὐτῇ ἐκδιδόμεναι καὶ ἄ. Οἱ Παρίσιοι περιέχουν ἐν ὅλῳ 70,000 οἰκίας ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 33,000 ἔχουν περισσοτέρους τῶν 4 ὀρόφων, κατατέμνονται δὲ ὑπὸ 3,619 ὁδῶν ἐν ὅλῳ ἐχουσῶν ὁλικὸν μῆκος 950 χλμ. Τὸ κλῖμα τῶν Παρισίων εἶνε μᾶλλον ψυχρόν, ὁ δὲ οὐρανὸς συνήθως νεφελώδης· ἡ θερμοκρασία τὸν χειμῶνα κατέρχεται μέχρι 3 καὶ 4 βαθμῶν ὑπὸ τὸ 0, ἐν ᾧ ἡ μέση δεικνύει + 11ο. Οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων πλὴν 75,000 εἶνε πάντες καθολικοί, ἐκ δὲ τῶν ξένων 80,000 εἶνε Γερμανοί, 35,000 Ἄγγλοι καὶ 150,000 ἁπασῶν τῶν λοιπῶν ἐθνικοτήτων. Οἱ ἐν Παρισίοις Ἕλληνες εἶνε περίπου 1,500, ἐξ ὧν ὑπήκοοι τοῦ ἐλευθέρου Βασιλείου 350 διατηροῦντες καὶ ἐκκτιστον ναὸν «Ἅγιον Στέφανον».

Πάριος· ποτ. τῆς ἀρχ. Παιονίας.

Πάρκ (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶδέ-Καλαΐ. Κάτ: 720.

Πάρκερ (Ματθαῖος)· πνευματικὸς τῆς Ἄννας Βόλεϋν, 1504—1575, διδάσκαλος τῆς Ἐλισάβετ καὶ Ἐρρίκου τοῦ Η', ἀρχιεπίσκοπος Καντόρβερυ τὸ 1559. Ἔγραψε τὸν πρόλογον τῆς ἀγγλικῆς Βίβλου καὶ ἄ.

Πάρμα· πρωτ. τῆς ὁμων. ἰταλικῆς ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ φερων. ποτ. Ποτέ πρωτ. τοῦ δουκάτου Πάρμας καὶ Πλακεντίας. Ἐπισκοπή, πανεπιστήμιον, πλουσία πινακοθήκη, ἀρχαιολ. μουσεῖον· ἀκμ. βιομηχαν., ἀξιόλ. ἐμπόρ. Κάτ: 47,000· ἡ ἐπαρχ. 3,240 τετρ. χλμ. Κάτ: 275,000.

Παρμαντιέ (Ἀντώνιος-Αὐγουστῖνος, βαρών)· γάλλος φαρμακοποιὸς καὶ ἀγρονόμος, 1747—1813, ὁ εἰσαγαγὼν εἰς Γαλλίαν τὴν καλλιέργειαν τῶν γεωμήλων.

Παρμαντιέ (Ἰωάννης)· γάλλος θαλασσοπόρος, 1494—1543, διερευνήσας τὰς ἀκτὰς τῆς Βραζιλίας καὶ ἀνακαλύψας τὴν Σουμάτραν. Κατέλιπε ναυτικοὺς χάρτας, ἐπιπεδοσφαίρια καὶ συλλογὴν ποιητέων.

Πάρμας (Δὸν Φίλιππος, δοὺξ τῆς-)· υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Φιλίππου Ε', 1720—1765.

Πάρμας καὶ Πλακεντίας-Δουκᾶτον· παλαιὸν κράτος τῆς Βορ. Ἰταλίας ἑνωθὲν τὸ 1860 μὲ τὸ ἰταλικὸν βασίλειον, 6,296 τετρ. χλμ. Κάτ: 500,000. Πρωτ. εἶχε τὴν Πάρμαν. Σήμερον σχηματίζει δύο ἐπαρχίας.

Παρμεζὰν (Γκιρόλαμο-Φραντζέσκο-Μαρία Μαντζουόλι)· διάσημος ἰταλὸς ζωγράφος, 1503—1540. Εἶνε ὁ πρῶτος ἰταλὸς ὑδατογράφος.

Παρμενίων· εἷς τῶν ἐπισημοτάτων στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δολοφονηθεὶς αὐτὸς καὶ ὁ υἱός του Φιλώτας κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

Παρμιδός· ποτ. τῆς ἀρχ. Θεσσαλ. Φθιώτιδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Σπερχειόν.

Παρνασίων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Παρνασίδος, Νομ. Φωκίδος. Πρωτ. Τοπόλια. Ἄλλο χ. Κολοβάτα, Μονὴ Προφήτου-Ἠλιοῦ. Κάτ: 1,592.

Παρνασός· τὸ ὑψηλότερον ὄρος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸν Ὄλυμπον, μεταξὺ Βοιωτίας, Παρνασίδος καὶ Λοκρίδος. Ἔχει ὑψηλοτέραν κορυφὴν τὴν Λυκώρειαν (Λιάκουρα 2,460 μ.), ἥτις εἶνε διαρκῶς σκεπασμένη ὑπὸ χιόνος. Ὁ Παρνασὸς εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς Μούσας, σήμερον δὲ τρέφει λαμπρὰ ποίμνια παράγοντα περίφημον τυρόν. Ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἀναπτύσσεται πανοραματικὴ ἡ ἄποψις ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν βουνωδῶν ἐκτάσεων τῆς Παρνασίδος, Φωκίδος καὶ Λοκρίδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς λιμνολεκάνης τῆς Κωπαΐδος καὶ τῆς γραφικωτάτης καὶ πολυφύτου Βοιωτικῆς πεδιάδος.

Πάρνης· ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας· σήμερον καλεῖται Ὀζιά, εἶνε δὲ πευκόφυτον κατὰ τὸ πλεῖστον, τρέφει πολλὰς ποίμνας καὶ ἔχει ὑψίστην κορυφὴν μέτρων 1413 μ., ὑπερθεν τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχ. Φυλῆς.

Παρνησσός· ὄρος τῆς Μηδίας, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι.

Παρνόπιος· ἤτοι ὁ «ἀκριδοδιώκτης»· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ χαλκοῦν ἄγαλμα ὅπερ εἰργάσθη ὁ Φειδίας.

Παρνύ (Ἐβαρίστ-Δεζιρὲ Δεφόρζ, ἱππότης καὶ εἶτα ὑποκόμης Δέ-)· γάλλος ποιητής, 1753—1814, ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1803.

Πάρνων· ὄρος μεταξὺ Λακωνίας καὶ Κυνουρίας, νῦν Μαλεβό. Εἶνε πολύρρητον καὶ δασῶδες κατέχον μῆκος ἀπὸ τοῦ ΒΒΔ πρὸς τὸ ΝΝΑ περίπου 40 χλμ., ὑψίστην δ' ἔχον κορυφὴν εἰς τὰ Β, 1957 μ.

Πάρνωνος-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Κυνουρίας, Νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Ἅγιος Πέτρος. Ἄλλο χ. Βούρβουρα. Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Μαλεβοῦ. Κάτ: 4,557.

Παροικία· πρωτ. τῆς νήσου Πάρου (δήμου Πάρου) πρὸς τὴν Δ παραλίαν, 2 ὥρ. ἀπὸ Νάξου καὶ 1 ὥρ. ἀπὸ Ναούσσης. Ταχυδρ., τηλεγραφ., εἰρηνοδικεῖον, τελωνεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, προξενεῖα Ἀγγλίας καὶ Βελγίου, μικρὸν ἐμπόριον, ἀξιόλ. ναυτιλία. Κάτ: 2,626.

Παροπαμισάδαι· ἀρχ. ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Παροπάμισον.

Παροπάμισος· ὄρος τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου. Τὸ σημερινὸν Ἰνδοκοῦχον (βλ. λ.).

Παρόρι· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ: 481.

Παρόρι· χ. τοῦ δήμου Κορυθίου τος Ἀρκαδίας. Κάτ: 140.

Πάρος· μία τῶν Κυκλάδων νήσων πλησίον (πρὸς Δ) τῆς Νάξου. Ἔκτ. 203 τετρ. χλμ. Κάτ: 7,740. Ἡ νῆσος αὕτη διασχίζεται ὑπὸ τοῦ βουνοῦ Μαρπήσσης κοινῶς καλουμένου Λυχνιὸ καὶ Λάκκοι, ὁπόθεν ἐξάγονται λαμπρὰ μάρμαρα, ἔχει δὲ ἔδαφος εὐφορώτατον εἰς ἔλαιον, βάμβακα, οἶνους, σῖτον, καρπούς, λαχανικὰ κλ. Ὑψηλότερα κορυφὴ αὐτῆς εἶνε ὁ Ἅγιος Ἠλίας (771 μ.). Ἡ Πάρος ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς ἀποικία τῶν Ἰώνων καὶ ἔγινε κατόπιν κτῆμα τῶν Ἀθη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ναίων. Μετὰ ταῦτα (τὸν 13ον αἰῶνα) τὴν κατέλαβον οἱ Βενετοί, τὸν δὲ 16ον ὁ περίφημος πειρατὴς Βαρβερούς. Σήμερον σχηματίζει μετὰ τῆς Ἀντιπάρου 4 δήμους τῆς τέως ἐπαρχ. Νάξου καὶ ἔχει πρωτ. τὴν Παροικίαν εἰς τὰ Δ παράλια μὲ καλὸν λιμένα, μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Παναγίας, εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, ἀξιόλογον ἐμπόριον, προξενεῖα, ἔτι δὲ 8 χωρία καὶ 3 μονάς.

Πάρου-δῆμος· εἷς τῶν 4 τῆς νήσου Πάρου. Πρωτ. Παροικία. Ἐδῶ ἀνήκει καὶ ἡ νῆσος Ἀντίπαρος (βλ. λ.) καὶ ἡ Μονὴ Χριστοῦ-Δάσους. Κάτ. 3,314.

Πάρπαρος· ὄρος τῆς ἀρχ. Ἀργολίδος.

Παρπάρων· ἀρχ. χώρα ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὁ κάτ. Παρπαρώνιος.

Πάρρ (Ἀικατερίνη)· βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, 1509—1548, ἕκτη σύζυγος Ἑρρίκου τοῦ Η', ἣν χήρα πρὶν νυμφευθῇ τοῦτον καὶ τρίτον νυμφευθεῖσα μετὰ τὸν θάνατόν του.

Παρρασία· ἐπὶ Ὁμήρου πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, εἶτα δὲ χώρα αὐτόθι εἰς τῆς Ἀρκαδίας τὰ νότια.

Παρράσιον· ὄρος τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Παρράσιος· εἷς τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Εὐήνορος, Ἐφέσιος, σύγχρονος καὶ ἀντίζηλος τοῦ Ζευξίδος.

Πάρρυ (σερ Οὐίλλιαμ-Ἔδουαρδ)· ἄγγλος διάσημος θαλασσοπόρος, 1790—1853, τετράκις ταξιδεύσας εἰς τὸν Βόρ-Πόλον. Ἀνεκάλυψε τὸν πορθμὸν Βάρρω, τὰς νήσους Μέλβιλλ καὶ τοῦ Ἀντιβασιλέως ὡς καὶ τὸν πορθμὸν τοῦ Οὐέλλιγκτων.

Παρσᾶς· χ. τοῦ δήμου Μουρνιῶν, ἐπαρχ. Βιάννου-Ρίζου, διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 220.

Παρσεβάλ-Δεσδιὲν (Ἀλέξ-Φερδινάνδος)· γάλλος ναύαρχος, 1790—1860, γερουσιαστὴς ἐπὶ τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας.

Πάρσοι· ὄρα Γουέβροι.

Πάρτζελι· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 476.

Πάρτηρα· χ. τοῦ δήμου Ἀρκαλοχωρίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 150.

Παρυάδρης· σειρὰ τῶν ὀρέων τοῦ Ταύρου ἐν τῇ βορείῳ διακλαδώσει.

Παρφαΐ (Νάθαναήλ)· γάλλος πολιτευτὴς καὶ φιλόλογος γεννηθεὶς τὸ 1814, μεγάλως δράσας κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830 καὶ εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ πολιτικὰ γεγονότα τῶν μέχρι σήμερον χρόνων.

Πάρφορος· Κολοφώνιός τις ἡγεμὼν τῶν οἰκησάντων τὰς Κλαζομενὰς Ἰώνων.

Πάρωπος· π. ἀρχ. εἰς τὰ μεσόγεια τῆς Σικελίας.

Παρωραία· χώρα τῆς Ἠπείρου, ὁ κάτ. Παρωραῖος.

Παρώρεια· ἀρχ. π. τῆς νοτίου Ἀρκαδίας. Ὁ κάτ. Παρωρεάτης.

Παρωρεύς· υἱὸς τοῦ Τρικολώνου, ἐξ οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ Παρώρεια.

Πασαβᾶς· χ. τοῦ δήμου Γυθείου τῆς Λακωνικῆς Κάτ: 90. Παρ' αὐτὸ τὸ 1826 ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῶν Μα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

νιατῶν οἱ πειραθέντες εἰσβολὴν εἰς Μάνην Ἄραβες τοῦ Ἰμπραήμ.

Πασαλιανά· χ. τοῦ δήμ. Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικήσ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 55.

Πασαλίταις· χ. τοῦ δήμ. Μελιδονίου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 100.

Πασαργάδαι· ἀρχ. πρωτ. τοῦ Περσικοῦ κράτους ἐν τῇ Κοίλῃ Περσίᾳ πλησίον τοῦ ποταμοῦ Κύρου.

Πασαργάδαι· ἀρχαιοτάτη καὶ εὐγενεστάτη περσικὴ φυλὴ κατοικοῦσα περὶ τὰς Πασαργάδας.

Πάσης· περίφημος γόης ἢ θαυματοποιός, τοῦ ὁποίου ἐγένετο παροιμιῶδες τὸ μαγικὸν ἡμιβάλιον, διότι ἐξ αὐτοῦ παρῆγε πολλὰ ἄλλα ὅμοια.

Πασιᾶ· χ. τοῦ δήμου Τροιζῆνος τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 69.

Πασία· χ. τοῦ δήμου Προσυμναίων τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 382.

Πασίακος· ποτ. τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην.

Πασιανοί· ἀρχ. Σκυθικὴ νομαδικὴ φυλὴ οἰκοῦσα πέραν τοῦ ποταμοῦ Ἰαξάρτου.

Πασιθέα· μία τῶν Χαρίτων, γυνὴ τοῦ Ὕπνου.

Πασικλῆς· φίλος πιστὸς τοῦ τυράννου τῆς Ἐφέσου Πινδάρου.

Πασικράτης· ἡγεμὼν τῶν Σόλων ἐν Κύπρῳ· ὑποταχθεὶς εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον.

Πασιτέλης· γλύπτης Ἕλλην κατὰ τὴν Α' π. Χ. ἑκατ. ἐν Ρώμῃ ἀξιολόγους ἀπομιμήσεις τῶν ἑλληνικῶν γλυφῶν ἐργαζόμενος.

Πασιτίγρης· ποτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ ἀρχ. Περσίᾳ.

Πασιφάη· γυνὴ τοῦ Μίνωος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Κατρέα, τὸν Ἀνδράγεων, τὸν Δευκαλίωνα, τὸν Γλαῦκον, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν, καὶ ἔκ τινος ταύρου ἢ ἀθλητοῦ ἐπονομαζομένου Ταύρου τὸν Μινώταυρον.

Πασίων· μεγαρεύς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων.

Πασκάλ (Βλάσιος)· διάσημος συγγραφεὺς καὶ γεωμέτρης γάλλος. 1623—1662. Ἐφευρέτης τοῦ ὑδραυλικοῦ πιεστηρίου καὶ πλείστων ἄλλων.

Πασσᾶ· χ. τοῦ δήμου Κονιστρίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 352.

Πασσᾶ· ὅρμος καὶ ἀγροικίαι τοῦ δήμου Λαυρεωτικῆς τῆς Ἀττικῆς. Κάτ: 8.

Πασσαλῆνα· χ. τοῦ δήμου Αἰπείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 126.

Πάσσαλος· ἀρχ. π. τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ.

Πασσᾶ-Μαγούλα· χ. τοῦ δήμου Εὐϋδρίου τῆς Λαρίσης. Κάτ: 114.

Πασσαρών· π. μεγάλη τῆς ἀρχ. Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ, ἔνθα ἐστέφοντο οἱ βασιλεῖς αὐτῆς.

Πασσίων· μέτοικος ἐν Ἀθήναις, ἀργυραμοιβὸς ἐπίσημος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὸν ἔντιμον χαρακτῆρά του, δι' ὃ καὶ ἐπολιτογραφήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· ἀπέθανε δὲ τὸ 370 π. Χ.

Πάστρα· πρωτ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας, 7 ὥρ. ἀπὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

'Αργοστόλι Χειμερινὴ ἕδρα τοῦ εἰρηνοδ. Πρόννων. Κάτ: 219.

Πασχάλης ('Αντώνιος)· φιλέλλην τοῦ 1821. Πρὸ ἐπίτιμος ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ ὑπὸ ἀπεριόριστον ἄδειαν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Παταγωνία· μεγάλη καὶ ὀλίγον γνωστὴ χώρα τῆς Ν. 'Αμερικῆς, κατέχουσα τὰ μεσημβρινώτατα αὐτῆς μέρη μέχρι τῆς Γῆς τοῦ Πυρός. Ἔκτ. 893,480 τετρ. χλμ. Κατὰ τὸ ἥμισυ κα λύπτεται ἀπὸ τὰ ὄρηΚορδιλιέρας ἔνθα ὑπάρχουν πλεῖστα δάση, ἐν ᾧ τὰ ἀνατολικὰ εἶνε ἀμμώδεις καὶ γυμναὶ ἔρημοι, οἱ δὲ κάτοικοι ἄγριοι κυβερνώμενοι ὑπὸ ἀνεξαρτήτων φυλαρχῶν αἵτινες ἀναγνωρίζουν, κατὰ τὸ πλεῖστον, τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Λαπλάτας, καὶ εἰς τὰ νότια τῆς Χιλῆς. Εἶνε χώρα ψυχρὰ καὶ ἀνεμώδης. Ποταμὸς ὁ Ρίο Νέγρος.—Οἱ Παταγῶνες θεωροῦνται ὡς οἱ ὑψηλότεροι τῶν ἀνθρώπων.

Παταικίων· 'Αθηναῖος, διαβόητος ἐπὶ ἁρπαγῇ καὶ ἀπάτῃ.

Πάταικοι· νανώδη καὶ γελοιώδη τὸ σχῆμα ἀγάλματα προστατῶν θεῶν τῶν Φοινίκων, ἅτινα κατὰ μὲν τὸν 'Ηρόδοτον ἐτίθεντο εἰς τὰς πρῴρας, κατὰ δὲ τὸν Σουΐδαν εἰς τὰς πρύμνας τῶν φοινικικῶν πλοίων.

Πάταλα· πρωτ. ἀρχ. τῆς Παταλήνης νήσου ἢ Δέλτα τοῦ 'Ινδοῦ.

Παταούϊον· π. ἐπίσημος ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ τῆς Ἄνω 'Ιταλίας, κτίσμα τοῦ 'Αντήνορος ἐκ Τροίας. Τὸ σημερινὸν Π α τ α ύ ι ο ν.

Πάταρα· ἀρχ. π. τῆς Λυκίας ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἀποικία Δωριέων.

Πατελάρι· χ.τοῦ δήμ.'Α λ ι κ ι α ν ο ῦ, 'Επαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 85.

Πάτημα·χ. τοῦ δημ.Μαθέ,έπαρχ. 'Αποκορώνας, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 180.

Πατήσια· ὁ ὡραιότερος καὶ μέγιστος ἐξοχικὸς συνοικισμὸς τῶν 'Αθηνῶν, ὧν ἀπέχει 35' βορείως, συνδεόμενος μετ' αὐτῶν διὰ ἱπποσιδηροδρόμου. Προάστειον σχεδὸν συνδεδεμένον πλέον μετὰ τῆς πρωτευούσης δι' οἰκιῶν, ἀλλὰ πολύφυτον καὶ ὡραία διὰ τὸ θέρος διατριβὴ μὲ εὐάνθεῖς κήπους, ζυθοπωλεῖα, ἐξοχικὰ μαγειρεῖα καὶ καφεῖα ἄριστα, ὡραίας ἐπαύλεις κ.λ.π. Διαιροῦνται εἰς Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω Πατήσια, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρηται τὸ ἑλληνικὸν «Λυσσιατρεῖον» καὶ ὑπερθεν αὐτοῦ μικρὸν λατομεῖον. Εἶνε δὲ τὸ μᾶλλον προσδεῦον μεσόγειον προάστειον τῶν 'Αθηνῶν καὶ συνάμα τὸ πολυανθρωπότερον. Κάτ: τῶν Ἄ ν ω Πατησίων 1,361, τῶν Κ ά τ ω 1,181, ἐν ὅλῳ 2,542.

Πάτμος· μία ἐκ τῶν νήσων τῶν παραλίων τῆς Μ. 'Ασίας, ἀπέχουσα 55 χλμ. ἀπὸ τὴν ἀκτήν. Εἶνε βραχώδης καὶ ἄγονος καὶ ἔχει περιφέρειαν 50 χλμ., κατοίκους δὲ 6,000 πάντας Ἕλληνας, ζῶντας κυρίως ἐκ τῆς ἁλιείας, καὶ τὴν περίφημον μονὴν 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου ὅπου, ὡς λέγουν, ὁ ἐπὶ Δομιτιανοῦ (95 μ. Χ.) ἐξόριστος 'Ιωάννης ἔγραψε τὴν 'Α-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

π ο κ ά λ υ ψ ι ν. Ὑπάρχουν δὲ καὶ σήμερον ἐν αὐτῇ πολλὰ σπουδαῖα χειρόγραφα.

Πάτνα· π. τοῦ ἀνεξαρτήτου Ἰνδοστὰν ἐπὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἔχουσα ἀκμαιότατον ἐμπόριον ὀπίου, πολλοὺς ἰνδικοὺς ναούς. Κάτ: 175,000.

Πατουλιά· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Δ Θεσσαλίας. Κάτ: 298.

Πάτουμος· π. τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀραβικοῦ νομοῦ, ἡ κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα, Ἡρώων-πόλις, νῦν δὲ Βελβεῖς.

Πάτραι· μία τῶν δώδεκα ἀρχ. Ἀχαϊκῶν πόλεων, ἡ πρότερον Ἀρόη. Ὅρα τὴν ἑπομένην λέξιν διὰ τὰ σημερινά.

Πάτραι· ἡ τρίτη κατὰ τὸν πληθυσμὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ ΒΔ παράλια τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὸν σπουδαιότερον ἐμπορικὸν λιμένα ἐν τῷ Πατραϊκῷ κόλπῳ, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας, τῆς τέως ἐπαρχίας Πατρῶν καὶ τοῦ δήμου Πατρέων. Ἡ πόλις διαιρεῖται εἰς τὴν Π α λ α ι ὰ ν (Ἐ π ά ν ω Χ ώ ρ α ν), ἥτις εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ κατωφεροῦς λόφου συνδεομένου μὲ τὸ βουνὸν Βοΐδιᾶς, καὶ τὴν Ν έ α ν ἢ Κ ά τ ω Χ ώ ρ α ν, ἥτις εἶνε ὡραιοτέρα τῆς πρώτης, ἔχει δὲ σχέδιον κανονικώτατον, εὐρείας ὁδούς, μεγάλας πλατείας, μικρὰς ἀλλὰ κομψὰς οἰκοδομάς, φωτισμὸν δι' ἀεριόφωτος, ὡραῖα νερά, μέγαν καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, ἐξ οὗ ἐξάγεται τὸ πλεῖστον τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος καὶ ἐνεργεῖται μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Εὐρώπης, 2 γυμνάσια, θέατρον, κάλλιστα βιομηχανικὰ καὶ ἐμπορικὰ καταστήματα, θελατικὰ περίχωρα, ὡραίους κήπους καὶ φυτείας, δύο ἄριστα νεκροταφεῖα, ταμεῖον, ἐφετεῖον, πρωτοδικεῖον, πταισματοδικεῖον, ἀρχιεπισκοπήν, προξενεῖα, πλεῖστα δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ συλλόγους, λέσχας καλλίστας, καφενεῖα ὡραῖα, κομψοὺς ναούς, κοινωνίαν δὲ κυρίως ἐμπορικήν, ἀλλ' ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένην, παλαιὰν ἀκρόπολιν κλπ. Αἱ Πάτραι ἀπέχουν τῶν Ἀθηνῶν 40 ὥρ. συνδέονται δὲ μετ' αὐτῶν καὶ τοῦ Πύργου διὰ σιδηροδρόμων. Ἡ ἀρχαία πόλις εἶχεν ἱδρυθῆ ἀπὸ τοὺς Ἴωνας καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸν οἰκιστὴν αὐτῆς Πατρέα. Κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον μόνον αὐτὴ ἐκ τῶν πόλεων τῆς Πελοποννήσου ἐγένετο σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, κατόπιν δὲ ἀπετέλεσεν ἓν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων μελῶν τῆς Ἀ χ α ϊ κ ῆ ς Σ υ μ π ο λ ι τ ε ί α ς. Ἐπὶ Βυζαντινῶν ἦτο δουκᾶτον, ἐπωλήθη δὲ τὸ 1408 εἰς τοὺς Βενετοὺς καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1716. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ὕψωσε πρώτη τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἑκάη ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς τὸ 1821, ἀλλ' ἀνεκτίσθη κατόπιν ὡραιοτέρα. Κάτ: 37,985.

Πατρακεύς· ἀρχ. κώμη τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Πατρέων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Πατρῶν, Νομ. Ἀχαΐας. Πρωτ. Π ά τ ρ α ι. Ἄλλα χ: Ἅγ. Βασίλειος Ἅγ. Γεώργιος, Ἀλυσσός, Ἀραχωβίτικα, Βαλατοῦνα, Βελβίτσι, Βελίζι, Βεριακοῦ, Βερναρδέϊκα, Βούντενη, Γαϊδουριάρι, Γουναριάνικα, Δρέπανον, Ἐγλυκάδα, Ἐλεκίστρα, Ζαρουχλέϊκα, Θεριανοῦ, Καμίνια, Καμινίτζα, Καστρίτσι, Μιντιλόγλι, Μουρέικα, Δρ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στενά, Μπάλα, Μονοδένδρι (Ροΐτικα) Μπιγουλάκι, Μποζαΐτη, Μοῖρα, Ντρεστενά, Παυλόκαστρο, Πυρρναρόκαστρο. Πλατάνι, Ροΐτικα, Ρωμανοῦ, Σαραβάλι, Σοῦλι, Συχενὰ ἄνω καὶ κάτω, Τσουκαλέϊκα, Τοπόλοβα, Ψαθόπυργος. Φρ. Ρίου. Μ ο ν α ὶ Ἁγίου Ἀλεξίου, Μετόχιον Γεροκομείου Ὁσίου Λουκᾶ. Κάτ: 50, 158.

Πατρικᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 292.

Πατροκλείδης· δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὃν ὁ Ἀριστοφάνης περιγράφει ὡς κακοήθη καὶ φαυλόβιον.

Πατροκλῆς· Ἀθηναῖος πλούσιος ἀλλὰ φιλάργυρος, δι' ὃ ἐπέβαλλεν εἰς ἑαυτὸν τὴν δίαιταν τῶν Σπαρτιατῶν.

Πατροκλῆς· ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, συγγράψας περίπλουν τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Πατροκλῆς· γλύπτης ἐν Κρήτῃ, υἱὸς τοῦ Κατύλου.

Πάτροκλος· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Πυρίππης.

Πάτροκλος· υἱὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἐκ τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀπουῦντος, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Πάτροκλος· ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἡ Πατρόκλου νῆσος.

Πατρόκλου - νῆσος· νησίδιον ΒΔ τοῦ Σουνίου, νῦν Γαϊδουρονῆσι.

Πατσανός· χ. τοῦ δήμου Κ α λ λ ι κ ρ ά τ ο υ ς, ἐπαρχ. Σφακίων, διοίκ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 75.

Πατσίδαις· χ. τοῦ δήμου Ἁγ ί ω ν Π α ρ α σ κ ε υ ῶ ν, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 90.

Πατσίδερος· χ. τοῦ δήμ. Ἀ ρ κ α λ ο χ ω ρ ί ο υ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 180.

Πατσίρης (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Ζακύνθου, εὑρισκόμενος ἐν Δάρᾳ τῆς Τριπόλεως καὶ προβὰς μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς στάσιν τὴν 21 Μαρτίου τοῦ 1821. Κατόπιν ἔλαβε μέρος εἰς τὰς συγκρούσεις τοῦ Λεβιδίου καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσᾶς· μὲ ἴδιον σῶμα, ἠκολούθησε δ' ἔπειτα τὸν Θ. Κολοκοτρώνην.

Πατσώ· χ. τοῦ δήμου Μ έ ρ ω ν ο ς, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 320.

Παύλια· χ. τοῦ δήμου Τρικολώνων τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 263.

Παυλιανά (Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω)· διπλοῦν χωρίον τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 380.

Παύλιανη· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 885.

Παύλιτσα· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 306.

Παυλόκαστρο· χ. τοῦ δήμου Πατρέων. Κάτ: 321.

Παυλόπουλο· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 82.

Παῦλος· Αἰγινήτης, περίφημος ἰατρός, συγγράψας ἰατρικῆς πραγματείαν εἰς βιβλία ἑπτά.

Παῦλος· Ἀλεξανδρεὺς συγγραφεὺς καὶ ἀστρονόμος, ἀκμάσας περὶ τὸ 375 π. Χ.

Παύλου· χ. τοῦ δήμου Λαρύμνης τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 480.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Παυσανίας· περίφημος Σπαρτιάτης στρατηγός, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα, νικήσας τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς. Ἀλλά, κατηγορηθεὶς κατόπιν ὡς προδότης συνεννοούμενος μετὰ τῶν Περσῶν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐλιθοβολήθη τὸ 468 π. Χ. ἐνῷ κατέφυγεν εἴς τινα ναὸν διὰ νὰ σωθῇ. Λέγουν μάλιστα ὅτι ἡ μήτηρ του ἔθεσε τὸν πρῶτον λίθον, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κτίσουν τὴν θύραν τοῦ ναοῦ.

Παυσανίας· διάσημος περιηγητὴς καὶ γεωγράφος ἀκμάσας κατὰ τὸν Β' π. Χ. αἰῶνα, ἀφήσας δὲ σπουδαιότατον Ὁ δ ο ι π ο ρ ι κ ὸ ν περὶ Ἑλλάδος εἰς 10 βιβλία.

Παυσανίας· υἱὸς τοῦ Πλειστοάνακτος, ἔγγονος τοῦ προηγ., ἀποθανὼν εἰς τὴν Τεγέαν ἐξόριστος.

Παυσανίας· Μακεδών, σωματοφύλαξ καὶ φονεὺς τοῦ Φιλίππου.

Παυσανίας· ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, σοφιστὴς τῆς β' μ. Χ. ἑκατ., μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, διδάξας τὴν ρητορικὴν πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἔπειτα δὲ ἐν Ρώμῃ.

Παυσανίας· χαλκουργὸς ἐξ Ἀπολλωνίας, ζήσας περὶ τὸ 300 π. Χ.

Παυσίας· Σικυώνιος, ζωγράφος ἐπίσημος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, ἰδίως δὲ διαπρέψας ἐντῇ ἐγκαυστικῇ.

Παφλαγονία· ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ὁ κάτ: Παφλαγών.

Παφνούτιος· μ ο ν α χ ὸ ς τῆς ἐν Καλαβρύτοις Μονῆς τοῦ Μεγ. Σπηλαίου, ἐ φ η μ έ ρ ι ο ς τοῦ ἐν Ταϊγανίῳ τῆς Ρωσίας ναοῦ τοῦ ἱδρυθέντος ὑπὸ Βαρβάκη. Ἐκραγείσης τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπῆλθεν εἰς Βλαχίαν καὶ κατετάχθη εἰς τὸ σῶμα τῶν Ἱ ε ρ ο λ ο χ ι τ ῶ ν, ἀποτυχόντος δὲ τοῦ ἐκεῖ κινήματος, ἔσπευσεν εἰς Πελοπόννησον, ὅπου διεκρίθη πανταχοῦ ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ αὐταπαρνήσει, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου, πρῶτος αὐτὸς τοποθετήσας κλίμακα πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὸ ἀπόρθητον Παλαμήδιον. Κατήγετο ἐκ τοῦ χωρίου Καρυᾶς τῆς Κορινθίας.

Πάφος· υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα, ἱδρυτὴς τῆς Πάφου.

Πάφος· δύο πόλεις τῆς Κύπρου ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ Παλαίπαφος καὶ ἡ Νέα-Πάφος ἥτις ἔκειτο εἰς τὰ ΝΔ παρὰ τὸ σημερ. Κ τ ῆ μ α, ἐν ᾧ ἡ Παλαίπαφος ἔκειτο Α τῆς πρώτης παρὰ τὸ σημερ. χ. Κούκλια.

Παχειάρραχη· χ. τῆς νήσου Αἰγίνης. Κάτ: 262.

Πάχης· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Παχιάνικα· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 77.

Παχτούρι· χ. τοῦ δήμου Κοθωνίων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 424.

Πάχυνος· τὸ ΝΑ ἀκρωτ. τῆς Σικελίας.

Πεάν· εἷς ἐκ τῶν διαπρεπεστάτων συγχρόνων γάλλων ἰατρῶν, καταλιπὼν περισπούδαστα ἔργα. Ἀπέθ. ἐν Παρισίοις τὴν 7)19 Ἰανουαρ. 1898.

Πέαρς ἢ μᾶλλον **Πῆρς** (Ζ α χ α ρ ί α ς)· ἐπίσκοπος ἀγγλικανός, ἐκ Λονδίνου. 1690—1774. Συγγραφεὺς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

διαφόρων θεολογικῶν συγγραμμάτων, κυρίως ὅμως γνωστὸς ὡς φιλόλογος. Ἐπιτυχῶς μετέφρασε τὰ περὶ «Ρητορικῆς» βιβλία τοῦ Κικέρωνος.

Πέαρσον ἢ μᾶλλον **Πῆρσον** (Τζών)· ἐπίσκοπος τοῦ Τσιέστερ, 1612—1686, συγγραφεὺς πλείστων θεολογικῶν συγγραμμάτων ἀπολαυόντων μεγάλης ἐκτιμήσεως παρὰ τοῖς Ἄγγλοις θεολόγοις.

Πέβενσεϋ· π. τῆς Ἀγγλίας (ἐν Σαῦσεξ) ἐπὶ τοῦ Ἀσχδουρν πλησίον τῆς Μάγχης, ἄλλοτε παραθαλασσία, κατέχει τὴν θέσιν τοῦ ρωμαϊκοῦ σταθμοῦ τῆς Ἀντηρίδος. Τὸ πάλαι ὀχυρὰ θέσις, πλησίον τῆς ὁποίας, λέγεται, ἀπεβιβάσθη Γουλιέλμος ὁ Κατακτητής.

Πέγγνιτς· Πέγνεσος, ποτ. τῆς Βαυαρίας, παραπ. τοῦ Ρέγγνιτς, πηγάζει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἄνω-Φραγκωνίας, διαβρέχει τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ τὴν Νυρεμβέργην καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ρέγγνιτς· ἐν Φούρθ, μῆκ. 100 χλμ. Μετέδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν μεταξὺ Ἄνω καὶ Μέσης-Φραγκωνίας ἐπαρχίαν. Ἐκαλεῖτο δὲ «Ἑταιρεία τῶν ποιμένων τῆς Πέγγνιτς»· εἶδός τι Ἀκαδημίας ἐν Νυρεμβέργῃ (1644) ἱδρυθεῖσα πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς φιλολογίας καὶ τῆς γερμανικῆς γλώσσης.

Πεγγού· π. τῆς Κάτω-Βιρμανίας, ἀρχ. πρωτ. τοῦ βασιλείου τοῦ Πεγγού, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου παραποτάμου τοῦ Ἰραουαδῆ. Κάτ: 6,500. Ἔχει περιώνυμον ναὸν τοῦ Χουμαδοὺ καὶ πυραμίδα ἔχουσαν ὕψος ἄνω τῶν 100 μ. Ἡ πόλις αὕτη κατηδαφίσθη ἐκ θεμελίων ὑπὸ τοῦ Ἀλόμπρο τὸ 1757, ἀλλ' ἀνῳκοδομήθη καὶ ὠχυρώθη τὸ 1790, ἠλώθη δὲ δὶς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων 1824 καὶ 1852. Τὸ βασίλειον τοῦ Πεγγοῦ ἔχει πρὸς Β. τὸ Ἀρακὰν καὶ τὴν Ἄβαν πρὸς Α τὸ Μαρταμπὰν καὶ πρὸς Δ τὸν κόλπον τῆς Βεγγάλης Προσαρτηθὲν δὲ τὸ 1757 εἰς τὸ Βιρμανικὸν κράτος ὑπὸ τοῦ Ἀλόμπρο κατέστη τὸ 1853 βρεττανικὴ κτῆσις.

Πεδιάδος· Ἐπαρχ. ἐν τῇ Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης, ἔχουσα δήμ. 5: Παναγιᾶς (κ. 3,500), Καστελλίου (κ. 6,000), Ἐπισκοπῆς (κ. 6,000), Μοχοῦ (κ. 5,500), Ἁγίων Παρασκι(ευ)ῶν (κ. 4,500), χωρία 72 καὶ ὁλ. πληθ. 25,500.

Πεδιαῖοι· οἱ κάτοικοι τῆς πεδινῆς Ἀττικῆς, οἵτινες ἀπετέλουν ἴδιον πολιτικὸν κόμμα, ὡς οἱ Πάραλοι.

Πεδιάς· κόρ. τοῦ Μίνωος ἐκ Λακεδαίμονος καὶ σύζυγος τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς.

Πεδιεῖς· ἀρχ. πόλ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.

Πεδνιλισσός· πόλ. τῆς ἀρχ. Πισιδίας.

Πέεν· ποτ. ἐν Πομερανίᾳ τῆς Γερμανίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Βαλτικὴν ἐν τῷ ὁρμῳ τοῦ Γκρεῖφσβαλδ. Μῆκ: 100 χλμ. Ἡ κοίτη αὐτοῦ ἐχώριζεν ἄλλοτε τὴν χώραν εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν Πομερανίαν.

Πεζά· χ. τοῦ δήμ. Ἁγίων Παρασκευῶν, Ἐπαρχ. Πεδιάδος Διοίκ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 200.

Πεζαρὲζ (Σίμων, Κανταρίνι, ἐπονομαζόμενος Πεζαρές)· ζωγράφος καὶ χαράκτης Ἰταλὸς γεν. ἐν Πεζάρῳ, 1612—1648, ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Γκουΐδα. ὃν ἐμιμήθη ἐπιτυχέστατα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

καὶ οὗ ἔκαμεν ὡραίαν εἰκόνα, διαρρήξας τὰς σχέσεις μετὰ τοῦ διδασκάλου του, ὡς ἐπικρίναντος αὐτόν, ἔφυγεν ἐκ Βολωνίας, ἔτυχε τῆς προστασίας τοῦ δουκὸς τῆς Μοδένης, συγχυσθεὶς δ' ἐπίσης καὶ πρὸς αὐτὸν μετέβη εἰς Βερώνην ἔνθα καὶ ἀπέθανεν. Τὸ Λοῦβρον κατέχει τρεῖς «Ἁγίας Οἰκογενείας» αὐτοῦ.

Πεζάρο· Πιζάουρουμ, π.τῆς Ἰταλίας ἐν τῷ νομῷ Μαρκιῶν, πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Οὐρμπὲν-ε-Πεζάρο, παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Φόλια εἰς τὸ Ἀδριατικόν, 59 χλμ. ΒΔΒ τῆς Ἀγκῶνος. Κάτ: 22,000, μικρὸς λιμήν, ἐπισκοπή, γυμνάσιον, μουσεῖον, βιβλιοθήκη, μεταξουργία, ὑφαντουργία, φαβεντιανὰ ἀγγεῖα, κρυστάλλινα κλπ. Πατρὶς τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου ΙΑ', τοῦ ζωγράφου Κανταρίνη, τοῦ ἐπιλεγομένου Πεζαρέζου καὶ τοῦ Ροσσίνη. Ὀχυρὰ πόλις τὸ πάλαι, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὸ 184 π. Χ. Καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Τοτίλα καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος στρατηγοῦ Βελισσαρίου, ἠνώθη τὸ 1859 μετὰ τοῦ βασιλείου τῆς Ἰταλίας.

Πεζενᾶς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἐρώλ. Ἀκμ. βιομηχ., μέγα ἐμπόριον οἰνοπνευμάτων ἐξαγομένων πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης. Κάτ: 7,000.

Πέη· θέσις μετ' ἀσημάντων τινῶν ἀγροικιῶν, 1 ὥρ. ἔξω τῆς Χαλκίδος.

Πειθαγόρας· τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πειθώ· μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πειθώ· θεὰ τῆς καταπειστικῆς εὐγλωττίας, ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἄργει.

Πέϊπους ἢ πέῖπος· Ρωσιστὶ Τζουδσκοὲ-ὀζερὸ (ἤτοι λίμνη Τζούδ), λίμνη τῆς Εὐρ. Ρωσίας μεταξὺ τῶν κυβερνείων Πετρουπόλεως, Πσκόβ, Ρίγας καὶ Ρέβελ, ἐπιφ. 3513 τετρ. χλμ. Τὸ μέσον της βάθος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 10 μ. Διαιρεῖται εἰς δύο λεκάνας ἑνουμένας διὰ διώρυχος ρεούσης δίκην ποταμοῦ. Πιθανῶς εἶνε λείψανον θαλασσίου βραχίονος, μεταξὺ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ ὑδροβίων ὑπάρχουσι καὶ τινα θαλάσσια ὡς ἡ φώκη, ἐπὶ παραδείγματι. Δέχεται πλείστους ποταμούς, συγκοινωνεῖ δὲ διὰ μὲν τοῦ Φέλλεν μετὰ τοῦ κόλπου τῆς Λιβονίας, διὰ δὲ τοῦ Ναρόβα μετὰ τοῦ τῆς Φιλλανδίας. Τὸ 1702 παρὰ ταύτην συνήφθη μάχη καθ' ἣν οἱ Σουηδοὶ ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν Ρώσων.

Πειραί· ἀρχ. πολ. τῆς Ἀχαΐας.

Πειραιεύς· ὁ μεγαλείτερος καὶ εὐχρηστότερος λιμὴν τῶν ἀρχ. Ἀθηνῶν. Ὁ δῆμος τοῦ Πειραιῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν καὶ ὁ δημότης ἐκαλεῖτο Πειραιεύς.

Πειραιεύς· μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἀκμαιοτέρων πόλεων τῆς νέας Ἑλλάδος, ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ὁμων. ἀρχ., λιμὴν δὲ τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπέχει 9 χλμ. (2 ὥρας δι' ἁμάξης). Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦτο ἐπίσημος πόλις συνδεομένη μὲ τὰς Ἀθήνας διὰ τῶν λεγομένων Μακρῶν Τειχῶν καὶ ἔχουσα τρεῖς λιμένας, τὸν Πειραϊκόν, τὴν Ζέαν καὶ τὴν Μουνιχίαν. Ἐπὶ Βενετῶν εἶχεν ὀνομασθῆ Πόρτο-Λεόνε καὶ συνίστατο μόνον ἀπὸ ὀλίγας καλύβας ἁλιέων καὶ ἐκ τινων ἀρχαίων λειψάνων καὶ ἰδίως τῶν θαυμασίων λεόντων, οὓς ἥρπασαν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τότε οἱ Βενετοὶ καὶ τοὺς μετέφερον εἰς Βενετίαν. Ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀσλάν-Λιμάν καὶ εἶχεν ἐντελῶς παρακμάσει, μόλις δὲ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἤρχισε πάλιν νὰ προοδεύῃ καὶ σήμερον εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας πόλεις μας καὶ ἡ δευτέρα κατὰ πληθυσμόν, ἔχουσα λαμπρὰ βιομηχαν. καταστήματα, ὑφαντουργεῖα, καθεκλοποιεῖα, σιδηρουργεῖα, ἀλευροποιεῖα, μηχανουργεῖα, ναυπηγεῖα κλπ. μέγιστον ἐμπόριον μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὡραίας οἰκοδομάς, πλατείας ὁδούς, κομψὰς πλατείας, εὐθαλεῖς δενδροφυτίας, εὔκτιστον δημοτ. θέατρον, τὴν σχολὴν τῶν Ναυτικῶν Δοκίμων, κάλλιστα φιλανθρ. καταστήματα, ἄριστον λιμένα πάντοτε πλήρη ἐκ πλοίων, χρηματιστήριον μὲ καλλίστην βιβλιοθήκην, ἐφορίαν, εἰρηνοδικεῖον, πταισματοδικεῖον, γυμνάσιον καὶ πλεῖστα ἄλλα σχολεῖα, προξενεῖα κλ., καὶ 42,169 κατοίκους μονίμους καὶ 5 ἕως 6 χιλ. κινητὸν ναυτικὸν καὶ ἐμπορικὸν πληθυσμόν. Ὁ Πειραιεὺς συνδέεται μὲ τὰς Ἀθήνας διὰ διπλῆς σιδηροδρ. γραμμῆς καὶ δι' ἁμαξιτοῦ ὁδοῦ, φωτίζεται δὲ δι' ἀεριόφωτος καὶ ἐπ' ἐσχάτων διὰ λαμπτήρων ἠλεκτρικῶν εἰς ὅλας τὰς κεντρικὰς ὁδούς. Τὰ μέγιστα ἐπ' ἐσχάτων ἀνεπτύχθη τὸ Πειραϊκὸν ἐμπόριον· τὰ πολυάριθμα καὶ τελειότατα βιομηχανικὰ ἐργοστάσια τῆς πόλεως ταύτης ἀπασχολοῦσι τὸν μείζονα ἐν Ἑλλάδι ἀριθμὸν ἐργατῶν, ὑπερβαίνοντα τοὺς δεκαεξακισχιλίους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀντιπροσωπεύουν δὲ τὰ ἐργοστάσια ταῦτα κεφάλαιον μεῖζον τῶν 30,000,000 δραχ. καὶ παράγουν ἐτησίως ἐμπορεύσιμα εἴδη ἀξίας κυμαινομένης μεταξὺ τῶν 35 καὶ 40 ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Ἂν δὲ εἰς τὴν ἀξίαν ταύτην προσθέσωμεν τὴν τῆς ξυλείας, τῶν γαιανθράκων, τῶν ἀποικιακῶν ἐν γένει καὶ τῶν 50 ἑκατομμυριάδων σιτηρῶν, ἔχομεν ἐτησίως ἐμπορεύσιμα εἴδη ἀξίας 90 ἕως 100 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, τῶν ἐτησίων εἰσπράξεων τοῦ πειραϊκοῦ τελωνείου κυμαινομένων οὕτω μεταξὺ τῶν 7 καὶ 8 ἑκατομμυρίων δραχ.

Πείραιον· ἀρχ. λιμὴν καὶ φρ. τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

Πειραϊκός· ἀρχ. ἔρημος λιμὴν μεταξὺ Κορινθίας καὶ Ἐπιδαυρίας.

Πειρασία· ἀρχ. πόλ. ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας.

Πείρασος· υἱὸς τοῦ Ἄργου ἐκ Τίρυνθος, γλύπτης, κατασκευάσας τὸ ἀρχαιότατον ξόανον τῆς Ἀργείας Ἥρας ἐξ ἀχράδος.

Πειρέσκ (Νικ. Κλαύδιος Φάβρι δέ-), διακεκριμένος σοφὸς γεν. ἐν Μπελγεντιὲ τῆς Προβηγκίας, 1580—1637, σύμβουλος ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τοῦ Αἶξ, ἐπεσκέυθη τὴν Ἰταλίαν, Ὁλλανδίαν καὶ Ἀγγλίαν, ἐσχετίσθη μετὰ τῶν ἐπισημοτέρων σοφῶν τῶν χωρῶν τούτων, ἐπεξετεινε δὲ τὰς μελέτας αὐτοῦ ἐπὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἐπιστήμης. Κάτοχος μεγάλης περιουσίας ἐχρησιμοποίησεν αὐτὴν πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν σοφῶν εἰς μελέτας καὶ ἐξερευνήσεις, ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν ἀνακαλυψάντων τὰ Μάρμαρα τῆς Πάρου, μετὰ δὲ τοῦ Κασέντι προέβη εἰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, ἔφερεν εἰς Γαλλίαν πρῶτος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὰς γαλᾶς τῆς Ἀγκύρας καὶ διάφορα εἴδη ἀνθέων καὶ φυτῶν ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Ἀμερικῆς. Εἰς ἀδιάλειπτον διατελῶν ἀνταπόκρισιν μετὰ πάντων τῶν σοφῶν τῆς ἐποχῆς του, δικαίως ἀπεκλήθη ὑπὸ τοῦ Βάυλ «Γενικὸς εἰσηγητὴς τῆς Φιλολογίας». Κατέλιπε πλῆθος ἐπιστολῶν.

Πειρήνη· κρήνη τῆς ἀρχ. Κορίνθου πηγάζουσα ἐκ τοῦ Ἀκροκορίνθου.

Πειρήνη· κορ. τοῦ Ἀχελῴου ἢ τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἄνω κρήνη.

Πειρίθους· ἐπίσημος ἥρως, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας ἐκ Λαρίσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν καὶ φίλος τοῦ Θησέως.

Πείροος· υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου ἐξ Αἴνου, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Θόαντος.

Πεῖρος· ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Ἀχαΐας. Σήμερον λέγεται ποτάμι τῆς Καμινίτσας, σχηματίζεται δὲ διὰ πηγοποτάμων καταρρεόντων ἐκ τῶν ΒΔΒ πρανῶν τοῦ Ἐρυμάνθου, ῥέει τὴν μὲν χειμῶνα πολύρρους καὶ ἀρκετὰ ὁρμητικός, τὸ δὲ θέρος μ' ἐλάχιστα ὕδατα πρὸς Δ καὶ ΔΒΔ καὶ χύνεται εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου μεταξὺ τῶν χ. Ἀλυσσοῦ καὶ Κάτω-Ἀχαΐας. Κατὰ τοὺς περισσοτέρους χειμῶνας ὑφίστανται πλημμύρας ὡς ἐκ τῶν ὁμβρίων ὑδάτων καὶ τῶν ἀναλυομένων χιόνων τῶν ὀρέων, ὧν παραλαμβάνει τὰ ὕδατα. Τὸ μῆκος του δὲν ὑπερβαίνει τὰ 40 χλμ.

Πεισιάναξ· Ἀθηναῖος, γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, οἰκοδομήσας ἐν τῇ Ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν τὴν κατ' αὐτὸν Πεισιανάκτιον κληθεῖσαν Στοάν, ἥτις μετωνομάσθη Ποικίλη ὅτε ὁ Κίμων κατεκόσμησεν αὐτὴν διὰ ζωγραφιῶν.

Πεισίστρατος· τύραννος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα π.Χ. Ἐκδιωχθεὶς ἅπαξ ἀπὸ τοὺς δημοκρατικοὺς ἐπέστρεψεν ἰσχυρότερος, ὑπέταξε δὲ τότε καὶ τὴν Νάξον. Αὐτὸς περισυνέλεξε τὰ ἀσύνδετα ἀκόμη ὁμηρικὰ ἔπη καὶ κατήρτισεν εἰς ἑνιαῖον ὅλον. Ἦτο υἱὸς τοῦ Ἱππο-κράτους καὶ σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, ἐπὶ 17 μὲν ἔτη τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ 16 δὲ ἐξόριστος διατελέσας (τρὶς ἐξορισθεὶς) τελευταῖον δ' ἐν τῇ τυραννίδι ἀποθανών, καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ διάστημα πατρικῶς καὶ φρονίμως διοικήσας.

Πεισώνας· χ. τοῦ δήμου Ληλαντίων τῆς Κεντρ-Εὐβοίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Καθενούς. Κάτ: 138.

Πεϊχάβερ· Πεσχαβάρ, π. ἐν Πεντζάβ (Πενταποταμία) τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, πρωτ. ἐπαρχίας ἐπὶ παραποταμίσκου τινὸς τοῦ Καβούλ, 366 χλμ. ΒΔ τῆς Λαχώρης. Κάτ: 85,000. Κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκμπὰρ περιελαμβάνετο πρότερον ἐν τῷ Ἀφγανιστὰν καὶ ἦτο πρωτ. ὁμωνύμου βασιλείου.—Ἡ ὁμώνυμος ἐπαρχία ἔχει ἐκτ. 21,705 τετρ. χλμ. καὶ 1,250,000 κατ. Πιθανῶς αὕτη εἶνε ἡ ἀρχαία Πευκηλιωτὶς τοῦ Ἀρριανοῦ.

Πέϊ-χό· ποτ. τῆς Κίνας, πηγάζων ἐν Μογγολίᾳ, διερχόμενος ἐκ Τιέν-τσὶν παρὰ τὸ Πεκῖνον καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πέ-τσὶ-λὶ (ἐν τῇ Κιτρίνῃ θαλάσσῃ), μῆκ. 450 χλμ. Τοῦ εἰσπλοῦ τοῦ ποταμοῦ ἀπηγορευμένου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὄντος τοῖς ξένοις, τὸ στόμιόν του ὑπερησπίζετο διὰ τῶν φρουρίων τοῦ Τακοῦ, παρεδιάσθη ὅμως τῇ 20 Μαΐου Αὐγούστου 1858 καὶ 21 1860 ὑπὸ τοῦ Ἀγγλο - Γαλλικοῦ στόλου.

Πεκῖνον ἢ Πὲ-Κίγκ· (ἤτοι Αὐλὴ τοῦ Βορρᾶ, Κὶγκ-σσέ, ἤτοι ἡ Πρωτεύουσα), πολ. πρωτ. τῆς Σινικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς ἐπαρχίας Πέ-τσὶ-λὶ ἐν εὐρείᾳ κοιλάδι μεταξὺ τοῦ Πέϊ-Νὸ καὶ τοῦ Οὐέν-χό, ἔχει περιφ. 36 χλμ. Κατ: δὲ 1,600,000-2,000,000. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς εἶνε μακραί, εὐρεῖαι καὶ καθαραί, αἱ κυριώτεραι ἔχουσι 40 μ. εὖρος καὶ μία 60 μ. Διαιρεῖται εἰς τὴν Ταταρικὴν πόλιν ἢ Αὐτοκρατορικὴν Κὶγκ-Τσὶγγ ἢ Καμπαλοῦ, καὶ τὴν Σινικὴν πόλιν ἢ παλαιάν, Βαϊ-τσὶγγ ἢ Λᾶο-τσίγγ. Ἡ πρώτη τούτων ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἄλλων πόλεων αἵτινες ἐγκλείουσιν ἡ μία τὴν ἄλλην· ἡ ἐνδοτέρα εἶνε ἡ Τσοῦ-κὶν-τσὶγγ ἢ Ἱερὰ Πόλις, ἔχουσα εὐρὺ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον περιφερείας 4 χλμ. Ἡ μέση πόλις ἢ Οὐὰγγ-τσὶγγ ἤτοι Ἐξωτερικὸν Ἀνάκτορον ἔχει εὐρυτάτους κήπους μετὰ τεχνητῶν λιμνῶν, μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Φοέ, τὸν Μογγολ. ναὸν τοῦ Σουὸγγ-τσοῦ-ζοῦ καὶ πέντε τεχνητοὺς λόφους, τὸ ἀνάκτορον τῶν μανδαρίνων, γέφυράν τινα ἐκ μέλανος ἱάσπιδος ἐν σχήματι ὀράκοντος οὗ αἱ πόδες ἀποτελοῦσι τὰ βάθρα αὐτῆς, ἔχει δὲ καὶ πλείστους ἄλλους ναοὺς καὶ ἀνάκτορα ἡ πόλις ἐν γένει, ὧν τὸ ἀνάκτορον τῆς Μελανσίας εἶνε τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον ἐν Λᾶο-Τσίγγ. Ἐν Πεκίνῳ εὑρεύουσι πᾶσαι αἱ ἀνώτεραι τοῦ κράτους ἀρχαί. Ἔχει δὲ ἐξεταστήριον τῆς ἱστορίας καὶ φιλολογίας, μὲ 10,000 διαμερίσματα, ἐν ᾧ ὑφίστανται τὰς ἐξετάσεις αὐτῶν οἱ λόγιοι, αὐτοκρ. γυμνάσιον, μεγάλους στρατῶνας, ἀστεροσκοπεῖον ἱδρυθὲν ἀπὸ τοῦ 1279, αὐτοκρατορικὴν βιβλιοθήκην, τὴν εὐρυτέραν ἤτις ὑπάρχει ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης.—Οἱ Σῖναι λέγουσιν ὅτι τὸ Πεκῖνον ἐκτίσθη 1200—1100 ἔτη π. Χ. Τὸ 1860 μετὰ τὴν μάχην τοῦ Παλικάο κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλο-Γαλλικοῦ στρατοῦ. Ὁ πρῶτος δ' Εὐρωπαῖος ὅστις ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν ταύτην ὑπῆρξεν ὁ Μᾶρκος Πόλος κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα. Ὁ Ζεγγὶς Χὰν κατέλαβεν αὐτὸ τὸ 1215, περὶ δὲ τὸ 1267 ὁ Κουμπλαΐ-Χὰν ἐπεξέτεινε τὰ ὅρια αὐτοῦ, ἔκτισε δὲ καὶ τὴν αὐτοκρατορικὴν πόλιν. Τὸ 1644 κατέλαβον αὐτὸ οἱ Μανδσχοῦροι, τὸ δὲ 1662 καὶ 70 ἔτη βραδύτερον καταστρεπτικοὶ σεισμοὶ ἔθαψαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως περὶ τὰς 400 χιλ. ἀνθρώπων. Αἱ οἰκίαι του εἶνε ξύλιναι τόρα ἢ ἐκ κιτρινοχρόων πλίνθων καὶ συνήθως μονώροφοι. Ἐμπορικῶν καταστημάτων πλῆθος, λαμπρότατα κεκοσμημένων· ἐν ταῖς ὁδοῖς ὄχλος ἀνθρώπων μέγιστος.

Πε-κιάνγκ· ποτ. πηγάζων ἐνΚουὰγγ-Τούνγ τῆς Σινικῆς, διέρχεται τῆς Καντῶνος καὶ χύνεται μετὰ τοῦ Σὶ-Κιὰγγ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Καντῶνος. Μῆκ. 380 χλμ.

Πέκκιο· Βενετὸς φιλέλλην. Οὐδεμία πληροφορία ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ.

Πεκοράρα (Ἀντώνιος ἱπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

πότης)· ἐκ Παυίας τῆς Ἰταλίας, φιλέλλην τοῦ 1821· ἐφονεύθη ἐν Χαϊδαρίῳ τὴν 20 Αὐγούστου 1826. Ἦτο διοικητὴς τοῦ πεζοῦ ἱππικοῦ ἐν Χαϊδαρίῳ. Γενναῖος στρατιώτης.

Πεκουλάρι· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Φισκάρδο. Κάτ: 46.

Πελαγία (Ἁγία)· ἐγενν. κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα, ὑπῆρξε δὲ κατ' ἀρχὰς κωμῳδὸς ἐν Ἀντιοχείᾳ, γενομένη δ' εἶτα μοναχὴ ἀπεσύρθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἐν Ἱερουσαλήμ, ἔνθα ἔζησεν ἐν μετανοίᾳ. Ἑορ. 9 Ἰουνίου.—Ἑτέρα τις Ἁγία Πελαγία, ἐπίσης ἐξ Ἀντιοχείας, ἐρρίφθη ἀπό τινος στέγης, ἵνα διατηρήσῃ τὴν ἁγνότητα αὐτῆς τὸ 311. Ἑορτάζει τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Πελαγία (Ἁγία)· χ. τοῦ δήμου Λάμπης, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, διοίκησις Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 70.

Πελαγίας-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 27. Τιμᾶται ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Γενέσιον τῆς Θεοτόκου».

Πελάγιος· αἱρεσιάρχης καὶ μοναχὸς ἐκ τῆς Γαλ. Βρετάνης, κατεπολέμησε τὰς ἰδέας τοῦ Ἁγ. Αὐγουστίνου. Τὸ 410 ἐξέδωκεν ἐν Ρώμῃ ὑπομνήματα ἐπὶ τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Παύλου. Ἡ ἐν Καρχηδόνι σύνοδος ἀφώρισεν αὐτόν. Τὰς ἰδέας αὐτοῦ ὑπεστήριξε Θεόδωρος ὁ ἐκ Μοψουεστίας κατὰ τοῦ Ἁγ. Ἱερωνύμου, Ἰννοκέντιος δὲ ὁ Α' κατεδίκασε τὸν Πελαγιανισμόν, ἡ δὲ ἐν Ἀφρικῇ σύνοδος ἀνεθεμάτισεν αὐτόν. Ἀπὸ τοῦ 418 ὁ Πελάγιος δὲν ἀναφαίνεται. Ἀβεβαίως τις παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἀπέθανεν ἐν Ἀνατολῇ. Τὸ 413 ἡ ἐν Ἐφέσῳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατεδίκασε καὶ αὐτὴν τὴν αἵρεσιν χωρὶς ὅμως νὰ καθορίσῃ τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν ἐν τοῖς ἀμφισβητηθεῖσι δόγμασιν. Ὁ Ἡμιπελαγιανισμὸς ἐπεκράτησε κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλατίᾳ. Ὁ ἐκ Μασσαλίας μοναχὸς Κασσιανὸς ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος.

Πελάγιος Α'· Πάπας Ρώμης, (555-559), ἤρχισε τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου καὶ Ἁγ. Ἰακώβου ἐν Ρώμῃ.

Πελάγιος Β'· Πάπας Ρώμης, (578-590), Γότθος τὴν καταγωγήν, γεν. ἐν Ρώμῃ, ἐξελέγη ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τοῦ βασιλέως τῶν Φράγκων Χιλδερίκου. Ἐπολέμησε τὸ σχίσμα τῆς Ἀκυιλείας. Κατέλιπεν ἓν μωσαϊκὸν ἀξιοθαυμαστον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἐν Ρώμῃ.

Πελάγιος· βασιλ. τῶν Ἀστουριῶν, ἦτο δορυφόρος τοῦ βασιλέως Ροδρίγου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Χέρες (711). Μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μάχης ταύτης καὶ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν εἰς τὰ ὄρη τῆς Κανταβρίας καταφυγόντων χριστιανῶν, ἔνθα παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἄγνωστος τοῖς νικηταῖς, εἶτα δὲ ἐξορμήσας κατεπολέμησε τοὺς Μαύρους ἐν Καβατόγγᾳ τὸ 718 καὶ ἀλλαχοῦ, ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως καὶ ἐθεμελίωσε τὸ Ὀβιέδο. Εἶνε εἷς τῶν ἡρώων τῆς Ἱσπανίας.

Πελαγονία· ἐπαρχία τῆς ἀρχ. Μακεδονίας.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πέλαγος· τόπος τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας μεταξὺ Μαντινείας καὶ Τεγέας.

Πελάργη· Πελάργη. κορ. τοῦ Ποτνέως, σύζυγος τοῦ Ἰσθμίου, εἰς ἣν ἀπεδίδετο ἡ εἰσαγωγὴ τῶν μυστηρίων τῶν Καβείρων.

Πελαργοί· τοὺς ἀρχαίους Πελασγοὺς οὕτω μετέπλασε κωμικῶς ὁ Ἀριστοφάνης, καί τινες, ὡς ὁ Στράβων, ἐξέλαβον τοῦτο ὡς σπουδαίαν μεταλλαγὴν τοῦ ὀνόματος.

Πελασγία· ὄνομα ὑφ' ὃ δηλοῦται παρ' ἀρχαίοις πᾶσα ἡ Ἑλλάς.

Πελασγία· ἰδιαιτέρως ἡ Πελοπόννησος, καὶ ἰδιαίτατα τὸ Ἄργος, ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ νῆσος Λέσβος.

Πελασγιῶτις· νοτιανατολικὴ ἐπαρχία τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας.

Πελασγοί· ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου, ἀποικήσαντες καὶ συνοικισθέντες ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν περὶ τὴν πόλιν Λάρισαν, ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Κρήτην. Ἀκολούθως διεσκορπίσθησαν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Πελασγός· ὁ μυθικὸς γενάρχης τῶν Πελασγῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Φορωνέως.

Πελβού· (ὄρος) ὄνομα μεγάλης ὀροσειρᾶς τοῦ Δελφινάτου (ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἄνω Ἄλπεων) ὑψηλ. κορυφὴ Μπάρ-δέζ-Ἐκρὲν 4103 μ. καὶ Μεϊγ 3987 μ.

Πελεκανάδα· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. 1 ὥρ. ἀπὸ Χαντζῆ. Κάτ: 285.

Πελεκάνος (Λιβάδι, Πελεκάνος, Καλιτσουνιανὰ, Βαρδιανὰ, Βουτᾶς καὶ Φραμένο) χ. τοῦ δημ. Παλῃοχώρας, Ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων Κρήτης, Κάτ: 175.

Πελέ δὲ λὰ Λοζέρ· (Ἰωάννης, Κόμης), γεν. ἐν Ἁγ. Ἰωάννῃ τοῦ γαλλ. νομοῦ Γκάρδ, 1795—1842 δικηγόρος ἐν τῷ Προβηγκιανῷ κοινοβουλίῳ, μέλος τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, εἶτα δὲ τῆς τῶν πεντακοσίων, διωρίσθη νομάρχης τῆς Βωκλοὺζ μετὰ τὴν 18 Ὁμιχλώδους, εἶτα Σύμβουλος τοῦ Κράτους καὶ γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας, Ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας κατὰ τὸ Ἑκατονταήμερον, καὶ τέλος ἀπὸ τοῦ 1814 Γερουσιαστής.—Ὁ υἱός του Πριβά-Ἰωσὴφ Πελὲ δὲλ ἀ Λοζὲρ, 1785—1871, ὑπῆρξε Νομάρχης ἐπὶ τῆς Ἀης αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Παλινορθώσεως. Βουλευτὴς τὸ 1827, ὑπεστήριξε τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830, ὑπουργὸς τῆς Δημ. ἐκπαιδεύσεως τὸ 1836, Πατρίκιος (1837), καὶ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τὸ 1840.

Πελεγρῖνος (Δομίνικος)· Ἰταλὸς ζωγράφος ἐξ Ἐνετίας, 1768-1835. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκτήσατο μεγάλην φήμην διὰ τὰς προσωπογραφίας αὐτοῦ.

Πελεγρῖνος ὁ ἐκ Μοδένης (Μουνάρι δέλι Ἀρετούζι ἐπιλεγόμενος)· ἰταλὸς ζωγράφος, ἐκ τῶν ἀρίστων μαθητῶν τοῦ Ραφαήλ· ἐδολοφονήθη τὸ 1523.—Ὁ ἔγγονος αὐτοῦ Καῖσαρ, ἐπιλεγομενος Καῖσαρ Ἀρεθούσης, ὑπῆρξεν ἔξοχος προσωπογράφος.

Πελεγγρύ· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Γιρόνδης. Κάτ: 1500.

Πελειάδες· ἤτοι Περιστεραὶ οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ μάντιδες καὶ ἱέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός, ὡς βαρβαρόφωνοι δῆθεν.

Πέλεκας· χ. τοῦ δήμου Μεσοχωρητῶν τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ Καστελλάνους. Κάτ: 814, εἰς τὸ χ. τοῦτο ἀνήκουν καὶ αἱ ἀγροικίαι καὶ θέσεις Ἅγιος-Ὀνούφριος, Ἀγγελῆ, Βουνί, Βόντα, Βρωμολίμνη, Γερακάρη, Καλαμοῦρι, Κατωλίμνη, Κοκκινόγια, Κοντογιαλό, Κορτιράκι, Μηδὲν Νταμαροῦ, Πάλιουρα, Πάσαρα καὶ Πλακωτά.

Πελὲλ ἢ πελιέλ (Φραγκίσκος Μαρτῖνος), συγγραφεὺς Τσέχος, ἀνὴρ φιλόπατρις 1734—1801. Τὸ 1792 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς τσεχικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Πράγας. Ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς φιλολογίας τῆς πατρίδος του τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον εἶνε τὸ «Νέον τσεχικὸν χρονικόν».

Πελετιέ (Ἰάκωβος), ποιητὴς Γάλλος, ἐγεν. ἐν Μὰν 1517, ἀπ. ἐν Παρισίοις 1582, λόγιος καὶ ἐγκυκλοπαιδικός, ἐσπούδασε κατ'ἀρχὰς Ἰατρικὴν καὶ μαθηματικά, περὶ ὧν καὶ συνέγραψε μάλιστα, εἶτα ὡς προϊστάμενος Γυμνασίων ἐπεδόθη εἰς τὴν ποίησιν. Ἐπεχείρησε νὰ ἀναμορφώσῃ τὴν Γαλ. ὀρθογραφίαν σχετικῶς πρὸς τὴν προφορὰν τῶν φθόγγων, ἐξέθηκε δὲ τὸ σύστημα αὐτοῦ ἐν τοῖς «Ὀρθογραφ. διαλόγοις». Συνέθεσεν «Ἔργα ποιητικά».

Πέλιου ἢ Παλλάδος— Νῆσοι· σύμπλεγμα 25 νήσων τῆς ὠκεανίου Μικρονησίας, μεταξὺ τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Καρολινῶν καὶ τοῦ τῶν Φιλιππινῶν, οἰκούμενον ὑπὸ φυλῶν ἀγρίων διαρκῶς ἐν πολέμῳ εὑρισκομένων πρὸς ἀλλήλας. Τὸ ἔδαφος, εὐφορώτατον ὄν, παράγει ζιγκαμον, κοκκοφοίνικας, ἀρέκ, πορτοκάλια, λεμόνια, ζαχαροκάλαμον καὶ ἔχει δάση ὅλα ἐβενοδένδρου, ἀρτοκάρπων, κοκκοφοινίκων καὶ βαμβοῦ.

Πελίας· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀναξιβίας τέσσαρας θυγατέρας, αἵτινες ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ ἀνανεώσῃ τὸν πατέρα των, γέροντα ἤδη, κατέκοψαν αὐτόν.

Πελίνιος ἢ Π ε λ ῖ ν ο ς· ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κεντρικῆς Ἰταλίας (ἐν Σαμνίῳ), καταγωγῆς Σαβινικῆς, ἀνδρεῖοι καὶ πολεμικοί, κατῴκουν τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῶν Ἀπεννίνων. Εἶχον κυριωτέρας π. τὸ Κορφίνιον καὶ τὸ Σοῦλμον, μετὰ δὲ τῶν Βεστίνων, τῶν Μαρουκίνων καὶ τῶν Μάρσων ἀπετέλουν τὴν ἑτέραν τῶν Σαμνιτικῶν ὁ. μοσπονδιῶν. Σύμμαχοι τῶν Ρωμαίων κατὰ τῶν Λατίνων τὸ 340 π. Χ. ἔμειναν οὐδέτεροι κατὰ τὸν πρῶτον Σαμνιτικὸν πόλεμον (326), ἰδόντες ὅμως ἀπειλουμένην τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἰταλίας ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν· ὑπετάχθησαν τὸ πρῶτον τὸ 305, τὸ δεύτερον τὸ 290 ὑπὸ τοῦ Κουρίου Δεντάτου, ὅστις ἐλεηλάτησε πᾶσαν τὴν χώραν των. Ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τοῦ 90, ἡ δὲ πρωτεύουσα αὐτῶν καὶ τῆς ὁμοσπονδίας Κορφίνιον, προωρισμένη ὑπὸ τῶν συμμάχων νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Ρώμην ὡς πρωτεύουσα τῆς Ἰταλίας,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐπὶ μικρὸν ἔφερε τὸ ὄνομα «Ἰταλική».

Πελινναῖον· τὸ ὑψηλότατον τῆς Χίου ὄρος, ἔνθα καὶ ἱερὸν τοῦ Διὸς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Κεῖται εἰς τὰ Β τῆς νήσου καὶ ἔχει ὕψ: 1270 μ.

Πελισσιέ· χ. τῆς Ἀλγερίας ἐν τῷ νομῷ τοῦ Ὀράν. Κάτ: 2,500.

Πελισσιὲ (Αἰμάμπλ)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, γεν. ἐν Μαρὸμ τοῦ νομ. Κάτω-Σηκουάνα, 1792—1864, ἐξελθὼν τῆς σχολῆς τοῦ Σαὶν-Σὺρ (ἁγίου Κύρου) ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τὸ 1815, ἐτοποθετήθη εἰς τὸ βασιλικὸν σῶμα τῶν Ἐπιτελῶν τὸ 1819. Διεκρίθη ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τῆς Ἱσπανίας, τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ἀλγερίας, τῆς Ἀμβέρσας, ταξίαρχος τὸ 1846, ἐγένετο μέραρχος τὸ 1850. Τὴν Ἰανουάριον τοῦ 1855 ὡδήγησε στρατιωτικὸν σῶμα κατὰ τῆς Σεβαστουπόλεως, ἀναλαβὼν δὲ τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν, ἐξεπόρθησε τὸν πύργον καὶ τὴν πόλιν τοῦ Μαλακώφ (8 Σεπτ. 1855). Προαχθεὶς εἰς στρατάρχην καὶ ὀνομασθεὶς δοὺξ τοῦ Μαλακώφ, ἐγένετο κατόπιν ἀντιπρόεδρος τῆς Γερουσίας καὶ μέλος τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἶτα Πρέσβυς ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ 1858, μέγας καγκελλάριος τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ τέλος Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Ἀλγερίας τὸ 1860.

Πελισσὸν - Φοντανιὲ (Παὺλος)· γεν. ἐν Βεζιὲρ ἢ ἐν Κάστρ τῆς Γαλλίας 1624—1693, τὸ πρῶτον δικηγόρος ἐν Κάστρ, ἐλθὼν εἰς Παρισίους ἐγένετο τὸ 1657 πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ Φουκέ, εἶτα δὲ σύμβουλος τοῦ Κράτους τὸ 1660. Συνεμερίσθη τὴν δυσμένειαν τοῦ Φουκὲ καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὴν Βαστίλλην, ἔνθα πιστὸς εἰς τὸν Φουκὲ ἔγραψε τρία πρὸς ὑπεράσπισίν του «Ὑπομνήματα». Ἀπεφυλακίσθη μετὰ πενταετίαν. ἐπανέκτησε τὴν εὔνοιαν κυρίως διότι ἀπώμοσε τὸν Προτεσταντισμὸν καὶ διωρίσθη ἱστοριογράφος. Ἐκτὸς τῶν ὑπὲρ τοῦ Φουκὲ «Ὑπομνημάτων», θεωρουμένων ὡς ἀριστούργημα δικαστικῆς εὐγλωττίας τοῦ 18ου αἰῶνος, συνέγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας», δι' ἣν ἔτυχε τῆς μοναδικῆς τιμῆς νὰ ἐκλεγῇ ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἀκαδημείας καὶ ἐνδεδειγμένος διὰ τὴν πρώτην κενωθησομένην ἕδραν κ. ἄ.

Πέλιστα· θέσις καὶ τινες ἀσήμαντοι ἀγροικίαι, τοῦ δήμου Κλεπαίδος τῆς Ναυπακτίας, 1 ὥρ. 5' ἀπὸ Ἀραχώβης.

Πέλλα· ἀρχ. π. τῆς Μακεδονίας, πατρὶς τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἔκειτο μεταξὺ Λουδίου καὶ Ἀξιοῦ οὐ μακρὰν (ΝΑ) τῆς σημερινῆς Γιαννιτσᾶς.

Πέλλα (Κάτω)· πρωτ. τοῦ δήμου Νέας-Πέλλης τῆς Λοκρίδος, 1 1)4 ὥρ. ἐξ Ἀταλάντης, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὑπάγεται δικαστικῶς. Συνοικισμὸς νέος καὶ εὔκτιστος, πολλὰ παθὼν τελευταίως ἐκ σεισμῶν. Κάτ: 63, ἐν δὲ τῷ Ὄρμῳ αὐτῆς διαμένουν ἤδη 17.

Πέλλα (Ἄνω)· χ. τοῦ δήμου Νέας-Πέλλης, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς Κάτω ἢ Νέας Πέλλης. Κάτ: 763.

πελλὰ (Καρ.-Αὐγ.)· νομοδιδά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

σκαλος γεν. ἐν Γρενόβλῃ, 1793-1871, καθηγητὴς τοῦ δικαίου ἐν αὐτῇ καὶ εἶτα ἐν Παρισίοις, κοσμήτωρ τῆς νομικῆς σχολῆς τὸ 1847 καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν. Συνέγραψε πλεῖστα νομικὰ συγγράμματα.

Πελλάνης-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Λακεδαίμονος. Πρωτ. Γεωργίτσι. Ἄλλα χ. Ἀγόριανη, Ἀλευροῦ, Βεργαδεῖκα, Γεωργιτσάνικα-Καλύβια, Λογκανίκος, Παρδάλι, Περιβόλια, Ρεγκόζενα. Κάτ: 5,126.

Πελλὲ (Ἰ. Ἰ. Γερμανός, βαρῶνος)· στρατηγός, ἐγεν. ἐν Τολώσῃ τῆς Γαλλίας, 1777-1858. Ἐγένετο πατρίκιος τῆς Γαλλίας, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀντεπροσώπευσε τὴν γενέθλιον πόλιν του ἐν τῇ Βουλῇ. Διευθυντὴς τοῦ ὑλικοῦ τοῦ πολέμου ἔφερεν εἰς πέρας τὸν «Τοπογραφικὸν Χάρτην τῆς Γαλλίας», ὡς καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ Ἀλγερίας. Συνέγραψε διάφορα ἱστορικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἔργα ἄξια λόγου.

Πελλεγρῖνο (Πελλεγρῖνος Τυπάλδος δέ)· γνωστὸς ὡσαύτως ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελλεγρῖνος Τυπάλδος, ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Βολωνίας, (1512-1592), ἔνθα ἔγραψε τοὺς ὡραιοτέρους αὐτοῦ πίνακας εἰλημμένους ἐκ σκηνῶν τῆς Ὀδυσσείας. Γενόμενος εἶτα ἀρχιμηχανικὸς τοῦ δουκάτου τοῦ Μιλάνου, ἐσχεδίασε τὴν πρόσοψιν τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς πόλεως ταύτης, κληθεὶς δὲ ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' εἰς Ἱσπανίαν ἔκτισε πλείστας ὡραίας οἰκοδομας, ηὐτρέπισε δὲ τὴν μονὴν καὶ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Ἐσκουριάλ. Πολλοὶ ἄλλοι διάσημοι ζωγράφοι ἔφερον τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐν οἷς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δομίνικος Πελλεγ. γεν. ἐν Βαλδέζῃ, 1541—1582 καὶ ὁ Ἀντώνιος Πελλεγ. τῆς Ἐνετικῆς σχολῆς 1675—1741, οὗ πίνακες εὑρηται ἐν Δοὐβρῳ.

Πελλεγρῖνο (Ἀβᾶς-Σίμων-Ἰωσήφ)· ἐκ Μασσαλίας, 1663-1745, μοναχὸς κατ' ἀρχάς, εἶτα ἱερεὺς τοῦ στόλου καὶ τέλος φιλόλογος. Συνέθηκε τραγῳδίας «Ὁ θάνατος τοῦ Ὀδυσσέως», «Τιβέριος», «Κατιλίνας», μελοδράματα «Μήδεια καὶ Ἰάσων» κλπ. Ἔσχε δὲ τὴν παράδοξον ἰδέαν νὰ τονίσῃ ἐπὶ τῶν ἤχων τῶν κωμικῶν μελοδραμάτων χωρία τῆς Βίβλου. Μετέφρασεν ἐμμέτρως καὶ ᾠδὰς τοῦ Ὁρατίου.

Πελλερέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κάτω-Λείγηρος ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Λουάρ (Λείγηρος). Κάτ: 2,500 περίπου, λιμήν.

Πελλερὲν (Ἰωσήφ)· ἀρχαιολόγος, γεν. ἐν Μαρλὺ-Λὲ-Ρουά, 1684-1782, ἐσχημάτισε συλλογὴν ἀρχαίων νομισμάτων πλέον τῶν 32,000 καὶ ἐπώλησεν αὐτὴν 300,000 φράγκα εἰς Λουδοβῖκον τὸν ΙΗ'. Εἰσήγαγε τὴν ἱστορικὴν μέθοδον ἐν τῇ ταξινομήσει τῶν νομισμάτων.

Πελλετὰν (Φίλιππος)· χειρουργὸς ἐκ Παρισίων, 1747-1829, διεδέχθη τὸν Δεζὼλ, ὡς διευθυντὴς τοῦ χειρουργείου τοῦ Ὁτὲλ-Ντιέ, καθηγητὴς ἐν τῇ ἰατρικῇ σχολῇ, διεκρίθη καὶ ὡς καθηγητὴς καὶ ὡς χειρουργός. μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ τῆς Ἰατρι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κῆς Ἀκαδημείας, ἐδημοσίευσε χειρουργικὴν κλινικήν.—Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Π έ τ ρ ο ς Π ε λ λ. ἐδίδαξεν ἐπιτυχῶς τὴν Φυσιολογίαν ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, ἐν τοῖς Κονσερβατουὰρ τῶν πόλεων Ἀρ καὶ Βρυξελλῶν. Ἐξέδωκε «Λεξικὸν Ἰατρικῆς Χημείας» καὶ «Ἐγχειρίδιον γενικῆς καὶ ἰατρικῆς Φυσιολογίας».

Πελλετάν (Εὐγένιος)· γεν. ἐν Σαὶν Παλαὶ τῆς Κάτω Σαράντ, 1813—1884, ἐγένετο γνωστὸς ἐν Παρισίοις ὡς ἐφημεριδογράφος, ἐξελέγη βουλευτὴς τῆς 9ης περιφερείας τῶν Παρισίων τὸ 1864 καὶ τὸ 1867, μέλος τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης, βουλευτὴς ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει (1871) Γερουσιαστής, ἀντιπρόεδρος καὶ ταμίας τῆς Γερουσίας. Ἀνηγέρθη αὐτῷ ἀνδριὰς ἐν Ρουάν. Συνέγραψε τὰ «Δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου», «τὸν Ποιμένα τῆς Ἐρήμου» τὴν «Νέαν Βαβυλῶνα» κ. ἄ.

Πελλετιὲ (Βερτράνδος)· φαρμακοποιὸς καὶ χημικός, ἐκ Βαϋόννης, 1761—1797, μέλος τῆς Ἀκαδ. τῶν ἐπιστημῶν τὸ 1791, ἐδίδαξε τὴν χημείαν ἐν τῇ πολυτεχνικῇ σχολῇ ἧς ὑπῆρξεν ἱδρυτής. Ἐποιήσατο εἰδικὰς μελέτας ἐπὶ διαφόρων χημικῶν συνθέσεων καὶ στοιχείων ἀξίας λόγου. Τὸ 1798 αἱ συγγραφαὶ αὐτοῦ συνελέγησαν καὶ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Χημικὰ ὑπομνήματα καὶ Παρατηρήσεις».—Ὁ υἱός του Ἰ ω σ ὴ φ Π. καθηγητὴς ἐν τῇ φαρμακευτικῇ σχολῇ (1788-1842) συνεβάλετο εἰς τὴν πρόοδον τῆς ὀργανικῆς χημείας. Ὀφείλεται αὐτῷ ὡς καὶ τῷ Ἰ. Β.-Καβαντοῦ ἡ μεγάλη ἀνακάλυψις τῆς θειϊκῆς κινίνης, δι' ἣν ἡ Ἀκαδήμεια τῶν ἐπιστημῶν ἐβράβευσεν αὐτοὺς διὰ 10,000 φρ., καὶ πλείστας ἄλλας ἐπίσης ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις ἐποιήσατο.

Πέλλην· υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ ἔγγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνη.

Πελλήνη· ἡ ἀνατολικωτάτη τῶν δώδεκα ἀχαϊκῶν πόλεων, ἐπὶ ὑψηλοῦ λόφου, ὠχυρωμένη. Ἔκειτο 1 ὥρ. ΝΔ τοῦ σημερ. Ξυλοκάστρου, ὅπου ἐρείπια.

Πελλήνης δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἥδη Νομ. Κορινθίας. Πρωτ. Κ λ η μ έ ν τ ι. Ἄλλα χ: Βελῆνα, Βλαντούσια, Καίσαρη, Μάρκασι, Παναρίτη, Κάτ: 3,870.

Πέλλη (Ν έ α καὶ Π α λ α ι ά)· ὄρα Π έ λ λ α.

Πέλλης-Νέας δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Λοκρίδος, Νομ. Φθιώτιδος. Πρωτ. Κ ά τ ω Π έ λ λ α. Ἄλλα χ. Πέλλα ἄνω. Κάτ: 843.

πελλίκο (Σίλβιος)· Πεδεμόντιος συγγραφεύς, γεν. ἐν Σαλούς, 1788—1854. Τὸ 1810 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Γαλλ. γλώσσης ἐν τῷ γυμνασίῳ τῶν Ὀρφανῶν τοῦ Μιλάνου, ἔνθα συνῆψε σχέσεις μετὰ τῶν Μόντι, Φωσκόλου καὶ ἄλλων ἐπισήμων φιλολόγων Ἰταλῶν. Τὸ 1819 ἐξέδωκε τὴν τραγῳδίαν «Φραγκίσκα τοῦ Ριμινίου» γενομένην ἐνθουσιωδῶς δεκτήν. Μετὰ δὲ τῶν Σισμόνδη, Ρωμανόζη καὶ Μαντζόνι ἐφημερίδα πρὸς διάσωσιν τῶν φιλελευθέρων ἰδεῶν τὸν «Συμφιλιωτήν», ἣν ἀπηγόρευσεν ἡ Αὐστριακὴ κυβέρνησις. Κατὰ τὰς ἐπανα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στάσεις τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Πεδεμοντίου ἐφυλακίσθη ὡς ὕποπτος καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον τὸ 1822, ἡ ποινή του ἠλαττώθη ὅμως εἰς 15ετῆ δεσμά, μετὰ ἐννεαετίαν δὲ τῷ ἀπενεμήθη χάρις. Ἐξέδωκε τὴν διήγησιν τῶν παθημάτων του ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ φυλακίσεις μου», τραγῳδίας τινὰς καὶ ποιήσεις, ἠθικὸν σύγγραμμα «Τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου» κ. ἄ.

Πελοπίδας· περίφημος Θηβαῖος στρατηγός, βοηθήσας τὸν Ἐπαμεινώνδαν νὰ διώξῃ τοὺς Σπαρτιάτας ἐκ τῶν Θηβῶν καὶ φονευθεὶς τέλος εἰς τὴν περίφημον μάχην τῶν Κυνὸς Κεφαλῶν, ἀφ' οὗ ἤρατο θαυμαστὴν νίκην (364 π. Χ.).

Πελοπίδας (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· ἀπόστολος τῆς Ἑταιρείας τῶν Φιλικῶν ἐκ Στεμνίτσας τῆς Γορτυνίας, χρησιμεύσας εἰς πολλοὺς ὡς κατηχητής, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ ὁ μητροπολίτης Πατρῶν Γερμανός. Μεταβὰς εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰς πολλὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου συνήθροισε, διὰ εἰσφορῶν τῶν ὁμογενῶν, μεγάλας ποσότητας τροφίμων καὶ πολεμεφοδίων τὰ ὁποῖα μετήνεγκεν εἰς τὴν μαχομένην Ἑλλάδα. Ἀλλὰ καὶ ὡς στρατιώτης ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τριπόλεως καὶ ἀλλαχοῦ ἔδειξε παραδειγματικὸν σθένος καὶ ἐμμονὴν εἰς τὸ καθῆκον. Ἐντούτοις ἀπέθανεν ἐν τοιαύτῃ ἐνδείᾳ, ὥστε ἡ οἰκογένειά του οὐδὲ τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς του εἶχε.

Πελοπίδας (Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς)· ἰατρὸς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἐξ Ἰωαννίνων τῆς Ἠπείρου καταγόμενος, ἀπόστολος ἐν Πελοποννήσῳ τῆς ἑταιρείας τῶν Φιλικῶν πολὺ πρὸ τῆς ἐκκρήξεως τοῦ ἀγῶνος (1817-1818). Διετέλεσεν ἰατρὸς τῶν ἐν Ζακύνθῳ στρατευμάτων καὶ τῆς οἰκογενείας Κολοκοτρώνη μεθ' οὗ στενῶς συνεδέθη, τὰ μέγιστα ὑπηρετήσας αὐτὸν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου.

Πελοπόννησος· μεγάλη χερσόνησος τῆς Ἑλλάδος ἔχουσα σχῆμα φύλλου πλατάνου ἢ ἀμπέλου καὶ πλάτος σχεδὸν ἴσον μὲ τὸ μῆκός της. Ἔκτ. 21,763 τετρ. χλμ. Ἡ χώρα αὕτη ὠνομάσθη Πελοπόννησος διότι ἐπιστεύετο παρὰ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἀπῳκίσθη ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, πρότερον καλουμένη Ἀ π ί α, ἤτοι «απολύυδρος» ἐκ τῆς λατινικῆς ρίζης aq(aqua) ἢ ap., ἀπὸ δὲ τοῦ μεσαίωνος ἔλαβε τὸ ὄνομα Μ ω ρ έ α ς (Μορέας) ἢ Μ ω ρ η ᾶ ς (Μορηᾶς) ἕνεκα τῶν πολλῶν τῆς μορεῶν, ἂν καὶ περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ὀνόματος τούτου πλεῖσται ἀντιφατικαὶ ἐδόθησαν ἑρμηνεῖαι. Σήμερον εἶνε ἡ πλουσιωτέρα χώρα τῆς Ἑλλάδος καὶ σχηματίζει μετὰ τῶν πέριξ αὐτῆς νήσων (438 τετρ. χλμ.) ἐ ν ν έ α Νομούς, ὑποδιαιρουμένους τέως εἰς 23 ἐπαρχίας καὶ 155 δήμους, περιέχουσα δὲ ἐν ὅλῳ 16 πόλεις, 50 κωμοπόλεις, 2100 χωρία καὶ 103 μοναστήρια. Κάτ: 902,181. Οἱ Νομοὶ εἰς οὓς διαιρεῖται ἡ Πελοπόννησος εἶνε οἱ ἑξῆς: Ἀργολίδος, Κορινθίας, Ἀχαΐας, Ἠλιδος, Ἀρκαδίας, Τριφυλίας, Μεσσηνίας, Λακεδαίμονος καὶ Λακωνικῆς. Αἱ δὲ εἰς αὐτὴν διοικητικῶς ὑπαγόμεναι νῆσοι: Πόρος, Ὕδρα, Σπέτσαι, Δοκός, Ἐλαφονῆσι, Κύθηρα, Ἀντικύθηρα, Οἰνοῦσαι καὶ ἄλλαι τινὲς μικρό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ταραι. Ὑψίστη κορυφὴ τῆς χερσονήσου εἶνε ὁ Ἅγ.-Ἠλίας τοῦ Ταϋγέτου μὲ 2,408 μ. μείζων, δὲ ποτ. ὁ Ἀλφειός. Ἡ Πελοπ. σχηματίζει πρὸς Ν τέσσαρας χερσονήσους (Ἀργολικὴ, τοῦ Μαλέα, Λακωνικὴ, ἢ τῆς Μάνης καὶ Μεσσηνιακὴ) μεταξὺ τῶν ὁποίων διανοίγονται οἱ κόλποι Ἀργολικὸς, Λακωνικὸς καὶ Μεσσηνιακός. Μετὰ τῆς Στερεᾶς συνδέεται διὰ τοῦ διωρυγμένου ἤδη Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. Μέσον ὕψος ἔχει 600 μ. εἶνε δὲ κατὰ τὰ 5/6 βουνοσκεπής. Τὸ μέγιστον μῆκος αὐτῆς, ἀπὸ Ρίου μέχρι Μαλέας, εἶνε 216 χλμ. περίπου, τὸ δὲ μέγιστον πλάτος, ἀπὸ Χελωνάτα μέχρι Σκυλλαίου 195 χλμ., τοῦ ἀλαχίστου, ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τῆς Νέδας μέχρις Ἄστρους, ὄντος 97 χλμ.

Πελοτάς· π. καὶ λιμὴν τῆς Βραζιλίας (ἐν Ρίῳ Γκράντε δὸ Σοὺλ) ἐν τῇ νοτίᾳ ἄκρᾳ τῆς Λάγγοας δὸς Πάτος. Κάτ: 50,000 ἐμπόριον ἀξιόλογον, ἀφ' ὅτου ἐκαθαρίσθη ἡ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος σύρτις.

Πελούζ (Θεόφιλος-Ἰούλιος)· χημικὸς, γεν ἐν Βαλόνῃ, 1807—1867, ἐπὶ πολλὺ παρέμεινεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Γκαϊ—Λουσσάκ, ὃν ἀνεπλήρου ἐν τῇ πολιτεχνικῇ σχολῇ, διεδέχθη εἶτα τὸν βαρῶνον Θενάρδ ἐν τῷ Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας. Ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν. Ὀφείλονται δ' αὐτῷ πλεῖσται ἀνακαλύψεις (αἰθὴρ, βαμβακο-πυρῖτις κλπ.) καὶ «Πραγματεία περὶ χημείας».

Πελουζέ· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλ. νομῷ Λουάρ (Λείγηρος), 45 χλμ. Α. τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Κάτ: περὶ τοὺς 3,500. Σιδηροῦχοι πηγαί.

Πέλοψ· υἱὸς τοῦ Ταντάλου, βασιλέως τῆς Φρυγίας, καὶ τῆς Διώνης ἢ τῆς Εὐρυανάσσης. Ὁ πατήρ του, θέλων νὰ δοκιμάσῃ ἐὰν οἱ θεοὶ ἀπατῶνται, σφάξας ἐμαγείρευσε καὶ παρέθετο αὐτὸν εἰς δεῖπνον τοῖς θεοῖς. Ἀλλὰ πάντες νοήσαντες τὴν ἀσεβῆ πρᾶξιν, ἀπῆλθον μετ' ἀποστροφῆς, μόνη δὲ ἡ Δήμητρα, βεβυθισμένη εἰς θλῖψιν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της ἔφαγεν ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἕνα ὦμον· ὅθεν οἱ θεοί, ὅτε ἔπειτα τὸν ἀνέστησαν, ἔδωκαν αὐτῷ ἐλεφάντινον ὦμον ἀντὶ τοῦ ὀστείνου. Ὡς νεανίας μετέβη ὁ Πέλοψ εἰς Πίσαν τῆς Ἤλιδος ὡς μνηστὴρ τῆς Ἱπποδαμείας, ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσεν ἐν ἱπποδρομίᾳ τὸν πατέρα αὐτῆς Οἰνόμαον καὶ ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν καὶ τὸ βασίλειον.

Πελτιέ (Γαβριὴλ)· συγγραφεὺς βασιλόφρων, γεν. τὸ 1763 ἐν Γκονὸρ τοῦ ν. Μαὶν-ἐ-Λουάρ, ἐξέδωκε τὸ 1789 τὰς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», φυλλάδιον περιοδικὸν κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως. Μετὰ τὴν 10 Αὐγούστου ἔφυγεν εἰς Λονδῖνον ἔνθα ἐξηκολούθει γράφων ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα μέχρι τῆς Παλινορθώσεως. Ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν τὸ 1820 καὶ ἀπέθανε τὸ 1825 χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τι παρὰ τῶν Βουρβόνων.

Πελχδί (γλῶσσα)· γλωσσικὸν ἰδίωμα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Μηδίᾳ, ἀντικατεστήσαν περὶ τὸ 250 π. Χ. τὸ Ζενδικὸν καὶ ἀντικατασταθὲν αὐτὸ διὰ τοῦ ἰδιώματος Παρσί, ἀφ' οὗ ἐγεννήθη τὸ νεώτερον Περσικόν. Κατατάσεται ὡς πρὸς μὲν τὰς ρίζας τῶν λέξεων εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὰς σημιτικὰς γλώσσας, ὡς πρὸς τὸν γραμματικὸν δ' αὐτῶν σχηματισμὸν εἰς τὴν Περσικὴν γλῶσσαν.

Πέλωρ· ἀκρ. τῆς ἀρχαίας Σικελίας ἐν τῇ ΒΑ ἄκρᾳ, τὰ νῦν Κάπ-δι-Φάρο. Φερώνυμον τοῦ πρφρέως τοῦ Ὀδυσσέως, πνιγέντος αὐτόθι.

Πέλωρος· ὁ κυβερνήτης τοῦ στόλου τῶν Καρχηδονίων ὑπὸ τὸν Ἀννίβαν.

Πελωτά (Πελετά)· χ. τοῦ δήμου Μαριοῦ τῆς Κυνουρίας. Κάτ: 547.

Πέμβροκ· πόλις τῆς Ἀγγλίας ἐν Οὐαλλίᾳ, ἀρχ. πρωτ. ὁμων. κομητείας ἐν τῷ μυχῷ τοῦ ὅρμου τοῦ Μίλφορδ, κάτ: 17,500, ἀσφαλιστικὸς λιμήν, ναύσταθμος, σχολὴ Λατινική. Ἀρχαιοτάτη καὶ ὀχυρὰ ἄλλοτε πόλις, ἧς ἡ ἀκρόπολις κατηδαφίσθη ὑπὸ τοῦ Κρόμβελλ τὸ 1649.—Ἡ ὁμώνυμος κομητεία ἔχει ἐκτ: 1,594 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 94,000· πρωτ. δὲ νῦν τὴν Χαβερφόρδουϊστ (7,000 κατ).

Πεμόντα· χ. τοῦ δήμ. Φρέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ: 400.

Πέμπα· νῆσος πρὸ τῆς ἀνατολ. ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς, 54 χλμ. ΒΑ τῆς Ζανζιβάρης, ἐκτ: 964 τετρ. χλμ. καὶ κατ. ὑπὲρ τὰς 40,000. Ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὸν Σουλτᾶνον τῆς Ζανζιβάρης, παρεχωρήθη τοῖς Ἄγγλοις τὸ 1890.

Πέν (Ἔρρικος δέ)· ἐφημεριδογράφος, γεν. ἐν Παρισίοις 1830-1888, ἤρξατο τοῦ ἔργου του ἐν τῷ «Συμβάντι», συντηρητικῆς τότε ἐφημερίδος εἶτα ἔγραφεν ἐν τῇ «Κοινῇ Γνώμῃ» τοῦ Νέττεμαν, ἐν τῇ «Συγχρόνῳ Ἐπιθεωρήσει», ἐν τῷ «Βορρᾷ» ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Νέμω» (οὐδείς), εἶτα ἐν τῷ «Φιγγαρῷ». Σειρὰ μονομαχιῶν μετὰ στρατιωτικῶν τὸν κατέστησε περιώνυμον μᾶλλον ἢ τὰ ἄρθρα του. Περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας ἐγένετο διευθυντὴς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παρισίων», ὀργάνου βασιλόφρονος, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ βίου του χρονικογράφας τοῦ «Γαλάτου». Ἦτο διακεκριμένος δημοσιογράφος καὶ χαρακτὴρ ἔντιμος.

Πέν (δ ἐ), ἀρχαῖος οἶκος τοῦ Λαγκεδόκ, καταγόμενος ἐκ τοῦ Καταλόνι, παρέσχε δύο μεγάλους διδασκάλους τοῦ τάγματος τῶν Ὁσπιταλιὲ (τῶν Φιλοξένων), Ὀδὸν δὲ Πὲν ἐκλεχθέντα τὸ 1297 καὶ Ροζὲ δὲ Πὲν 1355, ὡς καὶ πολλοὺς ἱεράρχας, ἐν οἷς τὸν Ἰωάννην δὲ Πέν, γεν. ἐν Τολώσῃ 1470—1537, ἐπίσκοπον τοῦ Παμιέ, ἐπιτήδειον διπλωμάτην καὶ συγγραφέα, καὶ τὸν Γκαστὸν δὲ Πὲν 1766—1850, ἐπίσκοπον τῆς Λιμόζ, καὶ εἶτα διοικητὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Λύων ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Καρδιναλίου Φέσχ, γενόμενον πατρίκιον τῆς Γαλλίας.

Πέν· γ. ἐν τῷ γαλ. νομῷ Ὄρν, 13 χλμ. Α τοῦ Ἀργεντὰν κατ: 450. Ἔχει μέγα ἱπποτροφεῖον ἱδρυθὲν τὸ 1714 ἔν τινι ἐξαισίῳ τοποθεσίᾳ ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ἱπποτρόφων χωρῶν τῆς Γαλλίας Πέρσ, Μερλερὼ καὶ Κοτεντέν, χρησιμεύει καὶ ὡς ἱππευτικὴ σχολὴ τῶν ἀξιωματικῶν, ἔχει δὲ μέγαρον ἐν μαγευτικῇ θέσει, ὅπερ χρησιμοποιεῖται ὡ κατοικία τῶν διευθυντῶν. Ἔχει εὐρὺ Ἱπποδρόμιον.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πενάται· οἰκιακαὶ θεότητες τῶν Ρωμαίων, ἅς τινες συγχέουσι μετὰ τῶν Λάρων, οἱ Λάροι ὅμως δὲν ἦσαν οἱ μόνοι Πενᾶται, διότι ἑκάστη οἰκοκένεια εἶχεν ἕνα Λάρον καὶ πολλοὺς Πενάτας. Ἡ λατρεία τῶν δημοσίων Πενατῶν, οὓς πρέπει νὰ διακρίνωμεν τῶν οἰκιακῶν, εἰσήχθη εἰς Ρώμην ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.

Πεγκρὲ (Α λ ε ξ.), ἀστρονόμος ἐκ Παρισίων 1711—1796, ἀνῆκεν εἰς τὸ τάγμα τῶν Γενοβεφιστῶν. Παρετήρησε τὴν δίοδον τοῦ Ἑρμοῦ τὸ 1753, ἐποίησε δὲ διαφόρους ἐπιστημονικὰς θαλασσοπορίας. Ἑταῖρος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν, Βιβλιοθηκάριος τῆς Ἀγ. Γενεβιέβης καὶ σφραγιδοφύλαξ τοῦ Πανεπιστημίου. Πλὴν ἄλλων αὐτοῦ συγγραμμάτων κατέλιπε τὴν «Κομητογραφίαν» καὶ μετάφρασιν τῶν ἀστρονομικῶν τοῦ Μαιλίου

Πενθεσίλεια· κόρη τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων· μετέβη ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου εἰς ἐπικουρίαν τῶν Τρώων καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, κατακυριευθέντος ὑπὸ θλίψεως διὰ τὴν νέαν καὶ ὡραίαν ἡρωΐδα ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἐκπνέουσαν.

Πενθεύς· υἱὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, κατασπαραχθεὶς ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του, διότι κατεφρόνει τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου.

Πένζα· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας, πρωτ. ὁμων. κυβερνείου ἐν τῇ συμβολῇ τῶν Πέντζα καὶ Σούρα. Κάτ: 47,000. Ἐνεργὸν ἐμπόριον δερμάτων καὶ σάπωνος, βιομηχ. ὑαλοποιίας καὶ χρυσταλλοποιίας. Ἀξιόλογος ἀγορά. Τὸ ὁμών. κυβερνεῖον πρὸς Ν. τοῦ Νίζνι-Νοβγορὸδ ἔχει ἔκτ. 38841 τετρ. χλμ. καὶ 1,600,000 κατ. διαφόρων φυλῶν, Ρώσους, Τσερεμίσσους, Μορδούας, Τσουβάχους, Καλμούκους, Βαχίρας κλπ.

Πένζενς· π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀγγλίας, 16 χλμ. Α. τοῦ ἀκρωτηρίου Λανδ'ς Οὔνδ. Κάτ: 13,000. λιμὴν διὰ μικρὰ σκάφη, κλῖμα γλυκύτατον, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη τὸ Μονπελλιὲ τῆς Ἀγγλίας. Πατρὶς τοῦ Χ. Δάβυ.

Πενθιέβρ (Λ-Ι. Μάριος δὲ Βουρβών, δούξ δέ-)· υἱὸς τοῦ κόμητος τῆς Τολώσης, γεν. ἐν Ραμπουγιὲ 1725—1793, ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὸν στρατάρχην Δε-Νοάγ, διεκρίθη ἐν Δέττιγεν καὶ Φοντενουὰ καὶ προυφύλαξε τὴν Βρεττάνην ἀπὸ ἀποβάσεως τῶν Ἀγγλων. Παραιτηθεὶς ἐνωρὶς τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου, ἀπεσύρθη εἰς τὰς ἐν Σῷ γαίας του, ἔνθα ἐδέχετο λογίους καὶ πεπαιδευμένους, ἐπέδειξε δὲ ἀνεξάντλητον ἀγαθοεργίαν. Ἦτο δὲ τοσοῦτον δημοτικός, ὥστε οὐδόλως διεταράχθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἵδρυσε τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Κρεσὺ καὶ τῶν Ἀνδελὶς. Κατέλιπε μίαν μόνον κόρην, τὴν Λουΐζαν Μαρίαν-Ἀδελαΐδα δὲ Βουρβών, μητέρα τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Ὁ Φλωριὰν, προστατευόμενος αὐτοῦ, ἀφιέρωσεν αὐτῷ τοὺς μύθους του.

Πενθιέβρ· ἀρχαία κομητεία τῆς Γαλλ. Βρεττάνης πρὸς τὰ ΒΔ. Περιελάμβανε τὰς πόλεις Λαμπάλλ, Γκουεγγάμ, Μονκοντούρ, Λαρόχ, Γιουγγὸν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ **Λουδεάκ**, ἦν δὲ κληροδότημα τῶν δουκῶν τῆς Βρεττάνης. Ἱδρυθεῖσα τὸ 1034 ὑπὲρ τοῦ Εὔδου, δευτέρου υἱοῦ τοῦ Γεοφροά, κόμητος τῶν Ρεννῶν καὶ δουκὸς τῆς Βρεττάνης, μετετράπη εἰς δουκᾶτον τὸ 1272. Μετὰ διαφόρους ἄλλους περιῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῶν Ὀρλεάνς. Υἱός τις τοῦ πρίγκιπος τῆς Ζοανβίλλ, γεν. τὸ 1845, φέρει εἰσέτι τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς τοῦ Πενθιέβρ.

Πενθιέβρ· (φ ρ ο ύ ρ ι ο ν), ἐκτισμένον ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Κιμπερὸν ἐν τῷ γαλλικῷ νομῷ Μορμπιχάμ, 7 χιλιόμετ. πρὸς Β τοῦ Κιμπερόν. Οἱ μετανάσται κατέλαβον αὐτὸ τὸ 1795, ἀλλ' εὐθὺς κατόπιν ἐπανεκτήθη ὑπὸ τοῦ Χός.

Πενθιέβρ χ. τῆς Ἀλγερίας ἐν τῷ νομῷ Κωνσταντίνης. Κάτ: 1550.

Πενία· θεὰ τῆς πτωχείας, σύζυγος τοῦ Πόρου καὶ μήτηρ τοῦ Ἔρωτος.

Πενιαφιέλ κωμόπ. τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Παλαιᾷ Καστιλλίᾳ, 50 χλμ. ΑΝΑ τοῦ Βαλλαδολίδου, ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ Δούρου καὶ Δουρατών, κάτ: 4,200. Τίτλος μαρκιωνίας δημιουργηθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ' χάριν τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀσούνα.

Πενιαφιὲλ δὲ Σούτζα· κωμόπ. τῆς Πορτογαλίας ἐν τῷ νομῷ Μίνχῳ. Κάτ: 4,600. Ἀρχαία ἐπισκοπὴ ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς τοῦ Πόρτο.

Πενιαφλόρ· κωμόπ. ἐν τῇ Ἀνδαλουσίᾳ τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Γουαδαλκιβίρ, 60 χλμ. ΝΔ τῆς Κορδούης. Κάτ: 2,800. Ρωμαϊκαὶ ἀρχαιότητες. Πατρὶς τοῦ ἄραβος ἰατροῦ Ἀβενζοάρ.

Πενίσκολα· ὀχυρὰ κωμ. τῆς Ἱσπανίας ἐν Βαλεντίᾳ ἐπὶ βράχου σχηματίζοντος χερσόνησον. Κάτ: 3,000. Ὁ ἀντίπαπας Πέτρος Δὲ-Λούνα (Βενέδικτος ΙΓ') καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Τιλ-Μουνὸζ (Κλήμης Η') εἶχον αὐτόθι τὴν ἕδραν αὐτῶν 1415—1424.

Πενιὸ (Στέφ. Γαβριήλ)· βιβλιόφιλος, γεν. ἐν Ἄρκ τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Μάρν, 1766-1849, διαδοχικῶς κατέλαβε τὰς θέσεις ἐπιθεωρητοῦ τοῦ νομοῦ Ἄνω- Σόν, βιβλιοθηκαρίου ἐν Βεσούλ, ἐφόρου τῆς βιβλιοθήκης ἐν Διζόν, γυμνασιάρχου ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ἐφόρου τῆς Ἀκαδημείας. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα εἶνε «Λεξικὸν τῶν εἰς πυρπόλησιν καταδικασθέντων, ἀφανισθέντων καὶ ἀφορισθέντων βιβλίων», τὸ «Βιβλίον τῶν παραδόξων», πλεῖστα λεξικὰ καὶ βιβλιογραφίαι.

Πενμάρκ'χ χ. (ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Φινιστέρ), ἐπὶ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀτλαντικοῦ καλουμένου «Γλωχὶν τοῦ Πενμάρκ'χ». Κάτ: 3,800. Ἠτό πατεσημαντικὴ παραθαλασσία πόλις, ἧς σώζονται πολυάριθμα ἐρείπια καὶ ἓξ ναοί.

Πὲνν (Οὐίλλιαμ)· νομοθέτης τῆς Πενσυλβανίας, γεν. ἐν Λονδίνῳ, 1644-1788, υἱὸς τοῦ Σὲρ Οὐίλ. Πέννη, ναυάρχου Ἄγγλου, ὅστις προσέφερε μεγίστας ὑπηρεσίας τοῖς Στούαρτ. Περιηγήθη τὴν Γαλλίαν καὶ τὰς Κάτω-Χώρας, ἐγένετο δὲ Κουάκερος, δι' ὃ καὶ ἐφυλακίσθη ἐν Ἱσλανδίᾳ, ἐξεδιώχθη δὲ παρὰ τοῦ πατρός του. Κληρονομήσας περιουσίαν 400000 φρ. ὀφειλομένων ὑπὸ τοῦ στέμματος, ἔλαβεν εἰς ἀντάλλαγμα εἰς τὴν χυριό-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τητά του καὶ τὴν ἐξαιτίαν χώραν ἐν τῇ Β 'Αμερικῇ πρὸς Δ τῆς Δελαβάρης. 'Εν ταύτῃ δὲ ἵδρυσε τὴν ἀποικίαν τῆς Πενσυλβανίας τῷ 1681, ἣν ἐκήρυξεν ἄσυλον πάντων τῶν αἱρετικῶν, κατήργησε τὴν δουλείαν καὶ ἔκτισε τὴν Φιλαδέλφειαν. 'Επανακάμψας δ' εἰς 'Αγγλίαν ἔτυχε τῆς εὐνοίας 'Ιακώβου τοῦ Β'. Δι' ὃ καὶ ὁ Γουλιέλμος ἀφῄρεσεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας, ἣν ὅμως τὸ 1696 ἐπανεκτήσατο. 'Ελθὼν τὸ δεύτερον εἰς 'Αγγλίαν ἵνα ἐπιτύχῃ ἐμπορικάς τινας παραχωρήσεις, ἀπέθανεν. 'Υπῆρξε πρότυπον φρονήσεως καὶ φιλανθρωπίας. 'Ο Μοντεσκιὲ ὀνομάζει αὐτὸν «Λυκοῦργον τῆς Πενσυλβανίας».

Πέν· πρωτ. ὁ ἥμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Λὸτ-ἐ-Γκαρόν. Κάτ: 2,700. Σιδηρουργεῖα, βυρσοδεψεῖα, ἐρείπια φρουρίου ὀχυροῦ, ἁλωθέντος ὑπὸ τοῦ Μοκλοὺκ τὸ 1562.

Πένναιντ (Θωμᾶς)· 'Άγγλος φυσιολόγος, γεν. ἐν Ντόυνιγκ τῆς Φλάιντ 1726-1798, σῴζονται αὐτοῦ «Βρεττανικὴ Ζωολογία», «Σύνοψις τῶν Τετραπόδων», «'Αρκτικὴ Ζωολογία» καὶ ἐνδιαφέροντα ταξίδια εἰς διάφορα τῆς Μεγ. Βρεττανίας μέρη.

Πέννι (Φρειδ)· ἐπονομαζόμενος Φαττόρε=παῖς ἐργοστασίου, ζωγράφος Φλωρεντῖνος, 1428-1528, ἐν ἀρχῇ ἦτο πράγματι ὑπηρέτης ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Ραφαήλ, ὅστις διακρίνας ἐν αὐτῷ καλλιτεχνικὸν τάλαντον, τὸν ἐδίδαξε, θεωρήσας αὐτὸν ὡς ἴδιον τέκνον καὶ καταστήσας κληρονόμον του ὡς καὶ τὸν 'Ιούλιον Ρωμαίν. Θαυμάζεται ἰδίᾳ «ἡ ἁγία οἰκογένεια» ἐν τῷ μουσείῳ τῆς Βιέννης ἐκ τῶν ἔργων του· κατώρθωσε νὰ μιμηθῇ ἐπὶ τοσοῦτον τὸν μέγαν αὐτοῦ διδάσκαλον, ὥστε ἔν τισι πίναξιν εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀπατηθῇ τις.

Πέννι (Λουκᾶς) ἀδελφὸς τοῦ ἀνωτέρω, 1500—1560, ἐμιμήθη τὴν τέχνην τοῦ ἀδελφοῦ του, κατέλιπε δὲ τοιχογραφίας καὶ πίνακας ἀξίους λόγου. Μετὰ τοῦ Ρόσσο συνειργάσθη εἰς τὴν διακόσμησιν τῆς ἐπαύλεως τοῦ Φοντενμπλώ.

Πεννῖναι ('Άλπεις), ὄρα 'Άλπεις τὸ ὄνομα ἔλαβον ἐκ τῆς κελτικῆς λέξεως π έ ν=κορυφή, ἄκρα.

Πεννῖνος· λατ. ὄνομα τοῦ ὄρους Μεγάλου-'Αγ. Βερνάρδου.

Πένριθ· π. τῆς 'Αγγλίας ἐν Κουμβερλανδ, 28 χλμ. ΝΝΑ τῆς Καρλάϊσλ, κατ: 10,000, βιβλιοθήκη, φυσιολογικὸν μουσεῖον. 'Αρχαία πόλις πολλάκις ἁλωθεῖσα καὶ πυρποληθεῖσα, ἐρημωθεῖσα δὲ ὑπὸ λοιμοῦ τὸ 1597.

Πενσακόλα· π. ἐν τῇ Φλωρίδι τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. 'Αμερ., ποτὲ πρωτ. αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὅρμου τῆς Πενσακόλας, κάτ: 7,500, ἀσφαλὴς λιμὴν δυνάμενος νὰ περιλάβῃ μεγάλα πλοῖα, ναύσταθμος. Κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν 'Ισπανῶν τὸ 1696, παρεχωρήθη εἰς τοὺς 'Άγγλους μετὰ τῆς Φλωρίδος τὸ 1763, ἐπανεκτήθη ὑπὸ τῶν 'Ισπανῶν, κατελήφθη ὑπὸ τῶν 'Αμερικανῶν καὶ ὁριστικῶς παρεχωρήθη αὐτοῖς τὸ 1819.

Πενσυλβανία· ἢ μᾶλλον **Πεννσυλβανία**, μία τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. 'Αμερικῆς, πρὸς Ν. τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Νέας Ὑόρκης, καὶ πρὸς Β τῆς Βιργινίας καὶ τῆς Μαρυλάνδης, τῆς Ὀχάϊο πρὸς Α καὶ τῆς Νέας Ὑερσέης πρὸς Δ. Ἔχει ἐκτ. 117,102 τετρ. χλμ. καὶ 5,300,000 κατ. Πρωτ. εἶνε ἡ Χάρισμπουργ, ἀλλ' ἡ Φιλαδέλφεια καὶ τὸ Πίτσβουργ εἰσὶ σπουδαιότεραι. Ἄλλαι πόλεις: Οὐάλ Σίτυ, Κίτουλβιλλ, Μηδβιλλ κλπ. Ὑψοῦνται ἐν αὐτῇ τὰ ὄρη Ἀλλιγγενυ, ἀρδεύεται δὲ ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σουσκεχαννάχ, Δελαβὰρ καὶ Ὀχάϊο. Κλῖμα συγκεκερασμένον, ἔδαφος γονιμώτατον. Δημητριακοὶ καρποί, ἀμπελῶνες, συκαμινέαι, εὐρέα δάση καὶ παχεῖαι νομαί, κτηνοτροφία λίαν ἀνεπτυγμένη, βιομηχανία λαμπρά, γαιανθρακωρυχεῖα, σίδηρος, μόλυβδος, πετρέλαιον, σμάραγδοι. Πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Εὐρωπαίων κατῳκεῖτο ὑπὸ φυλῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Λεννάπων, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξέλιπον ἤδη. Ἀπωκίσθη μετὰ τῶν γειτόνων ἀκτῶν ἐπὶ Ἰακώβου τοῦ Α', ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Οὐῶλτερ Ράχαϊγχ, τὸ 1681 ὁ Κουάκερος Οὐίλλιαμ Πενν (ὅρα λέξιν), ἔλαβεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν κατοχήν καὶ ἐξουσίαν του ἀπέναντι χρέους τοῦ στέμματος πρὸς αὐτὸν (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Πενν-σίλβα, λατιν. δάσος τοῦ Πένν) καὶ παρεχώρησεν αὐτῇ σύνταγμα. Ἔλαβε μέρος λίαν ἐνεργὸν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῶν Ἀμερικανῶν, ὑπῆρξε δὲ μία τῶν 13 Ἀγγλο-Ἀμερικανικῶν πολιτειῶν, αἵτινες ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τῆς Ἑνώσεως. Ἀπεδέχθη τὸ 1787 τὸ Σύνταγμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ δὲ ἴδιον αὐτῆς Σύνταγμα ἐτροποποιήθη ἐν ἔτει 1776, 1779 καὶ 1838. Διαιρεῖται εἰς 66 κομητείας, ἔχει δὲ προϋπολογισμὸν 35 ἐκ. φρ. καὶ δημόσ. χρέος 120 ἑκατομ. Παιδεία λίαν ἀνεπτυγμένη. μαθηταὶ 900,000. Βιβλιοθῆκαι 15,000.

Πενταγιοί θερινὴ πρωτ. τοῦδήμου Κροκυλίου τῆς Δωρίδος, 5 ὥρ. ἀπὸ Λιδωρικίου καὶ 1,30' ἀπὸ τῆς χειμερ. πρωτ. Παληοκάτουνο. Κάτ: 977.

Πενταμόδι χ. τοῦ δημ. Ἁγίου Μύρωνος, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 370.

Πεντάπολις ὄνομα ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς πλείστας χώρας, ἐν αἷς ἦσαν πέντε αἱ κυριώτεραι πόλεις. Ἰδίᾳ δὲ ὠνομάζοντο οὕτω 1ον) ἡ Λιβυκὴ Πεντάπολις, ἐν τῷ ΒΔ. τῆς Κυρηναϊκῆς, περιελάμβανε τὰς πόλεις Κυρήνην, Βερενίκην, Ἀρσινόην, Ἀπολλωνίαν καὶ Πτολεμαΐδα. 2) Ἡ Πεντάπολις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῷ Ν. τῆς χώρας, ἀπηρτίζετο ἐκ τῶν Σοδόμων, Γομόρρων, Ἀδαμᾶ, Σεβοΐμ. καὶ Σιγώρ, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Ἀσφαλτίτιδος λίμνης κειμένων, ὧν αἱ 4 πρῶται κατεστράφησαν ὑπὸ Θείου πυρός. 3) Ἡ Πεντάπολις τῶν Φιλισταίων, ἐπὶ τῆς ΝΔ ἀκτῆς τῆς Παλαιστίνης, ἀπὸ τοῦ χειμάρρου Σιχὼρ μέχρι τοῦ Γαβόα ποταμοῦ, περιλαμβάνουσα τὴν Γάζαν, Ἀσκάλωνα, Ἄζωθ, Γάδ καὶ Ἀκκαρών. 4) Ἡ Δωρικὴ Πεντάπολις, ἕνωσις πέντε Δωρικῶν πόλεων ἐν τῷ ΝΔ τῆς μικρᾶς Ἀσίας: Κνίδος, Κῶς, Λίνδος, Ἰάλισος καὶ Κάμιρος, ὧν οἱ ἀντιπρόσωποι συνήρχοντο ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἵνα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τελῶσιν ἀγῶνας πρὸς τιμήν του. 5) Ἡ Ἰταλικὴ Πεντάπολις ἐν τῇ ἐξαρχίᾳ τῆς Ραβέννας, ἀπαρτιζομένη ἐκ τῶν πόλεων Ριμινίου, Πεζάρου, Φάνου, Σινιγαλίας καὶ Ἀγκῶνος. Κατεκτήθη ἀπὸ τῶν Λομβαρδῶν ἐπὶ Πιπίνου τοῦ μικροῦ καὶ ἐδάθη εἰς τὸν Πάπαν.

Πενταποταμία· ὄρα Πεντζάβ.

Πεντάτευχος· ὄνομα ὅπερ δίδεται εἰς μέρος τι τῆς Ἱερᾶς Βίβλου περιλαμβάνον τὰ πέντε ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως γεγραμμένα βιβλία, ἤτοι τὴν Γένεσιν, τὴν Ἔξοδον, τὸ Λευϊτικόν, τοὺς Ἀριθμοὺς καὶ τὸ Δευτερονόμιον.

Πεντάτη· χ. τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βουνιατάδες. Κάτ: 154.

Πενταχωρι· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας, μὲ ὑποτελωνεῖον εἰρηνοδικεῖον ὅπου ὑπάγονται καὶ τὰ χ. τοῦ δήμου Μελιτειέων Ἅγ.-Δημήτριος, Ἄνω καὶ Κάτω Σπήλαιον, Μεσογγή, Κούρτη, Χλωμοτιανὰ καὶ Βραγανιώτικα.

Πεντέλη· δῆμ. τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν.

Πεντέλης-μονή· πλουσία μονὴ τοῦ δήμου Ἀθηναίων, ἐντὸς πευκοφύτου χαλπώσεως τῶν ΝΔ προβούνων τοῦ Πεντελικοῦ, ἐν θέσει γραφικωτάτῃ καὶ πολυρρύτῳ, 3 ὥρ. ΒΑ τῶν Ἀθηνῶν Κάτ: 121, γυναῖκες 2.

Πεντελικόν· ὄρος τῆς Ἀττικῆς περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ λατομεῖα μαρμάρου. Ὑψοῦται ἡμικυκλοειδῶς πρὸς τὰ ΒΑ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔχει ὕψ. 1110 μ.

Πεντένησον· ὀχυρὰ πόλις τῆς Κομαγηνῆς ΝΔ τῶν Σαμοσάτων, πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κιτέρωνος καὶ ἁλωθεῖσα μετὰ πολιορκίαν 57 ἡμερῶν τῷ 51 π. Χ.

Πεντεόρια· χ. τοῦ δήμου Μυωνίας τῆς Παρνασίδος, ? 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἅγ-Εὐθυμίας. Κάτ: 599.

Πεντεῦρον· κοινῶς Πεντραγόνος, ὄν. ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Βρεττανῶν τῆς Μεγ. Βρεττανίας εἰς τὸν γενικὸν ἀρχηγὸν τῶν στιφῶν αὐτῶν, ὅταν συνεμάχουν. Εἶχον δὲ οὗτοι δύναμιν δικτατώρων. Ὁ Οὐόρτιγκερν καὶ ὁ Βόρτιμερ ἦσαν τοιοῦτοι κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Ἀγγλο-Σαξόνων.

Πεντζάβ· ἤτοι Πενταποταμία, ἀρχ. ἐπαρχ. τοῦ βασιλ. τῆς Λαχώρης, οὗ ἀπήρτιζε τὸ ΝΔ μέρος. Κυριώτεραι πόλ. Ἀμρετσίρ πρωτ., καὶ Λαχώρη. Οἱ πέντε ποταμοὶ οἵτινες τὴν διαρρέουν εἰσὶν οἱ Δζελάμ, Ἰσχινάβ, Ραβί, Βίας καὶ Σατλέδζ, πλὴν τοῦ Ἰνδοῦ δεχομένου πάντας. Τὸ 1849 προσηρτήθη εἰς τὰς ἀγγλ. κτήσεις, ἀποτελεῖ δὲ νῦν μίαν τῶν μεγάλων διοικητικῶν διαιρέσεων τῆς Ἰνδικῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ τὴν ἐν Βεγγάλῃ διοίκησιν, ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς 10 ἐπαρχ. ἀγγλ. καὶ 36 τιμαριωτικὰ πριγκιπᾶτα. Ἔκτ. 638,921 τετρ. χιλ. κατ. 23,000,000.

Πεντηκοστή· ἐννοεῖται «ἡμέρα», ἑορτὴ ἀφιερωμένη εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων, τὴν 50ὴν ἡμέραν μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου. Οἱ Ἑβραῖοι ἑώρταζον καὶ πρὶν ἔτι τὴν Πεντηκοστὴν εἰς ἀνάμνησιν τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπὸ τοῦ Θεοῦ παραδόσεως τῶν νόμων εἰς τὸν Μωϋσέα ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ 50 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἔξοδον.

Πεντιά· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Μαυρομμάτι. Κάτ: 431.

Πεντογαλο-μεγα δούκα (τ ο ῦ) χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας, 3)4 ὥρ. ἀπό τε Πάστρας καὶ Ἀσπρογέρακα. Κάτ: 39.

Πενφέλδ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστὲρ πηγάζων ἐκ Γκιπαβά, σχηματίζει τὸν λιμένα τῆς Βρέστης καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν ἀνοικτὸν ὅρμον αὐτῆς.

Πεπανός (Δημήτριος)· ἐγεννήθη ἐν Χίῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ Ἑλληνικῷ γυμνασίῳ τῆς Ρώμης. Πλὴν τῆς φιλολογίας, θεολογίας καὶ τῆς ἰατρικῆς, ἐκαλλιέργει καὶ τὴν ποίησιν. Τὰ συγγράμματά του, ἀνακαλυφθέντα ἐν Χίῳ ὑπὸ τοῦ ἄγγλου προξένου Ραφαέλλη, ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1781 ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τοῦ Ἀμαδούτζη.

Πεπάρηθος· νῆσος τοῦ Αἰγαίου, περίφημος παρ' ἀρχαίοις διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Εἶνε ἡ σημερινὴ Σ κ ό π ε λ ο ς (βλ. λ.).

Πέπε (Γουλ)· Νεαπολιτανὸς στρατηγός, γεν. ἐν Σκύλακι τῆς Καλαβρίας, 1783-1855, προσεκολλήθη εἰς τὸν βασιλέα Ἰωσὴφ καὶ τὸν Μυράτ καὶ διεκρίθη διὰ τὰς πολεμικὰς αὐτοῦ πράξεις, ἀφ' ὧν προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἐτιτλοφορήθη βαρῶνος. Ὑπὲρ τῶν ἐπαναστατικῶν πάντοτε, ἀνέλαβε τὸ 1821 τὴν διοίκησιν τῶν ἐπαναστ. στρατευμάτων τῶν Ἀβρουζίων, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τοὺς αὐστριακούς, κατέφυγεν εἰς Ἱσπανίαν καὶ εἶτα εἰς Ἀγγλίαν, ἐπανεφάνη δὲ τὸ 1848 κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τῶν Λομβαρδῶν. Συνέγραψε «Συσχετισμὸν τῶν γεγονότων τοῦ 1820 καὶ 1821» καὶ «Ἀπομνημονεύματα» Γαλλιστί.

Πεπελενίτσης-Μονή «Κ ο ί μ η σ ι ς τ ῆ ς Θ ε ο τ ό κ ο υ», γυναικεία· ἐν τῷ δήμῳ Αἰγίου, οὗ ἀπέχει 1 3)4 ὥρ. Κάτ: 45.

Πεπενδέρ· χ. τοῦ Βελγίου ἐν τῷ νομῷ Λιέγης. Κάτ: 3100. Βιομηχ. μαλλίνων ὑφασμάτων καὶ νημάτων. Ἔλκει τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν Καρλοβιγγίων ἡγεμόνων.

Πέπολι· (Ἰ ω α ν. - Ν α π ο λ έ ω ν, μαρκήσιος), γεν. ἐν Βονωνίᾳ, 1825—1881, μετέσχε τοῦ φιλελευθέρου κινήματος (1848 καὶ 1859) τῆς Ρωμανίας (χώρας Ἰταλικῆς). Ἐξελέγη μέλος τοῦ Ἰταλικοῦ κοινοβουλίου, διηύθυνε τὸ 1862—63 τὰ ὑπουργεῖα τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν ἐσωτερικῶν· εἶτα διωρίσθη πρέσβυς ἐν Πετρουπόλει καὶ Βιέννῃ.

Πέπολι (Κ ά ρ ο λ ο ς, κόμης)· συγγραφεὺς ἐκ Βονωνίας, 1801-1881, ἔλαβε μέρος ἐν τῇ προσωρινῇ Κυβερνήσει τοῦ 1831, ἐξωρίσθη καὶ μετέβη εἰς Παρισίους, Ἐλβετίαν καὶ Λονδῖνον, ἔνθα ἐδίδαξε τὴν Ἰταλικὴν φιλολογίαν (1839—1848). Ἐπανελθὼν δὲ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐγένετο ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἐν Ρώμῃ, ἀλλὰ τὸ 1849 ἐπανῆλθε καὶ ἐγκατεστάθη ἐν Ἀγγλίᾳ. Συνέθηκε τὰ κείμενα τῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

«Πουριτανῶν» τοῦ Βελλίνη καὶ ἄλλων μελοδραμάτων ὡς καὶ ποιητικά τινα ἔργα.

Πέππων(ας)· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς ΝΔΝ Λακωνικῆς (Μάνης), 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ Κίττας. Κάτ: 39.

Πέπυς (Σαμουήλ)· ἄγγλος γραμματεὺς τοῦ Ναυαρχείου ἐπὶ Καρόλου τοῦ Β′ καὶ Ἰακώβου τοῦ Β′, 1632—1703, συνετέλεσε μετὰ τοῦ Μονταιγγιοὺ (εἶτα κόμητος Σάνδουϊτς) πρὸς ἐπάνοδον Καρόλου τοῦ Β′ εἰς Ἀγγλίαν. Παρῆτήθη τῶν ἀξιωμάτων του ἅμα τῇ ἀναρρήσει τοῦ Γουλιέλμου τῆς Ὀράγγης. Ἦτο πρόεδρος τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου. Κατέλιπεν «Ἡμερολόγιον» (1660—1669), δημοσευθὲν τὸ 1825, καὶ περιέχον σπουδαίας πληροφορίας περὶ τῆς αὐλῆς τῶν Στούαρτ καὶ τῶν ἠθῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Πέρα· χ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Πεταλίδι. Κάτ: 138.

Περαία· μέρος τῆς Παλαιστίνης περιλαμβάνον πᾶσαν τὴν χώραν τὴν πρὸς Δ. τοῦ Ἰορδάνου, καλουμένην Χώραν τοῦ Γαλαάδ ἄλλοτε καὶ ἐκτεινομένην σχεδὸν μέχρι τῆς ἐρήμου Ἀραβίας. Ὑποδιήρουν αὐτὴν εἰς Ἀβυληνήν, Τραχωνίτιδα, Ἰτουρέαν, Γαυλωνίτιδα, Δεκάπολιν, Βαλτανέαν, ἰδίως Περαίαν, Αὐρανίτιδα, Ἀμμωνίτιδα καὶ Μοαβίτιδα.— Ἡ ἰδίως Περαία εἶχε πρωτεύουσαν πόλιν καλουμένηνΠέλλαν. Ὠνομάσθη οὕτω, ὡς κειμένη πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

Περαίας-δῆμος· τῆς νήσουΤήνου, πρωτ.Κώμη Ἄλλα χ: Ἀγάπη, Ἀετοφωλεά, Δαραμπάδος, Κάμπος, Καρκάδος, Κατωκλεῖσμα, Κελλιά, Κρόκος, Λουτρὰ, Μοναστήρια, Ξυνάρα, Περάστρα, Σκαλάδος, Σκλαβοχωριὰ, Σμαρδάκτος καὶ αἱ Μοναὶ Ἁγ. Ἰωσήφ (δυτική) καὶ ἡ ἐπίσης δυτικὴ τῶν Οὐρσουλίνων, μετὰ Σχολῆς. Κάτ: 2769.

Περάν: ἀνεξάρτητον κράτος ἐν τῇ ΝΔ ἄκρᾳ τῆς Χερσονήσου Μαλάκας, ἔκτ: 20720 τετρ. χλμ. κάτ: 152 000. Διοικεῖται ὑπὸ Μουσουλμάνου Σουλτάνου καταγωγῆς Μαλαισιακῆς. Παράκτια μεταλλεῖα κασσιτέρου.

Περάκη (τοῦ)· θέσις τοῦ δήμου Σαλαμῖνος τῆς ὁμων.νήσου τοῦΣαρωνικοῦ, 25′ ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Περάλτα· κωμόπ. τῆς Ἱσπανίας (ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ναβάρρᾳ), 54 χιλιόμετρα ΝΝΔ τῆς Παμπελούνης ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ἄργγα, κάτ: 3500. Πατρὶς τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ δὲ Καλαζάντσιο. Οἶνοι λεγόμενοι τοῦ Ράντσιο.

Πέραμα (ἕδρα τῆς ἐπαρχίας)· χ. τοῦ δήμ.Μελιδονίου, ἐπαρχ.Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 40.

Πέραν· προάστειον, ἢ μᾶλλον μία τῶν συνοικιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸς Β τοῦ Κερατίου κόλπου, διαμονὴ τῶν εὐρωπαίων πρέσβεων. Ὅρα Κωνσταντινούπολις.

Παραπόλα· νησὶς ξηρὰ καὶ ἄδενδρος ἀπέχουσα 20 ναυτικὰ μίλια ἀπὸ τῶν Σπετσῶν, εἰς τὸν δῆμον τῶν ὁποίων ὑπάγεται διοικητικῶς.

Περάρ· φιλλένην γάλλος,παρευρέθη

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἦτο εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐν Χαϊδαρίῳ.

Περάστρα· χ. τοῦ δήμου Περαίας τῆς Τήνου. 10΄ ἔξω τῆς Κώμης. Κάτ: 86.

Περατᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κάτω Λειβαθο ς τῆς Κεφαλληνίας, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Λακύθρας. Κάτ: 382 μετὰ τοῦ συνεχομένου οἰκισμοῦ Μαγουλᾶτα.

Περατιά· χ. τοῦ δήμου Ἀνακτορίων τῆς Ἀκαρνανίας, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βονίτσης. Κάτ: 441.

Πέρατος υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλχινίας, διαδεχθεὶς τὸν πενθερόν του Λεύκιππον εἰς τὸν θρόνον τῆς Σικυῶνος.

Περαχώρα· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ ὁμων. δήμου τῆς Κορινθίας, εἰς τὸ κέντρον τῆς βουνοπαγοῦς Χερσονησίδος ἣν παρακτείνει ἡ Ἰσθμιακὴ χώρα ἀντικρὺ τῆς Κορίνθου καταλήγουσαν εἰς τὸ Ἡραῖον ἀκρωτήριον. Ὡραῖοι ἐλαιῶνες, καὶ ἄμπελοι. Ἐκ Κορίνθου ἀπέχει 3 1)2 ὥρ. ΒΑΒ, ἐκ δὲ τῆς θερινῆς τοῦ δήμου πρωτευούσης Λουτρακίου 1 1)2 ὥρ. ΒΔΒ. Κάτ: 1361.

Περαχώρας-δῆμος τοῦ νομοῦ Κορινθίας. Πρωτ. χειμ. Περαχώρα, θερ. Λουτράκιον. Ἄλλα χ. Ἅγ. Θεόδωροι, Ἴσθμια, Καλαμάκι, Κολαντζίκι, Πίσια, Ποσειδωνία, Μονὴ Ἁγίου Νικολάου τῶν Καλῶν νήσων. Κάτ: 3,352.

Περαχωριό· χ. τοῦ δήμου Ἰθακησίων τῆς νήσου Ἰθάκης, 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτεύσης. Κάτ: 1027.

Πέρα-Χωριό οἰκισμὸς ἐγκαταλελειμμένος τὸ πλεῖστον τοῦ δήμου Λεβαδέων τῆς Βοιωτίας, 3 4 ὥρ. ἀπὸ Λεβαδείας. Κάτ: 189.

Περβενᾶς (Ἰωάννης-Θεοδοσίου) ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Κορακοβοῦνι τῆς ἐπαρχίας Ἀγίου-Πέτρου (Κυνουρίας), μεμυημένος εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος ἦτο πενταχοσιάρχος καὶ ὡς τοιοῦτος ἔλαβε μετὰ τῶν συγχωρίων τοῦ μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως πολεμήσας μέχρι τῆς ἁλώσεώς της. Καὶ ὡς φροντιστὴς δὲ ὑπηρετήσας ἐν Βερβαίνοις ἔδειξεν ἀξιομίμητον ζῆλον καὶ τιμιότητα.

Περβολάκια· χ. τοῦ δήμ. Παγωνεθήμου, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 110.

Περβολάκια· χ. τοῦ δήμ. Χανταρᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου (Κρήτη). Κάτ: 160.

Πέργα· νῦν Καραϊσσάρ. π. τῆς Παμφυλίας, ἐπὶ τοῦ Καΰστρου, περιώνυμος διὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Πατρὶς τοῦ γεωμέτρου Ἀπολλωνίου.

Πέργαμον· π. τῆς ἐν Μυσίᾳ Τευθρανίας ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ μετὰ περιφήμου βιβλιοθήκης.

Πέργαμος· υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πέργαμον.

Πέργαμος· ἡ ἀκρόπολις τῆς ἀρχ. Τροίας.

Πέργαμος· φρούριον τῆς ἐν ἀρχ. Μακεδονίᾳ Πιερίας.

Πέργαμος· ἀρχ. π. τῆς Κρήτης ἔνθα ἀπεβίωσεν ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης Λυκοῦργος.

Περγαντεΐκα· χ. τοῦ δήμου Βρυσεῶν τῆς Λακεδαίμονος, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀναβρυτῆς. Κάτ: 72.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Περγασή· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν. Ὁ δημότης Περγασεὺς ἢ Περγασῆθεν.

Περγκολὲζ (Ἰ ω.-Β.)· μουσικὸς συνθέτης, ἐγεν. ἐν Ἰεζὶ 1710—1736, μαθητὴς τοῦ Δουράντ, γνωστὸς ἐκ τοῦ μελοδράματος αὐτοῦ ἰδίᾳ «Σέρβα Πατρόνα» =(Ἡ ὑπηρέτρια - Κυρία), ἀριστουργήματος μελῳδίας καὶ χάριτος, ἑνὸς «Στάμπατ» περιωνύμου καταστάντος καὶ τοῦ «Σάλβε ρεγγίνα» —Χαῖρε Βασίλισσα.

Πέρδικα· χ. τῆς νήσου Αἰγίνης, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ: 217. Ἐν τῷ Ὄ ρ μ φ-Πέρδικας διαμένουν 7.

Περδίκκας ὁ Α'· Ἀργεῖος, ἀπόγονος τῶν Τημενιδῶν, ἱδρυτὴς τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας περὶ τὸ 700 π. Χ.

Περδίκκας ὁ Β'· υἱὸς Ἀλεξάνδρου Α' καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχελάου, 455-414 π. Χ.

Περδίκκας ὁ Γ'· υἱὸς τοῦ Ἀμύντου Β' καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου, 365-360 π. Χ.

Περδίκκας· υἱὸς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, εἷς τῶν περιφανεστάτων στρατηγῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μείνας μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας καὶ φονευθεὶς τὸ 321 π. Χ. ὑπὸ τῶν στασιασάντων στρατιωτῶν.

Περδοὺ (ὄ ρ ο ς)· ὀροσειρὰ τῶν Πυρηναίων ἐν Ἱσπανίᾳ, ἔνθα καλεῖται Λὰς-τρὲς-Σορέλλας=αἱ τρεῖς ἀδελφαί. Ἔχει τρεῖς κορυφάς, τὸ ὄ ρ ο ς Π ε ρ δ ο ὺ ὕψ. 3,352 μ., τὸν κ ῶ ν ο ν τοῦ Μαρμπορὲ ὕψ. 3,327 μ. καὶ τὸ Σούμ - δὲ - Ραμὸν ὕψ. 3,248 μ.

Πέρεβος· θέσις μετ' ἀσημάντων ἀγροικιῶν ἐν τῷ δήμῳ Παμφίας τῆς Κεντρῴας Αἰτωλίας.

Περεγρῖνοι· ὄνομα τῶν ξένων ἐν Ρώμῃ. Οὐδὲν εἶχον οὗτοι δικαίωμα εἰς τὴν ἀρχήν, θεωρούμενοι ὡς ἔχθροι (χόστες). Διατάγματα τῶν πραιτώρων ἐξησφάλισαν αὐτοῖς τὴν προστασίαν τοῦ κράτους, καθιερώσαντα τὸ **γιοὺς γκέντιουμ**=δίκαιον τῶν γενῶν, παραλλήλως πρὸς τὸ ἀ σ τ ι κ ὸ ν δ ί κ α ι ο ν. Ἀφ' ὅτου ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς κατήργησε τὴν τάξιν τῶν ξένων, ἔπαυσε πλέον ὑφισταμένη ἡ διάκρισις αὕτη.

Περεγρῖνος· κυνικὸς φιλόσοφος τοῦ 2ου αἰῶνος μ. Χ., ἐγεν. παρὰ τὴν Λάμψακον, τὴν νεότητα αὐτοῦ διήγαγεν ἀσώτως, εἶτα ἔφυγεν εἰς Ἰουδαίαν, ἔνθα ἐγένετο Χριστιανός, ἐγκατέλιπε δὲ καὶ τὴν νέαν αὐτοῦ θρησκείαν καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν, μετέβη δὲ εἰς Ρώμην, ὅθεν ἐξεδιώχθη ὡς φωνασκῶν κατὰ τοῦ αὐτοκρ. Μάρκου Αὐρηλίου. Ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα ἐκίνησε τὴν κοινὴν περιέργειαν διὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν αὐτοῦ καὶ ἐκάη δημοσίᾳ κατὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας πρὸς ἐπίδειξιν τὸ 165. Ὁ Λουκιανὸς σατυρίζει τὸν ψευδοφιλόσοφον τοῦτον ἐν τῷ «θανάτῳ τοῦ Περεγρίνου».

Περέδα (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς δ έ), ζωγράφος ἱσπανός, ἐγεν. ἐν Βαλαλολίδῳ, 1599—1669, κατέλιπε πολυαρίθμους πίνακας καὶ ποικίλους καὶ διεκόσμησε τὸ Βουέν-Ρετίρο.

Περιαλάδ· π. τῆς Εὐρ. Ρω-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σίας (ἐν Πουλτάβᾳ) παρὰ τὸν Δνεῖπερ 224 χλμ. ΔΒΔ τῆς πόλεως Πουλτάβας. Κάτ: 14,000. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Βλαδιμήρου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἔνθα ἐνίκησε τοὺς Πετσενέγους. Ἐνταῦθα ὁ Ροχδὰν Κμελνίτσκυ καὶ ἡ συνέλευσις τῶν Κοζάκων ἀπεφάσισαν νὰ τεθῇ ἡ Οὐκρανία ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Τζάρου Ἀλεξίου τῆς Μοσκοβίας, διατηρουμένης ὅμως πλήρους ἀνεξαρτησίας ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, τὸν στρατὸν καὶ τὰ οἰκονομικά.—Ἑτέρα τις πόλις ὁμώνυμος ἦ Περεϊασλάβετς κατὰ τοὺς Ρώσους χρονικογράφους, ποτὲ Μαρκιανούπολις, ἣν ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ποτὲ πρωτ. τῶν Βουλγάρων, ἁλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σβιατοσλαύου τὸ 967.

Περεϊασλάβ· Ζαλιέσκυ· π: τῆς Εὐρωπ. Ρωσίας (ἐν Βλαδιμίρ) ἐπὶ τῆς λίμνης Πλεχσχεγιέβο, ἱδρυθεῖσα τὸ 1152, κάτ: 7800.

Περεΐρα (Δ. Νοῦνο-Ἀλβάρες), πρῶτος Κοντόσταυλος τῆς Πορτογαλίας, 1360—1431, υἱὸς τοῦ Ἀλβάρες Περέϊρα, εἰ καὶ ὑπασπιστὴς τῆς βασιλίσσης Ἐλεονώρας Τελλάζ, προσετέθη εἰς τὸ κόμμα τοῦ ἀντιβασιλέως, εἶτα Ἰωάννου Α', ὅστις διώρισεν αὐτὸν Κοντόσταυλον. Συνετέλεσεν εἰς τὴν νίκην τῆς Ἀλγιουβαρρότα (1385). Ἀπεσύρθη εἰς μοναστήριον τὸ 1421.

Περεΐρα (Γομές), ἰατρὸς Ἱσπανός, ἐδημοσίευσε φιλοσ. σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀντωνιάνα Μαργαρίτα» (ὄν. τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός του), ἐν ᾧ διετείνετο ὅτι τὰ ζῷά εἰσιν ἁπλαῖ μηχαναί.

Περέϊρα - δὲ - Κάστρο (Γαβριήλ)· ποιητὴς Πορτογάλος, 1571—1632, συνέθηκε κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς Λισβῶνος ἐποποιίαν, τιτλοφορουμένην «Ὀδύσσεια» 1636.

Περέϊρε (Ροδρίγος)· ἰσραηλίτης Ἱσπανός, ἐγεν. τὸ 1715 ἐν Ἐστραμαδούρᾳ, ἀπ. ἐν Παρισίοις τὸ 1780. Ἔφερεν ἐν Γαλλίᾳ πρὸ τοῦ Ἀββᾶ Δε-λ' Ἐπὲ μέθοδον διδασκαλίας τῶν κωφαλάλων (τὴν Δακτυλολογίαν), ἥτις ἔτυχε τῆς ψήφου τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν τὸ 1749.

Περεκόπ (ἤτοι Τομή)· Ἑλλην. Τάφρος, ταρταριστὶ Ὄρ ἢ Οὖρλ, π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας, ἐν Ταυρίδι, πρωτ. ἐπαρχίας ἐν τῷ μυχῷ τοῦ κόλπου τοῦ Περεκὸπ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμων. Ἰσθμοῦ, 136 χλμ. ΒΒΔ τῆς Συμφερουπόλεως, κάτ: 7,100. Ἔχει ἀκρόπολιν, ἁλυκὰς καὶ μέγιστον ἐμπόριον ἄλατος. Ἑλληνιστὶ ἡ πόλις αὕτη ἐκαλεῖτο Τάφρος, ἔκ τινος τάφρου διατεμνούσης τὸν ἰσθμὸν ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν καὶ ἥτις ἐπεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Μέγγλι-Χίρεϊ. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει καὶ τὸ Ρωσ. αὐτῆς ὄνομα. Ἐκυρίευσαν αὐτὴν παρὰ τῶν Τούρκων οἱ Ρῶσοι τὸ 1736 καὶ 1771. Ἐξησφάλισαν δὲ τὴν ἐπ' αὐτῆς κυριότητα τὸ 1783.

Περεκόπ· ἰσθμὸς στενὴ λωρὶς γῆς ἑνοῦσα τὴν Κριμαίαν μετὰ τῆς ἠπείρου πρὸς τὸ ΒΒΔ. Ἐκτείνεται εἰς μῆκος 8 χλμ. περίπου, διατέμνεται δὲ ὑπὸ τάφρου ξηρᾶς καθ' ὅλον τὸ πλάτος αὐτῆς μετ' ὀχυρωμάτων ἐγερθέντων κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον. Ἡ τάφρος αὕτη ἐσχημάτιζε τὴν κυριωτέραν ἀμυντικὴν γραμμήν. Ἡ διῶρυξ τοῦ Περεκόπ, ἧς ἡ κατα-

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σκευὴ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 1888, θὰ ἑνώσῃ τὸν Εὔξεινον Πόντον μετὰ τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης.

Περές ('Αντ.)· ὑπουργὸς Φιλίππου τοῦ Β', ὅστις ἐπιφορτισθεὶς νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν πριγκίπισσαν δ' Ἐβολι κατέστη ὁ εὐτυχὴς ἀντίζηλος τοῦ κυρίου του, ἐνήργησε δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἐσκοβέδο ὅστις εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν μηχανορραφίαν καὶ ἠδύνατο νὰ τὸν προδώσῃ. Βραδύτερον ὅμως ὁ βασιλεὺς πληροφορηθεὶς περὶ τῆς διαγωγῆς του συγκατέθη νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν διὰ διετοῦς φυλακίσεως καὶ ἐξαετοῦς ἐξορίας μόνον. Καὶ ἐδραπέτευσε μέν, συνελήφθη ὅμως ἐν Σαραγόσσῃ· ἀλλὰ καὶ αὖθις διαφυγὼν κατέφυγεν εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἐφιλοξένησεν αὐτὸν Ἑρρῖκος ὁ Δ' καὶ ἔνθα ἀπέθανε τὸ 1611. Κατέλιπε παράδοξα «Ἀπομνημονεύματα» καὶ «Ἐπιστολάς».

Περεφίξ· (Ἀ ρ δ ο υ ῖ ν ο ς δὲ Β ω μ ό ν δὲ), 1605-1671, ἐξελέγη τὸ 1644 ὡς παιδαγωγὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', τὸ 1648 ἐγένετο ἐπίσκοπος τοῦ Ροδέζ, εἶτα πνευματικὸς τοῦ βασιλέως, καὶ διωρίσθη ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων τὸ 1662. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδήμειαν τὸ 1654. Συνέγραψε τὸν «Βίον Ἑρρίκου τοῦ Δ'» καὶ ἄ.

Πέρθ· π. τῆς Σκωτίας, πρωτ. τῆς ὁμων. κομητείας ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ταί. Κάτ: 30,000, βιομηχανία ποικίλη καὶ ναυπηγία, ἁλιεία σπανίων (σολομῶν).—Ἡ ὁμων. κομητεία πρὸς Β. τῆς Ἐδερδῆν καὶ τῆς Ἰνβέρνες καὶ εἰς τὸ κέντρον οὖσα τῆς Σκωτίας, ἔχει ἔκτ. 2.500 τετρ. χλμ. καὶ 134,000 κατ. περίπου· ὄρη ἔχει τὰ Γκράμπιεν καὶ πολλὰς λίμνας καὶ ποταμίσκους.

Πέρθ· π. τῆς Αὐστραλίας, πρωτ. τῆς Δυτ. Αὐστραλίας ἐπὶ τοῦ Σβὰν-Ρίβερ, 19 χλμ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν του. Κάτ: 10,000.

Περθαρίτ· βασιλεὺς λομβαρδὸς, θανόντος τοῦ Ἀριμπέρ Α' πατρός του ἔλαχεν αὐτῷ κατὰ τὴν διανομὴν τὸ Μιλᾶνον (661), φονευθέντος τοῦ ἀδελφοῦ του Γόδεμπεργ ὑπὸ τοῦ σφετεριστοῦ Γκριμάλδ, δουκὸς τοῦ Βενεβέντου, κατέφυγεν εἰς τοὺς Ἀβάρους, εἶτα εἰς Γαλλίαν ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Γκριμάλδ, 671, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ θανάτου του, 686. — Π ε ρ θ α ρ ί τ λέγεται καὶ ὁ ἥρως μετρίας τινὸς τραγῳδίας τοῦ Κορνηλίου.

Περθουά· ἀρχ. μικρὰ χώρα τῆς Κάτω Καμπανίας ἐν Γαλλίᾳ, (Πέρτισους Πάγους λατινιστί) εἶχεν ὡς πρωτεύουσαν τὸ Βιτρύ-λὲ-Φρανσουά, ἦτο δὲ πόλις ποτὲ ἀρκούντως σημαντική, κατεστράφη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα. Νῦν περιλαμβάνεται ἐν τοῖς Γαλ. νομοῖς Μάρν καὶ Ἄνω Μάρν.

Περθούς· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἄνω Πυρηναίων, ἐπὶ τοῦ Ρόμ καὶ μεταξὺ δύο κλιτύων τῶν ὀρέων σχηματιζουσῶν κλεισώρειαν δι' ἧς διέρχονται οἱ μεταβαίνοντες εἰς Ἱσπανίαν. Κάτ. 650. Φρούριον Βελλγγράδ ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν «Τροπαίων τοῦ Πομπηίου», πύργου οὗ αἱ ἐπιγραφαὶ ἐξύμνουν τὰς νίκας καὶ κατακτήσεις τοῦ Πομπηίου.

Πέρι· ἐκ τοῦ περσικοῦ **πάρι**=

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

πτερωτός, ὄνομα ἐν τῇ Περσικῇ παραδόσει τῶν θηλέων πνευμάτων, ἅπερ καπέρχονται ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα δελεάζωσι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς καὶ τῶν εὐεργετικῶν δυνάμεων, ἀρρένων ἢ θηλέων, αἵτινες ἀποδιώκουσι τοὺς Δέβς.

Πέρι· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου, Ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 105.

Περίανδρος· υἱὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου ἀπὸ τοῦ 628—584 π.Χ. καὶ εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

Περίανδρος· τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Κορινθίου.

Περίβοια· θυγ. τοῦ Ἀκεσαμενοῦ σύζυγος τοῦ Ἀξιοῦ, μήτηρ τοῦ Πελάγονος, ἡγεμόνος τῶν Παιόνων.

Περίβοια· μία τῶν Ναϊάδων, σύζυγος τοῦ Ἰκαρίου, μήτηρ τοῦ Θόαντος, τοῦ Ἀλήτου, τοῦ Δαμασίππου καὶ τῆς Πηνελόπης.

Περίβοια· σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, ἡ ἀναθρέψασα τὸν Οἰδίποδα.

Περιβόλι· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 648.

Περιβόλι-Τρύπου· ἀγροικία τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ: 9.

Περιβόλια· ἀγροτικὸς συνοικισμὸς τῆς Κάτω-Ἀχαΐας τῆς Δύμης παρὰ τὸν ποτ. Πειρον. Κῆποι, σταφιδῶνες. Κάτ: 35.

Περιβόλια· χ. τοῦ δήμου Πελλάνης τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 279.

Περιβόλια· χ. τοῦ δημ. Ρεθύμνης, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 1,000.

Περιβόλια· χ. τοῦ δήμ. Ἐννεαχωρίων, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 180.

Περιβόλια (Γαρίπας, Μαρινιανά, Παρδιανά, Πορί, Κοκκιανά, Γκαριανά, Κατσιστροχώρι, Πύργος, Ἁγία Κυριακὴ κτλ.). Πρωτ. δήμου Περιβολίων, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικήσ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 950.

Περίβολος· χ. τοῦ δήμου Οἴας τῆς νήσου Θήρας. Κάτ: 313.

Περιγγέ· Βεζούννα καὶ Πετροκόριοι, πρωτ. τοῦ γαλ. ν. Δορδώνης ἐν τοῖς λειμῶσι τῆς Δόχθης τοῦ Ἴσλ, 499 χλμ. ΝΝΔ τῶν Παρισίων, κατ: 32,000, λύκεια, δημοδιδασκαλεῖα, ἑταιρεῖαι τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, ἀγροτικαί, ἱστορικαὶ καὶ ἀρχαιολογικαὶ τοῦ Περιγγόρ. Βιομηχανία ποικίλη, παράγει τὰ ἐξαίσια ὕδατα τοῦ Περιγγέ. Ἐν τῇ συνοικίᾳ τῆς παλαιᾶς πόλεως εὑρίσκεται ὁ καθεδρικὸς ναὸς τοῦ Σαλν-Φρόν, σπουδαῖον οἰκοδόμημα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Πρωτ. τῶν Πετροκορίων, ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Καίσαρος ἐκαλεῖτο Βεζοῦννα. Ἐγένετο πρωτ. τοῦ Περιγγὸρ κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα. Τὸ 1576 ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρξεν ἔρεισμα τῶν Καλβινιστῶν. Εἶνε πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Πωλὲν (Παυλίνου), τοῦ ἱππότου τοῦ Παϋιγιόν, τοῦ στρατηγοῦ Δωμεσνὶλ καὶ τοῦ Πέτρου Μάγνου.

Περιγγόρ· Ἀγγερ-Πετροκοριένσις, (ἀγρὸς τῶν Πετροκορίων), ἀρχαία χώρα τῆς Γαλλίας πρὸς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Β. τῆς Γουϊέννης, διηρεῖτο εἰς ἄνω-Περιγγὸρ ἢ λευκὸν Περιγγόρ, περιλαμβάνον τὴν Περιγγέ, Βερζεράκ, Μυσιδάν, Ὠμπτέρ, καὶ Κάτω Περιγγὸρ ἢ Μέλαν-Περιγγὸρ περιλαμβάνον τὴν Σαρλά, Καστιγὸν καὶ Τερασόν· Ἡ χώρα αὕτη, ποτὲ κατῳκημένη ὑπὸ τῶν Πετροκορίων, ἐπὶ Ὀνωρίου περιελήφθη ἐν τῇ 2ᾳ Ἀκουιτανίᾳ. Κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα εἶχε κόμητας (ὅρα Ταλλεϋράν). Τὰ νῦν εἶνε ὁ νομὸς Δορδόνης καὶ μέρος τοῦ ν. Λὸτ-ε-Γκαρόν.

Περιγιάλι· προσάκτιον χ. τοῦ δήμου Κορινθίων, εἰς τὴν Β ἐσχατιὰν τοῦ μεγάλου κορινθιακοῦ ἐλαιῶνος, σιδηροδρ. σταθμός. Κάτ: 398.

Περιὲ (Καζιμίρ)· πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Γαλλίας, γεν. ἐν Γρενόβλῃ 1777—1832, υἱὸς πλουσίου τραπεζίτου τοῦ Κλαυδίου Περριέ, ἑνὸς ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Γαλλικῆς Τραπέζης. Ὑπηρέτησε κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ μηχανικῷ, εἶτα ἵδρυσεν ἐν Παρισίοις τὸ 1802 μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Σκιπίωνος ἕνα τῶν πρώτων τραπεζιτικῶν οἴκων τῆς Εὐρώπης καὶ συνέστησε μεγάλα βιομηχανικὰ ἐργοστάσια. Ἐδημοσίευσε κατὰ τὸ 1816 φυλλάδιον κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν δανείων, ἐξελέγη βουλευτὴς Παρισίων τὸ 1817 καὶ προσήδρευσεν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ἐπὶ ὅλην δεκατριετίαν συγκαταλεχθεὶς μεταξὺ τῶν θερμοτέρων ὑπερασπιστῶν τοῦ Συνταγματικοῦ χάρτου καὶ τῶν Συνταγμ. Ἐλευθεριῶν. Κατὰ τὸ 1830 μάτην ἐπειράθη νὰ διακόψῃ τὰς ἐχθροπραξίας μεταξὺ τῶν βασιλικῶν καὶ τοῦ λαοῦ. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐξελέγη Πρόεδρος τοῦ Κοινοβουλίου τὸ 1831 Νοεμβρ. Τὸ δ' ἑπόμενον ἔτος μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ ὑπουργείου Λαφὶτ ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Πρόεδρος τοῦ ὑπουρ. Συμβουλίου. Ἐδείχθη ἐχθρικώτατος πρὸς τοὺς δημοκρατικούς. Διεκήρυξε τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἀναμίξεως εἰς τὸ Πολωνικὸν ζήτημα, ἀπέστειλεν ὅμως στρατὸν εἰς Ἀμβέρσαν ὑπὲρ τοῦ Βελγίου καὶ κατὰ τῆς Ὁλλανδίας καὶ εἰς Ἀγκῶνα πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς Αὐστριακῆς ἐπεμβάσεως ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐξηντλημένος ὑπὸ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐργασιῶν προσεβλήθη ὑπὸ χολέρας κατόπιν ἐπισκέψεως εἰς τὸ Ὁτὲλ-Ντιὲ μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεὰνς καὶ ἀπέθανε τὸν Μάϊον τοῦ 1838. Δι' ἐθνικῶν ἐράνων ἀνηγέρθη αὐτῷ μεγαλοπρεπὲς μαυσωλεῖον ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ Περ-Λασσαίζ.

Περιὲ (Αὔγουστος-Καζιμίρ), υἱὸς τοῦ προηγουμένου ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1811—1876, εἰσῆλθεν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον καὶ ἐγένετο πληρεξούσιος ὑπουργὸς ἐν Ἀνοβέρῳ· καταλιπὼν τὴν διπλωματίαν τὸ 1846 προσήδρευσεν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, μετέσχε τῆς Νομοθετικῆς συνελεύσεως τοῦ 1849 καὶ κατ' ἀρχὰς ὑπεστήριξε τὴν πολιτικὴν τοῦ Λουδ. Ναπολέοντος, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἐκ τῶν διαμαρτυρηθέντων κατὰ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 2ας Δεκεμβρίου. Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας ἀποσύρθεις εἰς τὰ ἐν τῷ νομῷ Ὠμπ κτήματά του ἐπεδόθη εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας, παρέμεινε δὲ ἐν αὐταῖς κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Γερμανῶν, ὑφ' ὧν καὶ συλληφθεὶς ἐφυλακίσθη. Τὸ 1871 ἐστάλη εἰς τὴν Ἐθνικὴν συνέλευσιν ἀντιπρόσωπος ἐκ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τριῶν νομῶν, ἐπὶ τῆς προεδρίας δὲ τοῦ Θιέρσου ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν· ὑπὸ τῆς ἐθν. Συνελεύσεως ἐξελέγη τὸ 1875 Γερουσιαστὴς ἰσόβιος· ἐδημοσίευσε μελέτας τινὰς ἐπὶ τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας.

Περριέ (Ἰάκωβος)· μηχανικός, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν, 1742—1818, κατεσκεύασε τὴν ἀντλίαν τοῦ Σαγιὸ πρὸς ὕδρευσιν τῶν Παρισίων ἐκ τοῦ Σηκουάνα, ἐποιήσατο πλείστας ἐφευρέσεις ἐν τῇ μηχανικῇ, ἀνέλαβε πλεῖστα ἔργα καὶ προσήνεγκε τὰς μεγίστας τῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ Κράτος καὶ τὴν βιομηχανίαν κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας. Συνέγραψε «Δοκίμιον ἐπὶ τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν.

Περιέ· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ τῆς Μάγχης, κάτ: 2,700. Ναοὶ τοῦ 14ου καὶ 15ου αἰῶνος.

Περιζόνιος· (Ἰακ. Βουρμπρόκ), Ὁλλανδὸς φιλόλογος 1651—1715, διάσημος διὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ τὰς ἱστορικὰς γνώσεις αὐτοῦ. Συνέγραψε πλεῖστα ἱστορικά, ἀρχαιολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ συγγράμματα μεγάλης ἀξίας.

Περίθεια· πρωτ. τοῦ δήμ. Κασσωπαίων τῆς Κερκύρας, ἧς ἀπέχει 7 ὥρ Κάτ: 841 κατὰ τὸ θέρος, διότι τὸν χειμῶνα οἱ κάτοικοί της διασπείρονται εἰς τὰς ἀγροικίας Λοῦτσαις, Ζερβοῦ, Ἅγ. - Ἠλίας, Πελεκητός, Ρίλλάτικα, Ἅγ.-Μαρτῖνος καὶ Βασιλικά.

Περιθειώτισσα· χ. τοῦ δήμου Ποτιδανίας τῆς Δωρίδος. Κάτ: 256.

Περιθοΐδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, κληθεὶς κατὰ Πειρίθουν, τὸν φίλον τοῦ Θησέως.

Περιθῶρι· χ. τοῦ δήμου Τριπάλεως τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 537.

Περιθῶρι· χ. τοῦ δήμου Φελλόης τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 735.

Περικλείδας· ὁ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πεμφθεὶς ἵνα ζητήσῃ ἐπικουρίαν κατὰ τῶν Εἱλώτων.

Περικλῆς· μέγας στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, 494—426 π. Χ. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ αἱ Ἀθῆναι ἔφθασαν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς δόξης, ἔχουσαι συμμάχους τὰς πλείστας τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ νήσων καὶ κτήσεις πανταχοῦ τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, πρὸς τούτοις δὲ ἐπλουτίσθησαν παρ' αὐτοῦ καὶ ἐκοσμήθησαν διὰ μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν. Ἀτυχῶς ὅμως κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐκηρύχθη ὁ ὀλέθριος Πελοπ. πόλεμος κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις κατέληξεν εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πρώτης πόλεως τοῦ κόσμου· ἀπέθανε δὲ τότε καὶ ὁ Περικλῆς πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του ἐκ τῆς φοβερᾶς πανώλους ἥτις ἠρήμωσε τὰς Ἀθήνας ὀλίγον πρὸ τῆς περατώσεως τοῦ πολέμου. Ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ ἐδείχθη προστάτης τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, κατορθώσας νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν αἰῶνα καθ' ὃν ἔζη καὶ νὰ ὀνομασθῇ συνάμα οὗτος Χρυσοῦς αἰὼν διὰ τὰς Ἀθήνας.

Περικλῆς· νόθος υἱὸς τοῦ Περι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του.

Περικλύμενος· υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, ἀργοναύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Πύλου.

Περικλύμενος· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, Θηβαῖος, κατὰ τὸν πρῶτον θηβαϊκὸν πόλεμον φονεύσας τὸν Παρθενοπαῖον καὶ καταδιώξας τὸν Ἀμφιάραον.

Περίλαος· χαλκοπλάστης ἐξ Ἀκράγαντος, ὅστις ἐπὶ ἀδρᾷ ἀμοιβῇ κατεσκεύασε διὰ τὸν τύραννον Φάλαριν ὡς βασανιστήριον, χαλκοῦν ταῦρον εἰς ὃν ἐγκλειόμενος ἄνθρωπος ἐπυρπολεῖτο διὰ κάτωθεν ἀναπτομένης πυρᾶς· αἱ δὲ κραυγαὶ ἂς ἐξεπεμπεν ἀντήχουν ὡς μυκηθμοὶ ταύρου, ὁ Φάλαρις δὲ αὐτὸν πρῶτον ἐνέκλεισε καὶ ἐθανάτωσε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Κατ' ἄλλους ἐλέγετο οὗτος Πέριλλος.

Περίλεφτο· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 279.

Περίμ· πιθανῶς ἡ νῆσος τοῦ Διοδώρου, (Ἴνσουλα Ντιόντορι) νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐν τῷ εἰσόπλῳ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Βάβ-ἐλ-Μανδέβ, οὗ δεσπόζει, 4 χλμ. πρὸς Δ τῆς ἀραβικῆς ἀκτῆς, ἔκτ: 12 τετρ. χλμ. κάτ. 150, λιμὴν καλός. Κατελήφθη τὸ 1857 ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, οἵτινες ἵδρυσαν αὐτόθι στρατιωτικὸν σταθμὸν καὶ φάρον.

Πέρινθος· π. τῆς ἀρχ. Θράκης; ἐπὶ τῆς Προποντίδος, εὐποροῦσα ἀποικία Σαμίων, ἡ ὕστερον Ἡράκλεια.

Περινιόν (Δομ.-Καταιρίνης, μαρκήσιος δὲ)· ἐγεν. ἐν Γκρενὰδ τοῦ 1ολ. νομ. ἄνω Γκαρὸν, 1754-1818, βουλευτὴς ἐν τῇ νομοθετικῇ ἐθνοσυνελεύσει τοῦ 1791, κατέλιπε τὴν θέσιν του ἵνα ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ στρατῷ τῆς Δημοκρατίας, διῴκησεν ὡς ἀρχηγὸς τὸν στρατὸν τῶν Ἀνατ. Πυρηναίων μετὰ τὸν Δουγομμιὲ τὸ 1794. Εἶτα διορισθεὶς πρέσβυς εἰς Ἱσπανίαν, ὑπέγραψε τὴν συνθήκην τῆς συμμαχίας τοῦ ἁγ. Ἰλδεφόνσου, σταλεὶς τὸ 1799 εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἰταλίας ἐπληγώθη καὶ συνελήφθη ἐν Νόβι, ἀπηλευθερώθη δὲ τὸ 1801. Ἀνακηρυχθείσης τῆς αὐτοκρατορίας τὸ 1804 ἐγένετο γερουσιαστὴς καὶ στρατάρχης. Συνελήφθη μετὰ τῶν Βουρβώνων τὸ 1814, κατέστρωσε δὲ τὸ 1815 σχέδιον ὑπερασπίσεως κατὰ τοῦ Ναπολέοντος εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν καὶ ἀνεδείχθη Πατρίκιος τῆς Γαλλίας καὶ μαρκήσιος.

Περίνο δὲλ Βάγγα (Πέτρος Βουοναккόρσι, ὁ ἐπιλεγόμενος)· Φλωρεντῖνος ζωγράφος, 1501—1547, μαθητὴς τοῦ Χιρλανδάγιο καὶ συνεργάτης τοῦ Ραφαὴλ, ὁ διασημότερος τῆς Φλωρεντινῆς σχολῆς μετὰ τὸν Μιχαὴλ-Ἄγγελον. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ραφαὴλ ἐφιλοτέχνησεν ἐν ταῖς Αἰθούσαις τοῦ Βατικανοῦ πλεῖστα ἀριστουργήματα τῆς τέχνης του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ραφαὴλ μετέβη εἰς Γένουαν, ἔνθα ἵδρυσε περιώνυμον σχολὴν καὶ διεκόσμησε τὰς τοιχογραφίας τοῦ ἀνακτόρου Δόρια. Ἐπανῆλθεν αὖθις εἰς Ρώμην καὶ ἐφιλοτέχνησε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

νέα ἐξαίσια ἔργα τὴν «Γέννησιν τῆς Εὔας», τὸν ἅγιον Ἰωάννην ἐν τῇ ἐρήμῳ, τὴν μάχην τοῦ Ὁρατίου Κόκλη, τὴν μάχην τῶν Περσῶν, ἐν τῷ μουσείῳ τοῦ Λούβρου. Κατηγοροῦσιν αὐτοῦ ὡς πλεονέκτου καὶ φθονοῦντος τὸν Τισιανόν.

Περίστα· χ. τοῦ δήμου Προσχίου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 694.

Περιστέρα· πρωτ. τοῦ δήμου Νωνάκριδος τῶν Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 3 3)4 ὥρ. Α, καὶ 1)2 ἀπὸ Σόλου (πρώην πρωτευούσης). Εἰρηνοδικεῖον καὶ ἑλλην. σχολεῖον Κεῖται ἐπὶ τῶν Δ προβούνων τῶν Ἀροανίων. Κάτ: 259.

Περιστέρα· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ: 198.

Περιστέρι· θέσις καὶ ἀγοικίαι ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ: 35.

Περίφας· αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, ὅστις ἔσωσε ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν.

Περιφήτης· υἱὸς τοῦ Ἀραίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας, διαβόητος λῃστὴς παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον τῆς Ἀργολίδος, ἐπονομαζόμενος Κορυνήτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Πέρκιν-Βάρμπεκ· ἐπιλεγόμενος «ὁ ψευδὴς δοὺξ τῆς Γιορκης» ἢ ὁ ψευδὴς Ριχάρδος Δ'» ἀπατεών τις, υἱὸς Ἰουδαίου ἐκ Τουρναί, γεν. ἐν Λονδίνῳ. Ἡ ἐπίκληρος δούκισσα τῆς Βουργουνδίας Μαργαρίτα, ἀδελφὴ Ἐδουάρδου τοῦ 4ου, ἠθέλησε νὰ τὸν παρουσιάσῃ ὡς τὸν ἀνεψιόν της Ριχάρδον τῆς Γιόρκης, 2ον υἱὸν τοῦ Ἐδουάρδου 4ου, ὅστις ἠφανίσθη ἐκ Τοὺρ τὸ 1483, ἵνα ἀντιτάξῃ αὐτὸν εἰς τὸν Ἑρρῖκον 7ον, ἀνεγνώρισε δὲ αὐτὸν δημοσίᾳ τὸ 1490. Ἐπεχείρησε ματαίαν ἀπόβασιν εἰς Ἰρλανδίαν, καὶ εἰς Κέντ καὶ τέλος κατέφυγεν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Σκωτίας Ἰάκωβον 4ον, ὅστις συνέζευξεν αὐτὸν πρός τινα συγγενῆ του, καὶ συνεξεστράτευσαν εἰς Νόρθομβερλαινδ 1496, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν ἀμφότεροι. Μετά τινας ἄλλας ματαίας ἀποπείρας ἀπεφάσισε νὰ παραδοθῇ εἰς Ἑρρῖκον τὸν 7ον, ὅστις ἀφ' οὗ ἐξέθεσεν αὐτὸν δημοσίᾳ τὸν ἐφυλάκισεν ἐν Τούρ· καὶ κατώρθωσε μὲν νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλὰ συλληφθεὶς ἐκ νέου ἀπηγχονίσθη ἐν Τυδούρν τὸ 1499.

Πέρκις· χ. τοῦ δήμου Προσχίου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 550.

Πέρκις (Ἠ λ ί α ς)· ἀμερικανὸς ἰατρὸς ἀποθανὼν ἐν Νέᾳ Γιόρκῃ τὸ 1799, ἐξήσκησε κατὰ πρῶτον τὴν ἰατρικὴν ἐν Πλαίνφιελδ τῆς Πεννσυλβανίας, ἐπενόησεν ἐργαλεῖόν τι ἐκ μετάλλου ὅπερ, προστριβόμενον ἐπὶ τοῦ πάσχοντος μέρους τοῦ σώματος, ἐθεράπευεν, ὡς ἔλεγε, πᾶν νόσημα. Τὴν μέθοδον ταύτην ἐξήσκησεν ἐν Φιλαδελφείᾳ ἔνθα ἐπί τινα χρόνον ἦτο ἐν γενικῇ χρήσει.

Περκώτη· ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου. Παρὰ μεταγενεστέροις γράφεται Π ε ρ κ ώ π η. Ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ποτ. Πρακτίου, συμπίπτει δὲ μὲ τὴν σημερινὴν κώμην Β ε ρ γ ά ζ.

Περλεγμάνικα· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. Κάτ: 196.

Πέρλεμπεργ· π. τοῦ Βρανδεμ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βούργου τῆς Πρωσίας, πρωτ. ἐπαρχίας 110 χλμ. ΒΔ τοῦ Πότσδαμ. Κάτ: 8,100.

Περλεπές· π. τῆς Β Μακεδονίας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Βάβουνα καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Πριλάπου τῆς ὁποίας σῴζονται ἀρκετὰ ἐρείπια. Ἔχει 20.000 κατοίκους, ὧν τὸ 1)4 Ἕλληνες καὶ τὸ 1)8 Βούλγαροι καὶ ἐνεργεῖ ἀξιόλογον ἐμπόριον, ἐτησίως δὲ μεγίστην ἐμπορικὴν πανήγυριν.

Περλεψιμάδες· χ. τοῦ δήμου Ἀμφιπαγιτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 168.

Περλιμάγκο (Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Χαλκίδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ τῆς ΝΔ Θεσσαλίας. Κάτ: 574.

Πέρμ· π. τῆς Εὐρωπ. Ρωσίας, πρωτ. τοῦ ὁμων. κυβερνείου ἐπὶ τοῦ Κάμα καὶ Τσουσοβάγια, 1525 χλμ. ΑΝΑ τῆς Πετρουπόλεως, κάτ:40,000. Μέγα ἐμπόριον μετάλλων ἐξορυσσομένων ἐκ τῶν πέριξ μεταλλείων. Πρὸ τοῦ ΙΙΙ' αἰῶνος ἦτο μικρὰ κωμόπολις, ἀλλ' ηὐξήθη ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως πλουσίου παρ' αὐτὴν μεταλλείου χαλκοῦ. Τὸ 1781 προήχθη εἰς πόλιν.—Τὸ κυβερνεῖον τῆς Π ἐ ρ μ ἐν μέρει μὲν ἐν Εὐρώπῃ, ἐν μέρει δὲ ἐν Ἀσίᾳ, διαιρεῖται εἰς δύο διὰ τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Οὐραλίων, ἔχει ἔκτ: 332,060 τετρ. χλμ. καὶ κατ: 2,800,000, κλῖμα ψυχρότατον, ἔδαφος ὀλίγον γόνιμον καὶ λιμνώδες, ἔχει πρόβατα ἱσπανικά, ἵππους, ἄρκτους, ταράνδους, σαρβόερια, κτηνοτροφίαν καὶ μελισσοτροφίαν καὶ πλούσια καὶ μεγάλα μεταλλεῖα διαφόρων μετάλλων.

Πέρμσ(σ)ος· ἀρχ. ὄν. ποτ. τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐνούμενος μὲ τὸν Ὀλμειὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα.

Περμὶ ἢ **Β ι α ρ μ ί α**· ἀρχαία καὶ εὐρεῖα χώρα εἰς τὰ ΒΑ τῆς Εὐρ. Ρωσίας, περιλαμβάνουσα πιθανῶς πλὴν τοῦ σημερινοῦ κυβερνείου τῆς Περμ καὶ τὰ τῆς Βολόγδας καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου. Τὸ βασίλειον τῆς Περμίας λέγουσιν ὅτι ἤκμαζεν ἐν τῇ μεταξὺ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου καὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Οὔνων ἐποχῇ. Οἱ Νορμανδοὶ θαλασσοπόροι οἱ ἐμπορευόμενοι μετὰ τῶν Βιαρμίων περιγράφουσιν αὐτοὺς ὡς λαὸν πλούσιον καὶ πεπολισμένον, γνωρίζοντα τὴν γεωργίαν καὶ τὰς βιομηχανικὰς τέχνας. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ὑπῆρξε βασίλειον τῆς Βιαρμίας, ὅπερ ἐπὶ τέλους ὑπετάγη εἰς τὸ Νόβγοροδ. Ἰβὰν ὁ Δ' ὑπεδούλωσεν αὐτὸ τὸ 1543. Ἐξεχριστιανίσθησαν ἀπὸ τοῦ 1375 ὑπὸ τοῦ ἐκ Πέρμ Ἁγίου Στεφάνου ὅστις ἵδρυσεν ἐν τῇ χώρᾳ τὴν πρώτην ἐπισκοπικὴν ἕδραν καὶ ὅστις, ἵνα μεταφράσῃ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐπενόησεν ἴδιον ἀλφάβητον ὀνομασθὲν Περμιανόν.

Περμπὰχ ἢ **πούρμπαχ** (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· ἀστρονόμος ἐκ τῆς ὁμων. πόλεως τῆς Λίντς τῆς Αὐστρίας 1423—1461. Κατέλιπε «Θεωρίαν περὶ πλανητῶν» καὶ πίνακα ἐκλείψεων τῶν ἐτῶν 1650—61· ὁ Ρεγγιομοντᾶνος ὑπῆρξε μαθητής του.

Πέρν· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Βωκλοὺζ ἐπὶ τοῦ Νέσκ, 7 χλμ. πρὸς Ν τοῦ Καρπανδρᾶς. Κάτ: 3,900. Καλλιέργεια καπνοῦ καὶ μεταξουργία. Πατρὶς τοῦ Φλεσιέ.

Περναμπούκο ἢ **Ὑ φ α λ ο ς**·

ΑΠΥΘΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

λιμὴν καὶ π. τῆς Βραζιλίας, πρωτ. τῆς ὁμων. πολιτείας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, 1965 χλμ. ΒΑ τοῦ Ρίου-Ἰανείρου, κάτ. 200,000, ἐπὶ δύο νησιδίων ἐκτισμένη καὶ τῆς ἠπείρου. Ἡ ὁμώνυμος πολιτεία πρὸς Δ τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τῆς πολιτείας τοῦ Πωχὺ πρὸς Α. Ἔχει ἔκτ. 128,395 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 1,125,000.

Περνετὶ ἢ Περνωτὶ (Ἰάκ. Π.)· ἱερεὺς καὶ ἱστοριογράφος Γάλλος ἐκ Λυών, 1696-1777, συνέγραψε «Φιλοσοφικὰς ἐπιστολὰς περὶ φυσιογνωμιῶν», «Ἱστορικὰς ἀναδιφήσεις τῆς Λυών» κλπ.

Περνετὺ (Ἀντ. Ἰωσ)· ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου, Βενεδικτῖνος, ἐγεν. ἐν Ροάνν, 1716-1801, ἠκολούθησε τὸν Βουγκαινβίλ ὡς πνευματικὸς ἐν τῇ περιηγήσει του, ἣν καὶ περιέγραψεν ἐν τῇ «Ἱστορίᾳ περιηγήσεως εἰς τὰς Μαλουΐνας νήσους», εἶτα ἀπεσύρθη εἰς Πρωσίαν ἔνθα ἐγένετο βιβλιοθηκάριος τοῦ Βερολίνου. Ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν, ἐπεδόθη εἰς τὴν Ἀλχημείαν καὶ συνέγραψε περὶ αὐτῆς.

Περνετὺ (Ἰωσ. - Μάριος, ὑποκόμης δέ-)· Γάλλος στρατηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἐγεν. ἐν Λυών, 1766-1856. Ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ μεγάλου στρατοῦ τῆς Γερμανίας τὸ 1805, τὸ 1807 προήχθη εἰς μέραρχον καὶ βαρῶνον τῆς αὐτοκρατορίας. Τὸ 1812 ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πυροβολ. τοῦ 1ου σώματος μετέσχε κατὰ μέγα μέρος τῆς ἀλώσεως τῆς Σμολένσκης, κατώρθωσε δὲ κατὰ τὴν ὑποχώρησιν νὰ διασώσῃ τὸ ὑλικὸν τοῦ σώματός του μέχρι τοῦ Βερεζίνα, κληθεὶς ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ πυροβολικοῦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν, ἐγένετο πατρίκιος τῆς Γαλλίας καὶ γερουσιαστής.

Περνό (Ἀλεξ. - Φραγκίσκος)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Βασύ, 1794—1865, μαθητὴς τοῦ Β. Μπερτέν. Θεωροῦνται ὡς ἔργα του ὁ Μάριος ἐν Καρχηδόνι καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα ἀξίας.

Περνώφ ἢ **Περνώ**· π. καὶ φρούριον τῆς Εὐρ. Ρωσίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Λιβονίᾳ (Ρίγα) παρὰ τὰς ἐκβολὰς εἰς τὴν Βαλτικὴν τοῦ ὁμων. ποταμοῦ, κατ: 14000. Ἔχει ἀκρόπολιν καὶ μέγα θαλάσσιον ἐμπόριον. Κατέλαβον ταύτην τὸ πρῶτον οἱ Ρῶσοι μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1575—1582.

Περόβσκ· ἀρχ. Ἀκ-Μετσέτ (λευκὸν τζαμίον)· π. καὶ φρούριον τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας (Ρωσ. Τουρκεστάν), ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σὺρ-Δάριᾶ, κατ: 5500, τὸ σημερινὸν αὐτῆς ὄνομα ἔλκει ἐκ τοῦ στρατηγοῦ Περόβσκυ, ὅστις ἔκτισε τὴν ρωσ. αὐτῆς ἀκρόπολιν τὸ 1853.

Περόζης ἢ **Φιρούρ** βασιλεὺς τῶν Περσῶν, Σασσανίδης, 457—484, υἱὸς τοῦ Ὑεζδεδιέρδ 2ου, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του Ὁρμοὺζ καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν. Ἀπέθανεν ἐν μάχῃ τινὶ μετὰ δυστυχῆ βασιλείαν.

Περόν (Φραγκίσκος)· φυσιολόγος καὶ περιηγητής, ἐγεν. ἐν Σεριλλὺ τοῦ Γαλλ. νομ. Ἀλλιέ, 1775-1810, προσεκολλήθη ὡς ἰατρὸς καὶ φυσιολόγος ἐν τῇ ἀποστολῇ εἰς τὰς Ἀνταρκτικὰς χώρας ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Βωδὲν (1800—1804), ἐποιήσατο ἀ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ξίας λόγου παρατηρήσεις ἐπιστημονικὰς καὶ συλλογὰς ζωολογικὰς 100000 εἰδῶν καὶ συνέγραψε τὴν εἰς τὰς «Νοτίους χώρας Περιήγησιν», ὡς καὶ «Ἀνθρωπολογικὰς Παρατηρήσεις».

Περόνν· πρωτ. ἐπαρχίας ἐν τῷ Γαλ. νομ. Σώμμ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Σώμμ, 51 χλμ. Δ τῆς Ἀμιέν. Κατ: 4800. Ζαχαροποιία καὶ ζυθοποιία, Γυμνάσιον, ναὸς τοῦ 16ου αἰῶνος. Ἠτό ποτε πρωτ. τῆς χώρας τοῦ Σαντέρ. Οἱ Μεροβίγγιοι βασιλεῖς εἶχον ἐν αὐτῇ ἀνάκτορον. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν π ό λ ε ω ν τ ο ῦ Σ ώ μ μ τῶν παραχωρηθεισῶν εἰς τὸν δοῦκα τῆς Βουργουνδίας Φίλιππον τὸν Καλὸν διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Ἀρρὰς τὸ 1435. Τὸ 1576 οἱ εὐγενεῖς τῆς Περὸν ὑπέγραψαν συνθήκην ἑνώσεως κατὰ τῶν διαμαρτυρομένων, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἱερᾶς Συμμαχίας (Λίγκ). Τὸ 1871 ἠλώθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν μετὰ 13ήμερον βομβαρδισμόν. Πατρὶς τοῦ Ἀσιανολόγου Λανγκλὲς καὶ τοῦ λογίου Δομζερμαίν.

Περότττι· ἱεράρχης καὶ φιλόλογος ἰταλὸς, 1430—1480, καθηγητὴς ἐν Βονωνίᾳ, ἀρχιεπίσκοπος Μαμφρεδονίας, διοικητὴς Ὀμβρικῆς καὶ Περούζης ἀλληλοδιαδόχως γενόμενος. Συνετέλεσε λίαν εἰς τὴν Ἀναγέννησιν. Κατέλιπε συγγράμματα Γραμματικῆς καὶ Μετρικῆς λατινιστί, καὶ πολλὰ ἄλλα φιλολογικὰ ἔργα.

Περού· εὐρεῖα χώρα τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς περιλαμβανομένη σχεδὸν πᾶσα μεταξὺ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ τοῦ τροπικοῦ τοῦ Αἰγόκερω ἀπὸ Β. πρὸς Ν. καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τῶν ἀγνώστων Βραζιλιακῶν ἐρήμων ἀπὸ Δ. πρὸς Α, ἀπήρτισε τὸ πρῶτον ἓν βασίλειον ὑπὸ τοὺς Ἴνκας, εἶτα μίαν ἀντιβασιλείαν ὑπὸ τοὺς Ἱσπανούς. Νῦν διαιρεῖται εἰς Κάτω Περού ἢ κυρίως Περού καὶ ἄνω Περού ἢ Βολιβίαν (ὅρα λέξιν). Τὸ κυρίως Περού (παλαιὸν Κάτω-Περού) εἶνε δημοκρατία Νοτιο-Ἀμερικανικὴ πρὸς Β. τῆς Χιλῆς καὶ πρὸς Ν τοῦ Ἰσημερινοῦ κειμένη μεταξὺ τοῦ Εἰρηνικοῦ πρὸς Δ καὶ τῆς Βραζιλίας καὶ Βολιβίας πρὸς Α. Ἔκτ. 1,137,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,100,000 τὸ πλεῖστον ἀμφιγενεῖς Ἱσπανοί, πλὴν τῶν Ἰνδῶν (400,000), τῶν Μαύρων (100,000), καὶ τῶν Σινῶν (30,000). Πρωτ. Λίμα. Διοικεῖται ὑπὸ Προέδρου καὶ ἑξαμελοῦς Συμβουλίου μετὰ 5 ὑπουργῶν Γερουσίας καὶ Κοινοβουλίου. Διαιρεῖται εἰς 19 νομούς. Θρησκεία ἐπικρατοῦσα ἡ Καθολικὴ μετ' ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Λίμᾳ καὶ 6 ἐπισκοπῶν. Ἀπὸ Β. πρὸς Ν. τῆς χώρας ὑψοῦνται αἱ Κορδιλλιέραι, ὑψηλὴ καὶ ἡφαιστειώδης ὀροσειρὰ (ὅρα λέξιν). Ἀρδεύεται πρὸς μὲν τὴν κλιτὺν τοῦ Εἰρηνικοῦ ὑπὸ τῶν ποταμίσκων Ριμάκ, Ἴκα κλπ. πρὸς δὲ τὴν χώραν τῶν Ἀνδέων (ὅρα λέξιν) ὑπὸ τῶν παραποτάμων τοῦ Ἀμαζονίου καὶ τῆς λίμνης Τιτικάκας. Κλῖμα θερμότατον καὶ νοσῶδες παρὰ τὰς ἀκτάς, συγκεκερασμένον παρὰ τὰς Κορδιλλιέρας. Χρυσωρυχεῖα, ἀργυρωρυχεῖα, χαλκωρυχεῖα, δημητριακοί, σακχαροκάλαμον, ὄρυζα, καφές, κακάο, ἰνδικόν, ὕσγη (κερμέζι). Εὑρέα δάση κιγκίνας, κακοφοινίκων, ἐβενοξύλου, οἰκοδομησίμου ξυλείας. Πτηνὰ καὶ θηρία ποικιλώτατα. Τὸ Περού

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

μετὰ τῆς Βολιβίας κατῳκεῖτο τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κιχούας κλπ., ἀπὸ τοῦ ΙΒ' μέχρι τοῦ Ις' αἰῶνος ἀπήρτιζε τὴν εὐρεῖαν Αὐτοκρατορίαν τῶν Ἴνκας, φθάσασαν εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν πολιτισμοῦ. Οἱ Ἴνκας Ἀταχουάλπα καὶ Χουεσκάρ, 13οι διάδοχοι τοῦ Μανκοκαπάκ, ἐβασίλευον ὅταν οἱ Ἱσπανοὶ ἐγνώρισαν τὴν χώραν. Ὁ Πιζάρος καὶ ὁ Ἀλμάγρος ἐξηρεύνησαν καὶ κατέστησαν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ 1526—1533. Ὁ Χουεσκὰρ ἐφονεύθη μαχόμενος, ὁ δὲ Ἀταχούλπας ἐθανατώθη δολίως ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν. Ἐγένετο τότε εὐρεῖα ἀντιβασιλεία τῆς Μοναρχίας αὐτῶν, ἣν διῄρεσαν εἰς τρεῖς ἀσυντιέν θιας (ἐπαρχίας). Ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ἐπλούτιζε τὴν Ἱσπανίαν διὰ πολυτίμων μετάλλων, ἀλλ' οἱ Ἱσπανοὶ ἐξηρεύνων αὐτὴν μετ' ἀνηκούστου θηριωδίας, ἐν δὲ τοῖς μεταλλείοις ἐξωλόθρευσαν μυριάδας ἰθαγενῶν. Τὸ 1780 οἱ Περουϊανοὶ ἐπανεστάτησαν καὶ κατέσφαξαν 20,000 ἄνδρας κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Σπράτας, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἡττήθησαν καὶ ὑπετάγησαν. Νέαν ἐπανάστασιν δὲν ἐπεχείρησαν, εἰμὴ ὅτε στρατὸς Χιλιανὸς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Σαὶν-Μαρτὲν καὶ τοῦ Κόχραν τὸ 1821 κατέλαβε τὴν Λίμαν καὶ ἀνεκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Περοὺ ὑπὸ προστάτην τὸν Βολίβαρ (ὅρα λέξιν), αἱ δὲ νῖκαι αὐτοῦ καὶ τοῦ στρατηγοῦ Σὺκρ, 1824, ἐστερέωσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον διχόνοιαι ἐξηγέρθησαν καὶ ἐπέφερον τὴν διαίρεσιν τῆς χώρας εἰς δύο κράτη τὸ Περοὺ καὶ τὴν Βολιβίαν. Τὸ ἐν ἰσχύι σύνταγμα ἐψηφίσθη τὸ 1856 καὶ ἀνεθεωρήθη τὸ 1860. Εἰς μὲν τὰ παράλια ἔχει ἔδαφος ξηρὸν καὶ ἀμμώδες, κόλπους δὲ καὶ λιμένας πολλούς, πρὸς τὰ μεσόγεια δὲ ἡ βλάστησις εἶνε μεγίστη καὶ ποικιλωτάτη. Σειρὰ ἡφαιστείων, ὧν ὑψηλότερον τὸ Μίστι, φθάνει ἀπὸ 500 ἕως 6700 μέτρων ὕψους. Ἐτήσιον ἐμπόριον 375-388 ἑκατ. φρ. — Προϋπ. 250 ἑκατ., χρέος 1000 ἑκατ.—Παιδεία μετρία (100,000 μαθηταί). Στρατὸς 30,000. Στόλος 4 θωρηκτὰ καὶ πολλὰ ἱστιοφόρα ὧν τὰ πλεῖστα κατεστράφησαν εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον κατὰ τῆς Χιλῆς, ὅτε ἀπώλεσεν ἡ δημοκρατία καὶ πολλάς της ἐπαρχίας. Σιδηροδρ. 2,50 χλμ. Περίεργον εἶνε ἐδῶ σήμερον τὸ ἐν χρήσει ζῷον διάφορτώματα καὶ ταξίδια ἡ λεγομένη Λάμα τῆς ὁποίας τὸ τρίχωμα εἶνε λεπτὸν καὶ πολύτιμον.

Περουβέλζ· π. τῆς Βελγικῆς ἐν Αἰνῷ, κάτ: 9,000 περίπου. Ἔχει ποικίλην καὶ ζωηρὰν βιομηχανίαν.

Περουγία, Περούτζια ἢ Περούσια· π. ἐν Ὀμβρικῇ τῆς Ἰταλίας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας καὶ προηγουμένως πρωτ. τῆς ἐπιτροπείας τῆς Περούζης ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς κράτεσιν, ἐπὶ λόφου παρὰ τὸν Τίβεριν καὶ 36 χλμ. πρὸς Β τῆς Ρώμης. Κάτ: 53,000. Ἔχει πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν τὸ 1307 καὶ ἀναδιοργανωθὲν τὸ 1824, Ἀκαδήμειαν τῶν καλῶν τεχνῶν, μουσικὴν σχολήν, μουσεῖον τῶν ἀρχαιοτήτων, βιβλιοθήκην, καθεδρικὸν γοτθικὸν ναὸν ὡς καὶ ἄλλους κοσμουμένους ὑπὸ εἰκόνων τοῦ Ραφαὴλ, τοῦ Περουζέν, τοῦ Γουίδα κ. ἄ. Τὴν θριαμβευτικὴν ἀψῖδα τοῦ Αὐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γούστου, δύο ἀμφιθέατρα κλπ. Βιομηχανίαν μεταξωτῶν καὶ μαλλίνων ὑφασμάτων πιλοποιίας, ποτοποιίας κλπ. Ἠτό ποτε μία τῶν 12 πόλεων τῆς πρὸς Ν τοῦ Ἄρνου Ἐτρουσκικῆς ὁμοσπονδίας, ἡνώθη μετὰ τῶν Σαμνιτῶν κατὰ τῶν Ρωμαίων, ἀλλὰ ἀπολέσασα τὰς δύο λεγομένας τῆς Περούζης μεγάλας μάχας (309 καὶ 295 π. Χ.) ὑπετάγη εἰς τοὺς νικητάς. Ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἐκλήθη ὁ πόλεμος, ὃν διεξήγαγεν ὁ Ὀκτάβιος τὸ 41 π. Χ. κατὰ τοῦ Λευκίου Ἀντωνίου, ἀδελφοῦ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου (ἑνὸς ἐκ τῆς τριανδρίας) καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φουλβίας, καθ' ὃν ἡ πόλις ὑπέστη φρικτὴν πολιορκίαν, ἐνίκησε δὲ ὁ Ὀκτάβιος καὶ λέγεται ὅτι διέταξε νὰ θέσωσιν ἐπὶ τῶν βωμῶν αἰχμαλώτους, ἐξ οὗ καὶ ἡ φράσις «βωμοὶ τῆς Περουγίας». Τὸν Δ' αἰῶνα κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γότθων, ἀφ' ὧν ἀνεκτήσατο ταύτην ὁ Ναρσῆς, μικρὸν μετὰ ταῦτα περιελθοῦσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Λομβαρδῶν, Πιπῖνος ὁ Μικρὸς ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν Πάπαν, ἀλλ' αὕτη ἀντιστᾶσα διετήρησεν ἐπί τινα χρόνον ἀνεξαρτησίαν τινὰ ὡς δημοκρατία. Τὸ 1416 καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ μισθοφόρου Φόρτε-Μπράκτσιο, κατέστη πρωτεύουσα τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ, ἣν ἵδρυσεν ἐκ χωρῶν τοῦ Παπικοῦ κράτους· μετὰ πολλὰς ἀντιστάσεις τέλος ὁ Πάπας Λέων Ι' κατώρθωσεν ὁριστικῶς νὰ ἐπαναγάγῃ ταύτην ὑπὸ τὴν παπικὴν ἐξουσίαν τὸ 1520. Τὸ 1860 προσηρτήθη μετ' ὅλης τῆς Ὀμβρικῆς εἰς τὸ Ἰταλικὸν βασίλειον.

Περουγία ἢ **περούδη** ἡ Ὀμβρική, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, ἔκτ: 9633 τετρ. χλμ. κάτ: 660,000 περίπου, π. πλὴν τῆς Περουγίας, Σπολέτο, Τέρνι, Γκούζιπιο, Τσίτα ντὶ Καστέλλο, Ριέτι, Ρολίνιο, Ἀσίζε, Νόρτσια, Ὀρβιέτο.

Περουγία· λίμνη, ἡ Τρασιμένη τῶν ἀρχαίων, Δ τῆς Περουγίας (ὅρα Τρασιμένη).

Περουζέν· (Πέτρος Βανοῦτσι, ἐπιλεγόμενος Περουζὲν ἤτοι Περουγιανός), Ἰταλὸς ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Τσιτὰ δελλὰ Πιέβε παρὰ τὴν Περουγίαν, 1446—1524 ἱδρυτὴς τῆς Ρωμαϊκῆς σχολῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ Ραφαήλ. Εἶνε ὁ καλλιτέχνης τῶν ὡραίων τοιχογραφιῶν, ἃς βλέπει τις ἐν Περουγίᾳ, Φλωρεντίᾳ καὶ Ρώμῃ (ἐν τῷ Σιξτίνῳ παρεκκλησίῳ). Αἱ κεφαλαὶ τῶν ἁγίων παρθένων αὐτοῦ εἶνε ὄντως οὐράνιαι· θαυμάζεται πρὸ πάντων ἐκ τῶν ἔργων του ὁ Γάμος τῆς Θεοτόκου (ἐν Καὲν) καὶ πέντε πίνακες ἁγιογραφιῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Λούβρου.

Περουλάδες· χ. τοῦ δήμου Ἀμφιπαγιτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 881.

Περούν· θεὸς τῆς βροντῆς παρὰ τοῖς Σλαύοις, τὸ εἴδωλόν του ἦτο ἐκ ξύλου μετὰ κεφαλῆς ἀργυρᾶς καὶ μύστακος χρυσοῦ. Ὁ ἅγιος Βλαδίμηρος κατέστρεψεν αὐτὸ ἐν Κιέβῳ τὸν 10ον αἰῶνα.

Περούτζι· (Βαλτάσαρ), ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων Ἰταλὸς, ἐγεν. ἐν Βολτέρρᾳ 1481—1536. Ὡς ζωγράφος ἐμιμήθη τὸν Ραφαήλ, ὡς ἀρχιτέκτων ᾠκοδόμησε κομψότατα ἀνάκτορα, ὡς τὴν Φερνεσίνην καὶ τὸ ἀνά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κτορον Μασσίνι ἐν Ρώμῃ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βραμάντ Λέων ὁ Ι' διώρισεν αὐτὸν ἀρχιτέκτονα τῆς Βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Πέρπαινη· χ. τοῦ δήμου Θερμπνῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 267.

Περπέννας ἢ **Περπίνας** (Μ.), ὕπατος ἐν Ρώμῃ τὸ 130 π. Χ. ἐπολέμησε καὶ ἡχμαλώτισε τὸν Ἀριστόνικον ἐν Ἀσίᾳ.

Περπέννας ἢ **περπίνας** (Μ. Β έ ν τ ο ς)· υἱὸς τοῦ προηγουμένου, στρατηγὸς Ρωμαῖος τῆς μερίδος τοῦ Μαρίου, ἦτο τὸ 79 π. Χ. τοποτηρητὴς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, πατρὸς τοῦ Λεπίδου τῆς triandρίας, καὶ ἐγένετο πραίτωρ. Μετὰ τὴν ἧτταν καὶ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐπολέμησεν ἐν Ἱσπανίᾳ ὑπὸ τὸν Σερτώριον, ἀλλ' εἶτα φθονήσας αὐτὸν τὸν ἐδολοφόνησεν ἔν τινι συμποσίῳ ἀναλαβὼν οὕτω τὴν ἀρχηγίαν, συνελήφθη ὅμως δι' ἐνέδρας ὑπὸ τοῦ Πομπηίου, ὅστις ἐθανάτωσεν αὐτὸν τὸ 72 π. Χ.

Περπετία (ἁ γ ί α), παρθένος χριστιανή, ὑπαστᾶσα τὸ μαρτύριον ἐν Καρχηδόνι μετὰ τοῦ ἁγίου Φελισιτὲ (Εὐτυχίου) τὸ 203 ἢ 205. Ἑορτάζεται τῇ 7 Μαρτίου.

Περπινιάν, Π ε ρ π ε ν ί α κ ο υ μ ἐν τῇ νεωτέρᾳ Λατινικῇ, πολεμικὴ θέσις, πρωτ. τοῦ γαλ. ν. τῶν ἀνατολ Πυρηναίων, ἐπὶ τῆς δ. ὁ̓χθης τοῦ Τέτ, 11 χλμ. Δ τῆς θαλάσσης καὶ 895 χλμ. πρὸς Ν τῶν Παρισίων. Πρωτοδικεῖον καὶ ἐμποροδικεῖον, Γυμνάσιον, δικασκαλεῖον, Γεωργικὴ ἑταιρεία, ἑταιρ. ἐπιστημονικὴ καὶ φιλολογικὴ, μετεωρολογικὸς σταθμός, ἱπποτροφεῖον. Βιομ. ὑαλοποιίας, ἐριούχων, ἐπιπωμάτων, παιγνιοχάρτων, κλπ. κλπ. Ἐμπόριον οἴνου μέλιτος, καρπῶν κλπ. Ἀκρόπολις, μεσαιωνικοὶ προμαχῶνες, Πανεπιστήμιον μετὰ μουσείου καὶ βιβλιοθήκης(25000 τομ.) καὶ συλλογῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἀνδριὰς τοῦ Ἀραγώ. Ὑπῆρξε πρωτ. τοῦ Ρουσιγλὸν οὗ καὶ τὴν τύχην ἠκολούθησε. Κατὰ διαδοχὴν ὑπήχθη εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἀραγωνίας καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας. Πατρὶς τοῦ Ὑακίνθου Ριγγώ, τῶν ἰατρῶν Ἀνγελαδᾶ καὶ Καρρέρ, τοῦ Ντὸμ Βριὰλ καὶ τοῦ Παύλου Δυπόν.

Περπονδὲ (Γ ε ώ ρ γ. – Ἑ ρ ῖ τ ο ς κ ό μ η ς δ έ-)· Ὁλλανδὸς στρατηγός, 1773-1842, τὸ 1795 εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐστρίας, εἶτα τῆς Ἀγγλίας, ἐξεστράτευσεν εἰς Αἴγυπτον καὶ Ἱσπανίαν. Ἰδίως διεφημίσθη διὰ τὴν πρωτοβουλίαν, ἣν ἀνέλαβε τὸ 1815, καταλαβὼν τοὺς Κατρ-Μπρὰ (τέσσαρας βραχίονας στρατηγ. θέσεις), οὓς ὁ Οὐέλλιγτον ἐξ ἀπιστεύτου ἀμελείας δὲν εἶχε φυλάξει. Ὑπῆρξεν εἷς τῶν κυριώτατα δρασάντων ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βατερλώ. Μετὰ τὴν εἰρήνην ἐστάλη εἰς Βερολῖνον ὡς πληρεξούσιος ὑπουργὸς τῶν Κάτω-Χωρῶν.

Περ(ρ)αιβία· ἐπαρχ. τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας περὶ τὰ Τέμπη καὶ τὸν Ὄλυμπον μέχρι τοῦ Πίνδου. Οἱ κάτ. Περραιβοί.

περραιβός· υἱὸς τοῦ Ἰλλυριοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Περραιβοί.

Περραιβὸς (Χ ρ ι σ τ ό φ ο ρ ο ς)·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐγεννήθη τὸ 1773 ἐν Περραιβίᾳ τῆς Θεσσαλίας, γενόμενος δὲ κάτοχος ἀρκετῆς παιδείας μετέβη τὸ 1796 εἰς Βιέννην πρὸς σπουδὴν τῆς Ἰατρικῆς, ἔνθα γνωρίσας τὸν Ρήγαν καὶ μυηθεὶς τὰ σχέδιά του, ἐγκατέλειψε τὸν σκοπόν του καὶ προσεκολλήθη εἰς αὐτόν· μετὰ τὸν μαρτυρικόν του ὅμως θάνατον μετέβη εἰς Κέρκυραν, τὸ δὲ 1817 εἰς Ρωσίαν ὅπου κατηχήθη τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας, ἀμέσως δὲ κατῆλθε εἰς Μάνην ὅπου συνεννοήθη μετὰ τῶν προκρίτων ὅπως διαβῇ εἰς τὸ Σούλιον, παρέχων πράγματα τοῖς Τουρκαλβανοῖς, οὓς οἱ πρόκριτοι ἐφοβοῦντο. Ἐκεῖ πράγματι μεταβὰς μετέσχεν ἀνδρείως ὅλων τῶν Σουλιωτικῶν μαχῶν καὶ δεινοπαθημάτων. Βραδύτερον βλέπομεν αὐτὸν ἐν Μεσολογγίῳ καὶ κατόπιν ἐν τῇ συγκροτηθείσῃ ἐν Ἄστρει Ἐθνοσυνελεύσει εἰς ἣν διεκρίθη ὡς ὑπουργὸς τοῦ πολέμου ἐκ μέρους τῶν ὅπλων τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καίπερ τοιοῦτος, ἔλαβε μέρος εἰς πλείστας κατὰ τῶν Τούρκων μάχας ὡς ἔμπειρος περὶ τὰ στρατιωτικά, διαρρωτίζων διὰ τῶν συμβουλῶν του τοὺς λοιποὺς ἀρχηγούς. Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων ὁ Περραιβὸς κατετάχθη τῇ 11 Δεκεμβρίου 1835 ὡς συνταγματάρχης τῆς φάλαγγος· ἐκτοτε ἐδημοσίευσε τὰ «Πολεμικὰ Ἀπομνημονεύματα», τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Σουλίου καὶ Πάργας» καὶ τὴν «Βιογραφίαν τοῦ Φερραίου Ρήγα», τὸ δὲ 1863 ἀπεβίωσε.

Περράδς· συνοικία τῆς γαλλ. π. Λυών, κατέχουσα τὴν ἐσχατιὰν τῆς χερσονήσου τῆς σχηματιζομένης κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Ροδανοῦ καὶ τοῦ Σόν, φερώνυμος τοῦ γλύπτου Περράδος.

Περράδς (Μ ι χ α ή λ)· γλύπτης ἐκ Λυών, 1686-1750, ἐξωράϊσε τὴν γενέθλιον αὐτοῦ πόλιν διὰ πολυαρίθμων γών, ἅτινα ἐξησφάλισαν αὐτῷ τὴν ὑστεροφημίαν. Ὁ υἱός του γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων, 1720-1779, ἐσχεδίασε τὴν ἐπαύξησιν τῆς πόλεως, ἐνῶν μετ' αὐτῆς μίαν νῆσον ἀξίαν λόγου διὰ κρηπιδώματος, ὅπερ φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Περρέ πρωτ. ὁ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Λουάρ. Κάτ. 2,300, 5 χλμ. Ἀν. τῆς Ροάνν.

Περρέν· (Π έ τ ρ ο ς), ὁ δημιουργὸς τοῦ γαλ. μελοδράματος, ἐπικαλούμενος «Ἀββᾶς Περρὲν», ἐγεν. ἐν Λυὼν περὶ τὸ 1620, ἀπ. τὸ 1675, ἐπροστάτευσεν αὐτὸν ὁ Γάστων τοῦ Ὀρλεάνς, εἶτα δὲ ὁ Μαζαρίνης, συνέθηκε καὶ διενήργησε τὴν παράστασιν τὸ 1659 ἔν τινι ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ, τῆς «Παστοράλ» εἰς 5 πράξεις ἐμμέτρους, μελοποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Καμπὲρ, ἥτις εἶνε τὸ πρῶτον μελοδραμιτικὸν ἔργον ὅπερ ἐπαίχθη ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ νεωτερισμὸς οὗτος ἤρεσεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τὸ 1669 προυκάλεσε τὴν ἐπίσημον ἵδρυσιν μουσικῆς Ἀκαδημείας, τῇ 19 Μαρτίου 1671 ἐπαίχθη ἀπὸ σκηνῆς τὸ νέον αὐτοῦ μελόδραμα «Πομόν». Ἀλλ' ἠναγκάσθη τὸ ἀκόλουθον ἔτος νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐλλείψει μέσων ἐπαρκῶν. Τὸ 1661 ἐδημοσίευσε τὰ «Ποιητικὰ ἔργα» αὐτοῦ.

Περρέν (Ἰ. Κ α ρ. Ν ι κ α ί ς)· γάλλος ζωγράφος, 1754 – 1831. Δύο τῶν πινάκων του εἰσὶν ἐν Λούβρῳ.

Περρέν (Δ ι μ ί λ ι ο ς - Β ί -

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

κ τ ω ρ), καλλιτέχνης ἐκ Ρουέν, 1814—1885, υἱὸς δικαστοῦ, μαθητὴς τοῦ Γκρὲ καὶ τοῦ Δελακρόϊ, ἔγραψε πίνακάς τινας ἀξίους λόγου. Διευθυντὴς τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος, 1848—1857, καὶ τοῦ Μελοδράματος 1862—1870, συνετέλεσε λίαν εἰς τὴν πρόοδον τῶν δύο τούτων θεάτρων. Διωρίσθη τὸ 1871 διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας.

Περρεϋδ· (Ἀ δ ὰ ς, Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς)· 1831—1865, μέλος τοῦ καθιδρύματος «Ὀρατουάρ» καὶ Καθηγητὴς τῆς ἐκκλ. ἱστορίας ἐν τῇ Σορβόννῃ, διεκρίθη διὰ τὴν εὐγλωττίαν καὶ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως καὶ τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς του. Καίτοι βραχύβιος καὶ φιλάσθενος, κατέλιτε πολλὰ συγγράμματα.

Περριὲ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· στρατηγός, ἐγεν. ἐν Βαλλρὼγγ τοῦ Γαλ. νομοῦ Γκὰρ, 1833—1888. μαθητὴς τῆς Πολυτεχν. Σχολῆς, ὑπηρέτησεν ἐν τῷ ἐπιτελείῳ, τὸ δὲ 1879 ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς γεωδαιτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ. Εἰς αὐτὸν ὀφείλονται πλεῖσται τριγωνομετρικαὶ καταμετρήσεις διαφόρων χωρῶν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀλγερίας ὡς καὶ ἡ γεωδαϊτικὴ καὶ ἀστρονομικὴ ἕνωσις τῆς Ἀλγερίας μετὰ τῆς Ἱσπανίας· ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν τὸ 1880.

Περριὲ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς) γάλλος ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Σαὶν-Ζὰν-δὲ-Λὸσν, 1590—1656. Ἐν Λούβρῳ εἰσὶ τρεῖς αὐτοῦ πίνακες.—Ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Γουλιέλμος, ζωγράφος καὶ χαράκτης, 1600—1655, ἐμιμήθη αὐτόν.

Περρονὲ (Ἰ. - Ρ ο δ ό λ φ ο ς)· μηχανικός, διευθυντὴς τῆς γεφυροποιΐας, ἐγεν. ἐν Σουρέσν, 1708—1794, ᾠκοδόμησε 13 μεγαλοπρεπεῖς γεφύρας, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ Νεϊλλὸ (τὸ πρῶτον παράδειγμα γεφύρας ὁριζοντίου) καὶ τὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' ἐν Παρισίοις, διηύθυνε πολλὰ μεγάλα ἔργα, ὡς τὸ τῆς διώρυχος τῆς Βουργουνδίας, κατέδειξε τὸν τρόπον τῆς οἰκοδομῆς τῶν τόξων ὕψους 100-150 μ., ἐπενόησε δὲ πλεῖστα μηχανήματα ἐν χρήσει καὶ νῦν ἐν τῇ οἰκοδομικῇ καὶ τῇ μηχανικῇ. Διωργάνωσε τὴν σχολὴν τῆς Γεφυροδοποιΐας τὴν ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Τρυδαὶν (1747). Μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς Ἀκαδημείας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Περρὸς-Γκιρέκ· πρωτ. δῆμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κὸτ-δὺ-Νόρ, μικρὸς λιμὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ τῆς Μάγχης. Κάτ. 2,700. Παρ' αὐτὴν κεῖνται οἱ παράδοξοι ἀπορρῶγες τοῦ Πλουμανάκ'χ καὶ τὸ μικρὸν ἀρχιπέλαγος τῶν Σὲτ-Ἴλ (Ἑπτὰ νήσων).

Περρότ· ὄρος τοῦ Μεξικοῦ, ὕψ. 4080 μ., μετεδόθη τὸ ὄνομά του εἰς μικρὰν πόλιν, 40 χλμ. Δ τῆς Θαλάπας.

Περρὼ· (Ἰ. Ἰ ω σ ή φ), γλύπτης Γάλλος, ἐγενν. ἐν Μορὲζ τοῦ νομοῦ Ἰούρα, 1821—1876, μαθητὴς τοῦ Ραμὲ καὶ τοῦ Δυμόν, ἔδειξεν ἀξιοσημείωτον ἐκτίμησιν εἰς τὴν ἀρχαίαν τέχνην. «Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Βάκχου» ἔτυχε τιμητικοῦ μεταλλίου κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ 1863.

Περσᾶ· γάλλος φιλέλλην ἀνησύχου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χαρακτῆρος καὶ ἀγαπῶν τὰς περιπετείας· μᾶς εἶνε δύσκολον νὰ ὁρίσωμεν τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγώνων του.

Πέρσαινα· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας. Κάτ: 274.

Περσαῖος· ἐκ Κιτίου, κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ζήνωνος, εἶτα διδαχθεὶς παρ' αὐτῷ καὶ φιλόσοφος γενόμενος, ἔζη ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἀπέθανε τὸ 243 π. Χ.

Περσάντ· ποτ. ἐν Πρωσσίᾳ· πηγάζει ἐκ μικρᾶς λίμνης εἰς τὰ ΒΑ τοῦ Νέου Στεττίνου καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Βαλτικὴν παρὰ τὴν Κόλμπεργ. Μηκ. 165 χλμ.

Περσέπολις· π. τῆς Περσίας, πρωτ. τῆς Περσίδος καὶ βραδύτερον πάσης τῆς Μηδο-Περσικῆς μοναρχίας, 53 χλμ. ΒΑ τῆς σημερινῆς πόλεως Χιράζ. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Κύρου. Κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου (330 π. Χ.) καὶ ἐλεηλατήθη. Ἱστορεῖται ὅτι ἐν τινι συμποσίῳ ὁ Ἀλέξανδρος τῇ ὑποκινήσει καὶ τῆς ἑταίρας Θαΐδος, ἐπυρπόλησε τὸ ἀνάκτορον, ἵνα ἐκδικήσῃ τὰς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου πυρποληθείσας Ἀθήνας, ἄλλοι ὅμως ἀποδίδουσι τὴν πυρκαϊὰν εἰς ὅλως τυχαίαν σύμπτωσιν. Ἡ Περσέπολις μνημονεύεται ὑπὸ τῶν ἀράβων γεωγράφων ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰστακάρ, ἥτις φαίνεται ὅτι ἠφανίσθη μεταξὺ τοῦ 12ου καὶ 14ου αἰῶνος. Τὰ σημερινὰ ἐρείπια ἀποτελοῦσι δύο κυρίας συστάδας ἀπεχούσας ἀλλήλων περὶ τὰ 10 χλμ., τὴν τῆς Μεζχὲ Ρουστὲμ καὶ τὴν τῆς Ταχτὲ Τζεμζίδ.

Περσέπτολις· υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Πολυκάστης, θυγατρὸς τοῦ Νέστορος, ἢ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου.

Περσεύς· υἱὸς τοῦ Διός, μεταμορφωθέντος εἰς χρυσῆν βροχήν, καὶ τῆς Δανάης, θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου, φονεύσας τὴν Γοργόνα Μέδουσαν καὶ ἐλευθερώσας τὴν Ἀνδρομέδαν. Ἥρως ἡ λ ι α κ ὸ ς τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, οἷος ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἀποσπάσας τὴν φοβερὰν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης καὶ δι' αὐτῆς ἔκτοτε συντελῶν τὰς νίκας του.

Περσεύς· νόθος υἱὸς τοῦ Φιλίππου Γ', γεννηθεὶς τὸ 212 π.Χ. τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, συλληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ρωμαίων Παύλου Αἰμιλίου, καὶ ἀποθανὼν ἐν Ρώμῃ μετὰ δύο ἐτῶν αἰχμαλωσίαν.

Περσεφλὴ ἢ **Περσουφλί**· χ. τοῦ δήμου Φερῶν τῆς Θεσσαλ. Μαγνησίας, οὐ μακρὰν τοῦ Βελεστίνου. Κάτ: 59 Θέσις στρατηγικὴ περὶ ἧς σφοδραὶ συνήφθησαν συγκρούσεις μεμαξὺ τῶν τούρκων, πειρωμένων νὰ προελάσουν εἰς Βόλον, καὶ τῆς ἀποκρουσάσης αὐτοὺς 1ης ἑλλην. ταξιαρχίας ἀπὸ 18—24 Ἀπριλίου 1897.

Περσεφόνη· θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν τῷ Ἅδῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Δήμητρα ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν στέρησιν τῆς κόρης της, ὁ Ζεὺς διέταξε τρεῖς μὲν μῆνας ἡ Περσεφόνη νὰ μένῃ παρὰ τῷ Πλούτωνι, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐννέα νὰ ἀνέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ μένῃ μετὰ τῆς μητρός της. Ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις μυστηρίοις ἐλατρεύε-

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

το ὑπὸ τὸ ὄνομα Κ ό ρ η. Ἐν τῷ μύθῳ τούτῳ προφανῶς ἡ Περσεφόνη εἶνε τὸ σύμβολον τῆς φυτικῆς πλάσεως, καθ' ἣν τὸ σπέρμα ἐνθαπτόμενον καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας μένον ὑπὸ τὴν γῆν, ἀναφύεται ἔπειτα θάλλον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐντεῦθεν καὶ ἐν τοῖς Μυστηρίοις τῆς Δήμητρος θεωρεῖται αὕτη ὡς ἔμβλημα αἰνιττόμενον ἅμα τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Περσία ἡ Ἀ ρ χ α ί α, μέγα κράτος Ἀσιατικὸν ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Κύρου καὶ αὐξηθὲν ὑπὸ τοῦ Καμβύσου καὶ Δαρείου τοῦ Α'. Ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα τοῦτον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἀκμῆς τὸ κράτος τοῦ Μεγάλου βασιλέως ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Κυρηναϊκῆς, περιελάμβανε δὲ 23 σατραπείας, ὧν ὁ Μασπερὼ παρέχει τὸν ἑξῆς κατάλογον ἐν τῇ «Ἱστορίᾳ» αὐτοῦ «τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς» 1ον Παρσὰ (κυρίως Περσία) 2ον Οὐβαγιὰ (Ἐλάμ), 3ον Βάβειρος (Χαλδαία), 4ον Ἀθουρὰ (Ἀσσυρία), 5ον Ἀραβαγιὰ (Μεσοποταμία-Συρία-Παλαιστίνη-Φοινίκη), 6ον Αἴγυπτος, 7ον λαοὶ τοῦ Ἀρχιπελάγους (Κύπρος, Κιλικία κλπ.), 8ον Ἰαουνὰ (Λυκία, Καρία, Παμφυλία, Ἑλλήν. ἀποικίαι τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου), 9ον Λυδία καὶ Μυσία, 10ον Μηδία, 11ον Ἀρμενία, 12ον Κατπατούκα (κεντρικὴ χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας), 13ον Παρθάβα (Παρθιανὴ καὶ Ὑρκανία), 14ον Ζαράνκα, 15ον Χαραΐβα (Ἀσία), 16ον Οὐβαρασμίγια (Χορασμία), 17ον Βακτρὶς (Βακτριανή), 18ον Σουγχδὰ (Σογδιανή), 19ον Γκαντάρα (Γανδαρία), 20ὸν Σάκα ἢ Σάκαι (Ταταρία), 21ον Θαταγγοὺς ἢ Σατταγύδες (Ὑψηλὴ κοιλὰς τῆς Χελμάνδ), 22ον Χαρραουβάτις (Ἀραχωσία), 23ον Μάκα (τὰ πρὸς Δ. τῆς Κασπίας). Τὸ εὐρὺ τοῦτο κράτος δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ, τὴν παράλυσιν τῆς ἐσωτερικῆς του διοικήσεως, καὶ ἕνεκα ἐξωτερικῶν πολέμων περιέπεσεν εἰς παρακμὴν καὶ κατεκτήθη ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου. Μέχρι τοῦ 225 π.Χ. τὰ ἀρχαῖα Περσικὰ κράτη ἐκυβερνῶντο ὑπὸ τῶν Σελευκιδῶν, ὅτε ἱδρύθη τὸ Παρθικὸν κράτος ὑπὸ τῶν Ἀρσακιδῶν. Τὸ 226 μ.Χ. νέον περσικὸν κράτος ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἀρδεχύρ, υἱοῦ τοῦ Σασσάν. Ὁ περσικὸς τότε τιμαριωτισμὸς ἀποκατέστη ἐνῷ ἐπεκράτησεν ἡ θρησκεία τοῦ Ζωροάστρου. Τὸ κράτος αὐτὸ τῶν Σασανιδῶν ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ Εὐφράτου, ὅστις ἐχώριζεν αὐτὸ ἀπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν κτήσεων. Οἱ δὲ Σασανίδαι αὐτοκράτορες ἐπιτυχῶς ἐπὶ πολὺ ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Ρωμαίων καὶ εἶτα κατὰ τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων τοῦ Ἀνατολικοῦ κράτους. Τὸ ἀπόγειον τῆς ἀκμῆς αὐτῶν ἦν ἐπὶ Χοσρόου τοῦ Α'. Ἡ αὐτοκρατορία αὐτῶν τέλος κατέρρευσε μετὰ τὴν μάχην τῆς Νεχαβέντ πρὸς τοὺς Ἄραβας, τὸ 368 μ. Χ.

περσία Ν ε ω τ έ ρ α ἡ **Ἰράν**, κράτος τῆς Δυτ. Ἀσίας, πρὸς Ν. τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ τῶν Ρωσικῶν κτήσεων, πρὸς Δ. τοῦ Ἀφγανιστὰν καὶ Βελουχιστάν, πρὸς Β τῆς Ὁμανικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ πρὸς Α τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, ἔκτ. 1,648,195 τετρ. χλμ. ἤτοι 25 1)3 φορὰς ἡ Ἑλλάς, κατ. ὑπὲρ τὰ 8,000,000. πρωτ. Τεχεράν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

(ἄλλοτε Ἰσπαχάν). Κυριώτεροι ποταμοὶ τοῦ Περσικοῦ ὀροπεδίου εἰσὶ Κερχάμ καὶ Καρσίν, παραπόταμοι τοῦ Τίγρητος, ὁ Χὰτ-Ἔλ-Ἀράβ καὶ ὁ Ζιεντὲχ-Ρούδ, ὅστις χάνεται ἐν τοῖς τέλμασι κλπ. Τὸ κλῖμα θερμότατον μὲν ἐν τῷ ὀροπεδίῳ, εὔκρατες δὲ ἐν τῇ ὀρεινῇ χώρᾳ, εἰς τὰ ΒΑ ἔχει τὰς αὐχμηρὰς καὶ πεποτισμένας ἐκ θαλασσίου ἅλατος ἐρήμους τῆς Ναμπεντζιὰν καὶ τοῦ Κιρμάν. Τὰ γόνιμα ἐδάφη αὐτῆς παράγουσιν ἀφθόνους δημητριακοὺς καὶ ἐξαιρέτους καρπούς (τὰ ροδάκινα ἡ Περσικὰ μῆλα εἰσιν ἰθαγενῆ), οἴνους ὀνομαστούς κλπ. Βόες καὶ βούβαλοι, κάλλιστοι, ἵπποι, δνάγροι, κάμηλοι ὁρμάδες, πρόβατα πλατύουρα, ἔλαφοι παμπληθεῖς, ἀλλὰ καὶ θηρία, λέοντες, τίγρεις, λεοπαρδάλεις, πάνθηρες, θαῖναι, ἄρκτοι κλπ. ἀφθονοῦσι. Χαλκὸς ὀλίγος, ἄργυρος, σίδηρος, μάρμαρα, ἅλας, πετρέλαιον καὶ οἱ ὡραιότατοι καλαΐδες λίθοι. Βιομηχανία, ἄλλοτε ἀκμάζουσα, ταπήτων, μεταξωτῶν, σαλίων, μαροκανῶν δερμάτων, ὅπλων, ξιφῶν κλπ. Οἱ κυριώτεροι ἐξαγωγικοὶ λιμένες εἰσὶ Βὴνδερ-Βουχίρ, Ρὲχτ καὶ Ἀστραβάδ. Οἱ Πέρσαι εἶνε ἀνδρεῖοι, εὐγενεῖς καὶ πνευματώδεις, ἀλλὰ θεωροῦνται ψεῦσται. Μουσουλμᾶνοι τὸ θρήσκευμα, ἀλλὰ τοῦ δόγματος τῶν Σχιιτῶν. Πρὸ τοῦ ἐξισλαμισμοῦ τῆς χώρας ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἦτο ἡ τοῦ Ζωροάστρου ἢ τῶν Μάγων, ἧς διασώζονται ὀλίγοι τινὲς λάτρεις (ὅρα Γουέβροι). Οἱ χριστιανοὶ ἀρκοῦντως πολυάριθμοι κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα, εἰσὶν ἤδη ὀλίγιστοι καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον Νεστοριανοί. Ἡ ἐκπαίδευσις εἶνε ἀρκετὰ διαδεδομένη. Ἀρέσκονται ἰδίως εἰς τὴν ποίησιν καὶ τοὺς μύθους, ἔχουσι δὲ μεγάλους ποιητάς, ὡς ὁ Φιρντούτσι, ὁ Σααδί, ὁ Δζάμι, ὁ Χαφίζ, ὁ Φέρυδ-Ἐδδὶν-Ἀτὰρ, καὶ μεγάλους ἱστοριογράφους οἷοι ὁ Μιρκχόνδ, ὁ Κοντεμὶρ κλπ.—Διαιρεῖται εἰς 12 ἐπαρχίας καὶ κυβερνᾶται ὑπὸ ἀπολύτου καὶ διαδοχικοῦ μονάρχου. Ἀπὸ τοῦ 1828 διάδοχος τοῦ θρόνου θεωρεῖται ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Α' υἱοῦ τοῦ Σάχου. Ἡ Περσικὴ ἱστορία κυρίως ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Κύρου κατὰ τὸν Ϛ' π. Χ. αἰῶνα. Τὰ πρὸ τῆς χρονολογίας ταύτης Περσικὰ χρονικὰ ἀναφέρουσι σειρὰν γεγονότων, ἅπερ ἀνάγουσι τὴν ὕπαρξιν τοῦ περσικοῦ κράτους εἰς ἀπωτάτην ἐποχήν, ἐν ᾗ ἐπεκράτει ἡ μυθικὴ δυναστεία τῶν Πισδαδιανῶν ἢ Κατομαριανῶν, ἣν διεδέχθη ἡ τῶν Καιανιανῶν ἢ Ἀχαιμενιδῶν, ἐξ ἧς κατήγετο ὁ Κῦρος. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι κατὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Ἀσσυριακοῦ καὶ τοῦ Μηδικοῦ κράτους οἱ Πέρσαι ἀνεκηρύχθησαν ἀνεξάρτητοι. Δι' ἐπιγαμίας δὲ μετὰ τοῦ Μηδικοῦ οἴκου τοῦ Ἀστυάγους παρεσκευάσθη ἡ ἕνωσις τῆς Περσίας καὶ Μηδίας, γενομένη μετὰ τὸν θάνατον Κυαξάρου τοῦ Β' (536). Αἱ νῖκαι καὶ αἱ κατακτήσεις τοῦ Κύρου ηὔξησαν καὶ κατέστησαν ἰσχυρὸν τὸ Περσικὸν κράτος. Ἀλλ' οἱ Μηδικοὶ πόλεμοι συνεκλόνησαν ἐκ θεμελίων τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἐπανάστασις Κύρου τοῦ νεωτέρου προελείανε τὴν ὁδὸν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ὅστις συνέτριψεν αὐτὸ καὶ κατέκτησε πᾶσαν τὴν χώραν. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ (323)

ΑΠΟΘΕΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

κατὰ μέγα μέρος ἡ Περσὶα περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Σελευκιδῶν. Μετὰ μικρὸν οἱ Πάρθοι διημφισβήτησαν πρὸς αὐτοὺς τὴν κατοχὴν τῆς χώρας, ἐπωφελούμενος δὲ ὁ Ἀρσάκης τῶν μεταξὺ Ἀντιόχου τοῦ Θεοῦ καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου πολέμων ἥρπασε τὴν Παρθίαν καὶ ἐστερέωσε τὴν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν τὸ 256 ἢ 255 π. Χ. Μετὰ τὴν πλήρη δὲ τῶν Σελευκιδῶν καταστροφὴν τὸ ἀρχαῖον κράτος τῶν Ἀχαιμενιδῶν διεμελίσθη εἰς τὰς πρὸς Δ. τοῦ Εὐφράτου Ρωμ. ἐπαρχίας, τὸ βασίλειον τῶν Πάρθων ἢ Ἀρσακιδῶν πρὸς Α., τὴν Ἀρμενίαν ὑποτελῆ τῇ Ρώμῃ καὶ τὰς πρὸς Β. τοῦ Παροπαμίσου ἀνεξαρτήτους ἢ εἰς βαρβαρικὰς φυλὰς ὑποτελεῖς χώρας. Τὸ 226 μ. Χ. ἄρχεται ἡ δυναστεία τῶν Σασσανιδῶν, ἥτις ἐπανακτήσασα πολλὰς τῶν ἀρχαίων τῆς Περσίας χωρῶν, ἵδρυσε τὸ νέον Περσικὸν κράτος. Καὶ ἠγωνίσθησαν μὲν ἐπιτυχῶς οἱ Σασσανίδαι πρὸς τοὺς Ρωμαίους, ἀλλ' ἀνετράπησαν ὑπὸ τῶν Ἀράβων τὸ 652, ὥστε ἐπὶ τῆς Χαλιφείας 652—1258 οἱ Ἄραβες κατεῖχον πᾶσαν τὴν Περσίαν. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Η' αἰῶνος οἱ Ταχερίδαι, Σοφφαρίδαι, Σαμανίδαι, Βουΐδαι, Γαζνεβίδαι, ἵδρυσαν πολλαχοῦ τῆς Περσίας ἀνεξάρτητα κράτη, οἱ Γουρίδαι, οἱ Σελτζουκίδαι, (1037), εἶτα ὁ Ζεγγὶς-Χὰν 1235 ὑπήγαγον εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τοὺς Χαλίφας, μέχρις οὗ ὁ Μογγόλος Χουλαγοῦ, ἔγγονος τοῦ Ζεγγὶς-Χάν, ἀνέτρεψε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν Χαλιφείαν τὸ 1258. Ἡ Περσία τότε ὑπῆχθη εἰς τοὺς Μογγόλους Χάνας. Ἀπὸ τοῦ 1336 μέχρι τοῦ 1449 οἱ Ἰλχανοὶ καὶ οἱ Τουρκομᾶνοι ἐκυριάρχησαν πολλαχοῦ τῆς Περσίας. Τὸ 1449 ἀναφαίνονται οἱ Σοφὶς, ἀσθενεῖς κατ' ἀρχὰς, ἀλλ' εἶτα ἐπὶ Ἀββᾶ τοῦ Μεγάλου κατεπολέμησαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ πολλὰς ξένας ἐπιδρομὰς ὁ Φὲτχ'-Ἀλῆ-Σὰχ ἀνίδρυσε τὸ περσικὸν κράτος τὸ 1797, ἀλλὰ πολεμήσας πρὸς τοὺς Ρώσους, ἀπώλεσε μέρος αὐτοῦ ὑποχρεωθεὶς νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ χανᾶτον τοῦ Ἐριβὰν καὶ τοῦ Νακχιτσσεβάν. Οὐχ ἧττον ἡ δυναστεία τῶν Καντζιάρων κατώρθωσε νὰ στερεωθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου, εἶνε δὲ αὕτη ἡ νῦν βασιλεύουσα. τοῦ Νάσσρ-ἐδ-Δίν.—Εἶνε χώρα ὑψηλὴ μὲ ὄρη ξηρὰ ὕψους ἕως 5 1/2 χλμ. (τὸ Ἐλβρούς 5,650 μ.) καὶ πολλὰς ἀμμώδεις ἐρήμους.—Ἐμπόριον 55—60 ἑκατομ. φρ. Βιομηχανία μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ὅπλων κτλ. ἀνεπτυγμένη. Παιδεία μικρά, ἀλλ' ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν γνωρίζουσι σχεδὸν ὅλοι. Προϋπολ. 50 ἑκατομ. φρ. Χρέος διόλου, Στρατὸς 80—100 χιλ. ἄνδρ. —Διαιρεῖται νῦν εἰς 12 ἐπαρχίας καὶ ἔχει κυριωτέρας πόλεις Ταυρίδα, Ἰσπαχάν, Μεσχὲδ κλ. Ἐκτείνεται δὲ μεταξὺ 26ο—39ο Β πλ. καὶ 42ο—59ο Δυτ. μήκους. Αἱ 12 ἐπαρχίαι, εἰς ἃς διαιρεῖται διοικητικῶς, εἰσὶν αἱ ἑξῆς: Χιλὰν καὶ Μαζενδεράν πρὸς Β. Ἀδερβαϊντζὰν πρὸς τὰ ΒΔ, Ἀρδιλὰν καὶ Λουριστὰν πρὸς Δ, Χουζιστὰν πρὸς τὰ ΝΔ, Φαρσιστὰν (ἡ ἀρχ. Περσίς) καὶ Λαριστὰν πρὸς Ν, Κουχιστὰν πρὸς τὰ ΝΑ, Χορασὰν πρὸς Α.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

'Ιράκ-'Ανδζεμὶ καὶ Κερμὰν εἰς τὸ κέντρον.

Πέρσιβαλ (Σπένσερ)· "Αγγλος ὑπουργός, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ τὸ 1762, ἦν 2ος υἱὸς τοῦ Τζὼν Πέρσιβαλ, κόμητος δ' "Εγμοντ καὶ 1ου λόρδου τοῦ ναυαρχείου. Εἰσελθὼν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων τὸ 1797 ὑπεστήριξεν ἐντόνως τὸ ὑπουργεῖον, ἀνῆλθε δὲ βαθμηδὸν μέχρι τῆς θέσεως τοῦ 1ου λόρδου τοῦ θησαυροφυλακίου. 'Απέθανε τὸ 1812, δολοφονηθεὶς ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων παρά τινος Βέλιγχαμ, οὗτινος, ὡς λέγεται, ἠρνήθη νὰ ἀποδεχθῇ τὰς ἀξιώσεις.

Περσιὲ (Κάρολος)· ἀρχιτέκτων, μέλος τοῦ 'Ινστιτούτου, ἐγεν. ἐν Παρισίοις (1764-1838), φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Φονταίν, ἀνέλαβεν ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτοῦ τὰ ἔργα τῆς Μαλμαιζόν, τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Λούβρου καὶ τοῦ Τουϊλλερύ, ἔκτισε τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου καὶ ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου διηύθυνε πάσας τὰς ἀρχιτεκτονικὰς ἐργασίας ἐν ταῖς βασιλικαῖς κατοικίαις πόλεσιν. 'Εξέδωκε δὲ μετὰ τοῦ Φονταὶν σπουδαῖα τῆς τέχνης συγγράμματα.

Περσικὸς· κόλπος, σχηματιζόμενος ὑπὸ τοῦ 'Ινδικοῦ 'Ωκεανοῦ μεταξὺ Περσίας, 'Ασιατ. Τουρκίας καὶ 'Αραβίας, συγκοινωνῶν δὲ μετὰ τῆς 'Ομανικῆς θαλάσσης διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ 'Ορμούζ. Ἔχει μῆκος περίπου 900 χλμ. καὶ ἐκτ. 287,000 τετρ. χλμ., δέχεται τὸν ποταμὸν Σάττ-'Ελ-'Αράβ. Κυριώτεροι λιμένες ἐν αὐτῷ εἰσὶ Βενδὲρ-'Αβασσὶ καὶ Βενδὲρ-Βουσὶρ ἐν Περσίᾳ, Φάο καὶ Βασσόρα ἐπὶ τοῦ Σάτ-'Ελ-'Αράβ ἐν Τουρκίᾳ, Κουὲτ καὶ 'Ελ-Χατὶφ ἐπὶ τῆς 'Αραβικῆς παραλιακῆς χώρας 'Ελ-'Αχσά. 'Εν αὐτῷ εἰσὶ καὶ αἱ νῆσοι Βαχρεΐν, ἄξιαι λόγου διὰ τὴν ἁλιείαν τῶν κοραλλίων.

Περσινὶ ('Ιω.-Γιλβέρτος Βίκτωρ, Φιαλὲν, δοὺξ δέ)· Γάλλος πολιτικὸς ἀνήρ, ἐκ Σαὶν-Ζερμαὶν-Λεσπινὰς τοῦ νομοῦ Λουάρ, 1808—1872, υἱὸς πτωχοῦ ἀξιωματικοῦ ἐξῆλθε πρωτεύων τῆς σχολῆς τοῦ Σωμὺρ τὸ 1828. Παραιτηθεὶς τῆς ὑπηρεσίας μετέβη εἰς Παρισίους, ἔνθα ἀντὶ τοῦ ὀνόματος Φιαλὲν ἐγένετο γνωστὸς ὑπὸ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά του ὑποκόμης δὲ Περσινὶ, ἐπεδόθη δὲ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν ἀφοσιωθεὶς εἰς τὸ Βοναπαρτικὸν κόμμα ἀπὸ τοῦ 1834, ζωηρῶς δὲ ἀναμιχθεὶς εἰς τὰς ἀποπείρας τοῦ Στρασβούργου καὶ τῆς Βουλώνης κατεδικάσθη εἰς εἰκοσαετῆ φυλάκισιν. 'Απελευθερωθεὶς τὸ 1848 καὶ ἀείποτε θερμὸς βοναπαρτιστής, μετέσχε τῆς νομοθετικῆς συνελεύσεως τοῦ 1849. 'Ανεμίχθη ἐνεργῶς εἰς τὸ πραξικόπημα τῆς 2 Δεκεμβρίου, ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν τὸ 1852, εἶτα Γερουσιαστής, πρέσβυς ἐν Λονδίνῳ, αὖθις ὑπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν, μετὰ δὲ τὴν πτῶσιν τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπεμακρύνθη τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ὑπηρεσίας. Εἶχε γίνει κόμης τὸ 1852, εἶτα δοὺξ τὸ 1863.

Πέρσιος (Αὖλος Πέρσιος Φλάκκος), λατῖνος σατυρικὸς ποιητής, ἐξ οἴκου τῆς τάξεως τῶν ἱππέων, ἐγεν. τὸ 34 μ. Χ. ἐν Βολλατέραις τῆς 'Ετρουρίας καὶ ἀπέθ. τὸ 62. 'Ελθὼν εἰς Ρώμην ἐσπούδασε τὴν

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φιλολογίαν παρὰ τῷ Γραμματικῷ Ρημνίῳ Πολαίμονι, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Στωϊκῷ Κορνούτῳ, παρ' ᾧ συνεμαθήτευσε μετὰ τοῦ Λουκανοῦ οὗτος ἀρχὰς ἠσπάσθη· φίλος τῶν ἐναρετωτέρων ἀνδρῶν καὶ ἰδίως τοῦ Θρασέα ἐκληροδότησε θνήσκων 100,000 σεστερτίων εἰς τὸν διδάσκαλόν του Κορνοῦτον. Ὁ φίλος του ποιητὴς Καίσιος Βάσσος ἐξέῶωκε τὰς σατύρας αὐτοῦ παραλείψας τὰ τολμηρότερα χωρία. Εἰσὶ δὲ αἱ σάτυραι αὐτοῦ 6 τὸν ἀριθμὸν ἑκάστη μετὰ μικροῦ προλόγου, περιλαμβάνουσι δὲ 600 στίχους Ὁ ποιητὴς ἐξυμνεῖ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν ἁπλότητα, τὸ δὲ ὕφος αὐτοῦ εἶνε εὐγενὲς καὶ ἰσχυρόν, ἀλλ' ἐνίοτε σκοτεινὸν διὰ τὴν συντομίαν, ὑπαινίττεται πολλαχοῦ τὸν Νέρωνα. Θανὼν πρὶν ἢ εἰσέτι ἡ ἔξοχος αὐτοῦ ἰδιοφυία ὡριμάσῃ δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένος μιμήσεώς τινος τοῦ Ὁρατίου, ὃν εἶχεν ὡς πρότυπον, ποιεῖται δὲ κατάχρησιν τοῦ πομπώδους καὶ ἀσαφοῦς ὕφους ὅπερ ἐδιδάχθη ἐν ταῖς σχολαῖς τῆς ρητορικῆς. Ἐκ τῶν σατυρῶν αὐτοῦ αἱ ὡραιότεραί εἰσιν: «Ἡ κατὰ τῶν ἀμαθῶν συγγραφέων» καὶ ἡ «κατὰ τῶν ἀνοήτων εὐχῶν τῶν ἀνθρώπων».

Περσίς· ἡ περιλαμβάνουσα πλὴν τῆς «Πάρσα» τὴν Ἐλάμ τῆς Γραφῆς χώρα, ἀπρόσιτον ὀροπέδιον ἐκ τῆς Ν αὐτοῦ πλευρᾶς, περιέχον γόνιμα ἄνδηρα καὶ δεσποζόμενον ἀπὸ Βορρᾶ ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, ἀναλογεῖ πρὸς τὸ σημερινὸν Φάρς. Πρωτ. αὐτοῦ ἦν ἡ Περσέπολις.

περσόν (Ἰάκωβος)· φαρμακοποιὸς γάλλος ἐκ Σωλιὲ τοῦ νομοῦ Κότ-δ'-Ὄρ, 1816—1850· μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημείας καὶ τοῦ συνεδρίου τῆς ὑγιεινῆς, Καθηγητὴς ἐν τῇ Ἀνωτέρᾳ σχολῇ τῆς φαρμακευτικῆς ἐν Παρισίοις, κατέλιπε πολυαρίθμους καὶ σοβαρὰς ἐργασίας ἐπὶ τῆς ἀναλυτικῆς χημείας.

περσουῆ (Λουαζὼ δέ-)· μουσικὸς συνθέτης ἐκ Μέτζ, 1765—1819, μετέβη εἰς Παρισίους τὸ 1790 καὶ ἐγένετο ἀρχιμουσικὸς εἶτα διευθυντὴς τοῦ Μελοδράματος, ἔδωκε δὲ εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ τὸν «Θρίαμβον τοῦ Τραϊανοῦ», τὴν «Ἐλευθερωθεῖσαν Ἱερουσαλὴμ», τὰς «Ἀπόκρεως τῆς Βενετίας» καὶ ἄλλα πολλά, συνέθηκε δὲ τὴν μουσικὴν πολλῶν κωμικῶν μελοδραμάτων.

πέρσς· Πέρτικον, πάγος-Περτικένσιος, ἀρχ. χώρα τῆς Γαλλίας πρὸς Ν. τῆς Νορμανδίας καὶ πρὸς Β καὶ Α τῆς Μαίν, διηρημένη εἰς τέσσαρα μέρη ὧν 1) ἡ Ἄνω Πέρσς, περιλαμβανομένη νῦν ἐν τοῖς νομοῖς τοῦ Ὄρν καὶ Ἔρ-ἐ-Λοάρ, εἶχε κυριωτέρας πόλεις τὴν Κορμπόν, Μορτάν, Μπελέμ, καὶ Νοζάν-λὲ-Ροτροῦ· 2) ἡ κάτω Πέρσς (νῦν ἐν τῷ νομῷ Ἔρ-ἐ-Λοὰρ) εἶχε πρωτ. τὴν Μονμιράγ· 3) ἡ Τὲρ Φρανσαίζ (Γαλλικαὶ Γαῖαι) περιελαμβάνετο ἐν τῇ Τουρ Γκρὶζ δὲ-Βερμέγ· καὶ τῇ μονῇ τοῦ Τιρού· 4) τὸ Θιμεραὶ (νῦν μέρος τοῦ νομοῦ Ἔρ-ἐ-Λοάρ) εἶχε κυριωτέρας θέσεις· τὸ Σατωνέφ, τὰς Βρεζόλ, Σενόνς καὶ τὴν Σαμπρόν. Ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐκτείνονται οἱ κλάδοι τῶν Νορμανδικῶν ὀρέων οἱ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καλούμενοι «λόφοι τῆς Πέρσε» ὧν τὸ μέσον ὕψος εἶνε 200 μ. Ἡ Πέρσε εἶνε περιώνυμος διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἵππους.

Περσύ εὐγενὴς οἶκος τῆς Ἀγγλίας καταγόμενος ἐκ Νορμανδίας. καὶ οὗ γενάρχης ὑπῆρξεν ὁ Γουλιέλμος Περσὺ μετασχὼν τῆς ἐκστρατείας Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ εἰς Ἀγγλίαν. Ἐπισημότερα μέλη τοῦ οἴκου τούτου ὑπῆρξαν: Ὁ Ἑρρῖκος Περσύ, στρατηγὸς Ἐδουάρδου τοῦ Γ', Νικητὴς τῶν Σκώτων, φυλακίσας τὸν Βασιλέα αὐτῶν Δαβὶδ Βρούς.—2ος Ἑρρῖκος Περσύ διακριθεὶς ὡσαύτως ἐν ταῖς κατὰ τῶν Σκώτων μάχαις, κόμης τοῦ Νόρθουρμβελαινδ γενόμενος ὑπὸ Ριχάρδου τοῦ Β' (1377), ἀλλὰ συκοφαντηθεὶς παρ' αὐτῷ ἠνώθη μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Λανκάστρ, (Ἑρρίκου τοῦ Δ'), καὶ λίαν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἄνοδον αὐτοῦ· ἐρίσας ὅμως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐστασίασε μετὰ τοῦ υἱοῦ του τοῦ ἐπονομασθέντος Χότσπουρ (διάπυρος μαχητὴς), καὶ οὗτος μὲν ἐφονεύθη, ἐν τῇ μάχῃ ὁ δὲ πατὴρ ὑπεταγὴ καὶ ἔτυχε χάριτος. Ὁ Θωμᾶς Περσύ· ἀδελφὸς αὐτοῦ, στασιάσας ὡσαύτως καὶ φονευθεὶς ἐν μάχῃ ἐν τῇ κομητείᾳ τῆς Ὑόρκης τὸ 1406.—Ἕτερος Θωμᾶς Περσύ ἀπόγονος τοῦ προηγουμένου, κόμης τῆς Νορθουμβερλάνδης, κατηγορηθεὶς ἐπὶ τῆς βασιλίσσης Ἐλισσάβετ ὡς εὐνοήσας τὰ σχέδια τοῦ δουκὸς τοῦ Νόρφολκ ὑπὲρ τῆς Μαρίας Στουάρτ. ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας καὶ συλληφθεὶς ἀπεκεφαλίσθη τῷ 1572. Ὁ τελευταῖος δὲ ἐκπροσωπῶν τὸν οἶκον τοῦτον ὑπῆρξεν ὁ Ζοσσελὲν βαρόνος Περσύ, ἀποθ. τὸ 1670 καὶ καταλιπὼν μίαν μόνην θυγατέρα, ἧς τὰ τέκνα ἔσχον τὸ δικαίωμα νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα Περσύ.

Περσύ (Δρ. Θωμᾶς)· ποιητὴς ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Βράϊδγνορθ (1729—1811), πνευματικὸς τοῦ Βασιλέως, πρεσβύτερος τῆς Καρλάισλ καὶ ἐπίσκοπος τῆς Δρόμορ (1782). Γνωστὸς κυρίως ὡς δημοσιεύσας τὸ 1765 τὰ «λείψανα τῆς Ἀγγλικῆς ποιήσεως» συλλογὴν ἀρχαίων ᾀσμάτων καὶ τριστρόφων, ὧν ἡ ἀφελὴς ποίησις ἔσχε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Οὐάλτερ Σκότ καὶ τῶν νεωτέρων μεγάλων τῆς ἀγγλίας ποιητῶν.

Περσύ (Π-Φραγκίσκος, βαρῶνος), Γάλλος χειρουργὸς ἐκ Μονταν̀ὲ τοῦ νομοῦ Δούμπ. 1754-1825, ἐπὶ τῆς δημοκρατίας στρατ. χειρουργὸς καὶ ἐπὶ αὐτοκρατορίας γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς ὑγιεινομικῆς ὑπηρεσίας καὶ καθηγητὴς ἐν τῇ Ἰατρικῇ σχολῇ.

Περσύ πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Μάγχης. Κάτ: 2650. Γενέθλιος τόπος τοῦ Οἴκου Περσὺ (βλ. λ.).

Πέρτζ (Γεώργ.-Ἑρρῖκος)· ἱστορικὸς γερμανὸς, ἐξ Ἀννοβέρου, 1795—1876, συνέγραψε βιογραφίας ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς Γερμανίας ὡς καὶ «Μνημεῖα ἱστορικὰ τῆς Γερμανίας», ἤτοι συλλογὴν τῶν ἱστορικῶν τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν μεσαίωνα.

Περτίναξ (Π. Ἕλβιος)· αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος· ἐγεν. ἐν Λιγουρίᾳ τῷ 126 ἐκ πατρὸς ἀπελευθέρου, διε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

κρίθη ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ τὸν Μάρκον Αὐρήλιον διὰ τὰς στρατιωτικὰς αὐτοῦ ἀρετάς, ἐγένετο δὲ συγκλητικὸς καὶ ὕπατος αὐτοῦ, κατεπολέμησε τὸν ἀντάρτην Ἀβίδιον Κάσσιον, καὶ διῴκησε σωφρόνως τὰς δύο Μυσίας, τὴν Δακίαν καὶ τὴν Συρίαν. Ἔπαρχος Ρώμης κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Κομμόδου, ἀνηγορεύθη ἄκοντος αὐτοῦ Αὔγουστος, (1 Ἰαν. 193) ὑπὸ τῶν πραιτωριανῶν καὶ τῆς συγκλήτου. Αὐτοκράτωρ ἤθελε νὰ ἀναστείλῃ τὴν ὁρμὴν τῶν καταχρήσεων καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν πειθαρχίαν· τοῦτο ὅμως ἀπήρεσε καὶ δυσηρέστησε τοὺς στρατιώτας καὶ τῇ 28 Μαρτίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐσφάγη ὑπὸ τῶν πραιτωριανῶν, οἵτινες κατόπιν ἔθεσαν τὸ κράτος εἰς δημοπρασίαν.

Περτουΐ πρωτ. δήμ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Βωκλούζ, 3 χλμ. ἀπὸ τῆς Δουράνς, ἣν διαθέει γέφυρα κρεμαστὴ παρ' ἣν ἡ ἀρχὴ τῆς διώρυχος τῆς Μασσαλίας· κάτ: 5,000. Ἐμπόριον σίτου, γεωμήλων κλπ. Πατρὶς τοῦ πατρὸς τοῦ Μιραμπώ.

Περτουΐ Μπρετόν· κινδυνώδης δίοδος μεταξὺ τῆς νήσου τοῦ Ρὲ καὶ τῆς ἠπείρου, τὸ πλάτος αὐτῆς ποικίλλει ἀπὸ 3 ἕως 10 χλμ.

Περτούλι· κωμόπ. τοῦ δήμου Αἰθίκων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων, ἀκμ. γεωργία, ἐμπόρ. γεωργ. εἰδῶν. Κάτ: 2,046.

Περώλ· (Κλαύδιος)· ἐκ Παρισίων 1613—1688, κατ' ἀρχὰς ἰατρὸς, εἶτα δὲ ἀρχιτέκτων, υἱὸς δικηγόρου ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Συνέλαβε κλίσιν πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐκ τῆς μελέτης τοῦ Βιτρουβίου. Ἀπηθανατίσθη διὰ τῆς ἐκπονήσεως τοῦ σχεδίου τοῦ νέου Λούβρου, ἰδίως τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ κιονοστοιχίας ἐκ 32 κορινθιακῶν κιόνων ἐπὶ εὐρέος κρηπιδώματος στηριζομένων· μεταξὺ ἄλλων ἔργων αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων. Διεκρίθη διά τε τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὴν καλλαισθησίαν αὐτοῦ. Ἐκτὸς ἄλλων συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐδημοσίευσε καὶ μετάφρασιν τοῦ Βιτρουβίου καὶ πραγματείαν «περὶ διατάξεως τῶν πέντε εἰδῶν τῶν κιόνων κατὰ τὴν μέθοδον τῶν ἀρχαίων». Τοῦτον ὑπονοεῖ ὁ Βουαλὼ εἰς τὸ 14ον ἄσμα τῆς «ποιητικῆς τέχνης» αὐτοῦ.

Περὼλ (Κάρολος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, 1628—1703· κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὴν ποίησιν, εἶτα ἀνῆλθε τὸ δικηγορικὸν βῆμα μετά τινας ἐπιτυχίας καὶ τέλος ἐγένετο πρῶτος ἐπιθεωρητὴς ἐν τῇ ἐπιστασίᾳ τῶν βασιλικῶν οἰκοδομῶν. Ἐγένετο μέλος τῆς Γαλ. Ἀκαδημείας τὸ 1671 καὶ μετέσχε τῆς ἱδρύσεως τῶν Ἀκαδημειῶν τῶν ἐπιγραφῶν, τῶν ἐπιστημῶν, τῆς γραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς. Συνέγραψε πλεῖστα κριτικὰ ἀρχαιολογικὰ καὶ ποιητικὰ ἔργα, ὧν τὰ «διηγήματα τῶν νεκρῶν» περιεποίησαν αὐτῷ δόξαν καὶ τὸν κατέστησαν δημοτικώτατον.

Πεσκάρα· Γαλ. **Πεσκάρ**, τὸ πάλαι Ἀτέρνουμ· ὀχυρὰ π. τῆς Ἰταλίας (ἐν Ἀβρουζίοις), ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποταμοῦ, κατ. 7,000, ἀρχαία Μαρκωνία.

Πεσκήνιος Νίγερ (Κ.)· στρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τηγὸς Ρωμαῖος καταγόμενος ἐκ τοῦ Ἀκουΐνου, ἐκυβέρνησε κατ' ἀρχὰς τὴν Συρίαν. Ὁ στρατός του τὸν ἀνεκήρυξεν Αὔγουστον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περτίνακος καὶ τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ Διδίου Ἰουλιανοῦ, ἐν ᾧ αἱ λεγεῶνες τῆς Ἰλλυρίας ἀνεκήρυσσον τὸν Σεπτίμιον Σεβῆρον. Μετά τινας ἐπιτυχίας, δύο ἤτται ἂς ὑπέστη παρὰ τὴν Νίκαιαν καὶ Ἰσσὸν ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν πρὸ τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, διηυθύνετο δὲ ἵνα ζητήσῃ καταφύγιον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πάρθων, ὅτε οἱ στρατιῶται αὐτοῦ ἐφόνευσαν αὐτὸν παρὰ τὴν Κύζικον τὸ 194.

Πεσκιέρα· Ἀρδελικα ἢ Πισκάρια, ὀχ. κωμόπ. τῆς Ἰταλίας (ἐν Βενετίᾳ), ἐπὶ τοῦ π. Μίντσιο, 24 χλμ. Δ τῆς Βερώνης, κατ: 3,100. Ἔχει ἀκρόπολιν καὶ λιμενίσκον. Ἡ πόλις αὕτη μετὰ τῆς Μαντούης, Βερώνης καὶ Λενιάγγο ἀπετέλει τὸ περιώνυμον Αὐστριακὸν τετράπλευρον. Ἐκυριεύθη πλειστάκις ὑπὸ τῶν Γάλλων, Αὐστρο-Ρώσων, Σάρδων καὶ Αὐστριακῶν.

Πέσμ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλ. νομῷ Ἄνω-Σηκουάνα ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ὀνιόν, κατ: 1,200, ἔχει ὡραίους ναοὺς τοῦ ΙΔ' καὶ ΙΗ' αἰῶνος.

Πεσσάκ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Ζιρόνδ, 7 χλμ. ΝΔ τοῦ Βορδώ, κατ: 4,600, παράγει ἀρίστους οἴνους.

Πεσσινοῦς· π. ἀρχ. καὶ ἐπισκοπὴ, ἐν Γαλατίᾳ τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐθεωρεῖτο ὡς πεσὸν ἐξ οὐρανοῦ, μετέφερον δὲ τοῦτο οἱ Ρωμαῖοι εἰς τὴν Ρώμην, διότι εἰς τοὺς χρησμοὺς τῆς Σιβύλλης εὗρον ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐξηρτᾶτο τῆς Ρώμης ἡ τύχη.

Πεσταλότσι· (Ἑρρίκος), ἐλβετὸς παιδαγωγός, ἐγεν. ἐν Ζυρίχῃ 1746—1827. Σπουδάσας τὴν Θεολογίαν, τὴν Γεωργικὴν καὶ γλωσσολογίαν, ἀφωσιώθη ἐκ φιλανθρωπίας εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἀπόρων καὶ ἵδρυσεν ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ αὐτοῦ τῆς Νόϋχιφ ἐν Ἀργοβίᾳ τὸ 1775 παιδαγωγικὸν καθίδρυμα, ἐν ᾧ ἐδέχετο δωρεὰν τοὺς ἀπόρους καὶ ἐγκαταλελειμμένους παῖδας. Τὸ 1798 ἡ Ἑλβετικὴ Κυβέρνησις ἀνέλαβε τὴν συντήρησιν τοῦ καθιδρύματος, ὅπερ μετεφέρθη εἰς Στάντς, εἶτα εἰς Βερθούδ (ἐν Βέρνῃ) καὶ τελευταῖον ἐν Ὑβερδόν. Καίτοι δὲ ἔχον ἀφθόνους πόρους, τελευταῖον ἕνεκα κακῆς διευθύνσεως τὸ ἵδρυμα ἐξέκλινεν, ὁ δὲ Πεσταλότσι εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ζῇ καὶ νὰ ἰδηματαιουμένους τοὺς κόπους αὐτοῦ. Κατὰ τὸ ἄριστον αὐτοῦ παιδαγωγικὸν σύστημα ἡ διδασκαλία τῆς γλώσσης, τῆς ἀριθμητικῆς καὶ γεωμετρίας, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς γεωργίας πρέπει νὰ βαδίζωσιν ἐκ παραλλήλου, νὰ καθίσταται δὲ πάντοτε καταληπτὸς εἰς τὸν διδασκόμενον ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μαθήματος. Κατέλιπε πολυαρίθμους συγγραφὰς παιδαγωγικάς, συλλεγείσας εἰς 15 τεύχη· τὴν παιδαγωγικὴν αὐτοῦ μέθοδον ἐκτίθησιν ὁ Κοσσὲν ἐν τῷ ἔργῳ του: «Αἱ μέθοδοι τῆς διδασκαλίας, ἡ ἀγωγὴ καὶ τὰ Πεσταλότσεια ἱδρύματα», 1848.

Πέστελ (Παῦλος)· συνταγ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ματάρχης Ρῶσος, 1794—1826. Ἀκόλουθος κατ' ἀρχάς, εἶτα ἀξιωματικὸς τῶν ἱππικῶν τῆς φρουρᾶς, διωρίσθη εἶτα ὑπασπιστὴς τοῦ στρατάρχου Οὐϊτγκενστάϊν, μεθ' ὃ συνταγματάρχης τοῦ συντάγματος τοῦ Βιάτκα. Συνδεθεὶς τὸ 1815 μετὰ τῆς μυστικῆς ἑταιρείας τῆς ἱδρυθείσης ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Μουράβιεφ, κατέστη ἐν βραχεῖ ἡ ψυχὴ αὐτῆς. Μετὰ τὴν διάλυσίν της ὁ Πέστελ ἵδρυσεν ἄλλην, τὴν «Ἑταιρείαν τοῦ Νότου», ἥτις εἶχεν ἔδραν τὴν ἕδραν τοῦ ἐπιτελείου τῆς δευτέρας στρατιᾶς Τουλτχίν. Ταυτοχρόνως ἐν Πετρουπόλει διωργανοῦτο ἀνάλογος «ἡ Ἑταιρεία τοῦ Βορρᾶ», ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Σέργιον Τρουβέτσκοϊ καὶ τὸν ποιητὴν Ρυλιέγιεφ· καὶ ἐν Κιέβῳ «ἡ ἑταιρεία τῶν ἡνωμένων Σλαύων» ἥτις τὸ 1824 συνεχωνεύθη μετὰ τῆς πρώτης. Σκοπὸς δὲ πασῶν, αἵτινες ἀντικατέστησαν τὰς Ἐλευθεροτεκτονικὰς στοάς, ἦτο ἡ μεταβολὴ τοῦ Ρωσ. πολιτεύματος καὶ ἡ χειραφέτησις τῶν δούλων, εἰς οὓς ταυτοχρόνως νὰ παραχωρηθῶσι γαῖαι. Ἡ ἀπόλυτος μοναρχία νὰ ἀντικατασταθῇ ἢ διὰ συνταγματικῆς μοναρχίας, ἢ (ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ αὐτοκράτορος νὰ ἀποδεχθῇ τὸν συνταγ. χάρτην) διὰ δημοκρατικῆς ὁμοσπονδίας, τὸ κράτος δὲ νὰ διαιρεθῇ εἰς πολλὰς ἐπαρχίας αὐτονόμους, ἀλλὰ συνδεομένας διὰ συμβουλίου ὁμοσπονδιακοῦ. Αἱ ἀρχαὶ αὗται διετυπώθησαν ὑπὸ τοῦ Πέστελ ἐν τῇ «Ρουσκάγια Πράβδα» Ρωσ. Ἀληθείᾳ), ἣν βραδύτερον κατέσχεν ἡ Ρωσ. Κυβέρνησις καὶ ἥτις διατηρεῖται ἀκόμη ἐν τοῖς μυστικοῖς ἀρχείοις τοῦ Κράτους. Καταγγελθεὶς ὑπό τινος λοχαγοῦ τοῦ Συντάγματός του πρὸ τῆς 14ης Δεκεμβρίου 1825, συνελήφθη, ἤχθη εἰς Πετρούπολιν ἐνώπιον ἀνωτάτου ἐκτάκτου δικαστηρίου, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔδειξεν μεγίστην σταθερότητα χαρακτῆρος, καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ διαμελισμοῦ θάνατον, ἡ δὲ ποινὴ μετεβλήθη εἰς ἀπαγχονισμὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου τοῦ Α'. Ἡ ἐκτέλεσις ἐγένετο τὴν 11 Ἰουλίου 1826, ὡς καὶ τεσσάρων τῶν ἑταίρων αὐτοῦ.

Πέστη ἢ Βουδαπέστη ἡ Ὀφφενπέστη πρωτ. τῆς Οὐγγαρίας ἀποτελουμένη ἐκ δύο πόλεων τῆς Βούδας (Ὄφεν) καὶ τῆς Πέστης, ἀπέναντι ἀλλήλων κειμένων καὶ χωριζομένων ὑπὸ τοῦ Δουνάβεως. Ἡ Βούδα, ἡ πόλις τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ στρατοῦ, «τῶν Αὐστριακῶν ἢ Γερμανῶν», κεῖται ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὑψηλῆς καὶ ἀμπελοφύτου ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ παρέχει, ἰδίως ἀπὸ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, εὐρεῖαν ἄποψιν. Ἐκ 4 ἀποτελουμένη τμημάτων ἔχει φρούριον ἐπὶ τοῦ ὄρους, θέατρον, πολλὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, ἀστεροσκοπεῖον, μεταλλικὰ ὕδατα καὶ παράγει ὀνομαστοὺς οἴνους. Πρωτεύουσα ἄλλοτε τῶν βασιλέων τῆς Οὐγγαρίας, τὸ 1530 καὶ 1686 κατελήφθη ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἀνακτηθεῖσα τὸ 1685 ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Λοθαριγκίας, ἔμεινεν ἔπειτα ὑπὸ τὴν αὐστριακὴν κυριαρχίαν, πολλὰ ὑποστᾶσα κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1849. Πολὺ πολυανθρωποτέρα εἶνε ἡ δι' ἀλυσιδωτῆς γεφύρας 310 μ. μετὰ τῆς Βούδας συνδεομένη Πέστη, ἥτις κεῖται ὅλως ἐν τῇ πεδιάδι καὶ εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς τὰς πλημμύρας. Εἶνε κανονικῶς ἐκτισμέ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νη, ἡ πλουσιωτάτη δὲ, βιομηχανικωτάτη καὶ ἐμπορικωτάτη πόλις τῆς Οὐγγαρίας, πάντοτε μεγεθυνομένη καὶ ἔχουσα πανεπιστήμιον, θέατρον, ὡραίους περιπάτους, σχολάς, ἀκαδήμειαν καὶ ἐθνικὸν μουσεῖον· εἶνε ἐν γένει τὸ κέντρον τοῦ πνευματικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας διὰ τὴν Οὐγγαρίαν. Ἡ Πέστη καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1526—41, 1603 καὶ 1684 καὶ πυρποληθεῖσα ὑπ' αὐτῶν, παρεδόθη τὸ 1686 εἰς τὴν Αὐστρίαν μεταβεβλημένη εἰς ἐρείπια. Δύο πλήμμυραι τοῦ Δουνάβεως (1775 καὶ 1838) μεγάλας προὐξένησαν αὐτῇ καταστροφάς. Τὸ 1848 ἐπαναστατήσασα κατὰ τῆς Αὐστρίας, ἐπανεκτήθη ὑπ' αὐτῆς τὸ ἐπόμενον ἔτος. Τὸ 1873 ἐπισήμως ἑνωθεῖσα μετὰ τῆς Βούδας συναπετέλεσε μετ' αὐτῆς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ νέου βασιλείου, ἀριθμοῦσα νῦν περὶ τὰς 465 χιλ. κατοίκων.

Πέστια· π. τῆς Ἰταλίας (ἐν Τοσκάνῃ) 15 χλμ. ΒΒΑ τῆς Λούκας. Κάτ: 14,200. Βιομηχανία μεταξοποιίας κλπ.

Πεστίνα· π. τῆς Ἰταλίας (ἐν Ἀβρουζίοις). Κάτ: 8000. Ἕδρα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μαρκιῶν. Πατρὶς τοῦ Μαζαρίνου.

Πέσχελ (Ὄσκάρ)· Γερμανὸς γεωγράφος, ἐγεν. ἐν Δρέσδῃ, 1826—1875, συνέγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Γεωγραφίας», «Ἐθνογραφίαν» καὶ «Φυσικὴν Γεωγραφίαν».

Πέτα· πρωτ. τοῦ δήμου Πέτα τοῦ νομοῦ Ἄρτης, ἧς ἀπέχει 1 1)2 ὥρ. ΑΒΑ. Μεγάλη μάχη κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν καὶ ἧττα τῶν Ἑλλήνων καθ' ἣν ἔπεσαν πολυπληθεῖς οἱ φιλέλληνες. Κάτ: 1,366.

Πέτα-δῆμος τοῦ νομ. Ἄρτης πρωτ. Πέτα, Ἄλλα χ. Κομπότι, Μεγάρχι, Νεοχωράκι, Σελάδες, Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου. Κάτ: 3,592.

Πεταῖφι (Ἀλεξ.) ποιητὴς οὐγγρος, ἐγεν. ἐν Φελεγγυχάζᾳ 1823—1849, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον στρατιώτης, εἶτα πλάνης ἠθοποιός. Ἐγένετο γνωστὸς ἰδίως ἐξ ὡραίας τινὸς ἐποποιίας του «Γιάννος ὁ Ἥρως», εἶτα ἐκ τοῦ «Φύλλα Κυπαρίσσου» καὶ «Ἀδάμαντες ἔρωτος». Φιλόπατρις καὶ φιλελεύθερος μετέσχε παντὸς τοῦ πατριωτικοῦ κινήματος τὸ 1848, συνέθηκε δὲ ποίημα καταστὰν δημοτικώτατον «Ἡ γυνὴ καὶ τὸ ξίφος μου» καὶ ἰδίως τὸ πολεμικὸν ᾆσμα «Ὀρθός, ὦ οὔγγρε» ὅπερ δικαίως ἐκλήθη οὐγγρικὴ Μασσαλιῶτις. Ἐφονεύθη κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Σέγγεσβαρ.

Πεταλίαι· ἀκατοίκητοι νῆσοι εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐρίπου. Παρὰ Στράβωνι Πεταλία. Εἶνε οἱ σημερινοὶ Πεταλιοί, οἵτινες, μετὰ τῶν πέριξ νησίδων εἶνε κτῆμα τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, παράγον ἀφθόνους καὶ ἐκλεκτοὺς οἴνους. Ὑψίστην κορυφὴν ἔχει ἡ κυρία νῆσος 370 μ., οἰκοῦνται δὲ ὑπὸ εὐαρίθμων γεωργῶν. Ἔκτ. 20 τετρ. χλμ. Κάτ. 92. Ἀνήκουν εἰς τὸν δῆμον Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας καὶ κεῖνται δυτικῶς τοῦ ὅρμου τῆς Καρύστου. Τελωνοφυλακεῖον.

Πεταλίδι· πρωτ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας, ἀπαριθμὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μανιατῶν ἐπὶ τῆς Δ. ἀκτῆς τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, 6 ὥρ. ΑΒΑ τῆς Πύλου. Ταχυδρομ. τηλεγραφ., εἰρηνοδικεῖον, ὑποταμεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,019.

πέτας (Ἰ ω ά ν ν η ς) ἢ **Βαπτιστής**· Ἱερολοχίτης ἐν Βλαχίᾳ, κατελθὼν εἰς Πελοπόννησον μετὰ τὴν ἐκεῖ ἀποτυχίαν τοῦ κινήματος καὶ παραστὰς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τριπόλεως μετὰ τῶν συμπολιτῶν του Ζακυνθίων. Εἶτα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν καὶ εἰς τὰς κατὰ τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

Πέτερ (Μ ι χ α ή λ)· Ἰατρὸς γεν. ἐν Παρισίοις, 1824-1893, καθηγητὴς ἐν τῇ ἰατρικῇ κλινικῇ τοῦ νοσοκομείου Νέκκερ καὶ μέλος τῆς ἰατρικῆς Ἀκαδημείας τῶν Παρισίων, κατ' ἀρχὰς ἦτο ἐργάτης τυπογράφος. Κατέλιπε πλῆθὺν σπουδαιοτάτων ἐργασιῶν ἐπὶ τῶν ἀσθενειῶν τῆς καρδίας, τοῦ λάρυγγος κλπ. περιειλημμένας ἐν τοῖς «Κλινικοῖς μαθήμασιν» αὐτοῦ. Ὀπαδὸς τῶν θεωριῶν τοῦ Τρουσσώ, ἐπὶ πολὺ κατεπολέμησε τὰς μικροβιολογικὰς θεωρίας.

Πετερβαράδ ἢ **Πετροβαρδῖνον**· Γερμ **Πετερβαρδάϊν**· Λατιν. Ἄ κ ο υ ν ο υ μ-Πετροβαράδουνουμ, ὀχυρὰ πόλις τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας ἐν ταῖς τὸ πάλαι Στρατιωτικαῖς Παραμεθορίοις χώραις, πρωτ. κομητείας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἀπέναντι τῆς Νόϋσατς, μεθ' ἧς συνδέεται διὰ γεφύρας πλωτῆς. Κάτ: περὶ τὰς 4000. Συνίσταται ἐκ δύο φρουρίων (ἐξ οὗ καὶ Οὐγγρικὸν Γιβραλτὰρ καλεῖται) καὶ τῆς πόλεως τοῦ Βούκοβιτς· αὐτόθι ὁ πρίγκιψ Εὐγένιος ἤρατο μεγάλην νίκην κατὰ τῶν Τούρκων τὸ 1716.—Ἡ ὁμων. Κομητεία ἔχει ἔκτ. 2781 τετρ. χλμ. καὶ 115,000 κατ.

Πέτερμανν· (Αὔγ. Ἑρρίκος), γεωγράφος, ἐν Μπλάϊσσεροδ, 1822—1876, ἐγένετο γνωστὸς τὸ πρῶτον ἐν Γερμανίᾳ ὡς γραμματεὺς τοῦ Μπέργχαους. φιλοπονήσαντος ἄτλαντα φυτικὸν ἄξιον λόγου. Κατὰ τὸ 1845—54 διεδιηύθυνεν ἐν Ἀγγλίᾳ πολυάριθμα περιοδικὰ γεωγραφικὰ καὶ ἐποιήσατο πλείστας δημοσιεύσεις λίαν ἐνδιαφερούσας ἐπιστημονικῶς· ὡσαύτως τὸ 1854 ἐν Γόθᾳ διηύθυνε τὰς «ἀνακοινώσεις τοῦ Γεωργ. καθιδρύματος τῆς Πέρθ», ὑπεκίνησε δὲ πλείστας ἀποστολὰς ἐπιστημονικὰς εἰς τοὺς Πόλους καὶ τὴν Ἀφρικήν.

Πέτερμπορουγ· (Κ. Μορδάουν κόμης τοῦ-) Πατρίκιος τῆς Ἀγγλίας 1662—1735, διώκησε τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ἐν Ἱσπανίᾳ ἐν τῷ κατὰ τῆς Γαλλίας πολέμῳ τοῦ 1705 καὶ 6, διακριθεὶς διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ νομιμοφροσύνην του, ἀνέλαβε διαφόρους διπλωμ. ἀποστολὰς καὶ ἀπέθανεν ἐν Λισβόννᾳ ἔνθα μετέβη πρὸς ἀνάρρωσιν. Εἶχε λάβῃ εἰς δεύτερον γάμον τὴν διάσημον ἀοιδὸν Ἀναστασίαν Ρόβινσον. Ἦτο πνεύματος ζωηροῦ καὶ πρωτοτύπου, κατέλιπε δὲ δεικτικὰ «Ἀπομνημονεύματα» δημοσιευθέντα τὸ 1853.

Πέτερμπορουγ· π. τῆς Ἀγγλίας ἐν Νόρθαμπτον. Κάτ. 25,000 περίπου. Ἀγγλικανικὴ ἐπισκοπή. Ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἐγκλείεται ὁ τάφος τῆς Αἰκατερίνης δ' Ἀραγόν. Ἔχει

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀρχ. μοναστήριον ἔνθα συνετάχθη τὸ «Πετερβορούγγειον» λεγόμενον «Χρονικόν». Παρὰ τὴν πόλιν εἶνε τὸ Μίλτον Πάρκ. ἕδρα τῶν Φιτζουίλλιαμ, ὑποκομήτων τῆς Πέτερμπορουγ.

Πέτερσεν (Ματθίας), Δανὸς συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Γαλλίᾳ 1791-1862, καθηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Κοπεγχάγης, ἐδημοσίευσεν «Ἱστορίαν τῆς Δανικῆς, Σουηδικῆς καὶ Νορβηγικῆς γλώσσης» καὶ ἄλλα περὶ Σκανδιναυϊκῆς μυθολογίας καὶ φιλολογίας.

Πέτερχωφ· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας ἐν τῷ κυβ. Πετρουπόλεως ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Κρονστάνδης. Κάτ: 10,000. Ἔχει ὡραίαν αὐτοκρ. ἔπαυλιν οἰκοδομηθεῖσαν τὸ 1720 ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀρχιτέκτονος Λεμπλόν, θερινὴ διαμονὴ τοῦ αὐτοκράτορος, οὕτως εἰπεῖν αἱ Ρωσικαὶ Βερσαλλίαι.

Πετεώς· υἱὸς τοῦ Ὀρνέως καὶ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως καὶ ἱδρύσας τὴν Στέριν ἐν Φωκίδι.

Πετὶ δὲ λὰ κρουά· (Φραγκ.), Γάλλος Ἀσιανολόγος. 1622 — 1695, γραμματεὺς καὶ διερμηνεὺς τοῦ βασιλέως ἐν τῇ Τουρκικῇ καὶ Ἀραβικῇ γλώσσῃ συνέταξε «Λεξικὸν Τουρκο-Γαλλικὸν καὶ Γαλλο-Τουρκικὸν καὶ «Ἱστορίαν τοῦ Ζεγγὶς-Χαν».— Ὁ υἱὸς αὐτοῦ καλούμενος ὡσαύτως Φραγκίσκος, 1653—1713, διεδέχθη τὸν πατέρα του εἰς τὴν θέσιν καὶ ἐταξίδευσεν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Μετέφρασεν ἐκ τῆς Περσικῆς τὰς «Χιλίας καὶ μίαν νύκτας» καὶ συνέγραψεν ἱστορίαν τοῦ Τιμοὺρ-Λὲγκ (Ταμερλάνου).—Ὁ υἱὸς τούτου Λουδ. Π. 1698—1751, μετὰ δέκα ἔτη ἐν Συρίᾳ διαμονὴν ἐγένετο καθηγητὴς τῆς Ἀραβικῆς εἰς τὸ Γαλλικὸν Λύκειον. Μετέφρασε πλεῖστα συγγράμματα ἐκ τῆς Τουρκικῆς καὶ Ἀραβικῆς.

Πετίλοι· Στρογγύλη ἢ Πολύκαστρον, π. ἐπὶ τῆς Α. ἀκτῆς τοῦ Βρουτίου, τῆς ἀρχ. Ἰταλίας, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου

Πέτινγκερ (Κονράδος)· ἐγεν. ἐν Αὐγούστῃ τῆς Βαυαρίας, 1465-1547. Ἐσπούδασε τὰ νομικά, τὴν φιλολογίαν καὶ θεολογίαν ἐν Ρώμῃ, Παδούῃ καὶ Βονωνίᾳ. Γραμματεὺς τῆς πόλεως (ὑπουργὸς) Αὐγούστης τὸ 1490, κατ' ὀλίγον συνέδεσε σχέσεις μετὰ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, ὅστις ἐπεφόρτισεν αὐτῷ σπουδαίας πολιτικὰς ὑπηρεσίας. Συνέλεξε καὶ ἐξέδωκε πλεῖστα λόγου ἄξια ἔργα παλαιὰ ἱστορικὰ ἢ φιλολογικά. Πρὸ πάντων ὅμως εἶνε γνωστὸς διὰ τὸν φερώνυμον χάρτην τοῦ Ρωμ. κράτους (Τάμπουλα, Πεουτινγεριάνα), ὅστις καὶ Θεοδοσιανὸς πίναξ ἐπιλέγεται, ἐν ᾧ εἰσὶ κεχαραγμέναι πᾶσαι αἱ στρατ. ὁδοὶ τοῦ κράτους, λέγεται δὲ ὅτι ἐχαράχθη ἐν Κων)πόλει περὶ τὸ 393 ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Α' ἢ τοῦ Β'. Ἀνεκαλύφθη δὲ ἔν τινι βιβλιοθήκῃ ἀρχαιοτάτῃ ἐν Σπείρᾳ περὶ τὸ 1500 ὑπὸ τοῦ Κονράδου Κέλτες.

Πετιὸν (Ἱ ε ρ ώ ν υ μ ο ς)· ὁ ἐπονομ. δὲ Βλανέδ, δήμαρχος τῶν Παρισίων, ἐγεν. τὸ 1753 ἐν Σμάρτρ, δικηγόρος τὸ 1789. Δημοκρατικῶν ἰδεῶν ἀνήρ, μετέσχε τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἐπεφορτίσθη μετὰ τοῦ Βαρνὰβ καὶ τοῦ Λατούρ-Μωμπούρ νὰ ἐπαναγάγῃ τὸν βασιλέα Λουδοβίκον ΙΣ' ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βαρέννν, εἶτα ἐξελέγη δήμαρχος Παρισίων (2]14 Νοεμβρ. 1791) ἐπί τινα χρόνον δὲ ὑπῆρξε δημοφιλέστατος. Οὐδὲν ἀντέταξε κώλυμα εἰς τὴν στάσιν τῆς 20 Ἰουνίου 1792 καὶ ἐπαύθη τοῦ ἀξιώματός του ὑπὸ τοῦ Διευθυντηρίου τοῦ Σηκουάνα, ἐπανεγκαταστὰς δὲ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, δὲν ἀντετάχθη εἰς τὸ κίνημα τῆς 10ης Αὐγούστου. Ἐν τῇ Συνταικτικῇ, ἧς προήδρευσε, ἐτάχθη μὲ τὸ κόμμα τῶν Γιρονδίνων, ἐψηφισεν ὑπὲρ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ μετ' ἀναβολῆς, καὶ προεγράφη μετὰ τῆς Γιρόνδης τὴν 19]31 Μαΐου 1793. Κατέφυγεν εἰς Καέν, εἶτα εἰς Ἅγ. Ἐμίλιον (τῆς Γιρόνδης), ἔνθα ἔζησε κεκρυμμένος ἐν τοῖς σπηλαίοις. Τὸ πτῶμά του εὑρέθη ἐντὸς γείτονος δάσους μετὰ τοῦ τοῦ Βυζώ. Ἦτο χαρακτὴρ ἐναρέτου καὶ ἀδιαφθόρου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπωνομάζετο «ὁ ἐνάρετος Πετιόν». Κατέλιπε τὰ «Ἔργα» καὶ τὰ «Ἀπομνημονεύματα» αὐτοῦ.

Πετιόν· (Ἀλέξ. Σαβές, ἐπιλεγόμενος Πετιόν), μιγάς, ἐγεν. ἐν Πόρτ-ὼ-Πρὲνς τὸ 1770, ὑπηρέτησε τὸ πρῶτον εἰς τὸν Γαλ. στρατόν, ἐκηρύχθη κατὰ τοῦ Τουσσαὶν Πουβερτὼρ καὶ ἀπεσύρθη εἰς Γαλλίαν μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ κόμματός του, εἶτα ἐπανῆλθεν ὡς συνταγματάρχης εἰς Πόρτ-ὼ-Πρὲνς μετὰ τοῦ Λεκλέρκ, ἀλλ' εἶτα ἠνώθη μετὰ τοῦ Ἰακώβου Δεσσαλὶν καὶ ἴδρυσε τὴν ΝΑ χώραν τῆς Αἴτης, ὅτε δὲ ὁ Χριστὸφ ἀνεκηρύχθη ἀνεξάρτητος, 1807, ὁ Πετιὸν ἀνηγορεύθη Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐν Πόρτ-ὼ-Πρένς. Διῴκησεν ἐμφρόνως, διέλυσε τὰς μεταξὺ τῶν φυλῶν ἔριδας καὶ τὸ 1816 ἐπροίκισε τὴν Αἴτην διὰ συντάγματος καταργοῦντος τὴν δουλείαν καὶ ὀργανοῦντος τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν. Ἀλλ' αἱ ἀναμορφώσεις αὐτοῦ δὲν κατενοήθησαν ὑπὸ τῶν μαύρων. Ὁ Πετιὸν ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐκ λιμοῦ τὸ 1818, κληροδοτήσας τὸ μικρὸν αὐτοῦ κράτος τῷ Βουαγιὲ ἐν ἀνθηροτάτῃ καταστάσει.

Πέτρα π. τῆς Ἀραβίας μεταξὺ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, ἐν κοιλάδι ὀφιλῶς ἀρδευομένῃ, ἀλλ' ἐσφηνωμένῃ μεταξὺ ἀποτόμων ὀρέων. Καλεῖται Σελὰχ (ὁ βράχος) ἢ Ρέκεν παρὰ τῶν Ἰδουμαίων, οἵτινες πρῶτοι τὴν κατεῖχον, εἶτα κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ναβαθαίων τὸν Ζ' π. Χ. αἰῶνα καὶ ἐγένετο ἡ ἐμπορικὴ ἀποθήκη τοῦ Συροαραβικοῦ ἐμπορίου. Τὸ βασίλειον τῶν Ναβαθαίων, ὅπερ οἱ κλασικοὶ γεωγράφοι ἀπεκάλουν Πετραίαν-Ἀραβίαν κατεκτήθη τὸ 105 ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ καὶ ἀπετέλεσε τὴν Ρ. ἐπαρχίαν τῆς Ἀραβίας. Ἐπλούτησε δὲ τότε ἡ πόλις ὑπὸ τοὺς νέους αὐτῆς κυριάρχους, ὡς καὶ κατόπιν ἐπὶ τῶν Βυζαντίνων, ὡς πρωτεύουσα τῆς 3ης Παλαιστίνης. Ἀλλ' ἡ Ἀραβικὴ κατάκτησις ἐπήνεγκεν αὐτῇ καίριον τραῦμα. Τὰ νῦν εἶνε ἁπλοῦς σωρὸς ἀκατοικήτων ἐρειπίων.

Πέτρα· συνοικισμὸς τοῦ χ. Καφιώνας (Ὀμφαλωτή) τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς.

Πέτρα· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Γκερλῆ-Κάτ: 28.

Πετράκη-Μονή ἡ «Ἀσωμάτων» ἢ «Ταξιαρχῶν»· ἐντὸς τῆς πόλεως

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀθηνῶν, παρὰ τοὺς στρατῶνας τοῦ Πεζικοῦ. Κάτ. 27.

Πετρακόπουλοι (Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ς καὶ Γ ι ά ν ν η ς)· ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ Λαγκαδίων τῆς Ὀρτυνίας, πολεμήσαντες ὑπὸ τὸν Κολοκοτρώνην καὶ μεταβάντες εἰς Μεσολόγγιον μετὰ τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη εἰς Ἀθήνας δὲ μετὰ τοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη.

Πετράρχης (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· Ἰταλὸς ποιητής, ἐγεν. ἐν Ἀρέτζῳ τὸ 1304, ὁ πατὴρ αὐτοῦ θερμὸς Γιβελῖνος καὶ φίλος τοῦ Δάντου, ἀπελαθεὶς ἐκ Φλωρεντίας, ἔνθα ἦτο ὑπάλληλος, ἐγκατέστη μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἐν Ἀβινιόν, ἔδρα τότε τῶν Παπῶν, ἔπεμψε δὲ τὸν υἱόν του ἵνα σπουδάσῃ τὰ νομικὰ εἰς Μομπελλιὲ καὶ Βονωνίαν· ἐλάχιστα ὅμως αἱ σπουδαὶ αὗται συνεβιβάζοντο πρὸς τὰς φυσικὰς κλίσεις τοῦ νέου Πετράρχου. Θανόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ 1324 καὶ ἐλεύθερος νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ἰδίας κλίσεις, ἀφωσιώθη ὅλος εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν ποίησιν, ἐπανέκαμψε δὲ εἰς Ἀβινιόν. Ἐν τῇ πόλει δὲ ταύτῃ συνήντησε τὴν Λαύραν δὲ Νόβ, πρὸς ἣν ὑψηλὸν συνέλαβεν αἴσθημα διαπύρου ἔρωτος, ὅπερ ζωηρὸν διετηρήθη καθ' ἅπαντα τὸν ἐπίλοιπον βίον αὐτοῦ, ἄνευ ὅμως τῆς ἐλαχίστης ἐλπίδος ἱκανοποιήσεως. Ἐγένετο τότε κληρικός, ἀπεδήμησεν ἵνα διασκεδάσῃ τὸ πάθος του, περιηγήθη τὴν Γαλλίαν καὶ τὰς Κάτω Χώρας καὶ τέλος ἀπεσύρθη ὡς εἰς ἀναχωρητήριον ἐν Βωκλούζ παρὰ τὴν Ἀβινιόν, ἐξέχεε δὲ ἐκεῖ τὸ κατατρῦχον αὐτὸν φλογερὸν πάθος, ὅπερ ἄλλως ἐξηνικεύετο εἰς πλατωνικὸν αἴσθημα, εἰς ἀθανάτους ἐν ἰταλικῇ γλώσσῃ στίχους. Ἐν ἀκαρεῖ ἡ φήμη αὐτοῦ ἐγένετο παγκόσμιος, τὸ δὲ 1335 ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ ΙΒ' παρέσχεν αὐτῷ χορηγίας, αἵτινες ἠσφάλιζον αὐτῷ εὐμαρῆ βίον. τὸ δὲ 1341 ἐκλήθη εἰς Ρώμην ἵνα δεχθῇ τὸν ἐκ δάφνης στέφανον εἰς τὸ Καπιτώλιον, γέρας ἀπονεμόμενον εἰς τὸν πρῶτον τῆς ἐποχῆς ποιητήν. Ταυτοχρόνως ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, θαυμαστὴς τῆς μεγαλοφυΐας του, ἀπέστειλεν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ τακτικοῦ τῶν ἀνακτόρων ἐλεονόμου, ὁ δὲ ἡγεμὼν τῆς Πάρμας τὸν τοῦ ἀρχιδιακόνου τοῦ παρμικοῦ ναοῦ. Ἀνετέθησαν δ' αὐτῷ πολλαὶ καὶ ὑψηλαὶ πολιτικαὶ ἀποστολαί. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Φλωρεντία ἀποκαθίστα αὐτὸν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα ὧν ἐστέρησε τὸν πατέρα του, τῷ προσέφερε δὲ τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν τοῦ πανεπιστημίου αὐτῆς, θέσιν ἣν ἀπέφυγεν ὁ ποιητὴς νὰ δεχθῇ. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θριάμβου του αἴφνης ἔμαθε τὸν θάνατον τῆς Λαύρας, θανούσης ὑπὸ λοιμοῦ τὸ 1348, τὸ πλῆγμα δ' αὐτὸ ἐπτέρωσεν αὖθις τὴν φαντασίαν του εἰς νέα ἀριστουργήματα. Μετὰ μακρὰν διατριβὴν παρὰ ταῖς αὐλαῖς τῶν ἡγεμόνων, ἀμιλλωμένων τίς μᾶλλον νὰ προσελκύσῃ αὐτὸν παρ' ἑαυτῷ ἠθέλησε νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του μακρὰν τοῦ κόσμου. Ἐγκατέστη ἐν Βενετίᾳ εἰς ἣν ἐδώρησε τὴν βιβλιοθήκην του (1362) ἡ δὲ δημοκρατία εὐγνωμονοῦσα ἀνέλαβε τὴν δαπάνην τῆς ἐγκαταστάσεώς του ἔντινι ἀνακτόρῳ, ἀπέθανε δὲ τὸ 1374 ἐν Ἀρκουᾷ, κωμοπόλει παρὰ τὴν Πάδουαν, ἀπόπληκτος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του ἔνθα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

εὗρον αὐτὸν κεκυφότα ἐπί τινος βιβλίου. Τὰ ἄριστα τῶν ἔργων αὐτοῦ εἰσιν αἱ Ἰταλικαὶ ποιήσεις, αἱ «Ὠδαὶ» αὐτοῦ, ἐν αἷς ἡ χάρις ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων, ἡ δὲ κατασκευὴ τοῦ στίχου ἁρμονική, εὔρυθμος καὶ ἐπαγωγὸς κατακηλεῖ καὶ καθηδύνει τὸ οὖς, ἐπέδρασαν δὲ τὰ μάλιστα ἐπὶ τῆς τότε γεννωμένης ἰταλικῆς φιλολογίας, προσέδωκαν εἰς τὴν γλῶσσαν κομψότητα καὶ διαύγειαν τέως ἄγνωστον αὐτῇ μετὰ τὸν ἀρρενωπὸν μάλιστα τόνον τῆς Δαντείου ποιήσεως, καὶ προυκάλεσαν πλείστους τῶν μεταγενεστέρων ποιητῶν εἰς μίμησιν, οἵτινες καὶ ἀπετέλεσαν τὴν κληθεῖσαν σχολὴν τῶν Πετραρχιστῶν. Λύτὸς ὅμως ὁ ποιητὴς πλείονα ἀπέδιδε σημασίαν εἰς τὰ ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ ἔργα αὐτοῦ, ἅπερ σήμερον σχεδὸν ἐλησμονήθησαν. Εἰσὶ δὲ ταῦτα αἱ «Ἐπιστολαὶ» καὶ ποιήσεις», περίεργοι πραγματεῖαι φιλοσοφικῆς ἠθικῆς ὡς ἡ «περὶ ἀγνοίας ἑαυτῶν καὶ τῶν πολλῶν», κατὰ τῶν θεωριῶν τοῦ Ἀριστοτέλους κ. π. ἄ. Ὑπῆρξε θερμότατος φίλος καὶ θαυμαστὴς τῆς ἀρχαίας φιλολογίας καὶ εἰργάσθη συντονώτατα πρὸς ἀναγέννησιν καὶ διάδοσιν τοῦ ὑπὲρ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος ζήλου καὶ θαυμασμοῦ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ. Κατέβαλεν ἀτρύτους κόπους ἵνα συλλέξῃ καὶ συντηρήσῃ τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα ὀφείλονται δὲ αὐτῷ πολλαὶ ἀνακαλύψεις σπουδαίων ἀρχαίων χειρογράφων. Αἱ ποιήσεις αὐτοῦ ἐτυπώθησαν τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τὸ 1470. Ἐκ τῶν συγχρόνων ἐκδόσεων αἱ ἀξιολογώτεραί εἰσιν ἡ τῆς Ρώμης τοῦ 1821 καὶ ἡ τῶν Παρισίων τοῦ 1822 ὑπὸ τοῦ Βιαγγιόλ μετὰ ὑπομνημάτων.

Πέτρας-Δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Λεβαδείας, νομ. Βοιωτίας. Πρωτ. Ἅγιος Γεώργιος. Ἄλλα χ: Βρασταμίται, Δεγλέ, Ζαγαρᾶ, Κιβέρι, Κούκουρα, Κουτουμουλᾶ, Μάζι, Μαμοῦρα, Μοῦλκι, Ράχη, Σαγαρᾶ, Σιάχου, Σουληνάριον, Στεβενίκου, καὶ ἡ Μονὴ Ὁσίου Σεραφείμ ἢ Δομποῦ. Κάτ: 5,293.

Πετραχέβσκιν - Βουτάχεβιτς (Μιχαήλ)· Ρῶσος δημοσιογράφος, ἐγ. τὸ 1822, σπουδάσας ἐν τῷ Λυκείῳ Ἀλεξάνδρου ἐν Τσάρσκοϊε-Σέλο καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Πετρουπόλεως, 1841. Ἕνεκα τῶν φιλελευθέρων αὐτοῦ ἀρχῶν μὴ δυνηθεὶς νὰ λάβῃ θέσιν ἐν τῷ Λυκείῳ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κιριλώφ ἐξέδωκε τὸ 1845—6, «φορητὸν λεξικίδιον τῶν ξένων λέξεων τῶν ἐν χρήσει ἐν τῇ ρωσικῇ γλώσσῃ», ὅπερ ἀπηγορεύθη ὑπὸ τῆς λογοκρισίας ὀλίγας μετὰ τὴν ἐμφάνισίν του ἡμέρας. Τὸ 1848 διένειμε μεταξὺ τῶν εὐγενῶν τῆς Πετρουπόλεως ὑπόμνημά τι, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν ὕποπτον. Τὸ 1849 συνελήφθη μετὰ 34 φίλων του ὡς κοινωνιστὴς καὶ κατεδικάσθησαν μὲν εἰς θάνατον πάντες, ἀλλὰ Νικόλαος ὁ Α' μετέβαλε τὴν ποινὴν των εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα ἰσόβια ὡς πρὸς τοὺς πλείστους. Ἀπέθανεν ἐν Σιβηρίᾳ.

Πετρέϊος (Μ.)· τοποτηρητὴς τοῦ ὑπάτου Ἀντωνίου τὸ 63 π. Χ. Ὑπολέμησε τὸν Κατιλίναν ἐν Πιστοΐᾳ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σταλείς εἰς Ἱσπανίαν ὡς τοποτηρητὴς τοῦ Πομπηίου ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος ἐν Θάψῳ. Μεθ' ὃ οὗτος καὶ ὁ Ἰούβας ἐφόνευσαν ἀλλήλους ἵνα μὴ πέσωσιν εἰς χεῖρας τοῦ νικητοῦ.

Πετρέτο-Βικσιζάνο· πρωτ. ὁ, ἐν τῇ Κορσικῇ. Κάτ: 1,200.

Πέτρι (Ὀλάους)· ἱεροκήρυξ Λουθηρανὸς 1497—1562, ἐκ τῶν πρώτων διαδόντων τὴν Ἀναμόρφωσιν ἐν Σουηδίᾳ. Συνέθηκε τροπάρια, ἔργα θεολογικὰ καὶ ὑπομνήματα ἱστορικά.

Πέτρι (Λαυρέντιος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1499—1573, πρῶτος Λουθηρανὸς ἀρχιεπίσκοπος τῆς Οὐψάλας. Ἐφιλοπόνησε Σουηδικὴν μετάφρασιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Πετρόβνα (Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ α)· σύζυγος τοῦ Μεγ-Δουκὸς Νικολάου Νικολαΐεβιτς, 1838—1900. Ἀπεβίωσεν ἐντὸς μοναστηρίου τινὸς τοῦ Κίεβ, ὅπου διεβίου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου της. Ἡ μεγάλη δούκισσα ἀπέθ. ἐν ἡλικίᾳ 62 ἐτῶν. Ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ δουκὸς Πέτρου τοῦ Ὀλδεμβούργου καὶ τῆς πριγκίπισσης Θηρεσίας τοῦ Νασσάου. Τὸ 1856 συνεζεύχθη τὸν μέγαν δοῦκα Νικόλαον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλείσθη εἰς μοναστήριον, περιβληθεῖσα τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ ἁφωσιωθεῖσα εἰς διαφόρους ἐλεημοσύνας καὶ μεγάλα φιλανθρωπικὰ ἔργα. Ἀφῆκε δύο υἱούς. Τὸν Νικόλαον, γενικὸν ἐπιθεωρητὴν τοῦ ἱππικοῦ καὶ τὸν Πέτρον, ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου Μιλίτσαν. Ἕνεκα τοῦ μοναχικοῦ αὐτῆς σχήματος ἡ κηδεία τῆς μεγάλης δουκίσσης ἐγένετο σεμνὴ καὶ ἀνεπίσημος, ἐνταφιασθείσης ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου, ἔνθα ἐτελεύτησεν. Οὐχ ἧττον ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διετάχθη μέγα πένθος ἐν Μόσχᾳ, τῇ ἁγίᾳ πόλει.

Πετρόβσκυ (Λ έ ο ν Ἀ λ ε ξ ή γ ι ε β ι τ ς)· στρατηγὸς Ρῶσσος ἐκ Χαρκόφ, 1792—1756, ἐξ οἴκου τῆς μικρᾶς-Ρωσίας καταγομένου ἐκ τοῦ κόμητος Ραζουμόβσκυ μοργανατικοῦ συζύγου τῆς αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ Πετρόβνας. Ὑπηρέτησεν ὡς ἀξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ, 1812—1814, ἐγένετο τὸ 1841 ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τὸ 1852 ὑπουργὸς τῶν κληρουχιῶν.

Πετρόβσκυ (Β α σ ί λ ε ι ο ς Ἀ λ ε ξ ή γ ι ε β ι τ ς, κόμης), ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, ἐκ Χαρκόφ 1794—1857, μετέσχε τῶν ἐκστρατειῶν 1812—1814 καὶ 1828, τὸ 1833 ἐγένετο Διοικητὴς στρατιωτικὸς τοῦ Ὀρενβούργ, τὸ δὲ 1839—40 ἐξεστράτευσεν εἰς Χίβαν. Τὸ 1851 διορισθεὶς γενικὸς διοικητὴς τοῦ Ὀρεμβούργ ἐξεστράτευσε καὶ ἐκυρίευσε τὸ φρούριον τοῦ Ἀλ-Μετσέτ, ἐπὶ τοῦ Σὺρ-Δαριᾶ (φρ. Π ε τ ρ ό β σ κ υ).

Πετρόβσκυ (Σοφία Λουόβνα), ἐγγονὴ τοῦ Λέοντος Πετρόβσκυ, ἐγεν. τὸ 1854, μετέσχε τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος ἐν Ρωσίᾳ καὶ διωργάνωσε κοινωνιστικὸν σύλλογον μεταξὺ τῶν ἐργατῶν. Συλληφθεῖσα τὸ 1873, ἐδικάσθη καὶ ἠθῳώθη τὸ 1878. Ἀλλ' ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1881 (15)3 Ἀπριλίου) καθὸ μετασχοῦσα τῆς δολοφονίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' ἐν Πετρουπόλει.

Πετροζαβόδσκη· π. τῆς Εὐρ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ρωσίας, πρωτ. τοῦ Κυβερνείου τοῦ 'Ολονέτς ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τῆς λίμνης Ὄνεγα. Κάτ. 13,000. Ἐμπόριον, Γυμνάσιον, δικαστήρια, χυτήρια πυροβόλων, πυριτιοποιεῖα, μεταλλεῖα χρυσοῦ, χαλκοῦ κλπ., ἱδρύθη τὸ 1704 ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου.

Πετροκεφάλι· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 400.

Πετροκέφαλο· χ. τοῦ δημ. Ἁγίου Μύρωνος, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 300.

Πετροκόπης (Ἰωάννης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Τριπόλεως, κατελθὼν εἰς Πελοπόννησον τὸν Ἰανουαρίου τοῦ Α' ἔτους τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Κων)πόλεως ὅπου διέμενε, ὑπηρετήσας δὲ καὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα καὶ κατόπιν ὡς στρατιωτικός.

Πετροκόριοι· λαὸς Γαλατικὸς οἰκήσας μεταξὺ Λιμοβίσκων, Βιτουρίγων Βιβίσκων καὶ τῶν Νιτιοβρίγων, εἶχε πρωτ. τοὺς Πετροκορίους ἢ Βεζοῦναν, νῦν Περιγκέ. Περιελήφθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ Κελτικῇ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, εἶτα ἐν τῇ Ἀκυϊτανίᾳ 2ᾳ. Ἡ χώρα ἣν κατεῖχον ἀποτελεῖ νῦν τὸ Περιγγόρ.

Πετρόλεουμ - Σάντρ· χ. τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερ. ἐν Πενσυλβανίᾳ, ἐπὶ τοῦ Οὐάλ Κρήκ (Ποταμοῦ τοῦ ἐλαίου). Ἦτο ἐπί τινα χρόνον τὸ κέντρον τῆς μεγαλειτέρας παραγωγῆς τοῦ ἀμερικανικοῦ πετρελαίου.

Πετρόλια· κωμόπ. τοῦ Καναδᾶ ἐπὶ τῆς λίμνης Ὀντάριο, κάτ: 4,000. Κέντρον τῆς παραγωγῆς τοῦ πετρελαίου ἐν Καναδᾶ.

Πετρονίλλη (ἁγία), καλουμένη ὡσαύτως Περονέλλη ἢ Περίνα, παρθένος ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἁγ. Πέτρου, οὗ ἐθεώρησαν ταύτην, ἀλλ' ἀστηρίκτως, ὡς κόρην. Ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐν Ρώμῃ. Ἑορτ. τῇ 31 Μαΐου.

Πετροπαυλόβσκ· χ. τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας ἐν Καμτσάτκᾳ ἐπὶ τοῦ ὅρμου τῆς Ἀβάτχα ἐν τῇ Βεριγγείῳ θαλάσσῃ κάτ: 550.

Πετροπαυλόβσκ· π. τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας ἐν Ἀκμολίνσκ ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ἰχίμ. Κάτ: 16,000. Ἱδρύθη τὸ 1752, εἶνε ἀρχαῖον φρούριον. Ἐμπόριον σπουδαῖον, μεγάλη ἐμπορ. πανήγυρις ἐτησία.

Πετροπαυλόβσκυ· (Νικόλαος), ρῶσος συγγραφεύς, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Καρονίν, ἐγεν. τὸ 1856, ἐξωρίσθη εἰς Σιβηρίαν καὶ ἀπέθανεν ἐκ φθίσεως ἐν Τοβόλσκ τὸ 1892. Ἐδημοσίευσεν οἰκονομολογικὰς μελέτας ἐν τοῖς «Ὑπομνήμασι» τοῦ Σιβηριακοῦ τμήματος τῆς «Αὐτοκρ. Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας». Τὰ «Ἅπαντα» αὐτοῦ ἐξεδόθησαν ἐν Μόσχᾳ, 1890—1891.

Πετρόπουλος (Λάκος)· ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Σινάνου τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην καὶ πολλαχοῦ διακριθεὶς ὡς τολμηρὸς πολεμιστής.

Πετρόπουλος (Κωνσταντῖνος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἀπὸ τὸ χ. Μαγούλιανα τῆς Γορτυνίας,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατελθών ἐν ἀρχῇ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Κων)πόλεως, ὅπου διέμενεν εἰς Πελοπόννησον, ὅπου ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, διακριθεὶς εἰς τὰς μάχας τοῦ Βαλτετσίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ κατὰ τοῦ Δράμαλη. Στρατεύσας κατὰ τοῦ Ἰμπραὴμ κατὰ τὴν φυλάκιτιν τοῦ Κολοκοτρώνη, ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην οὗ Κρεμμυδίου.

Πέτρος ὁ Μέγας· Περίφημος Τζάρας τῆς Ρωσίας, 1682—1725. Ἐνίκησε τὸν βασιλέα τῆς Σουηδίας Κάρολον τὸν ΙΒ' ἐν Πουλταύᾳ τὸ 1709, ἐθεμελίωσε τὴν Πετρούπολιν τὸ 1703, ἐδόξασε δὲ καὶ ἐμεγάλυνε τὴν Ρωσίαν, καταστήσας αὐτὴν ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα εὐρωπαϊκὰ κράτη. εἶνε εἷς τῶν μεγίστων βασιλέων τῆς Εὐρώπης καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐκπολιτιστὴς τῆς Ρωσίας.

Πέτρος Α'· βασιλεὺς τῆς Ἀραγῶνος, 1094—1104, ἀνηγορεύθη τρὶς τῆς Χουέσκας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σάνχ Ραμίρ, πατρὸς αὐτοῦ, φονευθέντος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως ταύτης, ἐκυρίευσε δὲ ταύτην ἀπὸ τῶν Μαύρων μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀλκαζὰρ 1096 εἶτα δὲ τὸ Βαρβάστρο καὶ ἄλλας ἐπαρχίας.

Πέτρος Β'· βασ. τῆς Ἀραγωνίας, υἱὸς καὶ διάδοχος Ἀλφόνσου τοῦ Β'· 1196—1213, ἐξεδίωξε τοὺς Βωδουὰ, (Βαλδαίους αἱρετικούς), καταφυγόντας εἰς τὸ κράτος αὐτοῦ, ἡνώθη μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Καστιλλίας Ἀλφόνσου Θ' κατὰ τοῦ Σάνχ Ζ' βασιλ. τῆς Ναβάρρας, εἶτα μετ' ἀμφοτέρων τούτων ἐβάδισε κατὰ τῶν Ἀλμοχαδῶν (μονοφυσιτῶν, Βερβέρων ἡγεμόνων, ὅρα λέξιν), οὓς ἐνίκησεν εἰς Νάβας τῆς Τολώσης 1212. Εἶτα ἐδραμε πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀλβίγγων· ἡττηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Σιμὸν δὲ Μονφὸρ ἐν Μυρὲ, ἐφονεύθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης 1213.

Πέτρος Γ'· ὁ Μέγας, βασ. τῆς Ἀραγῶνος 1276—1285, ἐγεν. τὸ 1239, υἱὸς καὶ διάδοχος Ἰακώβου τοῦ Α' ὑπῆρξεν ὁ κρύφιος πρωταίτιος τῶν Σικελικῶν Ἑσπερινῶν, κατώρθωσε δὲ νὰ ἀναγορευθῇ βασιλεὺς τῆς Σικελίας μετὰ τὰς σφαγὰς ταύτας, ἀφορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα Μαρτίνου τοῦ Δ' ὅστις παρεχώρησε τὰ κράτη αὐτοῦ εἰς τὸν Κάρολον τὸν Βαλλουά, ἀντετάχθη κατὰ τοῦ Καρόλου καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Ἰακώβου, βασιλέως τῆς Μαγιόρκας, ἀλλ' ἀπέθανε πρὸ τοῦ πέρατος τοῦ πολέμου.

Πέτρος Δ'· ὁ φιλόφρων ἐπιλεγόμενος, βασ. τῆς Ἀραγῶνος, 1336—1387, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀλφόνσου Δ' ἐγεν. τὸ 1319 ἀφῄρεσεν ἀπὸ Ἰακώβου τοῦ Β' τὴν Μαγιόρκαν, συνεμάχησε μετὰ τῆς Πορτογαλίας καὶ Καστιλλίας κατὰ τῶν Μαύρων 1340—1342, κατεναυμάχησε παρὰ τὸ Ἀλγγέρο τῆς Σαρδοῦς τοὺς Γενουηνσίους, οἵτινες διημφισβήτουν αὐτῷ τὴν Σαρδὼ (1353), ὑπεστήριξε τὸν Ἔρρίκον τῆς Τρανσταμάρε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Πέτρου τοῦ Σκληροῦ, βασιλέως τῆς Καστιλλίας (1357—65), συνωμολόγησε μετὰ τῶν Γενουηνσίων συνθήκην περὶ ὑποταγῆς τῆς Σαρδοῦς (1386)· Ἡ βασιλεία του διεταράχθη ὑπὸ πολλῶν στάσεων, ἔσχε δὲ μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ βιαιοτάτας ἔριδας.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἵδρυσε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Χουέσκας καὶ ὑποκατέστησεν ἐν τοῖς κράτεσιν αὐτοῦ τὴν κοινὴν χρονολογίαν ἀντὶ τῆς λεγομένης Ἱσπανικῆς. Ἡ ἐπωνυμία αὐτοῦ «Ὁ Φιλόφρων» προῆλθεν ἐκ τῆς μερίμνης, ἣν ἔσχε πρὸς κανονισμὸν τῆς αὐλικῆς ἐθιμοτυπίας. Κατέλιπε «χρονικὸν» τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν Καταλανικῇ γλώσσῃ.

Πέτρος ὁ Σκληρός, βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, ἐγεν. 1334, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀλφόνσου ΙΑ' ἐκυβέρνησε δεσποτικῶς 1350—69, διέπραξε μυρίας ὠμότητας. Ἐθανάτωσε τὴν Ἐλεονώραν δὲ Γκούζμαν, ἐρωμένην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (1351), ἐγκατέλιπε τὴν ἐπομένην τῶν γάμων του τὴν σύζυγον αὐτοῦ ΛευκὴνΔὲ-Βουρβὼν, εἶτα δὲ ἐφυλάκισε καὶ ἐθανάτωσε καὶ ταύτην (1361). Ἔσφαξε τὸν ἐξάδελφόν του Ἰωάννην ὡς καὶ τὸν θεῖόν του Φρειδερῖκον. Προητοίμαζε δὲ τὸν αὐτὴν τύχην καὶ εἰς τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφόν του Ἑρρῖκον δὲ Τρανσταμάρε, ἀλλ' οὗτος ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν, ἐπανελθὼν δὲ μετὰ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ Δοὺ Γκεσκλέν, ἐξεθρόνισε τὸν τύραννον καὶ ἔλαβε τὸ στέμμα τῆς Καστιλλίας (1366). Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ὁ Πέτρος ἀποκατέστη αὖθις εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Πρὶνς-Νουὰρ (Μαύρου Πρίγκιπος) ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἄγγλων μετὰ τὴν μάχην τῆς Ναγέρας, δὲν ἐπωφελήθη ὅμως τῆς νίκης ἢ ὅπως διπλασιάσῃ τὰς ὠμότητάς του, ἐπανεκστρατεύσας δὲ ὁ Δοὺ Γκεσκλὲν κατεπολέμησε καὶ πάλιν αὐτὸν ἐν Μοντιὲλ Βόος συλλαβὼν δὲ αὐτόν, παρέδωκεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἑρῖκον, ὅστις ἐφόνευσεν αὐτὸν ἰδίᾳ χειρί.

Πέτρος Α' ἐπιλεγόμενος ὁ Κριτής, βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας, ἐγεν. 1320, ἐβασίλευσε 1357—67. Πρὸ τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν θρόνον εἶχε κρύφα νυμφευθῆ τὴν Ἰνὲς δὲ Κάστρο. Ἐπειδὴ δὲ Ἀλφόνσος Δ' ὁ πατήρ του διέταξε καὶ ἐθανάτωσαν τὴν γυναῖκα ταύτην 1355, ὁ Πέτρος ἐστασίασεν, ἀλλὰ κατόπιν ἐπείσθη νὰ καταθέσῃ τὰ ὅπλα καὶ ὑπεσχέθη νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ φόνου, ἅμα ὅμως ἀνελθὼν τὸν θρόνον παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς Πέτρον τὸν Σκληρόν, βασιλέα τῆς Καστιλλίας, ὅστις ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ διέταξε νὰ τοῖς ἀποστάσωσι τὴν καρδίαν ἐν Σανταρὲμ (1360), εἶτα ἐκθαψας τὴν Ἰνὲς ἀπένειμεν εἰς τὸ πτῶμά της βασιλικὰς τιμάς.

Πέτρος Β' ἀντιβασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας (1667), εἶτα βασιλεὺς (1683—1706), ἦτο δευτερότοκος υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Δ'. Ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς βασιλίσσης προέβη εἰς τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ ἠλιθίου Ἀλφόνσου Ϛ' καὶ ἥρπασε τὴν ἀντιβασιλείαν 1667, ἐνυμφεύθη τὴν Μαρίαν Φραγκίσκην τῆς Σαβοΐας, νύμφην αὐτοῦ διαζευξας αὐτὴν τοῦ πρώτου συζύγου της, διέταξε δὲ νὰ ὁδηγήσωσι τὸν Ἀλφόνσον εἰς Τερτσέϊρα καὶ εἶτα εἰς Κίντραν (ἔνθα καὶ ἀπέθανε 1863) ὑπέγραψε συνθήκην εἰρήνης πρὸς τὴν Ἱσπανίαν, ἥτις ἀνεγνώρισε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Πορτογαλίας 1668 καὶ ἦλθεν εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τὰς Ἑνωμένας-Ἐπαρχίας 1669. Ἐκηρύχθη κατ' ἀρχὰς ὑπὲρ τῆς Γαλλίας ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου περὶ διαδοχῆς τοῦ Ἱσπανικοῦ θρόνου (1701), εἶτα στραφεὶς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν μετέσχε

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς συμμαχίας κατὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ ὑπεστήριξε τὸν Ἀρχιδοῦκα Κάρολον (1703), τῷ αὐτῷ δ' ἔτει ὑπέγραψε τὴν σύμβασιν τοῦ Μέθουεν, δι' ἧς ἠνοίγετο εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ ἐμπόριον τῆς Πορτογαλίας.

Πέτρος Γ' βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας 1777—1786, δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Ε' ἐνυμφεύθη τὴν ἀνεψιάν του Μαρίαν Α'. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ηὐξήθη μεγάλως ἡ ἐπικράτησις τῶν Ἄγγλων ἐν Πορτογαλίᾳ.

Πέτρος Δ' βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας καὶ αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας (ὅρα Πέτρος Δὸν δ' Ἀλκαντάρα).

Πέτρος ὁ καλός ἢ Καλόπετρος, Βλάχος, ἐθεμελίωσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀσὰν τὸ 1186 τὸ Γ' βασίλειον τῆς Βουλγαρίας, ἢ Βλαχο-Βουλγαρικὸν βασίλειον, ἐπὶ ζημίᾳ τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, ὑπεστηρίχθη δὲ ὑπὸ Φρειδερίκου τοῦ Α'. Ἐδολοφονήθη τὸ 1197.

Πέτρος δὲ Κουρτενάϊ κόμης τῆς Αὐξὲρ καὶ τοῦ Νεβέρ, γάλλος αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξάδελφος τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου. Ἐκλήθη μετὰ τὸν θάνατον (1216) τοῦ ἀδελφοῦ του Ἑρρίκου εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας καὶμετέβαινεν ἵνατὸν διαδεχθῇ· ἀρνηθέντων ὅμως τῶν Ἐνετῶν νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν διὰ θαλάσσης, περιέπεσεν εἰς χεῖρας τοῦ Θεοδώρου Ἀγγέλου, ὅστις ἀφ' οὗ ἐπὶ διετίαν ἐκράτησεν αὐτὸν ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐθανάτωσεν αὐτὸν 1219. Διαρκούσης τῆς αἰχμαλωσίας αὐτοῦ ἐκυβέρνησεν ἡ σύζυγος αὐτοῦ Γολάνδη.

Πέτρος· ὁ ἐπιλεγόμενος Μωκλέρκ, δοὺξ τῆς Βρεττάνης υἱὸς τοῦ κόμητος τοῦ Ντρὲ Ροβέρτου Β'. ἐνυμφεύθην τὴν Ἀλίκην, θυγατέρα τοῦ Γκὺ δὲ Τουάρς, κληρονόμον τῆς Βρεττάνης, διὰ τοῦ γάμουδὲ τούτου κατέστη ἀντιβασιλεὺς καὶ δοὺξ τῆς Βρεττάνης (1213). Μετασχὼν τῆς συμμαχίας τῶν κατὰ τῆς βασιλίσσης Λευκῆς τῆς Καστιλλίας τιμαριούχων, μετὰ τὴν ἧτταν αὐτοῦ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Βρεττάνην εἰς τὸν υἱόν του Ἰωάννην τὸν Α' (1237). Ἔλαβε μέρος εἰς δύο σταυροφορίας (1238 καὶ 1248), ἠχμαλωτίσθη μετὰ τοῦ ἁγ. Λουδοβίκου ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἀπέθανεν ἐπανακάμπτων εἰς Γαλλίαν (1250). Διὰ τὸν ταραχοποιὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ καὶ τὴν κακοπιστίαν τῷ ἀπέδωκαν τὴν ἐπωνυμίαν Μωκλέρκ.

Πέτρος Α'· Δ' Ἀλκαντάρα (δόμ), αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας, ἐγεν. 1798 ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Κελούζ, ἔσχε δὲ πατέρα Ἰωάννην τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Πορτογαλίας (εἶτα Ἰωάννην Ϛ') ὧν ἠκολούθησεν εἰς Βραζιλίαν τὸ 1807. Τὸ 1821 ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἀμφιρρέπων μεταξὺ τῶν φιλελευθέρων καὶ τῶν δουλοφρόνων ἔπεμψεν αὐτὸν πληρεξούσιον τῶν ἐπὶ τῆς Πορτογαλίας βασιλικῶν του δικαιωμάτων, ὁ δὲ νέος πρίγκιψ ἀποδεχθεὶς τὸ Σύνταγμα τῶν Κορτὲς (βουλῶν) ἔσωσε τὸν θρόνον· ἐπανελθὼν δὲ ὁ πατήρ του εἰς Λισβῶνα ἀφῆκεν εἰς τὸν Πέτρον τὴν Κυβέρνησιν τῆς Βρασιλίας, τὸ δὲ 1822 ἀνηγορεύθη ὁ Δὸμ Πέτρος συνταγματικὸς αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας, ὁ δὲ θάνατος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ Ϛ' ἐκληροδότησεν αὐτῷ καὶ τὸ στέμμα τῆς

ΑΠΟΣΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Πορτογαλλίας. Παρητήθη τοῦ θρόνου τῆς Πορτογαλλίας ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δόνας Μαρίας, ἀφ' οὗ ὅμως ἐγκαθίδρυσεν ἐν αὐτῇ φιλελεύθερον διοίκησιν παραχωρήσας τὸν Πορτογαλικὸν Συνταγματικὸν χάρτην, ἀντιβασιλέα δὲ κατέστησε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Δὸμ Μιχαήλ, ὅστις ὅμως μόλις ἀπελθόντος τοῦ Δὸμ Πέτρου κατέλαβε τὸν θρόνον. Ἐξωπλίσθη δὲ τότε πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, δυσηρέστησεν ὅμως τοὺς Ἀμερικανοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ διὰ τὰς μεγάλας δαπάνας εἰς ἃς ὑπέβαλε τὴν χώραν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἠναγκάσθη δὲ τὸ 1831 νὰ καταλίπῃ τὴν Βραζιλίαν, ἐν ᾗ ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ ὁ υἱός του ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτρος Β'. Ἐπανελθὼν εἰς Εὐρώπην ἐστρατολόγησεν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, καὶ τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τούτου ἐπανέκτησε τὴν Πορτογαλίαν, ἐξεδίωξε τὸν Μιχαὴλ 1833, ἀποκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τὴν Δόναν Μαρίαν καὶ ἐπανέφερεν ἐν ἰσχύι τὸ συνταγματικὸν Πολίτευμα. Ἀπέθανε τὸ 1834 Ἱδρυσε δὲ ἐν Βραζιλίᾳ τὸ 1822 «τὸ τάγμα τοῦ Δομ Πέτρου» παράσημον ἀπονεμόμενον εἰς μόνους τοὺς Ἡγεμόνας.

Πέτρος Β' Δ' Ἀλκαντάρα, αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας, υἱὸς τοῦ προηγουμένου καὶ τῆς ἀρχιδουκίσσης Λεοπολδίνης ἐγεν. ἐν Ρίῳ - Ἰανειρίῳ 1825. Ἐξαετὴς μόλις κατὰ τὴν παραίτησιν τοῦ πατρός του, ἐκηδεμονεύθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἰοσὲ δὲ Ἀνδρεάδε ὁ Σύλβα, ἀρχηγοῦ τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, εἶτα ὑπὸ Ἀντιβασιλικοῦ Συμβουλίου (1833), ὅπερ ἔδει νὰ ἀγωνισθῇ κατὰ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις στάσεων, ἃς ὑπέθαλπον οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Τιμαριωτικοί, δι' ὃ καὶ διωργάνωσε τὰς ἐπαρχιακὰς Συνόδους (1834). Ἐνηλικιωθεὶς τὸ 1841 ἐνυμφεύθη τὸ ἀκόλουθον ἔτος τὴν Θηρεσίαν-Χριστίναν-Μαρίαν δὲ Βουρβῶν, κόρην Φραγκίσκου τοῦ Α' βασιλ. τῶν δύο Σικελιῶν. Τὸ μόνον ἀξιοσημείωτον ἐπὶ τῆς βασιλείας του συμβεβηκὸς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ εἶνε ἀποστασίαι τῶν ἐπαρχιῶν Μινας-Γεράες, Σάο Πάουλο, Μαρανχᾶο, καταστᾶσα ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Καζίας 1842. Ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ρόζας, δικτάτωρος τῆς Πλάτας (1851), εἶνε δὲ κατὰ τοῦ Σολᾶνο Λοπὲζ (1864-70). Ὑπὸ τὴν εἰρηνικὴν αὐτοῦ διοίκησιν τὸ ἐμπόριον ἀνεπτύχθη χάρις εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῶν σιδηροδρόμων, ἱδρύθη δὲ ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις. Ἡ δουλεμπορία καὶ εἶτα ἡ δουλεία κατηργήθησαν καὶ ἐξηλείφθησαν, πολυάριθμοι δὲ ἱδρύθησαν Εὐρωπ. ἀποικίαι. Ἐν τούτοις, τὸ 1889, ἐξερράγη ἐπανάστασις ἐν Βραζιλίᾳ καὶ ἀνεκηρύχθη ἡ δημοκρατία· ὁ Δομ. Πέτρος τότε ἀνεχώρησεν εἰς Εὐρώπην καὶ ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις (1891). Περιοικισμένος δι' ἐξόχου πνεύματος καὶ μεγάλης ψυχῆς, ἀφῆκε μέγα ὄνομα ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμαις· πλὴν πολυαρίθμων ἔργων αὐτοῦ κατέλιπε καὶ ἀξιολογωτάτην μετάφρασιν τοῦ Δάντου εἰς Πορτογαλ. γλῶσσαν. Ἦτο μέλος τῆς Γεωγραφικῆς Ἀκαδημείας καὶ ἀντεπιστέλλον τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πέτρος Β' Τσάρος τῶν Ρώσων, υἱὸς τοῦ Ἀλεξίου καὶ ἔγγονος Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ἔλαβε τὸν τίτλον αὐτοκράτορος μετὰ τὸν θάνατον Αἰκατερίνης τῆς Α' 1727—1730, ἀπέθανε δὲ δεκαπενταέτης ἐξ εὐλογίας. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐδὲν ἔκτακτον παρουσιάζει ἢ τὴν δυσμένειαν εἰς ἣν ὑπέπεσεν ὁ Μεντζικώφ, ὅστις παρὰ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Α' θνησκούσης εἶχεν ἐπιτύχῃ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν ἁρραβώνων τῆς κόρης αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἡγεμόνος, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγκατέστησε τὸν Πέτρον ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ἀνακτόρῳ, περιέβαλεν αὐτὸν δι' ἀνθρώπων ἀφωσιωμένων εἰς τὰ συμφέροντά του καὶ ἐτήρει αὐτὸν ὑπὸ αὐστηρὰν κηδεμονίαν. Ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ὁ Τσάρος κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δολγορούκου, διέταξε τὴν σύλληψιν τοῦ Μεντζικώφ καὶ τὴν ἐξορίαν αὐτοῦ εἰς Βερεζὸφ ἐν Σιβηρίᾳ. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἀπέθανε διεδέχθη δ' αὐτὸν ἡ Ἄννα Ἰβανόβνα.

Πέτρος Γ' υἱὸς Καρόλου Φρειδερίκου, δουκὸς τοῦ Χολστάϊν Γκοττόρπ καὶ τῆς Ἄννης θυγατρὸς Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ἐγεν. τὸ 1727 ἐν Κιέλῳ, ἐγένετο μέγας Δοὺξ τὸ 1742 καὶ ἐνυμφεύθη τὸ 1745 τὴν Αἰκατερίνην τοῦ Ἀνχάϊλτ-Ζέρβστ (Αἰκατερίνην τὴν Β') μεθ' ἧς δὲν ἔζησεν ἐν ὁμονοίᾳ. Ἀνῆλθε τὸν Ρωσ. θρόνον τὸ 1762 μεταβαλὼν δ' αἴφνης ἐξωτερικὴν πολιτικὴν συνωμολόγησεν εἰρήνην πρὸς Φρειδερίκον τὸν Β' βασιλέα τῶν Πρώσων, δι' ὃν ἠσθάνετο ζωηρὸν θαυμασμὸν καὶ συνεμάχησε μετ' αὐτοῦ. Κατέστειλε πολλὰς καταχρήσεις καὶ ἔδρυσε χρήσιμά τινα ἱδρύματα, ἐδημοσίευσε τὸ 1762, τὴν διακήρυξιν δι' ἧς ἀπηλλάσσοντο τῆς ὑποχρεώσεως οἱ εὐγενεῖς τῆς ἀναγκαστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους, κατήργησε τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν, ἐπροστάτευσε τοὺς Ρασκοολίκ (σχισματικούς), ἔδειξε δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν χωρικῶν ἐνδιαφέρον. Αἱ πλεῖσται τῶν διατάξεων τούτων ὑπεδείχθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως τοῦ Κράτους Βολκώφ. Ἀλλ' ἡ ἰδιωτικὴ διαγωγὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἄλως ἀντίθετος πρὸς τὸ σοφὸν τῶν νόμων αὐτοῦ. Δὲν ἀπέκρυπτε πόσως τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν τῆς χώρας περιφρόνησιν αὐτοῦ, περιεκυκλοῦτο ὑπὸ ξένων, διωργάνου τὸν στρατόν του κατὰ τὸ Πρωσικὸν σύστημα, διήρχετο δὲ τὰς ἑσπέρας αὐτοῦ καπνίζων καὶ οἰνοποτῶν μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του. Ἐρασθεὶς τῆς Δος Κοροντζὼφ προυτίθετο νὰ διαζευχθῇ τὴν Αἰκατερίνην, αὕτη ὅμως προλαβοῦσα ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ καὶ ἀνηγορεύθη αὐτοκράτειρα ἡ Αἰκατερίνη Β' ἑπτὰ ἡμέρας μετὰ τὸν στραγγαλισμὸν αὐτοῦ ἐν Ρόπσᾳ τῇ 14 Ἰουλίου 1762.

Πέτρος ὁ ἐρημίτης, ἱεροκῆρυξ ἐν τῇ Α' Σταυροφορίᾳ, ἐγεν. 1050 ἐν Ἀμιένῃ, μετέβη εἰς προσκύνησιν τοῦ Ἁγίου Τάφου τὸ 1093. Μικρόσωμος καὶ ἰσχνὸς μὲ ἀσκητικὴν περιβολὴν καὶ ἐζωσμένος διὰ σχοινίου. Ὅτε ἡ Σταυροφορία ἀπεφασίσθη ἐν συνόδῳ τῆς Κλερμόντης 1095 ὑπὸ τοῦ πάπα καὶ τῶν ἱπποτῶν τῆς Γαλλίας, ἤρξατο κηρύσσων καὶ συνήθροισε στρατιὰν ὅλην, ἣν αὐτὸς ὡδήγησε. Μὴ ἔχων δὲ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως αὐτῶν, ἀπώλεσε πολλοὺς ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ σχεδὸν μόνος ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὰ λεί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ψανα τοῦ στρατοῦ του κατεστράφησαν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διηγοῦντο εἶτα ὅτι Πέτρος ὁ Ἐρημίτης, κομιστὴς ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων δι' ἧς οὗτος παρεκίνει τὸν Πάπαν εἰς πόλεμον κατὰ τῶν ἀπίστων, ἠγόρευσε τοσοῦτον θερμῶς πρὸ τοῦ Ποντίφικος, ὥστε κατέπεισεν αὐτὸν καὶ οὕτω κατέστη ὁ ἀληθὴς πρωτουργὸς τοῦ κινήματος τῆς πρώτης Σταυροφορίας. Ἐπανελθὼν εἰς Εὐρώπην ὁ Πέτρος ἀπεσύρθη εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Νευ-Μοντιὲ παρὰ τὴν Λιέγην ἔνθα καὶ ἀπέθανε τὸ 1115. Τῷ ἀνήγειραν ἀνδριάντα τὸ 1854 ἐν Ἀμιένῃ.

Πέτρος δὲ Βλουά· ἔγεν. ἐν Βλουὰ περὶ τὸ 1130, ἀπ. τὸ 1200, μετέβη εἰς Σικελίαν τὸ 1167 ἔνθα ἐγένετο παιδαγωγὸς τοῦ νέου βασιλέως Γουλιέλμου Β' ὅστις ἀπένειμεν αὐτῷ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἠναγκάσθη ὅμως μετ' ὀλίγον νὰ ἀπομακρυνθῇ, διότι ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ εὔνοια ἐξήγειρε πολλῶν τὸν φθόνον, δι' ὃ ἀπεσύρθη εἰς Ἀγγλίαν, ἔνθα ἔτυχε τῆς προστασίας Ἐρρίκου τοῦ Β' καὶ τῆς βασιλίσσης Ἐλεονώρας τῆς Γουϊέννης, ἐγένετο δὲ σφραγιδοφύλαξ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ταῦ Καντορβερύ, εἶτα ἀρχιδιάκονος ἐν Λονδίνῳ. Ἦτο κάτοχος πάσης ἐπιστήμης τῆς ἐποχῆς του καὶ κατέλιπε συγγραφὰς μαρτυρούσας τὴν παίδευσίν του, ἐλεγχούσας ὅμως πολλάκις καὶ ἄνθρωπον παθῶν.

Πέτρος Καρδινάλ· τροβαδοῦρος (ραψῳδός) ταῦ ΙΓ' αἰῶνος, ἐγεν. ἐν Ἀβέρνῃ παρὰ τὸ Πουύ, ἀπεθ. περὶ τὸ 1300. Σῴζονται αὐτοῦ περὶ τὰ ἑβδομήκοντα τεμάχια ποιήσεων, διακρινομένων διὰ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὸν ρυθμόν, εἰς σατυρικὸν ὕφος. Προσβάλλει μετὰ μεγάλου οἴστρου καὶ ὁρμῆς τὰς καταχρήσεις τῆς Ἐκκλησίας τῶν χρόνων αὐτοῦ καὶ τὰς διαστροφὰς τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ὑποκρισίαν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν ἀκολασίαν.

Πέτρος δ' Ἀμπάνο. Ἀπονένσις, ἰατρὸς καὶ ἀστρολόγος ἐξ Ἀμπάνο παρὰ τὴν Πάδουαν, ἔνθα ἐδίδαξεν ἐπὶ τὰ ἔστατα τὴν ἰατρικὴν καὶ πολλὰ συνέγραψε. Κατηγορηθεὶς ἐπὶ μαγείᾳ κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως εἰς τὸν διὰ πυρᾶς θάνατον, ἀλλ' ἀπέθανε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως.

Πέτρος δὲ Βαλέϊρα· τροβαδοῦρος (ραψῳδός) ἐκ Γασκωνίας. Ἤκμαζε περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΒ' αἰῶνος καὶ σύγχρονος τοῦ Μαρκαβρούν.

Πέτρος· (ἅ γ ι ο ς), ὁ Χρυσόλογος, ἐπίσκοπος Ραβέννης ἀπὸ τοῦ 433—452, ἐγεν. ἐν Ἰμόλᾳ, ὑπῆρξε δὲ εὐγλωττότατος ῥήτωρ· σῴζονται αὐτοῦ 176 «Ὁμιλίαι». Ἑορτάζει τῇ 4 Δεκεμβρίου ν. ἑ.

Πέτρος (ἅ γ ι ο ς) δ' Ἀλκαντάρα, ἐπονομασθεὶς οὕτω ἐκ τῆς γενεθλίου αὐτοῦ πόλεως, 1499 1562, ἦτο Φραγκισκανὸς μοναχός. Ἐξελέγη Ἡγούμενος τοῦ τάγματος αὐτοῦ. Ἡ ἁγία Θηρεσία ἐγκωμιάζει λίαν τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ. Κατέλιπε πραγματείας «περὶ Εἰρήνης τῆς ψυχῆς» κλπ.

Πέτρος (ἅ γ ι ο ς)· ὁ πρότερον ἀπόστολος Σίμων, μετονομασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Κ η φ ᾶ ς, ἤτοι «Λίθος», ὁ πρῶτος τῶν ἀποστόλων, ἐδρεύσας ἐν ἀρχῇ μὲν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, εἶτα δὲ εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ ἐμαρτύρησε μετὰ τοῦ Παύλου τὸ 66,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σταυρωθεὶς μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Πέτρος (Pierre)· διὰ γαλλικὰ τοπικὰ ὀνόματα, ὅρα καὶ Πιέρ.

Πέτρος-Ἅγιος· ἡ ὡραιοτέρα καὶ προσευτικωτέρα κωμόπ. τῆς Κυνουρίας, πρωτ. τοῦ δήμου Πάρνωνος. 10 ὥρ. ΒΔ τοῦ Λεωνιδίου καὶ 8 1)2 ὥρ. ΝΑ τῆς Τριπόλεως ἐπὶ τῶν ΒΑΒ προβούνων τοῦ Πάρνωνος. Ἔχει ταχοδρ. τηλεγραφεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, εἰρηνοδικεῖον, εὐκτίστους οἰκοδομάς, πλουσίας φυτείας, ἄριστα ὕδατα, λίαν ἀνεπτυγμένην κτηνοτροφίαν μὲ ἐκλεκτὰ προϊόντα, ἀξιόλογον ἐμπόριον κλπ. Κάτ: 3,805. Ἐγγὺς αὐτοῦ πηγάζει ὁ παρὰ τὸ Ἄστρος ἐκβάλλων ποταμίσκος (Τάνος).

Πέτρος-Ἅγιος· χ. τὸ αὐτὸ καὶ Κυπρί τοῦ δήμου Γαυρίου τῆς Νήσου Ἄνδρου. 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γαύριον Κάτ: 136.

Πέτρος-Ἅγιος· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀπολλωνίων τῆς Λευκάδος, ἧς ἀπέχει 6 1)2 ὥρ. Εἰρηνοδικεῖον. Κάτ: 1251.

Πετρουλᾶ· χ. τοῦ δήμου Πρόνων τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀσπρογέρακα. Κάτ: 50.

Πετρούνι· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. 1 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτ: 110.

Πετρούπολις· πρωτ. τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέβα, ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Φιλλανδίας ἔχουσα 1,000,000 κατ. Ἡ Π. ἐκτίσθη τὸ 1703, ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἰβουγορόδ, ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου ὅστις ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ὄνομα τοῦ πάτρωνός του ἁγίου· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγένετο πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας ἀντὶ τῆς Μόσχας. Ἡ ἐκλογὴ τῆς πρωτευούσης ταύτης μεγάλως συνετέλεσεν ὅπως καταστήσῃ τὴν Ρωσίαν ναυτικὸν καὶ εὐρωπαϊκὸν κράτος. Τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς πόλεως κεῖται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης καὶ ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ εἰς 5 τμήματα διαιροῦντος αὐτὴν ποταμοῦ. Τὸ ἔδαφος εἶνε χαμηλὸν καὶ ἑλυῶδες, διὰ τοῦτο τὸ λίθινον θεμέλιον τῶν πλείστων οἰκιῶν ἐρείδεται ἐπὶ βαθέως ἐμπεπηγμένων πασσάλων, εἶνε δὲ ἡ πόλις εἰς πλημμύρας ἐκτεθειμένη, ὁσάκις θύελλα ὠθεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ. Τὰ περὶξ εἶνε μονότονα καὶ ὀλίγον καλλιεργημένα. Τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως τῆς πόλεως διακρίνεται διὰ τὴν κανονικότητα καὶ εὐρύτητα τῶν ὁδῶν, τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κάλλος καὶ τὴν πληθὺν τῶν διωρύχων. Ἐν τῶν μεγαλοπρεπεστάτων τῆς πόλεως κοσμημάτων εἶνε αἱ διὰ τετραγώνων γρανιτῶν ἐκτισμέναι ὄχθαι τοῦ κυανοῦ καὶ διαυγοῦς Νέβα, ὅστις, κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔχει διαστάσεις πελάγους. Ἐκ τῶν ὁδῶν πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν τὴν εὐρυτάτην καὶ μεγαλοπρεπεστάτην Νέβσκη-Προσπέκτ. Ἐκ τῶν ναῶν αὐτῆς ὁ τοῦ ἁγ. Ἰσαὰκ καὶ ὁ τῆς Παναγίας τοῦ Καζὰν εἶνε οἱ ὡραιότατοι, ὀνομαστὸς δὲ καὶ ὁ τοῦ ἁγ. Πέτρου καὶ Παύλου διὰ τὰ ἐν αὐτῷ μνημεῖα τῶν μελῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ἐπὶ νήσου τινος τοῦ Νέβα ὑψοῦται ἡ Ἀκρόπολις. Ἀντικρὺ αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τὸ χειμερινὸν ἀνάκτορον, ἡ συνήθης μυθώδους πλούτου καὶ πολυτελείας δι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

μονὴ τοῦ αὐτοκράτορος, συνεχομένη διὰ στοᾶς μετὰ τοῦ Ἐρημητηρίου, πλουσιωτάτου μουσείου. Πρὸ τῶν ἀνακτόρων τούτων ἡ ὑψηλὴ στήλη τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκ συμπαγοῦς γρανίτου, παρ' αὐτὴν τὸ Ναυαρχεῖον, τὸ μεγαλοπρεπέστατον τοῦ κόσμου νεώριον, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου τοῦ ὁποίου ὡραιότατα ἀπολαμβάνει τις τῆς θέας ὁλόκληρου τῆς πόλεως. Ἡ Πετρούπολις ἔχει ἐπίσης 4 Ἀκαδημείας, Πανεπιστήμιον, πλείστας στρατιωτικὰς σχολάς, μεγάλας βιβλιοθήκας, μουσεῖα πλουσιώτατα εἰς ἔργα τέχνης καὶ πλεῖστα θέατρα, δημοσίους κήπους καὶ περιπάτους, ἱκανὴν βιομηχανίαν καὶ μέγα ἐμπόριον.

Πετρούπολις· π. τῆς Βραζιλίας ἐν τῇ πολιτείᾳ τοῦ Ρίου-Ἰανείρου. Κάτ: 9,000.

Πετροχῶρι· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Πύλου. Κάτ. 158.

Πετροχῶρι· χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Τριχωνίας, 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ Κεφαλόβρυσο. Κάτ: 438.

Πετρώνιος (Κ.)· ἀνθύπατος ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ Κλαυδίου, ὑπῆρξεν εἷς τῶν εὐνοουμένων τοῦ Νέρωνος. Γενόμενος ὅμως ὕποπτος ὅτι μετέσχε τῆς συνωμοσίας τοῦ Πείσωνος, ἐφυλακίσθη καὶ ἐξηναγκάσθη νὰ ἀνοίξῃ τὰς φλέβας του ἐν Κύμῃ τὸ 67. Εἰ καὶ ἐπικούρειος, ἔδειξε μεγίστην ἀταραξίαν εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου του. Ἀμφιβάλλεται ἐὰν εἶνε ὁ συνθέτης τοῦ σατυρικοῦ φυλλαδίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Πετρωνίου κριτοῦ Σατυρικόν», εἴδος κωμικοῦ καὶ ἀκολάστου μυθιστορήματος πεζοῦ καὶ ἐμμέτρου, ἐν ᾧ εὑρηνται παρὰ τὰς εἰκόνας τοῦ ὁλικοῦ βίου τῆς ἐποχῆς, μέρη τινὰ ὡραῖα, ὡς τὸ «συμπόσιον τοῦ Τριμαλχίωνος», ἡ «Πολιοῦχος τῆς Ἐφέσου» κλπ. Εἰ καὶ τὸ ἔργον εἶνε ἀτελὲς, εἶνε ὅμως σπουδαῖον κεφάλαιον διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἠθῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῆς γλώσσης καὶ ἰδίᾳ τῆς δημώδους.

Πετσενέγκ· Πετσενέγοι, λαὸς τουρκικῆς καταγωγῆς, ἐξελθὼν τοῦ Τουρκεστὰν προυχώρησε πρὸς τὸν Ἰαΐκ καὶ τὸν Βόλγαν, ἐπὶ χρόνον δέ τινα ἐκεῖ παραμείνας, διέβη τὸν Βόλγαν τὸ 884, καὶ εἰσέβαλεν εἰς Χαζαρίαν, εἶτα προχωρῶν πάντοτε πρὸς Δ ἐξετάθη ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Δὸν πρὸς τὰς τοῦ Δνείπερ καὶ Δουνάβεως (892). Τὸ κράτος αὐτῶν περιελάμβανε τὴν σημερινὴν Ρωμουνίαν, Τρανσυλβανίαν, Βεσσαραβίαν, Χερσῶνα, Αἰκατερινοσλάβ, Ταυρίδα καὶ μέρος τῶν Κυβερνείων Ποδολίας, Πουλτάβας, Οὐραλίων κ.λ.π. Περιωρίζετο δὲ πρὸς Ν. ὑπὸ τῶν νῦν βασιλείων τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Σερβίας, πρὸς Α ὑπὸ τῆς Οὐγγαρίας καὶ Πολωνίας πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ μεγ. Δουκάτου τοῦ Κιέβ καὶ τῶν Ρωσικῶν δουκάτων καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τῶν Χαζάρ. Πολλάκις ἐπολέμησαν τοὺς Ρώσους, τοὺς Οὔγγρους, τοὺς Ἕλληνας, ἰδίως μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ δευτέρου βασιλείου τῆς Βουλγαρίας τὸ 1018, ἐξαντληθέντες δὲ ἐκ τῶν συνεχῶν πολέμων ἐξηφανίσθησαν κατὰ μικρόν. Τελευταῖον μνημονεύονται τὸ 1112, ὅτε κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Β′ τοῦ Κομνηνοῦ. Ἡ μικρὰ πόλις Πε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τσενέγκη κεῖται 49 χλμ. Ἀνατολ. τοῦ Χαρκώφ.

Πὲ-τσὶ-λὶ· κόλπος σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς Κιτρίνης θαλάσσης εἰς τὰ ΒΑ τῆς ἰδίως Κίνας, αἱ παρ' αὐτὸ παραλίαι εἰσὶ χθαμαλαὶ πλὴν τῆς ὀρεινῆς χερσονήσου τοῦ Σιὰν-Τούνγκ. Κυριώτεροι λιμένες Τακοῦ καὶ Τσενγ-Τσί, ὁ κόλπος φαίνεται ὅτι πληροῦται κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν προσχώσεων τοῦ ποτ. Πέϊ-χὸ, τοῦ κυριωτέρου τῶν εἰς αὐτὸν ἐκβαλλόντων.

Πετσόρας· ποτ. τῆς Εὐρ. Ρωσίας πηγάζων ἐκ τῶν Οὐραλίων ἐν τῷ κυβερνείῳ τῆς Πέρμ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀρκτικὸν Ὠκεανὸν διὰ πολλῶν βραχιόνων σχηματίζων δέλτα 200 χλμ. μήκους· ἔχει μῆκ: 1648 χλμ.

Π(ε)ττὶ (Γουλιέλμος)· σοφὸς Ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Ῥαμσαὶ τοῦ Χάμπσαϊρ, 1623—1687, ἐξήσκησε καὶ ἐδίδαξε τὴν ἰατρικήν, ἠσχολήθη εἰς τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν, τὴν ναυπηγίαν καὶ τὴν μηχανουργίαν· διὰ τῶν βιομηχανικῶν του ἔργων ἐγένετο πλουσιώτατος καὶ ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς τῆς Βασιλικῆς ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου. Μεταξὺ τοῦ Κοινοβουλίου ἀπὸ τοῦ Κρόμβελ, διετέλεσεν οὐχ ἧττον ἐν εὐνοίᾳ ἐπὶ Καρόλου τοῦ Β', ὅστις προήγαγεν αὐτὸν εἰς κόμητα τῆς Κίλδαρ. Ὑπῆρξε τὸ στέλεχος, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ οἰκογεν. δένδρου τῶν λόρδων Σχέλβούρι καὶ τῶν μαρκησίων Κανδσδόουν. Κατέλιπε διάφορα συγγράμματα.

Πεττώ, ἢ μᾶλλον **Πεττάου**· Π ε τ τ ό β ι ο ν· κωμόπ. τῆς Αὐστροουγγαρίας ἐν Στυρίᾳ ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Δραύου, 23 χλμ. ΝΑ τοῦ Μάρβουργ, κατ. 4500, ἔχει οἶνον τῶν ἀπομάχων. Αὐτόθι Ὀττόκαρ ὁ Γ', Μαργράβος τῆς Στυρίας, κατεπολέμησε τοὺς Οὔγγρους τὸ 1402.

Πετὼ (Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς)· Πετάβιος λατινιστί· σοφὸς χρονολόγιστὴς ἰησουίτης, γεν. ἐν Ὀρλεάνς τῆς Γαλλίας, 1583— 652. Πλὴν ἄλλων μεγάλων ἔργων αὐτοῦ κατέλιπε καὶ τοὺς «Χρονολογικοὺς πίνακας τῶν βασιλέων καὶ δυναστειῶν», «Περὶ χρονολογίας διδασκαλίαν», «Περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας», «Δογματικὴν Θεολογίαν», ἐξέδωκεν ὡσαύτως μετὰ λατ. μεταφράσεως ποιητὰς Ἕλληνας καὶ λατίνους κλπ. κλπ.

Πευκετία· χώρα τῆς Ἰταλίας τὸ πάλαι, ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ἀπουλίας, μεταξὺ τῆς κυρίως Ἀπουλίας καὶ Ἰαπυγίας, εἶχε κυριωτέρας πόλεις τὸ Βάριον, τοὺς Ροδίους, τὴν Αἰγνατίαν. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπῳκήθη ὑπὸ τοῦ Πευκετίου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας.

Πεύκη· ἀρχ. νῆσος μεγάλη παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἐπώνυμος τῶν καλυπτόντων αὐτὴν δένδρων.

Πεῦκοι· χ. τοῦ δήμου Ρ ο υ κ ά κ α ς, ἐπαρχ. Σητείας, διοίκ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 340.

Πεῦκος· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς νήσου Σκύρου, 2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Πεῦκος· χ. τοῦ δήμ. Ἁ γ ί ο υ Β α σ ι λ ε ί ο υ, ἐπαρχ. Βιάννου-Ρίζου, διοίκ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτοικ. 400.

Πέϋρ (Μ ά ρ ι ο ς - Ἰ ω σ ή φ)· ἀρχιτέκτων ἐκ Παρισίων, 1730-1785.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Διεκρίθη διὰ τὸ τρλμηρὸν τῆς ἐπινοίας καὶ τὸ αὐστηρὸν τοῦ χαρακτῆρος ἐν τῇ τέχνῃ, ἐν ᾗ ἐπήνεγκεν ἀνάλογον ἐπανάστασιν πρὸς ἐκείνην ἣν ἐπραγματοποίησεν ὁ Βιὲν ἐν τῇ ζωγραφικῇ. Διωρίσθη ἔφορος τῶν βασιλικῶν οἰκοδομῶν καὶ εἰσῆλθε τὸ 1767 εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ὡς καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀντώνιος, 1739-1823, ὅστις εἶχε σπουδάσει καὶ ζωγραφικὴν καὶ ἔλαβε τὸ 1763 τὸ μέγα γέρας τῆς Ρώμης, ὑπῆρξε δὲ καὶ ἀρχηγὸς τῆς κλασικῆς σχολῆς, ἐμόρφωσεν ἐπιφανεῖς μαθητάς, ὡς πλὴν ἄλλων τὸν Φονταίν καὶ Περσιέ.—Ἄξιος λόγου ἀρχιτέκτων ὑπῆρξε καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Μαρίου-Ἰωσὴφ Ἀντώνιος-Μάριος.

Πεϋρὰρ (Φρ.)· μαθηματικὸς Γάλλος, 1760—1822, ἐφιλοπόνησεν ἀρίστας μεταφράσεις τῶν «Ἔργων τοῦ Ἀρχιμήδους» καὶ τοῦ Εὐκλείδου.

Πεϋρεοράδ· ἤτοι «λίθος διάτρητος», πατὲ πρωτ. τῆς ὑποκομητείας τῆς Ὀρθης, νῦν πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Λάνδ, ἐπὶ τοῦ Γκάβ δὲ Πώ, κάτ: 1,800. Ἁλιεία ἀντακέων, σπουδαῖον ἐμπόριον μετὰ τῆς Βαϋόνν.

Πεϋρόλλ· πρωτ. δ. ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Φὸν (Στόμια τοῦ Ροδανοῦ), πρὸς Β τοῦ ὄρους Γκρὰν-Σαμβύκ, 22 χλμ. ΒΑ τοῦ Αἶξ, κάτ: 1,000. Ἔχει ἀξιόλογον μέγαρον τοῦ 17ου αἰῶνος.

Πεϋρόν· (Ἰ ω-Φ ρ), ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Αἶξ, 1744—1814, ἐμελέτησε κυρίως καὶ ὠφελήθη σπουδαίως ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Πουσσέν, ὑπῆρξε δὲ ὁ πρόδρομος τῆς ἀναμορφώσεως ἥτις ὀλίγον ὕστερον συνετελέσθη ὑπὸ τοῦ Ζιράρ. Τὸ 1783 ἐγένετο ἡ ὑποδοχή αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῆς γραφικῆς καὶ τὸ 1786 διωρίσθη διευθυντὴς τῶν Γκομπελίνων. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ὧν τρία εἰσὶν ἐν Λούβρῳ, διακρίνονται «Ἡ κηδεία τοῦ Μιλτιάδου», «Ἡ ἀφοσίωσις τῆς Ἀλκήστιδος», «Ὁ Περσεὺς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Παύλου Αἰμιλίου», «Ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους», «Ὁ θάνατος τοῦ Σενέκα», «Ὁ Κούρτιος καὶ οἱ Σαμνῖται» καὶ ἄλ.

Πεϋρὸν (Ἀ λ ε ξ. - Λ ο υ δ. - Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· ναύαρχος, ἐγεν. ἐν Μαρὶν τοῦ ν. Σὲν-έ-Οὰζ, 1823-1892, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ναυτικὴν σχολὴν τὸ 1839. Διεκρίθη ἐν τῷ πολέμῳ τῆς Ἀγατολῆς εἰς Βομαρσοὺνδ καὶ Σβεαβόργ καὶ ἐν Μύθῳ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Κοχιγχίνας. προήχθη δὲ εἰς πλοίαρχον τὸ 1861. Κατὰ τὴν ἐκστρ. τοῦ Μεξικοῦ, διῴκησε μέχρι τοῦ 1866 τὸ φρούριον τοῦ Σαὶν-Ζὰν τῆς Οὐλλόας, εἶτα ἐπεφορτίσθη νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν αὐτοκράτειραν Καρλόταν εἰς Εὐρώπην. Προαχθεὶς αὖθις εἰς πλωτάρχην, τὸ 1872 μετετέθη εἰς τὴν μοῖραν τῶν ἀπασκευῶν τοῦ στόλου. Ἀντιναύαρχος τὸ 1877, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Μοίρας τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐγένετο ἀρχηγὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐπιτελείου τοῦ ναυάρχου Ζωρεγγιμπερύ, ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, εἶτα ἐπιτελάρχης τοῦ ναυάρχου Κλουὲ, ὅστις προήγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιναύαρχον. Ναυσιάρχος ἐν Τουλὼν, ἐγένετο αὖθις ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἐπὶ τῆς ὑπουργείας Ἰουλ. Φερρὺ 1883 μέχρι τοῦ 1885. Μετέσχε λίαν ἐνερ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γῶς τῆς διοργανώσεως τῆς εἰς Τογγῖνον ἐκστρατείας, διωρίσθη ἰσόβιος Γερουσιαστής, καὶ μετετέθη εἰς τὸ στέλεχος τῆς ἐφεδρείας τὸ 1888.

Πεϋροννέ· (Κάρολος, κόμης δέ-), Γάλλος πολιτικὸς ἀνήρ, ἐγεν. ἐν Βορδώ, 1775—1853, ἀνῆκεν εἰς οἶκον βασιλόφρονα. Δικηγόρος ἐν Βορδὼ τὸ 1815, τυχὼν τῆς εὐκαιρίας νὰ δείξῃ τὴν ἀφοσίωσίν του κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν τῆς δουκίσσης τῆς Ἀγκουλέμ, προώδευσε καταπληκτικῶς ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως, κατορθώσας τὸ 1821 νὰ γείνῃ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, παρέμεινε δὲ μέχρι τοῦ 1828, ἀφόβως δὲ εἰσηγήσατο τὰ μᾶλλον ἀντιλαϊκὰ νομοσχέδια, ὡς τὸν περὶ τύπου νόμον, τὴν ἀνασύστασιν τῆς λογοκρισίας, τὸν περὶ ἱεροσύλων νόμον κλπ. Τὸ 1830 ἐκλήθη πάλιν καὶ ἀνέλαβεν ἐπὶ τῆς ὑπουργίας τοῦ Πολινιὰκ τὸ χαρτοφυλάκιον τῶν ἐσωτερικῶν, ὑπέγραψε δὲ τὰς ἀντισυνταγματικὰς ἐκείνας διαταγὰς αἵτινες προυκάλεσαν τὴν Ἰουλιανὴν ἐπανάστασιν. Καταδικασθεὶς μετὰ τῶν συνυπουργῶν του ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Πατρικίων εἰς ἰσόβια δεσμὰ καὶ ἐγκλεισθεὶς εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἄμ ἀπελύθη τὸ 1836. Κατέλιπε «τὰς σκέψεις ἑνὸς καταδίκου» καὶ «Ἱστορίαν τῆς Γαλλίας».

Πεϋσουξ· πρωτ. δήμ. τοῦ Γαλλ. νομ. τῶν Κάτω Ἄλπεων ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τῆς Δουράνς. Κάτ. 1000.

Πεϋσσονέλ· (Κ α ρ. δέ-), ἐκ Μασσαλίας, 1700—1757, γραμματεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας μετέσχε τῆς συντάξεως τῆς συνθήκης τοῦ Βελιγραδίου (1739) καὶ διωρίσθη γενικὸς πρόξενος ἐν Σμύρνῃ, περιελθὼν δὲ τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ εὐρείας μαθήσεως ὤν, ἐποιήσατο ἀξίαν λόγου συλλογὴν πολυτίμων μαρμάρων, ἣν ἐδωρήσατο εἰς τὸ εἰδικὸν μουσεῖον τοῦ βασιλέως. Πλὴν ἄλλων «ἀπομνημονευμάτων» αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἡ ἔκθεσις τῶν «ἀνὰ τὴν ἀνατολὴν ταξιδίων του». Ὁ υἱός του, Κάρολος καὶ οὗτος ὀνομαζόμενος, 1727—90 διεδέχθη αὐτὸν ὡς γενικὸς πρόξενος ἐν Σμύρνῃ, εἶτα ἐν Κριμαίᾳ (1753) καὶ ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης (1757). Συνέγραψεν «ἱστορ. καὶ γεωγρ. Παρατηρήσεις περὶ τῶν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐξείνου κατοικούντων λαῶν», «πραγματείαν περὶ τοῦ ἐμπορίου τοῦ Εὐξείνου» καὶ ἄλλα. — Ὁ Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς δὲ Π..., ἀδελφὸς τοῦ πρώτου Καρόλου, ὑπῆρξεν ἰατρὸς ἐν Μασσαλίᾳ, εἷς δὲ τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἀκαδημείας τῆς πόλεως ταύτης, καὶ φυσιολόγος διακεκριμένος.

Πευχενέας· θέσις οἰκουμένη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τρυγητοῦ, 2 ὥρ. ἀπὸ Μεγάρων.

Πέφνος· ἀρχ.π. ἐν τῇ δυτικῇ παραλίᾳ τῆς Λακωνικῆς, μεθ' ὁμωνύμου νήσου πρὸ αὐτῆς. Ὁ κάτ. Πεφνίτης Πέφνιος καὶ Πεφναῖος, τὸ θηλ. Πεφναία.

Πεφρέττι· (Β ε ρ ν α ρ δ ῖ ν ο ς), αὐτοσχεδιαστὴς ἐκ Σιέννας 1681—1747, καθηγητὴς τοῦ Δικαίου ἐν Ρώμῃ. Ἰδιοχείρως ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ ΙΓ' τὸ 1725 ἔστεψεν αὐτὸν ποιητήν. Οὐδέποτε ἀνεγνώριζε τὰ δημοσιευόμενα ἐκ τῶν ποιημάτων του, ἐννοῶν πόσον ὑποτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῶν αὐτοσχεδιασμάτων ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἡ πληρεστέρα συλλογὴ τῶν ποιημάτων του ἐξεδόθη τὸ 1748 ἐν Φλωρεντίᾳ ὑπὸ τὸν τίτλον «ποιητικαὶ σελίδες.»

Πεφρηδώ· θυγ. τοῦ Φόρκου, μία τῶν Γραιῶν.

Πηγαδάκια· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Νοτίου Εὐβοίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρύστου. Κάτ. 175.

Πηγαδάκια· μονὴ τοῦ Προδρόμου, ἐν τῷ δήμῳ Ὑριαίων τῆς Ζακύνθου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καταστάρι. Κάτ: 645.

Πηγαδάκια· θέσις μετ' ἀσημάντων τινων ἀγροικιῶν ὀλίγον ἔξω τῆς Σύρου (Ἄνω).

Πηγαδάκια· χ. τοῦ δήμου Βερβαίνων τῆς Κυνουρίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Βέρβαινα. Κάτ: 341.

Πηγαδάκια· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 150.

Πηγάδι-Κοσμᾶ· χ. τοῦ δήμου Μαριοῦ τῆς Κυνουρίας. Κάτ: 281.

Πηγάδι-Κουνουπιᾶς· κατωκημένη θέσις τοῦ δήμου Μαριοῦ τῆς Κυνουρίας, παρὰ τὸ χ. Κουνουπιά.

Πηγάδια· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Δυτικῆς Λακωνικῆς (Μάνης), 4 ὥρ. ἀπὸ Κάμπου. Κάτ: 598.

Πηγάδια· χ. τοῦ δήμου Ληλαντίων τῆς Εὐβοίας, 5 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καθενούς. Κάτ: 96.

Πηγαδιάνοι· συνοικισμὸς τῆς Καρυᾶς, πρωτευούσης τοῦ ὁμων. δήμου Λευκάδος, ἀπέχων τῆς Καρυᾶς 1)4 ὥρ.

Πηγαδούλια· συνοικισμὸς τοῦ χωρίου Ἄνω-Βυροῦ τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καστελλάνους. Οἰκοῦνται μόνον κατὰ τὸ θέρος.

Πηγαί· π. καὶ λιμὴν τῶν ἀρχ. Μεγάρων.

Πηγαί· ἀρχ. π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν.

Πηγαί· π. τῆς ἀρχ. Βοιωτίας.

Πηγαί· ἀρχ. π. τῆς Κύπρου.

Πηγαία· μία τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Νυμφῶν.

Πηγαϊδοῦρι· χ. τοῦ δήμ. Καστελλίου, ἐπαρχία Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 250.

Πηγάδιον· μικρὰ λίμνη τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Καΰστρου οὐ μακρὰν τῆς Ἐφέσου. Σχηματίζεται περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποτ. καὶ πρὸς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ὄχθην.

Πήγασος· περίφημος πτερωτὸς ἵππος τοῦ Βελλεροφόντου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Γοργόνος Μεδούσης, ὅτε ἀπεκεφάλισεν αὐτὴν ὁ Περσεύς.

Πήγασος· ἱερεὺς τῶν Ἐλευθερῶν, ὅστις λέγεται ὅτι εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου.

Πηγή· ἀρχ. π. τῆς ἐσωτέρας Λιβύης.

Πηγή· πρωτ. τοῦ δήμ. Πηγῆς, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 400.

Πηγουνιανά (Μεσοχιά-Μαργαριτῶν)· χ. τοῦ δήμ. Μαργαριτῶν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη), Κάτ: 85.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πήδαιον· χώρα τῆς Τρωάδος ἀγνώστου θέσεως.

Πήδαιος· υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καί τινος δούλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Πηδάλιον· ἀκρωτ. τῆς Κύπρου. Παρεκτείνεται ΝΑ τῆς Ἀμμοχώστου καὶ ἀποτελεῖ τὴν ΑΝΑ ἐσχατιὰν τῆς νήσου.

Πήδασα· π. ἀρχαία τῆς Καρίας. Ὁ κάτ. Πηδασεύς.

Πήδασος· υἱὸς τοῦ Βοναλίωνος, Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ Εὐρυάλου.

Πήδασος· ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως, ὃν ἥρπασεν οὗτος παρὰ τοῦ Ἀετίωνος.

Πήδασος· π. τῆς ἀρχ. Μεσσηνίας ἡ ἔπειτα Μεθώνη.

Πήδασος· ἀρχ. π. τῶν Λελέγων ἐν τῇ Τρωϊκῇ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Πήδημα· χ. τοῦ δήμου Ἄρεως τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Ἀσλάναγα. Κάτ: 87.

Πήδημα-Ἀμφείας· χ. τοῦ δήμου Ἄρεως τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 62.

Πήμπλ' κωμόπ. τῆς Σκωτίας, πρωτ. τῆς ὁμων. κομητείας ἐπὶ τοῦ Τούηδ, 35 χλμ. Ν τοῦ Ἐδιμβούργου, κατ. 4500. Ἐργοστάσια περιοχημιδων καὶ μαλλίνων ὑφασμάτων. — Ἡ ὁμώνυμος κομητεία, καλουμένη καὶ Τούηδδαλ, πρὸς Ν. τῆς κομητείας Ἐδιμβούργου κειμένη, ἔχει ἐκτ: 918 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 14,500.

Πήλ· (Σὲρ Ροβέρτος), πολιτικὸς ἀνήρ Ἄγγλος, γεν. ἐν Τάμουορθ, 1788—1850, υἱὸς πλουσίου νηματουργοῦ, ὃν ὁ Πὶτ ἔκαμε βαρωνέττον τὸ 1800. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν βουλὴν τῶν Κοινοτήτων τὸ 1809, ὡς Τόρυς, τὸ 1822 ἐδέχθη τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ λόρδου Λίβερπουλ. Συντηρητικὸς ὅσον ἀφορᾷ τὸ πολιτικὸν σύστημα, ἐλειχθη φιλελεύθερος ὅσον ἀφορᾷ τὴν διοίκησιν, ἐνεθάρρυνε τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνεμόρφωσε τὴν Ποινικὴν νομοθεσίαν. Ἀποσυρθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λόρδου Λίβερπουλ (1827), ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸ ἑπόμενον ἔτος μετὰ τοῦ λόρδου Οὐέλιγκτον. Ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τῶν Οὐίγωνμετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830, κατεπολέμησε τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ Κοινοβουλίου. Τὸ 1841 ἀνέλαβε τὸν σχηματισμὸν Κυβερνήσεως καὶ τὴν πρωθυπουργίαν καὶ ἀπακατέστησε τὴν ἁρμονίαν τῶν μετὰ τῆς Γαλλίας σχέσεων. Τὸ 1848 ὅμως παρῃτήθη ἕνεκα τῆς ἀπορρίψεως τῶν κατὰ τῆς Ἰρλανδίας προταθέντων ὑπ' αὐτοῦ μέτρων. Ἔμελλε δὲ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐξουσίαν, ὅτε αἴφνης ἀπέθανε πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου του.

Πήλ (Γεώργιος)· Ἄγγλος δραματικὸς ποιητής, 1558-1599, ἐποιήσατο λαμπρὰς σπουδὰς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ὀξφόρδης, ὅτε καὶ μετέφρασε μίαν ἐκ τῶν δύο Ἰφιγενειῶν τοῦ Εὐριπίδου καὶ συνέθηκε τὴν «Ἱστορίαν τῆς Τροίας» ποίημα ἐκδοθὲν τὸ 1589. Τὰ κυριώτερα αὐτοῦ δραματικὰ ἔργα εἶνε ἡ «Κρίσις τοῦ Πάριδος», «Ἐδουάρδος ὁ Α'», «Οἱ ἔ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρωτες τοῦ Δαβὶδ καὶ τῆς Βηρσαβεέ», «ὁ Ἀβεσσαλὼμ» καὶ ἄ.

Πηλάλα· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Ἀνατολικῆς Λακωνικῆς (Μάνης). 3)4 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσας. Κάτ: 174.

Πηλεγών· υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀξιοῦ καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου.

Πηλεύς· υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηίνης, σύζυγος τῆς Ἀντιγόνης καὶ μετέπειτα τῆς Θέτιδος, φυγὼν ἐξ Αἰγίνης καὶ βασιλεύσας ἐπὶ μέρους τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Ἀχιλλέως, περίφημος ἥρως, μετασχὼν τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Πήλη· νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐναντι τῶν Κλαζομενῶν. Εἰς τὰ Δ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης.

Πήλικες· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ὅστις μετὰ τῶν Εὐριπιδῶν καὶ τῶν Κρωπιδῶν ἀπετέλει τ ρ ι κ ω μ ί α ν.

Πῆλι· χ. τοῦ δήμου Κηρέως τῆς Εὐβοίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μαντοῦδι. Κάτ: 308.

Πήλιον· ὄρος τῆς Θεσσαλίας συνεχόμενον μετὰ τῆς Ὄσσης, νῦν βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς. Τὸ Πήλιον κατέχον καὶ σχηματίζον ὁλόκληρον τὴν ἀγκιστροειδῆ χερσόνησον εἰς ἣν καταλήγει ΝΑ ἡ Θεσαλία καὶ ἥτις κλείει ἀνατολικῶς τὸν Παγασητικὸν κόλπον εἶνε ἓν τῶν ὡραιοτέρων καὶ πολυφυτοτέρων βουνῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ γραφικότης τῶν τοπίων αὐτοῦ καὶ ἡ ἁρμονία τῶν γραμμῶν του εἶ-σιν ἐκ τῶν σπανίων, καταστίζεται δὲ πανταχοῦ ὑπὸ ἐκτάκτως ὡραίων καὶ πλουσιωτάτων εἰς φυτείας οἰκισμῶν. Τὸ Πήλιον ἐκτείνεται εἰς μῆκος 60 περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς λίμνης Βοιβηΐδος μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἔχει δὲ ὑψίστην κορυφὴν 1818 μ. παρὰ τὴν Ζαγοράν, ΒΑ τοῦ Βόλου, ἐν ᾧ εἰς τὰ νότια χαλαροῦται καὶ τὸ ἄγκιστρον ἀκριβῶς τῆς χερσονήσου του παρουσιαζει βουνοὺς ὕψους 600 μέχρι 730 μέτρων.

Πλοῦς· νῆσος παρὰ τὴν Χίον. Ὁ κάτ. Πηλούσιος.

Πηλουσιανός· βραχίων τοῦ Νείλου ποτ. ὀνομασθεὶς οὕτω ἐκ τῆς πόλεως Π η λ ο υ σ ί ο υ, παρὰ τὸ στόμιον αὐτοῦ κειμένης. Ἠτό ποτε ὁ σπουδαιότερος, σήμερον ὑφίσταται μόνον ἀπὸ Μπαράγγης μέχρι Ζαγαζικίου. Ἐντεῦθεν δὲ τούτου εἶνε ἁπλῆ διῶρυξ κακῶς διατηρουμένη καὶ ἀπολλυμένη ἐν τοῖς ἕλεσι. Τὸ ἀνώτερον μέρος αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀφετηρίας τοῦ Δέλτα παρὰ τὴν Β ο υ β α σ τ ι ν ἐκαλεῖτο ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Β ο υ β α σ τ ι κ ὸ ς βραχίων.

Πηλούσιον· ἀρχ. π τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ὁ κάτ: Πηλουσιώτης.

Πηλώδης· λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν πόλιν Βουθρωτὸν (βλ. λ.), μεγάλη τεναγοθάλασσα ὕδη.

Πηνειών-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ὕδη νομοῦ Ἠλείας. Πρωτ. Δ ε λ ή μ π α λ η· Ἄλλα. χ.: Ἀγραπιδοχῶρι, Ἀκλιάδες, Ἀναζῆρι, Βάλμη, Βελανίδι, Γεροπέτρου, Δάμιζα, Δαρα, Ζερὰ, Ἰμαμτσαούση, Καλαρρύκα, Καλαθᾶ, Καλοπαιδοῦ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καραγιούζη, Καρακασίμη, Καμπιά, Καρυά, Κολοκυθᾶ, Κοκλάκι, Κούλουγλη, Λουκάβιτζα ἄνω καὶ κάτω, Λαγανά, Λαζαρίνα, Λάτα, Λόπεσι, Λουκᾶ, Μαζαράκι, Μαρινάκι, Μουζίκα, Μπαλῆ, Μπεζαΐτη, Μπεσερέ, Μπέχρου, Μποκοβίνα, Μπουρδάνου, Ρουπακιά, Σιμόπουλο, Σινούζι, Σκληροῦ, Σκλίβα, Σοῦλι, Τατάραλη, Χαλαμπρέζα, μονὴ Ἁγ. Βλασίου καὶ τὸ Μετόχιον μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὄρους. Κάτ. 7,610.

Πηνειός· ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Θεσσαλίας. Πηγάζει ἀπὸ τὸν Ζυγὸν τοῦ Μετσόβου κυρίως, ἤτοι εἰς τὰ ΒΔ τῆς Θεσσαλίας, συγκροτούμενος δὲ ὑπὸ πολυαρίθμων πηγοποτάμων, διαρρηγνύει τὴν ἐσωτερικὴν στιβάδα τῶν ἀνωμάλων ὑψωμάτων τοῦ Κόζιακα καὶ διαρρέει ἐν ἡμικυκλικῇ σχεδὸν πορείᾳ ὁλόκληρον τὴν Βόρ. Θεσσαλίαν. Πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὴν πεδιάδα καὶ δή, περὶ τὸν μέσον αὐτοῦ ῥοῦν, δέχεται πολλοὺς παραποτάμους, ὧν σπουδαιότεροι: ὁ Ἴων, καταρρέων ἐκ τῶν Χασίων ὀρέων, ὁ τοῦ Κλινοβοῦ, ὃν γεννᾷ τὸ ὁμών. ὄρος, ὁ Ληθαῖος ἢ Τρικκαλινὸς πηγάζων ἐκ τῶν Χατίων, ὁ Ἰουμάλιος ἢ Νεοχωρίτης, ὁ Πάμισος (Μπλιούρης), ὁ Ὀνόχωνος ἢ Σοφαδίτικος, ὁ Ἀπιδανὸς ἢ Φερσαλίτικος καὶ ὁ Ἐνιπεύς· οἱ τέσσαρες τελευταῖοι, καταρρέοντες ἐκ τῶν Ἀγραφιωτικῶν ὀρέων καὶ τῆς Ὄθρυος, ἐπιφέρουν μεγάλας πολλάκις ζημίας ἐκ τῶν πλημμυρῶν των καὶ ἐνούμενοι χύνονται δι' ἑνὸς ῥείθρου εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ μέσου ῥοῦ τοῦ Πηνειοῦ, μετ' ὃ οὗτος διασπᾷ τὸ ὀρεινὸν διάφραγμα τοῦ Καλαμακίου, ἔνθα τὸν ὑπερβαίνει ἡ νέα ὁροθετικὴ γραμμὴ τοῦ 1897 καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν κυρίως Λαρισαϊκὴν πεδιάδα καὶ στρεφόμενος εἶτα πρὸς τὰ ΒΑΒ ἐκβάλλει διὰ τῆς περιωνύμου κοιλάδος τῶν Τεμπῶν εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον κατόπιν ὁλικοῦ ῥοῦ 162 χλμ. καὶ ἀφ' οὗ δεχθῇ ἐξ ἀριστερῶν καὶ δὴ ὀλίγον ΒΔ τῆς Λαρίσης τὸν Τιταρήσιον ἢ Ξερηᾶν τοῦ Τυρνάβου, τὸν καταρρέοντα ἐκ τῶν Δ προβούνων τοῦ Μακεδονικοῦ Ὀλύμπου. Ἡ ἔκτασις τοῦ ὑδατοπεδίου τοῦ Πηνειοῦ ὑπερβαίνει τὰς 18,000 τετρ. χλμ. συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ὑπὸ τῶν παραποτάμων του ἀρδευομένης χώρας. Κατὰ τὸ 1/4 τοῦ ῥοῦ του εἶνε πλωτὸς εἰς μικρὰ πλοιάρια.

Πηνειός· ποτ. τῆς Ἠλιδος. Ὁ ποτ. οὗτος, «ποτάμι τῆς Γαστούνης» λεγόμενος σήμερον κοινῶς καὶ καταρρέων ἐκ τῶν ὀυσμικῶν πρανῶν τῶν παρεκτάσεων τοῦ Εὐρυμάνθου, ῥέει πρὸς Δ διὰ μέσου χώρας πεδινῆς τὸ πλεῖστον καὶ ἀποτόμως γωνιούμενος ὀλίγον ΒΔ τῆς Γαστούνης χύνεται εἰς τὴν μεταξὺ Χελωνάτα καὶ Κατακώλου κολποειδῆ ἀκτὴν τῆς Ἠλείας, ἐν ᾧ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐξέβαλλεν 20 χλμ. βορειότερον καὶ δὴ ἀρκτικῶς τοῦ ἄκρωτ. Χελωνάτα, οὐ μακρὰν τῶν σημερινῶν Λεχαινῶν. Ἐκ τῶν παραποτάμων του σημειωτέως μόνος ὁ ἀριστερόθεν εἰσβάλλων εἰς αὐτὸν Λάδων, ὁ καταρρέων ἐκ τῶν ΝΔ προβούνων τῆς Φολόης. Ὁλικὸν μῆκος ἔχει ὁ Πηνειὸς 55 περίπου χιλιομέτρων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πηνέλεως· υἱὸς τοῦ Λείτου ἢ τοῦ Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου.

Πηνελόπη· παρ' Ὁμήρῳ δὲ πάντοτε Π η ν ε λ ό π ε ι α, θυγ. τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσέως, μήτηρ τοῦ Τηλεμάχου καὶ τοῦ Πτολιπόρθου, περίφημος διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν σωφροσύνην της.

Πίρεια· χώρα ἢ πόλις τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας.

Πῆρς, Πῆρσον· ὅρα Π έ α ρ ς, Π έ α ρ σ ο ν.

Πηρώ· θυγ. τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἐξόχου καλλονῆς, γυνὴ τοῦ Βίαντος.

Πηρώ· μήτηρ τοῦ Ἄσωποῦ καὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

Πιάβε· Πλάβις, ποτ. ἐν Ἐνετίᾳ τῆς Ἰταλίας, πηγάζει ἐκ τοῦ ὄρους Παράλμπα (2690 μ. ὕψ.) τῶν Καρνικῶν Ἄλπεων καὶ ἐκβάλλει διὰ δύο στομίων εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, μῆκ. 215 χλμ.—Ἐν τῷ Γαλλικῷ βασιλείῳ τῆς Ἰταλίας ἐκ τοῦ ὀνόμ. αὐτοῦ ἐκαλεῖτο διαμέρισμά τι οὗ πρωτ. ἦν ἡ Βελλούν.

Πιάδα· ἤτοι «Π ε δ ι ά δ α» κατὰ συγκοπήν· τὸ μέχρι τοῦ 1822 ὄνομα τῆς Ν έ α ς Ἐ π ι δ α ύ ρ ο υ (Ελ.λ.).

Πιάλεια· π. τῆς Θεσσαλίας πρὸς Β τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας.

Πιαλί· καπετὰν Πασᾶς, Οὖγγρος τὴν καταγωγήν, 1520—1571, μικρὸν παῖδα ἀνεῦρον οἱ Τοῦρκοι αὐτὸν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης τῆς Μοχάκζ καὶ ἔσωσαν αὐτὸν (1526). Ἀνατραφεὶς ἐν τῷ σεραγίῳ, κατὰ διαταγὴν Σουλεϊμὰν τοῦ Β', ἔφθασε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Καπετὰν Πασᾶ (ναυάρχου), ἐκυρίευσε διὰ τοῦ Γαλλο-Τουρκικοῦ στόλου τὸ Ρήγιον καὶ τὴν Μεσσήνην, ἠρήμωσε τὴν Μαγιόρκαν, Μινόρκαν καὶ Ἴβικαν καὶ κατεναυμάχησε τὸν στόλον Φιλίππου τοῦ Β', μάτην ὅμως ἐπολιόρκησε τὴν Μελίτην (1565). Ἐκυρίευσε τὴν Χίον (τὸ 1566), ἐξώκειλεν ὅμως παρὰ τὴν Φαμαγούσταν (1570). Ὀλίγον μετὰ ταῦτα περιέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν Σελὶμ τοῦ Β'.

Πιάλι· πρωτ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδικῆς Μαντινείας, 11 ὥρ. ἀπὸ Τριπόλεως. Κατ: 557.

Πιαλίων-δῆμος, ὀρθότερον εἶνε **Πιαλείας-Δ.**, τῆς τέως ἐπαρχ. Τρικκάλων, νομ. Τρικκάλων. Πρωτ. χειμ. Β α ρ μ π ό μ π η, θερ. Π ρ ό δ ρ ο μ ο ς. Ἄλλα χ. Βαλτσινό, Βαλομάνδρι, Βακούφ - Τουρχάν, Γενέσι, Γουργογῦρι, Γορζί, Διάλεσι, Καρβουνολεπενίτσα, Ληπανά, Μπέλτσι, Μεγάρχι, Μαγούλα-Τσάρα, Νικλίτσι, Ξυλοπάροικο, Παπαρράντζα, Πολιάνα μεγάλη καὶ μικρή, Ραψίστα, Στεφανωσαῖοι, Τόσκεσι, Τσανγαλί, Ἀσπροβάλτης, Βενέτη, Κρυόβρυση, Λετσενεντζά, Μέλεγος, Μεσιακά, Ρέπη. Κάτ: 7,955.

Πιάνα ἢ Λ ὰ Π ι ά ν α· πρωτ. δήμου ἐν τῇ Κορσικῇ ἐπὶ λόφου δεσπόζοντος τοῦ κόλπου τοῦ Πόρτο, 71 χλμ. πρὸς Β τοῦ Ἀϊακίου. Κάτ: 1,500. Ἐν τοῖς πέριξ περίεργοι βράχοι τῶν Κολάνσ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πιάνα· πρωτ. τοῦ δήμου Φαλάνθου τῆς Ἀρκαδικῆς Μαντινείας 3 ὥρ. 1)4 ἀπὸ Τριπόλεως. Κάτ: 709.

Πιανόζα· Πλανάζια, νῆσος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, 12 χλμ. πρὸς Ν τῆς νήσου Ἔλβας, ἔκτ. 10 τετρ. χλμ., ἔχει δὲ μόνους κατοίκους οἰκογενείας τινὰς ἁλιέων. Τόπος ἐξορίας τῶν Ρωμαίων. Ὁ Ποστούμιος Ἀγρίππας ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ ἐν αὐτῇ ἐφονεύθη διαταγῇ τοῦ Τιβερίου.

Πιαρήνσιοι· ἀρχ. λαὸς τῆς ἔσω Μοισίας.

Πιαρίστ· ἡ «πτωχοὶ τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ»· θρησκευτικὸς σύλλογος σκοπῶν τὴν δωρεὰν ἐκπαίδευσιν τῶν πτωχῶν παίδων· οἱ οἶκοι αὐτῶν εἶνε γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Εὐσεβῆ σχολεῖα». Ὁ Ἅγ. Ἰωσὴφ Καλαζάντσιο ἔδωκε τὴν πρώτην ἰδέαν περὶ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 1621, συναθροίζων τοὺς πτωχοὺς παῖδας καὶ διδάσκων αὐτοὺς παρ' ἑαυτῷ· τὸ νέον τάγμα τοῦτο ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα τὸ 1624. Κυρίως εἶνε ἐξηπλωμένον ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ.

Πιάστ· ἁπλοῦς χωρικὸς Πολωνός, ἀπέβη ἀρχηγὸς τοῦ δυναστικοῦ οἴκου τῶν Πιάστ, διεκρίθη ἐν τοῖς πολέμοις, ὁ δὲ υἱός του Ζιέμοβιστ ἀνῆλθεν εἰς τὸν Πολωνικὸν θρόνον. Ὁ οἶκος αὐτῶν ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 1370. Κλάδος τις τοῦ οἴκου Πιάστ διετήρησε τὸ δουκᾶτον τῆς Σιλεσίας μέχρι τοῦ 1675.

Πιάτ (Ἅγιος)· ἐγεν. ἐν Βενεβέντῳ, συνώδευσε δὲ τὸν ἅγ. Διονύσιον εἰς Γαλατίαν· διὰ τῆς εὐγλωττίας αὐτοῦ καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης κατώρθωσε πολλοὺς νὰ πείσῃ νὰ ἀσπασθῶσι τὸν Χριστιανισμόν· ἐν Τουρνεζί· ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐν Σεκλὲν τὸ 286. Ἑορτ. τῇ 1 Ὀκτωβρίου.

Πιατιγγόρσκ· ἤτοι τὰ πέντε ὄρη, π. ἐν Τερὲκ τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας, ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Ποδκουμόκ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Μασχούκας, κατ. 14000. Μεταλλικὰ ὕδατα ἀξιαλόγου. Ξενοδοχεῖα, ἐπαύλεις ἐργαστήρια κλπ. ὡς ἐν ταῖς πόλεσι τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Θερμαὶ πηγαὶ ἐν τοῖς πέριξ.

Πιάτσα· πόλις τῆς Σικελίας, 30 χλμ. ΑΝΑ τῆς Καλτανισέτας, κατ. 22000. Ἐπισκοπή.

Πιάτσι (Ἰωσήφ)· ἀστρονόμος, ἐγεν. ἐν Πόντε τῆς Βαλτελίν τὸ 1746, ἀπ. ἐν Νεαπόλει τὸ 1826, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν Θεατίνων, διενήργησε τὴν οἰκοδομὴν Ἀστεροσκοπείου ἐν Παλέρμῳ, οὗ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν. ἀνεκάλυψε τὸ 1801, τὸν πλανήτην Δήμητραν, ὅστις φέρει ὡσαύτως τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ κατέγραψεν ἐν καταλόγῳ 7,646 ἀστέρας. Ἀνετέθησαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς Νεαπόλεως πλείσται ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι, ἰδίως δὲ ἡ ἐξεύρεσις ὁμοιομόρφου μετρικοῦ συστήματος διὰ τὴν Σικελίαν. τὸ δὲ 1817 διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου Νεαπόλεως. Ἦτο μέλος τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ ὅλων τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστημον. ἑταιρειῶν. Συνέγραψε «Μαθήματα ἀστρονομίας» καὶ πολλὰ ἄλλα.

Πιγγάλ (Ἰω. Β.)· γλύπτης, ἐπονομαζόμενος ἐνίοτε ὁ «γάλλος Φειδίας,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1714-1785, υἱὸς ἐπιχειρηματίου ξυλουργοῦ, καὶ τοι μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἐν οὐδενὶ διαγωνισμῷ, μετέβη ἐν τοσούτῳ εἰς Ρώμην ἔνθα ἐπεδόθη εἰς μελέτας ἐνδελεχεῖς. Ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν ἔζησεν ἐν στερήσει κατώρθωσε νὰ τύχῃ τῆς εὐνοίας τῆς Κας Πομπαδούρ, δι' ἧς ἀπέλαυσε καὶ πλούτου καὶ φήμης. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τῆς καλλιτεχνίας καὶ ἀπέθανε γραμματεὺς αὐτῆς. Ἡ «Ἀφροδίτη» αὐτοῦ, ὁ «Ἑρμῆς», τὸ σύμπλεγμα τοῦ «Ἔρωτος καὶ τῆς φιλίας» ὁ «τάφος τοῦ Στρατάρχου Μαυρικάνου τῆς Σαξονίας» (ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Θωμᾶ τοῦ Στρασβούργου), τὸ ἄγαλμα τοῦ «Βολταίρου» (ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἰνστιτούτου) εἰσὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ἀντέγραφε τὴν φύσιν μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας, ἠγάπα δὲ μᾶλλον τὸ ἀληθὲς ἢ τὸ καλὸν, δι' ὃ καὶ κατηγόρησαν τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔργα του ὅτι ἐστερροῦντο ἰδανικοῦ· ὁ ἀνεψιός του Ἰωάννης Πέτρος Πιγγαλ ἦν ἐπίσης ἐπιδέξιος γλύπτης.

Πιγγανιόλ δελὰ Φόρζ (Ἰω-Αἰμάρ δέ-)· ἐγεν. ἐν Ὡριλλιάκ, 1673—1753, ὑποδιοικητὴς τῶν ἀκολούθων τοῦ κόμητος τῆς Τολώσης, μετέσχε τῆς ναυμαχίας τῆς Μαλάγας (1704). Κατέλιπε πλὴν ἄλλων ἔργων αὐτοῦ καὶ «Περιγραφὴν ἱστορικὴν καὶ γεωγραφικὴν τῆς Γαλλίας» ὡς καὶ «Περιγραφὴν τῆς πόλεως τῶν Παρισίων καὶ τῶν περιχώρων» κλπ.

Πιγγαφέττα (Ἀντώνιος)· ἐκ Βικεντίας τῆς Β. Ἰταλίας, μετέσχε ὡς ἐθελοντὴς τῆς θαλασσοπορίας τοῦ Μεγγελλάνου (1519—1222) καὶ ἐτήρησεν ἡμερολόγιον τοῦ πρώτου τῆς γῆς περίπλου, ἐγένετο ἱππότης τῆς Ρόδου τὸ 1524, ἀγνοεῖται πότε ἀπέθανε. Τὸ ἡμερολόγιόν του ἀνευρέθη ἐν τῇ Ἀμβροσιανῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Μιλάνου ὑπὸ τοῦ Ἀμορέττη καὶ ἐξεδόθη ἐν Γαλλ. γλώσσῃ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρώτη περὶ τὴν γῆν θαλασσοπορία ἐπὶ τῆς μοίρας τοῦ Μαγγελλάνου».

Πιγγώλ-Λεμπρὲν (Καρολος)· μυθιστοριογράφος, ἐγεν. ἐν Καλαί, ἐξ οἴκου ἀρχοντικοῦ 1753—1835 καὶ προωρίζετο διὰ τὸ βῆμα, ἀλλὰ μετὰ πολυχρόνιον ἐν Λονδίνῳ ἄσωτον βίον καὶ τὴν ἐν Βαστίλλῃ φυλάκισίν του κατ' αἴτησιν τοῦ πατρός του κατετάχθη καὶ ὑπηρέτησεν ἐν τῷ σώματι τῶν δραγόνων καὶ τῆς φρουρᾶς τῆς βασιλίσσης, εἶτα ἐγένετο ἠθοποιὸς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ταυτοχρόνως συγγραφεύς. Μετά τινας κωμῳδίας μικρᾶς ἐπιτυχίας, ἃς ἔγραψεν, ἐπεδόθη εἰς τὰ κωμικὰ μυθιστορήματα ἐν οἷς ἐπέτυχε καὶ διεφημίσθη. Εἰ καὶ φυσικώτατος ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, ζωηρὸς καὶ χαρίεις, χάριν τοῦ κωμικοῦ ἐκπίπτει ἐνίοτε εἰς τὸ χυδαῖον καὶ πολλάκις τὸ ἀνήθικον. Τὰ ἐπιτυχέστερα τῶν ἔργων του εἶνε «Τὸ τέκνον τῶν Ἀπόρρεων» «Ὁ θεῖός μου Θωμᾶς», «Ἡ Ἱσπανικὴ τρέλλα», «Κοινωνικαὶ εἰκόνες» κλπ.

Πίγρης· Παίων τις, πείσας τὸν Δαρεῖον νὰ μετοικίσῃ τοὺς Παίωνας τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν.

Πίγχιος (Στέφανος Βινὰν Πιγγχῆ-)· ἀρχαιολόγος Γάλλος, ἐγεν ἐν Καμπάν, 1520—1604, γραμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ματεύς τοῦ Καρδιναλίου δὲ Γραμβέλλ, εἶτα παιδαγωγὸς τοῦ πρίγκιπος δὲ Ζουλιὲ καὶ δὲ Κλέβ, ᾧ ἠκολούθησεν εἰς Ρώμην, ἔνθα ἐπὶ ὀκταετίαν ἐσπούδασε τὴν ἀρχαιολογίαν. Συνέγραψεν ἄξια λόγου ἀρχαιολ. ἔργα καὶ ἐδημοσίευσε πολλὰς ἀρχαιολογικὰς αὐτοῦ μελέτας.

Πιδού· ('Ιω.), ἰατρὸς τοῦ Ἑρρίκου Γ' καὶ Ἑρρίκου Δ'. Ἐγεν. περὶ τὸ 1550, ἀπέθανε τὸ 1610. Σχολάρχης τῆς σχολῆς τοῦ Πουατιέ. Ἀνεκάλυψε τὴν θεραπευτικὴν ἐπὶ τῶν στομαχικῶν παθήσεων δύναμιν τῶν ὑδάτων τοῦ Πούγγ (ἐν Νιβερναὶ) καὶ εἰσήγαγεν ἐν Γαλλίᾳ τὴν χρῆσιν τῶν καταιονήσεων.

Πεδύτης· εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἐκ Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Πιὲ (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μάγχης. Κάτ: 1,450.

Πιέβε· ἀρχαία ἐδαφικὴ διαίρεσις τῆς Κορσικῆς, ἀποτελουμένη ἐκ χωρίων ἐν τῇ αὐτῇ πεδιάδι κειμένων. Ἦτο δὲ διῃρημένη ἡ νῆσος εἰς 66 Πιέβε, ἀποτελοῦντα 10 ἐπαρχίας.

Πιεδικόρτε-δὶ-Γκάτζιο· πρωτ. δ. ἐν τῇ Κορσικῇ πρὸς ΒΒΑ ταύτης ὑψοῦται τὸ ὄρος Καλακάτζιο (1061 μ. ὕψ.), κατ: 1100.

Πιεδικρότσε· πρωτ. δήμ. ἐν τῇ Κορσικῇ ΑΒΑ τῆς Κόρτε. Κάτ: 600.

Πιεδιμόντε· π. τῆς Ἰταλίας ἐν Καμπανίᾳ, κάτ: 7,500. Ἔχει ὡραῖα ἀνάκτορα, Βιομ. χάρτου, ὑφασμάτων, βάμβακος, χαλκουργεῖα κλπ.

Πιέδρας Νέγρας· (οἱ «Μαῦροι λίθοι»), π. τοῦ Μεξικοῦ, ἐν Κοαχουίλα, ἐπὶ τῆς δεξ. ὀχθης τοῦ Ρίο Γκράνδε, ἀπέναντι τῆς Ἐάλε Πὰς (ἀρχ. Δούνκαν), κάτ: 3,700. Ὑπάρχει ὡσαύτως ὁμώνυμον χωρίον ἐν Θιχουάχουα, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ 1886 ἐγκατέστη ἀποικία Μορμόνων.

Πίελος· υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου.

Πιεμόντε· ἤτοι χώρα εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων) **Πεδεμόντιον**· χώρα τῆς βορείου Ἰταλίας περιλαμβανομένη μεταξὺ τῶν Δυτ. Ἄλπεων πρὸς Β καὶ Δ τοῦ Τικίνου ποτ. πρὸς Α., τῶν Ἀπεννίνων καὶ τῶν παραθαλασσίων Ἄλπεων πρὸς Ν. εἶχε πρωτ. τὸ Τουρῖνον. Τὸ Πεδεμόντιον μέχρι τοῦ 1859 μετὰ τῆς Σαβοΐας, τῆς κομητείας τῆς Νικαίας καὶ τῆς χώρας τῆς ἀρχαίας δημοκρατίας τῆς Γενούης, τὸ ἠπειρωτικὸν μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Σαρδηνίας. Τὰ νῦν περιλαμβάνει τέσσαρας ἐπαρχίας, Τουρίνου, Κόνι, Ἀλεξανδρείας καὶ Νοβάρας, ἔχει δὲ ἔκτ: 29,348 τετρ. χλμ. καὶ κατ: 3,305,000. Κεῖται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ λεκανοπεδίῳ τοῦ Πάδου, ἔχει δὲ ἔδαφος κατὰ τὸ πλεῖστον πεδινόν, πλὴν πρὸς Ν. τοῦ Πάδου ἔνθα ὑψοῦται τὸ Μονφερρὰτ (716 μ.). Ἀρδεύεται δὲ ὑπὸ τῶν ποταμῶν Ἄνω-Πάδου, Τενάρου, Στούρα, Βορμίδα, Τρεββίας, Δόρα, Σεζία καὶ Τικίνου. Τὸ κλῖμα αὐτοῦ ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ ὕψους. Τὸ ἔδαφος εἶνε γόνιμον ἰδίως εἰς ὄρυζαν, πορτοκάλια, σῦκα, ὕδνα, ἔχει ὡραῖα δάση, ἐφ' ὧν συλλέγονται τερεβινθίνη καὶ κηκίδια. Ἔχει ἀκμαίαν βιομηχανίαν, μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ξουργίαν, ἐριουργίαν, βαμβακουργίαν κ.λ.π. Ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὸ Δ μέρος τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλατίας καὶ τὸ Β τῆς Λιγουρίας. Ἐπὶ τῆς τιμαριωτικῆς ἐποχῆς κατείχετο τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν μαρκησίων τῆς Σούζ, Ἰβρέ, Μομφερράτου καὶ Σαλούς. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ια' αἰῶνος περιῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Σαβοΐας. Κατὰ τὸν ιβ' αἰῶνα ὁ κόμης Θωμᾶς Β' τῆς Σαβοΐας, διορισθεὶς τοποτηρητὴς τοῦ κράτους ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ πρίγκιπος τοῦ Πιεμόντε. Ἐκ τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν Θωμᾶ Γ' καὶ Ἀμεδαίου Ε', ἔλαβον τὴν ἀρχὴν οἱ οἶκοι τῶν πριγκίπων τοῦ Πιεμόντε καὶ τῶν κομήτων τῆς Σαβοΐας. Ἀμεδαῖος ὁ Η' ἐκ τοῦ δευτέρου οἴκου ἤνωσε τὰς κτήσεις ἀμφοτέρων ὑπ' αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατον Λουδοβίκου τοῦ πάππου του (1429) ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης τὸ Πεδεμόντιον δὲν ἐχωρίσθη τῆς Σαβοΐας. Κατὰ τοὺς περὶ διαδοχῆς πολέμους μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Αὐστρίας προσηρτήθησαν εἰς τὸ Πεδεμόντιον χῶραί τινες ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ δουκάτου τοῦ Μιλάνου, τὸ 1796 κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ σχεδὸν ἅπαν ἀπετέλεσε μέρος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας, εἶτα τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας, διαιρεθὲν εἰς τοὺς νομοὺς τοῦ Πάδου, τῆς Στούρας, τῆς Σεζίας καὶ τοῦ Μαρέγγου, τὸ δὲ ἀνατολ. μέρος αὐτοῦ ἀπετέλεσε τὸν νομὸν τῆς Ἀγόγνας (ὀνομ. οὕτω ἀπὸ τοῦ ὁμων. ποταμοῦ) μὲ πρωτ. τὴν Νοβάρ. Περιῆλθε δὲ αὖθις ἡ χώρα αὕτη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Σαρδηνίας τὸ 1814, καὶ τὸ 1859 κατέστη ὁ πυρὴν τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἰταλίας (ὅρα Ἰταλία καὶ Σαρδικὰ κράτη).

Πιέντσα· ποτὲ Κ ο ρ σ ι ν ι ά ν ο, π. ἐν Τοσκάνῃ τῆς Ἰταλίας. Κάτ: 3,500, ἐπισκοπὴ ὑποκειμένη εἰς τὸν Μητροπολίτην Σιέννης. Πατρὶς Πίου τοῦ Θ', ὅστις ἀνῳκοδόμησεν αὐτὴν καὶ πρὸς τιμήν του ὁποίου μετωνομάσθη Π ι έ ν τ σ α.

Πιέρα· κρήνη ἐν Ἤλιδι μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Ὀλυμπίας.

Πιέρεια· νύμφη τις, σύζυγος τοῦ Δαναοῦ.

Πιερία ἢ Πιερίς· χώρα παραθαλασσία τῆς ἀρχ. Μακεδονίας πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, πατρὶς τοῦ Ὀρφέως. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πίερες μετῴκησαν ὕστερον περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος.

Πιερία ἢ Πιερίς· ἐπαρχία τῆς Συρίας μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ.

Πιερμπυφιέρ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἄνω-Βιέννης, ἐπὶ τοῦ π. Βριάνς. Κάτ: 1500. Βιομηχανία πίλων. Πατρὶς τοῦ Δουπουϊτρέν, οὗ ὑπάρχει καὶ ἀνδριὰς ἐν τῇ πολίχνῃ.

Πίερος· υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θράκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Κλειοῦς τὸν Ὑάκινθον.

Πίερος· ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, οὗτινος αἱ ἐννέα θυγατέρες ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας περὶ μουσικῆς, ἡττήθησαν καὶ μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά.

Πίερος· ὄρος τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, ἱερὸν τῶν Μουσῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πιέρρ πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σὸν-ἐ-Λουάρ. Κάτ: 1,200 (ὅρα Π τ ὶ-Π ι έ ρ ρ).

Πιερρεφὶττ (Σ τ ε ρ ε ὰ - Π έ τ ρ α)· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μώσα, ἐπὶ τοῦ ποτ. Αἴρ. Κάτ: 500. Ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα ὁμώνυμα χωρία, ὀφείλοντα τὸ ὄνομα εἰς τὰ Μανχὶρ ἤτοι ὑψηλοὺς βράχους ἐφ' ὧν ἢ παρ' οἷς κεῖνται καὶ οἷς ἐχρῶντο ἐν τῇ λατρείᾳ αὐτῶν οἱ Δρυΐδαι.

Πιερρεβὸν (θ ε μ έ λ ι ο ι - λ ί θ ο ι)· χωρίον ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Οὐάζ, ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τοῦ δάσους τῆς Κουπιέννι, κατ. 2000. Πηγαὶ σιδηρούχων καὶ θειούχων ὑδάτων καὶ κατάστημα θερμῶν λουτρῶν. Περιώνυμον ὀχυρὸν φρούριον οἰκοδομηθὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ὑπὸ Λουδοβίκου δουκὸς τῆς Ὀρλεάνς. Ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς συμμαχίας ὁ δὲ Ριὲ ὑπερήσπισε ἐπὶ μακρὸν τὸ φρούριον πολιορκούμενος ὑπὸ τοῦ στρατοῦ Ἑρρίκου τοῦ Δ' διοικουμένου ἀπὸ τοῦ δουκὸς δ' Ἐπερνὼν καὶ εἶτα τοῦ στρατάρχου Δε-Μπιρὸν (1551), οἵτινες ἀμφότεροι ἀπέτυχον.

Πιερρλάττ.= Π λ α τ ε ί α - π έ τ ρ α) πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Δρόμ, ἐπὶ ἀρδευτικῆς διώρυχος ἐν τῇ πεδιάδι καὶ 3 χλμ. ἀπὸ τοῦ Ροδανοῦ εἰς τοὺς πρόποδας βράχου, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις ὠνομάσθη, ἐφ' οἷς ἦτο ὀχυρὸν φρούριον, κατ. 3600.

Πιερρ-λὶ· μεγαλοπρεπὴς κλειὼρεια δι' ἧς διέρχεται ὁ ποτ. Ὼδ μεταξὺ Ἀξὰ καὶ Κιγιάν.

Πιέρρ-Μουφφιέρ πρωτ· δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Βιέννας Κάτ: 1000.

Πιερρφονταίν· (Π ε τ ρ ό β ρ υ σ ι ς), πρωτ. δ' ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Δούβς, ἐπὶ τοῦ π. Ρεβερόττ. Κάτ: 1100.

Πιερρφόρ (ὀχυρὰ-πέτρα)· πρωτ. δ' ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Καντάλ. Κάτ: 1300.

Πιέρς (Φραγκλῖνος)· πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς, ἐγεν. ἐν Χίλλς-Βορούγχ τῆς Νήσου Χάμψαϊρ, 1804—1869, ὑπῆρξε δὲ δικηγόρος, εἶτα μέλος καὶ εἶτα πρόεδρος τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος τῆς Νήσου-Χάμψαϊρ, συνταγματάρχης καὶ στρατηγὸς ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Μεξικοῦ (848). Αἱρεθεὶς πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας (1852) ἐπέσυρε τὸ μῖσος πολλῶν Δυνάμεων, ἰδίως τῆς Δανίας εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Σούνδ καὶ τῆς Ἱσπανίας τὸ τῆς Κούβας. Ἐπανελθὼν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τὸ 1856 ἔπαυσε διακρινόμενος ἐν τῇ πολιτικῇ.

Πίερσον (Ἰ ω σ ή φ)· ὁλλανδὸς φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Χόλσβερδ, τῆς Φρίξης, ἀπεθ. νέος τὸ 1759, ἐξέδωκε καὶ ἐσχολίασε τὸν «Μοῖριν» κλπ.

Πιέρ-Σσατέλ πύργος ἐν τῷ γαλλ. ν. Αἴν ἐκτισμένος ἐπὶ βράχου τιτανώδους καὶ ἀπομεμονωμένου, δεσπόζοντος στενοσπορίας τινὸς τοῦ Ροδανοῦ. Ἀρχαία μονὴ ἱδρυθεῖσα τὸ 1381.

Πιέτας-Σούλια· ἀρχ. ὄνομα τῆς Π ό λ α ς (ὅρα Πόλα).

Πιετερμάρισπουργ· π. τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, πρωτ. τῆς ἀγγλ. ἀποικίας τῆς Νάταλ, 75 χλμ. ΔΒΔ τοῦ Δοῦρμπαν ἢ Πὸρ-Νατάλ. Κάτ: 16,500.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Πιέτολα· σημερινὸν ὄνομα τῆς Ἄνδες, πατρίδος τοῦ Βιργιλίου

Πιετρᾶ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κορσικῆς, κάτ. περὶ τοὺς 1000.

Πιέτρα-Μάλα· πολίχνη τῆς Ἰταλίας (ἐν Τοσκάνῃ), 45 χλμ. ΒΒΑ τῆς Φλωρεντίας, ἐπὶ τῶν Ἀπεννίνων, περὶ αὐτὴν κεῖται ἡ πηγὴ τῆς Ἄκουα Μπούλα, ἧς τὸ ὕδωρ εἶνε ψυχρόν, ἀλλ' ἀναφλέγεται ἅμα τῇ ἐπαφῇ μετὰ φλέγοντος σώματος.

Πιέτρι (Πέτρος)· ἐκ Σαρτέρνου τῆς Κορσικῆς, 1810-1864, δικηγόρος ἐν Παρισίοις, ἐπὶ τοῦ Λουδ. Φιλίππου ἀνεμίχθη εἰς τὰς δημοκρατικὰ συνωμοσίας, διατηρῶν ὅμως σχέσεις μετὰ τοῦ Ἰωσὴφ Βοναπάρτου, οὗ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδον διεπραγματεύθη τὸ 1847. Ἐπίτροπος τῆς δημοκρατίας ἐν Κορσικῇ, 1848, συνεφιλιώθη πρὸς τὸν Λουδ. Ναπολέοντα καὶ διετέλεστε νομάρχης τῆς Ἀρδέ, τοῦ Ἄνω Γκασόν, διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας (1852) καὶ νομάρχης εἶτα Γιρόνδης (1863).

Πιέτρι (Ἰωακείμ)· ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, διετέλεσε διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, 1866-1870.

Πιέτρο - Δὶ - Τένδα (Σάντο)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ τῆς νήσου Κορσικῆς. Κάτ: 1,200.

Πιζάρρος (Φραγκίσκος)· τ. ἀνὸς τυχοδιώκτης ἐκ τῶν τολμηροτέρων, 1475—1541. Ὑπέταξε τὸ κράτος τῶν Ἴνκας ἐν Περοῦ τῆς Νοτ-Ἀμερικῆς καὶ κατέλυσε μάλιστα αὐτὸ ἐν ἔτει 1533—1534. Ἐδολοφονήθη ὅμως ἐν μέσῳ τοῦ θριάμβου του ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἀντιζήλου του Ἀλμάγρο.

Πιζνερόλ· π. τοῦ Πεδεμοντίου. Ἐπισκοπή. Ποτὲ γαλλικὴ. Φρ. εἰς ἃ ἐφυλακίσθησαν, τὸ «Σιδηροῦν Προσωπεῖον» ὁ Φουκέ, ὁ Λωζὲν κλπ. Κάτ: 17,500.

Πιζώ (Νικόλαος)· Νομοδιδάσκαλος γάλλος, ἐγεν. παρὰ τὸ Σανλί 1750—1818, εἷς τῶν συντακτῶν τοῦ Νέου-Κώδικος τῆς δικονομίας, ἐγένετο τὸ 1805 Καθηγητὴς τῆς Δικονομίας, ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τῶν Παρισίων. Κατέλιπε συγγραφὰς ἀξίας λόγου» «Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ποινικὴν δικονομίαν», «Γαλλ. πολιτικὴν Δικονομίαν» κλπ.

Πιθάρι· χ. τοῦ δήμου Ἀκρωτηρίου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 75.

Πιθηκοῦσαι δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλίας, ἔναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, ἡ Αἰναρία καὶ ἡ Προχύτη.

Πιθιβιέρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ, 90 χλμ. ἀπὸ Παρισίων· περίφημον μέλι. Κάτ: 5,600.

Πιθών (Πέτρος)· γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1539—1596, καλβινιστὴς ἀμοιβαδὸν καὶ καθολικός, εἶνε εἷς τῶν συγγραφέων τῆς «Μενιππίου Σατύρας».

Πιΐς (Αὐγουστῖνος δέ)· συγγραφεύς, ἐκ Παρισίων, 1755—1832, ἔγραψε διάφορα θεατρικὰ ἔργα, ἤρξατο τὸ 1792 μετὰ τοῦ Βαρρὲ τὸ θέατρον τῶν «Κωμειδυλλίων». Διετέλεσε γενικὸς γραμματεὺς τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας 1800—1815. Πλὴν τῶν κωμειδυλλίων, ὧν πολλὰ ἐποίησεν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Βαρρέ, κατέλιπε

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ πλεῖστα διηγήματα, διαλόγους, ἄσματα κλπ.

Μίκ δὲ λά Μιρανδόλ· οἶκος Ἰταλ. ὀνομασθεὶς οὕτω ἐκ τῆς τιμαριωτικῆς ἐπαύλεως Μιρανδόλ παρὰ τὴν Μοδέναν· ἦτο κύριος τῆς Μιρανδόλ, τῆς Κονκόρδιας καὶ Κουαρεντόλας. Ἐν ἀρχῇ ὑποτελὴς τιμαριωτικῶς τοῦ κράτους τῆς Μοδένας, κατέστη ἀνεξάρτητος τὸ 1312. Κατὰ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους τῆς Ἰταλίας διεδραμάτισε μέρος ἐνεργὸν ἐν τῇ φατρίᾳ τῶν Γιβελίνων, τὸ δὲ 1310 ἀπεστερήθη τῶν κτήσεων αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας καὶ κατὰ τὸν περὶ διαδοχῆς τοῦ Ἱσπανικοῦ θρόνου πόλεμον προσηρτήθη τῇ Γαλλίᾳ· ὁ τελευταῖος κυρίαρχος τοῦ Μιρανδόλ ἀπεσύρθη ἐν Γαλλίᾳ, ἔνθα τὸ ὄνομα τοῦ οἴκου ἐπὶ μακρὸν διετηρήθη.

Μίκ δὲ λα Μιρανδόλ· περιώνυμος διὰ τὴν ἐπιστημονικήν του ἀξίαν, ἐγεν. τὸ 1463, τριτότοκος υἱὸς τοῦ Ἰω. Φραγκίσκου, κυριάρχου τῆς Μιρανδόλ καὶ Κονκόρδιας. Ἀπὸ δὲ κ α τ ρ ο ῦ ς ἡλικίας ἐτάχθη μεταξὺ τῶν ἐξοχωτέρων ρητόρων καὶ ποιητῶν. Ἀφεὶς εἰς τοὺς ἀδελφούς του τὴν διοίκησιν τῶν τιμαρίων τῶν εἰς αὐτὸν περιελθόντων, ἀφωσιώθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐπὶ ἑπταετίαν περιῆλθε τὰ διασημότερα τῶν πανεπιστημίων τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας, ἐκμανθάνων τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας καὶ σπουδάζων πάσας τὰς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του γνωστὰς ἐπιστήμας, καὶ αὐτὴν τὴν καββαλιστικήν, πρὸς ἣν κατελήφθη ὑπὸ παραλόγου πάθους. Ἐλθὼν εἰς Ρώμην τὸ 1480 διεκήρυξεν 23ετὴς ὢν ὅτι θὰ ὑποστηρίξῃ θέμα «περὶ παντὸς ἐπιστητοῦ», ἐδημοσίευσε πρὸς τοῦτο κατάλογον 900 προτάσεων, ὧν τὰς 13 σοφοί τινες φθονοῦντες αὐτὸν ὑπέδειξαν ὡς ἀποκλινούσας εἰς αἵρεσιν, δι' ὃ καὶ ἀπεδοκιμάσθησαν ὑπὸ Ἰννοκεντίου τοῦ Η', Ἀπέσχε τότε τῶν δημοσίων διαλέξεων καὶ καταφυγὼν εἰς Γαλλίαν ἀπεχώρησεν εἶτα εἰς Φλωρεντίαν, ἐπιδοθεὶς εἰς τὰς θεολογικὰς μελέτας αὐτοῦ, τὴν πλατωνικὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν Καββαλιστικήν. Μετὰ τοῦ Πολιτιανοῦ καὶ τοῦ Μαρσὶλ-Φισὲν μετέσχε τῆς διασήμου Ἀκαδημείας τῆς ἱδρυθείσης ὑπὸ τοῦ Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων. Ἀπέθ. τὸ 1494. Πλὴν πολλῶν συγγραφῶν αὐτοῦ σῴζονται καὶ τὰ «Φιλοσ. Θεολογ. καὶ Καββαλιστικὰ Συμπεράσματα» ἤτοι αἱ προτάσεις περὶ ὧν ὡμίλησε.κλ.

Πικάρ (Λουδ. Ἰωσ.-Ἐρνέστος)· δικηγόρος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ γάλλος, ἐκ Παρισίων 1821—1877, τὸ 1858 ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος τοῦ νομ. Σηκουάνα εἰς τὸνομοθετικὸν σῶμα καὶ προσήδρευσε μεταξὺ τῶν πέντε τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Μετὰ τὴν 4 7βρίου 1871 ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς Ἐθν. Ἀμύνης ἀνέλαβε τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουρ. τῶν Οἰκονομικῶν, μετέσχε δὲ καὶ ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ πρώτου ὑπουργείου τοῦ Θιέρσου· εἶτα διωσθὴ πρόσεδρος ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας ἐν Βρυξέλλαις καὶ τὸ 1875 ἰσόβιος Γερουσιαστής· ἀνῆκε δὲ εἰς τὸ ἀριστερὸν κέντρον.

Πικάρ (Λουδ.-Βενέδικτος)· δραματικὸς συγγραφεὺς ἐκ Παρισίων, 1769-1828, υἱὸς ὢν δικηγόρου προωρίζετο διὰ τὸ βῆμα, ἀλλὰ 20ετὴς ἔτι παρασυρόμενος ἐκ τῆς πρὸς τὸ θεα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τρον κλίσεώς του, συνέθεσε μικρά τινα ἔργα, ἅπερ καὶ ἐπέτυχον. Ἀνῆλθεν εἶτα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐπιτυχὼν ὡς συγγραφεὺς καὶ ἠθοποιὸς διωρίσθη διευθυντὴς καὶ διηύθυνε τὸ θέατρον τοῦ Λουβουά, τὸ Ὀπερὰ-Μπούφ, τὸ Ὀπερὰ-Φρανσαὶ καὶ τὸ Ὠδεῖον· τὸ 1807 καταλιπὼν τὴν σκηνὴν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γαλ. Ἀκαδήμειαν. Συνέθηκεν ὑπὲρ τὰ 80 ἔργα, κωμῳδίας, κωμειοβούλλια, κωμικὰ μελοδράματα, οὐχὶ ὅμως πάντα τῆς αὐτῆς ἀξίας, ὡς καί τινα μυθιστορήματα, ἅτινα ὅμως δὲν συνετέλεσαν εἰς διαφημισμόν του.

Πικάρ, Πικάρδος (Ἀδδᾶς Ἰωάννης) γάλλος ἀστρονόμος, ἐγεννήθη ἐν Φλέσς, 1620—1684· παρετήρησε τὴν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου τοῦ 1645 μετὰ τοῦ Κασσέντι καὶ ἀντικατέστησε τὸν σοφὸν αὐτὸν εἰς τὸ λύκειον τῆς Γαλλίας τὸ 1655, ὑπῆρξε δὲ μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της (1666). Ἐπενόησε μετὰ τοῦ Ὠζοὺ τὸ μικρόμετρον, ἐμέτρησε μετὰ τελείας ἀκριβείας τμῆμα τοῦ μεσημβρινοῦ, προσδιώρισε τὸ μῆκος τοῦ ἁπλοῦ ἐκκρεμοῦς εἰς δευτερόλεπτα, μετέβη εἰς Δανίαν, ἵνα ὁρίσῃ τὴν θέσιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Οὐρανιενβουργ, ἵδρυσε τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῶν Παρισίων καὶ ἐκάλεσεν εἰς Γαλλίαν τὸν Ροέμρ καὶ Κασσίνην. Πρῶτος εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιστημόνων ἐπὶ τοῦ φαινομένου τῆς δονήσεως καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς τῶν ἀπλανῶν, ὅπερ βραδύτερον ἐξήγησεν ὁ Βράδλεϋ. Ἔγραψε «Παρατηρήσεις ἀστρονομικὰς γενομένας ἐν Βαϋύννῃ, Βορδὼ καὶ Ρουάν», «Καταμέτρησιν τῆς γῆς» καὶ ἄλλα πολλὰ ἄξια λόγου.

Πικαρδία· ἀρχαία ἐπαρχία καὶ μέγα Κυβερν. τῆς Γαλλίας, ὁριζόμενον πρὸς Β ὑπὸ τοῦ Ἀρτουά, πρὸς Ν ὑπὸ τῆς Ἰλ-δὲ-Φρὰνς (Νήσου τῆς Γαλλίας), πρὸς Α. ὑπὸ τῆς Καμπανίας καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τῆς Μάγχης καὶ τῆς Νορμανδίας, εἶχε πρωτ. τὴν Ἀμιένην, διῃρεῖτο δὲ εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Πικαρδίαν. Ἀπαοτίζει νῦν τὸν νομὸν τῆς Σόμ, καὶ μέρος τῶν νομῶν τοῦ Αἴσν, τοῦ Οὐάζ καὶ τοῦ Πὰ-δὲ-Καλαί. Χώρα κατ' ἐξοχὴν πεδινὴ ἐλαφρῶς ὑψουμένη πρὸς Β καὶ ΒΑ ἐν τῷ ὀροπεδίῳ τοῦ Ἀρτουά. Διαρρέεται ἀπὸ Α. πρὸς Δ ὑπὸ τοῦ ποτ. Σόμ. Πλουσιώτατος ἐλαιών, ὀλίγοι δὲ καρποὶ καὶ ὄσπρια, γαιάνθρακες. Τὸ πρῶτον κατῳκήθη ὑπὸ τῶν Μορίνων, Ἀμβιανῶν, Βερομανδούων, Βαλουάκων καὶ Σουεσσιόχων, ἐπὶ Ρωμαίων ἀπετέλεσε μέρος τῆς Β Βελγικῆς. Ὁ Κλωδίων ἀρχηγὸς τῶν Φράγκων ἐκυρίευσε ταύτην κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα, ἐξέλεξε δὲ τὴν Ἀμιὲν ὡς πρωτεύουσαν αὐτοῦ. Εἶτα περιελήφθη ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Σουασσόν, μεθ' ὃ ἐν τῷ τῆς Νευστρίας. Περιῆλθεν εἶτα εἰς τοὺς κόμητας τῆς Φλάνδρας καὶ ἀπετέλεσε πλείστας μικρὰς κομητείας ἐξαρτωμένας πάντοτε ἐκ τοῦ μεγάλου τιμαρίου τῆς Πικαρδίας. Ἡνώθη τελευταῖον πρὸς τὸ Γαλ. στέμμα τὸ 1463 ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ'. Τὸ ὄνομα Πικαρδία δὲν φαίνεται πρὸ τοῦ Η' αἰῶνος, ἐτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ λατ. Πικάρδους = στρατ. ὡπλισμένος διὰ Πίκ = δόρατος, διότι οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν τούτων διεκρίνοντο ἰδίᾳ διὰ τὴν ἐπιδεξιότητα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ὄρατος,—ἢ ἐκ τῆς ἀρχ. Γαλλ. λέξεως πικάρδ=φίλερις.

Πικεντία· πρωτ. τῆς ἐν Καμπανίᾳ Πικεντίνης. Ὁ κάτ. Πικεντινός.

Πικεντίνη· ἀρχ.κρατίδιον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐν τῇ ΒΔ ἄκρᾳ τῆς ἐπαρχ. τοῦ Σαλέρνου πρὸς Ν. τῆς Καμπανίας καὶ κατὰ μῆκος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σάρου καὶ Σιλάρου· ὑπῆρξε φαίνεται ἀποικία τοῦ Πικήνου. Πρωτ. ἦν ἡ Πικεντία, κυριώτεραι δὲ πόλεις ἡ Σοράντη, Νυκαρία καὶ Σαλέρνον. Ὑπετάγησαν εἰς τοὺς Ρωμαίους ἐν ἔτει 343—246 π. Χ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πικεντῖνοι μετῳκίσθησαν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἰς τὴν Καμπανίαν.

Πικέρμι· χ. τοῦ δήμου Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς, 3 ὥρ. ἀπὸ Μαρκόπουλο καὶ 8 ἐξ Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὰ ἐδῶ ἀνακαλυφθέντα σημαντικώτατα παλαιοντολογικὰ εὑρήματα, ὀστᾶ, ἀπολιθώσεις κλπ. Κάτ: 88.

Πικέρνι· πρωτ. τοῦ ἀρκαδικοῦ δήμου Μαντινείας, 3 ὥρ. 20′ ἀπὸ Τριπόλεως. Κάτ: 777.

Πίκες πὰκ. ὄρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς (ἐν Κολοράδῳ), (4308 μ. ὑψ.). Εἰς 38ο 50′ Β: Πλ: καὶ 107ο 22′ Δυτ. Μήκ. Μετεωρολογικὸς σταθμὸς συνδεόμενος μετὰ τοῦ Μανιτοὺ διὰ σιδηροδρ. γραμμῆς. Ἐδόθη τὸ ὄνομα εἰς τὸ ὄρος τοῦτο εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Πήκ, ἑνὸς τῶν πρώτων ἐξερευνητῶν τῶν Βραχωδῶν ὀρέων.

Πίκπνον· λατινιστὶ Π ι τ σ ε ν ο υ μ· κρατίδιον τῆς Ἰταλίας ἐν Μαρκίαις, ἐπαρχία τῆς Ἀγκώνας ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, εἶχε κυριωτέρας πόλεις τὸ Ἄσκουλον, Πίκηνον, Φίρμουμ, Ἀουξίνον, Σίγκουλον. Ὑπετάγη εἰς τοὺς Ρωμ. τὸ 268 π. Χ. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Πικήνιοι, οἵτινες ὅὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μετὰ τῶν Πικεντίνων, οἵτινες ἦσαν πολὺ πρὸς Ν καὶ ἐπὶ τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους.

Πικκινιύ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σόμμ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Σόμμ, κατ: 1400. Ὑφαντουργία, ναοὶ τοῦ ΙΓ′ καὶ ΙΔ′ αἰῶνος. Ὁ Π ι κ κ ι ν ὶ ὺ (Γουλιέλμος) ὁ μαυρόξιφος, δοὺξ τῆς Νορμανδίας, ἐδολοφονήθη ἐν Πικκινὺ τὸ 942 ὑπὸ τοῦ Ἀρνοὺλ, κόμητος τῆς Φλάνδρας. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ Λουδοβίκος ὁ ΙΑ′ συνωμολόγησε μετὰ Ἐδουάρδου τοῦ Ε′ βασιλ. τῆς Ἀγγλίας τὴν29 Αὐγ.1475τὴνπεριώνυμον συνθήκην εἰρήνης, ᾗ ὑπεχρεούτο νὰ μετρήσῃ εἰς τὸν Ἐδουάρδον 75000 σκοῦδα, 50000 διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μαργαρίτας δ' Ἀνζιοῦ, καὶ 50,000 ὡς σύνταξιν, ὁ δὲ Δελφῖνος Κάρολος ὤφειλε νὰ νυμφευθῇ τὴν πρεσβυτέραν κόρην τοῦ βασ. τῆς Ἀγγλίας.

Πικκολομίνι· οἶκος εὐγενὴς ἐκ τῶν διεκδικούντων τὴν κυριαρχίαν τῆς Σιέννας. Τὸ 1538 διεδέχθησαν οἱ Πικκολομίνι τοὺς Πετρούτσι ὡς πρόεδροι τῆς δημοκρατίας, ἀλλ' ἡ Ἱσπανικὴ ἐπήρεια κατέλυσε τὴν ἀρχὴν αὐτῶν τὸ 1541. Ἐκ τοῦ οἴκου τούτου πλὴν ἄλλων προσωπικοτήτων ἐγεννήθησαν καὶ δύο Πάπαι, Πίος ὁ Β′ καὶ Πίος ὁ Γ′ καὶ εἷς στρατηγὸς τῶν αὐ-

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τοκρατορ. στρατευμάτων τῶν Αὐστριακῶν, ὁ Ὀκτάβιος Πικκολομίνι.

Πικκολομίνι (Ἀλεξ.), ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν (ἐν-πάρτιμπους=ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ἀπίστων), ἐκ τοῦ εὐγενοῦς οἴκου τῶν Π—, ἐγενν. ἐν Σιέννᾳ 1508—1578, εὐπαίδευτος νομικός, θεολόγος, φιλόσοφος, ἰατρός, μαθηματικός. Συνέγραψε περὶ πολλῶν, ἐν οἷς καὶ περὶ «Ἠθικῆς» καὶ «Φιλοσοφίας» καὶ τὴν «Ραφαήλαν» ἔργον ἄσεμνον, ὅπερ ὁ ἴδιος κατόπιν κατέκρινε.

Πικκολομίνι (Ὀκτάβιος)· στρατηγὸς τῶν Αὐτοκρατορικῶν λεγομένων Αὐστριακῶν στρατευμάτων, ἐκ Σιέννας, 1599—1656, ὑπηρέτησε τὸ πρῶτον ἐν Ἰταλίᾳ τὸ 1632, εἶτα διεκρίθη ἐν Γερμανίᾳ ἐν τῷ τριακονταετεῖ πολέμῳ εἰς διαφόρους μάχας, ἠττήθη ὅμως ἐν Οὐολφενβύττελ ὑπὸ τοῦ Τορστενσὸν τὸ 1641. Ἀπεσταλμένος τῆς Αὐστρίας ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Νυρεμβέργης, ὠνομάσθη πρίγκιψ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἔλαβε τὸ δουκάτον τῆς Ἀμάλφης.

Πικὸ μία τῶν Ἀσορῶν νήσων πρὸς Α. τῆς Φαιγιάλ, ἔκτ. 455 τετρ. χλμ. Κάτ: 33,000. πρωτ. Λαθάν, Ἔχει ἡφαίστειον 2320 μ. ὕψ. τὸ ὑψηλότερον τοῦ ἀρχιπελάγους, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῆς νήσου=Κορυφαία, ἔδαφος κροκαλῶδες, οἶνοι ἐξαίρετοι.

Πικὸ (Ἀββᾶς, Μιχαὴλ-Ἰωσ.-Πέτρος)· ἐγεν. ἐν Νεβὶλ-ώ-Μπουὰ τοῦ Γαλ. νομοῦ Λουαρέ, 1770—1841, εἷς ἐκ τῶν συγγραφέων, οἵτινες μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἀφιερώθησαν εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς θρησκείας. Διηύθυνεν ἐπὶ τούτῳ περιοδικὰ συγγράμματα καὶ συνέγραψε θρησκευτικὰ ἄρθρα σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, ἅπερ κατεχωρίσθησαν εἰς τὴν «Παγκόσμιον Βιογραφίαν», ὡς καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα λίαν ἐκτιμηθέντα, οὐχὶ ὅμως ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Πικὸ (Φραγκ.-Ἐδουάρδος)· ζωγράφος ἐκ Παρισίων, 1786-1868, μαθητὴς τοῦ Βικεντίου καὶ μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου (1836). Τὰ πρῶτα ἔργα αὐτοῦ εἰσὶν ἡ «εἰκὼν τοῦ Τάλμα», ὁ «Ἔρως καὶ ἡ Ψυχή», ἡ «εἴσοδος τοῦ Δουκὸς δὲ-Γκυὶζ εἰς Καλαί», ἐκαλλιτέχνησε δὲ πολλὰ φατνώματα τοῦ Λούβρου καὶ τῶν Βερσαλλιῶν.

Πίκος· Πίκους λατ. (ἤτοι δρυοκολάπτης)· θεότης προφητικὴ τοῦ ἀρχαίου Λατίου. Βασιλεὺς τῶν Ἀβοριγήνων ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Σατούρνου (Κρόνου), καὶ τῆς Κανέντης καὶ πατὴρ τοῦ Φαύνου. Ὑπὸ τῆς Κίρκης, ἣν περιεφρόνησε, μετεβλήθη εἰς τὸ πτηνὸν δρυοκολάπτην. Ὡς πτηνὸν δὲ διετήρησε τὴν προφητικὴν δύναμιν ἣν ὡς ἄνθρωπος εἶχε.

Πικουλμένικα· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης τῆς Λακεδαίμονος, ἀπέχον 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ: 233.

Πικοῦμνος καὶ **Πιλοῦμνος** θεοὶ τῶν οἰωνῶν καὶ τῶν γάμων λατρευόμενοι ὑπὸ τῶν ἀγροτῶν τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Ὁ Πικοῦμνος ἐσυμβόλιζε τὸν δρυοκολάπτην (πίκους), πτηνὸν χρήσιμον ἐν τῇ οἰωνοσκοπίᾳ, ὁ δὲ Πιλοῦμνος (ἐκ τοῦ pilus=ὕπερον,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑγδιόχερον), ἐφεῦρε τὸ ἄλεσμα τοῦ σίτου, ἐλατρεύετο δὲ ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν μυλωθρῶν καὶ ἀρτοποιῶν, καὶ ἐθεωρεῖτο προπάτωρ τοῦ Τούρνου.

Πικπού· ἀρχ. χ. πρὸς Α τῶν Παρισίων, περιλαμβανόμενον ἤδη ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτῶν (12ον διαμέρ.), τὸ 1601 ὑπῆρξεν ἡ ἕδρα θρησκευτ. συλλόγου μοναχῶν τοῦ Γ' τάγματος τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου, ὅπερ ἐκλήθη «τάγμα τοῦ Πικπού». Ὁ σύλλογος οὗτος διαλυθεὶς τὸ 1790, ἀνασυνέστη κατὰ τὴν Παλινόρθωσιν.

Πικράκι· ἐγκαταλελειμμέναι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Θρονίου τῆς Λοκρίδος, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ριγγίνι.

Πίκρη· χ. τοῦ δήμ. Ἀμνάτου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοίκ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 200.

Πικροδάφνη· ἀγροικίαι παρὰ τὰς Ἀθήνας. Κάτ. 10.

Πικταβοὶ ἢ **Πίκτωνες**· Γαλατικὸς λαός, περιληφθεὶς τὸ πρῶτον ἐν τῇ Κελτικῇ εἶτα ἐν τῇ 2ᾳ Ἀκουιτανίᾳ. Εἶχε πρωτ. τὸ Πικτάβιον ἢ Λίμονουρ (Ποατιέ). Ἡ χώρα αὐτῶν ἀντεστοίχει πρὸς τὸ νῦν Ποατού.

Πικτέ· (Λύγουστος), σοφὸς ἐκ Γενεύης 1752—1825, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωσσύρ, διεδέχθη αὐτὸν ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἐν Γενεύῃ, μετέσχε τῶν διαπραγματεύσεων πρὸς πρασάρτησιν τῆς Γενεύης εἰς τὴν Γαλλίαν, ὑπῆρξε τὸ 1802 μέλος τῆς Δημαρχίας καὶ ἐψήφισεν ὑπὲρ τῆς ἰσοβίου ὑπατείας τοῦ Ναπολέοντος, τὸ 1807 διωρίσθη γενικὸς ἔφορος ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. Ἵδρυσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Καρόλου τὸ 1796 τὴν Βρεττανικὴν βιβλιοθήκην, ἥτις ἀπὸ τοῦ 1816 μετωνομάσθη Παγκόσμιος Βιβλιοθήκη τῆς Γενεύης. Κατέλιπε πολυαρίθμους τραγματείας φυσικὰς καὶ μαθηματικάς.—Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κάρ. Πικτὲ δὲ Ροσσμόν, 1755-1824, ὑπηρέτησεν ἐπὶ δεκαετίαν ἐνὶ λίᾳ, ἵδρυσε τὰ στρατ. σώματα τῶν Γενευαίων, ὑπερήσπισε τὴν ἐνεύην κατὰ τῶν Γάλλων τὸ 1792, ἐγκατέλιπε δὲ τὴν πολιτικήν, ὅταν ἡ Γενεύη κατέστη Γαλλική, καὶ δὲν ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὴν πρὸ τοῦ 1814. Ὑπῆρξε πληρεξούσιος τῆς Γενεύης ἐν Βιέννῃ τὸ 1814, εἶτα ἐν Παρισίοις. Συνέγραψε «περὶ τῆς Καταστάσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς» καὶ ἄλλα.

Πικτέ (Βενέδικτος)· κληρικὸς ἐκ Γενεύης, 1655-1724. Συνέγραψε «Χριστιανικὴν ἠθικήν», «χρονικὰ τοῦ ιϐ' καὶ ιγ' αἰῶνος» καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ κυρίως συγγράμματα.

Πίκτοι· ἀρχ. κάτοικοι τῆς Καληδονίας (Σκωτίας)· κατέχοντες τὰς νῦν κομητείας τῆς Ἐδερδῆν, Βάνφ, Ἔλγιν, Ἰνδερνες, Πέρθ, Φόρφαρ καὶ Φάϊφ ἀναφαίνονται μεταξὺ τοῦ Β' αἰῶνος μ. Χ. καὶ τοῦ Γ', ὅτε πᾶσα ἡ βάρβαρος Βρεττανία διενεμήθη μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Σκώτων. Οἱ δύο οὗτοι λαοὶ ἀντέστησαν εἰς πάσας τὰς Ρωμ. ἐπιθέσεις, πολλάκις μάλιστα ἠνώθησαν καὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Βρεττανίαν, ἵνα δὲ κωλύσωσι τὰς εἰσβολὰς αὐτῶν, ἐκτίσθησαν τὰ Ἀδριάνεια τείχη καὶ τὰ τοῦ Σεπτιμίου-Σεβήρου. Ἀείποτε ὅμως μαχόμενοι πρὸς τοὺς Σκώτους ἢ καὶ πρὸς ἀλλήλους, ἐξησθέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

νησαν τέλος. Κέννετχ ὁ Β', βασιλεὺς τῶν Σκώτων, κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα κατέλυσε τὸ κράτος αὐτῶν ἐξολοθρεύσας αὐτοὺς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Στίρλιγγ καὶ ἥνωσε τὰ δύο στέμματα.

Πίκτονες· λαὸς τῆς ἀρχ. Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, κατοικῶν τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λήγειρος.

Πικτώνιον· ἀκρωτ. τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ.

Πιλά· ὀροσειρὰ κατάφυτος ἐκ δασῶν, ἔχουσα δὲ καὶ ἀξιολόγους νομὰς ἐν τῇ βορείᾳ ἐσχατιᾷ τῶν γαλ. Σεβεννῶν, μεταξὺ ἁγ. Στεφάνου καὶ Ροδανοῦ, ὕψ. 1434 μ. ἐπὶ τοῦ Κρεδὲ-λὰ-Περδρίξ.

Πιλαλα· θέσις τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος, 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Κλῆμα.

Πιλαλήματα· χ. τοῦ δήμ. Χαντρᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου. Κρήτης, Κάτ: 50.

Πιλάτ· Πιλεάτους λατινιστί· ὄρος τῆς Ἑλβετίας μεταξὺ τῶν τοπαρχιῶν Λυκέρνης καὶ Οὐντερβαλδεν. Ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τῆς λίμνης Λυκέρνης (ὑψηλοτ. κορυφὴ 2133 μ. ὕψ.) ἐφ' οὗ ἀνέρχονται δι' ὀδοντωτοῦ σιδηροδρόμου.—Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἔν τινι μικρᾷ γείτονι λίμνῃ ἐπνίγη ἐκουσίως ὁ Πόντιος Πιλᾶτος, πρώην διοικητὴς τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐκ τούτου ἔλαβε τὸ ὄρος τὸ ὄνομα.

Πιλᾶτος (Πόντιος)· κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας ὡς ἐπίτροπος Ρώμης, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐσύρθη πρὸς δίκην ὁ Ἰησοῦς, ὃν καὶ ἐγκατέλειψεν οὗτος εἰς τὴν μανίαν τῶν Ἰουδαίων, δηλώσας ὅτι αὐτὸς ἀδυνατῶν νὰ εὕρῃ λόγους καταδίκης «ἔπλυνε τὰς χεῖρας».

Πίλωρος· π. τῆς ἀρχ. Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθω.

Πίμπλα ἢ **Πίμπλεια**· κώμη, ὄρος καὶ πηγὴ ἱερὰ τῶν Μουσῶν ἐν Πιερίᾳ τῆς Μακεδονίας. Ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἀναφέρονται ταῦτα ὡς κείμενα ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος.

Πιμπρά: χ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Ἄνω Γαρούνα, 14 χλμ. Δ τῆς Τουλούζης. Κάτ: 1000.

Πιμπράν· (Γουϊ δὺ Φὼρ- τοῦ) ἐγεν. ἐν Τουλούζ, 1526-1584, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ ἐν Παδούῃ, ὑπῆρξε σύμβουλος εν τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ τῆς γενεθλίου αὐτοῦ πόλεως, ἀντεπροσώπευσε τὴν Γαλλίαν ἐν τῇ συνόδῳ τοῦ Τρέντ (Τριδέντου), ἔνθα ὑπερήσπισε τὴν ἐλευθερίαν τῆς γαλλικανικῆς ἐκκλησίας· ἐπανελθὼν διωρίσθη εἰσαγγελεύς, εἶτα σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας καὶ ἠκολούθησεν Ἑρρίκον τὸν Γ' ἐν Πολωνίᾳ. Διωρίσθη εἶτα πιλοφόρος πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου (Πρεζιντάν ἀ μορτιέ) καὶ σφραγιδοφύλαξ τῆς Βασιλίσσης Μαργαρίτας δι' ἣν συνέλαβεν ἀτυχῆ ἔρωτα. Κατέλιπε λόγους καὶ διαφόρους πολιτικὰς συγγραφάς.

Πιναΐς· χ. τοῦ δήμου Φουρνῆς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου. Κρήτης. Κάτ: 200.

Πίνακα· π. ὀχυρὰ τῶν Γορδυαίων ἐν τῇ ἀρχ. Μεσαποταμίᾳ.

Πινακᾶτες· χ. τοῦ δήμου Μη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λεῶν τοῦ Βόλου, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Μηλέας. Κάτ: 801.

Πινακοχῶρι· χ. τοῦ δήμ. Σφακιωτῶν τῆς Λευκάδος. 1)4 ὥρ. ἀπὸ Λαψαράτα. Κάτ: 552.

Πίναρα· ἀρχ. π. τῆς Λυκίας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κράγου.

Πίναρος· ποτ. τῆς Κιλικίας, ρέων παρὰ τὴν Ἰσσὸν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος· μέγας λυρικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οὗτινος αἱ ᾠδαὶ εἶνε ἀπαραμίλλου κάλλους, ἰδίως ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐκφράσεως, 520-440 π. Χ. Ἐγεννήθη παρὰ τὰς Θήβας τῆς Βοιωτίας, ἔτυχε δὲ καὶ ζῶν ἔτι σχεδὸν θείων τιμῶν.

Πίνδασος· ὄρος παρὰ τὴν ἀρχ. Ἐπίδαυρον.

Πινδεμόντε (Ἰ ω ά ν ν η ς, Μ α ρ κ ή σ ι ο ς)· ποιητὴς Ἰταλός, ἐγεν. ἐν Βερώνῃ 1751-1812, συνέθηκε δὲ τραγῳδίας. Ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰσιν ἀτελῆ ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοὺς χαρακτῆρας, τὸ δὲ ὕφος αὐτῶν εἶνε μὲν εὐγενὲς καὶ κομψόν, ἀλλ' ἐνίοτε ἀποβαίνει πομπῶδες.

Πινδεμόντε (Ἵ π π ό λ υ τ ο ς, ἱππότης·), ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, ποιητὴς Ἰταλός, ἐγεν. ἐν Βερώνῃ, 1757—1828, μετέφρασεν εἰς στίχους ἀνομοιοκαταλήκτους τὴν Ὀδύσσειαν καὶ τὰ Γεωργικὰ τοῦ Βιργιλίου ὡς καὶ πολλὰ μέρη τοῦ Ὀβιδίου ἐν οἷς διακρίνονται τὰ «τέσσαρα μέρη τῆς ἡμέρας» καὶ τὰ «ἀγροτικὰ πεζὰ» δοκίμιον φιλοσοφικὸν ἠθικῆς, τὴν τραγῳδίαν «Ἀρμένιος», διαφόρους ποιήσεις κλπ. Διακρίνεται διὰ τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ καὶ ἁγνὰ αἰσθήματα, ἀλλ' ἀποκλίνει εἰς μελαγχολίαν.

Πινδίνισσος· π. ὀχυρὰ τῆς ἀρχ. Κιλικίας πρὸς τὸ ὄρος Ἀμανόν, ἣν ὁ Κικέρων ὡς ἀνθύπατος ἐξεπολιόρκησε.

Πίνδος· ποτ. ἀρχ. τῆς Δωρίδος ἐν τῇ τότε ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι.

Πίνδος· π. τῆς Δωρίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀκύφας ἐκαλεῖτο.

Πίνδος· ὄρος τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἠπείρου. Νῦν Βουνὸ τοῦ Μετσόβου. Ὁ Π ί ν δ ο ς σχηματιζόμενος εἰς ὀρεινὸν κόμβον ἀκριβῶς εἰς τὴν ΒΔ γωνίαν τῆς Ἑλλάδος (Ζυγὸς τοῦ Μετσόβου) ὅπου συνδέεται μετὰ τοῦ Λάκμωνος, παρεκτείνεται εἶτα πρὸς τὰ ΝΑΝ, συναντώμενος εἰς τὴν μεσημβρινήν του ἐσχατιὰν μὲ τὰς ΒΔ ὀειράδας τῶν Ἀγραφιωτικῶν ὀρέων. Εἶνε ὄρος πετρῶδες καὶ ἀπόκρημνον, πανταχοῦ δὲ δύσβατον, πλὴν τινων ὡρισμένων διόδων (Πόρτας κλπ.), φέρει ὅμως καὶ ἀρκετὰ δάση. Ὑψίστην κορυφὴν παρουσιάζει νοτίως τὴν Κ α ρ ά β α ν, 2124 μ. ἀρκτικώτερον δὲ ὑψοῦται ἑτέρα κορυφὴ μέχρι 1978 μ.

Πινὲλ (Φ ί λ ι π π ο ς)· περιφανὴς γάλλος ἰατρός, 1745—1826. Διεπρεψε κυρίως ὡς φρενολόγος.

Πινερόλο· ὀχυρὰ πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν Πεδεμοντίῳ, 34 χλμ. ΔΝΔ τοῦ Τουρίνου, κατ. 18000. Ὀχυρωτάτη ἄλλοτε ἐθεωρεῖτο ἡ κλεὶς τοῦ Πεδεμοντίου. Ἔχει ὡραῖον καθεδρικὸν ναόν, σχολὴν ἱππευτικήν, Γυμνάσιον, Ἐπισκοπὴν καὶ Βιομηχανίαν πλουσίαν. Ἐν τῷ φρουρίῳ ταύτης ἐνεκλείσθησαν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ὁ ἱππότης τοῦ Σιδηροῦ προσωπείου, ὁ Ρουκὲ καὶ ὁ Λωζέν.

Πινεΰ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄμπ. Κάτ: 1600.

Πινιατέλλι Π ά π α ς (ὅρα Ἰ ν ν ο κ έ ν τ ι ο ς ΙΒ΄.).

Πινιότι (Λ α υ ρ έ ν τ ι ο ς), Τοσκανὸς συγγραφεὺς 1739—1812, διεκρίθη ὡς φυσιολάγος, ποιητής, λογογράφος, ἱστορικὸς καὶ ἀρχαιολόγος. «Οἱ μῦθοι» αὐτοῦ τὸν κατέστησαν δημοτικώτατον, συνέθηκεν ὡσαύτως «Ποιήσεις», ἱστορίαν τῆς Τοσκάνης» κλπ.

Πινιὼ δὲ Βεαίνι (Π έ τ ρ ο ς)· ἱεραπόστολος ἐγεν. ἐν Ὀρινιὸ τῆς Γαλλίας (ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Λὰν), 1741—1799· τὸ 1767 μετέβη εἰς Κοχιγκίναν. ἐγένετο ἐπίσκοπος τοῦ Ἀδρὰμ (ἴν πάρτιμπους) καὶ συμβοηθὸς τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Κανάτχ, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἱεράρχου τούτου ἔξαρχος Κοχιγκίνας. Εὗρε τὴν χώραν ἔρμαιον ἐμφυλίου πολέμου τῶν Ταίϋ-Σόν, ὑπεστήριξε δὲ τὸν νόμιμον βασιλέα Νγκουγεν-Ἄνχ, βραδύτερον ὀνομασθέντα Γιὰ-Λόνγγ καὶ ἦλθεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ΄ 1786. Κατὰ τὴν συνομολογηθεῖσαν συνθήκην ὁ Λουδοβίκος ὑπεχρεοῦτο νὰ πέμψῃ μοῖραν τοῦ στόλου εἰς Κοχιγκίναν καὶ δύο ἀποικιακὰ συντάγματα, ὁ δὲ Γιὰ-Λόνγγ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐξουσίας του θὰ παρεχώρει εἰς τὴν Γαλλίαν τὰς νήσους τοῦ Φαΐ-Φὸ καὶ Χαΐ-Βὲν καὶ τὴν Τουράνην, θὰ ἐκήρυττε ἀνεξιθρησκείαν κλπ. Παρὰ τὴν ἀντίστασιν τοῦ διοικητοῦ τῆς Πονδιχερύ, κατώρθωσε νὰ φέρῃ στρατόν τινα πρὸς τὸν Γία-Λόγγ καὶ παρὰ τὰς δολοπλοκίας τῶν Μανδαρίνων παρέμεινε σύμβουλος τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ θανάτου του 9 ὀκτ. 1799.

Πίνκερτον· σκῶτος διαπρεπὴς νομισματολόγος, 1758—1826, διακριθεὶς καὶ ὡς γεωγράφος.

Πίννα· ἀρχ. π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων.

Πινόλ. πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λήγειρ. Κάτ: 870.

Πίνος (Νῆσος τῶν-) ἢ Ἴ σ λ α ὁ δὲ Π ί ν ο ς· μία τῶν τέως Ἱσπαν. Ἀντιλλῶν, 60 χλμ. Ν τῆς Κούβας. Ἔκτ. 3,145 τετρ. χλμ. Κάτ: 2,300, πολίχνη ἡ Νουέβα-Γερόνα. Ἀπὸ τοῦ 1898 ἀνήκει μετὰ τῆς Κούβας (βλ. λ.) εἰς τὰς Ἡνωμ.-Πολιτείας.—Ἕτέρα τις Ἴλ-δὲ-Πὲν εἰς τὴν Ν ἄκραν τῆς Νέας Καληδονίας, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς Γαλ. ἀποικίας. Σωφρονιστήριον καταδίκων.

Πινσὸν ἢ Πινθὸν (Μ α ρ τ ί ν ο ς Ἀ λ ό ν σ ο καὶ Β ι κ έ ν τ ι ο ς Ἰ α νέ ς)· ἱσπανοὶ ἀδελφοὶ γεν. ἐν Πάλῳ, ἀκολουθήσαντες δὲ τὸν Κολόμβον κατὰ τὸν 1ον πλοῦν. Ὁ Μαρτῖνος ἀπέθανε τὸ 1493, ὁ Βικέντιος προσωρμίσθη τῇ 26 Ἰανουαρ. 1500 ἐν Βραζιλίᾳ (ἧς τὴν ἀνακάλυψιν κοινῶς ἀποδίδουσι τῷ Καβράλ, εἰ καὶ αὐτὸς μόλις τὴν 24ην Ἀπριλίου μετέβη εἰς αὐτήν), ἀνεκάλυψε τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ἁγ. Αὐγουστίνου, τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀμαζονίου καὶ ποταμόν τινα τῆς Γουϊάνης, ὅστις ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

αὐτοῦ. Βραδύτερον ἠκολούθησε τὸν Διὰζ δὲ Σολίς.

Πίντο-Ριμπέϊρο· πορτογάλος εὐπατρίδης, ἡ ψυχὴ τῆς συνωμοσίας τοῦ 1640 δι' ἧς ἡ Πορτογαλία ἀπέσεισε τὸν ἱσπανικὸν ζυγὸν καὶ ἀνεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον τὸν οἶκον τῆς Βραγάνσας.

Πινὼ (Ἀντώνιος)· Γάλλος φιλέλλην. Ἴλαρχος τοῦ ἱππικοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ. ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ἀθήναις τὴν 8)20 Φεβρουαρίου 1864. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ Ἀγῶνος.

Πιξώδαρος· υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδριέως, φονεύσας τούτου τὴν χήραν καὶ ἀδελφὴν Ἄδαν καὶ ἁρπάσας τὸν θρόνον τῆς Καρίας (345-340 π. Χ.).

Πιομπίνο· φρ. τῆς ἰταλικῆς Τοσκάνας, ἐπὶ τῆς ἀντικρὺ τῆς νήσου Ἔλβας παραλίας. Κάτ: 5000.

Πιονδᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ-δὲ-Δώμ. Κάτ: 2250.

Πιόντες· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Ἀνατολ-Λακωνικῆς, 20' ὑπὸ τῆς πρωτ. τοῦ δήμου Λάγειας. Κάτ: 219.

Πίος Α'. (Ἅγιος)· πάπας ἐπὶ 15 ἢ 16 ἔτη, ἀπέθανεν περὶ τὸ 154. Κατάλογός τις τοῦ Δ' αἰῶνος ἀναφέρει ὅτι ὁ «Ποιμὴν» (ἔργον ἐν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τοῦ Ἁγίου Ἑρμᾶ) συνετάγη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ποντίφικος τούτου.

Πίος Β'· (Αἰνείας Σίλβιος Πικολομίνι)· πάπας ἀπὸ τοῦ 1458—1464 ἐγεν. ἐν Κορσινιάνῳ (τῷ μετέπειτα ὀνομασθέντι Πιέντσα) τὸ 1405, ὑπῆρξε γραμματεὺς τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίου τοῦ Γ', τὸ δὲ 1456 ἐφόρεσε τὸν καρδιναλικὸν πῖλον. Ἐν τῇ ἔριδι τῇ μεταξὺ τῶν Οὐσσιτῶν καὶ τῆς παπωσύνης ἐδείχθη ὡς προσπαθῶν νὰ κατευνάσῃ αὐτήν, γενόμενος ὅμως πάπας, δραστηρίως ἐπεδίωξε τὴν κατάπνιξιν τῶν ἀντιθέτων τῇ ἁγ. ἕδρᾳ δογμάτων, ἅπερ ἄλλοτε ὑπερήσπισε μὲν ἀλλ' ἐπισήμως ἀνήρεσεν· ἐδημοσίευσε τὸ στυγερὸν διάταγμα (βοῦλλαν) κατὰ πάσης συγκλήτου συνόδου ἐν τῷ μέλλοντι (1460) καὶ ἐπέτυχε παρὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ' τὴν κατάργησιν τῆς «Πραγματικῆς τῆς Βούργ (θεσμοθεσίας ἐκκλησιαστικῆς), ἥτις ἐν τοσούτῳ ὑποστηριχθεῖσα ὑπὸ τοῦ κοινοβουλίου καὶ τοῦ πανεπιστημίου ἐξηκολούθησεν ἰσχύουσα. Παντὶ σθένει προσεπάθησε νὰ ὀργανώσῃ σταυροφορίαν κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν, πρὸς τοῦτο δὲ ἐπίεσε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ τὸν δοῦκα τῆς Βουργουνδίας, συνέστησε συμμαχίαν μετὰ τοῦ Ματθαίου Κορβίνου, Σκάνδερμπεργ, καὶ τῆς ἐνετικῆς δημοκρατίας καὶ αὐτοπροσώπως ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐκστρατείας, ἀπέθανεν ὅμως ἐν Ἀγκῶνι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιβιβάσεώς του. Ὁ Αἰνείας Σίλβιος ὑπῆρξε συγχρόνως Θεολόγος, ῥήτωρ, διπλωμάτης, ἀκριβὴς γνώστης τοῦ κανονικοῦ δικαίου, ἱστορικός, γεωγράφος, ἔτι δὲ καὶ ποιητής· πλὴν ἄλλων ἔργων κατέλιπε «Περιγραφὴν τοῦ Γερμανικοῦ κράτους», «Ἱστορίαν τῆς Συνόδου τῆς Βάλ» μυθιστορήματα τε «Εὐρύαλος καὶ Λουκρητία», «Ἐπιστολάς», «Λόγους», κλπ.

Πίος Γ'. (Φρειδ. Τοδε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σχίνι), ἀνεψιὸς Πίου τοῦ Β', ἐξελέγη τὸ 1503 ἐπὶ 27 μόνον ἡμέρας παραμείνας ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου.

Πίος Δ'. (Ἄγγελος Μέντιτσι), Πάπας ἀπὸ τοῦ 1559—1565, ἐγεν. ἐν Μιλάνῳ, ἦν ἀδελφὸς τοῦ Μαρκησίου δὲ Μαριγιάν, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τούρκων, ἐκήρυξε δὲ τὴν λῆξιν τῆς ἐν Τράντ (Τριδέντῳ) συνόδου (1563), ἧς τοὺς κανόνας ἐπεκύρωσεν. Ὑπῆρξε λίαν αὐστηρὸς πρὸς τοὺς Καράφφα, ἀνεψιοὺς τοῦ πάπα Παύλου Δ'.

Πίος Ε' (Ἅγιος) Μιχαὴλ Γκισλιέρι, πάπας 1565—1572, ἐγεν. τὸ 1504 ἐν Βόσκο παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Ἰταλίας, ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς ἡγούμενος Δομινικανός. Ἐκλεγεὶς πάπας ἐδείχθη αὐστηρότατος πρὸς τοὺς αἱρετικούς, πολλοὺς δὲ αὐτῶν παρέπεμψεν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως τῆς Ρώμης. Ἡνώθη μετὰ τῆς Ἱσπανίας καὶ Ἐνετίας κατὰ τῶν Τούρκων καὶ μετέσχε τοῦ ἐξοπλισμοῦ τοῦ στόλου ὅστις ἤρατο τὴν νίκην τῆς Ναυπάκτου. Ὑπεστήριξε τὸν Καθολικισμὸν καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Τοὺς Γκυίζ ἐν Γαλλίᾳ, τὴν Μαρίαν Στουαρτ ἐν Σκωττίᾳ, Φίλιππον τὸν Β' ἐν ταῖς Κάτω Χώραις. Ὑπερασπιστὴς τῆς θεσμοθεσίας καὶ τῶν προνομίων τῆς Ἐκκλησίας, ἐδημοσίευσεν ἐκ νέου, ποιήσας καὶ προσθήκας, τὸ παπικὸν διάταγμα «in tsena Δόμινι».

Πίος ΣΤ' (Ἰωάννης-Ἀγγ. Βράσκι), πάπας ἀπὸ τὸ 1775—1799, ἐγεν. τὸ 1717 ἐν Τσεζένᾳ. Διεκρίθη ἐν ἀρχῇ διὰ τὰς ἐπωφελεῖς αὐτοῦ μεταρρυθμίσεις καὶ τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, ἐποίησεν ἀρχὴν τῆς ἀποξηράνσεως τοῦ Ποιμπτίνου Ἕλους, ἀνεκαίνισε τὴν Ἀππίαν ὁδὸν κλπ. Εἶχε δὲ νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς ἐχθρικὰς διαθέσεις τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωσήφ τοῦ Β', ὃν ἐπεσκέφθη ἐν Βιέννῃ (1782) καὶ τοῦ μεγάλου Δουκὸς τῆς Τοσκάνης Λεοπόλδου. Ἡ Γαλ. Ἐπανάστασις ἀφῆρεσεν αὐτοῦ τὴν κομητείαν Βεναισσὲν κειμένην εἰς τὰ Νότια τῆς Γαλλίας), ἀπέκρουσε τὸν περὶ κλήρου ἀττικὸν νόμον καὶ διὰ τοῦ περιωνύμου παπικοῦ θεσπίσματος ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν Γαλλικὸν κλῆρον νὰ τὸν ἀποδεχθῇ. Τὸ 1797 συνυπέγραψε μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτη τὴν συνθήκην τοῦ Τολεντίνο, δι' ἧς ἐκτὸς 31 ἑνὸς ἑκατομμυρίων καὶ τῶν κειμηλίων τῆς τέχνης τὸ ἁρπαγὲν καὶ αἱ ἐξαρχίαι τῆς Φερράρας, τῆς Βονωνίας καὶ τῆς Ραβέννης. Φονευθέντος δὲ τοῦ στρατηγοῦ Δουρὼ ἔν τινι ἐν Ρώμῃ ὀχλαγωγίᾳ, ἡ πόλις κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γάλλων (φεβρ. 1798) ἀνεκηρύχθη ἡ δημοκρατία καὶ ὁ πάπας ἤχθη εἰς Σιέννην, εἶτα εἰς Φλωρεντίαν, Γρενόβλην καὶ τέλος εἰς Βαλεντίαν, ἔνθα καὶ ἀπέθανε.

Πίος Ζ' (Βαρνάβας Χιαραμόντι), πάπας ἀπὸ τὸ 1800—1823, ἐγεν. ἐν Τσεζένᾳ τῷ 1742, κατ' ἀρχὰς Βενεδικτῖνος, εἶτα ἐπίσκοπος τοῦ Τίβολι, ἐνεδύθη τὴν πορφύραν τὸ 1785, ἔλαβε δὲ ἅμα καὶ τὴν ἐπισκοπὴν τῆς Ἰμόλας, ὁριστικῶς δὲ ἐξελέγη πάπας μετά τινα μεσοβασιλείαν καὶ παρατεταμένην τῶν ἐκλεκτόρων καρδιναλίων συνεδρίασιν τὸ 1800. Ἀναδιωργάνωσε δὲ τὸ κράτος καὶ συνυπέγραψε σύμβασιν μετὰ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βοναπάρτου 1801, εἶτα μετέβη εἰς Παρισίους καὶ ἔχρισεν αὐτὸν Αὐτοκράτορα τὸ 1804. Ἔτη τινὰ ὅμως μετὰ ταῦτα ἀρνηθεὶς νὰ ἀπελάσῃ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ναπολέοντος εἶδε τοὺς Γάλλους εἰσβαλόντας εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος καὶ ἀπώλεσε τὸ Βενεβέντον, τὸ Πόντε-Κόρβο καὶ τὰς ἐξαρχίας Ἀγκῶνος, Οὐρβίνου, Μακεράτα καὶ Καμερῖνο καὶ τέλος αὐτὴν τὴν Ρώμην, ἥτις τὸ 1809 ἠνώθη μετὰ τῆς αὐτοκρατείας. Ἀφορίσας δὲ μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα τὸν Ναπολέοντα (10 Ἰουν. 1809), ἀπήχθη ἐκ Ρώμης εἰς Σαβὸν καὶ εἶτα εἰς Φοντενβλὼ ἔνθα ὑπέμενε σκληρὰν αἰχμαλωσίαν. Τῇ 25 Ἰανουαρ. 1813 ἠναγκάσθη νὰ ἀποδεχθῇ νέαν σύμβασιν δι' ἧς παρῃτεῖτο τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ ἀπεδέχετο νὰ ἐδρεύσῃ ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας ἠρνήθη καὶ ἠκύρωσε τὰς παραχωρήσεις ταύτας. Ἀρχομένου τοῦ 1814 ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ κράτος του, ὅπερ τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης ἀπέδωκεν αὐτῷ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου. Ἀποκατέστησε τοὺς Ἰησουίτας τῇ 7 Ἀπριλίου 1814 καὶ ὑπέγραψε καὶ συμβάσεις μετὰ πολλῶν Δυνάμεων. Ἔσχε δὲ τὴν γενναιοφροσύνην νὰ παράσχῃ ἄσυλον ἐν Ρώμῃ εἰς πολλὰ μέλη τοῦ ἐκπεσόντος αὐτοκρατορικοῦ οἴκου.

Πίος Η'. (Φρ.—Σαβιέρος—Κασταλιόνι), ἐγεν. ἐν Τσίγολι παρὰ τὴν Ἀγκῶνα 1761, ἦν δ' ἐπίσκοπος τῆς Φρασκάτι, ὅτε ἐξελέγη πάπας τὸ 1829, ἀπέθανεν ὅμως τὸ 1830 μετὰ εἰκοσάμηνον μόνον ἀρχήν. Διὰ τοῦ θεσπίσματος τοῦ 1830 καθώρισε διατάξεις διὰ τοὺς μικτοὺς γάμους.

πίος Θ' (Ἰωάν.-Μάριος)· κόμης δὲ Μαστάϊ-Φερέτι· Πάπας Ρώμης, ἐχρόνισεν ἐπὶ τῆς ἕδρας τοῦ ἁγίου Πέτρου πλέον παντὸς ἄλλου προκατόχου του, ἤτοι 32 ἔτη (1846—1878). Ἐγεν. ἐν Σινιγάλλιᾳ τὸ 1792, κατέλιπε δὲ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὰ μοναχικὰ τάγματα, προχειρισθεὶς ἱερεὺς τὸ 1823, διωρίσθη ἀρχιεπίσκοπος Σπολητίου τὸ 1827, εἶτα μετετέθη εἰς τὴν ἕδραν τῆς Ἰμόλας, ἐφόρεσε δὲ τὸν πῖλον τοῦ Καρδιναλίου τὸ 1840. Αἱρεθεὶς Πάπας τὸ 1846 ἐνεκαίνισε τὴν ποντιφικικὴν αὐτοῦ ἀρχὴν διαφιλελευθέρων μέτρων, ἅπερ μεγάλην προυξένησαν ἐντύπωσιν, διέλυσε τὴν Ἑλβετικὴν φρουράν, ἡμνήστευσε τοὺς πολιτικοὺς ἐγκληματίας, ἐγκαθίδρυσε τὴν ἐλευθεροτυπίαν καὶ κατήρτισεν Ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπείαν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Συνέδριον τῆς Ἐπικρατείας». Ἐκραγέντος τὸ 1848 τοῦ πολέμου μεταξὺ τοῦ βασιλέως τοῦ Πεδεμοντίου καὶ τῆς Αὐστρίας, διηγέρθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν μέγας ἐνθουσιασμὸς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἑνώσεως τῶν κρατῶν τῆς Χερσονήσου. Ὁ ὑπουργὸς αὐτοῦ Ρόσσι, ὅστις ἠγωνίζετο κατὰ τοῦ ἐπαναστατικοῦ πνεύματος, ἐδολοφονήθη ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος τοῦ κοινοβουλίου, στάσις ἐξηγέρθη ἐν Ρώμῃ καὶ ἡ δημοκρατία ἀνεκηρύχθη. Πίος ὁ Θ' τότε ἐζήτησεν ἄσυλον παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ἔμεινε δὲ ἐν Γαέτᾳ σχεδὸν ἔτος (Νοεμβ. 1848—Φεβρ. 1849). Ἐκστρατεία δὲ Γαλλικὴ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Οὐδενὸ ἀνέῳξεν αὐτῷ αὖθις τὰς πύλας τῆς Ρώμης.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ἐπανῆλθε δὲ καὶ προσεκλήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς μεταρρυθμίσεις, ἃς ἐπεχείρησε τὸ 1847. Ἀλλὰ τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα τὴν πρώτην αὐτοῦ πολιτικὴν εἶχον ἐμπνεύσει αὐτῷ μεγάλην ἐπιφύλαξιν, δι' ὃ καὶ τὰ νέα πολιτικὰ μέτρα ἅπερ ἡ κυβέρνησις αὐτοῦ ἔλαβεν, ἔφερον τοιοῦτον χαρακτῆρα, ὥστε κατηγορήθη ὅτι ἔστεμεν ἀντίθετον ὁδὸν ἐκείνης ἣν διεχάραξεν ἅμα τῇ ἀνόδῳ αὐτοῦ εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον. Ὅθεν καὶ διωρισθέντος τοῦ καρδιναλίου Ἀντωνέλλι Γραμματέως τῆς ἐπικρατείας, ἀνετέθη αὐτῷ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἡ πολιτικὴ καὶ διπλωματικὴ τοῦ κράτους ὑπηρεσία, ὁ δὲ Πάπας περιωρίσθη εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ὧν ἐπελήφθη μετὰ μεγάλης δραστηριότητος. Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ περίοδον ὀφείλεται ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐπισκοπικῶν ἑδρῶν, ἡ ἀξιοσημείωτος ἀνάπτυξις τῶν ἱεραποστολιῶν καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις κανονικῆς ἱεραρχίας ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ. Αἱ κυριώτεραι ὅμως θρησκευτικαὶ πράξεις τῆς παπικῆς αὐτοῦ ἀρχῆς εἰσὶν αἱ ἑξῆς τρεῖς. Τὸ δόγμα τῆς Ἀσπίλου Συλλήψεως (Δεκεμβρ. 1854), ἡ δημοσίευσις τῆς ἐγκυκλίου Κουάντα Κούρα (Δεκεμ. 1864) καὶ ἡ ἐν τῷ Βατικανῷ σύγκλησις συνόδου, τῆς πρώτης μετὰ τὴν ἐν Τριδέντῳ τελευταίαν, καθ' ἣν καθιερώθησαν τὴν 18 Ἰουλίου 1870, ἡ ἀπόλυτος ἐξουσία τοῦ Πάπα ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸ ἀλάθητον τῶν ἐπισήμων αὐτοῦ ἀποφάσεων· οὐχὶ ὅμως ἧττονος σπουδαιότητος γεγονότα ταυτοχρόνως συνετελοῦντο ἐν τῇ πολιτικῇ. Ἡ ἀνακήρυξις τοῦ βασιλέως τοῦ Πεδεμοντίου εἰς βασιλέα τῆς Ἰταλίας ἔσχε τὸν ἀντίκτυπον αὐτῆς ἐπὶ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα. Ἡ προσάρτησις δὲ τῶν δουκάτων τῆς Τοσκάνης, Πάρμης καὶ Μοδένης (1860) εἰς τὸ στέμμα τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ ἠδύνατο νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ παπικοῦ κράτους, δι' ὃ καὶ ὁ στρατηγὸς Λαμορισιὲρ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν παπικῶν στρατευμάτων, ἅπερ διεσκορπίσθησαν ἐν Καστελφιδάρδῳ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Τσιαλδίνι (1860). Ὑπελείποντο ἔτι εἰς τὸν Πάπαν ἡ Ρώμη, ἡ Τσίβιτα Βέκια καὶ μικραί τινες θέσεις κατεχόμεναι ὑπὸ τῶν Γαλλικῶν Φρουρῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν (1866) Πίος ὁ Θ' ἀνέθηκεν εἰς τὸν στρατηγὸν Καντζλὲρ καὶ εἰς τὸν κόμητα Δε-Μερὸδ νὰ διοργανώσωσι στρατόν. Ἀμέσως δὲ ὁ Γαριβάλδης ἠπείλησε τὴν Ρώμην, ἀλλ' ἀπεκρούσθη ἐν Μεντάνᾳ ὑπὸ τοῦ παπικοῦ στρατοῦ βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ (1867). Ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου τοῦ 1870 οἱ Γάλλοι κατέλιπον τὴν Ρώμην ὁριστικῶς, ὁ στρατὸς δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν μετὰ μικράν τινα ἀψιμαχίαν, (20 Σεπτεμβρίου) ἡ δὲ Ρώμη κατέστη πρωτεύουσα τοῦ Ἰταλικοῦ βασιλείου. Αἱ χορηγηθεῖσαι τῇ ἁγίᾳ ἕδρᾳ ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἐξουσίας ἐξησφαλίσθησαν διὰ νόμου, δι' οὗ συγχρόνως ἀπενέμετο τῷ πάπᾳ ἐτησία καὶ ἀναπαλλοτρίωτος προικοδότησις 3200000 φράγκων

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

(1871) Ἀλλὰ Πίος ὁ Θ' ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν προικοδότησιν καὶ ἀπέρριψε τὰς ἐγγυήσεις, ἃς ἐκήρυξε φανταστικάς, οὐδ' ἔπαυσε διαμαρτυρόμενος κατὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἁρπαγῆς, ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν ἐγκατέλιπε τὸ Βατικανόν, ἔνθα ἐθεώρει ἑαυτὸν αἰχμάλωτον. Ἀπέθανε τῇ 10 Φεβρουρίου 1878, ἐπὶ τῷ θανάτῳ δ' αὐτοῦ ὁμοφώνως ἐξεδηλώθησαν ὑπὸ παντὸς τοῦ κόσμου αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸς αὐτόν.

Πίου Θ' — τ ά γ μ α· ρωμαϊκὸν παράσημον, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ πάπα Πίου Θ' τὴν 17 Ἰουνίου 1847, ἐπέτειον τῆς ἀναρρήσεως αὐτοῦ εἰς τὸν παπ. θρόνον. Τὸ παράσημον ἐξαρτώμενον ἐκ κυανῆς ταινίας μετ' ἐρυθρῶν γραμμῶν ἀποτελεῖται ἐξ ἀστέρος χρυσοῦ φέροντος ὀκτὼ ἀκτῖνας ἐκ κυάνου λίθου, φέρει δὲ ἐν τῷ μέσῳ τὸ ὄνομα «Πίος Θ'» πέριξ δὲ τὰς λέξεις «Βιρτούτι ἔτ Μέριτο»=ἐπ' ἀρετῇ καὶ ἀξίᾳ. Προηγεῖται δὲ τῆς ἀπονομῆς τοῦ παρασήμου τῶν Ἱπποτῶν τῆς Α'· τάξεως.

Πίπερ (Κ ά ρ ο λ ο ς, κόμης δέ)· Πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Σουηδίας, ἐγεν. 1660· χάρις εἰς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ προήχθη ἀπὸ ταπεινῆς οἰκογενείας εἰς τὰ ὕψιστα ἀξιώματα, ἔτυχε τῆς ἐμπιστοσύνης Καρόλου ΙΑ', διετέλεσεν ὑπουργὸς Καρόλου τοῦ ΙΒ', καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν ἐν πάσαις ταῖς ἐκστρατείαις. Συνελήφθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Πουλτάβας καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Σχλούσεμβουργ, ἔνθα καὶ ἀπέθανε 1716. Ὁ υἱός του Κάρολος—Φρειδερῖκος ὑπῆρξεν ὁ εὐνοούμενος τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας Ἀδόλφου Φρειδερίκου, ἀλλὰ ἐγκατέλιπε τὴν αὐλήν, 1756, ὅτε ὁ γαμβρός του κόμης Βραχὲ ἀπεκεφαλίσθη, ἀπέθανε τὸ 1770.

Πιπέρι· μικρὰ ξηρονησὶς Α τῆς Γιούρας τῶν Βορείων Σποράδων, ἣν ἐπισκέπτονται ἐνίοτε εὐάριθμοί τινες ἁλιεῖς.

Πιπερτίδα· χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας. 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀνδρούσης. Κάτ: 463.

Πιπῖνος ἢ Πεπῖνος· πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Καρολομάγνου (ΜεγάλουΚαρόλου), ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας πενταετὴς ἔτι ὤν. Διεκρίθη ὑπὸ τὸν πατέρα του ἐν τοῖς κατὰ τῶν Ἀβάρων πολέμοις, οὓς προσβαλὼν κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Δραύου εἰσώρμησεν εἰς τὸ «ρίγγ» αὐτῶν, ἤτοι τὸ κύριον αὐτῶν στρατόπεδον καὶ ἐξολοθρεύσας ἔθηκε τέρμα εἰς τὸ κράτος αὐτῶν, (796). Κατὰ τὴν διανομήν, ἣν Κάρολος ὁ Μέγας ἐποίησε τῶν κρατῶν αὐτοῦ, ὁ Πιπῖνος ἔλαβε πλὴν τοῦ τίτλου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, καὶ τὴν Λομβαρδίαν, Βαυαρίαν, Νότιον Γερμανίαν καὶ πᾶσαν τὴν πρὸς Α τοῦ Ἄνω-Ρήνου χώραν, προσέθηκε δὲ αὐτὸς τὴν Κορσικὴν (τὸ 806) καὶ τὰς Ἐνετικὰς νήσους (τὸ 810) εἰς τὰ κράτη του. Ἀπέθανε τὸ 810 καταλιπὼν διάδοχον αὐτοῦ ὡς βασιλέα τῆς Ἰταλίας τὸν μόνον υἱόν του Βερνάριον.

Πιπῖνος Α'· βασιλεὺς τῆς Ἀκουϊτανίας, ὁ υἱὸς Λουδοβίκου τοῦ Δεμπονναίρ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν Ἀκουϊτανίαν κατὰ τὴν πρώτην διανομὴν (817), μετέσχε τῶν δύο κατὰ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

πατρός του ἐπαναστάσεων τῶν ἀδελφῶν του, ἀλλὰ συνεμάχησε τὸ 834 μετὰ τοῦ Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας κατὰ τοῦ Λοθαρίου πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ πατρός του εἰς τὸν θρόνον, ἀφῆκε δὲ μέρος τῶν κρατῶν του ὑπὲρ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ κατὰ τὴν 4ην διανομήν. Ἀπέθανε τὸ 838, μέθυσος καταστὰς καὶ συντεμὼν οὕτω τὸν βίον αὐτοῦ.

Πιπῖνος Β' πρεσβύτερος υἱὸς Πιπίνου τοῦ Α'. Κατὰ τὸν θάνατον Λουδοβίκου τοῦ Δεμπονναίρ, πάππου αὐτοῦ (840), ἔδει νὰ κληρονομήσῃ τὴν Ἀκυϊτανίαν, ὅθεν ἡνώθη μετὰ τοῦ Λοθαρίου κατὰ τοῦ Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας καὶ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ, ἀλλ' ἡττήθη ἐν Φοντενώ, κατὰ τὴν ἐν Βερδοὺν δὲ νενομένην διανομήν (843) διὰ δευτέραν φορὰν ἀπεστερήθη τῆς Ἀκυϊτανίας. Μὴ παραιτηθεὶς ὅμως τῶν δικαιωμάτων του ἐξηνάγκασε Κάρολον τὸν Φαλακρὸν νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν ἐκ νέου ὡς βασιλέα τῆς χώρας ταύτης τὸ 845. Ἐγκαταλειφθεὶς ὅμως ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του διὰ τὴν ἀπέναντι τῶν Νορμανδῶν ἀδράνειάν του (848), ἡνώθη μετὰ τῶν πειρατῶν καὶ κατέλαβε τὴν Τουλούζ (849), μετὰ τὴν ἀναχώρησιν δὲ αὐτῶν κατέφυγεν εἰς τοὺς Βάσκους, ὧν ὁ ἄρχηγὸς Σάγχ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς Κάρολον τὸν Φαλακρὸν (852) καὶ ἐνεκλείσθη εἰς Σαὶν Μεδὰρδ τοῦ Σοασσόν. Καὶ κατώρθωσε μὲν νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλὰ συλληφθεὶς ἐκ νέου ἐρρίφθη εἰς στενήν τινα εἱρκτὴν ἐν Σανλί, ἔνθα καὶ μετὰ μικρὸν ἀπέθανε (864). Διὰ τὰς μετὰ τῶν Νορμανδῶν, ὄντων εἰσέτι εἰδωλολατρῶν, συμμαχίας ἐπωνομάσθη «ὁ Ἀποστάτης».

Πιπῖνος δ' Ἡριστάλ ὁ Παχύς, υἱὸς τοῦ Ἀσεγίζου καὶ τῆς Βέγγας, καὶ ἔγγονος τοῦ Πιπίνου δὲ Λάνδεν ἐκ μητρός· τὸ 678 ὠνομάσθη μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του Μαρτὲν Δούξ τῆς Αὐστρασίας, γενομένης ἀνεξαρτήτου. Πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἐβροΐν, τοπάρχου τῆς Νευστρίας, θέλοντος νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς Αὐστρασίας, ἡττήθη ἐν Λευκοφάῳ (688). Ἀποθανόντος τοῦ Μαρτὲν καὶ ἡττηθέντος τοῦ Θιερρὺ Γ' βασιλέως τῆς Νευστρίας (687), ἐγένετο μόνος καὶ ἀληθὴς κυρίαρχος, διῴκησε δὲ τὴν Αὐστρασίαν καὶ Νευστρίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Αὐλάρχης», ὑπέταξε τοὺς δοῦκας τῆς Βρεττάνης, τῶν Φριζονιῶν καὶ τῶν Γερμανῶν. Ἀλλ' αἱ ἔριδες τῶν συζύγων αὐτοῦ Πλεκτρούδης καὶ Ἀλπαΐδης καὶ ὁ φόνος τοῦ υἱοῦ του Γριμάλδου ἐτάραξαν τὰς τελευταίας τοῦ βίου του ἡμέρας. Ἀπέθανε τὸ 714, καταλιπὼν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν υἱόν του Κάρολον Μαρτέλ

Πιπῖνος δὲ Λάνδεν ὁ Γέρων, Αὐλάρχης ἐν Αὐστρασίᾳ ἐπὶ Κλοταρίου τοῦ Β', Δαγοβὲρ τοῦ Α' καὶ τῆς ἀνηλικότητος Σιγεβέρτου τοῦ Β', ἀρχηγὸς οἴκου κληρονομικῶς ἰσχυροῦ ἐν τῷ ὁμόρῳ τοῦ Μώσου καὶ τοῦ Ἐσκὼ χώρᾳ. Συνέζευξε τὴν θυγατέρα του Μπέγγαν μετὰ τοῦ Ἀνσεγγίζ, μέλους ἀρχαίας ἐγχωρίου δυναστείας, ἀπέθανε δὲ τὸ 639. Ὁ Πιπῖνος ὑπεστήριξε τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὰς παραρρηνίους χώρας, ἐβοήθησε τὸν Ἅγιον Ἀμένδον καὶ ἐθεωρήθη ὡς ἅγιος. Ἡ ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην του τὴν 21 Φεβρουαρίου.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πιπῖνος ὁ Μικρός· βασιλεὺς τῶν Φράγκων, ὁ πρῶτος τῆς Καρολιγγείου δυναστείας, υἱὸς τοῦ Καρόλου Μαρτὲλ καὶ ἔγγονος τοῦ Πιπίνου δ' Ἐριστάλ, ἔλαβε θανόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (741) τὴν Νευστρίαν καὶ Βουργουνδίαν, ὁ δὲ ἀδελφός του Καρλομὰν κατεῖχε τὴν Λύστρασίαν καὶ Σουηβίαν· ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν ἀπὸ 737 μεσοβασιλείαν ἐν Νευστρίᾳ καὶ ἔστεψε Χιλδερῖκον τὸν Γ' τὸ 742. Κατέστη Δοὺξ τῆς Λύστρασίας, παραιτηθέντος τοῦ Καρλομάν, ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀνεψιῶν του οὓς ἔκαμε μοναχούς, τὸ δὲ 752 ἐξ ἀπαντήσεώς τινος τοῦ Πάπα Ζαχαρίου ἁρυσθεὶς τὸ δικαίωμα ἐξεθρόνισε Χειλδερῖκον τὸν Γ', ἀνηγόρευσεν ἑαυτὸν βασιλέα ἐν Σουασσὸν καὶ ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου. Μετὰ διαφόρους νίκας αὐτοῦ κατὰ τῶν Λομβαρδῶν καὶ ὑπὲρ τῆς Ἁγίας Ἕδρας καὶ τῶν Ἀκυϊτανῶν ἀπέθανε τὸ 768, ἀφ' οὗ διένειμε τὸ κράτος του εἰς τοὺς δύο υἱούς του Καρλομὰν καὶ Καρολομάγνον ἢ Κάρολον τὸν Μέγαν. Τὸ ἐπώνυμον **Μικρὸς** ἔλαβεν ἕνεκα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἀναστήματος.

Πιπριάκ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλαίν. Κάτ: 3,700.

Πιρᾶνο· π. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας (ἐν Ἰστρίᾳ) ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Τεργέστης. Κάτ: 12,500, ὅρμος ἀσφαλής.

Πίρνα· π. τοῦ βασιλ. τῆς Σαξονίας. πρωτ. διαμερίσματος ὁμων. 18 χλμ. ΑΝΑ τῆς Δρέσδης ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Ἄλβιος, κάτ. 13,000. Ἔχει τὸ φρούριον τοῦ Ξοννενστάϊν ἔνθα ὑπάρχει νῦν φρενοκομεῖον. Βιομηχανία ὑφασμάτων καὶ ἐν τοῖς πέριξ μεταλλικὰ ὕδατα. Νίκαι τῶν Πρώσσων κατὰ τῶν Αὐστριακῶν 1745 καὶ τῶν Σαξόνων 1756, μάχαι μεταξὺ τῶν Γάλλων καὶ τῶν συμμάχων 1813. Τὸ ὁμων. διαμερ. ἔχει ἐκτ. 900 τετρ. χλμ. καὶ κάτ: 115,000.

Πιρόγα· λέξις καραϊβικὴ, δηλοῦσα τὰς μονοξύλους λέμβους, πολεμικὰς ἢ ἁλιευτικὰς, τὰς καλυπτομένας πολλάκις διὰ δέρματος ζώου καὶ ἐν συνήθει χρήσει παρὰ τοῖς νησιώταις (Καραΐβαις) τῶν Ἀντιλλῶν.

Πιρόν (Ἀλέξιος)· γάλλος δραματικὸς ποιητής, 1689—1773, γεννηθεὶς ἐν Διζόν.

Πίσα· ἐπίσημος π. τῆς ἀρχ. Ἤλιδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πέλοπος.

Πίσα· π. παραθαλασσία τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, σῴζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της. Ἡ σημερινὴ **Πίσα** (Πιζα) τῆς Τοσκάνας ἔχει περιώνυμον πανεπιστήμιον καὶ ὡραίας οἰκοδομάς, ἐν οἷς μνηστέος ὁ περίφημος «ἐπικλινὴς πύργος», τὸ θαυμαστὸν νεκροταφεῖον, τὸ βαπτιστήριον κλπ. Ἐπισκοπή, ἀκμ. ἐμπόριον καὶ βιομηχανία. Κάτ: 55,000.

Πίσα (Βικέντιος)· φιλέλλην ἐκ Πέτρα-Φόρτε τῶν δύο Σικελιῶν, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀσθενείας τῇ 16 Ἰουλίου 1837. Ἀρχαῖος συνταγματάρχης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πόλεως ὑπὸ τὸν Μουρὰτ, ἔφερε τὸν σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ἔλαβε μέρος μετὰ τοῦ στρατηγοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Πέπε εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς πατρίδος του τὸ 1821 καὶ κατέφυγεν εἰς τὰς συνταγματικὰς τάξεις τῶν Ἱσπανῶν. Ἦτο διοικητὴς τοῦ λόχου τῶν φιλελλήνων ἐν Χαϊδαρίῳ καὶ ἐν τῷ φρουρίῳ τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Καποδίστριας διώρισεν αὐτὸν φρούαρχον Ναυπλίου, βραδύτερον δὲ ὑποστράτηγον καὶ στρατιωτικὸν ἐπιθεωρητήν. Ἡ ἀντιβασιλεία ἐπεκύρωσε τὸν βαθμόν του ἀναθέσασα αὐτῷ καὶ τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Κατέχων τὴν θέσιν ταύτην ἀπέθανε μετὰ ὀδυνηρὰν ἀσθένειαν. Ἔφερε τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον.

Πισαῖον· ὄρος τῆς Βοιωτίας.

Πισάσκι· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Πύλου. Κάτ: 130.

Πισᾶτις ἀρχαῖον μικρὸν βασίλειον ἐν τῇ Ἤλιδι, οὗ πρωτεύουσα ἦτο ἡ Πῖσα.

Πισιδία· ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τοὺς Β πρόποδας τοῦ Ταύρου μεταξὺ Παμφυλίας, Κιλικίας, Καππαδοκίας, Λυκίας καὶ Φρυγίας. Οἱ κάτ. αὐτῆς Πισίδαι ἦσαν λαὸς μάχιμος, ληστρικός, τοῖς Πέρσαις καὶ αὐτοῖς τοῖς Ρωμαίοις μὴ εὐκόλως ὑποτασσόμενος.

Πισινόντα(ς)· πρωτ. τοῦ δήμου Λιθακιωτῶν τῆς νήσου Ζακύνθου, 2 1/2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Ἑλλην. σχολεῖον, πλούσιαι φυτεῖαι. Κάτ: 1,111.

Πισκατορύ· Φιλέλλην Γάλλος. Μικρὰς ὑπηρεσίας προσέφερε.

Πισκοκέφαλο χ. τοῦ δήμ. Λιμένος Σητείας, Ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 560.

Πισκοκεφάλου Μετόχια· χ. τοῦ δήμ. Λιμένος Σητείας Ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 200.

Πισκοπή· χ. τοῦ δήμου Ἀργυρουπόλεως, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 550.

Πισκοπή· χ. τοῦ δήμου Αὐδανιτῶν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 100.

Πισκοπή· χ. τοῦ δήμου Σπηλιᾶς, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 105.

Πισκοπή· χ. τοῦ δήμου Ἀρχαλοχωρίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 50.

Πισκοπή· πρωτ. τοῦ δήμου Ἐπισκοπῆς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 710.

Πισκοπή· χ. τοῦ δήμου Κατωχωρίου, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 320.

Πισκοπὴ-Ἀπάνω· χ. τοῦ δήμου Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 120.

Πισκοπὴ-Κάτω· χ. τοῦ δήμου Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 170.

Πισκοπιανά· χ. τοῦ δήμου Μοχοῦ, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 160.

Πισολουριά· χ. ἐγκαταλελειμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μένον τοῦ δήμου Ἐράνης Τριφυλίας, 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Φιλιατρά.

Πισσουκηά. χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. 20′ ἀπὸ Κάτω-Ἀχλάς. Κάτ: 50.

Πισπίζια· χ. τοῦ δήμου Βουρφράδος τῆς Μεσσηνίας. 2 ὥρ. ἀπὸ Χαντζῆ. Κάτ: 222.

Πισσά (Μ ι χ α ή λ)· γάλλος ποιητής· ἐγεν. ἐν Βιέννῃ τοῦ νομοῦ Ἰζέρ, 1790-1828, ἐποίησε δύο ἀξιολογωτάτας τραγῳδίας, τὸν Λεωνίδαν τὸ 1825 καὶ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον.

Πισσά· (Λ ε ώ ν - Λ α υ ρ έ ν τ ι ο ς), συγγραφεὺς ἐκ Παρισίων, 1823-1886, ἐδημοσίευσεν ἔργα τινὰ ποιητικά. «Οἱ ὁδοιπόροι», ἔργον ἐμπνευσθὲν ἔκ τινος ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολὴν ἐκδρομῆς αὐτοῦ, «τὰ ὁμοιοκατάληκτα χρονικὰ» κλπ. καὶ μυθιστορήματα, τὴν «Σιβίλλην», τὸν «Γάστωνα» κλπ. Ἀνεμίχθη λίαν ἐνεργῶς εἰς τὴν κατὰ τῆς αὐτοκρατορίας ἀντιπολίτευσιν καὶ ἐδημοσιογράφησεν ἐν τῇ «Ἐγέρσει». Μέλος τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ 1871, ἐγένετο κατόπιν γερουσιαστὴς ἰσόβιος.

Πίσσα (Πίσια)· χ. τοῦ δήμου Περαχώρας τῆς Κορινθίας, 3/4 ὥρ. ἀπὸ Περαχώρας. Κάτ: 340.

Πισσάδες· πρωτ. τοῦ δήμου Ἄνω Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀργοστόλι. Ἑλλην. σχολεῖον, καλλίστη «Ἰγγλέσειος» Σχολή. Κάτ: 555.

Πισσεγγρύ (Καρ.)· γάλλος στρατηγός, ἐγεν. τὸ 1716 ἐν Πλάνσς παρὰ τὸ Ἀρμπουά ἐν τῷ νομῷ Ἰούρα, κατ' ἀρχὰς προγυμναστὴς ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Βριέννου. Κατετάχθη εἰς τὸ πυροβολικὸν τὸ 1783, τὸ 1789 ἠσπάσθη μετὰ θέρμης τὰς ἐπαναστατικὰς ἀρχάς, ἐξελέγη ὑπό τινος τάγματος ἐθελοντῶν ταγματάρχης, μετέβη εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Ρήνου ἐν ᾧ βαθμηδὸν προήχθη εἰς ταξίαρχον, μέραρχον καὶ ἀρχιστράτηγον, μετὰ δὲ τὸν Ὡς ἀνέλαβε τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν τῶν στρατιῶν τοῦ Μοσέλλα καὶ τοῦ Ρήνου τὸ 1793. Τὸ δὲ ἑπομένῳ ἔτει ταχθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στρατιᾶς τοῦ Βορρᾶ ἐνίκησε πλειστάκις τοὺς συμμάχους, κατέλαβε πλείστας αὐτῶν πόλεις καὶ εἰσέβαλεν εἰς Ὁλλανδίαν, κατέλαβε δὲ τὸ Ἀμστερδὰμ καὶ τὰς Ἡνωμένας Ἐπαρχίας (Ἰαν. καὶ Φεβρ. 1795), συνέλαβε δὲ καὶ τὸν Ὁλλανδ. στόλον. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμπρῶν ἐπιτυχιῶν του ἀφέθη νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος τοῦ Κονδέ, ὅστις ὑπεσχέθη αὐτῷ ἓν ἑκατομ. τοῖς μετρητοῖς, 200000 φρ. σύνταξιν, τὸ φρούριον τοῦ Σιαμπόρ, τὸ δουκᾶτον τοῦ Ἀρμποᾶ καὶ τὴν δισίκησιν τῆς Ἀλσατίας, καὶ συγκατετέθη νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν βασιλόφρονα φατρίαν, ἐφ' ᾧ καὶ ἀφῆκε τοὺς Αὐστριακοὺς νὰ ὑπερισχύσωσιν ἐνιαχοῦ. Γενόμενος δὲ ὕποπτος εἰς τὸ Διευθυντήριον. ἀπεπέμφθη τῆς ἀρχῆς τὸ 1796 καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ Ἀρμπουά. Τὸ 1797 ἐκλεχθεὶς μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Πεντακοσίων, ἐγένετο πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ταύτης ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀντεπαναστατικῆς φατρίας. Τὴν 18 Φρουκτιδώρ, ἐξωρίσθη εἰς Σινναμαρέ, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ εἰς Ἀγγλίαν, ἔνθα συνώμνυε ὑπὲρ τῶν Βουρβόνων, ἠνώθη μετὰ τοῦ Γεωργίου Καδουδὰλ καὶ εἰσῆλθε λάθρα εἰς Γαλλίαν, σκοπῶν νὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δολοφονήσῃ τὸν πρῶτόν ὕπατον Βοναπάρτην. Ἀνακαλυφθεὶς ὅμως ἐνεκλείσθη ἐν τῷ Τέμπλῳ, ἔνθα ἐστραγγαλίσθη. Οἱ Βουρβόνοι ἤγειραν αὐτῷ ἀνδριάντα ἐν Βεζανσῶνι, ὅστις συνετρίβη ὑπὸ τοῦ ὄχλου τὸ 1830.

Πισσό· (Ἀ μ ε δ α ῖ ο ς), Γάλλος φιλόλογος, 1769—1877, περιηγήθη ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐξῳκειώθη πρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν φιλολογίαν τῆς χώρας, διηύθυνεν ἀπὸ τοῦ 1843 μέχρι τοῦ θανάτου του τὴν «Βρεττανικὴν Ἐπιθεώρησιν»· μετέφρασεν εἰς τὴν Γαλ. τὴν «Ἱστορίαν Γουλιέλμου τοῦ Γ'» τοῦ Μακωλέϋ, ἐδημοσίευσε «Πραγματείαν περὶ Βύρωνος» κ. ἄ.

Πισσός· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ. Κάτ: 1780.

Πισσούθνης· Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Λυδίας τὸ 440 π.Χ.

Πιστάματα· θέσις τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κυπαρίσσι.

Πιστιανά· χ. τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης, 5 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βουργαρέλι. Κάτ: 260.

Πίστις· προσωποποιημένη θεὰ τῆς πίστεως, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ρώμῃ.

Πιστοΐ (Π ι σ τ ω ρ ί α)· π. τῆς Ἰταλίας, ἐν τῇ ποτὲ Τοσκάνῃ. Ἐπισκοπή, ἐφ' ἧς περίπου θέσεως τὸ 63 π. Χ. ἐφανεύθη ὁ Κατιλίνας. Κάτ: 53,000.

Πίστυρος· π. μεσόγειος τῆς ἀρχ. Θράκης παρὰ τὸν Νέστον ποταμόν.

Πιστωρία· ἀρχ. π. τῆς ἰταλικῆς Τυρρηνίας, μεταξὺ Φλωρεντίας καὶ Λούκας, ἔνθα ἡττηθεὶς ἐφονεύθη ὁ Κατιλίνας τὸ 62 π. Χ. Ὅρα διὰ τὴν σημερινὴν τὴν ἀνωτέρω λέξιν Π ι σ τ ο ῖ.

Πιτάνη· θυγ. τοῦ ποτ. Εὐρώτα, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν Εὐάδνην.

Πιτάνη· κώμη τῆς ἀρχ. Λακωνικῆς ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, πλησίον τῆς Σπάρτης, ἔχουσα ναὸν τῆς Πιτανάτιδος Ἀρτέμιδος. Κατ' αὐτὴν ὠνομάσθη ὁ Πιτανάτης λόχος, διακρινόμενος ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ συνιστάμενος ἐκ 400 ἀνδρῶν.

Πιτάνη· ἀρχ. π. μετὰ λιμένος ἐν Αἰολίδι ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀρκεσίλα.

Πίτθος· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Ὁ δημότης Πιτθεύς. Παρά τισι λέγεται Π ί θ ο ς, ὡς ἐκεῖ τὸ πρῶτον ἐφευρεθέντος τοῦ π ί θ ο υ.

Πιτσιά· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Σιδηροκάστρου. Κάτ: 276.

Πιτσιά· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δερβένι. Κάτ: 712.

Πιτσιαδέϊκα· θέσις καὶ ἀγροικία τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Δερβένι.

Πιτσιάνικα ἢ **Πιτσινιάνικα**· χ. τοῦ δήμου Κυθηρίων τῆς νήσου Κύθηρα, 2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ: 239.

Πιτσιαρῆ· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης τῆς ΔΝΔ Θεσσαλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ: 616.

Πιτσίδια· χ. τοῦ δήμου Τ υ μ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πακίου, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 450.

Πιτσινάδες· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ποταμοῦ. Κάτ: 102.

Πιτσινέϊκα· θέσις τοῦ δήμου Ναυπάκτου, ἧς ἀπέχει 1 3)4 ὥρ.

Πιτσινῖνο (Νικόλ.)· μισθοφόρος στρατιωτικός, ἐγεν. ἐν Περουγίᾳ 1375—1444, ἐβοήθησε τὸν Βράτσιο δὲ Μοντόνε, θεῖόν του, ἕνα τῶν ἀρίστων μισθοφόρων ἀρχηγῶν τῆς ἐποχῆς του, εἶτα δὲ ὑπηρέτησε τὸν Φίλιππον Μάριον Βισκόντην, δοῦκα τοῦ Μιλάνου. Κατεπολέμησε τοὺς Φλωρεντίνους πολιορκοῦντας τὴν Λοῦκαν, ἐνίκησεδὲ αὐτοὺς ἡνωμένους μετὰ τῶν Ἐνετῶν παρὰ τὴν Ἰμόλαν τὸ 1434, κατέλαβε τὴν Βονωνίαν 1438 καὶ ἐτήρησε ταύτην ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του. Ἐνυμφεύθη νόθον κόρην τοῦ Δουκὸς Μπλάνσς, μὴ δυνηθεὶς ὅμως νὰ καταστείλῃ στάσιν τινὰ ἐν Βονωνίᾳ ἐφονεύθη ἐν Μοντελόρο τὸ 1443.—Ὁ υἱὸς του Ἰάκωβος Π—1420—65 εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐνετίας, εἶτα δ' ἀνέλαβε ὅι' ἴδια τέλη, τὸν πόλεμον καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Σιέννης τὸ 1455. Καταστήσας ὑπομίσθιον τὸ στρατ. σῶμά του εἰς τὸν Ἀλφόνσον τῆς Ἀραγῶνος βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, προυδωκεν αὐτὸν χάριν τοῦ Ἰω. Δουκὸς Δ' Ἀνζιόν, ὃν ἐγκατέλιπε χάριν Φερδινάνδου τοῦ Ἀραγγῶνος υἱοῦ τοῦ Ἀλφόνσου, ὅστις συλλαβὼν αὐτὸν ἐπὶ προδοσίᾳ τὸν ἐθανάτωσεν.

Πιτσιμάκοι· χ. τοῦ δήμου Κερπινῆς τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 690.

Πιτσινέϊκα· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου. Κάτ: 142.

Πιτσίννι (Νικόλ.)· ἰταλὸς μουσικὸς συνθέτης, ἐγεν. ἐν Βάρι, 1728—1800, μαθητὴς τοῦ Λεὸ καὶ τοῦ Δουράντ, παρέμεινεν ἐν Νεαπόλει καὶ Ρώμῃ. Εἶτα δ' ἐγκατέστη ἐν Γαλλίᾳ, 1776. Εἶχεν ἀντίζηλον τὸν Γκλούκ, ὅστις ὅμως ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλ' εὗρε νέον ἀντίζηλον ἐν τῷ Σουκτσίνι. Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣ' ἦτο διευθυντὴς τῆς ᾠδικῆς σχολῆς. Ἐτόνισεν ὑπὲρ τὰ 150 μελοδράματα, ὧν τὰ γνωστότερα εἶτι «Ζηνοβία», «Ὀλυμπιάς», «Ρολάνδος», «Ἄτυς», «Διδὼ» (τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ), «Ἄρτεμις καὶ Ἐνδυμίων», «Πηνελόπη», «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις» κλπ. Ἡ μουσικὴ τοῦ Πιτσίννι εἶνε χαρίεσσα, μελῳδική, εὔκολος, ἀλλ' ἄτονος καὶ ἐνίοτε χυδαία.

Πιτσιωτά· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 363.

Πίττ (Λόρδος, Χάταμ, Οὐίλλιαμ)· περίφημος Ἄγγλος πολιτευτής, διάσημος γενόμενος διὰ τὸ σταθερὸν τῶν ἀρχῶν του καὶ τὸν δεινὸν πόλεμον ὃν διεξήγαγε κατὰ τῶν Γάλλων, 1708—1778, ὡς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Πίττ (Οὐίλλιαμ)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1759—1806, διαπρεπὴς πολιτευτής, μέγας δὲ τραπεζίτης καὶ οἰκονομολόγος, ἄστονδος ἐχθρὸς τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως.

Πιττακὸς, ὁ Μυτιληναῖος· περίφημος τύραννος τῆς Λέσβου καὶ εἷς ἐκ τῶν 7 σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, 655—569 π. Χ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πιτύα ἢ Πιτύεια· ἀρχ. π. τῆς Καρίας μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου.

Πιτύα ἢ Πιτύεια· νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Πιτυοκάμπτης· ἐπίθετον τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος, ὅστις ἐν τῷ Κορινθιακῷ ἰσθμῷ, συλλαμβάνων τοὺς ὁδοιπόρους, ἔδενε τοὺς πόδας αὐτῶν εἰς τὰς κορυφὰς δύο πιτύων, ἃς ἔκαμπτε διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ εἶτα τοὺς ἐσπάραττεν ἀφίνων αὐτὰς ν' ἀνατιναχθῶσι. Τὸν αὐτὸν φοβερὸν θάνατον ἐπέβαλεν αὐτῷ ὁ Θησεὺς ὅτε τὸν ἐνίκησε.

Πιτυοῦς· ἀρχ. π. τῆς Κολχίδος τοποθετουμένη κατὰ τὸν ΒΑ μυχὸν τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Πιτυοῦς· ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα τῆς ἀρχ. Μυσίας.

Πιτυοῦσσα· νῆσος μικρὰ τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου πρὸ τῆς Ναυπλίας, τὸ νῦν Βοῦρτζι. Σήμερον χρησιμεύει ὡς διαμονὴ τῶν ὀημίων, φέρει δὲ μικρὸν ἐνετικὸν φρ.

Πιτυοῦσσα· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σαλαμῖνος, τῆς Χίου, τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Λαμψάκου.

Πιτυοῦσσαι· δύο μικραὶ νῆσοι πρὸ τῆς ΝΑ παραλίας τῆς Ἱσπανίας, ἡ Ἠ β ο υ σ σ ο ς καὶ ἡ Ὀ φ ι ο ῦ σ α.

Πιτυρεύς· ἀπόγονος τοῦ Ἴωνος καὶ πατὴρ τοῦ Προκλέους, τελευταῖος βασιλεὺς ἐν Πελοποννήσῳ πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Δωριέων.

Πίτυς· νύμφη τις, ἐρωμένη τοῦ Πανός, τὴν ὁποίαν ὁ Βορέας ἐκ ζηλοτυπίας συνέτριψεν ἐπὶ βράχου καὶ τότε αὕτη μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον δένδρον.

Πιχδαδιανοί· ἡ ἀρχαιοτέρα δυναστεία τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, κατὰ τὰς συλλεγείσας ὑπὸ τῶν Περσῶν συγγραφέων τοῦ μεσαίωνος παραδόσεις. Τὸ ὄνομα ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς λέξεως π ι χ δ ὰ δ = καλὸς κριτής, ἐπώνυμον βασιλέως τινὸς ἐκ τῆς δυναστείας ταύτης. Ὁ Καϊομαρὰτς λέγει ὅτι ἡ δυναστεία ἱδρύθη κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα. Ἦσαν δὲ ἐκ τῶν βασιλέων αὐτῆς ὁ Ντζεμχίδ, ὁ Ζοχὰκ καὶ ὁ Φεριδοὺν, διεδέχθη δὲ ταύτην περὶ τὸ 733 π. Χ. ἡ τῶν Καϊανιδῶν, ἥτις συγχέεται ἐν μέρει πρὸς τὴν ἱστορικὴν δυναστείαν τῶν Ἀχαιμενιδῶν.

Πιχίγχα· ὑψαίστειον τῶν Κορδιλλιέρων τοῦ Ἰσημερινοῦ ἐν τῇ Νοτ. Ἀμερικῇ, 11 χλμ Δ τοῦ Κουίτο. Αἱ δύο κορυφαὶ αὗται ὑψοῦνται εἰς 4737-4787 μ. Συχναὶ ἐκρήξεις (1535, 1557, 1660, 1690). — Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία Πιχίγχα ἐκτ. 23,402 τετρ. χλμ. Κάτ: 195,000. Πρωτ. Κουίτο.

Πίων· ὄρος παρὰ τὴν ἀρχ. Ἔφεσον.

Πιώχυ ποτ. τῆς Βραζιλίας πηγάζων ἐκ τῆς Σέρρας τοῦ Πιώχυ, διαρρέει ἐκ τῶν ΝΑ πρὸς τὰ ΒΔ τὴν ὁμώνυμον πολιτείαν καὶ ἐκβάλλει ἐν τῇ Παραναχύβᾳ, μῆκ. περὶ τὰ 500 χλμ. Ἡ ὁμώνυμος πολιτεία (ἄλλοτε ἐπαρχία), μεταξὺ τῶν Τσάρα, Περναμπούκου, Βαχίας καὶ Μαρανχᾶο, ἔχει ἔκτ. 301,797 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 270,000, πρωτ. Τ ε ρ ε ζ ί ν α, κυριωτέρα πόλις Παραναχύβα. Ὀρεινὴ χώρα πρὸς Δ καὶ πρὸς Ν. Κλῖμα θερμότατον, ἔδαφος γονιμώτατον. Ἡ κτηνο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τροφία εἶ-ε ὁ κυριώτερος πλοῦτος τῆς χώρας.

Πλαβεννέκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 3, 600.

Πλάγγων· Ἡλεῖος ἰατρός, ἐφευρέτης μύρου τινός, παρονομασθέντος ἐξ αὐτοῦ Πλαγγόνιον.

Πλαγκαὶ-πέτραι· δύο βραχώδεις νῆσοι ἐν τῇ Μεσογείῳ πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἐκλαμβανόμεναι συνήθως ἀντὶ τῶν Λιπάρων.

Πλαγιά· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 330.

Πλαγιά· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 31.

Πλαγιά· χ. τοῦ δήμου Ἀνακτορίων τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 726.

Πλαθιανώ· χ. τοῦ δήμου Ψ υ χ ρ ο ῦ, ἐπαρχ. Λασηθίου, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 300.

Πλαιζάνς· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. Κάτ: 2,120.

Πλαιζάνς· ὁρ. Π λ α κ ε ν τ ί α.

Πλαιύτη· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κῶτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 5,000.

Πλάκα ἢ Μῆλος ἢ Κάστρο ἢ χώρα· πρωτ. τοῦ δήμου καὶ τῆς νήσου Μήλου, εἰς τὴν Δ παραλίαν τοῦ ὁμων. κυκλικοῦ καὶ ἀσφαλεστάτου ὅρμου, 54 ναυτικὰ μίλια ἀπὸ Σύρου. Ἐφορεία, ταμεῖον, ὑποτελωνεῖον, ταχυδρομ., τηλεγραφεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, ἑπτὰ προξενεῖα, ἀξιόλ. ἐμπόριον, ἀκμ. ναυτιλία. Κάτ: 1088. Οἱ ναυτικοὶ τῆς Πλάκας καὶ τῆς Μήλου ἐν γένει εἶνε οἱ ἄριστοι πρῳρεῖς τῆς Μεσογείου.

Πλάκα· τὸ ΒΔ ἀκρωτ. τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐφ' οὗ φάρος καὶ τινες πέριξ ἐξοχικαὶ οἰκίαι.

Πλάκα· χ. τοῦ δήμου Φενεοῦ τῆς Δ. Κορινθίας. Κάτ: 44.

Πλάκα· χ. τοῦ δήμου Θορικίων τῆς Ἀττικῆς, ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Λαυρείου. Κάτ: 1063.

Πλάκα· χ. τοῦ δήμου Ἀ ρ μ έ ν ω ν, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 350.

Πλακάλωνα· χ. τοῦ δήμ. Σ π η λ η ᾶ ς, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 80.

Πλακεντία· ἀρχ.π. τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Πάδου. Σήμερον ἔχει ἐπισκοπήν, ἀκμ. ἐμπόριον καὶ βιομηχαν., ὡραίας οἰκοδομάς, γραφικὰ περίχωρα καὶ 36000 κατ.

Πλάκες· χ. τοῦ δήμου Μήλου τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ: 576.

Πλακία π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία Πελασγῶν. Ὁ κατ Πλακιηνός.

Πλακιδία· θυγ. Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, βιασθεῖσα νὰ νυμφευθῇ Ἀταοῦλφον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλαρίχου, καὶ εἶτα νυμφευθεῖσα τὸν Κωνστάντιον, στρατηγ. τοῦ Ὁνωρίου, ἐξ οὗ ἐγέννησεν Οὐαλεντινιανὸν τὸν Γ', ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐκυβέρνησε τὴν Ρώμην. Ἀπέθ. τὸ 450.

Πλακιώτισσα· χ. τοῦ δήμου Τ ε φ ε λ ί ο υ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 50.

Πλάκος· ὄρος τῆς ἀρχ. Μυσίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Θήβη.

Πλακοῦρα· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 654.

Πλανη(ν)τέρου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 560.

Δημόσιας Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πλανησία· μικρὰ νῆσος τῆς Ἱσπανίας παρὰ τὸ ἀκρωτ. Διάνιον.

Πλανκοέτ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὸτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 2,250.

Πλάνος· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῆς Ζακύνθου. Κάτ: (μετὰ τοῦ συνεχομένου Τ σ ι λ ι ό ν) 226.

Πλανούδης· Ἕλλην μοναχὸς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, γράψας «Βίον τοῦ Αἰσώπου» καὶ δοὺς εἰς τοὺς Μ ύ θ ο υ ς αὐτοῦ τὴν μορφὴν ὑφ' ἣν μᾶς εἶνε γνωστοὶ οὗτοι σήμερον.

Πλάνσι (Γ ο υ σ τ α ῦ ο ς)· γάλλος φιλόλογος καὶ κριτικός, 1808—1857.

Πλάνσι - ἀν - Μοντάνι (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα. Κάτ: 235.

Πλαντὲ (Γ ά σ τ ω ν)· γάλλος φυσικὸς σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1834, μεγάλως φημισθεὶς διὰ τὰς ἠλεκτρολογικάς του ἐργασίας καὶ γράψας ἄριστα σχετικὰ συγγράμματα.

Πλαντὲ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· γάλλος κλειδοκυμβαλιστὴς σύγχρονος, ἀδελφὸς τοῦ προηγ. γεννηθεὶς τὸ 1839, γνωστὸς γενόμενος ἀπὸ ἡλικίας 7 μόλις ἐτῶν.

Πλαποῦτας (Δ η μ ή τ ρ ι ο ς) ἢ **Κολιόπουλος**· στρατηγὸς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Μαλούμπας τῆς Λιοδώρας, ἀρχηγὸς τμήματος τῆς ἐπαρχ. Καρυταίνης ἐν ἀρχῇ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐπολέμησεν ἐν Φαναρίῳ κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τὸν Κολοκοτρώνην, εἶτα δὲ ἐν Λεβιδίῳ. Ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Πιάνας ἦν ἀρχηγὸς ἀντὶ τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη, διεκρίθη δὲ τὰ μάλιστα ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βαλτετσίου καὶ εἶτα ἐν Λάλᾳ καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, ὅπου ἀντεπροσώπευσε τὸν Κολοκοτρώνην. Μετὰ ταῦτα ἀνεδείχθη κατὰ τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις, ὅτε πρῶτος αὐτὸς ἐκτύπησε τὸν τουρκικὸν στρατὸν εἰς Χαρβάτι καὶ Φίχτια. Κατὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ναυπλίου διωρίσθη φρούραρχος, ἐπὶ δὲ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἰμπραὴμ ἔλαβε μέρος εἰς διαφόρους μάχας.

Πλαποῦτας, ὁ Κ ά π ο ς, ἤτοι «Στρατιωτικός», γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα **Γέρω-Κόλιας**· πατὴρ τοῦ προηγ., δεινὸς ἀντίμαχος τῶν Λαλαίων Τούρκων πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ σύμμαχος τοῦ Ἰω. Δεληγιάννη, παθὼν πλείστας ἐκ μέρους τῶν Τούρκων ζημίας, οἵτινες τοῦ ἐπυρπόλησαν πολλάκις τὰ σπίτια του· ἀλλ' εὑρῆκε πάντοτε μεγάλην ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τοῦ γέροντος Δεληγιάννη, ὃν ὑπερήσπισε μετὰ τῶν υἱῶν του ὡς σωματοφύλαξ κατὰ τὴν ἐναντίον αὐτοῦ ἐξέγερσιν τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Ἐπίσης διεκρίθησαν κατά τε τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα οἱ ἀδελφοὶ τούτου Γ ε ω ρ γ ά κ η ς, Θ α ν ά σ η ς καὶ Π α ρ α σ κ ε υ ᾶ ς, περὶ ὧν ὄρα ἐν λέξει Κ ο λ ι ό π ο υ λ ο ι.

Πλαποῦτας (Γ ι α ν ν ί κ ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, υἱὸς τοῦ περιωνύμου Γεωργάκη Π λ α π ο ύ τ α ἢ Κ ο λ ι ο π ο ύ λ ο υ (βλ. λ.) ἐκ τοῦ χωρίου Παλούμπας τῆς Γορτυνίας. Ἔπεσεν ἐν Λάλᾳ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν πρὸς τοὺς Λαλαίους Τούρκους συγκρούσεων. Ὑπηρέτησεν ὑπὸ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸν θεῖόν του Δημ. Πλαπούταν (βλ. λ.) καὶ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην.

Πλαστά· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς ΒΑ Θεσσαλίας. Κάτ: 388.

Πλάτα (Λά) ἢ Ρίο - Δὲ-Λὰ-Πλάτα (=ποταμὸς ἀργύρου)· εὐρύτατος ποτ. τῆς Νοτ-'Αμερικῆς σχηματιζόμενος ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ Οὐρουγουάϋ καὶ τοῦ Παράνα ἐν 'Αργεντινῇ δημοκρατίᾳ (Λὰ-Πλάτᾳ)· χύνεται εἰς τὸν 'Ατλαντικὸν κατόπιν ροῦ 300 χλμ.

Πλάτα, Λὰ-Πλάτα ἢ Ἡνωμέναι-Πολιτεῖαι τοῦ **Ρίο Δὲ-Λὰ πλάτα**· ὅρα 'Αργεντινὴ-Δημοκρατία.

Πλάταια ἢ Πλαταιαί· τῆς Βοιωτίας, π.παρὰ τὸν 'Ασωπὸν μεταξὺ 'Ελικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν 'Ελλήνων κατὰ τῶν Περσῶν τὸ 479 π.Χ. 'Ερείπια εὑρῆνται οὐ μακρὰν τοῦ σημερ. χ. Κόκλα.

Πλαταιῶν-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Θηβῶν, Νομ. Βοιωτίας. Πρωτ. Καπαρέλι. 'Αλλα χ. Δαριμάρι, Κόκλα, Λουτουφί, Μπάλτσα, Παραπούγγια, Μονὴ 'Αγίας Τριάδος. Κάτ: 3,232.

Πλαταμιώδης· ἀκρωτ. Δ παραλίων τῆς Μεσσηνίας, ΝΔ τῶν Γαργαλιάνων καὶ ἀντικρὺ τῆς νησίδος Πρωτης.

Πλαταμώδους - δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Τριφυλίας. Πρωτ. Γαργαλιάνοι. 'Αλλα χ. 'Αγορέλιτζα, Μαραθούπολις, Μουζοῦστα, Πάνιτζα, Πύργος, Τραγάνες, Φλώκα. Κάτ: 7,825.

Πλατάνα· χ. τοῦ δήμου Κυμαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 59.

Πλατάνα· χ. τοῦ δήμου Μεσαπίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 54.

Πλατάνα πρωτ. τοῦ δήμου Γλώσσης τῆς νήσου Σκοπέλου εἰς τὴν ΔΒΔ παραλίαν, 3 ὥρ. 35' ἀπὸ Σκοπέλου. Τελωνιακὸς σταθμός, μικρὸς λιμήν. Κάτ: 1.159.

Πλατάνα· χ. τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 206.

Πλατανάκι· χ. τοῦ δήμου Γλυπίας τῆς 'Αρκαδίας. Κάτ: 335.

Πλατανὲς· χ. τοῦ δήμου 'Αγίου Πνεύματος, ἐπαρχ. 'Αγίου Βασιλείου, διοικ. Σφακίων, (Κρήτη). Κάτ: 95.

Πλατάνι· χ. τοῦ δήμου Πατρέων τῆς 'Αχαΐας. Κάτ: 138.

Πλατάνια· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 514.

Πλατάνια· χ. τοῦ δήμου Μοναστηρακίου, ἐπαρχ. 'Αμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 250.

Πλατανιᾶς· χ. τοῦ δήμου Περιβολίων, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 500. Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ἐστρατοπέδευσε τὸ πρῶτον ὁ ἐν Κολυμπαρίῳ ἀποβιβασθεὶς τὸ 1897 ἑλληνικὸς στρατὸς ὁ πρόβας εἰς τὴν κατοχὴν τῆς Κρήτης, ἐξ οὗ ἐκηρύχθη ὁ ἀτυχὴς 'Ελληνοτουρκικὸς πόλεμος τοῦ αὐτοῦ ἔτους. — 'Εγγὺς αὐτοῦ ῥέει ὁ ὁμων. ποταμός, ὁ ἀρχ. 'Ιαρδανος, ὅστις καταρ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρέει ἐκ τῶν ΒΔ δειράδων τῶν Λευκῶν ὀρέων, χύνεται εἰς τὸν κόλπον τῶν Χανίων κατόπιν ροῦ 40 χλμ. περίπου.

Πλατάνιος· ποτ. τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πτώου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας.

Πλατανιστός· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Νοτίου Εὐβοίας Κάτ: 1085.

Πλατανιστοῦς· ἡ ἄλλως Μ ά κ ι σ τ ο ς, π. τῆς ἀρχ. Ἠλιδος.

Πλατανιστοῦς· ἀκρωτ. τῆς Λακωνίας, ἔναντι τῶν Κυθήρων.

Πλατανιστών· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Κυνόσουραν.

Πλατανιστών· ποτ. τῆς ἀρχ. Μεσσηνίας, ἐπονομασθεὶς ἀπὸ τῆς πλατείας καὶ κοίλης πλατάνου ἐξ ἧς ἐπήγαζε.

Πλατανίτη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Μιδέας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 91.

Πλάτανος· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας. Κάτ: 181.

Πλάτανος· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 900.

Πλάτανος· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων, ὢν ἀπέχει 7 1/2 ὥρ. καὶ 3 ὥρ. 20' ἀπὸ τῆς θερινῆς πρωτευούσης Β α λ τ ε μ ῆ ς. Κάτ: 353.

Πλάτανος· πρωτ. τοῦ δήμου Πλατάνου τῆς θεσσαλικῆς Μαγνησίας, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Ἀλμυροῦ. Κάτ: 1270.

Πλάτανος· χ. τοῦ δήμου Ἡυλίων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 139.

Πλάτανος· χ. τοῦ δήμου Θηρέας τῆς Βορ-Κυνουρίας. Κάτ: 425.

Πλάτανος· χ. τοῦ δήμου Ἀγριᾶνίου τῆς Κεντρικῆς Αἰτωλίας. Κάτ: 347.

Πλάτανος· κώμη τῆς ἀρχ. Φοινίκης ἐπὶ τοῦ Ταμύρου ποταμοῦ.

Πλάτανος· πρωτ. τοῦ δήμου Π λ α τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 200.

Πλάτανος· χ. τοῦ δήμ. Ἀ π ο δ ο ύ λ ο υ, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης, (Κρήτη). Κάτ: 250.

Πλατάνου-δ ή μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἀλμυροῦ, Νομ. Μαγνησίας. Πρωτ. Π λ ά τ α ν ο ς. Ἄλλα χ: Βρύνενα, Γκιοῦζε, Δρυμών, Καραντζανταγλῆ, Καιροί, Κοκκωτοί, Κουφοί, Καλέρια, Καλύβια, Μπακλαλῆ, Ντραμάλα, Προσήλια, Τσουκνίδα, Τσάταλη, Τσικλιμπικῆ καὶ ἡ Μ ο ν ὴ Παναγίας ἢ Ξενιᾶς. Κάτ: 4,067.

Πλατεῖα· ἀγροικίαι τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 21.

Πλατειά· χ. τοῦ δήμου Πανόρμου τῆς Τήνου. Κάτ: 329.

Πλατειαίς· χ. τοῦ δήμου Ἐλιοῦ τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 19.

Πλάτη· χ. τοῦ δήμ. Ψ υ χ ρ οῦ, ἐπαρχ. Λασηθίου, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 300.

Πλατ(ι)άνα· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 352.

Πλατρυθιά· χ. τοῦ δήμου Πολυκτορίων τῆς Ἰθάκης. Κάτ: 158.

Πλιτσα· πρωτ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς (Μάνης), 4 3/4 ὥρ. ἀπὸ Ἀρεοπόλεως. Ἑλλην. σχ ο λ εῖ ο ν. Κάτ: 870.

Πλατυβόλα· χ. τοῦ δήμου Κ ε ρ α μ ε ι ῶ ν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 50.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πλατὺ-Βουνί· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 23.

Πλατυγένης (Δ η μ ή τ ρ ι ο ς)· ἐγεννήθη ἐν Πόρταρι᾽ τὸ 1803 ὑπὸ πατρὸς ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων τοῦ Ἰωάννου Πλατυγένους ὅστις ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος πυρὴν τῆς Θεσσαλικῆς ἐπαναστάσεως ἥτις κατεπνίγη διὰ τὸ βεβιασμένον καὶ ἀνέτοιμον τοῦ κινήματος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τοῦ 1823 ἐπανάστασιν τῆς πατρίδος του ἔλαβε μέρος καὶ ὁ υἱός, ὅτε ὅμως καὶ αὕτη ἀπέτυχεν ἔφυγεν ὁ Δημ. Πλατυγένης μετὰ τοῦ πατρός του καὶ τῆς οἰκογενείας των εἰς Σκόπελον, ὁπόθεν ὁ μὲν Δ. Πλατυγένης μετέβη εἰς Σῦρον πρὸς ἐμπορίαν, ὁ δὲ πατήρ του μετέβη εἰς Ψαρὰ ὅπου κατεστράφη εἰς τὸν γενικὸν ἄλεθρον. Ἐν Σύρῳ ὁ Δημήτριος συνεταιρίσθη μετ᾽ ἄλλων, ἐργασθεὶς δὲ ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη καὶ ἀπελθὼν εἰς Τεργέστην ἐσχημάτισε περιουσίαν ἀξιομνημόνευτον, ἐργασθεὶς μόνος του ὡς ἔμπορος. Τέλος δὲ ἀπέθανε τῇ 25 Ἰουλίου 1856 ἀφοῦ καὶ τὸ αἷμά του ὑπὲρ πατρίδος ἔχυσε καὶ τὴν κολοσσιαίαν περιουσίαν του ὁλόκληρον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πανεπιστήμιον ἐδώρησε.

Πλατὺ-Γιαλοῦ - Μ ο ν ή· τοῦ δήμου Ληξουρίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 5.

Πλατυπόδι· χ. τοῦ δήμου Χ ο υ μ ε ρ ι ά κ ο υ, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 200.

Πλατὺς-Ποτάμος· ἀγροκίαι τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 15.

Πλατύστομα· χ. τοῦ δήμου Καρυᾶς τῆς Λευκάδος. Κάτ: 324.

Πλατύστομο χ. τοῦ δήμου Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 426.

Πλάτων· διάσημος Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοτέλους, 430-347 π. Χ. Ἐσύστησε τὴν περίφημον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀκαδήμεια» σχολήν, ἔγραψε δὲ πλεῖστα ἔργα διακρινόμενα διὰ τὸ φιλοσοφικὸν των βάθος καὶ τὴν γλαφυρότητα τῆς φράσεως, οἷα ὁ «Φαῖδρος», ὁ «Πρωταγόρας», ὁ «Εὐθύδημος», ἡ «Ἀπολογία τοῦ Σωκράτους», ὁ «Φαίδων», ὁ «Γοργίας», ὁ «Κρατύλος», τὸ «Συμπόσιον», ὁ «Κριτίας» καὶ ἄ., ἐφ᾽ οἷς δικαίως ἐπωνομάσθη «Θ ε ῖ ο ς Π λ ά τ ω ν».

Πλαῦτος (Μ ά ρ κ ο ς, Τ ί τ ο ς) ὁ πατὴρ τῆς ρωμαϊκῆς κωμῳδίας, γεννηθεὶς ἐν Σαρσίνῃ, πόλει τῆς Οὐμβριακῆς τὸ 245 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 184 π. Χ.

Πλειάδες· θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, αἵτινες μεταμορφωθεῖσαι εἰς ἀστέρας ἀπετέλεσαν τὸν ὁμώνυμον μικρὸν ἀστερισμόν.

Πλεῖν-Φουζέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλαίν. Κάτ 3000.

Πλεκτρούδη· σύζυγος Πιπίνου Β᾽ Ἐριστάλ, κυβερνήσασα μετὰ τὸ θάνατον τούτου, τὸ 714, καὶ ἐκθρονισθεῖσα ὑπὸ Καρόλου Μαρτὲλ τὸ 715.

Πλελάν πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλαίν. Κάτ: 3600.

Πλελὰν-Λὲ-Πτί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-δὺ-Νόρ, Κάτ: 1320.

Πλεμενιανά (Τζεβρεμιανὰ καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μανωλιανά)· χ. τοῦ δήμου Κ α ν τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 165.

Πλενάριο· φιλέλλην ἐκ Τεργέστης τῆς Αὐστρίας, ἐφονεύθη ἐν Πέτα τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντὴς μὲ τὸν τίτλον τοῦ ἀποθηκοφύλακος.

Πλενίβ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 2,350.

Πλερτουΐ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλλαίν. Κάτ: 4200.

Πλέσια· χ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 23.

Πλέσσα· χ. τοῦ δήμου Τολοφωνίων τῆς Φωκίδος. Κάτ: 715.

Πλεστέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 4250.

Πλευμαρτέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βιέννης. Κάτ: 1400.

Πλεΰμπέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 5400.

Πλεΰνα· π. τῆς Κεντρικῆς Βουλγαρίας μὲ ἰσχυρὰ φρούρια καὶ 15,000 κατ. Κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον ἡ πόλις αὕτη ἀντέστη ἡρωϊκῶς εἰς τοὺς Ρώσους ἐπὶ 3 ὁλοκλήρους μῆνας, ἀλλὰ τέλος ἐκυριεύθη, τὸ 1877. Ὅρα καὶ Ὀ σ μ ὰ ν-Π α σ σ ᾶ ς.

Πλευριανά· χ. τοῦ δήμ. Μ α ρ γ α ρ ι τ ῶ ν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 220.

Πλίνιος· (ὁ π ρ ε σ β ύ τ ε ρ ο ς) εἷς ἐκ τῶν διασημοτέρων Λατίνων φυσιολόγων, 23—79 π.Χ. Συνέγραψε λαμπρὰ φυσιολογικὰ ἔργα.

Πλίνιος ὁ Ν ε ώ τ ε ρ ο ς· 61-115, ἀνεψιὸς καὶ θετὸς υἱὸς τοῦ προηγ., οὗ διασῴζονται «Ἐπιστολαὶ» καὶ «Πανηγυρικὸς» εἰς τὸν Τραϊανόν.

Πλογκαστέλ-Σαὶν-Ζερμαίν, πρώτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 2,100.

Πλοερμέλ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν, 415 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 6,000.

Πλομπιέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βοσγίων. Περίφημα ἀλκαλικὰ θερμὰ ὕδατα, τὰ μέγιστα συγχναζόμενα ἀπὸ 3)14 Μαΐου μέχρι 3)15 ὀκτωβρίου. Κάτ. 2000.

Πλόπι· χ. τοῦ δήμου Κοθωνίων τῆς Δ Θεσσαλίας. Κάτ: 100.

Πλουά· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δὺ-Νόρ. Κάτ: 4,900.

Πλουαγκά· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δὺ-Νόρ. Κάτ: 2200.

Πλουαΐ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 4,600.

Πλουαρέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 3,450.

Πλ(ο)υβινγέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 5,000.

Πλουγκαστὲλ-Δαουλᾶς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 7200. Ὑφαντουργεῖα.

Πλουγιενά(ϑτ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 3,300.

Πλουδαλμεζῶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 3,250.

Πλουδιρύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 1,520.

Πλουεσκᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 3,090.

Πλουζεβεδέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 1,950.

Πλουϊνέκ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κελτικὰ ἐρείπια. Κάτ: 3,700.

Πλουϊνιώ· πρωτ. δήμου τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 4,600.

Πλουμπαλεΰ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κώτ-δύ-Νόρ. Κάτ: 2, 500.

Πλουνεβέζ - Μαιδέκ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Κώτ-δύ-Νόρ. Κάτ: 3,350. Μέγα ἐμπόρ. βουτύρου.

Πλούταρχος· ὁ περίφημος ἕλλην ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος, γεννηθεὶς ἐν Χαιρωνείᾳ τῆς Βοιωτίας κατὰ τὴν πρώτην μ.Χ. ἑκατ. καὶ ἀποθανὼν ἑβδομηκοντούτης. Παγκοσμίου φήμης ἔργον του εἶνε οἱ «Παράλληλοι Βίοι».

Πλουτή· χ. τοῦ δήμ. Ἀμπελούζου, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 80.

Πλουτόντιον ἄντρον· σπήλαιον ἐν τῇ ἀρχ. Φρυγίᾳ πρὸς τῇ Ἱεραπόλει, ἀναδίδον θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.

Πλουτόντιον ἄντρον· σπήλαιον ἐν τῇ ἀρχ. Καμπανίᾳ παρὰ τῇ λίμνῃ Ἀόρνῳ, ἔνθα ὑπετίθετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἐξ Ἰταλίας κατάβασις εἰς τὸν Ἅδην.

Πλοῦτος· ἡ προσωποποίησις τῆς εὐπορίας. Ἡ Δήμητρα ἔτεκεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἰασίωνος καὶ δὴ ἐπὶ τρὶς ὀργωθέντος ἀκαλλιεργήτου πρὶν ἐδάφους, ὅπερ αἰνίσσεται ὅτι ὁ πλοῦτος εἶνε προϊὸν ἐπιμεμελημένης καλλιεργείας τῆς γῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ εὐπορία δὲν παρακολουθεῖ πάντοτε τὴν ἀξίαν, διὰ τοῦτο ἐμυθεύθη ὅτι ὁ Ζεὺς ἐτύφλωσε τὸν Πλοῦτον.

Πλουτώ· μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Πλούτων· υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος μεθ' ὧν διεμοίρασε τὸ βασίλειον τοῦ ἐκθρονισθέντος πατρός του, λαβὼν τὸν Ἅδην, ἤτοι τὸν ὑποχθόνιον κόσμον.

Πλύμουθ· Ἀγγλικὴ πόλις ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Μάγχης ἀντικρὺ τῶν Γαλλικῶν παραλίων, μὲ ἰσχυρότατα φρούρια, λαμπρὸν πολεμικὸν λιμένα, τὸν δεύτερον κατὰ τὴν σπουδαιότητα ναύσταθμον τῆς Ἀγγλίας κλπ. Κάτ: 100,000.

«Πλυντήρια»· ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις τῇ 25 τοῦ Θαργηλιῶνος μηνὸς (ἀρχὰς ἰουνίου), καθ' ἣν τὸ ἀρχαῖον ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν πέπλῳ ἐνειλιγμένον ἐφέρετο μυστηριωδῶς εἰς τὸ Φάληρον καὶ ἀπεπλύνετο εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῷ ἐν τῇ πόλει ἔπαυεν ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ πᾶσα ἐργασία.

Πλύσι (ἀ ϐ ϐ ᾶ ς)· γάλλος φυσιολόγος καὶ συγγραφεύς, 1688—1761.

Πλύτρα· χ. σοῦ δήμου Ἀεωποῦ τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ: 45.

Πλώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καντάλ. Κάτ: 2,600.

Πλωθεία· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Ὁ δημότης: Πλωθεύς.

Πλώρα· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου, ἐπαρχ. Κανουργίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 250.

Πλωταί· αἱ νῆσοι αἱ κληθεῖσαι ὕστερον Στροφάδες, αἱ θεωρούμεναι ὡς κατοικία τῶν Ἁρπυιῶν.

Πλωτῖνος· ἐκ Λυκοπόλεως τῆς Αἰγύπτου, γεννηθεὶς τὸ 270 π.Χ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 205. Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα καὶ ἐδίδαξεν ἐπὶ 26 ἔτη ἐν Ρώμῃ τὴν νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πνύξ-Πυκνός· λόφος ἐν Ἀθήναις ἔνθα συνήρχετο ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου.

Ποᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Κάτ: 1,300.

Ποᾶ (Σαίν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης. Κάτ: 760.

Ποᾶβρ (Π ε τ ρ ο ς)· γάλλος περιηγητής, 1719—1786, ἐπισκεφθεὶς τὴν Κοχιγκίναν, γενόμενος δ' εἶτα διοικητὴς τῶν νήσων Μαυρικίου καὶ Ἑνώσεως.

Ποαγὲ (Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· καγκελλάριος τῆς Γαλλίας, 1474—1548.

Ποανδινέ· γάλλος κωμικὸς ποιητής, 1735—1769, περιώνυμος ἐπὶ ματαιοφροσύνῃ.

Ποανσὸ (Λ ο υ σ ο β ί κ ο ς)· διαπρεπὴς γάλλος μαθηματικός, 1777—1859, ἀφεὶς ἔξοχον ὑπόμνημα περὶ σφαιρικότητος τῶν σωμάτων καὶ περιστροφικῆς αὐτῶν κινήσεως κ ἄ

Ποάντ-ἀ-Πίτρ (Δά)· ἡ σημαντικωτέρα π. τῆς νήσου Γουαδελούπας (Ἀντίλλαι), ἄριστος λιμὴν ἐπὶ τῆς ΝΔ ἀκτῆς τῆς Μεγάλης-Γῆς ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ ποτ. Σαλέκ. Ἀκμ. ἐμπόρ. Κάτ: 28,000.

Ποαρὲ (Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδαίας. Κάτ: 4,200.

Ποαρέλ· Γάλλος φιλέλλην· ἦτο μετὰ τῶν ἄλλων φιλελλήνων ἐν Χαϊδαρίῳ.

Ποασσόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Μάρνης. Κάτ: 1,200.

Ποασσόν· διαπρεπὴς γάλλος μαθηματικός, 1781—1840, καταλιπὼν ἔξοχον πραγματείαν περὶ θερμότητος καὶ πλείστα ἄλλα.

Ποασσύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Οάζ, ὅπου ἐβαπτίσθη ὁ Ἅγ-Λουδοβίκος. Κάτ: 6,450.

Ποατιέ· ἡ ποτὲ **Πικτανοί**· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βιέννης, 337 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Ἐπισκοπή, νομικὴ, φιλολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ σχολή, ὡρ. μητρόπολις τοῦ 1152 καὶ ἄλλοι ναοὶ τοῦ ς' καὶ Γ' αἰῶνος. Παρ' αὐτὴν καὶ δὴ εἰς τὸ ἔγγυς χ. Μωπερτουὶ ἡττήθη καὶ ᾐχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὴν 5)17 Σεπτεμβρίου 1356 Ἰωάννης Β' ὁ Καλός. Κάτ: 37,500.

Ποατοῦ· παλαιὰ ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Γαλλίας, διαιρουμένη εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Ποατοῦ.

Πόγιας· παρέκτασις τῶν Οὐραλίων ὀρέων περατουμένη εἰς τὸ ἄκρωτ. Βαϊγάτζ, μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας.

Ποδαράδες· ἀγροικίαι παρὰ τὰς Ἀθήνας, Κάτ: 10.

Ποδάργη· μία τῶν Ἁρπυιῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ζεφύρου τοὺς δύο ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, Ξάνθον καὶ Βάλιον.

Ποδενδάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης. Κάτ: 1,800.

Πόδιεβραδ· βασιλεὺς τῆς Βοημίας τὸ 1458, εὐνοήσας τοὺς Ὑσσίτας, ἐκθρονισθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του Ματθία Κόρβιν τὸ 1468.

Ποδογορά· χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 185.

Ποδογορά· πρωτ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 247.

Ποδολία· ἀρχ. ἐπαρχία τῆς Πολωνίας πρὸς Α τῆς Γαλικίας, σχηματίζουσα σήμερον ἐν κυβερνεῖον τῆς Ρωσίας μὲ πρωτ. Κ α μ ί ν ι ε κ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ποδολοβίτσα· χ. τοῦ δήμου Οἰνιάδος τῆς ΝΔ Αἰτωλίας. Κάτ: 584.

Ποδονύφτης· ἀγροικίαι καὶ μαγειρεῖα παρὰ τὰς Ἀθήνας, περὶ τὴν συμβολὴν τοῦ Ἰλισοῦ εἰς τὸν Κηφισόν. Κάτ: 17,

Πόδος· χ. τοῦ δήμου Ἀποδοτίας τῆς Ναυπάκτου. Κάτ: 214.

Πόε (Ἔ δ γ α ρ δ)· περίφημος Ἀμερικανὸς συγγραφεύς, 1809-1849. Ἔγραψε κυρίως θαυμάσια «Φανταστικὰ διηγήματα».

Πόζεν· π. ὀχυρὰ τῆς ἀρχ. Πολωνίας, πρωτ. ὁμων. μεγάλου δουκάτου, ἤδη πρωσικὴ ἐν τῷ ὁμων. κυβερνείῳ, μὲ ὀχυρὰ φρ., ἀκμ. ἐμπόριον καὶ βιομηχ., ὡραίας οἰκοδομὰς καὶ 70,000 κατ.

Πόθι· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 113.

Ποθιέ· διάσημος γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1699—1772, ἐκδοὺς μετὰ πολυτίμων σημειώσεων τοὺς «Πανδέκτας».

Ποθῖνος (Ἅ γ ι ο ς)· ἀπόστολος τῶν Γαλατιῶν, πρῶτος ἐπίσκοπος τοῦ Λυόν, ὅπου καὶ ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Μάρκου-Αὐρηλίου τὸ 177. Ἑορτὴ τὴν 3 Ἰουνίου (ν).

Πόθου· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 89.

Ποθυώ (Λ ο υ δ ο β - Γ κ ί λ - χ ε μ)· ναύαρχος ἐκ Μαρτινίκης, 1815 1882, διακριθεὶς ἐν Κριμαίᾳ καὶ κατὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Παρισίων τὸ 1870—71. Ἐγένετο κατόπιν ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν.

Ποιήεσσα· ἀρχ. πόλ. τῆς νήσου Κέω, ἧς τὰ ἐρείπια σῴζονται ἐπί τινος ὑψηλοῦ ἀκωτηρίου πρὸς δυσμάς.

Ποικίλη· στοὰ ἐν τῇ ἀρχ. πόλει τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ἀγορᾶν. Κατ' ἀρχάς, ὠνομάζετο Πεισιανάκτειος, ἐκ τοῦ ἀνεγείραντος αὐτὴν Πεισιάνακτος, γαμβροῦ τοῦ Κίμωνος. Τὴν νέαν δ'ἐπωνυμίαν ἔλαβε διότι ἐκοσμήθη διὰ ζωγραφικῶν μεγαλουργημάτων τοῦ Πολυγνώτου, τοῦ Μίκωνος καὶ τοῦ Παναίνου.

Πὸλ (Σαὶν-)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-δὲ-Καλαῒ, 185 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 3,850.

Πολαίνα· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 286.

Πὸλ-δὲ-Λεὸν (Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 7,600.

Πόλδερ· ὁλλανδικὴ ὀνομασία τοῦ ἐδάφους ὅπερ ἐκέρδησαν οἱ Ὁλλανδοὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης διὰ τῶν προστατευτικῶν ἀπὸ τῆς πλημμύρας ἐπιχωμάτων.

Πολεμάρχι· χ. τοῦ δήμ. Σ π η λ η ᾶ ς, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, (Κρήτη). Κάτ: 330.

Πολέμαρχος· ἐν Ἀθήναις, εἷς τῶν ἐννέα ἀρχόντων, οὗ τὸ ἀρχεῖον, ἦτο ἐν τῷ Λυκείῳ.

Πολέμαρχος· ἐν Σπάρτῃ, ὁ στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς τῆς μόρας, σύμβουλος τοῦ βασιλέως καὶ ὁμόσκηνος αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐκστρατείαις.

Πολέμαρχος· ἐν τῷ Αἰτωλικῷ δεσμῷ, ὁ ὑπέρτατος στρατιωτικὸς ἄρχων ἑκάστης πόλεως.

Πολέμαρχος· υἱὸς τοῦ Κεφάλου, πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν 30 τυράννων.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Πολεμίτα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 88.

Πολέμων· φιλόσοφος ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ξενοκράτους, διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀπὸ βίου ἐκδεδιητημένου διὰ μιᾶς μετὰ πλείστου ζήλου πρὸς τὴν φιλοσοφίαν τραπείς.

Πολέμων· ὁ Περιηγητής, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ζήσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Πολιάνα (Μεγάλη καὶ Μικρά)· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: τῆς Μεγάλης 389, τῆς Μικρᾶς 236.

Πολιάνα· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 391.

Πολιανή· χ. τοῦ δήμου Ἀμφείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 576.

Πολινιάκ· τὸ ἀρχ. Ἀπολλινιάκον· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λείγηρ. Ἐρείπια μεγαλοπρεποῦς πύργου τοῦ οἴκου Πολινιάκ. Κάτ: 2,700.

Πολινιάκ· ἀρχαιότατος γαλλικὸς οἶκος εἰς ὃν ἀνήκουν οἱ ἑξῆς:— Μελχιώρ-Π. 1661—1741, καρδινάλιος, διπλωμάτης καὶ ποιητὴς νεολατῖνος.—Ἰούλιος πρίγκιψ δὲ-Π. 1780—1847, διπλωμάτης καὶ ὑπουργὸς διαπρεπής, καταδικασθεὶς τὸ 1830 εἰς ἰσόβιον φυλάκισιν καὶ πολιτικὸν θάνατον, χαρισθείσης ὅμως τῆς ποινῆς του ὑπὸ Λουδοβίκου-Φιλίππου τὸ 1836.

Πολινύ πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα, 390 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 4,650.

Πόλιρας· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 122.

Πολιτικά· χ. τοῦ δήμου Μεσσαπίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 572.

Πολοβίτσα· χ. τοῦ δήμου Φελλίας τῆς Λακωνίας. Κάτ: 264.

Πόλοι· ὀνομάζονται πόλοι τὰ δύο ἄκρα τῆς γῆς ἀτινα μένουν ἀκίνητα κατὰ τὴν ἡμερησίαν περιστροφικὴν αὐτῆς κίνησιν. Ξηρὰ καὶ θάλασσα τῶν μερῶν τούτων εἶνε παγοσκεπεῖς διαρκῶς, φοβεραὶ δὲ τρικυμίαι ἐμποδίζουν τὰ πλοῖα νὰ πλησιάζουν εἰς αὐτά. Ἡ νὺξ διαρκεῖ ἐδῶ ἐπὶ 3-6 ὁλοκλήρους μῆνας, διότι λοξούμεναι αἰ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν δύνανται νὰ φθάσουν εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἅτινα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ σκότους φωτίζονται ἀπὸ τὸ θαυμάσιον μετέωρον Βόρειον ἢ Νότιον σέλας, τὸ ὁποῖον εἶνε φωτεινὸς θόλος, ἄλλοτε παρουσιαζόμενον ὡς φωτεινὴ βροχή, ἄλλοτε ὡς διπλουμένη σινδὼν καὶ ἄλλοτε διαφόρως ἐν τῷ μέσῳ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ, καὶ φωτίζει μὲ κοκκινωπὸν καὶ μελαγχολικὸν φῶς τὴν παγωμένην ἐρημίαν τῶν ἀθλίων τούτων χωρῶν, εἰς ἃς οὐδὲν ἔμψυχον ὂν δύναται νὰ ζήσῃ.

Πόλος· διάσημος τραγικὸς ὑποκριτής, γεννηθεὶς ἐν Σουνίῳ σύγχρονος τοῦ Περικλέους.

Πόλος (Πολούς)· ἄγγλος καρδινάλιος, 1500—1568, συγγενὴς Ἑρρίκου Η', ἀρχιεπίσκοπος Καντόρβερυ καὶ πρόεδρος τοῦ βασιλ. συμβουλίου ἐπὶ Μαρίας Τοῦδορ.

Πόλτρο δὲ-Μερέ· προτεστάντης εὐπατρίδης, ὁ δολοφονήσας τὸν δοῦκα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φραγκίσκον δὲ-Γκίζ κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ὀρλεάν, τὸ 1563.

Πόλτυς· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ πόλεως Αἴνου, φιλοξενήσας τὸν Ἡρακλέα ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας.

Πολυάραβος· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 223.

Πολύβιος· ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Πελοποννήσου, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Λυκόρτα, γεννηθεὶς τὸ 204 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 122. Συνέγραψεν ἱστορίαν ἀξιολογωτάτην.

Πολύβιος ἕτερος Μεγαλοπολίτης, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα κατὰ τὴν μάχην τῆς Μαντινείας τὸ 207 π. Χ.

Πόλυβος· βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, οὗ ἡ γυνὴ Περίβοια ἢ Μερόπη ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίποδα.

Πολύγνωτος· περίφημος ζωγράφος ἐκ Θάσου, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος, ἐν Ἀθήναις οἰκῶν ἐπὶ Κίμωνος ἤδη καὶ ἐπὶ Φειδίου.

Πολυδάμας· υἱὸς τοῦ Νικίου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Σκοτούσσης, ἰσχυρὸς ἀθλητὴς καὶ ὀλυμπιονίκης, πλήξας λέοντα ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. Λέγεται ὅτι ἀπέθανε καταπλακωθεὶς ἐντὸς σπηλαίου ἔνθα εἰσῆλθε μὲ τοὺς συντρόφους του.

Πολυδέκτης· υἱὸς τοῦ Μάγνητος καὶ μιᾶς Ναϊάδος, βασιλεὺς τῆς Σερίφου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δίκτυος, ἀγαπήσας τὴν Δανάην καὶ ἀπολιθωθεὶς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Περσέως διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης.

Πολυδέκτης· πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Εὐνόμου, ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτου Λυκούργου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Πολυδεύκης· ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας.

Πολύκαρπος (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Σμύρνης, μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, μαρτυρήσας περὶ τὸ 167. Ἑορτὴ τὴν 26 Ἰανουαρίου.

Πολυκάστη· θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου.

Πολύκλειτος· περίφημος ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος τοῦ Περικλέους γεννηθεὶς ἐν Σικυῶνι, ἀνατραφεὶς δὲ καὶ πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἄργει.

Πολύκλειτος· ἱστορικὸς ἐκ Λαρίσης, συγγράψας ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Πολυκράτης· Σάμιος, υἱὸς τοῦ Αἰάκου, περὶ τὰ 530 π. Χ. γενόμενος τύραννος τῆς Σάμου. Συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Ὀροίντου ἐκρεμάσθη εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος Μυκάλην.

Πολυκτορίων-δῆμος τῆς νήσου Ἰθάκης, πρωτ. Σταυρός. Ἄλλα χ. Ἅγ. Ἰωάννης, Ἅγ. Σαράντα, Ἐξωγή, Καλύβια, Κολλιερή, Λαχώ, Λεύκα, Μεσοβουνό, Πλατρυθιά, Φρίκαις. Κάτ: 3,580.

Πολυνείκης· υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Πολυνησία· σύμπλεγμα ἀρχιπελαγῶν καὶ νήσων πρὸς Α τῆς Μικρονησίας καὶ τῆς Μελανησίας (Ὠκεανία) Ὅρα τὰς λέξεις ταύτας, ἔτι δὲ τὰς Ὠκεανία, Γάμβιερ, Χαβάϊ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαρκήσιαι, Νουκαχίβα, Πομοτοῦ, Σαμόα, Τόγκα, Ζηλανδία (Νέα). κλπ.

Πολυξένη· θυγ. τοῦ Πριάμου, μνηστὴ τοῦ Ἀχιλλέως, θυσιασθεῖσα ἐπὶ τοῦ τάφου του ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Νεοπτολέμου.

Πολυξώ· ἐξ Ἄργους, συγγενὴς τῆς Ἑλένης, σύζυγος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους Τληπολέμου, ὃν συνώδευσε μέχρι Ρόδου, ἀπερχόμενον εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Κατά τινα παράδοσιν, ἐκδικουμένη τὸν σύζυγόν της φονευθέντα ἐν Τροίᾳ, συνέλαβε τὴν Ἑλένην προσ ρμισθεῖσαν εἰς Ρόδον καὶ τὴν ἐκρέμασεν εἰς δένδρον.

Πολυσπέρχων· Αἰτωλός, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, μείνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας.

Πολυτσάρι· χ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 138.

Πολυύμνια· μία τῶν μουσῶν, ἔφορος τῆς Λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Οἰάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πολύφημος· υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης θυγατρὸς τοῦ Φόρκυος, ἄτυχὴς ἐραστὴς τῆς Νηρηΐδος Γαλατείας καὶ ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἐν Σικελίᾳ Κυκλώπων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσε, δι' ὃ καὶ κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος.

Πολυφόντης· Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Αὐτοφόνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐνῷ ἦτο ἐν ἐνέδρᾳ.

Πολυφόντης· εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, φονεύσας τὸν Κρεσφόντην, βασιλέα τῆς Μεσσηνίας, καὶ ἁρπάσας τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Πολωνία· ἀρχαῖον καὶ ἡρωϊκώτατον κράτος τῆς Κεντρ. Εὐρώπης, τὸ ὁποῖον διεμοιράσθη τὸ 1772 ἐναντίον ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων καὶ φυσικῶν δικαίων μεταξὺ Πρωσσίας, Ρωσίας καὶ Αὐστρίας, αἵτινες κατέπνιξαν πάσας τὰς ἐπαναστάσεις καὶ διαμαρτυρίας τοῦ ἀτυχοῦς καὶ ἡρωϊκοῦ τούτου λαοῦ. Σήμερον Πολωνία ὀνομάζεται μία ἐπαρχία τῆς Ρωσίας.

Πομάρ ἢ **πομμάρ**· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κώτ-Δ' Ὄρ, εἰς τὰς φυτείας τοῦ ὁποίου παράγεται περίφημος ὁμώνυμος οἶνος.

Πόμβαλ (Μαρκήσιος δέ-)· ἀναμορφωτὴς ὑπουργὸς Ἰωσὴφ Α' τῆς Πορτογαλίας, 1750—1782, διώξας τοὺς Ἰησουΐτας τὸ 1759 καὶ κυβερνήσας δεσποτικώτατα.

Πομέγκ· γαλλικὴ νησὶς τῆς Μεσογείου παρὰ τὴν Μασσαλίαν. Λοιμοκαθαρτήριον.

Πομεντουράτα· χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 23.

Πομερανία ἢ **Πόμερν**· ἀμμοσκεπὴς ἐπαρχ. τῆς Πρωσσίας ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τῆς Βαλτικῆς. Ξυλεία, κτηνοτροφία, δημητριακά, κάνναβις, βάμβαξ. Πρωτ: Στέττιν.

Πομόβκυ· πολωνὸς φιλέλλην. Τίποτε βέβαιον περὶ αὐτοῦ.

Πόμονα· ἡ θεὰ τῶν ὀπωρῶν παρὰ Λατίνοις.

Πομοτοῦ-Νῆσοι ἢ **Κινδυνῶδες-Ἀρχιπέλαγος**· νησοσυστὰς ἐκ μικρονήσων χθαλαμῶν πρὸς Ν τῶν Μαριανῶν ἐν Πολυνησίᾳ.

Πομπαδοὺρ (Ἀντωανέττ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

-Π ο α σ σ ό ν, Μαρκησία δέ-)· εὐνοουμένη Λουδοβίκου ΙΕ', 1721—1764, ἀσκήσασα ὁλεθρίαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν.

Πομπέο· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Σαρδηνίας. Φαρμακοποιός.

Πομπήια· π. ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, πρὸς Ν τῆς Νεαπόλεως, ὑπὸ τὸν Βεζούβιον, καταχωσθεῖσα τῇ 24 Αὐγούστου 79 μ. Χ. ἐκ φοβερᾶς ἐκρήξεως τοῦ Βεσουβίου. Τότε ἀπεπνίγη καὶ ὁ Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος, προσελθὼν νὰ σπουδάσῃ τὸ φαινόμενον.

Πομπήιος· περίφημος Ρωμαῖος στρατηγὸς κερδήσας πολλὰς νίκας καὶ συμμερισθεὶς τὴν ἐξουσίαν μετὰ τοῦ Καίσαρος. Ἀλλὰ κατόπιν ἦλθεν εἰς ἔριδας μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπαναστατήσας ἐνικήθη πλησίον τῶν Φερσάλων τῆς Θεσσαλίας. Ἐγεννήθη τὸ 106 π. Χ. Ἀπέθανε δὲ δολοφονηθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ ὅπου κατέφυγε τὸ 48 π. Χ. Δικαίως οὗτος ἐπονομασθεὶς μέγας, ἦν υἱὸς τοῦ Πομπηίου Στράβωνος, ἀντίζηλος δὲ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Ἡ δολοφονία του ἔγινε κατὰ διαταγὴν Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ εἰς ἡλικίαν 59 ἐτῶν.

Πομπήιος (Κ ν έ ϊ ο ς)· υἱὸς τοῦ προηγ., ἐξακολουθήσας, ἐκείνου θανόντος, τὸν κατὰ τοῦ Καίσαρος πόλεμον ἀλλ' ἡττηθεὶς ἐν Ἱσπανίᾳ (Μούδα) καὶ φονευθεὶς ἐνῷ ἔφευγε τὸ 45 π.Χ.

Πομπήιος (Σ ῆ ξ τ ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., καταφυγὼν εἰς τὰ Πυρηναῖα μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, καταλαβὼν δ' εἶτα Σικελίαν, Σαρδὼ καὶ Κορσικήν, ἀλλὰ καταναυμαχηθεὶς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, κατέφυγεν εἰς Μικρὰν Ἀσίαν, ὅπου, ἐξαναγκασθεὶς νὰ παραδοθῇ, ἐφονεύθη ἐν Μιλήτῳ ὑπό τινος ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἀντωνίου τὸ 35 π.Χ.

Πομπήιος (Τ ρ ό γ ι ο ς)· λατῖνος ἱστορικὸς τοῦ Α' μ.Χ. αἰῶνος, γεννηθεὶς ἐν Γαλατίᾳ. Εἶνε συγγραφεὺς ἀπολεσθείσης «Παγκοσμίου Ἱστορίας», ἧς διατηρεῖται ἡ ὑπὸ Ἰουστίνου καταρτισθεῖσα περίληψις.

Πομπηϊούπολις· π. μεσόγειος τῆς Παφλαγονίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πομπηίου εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νικῶν του.

Πομπόνν (Μ α ρ κ ή σ ι ο ς δὲ-) υἱὸς Ἀρνὼλ Δ' Ἀνδιλλώ, 1618—1699, ἀνεψιὸς τοῦ Μεγάλ-Ἀρνώλ, διαπρεπὴς γάλλος διπλωμάτης.

Πονβαλλαίν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Κάτ: 1800.

Πὸν Δ' Λἴν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λἴν. Κάτ: 1560.

Πὸν-δὲ-Βεῦλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λἴν. Κάτ: 1250.

Πὸν-δὲ-Βώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λἴν. Κάτ: 2300.

Πὸν-δὲ-Λ'-Ἄρδρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ. Κάτ. 1800.

Πὸν-δὲ-Μονδέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοζέρ. Κάτ: 1410.

Πὸν-δὲ-Μπωβοαζέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Κάτ: 2075.

Πὸν-δὲ-Μπωβοαζέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας. Κάτ: 1595.

Πὸν-δὲ-Ροάδ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ. Κάτ: 3000.

Πὸν-Δὲ-Σὲ (Λέ) πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαίν-ἐ-Λοάρ. Κάτ: 3650.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Πονδισιερύ· γαλλική κτῆσις ἐν Ἰνδοστάν, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς Κορομανδέλ· διαιρεῖται εἰς 4 κοινότητας: Πονδισιερύ, Οὐλγαρὲ (46,000 κ.), Βιλλενοὺρ 36,000 κ.) καὶ Βαχοὺρ (27,000 κ.). Ἐν ὅλῳ κατοίκους ἔχει 151,000. Πρωτ: Πονδισιερὺ βλ. τὴν ἑπομένην λέξιν).

Πονδισερύ· Γαλλικὴ πόλις καὶ ἀποικία εἰς τὸ Ἰνδοστάν. Ἐκτ: 300 τετρ. χλμ. Κάτ: 55,000. Ἐνεργεῖ μέγα ἐμπόριον.

Πὸν-δὺ-Σματὼ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουϋ-δὲ-Δώμ. Κάτ: 3130.

Πονέντε (Ριβιέρα δὶ-Π.)· ἡ πρὸς ἑσπέραν τῆς Γενούης ἀκτὴ τοῦ κόλπου αὐτῆς μέχρι τοῦ Σαβόνε.

Πονζερβίλλ (**Δέ-**)· γάλλος ἀκαδημαϊκός, 1792—1878, μεταφράσας πεζῇ καὶ ἐμμέτρως τὸν Λουκρήτιον.

Πονζιμπώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουϋ-δὲ-Δώμ. Κάτ: 1165.

Πονηρόπουλος (Νικόλαος) ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχ. Ἀρκαδίας (Κυπαρισσίας), ἀναδειχθεὶς κυρίως κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη, μετ' αὐτοῦ δὲ ὁ Κολοκοτρώνης συνεκάλεσεν ἐν Ἐρμιόνι τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν. Εἶτα ἐγένετο οὗτος Γερουσιαστὴς τῆς πρώτης ἐν Καλτεζαῖς γερουσίας, κατόπιν δὲ πληρεξούσιος, βουλευτὴς καὶ ὑπουργός, πολλὰς ἐπιτυχεῖς διεξαγαγὼν ἀποστολὰς καὶ ὑπηρεσίας.

Πόνθε-Δὲ-Λέον· ἱσπανὸς θαλασσοπόρος, ἀνακαλύψας τὴν Φλωρίδα τὸ 1512.

Πονθιέ· παλαιὰ μικρὰ χώρα τῆς Γαλλίας προσακτίως τῆς Μάγχης, μὲ πρωτ. Ἀβεβίλλην.

Πονιατόβσκι (Στανίσλαος, κόμης)· εὐπατρίδης Πολωνός, συμπολεμιστὴς τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Καρόλου ΙΒ', διπλωμάτης ἐν Πολωνίᾳ πατὴρ τοῦ βασιλέως Στανισλάου Β'.

Πονιατόβσκι (ὁ Πρίγκιψ)· ἀνεψιὸς Στανισλάου Β', 1763—1813, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, μέγα λαβὼν μέρος εἰς τὰς πολωνικὰς ἐπαναστάσεις τοῦ 1792 καὶ τοῦ 1794 κατὰ τῶν Ρώσων, ὑπηρετήσας δὲ εἰς τὰ γαλλ. στρατεύματα τὸ 1806 καὶ πνιγεὶς τέλος ἐνῷ διέπλεε τὸν Ἔλστερ μετὰ τὴν ἐν Λειψίᾳ μάχην.

Πὸν-Κροᾶ· πρωτ δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 2,700.

Πὸν Δ' Ἀμπὲ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 5,800.

Πὸν Δ' Ἐβέκ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός, 198 χλμ. ἀπὸ Παρισίων Κάτ: 3,100·

Πὸν-Λεβοᾶ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοὰρ-ὲ-Σὲρ. Κάτ: 2,550.

Πόνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σὲραντ. Κάτ: 4,800.

Πόνς (**Σαὶν.**)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ, 755 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 3600.

Πὸν-Σαὶντ-Ἐσπρί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γάρ, ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ. Κάτ. 5000.

Πὸν-Σαὶντ-Μαξάνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Κάτ: 2450.

Πονσάρ (Φραγκίσκος)· γάλ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λος δραματικὸς ποιητής, 1814-1867.

Πονσέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴν. Κάτ: 1930.

Πονσιαρτραὶν (κόμης δέ-)· γάλλος ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν, 1643—1727, καγκελλάριος ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Πονσιατώ πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ. Κάτ: 4700.

Πὸν-Σκόρδ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 1850.

Πόν-Σὺρ-Ὑόνν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν. Κάτ: 1820.

Πόντ-Ἀδέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ. 1530.

Πονταγιὲ-σὺρ-Σῶν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δ' Ὄρ. Κάτ: 1300.

Ποντάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Κάτ: 2660.

Πὸντ-ἀ-Μάρκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Κάτ: 860.

Πόντ-ἀ-Μουσσόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέρθ-ὲ Μοζέλλ. Κάτ: 1600.

Πόντ-ἀν-Ρσαγιάνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Κάτ: 1065.

Πονταριόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ. Κάτ: 505.

Πονταρλιέ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ, 420 χλμ. ἐκ Παρισίων. Κάτ. 8250.

Ποντεκόρβο· πρωτ. δήμου παλαιοῦ μικροῦ πριγκιπάτου τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως. Ἐπισκοπή. Κάτ: 8,000.

Πόντζιο-Μπρατσιολίνι· ἰταλὸς πολυμαθέστατος, 1380—1459, ὁ ἀνακαλύψας τὰ χειρόγραφα πλείστων λατίνων συγγραφέων.

Ποντιβύ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. 470 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 9,550.

Ποντῖνα-Ἔλη· ἑλώδης καὶ νοσηροτάτη πεδιὰς ἐκτεινομένη ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης.

Πόντιος-Περέννιος· σαμνίτης στρατηγός, ὁ διελάσας ὑπὸ τὸν ζυγὸν τὸν ρωμαϊκὸν στρατὸν τὸ 321 π.Χ.

Πόντιος-Πιλᾶτος· ὅρα Πιλάτος.

Ποντοάζ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σεν-ὲ-Ὀάζ· 26 χλμ. ἐκ Παρισίων. Μέγα ἐμπόριον ἀλεύρων καὶ δημητριακῶν. Κάτ: 7,200.

Ποντορσόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης. Κάτ: 2,500.

Πόντος· ἡ προσωποποίησις τῆς θαλάσσης, υἱὸς τῆς Γαίας ἀφ' ἑαυτῆς ἢ αὐτῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, ἐξ αὐτῆς δὲ πατὴρ τοῦ Νηρέως, τοῦ Φόρκυος, τῆς Κητοῦς καὶ Εὐρυβίας.

Πόντος· ἡ μεταξὺ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ τῆς Κολχίδος θάλασσα, ἄλλως Εὔξεινος Πόντος (βλ. λ.).

Πόντος· ἀρχ. ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, μεταξὺ τοῦ Ἰασονείου ἀκρωτηρίου καὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ καὶ ἀποτελέσασα ἰδιαίτερον βασίλειον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας. Τὸ 47 ἐγένετο ρωμαϊκὴ ἐπαρχία. ■

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ποντριέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κῶτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 2250.

Πόντ-'Ωδεμέρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ, 166 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 6250.

Ποντωμοίρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ-δὲ-Δώμ. Ἀκμ. βιομηχανία. Ναοὶ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος. Κάτ: 1200.

Πόπε (Ἀλέξανδρος)· περιώνυμος ἄγγλος ποιητής. 1688-1744, μεταφράσας τὴν «Ἰλιάδα» καὶ ἄ. Γράφεται συνήθως **Πώπ**.

Ποπίλιος-Λαίνας ρωμαῖος ὕπατος τὸ 172 π. Χ., δεινὸς διπλωμάτης.

Ποποκατεπέτλ· ἤτοι «Καπνίζον ὄρος» ἀζτεκιστί. Ἠφαίστειον τοῦ Μεξικοῦ, ὕψους 5420 μ.

Ποππαία· εὐνοουμένη καὶ εἶτα σύζυγος τοῦ Νέρωνος, ὅστις ἐφόνευσεν αὐτὴν διὰ λακτίσματος τὸ 65.

Πορεντρουΐ· κωμόπ. τῆς Ἑλβετικῆς τοπαρχίας Βέρνης. Ἀκμ. ὡρολογοποιία. Κάτ: 4,800.

Πόρ-Βάνδρ· ὁ ποτὲ **Πόρτους-Βένερις** τῶν Ρωμαίων, ἤτοι λιμὴν τῆς Ἀφροδίτης· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀνατολ-Πυρηναῖα, ἐπὶ τῆς Μεσογείου. Κάτ: 3,050.

Πορὲ (Κάρολος)· σοφὸς γάλλος Ἰησουΐτης, 1675—1741, καθηγ. τῆς ρητορικῆς, διδάξας καὶ τὸν Βολταίρ.

Πορεντζό· χ. τοῦ δήμου Λαμπείας τῆς Ἠλείας. Κάτ: 168.

Πορταράτα· χ. τοῦ δήμου Ἄνω-Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 147.

Πορώφης (Χρυσόστομος-Λάμπρος)· ὁπλαρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς νήσου Πόρου, τὰ μέγιστα διακριθεὶς αὐτός τε καὶ ὁ ἀδελφός του μετὰ τῶν Πορωτῶν πολεμιστῶν των ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι, ἰδίως δὲ εἰς τὰς περὶ τὴν Στυλίδα καὶ Ἅγιον Μαρίναν συγκρούσεις. Ἀμφότεροι ὁ' ἔπεσαν μαχόμενοι ἄγνωστον ποῦ.

Πορωτικα· χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων. Κάτ: 32.

Πορκερόλ(αι)· μία τῶν νήσων Ὑέρ παρὰ τὰς γαλλ. ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, νομὸς Βάρ.

Πόρ Λουΐ (Λιμὴν-Λουδοβίκου)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 3200.

Πὸρ-Λουΐ ἢ **Πὸρ Νὸρδ-Οὐέστ** (Βορειοδυτικὸς-Λιμήν)· μέγας καὶ ἐμπορικώτατος λιμήν, πρωτ. δ' ἄμα τῆς νήσου τοῦ Μαυρικίου ἐν Ἀφρικῇ (ὅρα Μαυρίκιος καὶ Μασκαρένιαι). Κάτ: 105,000.

Πορνίκ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ, λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ. Κάτ: 2000.

Πόρος· χ. τοῦ δήμου Ἐλλομένου τῆς Λευκάδος. Κάτ: 553.

Πόρος· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Ὁ κατ. Πόριος.

Πόρος· μικρὰ νῆσος ἀνήκουσα εἰς τὸν νομὸν Ἀργολίδος παρὰ τὰ ΝΑ πρὰλια τῆς Τροιζηνίας καὶ τῆς χερσονήσου τῶν Μεθάνων ἐντὸς τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Ἐκτ. 22 τετρ. χλμ. Καλύπτεται ἀπὸ βουνὰ χαμηλὰ 300-378 μ. Προϊόντα ρητίνη, λεμόνια, πορτοκάλια καὶ μυλό-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πετραις. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὁ Πόρος ὠνομάζετο Καλαυρία καὶ ἦτο ἐπίσημος διὰ τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου ὁ Δημοσθένης καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου κατέφυγε καὶ ἔπιε τὸ κώνειον. Τοῦ ναοῦ τούτου σῴζονται σήμερον ὀλίγα ἐρείπια ἐντὸς δάσους. Ἡ νῆσος ἀνήκει εἰς τὸν δῆμον Τροιζῆνος καὶ ἔχει πρωτ. τὸν Πόρον, μὲ ἐφορίαν, τηλεγραφ., εἰρηνοδ., ἑλλ. σχολεῖον, μέγαν καὶ ἀσφαλῆ λιμένα καὶ 4,135 κατοίκους ἀσχολουμένους εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ναυτιλίαν. Ἐν τῷ λιμένι καὶ εἰς τὴν «Προπαιδευτικὴν Μοῖρσν» τοῦ στόλου διαμένουν 476.

Πόρος-Κάτω· χ. τοῦ δήμ. Ἀργυρουπόλεως, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης. (Κρήτη). Κάτ: 100.

Πορσελήνη· ἡ πρότερον Πορδοσελήνη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου μετ' ἐπωνύμου πόλεως, μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς παραλίας τῆς Μυσίας.

Πόρρο (κόμης)· φιλέλλην Αὐστριακός. Ἐκ τῶν θυμάτων τῆς ἀποτυχίας τῆς κατὰ τὸ 1821 Ἰταλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἐξορισθεὶς καὶ καταδικασθεὶς μετὰ τόσων εὐγενῶν φίλων του, ἀφ' οὗ περιεπλανήθη ἐξάριστος ἦλθε τὸ 1825 εἰς Ἑλλάδα ὅπου προσεκολλήθη τῷ Φαβιέρῳ ὅστις τὸν ὠνόμασε γενικὸν φροντιστὴν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ. Τὴν θέσιν ταύτην καθεῖξε μετὰ παραδειγματικῆς τιμιότητος καὶ ἀφιλοκερδείας.

Πορρωβίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀκράτας τοῦ Αἰγίου. Κάτ: 176.

Πόρρω-Μεσόγεια· χ. τοῦ δημ. Μεσογείων, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 350.

Πὸρ Σαὶντ-Μαρί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λότ-ἐ-Γαρόνν. Κάτ: 2350.

Πορσέννας· βασιλεὺς τοῦ ἐν Ἐτρουρίᾳ Κλουσίου, πολεμήσας κατὰ τῶν Ρωμαίων, ἀλλ' ἡττηθεὶς καὶ δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σκαιβόλα.

Πορσιαὶρ (Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ. Κάτ: 1.220.

Πὸρ-σὶρ-Σὼν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σών. Κάτ: 1800.

Πόρτα· πρωτ. δήμου τῆς Κορσικῆς. Κάτ: 960.

Πόρταις· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 414.

Πορταλὶς (Ἰω-Στέφ-Μαρί)· σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας ἐν Γαλλίᾳ, 1746—1807, διακριθεὶς ἐν τῇ διπλωματίᾳ.

Πόρτα-Παζάρ· χ. τοῦ δήμου Λιθίκων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 707.

Πορταριά· γραφικωτάτη κωμόπολις τοῦ Πηλίου, 2 ὥρ. ἀπὸ Βόλου· ἀξιόλ. βιομηχ. ἐγχωρίων ὑφασμάτων, ὡραῖαι φυτεῖαι, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 2425. Εἶνε πρωτ. τοῦ δήμου Ὀρμενίου, μικρὸν δὲ ρεῦμα χωρίζει αὐτὴν τοῦ ἑτέρου χ. τοῦ δήμου Κατωχωρι.

Πορτί· χ. τοῦ δήμου Γόμφων τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 580.

Πορτίτσα· χ. τοῦ δήμου Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 331.

Πορτίτσι· π. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως καὶ παρ'

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

αὐτήν, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου, ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀρχ. Ἡρακλείου. Κάτ: 13.500.

Πόρτλαινδ· μικρὰ ἀγγλ. νῆσος ἐν Μάγχῃ (κομητ. Δόρσετ) συνδεομένη μετὰ τῆς στερεᾶς διὰ τεχνητοῦ βραχίονος Ἄριστα λατομεῖα, ναύσταθμος.

Πόρτο· ὅρα Ὀπόρτο.

Πόρτο-Βέκκιο· πρωτ. δήμου τῆς Κορσικῆς. Κάτ: 2,860.

Πορτογαλία· ἓν ἀπὸ τὰ μικρὰ κράτη τῆς Μεσημβρινῆς Εὐρώπης, κατέχον στενὴν λωρίδα γῆς δυτικῶς τῆς Ἱσπανίας πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Ἔκτ. 89,143 τετρ. χλμ. Κάτ: 4,700,000. Ὑποδιαιρεῖται εἰς 6 διαμερίσματα περιλαμβάνοντα 17 ἐπαρχ. μὲ 108 δήμους καὶ 288 κοινότητας. Κλῖμα μέτριον καὶ ἔδαφος μᾶλλον χαμηλὸν καλυπτόμενον κατὰ τὸ 1)2 ὑπὸ τῶν διακλαδώσεων τῶν Ἱσπανικῶν Ἀνδαλουσίων καὶ Καστιλλιανῶν βουνῶν καὶ διαρρεόμενον ὑπὸ πολυαρίθμων ποταμῶν, ὧν ἐπισημότεροι ὁ Τάγος, ὁ Γουαδιάνας καὶ ὁ Δούριος, εὐφορώτατον δὲ εἰς λεμπροὺς οἴνους, λεμόνια, πορτοκάλια, σῦκα, ἀμύγδαλα κλπ. ἀλλ' ἐλάχιστα (μόνον τὸ 1)4) καλλιεργημένον. Κτηνοτροφία καλή, ἁλιεία ἀνεπτυγμένη καὶ μεταλλεῖα χαλκοῦ. Ἐμπόριον ἀξίας 320—330 ἑκατ. φρ. Ἐμπορικὸν ναυτικὸν 475 πλοῖα. Σιδηρόδρ. 1,550 χλμ. Τηλεγρ. 4,700 χλμ. Οἰκονομικὰ ἄθλια, προϋπ. 135 ἑκατ. Χρέος 1,890 ἑκατ. φρ. ὑπερ ἐπέφερεν ἐξευτελιστικὴν χρεοκοπίαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη—Εἰς τὴν Πορτογαλίαν περιλαμβάνονται καὶ αἱ νῆσοι Μαδέρα καὶ Πόρτο-Σάντο (815 τετρ. χλμ.—140,000 κατ.) Ἔχει δὲ τὸ κράτος καὶ μεγάλας κτήσεις εἰς Ἀσίαν, Ἀφρικὴν καὶ Ὠκεανίαν ἐκτάσεως 1,825,251 τετρ. χλμ. καὶ πληθυσμοῦ 4,600.000. Πολίτευμα Συνταγματικόν.—Στρατὸς 40,000 ἄνδρες (ἀποικιῶν 8,000). Στόλος 44 πλοῖα μὲ 138 τηλεβόλα.—Παιδεία μετρία, 2,370 σχολεῖα μὲ 135,000 μαθητάς.—Πρωτ. Λισβόννα, κυριώτεραι πόλ. Ὀπόρτο καὶ Κοΐμβρα. Τὰ 6 διαμερίσματα εἰς ἃ διαιρεῖται εἰσὶ τὰ ἑξῆς:

Μίνιο	(4 ἐπ.)	πρ:	Ὀπόρτο
Τρὰς-ὸς-Μόντες	(2 »)	»	Βραγάνσα
Βίρα	(5 »)	»	Κοΐμβρα
Ἐστρεμαδούρα	(3 »)	»	Λισβόννα
Ἀλεμτέχο	(3 »)	»	Ἐβόρα
Ἀλγάρβη	(1 »)	»	Φάρο

Ἐκτὸς δὲ τούτων αἱ Ἀσόραι διαιροῦνται εἰς 3 ἐπαρχίας καὶ ἡ Μαδέρα ἀποτελεῖ μίαν ἰδιαιτέραν.—Ἡ Πορτογαλία ἐκτείνεται μεταξὺ 36ο 56'—42ο 10' Β πλ. καὶ 8ο 35'—11ο 50' Δ μήκους.

Πορτολαμιάνικα· χ. τῆς νήσου Κύθηρα. Κάτ: 180.

Πόρτο-Λόγγου· ὅρμος μετά τινων οἰκίσκων ἐν τῷ δήμῳ Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 8.

Πόρτο-Ράφτη· λιμὴν μετά τινων οἰκιῶν ἐν τῷ δήμῳ Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς. Κάτ: 27.

Πόρτο - Ρίκο· (Πλούσιος Λιμήν)· μία ἐκ τῶν μεγάλων Ἀντιλλῶν νήσων ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς μέχρι τοῦ Ἱσπανοαμερικανικοῦ πολέμου (1898) ὁπότε ἐξεχωρήθη εἰς τὰς Ἡνωμ - Πολιτείας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἔκτ: 9,315 τετρ. χλμ. Κάτ: 800,000. Ἔχει βουνὰ ὑψηλὰ καὶ ἔδαφος εὐφορώτατον εἰς βαν́ανας, γεώμηλα, ἴγναμον, καφὲ κλπ. Πρωτ: Ἄγιος Ἰωάννης μὲ 35,000 κατ.

Πορτοῦμνος· θεὸς τῶν ἀρχ. Ρωμαίων, προστάτης τῶν λιμένων.

Πόρτο - Φεράγιο· πρωτ. τῆς Ἰταλ. νήσου Ἔλβας. Κάτ: 5,500.

Πόρτο-Χέλι· ὅρα Χέλι.

Πόρτ-Σαΐδ· ἐμπορικωτάτη πόλις τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸ στόμιον τῆς διώρυχος τοῦ Σουὲζ πρὸς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀρχαίου Πηλουσίου, ἔχουσα 25,000 κατ. ἐξ ὧν πλεῖστοι Ἕλληνες ἐμπορευόμενοι ἐνταῦθα.

Πόρτσμουθ· π. τῆς Ἀγγλίας ἀντικρὺ τῶν Γαλλικῶν παραλίων ἔχουσα λαμπρὸν λιμένα, μέγιστα φρούρια, τὸν πρῶτον ναύσταθμον τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ καὶ 155,000 κατ.

Πόρτ-ὼ - Πρὲνς (Λιμὴν τοῦ Πρίγκιπος)· πρωτ. τῆς δημοκρατίας Λἰτῆς (βλ. λ.). Ἀκμαῖος λιμὴν ἐπὶ τῶν Δ. ἀκτῶν τῆς νήσου ταύτης, διενεργῶν μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 43,000.

Πορφύριος· ἀλεξανδρῖνος φιλόσοφος, 233—305 π.Χ., μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διδάξας ἐν Ρώμῃ.

Πορφύριος, ἀρχιεπίσκοπος Ἀρτης μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν· κατήγετο ἐκ Κων)πόλεως, ὁπόθεν κατῆλθε, ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ ἀγῶνος εἰς Πάτρας πρὸς αἴτησιν βοηθείας ἐκ μέρους τῶν Μεσολογγιτῶν ἀπὸ τὸν Θ. Κολοτρώνην. Κατόπιν εἰργάσθη τὰ μέγιστα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἐγένετο δὲ καὶ μέλος τῶν ἐθνοσυνελεύσεων ὅλων καὶ βουλευτής.

Ποσειδών· εἷς ἀπὸ τοὺς μεγάλους θεοὺς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἔχων δὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν φέρει τὰς τρικυμίας ἀνακινῶν αὐτὴν διὰ τῆς τριαίνης του.

Ποσειδωνία· νεώτατος ἀλλ' ἀποτυχὼν συνοικισμὸς πρὸς τὴν Β ἀκτὴν τῆς εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἐξόδου τῆς διώρυχος τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον Περαχώρας. Κάτ: 16.

Ποσειδωνία, χ. τοῦ Σύρου τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ:

Ποσειδώνιος· ὁ ἐπικ... μενος Ρόδιος διὰ τὴν μακρὰν διαμονήν ἐν ἐν Ρόδῳ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείας καταγόμενος, στωικὸς φιλόσοφος, γεννηθεὶς περὶ τὸ ἔτος 135 π. Χ. Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Παναιτίου καὶ διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Πομπηίου.

Ποσθούμιος ἢ Ποστούμιος (Ἄλβος)· ρωμαῖος ὕπατος καὶ εἶτα δικτάτωρ, ὁ νικήσας τοὺς Λατίνους περὶ τὴν λίμνην Ρηγίλλην τὸ 496 π. Χ.

Ποσθούμιος ἢ Ποστούμιος-Ἀλβῖνος· ὕπατος Ρώμης τὸ 321 π. Χ., αἰχμαλωτισθεὶς μετὰ τοῦ στρατοῦ του ὑπὸ τῶν Σαμνιτῶν.

Ποσναυία· ὅρα Πόζεν· ἐπαρχία τῆς Πρωσσίας, ἄλλοτε δὲ «Πλατινᾶτον» τῆς Πολωνίας.

Πόστδαμ· ὅρα Ποτσδαμ, ὅπερ εἶνε ἡ ὀρθὴ γραφή.

Πό(τ)-Φίλιππος· εὐνοούμε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νος Φιλίππου τοῦ Καλοῦ, 1428—1494 σύμβουλος κατόπιν καὶ θαλαμάρχης Λουδοβίκου ΙΑ'.

Ποτάμι· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 328.

Ποτάμι-Μεγάλο· χ. τοῦ δήμου Μεθάνων τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 99.

Ποτάμια· χ. τοῦ δήμου Εὐρυμενῶν τῆς ΒΑ Θεσσαλίας. Κάτ. 13·

Ποταμιά· χ. τοῦ δήμου Φελλίας τῆς Λακωνίας. Κάτ. 452.

Ποταμιά· χ. τοῦ δήμου Φλεσιάδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 136.

Ποταμιά· χ. τοῦ δήμου Κυμαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 533.

Ποταμιά· χ. τοῦ δήμου Σωσθενίου τῆς Τήνου. Κάτ. 126.

Ποταμιά· χ. τοῦ δήμου Βίβλου τῆς Νάξου. Κάτ: 539.

Ποταμιά· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Λαρίσης. Κάτ: 372.

Ποταμιά· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 241.

Ποταμιά - Ἄνω· χ. τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 307.

Ποταμιά-Κάτω· χ. τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 311.

Ποταμιαῖς· χ. δημ. Μοχοῦ, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 450.

Ποταμιανᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαρέων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 198.

Ποταμίων-δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Κυθήρων, νομ. Λακωνικῆς. Πρωτ. Π ο τ α μ ό ς. Ἄλλα χ. Ἀλωϊζιάνικα, Ἀρωνιάδικα, Βαμβακαράδικα, Γερακάρι, Γερακιτζάνικα, Διακοπουλιάνικα, Ζαγλανικιάνικα, Καραβᾶς, Καστριτσιάνικα, Κατσουλιάνικα, Κουσουνάρια, Κιπέρι, Δικνιάνικα, Λογοθετιάνικα, Μιτᾶτα, Ντουριάνικα, Περλεγιάνικα, Προγγί, Πιτσινάδες, Πετροῦνι, Τριουλλιάνικα, Μελιτζάνικα, Χριστοφοριάνικα, Ἀγ-Ἀναστασία, Ἀγ-Πελαγία, Δέσποινα, Μελινιάτικα, Τζουανιάνικα. Μ ο ν ὴ Ἁγία. Κάτ: 5735.

Ποταμογειτόνων-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Μέσσης, νομ. Κερκύρας. Πρωτ. Π ο τ α μ ό ς. Ἄλλα χ. Ἁγ. Ἰωάννης, Ἀλεπού, Ἄφρα, Βασιλικό, Γουβιό, Εὐρωπούλοι, Κανάλι-Ἀρβανίτικο, Γραικικὸ-Λεμεντίων, Κοντόκαλη, Κυρὰ τοῦ Χρυσικοῦ, Καμπίτζι, Μπαστοῦνι, Μ ο ν ὴ Υ. Θ. Εὐαγγελιστρίας. Κάτ: 4,964.

Ποτάμοι-Μέσα· χ. τοῦ δήμου. Δ ζ ε ρ μ ι ά δ ω ν, ἐπαρ. Λασηθίου, Διοικ. Λασηθίου. Κρήτης. Κάτ: 215.

Ποτάμοι-Ὄξω· χ. τοῦ δήμου Δ ζ ε ρ μ ι ά δ ω ν, ἐπαρχ. Λασηθίου, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 260.

Ποταμός· δῆμος τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς παρὰ τὸ Θορικόν, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Ἔκειτο περὶ τὸ νῦν χωρίον Κερατιά.

Ποταμός· χ. τοῦ δήμου Αἰγιάλης τῆς Ἀμοργοῦ. Κάτ. 229.

Ποταμός· χ. τοῦ δήμου Θηρασίας τῆς ὁμων. νησίδος παρὰ τὴν Θήραν. Κάτ. 241.

Ποταμός· πρωτ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. 4 ὥρ. 35' Β τῶν Κυθήρων (Καψαλίου). Ταχυδρ. τηλεγραφ., εἰρηνοδικείον, Ἑλλην. σχολεῖον Κάτ: 973.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ποταμός· πρωτ. τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας, ἧς ἀπέχει 3)4. Κάτ. 1,762.

Ποταμούλα· χ. τοῦ δήμου Μακρυνείας τοῦ Μεσολογγίου. Κάτ. 103.

Ποταμούνια· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 209.

Ποτέμκιν· εὐνοούμενος Αἰκατερίνης τῆς Β' τῆς Ρωσίας, 1736—1791, ψηφίσας τὸν διαμελισμὸν τῆς Πολωνίας καὶ κατακτήσας τὴν Κριμαίαν.

Ποτέντζα· πρωτ. ἐπαρχ. (τσιρκονδάριο) τοῦ νομοῦ τῆς νοτίου Ἰταλίας Βασιλικᾶτον. Ἐπισκοπή. Κεῖται ἐντὸς περιοχῆς βουνώδους καὶ ἀγρίας. Κάτ. 13000.

Πότι· λιμὴν τῆς Καυκασίου Ρωσίας ἐπὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης· τέρμα τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Τυφλίδος, ὅπου ἀρκετοὶ ἐμπορεύονται Ἕλληνες.

Ποτίδαια· π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης, ἀποικία τῶν Κορινθίων, καταστραφεῖσα τὸ 356 π. Χ. ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' καὶ ἀνεγερθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις μετωνόμασεν αὐτὴν Κασσάνδρειαν.

Ποτιδανία· παλίχνη ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας.

Ποτιδανίας-δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Δωρίδος, Νομ. Φθιώτιδος. Πρωτ. Ἄ ν ω Π α λ α ι ο ξ ά ρ ι. Ἄλλαι χ. Παλαιοξάρι κάτω, Λυκοχώρι, Περιθειώτισσα, Στύλια, Μονὴ Βαρνάκωβας. Κάτ: 2,300.

Ποτιὲ-Δὲ-Μπλανκμεσνίλ (Ν ι κ ό λ α ο ς) πρόεδρος τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Παρισίων, 1578—1635, ἀφωσιωμένος Ἑρρίκῳ τῷ Δ' καὶ Λουδοβίκῳ τῷ Γ'.

Ποτιὲ Δὲ-Γκέσδρ (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ 1630, εἶτα δὲ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας.

Ποτιὲ Δὲ - Νοβιὸν (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ἀκαδημαϊκός, 1618—1697, τῆς αὐτῆς μὲ τοὺς προηγ. οἰκογενείας.

Ποτιὲ Δὲ-Νοβιόν (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· ἔγγονος τοῦ προηγ., πρῶτος πρόεδρος τοῦ Κοινοβουλίου τὸ 1723, θανὼν τὸ 1731.

Ποτνιαί· πολίχνη παλαιὰ τῆς ἀρχ. Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ.

Ποτόκκοι· ἰσχυρὸς πολωνικὸς οἶκος ἀντίπαλος τῶν περιφήμων Κ ζ α ρ τ ο ρ ί σ κ ι κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐπανειλημμένων διαμελισμῶν τῆς Πολωνίας.

Ποτόμακ· ποτ. τῶν Ἡνωμ.-Πολιτειῶν μεταξὺ Μαίρυλαινδ καὶ Βιργινίας, οὗ ὁ πλοῦς δυσχεραίνεται ὡς ἐκ τῶν πολυαρίθμων καταρρακτῶν. Μῆκ: 590 χλμ. Χύνεται εἰς τὸν Ἀτλαντικόν.

Ποτόσι· ὄρος τῶν Βολιβιανῶν Ἀνδέων, οὗ τὰ ἀργυρωρυχεῖα ἦσαν ἄλλοτε τὰ πλουσιώτατα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ποτόσι· π. τῆς Βολιβίας ἐκτισμένη εἰς ὕψος 4000 μ. ὑπὲρ τὴν θάλασσαν· περίφημος διὰ τὰ χρυσωρυχεῖα καὶ ἀργυρωρυχεῖά της. Κάτ: 24,000.

Πότσδαμ· ὀχυρὰ π. τοῦ πρωσ. Βρανδεβουργ, διαμονὴ πολλῶν βασι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λέων τῆς Πρωσσίας. Διατηρεῖται ἡ ὀχυρὰ ἔπαυλις ὅπου διέμενε Φρειδερῖκος ὁ Β'. Κάτ: 53,000.

Πότσιεφστρομ· παλαιὰ πρωτ. τῶν Βόερς (βλ. λ.) τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς (Τράνσβααλ). Κάτ: 1600.

Πὸττ (Περσίβαλ)· ἄγγλος χειρουργὸς διαπρεπής, 1713—1788.

Πόττερ (Παῦλος)· ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1625—1654, διακρινόμενος εἰς παραστάσεις εἰδυλλιακάς, εἰς εἰκόνας ζώων καὶ τοπιογραφίας.

Πουανσέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαίν-ἐ-Λοάρ. Κάτ: 3550.

Πουβλικόλας (Ποῦβλιος-Βαλέριος)· εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς ρωμαϊκῆς δημοκρατίας, τόσον ἀγαπητὸς καταστὰς ὥστε νὰ τῷ δοθῇ ἡ προσωνυμία «Πουμπλίκολα» ἤτοι «Φίλος τοῦ λαοῦ».

Πούβλιος-Σύρος· λατῖνος ποιητής, σύγχρονος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος γράψας εὐτραπέλους κωμῳδίας ἢ «μίμους».

Πουγκάκια· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 399.

Πουγκάτσκεφφ (Γεμέλκα)· κοζᾶκος τοῦ Δών, ὅστις, ἐπὶ Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης ἐθεωρήθη ὡς Πέτρος ὁ Γ' καὶ ἀπεκεφαλίσθη ἐν Μόσχᾳ τὸ 1775.

Πούγκ-Λὲζ-Ὤ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Ἀλκαλικὰ μεταλλικὰ ἀεριοῦχα ὕδατα, ὧν χρῆσις γίνεται ἀπὸ 3)15 Μαΐου—1 Ὀκτωβρίου.

Πουέβλα (Λᾶ-) **Δὲ-Λὸς-Ἄντζελος**· ὀχυρὰ π. ἐπὶ τοῦ μεξικανικοῦ ὑψιπέδου, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σὰν-Λορέντο. Ἀκμαία βιομηχανία, σαλίων ἰδίως, πολυάριθμα καὶ πλουσιώτατα μοναστήρια, ὡραῖαι οἰκοδομαί. Κάτ: 120,000.

Πουέρτο Πρίνθιπε (Λιμὴν τοῦ Πρίγκιπος)· π. τῆς μεσογείου Κούβας, πρωτ. τῆς κεντρικῆς ἐπαρχίας ἐπὶ ἱσπανοκρατίας. Κάτ: 8500.

Πουζάν· φυσικὸς υἱὸς τοῦ πρίγκιπος δὲ-Κόντι, 1755—1833, βιβλιέμπορος καὶ τυπογράφος, ἐκδοὺς ἄπειρα χειρόγραφα γαλλικὰ καὶ γράψας ἄριστον γλωσσολογικὸν ἔργον.

Π(ο)υζὲ (Πέτρος)· διαπρεπὴς ζωγράφος, 1622—1684, διακριθεὶς ἅμα καὶ ὡς ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης· τὰ θέματά του εἰσὶ κυρίως εἰλημμένα ἐκ τῆς ἀρχ. Ἑλλην. ἱστορίας καὶ μυθολογίας.

Π(ο)υζὲ-Θενιέρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Προσάκτιαι-Ἄλπεις, 826 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 1,220.

Πούζεϋ (Ἔδουαρδ-Μποὺερ)· ἄγγλος θεολόγος σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1800, καθηγ. τῆς ἑβραϊκῆς ἐν Ὀξφορδ, δεινὸς πολέμιος τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, κατακρίνας τόν τε βίον τοῦ κλήρου καὶ τὴν ὑπέρμετρον λατρείαν πρὸς τοὺς ἁγίους καὶ τὴν Μαρίαν.— Ὁ Πουζεϋσμὸς ἐκηρύχθη νέα αἵρεσις προτεσταντισμοῦ ἀποκλίνοντος πρὸς τὸν καθολικισμόν.

Πουζζόλαι· λιμὴν ἐν τῷ ἰταλ. κόλπῳ Βαΐας παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Κύμης. Λατομεῖα ὑφαιστείου γῆς τῆς λεγομένης «πουζζολάνε». Ἐπισκοπή. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ π. αὐτὴ ἐξήσκησε μέγα ἐμπόριον μὲ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀνατολήν. Κάτ: 18,500.

Π(ο)υζόλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης. Κάτ: 735.

Πουζώζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδαίας. Κάτ: 3350.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πουϳαστρύκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα. Κάτ: 550.

Π(ο)υϊζάγϳ (Ἰωσήφ, κόμης δέ-)· στρατηγός, 1754—1827, διοργανωτὴς τῆς νορμανδικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1793 κα τῆς ἐν Λονδίνῳ ὑποθέσεως Κιμπερὸν τὸ 1795.

Π(ο)υϊζῶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Λοαρέ. Κάτ: 2,000.

Πουϊλλ(ϳ)· κοινὸν σήμερον ὄνομα τῆς ἀρχ. ἰταλικῆς Ἀπουλίας· ἐξετείνετο αὕτη ἐπὶ τῆς ΝΑ ἀκτῆς τῆς Ἀδριατικῆς, εἰς τὸ ποτὲ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως.

Πουϊλλϳὲ (Κλαύδιος)· γάλλος φυσικός, 1791—1868.

Πουϳλλϳόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ. Κάτ: 3,200.

Πουϊλλὶ-ἂν-Ὀξοᾶ ἢ -ἂν Μοντάνϳ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δ' Ὄρ. Κάτ. 1,175.

Πουϳλλὶ-σὺρ-Δοάρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Περίφημοι οἶνοι. Κάτ. 3,150.

Π(ο)υϊσὰν (Λουδοβίκος)· σοφὸς γάλλος μαθηματικός, 1769—1843, γράψας ἄριστον ἔργον περὶ γεωδαισίας.

Πουκεβίλλ· γάλλος ἰατρὸς καὶ ἱστοριογράφος, 1770—1838, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας, γενόμενος εἶτα πρόξενος ἐν Ἰωαννίνοις καὶ Πάτραις, εἶνε συγγραφεὺς μιᾶς «Περιηγήσεως ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα», μιᾶς «Ἱστορίας τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος» καὶ ἄ.

Πουλακίδα· χ. τοῦ δήμου Μιδέας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 328.

Πουλᾶτα· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 572.

Πουλέτο· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 33.

Πούλιθρα· πρωτ. τοῦ ἀρκαδικοῦ δήμου Μαριοῦ. Κάτ. 186.

Πουλιαΐς-Ἀπάνω· χ. τοῦ δημ. Ἀρκαλοχωρίου, Ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 85.

Πουλιαΐς-Κάτω· χ. τοῦ δήμ. Ἀρκαλοχωρίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ:100.

Πουλίτζι· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 132.

Πουλίτσα· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ. 198.

Ποῦλο-Κόνδορ—Νῆσοι· νησοσυστὰς ἐξάρτημα ἀποτελοῦσα τῆς Γαλλ. Κοχιγκίνας. Τόπος ἐξορίας διὰ τοὺς Ἀνναμίτας. Κεῖται πρὸς τὰ ΑΝΑ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μέ-Κόγκ.

Πουλτάβα· πρωτ. ὁμων. ρωσσικοῦ κυβερνίου, ὅπου μεγάλαι τελοῦνται ἐμποροπανηγύρεις. Ἐδῶ Πέτρος ὁ Μέγας κατενίκησε Κάρολον τὸν ΙΒ' τῆς Σουηδίας τὸ 1709, ἐξασφαλίσας οὕτω τὴν ὑπεροχὴν τῆς Ρωσίας. Κάτ. 37,000.

Πούλτνεϋ (Ριχάρδος)· ἄγγλος βοτανικός, 1730—1801, μέλος τῆς «Βασιλικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου».

Πουλτσι· φλωρεντῖνος ποιητής, 1432—1487, διακρινόμενος εἰς τὸ ἡρωϊκοκωμικὸν εἶδος.

Πουλχερία· θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, 399—453, ἀδελφὴ Θεοδοσίου τοῦ Β', κυβερνήσασα

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀντ' αὐτοῦ τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τούτου θανόντος τὸ 450, νυμφευθεῖσα τὸν αὐτοκράτορα Μαρκιανὸν μεθ' οὗ συνεβασίλευσεν ἐπὶ 3ετη.

Πουνᾶ(χ)· ἀρχ. πρωτ. τῶν Ἰνδῶν Μαχρατῶν καὶ ἤδη ἰσχυρὸν φρ. τοῦ ἀγγλοϊνδικοῦ κράτους ἐπὶτοῦ Βίχμα, παραποτάμου τοῦ Κρίσχνα. Κάτ: 73000.

Πουρί· χ. τοῦ δήμου Ζαγορᾶς τῆς Μαγνησίας. Κάτ: 640.

Πούρκο· χ. τοῦ δήμου Κυθηρίων τῆς νήσου Κύθηρα. Κάτ: 92.

Πουρναραῖοι (Π α ν α γ ι ώ τ η ς καὶ Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Τριπολιτσᾶς, ἔχοντες ὑπὸ τὴν διοίκησίν των τὴν φρουρὰν τῆς Ἐπάνω-Χρέπας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Κολοκοτρώνη. Διεκρίθησαν κατά τε τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως καὶ κατόπιν εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιθέσεις.

Πουρνάρ(ι)· χ. τοῦ δήμου Θαυμακῶν τῆς θεσσαλ. Φθιώτιδος. Κάτ. 380.

Πουρνάρι· χ. τοῦ δήμου Νέσσωνος τῆς Λαρίσης. Κάτ. 225.

Πουρνάρι· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 173.

Πουρνάρι (Δάσος)· δενδρῶν μετ' ἀγροικίας τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 2.

Πουρνάρι· Χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 102.

Πούρνος· Χ. τοῦ δήμου Δηλαντίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 102.

Πουρούς· δεξιὸς παραπόταμος τοῦ Ἀμαζονίου, ἐξερευνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τσιάνδλης. Μῆκ: 1000 χλμ. περίπου.

Πουρσαὶν (Σαὶν-) πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλιέ. Κάτ: 5,150.

Πούσζτα ἅσμα τῆς ὑπὸ τοῦ Τισσίου ἀρδευομένης μεγάλης οὐγγρικῆς πεδιάδος, τῆς καταστάσης περιφήμου διὰ τῶν ὕμνων τοῦ Π ε τ ο ῦ φ ι (βλ. λ.).

Πουσιέ· (Φ έ λ ι ξ)· γάλλος φυσιολόγος, 1800-1872.

Πούσκιν· (Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς)· ρῶσος ποιητὴς διαπρεπὴς 1799-1837, ἐκμεταλλευθεὶς θαυμασίως τὰς λαϊκὰς παραδόσεις ὡς ἐν τῷ «Ροῦσσλαν καὶ Λιουδμίλα», γράψας δὲ καὶ τραγῳδίας, οἷα ὁ «Βόρις Γοδούνωφ» καὶ ἄ.

Πουσσέν· (Νικόλαος)· ὁ διαπρεπέστατος τῶν ζωγράφων τῆς Γαλλικῆς σχολῆς, 1594-1665, ζήσας σχεδὸν διαρκῶς ἐν Ρώμῃ. Εἶνε κυρίως ὁ ζωγράφος ἐμπνεύσεως, ὑστερεῖ ὅμως ἄλλων εἰς τὸν χρωματισμόν.

Πούστερθαλ· κοιλὰς γραφικωτάτη τοῦ αὐστρ. Τυρόλου, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἄϋσαχ καὶ τοῦ Ρίντζ, παραποτ. τοῦ Ἀδίγκ.

Π(ο)υτάνζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄρν. Κάτ. 675.

Πούτη· χ. τοῦ δήμου Ἀπολλωνίων τῆς Λευκάδος. Κάτ. 16.

Πουτουμάγιο ἢ Ἴδα· ἀριστερὸς παραπόταμος τοῦ Ἀμαζονίου. Μῆκ. 1000 χλμ. περίπου.

Πουτροᾶ (Λα)· ἡ γερμαν. Σ (ρ λ α χ, κωμόπ. τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης, ἐν Ἄνω-Ρήνῳ. Κάτ. 2070.

Πόϋτσερ· (Γ ά σ π α ρ)· φίλος καὶ γαμβρὸς τοῦ Μελάγχθωνος, ἐγεν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὲν Βάουτσεν, 1525—1602, ἐδίδαξε τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν Ἰατρικὴν ἐν Βυρτεμβέργῃ, ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν ὁμοθρήσκων του τὸ 1574 ὡς διαδοὺς τὰ δόγματα τῶν ἀντιμυσταγωγικῶν (Σακραμανταίρ), καὶ μόλις μετὰ ἐνδεκαετίαν ἀπελύθη τῆς φυλακῆς, ὅτε καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ κράτος τοῦ πρίγκιπος τῆς Ἀνχαλτ. Ἐξέδωκε τὰ ἔργα τοῦ Μελάγχθωνος, καὶ αὐτὸς δὲ πολλὰ ἔγραψε περὶ ἀστρονομίας, ἰατρικῆς, ἱστορίας κλπ.

Π(ο)υτώ· π. τῆς γαλλ. ἐπαρχ. Σαίν-Δενί, ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα. Βαφεῖα, τυπωτήρια ὑφασμάτων, χημικὰ εἴδη. Κάτ. 16000

Πουΐ· ὀροσειρὰ τῆς γαλλ. Ὠβέρνης, συγκροτουμένη ἐκ 50 κώνων, ὧν ὕψιστοι τὸ Καντὰλ (1858 μ.), τὸ Βρυνὲ (1806 μ.), τὸ Τούρ- (1707 μ.), τὸ Σιαβαρόσ (1787 μ.) καὶ τὸ Μαρού (1787 μ.).

Πουΐ (**Λὲ**) ἢ **Λὲ-Πουΐ-ἂν-Βελαΐ**· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Λειγηρ εἰς ἀπόστασιν 588 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Ἐπισκοπή, ἀκμ. ἐμπόριον, ἀξιόλ. βιομηχανία. Κάτ. 20000.

Πουΐ-Δὲ-Δώμ· εἷς τῶν κεντρικῶν νομῶν τῆς Γαλλίας. Ἔκτ. 7,951 τε-ρ. χλμ. Κάτ. 580,000. Χώρα βουνώδης καὶ πολύρρυτος. Μεταλλικαὶ πηγαί, γρανίτης ἄφθονος, ἀκμ. γεωργία, ἵπποι ἄριστοι καὶ πρόβατα. Πρωτ. Κλερμὸν-Φερράν. Ἐπαρχ. 5: Κλερμὸν-Φερράν, Ριόμ, Θιέρ, Ἀμβέρ, Ἰσσοάρ. Δῆμοι 50, κοινότητες 469.

Πουΐ-Δὲ-Δώμ· ἡφαιστειώδης ἀλλ' ἄνευ κρατῆρος βουνὸς τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Πουΐ (βλ. λ.), δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς τὸν φερώνυμον γαλλ. νομόν. Ὕψ. 1465 μ.

Πουϊζεγκὶρ (Μρκήσιος δέ-)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1655-1743, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ'.

Πουϊζεγκὶρ (Κόμης δέ-), υἱὸς τοῦ προηγ., 1727-1807, ὑπουργὸς τοῦ πολέμου ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1788.

Πουΐ - Δ' Ἐβέκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λότ. Κάτ. 2,300.

Πουΐ-Λωράνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κάτ. 5,000.

Πουϊμιρόλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λὸτ-ἐ-Γαρόνν. Κάτ. 1325.

Πούφφενδορφ· περιώνυμος δημοσιολόγος καὶ ἱστορικὸς γερμανός, διδάξας ἐν τῷ σουηδικῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Λούνδ, 1632-1694. Ἔγραψε τὸ «Δίκαιον φύσεως καὶ ἀνθρώπων», «Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Εὐρωπαίων» κ. ἄ.

Πόχαλη· χ. τοῦ δήμου Ζακύνθου τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ: 491.

Πραβάδη ἢ **Παραβάδη**· π. τῆς Βουλγαρίας 35 χλμ. Δ τῆς Βάρνης ἐπὶ τοῦ ὁμων.ποταμίσκου. Κάτ.5,000. Ἐνταῦθα οἱ Ρῶσοι ἐνίκησαν τοὺς Τούρκους τὸ 1829.

Πράγα· πρωτ. τῆς Βοημίας ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ Μολδαύου καὶ ἐπὶ ἑπτὰ ἐκτισμένη λόφων, ἔχουσα μετὰ τῶν προαστείων 314,000 κατ., 256 χλμ. ΒΔ τῆς Βιέννης. Ἡ πόλις διαιρεῖται εἰς 4 τμήματα· πρὸς μὲν τὰ δεξιὰ τοῦ Μολδαύου κεῖται ἡ Παλαιὰ πόλις, ἔχουσα ὁδοὺς στενὰς καὶ σκοτεινάς, ἡ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

συνοικία τῶν Ἰουδαίων καὶ ἡ Νεάπολις, πρὸς δὲ τἀριστερὸν αὐτοῦ τὸ μικρότερον ἀλλ' ὡραιότερον μέρος τῆς πόλεως Χοάδσχιν, μετὰ κανονικῶν ὁδῶν καὶ οἰκοδομῶν καλῶς ἐκτισμένων. Ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται τὸ ἀνάκτορον, πλεῖστα ὡραῖα μέγαρα καὶ ὁ λαμπρὸς μητροπολιτικὸς ναὸς μετὰ τοῦ ἀργυροτεύκτου τάφου τοῦ Ἁγίου Νέπομουκος, τὸ δημαρχεῖον μετὰ τοῦ περιφήμου μηχανικοῦ ὡρολογίου, τὸ θέατρον κτλ. Τὸ ἐμπόριον τῆς Π. εἶνε ἀρκούντως σημαντικόν, ἡ δὲ βιομηχανία ἀκμαία ἔδρα τῆς Στρατ. διοικήσεως τῆς Βοημίας, ἔχει Πανεπιστήμιον αὐτοκρατορικὸν ὀνομ. Καρολῖναν (ἱδρυθὲν τῷ 1348 ὑπὸ τοῦ Καρόλου Δ') μετὰ θεολογικῆς, ἰατρικῆς, νομικῆς καὶ φιλολογικῆς σχολῆς, Γυμνάσια, πολυτεχνικὸν ἰνστιτοῦτον, σχολὴν γραφικῆς, μουσικήν, κτηνιατρικήν, σχολὴν τυφλῶν, καὶ κωφαλάλων, φιλολογικὴν ἑταιρείαν, ἐπιστημονικὴν κλπ., μουσεῖον φυσικῆς ἱστορίας, ἐθνικὸν μουσεῖον, ἀστεροσκοπεῖον, βιβλιοθήκην κλπ. Εἶνε πατρὶς τοῦ Ἱερωνύμου. Περὶ τὸ 759 ἐκτίσθη ἡ Παλαία πόλις. Κάρολος ὁ Δ' ἔκτισε τὸ 1348 τὴν Νεάπολιν. Ἀπὸ τοῦ 1409 ἡ Π. ὑπῆρξε τὸ θέατρον σοβαρωτάτων θρησκευτικῶν ταραχῶν, προκληθεισῶν ἐκ τῆς νέας αἱρέσεως τοῦ Ἰωάννου Οὐσσίου. Μέγα ἐπίσης διεδραμάτισε πρόσωπον κατὰ τὸν Τριακονταετῆ πόλεμον. Κάρολος ὁ Ζ' δοὺξ τῆς Βαυαρίας, κατέλαβεν αὐτὴν τὸ 1741. Κατὰ τὸν ἑπταετῆ πόλεμον, οἱ Πρῶσσοι ἑβομβόλησαν τὴν Π. Τὸ 1848 μεγάλη ἐπανάστασις ἐξερράγη ἐν Π. κατὰ τῆς Αὐστρίας. Τὸ 1866 ὑπεγράφη ἐν αὐτῇ ἡ ἀποκλείουσα τὴν Αὐστρίαν ἀπὸ τῆς Γερμανίας καὶ παραδίδουσα τὸ Σλέσβιγ εἰς τὴν Πρωσσίαν εἰρήνη.

Πράγα· προάστειον τῆς Βαρσοβίας (ὅρα λέξιν). Αὐτόθι οἱ Σουηδοὶ ἐνίκησαν τοὺς Πολωνοὺς τῷ 1656 καὶ οἱ Πολωνοὶ τοὺς Ρώσους 1830. Οἱ Ρῶσοι ἐπανέκτησαν αὐτὴν τῇ 8 7)βρίου 1831.

Πραγματευτῆ ἡ Μέλαικα· χ. τοῦ δήμου Λιμναίου τῆς Νοτ. Κυνουρίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Λεωνιδίου. Κάτ. 500.

πράδ. πρωτ. ἐπαρχίας ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀνατ. Πυρηναίων, παρὰ τὸν ποτ. Τάτ, 41 χιλ. Δ τοῦ Περπινιάν, κάτ. 4,000. Πρωτοδικεῖον, Γυμνάσιον, ἐκκλ. σχολή.

Πράδ (Ἀβᾶς Ἰω. Μαρτίνος δέ·), ἐγεν. ἐν Καστελσαρρατζέν, 1720—1782, συνειργάσθη ἐν τῇ «Ἐγκυκλοπαιδείᾳ». Κατεδιώχθη ὡς ὑποστηρίξας θέμα ἐν τῇ Σορβόννῃ (1751), ἐν ᾧ ὑπερήσπιζεν ἀντίθετα τῇ Ἐκκλησίᾳ δόγματα, δι' ἃ καὶ ἔφυγεν εἰς Ὁλλανδίαν καὶ εἶτα εἰς Βερολῖνον ἔνθα τῇ συστάσει τοῦ Βολταίρου ἐγένετο ἀναγνώστης τοῦ βασιλέως τῶν Πρώσσων. Γενόμενος ὅμως ὕποπτος εἰς Φρειδερῖκον τὸν Β' συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Βρογλίου περὶ τῶν κινήσεων τοῦ Πρωσ. στρατοῦ, ἐξωρίσθη εἰς Γκλογγώ. Περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου του ἀπηρνήθη τὰς ἀρχάς του καὶ ἐγένετο ἀρχιδιάκονος τοῦ ναοῦ τοῦ Γκλογγώ. Συνέγραψε «Σύναψιν ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας».

Πράδ (Δομίνικος Δου-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φούρ, ἀββᾶς τοῦ-), ἱεράρχης καὶ συγγραφεύς, 1759-1837, ἐγεν: ἐν Ἀλλάνσῃ τῆς Ὠβέρνης, μέγας ἔξαρχος ἐν Ῥουάν. Μέλος τῆς συνταικτικῆς συνελεύσεως, μετενάστευσε τῷ 1791, ἀλλ' ἐπανῆλθε τὸ 1801 καὶ τῇ ὑποστηρίξει τοῦ συγγενοῦς του Δουρόκ, ἐγένετο πνευματικὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, βαρόνος, ἐπίσκοπος τοῦ Πουατιέ, ἀρχιεπίσκοπος τῆς Μαλίν· τῷ 1812 ἐστάλη πρέσβυς εἰς Βαρσοβίαν, ἀλλ' ἀποτυχών, ἐστύλη αὖθις μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μόσχας εἰς τὴν ἐπισκοπήν του. Καταστὰς δ' ἔκτοτε φανατικὸς ἐχθρὸς τοῦ Ναπολέοντος ἐκηρύχθη κατ' αὐτοῦ ἐκ τῶν πρώτων κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν συμμάχων εἰς Παρισίους. Ψυχρῶς ὅμως καὶ οἱ Βουρβῶνοι ἐφέρθησαν πρὸς αὐτόν, δι' ὃ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπήν του. Ἐκλεγεὶς Βουλευτὴς τῷ 1827, παρῃτήθη μετὰ μικρόν. Συνέγραψε τὴν «Ἱστορίαν τῆς πρεσβείας αὐτοῦ εἰς τὸ Δουκᾶτον τῆς Βαρσοβίας», «τὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης», «τὸ Συνέδριον τῆς Καρλσβάδης» κλπ.

Πρά- δέ- Μόλλο· Πρωτ: ἐπ: ἐν τῷ Γαλ. ν. τῶν Ἀνατ. Πυρηναίων, πολεμικὴ θέσις ἐν ὕψει 758 μ. ἐπὶ τῆς κλιτύος ὄρους, κατ. 2500. Μεταλλωρυχεῖα χαλκοῦ καὶ μαρμαρωρυχεῖα. Βιομηχανία ὑφασμάτων καὶ σοκολάτας. Πόλις ἀρχαιοτάτη, ἀλλ' ὀχυρωθεῖσα ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Πραδιέ· (Ζ ά μ), γλύπτης ἐγεν. ἐν Γενεύῃ ἐξ οἴκου προσφύγων Γάλλων, 1786-1852, ἐλθὼν νεώτατος εἰς Γαλλίαν ἐξετιμήθη ὑπὸ τοῦ Δενὸν ἀναγνωρίσαντος ἐν αὐτῷ τὴν τόσῳ πρωΐμως ἐν αὐτῷ ἀναπτυχθεῖσαν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν, εἰσήχθη δὲ τῇ συστάσει του εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Λεμόν· τὸ 1813 ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον διὰ τὸν «Φιλοκτήτην ἐν τῇ Νήσῳ Λήμνῳ» αὐτοῦ, ἐστάλη εἰς Ρώμην, ἔνθα ἐπετέλεσεν ἔργα ἐξασφαλίσαντα τὴν φήμην αὐτοῦ, εἶτα ἀποκατέστη ἐν Παρισίοις, ἔνθα κατέστη δημοτικώτατος, ἐξελέγη δὲ μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Λεμόν. Καίτοι ἐκαλλιτέχνησε παντοειδῆ ἔργα, ἐν τούτοις μᾶλλον ἠρέσκετο ἐν τῇ ἀποτυπώσει τοῦ γυναικείου κάλλους, ἀποδίδων μᾶλλον εἰς τὸ χαρίεν ἢ τὸ ἰσχυρόν. Τὰ πλεῖστα δὲ τῶν θεμάτων αὐτοῦ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη «ὁ ἔσχατος τῶν ἐθνικῶν». Ἐκ τῶν ἔργων του διακρίνονται τὸ σύμπλεγμα τῆς «Βάκχης καὶ τοῦ Κενταύρου» ἐν Ρουάν, ὁ «υἱὸς τῆς Νιόβης», ἡ «Ψυχὴ» καὶ ἡ «Ἀφροδίτη» ἐν Λουξεμβούργῳ, αἱ «τρεῖς χάριτες» ἐν Βερσαλλίαις, ἡ «Φρύνη», «τὸ ἔαρ», ἡ «Σαπφὼ» καὶ πλεῖστα ἄλλα.

πράδο· (Βλὰς δέλ-), ἱσπανὸς ζωγράφος, ἐγεν: ἐν Τολέδῳ 1544-1605, παρέμεινεν ἐπί τινα χρόνον ἐν Μαρόκῳ, ἔνθα ἐκτήσατο δι' εἰκονογραφῶν καὶ πινάκων περιουσίαν μεγάλην εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του ἔνθα κατὰ διαταγὴν τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως ἐνησχολήθη μόνον εἰς θέματα εὐσεβῆ διὰ τοὺς ναοὺς Ἱσπανίας.

Πραδόν· (Νικόλαος), τραγικὸς ποιητής, ἐγεν: ἐν Ῥουάν, 1638-1698, ἦλθε νέος εἰς Παρισίους καὶ εἰσήχθη ὑπὸ τῆς Κας Δεζουλιὲρ παρὰ τῇ Δουκίσσῃ δὲ Βουγιὸν καὶ τῷ δουκὶ τοῦ Νε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

θέρ' ἀπὸ δὲ τοῦ '674 ἐποίησε τραγωδίας, αἵτινες χάρις εἰς τὰς προτασίας ὧν ἐτύγχανεν ἐπέτυχον ἀμέσως. Οἱ ἀντίθετοι τοῦ Ῥακίνα ἀντέταξαν εἰς τὴν «Φαίδραν» του, τὴν «Φαίδραν καὶ τὸν Ἱππόλυτον» τοῦ Πραδόν, μετά τινας ὅμως ἡμέρας ἕκαστον τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν προσήκουσαν θέσιν, ἐποίησε προσέτι τὸν «Πύραμον καὶ τὴν Θίσβην», τὸν «Ταμερλᾶνον», τὴν «Τρωάδα», «Σκιπίωνα τὸν Ἀφρικανόν» κλπ. Ἠμάρτανεν ἰδίως περὶ τὸ ἦθος.

Πραθίου Μονή «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» διαλελυμένη ἐν τῷ δήμῳ Περαχώρας τῆς Κορινθίας. 3 ὥρ. ἀπὸ Λουτράκι.

Πραίνεστος· υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ ἔγκονος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Πραίνεστος.

Πραίνεστος· ἀρχαιοτάτη πόλις ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας, 34 χλμ. τῆς Ρώμης ἀπέχουσα πρὸς τὰ ΑΝΑ, ἐπὶ βραχώδους ὑψώματος κειμένη, δι' ὃ κατέφευγον εἰς αὐτὴν οἱ πλούσιοι Ρωμαῖοι τὸ θέρος ὡς εἰς ὁροσερὰν κατοικίαν. Εἶχε ναὸν τῆς Τύχης καὶ ἕτερον τῆς Ἥρας. Σήμερον λέγεται Π α λ ε σ τ ρ ί ν α. Κατὰ τὸν μῦθον ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σαικούλου, υἱοῦ τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Τηλεγόνου, υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Πατρὶς τοῦ Λιλιανοῦ. Ἡ πόλις αὕτη ἔλαβε μέρος ἐν τῇ Λατινικῇ ὁμοσπονδίᾳ, ἥτις ἐσχηματίσθη κατὰ τῆς Ρώμης, μετὰ δὲ τὸν συμμαχικὸν πόλεμον κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ὅστις διέ νειμε τὰς γαίας αὐτῆς εἰς τοὺς στρατιώτας του. Μάριος δὲ ὁ νεώτερος ἠττήθη πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Σύλλα, εἶτα ἐγκλεισθεὶς ἐν αὐτῇ καὶ πολιορκηθεὶς ηὐτοχειριάσθη τὸ 82 π. Χ. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀνεῦρον ἐν Πραινέστῳ τοὺς «Πραινεστίους» λεγομένους «Πίνακας» (δημοσιευθέντας ὑπὸ τοῦ Φοντζίνι τὸ 1779) καὶ ὡραῖον Μωσαϊκόν.

Πραιριάλ· ἔτος Α'· τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως. (Ἡμέραι 1α, 2α, 3η ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς τὴν 20ὴν, 21ην καὶ 22αν Μαΐου 1795) στάσις κατὰ τῆς Συντακτικῆς συνελεύσεως, συγχρόνως ἐγένετο ἡ τελευταία προσπάθεια τῆς φατρίας τῶν Ἰακωβίνων κατὰ τῆς θερμιδωρείου ἀντιδράσεως καὶ διαδήλωσις τοῦ λιμώττοντος λαοῦ τῶν Παρισίων καὶ ζητοῦντος ἄρτον. Οἱ στασιασταὶ εἰσώρμησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Συνελεύσεως, προεδρευομένην τότε ὑπὸ τοῦ Βουασύ-δ'-Ἀγκλὰς καὶ ἔσφαξαν τὸν ἀντιπρόσωπον Φερώ. Καὶ κατελήφθη μὲν ὑπ' αὐτῶν ἡ αἴθουσα, ἐκενώθη ὅμως ὕστερον ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῶν τμημάτων. Ἡ στάσις διήρκεσε τριήμερον. Ἡ Συντακτικὴ προσέταξε τὴν φυλάκισιν 13 ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, οἵτινες μετέσχον τῆς στάσεως, ὧν ἓξ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ ἀπέθανον αὐτοκτονήσαντες ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ δικαστηρίου, οἱ Ρόμ, Γκουγιόν, Δουκεσνοά, Δουρουά, Βουρδὸτ καὶ Σουβρανύ.

Πραιριάλ· ἔτους ζ' τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως. Ἡμέρα 30ὴ (18 Ἰουνίου 1799), ὁ Τρεγιὰρ ἀπεβλήθη τοῦ Διευθυντηρίου, οἱ δὲ Διευθυνταὶ Λα-Ρεβελλιὲρ-Λεπὼ καὶ Μερλὰν καταστάντες ἀντιδημοτικοὶ καὶ στερη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θέντες τῆς Κυβερνητικῆς ὑποστηρίξεως ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσιν, ἀντικατεστάθησαν δὲ διὰ τοῦ στρατηγοῦ Μουλὲν καὶ τοῦ Ροζὲ-Δουκώ.

Πραισσά· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομ. Λὸτ-ε-Γκαρὸν, 17 χλμ. ΒΔ τῆι Ἀζὰν κατ. 1300 ὀχυρά ποτε θέσις.

Πραισσάκ· κωμοπ. ἐν τῷ Γαλλ. νομ. Λ ὸ τ, ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ ποτ. Λότ, κατ. 2000, πατρὶς τοῦ Στρατηγοῦ Βεσσιέρ, οὗ ἔχει καὶ ἀνδριάντα.

Πραιτούκιοι· ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἰταλίας οἰκῶν ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, μεταξὺ Πικήνου καὶ Βεστίνων· ὁ Ἀ δ ρ ι α ς καὶ τὸ Ἰ ν τ ε ρ ά μ ι ο ν εἶσαν αἱ κυριώτεραι πόλεις ἃς κατῴκει.

Πραιτέξτα· (Τ ὸ γ α Π ρ α ι τ έ ξ τ α), τήβεννος, ἐσθὴς ἣν οἱ εὐγενεῖς νέοι τῆς Ρώμης ἔφερον ἀπὸ τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν, ἦτο δὲ περιυφασμένη διὰ ταινίας ἁλουργοῦς. Οἱ ἄρχοντες (Δ ι κ τ ά τ ω ρ ε ς Π ρ α ί τ ω ρ ε ς, ἀ γ ο ρ α ν ό μ ο ι ἔφερον ὡσαύτως τὴν τήβεννον, ἀλλὰ μετὰ παρυφῆς πλατυτέρας, στενοκλείστου μὲν διὰ τοὺς ἱππότας, πλατυκλείστου δὲ διὰ τοὺς συγκλητικούς.

Πραιτωρία· π. τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, πρωτ. τῆς Νοτιαφρικανικῆς δημοκρατίας τοῦ Τ ρ ά ν σ β α α λ, 378 χιλ. ΔΒΔ τοῦ Λορένσο-Μαρκὲς καὶ τοῦ ὄρμου τῆς Δελαγόας, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λιμνῶν τοῦ Μπόπο, ἐν ὕψει 1356 μ. ἔχουσα κατ. 28,000— Ἡ πόλις ὠνομάσθη οὕτω πρὸς τιμὴν τοῦ Ο ὐ ί λ. Π ρ α ι τ ω ρ ί ο υ, ἀρχηγοῦ τῶν Μπούρς, οὗ οἱ Ἄγγλοι προεκήρυξαν τὴν κεφαλὴν καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος πρόεδρος τοῦ Τράνσβααλ. Ἀνεκηρύχθη πρωτεύουσα τῷ 1855. Ν. πλ. 25ο 46′, Μῆκ. Ἀνατ. 26ο 28′.

Πραιτωριανοί· τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδετο τὸ πρῶτον εἰς τοὺς λοχάδας τῆς κ ο χ ό ρ τ ε ω ς εἰς ἣν ἦν ἀνατεθειμένη ἡ φρουρὰ ἀρχιστρατήγου Ρωμαίου (πραίτωρος) ὑπάτου ἢ δικτάτωρος), εἶτα δὲ ἐκαλοῦντο οἱ ἀποτελοῦντες τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουράν, διωκοῦντο δὲ ὑπὸ τοῦ Πρεφέκτους Πραιτώριο, ἐλάμβανον δὲ ἀδρὸν μισθόν, ὅστις ἔφθασε μέχρι 30 ἀσσαρίων (περίπου 1,55 δρ.) καθ' ἑκάστην, ἀπέλαυον δὲ σπουδαίων προνομίων. Οἱ στρατῶνες αὐτῶν ἦσαν ἐγγύτατα τῆς Ρώμης μεταξὺ τῶν πυλῶν Βιμινάλης καὶ Ἐσκιλίνης. Αἱ κοχόρτεις αὐτῶν ἦσαν κατ' ἀρχὰς 10, ὁ Οὐϊτέλιος ἀνεβίβασεν αὐτὰς εἰς 16, ὁ δὲ Σεπτίμιος Σεβῆρος ἐπηύξησε σημαντικῶς τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. Ὁ Κωνσταντῖνος διέλυσεν αὐτὰς μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Μαξεντίου νίκην του, κατέστρεψε δὲ τὸ στρατόπεδον αὐτῶν, ὅπερ ἦτο ὠχυρωμένον. Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ Πραιτωριανοὶ διέθετον κατὰ βούλησιν τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα, ἐξέθηκαν μάλιστα ἅπαξ αὐτὸ καὶ εἰς δημοπρασίαν. Ἡ πλεονεξία, ἡ ἀπειθαρχία καὶ ἡ αὐθάδεια αὐτῶν κατέστησαν παροιμιώδεις. Πλὴν τοῦ τρόπου τῆς στρατολογίας κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε ὅλως ἀνάλογοι πρὸς τοὺς Γεννιτσάρους τῶν Τούρκων.

Πραιτώριοι· χ. τοῦ δήμου Χ ά ρ α κ ο ς, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ. 170.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Πραιτώριον· ἐκαλεῖτο ἡ σκηνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου (ὑπάτου, πραίτωρος ἢ ἄλλου) ἐν στρατοπέδῳ τῶν Ρωμαίων, ἡ κατοικία τοῦ Πραίτωρος ἐν ἐπαρχίᾳ, ὡς καὶ τὸ μέρος ἔνθα ἐδίκαζεν οὗτος.

Πραίτωρ· (ὅστις prae-it=βαδίζει ἐμπρός), Ρωμαϊκὸν ἀξίωμα. Ὁ Πραίτωρ ἦτο συγχρόνως δικαστὴς καὶ νομοθέτης. Ὡς δικαστὴς ὁτὲ μὲν ἀπεφάσιζεν αὐτός, ὁτὲ δὲ προσελάμβανε συμπαρέδρους ἢ ἀπεστάλμενους ἐκ Ρώμης. Ἀναλαμβάνων τὸ ἀξίωμα ἐδημοσίευε νομοθετικήν τινα διακήρυξιν, καλουμένην «ἐντίκτουμ πραιτῶρις» ἐν ᾗ διετύπου τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου οὓς ἔμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ. Ὡς ἐκ τούτου δὲ οἱ πραίτωρες πρὸ πάντων μεγάλως ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς συστηματοποιήσεως τοῦ Ρωμ. δικαίου, εἰσάγοντες ἀνὰ πᾶν ἔτος τὰς τροποποιήσεις ἃς ἔκρινον ἀναγκαίας, χωρὶς νὰ θίξωσι τὰ κείμενα. Διότι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κικέρωνος ἐμελέτων πολὺ μᾶλλον τὸ πραιτωρικὸν δίκαιον ἢ τὴν κυρίως νομοθεσίαν. Κατὰ δὲ τὸ 365 π. Χ. ὁπότε κατώρθωσαν καὶ οἱ πληβεῖοι νὰ μετέχωσι τῆς ὑπατείας, οἱ πατρίκιοι περιέβαλον τοὺς πραίτωρας διὰ μείζονος δικαιοδοσίας προσδάντες αὐτοῖς δικαιώματα ἅπερ ἀφῄρεσαν ἀπὸ τῆς ὑπατείας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξελέγοντο πραίτωρες ἀπὸ μόνων τῶν πατρικίων, ἀπὸ τοῦ 537 π. Χ. ὅμως ἡ ἀρχὴ αὕτη περιῆλθε καὶ εἰς τοὺς πληβείους, πρῶτος δὲ πληβεῖος πραίτωρ ἐγένετο ὁ Πουμπίλιος Φίλων. Ὁ Πραίτωρ ἐν ἀρχῇ ἦτο εἷς, τὸ 244 π. Χ. ὅμως διωρίσθη, καὶ δεύτερος· καὶ ὁ μὲν πρῶτος Πραίτωρ οὐρμπάνους = Πραίτωρ τῆς πόλεως, ἐδίκαζε τὰς ὑποθέσεις τῶν Ρωμαίων πολιτῶν, ὁ δὲ δεύτερος πραίτωρ Περεγγρίνους, πραίτωρ τῶν μετοίκων, ἐδίκαζε τὰς μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων διαφοράς. Τὸ 149 ηὔξησαν τοὺς πραίτωρας εἰς τέσσαρας, οἵτινες ἦσαν οἱ πρόεδροι τεσσάρων μονίμων δικαστηρίων (κουεστιόνες-περπέτουαι) πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐγκλημάτων συνωμοσίας, αἰσχροκερδείας, ἐσχάτης προδοσίας καὶ κλοπῆς τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπὶ Αὐγούστου ὁ ἀριθμὸς τῶν πραιτώρων ηὐξήθη πιθανῶς εἰς 20. Ἦτο ἡ πρώτη ἐπιδίφριος τῆς Ρώμης ἀρχή, προωρισμένη διὰ τὰ μέλη τῆς βουλευτικῆς τάξεως τὰ οὐχὶ κατωτέρας ἡλικίας τῶν 30 ἐτῶν. Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοκρατορίας ἡ ἀρχὴ αὕτη κατέστη ὅλως τιμητική. Ἐξελέγετο δὲ ὁ πραίτωρ κατ' ἀρχὰς μὲ ἐτησίως ἐν ταῖς γενικαῖς ἀρχαιρεσίας ὑπὸ τῶν ἑκατοστυομεδίμνων (τσεντούριαι) καὶ ἔδει νὰ ἦ τριακονταπενταέτης· συνωδεύετο δὲ ὑπὸ δύο ραβδούχων ἐν Ρώμῃ καὶ ὑπὸ ἓξ ἐκτὸς τῆς Ρώμης. Ἐν τῇ Ἀγορᾷ (Φόρουμ) ἐκαθέζετο ἐπὶ διφρικῆς ἕδρας ἐν ὑψώματι, ὅπερ ὠνόμαζον βῆμα, ἔφερε δὲ τὴν τήβεννον. Βραδύτερον οἱ πραίτωρες ἀποστελλόμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας (Πραιτῶρες-προβιντσιάλες) περιεβλήθησαν πλὴν τῆς δικαστικῆς καὶ τὴν στρατιωτικήν, οἰκονομικὴν καὶ διοικητικὴν δύναμιν. Πραίτωρες διωρίσθησαν τὸ 227 εἰς τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Σαρδὼ μόνον, ἀλλὰ βραδύτερον ἐπεξετάθη ἡ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀρχὴ αὕτη εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας καὶ ἔλαβον τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν (ἱ μ π έ ρ ι ο υ μ). Ἠδύναντο δὲ νὰ ἀναπληρωθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀντιπραιτώρων. Πραίτωρες ἐκαλοῦντο ἐνίοτε καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἢ μᾶλλον Στρατηγοὶ τῶν ἑλληνικῶν δημοκρατιῶν, ἰδίως τῆς ἀχαϊκῆς ὁμοσπονδίας.

Πράκτιος· ποτ. τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ Π ε ρ κ ώ τ η (βλ. λ.).

Πράμαντα (ἡ)· πρωτ. τοῦ δήμου Πραμάντης τῆς Ἄρτης (ἑλληνικὴ Ἤπειρος), 2 1)2 ὥρ. Β τῶν Ἀγνάντων καὶ 1 ὥρ. ΒΑΒ τῆς Ἄρτης, ἐπὶ τῶν Δ δειράδων τῶν πετρωδῶν Τσουμέρκων καὶ οὐ μακρὰν τῆς ὀροθετικῆς γραμμῆς Ταχυδρομ., τηλεγραφ., εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, ἀκμ. κτηνοτροφία, μικρὸν ἐμπόριον. Κάτ. 2828.

Πραμάντης-δ ή μ ο ς τῆς τέως ἐπαρχ. Τζουμέρκων, Νομ. Ἄρτης. Πρωτ. Π ρ ά μ α ν τ α. Ἄλλο χ. Μελισσουργός, Μ ο ν α ὶ Εἰσοδίων Θεοτόκου ἢ Μελισσουργῶν καὶ Ἁγίας Παρασκευῆς. Κάτ. 4,257.

Πράμνη· ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας, καθ' ὃ ὑπετίθετο ὀνομασθεὶς ὁ Πράμνειος οἶνος. Σήμερον λέγεται Μέλισσα, κεῖται δὲ εἰς τὰ ΝΔ τῆς νήσου καὶ ἔχει ὕψ. 1030 μ.

Πραξαγόρας· πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου.

Πραξαγόρας· ἐπίσημος ἰατρὸς Κῶος ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς 4ης π. Χ. ἑκατ. ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἱπποκράτους, αὐτὸς ἱδρύσας τὴν ἀνατομίαν καὶ παθολογίαν.

Πραξίας· γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Καλάμιδος· εἰργάσθη εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ Ἐρεχθείου.

Πραξίβουλος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 116 ὀλυμπ.

Πραξιδάμας· Αἰγινήτης ὀλυμπιονίκης, νικήσας ἐν πυγμαχίᾳ τὸ 544 π.Χ., πάππος τοῦ νεμεονίκου Ἀλκιμίδου.

Πραξιδάμας· ποιητὴς ἢ μελοποιός, ζήσας μεταξὺ 460 καὶ 420 π.Χ.

Πραξιδίκη· ἀδελφὴ τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ τῆς Ὁμονοίας καὶ τῆς Ἀρετῆς, λατρευομένη ἐν Ἀλιάρτῳ τῆς Βοιωτίας δι' ἰδίου ἱεροῦ, ὡς συνεργὸς τῶν δικαίων ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνθρώπων.

Πραξιεργίδαι· ἱερατικὴ γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἥτις ἐπεστάτει καὶ ἐπετέλει τὰς ἱερὰς τελετὰς ἐν τοῖς «Πλυντηρίοις» καὶ «Καλλοντηρίοις».

Πραξιθέα· μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Νῆφον.

Πραξιθέα· μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, τῶν θυσιασθεισῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Πράξιλλα· περίφημος Σικυωνία ποιήτρια, ἀκμάσασα κατὰ τὸ 452 π. Χ., ποιήσασα δὲ ὕμνους καὶ διθυράμβους, ἰδίως δὲ φημιζομένη διὰ τὰ σ κ ο λ ι ὰ αὐτῆς ἄσματα.

Πραξῖνος· κυβερνήτης νηὸς Τροιζηνίας, τῆς πρώτης κυριευθείσης ὑπὸ τῶν ἐπιδραμόντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος Περσῶν μετὰ τοῦ Δαρείου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

πραξίτας· Λακεδαιμόνιος, ὅστις τὸ 393 π.Χ. διωρίσθη πολέμαρχος ἐν Σικυῶνι μετὰ τῆς μόρας αὐτοῦ.

πραξιτέλης· περίφημος Ἕλλην γλύπτης ζήσας ἀπὸ τοῦ 361—280 π. Χ. Τὸ ἀριστούργημα τῆς δαιμονίας του τέχνης εἶνε τὸ σωζόμενον καὶ σήμερον ἄγαλμα τοῦ Ἑ ρ μ ο ῦ, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ὀλυμπίας.

πραξιφάνης· φιλόσοφος περιπατητικὸς Μυτιληναῖος ἢ Ρόδιος, ζῶν τὸ 322 π.Χ. Ἦτο μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου καὶ ἠσχολεῖτο ἰδίως περὶ τὰ γραμματικά. Λέγεται ὅτι ὑπῆρξε καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου

πραρκί· ὀν. ἰνδικῶν διαλέκτων συγγενῶν πρὸς τὴν σανσκριτικήν, ἀλλ' αἵτινες ὅμως διαφέρουσιν ὑπὸ φωνητικὴν ἔποψιν καὶ εἰσὶ παρεμφερέστεραι πρὸς τὰς λαλουμένας νῦν διαλέκτους. Αἱ διάλεκτοι αὗται ἔσχον καί τινα φυλολογικὴν ἀνάπτυξιν. Αἱ «ἑπτακόσιαι στροφαὶ» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῶν ἐν ταῖς διαλέκτοις ταύταις γραφέντων ποιημάτων.

πράς· ἀρχ. π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.

πρασαῖς· χ. τοῦ δήμ. Χ ρ ω μ ο ν α σ τ η ρ ί ο υ, ἐπαρχ. Ρεθύμνης Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης, Κάτ: 250.

πρασαῖς· χ. τοῦ δήμ. Λ έ κ κ ω ν Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 285.

πρασᾶς· (Π.)· πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐκ τῆς μεσσηνιακῆς ἐπαρχ. Ἀνδρούσσης, πλουσιώτατος τῶν ἐθνοσυνελευστῶν, καίτοι ἀγράμματος.

πρασιαί· δῆμος τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς Πανδιονίδα φυλήν.

πρασιαί· π. παραθαλασσία τῆς ἀρχ. Λακωνίας (Βόρ-Κυνουρία) ἐν τοῖς μέθορίοις τῆς Ἀργολίδος.

πρασιάς· ἢ ἄλλως Κερκυνῖτις, λίμνη τῆς Θράκης παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ ποτ. Στρυμόνος καὶ κοινῶς σήμερον καλουμένη Τ' Ἀ χ ι ν ο ῦ.

πρασιδάκι· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Ζούρτσας. Κάτ: 103.

πρασίνου - Ἀκρωτηρίου-Νῆσοι· σύμπλεγμα πολλῶν νήσων εὑρισκομένων ἔμπροσθεν τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, πλησίον δὲ τοῦ Π ρ α σ ί ν ο υ Ἀκρωτηρίου καὶ ἀνηκουσῶν εἰς τοὺς Πορτογάλους. Ἔκτ: 3,851 τετρ. χλμ. Κάτ: 120,000. Εἶνε νῆσοι ἄκαρποι καὶ ἡφαιστειώδεις ἐξάγουσαι μόνον ἄφθονον ἅλας. Μ ε γ ί σ τ η ὅλων εἶνε ὁ Ἅ γ ι ο ς Ἰ ά κ ω β ο ς.

πράσιοι· ἀρχαιότατον ἐξαφανισθὲν πλέον ἰσχυρὸν ἔθνος τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

πρασλέν· κλάδος τοῦ Γαλ. οἴκου Σσοαζέλ, ὀνομαζόμενος οὕτω ἔκ τινος ὁμων. κωμοπόλεως τῆς Καμπανίας ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ὄμπ, ἐκ τῶν τοῦ οἴκου τούτου γνωστότεροι εἶνε 1) ὁ Στρατάρχης Δοὺ Π λ ε σ σ ί- Π ρ α σ λ έ ν, νικήσας τὸ 1650 ἐν Ρεθέλ τὸν Τουρέννην. 2) Κ α ῖ σ α ρ Γαβριὴλ- Δὲ Σουαζὲλ δουξ Π-, 1712-1785, ἀντιστράτηγος πρέσβυς ἐν Βιέννῃ, ἀντικαταστήσας τὸ 1761 τὸν ἐξάδελφόν του Δοῦκα δὲ Σσουαζὲλ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπογράψας τὴν συνθήκην τοῦ 1763, ἥτις ἐτέθη τέρμα εἰς τὸν ἑπταετῆ πόλεμον, τὸ 1766 ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ἐδημιούργησε τὸ ναυτικὸν πυροβολικὸν τοῦ ναυτικοῦ. Κατέστησε τὴν Λοριὰν ἀγορασθεῖσαν ἀπὸ τῆς ἰνδικῆς ἑταιρείας, στρατιωτικὸν λιμένα, ὠχύρωσε τὸν λιμένα τῆς Βρέστης καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέαν περίπλου τῆς γῆς, ὃν ἐπραγματοποίησεν ὁ Βουγκαινβίλ. Τῷ 1770 συμμετασχὼν τῆς δυσμενείας τοῦ δὲ Σσουαζὲλ ἀπεσύρθη καταλιπὼν εἰς τοὺς λιμένας 74 πλοῖα τῆς γραμμῆς καὶ 50 φρεγάτας. 3) Ὁ υἱὸς του Κ α ῖ σ α ρ Λ ο υ δ ο β ῖ κ ο ς, 1735—91, στρατάρχης, πρέσβυς ἐν Νεαπόλει 1766—71, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 βουλευτής, ὀπαδὸς τῶν μεταρρυθμίσεων. 4) Ἀ ν τ. Κ α ῖ σ α ρ, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, 1756 — 1808, Στρατάρχης, βουλευτὴς ὡς καὶ ὁ πατήρ του ὀπαδὸς τῆς Ἐπαναστάσεως, φυλακισθεὶς οὐχ ἧττον τὸ 1793, ἀπελευθερωθεὶς τὴν 9 Δερμιδὼρ καὶ Γερουσιαστὴς γενόμενος ἅμα τῇ συστάσει τῆς Γερουσίας. 5) Κ ά ρ ο λ ο ς-Φ έ λ ι ξ, υἱὸς τοῦ Ἀντ.-Καίσαρος, 1778—1841, διετέλεσεν εἷς τῶν θαλαμηπόλων τοῦ Ναπολέοντος, προήδρευσε τὸ 1811 τοῦ ἐκλεκτικοῦ συλλόγου τοῦ ν. Σηκουάνα-καὶ-Μάρνου, τὸ 1814 διωρίσθη ἀρχηγὸς τῆς Α' λεγεῶνος τῆς ἐθνοφρουρᾶς τῶν Παρισίων, προσβαλὼν τοὺς Συμμάχους εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Παρισίων, ὑπεστήριξε δὲ τὸν Αὐτοκράτορα κατὰ τὸ ἑκατονταήμερον. Ἐξωσθεὶς τὸ 1815 τῆς Βουλῆς τῶν Πατρικίων, ἐπανεκλήθη ἐν αὐτῇ τὸ 1817, ἐψήφισε δὲ πάντοτε μετὰ τῆς φιλελευθέρου μερίδος. Κάτοχος μεγάλης περιουσίας (ὑπὲρ τὰ 9 ἑκατομ.) ἐφάνη εὐεργετικώτατος, ἀφῆκε δὲ μνήμην ἀνδρὸς φιλανθρωποτάτου. 9) Εἷς τῶν υἱῶν του Θ ε ο β ά λ δ ο ς 1804—47, Πατρίκιος τῆς Γαλλίας, ὅστις νυμφευθεὶς τὴν μόνην θυγατέρα τοῦ Στρατάρχου Σεβαστιάνι ἐδολοφόνησε ταύτην, εἶτα δὲ ηὐτοκτόνησε ὀληθηριασθείς.

Πρασόκηπος· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τοῦ χ. Γιαννάδες τοῦ δήμου Παρελείων τῆς Κερκύρας.

Πράσον· ἀρχαῖον ὄνομα ἄκρωτ. εἰς τὰ ΝΑ τῆς τότε γνωτῆς Ἀφρικῆς.

Πρασσοῦδα· νησὶς τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἀνήκουσα εἰς τὸν δῆμον Αἰαντείου, 2 1)2 ὥρ. ΒΑ τοῦ Τρίκχερι.

Πρασσός· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Βρασιῶν τῆς Κυνουρίας, 5 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεωνιδίου καὶ 3 1)2 ἀπὸ τῆς χειμερινῆς πρωτ. τοῦ δήμου-Ἁγίου Ἀνδρέου. Κάτ. 645.

Πρατίνας· υἱὸς τοῦ Πυρρωνίδου ἐκ Φλιοῦντος τῆς Σικυωνίας, ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής, διαγωνισθεὶς περὶ τὴν 70 ὀλυμ. πρὸς τὸν Αἰσχύλον καὶ τὸν Χοιρίλον.

Πρᾶτο· π. ἐν Τοσκάνῃ τῆς Ἰταλίας, 17 χιλ. ΒΔ τῆς Φλωρεντίας ἐπὶ τοῦ Μπιζέντσιο παραποτάμου δεξιοῦ τοῦ Ἄρνου, κάτ. 14,200. (Ἡ ὅλη ὁμων. κοινότης περιλαμβάνουσα 23 χωρία, ἔχει 45,000 κατ.), Λύκειον περιώνυμον, ὀνομ. Τ σ τ κ ο ν ί ν ι. Εἶνε πατρὶς τοῦ Κάστι. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἀπετέλει ἰδίαν δημοκρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τίαν, ἥτις ὑπετάγη εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὸ 1358. Οἱ Ἱσπανοὶ ἐλεηλάτησαν αὐτὴν τὸ 1512.

Προῦλος· φιλόσοφος ἐκ Τρωάδος, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Τίμωνος.

Προχώμου· χ. τοῦ δήμου Μελιδονίου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοίκ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 50.

Πρεβάλ· (Κ λ.-Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς, ὑποκόμης δὲ—), γάλλος στρατιωτικὸς συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Σπλέν, 1772—1853, ἔλαβε μέρος εἰς πολλὰς ἐκστρατείας κατὰ τὴν ὁημοκρατίαν καὶ τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὸ 1814 ἐγένετο μέραρχος (ἀντιστράτηγος), διακριθεὶς δὲ ἐπὶ διοικητικῇ ἱκανότητι, διωρίσθη σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας τὸ 1837. Γενόμενος πατρίκιος ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γερουσίαν τῷ 1852, συνεργάσθη ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἀναμορφωτικῶν ἔργων τοῦ στρατάρχου Γκουβιὼν-Σαὶν-Σὺρ. Συνέταξε δὲ ἔργα περὶ ἱστορίας καὶ διοικήσεως τοῦ στρατοῦ, ἅπερ ἐκρίθησαν ὡς κλασικά, ἐν οἷς «ὑπομνήματα ἐπὶ τῶν ἰταλικῶν πολέμων», «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ ἱππικοῦ», «περὶ ὀργανισμοῦ καὶ ἀστυνομίας τῶν στρατευμάτων», «περὶ τῆς ἐν ἐκστρατείᾳ ὑπηρεσίας τῶν στρατευμάτων» κλπ.

Πρέβεζα· π. παράλιος τῆς Τουρκικῆς Ἠπείρου, ἀπέναντι τῶν Ἑλλήν. παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας, λιμὴν δὲ τῶν Ἰωαννίνων καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἠπείρου, μὲ ἰσχυρὰ φρούρια, σημαντικὰς παθόντα (τὰ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου) ζημίας κατὰ τὸν ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897, κάλλιστον λιμένα, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον καὶ 7,000 κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων 6,000 εἶνε Ἕλληνες.—Ὀλίγον βορειωτέρως αὐτῆς ἐπὶ στενοῦ ἰσθμοῦ εὑρίσκονται τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Νικοπόλεως (εἰς τὴν θέσιν Παληοπρέβεζα, ὅπου ὀχυρὰ καὶ τάφρος), ἥτις ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Ὀκταβιανὸν εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του περὶ τὸ ἄκρωτ. Ἄκτιον (Ποῦντα) τὸ 31 π. Χ.

Πρεβελιανά· χ. τοῦ δήμου Μ ε γ ά λ η ς Β ρ ύ σ ε ω ς, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 110.

Πρεβέντζα· χ. τοῦ δήμου Καλαμπάκας (Αἰγινίου) τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων. 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καλαμπάκας. Κάτ. 624.

Πρεβέντζα· χ. τοῦ δήμου Στράτου τῆς Ἀκαρνανίας. 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεπενοῦ. Κάτ. 75.

Πρεβίλλ· (Π έ τ ρ ο ς-Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς-Δ ο υ μ ο π ύ ς, ἐπιλεγόμενος Π ρ ε β ί λ λ) κωμικὸς ἠθοποιός, ἐκ Παρισίων 1721—1799, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν Παρισίοις, 1753—1786, διηύθυνε δὲ καὶ τὸ θέατρον τῆς Λυών. Συνέταξαν κατὰ τὰς σημειώσεις αὐτοῦ αὐτομνήματα» ἅπερ περιελήφθησαν ἐν τῇ συλλογῇ «τῶν περὶ δραματικῆς τέχνης ὑπομνημάτων».

Πρεβό· πρεβότος (ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ λατ. π ρ α ι π ό ζ ι τ ο υ ς = π ρ ο ϊ σ τ ά μ ε ν ο ς), τίτλος ἀποδιδόμενος πολλαχοῦ, ἀλλ' ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ εἰς τοὺς ἀρχ. δικαστὰς βασιλικοὺς ἢ τιμαριωτικούς. Ἦσαν δὲ εἰ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δικῶς. Α'.—ὁ Πρεβὸ δὲ λ' ἀρμὲ (ἀρχιδικαστὴς τοῦ στρατοῦ) καὶ οἱ Πρεβὸ δὲ μπάντ, ἔχοντες καθῆκον νὰ δικάζωσιν ὑποθέσεις στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος ἢ καὶ μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν. Β'. — ὁ Πρεβὸ δὲ μαρεσσώ, ὅστις ἀπεφάσιζεν ἐπὶ ὑποθέσεων ἐν αἷς διεφέροντο οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί. Ἐπὶ Καρόλου Ϛ' καὶ Καρόλου Ζ' ἀπετέλει μέρος τῆς Βασιλικῆς ἀκολουθίας κατὰ τὰς ἐκστρατείας καθ' ἃς παρίστατο καὶ ὁ βασιλεύς. Γ'.— ὁ Πρεβὸ δὲ Κονν ε τμπαλί, ἢ μέγας ἀρχιδικαστὴς τῆς Γαλλίας, οὗ τὸ ἀξίωμα καὶ τὰ καθήκοντα συνεχωνεύθησαν τὸ 1572 πρὸς τὰ τοῦ Πρεβὸ δὲ λ' Ὁτέλ. Δ'.— ὁ Πρεβὸ δὲ ϗλ' Ὁτέλ ντυρουά, ἤτοι ἀρχιδικαστὴς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, δικάζων ἐπὶ πάντων ὅσοι ἦσαν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς αὐλῆς, ὅπου δήποτε καὶ ἂν αὕτη μετεφέρετο. τὰ καθήκοντα ταῦτα ἀνῆκόν ποτε εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἀνακτορικοῦ κόμητος, εἶτα δὲ περιῆλθον εἰς τὴν ἁρμοδιότητα διαφόρων αὐλικῶν ἀξιωματικῶν, ἕως οὗ διωρίσθη εἰδικὸς ἀξιωματικὸς ἐπὶ τούτων ὁ Πρεβὸ δελ' ὀτέλ, τὸ δὲ 1572 ἀνέλαβε πρὸς τούτοις καὶ τὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιδικαστοῦ τῆς Γαλλίας. Ε'. — ὁ Πρεβὸ δὲ Παρί ἀρχιδικαστὴς δήμαρχος τῶν Παρισίων, ἔχων καθήκοντα τὴν πολιτικὴν διοίκησιν καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς πόλεως καὶ τὴν ὑποκομητείαν τῶν Παρισίων. Ἦτο ὁ πρῶτος ἄρχων τῆς πόλεως μετὰ τὸν Βασιλέα καὶ τὸ κοινοβούλιον· μέχρι τῆς ἱδρύσεως τῶν Πρωτοδικείων τὸ 1551 εἶχε καὶ τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῶν. ΣΤ'. — ὁ Πρεβὸ ντὲ μαρσσάν· ἀρχιδικαστὴς τῶν ἐμπόρων (ἀρχιεμποροδίκης), ἔχων καθῆκον μόνον ἐν ἀρχῇ νὰ ἐπιθεωρῇ καὶ φορολογῇ τὸ διὰ θαλάσσης ἐμπόριον, ὅπερ διενηργεῖτο εἰς τοὺς λιμένας, ἐπεξέτεινε βραδύτερον τὴν δικαιοδοσίαν του ἐφ' ὅλου τοῦ ἐμπορίου. Εἶχεν ἐπίσης καθῆκον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν δημοσίων τελετῶν καὶ τοῦ ἐπιβάλλειν τὸν κεφαλικὸν φόρον. Ἐξελέγετο κατὰ τριετίαν· βοηθοὺς εἶχε τοὺς δημάρχους. Οἱ ἐμπορικοὶ ἀρχιδικασταὶ ἐπέδρασαν σπουδαίως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Παρισίων. Μεταξὺ τῶν πολλῶν διακριθέντων ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ Ἰάκωβος δὲ Φλεσσὲλ (1789) ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων θυμάτων τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

Πρεβόστ (Πέτρος), συγγραφεὺς ἐκ Γενεύης τῆς Ἑλβετίας, 1751—1839, παρέμεινεν ἐπί τινα χρόνον παρὰ Φρειδερίκῳ τῷ Β', ὅστις διώρισεν αὐτὸν μέλος τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Βερολίνου. Μετέφρασεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς τὰς «Τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου», ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς δὲ πολλὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, συνέγραψε δὲ καὶ αὐτὸς «Δοκίμιον φιλοσοφίας» κ. ἄ.

Πρεβόστ (Κωνστάν, γεωλόγος ἐκ Παρισίων, 1787—1856, ἐδίδαξε δὲ ἐν τῷ Ἀθηναίῳ καὶ τῇ κεντρικῇ Σχολῇ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, ἔνθα ἱδρύθη ἕδρα τῆς Γεωλογίας (1831), καὶ τὸ 1848 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τῶν ἐπι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

στημῶν. Συνέγραψε διάφορα καὶ ἄξια λόγου γεωλογικὰ συγγράμματα, ἔγραψε δὲ καὶ πλεῖστα ἄρθρα ἐν τῷ «Λεξικῷ τῆς φυσικῆς ἱστορίας».

Πρεβόστ-Παραδόλ (Λουκιανός-Ἀνατόλιος), συγγραφεύς, ἐκ Παρισίων, ἐγεν. τὸ 1829, υἱὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἠθοποιοῦ τινος τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου, διεκρίθη μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του ἐν τῷ Διδασκαλείῳ καὶ ἐπηνέθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν διὰ τὸ «ἐγκώμιον τοῦ Βερναρδίνου δὲ Σαίν-Πιέρ, τὸ δὲ 1855 διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Αἴξ. Τὸ 56 ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους ὡς συντάκτης τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» καὶ τοῦ «Ταχυδρόμου τῆς Κυριακῆς». Τὸ 1869 ἐκλήθη νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Ἀμπὲρ εἰς τὴν Γαλ. Ἀκαδήμειαν. Τὸ 1870 συμφιλιωθεὶς πρὸς τὴν αὐτοκρατ. κυβέρνησιν διωρίσθη ὑπουργὸς πληρεξούσιος ἐν Οὐασιγκτῶνι. Μόλις δ' ἀφικόμενος εἰς τὴν θέσιν του ἔμαθε τὰς πρώτας συμφορὰς τοῦ κράτους μεθ' οὗ συνεδέθη, κατεχόμενος δὲ καὶ ὑπὸ ἰδίων θλίψεων ηὐτοκτόνησε. Κατέλιπε πολλὰς φιλολογικὰς καὶ πολιτικὰς συγγραφὰς ἀξίας μὲν λόγου, ἀλλ' ἔν τισιν ἐπιπολαίους.

Πρεβόστ(σὲ) δ-Ἐγξίλ (αὐτ.-Φραγ.—ἀδδᾶς)· συγγραφεὺς, ἐγεν. ἐν Ἐσδὲν τοῦ Γαλλ. ν. Ἀρτουά, 1967—1763, υἱὸς Εἰσαγγελέως. Χαρακτῆρος ὁρμητικοῦ καὶ ἀστάτου ὑπῆρξε κατὰ πρῶτον μοναχός, εἶτα στρατιώτης, εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸν μοναχικὸν βίον καὶ ἐγένετο Βενεδικτῖνος, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ δὲ Πρέ, ἀλλὰ θραύσας αὖθις τὰ δεσμὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου ἔφυγεν εἰς Ὁλλανδίαν (1727) καὶ εἶτα εἰς Λονδῖνον ἔνθα ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν μισθούμενος εἰς συγγραφὰς ὑπὸ βιβλιοπωλῶν, τέλος ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ἐπαναλαβὼν τὸ ἐκκλησ. ἔνδυμα (1737), ὅτε ὁ Πρίγκιψ τοῦ Κονδὶ προσέλαβεν αὐτὸν ὡς πνευματικόν του. Κατορθώσας τέλος νὰ ἐξασφαλίσῃ ἔντιμον βίον ἀπεσύρθη εἰς Ἁγ. Φιρμὲν παρὰ τὸ Σαντιλλύ. Ἀναφέρονται πολλὰ μυθικὰ περὶ τοῦ θανάτου του. Ὑπῆρξε χαλκέντερος συγγραφεύς, τὰ δὲ ἅπαντα αὐτοῦ ἀπαρτίζουσιν 170 τόμους. Κυρίως κατέστη γνωστὸς ἐκ τῶν μυθιστορημάτων του, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ ἀξιολογώτερα εἶνε «Ἡ Ἱστορία τῆς Μανῶν Λεσκώ» καὶ τοῦ ἱππότου Δεγγριέ, ἐξ ἧς ἔλαβεν ὁ Δουμᾶς υἱὸς τὴν ἰδέας τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας».

Πρεβόστ (Πέτρος), γάλλος ζωγράφος ἐκ Μοντινῦ 1764—1823, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἀληθὴς ἐφευρέτης τοῦ πανοράματος. Πλὴν ἄλλων τοῦ εἴδους τούτου, ἔργα αὐτοῦ εἶνε καὶ αἱ ἀπόψεις τῆς Ρώμης, Νεαπόλεως, Ἀμστερδὰμ, Βονωνίας, Τιλσίττ, Βάγγραμ, Ἀμβέρσας, Ἱερουσαλήμ, Ἀθηνῶν, αἵτινες ὡς πρὸς τὴν φαντασίαν ὑπερέβαινον πᾶν ὅ,τι μέχρι τότε εἶχε γραφῆ. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐζωγραφοῦντο δι' ἐλαιοχρώματος ἐπὶ ὑφάσματος 120 μ. περιφερείας. Ἐπατύγχανεν ὡσαύτως καὶ εἰς κομμιογραφίας.

Πρεγγαδι· (συμβούλιον τῶν Πρεγ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γάδων), συμβούλιον ἱδρυθὲν ἐν Ἐνετίᾳ κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα, συγκείμενον ἐξ 60 λογάδων πολιτῶν ἔχον καθῆκον νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν Δόγην. Ὠνομάζοντο δὲ **Π ρ ε γ γ ά δ ι** παράκλητοι, διότι ἐν ταῖς σπουδαίαις τοῦ κράτους ὑποθέσεσιν ὁ Δόγης παρεκάλει αὐτοὺς νὰ συνδιασκεφθῶσι μετ' αὐτοῦ.

Πρέγελ· ποτ. τῆς Γερμανίας (ἐν Πρωσσίᾳ), σχηματίζεται ἐν Γκύμπιννεν ἐκ τῆς ἑνώσεως τῶν προποτάμων Ἄγγεραππ, Ἴνστερ καὶ Πίσσα καὶ 8 χλμ. μακρὰν τῆς Καϊνιξβεργ ἐκβάλλει εἰς τὴν Φρίσχε-Χάφφ μῆκ: 210 χλμ. Διὰ τοῦ βραχίονος Ντάιμ συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ Κούρισχε-Χάφφ.

Πρέλλερ (Λ ο υ δ ο β.), γερμανὸς ἀρχαιολόγος. ἐγεν. ἐν Ἀμβούργῳ 1806—1861, κατέλιπεν ἄξια λόγου συγγράμματα, «Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν», 1854, «Ρωμαϊκὴν μυθολογίαν» 1858 κλπ.

Πρεμάρε· (ὁ πατὴρ Ἰ ω.-Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς), γάλλος Ἰησουΐτης, ἐγεν. περὶ τὸ 1670 καὶ ἀπ. ἐν Κίνᾳ περὶ τὸ 1735. Κατέλιπε συγγράμματα περὶ τῆς Σινικῆς μυθολογίας καὶ περὶ τῆς Σινικῆς γλώσσης καὶ μεταφράσεις εἰς τὴν γαλλικὴν διαφόρων Σινικῶν ποιημάτων.

Πρεμεντινού· χ. τοῦ δήμου Σφακιωτῶν τῆς Λευκάδος, 20' ἀπὸ Λαψαράτα. Κάτ: 300.

Πρεμερού· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Νιέβρ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ π. Νιέβρ τοῦ Ἀρζεμπουΰ. Κατ. 2500. Ἐριουργεῖα καὶ ἐμπόριον ἐρίου.

Πρεμετή· π. μικρὰ τῆς Τουρκικῆς Ἠπείρου ὑπεράνω τῶν Ἰωαννίνων. ἔχουσα 6,000 κατ. τὸ ἥμισυ Ἕλληνας.

Πρεμοντρέ· τάγμα ἀναμορφωθὲν τῶν κανονικῶν μοναχῶν τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου, ἱδρύθη τὸ 1120 ἐν Πρεμοντρὲ (ἐπισκ.διοίκησις τοῦ Λάν) ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Νορμπέρ, πρώην πνευματικοῦ τοῦ αὐτοκρ. Ἑρρίκου τοῦ Ε'. Ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν αὐστηρότητά του. Οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἦσαν ὅλως ἀφιερωμένοι εἰς τὴν ἐνοριακὴν ὑπηρεσίαν, ἔφερον δὲ ποδήρη λευκὸν χιτῶνα καὶ λευκὴν ἐφεστρίδα. Τὸ τάγμα τοῦτο κατέστη ἐντὸς σμικροῦ περιώνυμον καὶ πλεῖσται μοναὶ Πρεμοντρίων ἱδρύθησαν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ.

Πρεμοντρέ· χ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Αἰ(σ)ν, 23 χλμ. δυτ. τοῦ Λάν, κατ. 1250. Ἄλλοτε περιώνυμον μοναστήριον ἱδρυθὲν τὸ 1120 ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Νορμπὲρ καὶ μεταβληθὲν ἤδη εἰς φρενοκομεῖον.

Πρενζλόου· π. ἐν Βρανδεμβούργῳ τῆς Πρωσσίας, ἐπὶ τοῦ Οὔκκερ, 120 χλμ. ΒΑ τοῦ Πότσδαμ. κατ. 18500, τὸ πλεῖστον καταγόμενοι ἐκ Γάλλων διαμαρτυρομένων προσφύγων. Ἡλώθη ὑπὸ τοῦ Μουρὰ τὸ 1806.

Πρερώ· ἢ ποτὲ **Π ρ ε ρ ο β ί α**, π. τῆς Αὐστρο-ουγγαρίας, ἐν Μοραυίᾳ πρώην πρωτ. ἐπαρχ. 21 χλμ. ΝΑ τοῦ Ὀλμούζ. 12000 κατ. Σπουδαῖον κέντρον συναντήσεως σιδηροδρόμων.

Πρεσβοῦργον Γερ. **Πρέσμπουργ**, κατὰ τοὺς Μαγυάρους **Ποτζσόνι** καὶ **Ποζόνιον** ἢ **Πιζόνιον** ἢ **Βρεσισλαβούργιον** καὶ **Ἱστρόπολις** κατὰ τὸν μεσαίωνα· π. ἐν Οὐγγαρίᾳ, πρωτ. κομητείας, ἐπὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, κάτοικοι περὶ τὰς 60,000. Ἕδρα τοῦ ἀρχιεπ. τῆς Γκράν, ἔχει Βασιλ. καθολικὴν Ἀκαδήμειαν, γυμνάσιον τῶν Βενεδικτίνων, Εὐαγγελικὸν λύκειον, ἀρχιεπισκ. ἱερ. σχολήν, πολλὰς δημοσ. βιβλιοθήκας. Κειμένη δὲ ἐπὶ μαγευτικῆς θέσεως, εἶνε μία τῶν ὡραιοτέρων πόλεων τῆς Οὐγγαρίας. Ἔχει μητροπολ. ἀνάκτορον, ναὸν τοῦ Ἁγ. Μαρτίνου ἔνθα ἐστέφοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Οὐγγαρίας, ποικίλην βιομηχανίαν, οἴνους ἐξαιρέτους καὶ ἐν τοῖς πέριξ πηγὰς σιδηρούχους καὶ θειούχους τοῦ Ἀϊσενθροῦννεν μετὰ λουτρῶν. Ἀποδίδουσι τὴν κτίσιν τῆς πόλεως εἰς τοὺς Ἰαζύγας, Σαρματικὸν λαόν, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὴν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Ρωμ. αὐτοκρατορίας. Πρῶτος ὁ Σιγισμόνδος συνεκάλεσε δίαιταν ἐν αὐτῇ, ἔκτοτε δὲ πᾶσαι αἱ δίαιται τῆς Οὐγγαρίας αὐτόθι συνέρχονται. Ἀπὸ δὲ τοῦ Φερδινάνδου Α' ἐτελοῦντο αὐτόθι καὶ αἱ στέψεις τῶν Οὐγγρων βασιλέων. Ἦτο πρωτ. τοῦ βασιλείου μέχρι Ἰωσὴφ τοῦ Β' τὸ 1784. Τὸ δὲ 1491 ὑπεγράφη ἐν αὐτῇ συνθήκη ἐξασφαλίζουσα εἰς τὴν Αὐστρίαν τὴν κατοχὴν τῆς Οὐγγαρίας. Ἑτέρα συνθήκη ἐπίσης ὑπεγράφη τῇ 26 Δεκεμβρ. 1805 μεταξὺ Ναπολέοντος καὶ τοῦ αὐτοκρ. Φραγκίσκου Β', κατὰ μυστικὸν ἄρθρον τῆς ὁποίας ὁ Φραγκίσκος παρῃτεῖτο παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ τίτλου τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας. Τὸ 1853 ἐγένετο πρωτεύουσα διοικητικῆς διαιρέσεως περιλαμβανούσης ἕνδεκα κομητείας, ἀπὸ δὲ τοῦ 1867 εἶνε πρωτ. τῆς ὁμων. κομητείας, ἥτις ἔχει ἔκτ. 4,381 τετρ. χλμ. καὶ 320,000 κατ.

Πρεσβυτεριανοί· μέλη δογματικῆς ἐκκλησίας διαμαρτυρομένων ἐπικρατούσης ἰδίᾳ ἐν Σκωτίᾳ. Ὠνομάσθησαν οὕτω, διότι ἀποκρούουσι τὸ ἐπισκοπικὸν καὶ πᾶν ἄλλο σύστημα, ἀποδέχονται δὲ νὰ ὑπόκεινται εἰς δίαιταν συνοδικὴν ἐκ πρεσβυτέρων (ἱερέων). Τὸ σύστημα τοῦτο ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν λαϊκῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν στοιχείων πρὸς διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας, ἐπιδιῶκον τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπαναφορὰν τῆς ἁπλότητος τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Αἱ πρεσβυτεριαναὶ ἐκκλησίαι τῶν Ἀγγλοσαξονικῶν χωρῶν πᾶσαι σχεδὸν ἀπεδέχθησαν τὴν ἐν Οὐεστμίνστερ ὁμολογίαν (1645-6) τοῦ δόγματος τῶν Καλβινιστῶν καὶ Καθαριστῶν. Ἡ λατρεία αὐτῶν ἔχει τύπον διδακτικὸν καὶ πρακτικόν, τὸ δὲ αἰσθητικὸν μέρος ἔχει παντάπασι παραλειφθῇ. Ἀναγνωρίζουσι δὲ τρία εἴδη θρησκευτικ. λειτουργῶν, ὑπουργούς, ἀρχαίους καὶ διακόνους, πάντες δὲ διορίζονται ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν. Ἕκαστον συμβούλιον τῆς ἐνορίας ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ποιμένος (τοῦ ἱερέως) καὶ τῶν ἀρχαίων, ὑπόκειται δὲ εἰς Πρεσβυτερεῖον ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὑπουργῶν τῆς ἐπαρχίας καὶ ἑνὸς ἀρχαίου ἐξ ἑκάστης ἐνορίας. Διακρίνονται δὲ οἱ Πρεσβυτεριανοὶ διὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν, συγχρόνως ὅμως καὶ διὰ τὸ ἄκαμπτον καὶ σχεδὸν σκληρὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἀλαζόνα καὶ ἀπότομον συμπεριφοράν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πρέσβων· ιίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ἐλθὼν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ ἀνακτήσας τὸν πατρικὸν θρόνον.

Πρέσκο· π. τῆς Ἀγγλίας ἐν Λανκάστερ, 90 χλμ. Ν τῆς π. Λανκάστερ καὶ 12 Α. τῆς Λίβερπουλ κατ. 7000. Ἡ ὅλη ἐπαρχία ἔχει 110000 Κα-. Ἔχει ὡρολογοποιεῖα, ὑφαντουργεῖα, κεραμουργεῖα κλπ. καὶ ἐν τοῖς πέριξ γαιανθρακωρυχεῖα.

Πρέσκοττ (Ο ὐ ί λ λ ι α μ), ἀμερικανὸς ἱστορικὸς ἐγεν. ἐν Σάλεμ τῆς Μασσαχουσέττης, 1796—1859, υἱὸς τοῦ Συνταγματ. Πρέσκοττ, νικήσαντος τοὺς Ἄγγλους ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βοῦνκερ'σ-Χάϊλ. Προωρίζετο διὰ τὸ βῆμα, ἀλλ' ὀφθαλμικὴ νόσος στερήσασα σχεδὸν αὐτὸν τῆς ὁράσεως τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀπόσχῃ. Τῇ βοηθείᾳ γραμματέων κατώρθωσε νὰ ἀσχοληθῇ εἰς σπουδαίας ἱστορικὰς μελέτας καὶ συγγραφάς. Συνέγραψε δὲ «Ἱστ. τοῦ τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας», «Ἱστ. τῆς κατακτήσεως τοῦ Μεξικοῦ» τοῦ «Περοῦ», «Ἱστ. τοῦ Φιλίππου Β'» ἥτις ἔμεινεν ἀτελής.

Πρέσλ· (Ρ α ο ὐ λ δ ὲ-) ἐπιλεγόμενος καὶ Π α ῦ λ ο ς δ ὲ Π ρ α ι γ l έ ρ. δικηγόρος, γραμματεὺς Φιλίππου τοῦ Καλοῦ 1266—1331 κατηγορήθη ὅτι ἠθέλησε νὰ δηλητηριάσῃ τὸν βασιλέα καὶ ἐπὶ τῇ ἁπλῇ ταύτῃ ὑποβολῇ ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἀπεστερήθη πάντων αὐτοῦ τῶν ἀγαθῶν. Ἔδρυσεν οὗτος ἐν Παρισίοις σχολὴν φερώνυμον αὐτοῦ. —Ὁ υἱός του ὀνομαζόμενος ὡσαύτως Ρ « ο ὐ λ, 1316—1381, ὑπῆρξε παιδαγωγὸς τοῦ Καρόλου Ε'· μετέφρασε κατ' αἴτησιν τοῦ βασιλέως τὴν «Πόλιν τοῦ Θεοῦ» τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου καὶ τὴν Ἱερὰν Βίβλον, ἐξέδωκε δὲ καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστ. ἔργα.

Πρεσσάικ· χ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Λάνδ, παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν Λοὺ καὶ Ἀδούρ. Κάτ: 800, ἔχει ὡραῖον δάσος καὶ κατάστημα θερμῶν λουτρῶν θειούχων, ἀσβεστούχων καὶ νιτρούχων.

Πρεσσανσὲ (Ἐ δ μ ό ν δ ο ς δ έ-) ἱερεὺς διαμαρτυρόμενος καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1224—1891, ἐσπούδασε τὴν θεολογίαν ἐν Λωζάνῃ, παρὰ τῷ Ἀλεξ. Βινὲ ἐν Ἄλλῃ καὶ Βερολίνῳ παρὰ Νεάνδρῳ. Ἱερεὺς ἐν Παρισίοις, ἐγένετο τὸ 1856 ἀρχισυντάκτης τῆς «Χριστιαν. Ἐπιθεωρήσεως», ἣν προσέβαλον συγχρόνως οἵτε ὀρθόδοξοι καὶ οἱ ἐλευθερόφρονες διαμαρτυρόμενοι. Ἀντιπρόσωπος Παρισίων τὸ 1871, ἐγένετο Γερουσιαστὴς ἰσόβιος 1883 καὶ διετέλεσεν εἰς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἀριστ. κέντρου. Ἐδημοσίευσε πλεῖστα ἄρθρα ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων», καὶ πλεῖστα ἄξια λόγου θρησκευτικοϊστορικὰ συγγράμματα.

Πρεσσὲρ (ἀ δ ε λ φ ο ί), ὅρα Δ ο μ ι ν ι κ α ν ο ί.

Πρεσσινγύ-λὲ-Γκράν· πρωτ. ἐπ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Ἔνδρ-ὲ-Λουάρ, παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν Κλαίζ καὶ Ἐγγρόνν. Κάτ: 2000. Ἀρχαιότατα ἐργαστήρια πυρίτου λίθου, πύργοι καὶ προμαχῶνες μεσαιωνικοί.

Πρὲστ-Λὲ-Μπαίν· χωρίδιον ἐν τῷ γαλ. ν. Ἄνω Πυρηναίων ἐπὶ τοῦ Τὲς εἰς ὕψος 1130 μ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἔχει λουτρὰ θερμὰ ἀλκαλικῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑδάτων καὶ θειονιτρικῶν. Σπήλαιον παρ' ὃ ὑψοῦται ἡ κορυφὴ τῆς Κοσταμπόνας, ὕψ. 2646 μ.

Πρέστον· π. ἐν Λαγκάστερ τῆς Ἀγγλίας, παρὰ τὴν Ρίμπλ, 32 χλμ. Ν τοῦ Λαγκάστερ, κάτ: 110,000. Ἐπανορθωτικαὶ φυλακαὶ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Χόβαρδ, νηματουργεῖα καὶ ἐριουργεῖα. Πατρὶς τοῦ Ἀρκουράϊχτ. Ἐν ταύτῃ οἱ Σκῶτοι ἡττήθησαν ὑπὸ τοῦ Κρόμβελλ τὸ 1648 καὶ οἱ Ἰακωβῖται παρεδόθησαν εἰς τοὺς Ἄγγλους τὸ 1715.

Πρέστον-Παίνς· π. ἐν Χάδδινγκτον τῆς Σκωτίας, ἐπὶ τοῦ στομαποτάμου τοῦ Φόρθ, 13 χλμ. ΒΑ τῆς Χάδδιγκτον, κάτ: 3,100, χημικὰ προϊόντα, κεραμουργία, ἁλιεία ὀστρέων. Νίκη τοῦ Καρόλου-Ἐδουάρδου (1745).

Πρεσύ (Λουδ.-Φρ.-Περρέν, κόμης δέ-)· ἐγεν. ἐν τῷ ὁμων. φρουρίῳ παρὰ τῷ Σεμούρ, 1742-1820, ἀντισυνταγματάρχης τοῦ σώματος τῶν Κυνηγῶν τῶν Βοσγίων τὸ 1791, διωρίσθη εἰς τῶν διοικητῶν τῆς συνταγματικῆς φρουρᾶς τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ', μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς φρουρᾶς ἐπολέμησε μεταξὺ τῶν Ἑλβετῶν κατὰ τὴν 10ην Αὐγούστου. Κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τῆς Λυὼν κατὰ τῆς Συντακτικῆς (1793), ἐξελέγη ἀρχηγὸς ὑπὸ τῶν στασιαστῶν καὶ ὑπεστήριξε τὴν πόλιν κατὰ τὴν πολιορκίαν ἐπὶ δύο μῆνας. Τέλος κατέφυγεν εἰς Ἑλβετίαν, ἐπανῆλθε δὲ τὸ 1810 καὶ διωρίσθη διοικητὴς τῆς ἐθνοφρουρᾶς τῆς Λυὼν (1814).

Πρετεξτὰ (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος τοῦ Ρουὰν τῆς Γαλλίας, 549—586. Παρὰ τὴν ἀντίστασιν τοῦ βασιλέως Χιλπερίκου, νυμφεύσας τὸν Μεροβαῖον, υἱὸν τοῦ βασιλέως μετὰ τῆς θείας τοῦ νέου Μπρουνεώ (τὸ 576), ἐξωρίσθη εἰς Ἱερσέην. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ τὸ 584 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἡ βασίλισσα Φρεδεγγόνδη διέταξε καὶ ἐφόνευσαν αὐτόν, ἐν τῇ μητροπόλει αὐτοῦ μάλιστα, δύο ἔτη μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του. Ἐθεωρήθη ὡς μάρτυς καὶ ἑορτάζεται τῇ 24 Φεβρουαρίου (ν).

Πρέτι (Ματθίας)· ὁ ἐπικαλούμενος Καλαβροϊππότης, ἢ Καλαβρέζος, ζωγράφος ἰταλὸς μαθητὴς τοῦ Γκερασσέν, ἐγεν. τὸ 1613 ἐν Ταβέρνᾳ τῆς Καλαβρίας, ὀπ. ἐν Μελίτῃ τὸ 1699, συγκατελέγη εἰς τοὺς ἱππότας τῆς Μελίτης καὶ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῶν Συρακουσῶν· ὁ καλλιτέχνης οὗτος ἐζωγράφει μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Πολλαὶ πόλεις τῆς Ἰταλίας, Ἱσπανίας καὶ Γερμανίας, εἰσὶ κάτοχοι πινάκων καὶ τοιχογραφιῶν αὐτοῦ». Ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Λούβρου εὑρίσκονται ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ «Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου» καὶ «Ὁ Ἁγ. Ἀντώνιος ἐπισκεπτόμενος τὸν Ἁγ. Παῦλον ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Πρέτος-Δωρόθεος· ἐγεννήθη ἐν Χίῳ. Διήκουσε μαθήματα ἐν Χίῳ καὶ Πάτμῳ, περιηγήθη δὲ τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν. Ἐδίδαξε φυσικομαθηματικὰ ἐν Χίῳ καὶ Κουρουτσεσμέ, ἀπηγχονίσθη δ' ἐν Κων)πόλει τὴν 10ην Ἀπριλίου 1821.

Πρέϋ (Θεόδωρος)· φιλέλλην ἐκ Μπρίσχαλ τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Πόρῳ τὸ 1828. Ἀξιωματι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κὸς εἰς τὴν πατρίδα του, ἐθελοντὴς δὲ εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Πρεϋλλιύ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Ἔντρ-ἐ-Λουὰρ ἐπὶ τοῦ Κλαίξ. Κάτ: 2,000. Ἀρχαία μονή, ἧς ὁ ναὸς εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ρωμαντικὴ ἐν Τουραίνῃ οἰκοδομή. Ἄλλοτε τίτλος βαρονείας.

Πρεφάγι· χ. ἐν τῷ Γαλλ νομῷ Κάτω-Λείγηρος ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, 9 χλμ. Δ τοῦ Πορκίκ.Λουτρὰ θαλάσσια.

Πρεφεκτοῦρα· ὄν. ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἰς τὰς ἰσοπολίτιδας πόλεις, συμμάχους ἢ λατινικάς, ὧν ἡ διοίκησις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατάπιν ἐπαναστάσεως, ἐνεπιστεύετο εἰς Ρωμαῖον ἔπαρχος (Π ρ ε φ ν κ τ ο υ μ. καὶ ὑπὸ τὰς ἀμέσους τῆς Ρώμης διαταγάς, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἡ Καπύη. Κατὰ τὸ πλεῖστον αἱ Π ρ ε φ ε κ τ ο ῦ ρ α ι διελύθησαν διὰ τῶν νόμων Ἰουλίου καὶ Παπιρίου (89—88) κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἡ αὐτοκρατορία διῃρέθη εἰς τέσσαρας Πρεφεκτούρας, Ἀ ν α τ ο λ ή ν, Ἰ τ α λ ί α ν, Ἰ λ λ υ ρ ί α ν, Γ α λ α τ ί α ν, διοικουμένας ὑπὸ τῶν Π ρ ε φ έ κ τ ο υ ς-Π ρ α ι τ ό ρ ι ο· αἱ Πρεφεκτοῦραι αὗται ὑποδιῃροῦντο εἰς διοικήσεις καὶ αὗται εἰς ἐπαρχίας. Μετὰ τὸν Θεοδόσιον τὸ Ἀνατολικὸν κράτος διῃρέθη α' εἰς τὴν Πρεφεκτοῦρα τῆς Ἀνατολῆς (5 διοικήσεις, 47 ἐπαρχίας) μὲ πρωτ. τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ β' τὴν Πρεφεκτοῦρα τῆς Ἰλλυρίας (δύο διοικήσεις εἰς τὴν ἀνθυπατείαν τῆς Ἀχαΐας, 11 ἐπαρχίας) μὲ πρωτ. τὸ Σ ί ρ μ ι ο ν. Τὸ Δυτικὸν κράτος α' Πρεφεκτοῦρα τῆς Ἰταλίας (4 διοικήσεις, 29 ἐπαρχίας) πρωτ. Μ ι λ ά ν ο ν, ἀ' Πρεφεκτοῦρα τῆς Γαλατίας (3 διοικήσεις 29 ἐπαρχίας) πρωτ. Τ ρ έ β. Ἐν Γαλλίᾳ Π ρ ε φ ε κ τ ο ὺ ρ=νομαρχία, ὀνομάζεται τό τε μέρος τῆς χώρας ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Π ρ ε φ έ= νομάρχου, καὶ ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τοῦ λειτουργοῦ τούτου.

Πρεφέκτους· ἔ π α ρ χ ο ς, ν ο μ ά ρ χ η ς, ἀνώτερος διοικητής, ὄν. ἀποδιδόμενον ἐν Ρώμῃ εἰς ἀνωτάτους διοικητικοὺς λειτουργούς, ὧν οἱ κυριώτεροι ἦσαν:

Α' Πρεφέκτους - Οὔρμπι· ἔ π α ρ χ ο ς-Ρ ώ μ η ς· ἡ θέσις αὕτη ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ἐνεπιστεύοντο δὲ ταύτην μόνον εἰς μέλει τῆς τάξεως τῶν συγκλητικῶν, πρώην ὑπάτους. Ὁ ἔπαρχος οὗτος ἦν πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, ἐδέχετο τὰς πολιτικὰς ἐφέσεις καὶ διῴκει τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως (τρεῖς καὶ εἶτα 4 κ ο χ ό ρ τ ε ι ς). Ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ ἐπεξετείνετο ἐπὶ 100 μιλλίων πέριξ τῆς Ρώμης. Ἡ δὲ ἀρχή του δὲν ἦτο ἐνιαύσιος. Κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ κράτους ἑκατέρα τῶν πρωτευουσῶν εἶχεν ἴδιον ἔπαρχον.

Β' Πρεφέκτους-Πραιτόριο· θέσις ἱδρυθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου.Κατ' ἀρχὰς ἦσαν δύο Π ρ α ι τ ω ρ ι κ ο ὶ ἔ π α ρ χ ο ι, ἀπὸ τοῦ Τιβερίου ὅμως ἦτο εἷς καὶ μόνος, διῴκει δὲ τὰς Π ρ α ι τ ω ρ ι α ν ὰ ς κ ο χ ό ρ τ ε ι ς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχε δικαιοδοσίαν ὅλως στρατιωτικήν, κατέληξεν ὅμως εἰς τὸ νὰ περιβληθῇ ἁρμοδιότητα δικαστικὴν καὶ πολιτικὴν εὐρυτάτην, κατέστη δὲ πράγματι

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ ἰσχυρότερον μετὰ τὸν αὐτοκράτορα ἐν τῇ πολιτείᾳ πρόσωπον. Τούτου ἕνεκα δὲ, χάριν προφυλάξεως, τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐνεπιστεύοντο εἰς ἁπλοῦν τινα ἱππότην, ἀγόμενοι ὑπὸ τῆς σκέψεως ὅτι ἡ ἀφάνεια τοῦ γένους αὐτοῦ ἤθελεν εἶνε ὁπωσδήποτε ἰσχυρὸν κώλυμα, ὅπως μὴ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν πορφύραν. Καὶ πράγματι μόνος ἐξ ὅλων τῶν διαχειρισαμένων τὴν ἀρχὴν ταύτην ὁ Μ. Ὀπίλιος Μακρῖνος κατώρθωσε νὰ ὑψωθῇ εἰς τ ν αὐτοκρατ. θρόνον (217). Κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα ὁ ἀριθμὸς τῶν Πραιτωρικῶν ἐπάρχων ηὐξήθη εἰς τέσσαρας, ὧν 2 ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ 2 ἐν τῇ δύσει, ἔχοντας ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτῶν τοὺς ἐξάρχους ἐν ταῖς διοικήσεσι καὶ τοὺς προέδρους ἢ δικαστὰς (Πρεζίδες ἢ Γιούδιτσες) ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Τὰ δὲ καθήκοντα αὐτῶν κατέστησαν καθαρῶς πολιτικά.

Πρὲ-ὼ-κλέρκ· πεδίον παρὰ τοὺς ἀρχαίους Παρισίους ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος τῆς ἀρισερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Νέσλ (παρὰ τὸ Ἰνστιτοῦτον) ἐν τῇ θέσει τοῦ νῦν προαστείου τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ. Ὠνομάσθη οὕτω διότι ἦτο τόπος περιπάτου καὶ ἀναψυχῆς τῶν κληρικῶν ἢ φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἦτο ὡσαύτως καὶ τόπος συνεντεύξεως τῶν μονομαχούντων.

Πρζεβάλσκυ· (Νικόλ. Μιχαήλοβιτς), στρατηγὸς καὶ ἐξερευνητὴς Ρῶσος, ἐγεν. 1839 ἐν τῷ κυβερν. Σμολένσκ, κατήγετο δὲ ἐξ εὐγενοῦς Οὐκρανικοῦ οἴκου. Μετὰ τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς κατετάγη εἴς τι σύνταγμα καὶ εἶτα εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τῶν ἐπιτελῶν ἐν Πετρουπόλει, ἐδίδαξε ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν εἰς τὴν σχολὴν τῶν πρωτοτόκων τῆς Βαρσοβίας (1853—1867). Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰς χώρας τοῦ Οὐσσουρί, προσαρτηθείσης εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ 1860 διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Πεκίνου καὶ ἐπανελθὼν ἐδημοσίευσε «τὰ ταξίδια εἰς τὴν χώραν τοῦ Οὐσσουρί» 1870, τῷ αὐτῷ ἔτει τῇ ὑποστηρίξει τῆς Αὐτοκρ. Γεωγραφ. ἑταιρείας ἐποίησεν ἔναρξιν τῶν ἐκστρατειῶν του εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν, ὧν αἱ περιγραφαὶ ἐδημοσιεύθησαν δι' ἰδίων συγγραμμάτων, ἐν οἷς κατέστησε γνωστὰς καὶ περιέγραψεν ὁρατειρὰς ὁλοκλήρους ὡς τὴν τῆς Μόσχας, τοῦ Μάρκο-Πόλο, τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Προβληματικὸν ὄρος καὶ ἣν ἡ Γεωγρ. Ρωσ ἑταιρεία ὠνόμασεν ὄρη τοῦ Πρζεβάλσκυ, τὰ Ρωσικὰ ὄρη, τὰ ὄρη τοῦ Ἐλευθερωτοῦ-Τσάρου καὶ τέλος τὸ Στέμμα τῶν ὀρέων. Παρὰ τὴν κλονιζομένην δὲ ὑγείαν του ἠτοίμαζε πέμπτην ἐξερευνητικὴν ἐκστρατείαν, ὅτε ἀπέθανεν ὑπὸ τύφου ἐν Καρακόλ, τὸ 1888, κατὰ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν του ἐτάφη ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης Ἰσσὺκ-Κούλ.

Πρζεβάλσκυ· ὄνομα δοθὲν εἰς τὴν πόλιν Καρακόλ ὑπὸ τοῦ Τσάρου πρὸς τιμὴν τοῦ ὁμωνύμου ἐξερευνητοῦ.

Πρῆμνις· π. ὀχυρὰ τῆς ἀρχ. Αἰθιοπίας.

Πρί (Ἀγνὴ Βερθελὼ δὲ Πλενέφ. μαρκησία δέ), ἐγεν. ἐν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παρισίοις 1698, θυγάτηρ ταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ· συνεζεύχθη τὸ 1718 μετὰ τοῦ Μαρκησίου δὲ-Πρί, πρέσβεως ἐν Τουρίνῳ εἶτα προσκολληθέντος ὡς παιδαγωγοῦ εἰς τὸν πρίγκιπα Λουδοβίκον τὸν ΙΕ' καὶ ἱπποτου τῶν βασιλικῶν ταγμάτων, κατέστη ἐρωμένη τοῦ Δουκὸς Βουρβών, πρωθυπουργοῦ τοῦ ΛουδοβίκουΙΕ'Ἐξορισθεῖσα τῆς αὐλῆς (1726) ἐδηλητηριάσθη (1727).

Πρίαμος· υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, βασιλεὺς τῆς Τρωάδος. Κατ' ἀρχὰς Ποδάρκης καλούμενος, μετωνομάσθη Πρίαμος ὅτε ἡ ἀδελφή του Ἡσιόνη τὸν ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς δουλείας τοῦ Ἡρακλέους. Πρώτην γυναῖκα ἔλεβε τὴν Ἀρίσβην, θυγατέρα τοῦ Μέρωπος, ἥτις ἔτεκεν αὐτῷ τὸν Αἴσακον.Παραχωρήσας δ' ἔπειτα ταύτην εἰς τὸν Ὕρτακον, ἔλαβε τὴν Ἑκάβην ἐξ ἧς ἐγέννησε 19 τέκνα. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων παλλακίδων ἐγέννησε πλεῖστα τέκνα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος.

Πριάντζα· χ. τοῦ δήμου Ἰδομένης τῆς Ἀκαρνανίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Δούνιστας. Κάτ: 369.

Πρίαπος· υἱὸς τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπέλων καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος. Κυρίως ἐλατρεύετο ἐν Λαμψάκῳ.

Πρίαπος· π. τῆς ἀρχ. Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Πριβᾶ· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδέσι, 600 χιμ. ἀπὸ Παρισίους· ἀκμ. ἐμπόριον καὶ βιομηχ., ὡραῖαι οἰκοδομαὶ καὶ περίχωρα. Κάτ: 8,000.

Πριβᾶ (Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κορρέζ. Κάτ: 1320.

Πριβᾶ (Σαὶν-)· χ. παρὰ τὸ Μέτς ὅπου ὁ Βαζαὶν τὴν 6)12 Αὐγούστου 1870 ἡττηθείς, ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ Μέτς.

Πριβυλόφ· μικρὸν ἀρχιπέλαγος τῆς θαλάσσης τοῦ Βέριγκ, 100 μίλ. Α. τοῦ Ἀνατολικοῦ ἀκρωτηρίου (Σιβηρία), ἀποτελεῖται ἐκ δύο νήσων τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὡς καὶ τινων νησιδίων. Ἐπιφ. 160 τετρ. χιλ. καὶ κάτ. περὶ τοὺς 500, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κυνηγοὶ ἄρκτων. Ἀνῆκον εἰς τὴν Ρωσίαν, ἥτις τὸ 1867 παρεχώρησεν αὐτὰς εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Πριγκιπᾶτον ἢ **Πριγκιπεία**· ὀνομάζεται οὕτω ἰδίᾳ ἡ περίοδος τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας ἡ ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μέχρι τῶν Ἀντωνίνων (ἀπὸ τοῦ 29 π. Χ. μέχρι τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος), ἥτις διακρίνεται ὡς μεταβατικὴ περίοδος ἀπὸ τῆς Δημοκρατίας εἰς τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν. Τὸ ὄνομα τοῦτο παράγεται ἐκ τοῦ πρίγκιψ, ἀρχαιοτάτης καταγωγῆς, ὅπερ ἔφερον οἱ πρῶτοι αὐτοκράτορες (ὅρα πρίγκιψ τῆς Συγκλήτου)Πρίντσεψ σενάτους).

Πριγκιπεία ἡ ἐντεῦθεν, ἢ **Πριντσιπᾶτο-Τσιτεριόρε** καὶ**Πριγκιπεία ἡ ἐκεῖθεν** ἢ **Πριντσιπᾶτο-Οὐλτεριόρε**· δύο ἀρχαῖαι τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαι ἀνήκουσαι εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως ἡ Α' ἐπὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους καὶ πρὸς Ν, ἡ δὲ Β' μεσόγειος καὶ βορειότερον ἔχουσαι ἀμφότεραι πρὸς Β τὴν Βασιλικάτην. Ἡ ἑντεῦθεν πριγκιπεία ἀποτελεῖ νῦν τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σαλέρνου, ἡ δὲ ἐκεῖθεν τὴν τοῦ Ἀβελλίνου. Ἔδαφος ἀμμῶδες, ἀλλ' ἐν τούτοις παραγωγικόν, οἶνος καὶ καρποὶ περιώνυμοι, κτηνοτροφία, βούβαλοι καὶ μελισσοτροφία. Ἡ πρώτη, ἣν ὠνόμαζον καὶ Πριγκιπείαν τοῦ Σαλέρνου, ἀντεστοίχει πρὸς μέρος τῆς ἀρχαίας Καμπανίας, τοῦ Πικήνου καὶ τῆς Λουκανίας, ἡ δευτέρα περιελάμβανε μέρος τοῦ Σαμνίου.

Πριγκιποννήσια· ἐννέα θαυμάσιαι νῆσοι τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ (Προποντίδος) ἔναντι τῆς Κων) πόλεως καὶ παρὰ τὰ Ἀσιατικὰ παράλια, ἐξ ὧν 4 εἶνε κατῳκημέναι, ἡ Πρώτη, ἡ Χάλκη, μὲ διάσημον θεολογικὴν καὶ ἐμπορικὴν σχολὴν καὶ λαμπρούς κήπους καὶ φυτείας, ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ μεγαλητέρα καὶ ὡραιοτέρα ὅλων Πρίγκιπος μὲ λαμπρὰς ἐπαύλεις τῶν πλουσίων τῆς Κων)πόλεως κατοίκων εἰς ἃς διέρχονται τὸ θέρος.— Οἱ κάτοικοι τῶν Πριγκιποννήσων εἶνε κατὰ τὰ 9/10 Ἕλληνες, ἐν ὅλῳ 9,000 ὧν αἱ 8,000 οἰκοῦσιν ἐπὶ τῆς Πριγκίπου.

Πρίγκιπος-νῆσος Ἰσλα-δὸ-Πρίνθιπε· πορτογαλιστί, νῆσος ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Γουϊνέας, 140 χλμ. ΒΑ. τῆς ν. τοῦ Ἁγ. Θωμᾶ ἀφ' ἧς καὶ ἐξαρτᾶται διοικητικῶς, ἐπιφ. 151 τετρ. χλμ. καὶ κάτ. περὶ τοὺς 5000. Δασώδη ὄρη, πεδιάδες γόνιμοι, κλῖμα τῆς διακεκαυμένης καὶ ἀνθυγιεινόν, πρωτ: Σῖ ἄ ο-Ἀ ν τ ῖ ἄ ο. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1471 τὴν ἐπέτειον τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου. Ὠνομάσθη νῆσος τοῦ Πρίγκιπος ἀπὸ τοῦ 1500, ὅτε ἐκληροδοτήθη εἰς τινα βασιλικὸν πρίγκιπα. Ἀνήκει τῇ Πορτογαλίᾳ.

Πρίγκιπος-Ἐδουάρδου-νῆσος ἄλλοτε νῆσος τοῦ ἁγ. Ἰ ω ά ν ν ο υ, εἶνε νῆσος τῆς Βορ. Ἀμερικῆς ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἁγ. Λαυρεντίου, πρὸς Β τῆς Νέας Σκωτίας καὶ ἀποτελεῖ ἐπαρχίαν τοῦ Καναδᾶ, ἔκτ: 5524 τετρ. χλμ. Κάτ. περὶ τὰς 115000. Πρωτ. Κ ά ρ λ ο τ τ ε τ ά ο υ ν. Ἀκταὶ ἀπότομοι, κλῖμα ὑγιεινόν, ἔδαφος γόνιμον, κτηνοτροφία, ξυλεμπόριον. Ἀνῆκεν ἄλλοτε τῇ Γαλλίᾳ, παρεχωρήθη δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ μετὰ τοῦ Καναδᾶ, ἀποτελεῖ νῦν μετὰ τῶν νήσων τοῦ Βρετταν. ἀκρωτηρίου καὶ τῆς Μαγδαληνῆς μίαν τῶν ἐπαρχίων τοῦ Δομινιόν.

Πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας-νῆσος· ἡ ὀνομαζομένη ὡσαύτως **Ποῦλο-Πινάγκ**, νῆσος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ πορθμοῦ τῆς Μαλάκκας, ἀπέναντι τῆς ἀγγλ. ἐπαρχίας Οὐόλσλεϋ, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται διοικητικῶς, 600 χλμ. ΒΔ τῆς Σιγγαπούρ, ἔκτ. 278 τετρ. χλμ. κατ. 95000 (Μαλαΐοι, Σῖναι, Βεγγάλιοι καὶ Εὐρωπαῖοι). Πρωτ. Πινάγκ, ἐπὶ τῆς ΒΑ ἀκτῆς τῆς νήσου, ἐπισήμως γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργετόβνη. Ἡ κτῆσις αὕτη ἀποτελεῖ μέρος τῶν Στραίτ' ς —Σέντλεμεντς= Ἱδρυμάτων τοῦ πορθμοῦ. Ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τοὺς Μαλαίους καὶ ἀπήρτιζε μέρος τοῦ Βα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σιλείου τῆς Κεντάχ. Ἐπροικοδοτήθη τὸ 1766 εἰς τὸν ναύαρχον Λάϊχτ, ὅστις ἐνύμφευσε τὴν θυγατέρα πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις καὶ ἔδωκε αὐτῇ τὸ σημερινὸν ὄνομα καὶ ἐπώλησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἑταιρείαν τῶν Ἰνδιῶν, ἥτις κατέστησεν αὐτὴν σταθμὸν τῶν μετὰ τῆς Κίνας διενεργούντων τὸ ἐμπόριον πλοίων.

Πρίγκιψ· Π ρ ί ν τ σ ε ψ λατινιστί, ἤτοι π ρ ῶ τ ο ς, ἀρχηγός, τίτλος ὅστις κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς ἔσχε καὶ διαφόρους ἐφαρμογάς. Ἕφερον τοῦτον κατὰ πρῶτον ἐν Ρώμῃ οἱ Πρόεδροι τῆς Συγκλήτου, ἀλλ' εἶτα μετεβιβάσθη εἰς τοὺς Αὐτοκράτορας. Ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις Π ρ ί γ κ ι ψ ἐ ξ α ί μ α τ ο ς καλεῖται ὁ υἱὸς ἢ συγγενὴς τοῦ Ἡγεμόνος. Ἀποδίδεται δὲ καὶ εἴς τινας ἡγεμόνας μικρῶν τινων κρατῶν, ἅτινα εἰσὶν ἢ ἐγένοντό ποτε ἀνεξάρτητα καὶ ἅπερ τυτλοφοροῦνται Π ρ ι γ κ ι π ε ῖ α ι ἢ π ρ ι γ κ ι π ᾶ τ α, ὡς τὸ τοῦ Μονακό, τοῦ Ρόϋς τοῦ Σχβάρτζβουργ, τῆς Λίππε, τῆς Βάλδεκ κλπ. Ἐνίοτε δὲ εἶνε ἁπλοῦς τίτλος τιμῆς ἄνευ κυριότητος ἐδάφους ἢ ἐξουσίας πραγματικῆς.

Πρίγκιψ (Μ ο υ σ ι ο ύ λ Λ ε Π ρ έ ν ς ἤτοι ὁ Κ ύ ρ ι ο ς Π ρ ί γ κ ι ψ), ἐκαλεῖτο οὕτω ἰδίως ἀπὸ τοῦ ΙΣ' αἰῶνος ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου Βουρβὼν Κονδέ. Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ' κατήργησε τὸν τίτλον τὸ 1709 καὶ ἀντικατέστησεν αὐτὸν διὰ τοῦ «ὁ Κύριος Δούξ».

Πριδώ· (Χ α ύ μ φ ρ ε ϋ) ἱστορικὸς καὶ ἀρχαιολόγος ἄγγλος, 1678-1724, διευθυντὴς τῆς σχολῆς τοῦ Νόρθιχ, κατέλιπε πλὴν ἄλλων ἔργων «Ἱστορίαν τοῦ Μωάμεθ» (1697), «Ἱστορίαν τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν γειτόνων αὐτοῖς λαῶν» κλπ.

Πριὲρ· (ἐκ τοῦ Λατ. Π ρ ί ο ρ = πρῶτος), ὠνόμαζον οὕτω πολλοὺς ἀνωτέρους λειτουργοὺς διαφόρους πρὸς ἀλλήλους. Α') τοὺς προϊσταμένους τῶν μονῶν τῶν καλουμένων **Πριερὲ**, (ὅρα λέξιν)· ἀπέδιδον ὡσαύτως τιμητικῶς τὸν τίτλον τοῦ Γ κ ρ ὰ ν Π ρ ι ὲ ρ εἰς τοὺς κληρικοὺς διευθυντὰς καὶ διαχειριστὰς ἐκκλησιαστικῶν τινων χορηγημάτων ὑπὸ τύπον τιμαρίων τῆς ἐκκλησίας· Β') τοὺς διοικητὰς τῶν στρατιωτικῶν π ρ ι ε ρ ὲ ἐν τοῖς τάγμασι τῆς Μελίτης, τοῖς τευτονικοῖς κλπ. Γ') τὸν πρόεδρον τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἑταιρείας τῆς Σορβόννης, ὑπέκειτο ὅμως οὗτος εἰς τὸν προβιζὲρ = ἐπιμελητήν, κατ' ἔτος δὲ ἀντικαθίστατο· Δ') 6 ἄρχοντας, ἐκλεκτοὺς τῆς Φλωρεντίας, καλουμένους Π ρ ι ὲ ρ τῶν τεχνῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας, οἵτινες μετὰ τοῦ Κ α π ι τ α ί ν = ἄρχοντος τῆς ἐλευθερίας, τοῦ προέδρου δηλαδὴ αὐτῶν, ἀπήρτιζον τὸ συμβούλιον εἰς ὃ ἦν ἀνατεθειμένη ἡ κυβέρνησις. Ὁ θεσμὸς οὗτος χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1282.

Πριὲρ (Β α ρ θ ε λ ε μ ύ)· γλύπτης τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Ζερμαὶν Πιλόν, ἀπ. 1611. Ἐπροστάτευσεν αὐτὸν ὁ Κοντόσταυλος δὲ Μονμορανσὺ καὶ ἐχρησιμοποίησε τὴν τέχνην αὐτοῦ εἰς τὴν ἔπαυλιν Ἐκουέν. Τὰ ἄριστα τῶν ἔργων αὐτοῦ εἶνε τὸ Μ ν η μ ε ῖ ο ν τ ο ῦ Κ ο ν τ ο σ τ α ύ λ ο υ ἐν Λούβρῳ καὶ ἡ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

στήλη τοῦ 'Ερρίκου Γ' ἐν 'Αγίῳ Διονυσίῳ.

Πριέρ· ἐπιλεγόμενος· ὁ ἐ λ α Μ ά ρ ν, ἐγεν. περὶ τὸ 1760 ἐν τῷ Σιαλὸν-σὺρ-Μὰρν, ἀπέθ. τὸ 1827, δικηγόρος ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ πόλει, ἐγένετο βουλευτὴς ἐν τῇ Συνταγματικῇ συνελεύσει καὶ εἶτα ἐν τῇ Συντακτικῇ, ἐν ᾗ ἐψήφισε τὸν θάνατον του βασιλέως ἄνευ ἀναβολῆς, ἀπεστάλη εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Δυμουριὲ ὡς ἐπιμελητής, μετέσχε τῶν ἐπιτροπῶν «τῆς 'Εθνικῆς ἀμύνης» καὶ τῆς «Κοινῆς ἀσφαλείας», ἐξεπλήρωσε πολλὰς σπουδαίας ἐν τοῖς στρατοῖς ἀποστολάς, κατηγορήθη ὅτι μετέσχε τῶν ταραχῶν τῆς 15 Ζερμινὰλ ἔτους Γ', δι' ὃ καὶ ἐκρύβη ἐπί τινας μῆνας μὴ ἀναφανεὶς εἰμὴ μετὰ τὸν νόμον τῆς γενικῆς ἀμνηστίας, ἐξωρίσθη δὲ διὰ τῆς διαταγῆς τῆς 12 'Ιανουαρ. 1816.

Πριὲρ-Δουβερνουά· ἐπιλεγόμενος-Δ ὲ-λ ὲ Κ ὸ τ-δ' ὄ ρ, ἐγεν. ἐν 'Ωξόν, 1763—1832. Διακεκριμένος ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ. Μέλος τῆς Νομοθετικῆς καὶ εἶτα τῆς Συντακτικῆς συνελεύσεως, τὸ δὲ 1793 μετέσχε μετὰ τοῦ Καρνὼ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς «Κοινῆς Σωτηρίας», ἐν ᾗ διεδραμάτισε τὸ κυριώτερον πρόσωπον ὅσον ἀφορᾷ τὰ διοικητικὰ μέτρα τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ἠσχολήθη δὲ ἰδίως εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς κατασκευῆς τῶν ὅπλων, τῆς πυρίτιδος καὶ ἐν γένει τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ. 'Εγένετο εἰσηγητὴς τοῦ δεκαδικοῦ συστήματος καὶ ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς καὶ τοῦ 'Ινστιτούτου. 'Απεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας τὸ 1798 καὶ ἐπεδόθη ἐπιτυχῶς εἰς τὴν βιομηχανίαν.

Πριερέ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὠνομάζοντο οὕτω μοναστήρια τινα ἐξαρτώμενα ἐξ ἐπισκοπῶν. 'Εν τούτοις διεκρίνοντο: Α'. — Π ρ ι ε ρ ὲ-σ σ ὲ φ δ' ὄ ρ ὸ ρ = μοναστήρια ἐπὶ κεφαλῆς ταγμάτων μοναστικῶν, ἤτοι οὕτως εἰπεῖν πρωτεύουσα τῶν ταγμάτων ἢ θρησκευτικῶν συλλόγων. Β'. — Π ρ ι ε ρ ὲ-κ ἰ ο ύ ρ, ἤτοι μοναστήρια εἰς ἃ ἦτο προσηρτημένη ἐνορία τις. Γ'.) Γ κ ρ ὰ ν-Π ρ ι ε ρ έ = ἕδραι στρατιωτικῶν ταγμάτων, ὡς π. Χ. τοῦ τάγματος τῆς Μελίτης, τῶν τευτονικῶν κλπ. 'Ο προϊστάμενος αὐτῶν ἐκαλεῖτο Π ρ ι έ ρ (ὅρα λέξιν).

Πριήνη· π. τῶν 'Ιώνων ἐν Καρίᾳ ἔναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Βίαντος.

Πρὶμ (Ζ ο υ ά ν), στρατηγὸς ἱσπανός, ἐγεν. ἐν Ρόϋς τῆς Καταλωνίας τὸ 1814, μετέσχε τῶν ἐμφυλίων πολέμων, οἵτινες διετάρασσον τὴν 'Ισπανίαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς 'Ισαβέλλας καὶ διεκρίθη μεταξὺ τῶν Π ρ ο ο δ ε υ τ ι κ ῶ ν. 'Εκλεχθεὶς βουλευτὴς ἐν τῇ Κόρτες ('Ισπ. Βουλῇ) τὸ 1843, ἐγένετο στρατηγὸς καὶ κόμης τοῦ Ρόϋς, εἶτα συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη (1844). 'Επολέμησε τὸ 1853 κατὰ τῶν Ρώσων καὶ ὑπὲρ τῆς Τουρκίας, ἐν δὲ τῷ Μαρόκῳ κατώρθωσε τοιαύτας ἐπιτυχίας, ὥστε ἀντημείφθη διὰ τοῦ τίτλου τοῦ Μαρκησίου Δὲ-Λὸς-Καστίλλιος καὶ τοῦ μεγιστᾶνος τῆς 'Ισπανίας, τὸ δὲ 1861 ἀνετέθη αὐτῷ ἡ διεύθυνσις τῆς κατὰ τοῦ Μεξικοῦ ἐκστρατείας. 'Αντετάχθη

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς τὴν Ναπολεόντειον πολιτικὴν καὶ εἰς τὴν ἐπανίδρυσιν τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Μεξικοῦ καὶ προήχθη εἰς στρατάρχην. Τὸν 7βριον τοῦ 1868 ἔλαβε λίαν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν Ἐπανάστασιν, ἥτις ἐκήρυξεν ἔκπτωτον τὴν Ἰσαβέλλαν, καὶ μετέσχε τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως μετὰ τοῦ Σερρᾶνο καὶ Τοπέτε, εἶτα δ'εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς βασιλείας ἐν Ἱσπανίᾳ, ἀλλὰ ἐδολοφονήθη ὑπὸ μυστηριώδεις περιστάσεις τὸ 1870.

Πριματίστο· (Φραντσέσκο) ζωγράφος, ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης ἐκ Βονωνίας, 1504—1570. Ἦτο ἤδη περιώνυμος ἐν Μαντούῃ ὅτε Φραγκίσκος ὁ Α' ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς Γαλλίαν (1531). Διηύθυνε τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς ἐπαύλεως τοῦ Φοντενμπλώ, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ διακοσμητικὸν μόνον μέρος. Ὡς ἀρχιτέκτων ἔδιδε γνώμην μόνον, οὐχ ἧττον ἔδωκε σπουδαίαν ὤθησιν εἰς τὴν σχεδιογραφίαν ἐν Γαλλίᾳ, εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ ἐπλήσθη πλούτου ὑπὸ Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ τῶν δύο διαδόχων αὐτοῦ, τὸ δὲ 1559 διωρίσθη ἐπιθεωρητὴς τῶν βασιλικῶν οἰκοδομῶν Τὸ Λοῦβρον ἔχει ἕνα πίνακα αὐτοῦ «Τὴν ἐγκράτειαν τοῦ Σκιπίωνος». διατηρεῖται δ'εἰσέτι ἐν Φοντεμπλὼ ἡ διακόσμησις τῆς Ἁρᾶς τοῦ Ἐρρίκου Β', ἔργον αὐτοῦ.

Πριμιπιλάριος· ἑκατόνταρχος τοῦ Α' λόχου ρωμαϊκῆς τινος κοχόρτεως. Ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ πολεμικὰ συμβούλια καὶ εἰδικὸν καθῆκον εἶχε τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς φρουρήσεως τῆς ἀετοφόρου σημαίας τῆς λεγεῶνος.

Πριμολάνο· χ. τῆς Ἰταλίας ἐν Βενετίᾳ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τῆς Βρέντας, ἔνθα οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1796.

Πριμορσκάϊα-Ὀμπλάστ· (=ἐπάκτιος ἐπαρχία)· ἐπαρχία τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Σιβηρίᾳ, ἐκτεινομένη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ ἔχουσα πρὸς Ν τὴν Κορέαν καὶ τὸν Βερίγκειον πορθμὸν καὶ τὸν Παγωμένον ὠκεανὸν πρὸς Β. καὶ πρὸς Δ τὴν Μαντζουρίαν καὶ τὰς Ρωσ. ἐπαρχίας τοῦ Ἀμοὺρ καὶ Ἰακούτσκ, ἐπιφ: 1,854,352 τετρ. χλμ. κάτ: 100,000, πρωτ: Κχαμπαρότηβα (3,000 κατ:) ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ἀμοὺρ· ἄλλαι πόλεις Βλαδιβοστόκ, Νικολαΐεβσκ, Ὀχχότσκ, Πετροπαυλόβσκ.

Πρίνα· χ. τοῦ δήμου Κρητσᾶς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 285.

Πρινάρι (Πουρνάρι)· θέσις μετὰ πανδοχείων, σταθμὸς ὁδοιπόρων ἐν τῷ δήμῳ Ἐλευσῖνος τῆς Μεγαρίδος, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μάνδρας.

Πρινές· χ. τοῦ δήμου Μαργαριτῶν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 150.

Πρινές· χ. τοῦ δήμου Ἀστιποπούλου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοίκ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 550.

Πρινὲς καὶ Τσακώνω· χ. τοῦ δήμου Καμπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 165.

Πρινήλας· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀρκασάδες. Κάτ. 249.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Πρινιᾶνο· (Βαρθελεμὺ δέ-)· ὄρα Οὐρβανὸς Ϛ'.

Πρῖνιᾶς· χ. τοῦ δήμου Χάρακος, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 80.

Πρινιᾶς· χ. τοῦ δήμου Κρουσώνος, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 250.

Πρῖνος (Πισκοπὴ καὶ Καϊναρτζέ)· χ. τοῦ δήμου Μαργαριτῶν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 150.

Πρίντσιψ- Σενάτους· Πρίγκιψ τῆς Συγκλήτου. Ἐν Ρώμῃ ἐκαλοῦντο οὕτω οἱ Συγκλητικοὶ ἐκεῖνοι οὓς οἱ Τιμηταὶ (κήνσωρες) διατάσσοντες τὰ τῆς Συγκλήτου ἐνέγραφον πρώτους εἰς τοὺς καταλόγους. Συνήθως οὗτος ἦν Ὑπατικὴ προσωπικότης καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων κατὰ τὰ ἔργα καὶ τὰς ἀρετὰς πολιτῶν, ἀπὸ δὲ τῆς ἱδρύσεως τῆς αὐτοκρατορίας, ἣν πάντοτε ὁ αὐτοκράτωρ. Ἤσκει δὲ ἐπὶ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ προεδρίαν τινά, συνεκάλει αὐτούς, ὑπέβαλεν αὐτοῖς -ἀ νομοσχέδια (σενάτους-κονσούλτα) καὶ ἐγνωμοδότει πρῶτος ἐκ τῶν συγκλητικῶν μετὰ τοὺς δύο συμπαρεδρεύοντας ὑπάτους. Ἠδύνατο ν' ἀντικατασταθῇ μετὰ πενταετίαν, ἤτοι μεθ' ἑκάστην νέαν ἀπογραφήν.

Πρίολας· υἱὸς τοῦ Δασκύλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λύκου, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τῶν Βεβρύκων πόλεμον.

Πρίπετζ· παραπότ. τοῦ ρωσ. ποτ. Δνιέπρ, διαρρέων τὰ ἐκτενῆ ἕλη τοῦ Πίνσκ, τὰ μέγιστα τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἑλωδῶν ἐκτάσεων.

Πρίπιτσα· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς (Δυτ-Μάνη), 1 ὥρ. ἀπὸ Καρδαμύλης. Κάτ: 164.

Πρισκιανός· λατῖνος γραμματικὸς τοῦ Ϛ' αἰῶνος.

Πρισκιλλιανός· ἱσπανὸς αἱρεσιάρχης τοῦ 4ου αἰῶνος, θανατωθεὶς ἐν Τρὲβ τὸ 384, παρὰ τὰς προσπαθείας τοῦ Ἁγ. Μαρτίνου ὅπως τὸν σώσῃ. Τὸ δογμα του ὑπενθυμίζει ἐναργῶς τὸν μανιχεϊσμόν.

Πρισσνίτς (Βικέντιος)· ὁ ἐφευρέτης τῆς ὑδροθεραπευτικῆς, ἐγεννήθη ἐν Γκραίφενμπεργ τῆς Σιλεσίας, 1799-1851, στηριζόμενος ἐπὶ ἐπιτυχῶν πειραμάτων προήγαγεν εἰς σύστημα τὴν ὑδροθεραπείαν, ἐπέτυχε δὲ ἀποτελέσματα, ἅπερ ταχέως διεφήμισαν αὐτόν, ἵδρυσε δὲ τὸ 1837 ἐφημερίδα ἵνα ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸ πλῆθος τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Σὺν τῇ χρήσει τοῦ ὕδατος ἐφήρμοζε καὶ τὴν γυμναστικὴν δίαιταν.

Πρίστερ· φιλέλλην γερμανός· ἀπέθανεν ἐν Ναυπάκτῳ.

Πρίστλεϋ (Ἰωσ)· φυσικὸς καὶ θεολόγος, ἐγεν. ἐν Φίλδχηδ παρὰ τὸ Βριστόλ, 1733-1804, συγκατηριθμήθη διὰ τῶν πολυαρίθμων αὐτοῦ φυσικῶν καὶ χημικῶν ἀνακαλύψεων μεταξὺ τῶν πρώτων σοφῶν τῆς Εὐρώπης, ἀλλ' ἐγένετο ἀντικείμενον καταδιώξεων ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἕνεκα τῆς σφοδρότητος μεθ' ἧς ὑπερήσπισεν ἐν μὲν τῇ θρησκείᾳ τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοφυσιτῶν, ἐν δὲ τῇ πολιτικῇ τὰς ἀρχὰς τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως, καθ' ὧν τὰ μάλιστα ἀντετάχθη ὁ Βοῦρκε. Ἐν ᾧ χρόνῳ δὲ ἐν Γαλλίᾳ ἀνε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κηρύσσετο Γάλλος πολίτης καὶ μέλος τῆς Συντακτικῆς συνελεύσεως. ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐξώριζεν αὐτόν. Κατέφυγε δὲ τότε οὗτος εἰς Ἀμερικήν, ἐγκατέστη ἐν Νορθουμβερλάνδῃ τῆς Πενσυλβανίας καὶ ἀπέθανεν ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκ τυχαίας δηλητηριάσεως. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀποτελοῦσιν 70 ὅλους τόμους. Ἐκ τούτων τὰ σπουδαιότερα καὶ διασημότερα εἶνε «ἡ ἱστορία τοῦ ἠλεκτρισμοῦ» (1767), «αἱ ἐν τῇ ὀπτικῇ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ» (1771), τὰ πειράματα αὐτοῦ «ἐπὶ τῶν ἀερίων», Πρῶτος ἀνεκάλυψε καὶ ἀπεμόνωσε τὸ ὀξυγόνον (1774) ὅπερ ὠνόμασεν «ἀέριον διαφλογιστικόν», οὕτω δὲ αὐτὸς παρεσκεύασε τὴν ὁδὸν εἰς τὸν Λαβουαζιέ, πλὴν τούτου ἀνεκάλυψε τὸν σύνδεσμον μεταξὺ τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ βασιλείου, περιέγραψεν ἀκριβῶς τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπνοῆς, τῆς καύσεως καὶ τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ ὀξυγόνου, ἀπεμόνωσε δὲ πολλὰ ἀέρια, ἄζωτον, διοξείδιον τοῦ ἀζώτου, χλωρυδρικὸν ὀξύ, ἀμμωνιακόν, πρωτοξείδιον τοῦ ἀζώτου, θειϊκὸν ὀξύ, ἀνθρακικὸν ὀξὺ κλπ. Ἔσχεν ὅμως καὶ τὴν πλάνην τῆς ὑποστηρίξεως τῆς φλογιστικότητος, ἥτις ἀντέκειτο πρὸς τὰς ἀνακαλύψεις αὐτοῦ μάλιστα. Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ὁ Πριστλεὺ ὑπεστήριξε τὰς ἀρχὰς τοῦ Χάρτλεϋ, ἀντετάχθη πρὸς τὸν Ρ ε ῖ δ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «ἐξέτασις τῆς θεωρίας τοῦ κοινοῦ νοῦ», ἐδείχθη δὲ ὑπέρμαχος τοῦ ὑλισμοῦ διὰ τῆς «Μελέτης περὶ ὕλης καὶ πνεύματος» αὐτοῦ καὶ τῆς «Φιλοσοφικῆς ἀνάγκης» (1775, 1767). Ὑπῆρξε φίλος τοῦ δόκτορος Π ρ ί τ σ ε, εἰ καὶ αὗτος δὲν συνεμερίζετο τὰς γνώμας αὐτοῦ, ἀλλὰ μάλιστα ἀντετάχθη εἰς ταύτας. Ὑπῆρξεν ἀνταποκριτὴς τοῦ Ἰνστιτούτου. Ὁ Κυβιὲ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ. Κατέλιπε δὲ καὶ «Ἀπομνημονεύματα ἐκ τοῦ βίου αὐτοῦ» δημοσιευθέντα καὶ συνεχισθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ 1806.

Πριόρένη ἢ μᾶλλον **Πριζρένη**· ἡ ποτὲ Π ρ ώ τ η - Ἰ ο υ σ τ ι ν ι α ν ή, πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἀλβανίας ἐπὶ τοῦ παραποτάμου τοῦ Λευκοῦ Δρίνου, πρὸς Β τῆς Ἀχρίδος καὶ πρὸς Α τῆς Σκόδρας, εἰς τὸ κέντρον δὲ τῆς Ἀλβανικῆς χώρας, περιώνυμον ῥοὐριον κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ἤδη ἔχει ἀρκούντως ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον καὶ 35,000 κατ. τοὺς πλείστους ἀλβανούς.

Πρὶνς Δ' Ἀδὲνν (Ἀ χ ι λ λ ε ὺ ς - Κ ω ν σ τ ά ν - Α ἰ μ ί λ ι ο ς)· διαπρεπὴς γάλλος αἰγυπτιολόγος, 1807—1879, ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Τὸ 1826 κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, κατόπιν δὲ ἐτάχθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Μεχμὲτ-Ἀλῆ ἐν Αἰγύπτῳ.

Πισσάρ (Ζ ά μ)· ἐθνολόγος, ἐγεν. ἐν Ρὸς τοῦ Χέρεφορδ. 1785—1848, ἐδημοσίευσε «τὴν Ἰατρικὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, (1813), ἣν ἐτελειοποίησεν εἰς δύο διαδοχικὰς ἐκδόσεις (1826—1848).

Πρίτσα· χ. τοῦ δήμου Μελιτίνης τῆς Λακεδαίμονος. 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἁγ. Νικολάου. Κάτ: 207.

Πρίφερνον· π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ, ἄριστον οἶνον παράγουσα.

Πριώνοτον· ὄρος καὶ ἀκρωτ. τῆς ποτὲ Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πρίωρ (Ματθαῖος)· ὁ Βοαλὼ τῶν Ἄγγλων, διαπρέψας καὶ ὡς διπλωμάτης ἐν τῇ διαπραγματεύσει τῶν συνθηκῶν τῆς Οὐτρέχτης, 1664-1721.

Προάστειον· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 512.

Προβάλινθος· εἷς τῶν δήμων τῆς Μαραθωνικῆς τετραπόλεως (Μαραθῶνος, Οἰνόης, Τρικορύθου καὶ Προβαλίνθου) ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Ὁ κάτ. Προβαλίσιος.

Πρόβαρμα· χ. τοῦ δήμου Ἀρμένων, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 135.

Προβένς· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν. Πλεῖστα μεσαιωνικὰ μνημεῖα. Κάτ: 8.00.

Προβιγκία (= Ἐπαρχία)· ἀρχ. διαμέρισμα τῆς Γαλλίας, εἰς τὰ μεσημβρινὰ κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἀπὸ τοῦ 125 π. Χ. Πρωτ. Αἶξ. Ἡνώθη μὲ τὴν Γαλλίαν τὸ 487.

Προβοδό· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ: 67.

Προγγί· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. Κάτ: 86.

Πρόδικος· γεννηθεὶς ἐν Ἰουλίδι τῆς Κέω, σοφιστής, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις καὶ διδάσκων τὴν ρητορικήν. Ἡ ἀφήγησις τοῦ Σουΐδα, ὅτι κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον ὡς διαφθορεὺς τῆς νεολαίας τῶν Ἀθηνῶν, φαίνεται λίαν ἀμφίβολος.

Προδρόμι· χ. τοῦ δήμου Ἁλληχώρας, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 80.

Πρόδρομος· χ. τοῦ δήμου Ἀκαρνανίας. Κάτ: 522.

Πρόδρομος· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν Θεσσαλ. Τρικκάλων, ὧν ἀπέχει 3 ὥρ., τῆς χειμερινῆς πρωτ. Βαρμπούρι, ἀπέχουσα ὥρ. 1 1)2. Κάτ: 253.

Πρόδρομος καὶ Πύργος· χ. τοῦ δήμου Πανεθήμου, ἐπαρχ. Κισσάμου, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 200.

Προδρόμου-Γενέσιον· ὅρα Μονὴ-Καρυῶν.

Προδρόμου-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ἀντικύρας τῆς Φωκίδος. Κάτ. 20.

Πρόερνα· π. τῆς ἀρχ. Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Προθοήνωρ· υἱὸς τοῦ Ἀρειλύκου, ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Βοιωτῶν.

Προθόων· εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Προιτίδες· αἱ θυγατέρες τοῦ Προίτου Αὐσίππη, Ἰφιόνη καὶ Ἰφιάνασσα, αἵτινες παραφρονήσασαι ἐξ ὀργῆς τῆς Ἥρας περιέτρεχον τὴν Πελοπόννησον νομίζουσαι ὅτι ἦσαν δαμάλεις.

Προιτίδες· αἱ Ἀπύλαι τῶν Θηβῶν, διότι ἐκεῖ πλησίον κατῴκησεν ὁ Προῖτος ὅτε ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἀργολίδος.

Προῖτος· υἱὸς τοῦ Ἄβαντος, βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ἀκαλίας, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ἀκρισίου, ὑφ' οὗ ἐξεδιώχθη τοῦ Ἄργους, καὶ ἀπῆλθε πρῶτον εἰς Θήβας, εἶτα δὲ πρὸς Ἰοβάτην τὸν βασιλέα τῆς Λυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χίας. Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν μετ' ἐπικουρίας, διένειμε τὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του λαθὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Τίρυνθον, ἧς μέρος παρεχώρησεν εἰς τὸν Μελάμποδα.

Πρόκας· μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Ἀλβας-Λόγγας, πατὴρ τοῦ Νουμήτορος καὶ τοῦ Ἀμουλίου.

Προκίδα· μικρὰ ἡφαιστειώδης νῆσος τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως, οὗ μακρὰν τῆς Ἰσχίας. Κάτ. 15000.

Προκίδα (Ἰωάννης δέ-)· ἰατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου Β', καὶ τοῦ υἱοῦ του Μαμφρέδου, ὁ ἀργαλώσας τὴν συνωμοσίαν τῶν «Σικελικῶν Ἑσπερινῶν» τὸ 1282. Ἀπέθ. τὸ 1299.

Προκλῆς· υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθένους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν λαθὼν ὡς μερίδιον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης.

Προκλῆς· εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Προκλῆς· υἱὸς τοῦ Πιτυρέως καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἰώνων εὐπατριδῶν ἐγκαθιδρύθησαν ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ. Ἦτο Ἐπιδαύριος, καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλοὺς Ἐπιδαυρίους ἐξορίστους.

Πρόκνη· θυγ. τοῦ Πανδίονος, ἥτις σφάξασα τὸν υἱόν της Ἴτυν παρέθηκεν εἰς βρῶσιν ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ ἀνδρός της Τηρέως, ἀτιμάσαντος τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλαν. Μετεμορφώθησαν δ' ἔπειτα αὐτὴ μὲν εἰς χελιδόνα, ἡ δὲ Φιλομήλα εἰς ἀηδόνα, ὁ δὲ Τηρεὺς εἰς ἔποπα.

Προκοβενίκου· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 146.

Προκόννησοι· Τουρκικαὶ νῆσοι 10 τὸ ὅλον ἐντὸς τῆς Προποντίδος ἐκ τῶν ὁποίων μεγαλείτεραι εἶνε ἡ Προκόννησος (κοινῶς Μαρμαρᾶς) ὁπόθεν ἐξάγονται λαμπρὰ μάρμαρα. Οἱ κάτοικοι κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε Ἕλληνες.

Προκόννησος· νῆσος μεγάλη τῆς Προποντίδος ἔναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰ λευκότατα μάρμαρά της, δι' ὃ καὶ οἱ μεταγενέστεροι ὠνόμασαν αὐτὴν Μαρμαρᾶν. Εἶνε κατά τι μεγαλειτέρα τῆς Σύρου. Ὑψ. 710 μ.

Προκοπᾶτα· χ. τοῦ δήμου Φαρακλάτων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 83.

Προκόπιος· βυζαντῖνος ἱστορικὸς τοῦ ς' αἰῶνος, συγγραφεὺς τῆς «Ἱστορίας τῶν πολέμων τοῦ Ἰουστινιανοῦ» καὶ ἄ.

Προκόπιος ἐπίσκοπος Κερνίτσης καὶ Καλαβρύτων κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἀπὸ τῆς Κλουκίναις τῶν Καλαβρύτων, τὰ μέγιστα συντελέσας εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Καλαβρυτινῶν διὰ τῶν παροτρύνσεων καὶ τοῦ παραδείγματός του, μετὰ μεγάλης δὲ δυσχερείας κατορθώσας ν' ἀποφύγῃ τὴν τουρκικὴν καταδίωξιν καὶ τὴν φυλάκισίν του.

Πρόκρις· θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, φονευθεῖσα εἰς τὴν θήραν κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ συζύγου της Κεφάλου, ἐκλαβόντος αὐτὴν ὡς κεκρυμμένον θηρίον.

Προκρούστης· ὁ ἄλλως Πολυσήμων ἢ Δαμάστης. Οὗτος διαμένων ἐπὶ τοῦ ὄρους Κορυδαλοῦ τῆς Ἀττικῆς, συνελάμβανε τοὺς διαβάτας, ἢ-

ΑΝΟΙΧΤΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

πλωνεν αὐτοὺς ἐπὶ κλίνης, καὶ τοὺς μὲν βραχυτέρους ἐτάνυε μέχρις ἐξαρθρώσεως, τοὺς δὲ μακροτέρους ἠκρωτηρίαζε διὰ νὰ τοὺς καταστήσῃ ἴσους πρὸς τὴν κλίνην. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὁ Θησεὺς διερχόμενος ἐκεῖθεν.

Πρόλοχος· εἷς τῶν Λαπιθῶν, οἵτινες ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Κενταύρους εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Προμαθίδας· ἱστοριογράφος Ἡρακλειώτης, γεννηθεὶς περὶ τὸ 80 π. Χ.

Πρόμαχος· υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, εἷς τῶν Ἐπιγόνων, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείᾳ.

Πρόμαχος· ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ἧς περίφημον χαλκοῦν ἄγαλμα κατεσκεύασεν ὁ Φειδίας ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, στηθὲν μεταξὺ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ Παρθενῶνος, ἐκ τῶν ἀποτεταμιευμένων περσικῶν τοῦ Μαραθῶνος λαφύρων.

Προμένεια· ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἱερειῶν τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ.

Πρόμερος· ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀρχελάου (413 π. Χ.), τοῦ ὁποίου οἱ κύνες, ὡς λέγουσι, κατεσπάραξαν τὸν Εὐριπίδην.

Προμηθεύς· πρόσωπον μυθολογικόν. Ἔπλασεν ἄνθρωπον ἐξ ἀργίλου καὶ ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ ἐμψυχώσῃ αὐτόν. Ὀργισθεὶς ἕνεκα τούτου ὁ Ζεὺς τὸν καθήλωσεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, ὅπου ἤρχετο καθ' ἑκάστην ὄρνεον καὶ τοῦ κατέτρωγε τὸ ἧπαρ. Ἀπὸ τὴν τιμωρίαν αὐτὴν ἠλευθέρωσε τὸν Προμηθέα ὁ Ἡρακλῆς ἢ ὁ Ὀρφεύς, ἐδίδαξε δὲ τότε οὗτος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅλας τὰς τέχνας. Εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Ἰνδοῖς Πραμάθυους.

Προμήθιον· τόπος τῆς Σικελίας, ἔνθα οἱ ὀρνιθοσκόποι ἐτέλουν τὰς ὀρνιθοσκοπίας των.

Πρόμηθος· υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα.

Προμπόι· χ. τοῦ δήμου Καλαβρύτων (νομὸς Ἀχαΐας). Κάτ. 8.

Προμύρι· χ. τοῦ δήμου Σηπιάδος τῆς Μαγνησίας (Βόλου). Κάτ. 1290.

Προμῶτος (Λίλιος)· ἰατρὸς Ἀλεξανδρινὸς ἀγνώστου ἐποχῆς. Ἔγραψεν ἑλληνιστὶ διάφορα ἰατρικὰ συγγράμματα, ὧν τινα εὑρηνται ἐν χειρογράφοις ἐν βιβλιοθήκαις τῆς Εὐρώπης.

Προνομπίδης· Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ὁμήρου.

Πρόνοια (Πρόβιδενς)· μία τῶν 2 πρωτ. τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας Ρόδ-Ἴσλανδ. Λιμὴν ἐπὶ τῶν Ἀτλαντικοῦ μὲ 115,000 κατ., οὗ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐκκλησιαστικῶν του μνημείων καὶ αἱ θρησκευτικαὶ ὀνομασίαι τῶν ὁδῶν ἐνδεικνῦσι τὸ πνεῦμα τῆς εὐσεβείας ὅπερ διεῖπε τοὺς θεμελιωτάς της.

Πρόνοια· ὡραῖον προάστειον τοῦ Ναυπλίου, οὗ ἀπέχει 10'. Ὡραῖαι φυτεῖαι. Κάτ. 1484.

Πρόννων· δ. τῆς τέως ἐπαρχ. Κραναίας νομ. Κεφαλληνίας· Πρωτ. Πάστρα ἢ Βάλταις. Ἄλλα χ. Ἀσπρογέρακα, Ἀλειματά, Τοντζακλῆ, Ἅγιος Γεώργιος, Ἀνδρεολᾶτα, Ἀμπελά, Ἀνινᾶτα, Ἀφραγιάς, Βάλταις, Βλαχουλᾶ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τα, Γαλιατσέϊκα, Γούλου, Δαχνάτα, Δημισιανᾶτα, Θεοδωρίτσι, Καπανδρίτι, Καρούζα, Καμβιτζᾶτα, Κορισιάνου, Κορνέλου, Κουτρουκάη, Κρεμμύδι, Μαυρικᾶτα, Ξενοπούλου, Πετρουλή, Πεντογαλο-μεγαλοῦκα, Πομεντουρᾶτα, Ραντζαγκλῆ, Σκάλα, Σολωμᾶτα, Σπαθί, Τζανᾶτα, Φανιές, Φουρνιώτη, Μονὴ Ἀέρου. Κάτ: 4,210.

Πρόξενος· Τεγεάτης, μετὰ τοῦ Καλλιβίου ἀρχηγὸς τῆς ἀντισπαρτιατικῆς μερίδος, δραστηρίως συντελέσας εἰς τὸν συνοικισμὸν τῆς Μεγαλοπόλεως.

Πρόξενος· Ἀθηναῖος ἐξ Ἀφίδνης, στρατηγὸς κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ ἱεροῦ πολέμου, 357 π. Χ.

Πρόπαν· χ. τοῦ δήμου Μηλεῶν τοῦ Βόλου. Κάτ. 606.

Προπέρτιος· λατῖνος ἐλεγειακὸς ποιητής, 52—14 π. Χ., φίλος τοῦ Βιργιλίου καὶ τοῦ Ὀβιδίου, εὐνούμενος δὲ τοῦ Μαικήνα.

Προποντίς· (Μῆκ: 200 χλμ. Πλάτ. 65), ἡ μεταξὺ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου θάλασσα, νῦν θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ἐπιμήκης ὡοειδὴς θαλασσολίκνησυνδέουσατὸν Εὔξεινον μετὰ τῆς Μεσογείου καὶ χωρίζουσα τὴν Εὐρώπην (Θρᾴκην) ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Βρίθει ἐκλεκτῶν ἰχθύων, ἔχει πλείστας νήσους (Προκόννησος, Πριγκιπόννησος κλπ.)

Προσήλλα· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τῆς Θεσσαλ. Μαγνησίας. Κάτ: 178.

Πρόσνα· ποτ. τῆς Πολωνίας, παραπότ. τοῦ Βάρθα, διαρρέων τὸ Κάλιτς.

Πρόσπαλτα· δῆμος τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Οἱ κάτοικοι Προσπάλτιοι ἦσαν διαβόητοι ἐπὶ φιλοδικίᾳ.

Προσπὲρ ὁ Ἀκυιτανὸς ("Αγιος)· ἱερεὺς ἐν Μασσαλίᾳ, ἀντίπαλος τῶν ἡμιπελαγιανῶν 403—465.

Προστοβά· χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 537.

Πρόσυμνα· θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, τροφὸς τῆς Ἥρας.

Πρόσυμνα· π. τῆς ἀρχ. Ἀργολίδος, ἧς οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν εἰς τὸ Ἄργος.

Προσυμναίων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἄργους, Νομ. Ἀργολίδος. Πρωτ. Μπερμπάτι. Ἄλλα χ: Βαρδούβᾶ, Λίμναις, Μπούτια ἄνω καὶ κάτω, Πασιά, Χώνικα. Κάτ: 7,937.

Προσχιο-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ναυπακτίας, Νομ. Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Πλάτανος Ἄλλα χ: Ἀρτοτίνα, Βονώρτα, Καστανιά, Περίστα, Πέρκος, Ἁγ-Τριάς, Σέλτζα, Χώμερι. Κάτ: 3,577.

Προσωπὶς· ἀρχ. π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πιθανῶς μητρόπολις τῆς νήσου Προσωπίδος.

Προσωπῖτις· νῆσος τῆς κάτω Αἰγύπτου μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Προυδὸν (Ἰω-Βαπτιστὴς Βίκτωρ)· διαπρεπὴς γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1758—1838.

Προυδόν (Πέτρος-Ἰωσήφ)· ἐκ τῆς αὐτῆς μὲ τὸν προηγ. οἰκογενείας, 1809—1865, διάσημος δημοσιογράφος, οἰκονομολόγος καὶ ἐπαναστατικὸς σοσιαλιστής.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πρ(ο)υδόν· διαπρεπὴς γάλλος ζωγράφος, 1760—1823, διακριθεὶς κυρίως εἰς συμβολικὰς παραστάσεις.

Προυνέλλι· πρωτ. δήμου τῆς νήσου Κορσικῆς. Κάτ. 580.

Προυντζέϊκα· χωρίδιον τοῦ δήμου Ναυπλιέων. Κάτ. 13.

Προΰντζος (Παναγιώτης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Κάψας (Καλύβια τοῦ Μπραΰντζου) τῆς Ἀλωνίσταινας, ἀρχηγὸς τῶν ἐδῶ ποιμένων, ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγάς του ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, ἀδελφούς, τέκνα, γαμβρούς, ἀνεψιοὺς καὶ ἐγγόνους, 80 ἐν ὅλῳ, οἵτινες πάντες ἔπεσαν μαχόμενοι, ἐπιζήσαντος μόνον τοῦ γέροντος Παναγιώτου, εἰς ὃν ὁ Καποδίστριας ἀπένειμε μικρὰν σύνταξιν διὰ τὰς ἀνεκτιμήτους ὅσον καὶ ἀφιλοκερδεστάτας ὑπηρεσίας ἃς προσέφερεν ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια αὕτη εἰς τὸν ἀγῶνα.

Προῦσα· πόλ. τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας (Μικρὰ Ἀσία), ΝΔ τοῦ Σκουτάρεως ἐπὶ ὡραίας θέσεως πλησίον τοῦ βουνοῦ Ὄλυμπος, πρωτεύουσα τῶν βασιλέων τῆς ποτὲ Βιθυνίας καὶ κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἕδρα τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ἔχουσα ἀξιόλογα θερμὰ ὕδατα, ἀκμαίαν βιομηχανίαν ταπήτων καὶ μεταξίνων ὑφασμάτων, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον καὶ 70,000 κατ. ὧν πλεῖστοι Ἕλληνες. Κατὰ τὸν Πλίνιον ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα ὑπὸ Προυσίου τοῦ Α', ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα.

Προυσίας· υἱὸς τοῦ Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας περὶ τὸ 232 π. Χ.

Προυσίας· ὁ Β', υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου, δολοφονηθέντος τὸ 184 ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Νικομήδους.

Προυσιάς· ἀρχ. π. παραθαλάσσια τῆς Βιθυνίας, ἡ πρότερον Κίος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Γ' καὶ ἀνακτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προυσίου.

Προ(υ)σός· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀρακυνθίων τῆς Εὐρυτανίας· θερινὴ ἕδρα Εἰρηνοδικείου, 7 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρπενῆσι. Ταχυδρομεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον. Κατ. 1,217, Παρ' αὐτὸ κεῖται καὶ ἡ μονὴ Προ(υ)σοῦ «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» μὲ 22 μοναχοὺς καὶ 1 γυναῖκα.

Πρόϋσς (Ἰω.-Δαβὶδ-Ἕρμαν), Γερμανὸς ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Λανδομπέργ, 1785—1868, ἱστοριογράφος τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τοῦ Βρανδεμβούργου· ἐδημοσίευσε τὰ «Ἔργα Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου» καὶ συνέγραψε τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ.

Προΰστ· γάλλος χημικός, 1755—1826, ὁ ἀνακαλύψας τὴν ἐκ σταφυλῶν κατασκευὴν σακχάρεως.

Προῦτος ἢ Προῦθος· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως καταρρέων ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ σχηματίζων τὸ μεταξὺ Ρωσίας καὶ Ρωμουνίας (Μολδαυίας) σύνορον. Μῆκ. 820 χλμ.

Προχύτη· ἀρχ. ὄνομα νήσου παρὰ τὴν Σικελίαν, ἐναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας.

Πρυμνησία· π. τῆς ποτὲ Μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ.

Πρυνιά· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Νυτίου Εὐβοίας. Κάτ. 62.

Πρυντζιώτικο· χ. τοῦ δήμου Γυθείου τῆς Λακωνικῆς (Ἀνατολ. Μάνη). Κάτ. 41.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πρύτανις· μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ χώρας τοῦ Πόντου, ῥέων παρὰ τὴν θάλασσαν Α τῆς Τραπεζοῦντος.

Πρύφτανη· χ. τοῦ δήμου Μυκηνῶν τῆς Κορινθίας. Κάτ. 177.

Πρών· ὄρος ἐν τῇ Ἑρμιονίδι, εἰς τοὺς πρόποδας καὶ τὴν ῥαχιν τοῦ ὁποίου ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔκειτο ἡ πόλις Ἑρμιόνη.

Πρῶναξ· υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου. Λέγεται ὑπό τινων ὅτι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ συνεστάθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες.

Πρωσία τὸ σπουδαιότερον τῶν 25 γερμανικῶν κρατῶν. Ἔκτασις 348,258 τετρ. χλμ. Ἐπαρχίαι 14. Κάτ. 29 ἑκατ. Χώρα ὁλόκληρος σχεδὸν πεδινὴ κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλων δασῶν καὶ παχυτάτων λειμώνων κατὰ τὰ 3/4, ὅπου τρέφονται μεγάλα ποίμνια. Μεταλλεῖα πολυάριθμα. Ἐμπόριον καὶ βιομηχανία πολὺ ἀνεπτυγμένη. Ἐμπορ. ναυτικὸν 3,260 πλοῖα, πλὴν τῶν μικρῶν τῆς ποταμοπλοΐας. Σιδηρόδρ. 22,300 χλμ. Παιδεία μεγίστη· τὰ ἄριστα ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια τοῦ κόσμου καὶ ἄλλα σχολεῖα ἐν ὅλῳ 36,000 ἔχουν 3,800,000 μαθητάς. Προϋπολ. 1,140 ἑκατ. μάρκα. Χρέος 3,265 ἑκατ. μάρκα. Πρωτ. Β α ρ ο λ ῖ ν ο ν.—Αἱ ἐπαρχίαι εἰς ἃς διαιρεῖται εἶνε: Ρηνικὴ-Πρωσία (5 νομοί),—Ἔσση-Νασσάου (3 νομοί),—Βεστφαλία (3 νομοί),—Ἀννόβερον (6 νομοί),—Σαξονία (3 νομοί),—Βρανδεβούργ (3 νομοί),—Σχλέσβιγ-Ὁλστατῖν (1 νομός),—Σιλεσία (3 νομοί), Ποσανία ἢ Πόζεν (2 νομοί),—Πομερανία (3 νομοί), Δυτ-Πρωσία (2 νομοί),—Ἀνατολικὴ-Πρωσία (2 νομοί),—Ἀλσατία καὶ Λορραίνη.

Πρωταγόρας· περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἀβδήρων, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους διδάξας ἐν Ἀθήναις καὶ διωχθεὶς ἔπειτα ὡς ἄθεος.

Πρωταγορίδας· Κυζικηνός τις, γράψας «περὶ διαφόρων ἀγώνων», «κωμικὰς ἱστορίας» καὶ «ἐρωτικὰς ἀκροάσεις».

Πρωτέας· υἱὸς τοῦ Ἐπικλέους, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Πρωτέας· ἀδελφὸς τοῦ Κλείτου, υἱὸς τῆς Λανίκης, τροφοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιβόητος οἰνοπότης.

Πρωτεσίλαος· υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ τῆς ἐν Θετσαλίᾳ Φυλάκης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν, πρῶτος πάντων τῶν Ἑλλήνων πηδήσας εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν ἀλλὰ καὶ πρῶτος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Πρωτεύς· υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, θαλάσιος ἅλλην. δαίμων φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Ποσειδῶνος, φωκῶν καὶ θαλασσίων τεράτων, ἔχων ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ διαφεύγειν διὰ συνεχῶν μεταμορφωσεων τοὺς ἐπιζητοῦντας νὰ τὸν συλλάβουν ὅπως τοὺς προείπῃ τὸ μέλλον.

Πρώτη· νησὶς ἔναντι τῆς Δ παραλίας τῆς Μεσσηνίας, οὐ μακρὰν τῆς Πύλου, πρὸς Β, ἀντικρὺ δὲ τῆς Μαραθουπόλεως τῶν Γαργαλιάνων, διατηροῦσα ἐρείπιά τινα ἀρχαιότατα.

Πρώτη· ἑτέρα ν. πρὸ τῆς Ν. παρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίας τῆς Γαλλίας, ἔναντι τῆς Μασσαλίας.

Πρώτη· ἑτέρα ν. τῆς Προποντίδος πλησίον τοῦ Βυζαντίου. Μία τῶν Πριγκιπονήσων (βλ. λ.).

Πρωτογένης· περίφημος ζωγράφος ἐκ Ξάνθου, ἢ μᾶλλον ἐκ Καύνου τῆς Λυκίας, ἐν Ρόδῳ ἐγκατεστημένος, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦ.

Πρωτομάκραι· ἀρχ. π. τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ.

Πρωτόμαχος· Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἐν τῷ ναυμαχίᾳ τῶν Ἀργινουσῶν.

Πρωτόμαχος· στρατηγὸς τῆς προφυλακῆς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Πρωτοποπώφ (Ἀλέξιος) Ρῶσος φιλέλλην. Ἁπλοῦς ἐθελοντὴς ἐν Χίῳ, ὑπηρέτησε βραδύτερον εἰς τὸ τακτικὸν ἱππικόν.

Πρωτοσύγκελλος· τίτλος τοῦ τοποτηρητοῦ ἢ ἀναπληρωτοῦ τῶν Πατριαρχῶν ἢ καὶ τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἀνατολ. ὀρθοδόξου ἐκκλησίας.

Πτελέα· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν.

Πτελέα· τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Ἐφέσου.

Πτελέα· ἀρχ. χ. οἰνοφόρον ἐν Ἰωνίᾳ ἢ ἐν Κῷ, παράγον τὸν περίφημον Πτελεατικὸν οἶνον.

Πτελεατῶν-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Φθιώτιδος, πρωτ. χειμ. Πτελεόν, θερ. Σούρπη, ἄλλα χ. Ἅγ. Θεόδωρος, Ἅγ. Ἰωάννης, Γαύρινη, Καλύβια Χαμάκου, Νιαῖς, Μπούμπουνας, Χαμᾶκο. Κάτ. 3,134.

Πτελεόν· ἀρχ. π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος μετὰ λιμένος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὸ 171 π. Χ.

Πτελεόν· ἀρχ. π. τῆς Ἤλιδος, ἀποικία τοῦ ἐν Φθιώτιδι Πτελεοῦ.

Πτελεόν· ἀρχ. π. τῆς Καρδίας ἐν Θράκῃ.

Πτελεόν· ἀρχ. π. τῆς Λακωνίας.

Πτελεόν· ἀρχ. φρούριον τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Ἐρυθράν.

Πτελεόν· τὸ σημερινὸν Πτ. εἶνε πρωτεύουσα τοῦ δήμου Πτελεατῶν τῆς Φθιώτιδος χειμερινὴ καὶ κεῖται περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχ. π. 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ τῆς θερινῆς πρωτ. Σούρπης καὶ 10 ὥρ. ἀπὸ Λαμίας πρὸς Α. Κάτ. 1050. Εἰς τὸν ἐγγὺς ὄρμον Πτελεοῦ κατοικοῦσιν 6.

Πτελέων· ὁ διὰ προσφορᾶς ἑνὸς χρυσοῦ στεφάνου προσελκύσας τὸν ἔρωτα τῆς Πρόκριδος.

Πτερά· ἀρχ. ἀκρόπολις τῆς Βαβυλῶνος.

Πτεράς· Δελφός τις καλλιτέχνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν δεύτερον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς.

Πτερέλαος· υἱὸς τοῦ Ταφίου βασιλέως τῆς νήσου Τάφου. Ὁ Ποσειδῶν τῷ ἐχάρισε χρυσῆν τρίχα δι' ἧς διέμενεν ἀθάνατος καὶ ἀήττητος. Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Κομαιθώ, ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὅστις ἐπολέμει τοὺς Ταφίους, ἀπέσπασε τὴν τρίχα καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ πατρός της καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος της.

Πτερία· ἀρχ. π. ὀχυρὰ τῆς Καππαδοκίας παρὰ τὴν Σινώπην.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πτερόν· ἀκρωτ. τῆς Μυσίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου.

Πτολέδερμα· ἀρχ. κώμη τῆς Ἀρκαδίας συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πτολεμαῖον· γυμνάσιον ἐν ἀρχ. Ἀθήναις πλησίον τοῦ Θησείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα μαρμάρινα καὶ χάλκινα ἀγάλματα.

Πτολεμαῖος· υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Ἀρσινόης, ἐκ Μακεδονίας, ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἔπειτα δὲ λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Αἴγυπτον ἐφ' ἧς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 323 μέχρι τοῦ 284 π. Χ.

Πτολεμαῖος ὁ **Β'**· ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προηγ. ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ 284-246.

Πτολεμαῖος ὁ **Γ'** ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλεύσας ἀπὸ 246-221.

Πτολεμαῖος ὁ **Δ'**· ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εὐφημισμὸν Φιλοπάτωρ, διότι, ὡς ἐλέγετο, ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Εὐεργέτου, βασιλεύσας ἀπὸ 220-203.

Πτολεμαῖος ὁ **Ε'**· ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανής, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Φιλοπάτορος, ἀποθανὼν τὸ 181.

Πτολεμαῖος **Ϛ'**· ὁ ἐπικληθεὶς Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσας ἀπὸ 181—145.

Πτολεμαῖος ὁ **Ζ'**· ὁ ἐπικληθεὶς Φύσκων, μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Φιλομήτορος, βασιλεύσας ἀπὸ 145-117.

Πτολεμαῖος ὁ **Η'**· ὁ ἐπικληθεὶς Λάθυρος, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀποθανὼν τὸ 81.

Πτολεμαῖος ὁ **Θ'**· ὁ Ἀλέξανδρος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Πτολεμαῖος ὁ **Γ'**· ὁ Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ προηγ., φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Πτολεμαῖος ΙΑ'· ὁ ἐπικληθεὶς Αὐλητής· πατὴρ τῆς περιφήμου Κλεοπάτρας, βασιλεύσας τὸ 59 π.Χ.

Πτολεμαῖος ΙΒ'· ὁ Διόνυσος· υἱὸς τοῦ προηγ. 52—48 π. Χ., νυμφευθεὶς δεκατριετὴς τὴν ἰδίαν του ἀδελφήν, τὴν περιβόητον Κλεοπάτραν. Συνήργησεν εἰς τὸν φόνον τοῦ Πομπηίου, ἐξεθρονίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος χάριν τῆς Κλεοπάτρας καὶ ἀπώλετο προσπαθῶν ν' ἀνακτήσῃ τὸν θρόνον.

Πτολεμαῖος ΙΓ', ὁ Παῖς· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. συνδεθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος πρὸς τὴν ἀδελφήν του Κλεοπάτραν ὡς σύζυγος καὶ βασιλεὺς ἀπὸ 48—44 π. Χ. Ἀπέθ. δηληθηριασθείς.

Πτολεμαῖος ΙΔ' ἢ Καισαρίων· υἱὸς τοῦ Καίσαρος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, βασιλεὺς ἀπὸ 42—30 π. Χ. φονευθεὶς διαταγῇ τοῦ Ὀκταβίου.

Πτολεμαῖος· ὁ ἐπικληθεὶς Κεραυνός, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καταλαβὼν τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας τὸ 271 π.Χ.

Πτολεμαῖος (Κλαύδιος)· περιφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας μ.Χ. ἑκατοντ.

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Πτολεμαῖος· υἱὸς τοῦ Ἀγησάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Πτολεμαῖς· μία τῶν μεταγενεστέρως προστεθεισῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς πρὸς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Πτολεμαΐς· ἀρχ. π. παραθαλασσία τῆς Φοινίκης. Εἶνε ἡ ἀρχαιοτέρα Ἄ κ κ α, λιμὴν ἐπὶ τῆς Μεσογείου. Σήμερον λέγεται Ἄ γ.-Ἰ ω ά ν ν η ς τῆς Ἄ κ ρ α ς· ὄρα Ἄ κ ρ α.

Πτολεμαΐς· μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς.

Πτολεμαῖς· ἀρχ. π. τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου μετὰ λιμένος ἐπὶ τοῦ Νείλου.

Πτολεμαΐς· ἀρχ. π. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Δ ὄχθης τοῦ Νείλου.

Πτολιπόρθης· υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Ηηνελόπης, γεννηθεὶς μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον ἐκείνου.

Πτυχία· νῆσος μικρὰ τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κερκύρας καὶ Ἠπείρου. Εἶνε τὸ σημερινὸν Β ί δ ο, νησὶς στενόμακρος καὶ ἀκατοίκητος.

Πτῷον· ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ Πτῴου Ἀπόλλωνος μετὰ μαντείου. Ὕψ: 600—638 μ.

Πτῷος· υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη, ὡς φαίνεται, τὸ ὄρος Πτῷον.

«Πυανόψια»· ἑορτὴ ἀγομένη τῇ ζ΄ τοῦ μηνὸς Πυανοψιῶνος (22 Ὀκτωβρίου) πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πύγελα· ἀρχ. π. τῆς Ἰωνίας μετὰ λιμένος παρὰ τὴν Ἔφεσον. Ὁ κάτ. Πυγελεύς.

Πυγμαῖοι· μυθικοὶ ἄνθρωποι τρισπίθαμοι οἰκοῦντες περὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ Ν. Ὠκεανοῦ, ἀντίπαλοι τῶν Γ ε ρ ά ν ω ν. Ἄλλοι τοὺς ἔθετον παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

Πυγμαῖος· υἱὸς τοῦ Δώρου, ἥρως καὶ γενάρχης τῶν Πυγμαίων.

Πυγμαλίων· περίφημος γλύπτης Ἕλλην, ὅστις, κατὰ τὴν μυθολογίαν, κατεσκεύασεν ἄγαλμα τῆς Γαλατείας τὸ ὁποῖον ἐνεψύχωσαν οἱ θεοὶ καὶ τοῦ τὸ ἔδωκαν ὡς σύζυγον. Κατ' ἄλλους μύθους ὁ Πυγμαλίων ἦτο βασιλεὺς καὶ ἔζη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀργοναυτῶν.

Πυγμαλίων· μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Τύρου, ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, δολοφονήσας τὸν Σιχαῖον, συζυγος τῆς ἀδελφῆς του ταύτης καὶ ὀηλητηριασθεὶς ὑπὸ τῆς συζύγου Ἀστάρβης.

Πύδιος· ποτ. τῆς ἀρχ. Μυσίας ρέων παρὰ τὴν Ἄβυδον.

Πύδνα· ἡ ἔπειτα Κίτρον, νῦν δὲ Κατερίνα καλουμένη, π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἀρχαίας Πιερίας, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Περὶ αὐτὴν τὸ 168 π. Χ. ὁ Περσεὺς ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Παύλου Αἰμιλίου.

Πυζὲ (Θ ε ό δ ω ρ ο ς)· φιλέλλην τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐκ Τουλούζης τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας τῷ 1829. Ὧν ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν φιλελλήνων ἐπληγώθη εἰς τὸ μέτωπον ὑπὸ σφαίρας τῆς ὁποίας ἔφερεν ἔκτοτε τὸ σημεῖον. Ἀπέθανε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λοχαγὸς τοῦ τακτικοῦ πεζικοῦ. Ἅπαντες ἐλυπήθησαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ του ἐκτιμῶντες τὴν εὐθύτητα καὶ γλυκύτητα τοῦ χαρακτῆρός του.

Πυθάγγελος· τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὡς μικροῦ λόγου ἄξιος κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πυθαγόρας· διάσημος φιλόσοφος καὶ ἰδίως μαθηματικὸς Ἕλλην, ἀκμάσας κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα π. Χ. Εἰς τὸν Πυθαγόραν ἀποδίδεται ἡ θεωρία τῆς μετεμψυχώσεως τῶν ὄντων μετὰ θάνατον. Τὸν «ἀριθμὸν» καὶ τοὺς τούτου συνδυασμοὺς ἐθεώρει ὡς πηγὴν καὶ λόγον πάσης ὑπάρξεως.

Πυθαΐς· μήτηρ τοῦ Πυθαγόρου, ἡ πρότερον καλουμένη Παρθενίς.

Πυθάρετος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6ον ἔτος τῆς 127 ὀλυμπ.

Πυθέας· δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους καὶ φίλος τοῦ Φιλίππου.

Πυθέας· Ἕλλην τοῦ Δ' αἰῶνος π. Χ. ἐκ Μασσαλίας, ζῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους, τολμηρὸς θαλασσοπόρος καὶ ἐπίσημος γεωγράφος, γράψας «Περίπλουν» τῆς ἔξω θαλάσσης. Λέγεται ὅτι θαλασσοπορῶν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ καὶ παραπλεύσας τὰ παράλια Ἰβηρίας, Γαλατίας καὶ Βρεττανικῶν Νήσων, προσητένισε πρῶτος μακρόθεν τὴν Ἰσλανδίαν, ἣν τινες ταυτίζουν ἀδιαλογήτως πάντη πρὸς τὴν μυθικὴν Θοὺλην.

Πύθερμος· Φωκαεύς, ὑπὸ τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην ὡς πρέσβυς πεμφθεὶς ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου.

Πυθέν· ναύαρχος τῶν Κορινθίων, ἀρχηγὸς τῶν πλοίων τῶν ἀποσταλέντων μετὰ τοῦ Γυλίππου πρὸς βοήθειαν τῶν Συρακουσῶν.

Πυθία· φοιβόληπτος ἱέρεια δίδουσα τοὺς χρησμοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. Ἐκάθητο ἐπὶ τρίποδος ὑπερθεν χαώδους ἀνοίγματος ἀναδιδόντος μεθυστικοὺς ἀτμούς, ὑπὸ τούτων δὲ ἐμπνεομένη ἐξέβαλλεν ἀσυναρτήτους κραυγάς, ἃς οἱ ἱερεῖς συνηρμολόγουν εἰς χρησμούς.

«Πύθια»· μία τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἑορτῶν τῆς ἀρχ. Ἑλλάδος, πανηγυριζομένη ἐν τῷ παρὰ τοὺς Δελφοὺς Κρισαίῳ πεδίῳ ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος ἑκάστης ὀλυμπιάδος κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ μηνὸς Μεταγειτνιῶνος, ἤτοι περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ὅστις ἐφόνευσεν αὐτόθι τὸν ὄφιν Πύθωνα. Ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ αὐτῶν ἄρχεται κατὰ τὸ ἔτος 586 π.Χ. ἔπαυσαν δὲ πιθανῶς ὅτε καὶ τὰ Ὀλύμπια, ἤτοι περὶ τὸ 394 μ.Χ.

Πυθιάς· χρονολογικὸν διάστημα, πενταετηρίς, ἀπὸ τρίτου εἰς τρίτον ἔτος ὀλυμπιακόν, καθ' ὃ ἐτελοῦντο τὰ «Πύθια».

Πυθιάς· ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη ἄγουσα ἱερὰ ὁδὸς διὰ τῆς δυτικῆς οἱ Δελφοὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐννεαετίαν ἔπεμπον θεωροὺς ἵνα προσφέρωσι θυσίαν εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος

Πύθιον· ἀρχ. π. τῆς Θεσσαλίας.

Πύθιον· ἀρχ. π. τῆς Μακεδονίας.

Πύθιον· ἀρχ. χ. τῆς Βιθυνίας εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου.

Πυθιονίκη· ἑταίρα ἐν Ἑλλάδι, ἧς ἠράσθη ὁ πλούσιος Ἄρσαλος καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐνυμφεύθη αὐτὴν ἐν Βαβυλῶνι, γεννήσας ἐξ αὐτῆς μίαν θυγατέρα. Ἀποθανοῦσαν τὴν ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἤγειρε πρὸς τιμὴν αὐτῆς μνημεῖον λαμπρὸν ἐν Βαβυλῶνι καὶ ἕτερον ἐπίσης ὡραῖον ἔξω τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ Δαφνίον ὁδοῦ.

Πύθιος· ὁ ἐκ Σπάρτης στελλόμενος εἰς Δελφοὺς καὶ εἰς ἄλλα μαντεῖα πρέσβυς ἵνα συμβουλεύηται αὐτὰ περὶ δημοσίων ἀντικειμένων. Τοιοῦτοι Πύθιοι ἦσαν τέσσαρες, ἑκάτερος δὲ τῶν βασιλέων εἶχε πάντοτε περὶ ἑαυτὸν δύο, οἵτινες διὰ τοῦτο ἐλέγοντο καὶ Σύσκηνοι.

Πυθῖος· υἱὸς τοῦ Ἄτυος ἐκ Κελαινῶν τῆς Λυδίας, φιλοξενήσας τὸν ἐκεῖθεν διερχόμενον Ξέρξην μεθ' ὅλου τοῦ στρατεύματος καὶ προσενεγκὼν αὐτῷ ὡς δῶρον 2,000 τάλαντα.

Πυθοδωρίς· θυγ. τοῦ Πυθοδώρου, φίλου τοῦ Πομπηίου, σύζυγος τοῦ Πολέμωνος βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ τοῦ Βοσπόρου, ἔπειτα δὲ τοῦ Ἀρχελάου, βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ἀποθανοῦσα τὸ 38 μ. Χ.

Πυθόδωρος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ά. ἔτος τῆς 111 ὀλυμπιάδος.

Πυθόδωρος· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἰσολόχου, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐκλεχθεὶς πολλάκις ἄρχων καὶ στρατηγός.

Πυθόδωρος· γλύπτης ἐκ Θηβῶν, τῆς ἀρχαίας σχολῆς, ἐργασθεὶς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ ἐν Κορώνῃ ναῷ αὐτῆς.

Πυθόδωρος· δύο ἕτεροι γλύπται τὸ αὐτὸ φέροντες ὄνομα, ἐργασθέντες κατὰ τὴν πρώτην μ. Χ. ἑκατ. εἰς τὴν διὰ ἀγαλμάτων κατακόσμησιν τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ Παλατίνου Λόφου.

Πυθοκλείδης· σοφιστὴς ἐκ Κέας διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Πυθοκλῆς· υἱὸς τοῦ Πολυδώρου, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μακεδονίζων, διὸ καὶ εἰς θάνατον καταδικασθεὶς μετὰ τοῦ Φωκίωνος.

Πυθόκριτος· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 71 ὀλυμπ.

Πυθόκριτος· διάσημος αὐλητὴς ἐκ Σικυῶνος, ἑξάκις νικήσας εἰς τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πυθόλαος· ὁ φονεύσας τὸν τύραννον τῶν Φερῶν Ἀλέξανδρον.

Πυθόνικος· Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν συστηματικῶς γραψάντων ἐρωτικά.

Πυθόπολις· ἀρχ. π. τῆς Καρίας, ἡ ἄλλως Νῦσα καλουμένη.

Πυθόπολις· ἀρχ. π. τῆς Βιθυνίας ἢ τῆς Μυσίας.

Πύθων· φοβερὸς ὄφις, υἱὸς τῆς Γῆς, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἐναπολειφθέντος ὕδατος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, πολλὰς δ' ἐπιφέρων καταστροφὰς εἰς τὴν πρὸς Ν τοῦ Παρνασσοῦ χώραν, φονευθεὶς δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις διὰ τοῦτο ἐκλήθη Πύθιος. Συμβολίζει τὰς νοσηρὰς ἐκ τῶν στασίμων ὑδάτων ἀναθυμιάσεις ἃς ἐξουδετεροῦσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου-Ἀπόλλωνος ἐξατμίζουσαι τὰ ὕδατα καὶ ξηραίνουσαι τὰ ἕλη.

Πύθων· περίφημος ῥήτωρ ἐκ Βυζαντίου, φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας.

Πύθων· υἱὸς τοῦ Κρατεροῦ, εἷς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Μηδίαν.

Πύλα· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 263.

Πυλάδης· μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, πιστὸς φίλος τοῦ Ὀρέστου οὗ ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν Ἠλέκτραν. Συμβολίζουν οἱ δύο οὗτοι τὴν ἄκραν φιλικὴν ἀφοσίωσιν.

Πυλάδης· περίφημος δραματικὸς ὑποκριτὴς ἐκ Κιλικίας, ἐπὶ Καίσαρος ἐν Ρώμῃ διαμένων καὶ ἐπινοητὴς λεγόμενος τῆς παντομιμικῆς.

Πύλαι· ἐν γένει οὕτως ἐλέγετο εἰς τὴν ἀρχαιότητα πᾶσα στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀποτόμων ὀρέων. Αἱ κυριώτεραι μνημονευόμεναι εἰσί:

Πύλαι· αἱ Θερμοπύλαι, στενωπὸς ἄγουσα ἐκ Θεσσαλίας εἰς Λοκρίδα.

Πύλαι· αἱ Βαβυλώνιαι, ἀπὸ Μεσοποταμίας εἰς Βαβυλῶνα διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας.

Πύλαι· αἱ τῆς Κιλικίας, ἀπὸ Καππαδοκίας εἰς Κιλικίαν διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου.

Πύλαι· αἱ Σύριαι, ἀπὸ Κιλικίας εἰς Συρίαν, Ν τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Πυλαία· ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτιόνων ἐν Ἀνθήνῃ κώμῃ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ.

Πυλαιμένης· βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας, ἐπίκουρος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Πύλαιος· υἱὸς τοῦ Λήθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Πυλαρέων-δῆμος· τῆς ποτὲ ἐπαρχ. Σάμης, νομ. Κεφαλληνίας. Πρωτ. Ἁγία Εὐφημία. Ἄλλα χ: Ἀντυπᾶτα, Ἀνωμεριά, Βασιλοπουλᾶτα, Γεωργακᾶτα, Δενδρινᾶτα, Διβαρᾶτα, Δρακᾶτα, Δρακοπουλᾶτα, Θωμᾶτα, Καρουσᾶτα, Λεκατσᾶτα, Λογαρᾶτα, Λουκᾶτα, Μαρκετᾶτα, Μακρυώτικα, Μπεκατωρᾶτα, Ποταμιανᾶτα, Ραφτοπουλᾶτα, Ταρκασᾶτα, Φερεντινᾶτα, Χαμόλακκος. Μονὴ Θεοτόκου ἢ Θεμάτων. Κάτ: 5,091.

Πύλας· βασιλεὺς τῶν Μεγάρων υἱὸς τοῦ Κτήσωνος, ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, πατὴρ τῆς Πελίας, φονεύσας τὸν ἴδιον θεῖόν του Βίαντα καὶ φυγὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔνθα ἔκτισε τὴν Πύλον.

Παλήνη· τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Προσχίου ἐν τῇ ἀρχ. Αἰτωλίᾳ.

Πυλήνης-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ναυπακτίας, Νομ. Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας. Πρωτ. Σίμου. Ἄλλα χ: Βελβίτσαινα, Δορβιτσά, Ἐλευθέριανη, Κολοσύρτης, Λεφτοκαρυά, Πωκίστα, Στήλια, Στράνωμα. Κάτ: 3,150.

Πυλίων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Πυλίας, Νομ. Μεσσηνίας. Πρωτ. Πύλος. Ἄλλα χ. Ἀβαρινίτζα, Βουβαλοβορό, Ἴκλενα, Καντηλιοκέριον, Καραμανώλη, Κουκουνάρα, Κυνηγοῦ, Λέζαγα, Ὀσμάναγα, Παληρονερό, Παπούλια, Πετροχῶρι, Πισάσκι, Πλάτανος, Πύλα, Ρωμανοῦ, Σχοινόλακκα, Χανδρινοῦ. Κάτ: 6,403.

Πύλλνα· π. τῆς Βοημίας, ἔχουσα μεταλλικὰ καθαρτικὰ ὕδατα πλούσια εἰς σόδιον.

Πύλος· ἀρχ. π. τῆς Ἠλίδος μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τοῦ Σελλήεντος.

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Πύλος· ἀρχ. π. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ ἄκρωτ. Κορυφασίου.

Πύλος ἢ Νεόκαστρον ἢ Ναυαρῖνον· ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἀντικρὺ τῆς νήσου Σφακτηρίας, ἥτις κλείει τὸν λιμένα της. Εἶνε πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχίας Πυλίας καὶ τοῦ δήμου Πυλίων καὶ ἔχει φρούρια ἰσχυρά, λιμένα λαμπρὸν καὶ μέγιστον, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ πλείονα τῶν 1,000 πλοίων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὸ 1827 κατεστράφη ὁ τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος ὑπὸ τῶν ἡνωμένων στόλων τῶν δυνάμεων Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας, ἐφορείαν, ταμεῖον, ε ἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ 2,076 κατ. Ἐν τῷ λιμένι διαμένουν 42. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο ἔναντι τῆς σημερινῆς εἰς τὴν θέσιν Παλιόκαστρο καὶ ἦν ἕδρα τοῦ Νέστορος.

Πύξα· ἀρχ. πολίχνη τῆς νήσου Κῶ.

Πυξοῦς· ποτ. καὶ πόλ. τῆς ἀρχ. Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίων.

Πὺρ (Μιχαὴλ δέ-)· ἱεροκῆρυξ καὶ συγγραφεὺς δοκιμώτατος, ἐκ τῶν θυμάτων τῆς σατύρας τοῦ Βοαλώ, 1634-1680.

Πυραίχμης· στρατηγὸς τῶν Παιόνων, ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Πυραμίς, Πυραμίδες· παλαιότατα αἰγυπτιακὰ μνημεῖα ἔχοντα σχῆμα τοῦ ὁμων. στερεομετρικοῦ σώματος (κανονικοῦ) μὲ βάσιν τετραγωνικήν. Αἱ τρεῖς πυραμίδες αἱ θεωρούμεναι ὡς ἓν τῶν θαυμάτων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, εἰσὶν αἱ ὑψούμεναι ἐπὶ τοῦ ὑψιπέδου τοῦ Γκιζέχ, οἰκοδομηθεῖσαι ὅπως χρησιμεύουν ὡς τάφοι εἰς τοὺς τοεῖς ἱδρυτὰς τῶν βασιλείων τῆς Δ' δυναστείας Χέοπα, Κχεφρὲμ καὶ Μυκηρῖνον. Τὰς ᾠκοδόμησαν οὗτοι παρὰ τὴν Μέμφιδα καὶ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου. Ἡ πασῶν ὑψίστη, τοῦ Χέοπη, ὑψοῦται μέχρι 147 μ. ἐπὶ βάσεως διανοίγματος 232 μ., ὁ δὲ ὄγκος αὐτῆς εἶνε 2560000 κυβικῶν μέτρων. Δὲν εἶνε ἐντούτοις τὸ ὕψιστον οἰκοδόμημα τοῦ κόσμου. Τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Κολωνίας, ὁ ὀβελίσκος τῆς Οὐασιγκτῶνος, αἱ μητροπόλεις τοῦ Ρουὲν καὶ τοῦ Στρασβούργου ὑπερβαίνουσιν αὐτήν, ὁ δὲ ἐν Παρισίοις πύργος τοῦ Ἄϊφφελ εἶνε πλέον ἢ διπλάσιος τὸ ὕψος (300 μ.). — Ἡ πυραμὶς τοῦ Κχεφρὲμ ἔχει ὕψος 138 μ., ἡ δὲ τοῦ Μυκηρίνου 66 μόνον. Εἶνε δὲ πᾶσαι τόσον κανονικῶς καὶ μετὰ τοιαύτης μαθηματικῆς ἀκριβείας ἱδρυμέναι ὥστε θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσουν ὡς γνώμονες πρὸς καθορισμὸν τῶν ἡλιοστασίων, τῶν ἰσημεριῶν, τῆς διαρκείας τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους. Ἐκτὸς ὅμως τῶν κυριωτέρων τούτων πυραμίδων ὑπάρχουν περὶ τὰς ἑκατὸν ἄλλαι μεταξὺ τῆς Κάτω-Αἰγύπτου καὶ τοῦ δέλτα τοῦ Νείλου, διῃρημέναι εἰς 4 συστάδας: τοῦ Ἀβουκίρ, τοῦ Γκιζέχ, τῆς Σακκάρας καὶ τοῦ Δασχούρ· μερικαὶ τούτων εἰσὶν ὑψηλότεραι τῆς 66μέτρου τοῦ Μυκηρίνου ἀλλὰ ἡ λίθοι τῆς οἰκοδομῆς των εἶνε πορώδεις καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὸ πλεῖστον καταρρέουν εἰς ἐρείπια.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὠχοδόμηνται δὲ πᾶσαι ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ πρανοῦς τοῦ ὀρεινοῦ ὑψιπέδου ὅπερ χωρίζει τὸν Νεῖλον ἀπὸ τῆς Λιβυκῆς ἐρήμου, καὶ φαίνονται οἱονεὶ συνέχεια τῶν κωνοειδῶν ἀμμολόφων τῆς ἐρήμου τῶν προωρισμένων νὰ συγκρατῶσι μέχρις ἐκεῖ τὴν φορὰν τῶν ἀμμοσιφώνων τῆς ἐρήμου.— Εἰς τὴν οἰκοδομὴν ἀφ' ἑτέρου πυραμίδων τοὺς Αἰγυπτίους ἐμιμήθησαν καὶ οἱ Χαλδαῖοι· ὁ πύργος τοῦ Βαβέλ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπεσωρεύθησαν τόσον περίεργοι μῦθοι, ἦτο καὶ αὐτὸς πυραμὶς μὲ ἑπτὰ ἐπαλλήλους ὀρόφους ἀφιερωμένους ἕκαστον εἰς ἕνα διάφορον θεὸν καὶ χρωματισμένους διὰ τῶν εἰδικῶν εἰς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν θεῶν τούτων χρωμάτων. — Παρὰ τὰς πυραμίδας τῆς Αἰγύπτου τὴν 9)21 Ἰουλίου 1798 ὁ Μέγας Ναπολέων, ἐν ἀρχῇ ἀκόμη τοῦ σταδίου του, κατενίκησε τοὺς Μαμελούκους.

Πύραμος· νεανίας βαβυλώνιος, αὐτοχειριασθεὶς διότι ἐπίστευσεν ἀδίκως ὅτι ἡ μνηστή του Θίσβη εἶχε καταβροχθισθῇ ὑπὸ λέοντος. Ἐκείνη δέ, μὴ θέλουσα νὰ ἐπιζήσῃ αὐτοῦ, ηὐτοχειριάσθη ἐπίσης.

Πύραμος· ποτ. τῆς Κιλικίας, ὁ πρότερον Λευκόσυρος.

Πύρασος· ἀρχ. π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, ἔχουσα ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος.

Πυργάκι· χ. τοῦ δήμου Νυμφασίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 188.

Πύργαρος· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 52.

Πυργετός· χ. παρὰ τὴν ΒΑ θεσσαλικὴν μεθόριον, πρὸς τὴν Μακεδονίαν, ἐν τῷ δήμῳ Ὀλύμπου καὶ εἰς τὰς νοτιωτάτας αὐτοῦ παρωρείας. Κάτ: 1165.

Πυργετός· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 752.

Πυργί· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 208.

Πυργίων· ἀρχ. συγγραφεὺς πονήματος περὶ τῶν νόμων τῶν Κρητῶν.

Πυργιωτίσσης-ἔπαρχ. τῆς διοικήσεως Ἡρακλείου Κρήτης, ἔχουσα δήμ. 2, Κισσῶν (κατ. 1700), Τυμπακίου (κατ. 2500), χωρία 16 καὶ ὁλ. πληθυσμοῦ 4200.

Πύργος· ἀρχ. π. τῆς ἐν Ἠλείᾳ Τριφυλίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Νέδα.

Πύργος· πολίχνη τῆς Ἑλλάδος ἄλλοτε λίαν πλουσία καὶ προοδευτική, νῦν δ' ἐκπεσοῦσα ὡς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων καταστροφῶν τῶν σταφίδων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν μοναδικὸν πλοῦτον τῶν Δ ἐπαρχιῶν τῆς Πελοποννήσου. Πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Ἠλείας, πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἀλφειοῦ, μὲ λίαν ἐκτεταμένας σταφιδοφυτίας καὶ ἀμπελοφυτίας, κομψὰς οἰκοδομάς, μίαν ἀξίαν λόγου πλατεῖαν, Ἐφορείαν, Ταμεῖον, Πρωτοδ., Πταισματοδ., Γυμνάσιον, Ἑλληνοσχολεῖον, ὡραῖα περίχωρα καὶ περιπάτους, ὁδοὺς τὸ πλεῖστον στενὰς ἀλλὰ θέαν λαμπράν, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον καὶ ἰδίως σταφίδων καὶ οἴνων, λιμένα τὸ Κατάκωλον, μεθ' οὗ, ὡς καὶ μετὰ τῶν Πατρῶν (ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπέχει 21 ὥρ. 25'), συνδέεται

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

διὰ σιδηροδρόμου, καὶ 13,500 κατοίκων Ὁ Πύργος κατ' ἀρχὰς ἦτο μικρὸν φρούριον ἐξ οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα, κατόπιν ὅμως καὶ μέχρι τοῦ 1825 ἤρχισε ν' ἀναπτύσσεται, ἀλλ' ἐκάη τότε ὑπὸ τοῦ Ἰμπραήμ, καὶ ἀνοικοδομηθεὶς μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, κατέστη σήμερον μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον εὐέλπιδας πόλεις τοῦ Κράτους.

Πύργος (Περιβόλια)· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 58.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 761.

Πύργος· χωρίδιον τῆς νήσου Σερίφου τῶν Κυκλάδων. Κάτ: 27.

Πύργος· πρωτ. τοῦ δήμου Πανόρμου τῆς νήσου Τήνου, 4 3)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,400.

Πύργος· πρωτ. τοῦ δήμου Καλλίστης τῆς Θήρας, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. (Φηρά). Ἑλλην. σχολεῖον, εἰρηνοδικεῖον. Κάτ: 1057.

Πύργος (τῆς Φτέρης)· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου τῆς Ἀχαΐας. Κάτ: 67.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Ἀκράτας τῆς Ἀχαΐας. Κάτ: 254.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Ἄσσου τῆς Βορ. Κεφαλληνίας. Κάτ: 80.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Θεσσαλ. Ἀρδίττης. Κάτ: 220.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Πλαταμώδους τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 683.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Κηρέως τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 99.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Λαρύμνης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 278.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 1035.

Πύργος· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 525.

Πύργος τῆς Βασιλίσσης, γραφικωτάτη ἔπαυλις μετὰ πολυφύτων ἀνθώνων καὶ κήπων οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου Ἡράκλειον. Ὀνομάζεται «τῆς Βασιλίσσης» ὡς ἀνήκων ποτὲ εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς Ἑλλάδος Ἀμαλίαν. Τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχει 7 2)3 χλμ. πρὸς Β.

Πύργος· χ. τοῦ δήμ. Χάρακος, Πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 400.

Πύργος-Ψηλόνερο· χ. τοῦ δήμ. Πύργου Ψηλονέρου Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 200.

Πυργοτέλης· σφραγιδογλύφος τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοσοῦτον ἐπίσημος, ὥστε εἰς αὐτὸν μόνον ὁ κατακτητὴς ἐπέτρεπε νὰ ἐργάζηται εἰκόνας αὐτοῦ ἐπὶ σφραγίδων καὶ δακτυλιολίθων.

Πυργοῦ· χ. τοῦ δημ. Ἁγίου Μύρωνος, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 380.

Πυρέα· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ: 35.

Πυρετός· ποτ. τῆς ἀρχ. Σκυθίας, χυνόμενος εἰς τὸν Ἴστρον.

Πυρηναῖα· βουνοσειρὰ μήκους 480 χλμ. καὶ ὕψους 2000—3574 μ. (Νεθοῦ), χωρίζουσα τὴν Ἱσπανίαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Εἶνε ὄρη χαραδρώδη, ἀπότομα, πολυσχιδῆ, ἄγρια, βαθύδασα, ἄκρως δὲ δυσχείμερα καὶ σχεδὸν ἀπροσίτως δύσβατα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πυρηναῖα-Ἀνατολικά· εἷς τῶν νοτίων νομῶν τῆς Γαλλίας, πρὸς τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὴν Μεσόγειον. Ἔκτ. 4,122 τετρ. χλμ. Κάτ: 220,000. Διαρρέεται ὑπὸ τοῦ ποτ. Τέτ. Προσάκτια ἔλη. Ἀκμαία γεωργία, δημητριακῶν κυρίως, ἄμπελοι μεγάλαι καταστραφεῖσαι ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας ἀπὸ τοῦ 1883. Ἵπποι, πρόβατα, βόες ὀλίγοι. Σιδηροῦχα ὀρυκτὰ ἄφθονα, 40 θερμοπηγαὶ μεταλλικῶν ὑδάτων, ἀκμ. ἁλιεία Πρωτ. Περπινιάν. Ἐπαρχ. 3: Περπινιάν, Σερέ, Πράδ. Δῆμοι 17, κοινότητες 231. Ἐκ τοῦ νομοῦ τούτου ἐξαρτᾶται διοικητικῶς ἡ παρά τε τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἱσπανίας προστατευομένη μικρὰ δημοκρατία Ἀνδόρρα (βλ. λ.).

Πυρηναῖα-Ἄνω ἡ **Ὑψηλά**· εἷς τῶν μεσημβρινῶν νομῶν τῆς Γαλλίας πρὸς τὴν Ἱσπανίαν, ὅπου ὑψοῦνται αἱ μέγισται κορυφαὶ τῶν ὁμων. ὀρέων (Περδοῦ 3,352 μ., Μαρμπορὲ 3,253 μ., Γκαβιετοῦ 3,033 μ., Βινιεμάλ 3,298 μ., Μπαλαϊτοῦ 3,146 μ., Πίκ-Λόργκ 3,194 μ., κλπ.). Χώρα κατὰ τὰ 4/5 βουνοσκεπής. Δάση πυκνά, μικραὶ λίμναι, θερμοπηγαί, ὡραῖοι λειμῶνες, ποῖμναι, ἀκμ. γεωργία εἰς τὰ Β΄ κυρίως. Λατομεῖα ἐκλεκτῶν μαρμάρων μεταλλεῖα σιδήρου, νικελίου, μολύβδου, χαλκοῦ, κοβαλτίου, μαγνησίου ἀνεκμετάλλευτα. Ἔκτασις 4,492 τετρ. χλμ. Κάτ: 240,000. Πρωτ. Τάρμπ. Ἐπαρχ. 3: Τάρμπ. Ἀρζελές, Βανιὲρ-δὲ-Βιγόρρ. Δῆμοι 26, κοινότητες 480.

Πυρηναῖα-Κάτω· νομὸς τῆς ΝΔ Γαλλίας πρὸς τὴν Ἱσπανίαν. Ἔκτ. 7,623 τετρ. χλμ. Κάτ. 440,000. Ἀποτελεῖ τὴν ΝΔ γωνίαν τοῦ κράτους καὶ εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ (Ν) βουνοσκεπής, ἐν ᾧ τὸ Β καὶ ΒΑ ἥμισυ ἀποτελεῖ λοφωτὴν πεδιάδα ἀρθόνως ἀρδευομένην ἐκ τῶν καταρρεόντων ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα ποταμῶν καὶ χειμάρρων. Μεγάλαι βοσκαὶ καὶ ποίμνια, ἀκμαῖα δάση, πολλαὶ μεταλλικῶν ὑδάτων πηγαί, γεωργία ἀκμαία εἰς τὰ ΒΑ κυρίως, ἄτινα κατοικοῦσι κυρίως Βεαρνοί. Πρωτ. Π ώ. Ἐπαρχ. 5: Πώ, Βαϋόννη, Μωλεόν, Ὀλορόν, Ὀρθέζ. Δῆμοι 40, κοινότητες 558.

Πυρήνη· θυγ. τοῦ Βέβρυκος, ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλέους, ταφεῖσα παρὰ τὰ ἐξ αὐτῆς κληθέντα Πυρηναῖα ὄρη.

Πυρήνη· ἀρχ. π. τῶν Κελτῶν. ἔνθα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ἴστρος.

Πύρης· Μιλήσιος ποιητὴς ἀνηθίκου εἴδους ποιήσεως, κληθείσης ἰωνικῆς, ἐν ᾗ διεκρίθη ὁ μεταγενέστερος τοῦ Πύρητος Σωτάδης ὁ ἐκ Μαρωνείας.

Πυρί· χ. τοῦ δήμου Θηβαίων τῆς Βοιωτίας, ὀλίγον ἔξω τῶν Θηβῶν. Κάτ: 1149.

Πυρὶ· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 156.

Πυριλάμπης· ἀθηναῖος ἐξόχου κάλλους, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, πεμφθεὶς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν.

Πυριτιδοποιεῖον· μέγα ἐργοστάσιον μετὰ μικροῦ τῶν ἐργατῶν συνοικισμοῦ 1 1/2 ὥρ. ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, ἐγγὺς δὲ τοῦ Δρομοκαϊτείου Φρενοκομείου καὶ οὐ μακρὰν τοῦ Δαφνίου. Κάτ. 76.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Πυριφλεγέθων· ποτ. τοῦ ἑλληνικοῦ Ἅδου, περικλείων τὸνΤάρταρον.

Πύρμοντ· κωμόπ. τῆς γερμαν. Βεστφαλίας, μετὰ μεταλλικῶν ὑδάτων σιδηρούχων ἀλκαλικῶν· λουτρὰ ἀπὸ 1 Ἰουνίου—1 σεπτεμβρίου (ν). Κάτ: 2200.

Πυρνάκι· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 142.

Πύρρα· χ. τοῦ δήμου Αἰθίκων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 468.

Πύρρα· θυγ. τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, σύζυγος τοῦ Δευκαλίωνος, μεθ'οὗ σωθεῖσα κατὰ τὸν κατακλυσμὸν τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως, ἐγένετο μήτηρ τῆς νέας ἀνθρωπότητος. Ὅρα καὶ Δ ε υ κ α λ ί ω ν.

Πύρρα· τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ἀχιλλέως, ὅταν ἐκρύπτετο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λυκομήδους ὡς γυνή.

Πύρρα· ἀρχ.π. εἰς τὰ ΝΔ τῆς Λέσβου ἐν τῷ νῦν κόλπῳ τῆς Καλλονῆς.

Πύρρα· ἀκρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἔκειντο δύο νησίδια, Δευκαλίων καὶ Πύρρα καλούμενα.

Πύρρα· ἀρχ. π. τῆς Καρίας περὶ τὴν Μίλητον.

Πύρριχος· Κρὴς ἐκ Κυδωνίας, ἐφευρέτης τοῦ χοροῦ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθέντος πυρρίχη.

Πύρριχος· ἀρχ. πολίχνιον ὀρεινὸν εἰς τὰ Α τῆς Λακωνίας.

Πύρρος· υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου 295-271 π. Χ., περίφημος διὰ τὰς κατὰ τῶν Ρωμαίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν μάχας καὶ νίκας του.

Πύρρος· ποιητὴς ἀσμάτων ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου.

Πύρρων· φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, ἰδρύσας τὸ 350 π.Χ. τὴν σκεπτικὴν σχολὴν τῶν ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθέντων «Πυρρωνιστῶν» ἤτοι τῶν περὶ πάντων ἀ μ φ ι β α λ λ ό ν τ ω ν.

Πύρρων· Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Μεταποντίου.

Πυσσόρ· θεῖος τοῦ Κολμπέρ, 1615—1697, διαπρεπὴς νομοδιδάσκαλος.

Πύτνα· λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης, ἐφ'οὗ ἔκειτο ἡ ἀρχ. πόλις Ἱεράπυτνα.

Πφάϊφφερ (Ἴ δ α - Ρ ό γ ι ε ρ, Κυρία)· διάσημος αὐστριακὴ περιηγήτρια, 1705—1858, ἀφ'οὗ ἀπώλεσε τὸν σύζυγόν της καὶ ἀποκατέστησε τὰ τέκνα της, ἐπεδόθη εἰς ταξίδια. διέτρεξε τότε τὴν Ἀνατολὴν, ἐπεσκέφθη τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης, τὴν Βρασιλίαν, τὸ Χιλί, τὴν Ταΐτί, τὸ Ἰνδοστάν, τὴν δυτικὴν Ἀσίαν, τὴν μεσημβρινὴν Ρωσίαν· διηυθύνθη κατόπιν εἰς τὴν Ὠκεανίαν, εἰσέδυ εἰς τὰ ἄγνωστα ἐνδότερα τῆς Βορνέο, εἰς Ἰάβαν, εἰς Σουμάτραν καὶ εἰς τὰς Μολούκας· τέλος μετέβη εἰς τὸ Περοῦ, διέτρεξε τὴν Καλιφορνίαν καὶ ἐπεσκέφθη πλεῖστα μέρη τῶν Ἡνωμένων-Πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. Ἡ περιγραφὴ δὲ τῶν μεγάλων τούτων περιοδεύσεών της εἶνε ἐκ τῶν περιεργοτάτων συγγραφῶν ἐντυπώσεων ἐκ περιηγήσεων.

Πώ· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τω-Πυρηναῖα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου χειμαρροποτάμου. Ἀρχαία πυργωτὴ ἔπαυλις ἐν ᾗ ἐγεννήθη Ἐρρῖκος ὁ Δ'. Ἐμπόριον ἡμιόνων καὶ ἵππων, ἁλιπάστων κρεάτων τῆς Ζαϋόννης καὶ ὡραίων οἴνων τοῦ Βουργασῶν. Κάτ: 31,000.

Πώ· χειμαρρόποταμος τῶν γαλλικῶν Πυρηναίων, ἐκρέων τοῦ ὄρους Περδοῦ· καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀδούρ. Μῆκ: 200 χλμ.

Πωγωνιά· χ. τοῦ δήμου. Ἀναχτωρίων τῆς Ἀκαρνανίας, Κάτ. 181.

Πωιλλιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης, ἐπὶ τῆς ἀριστ· ὄχθης τῆς Γιρόνδης. Λιμήν. ἐμπορ. οἴνων. Κάτ. 4,700.

Πωκίστα χ. τοῦ δήμου Πυλήνης (νομοῦ Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας). Κάτ. 231,

Πώλ (P a u l)=Π α ῦ λ ο ς· ὅσα ὀνόματα δὲν εὑρίσκονται σημειωμένα ἐνταῦθα ζήτει εἰς λέξιν Π α ῦ λ ο ς.

Πώλ-(Σαὶν)=Ἅ γ ι ο ς-Π α ῦ λ ο ς· νῆσος ἡφαιστειώδης καὶ ἀκατοίκητος, παγερὰ δὲ καὶ ἄγονος εἰς τὰς Ἰνδικὰς θαλάσσας. Χρησιμεύει ὡς καταφύγιον τῶν φαλαινοθηρῶν, γάλλοι δὲ ἁλιεῖς ἁλιεύουσι περὶ αὐτὴν ὀνίσκους (μουρούνας).

Πώλ-(Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις. Πράσινα μάρμαρα. Κάτ. 1350.

Πώλ-(Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀνατολικὰ-Πυρηναῖα. Δερματουργεῖα, ἐριουργεῖα. Κάτ. 2,300.

Πώλ-(Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ἀγγοῦ. Κάτ. 1,200.

Πώλ-(Σαὶν-)· πρωτ δήμου τῆς ἀφρικανικῆς νήσου Ἑ ν ώ σ ε ω ς. Κάτ. 17,000.

Πωλ'αγκέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λείγηρ. Κάτ. 1,550.

Πωλέ· Γάλλος φιλέλλην τοῦ 1821. Οὐδεμία πληροφορία περὶ αὐτοῦ ἐσώθη.

Πωλιέν-(Σαὶν-)=Ἅ γ ι ο ς Π α υ λ ι α ν ό ς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λείγηρ. Μέγα ζωεμπόριον, κερασφόρων, χοίρων. Οἰκοδομήσιμος ξυλεία ἄφθονος. Κάτ. 2800.

Πῶλος. περίφημος δραματικὸς ὑποκριτής, ἀκμάσας ἐπὶ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις.

Πώλ Τροᾶ-Σιατὼ-(Σαὶν-) = Ἅ γ ι ο ς Π α ῦ λ ο ς τ ῶ ν τ ρ ι ῶ ν-Π ύ ρ γ ω ν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δρώμ, πρὸς τὸν Ροδανόν. Ἐριουργεῖα καὶ μεταξουργεῖα. Κάτ. 2,550.

Πωμέτιον· ἀρχ. π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου.

Πωνοὶ ἢ ὀρθότερον **Παοῦνοι** (Π ά ο υ ν ης)· ἰνδικὰ φῦλα τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Νεβράσκας, ὧν ὁ πληθυσμὸς δὲν ὑπερβαίνει τὰς 6,000 ψυχάς.

Πῶρος· βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἀφῆκε πάλιν κύριον τῆς ἐπικρατείας του, ἐπαυξήσας μάλιστα αὐτήν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ρ

Ρᾶ· ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἀρχ. Σαρματίας, ὁ νῦν Βόλγας (βλ. λ.).

Ράαβ· δεξιὸς παραπότ. τοῦ Δουνάβεως, ἐν Αὐστρίᾳ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκρέουν εἰς τὸν Δούναβιν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Νόϋσιδελ. Μῆκ: 280 χλμ.

Ράαβ· ἡ οὐγγριστὶ **Γκύορ**· ὀχυρὰ π. τῆς Οὐγγαρίας εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Ράαβ καὶ τοῦ Δουνάβεως. Ἐπισκοπή, ἀξιόλ. ἐμπόριον καὶ βιομηχανία. Κάτ: 22,000.

Ραβαλλιάκ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· ὁ δολοφόνος Ἑρρίκου τοῦ Δ', 1578—1610.

Ραβαισσὸν (Φ έ λ ι ξ)· γάλλος φιλόσοφος, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου.

Ραβαρέϊκα· θέσις τοῦ δήμου Πελλάνης τῆς Λακεδαίμονος, 4 1)4 ὥρ. ἀπὸ Σπάρτης καὶ 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Γεωργίσι.

Ραββάθμονα· ἀρχ. π. τῶν Μωαβιτῶν ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ, ἡ ὕστερον Ἀρεόπολις.

Ραββούχας· χ. τοῦ δημ. Σ π η λ η ἄ ς, ἐπαρχ. Κισάμου. διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 150.

Ραβελαΐ ἢ **Ραμπελαΐ** (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· γάλλος ἰατρὸς, δικηγόρος καὶ παγκοσμίου φήμης σοφός, 1483—1553, ἐφημέριος ἐν ἀρχῇ τοῦ Μεδόν. Ἔγραψε σατυρικὰ μυθιστορήματα, οἷον ὁ «Γαργαντούας» καὶ ἄ. πλήρη πνεύματος καὶ κρίσεως.

Ραβελιῶται (Γ ι ά ν ν ο ς κα Ν ι κ ό λ α ς)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Τσιπιανὰ τῆς Ἀρκαδίας, τὰ μάλιστα συντελέσαντες εἰς τὴν κατὰ τὰ μέρη ταῦτα ἐξέγερσιν τῶν Ἑλλήνων, πανταχοῦ δ' ὅπου μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος παρευρέθησαν μετ' ἄκρας πολεμήσαντες αὐταπαρνήσεως.

Ράβεννα· π. τῆς Βορ. Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὑπὸ Θεσσαλῶν ἱδρυθεῖσα. — Ἡ σημερινὴ Ρ ά β ε ν ν α, 9 χιλμ. ἀπέχουσα τοῦ Ἀδρία, ἔχει ἀρχιεπισκοπήν, ἀκμαῖον ἐμπόριον, ὡραίας οἰκοδομὰς καὶ 22, 000 κατ. Ἡτό ποτε Ἐξαρχία, ἣν ὁ Πιπῖνος ἐξεχώρησεν εἰς τὸ Παπικὸν κράτος τὸ 755. Παρ' αὐτὴν ὁ Γάστων δὲ-Φοᾶ νικήσας τοὺς Ἱσπανοὺς τὸ 1512, ἐφονεύθη.

Ραγαί· ἀρχ. π. τῆς Μεγάλης Μηδίας παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ, ὀνομασθεῖσα οὕτω διὰ τὰς πολλὰς ραγίσεις τοῦ ἐδάφους αὐτῆς ἐκ τῶν σεισμῶν.

Ράγεια ἢ **Ράγα**· ἀρχ. π. πλησίον τῶν Ραγῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐρωπός, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν Πάρθων λεγομένη Ἀρσακία.

Ραγιᾶ ἢ **Ραδιᾶ**· τίτλος τῶν κατὰ μέρη ἡγεμόνων τοῦ Ἰνδοστάν (τῶν Ἰθαγενῶν) τῶν ὑποτελῶν φόρῳ εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Ραγιανή· ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα ἐπαρχία τῆς ἀρχ. Μηδίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὰς Ραγάς.

Ραγκαβῆς (Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς Ρ.) εἷς τῶν πολυγραφωτέρων καὶ σπουδαιοτέρων λογογράφων τῆς συγχρόνου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἑλλάδος. Κατ' ἀρχὰς ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐπὶ Καποδιστρίου, κατόπιν ἐγένετο τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν. Μετὰ τοῦτου καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἔπειτα βουλευτής, ὑπουργός, δημοσιογράφος, πρύτανις τοῦ πανεπιστημίου καὶ πρεσβευτὴς ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τὰ ἱστορικά, ἀρχαιολογικά, φιλοσοφικὰ καὶ πρὸ πάντων τὰ φιλολογικά του ἔργα ἀνέρχονται εἰς 60 καὶ πλέον ἐξ ὧν 52 ἔγραψεν ἢ μετέφρασεν Ἑλληνιστί, 6 γαλλιστὶ καὶ 2 γερμανιστί. Τὰ ἐκδοθέντα «Φιλολογικὰ τοῦ Ἅπαντα» ἀπαρτίζουν 10 μεγάλους τόμους. Ἀπέθανε τὸ 1892.

Ράγκατζ· κωμόπ. τῆς ἑλβετικῆς τοπαρχίας Ἀγ-Γάλλος, ἔχουσα περιώνυμα λουτρά, ὅπου 50000 ξένοι συρρέουσιν ἐτησίως. Κάτ: 2000.

Ράγκλαν (Λόρδ)· ἀρχιστράτηγος τοῦ ἀγγλ. στρατοῦ ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῆς Κριμαίας, 1788—1855. Ἀπέθ. ἐκ χολέρας πρὸ τοῦ τέλους τῆς πολιορκίας τῆς Σεβαστουπόλεως.

Ραγούδα· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς αὐστριακῆς Δαλματίας, πρὸς τὰ σύνορα τῆς Ἑρζεγοβίνης. Λιμὴν ἐμπορικώτατος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς καὶ ἀντικρὺ τοῦ δαλματικοῦ πολυνήσου. Ἐπὶ Ναπολέοντος εἶχε καταστῆ δουκᾶτον χάριν τοῦ Μαρμόν. Ἐδῶ ὁ Μολίτωρ ἐνίκησε τοὺς Ρώσους τὸ 1806. Κάτ: 17000.

Ραδαγαΐζης· ἀρχηγὸς τῶν Σουηβῶν (Σουέβων) οἵτινες ἐπέδραμον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐλεηλάτησαν αὐτὴν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὀνωρίου. Ἡττηθεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Στιλίχωνος, ἀπεκεφαλίσθη τὸ 405.

Ραδάμανθυς· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Σαρπηδόνος. Διωχθεὶς ἐκ τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ἦλθεν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἐβασίλευσε μετὰ πολλῆς πραότητος καὶ δικαιοσύνης, δι' ὃ καὶ μετὰ θάνατον ἐγένετο κριτὴς ἐν τῷ Ἅιδῃ μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Αἰακοῦ, δικάζων τὰς ψυχὰς τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνησκόντων.

Ραδεγόνδη (Ἁγία)· κόρη βασιλέως τινὸς τῆς Θουριγγίας, ἠττηθέντος ὑπὸ Κλοταρίου Α',—521-587. Ὁ Κλοτάριος ἐκπαιδεύσας αὐτὴν τὴν ἐνυμφεύθη, ἀλλ' ἐκείνη διαφυγοῦσα τῆς συζυγικῆς στέγης, ἐγένετο μοναχὴ καὶ ᾠκοδόμησε τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγ-Σταυροῦ τοῦ Ποατιέ. Ἑορτὴ τὴν 3 Αὐγούστου (ν).

Ραδέτζκυ αὐστριακὸς ἀντιστράτηγος, 1766—1858, νικήσας τὸν Κάρολον-Ἀλβέρτον ἐν Κουστόζᾳ τὸ 1848 καὶ ἐν Νοβάρᾳ τὸ 1849 καταλαβὼν δὲ τὴν Βενετίαν μετὰ μακροχρόνιον πολιορκίαν.

Ραδζίβιλ· ἀρχ. πολωνικὸς οἶκος, λιθουανικῆς καταγωγῆς, οὗ πολλὰ μέλη ἐγένοντο παλατῖνοι τῆς Βίλνας, καὶ ἐξ ὧν ὁ περιώνυμος Κάρολος-Ρ. μάτην ἐπάλαισε τὸ 1772 ὅπως παρεμποδίσῃ τὸν διαμελισμὸν τῆς πατρίδος του.

Ραδινή· γυνή τις ἐκ Σάμου, περὶ τῆς ὁποίας ἐποίησε ποίημά τι ὁ Στησίχορος.

Ράδιος· υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χλωρίδος, φονευθείς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ράδου· χ. τοῦ δήμου Δρυόπης τῆς Ἀργολίδος, 3 ὥρ. 20' ἀπὸ Φαναρί. Κάτ: 46.

Ράδου· χ. τοῦ δήμου Δημητσάνης τῆς Γορτυνίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Δημητσάνης. Κάτ. 206.

Ράδου· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀριστομένους. Κάτ: 129.

Ράζ· ἀκρωτ. τῆς γαλλ. Βρεττάνης, γυμνὴ γρανιτοπαγὴς γεώγλωσσα 80 μ. ὕψους ἀποτομωτάτη.

Ραζάτα· χ. τοῦ δήμου Φαρακλάτων τῆς Κεφαλληνίας, 20' ἀπὸ Φαρακλάτα. Κάτ: 266.

Ραθηνός· ἀνήρ τις περιώνυμος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς μνημονευόμενος παρὰ Στράβωνι.

Ραθίνης· Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου.

Ραϊᾶ (Ραγιᾶς, Ραγιάδες)· ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς πάντα ὀθωμανὸν ὑπήκοον μὴ μουσουλμᾶνον. Κυριολεκτικῶς ἡ λέξις σημαίνει «σκύλλος» καὶ εἶνε προσωνυμία ὑβριστική.

Ραιδεστόν· μεταγενέστερον ὄνομα τῆς Θρακικῆς πόλεως Βισάνθης.

Ραϊδκλαΐφφ (Ἄννα)· ἀγγλὶς μυθιστοριογράφος, 1764—1823, γράψασα μυθιστορήματα βάσιν κυρίως ἔχοντα τὴν Γρομοκρατίαν.

Ράϊκος ἢ μᾶλλον **Ράϊκο** (Νικόλαος)· Ρῶσος φιλέλλην ἐπολέμησεν ἐν Χίῳ. Ἀλληλοδιαδόχως ἦτο διοικητὴς τοῦ φρουρίου Παλαμηδίου, τῆς φρουρᾶς τῶν Πατρῶν, τοῦ φρουρίου Ρίου, τοῦ τάγματος τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ὑπὸ τὸν Καποδίστριαν. Ἀξιωματικὸς πεπαιδευμένος χαρακτὴρ ἐλευθέρου καὶ γενναίου πιστότατος εἰς τὰς ἀρχάς του οὐδέποτε ἐδέχθη μισθόν.

Ραίλης (Οὐῶλτερ)· περίφημος Ἄγγλος πολιτευτὴς εὐνούμενος τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ. 1552—1618. Τὸ 1584 ἀνεκάλυψε καὶ ἀπῴκισε τὴν Βιργινίαν τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἀπολέσας κατόπιν τὴν εὔνοιαν ἐπὶ Ἰακώβου τοῦ Α' καὶ ἐπὶ 12 ἔτη ἐγκλεισθεὶς εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου, ἀπεκεφαλίσθη.

Ραίλης· πρωτ. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Βορείου-Καρολίνας. Κάτ: 4000.

Ραϊμόνδ Γάλλος· φιλέλλην ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

Ραϊμόνδι (Μάρκος-Ἀντώνιος)· χαράκτης τῶν ὡραιοτέρων εἰκόνων τοῦ Ραφαήλ, οὗ ἦτο φίλος. 1488—1546.

Ραϊμόνδι (Πιέτρο)· 1786—1853, ἐκκλησιαστὴς συγγραφεὺς καὶ μουσικὸς συνθέτης.

Ραϊμπώδ (Μαξιμιλιανός)· φιλέλλην Γάλλος· τὸ 1821 διώκει τὸ πυροβολικὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσᾶς. Ἐπολέμησεν ἐν Πέτῃ καὶ ἐν Χαϊδαρίῳ καὶ ἐπληγώθη εἰς τὴν μάχην ταύτην ἐξ ἐκπυρσοκροτήσεως τοῦ ἰδίου του ὅπλου. Ἀνδρεῖος καὶ καλὸς ἀξιωματικός.

Ράϊνεκ (Ἐδουάρδος Βαρώνος δε)· Πρῶσος φιλέλλην· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Νοεμβρίου 1854. Ἦλθε εἰς ἐκ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν ἀρχαιοτέρων Φιλελλήνων. Παρευρέθη τὸ 1822 εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου μὲ τὸν Μαυροκορδᾶτον εἰς τὸν ὁποῖον ἔμεινε προσκεκολλημένος καὶ τοῦ ὁποίου ἐνυμφεύθη μίαν ἀδελφήν. Ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Καποδιστρίου ἔλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ μικροῦ φρουρίου τῆς Γραμβούσης εἰς τὴν νῆσον Κρήτην. Ἀπέθανε πρόεδρος τοῦ ἀναθεωρητικοῦ ἅμα ἀλληλοδιαδόχως κατέλαβε τὰς θέσεις διευθυντοῦ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τὴν τοῦ φρουράρχου Ναυπλίου. Ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου του ὁ στρατηγὸς Καλλέργης, ὑπουργὸς τότε τῶν στρατιωτικῶν, τὸν εἶχε προβιβάσει εἰς ἐπίτιμον ἀρχιστράτηγον. Ἔφερε τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ μετάλλιον τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ράϊνολδ (Θ ε ό δ ω ρ ο ς)· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς Ἔσσης, ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ τὴν 6 Μαΐου 1827. Γνωστὸς ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τὸ ὄνομα Σ χ α ῖ φ φ ε ρ. Ἦτο ἁπλοῦς ἐθελοντής.

Ράϊνσενβεργ· π. τῆς αὐστρ. Βοημίας. Ἀκμ. ὑφαντουργία καὶ ταπητουργία. Κάτ: 30,000

Ράϊσδιγγερ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Θ ε ό φ ι λ ο ς)· γερμανὸς μουσουργός, 1798-1859, ἱδρυτὴς τοῦ Ὠδείου τῆς Χάγης.

Ραιτέα· ἀρχ. χ. τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα συμβάλλουν οἱ ποταμοὶ Ἀλφειὸς καὶ Γορτύνιος.

Ραιτία· ἡ ἀρχ. χώρα τῶν Ραιτῶν, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ρήνου μέχρι τοῦ Δουνάβεως καὶ κατοικουμένη ὑπὸ διαφόρων Γερμανικῶν λαῶν.

Ράϊχενχόφφεν· κωμόπ. τῆς γερ. Κάτω-Ἀλσατίας. Κάτ: 3,150. Ἐδῶ τὸ 1870 ἠττήθησαν οἱ Γάλλοι ὑπὸ τῶν Γερμανῶν.

Ρακάν (Ὀ ν ω ρ ὰ-ὃ ἐ Β ο υ έ γ ι, μ α ρ κ ή σ ι ο ς ὃ έ-)· γάλλος βουκολικὸς ποιητής, 1589-1670, μαθητὴς τοῦ Μαλέρμπ, καταλιπὼν ἔργα κατατασσόμενα μεταξὺ τῶν πρωτοτύπων τῆς νεωτέρας βουκολικῆς ποιήσεως.

Ρακίνας (Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλος τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῶν διασήμων, 1635—1699. Εἶνε συγγραφεὺς τῆς «Ἀνδρομάχης», τῆς «Ἰφιγενείας», τῆς «Φαίδρας» κ.λ.

Ρακίνας (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1692-1763, γράψας δ ι δ α κ τ ι κ ὰ ποιήματα, θέμα ἔχοντα κυρίως τὴν θρησκείαν.

Ράκοβα· χ. τοῦ δήμου Σιλάνων τῆς θεσσαλικῆς Καρδίτσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Παραπλάστανης. Κάτ 281.

Ρακόκζυ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· ἡγεμόνων τῆς Τρανσυλβανίας, ὑπερασπίσας τὴν οὐγγρικὴν ἐθνότητα ἀπὸ τοῦ 1706 μέχρι τοῦ 1711, (1671-1735). Ἀπέθ. ἐν Ραιδεστῷ. Καλεῖται «Μὰρς τοῦ Ρακόκζυ» ἐθνικόν τι ᾆσμα τῶν Οὐγγρων, ὅπερ, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐκ τῆς ἀτυχοῦς μάχης τοῦ Ντζίμπο (10 Νοεμβρίου 1705, ν.) ὁ ἡγεμὼν ἤκουσεν ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ τσιγγάνου Μ ι χ α ὴ λ Β ά ρ ν α, ὅστις πρὸς τιμὴν τοῦ ἡγεμόνος τὸ ὠνόμασε «Μὰρς τοῦ Ρακόκζυ». Θεῖός τις τοῦ Βάρνα, ὁ «ὡραῖος Ζίγκα», τὸ ἔπαιζε κατὰ τὰς ἀνὰ τὴν Οὐγγαρίαν περιοδείας του. Βάκζεκ δέ, ὁ ἐφημέριος τοῦ Γιάσκο, τὸ ἐτόνισεν. Ἐπὶ τοῦ θέμα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τος τούτου, ὅπερ ἀνεῦρεν ὁ συνθέτης τῆς αὐλῆς τῆς Βιέννης Ρουζίκζκα (1758-1823), συνέθηκε τὸν σημερινὸν ὕμνον, ὅστις ἐνωργανώθη δι' ὀρχήστραν ὑπὸ Βερλιὸζ καὶ Λίστ.

Ράμα· ἰνδὸς ἥρως, κατὰ πολλὰ ἀνάλογος τῷ Ἡρακλεῖ καὶ θεωρούμενος ὡς ἡ 7η ἐνσάρκωσις τοῦ Βισχνοῦ. Εἶνε ἥρως τοῦ ἐπικοῦ ποιήματος «Ραμαγιάνας».

Ραμᾶ· πολίχνη τῆς ἰουδαϊκῆς φυλῆς Βενιαμήν, ἕδρα τοῦ κριτοῦ Σαμουήλ.

Ραμαδὰν ἢ **Ραμαζάν**· ὁ 9ος μὴν τοῦ μουσουλμανικοῦ ἔτους, ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὴν νηστείαν.

Ραμανῖται· ἀρχ. φυλὴ Ἀραβική.

Ραμβαῖοι· ἔθνος νομαδικὸν οἰκῆσαν ἐντεῦθεν τοῦ Εὐφράτου ἐν Συρίᾳ.

Ραμβάκας· Μῆδός τις ἀναφερόμενος παρὰ Ξενοφ.

Ραμβακία· ἀρχ. κώμη τῶν Ὠριτῶν ἐν Λυδίᾳ.

Ραμβέρ (**Σαὶν**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἰν. Κάτ: 3450.

Ραμβὲρ (**Σαὶν-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ. Κάτ: 2850.

Ραμβερβιλλὲρ· δάσος ἐκ δρυῶν καὶ φηγῶν ἐπὶ τῶν γαλλ. Βοσγίων, ἐκτάσεως 55 1)2 τετρ. χλμ.

Ραμβερβιλλὲρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βοσγίων. Ἄριστα ἐριουργεῖα. Κάτ: 5750.

Ράμεθα· τὸ ἀρχ. ὄνομα τῆς ἐν Συρίᾳ Λαοδικείας.

Ραμερύπ(π)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὠμπ. Κάτ: 530.

Ραμέϋ (Κλαύδιος· γάλλος γλύπτης δοκιμώτατος. 1754—1838.

Ραμέϋ (Στέφανος)· 1796—1852, υἱὸς τοῦ προηγ. ἀκολουθήσας πάνυ εὐδοκίμως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός του.

Ράμιλα· χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης, 3 ὥρ. 20' ἀπὸ Ἄρτης. Κάτ: 481.

Ράμιζα· συνοικία τοῦ χ. Ρίζαις τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Πιάλι. Κάτ: 325.

Ραμιλλὶ(αι)· χ. τοῦ Βελγίου εἰς τὰ ΝΑ τοῦ Λουβαίν, ὅπου ὁ Μάλμπορουγ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἄγγλων καὶ Γερμανῶν, ἐνίκησε τὸ 1706 τοὺς Γάλλους διοικουμένους ὑπὸ τοῦ Βιλλεροᾶ.

Ραμνή· χ. τοῦ δημ. Φρέ, ἐπαρχία Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 300.

Ραμνοῦς· δῆμος τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Ὁ δημότ. Ραμνούσιος.

Ραμ(ο)ὺς (Πέτρος δὲ-λὰ-Ραμέ)· γάλλος φιλόλογος, 1515—1572, ὑπηρέτης ἐν ἀρχῇ τοῦ Κολλεγίου τῆς Ναβάρρας, ὅπου διήρχετο τὰς νύκτας του μελετῶν. Ἐγένετο κατόπιν καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ ρητορικῆς, καὶ ἐπολέμησε τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀσπασθεὶς δὲ τὸν προτεσταντισμόν, ἐστραγγαλίσθη κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου-Βαρθολομαίου.

Ραμπὰν-Μὼρ· γάλλος καθηγητὴς τῆς ἀββατείας Ἁγίου-Μαρτίνου ἐν Τουρ, 776—856, ἐπίσκοπος Μαγεντίας, γράψας ἔργα διδακτικὰ καὶ ἠθικά.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ραμπαστάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Κάτ: 5000.

Ραμπαστάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα. Κάτ: 1250.

Ραμπάτ· λιμὴν τοῦ Μαρόκου συνδεόμενος μὲ τὸν λιμένα Σαλέ. Κατασκευὴ περιφήμων ταπήτων. Κάτ: 27000.

Ραμπουγιέ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Ὀάζ, παρὰ τὸ ὁμών. μέγα δάσος (57 τετρ. χλμ.). 48 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 5,700.

Ραμπὼ-Σαὶντ-Ἐτιέν· γιρονδῖνος, γάλλος πολιτευτὴς καὶ ἐπαναστάτης, μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, προτεστάντης, ἀποκεφαλισθεὶς τὸ 1793.

Ραμσεῖον· μνημεῖον αἰγυπτιακὸν ἐν Θήβαις, τὸ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ὀνομαζόμενον «Τάφος τοῦ Ὀσυμανδύου». Εἶνε ἀναμνηστικὸν τῆς νίκης Ραμσῆ τοῦ Β' ἢ Σεσώστριος κατὰ τῶν Χετῶν τῆς Συρίας. Κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Καμβύσου, ἐκ δὲ τοῦ κολοσσοῦ τοῦ Ραμπῆ μόνη ἡ κεφαλὴ καὶ εἷς ποὺς μήκους 4 μέτρων σώζονται.

Ραμσῆς· ὄνομα 16 βασιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐκ τῆς ΙΘ' καὶ Κ' δυναστείας. Ἐκ τούτων διασημότεροι οἱ ἀκόλουθοι:

Ραμσῆς Β'· ὁ Μεϊαμοὺν ἢ Σέσωστρις· ἐκ τῆς ΙΘ' δυναστείας, βασιλεύσας ἐπὶ 67 ἔτη, πολεμήσας δὲ κατὰ Αἰθιόπων καὶ συρίων, ἔδρύσας ἄπειρα μνημεῖα καὶ πελώρια δημοσίας ἀνάγκης ἔργα ἐνεγκὼν εἰς πέρας.

Ραμσῆς ὁ Γ'· ἐκ τῆς Κ' δυναστείας, βασιλεύσας ἐπὶ 32 ἔτη, ἀπώθησε τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Λιβύων καὶ τῶν λαῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ διηύθυνε θαλασσίαν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Ἀραβίας.

Ραμφίας· σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Κλεάρχου, εἷς τῶν τριῶν εἰς Ἀθήνας ἀπεσταλμένων τὸ 432 π. Χ. μετὰ τῆς τελευταίας προτάσεως τῆς Σπάρτης πρὸς ἀνεξαρτησίαν τῶν ἑλληνίδων πόλεων, εἶτα δὲ ἐν ἔτει 422 πεμφθεὶς ὡς στρατηγὸς ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ραμψίνιτος· ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237 — 1182 π. Χ. περίφημος διὰ τοὺς θησαυρούς του.

Ραμὼ (Ἰωάννης-Φίλιππος)· διαπρεπὴς Γάλλος μουσουργός, 1683-1764, γράψας καὶ ἄριστην πραγματείαν περὶ ἁρμονίας.

Ράν-γγούν· σημαντικὸς λιμὴν τῆς ἀγγλικῆς Βιρμανίας (Ἰνδοκίνα) εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰραουαδδύ. Ἀκμ. ἐμπόρ. ἐξαγωγῆς. Κάτ: 27,000.

Ρανδάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ-δὲ-Δώμ. Κάτ: 1820.

Ράνδερς· ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς δανικῆς χερσονήσου Ἰουτλάνδης. Περίφημα γαντοποιεῖα. Κάτ: 14,000.

Ρανδὸν (Ἰάκωβος-κόμης)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1795—1871, διοικητὴς τῆς Ἀλγερίας, ὅπου κατέκτησε τὴν Καβυλίαν τὸ 1857. Κατόπιν ἐγένετο ὑπουργὸς τοῦ πολέμου.

Ράνζ· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Ἔσσης. Ἐφονεύθη ἐν Πέτρᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντής.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ραννεκὲν ἢ Ρανκέν· διαπρεπὴς μηχανικός, 1644—1708, κατασκευαστὴς τῆς μηχανῆς Μαίρλυ (1675—1682).

Ράνς· ποτ. τοῦ γαλλ. Δινάν. Μῆκ: 80 χλμ.

Ρανδὲ (Ἀ ρ μ ά ν δ ο ς-δὲ-Β ο υ θ ε λ λ ι έ, ἀδδᾶς τοῦ)· ἐλεονόμος τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνς, 1626—1700), ζήσας τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του ἐν τῇ μονῇ τοῦ Σολινύ.

Ραντάτικα· θέσις μετ' ἀσημάντων τινῶν ἀγροικιῶν ἐν τῷ δήμῳ Λακιωτῶν τῶν Παξῶν, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Λάκκας.

Ραντζάου (Ἰ ω σ ί α ς, κόμης δέ-)· δανικὴς καταγωγῆς, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, θανὼν τὸ 1650. Ὑπερήσπισε τὸν Ἅγιον-Ἰωάννην τοῦ Λὸσν τὸ 1636, ἐτραυματίσθη ἑξηκοντάκις, ἀπωλέσας διαδοχικῶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν του, τὸν ἕνα πόδα, τὸ ἓν οὖς καὶ τὸν ἕνα βραχίονα,... ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ περίφημος στίχος: «Καὶ ὁ Ἄρης τῷ ἀφῆκε μόνην πλήρη τὴν καρδίαν!»

Ραντζπούται ἢ Ραδζπούται· φυλὴ ἰνδικὴ ἐξ Ἀρίων καὶ τουρανίων (Δγιάτων) οἰκοῦσα τὴν ἔρημον Θάβ ἐν τῇ ἐξ αὐτῶν ὀνομασθείσῃ χώρᾳ (Ρ α ζ π ο υ τ ά ν α). Δεινοὶ πολεμισταί, ἐπὶ μακρὸν ἐπάλαισαν κατὰ τῶν ἐπιδρομέων μουσουλμάνων καὶ τοῦ Μ εγάλου-Μογγόλου.

Ραντζπουτάνα ἢ Ραδζπουτάνα· ἡ ἐν Ἰνδοστὰν (ΒΔ γωνία) χώρα τῶν Ρ α ν τ ζ π ο ύ τ ω ν (βλ. λ.). Οἰκεῖται ὑπὸ 20000000 κατ. καὶ ἐκτείνεται μεταξὺ Ἰνδοῦ καὶ Γάγγη περιλαμβάνουσα καὶ τὴν ἔρημον Θάβ.

Ράξα· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων, 1 1)2 ὥρ. ἀπό τε τούτων καὶ τῆς πρωτ. τοῦ δήμου Ζαβλάνια. Κάτ: 448.

Ραὸν-Λ' Ἐτάπ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βοσγίων. Κάτ: 4000.

Ραούλ· δοὺξ τῆς Βουργουνδίας, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀπὸ 923—936, μετὰ τὸν Ροβέρτον, δοῦκα τῆς Γαλλίας. Ἐπάλαισε μετὰ σθένους κατὰ τῶν Νορμανδῶν καὶ ἐδίωξε τοὺς Οὔγγρους ἐκ τῶν Α τῆς Γαλλίας.

Ραπαντανὰ καὶ **Ἅγιοι Ἀπόστολοι**· χ. τοῦ δήμου Σ π η λ ι ᾶ ς, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 80.

Ράπφα· ἀρχ. π. τῆς Ἰνδικῆς, πέραν τοῦ Γάγγου, εἰς τὴν χώραν τῶν Γαγγάνων.

Ράουχ· διαπρεπὴς Γερμανὸς γλύπτης, 1777-1857, κατασκευαστὴς τῶν μνημείων Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου ἐν Βερολίνῳ καὶ τοῦ Βλύχερ ἐν Βρεσλαβίᾳ, κλπ.

Ραπὲν (Ν ι κ ό λ α ο ς)· γάλλος μεγιστάν, 1540-1608, εἷς τῶν συγγραφέων τῆς «Μενιππίου Σατύρας». Κατέλιπε καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα.

Ράππ· γάλλος στρατηγός, 1772-1821, ὑποστὰς ἔνδοξον ἐν Δαντσιγ πολιορκίαν ἐκ μέρους τῶν Ρώσων τὸ 1813.

Ράππερσχβυλ· κωμόπ. τῆς ἑλβετικῆς τοπαρχίας Ζυρίχης ἐφ' ὁμωνύμου λίμνης. Κάτ: 2,650. Ἐγγὺς αὐτῆς εὑρηται ἡ τρίτη κατὰ μῆκος γέφυρα τοῦ κόσμου (σιδηροδρομική), 1604 μ.

Ράριον-πεδίον· ἡ πεδιὰς τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἐλευσῖνος, ὅπου κατὰ πρῶτον ἐσπάρη σῖτος ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος, «Ραρίας» κληθείσης διὰ τοῦτο (τὸ Ρ σημειοῦται ψιλούμενον).

Ράρος· Ἐλευσίνιος, υἱὸς τοῦ Κραναοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου (τὸ Ρ σημειοῦται ψυλούμενον).

Ράρος· ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας.

Ρασιέρι· φιλέλλην τοῦ 1891 ἐκ Σαρδηνίας· ἐφονεύθη ἐν Μεσολογγίῳ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1825. Βεβαιοῦται ὅτι ἀπέθανε δολοφονηθείς.

Ρασπάγ (Φραγκίσκος)· γάλλος χημικός, 1794-1877, θερμὸς ὑπέρμαχος τῶν ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν, μέλος τῆς Συντακτικῆς συνελεύσεως τοῦ 1848. Ἀρχισυντάκτης τοῦ «Φίλου τοῦ Λαοῦ» καὶ συγγραφεὺς ἀρίστων ἔργων δημοσίας ὑγιεινῆς καὶ ἄ.

Ράστατ· π. τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Βάδης ΝΔ τῆς Καρλσρούης, ὅπου ὁ Μορῶ ἐνίκησε τοὺς αὐστριακοὺς τὸ 1796 καὶ ἐδολοφονήθησαν τὸ 1799 δύο ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας κατά τινα μὴ συνομολογηθεῖσαν συνθήκην. Κάτ. 13,000.

Ραῦχ (Σωλομών)· περιώνυμος γάλλος ραβδῖνος, 1040-1105.

Ρατίατον· ἀρχ. π. παραθαλάσσιος τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικτόνων.

Ρατισβόνν(α)· π. τῆς Βαυαρίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως· ἄλλοτε ἐπισκοπή. Ἡ ἱστορία τῆς ἐπικρατείας ἤδρευσεν ἐν αὐτῇ ἀπὸ 1663—1806. Κατελήφθη τὸ 1809 ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος τραυματισθέντος ἐδῶ ἐλαφρῶς. Ἀκμ. ἐμπόριον, ἀξιόλογος βιομηχανία. Κάτ. 37000.

Ρατομάγον· ἀρχ. πρωτεύουσα τῶν Βελλοκαπῶν παρὰ τῷ Σηκουάνᾳ ἐν Γαλλίᾳ.

Ρατσακλῆ· συνοικία τοῦ χ. Ἀλείμματα τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας.

Ρατῶς· ποτ. ἐν τῇ ἀρχ. Ἠπείρῳ.

Ρατώτης· Παφλαγών τις μνημονευόμενος παρὰ Στράβωνι.

Ραϋμόν(δος)· ὄνομα ἑπτὰ κομήτων τῆς Τουλούσης, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἦσαν:

Ραϋμόν ὁ Δ', ὁ ἐπονομαζόμενος Σαὶν-Ζίλ· 1042—1105, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῆς πρώτης σταυροφορίας.

Ραϋμόν ὁ Ϛ', ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἠγέρθη ἡ κατὰ τῶν Ἀλβιγηνῶν σταυροφορία, 1156—1222 Ἐπὶ συνεχῶν εὑρέθη ἀπεστερημένος τῶν κτήσεών του ὑπὸ Σίμωνος δὲ-Μονφόρ, ἀλλὰ τὰς ἀνέκτησεν ἐντὸς ὀλίγου ἐν μέρει.

Ραϋμόν ὁ Ζ'· υἱὸς τοῦ προηγ. 1197—1249, ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Ἀμωρὺ δὲ-Μονφόρ, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας, κατόπιν νέας σταυροφορίας διοργανωθείσης ὑπὸ τῆς Λευκῆς τῆς Καστιλλίας.

Ραϋνάλ (Ἀβᾶς)· γάλλος φιλόσοφος, 1713—1796, συγγραφεὺς «Φιλοσοφικῆς καὶ πολιτικῆς ἱστορίας τῶν ἱδρυμάτων τῶν Εὐρωπαίων ἐν Ἰνδίαις», ἐν ᾗ ἐπολέμει τὴν θρησκείαν καὶ τὸν δεσποτισμόν, ἐξ οὗ ἐξωρίσθη ἐκ Γαλλίας ἐπὶ 7 ἔτη.

Ραϋνάλ (Δαβίδ)· σύγχρονος γάλλος πολιτικός, ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων ἐπὶ Γαμβέττα, γεννηθεὶς τὸ 1840.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ραϋνουάρ· γάλλος ἀκαδημαϊκός, 1761-1836, καταλιπὼν ἔργα ἄριστα, γραμματικὰ ἰδίως καὶ λεξικολογικά. Διεκρίθη εἰς τὰς περὶ τροὺβαδούρων μελέτας του.

Ραφαήλ· ἑβραϊστὶ φ ά ρ μ α κ ο ν-Θ ε ο ῦ· εἷς τῶν 7 ἀρχαγγέλων (ἀσωμάτων δυνάμεων), συνώδευσε τὸν νεαρὸν Ἰωβίαν εἰς τὸ ταξίδιόν του.

Ραφαὴλ (Ρ α φ α έ λ λ ο-Σ ά ν τ ζ ι ο)· διάσημος ζωγράφος, ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης ἰταλός, γεννηθεὶς εἰς τὸ Οὐρβῖνο τὸ 1483 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1520 μόλις 36 ἐτῶν. Διακρίνεται κυρίως εἰς θρησκευτικὰ καὶ ἱστορικὰ θέματα καὶ εἶνε ὁ πρῶτος ζωγράφος τῆς λεγομένης ρ ω μ α ϊ κ ῆ ς σχολῆς.

Ραφαλάδες· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀρκασάδες. Κάτ: 75.

Ραφενὲλ(Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς Κ λ α ύ δ ι ο ς)· φιλέλληνας τοῦ 1821 ἐκ Παρισίων, ἐφονεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰανουαρίου 1827. Ἦτο ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ σφαίρας τηλεβόλου ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως. Εἶχε γράψει περὶ Ἑλλάδος σύγγραμμα λίαν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀναφερομένων γεγονότων.

Ραφία· ἀρχ. π. παράλιος τῆς Παλαιστίνης, ΝΔ κειμένη τῆς Γάζης μετὰ λιμένος. Ἐκεῖ κατά τινα αἱματηρὰν μάχην ἐφονεύθη Ἀντίοχος ὁ Μέτας, τὸ 216 π. Χ.

Ραφταῖοι· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας. 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Στύρα. Κάτ: 106.

Ράφταναῖοι· χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἄγναντα. Κάτ: 695.

Ράφτη· χ. τοῦ δήμου Ἠραίας τῆς Γορτυνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Παλούμπας. Κάτ: 402.

Ράφτη· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφειρᾶς τῆς Τριφυλίας, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ζάχας. Κάτ: 89.

Ράφτης· χ. τοῦ δήμου Ζ η ρ ο ῦ, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 135.

Ραφτοπουλᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαρέων τῆς Κεφαλληνίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ἅγ. Εὐφημίας. Κάτ: 117.

Ραφτόπουλο· πρωτ. τοῦ δήμου Τριπόλης τῆς Τριφυλίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Κυπαρισσίας. Κάτ: 485.

Ραφτόπουλο· χ. τοῦ δήμου Ἀπεραντίων τῆς Εὐρυτανίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γρανίτσας. Κάτ: 845.

Ράχαις· χ. τοῦ δήμου Θελπούσης τῆς Γορτυνίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Χώρας. Κάτ: 427.

Ράχαις· χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ: 335.

Ράχαις· χ. τοῦ δήμου Κρεμαστῆς Λαρίσης τῆς Φθιώτιδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Γαρδίκι. Κάτ. 546.

Ράχαις· χ. τοῦ δήμου Σκιλλοῦντος τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Κρεσταίνης. Κάτ: 219.

Ραχαπίδη· ἀγροτικὸς συνοικισμὸς τοῦ χ· Συναράδες τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας, οἰκούμενος κατὰ τὸ θέρος.

Ράχη· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Λεβαδείας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Κουτουμουλᾶ. Κάτ: 86.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ράχη· χ. τοῦ δήμου Γυθείου τῆς Λακωνικῆς, 1 ὥρ. ἀπὸ Γυθείου. Κάτ: 265.

Ραχήλ· θυγάτηρ τοῦ Λάβαν καὶ σύζυγος τοῦ Ἰακώβου, μήτηρ δ' ἐκ τούτου τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Βενιαμίν.

Ραχήλ (Ἐ λ ι σ ά β ε τ - Ρ α χ ή λ, Φ έ λ ι ξ-)· διαπρεπὴς γαλλὶς τραγῳδός, 1821-1858.

Ραχήλ· κορυφὴ τῶν ὀρέων Βαϊχμερ-Οὐώλδ. Ὕψ 1447 μ.

Ράχοβο· θέσις μετ' ἀσημάντων τινῶν ἀγροικιῶν 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τύρνας τοῦ δήμου Αἰθίκων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων.

Ραχτάδες· χ. τοῦ δήμου Ἀμφιπαγιτῶν τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μαγουλάδες. Κάτ: 523.

Ράχωβα· χ. τοῦ δήμου Φελλόης τῶν Καλαβρύτων, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Σελιάνας. Κάτ: 573. Ὄρα καὶ Ἀ ρ ά χ ω β α.

Ραψάνη· πρωτ. τοῦ δήμου Ὀλύμπου τῆς ΒΑ Θεσσαλίας, ἐγγὺς τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Γραφικωτάτη θέσις, 6 ὥρ. ΒΑ τοῦ Τυρνάβου, ἀφ' ἧς κατοπτεύεται ἀφ' ἑνὸς ὁ μεγαλοπρεπὴς Ὄλυμπος ἀφ' ἑτέρου ἡ σελαγίζουσα θάλασσα τοῦ Θερμαϊκοῦ. Παραγωγὴ ἀρίστων οἴνων, ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ 2,132.

Ραψίστα· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βαρμπάπη. Κάτ. 417.

Ραψομμάτη· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως τὰ ΝΔ Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μεγαλοπόλεως. Κάτ: 313.

Ρωκούρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδεννῶν. Κάτ. 1,650.

Ρωκούρ (Δ ε σ π ο ι ν ί ς)· περιώνυμος γαλλὶς τραγῳδός, 1756—1815 ἧς ἡ κηδεία ἐγένετο σχεδὸν ἀφορμὴ στάσεως.

Ρέ· νῆσος τοῦ ἀτλαντικοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὸν γαλλ. νομὸν Κάτω-Σιαράντ. Διαιρεῖται εἰς 2 δήμους. Ἁλατοῦχα ἕλη, ὡραῖοι οἶνοι. Ἀκρόπολις ἐν Σαὶν-Μαρτέν. Κάτ: 15000.

Ρέα· θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Κρόνου καὶ μήτηρ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Διός, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης Μητρὸς καὶ ταυτιζομένη μὲ τὴν ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλην.

Ρεαλέχο· ἄριστος λιμὴν τῆς Νικαραγούας (Κεντρ. Ἀμερικὴ) ἐπὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κάλλιστα ναυπηγεῖα. Κάτ: 3500.

Ρεαλμόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ νομοῦ Τάρν. Κατ: 3050.

Ρέας-κόλπος· ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος.

Ρεᾶτον· ἀρχ. π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ρεβάλ ἢ Ρεβέλ· πρωτ. τῆς ρωσικῆς Ἐσθωνίας· ναυτικὸς σταθμός, ναυπηγεῖα ἄριστα, ὁπλοστάσιον, κανονιοχυτήρια καὶ ἀπέραντα ἐργοστάσια κωδώνων· διϋλιστήρια, ἀκμ. βιομηχ. μέγα ἐμπόριον βοῶν κυρίως. Κάτ: 53,000.

Ρεβέκκα· θυγάτηρ τοῦ Βαθουήλ, σύζυγος τοῦ Ἰσαάκ, μήτηρ δὲ τοῦ Ἠσαῦ καὶ τοῦ Ἰακώβ.

Ρεβέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Γαρούννα. Κάτ: 5550.

Ρεβινύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέζ. Κάτ: 1820.

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ρεβμπέλλ ('Ιω.-Βαπτ.)· γάλλος πολιτευτής, 1746—1810, μέλος τῆς 'Εθνοσυνελεύσεως καὶ πρῶτος πρόεδρος τοῦ Διευθυντηρίου.

Ρεγγέ (Λουδοβ-Στέφανος-'Ερνέστος-Ρεϋ)· γάλλος μουσικὸς συνθέτης, γεννηθεὶς τὸ 1823. Ἦτο μαθητὴς τοῦ Βερλίοζ.

Ρεγκόζενα· χ. τοῦ δήμου Πελλάνης τῆς Λακεδαίμονος, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γεωργίτσι. Κάτ: 259.

Ρεδόν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ "Ιλλ-ε-Βιλαίν, 418 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ: 6,500.

Ρεζενά· θέσις τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας.

Ρεζίνα· νέα πόλις τῆς 'Ιταλίας ἐκτισμένη ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀρχαίου 'Ηρακλείου (βλ. λ.)· ἀξιόλ. ἐμπόριον καὶ βιομηχανία. Κάτ: 14,000.

Ρεζονβίλλ· κωμόπ. τῆς 'Αλσατίας. Κάτ: 2,100.

Ρέθεζα· θέσις τοῦ δήμου Σολυγείας τῆς Κορινθίας.

Ρεθὲλ ἢ **Ρετέλ**· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ 'Αρδεννῶν, 211 χλμ. ἐκ Παρισίων. 'Ακμ. ὑφαντουργία. Κάτ: 7,500.

Ρέθη· θέσις τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων.

Ρέθη· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ: 188.

Ρέθυμνος· π. τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν Β αὐτῆς παραλίων ἐπὶ μικρᾶς χερσονήσου, ἔχουσα καλὸν λιμένα, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον, ἰσχυρὰ φρούρια καὶ 10,000 κατ. ΝΑ αὐτῆς κεῖται τὸ μοναστήριον 'Αρκάδι τὸ περίφημον διὰ τὴν ἀνατίναξιν ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ χριστιανῶν τὸ 1866 ἐν ᾧ ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Ρεθύμνης· ἐπαρχ. διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης, ἔχουσα δήμ. 6: 'Αργυροπόλεως (κ. 2,456), Ρουστίκων (κ. 2,354), 'Αμνάτων (κ. 1,244), Χρωμοναστηρίου (κ. 3,202), 'Ατσιποπούλου (κ. 3,567), Πηγῆς (κ. 1,749), χωρία 77 καὶ ὁλ. πληθυσ. 14,572.

Ρεθύμνης· ἐπαρχ. ὁμων. διοικ. Κρήτης, ἔχουσα δημ. 1, χωρία 8 καὶ ὁλ πληθ. 9,274.

Ρεθύμνης· διοικ. Κρήτης, ἔχουσα 4 ἐπαρχίας: Ρεθύμνην (πόλ. μετὰ περιχώρων κ. 11,000), Ρεθύμνην (ἐπαρχ. κ. 14,572), 'Αμάριον (κ. 7,800), Μυλοπόταμον (κ. 14,575), δήμους δὲ 16, χωρία 209 καὶ ὁλ. πληθ. 47,591.

Ρεϊδ (Θωμᾶς)· καθηγητὴς καὶ ἱεροκῆρυξ προτεσταντης, 1710—1786, ἀρχηγὸς τῆς σκωτικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.

Ρειδέζελ (βαρῶνος Ζὲ-)· φιλέλλην ἐξ 'Ερλαχ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς "Εσσης, ἐφονεύθη ἐν Μεσολογγίῳ τὸν 'Ιούλιον τοῦ 1825. 'Απέθανε διαπρεπὴς τῆς πολιορκίας τοῦ Κιουταχῆ.

Ρεῖθρον· ἀρχ. λιμὴν τῆς Α ἀκτῆς τῆς 'Ιθάκης, Β τῆς πόλεως.

Ρεϊκιάβικ· πρωτ. τῆς δανικῆς νήσου 'Ισλανδίας, λιμὴν ἐπὶ τῆς Δ παραλίας. Λουθηρανικὴ ἐπισκοπή, ἕδρα τῆς ἰσλανδικῆς βουλῆς ἄλθιγγ. 'Αξιόλ. ἐμπόριον, ἁλιεία τῶν ὑπερβορείων θαλασσῶν. Κάτ: 3,500.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρέ(ι)λλ· (Κ ό μ η ς)· γάλλος στρατηγός, 1775—1860, διαπρέψας εἰς τοὺς πολέμους τῆς τε Δημοκρατίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας. Στρατάρχης τὸ 1847.

Ρε(ι)λλάνν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-'Αλπεις. Κάτ: 1,380.

Ρέ(ι)μπέλλ (Φ έ λ ι ξ)· γάλλος μηχανικός, 1795—1867, ὁ περατώσας τὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα καὶ τοὺς κυματοθραύστας τοῦ Χερβούργου.

Ρέ(ι)ν (**Λά**)· δρυῶν δάσος τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέρθ-ἐ-Μοζέλλ. 'Εκτάσεως 13 τετρ. χλμ.

Ρε(ι)νιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ "Ανω-Σαβοΐας. Κάτ: 1870.

Ρε(ι)σιᾶ ('Α ν τ ώ ν ι ο ς)· γάλλος καθηγητὴς τῆς Μουσικῆς ἐν τῷ 'Ωδείῳ τῶν Παρισίων, 1770—1836.

Ρεῖτοι· μικραὶ ἁλμυραὶ λίμναι ἐπὶ τῆς ἀπ' 'Αθηνῶν εἰς 'Ελευσῖνα ὁδοῦ, συνεχόμεναι ὑπογείως μετὰ τῆς θαλάσσης, ὅπου ἱερὸν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης, χρησιμευούσαι εἰς θρησκευτικὰς καθάρσεις.

Ρεῖτος· ρύαξ τις παρὰ τὴν ἐν Κορινθίᾳ ἀρχ. κώμην Σολύγειαν.

Ρεκαμιέ (Κ υ ρ φ α)· περίφημος ἐπὶ κάλλει γαλλὶς, 1777—1849, ἧς τὸ ἐν 'Αμπάγι-ὼ-Μποᾶ μέγαρον ἦν ἐντευκτήριον τῶν διασημοτέτων τῆς ἐποχῆς της ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος καὶ ὁ τοῦ Σατωβριάν.

Ρεκαρέδης ὁ Α'· βασιλεὺς τῶν Βισιγότθων ἀπὸ 586—601, ἐνυμφεύθη μίαν θυγατέρα τοῦ Σιγεβέρτου καὶ τῆς Βρουνεχώτης, καὶ ἠνάγκασε τὸν λαόν του νὰ ἐξομόσῃ τὸν ἀρειανισμὸν τὸ 587.

Ρέκας· ἡνίοχος τῶν Διοσκούρων.

Ρεκατσινᾶτα· συνοικία τοῦ χ. Καρυὰ τοῦ δήμου Καρυᾶς τῆς Λευκάδος.

Ρεκμουλέ· μία τῶν ὑψίστων κορυφῶν τοῦ 'Ιούρα. "Υψ: 1717 μ.

Ρεκιστά· πρωτ. δήμου ταῦ γαλλ. νομοῦ 'Αβεϋρόν. Κάτ: 3360.

Ρεκλ(ο)ὶς ('Ε λ ι ζ έ)· εἷς τῶν διαπρεπεστάτων συγχρόνων γεωγράφων, γάλλος, γεννηθεὶς τὸ 1830. Μαθητὴς τοῦ Κὰρλ-Ρίττερ ἐν Βερολίνῳ. Γνωρίζων σχεδὸν ἁπάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας διέτρεξεν ἀπὸ 1852—1857 τὴν 'Αγγλίαν, 'Ιρλανδίαν, 'Ηνωμ-Πολιτείας, Κεντρ-'Αμερικὴν καὶ Νέαν-Γρενάδαν. "Εγραψε τὴν ἀρίστην τῶν ὑπαρχουσῶν «Παγκόσμιον Γεωγραφίαν» καὶ πλείστας ἄλλας ἐμβριθεστάτας γεωγραφικὰς μελέτας.

Ρεκουέζενς (Δ ὸ ν Λ ο ῦ ῒ δ ἐ-Θ ο ύ ν ι γ γ α ῦ)· κυβερνήτης τῶν Κάτω-Χωρῶν ἐκ μέρους τῆς 'Ισπανίας ἀπὸ 1573—1576, ὅτε καὶ ἀπέθανε. 'Εδείχθη ἡγεμὼν εὐγενὴς καὶ μετριοπαθής.

Ρεκούνη· χ. τοῦ δήμου Λαγκαδίων τῆς Γορτυνίας. 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λαγκάδια. Κάτ: 520.

Ρελιζάν· κωμόπ. τοῦ ἀλγερινοῦ (γαλλικοῦ) νομοῦ 'Οράν. Μεγάλαι βαμβακοφυτίαι. Κάτ: 4000.

Ρεμαλάρ πρωτ. δῆμου τοῦ γαλλ. νομοῦ "Ορν. Κάτ: 1760.

Ρέμβρανδ (Π α ῦ λ ο ς)· διάσημος 'Ολλανδὸς ζωγράφος, 1606 — 1674. 'Αφῆκε θαυμάσια ἔργα διακρινόμενα κυρίως διὰ τὴν ἀπροσμίμητον φωτοσκίασίν των.

Ρεμὶ ("Α γ ι ο ς)· ἀρχιεπίσκοπος τῶν Ρειμῶν ἀπὸ 461—533. 'Ε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βάπτισε τὸν Κλόβιν (Χλοδοβῖκον). Ἑορτὴ τὴν 1 Ὀκτωβρίου (ν).

Ρεμιρ(ε)μόν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βοσγίων, 415 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ. 8,950. Ἕξοχοι τυροί.

Ρεμ(ο)υζᾶ (Ἄ β ε λ)· σοφὸς γάλλος ἀσιανολόγος, 1788—1832, καθηγ. τῆς Κινεζικῆς ἐν τῷ Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας.

Ρεμο(υ)ζᾶ (Κ ά ρ ο λ ο ς, κόμης δέ-)· γάλλος συγγραφεὺς καὶ πολιτικός, 1797—1875, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὑπὸ τὸν Θιέρσον.

Ρεμ(ο)υζᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δρώμ. Κάτ. 600.

Ρεμουλέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γκάρ. Κάτ. 1,360.

Ρεμούσταρα· χ. τοῦ δήμου Αἰπείας τῆς Μεσσηνίας. 2 ὥρ. ἀπὸ Λογγᾶ. Κάτ. 208.

Ρεμπαΐ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν. Κάτ. 1,250.

Ρεμπέρ (Ναπολέων—Ἐρρῖκος)· διαπρεπὴς γάλλος μουσουργός, 1807—1880, καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου τῶν Παρισίων.

Ρεμπούλ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλος ἀρτοποιὸς καὶ ποιητής, 1796—1864, μέλος τῆς Συντακτικῆς συνελεύσεως τοῦ 1848.

Ρεμύ (**Σαὶν-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Στόμια-Ροδανοῦ. Ρωμαϊκὰ ἐρείπια. Κάτ: 5,900.

Ρεμύ-ἀν-Μπουζεμόν (**Σαὶν-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν. Κάτ: 820.

Ρεμύ-σὺρ-Ἀνρόλλ (**Σαὶν-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ-δέ-Δώμ. Κάτ: 5,600.

Ρεναν (**Σαὶν-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 1760.

Ρενὰν (Ἐ ρ ν έ σ τ ο ς)· εἷς ἐκ τῶν διασημοτέρων γάλλων φιλολόγων καὶ φιλοσόφων τοῦ αἰῶνός μας. Σπουδαιότερον ἔργον αὐτοῦ εἶνε ὁ «Βίος τοῦ Ἰησοῦ», ἔργον γραφὲν μετὰ πολυετεῖς ἐπιτοπίους μελέτας ἐν Παλαιστίνῃ καὶ διεγεῖραν θόρυβον εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Ἐγεννήθη τὸ 1823.

Ρενὲ Δ' Ἀνζοῦ· 1408-1480, διάδοχος Καρόλου τοῦ Βαλουᾶ, υἱὸς Φιλίππου Γ' τοῦ τολμηροῦ, δουκὸς τῆς Ἀνδεγαυΐας. Διωχθεὶς τὸ 1442 ὑπὸ Ἀλφόνσου τοῦ Ἀραγωνικοῦ ἔζησεν ἰδιωτεύων καὶ ἐσχαζόμενος, ἐδείχθη δὲ φίλος καὶ προστάτης τῶν γραμμάτων καταγίνας καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ποίησιν.

Ρενὲ ὁ Γ', δοὺξ τῆς Λ ο ρ ρ α ί ν η ς· ἀπωλέσας τὰ κράτη του ἁρπαγέντα ὑπὸ Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ, κατώρθωσε νὰ τὸν νικήσῃ μετὰ πολλὰς ἀποτυχίας τὸ 1477, ὅπου ἔπεσεν ὁ Κάρολος. Ἀπέθ. τὸ 1508.

Ρενὲ δὲ-Φράνς (1510—1579)· δευτερότοκος θυγάτηρ Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ' καὶ Ἄννης τῆς Βρεττανικῆς. Ἐγένετο καλβινίστρια. Θυγάτηρ αὐτῆς ἦν ἡ Λ ε ο ν ώ ρ α δ' Ἔ σ τ ε, ἧς τόσον θερμῶς ἠράσθη ὁ Τάσσος.

Ρένεδη· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Προστοβίτσας. Κάτ: 163.

Ρένεδι· χ. τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Γορτυνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Βερβίτσας. Κάτ: 200.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρενιὰρ (Ἰω. Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· ὁ διαπρεπέστερος κωμικὸς ποιητὴς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, 1655-1709, μετὰ τὸν Μολλιέρον πάντοτε. Ἐπεχείρησε μακρὰ ταξείδια φθὰς μέχρι Λαπωνίας, ἐκρατήθη δ' ἐπί τινα χρόνον αἰχμάλωτος ἐν Κων)πόλει.

Ρενιὲ (Κ.-Ἀ λ φ.-Λ έ ω ν)· γάλλος ἀρχαιολόγος, 1809-1886, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου.

Ρενιὲ (Μ α θ ο υ ρ ῖ ν ο ς)· γάλλος σατυρικὸς ποιητής, 1573-1613, ἐχθρὸς τοῦ Μαλέρμπ.

Ρενιὲ δὲ-λὰ-Βριέρ (Φ.-Ἰ-Φ ι λ ο κ λ ῆ ς)· γάλλος κωμῳδός, 1807—1885, ἑταῖρος τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας».

Ρενιὲ-Δε(σ)μαραῖ· γάλλος φιλόλογος καὶ γραμματικός, 1632-1713, ὁ πρῶτος ἐκδοὺς τὸ «Λεξικὸν τῆς Γαλλ-Ἀκαδημίας».

Ρενιὼ δὲ Σαὶν Ζὰν δ' Ἀνζελύ· Πρῶτος ὀργανωτὴς τοῦ τακτικοῦ φιλελληνικοῦ ἱππικοῦ, τοῦ 1821 ὅπερ ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμά του διεκρίθη ἰδίως ἐν Καρύστῳ. Ἦτο λίαν ἀγαπητὸς καὶ σεβαστὸς εἰς τοὺς στρατιώτας του. 1794—1870. Ἔφερε τὸν τίτλον κόμητος καὶ ἀπέθανεν ἐν Γαλλίᾳ μὲ τὸν βαθμὸν Στρατάρχου.

Ρενιώλ (Ἔ ρ ρ ῖ κ ο ς - Β ί κ τ ω ρ)· διάσημος γάλλος φυσικός, 1811—1874.

Ρενιώλ (Ἔ ρ ρ ῖ κ ο ς)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1843—1871, ζωγράφος, πεσὼν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βουζενβάλ.

Ρέννα· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ἐ-Βιλαίν, 373 χλμ. ἀπὸ Παρισίων εἰς τὴν συμβολὴν τῶν ποτ. Ἰλλ καὶ Βιλαίν. Ἀρχιεπισκοπή, ἀκαδημία. Ἀκμαία ὑφαντουργία, βυρσοδεψία κλπ. Κάτ: 67,500.

Ρέντζανη· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Λαρίσης, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀγυιᾶς. Κάτ: 902.

Ρέντζεμπουργ· γερμανικὸν ὄνομα τῆς π. Ρ ά τ ι σ β ό ν ν (α ς),— βλ. λ.

Ρέντη (τοῦ) ὄρα Ἅγιος-Ἰωάννης (τοῦ Ρέντη).

Ρεντίνα· πρωτ. τοῦ δήμου Μενελαΐδος τῆς Θεσσαλικῆς Καρδίτσης, 9 ὥρ. ἀπὸ Καρδίτσης. Κάτ: 1,399. Εἰρηνοδικεῖον ταχυδρομεῖον, ἕλλην. σχολεῖον.

Ρεντουτέ (Πέτρος- Ἰωσὴφ)· διαπρεπὴς βέλγος ζωγράφος, 1759-1840 διακριθεὶς εἰς τὴν ἀπεικόνισιν ἀνθέων κυρίως.

Ρεντσέρι· χ. τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν τῆς Φθιώτιδος, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μώλου. Κάτ: 330.

Ρένχεν· κωμόπ. τοῦ γερμ. μεγάλου δουκάτου τῆς Βάδες ὅπου τὸ 1796 ὁ Μορὼ ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακούς. Κάτ: 2,600.

Ρενῶ Δ' Ἐλικαγγαραῖ· ὁ ἐπιλεγόμενος «Μικρὸς Ρενῶ», γάλλος ναυτικός. 1652—1719, ἐφευρέτης εἴδους τινὸς ναυτικῶν τηλεβόλων.

Ρενωδέν (1757—1809)· γάλλος ναύαρχος κυβερνήτης τοῦ «Ἐκδικητοῦ» τοῦ ἀνατιναχθέντος τὸ 1794.

Ρενωδί (Γ ο δ ε φ ρ ο ᾶ δέ-Λά-)· καλβινιστὴς εὐπατρίδης γάλλος, ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας τοῦ Ἀμβοάζ τὸ 1560.

Ρενωδό (Θ ε ό φ ρ α σ τ ο ς)· γάλλος ἰατρός, 1584—1653, ἱδρυτὴς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς ἀρχαιοτάτης γαλλικῆς ἐφημερίδος «Ἐφημερὶς τῆς Γαλλίας».

Ρεόλ (Λά)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης, 643 χλμ. ΝΔ τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Γαρούνα. Κάτ: 4,400.

Ρεοῦζι· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Στύρα. Κάτ: 208.

Ρεουνιὼν ἢ Βουρβὼν)=Νῆσος τῆς Ἑνώσεως· εὑρίσκεται εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἔμπροσθεν τῶν Α παραλίων τῆς Ἀφρικῆς. Ἔκτ. 1350 τετρ. χλμ. Κάτ: 175,000. Ἔχει ἀφθονίαν καὶ ποικιλίαν μεγάλην φυτικῶν προϊόντων καὶ πρωτεύουσαν τὸν Ἅγιον Διονύσιον. Ἀνήκει εἰς τοὺς Γάλλους.

Ρεπαπή· θερινὸς ἀγροικικὸς οἰκισμὸς τοῦ χ. Κανακάδες τοῦδήμου Παρελείων τῆς Κερκύρας.

Ρέπνιν· ρῶσος στρατηγὸς καὶ διπλωμάτης, 1734-1801, μεγάλως δράσας κατὰ τὸν διαμελισμὸν τῆς Πολωνίας.

Ρεσέϋ-σὺρ-Οὔρς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-δ' Ὄρ. Κάτ: 940.

Ρεσικούρ-λὲ-Σιατώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέρθ. Κάτ:980.

Ρέσνιτσκ (Γοδοφρῖδος)· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Βοημίας τῆς Αὐστρίας, ἀπέθανεν ἐν Σαλαμῖνι τὴν 15 Αὐγούστου 1823. Οὐδὲν ἕτερον γνωστὸν περὶ αὐτοῦ.

Ρεστὶφ-δὲ-Λά-Βρετόννν· γάλλος μυθιστοριογράφος πολυγραφώτατος ἀλλ' ἐκ τῶν μετριωτάτων. 1734—1805.

Ρεστοῦ (Ἰωάννης)· γάλλος ζωγράφος, 1692—1768, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Ζουβενέ.

Ρεστοῦ (Ἰω-Βερνάρδος)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1732—1797, ζωγράφος ἐπίσης καὶ ἀκαδημαϊκός.

Ρεστῶ (Πέτρος)· γάλλος γραμματικός, 1696—1764.

Ρετεντοῦ· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Λαντζόϊ. Κάτ. 323.

Ρέτζ· ἀρχ. μικρὰ χώρα τῆς γαλλ. Βρεττάνης μὲ πρωτ. Μασὲ κούλ. Ἐκ ταύτης ἔλαβε τὸ ὄνομα Γόνδι (βλ.λ) ὁ ἀκαρδινάλιος τοῦ Ρέτζ».

Ρὲτζ (Ζίλλδὲ-Δαβάλ, ἄρχοντος)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1396-1440. Κατέστη περιώνυμος διὰ τὴν ἀνάμιξίν του εἰς μαγγανίας καὶ φρικώδεις δολοφονίας 200 παιδίων, ἀπεκεφαλίσθη δὲ παρὰ τὴν Νάντην.

Ρετιέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ὲ-Βιλαίν. Κάτ: 3,210.

Ρετοῦνι· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεχαινά. Κάτ: 242.

Ρετσίνα χ. τοῦ δήμου Μεσολογγίου, οὗ ἀπέχει 4 ὥρ. Κάτ: 151.

Ρετσινόλακκος· γεωργικαὶ θερινὰι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας.

Ρετσῶνα· χειμερινὸς οἰκισμὸς βλαχοποιμένων ἐν τῷ δήμῳ Αὐλίδος τῶν Θηβῶν.

Ρεϋμπώ (Δουδοβῖκος)· γάλλος φιλόλογος, 1799-1879, μέλος τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας.

Ρέϋνολδς· διαπρεπὴς ἄγγλος ζωγράφος 1723-1792.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρεϋνω (Ἰ ω ά ν ν η ς)· γάλλος μηχανουργὸς τῶν μεταλλείων, 1806-1863, μέλος τῆς Συντακτικῆς συνελεύσεως τοῦ 1848.

Ρεβῦϊ (Β ε ρ σ ὲ ρ ὸ έ-)· γάλλος στρατηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ θανὼν τὸ 1880. Εἶνε ἐφευρετὴς τῶν ὀρειχαλκίνων πυροβόλων τῶν 7 καὶ 5.

Ρεωμὺρ (**Ρεώμυρος**)· διαπρεπὴς γάλλος φυσιολόγος καὶ φυσικός, 1683-1757, δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς τὸ γνωστὸν θερμόμετρον καὶ ποιησάμενος σημαντικωτάτας ἐπὶ τῶν ἐντόμων παρατηρήσεις.

Ρήβας ἢ Ρήβαιος· ποτ. τῆς ἀρχ. Βιθυνίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Ρήγας ὁ Φεραῖος· διάσημος ἑλλὴν ποιητὴς καὶ πατριώτης, 1753—1798, εἷς τῶν πρωτεργατῶν τοῦ κηρύγματος τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῶν εἰλικρινεστέρων καὶ εὐγενεστέρων προδρόμων τῆς νεοελληνικῆς ἐλευθερίας. Καταδιωκόμενος καὶ φυγὼν εἰς Αὐστρίαν, παρεδόθη ἀτίμως ὑπὸ τῶν αὐστριακῶν εἰς τοὺς Τούρκους παρ' ὧν ἐπνίγη ἐν τῷ Δουνάβει παρὰ τὸ Βελιγράδιον.

Ρηγγίνα· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τοῦ χ. Καστελλάνοι τῆς Κερκύρας.

Ρηγίλλα· σύζυγος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Ρηγίλλη· μικρὰ λίμνη τοῦ Λατίου πρὸς Α τῆς Ρώμης ξηρανθεῖσα τὸ 1855. Παρ' αὐτὴν τὸ 496 π.Χ. ὁ Ποστούμιος κατετρόπωσε τοὺς Λατίνους.

Ρήγιλλος· ἀρχ. π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ.

Ρήγινον· ἀρχ. π. τῆς Οὐενδελικίας ἐπὶ τῆς ἐξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως.

Ρήγιον· ἀκρωτ. τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἔναντι τῆς Μεσσήνης, ὅπου ἡ θάλασσα εἰσδύσασα ἐχώρισε τὴν Σικελίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Ἡ σημερινὴ π. Ρ ή γ ι ο ν, **Ρέντζιο** καλούμενον, κεῖται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῆς Μεσσήνης καὶ εἶνε πρωτ. τῆς Κάτω Καλαβρίας. Ἀρχιεπισκοπή, ὡραῖαι οἰκοδομαί, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 38,000.

Ρήγιον· ἀρχ. π. τῆς Βρεττίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμ. ἀκρωτ., συνοικισθεῖσα ὑπὸ Χαλκιδέων ἐξ Εὐβοίας καὶ Μεσσηνίων ἐκ Πελοποννήσου περὶ τὸ 725 π. Χ. — Τὸ σημερινὸν Ρήγιον, **Ρέντζιο**, ὡς τὸ συνώνυμόν του τοῦ Μεσσηνιακοῦ πορθμοῦ καλούμενον, κεῖται νωτίως τοῦ Πάδου ἐπὶ τοῦ Κροστόλο καὶ εἶνε πρωτ. ἐπαρχ τοῦ νομοῦ Λίμιλίας. Ἐπὶ γαλλ. κατοχῆς ἦν πρωτ. τοῦ Κροστάλο (βασίλειον τῆς Ἰταλίας), εἶτα δ' ἀπετέλεσε μέρος τοῦ δουκάτου τῆς Μοδένας 1814-1859. Ἐπισκοπή, ἀκμ. ἐμπόριον καὶ βιομηχ. Κάτ: 25,000, μετὰ δὲ τῶν προαστείων 53,000.

Ρήγκλια (Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω)· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 426.

Ρηγνίδας· υἱὸς τοῦ Φάλκου, ἔγγονος τοῦ Τημένου.

Ρηγόπουλος (Ἀγγελάκης)· πολιτικὸς τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν, ὑπηρετήσας ὡς ἔφορος ἐν Πάτραις κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ρηγόπουλος (Θεόδωρος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Φίλια τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρετήσας ἐν ἀρχῇ ὡς γραμματεὺς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, εἶτα δὲ παλαίσας κατὰ τοῦ Δράμαλη ἐκ τοῦ φρουρίου τοῦ Ἄργους, μεθ' ὃ μετέβη εἰς Σπέτσας ἀπειλουμένας ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ στόλου. Γενόμενος εἶτα γραμματεὺς τοῦ γενναίου Κολοκοτρώνη ἐστράτευσε μετ' αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, ὑπηρετήσας ἅμα καὶ ὡς πολιτικός.

Ρηγοῦλος· Ἀττίλιος, ὕπατος τῆς Ρώμης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στόλου κατὰ τῶν Καρχηδονίων τοὺς ὁποίους κατ' ἀρχὰς κατεπολέμησεν ἐπιτυχῶς καὶ ἐκυρίευσε 240 πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν Σικελίᾳ. Ἐπελθόντος ὅμως τοῦ Σπαρτιάτου Ξανθίππου μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἑλλήνων μισθοφόρων πρὸς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων, συνελήφθη καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς Καρχηδονίους, οἵτινες τὸν ἐφόνευσαν μετὰ πολλὰς βασάνους.

Ρήδιγκ· ποτὲ πρωτ. τῆς ἀγγλ. κομητείας Βέρξαϊρ. Ἀκμαιοτάτη βιομηχανία, μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 34,000.

Ρηκιστρανά· θέσις τοῦ δήμου Ἡρακλείας τῆς Ἄρτης. 5 ὥρ. ἀπὸ Καλεντίνης.

Ρῆμοι· ἀρχ. ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Βελγικῆς, σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ρῆμοι· π. ἐπίσημος τῆς ΒΑ Γαλλίας, πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ νομοῦ Μάρν, ἔχουσα μεγαλοπρεπέστατον μητροπολιτικὸν ναόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο ἄλλοτε αἱ στέψεις τῶν βασιλέων. Ρωμαϊκὰ ἐρείπια. Κάτ. 100,000.

Ρήνεια· μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Δήλου, ἔνθα οἱ Δήλιοι ἔθαπτον τοὺς νεκρούς των.

Ρήνη· νύμφη, σύζυγος τοῦ Ὠϊλέως.

Ρῆνος· μέγας ποτ. τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης· πηγάζει ἐκ τοῦ ὄρους Ἅγιος Γοθάρδος τῆς Ἑλβετίας, διαρρέει τὴν λίμνην Κωνσταντίαν, περᾷ ἀπὸ τὰς πόλεις Βασιλείαν, Μαϊάνσαν, Κομβλεντίαν, Κολωνίαν κλ. καὶ διατρέχων ὁλόκληρον τὴν ΒΔ Γερμανίαν καὶ τὴν Ὁλλανδίαν χύνεται εἰς τὴν Βόρειον θάλασσαν διὰ 3 κυρίων στομίων κατόπιν τοῦ 1350 χιλμ.

Ρῆνος-Ἄνω ποτὲ διαμέρισμα τῆς ΒΑ Γαλλίας. Ἔκτ. 4,108 τετρ. χλμ. Κάτ: 375,000. Πρωτ. Κολμάρ. Ἀπὸ τοῦ 1871 ἀνήκει εἰς τὴν Γερμανίαν, ὑποδιαιρεθὲν εἰς 6 διοικήσεις. Τὸ τμῆμα Μπελφόρ ἔμεινεν εἰς τὴν Γαλλίαν (610 τετρ χλμ. Κάτ: 80,000).

Ρῆνος - Κάτω· ποτὲ διαμέρισμα τῆς ΒΑ Γαλλίας. Ἔκτ: 4554 τετρ. χλμ. Κάτ: 611,000. Πρωτ. Στρατσβοῦργον. Ἀπὸ τοῦ 1871 ἀνήκει εἰς τὴ, Γερμανίαν, ὑποδιαιρεθὲν εἰς 8 διοικήσεις.

Ρηξήνωρ· υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου.

Ρηξήνωρ· πατὴρ τῆς Χαλκιόπης, συζύγου τοῦ Αἰγέως.

Ρηξίβιος· ὀλυμπιονίκης ἐξ Ὀποῦντος, νικήσας παγκράτιον περὶ τὴν 61 ὀλυμπ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρηξίβιος· Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Μεταποντίου.

Ρῆσος· ἕτερον ὄνομα τοῦ ποτ. Ρήβα.

Ρῆσος· ποτ. τῆς Τρωάδος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Γράνικον.

Ρῆσος· υἱὸς τοῦ Ἠϊονέως ἢ τοῦ Στρυμόνος καί τινος Μούσης, σύμμαχος τῶν Τρώων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Διομήδης ἐφόνευσαν καὶ ἥρπασαν τοὺς λαμπροὺς ἵππους του.

Ριτό· χ. τοῦ δήμου Σολυγείας τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Σοφικοῦ. Κάτ: 77.

Ριαγρέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ. Κάτ: 2,400.

Ριαζάν ἢ **Ραζάν**· πρωτ. ὁμων. ρωσ. κυβερνείου οὐ μακρὰν τῆς Μόσχας. Διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Ὄκα, ἔχει δὲ «κρεμλῖνον» καὶ πολυαρίθμους ναούς. Κάτ. 22,000.

Ριάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ. Κάτ: 2,330.

Ριανός· ἐκ Κρήτης, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, κατ' ἀρχὰς δοῦλος καὶ φύλαξ γυμναστηρίου, ἔπειτα δὲ σπουδάσας καὶ ἀναδειχθεὶς ὡς γραμματικὸς καὶ ἐποποιός.

Ριβάλ (Γαβριήλ)· φιλέλλην τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐκ Γενεύης τῆς Ἑλβετίας· ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀσθενείας τῇ 1 Φεβρουαρίου 1827. Ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς εἰς τὸ 13 τάγμα τῆς γραμμῆς ἐν Γαλλίᾳ. Ἦτο εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τμήματος τοῦ λόχου τῶν Φιλελλήνων ἐν Χαϊδαρίῳ. Ἀπέθανεν ἐντὸς τοῦ φρουρίου τῶν Ἀθηνῶν.

Ριβαρόλ (Ἀντώνιος, κόμης δέ-)· πνευματωδέστατος γάλλος συγγραφεύς, 1754-1801, ὑπερασπίσας τοὺς βασιλόφρονας κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπαναστάσεως διὰ τῆς ἐφημερίδος του «Πράξεις τῶν Ἀπωστόλων»! Καταφυγὼν εἰς Βερολῖνον κατὰ τὴν τρομοκρατίαν, ἀπέθ. ἐκεῖ.

Ριβ-δὲ-Ζιέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ. Πλουσιώτατα ἀνθρακωρυχεῖα, κατασκευὴ ἀτμομηχανῶν, σιδηροχυτήρια, ὑελουργεῖα, μεταξουργεῖα, ἐριουργεῖα κλπ. Κάτοικ: 14,500.

Ριβὲ δὲ-λά-Γκράνζ (Ἀντώνιος Δόν-)· σοφὸς βενεδικτῖνος, 1683-1749, συγγραφεὺς τῶν 9 πρώτων τόμων τῆς «Φιλολογικῆς Ἱστορίας τῆς Γαλλίας».

Ριβεζάλτ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀνατολικὰ-Πυρηναῖα. Μέγα ἐμπόριον οἴνων. Κάτ: 6,400.

Ριβίλ (Φίλιππος)· Γάλλος φιλέλλην τοῦ 1821· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Σύρῳ περὶ τὸ 1826. Ὑπολοχαγὸς ἐν Γαλλίᾳ φέρων τὸν σταυρὸν τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ἡ ἐποχὴ τοῦ θανάτου του εἶνε ἀβεβαία.

Ριβερίνα· πλούσιον διαμέρισμα τῆς αὐστραλοαγγλικῆς Νέας Νοτίου Οὐαλλίας, τὸ ἐπιλεγόμενον «Αὐστραλικὴ Μεσοποταμία». Διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Δάρλιν. Πρωτ. Δενίλικαΐν.

Ριβιὲρ (Ἑρρῖκος)· γάλλος πλοίαρχος καὶ εἷς τῶν διαπρεπεστέρων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς μας, γεννηθεὶς τὸ 1824. Ἔγραψε ψυχολογικώτατα μυθιστορήματα, ἀρίστην «Ἱστορίνα τοῦ ναυτικοῦ κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ναι» καὶ ἄ. Διευθύνων τὸ σῶμα τῆς καταλήψεως ἐν Τογκίνῳ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Ἰνδοσινῶν πρὸ τοῦ Χανοΐ τὸ 1883.

Ριβιέρο· (Μιχαὴλ Φερδινάνδος)· φιλέλλην ἐκ Κορδούης τῆς Ἱσπανίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας τὴν 3 Φεβρουαρίου 1827. Παλαιὸς ἀξιωματικὸς ἐξελθὼν τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τῆς Σεγοβίας. Ἐθελοντὴς ἐν Ἑλλάδι, Ἀπέθανεν ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

Ριβιώτισσα· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 40′. Κάτ. 171.

Ριβολί· χ. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ ὑψηπέδου τῆς Βενετίας δεσπόζοντος τοῦ Ἀδίγη, διάσημον διὰ τὴν παρ' αὐτὸ νίκην τοῦ Βοναπάρτου κατὰ τῶν Αὐστριακῶν τὴν 2)14—3)15 Ἰανουαρίου 1797. Ἐκ τούτου ὁ Μασσένας ἔλαβε τὸν τίτλον «δοὺξ τοῦ Ριβολί».

Ριβ σὺρ-Φούρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Χυτήρια, σιδηρουργεῖα, μεταξοκλωστήρια. Κάτ. 3000.

Ριβώλ (Ἰ.-δέ-)· γάλλος θαλασσοπόρος τοῦ ΙΣ′ αἰῶνος, ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Κολινὺ νὰ ἀποικίσῃ τὴν Φλωρίδα· ἀλλ' ἐκεῖ ἐφονεύθη μετὰ τῶν συντρόφων του τὸ 1565 ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν.

Ρίγα· π. τῆς Ρωσίας, πρωτ. τοῦ κυβερνείου τῆς Λιβονίας, ἡ δευτέρα κατὰ τὴν ἐμπορικὴν σπουδαιότητα, μὲ λαμπρὸν λιμένα εἰς τὸν φερώνυμον κόλπον, σπουδαίαν βιομηχανίαν καὶ 180,000 κατ.

Ριγὰλ (Στέφανος Κλαύδιος)· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐξ Ἀρλῶν τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀσθενείας τὴν 6 Φεβρουαρίου 1827. Πρώην λοχαγὸς εἰς τὸ 20ὸν τάγμα τῆς γραμμῆς. Ἔφερεν τὸν σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ἦτο ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν φιλελλήνων ἐπολέμησεν ἐν Χαϊδαρίῳ, ἀπέθανε δ' ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως.

Ριγάλοβο· ποιμενικαὶ ἀγροικίαι, 2 ὥρ. ἀπὸ Μερίτσας τοῦ δήμου Ὀξυνείας τῆς Καλαμπάκας.

Ρίγανη· χ. τοῦ δήμου Οἰνιάδος τῆς Βονίτσης, 3 ὥρ. 40′ ἀπὸ Κατοχῆς. Κάτ. 293.

Ριγανόχωρα· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Λακωνικῆς, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κότρωνα. Κάτ. 76.

Ριγγὶ ἢ Ριγχί· ὄρη τῆς Ἑλβετίας μεταξὺ τῶν λιμνῶν Ζούγκ καὶ Λοὔτσερν, ἀποτελοῦν τὴν ἐσχατιὰν μιᾶς διακλαδώσεως τῶν Γλαρίων Ἄλπεων καὶ ἀπὸ τῆς προσιτῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἀναπτύσσεται ἐπιβλητικῶς μεγαλοπρεπὴς θέα. Ὕψ. 1875 μ.

Ριγγίνι· πρωτ. τοῦ δήμου Θρονίου τῆς Λοκρίδος (Φθιῶτις), 7 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀταλάντης (ΒΔ) καὶ 3 ἀπὸ Θρονίου. Κάτ. 527.

Ριγγὼ (Ὑάκινθος)· γάλλος ζωγράφος, 1659—1743, διακριθεὶς κυρίως εἰς τὴν προσωπογραφίαν δι' ἣν ἐπωνομάσθη «Γάλλος Βὰν Δύκ».

Ριγγὼλ-δὲ-Ζενουϊλλί· γάλλος ναύαρχος, 1807—1873, εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς ἀποικίας τῆς Κοχιγκίνης, ὅπου κατέλαβε τὴν Σαϊγὰν τὸ 1859.

Ριγκλάδες· πρωτ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας, 7 1/2

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὥρ. ἀπὸ Κερκύρας. Ταχυδρομεῖον, Τηλεγραφεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ. 762.

Ριγκόρ· χρονικογράφος γάλλος ἀποθ. τὸ 1207. Εἶνε συγγραφεὺς «Ἱστορίας τοῦ Φιλίππου-Αὐγούστου».

Ρίγμος· υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμόνων τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ριέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Γαρούνα. Κάτ: 1900.

Ριὲ (Ἰωάννης δέ-)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας ἐπὶ Καρόλου Ϛ', 1342—1417.

Ριέζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις. Κάτ. 2350.

Ριὶλ (Λουδοβῖκος)· ἀντιπρόσωπος τῶν γαλλικῆς καταγωγῆς μιγάδων ἐν τῇ καναδικῇ Μανιτόβᾳ, ἀντιστὰς ἡρωϊκῶς κατὰ τῶν Ἄγγλων τὸ 1869 καὶ τὸ 1870. Ἀναγκασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας, ἐπανῆλθε τὸ 1885 καὶ ἐξήγειρε τοὺς ἀποίκους τῶν ἀκτῶν τῆς λίμνης Βιννιπέγης καὶ ὁλονικήσας, ἡχμαλωτίσθη τέλος ὑπὸ τῶν Ἄγγλων καὶ ἀπηγχονίσθη τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν Ρεντζίνᾳ.

Ριέμ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Γαρούνας. Κάτ: 2,150.

Ριεμαζιοῦ χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ. Ὑδατα μεταλλικὰ ἀεριοῦχα καὶ σιδηροῦχα. Κάτ: 170.

Ριέντζι (Νικόλαος Γαπριῖνο)· φίλος τοῦ Πετράρχου, 1310-1354, ἐξεγείρας τὸν λαὸν κατὰ τὴν ἐν Ἀβινιὼν διαμονὴν τῶν Παπῶν, ἐπανίδρυσε τὴν Ρωμαϊκὴν δημοκρατίαν. Ἀλλ' ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ πολεμούμενος ὑπὸ τῶν εὐπατριδῶν κατέφυγεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν Δ, ὅστις ὅμως παρέδωκεν αὐτὸν Κλήμεντι τῷ Ζ' φυλακίσαντι αὐτὸν ἐν Ἀβινιὼν. Τὸ 1354 ἀνετέθη αὐτῷ ὑπὸ Ἰννοκεντίου Ϛ' ἡ διοίκησις τῶς Ρώμης· καὶ πάλιν ὅμως ἀποβλέψας εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀπολύτου ἀρχῆς ἐφονεύθη ἔν τινι συμπλοκῇ.

Ριεπεϋρού· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρόν. Κάτ. 2,150.

Ριέτι· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Ὀμβρικῆς ἐν τῷ νομῷ Περουγίας. Ἐπισκοπή, ὑφαντουργεῖα καὶ δερματοκατεργαστήρια. Ἐδῶ τὸ 1719 οἱ γαλλοι ἐνίκησαν τοὺς νεαπολιτανούς. Κάτ. 18,000.

Ριζᾶ· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. 10'. Κάτ. 85.

Ρίζα· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου τῆς ΝΑ Αἰτωλίας, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ναυπάκτου. Κάτ. 62

Ρίζα (Ξυλοκάστρου)· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα καὶ 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ξυλόκαστρο. Κάτ. 72.

Ρίζα· χ. τοῦ δήμ. Λιμένος Σητείας, Ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 55.

Ρίζα· χ. τοῦ δήμου Μουρνιῶν, ἐπαρχ. Βιάννου Ρίζου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 200.

Ρίζαβα· χ. τοῦ δήμου Σελάνων τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης, 1 ὥρ. 1)4 ἀπὸ Παραπράστανης. Κάτ. 280.

Ρίζαις· (συνοικίαι: Ἀλῆδες, Κεφαλᾶ, Μούτσια, Πυργέϊκα, Ράμιζα)· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Τριπόλεως καὶ 3)4 ὥρ. ἀπὸ Πιάλι. Κάτ. 939.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ριζάνα· ἀρχ. π. παραθαλασσία τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γεδρωσίας.

Ριζάραι· δύο εἶνε οἱ ἀδελφοὶ οἱ φέροντες τὸ ὄνομα τοῦτο: ὁ πρεσβύτερος Μάνθος καὶ ὁ Γεώργιος. Ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐλέγετο Ρίζος Μάνθος ἡ δὲ μήτηρ των Κελούσιω, ἐγέννησε δὲ τὰ δύο της τέκνα ἐν Μονοδενδρίῳ πολίχνῃ τοῦ Ζαγορίου. Ἀποθανόντος ἐνωρὶς τοῦ πατρός των, οἱ ἀδελφοὶ Ριζάραι ἀνετράφησαν ἐν μεγάλῃ εὐσεβείᾳ καὶ ἀρετῇ, ὑπὸ τῆς μητρός των ἥτις τὸν μεγαλείτερον αὐτῆς υἱὸν τὸν Μάνθον ἔπεμψε παρὰ τῷ θείῳ αὐτοῦ Πανταζῇ ἐμπορευομένῳ ἐν Μόσχᾳ ὅπου καὶ συνεπλήρωσε τὴν ἐκπαίδευσίν του· προσκολληθεὶς βραδύτερον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θείου του καὶ ἐντριβὴς γενόμενος εἰς τὰ τοῦ ἐμπορίου, ἤρξατο νὰ ἐργάζηται μόνος του ὡς ἔμπορος· ὡς ἐκ τῆς ἱκανότητός του δὲ καὶ τῆς εὐφυΐας του δὲν ἤργησε νὰ σχηματίσῃ ἱκανὴν περιουσίαν. Τὸ 1806 μετεκάλεσεν ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ τὸν ἀδελφόν του Γεώργιον μεθ' οὗ, καταρτισθέντος καὶ τούτου ἐμπορικῶς, συνειργάσθη ἐν ὁμονοίᾳ μέχρι τοῦ 1821 ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ Μάνθος· Ζῶντος ὅμως καὶ τούτου εἶχε γεννηθῇ παρ' αὐτοῖς τὸ σχέδιον περὶ ἱδρύσεως Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημείας, ἀλλ' ἀνέβαλλον τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας πρὸς εὕρεσιν καταλλήλου πόλεως. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ Γεώργιος Ριζάρης ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας τὸ 1837 ἔνθα ἔχων σύμβουλον τὸν νομικὸν Ἰωαννίδην, κατήρτισε τὴν διαθήκην του καθ' ἣν λειτουργεῖ ἤδη ἡ ἐν Ἀμπελοκήποις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας «Ριζάρειος Ἱερατικὴ Σχολή». Τῇ ἀρωγῇ τῶν Ριζαρῶν ἱδρύθη καὶ ἐν τῇ πατρίδι των Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ ἄλλα ἱδρύματα πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων. Εἰς τὴν περιουσίαν τῶν Ριζαρῶν ὀφείλεται καὶ ἡ ἀπολύτρωσις πολλῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες περιέπεσαν εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἐπαναστάσεως ἔτη. Καὶ τῶν δύο δὲ τούτων ἀνδρῶν ὁ βίος διέρρευσεν ἐν ἐκουσίαις στερήσεσι καὶ αὐστηρᾷ φειδοῖ ἐπιβαλούσῃ αὐτοῖς τὴν ἀγαμίαν. Παθὼν τέλος ὁ ἐπιζῶν Γεώργιος ἐξ ἀτονίας τῶν πεπτικῶν ὀργάνων, ἀπέθανε τὴν 1 Ἰουλίου 1841.

Ριζαριό· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων, ὧν ἀπέχει 1)2 ὥρ. Κάτ. 497.

Ρίζι· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων τῆς Θεσσαλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Φέρσαλα. Κάτ. 55.

Ριζόμυλος· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Γκερλῆ. Κάτ. 239.

Ριζόμυλος· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου (Ἀχαΐα), 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Αἰγίου. Κάτ. 204.

Ρίζος· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Ζυγοβιστίου, γνωστότερος ὑπὸ τὸν τίτλον «Καπετὰν-Ρίζος» Ὑπηρέτησεν ἐν ἀρχῇ εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν τῆς Ζακύνθου ὡς ἀξιωματικός. Ἀρξαμένου τοῦ ἀγῶνος διέβη εἰς Πελοπόννησον καὶ ἀπώθησε κατ' ἀρχὰς τοὺς Λαλαίους τουρκαλβανοὺς πολιορκοῦντας τοὺς Γαστουνίτας εἰς τὸ φρ. Χλε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μοῦτσι, εἶτα δὲ ἠκολούθησε τὸν Κολοκοτρώνην ὡς σωματοφύλαξ αὐτοῦ καὶ ἀρχηγὸς σώματος, πανταχοῦ διακριθεὶς ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ πολεμικῇ ὀξιότητι.

Ριζόσκλωπο· χ. τοῦ δήμ. Ἀκρωτηρίου, Ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 80.

Ριζοῦς· ἀρχ. π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Ῥιζοῦς· ἀρχ. π. μετὰ λιμένος ἐν Πόντῳ τῆς Ἀσίας.

Ρίζων· ἀρχ. π. τῆς Δαλματίας ἐπὶ ὁμων. ποταμοῦ ἢ κόλπου.

Ρίκαβα· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. 40' ἀπὸ Χαλανδρίτσας. Κάτ. 24.

Ρικέ, βαρὼν δὲ - Β ο υ ρ ε π ώ· γάλλος μηχανικός, 1604—1680, ὁ διορύξας τὴν Μεσημβρινὴν-Διώρυχα τῆς Γαλλίας δι' ἧς συνεκοινώνησεν ὁ Ἀτλαντικὸς μετὰ τῆς Μεσογείου.

Ρικίμερ· ρωμαῖος στρατηγός, Σουηβὸς τὴν καταγωγήν, ὅστις, ἐπὶ 18 ἔτη, ἀνεβίβαζε καὶ κατεβίβαζεν ἀπὸ τοῦ θρόνου κατὰ βούλησιν τοὺς αὐτοκράτορας τῆς Δύσεως. Ἀπέθανε τὸ 472.

Ρικκομπόνι (Κ υ ρ ί α)· γαλλὶς μυθιστοριογράφος, 1713—1792. Εἶνε ἡ συγγραφεὺς τῶν περιωνύμων «Ἐπιστολῶν τῆς Φανῆς Βοῦτλερ».

Ρικόρ (Φ ί λ ι π π ο ς)· διαπρεπὴς σύγχρονος γάλλος χειροῦργος, μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημείας, γεννηθεὶς τὸ 1800.

Ριμίνι, τὸ ἀρχ. Ἀ ρ ι μ ί ν ι ο ν· π. τῆς Ἰταλίας παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Αἰμιλίᾳ (διοίκησις Φόρλι). Ἄριστα μεταξουργεῖα, ἐπισκοπή. Κάτ. 40,000.

Ριμπεκούρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Κάτ. 700.

Ριμπ(ε)μόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴ(σ)ν. Κάτ. 3,150.

Ριμπέρα (Ἰ ω σ ή φ)· ὁ λεγόμενος **Ἐσπανιολέτος** (= Ἱ σ π α ν ί σ κ ο ς)· διαπρεπὴς ἱσπανὸς ζωγράφος, 1588-1656, διακριθεὶς ἰδίᾳ ἐν τῇ ἀναπαραστάσει σ φ α γ ῶ ν καὶ μ α ρ τ υ ρ ί ω ν.

Ριμπεράκ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Δρώμ. 520 χλμ. ἐκ Παρισίων. Κάτ. 4,100.

Ριμπιέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Ἄλπεις. Κάτ. 1070.

Ριμπωβίλλ· ἀρχαῖος δῆμος τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Ρῆνος, ἤδη δὲ γερμανικὴ χώρα καλουμένη ὑπὸ τῶν γερμανῶν Ρ ά π π ο λ τ σ β ά ϊ λ ε ρ. Κάτ. 6100.

Ρίνθων ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Συρακουσῶν ἢ ἐκ Τάραντος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ ἐφευρὼν τὴν λεγομένην ἱ λ α ρ ο τ ρ α γ ῳ δ ί α ν.

Ρινιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρών. Κάτ. 2120.

Ρινοκόλουρα· ἀρχ. π. ἐπὶ ἀμμώδους παραλίας παρὰ τὸ ὅρια Αἰγύπτου καὶ Συρίας, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῶν συνοικισθέντων ἐκεῖ ἀνθρώπων οἵτινες ἦσαν ἠκρωτηριασμένοι τὰς ῥῖνας.

Ρινί (Κ ό μ η ς δὲ -)· γάλλος ἀντιναύαρχος, 1783—1835, κυβερνήτης τοῦ γαλλ. στολίσκου ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τοῦ Ναυαρίνου. Ἀπὸ 1831—1834 διετέλεσεν ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀπὸ δὲ 1834—1835 τῶν 'Εξωτερικῶν καὶ εἶτα πρεσβευτὴς ἐν Νεαπόλει.

Ρὶο· λέξις ἱσπανικὴ σημαίνουσα «ποταμός».

Ριοβάμβα· πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Τσιμβοράσσο τῆς δημοκρατίας τοῦ 'Ισημερινοῦ ἐν τῇ Νοτίῳ-'Αμερικῇ. Κάτ. 10000.

Ριο-Γράνδε-Δὲλ-Νόρτε (=Ποταμὸς-Μέγας-τοῦ-Βορρᾶ)· ποτ. τῆς Βορ-'Αμερικῆς χωρίζων τὰς 'Ηνωμ-Πολιτείας ἀπὸ τοῦ Μεξικοῦ καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Μεξικανικὸν κόλπον Μῆκ. 2500 χλμ.

Ριο Γράνδε-Δὸ Νόρτε· ἡ ἀνατολικωτάτη τῶν πολιτειῶν τῆς Βραζιλιανῆς ὁμοσπονδίας. Κάτ. 250000. Πρωτ. Νάταλ.

Ρὶο-Γράνδε-Δὸ-Σούλ· ἡ μεσημβριωτάτη τῶν πολιτειῶν τῆς Βραζιλιανῆς ὁμοσπονδίας. Πρωτ. Πόρτο-'Αλέγρε. Κάτ. 450,000, ὧν πολλοὶ Βέλγοι καὶ 'Ιταλοὶ ἄποικοι.

Ριόζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ "Ανω-Σῶν. Κάτ. 1,020.

Ριόλος· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, 2 3/4 ὥρ. ἀπὸ Κάτω-'Αχαΐας, Κάτ. 506.

Ριόμ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ-δὲ-Δώμ. 433 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Κάτ. 10,500.

Ριὸμ-ἔς-Μοντάνι πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κοντάλ. Κάτ. 2,800.

Ρίον· ἀρχαιότατον ὄνομα, ἀκρωτ. τῆς 'Αχαΐας.

Ρίον· ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλίας.

Ρίον καὶ 'Αντίριον· δύο ἰσχυρὰ φρούρια βενετικὰ εἰς τὴν στενὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου (Στενὸ τοῦ Ρίου), τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται κοινῶς Καστέλλια καὶ χρησιμεύουν σήμερον διὰ φυλακάς· καὶ τὸ μὲν Ρίον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς Πελοποννησιακῆς παραλίας, τὸ δὲ 'Αντίρριον ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Στερεᾶς.

Ρίον, τὸ σημερινόν· Φρ. ἐπὶ τοῦ ὁμων. ἀκρωτηρίου τῆς 'Αχαΐας εἰς τὸ ὁμών. στενόν, χρησιμεῦον ἤδη ὡς φυλακαὶ βαρυποίνων καὶ μικρὸς οἰκισμός, 2 ὥρ. ΒΑ τῶν Πατρῶν, μετὰ τελωνιακοῦ φυλακείου.

Ριόν, ὁ ποτὲ Φᾶσις, ποτ. τῆς Ρωσίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Καυκάσου (κεντρικοῦ) καὶ ἐκρέων εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν παρὰ τὸ Πότι.

Ρίον-'Ιανέϊρον, τὸ ὀρθὸν εἶνε **Ρίο-Δὸ-Χανέϊρο**· πρωτ. τῆς Βραζιλίας, ἡ μεγίστη πόλις τῆς Ν 'Αμερικῆς μετὰ τὴν Βουένος-"Αϊρες, σχεδὸν ὑπὸ τὸν τροπικὸν τοῦ Αἰγόκερω. 'Η θέσις αὐτῆς εἶνε μαγευτική. Μεταξὺ δύο γυμνῶν καὶ ἰσχυρῶς ὠχυρωμένων βράχων γρανίτου, ἀνοίγεται ἡ εἴσοδος εἰς τὸν λαμπρὸν τοῦ Ρ. λιμένα, τὸν εὐρυχωρότατον καὶ ἀσφαλέστατον τῆς γῆς ἐν ᾧ δύνανται ναγκυροβολήσωσιν οἱ στόλοι πάντων τῶν ἐθνῶν. Εἰς τὸ ΝΔ τοῦ κόλπου ἐπὶ προεχουσῶν γλωσσῶν κεῖται τὸ Ρ. διηρημένον εἰς παλαιὰν καὶ νέαν πόλιν. 'Αλλὰ πρὸς τὴν λαμπρὰν ἔξωθεν θέσιν δὲν συμφωνεῖ ἐντελῶς τὸ ἐσωτερικόν, διότι ἐλλείπουσιν εὐπρεπῆ καὶ καλλιτεχνικῶς ἐκτισμένα οἰκοδομήματα. Τὰ ἀξιολογώτερα τούτων

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἶνε τὸ ἀνάκτορον, τὸ ἐπισκοπικὸν μέγαρον, ὁ μητροπολιτικὸς ναός. Ἔχει πανεπιστήμιον, ἱστορικὴν καὶ γεωγραφικὴν ἀκαδημίαν, βοτανικὸν κῆπον καὶ περὶ τὰς 500 χιλ. κατ. συνισταμένων ἐκ μαύρων, μιγάδων καὶ ξένων. Ὁ καύσων εἶνε ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μέγιστος μετριαζόμενος ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε πνεόντων ἀνέμων. Ἡ βιομηχανία ἐν γένει ἀκμάζει ἐν Ρ., τὸ δὲ ἐμπόριον σακχάρεως, καφέ, καπνοῦ, ξύλων, δερμάτων καὶ ἀκατεργάστων ἀδαμάντων εἶνε ζωηρότατον. Ἡ πόλις ἐκτίσθη τὸ 1556 ὑπὸ Πορτογάλων. Οἱ Ὁλλανδοὶ κατέλαβον αὐτὴν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1635—40, ἀλλὰ παρέδοσαν αὐτὴν μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ οἴκου τῆς Βραγάνσης ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Πορτογαλίας. Τὸ 1763 ἐγένετο πρωτ. τῆς Βραζιλίας.

Ριπαΐα· μυθικὰ ὄρη κείμενα εἰς τὰ Β πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ἐλέγοντο καὶ Ὑπερβόρεια, ἐθεωροῦντο δὲ ὡς ἀφρίζοντα τὸν ποταμὸν Ὠκεανὸν πρὸς τὸν ἔσχατον Βορρᾶν τῆς Εὐρώπης.

Ρὶπαινα· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μεθώνης. Κάτ: 33.

Ρὶπεδη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Σιδερόκαστρο. Κάτ: 533.

Ρίπη· ἀρχ. π. τῆς Ἀρκαδίας, πλησίον τῆς Τρατίας.

Ριπόν· καταρράκτης δι' οὗ ὁ Νεῖλος ἐκρέει τῆς λίμνης Βικτωρίας ἐν τῇ χώρᾳ Οὐγάνδο.

Ριδελιὲ (Ἀ ρ μ ά ν δ ο ς Δ ο υ π λ ε σ σ ὶ δ έ)· περίφημος καρδινάλιος καὶ πολιτικὸς τῆς Γαλλίας, 1585—1642. Ὡς Ὑπουργὸς Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ' ἐπὶ 20 ἔτη ἐπέμεινεν ἐναντίον ὅλων τῶν ἐμποδίων, νὰ ὑποτάξῃ τοὺς προτεστάντας καὶ τοὺς εὐπατρίδας· εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὑπεδαύλισε τὴν πτῶσιν τοῦ Αὐστριακοῦ οἴκου καὶ τὸ 1635 ἵδρυσε τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν.

Ριδελιὲ (Δ ο ύ ξ δ έ-)· δισέγγονος τοῦ προηγ. 1696—1788, ἀνὴρ ἀτσθάλου βίου, ἀξιωματικὸς ἐν ἀρχῇ, λύσας τὴν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων διοργανωθεῖσαν πολιορκίαν τῆς Γενούης τὸ 1748 καὶ ὀνομασθεὶς διὰ τοῦτο στρατάρχης Μεγάλως ἐπιτυχὼν κατόπιν εἰς τὸν Ἑπταετῆ πόλεμον καὶ κατακτήσας τὸ Ἀννόβερον, ἕως οὗ ἐσταμάτησε τὴν στρατιωτικήν του δόξαν ἡ Κυρία δὲ-Πομπαδούρ.

Ριδελιὲ (Ἀρμάνδος Ἐμμανουὴλ δέ-Βινιερὸ Δ ὺ-Π λ ε σ σ ί, δουξ δέ-)· 1766—1822, ἔγγονος τοῦ προηγ., φυγὰς κατὰ τὴν Γαλλ. Ἐπανάστασιν εἰς Ρωσίαν, ὅπου ἠνοήθη παρ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' παρ' οὗ ὠνομάσθη διοικητὴς Ὀδησσοῦ. Ἐπιστρέψας κατόπιν εἰς Γαλλίαν, ἐγένετο ὑπουργὸς ὑπὸ Λουδοβίκον τὸν ΙΗ' καὶ προϋπουργὸς ἀπὸ 1818—1821.

Ριδὲὺ (ς-Δέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὤμπ. Κάτ. 2,700.

Ριδμὰρ-Τόλλ· φρ. τοῦ γαλλ. Σενεγάλ. Κάτ.350.

Ριδμελὲ (Π έ τ ρ ο ς)· γάλλος γραμματικός, 1631-1698, συγγραφεὺς λεξικοῦ πολλάκις ἐκδοθέντος.

Ριδμελιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔνδρ-ἐ-Λουάρ. Κάτ. 2,500.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ρισιεπάνς· γάλλος στρατηγός, 1770—1802, διοικητὴς Γουαδελούπης τὸ 1802, θανὼν ἐκεῖ ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ.

Ρισιεράν· διαπρεπὴς γάλλος χειρουργός, 1779-1840. Ἔγραψε περιώνυμον «Χειρουργικὴν Νοσολογίαν».

Ρίσκλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. Κάτ: 1900.

Ρίσοβο. χ. τοῦ δήμου Σκιλλοῦντος τῆς Τριφυλίας. 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κρεσταίνης. Κάτ 685.

Ρίστιτς (Ἰ ω ά ν ν η ς)· σύγχρονος Σέρβος πολιτευτὴς ἐκ Κραγούγεβατς, γεννηθεὶς, τὸ 1831, σύμβουλος τῆς ἀντιβασιλείας κατὰ τὴν ἀνηλικότητα τοῦ βασιλέως Μιλάνου, ὀπαδὸς διάθερμος τῆς ρωσοφίλου πολιτικῆς, εἶτα δὲ νέον μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἀντιβασιλείας κατὰ τὴν ἀνηλικότητα τοῦ ἤδη βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

Ριστόρι· (Ἀ δ ε λ α ΐ ς)· διαπρεπὴς σύγχρονος ἰταλὶς τραγῳδός, γεννηθεῖσα τὸ 1821. Νυμφευθεῖσα τὸν μαρκήσιον Καπρανίκα δὲλ-Γκριλλο τὸ 1847, ἐγκατέλειψε τὴν σκηνήν, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀφωσιώθη εἰς αὐτήν, ἀπαρνηθεῖσα καὶ σύζυγον καὶ οἰκογένειαν, καὶ διέτρεξεν ὁλόκληρον τὸν κόσμον πανταχοῦ δρέπουσα δάφνας.

Ριτσιτόρε (Δ α μ ι α ν ό ς)· φιλέλλην ἐκ Μονεστερόλο τῆς Σαρδηνίας· ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ τὴν 6 Μαΐου 1827. Πρώην ἀξιωματικὸς τοῦ Πεδεμοντίου ἔχων τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Μετὰ τὴν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην διῴκει τὸν λόχον τῶν φιλελλήνων ἐν Φαλήρῳ. Ἀπέθανεν ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως.

Ρίτζλ· γερμανὸς φιλόλογος, 1806—1876, γράψας περισπούδαστα ἔργα ἐπὶ τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς μετρικῆς τοῦ Πλαύτου.

Ρίττερ· διάσημος γερμανὸς γεωγράφος, 1779—1359.

Ρίβη· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μονοπωλάτα.

Ριχάρδος Α', ὁ Λ ε ο ν τ ό κ α ρ δ ο ς· υἱὸς Ἑρρίκου τοῦ Β' Π λ α ν τ α γ ε ν έ τ ο υ καὶ τῆς Ἐλεονώρας τῆς Γουϋέννης, βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἀπὸ 1189—1199, ὁ διευθύνας τὴν 3ην σταυροφορίαν μετὰ Φιλίππου-Αὐγούστου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ Α' τοῦ Βαρβερούς. Ἐπιστρέφων ἐρρίφθη ὑπὸ τρικυμίας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Δαλματίας, ἐκρατήθη αἰχμάλωτος ὑπὸ Λεοπόλδου τῆς Αὐστρίας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἑρρίκου τοῦ Ϛ', ἅτε ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν ἀδράτατα πληρώσας. Ἀφ' οὗ δ' ἐνίκησε τὸν ἀδελφόν του Ἰωάννην τὸν Ἀκτήμονα, ὅστις κατὰ τὴν ἀπουσίαν του κατέσχε τὴν ἀρχήν, προσέβαλε τὸν Φίλιππον - Αὔγουστον καὶ ἐφονεύθη ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ πύργου Ϣαλοὺς ἐν Λιμουζέν.

Ριχάρδος ὁ Β'· υἱὸς τοῦ περιωνύμου Μ α ύ ρ ο υ - Π ρ ί γ κ ι π ο ς καὶ ἔγγονος Ἐδουάρδου τοῦ Γ', βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἀπὸ 1377—1399. Ἐθρονισθεὶς τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ θείου του δουκὸς τοῦ Γκλότσεστερ, ἀνέκτησε πάλιν τὴν ἀρχήν· ἀλλ' ἐκ νέου ἐξεθρονίσθη ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου του δουκὸς τοῦ Ἐρεφορδ, υἱοῦ τοῦ δουκὸς τοῦ Λανκάστερ, ὅστις

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸν ἐφυλάκισε καὶ τὸν ἐδολοφόνησε, διεδέχθη δ' αὐτὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἔρρικος Δ'.

Ριχάρδος ὁ Γ', τέταρτος υἱὸς τοῦ δουκὸς τῆς Ὑόρκης Ριχάρδου, ἀντιβασιλεὺς ἐπὶ Ἐδουάρδου τοῦ Ε' καὶ Ριχάρδου τῆς Ὑόρκης, οὓς ἀμφοτέρους ἐφυλάκισε καὶ ἐδολοφόνησεν ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ Λονδίνου, ἐξ οὗ ἠσφάλισεν ἑαυτῷ τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ 1483—1485. Ἀλλὰ τάχιστα προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου Τοῦδορ δὲ-Ρίχμονδ (τοῦ ἔκτοτε Ἐρρίκου τοῦ Ζ'), ἀπώλετο μαχόμενος κατὰ τούτου ἐν Βόσουορθ. Ριχάρδος ὁ Γ' ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν ἀπανθρωποτέρων τυράννων οὓς ἠρίθμησεν ἡ ἀνθρωπότης.

Ριχάρδος-Λενοάρ (Φραγκίσκος-Ρισιάρ, ὁ ἐπιλεγόμενος Λ-)· διάσημος γάλλος βιομήχανος, 1765—1840, ἐκ τῶν πρώτων μετὰ τοῦ Λενοάρ ἱδρύσας βαμβακοκλωστήρια καὶ βαμβακοϋφαντήρια ἐν Γαλλίᾳ.

Ριχαρδσων (Σαμουήλ)· διάσημος ἄγγλος μυθιστοριογράφος, 1689 1761, καταλιπὼν πολυπλοκώτατα καὶ ψυχολογικώτατα συγγράμματα.

Ριχαρδσων (Ντζαίημς)· ἄγγλος περιηγητής, 1806—1851, ἀντιπρόσωπος βιβλικῶν ἑταιρειῶν, θανὼν ἐν Βουρνοῦ, κατὰ τινα ἐξερευνητικὴν τῆς Ἀφρικῆς περιήγησίν του ἣν ἀνέλαβε μετὰ τῶν Βάρθ καὶ Ὄβερουηγ.

Ριχέα· χ. τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος, 5 ὥρ. ἀπὸ Κυπαρίσσι. Κάτ: 997

Ριχμὸν ἢ Ριτζμὸν (Ἀρδούρ δὲ-Βρετάνι, κόμης δέ-) κοντόσταυλος τῆς Γαλλίας ἐπὶ Καρόλου τοῦ Ζ', 1393—1458. Συμπολεμιστὴς τῆς Ἰωάννας Δ' Ἄρκ καὶ νικητὴς τῶν Ἄγγλων.

Ρίχμονδ· πρωτ. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Βιργινίας καὶ ἀπὸ τοῦ 1862 μέχρι τοῦ 1865 πρωτ. τῶν Νοτίων Πολιτειῶν. Κάτ: 70000.

Ρίχτερ (Ἰωάννης Παῦλος)· γερμανὸς φιλόλογος, 1763—1825, συγγραφεὺς μυθιστοριῶν φιλοσοφικῶν καὶ πολιτικῶν καὶ μέγας ἅμα μουσουργός.

Ρίχτερ (Χάνς)· αὐστριακὸς μουσουργὸς σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1843. Φίλος καὶ θαυμαστὴς τοῦ Βάγνερ.

Ρίχτη (τὸ ὄ)· διαρκῶς οἰκούμενος ἀγροτικὸς οἰκισμὸς τοῦ δήμου Ἀμοργοῦ τῆς ὁμων. νήσου, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χώρας.

Ροδὰ (κόμης) 1765—1847, πατρίκιος τῆς Γαλλίας, ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἀπὸ 1819—1821 καὶ ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Μαρτινιάκ.

Ροάγη· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Κάτ: 3900.

Ροαγιᾶ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουὺ δὲ-Δώμ. Ἀλκαλικαὶ θερμοπηγαί, περιεργότατα σπήλαια. Κάτ: 1150.

Ροαγιᾶ· χείμαρρος τῶν ΝΔ Ἄλπεων ἐκρέων εἰς τὴν Μετόγειον καὶ σχηματίζων τὸ σύνορον Γαλλίας καὶ Ἰταλίας (ΝΑ).

Ροαγιάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ, λιμὴν εἰς τὸ στόμιον τῆς Γιρόνδης μὲ λαμπροὺς λουτρῶνας, ἁκμ. ἁλιείαν σαρδέλλων, μεγάλα ναυπηγεῖα καὶ 6800 κατ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ροαγιὲ-Κολλάρ· γάλλος καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας, 1763—1845, διακριθεὶς καὶ ὡς πολιτευτής. Ἰδεολάγος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἄκρως φιλελεύθερος ἐν τῇ πολιτικῇ.

Ροαγιέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ. Κάτ: 2300

Ροαζέλ· πρωτ. δήμου του γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Κάτ: 1730.

Ροα(ᾳ)μπόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Κάτ: 1960.

Ροάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ: 560.

Ρο'άν (Ἑ ρ ρ ί κ ο ς δ ο ὺ ξ δέ-)· ἀρχηγὸς τῶν ἐν Γαλλίᾳ προτεσταντῶν ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ'. Διεκρίθη καὶ ὡς διπλωμάτης, 1579—1638, ἐπλήγη δὲ θανασίμως ἐν Ράϊνφελδεν παρὰ τῷ Βερνάρδῳ τῆς Σαξονικῆς-Βάϊμαρ.

Ρο'άν (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς, ἱππότης δέ-)· 1635—1674, περιβόητος ἐπὶ περιπετειώδει βίῳ καὶ σκανδάλοις ἀποκεφαλισθεὶς ἐν Παρισίοις ὡς πειραθεὶς νὰ παραδώσῃ τὸ Κιλλμπὲφ εἰς τοὺς Ὁλλανδούς.

Ρο'άν (Ἀ ρ μ ά ν δ ο ς-Γ ά σ τ ω ν δέ-)· 1674—1749. Καρδινάλιος καὶ ἐπίσκοπος Στρατσβούργου, μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς Ἀντιβασιλείας ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'.

Ρο'άν (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς, πρίγκηψ)· καρδινάλιος καὶ ἐπίσκοπος Στρατσβούργου, 1734—1803, μέγας ἐλεεμόνομος τῆς Γαλλίας.

Ρο'άν (Σ ι α μ π ό- δούξ δέ-)· ὁ ἐπιλεγόμενος Π ρ ί γ κ η ψ τ ο ῦ Λ ε ό ν-), 1788—1833. Ἐκ τῶν ἐμπίστων τοῦ Μεγ-Ναπολέοντος, ἀξιωματ. τῶν σωματοφυλάκων ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΗ', ἀρχιεπίσκοπος Ὠχ, εἶτα δὲ Βεζανσὼν καὶ τέλος καρδινάλιος.

Ροάνν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ, 448 χλμ. ἐκ Παρισίων, ὅπου ὁ Λείγηρ καθίσταται πλωτός. Μόλυβδος ἀνθρακίτης, οἶνοι· ἀκμ. βιομηχ. ὑφαντουργικῆς καὶ χλωστικῆς. Κάτ. 30,700.

Ροβελίτσης-Μονή· «Γέννησις τῆς Θεοτόκου» ἐν τῷ δήμῳ Ἡρακλείας τῆς Ἄρτης, 2 ὥρ. ἀπὸ Καλεντίνης.

Ροβέρε (Δὲ-Λά)· ἰταλικὴ οἰκογένεια δοῦσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς πάπας Σίξτον τὸν Δ' καὶ Ἰούλιον τὸν Β', τρεῖς δὲ δοῦκας τοῦ Οὐρβίνου.

Ροβερέδο· π. τοῦ αὐστρ. Τυρόλου ἐπὶ τοῦ Ἀδίγη, ὅπου ὁ Βοναπάρτης ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1796. Ἀκμ. μεταξουργία καὶ βυρσοδεψική, ὡραῖοι οἶνοι. Κάτ: 12,000.

Ροβέρτος ὁ Ἰ σ χ υ ρ ό ς· δοὺξ τῶν Παρισίων τὸ 861, πρόγονος τῶν Καπέτων, φονευθεὶς τὸ 866 μαχόμενος κατὰ τῶν Νορμανδῶν.

Ροβέρτος ὁ Α'· δευτερότοκος υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀπὸ 922-923, φονευθεὶς ἐν τινι μάχῃ κατὰ Καράλου τοῦ ἁπλοῦ.

Ροβέρτος Β' ὁ Ε ὐ σ ε β ή ς· υἱὸς Οὔγου-Καπέτου, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀπὸ 997-1031, διεκρίθη ὡς ἀνὴρ διλεττάντε.

Ροβέρτος ὁ Π ρ ε σ β ύ τ ε ρ ο ς· τρίτος υἱὸς Ροβέρτου τοῦ Εὐσεβοῦς, γενάρχης τοῦ πρώτου κλάδου τῶν δουκῶν τῆς Βουργουνδίας τοῦ σβεσθέντος τὸ 1361. Ἀπέθ. τὸ 1075.

Ροβέρτος Α', ὁ Μ ε γ α λ ο π ρ ε π ὴ ς καὶ Δ ι ά β ο λ ο ς· δοὺξ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Νορμανδίας ἀπὸ 1028-1035, πατὴρ Γουλιέλμου τοῦ κατακτητοῦ· ἀπέθ. ἐν Νικαίᾳ ἐπιστρέφων ἐκ τῶν Ἁγίων Τόπων.

Ροβέρτος ὁ Β'· υἱὸς Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, δοὺς τῆς Νορμανδίας τὸ 1087. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πρώτην σταυροφορίαν ὅπου ἐδοξάσθη τὰ μέγιστα καὶ ἀπέθ. τὸ 1134 αἰχμάλωτος τοῦ ἀδελφοῦ του Ἑρρίκου Α' βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Ροβέρτος-Γισκάρδος· υἱὸς Ταγκρέδου Ὡτβίλλ, νορμανδὸς ἄρχων κατακτήσας τὴν νότιον Ἰταλίαν, ἀφαιρέσας τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ ἀνακηρυχθεὶς δοὺξ Ἀπουλίας, Καλαβρίας καὶ Σικελίας. Ἀπέθ. τὸ 1085.

Ροβέρτος Γ', ὁ-Ἄρτοᾶ· δισέγγονος τοῦ προηγ., 1287-1342, διαμφισβητήσας τὴν κομητείαν τοῦ Ἀρτοᾶ κατὰ τῆς θείας του Μαχώτης, ἀποτυχὼν ὅμως καὶ καταφυγὼν εἰς Ἀγγλίαν παρ' Ἐδουάρδῳ τῷ Γ'.

Ροβέρτος δ'-Ἀνζοῦ, ὁ Σοφός· ἔγγονος τοῦ Καρόλου δ' Ἀνζοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως ἀπὸ 1309-1343, προστάτης τοῦ Πετράρχου καὶ τοῦ Βοκκακίου.

Ροβέρτος δὲ-Κουρτενατ· λατῖνος αὐτοκράτωρ τῆς Κων)πόλεως ἀπὸ 1219-1228.

Ροβέρτος Α', ὁ Βρούκης· ὁ ἀπαλλάξας τὴν Σκωτίαν ἀπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ ζυγοῦ καὶ ἀνακηρυχθεὶς βασιλεὺς αὐτῆς τὸ 1306. Ἀπέθ. τὸ 1321.

Ροβέρτος Β', Στοῦαρτ· ἔγγονος Ροβέρτου τοῦ Α', βασιλεὺς τῆς Σκωτίας ἀπὸ 1370-1390, σύμμαχος τῆς Γαλλίας.

Ροβέρτος Γ', Στοῦαρτ· υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλεύσας ἐν Σκωτίᾳ ἀπὸ τοῦ 1390 μέχρι τοῦ 1406.

Ροβέρτος· τὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μὴ σημειουμένους ἐνταῦθα ὄρα ἐν λέξει Ρομπέρ.

Ροβεσπιέ(ρος) (Μαξιμιλιανός)· διάσημος Γάλλος πολιτικός. 1759—1794 Ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστατικῆς συνελεύσεως ἐγένετο ἀληθὴς δεσπότης καὶ ἀνεκήρυξε τὸ 1793-1794 τὴν τρομοκρατίαν ἐν Γαλλίᾳ. Ἀλλ' οἱ ὀπαδοί του τὸν ἐγκατέλειψαν τέλος καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, ἐφ' ἧς εἶχεν ἀναβιβάσει τὸν Δαντών, τὴν Μαρίαν Ἀντωανέτταν, τὸν Λαβοαζιέ, τὸν Ἀνδρέαν Σενιὲ καὶ τόσους ἄλλους ἀθῴους.

Ροβεσπιέ(ρος)—Αὐγουστῖνος-Μπόν-Ἰωσὴφ-δέ· ὁ Νεώτερος· 1764—1794, ἀδελφὸς τοῦ προηγ. δικηγόρος, μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως κατὰ τὴν γαλλ. ἐπανάστασιν, ἀπολεσθεὶς καὶ οὗτος ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ.

Ρόβια· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας, 1)2 ὥρ. ἐξ Ἀνδριτσαίνης. Κάτ: 194.

Ροβιαίς· χ. ἰδιόκτητον τοῦ δήμ. Λιγαίων τῆς Εὐβοίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Λίμνης. Κάτ: 266.

Ροβιᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Γαστούνης. Κάτ: 348.

Ροβίγο· π. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἀδίγη, πρωτ. τῆς Πολεσίνας. Κάτ: 13,000.

Ροβίλλ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μέρθ-ὲ-Μοζὲλλ, ὅπου τὸ 1822 ἱδρύθη λαμπρὰ γεωργικὴ σχολὴ ὑπὸ τοῦ Ματθαίου δὲ-Δομβάσλ μετ' ἀγροκτημάτων. Κάτ: 280.

Ροβίνιο· αὐστρ. π. τῆς ἐπαρχ. Ἰστρίας· λιμὴν ἁλιευτικὸς καὶ ἐμπορικός. Κάτ: 11,500.

Ρόβινσων· Ἄγγλος Φιλλέλλην, γραμματεὺς τοῦ στρατηγοῦ Γόρδωνος. Δὲν ἐπολέμησε.

Ροβοὰμ ἢ Ρεχαβεάμ· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σολομῶντος, ὁ γενόμενος διὰ τῆς τυραννίας του παραίτιος τοῦ σχίσματος τῶν 10 φυλῶν. Ἐβασίλευσεν ἀπὸ 962—946 π. Χ. ἐπὶ τῶν φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμίν (βασίλειον τοῦ Ἰούδα).

Ρογγενῶν-Μονὴ διαλελημένη ἐν τῷ δήμῳ Θυάμου τῆς Ἀκαρνανίας 4 ὥρ. ἀπὸ Παντιοπούλου.

Ρογγολιό· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 154.

Ρογῆρος· ὅρα Ροζέρ.

Ρόγκια· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων, ὧν ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ. 175.

Ρογλιᾶνο· πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. νήσου Κορσικῆς. Κάτ. 1550.

Ρογό· χ. τοῦ δήμου Κορθίου τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 283.

Ρογόζινο· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ὑπάτης. Κάτ. 67.

Ρόδ (Ἰάκωβος-Πέτρος-Ἰωσήφ)· διάσημος βιολιστὴς καὶ συνθέτης, 1774—1830. Τὰ «κονσέρτα» του κατέστησαν κλασικά. Διετέλεσε καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου τῶν Παρισίων ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του.

Ροδάκινο· χ. τοῦ δήμ. Φοινικος, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων, (Κρήτης). Κάτ: 400.

Ροδανός· μέγας ποτ. τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης· πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων, διαρρέει τὴν λίμνην τῆς Γενεύης, διέρχεται ὁρμητικὸς ἀπὸ τῶν πόλεων Λυών, Βιέν, Βαλεντίας καὶ Ἀβινιὼν καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον μετὰ ροὺν 800. χλμ.

Ροδανουσία· ἢ **Ρόπ-Ἁγάθη**· ἀρχ. ὄνομα τῆς περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ροδανοῦ χώρας παρὰ τὴν Μασσαλίαν.

Ροδανοῦ Νομὸς τῆς Γαλλίας· ὅρα Ρῶν.

Ροδανοῦ-Στόμια· Νομὸς τῆς Γαλλίας· ὅρα Στόμια-Ροδανοῦ.

Ροδάσπης· εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φραάτου.

Ροδέζ ἢ Ροδέζ· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρὰν, ἐπισκοπή, 607 χλμ. ἀπὸ Παρισίων· ὡραία μητρόπολις τοῦ ΙΓ' καὶ τοῦ ΙΣΤ'. αἰῶνος.

Ρόδεια· μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Ρόδερ (Βιτσέντζος)· ἰταλὸς ὑελουργὸς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ Μουράνου, ὁ κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἐπινοήσας τὰ πρῶτα κάτοπτρα τῆς Βενετίας.

Ροδερῖκος ἢ Ρόδριγκ· τελευταῖος βασιλεὺς τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ Βισιγότθων, φονευθεὶς ἅμα τῇ εἰσβολῇ τῶν Ἀράβων, ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ξερὲς δὲ-λὰ-Φροντέρα, τὸ 711.

Ρόδη· θυγ. τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, σύζυγος τοῦ Ἡλίου,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μήτηρ τοῦ Φαέθοντος, τῆς Λαμπετίας, τῆς Αἴγλης καὶ τῆς Φαεθούσης.

Ρόδη· μία τῶν Δαναΐδων.

Ρόδη· ἀρχ. π. τῆς Ἱσπανίας, κτίσμα τῶν Ροδίων.

Ροδία· μία τῶν Δαναΐδων.

Ροδία· ἀρχ. π. τῆς Λυκίας.

Ροδιά· χ. μετὰ Μετοχίου τοῦ Μεγάλου-Σπηλαίου τῶν Καλαβρύτων ἐν τῷ δήμῳ Βουρῶν τῆς Αἰγιαλείας, 3 3/4 ὥρ. ἀπὸ Διακοφτό. Κάτ. 40.

Ρόδιο· χ. τοῦ δήμου Λιθακιωτῶν τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 812.

Ροδίος· ποτ. τῆς ἀρχ. Τρωάδος, ἐκβάλλων μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Δαρδάνου, παρὰ τὸ σημερινὸν Τσανάκ-Καλεσί.

Ροδίππη· γυνή τις μνημονευομένη παρ' Ἀριστοφάνει.

Ρόδιππος· Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ρὸδ-Ἴσλανδ (Ρόντάϊσλαινδ)· μία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἔκτ. 3,237 τετρ. χλμ. Κάτ. 300,000. Κομητ. ... Κλίμα γλυκύ, Προϊόντα, σιτηρά, γεώμηλα κλπ. μέταλλα: σίδηρος, χαλκὸς καὶ πολλὰ μάρμαρα,—2,000 βιομηχ. καταστήματα μὲ 60,000 ἐργάτας. Παιδεία πολὺ ἀνεπτυγμένη, 500 σχολεῖα, 800 βιβλιοθῆκαι, 45,000 μαθηταί. Προϋπολ. 5 ἑκατ. φρ. Χρέος 12 ἑκατ. φρ. Πρωτ: Πρόβιδενς καὶ Νηούπορτ.

Ρόδνεϋ· ἄγγλος ναύαρχος, 1717—1792, πολλάκις νικήσας τοὺς γάλλους εἰς τὰς θαλάσσας τῶν Ἀντιλλῶν.

Ροδοβάνι· χ. τοῦ δήμου Κάμπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης) Κάτ. 180.

Ροδογούνη· σύζυγος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μήτηρ τοῦ Ξέρξου.

Ροδογούνη· θυγ. τοῦ Ἀρταξέρξου.

Ροδογούνη· σύζυγος Δημητρίου τοῦ Νικάτορος.

Ροδόκλεια· ἐπίσημός τις ἀρχαία χορεύτρια.

Ροδόλφος Α'· ὁ Ἅψβουργος· αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀπὸ 1273—1291 ἱδρυτὴς τοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας.

Ροδόλφος Β'· υἱὸς Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Β' καὶ Μαρίας τῆς Αὐστριακῆς, θυγατρὸς τοῦ Καρόλου-Κίντου, αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀπὸ 1576—1611, μεγάλως καταγίνας εἰς τὴν φυσικήν, τὴν ἀλχημείαν καὶ τὴν ἀστρονομίαν· ἠττήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ ἀφῆκε τὸν ἀδελφόν του Ματθίαν νὰ καταλάβῃ τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Μοραυίαν.

Ροδόπη· μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Ροδόπη· θυγ. τοῦ Στρυμόνος, συζυγος δὲ τοῦ Αἵμου, μεταμορφωθέντων εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη διότι ἤθελον νὰ ὀνομάζονται τέκνα τοῦ Διός.

Ροδόπη· ὄρος τῆς Θρᾴκης, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Αἵμου. Β καὶ τοῦ Ὀρβήλου ΒΔ. Διήκει πρὸς τὰ ΝΑΝ μέχρι τῆς πεδιάδος τῆς Ξάνθης εἰς ἀπόστασιν 10—30 χλμ. ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ Αἰγαίου. Εἶνε ὄρος δασῶδες, ἀλλὰ οὐχὶ δύσβατον, καὶ ἔχει ὀλι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κὸν μῆκος ἡ κορυφογραμμή του 110 χλμ. Τὸ ὕψος του ποικίλλει ἀπὸ 1160 μέχρι 2200 μ. Κοινῶς σήμερον λέγεται Δεσποτοβοῦνι.

Ρόδος· νύμφη τις, θυγ. τῆς Ἀφροδίτης ἢ τῆς Ἀμφιτρίτης, ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ ἑπτὰ υἱῶν οἵτινες ἐμοιράσθησαν τὴν νῆσον Ρόδον.

Ρόδος· νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους, ἱερὰ τοῦ Ἡλίου πρότερον Ὀφιοῦσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία καλουμένη.—Εἶνε μία τῶν μεγαλειτέρων καὶ ὡραιοτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὰ ΝΔ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.— Ἔκτ: 1424 τετρ. χλμ. Κάτ: 45,000 οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες. Ἡ νῆσος διασχίζεται ὑπὸ βουνοσειρᾶς ὕψους 1000—2000 μ. εἶνε δὲ εὐφορωτάτη εἰς οἶνους, ἔλαιον, πορτοκάλια, λεμόνια, ὀπωρικὰ κ.λ., ἔχει δὲ κλίμα λαμπρὸν ἀλλ' ὑποφέρει ἀπὸ συχνοὺς σεισμούς. Ἡ πρωτ. αὐτῆς Ρόδος ὅπου ἐδρεύει ὁ Κυβερνήτης (ἰσόβιος Πασσᾶς), ἔχει ἰσχυρὰ φρούρια, Ἑλλην. σχολεῖα, ἐκτεταμένον ἐμπόριον, ἄριστον λιμένα καὶ 22,000 κατ. Ἐνταῦθα εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχεν ὁ περίφημος ἑβδομηκοντάπηχυς χαλκινος ἀνδριὰς τοῦ Ἡλίου ὁ λεγόμενος Κολοσσὸς τῆς Ρόδου. Ἡ πόλις αὕτη ἐκτίσθη τὸ 408 π.Χ., μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἔγινεν ἰσχυροτάτη καὶ κατέκτησε πολλὰς ἐκ τῶν γύρω χωρῶν. Κατόπιν ἔγινε ρωμαϊκή βυζαντινή, κ.λ.π. τὴν κατέλαβον ἔπειτα οἱ Χαλίφαι, οἱ Σταυροφόροι, οἱ Γενουήνσιοι, καὶ τὸ 1522, μετὰ ἑνὸς θέρους πολιορκίαν περίφημον τὴν ἐκυρίευσαν οἱ Τοῦρκοι.

Ροδοστό· τὸ σημερινὸν κοινὸν ὄνομα τῆς ἀρχ. θρᾳκικῆς Ραιδεστοῦ, τῆς ἀρχαιοτέρας Βισάνθης. Ἡ σημερινὴ ἑλληνικωτάτη πόλις κεῖται ἐπὶ τῆς Β. παραλίας τῆς Προποντίδος 110 χλμ. Δ τῆς Κωνπόλεως ἐπὶ μικρᾶς κολπώσεως τῆς θρᾳκικῆς ἀκτῆς. Ἀκμ. ἐμπόριον σιτηρῶν κυρίως. Κάτ: 24000, ὧν πολλοὶ ἕλληνες ἔμποροι καὶ ναυτικοί.

Ροδουντία· ἀρχ. θέσις ὀχυρὰ ἐν Οἴτῃ οὐ μακρὰν τῶν Θερμοπυλῶν.

Ρόδων· ἰατρός τις μνημονευόμενος παρ' ἀρχαίοις.

Ροδῶπις· περιβόητος ἑταίρα Θρᾷσσα, ζῶσα ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Ἀμάσιος.

Ροδῶπις· ἄλλη ἑταίρα ἣν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος.

Ροδωποῦ· χ. τοῦ δήμου Σπηλαίων, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοίκ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 600.

Ροδωποῦ χερσόν. τῆς Κρήτης προεξέχουσα ὡς λαβὴ μαχαίρας μεταξὺ τῶν κόλπων Χανίων καὶ Κισάμου. Εἶνε ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, παρουσιάζουσα μέγιστον ὕψος 117 μ. ἐν ᾧ τὸ μῆκός τις εἶνε 18 χλμ. μέχρι τοῦ πρὸς Β ἄκρωτ. **Ροδωποῦ** ἢ Σπάθας, τοῦ ἀρχαίου Ψακοῦ ἢ Τιτύρου εἰς ὃ περατοῦται.

Ρόεμας ἢ **Ραίμας** κωμόπ. τῆς Νορβηγίας ἔχουσα πλήσιον μεταλλεῖον χαλκοῦ ἀνοιχθὲν τὸ 1645 καὶ παράγον ἐτησίως 28,000 χιλιόγραμμα Κάτ: 2500.

Ρόζα· κορυφὴ τῶν Ἄλπεων παρουσιάζουσα εἰς τὸν κῶνον Δυφούρ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὕψ. 4687 μ. Ἀνήκει εἰς τὰς Πεννινίους Ἄλπεις καὶ ὑψοῦται μεταξὺ Βαλαισίας καὶ Ἰταλίας, εἶνε δὲ ὁ μεγαλοπρεπέστερος ὀρεόκομβος τοῦ συστήματος.

Ρόζα (Πιέτρο-Ἀνδρέα)· σύγχρονος ἰταλὸς ἀρχαιολόγος γεννηθεὶς περὶ τὸ 1815, σχεδιαστὴς πολυτίμου τοπογραφικοῦ χάρτου τοῦ Λατίου».

Ρόζα (Σαλβάτωρ)· διάσημος ἰταλὸς ζωγράφος, 1615—1673, γεννηθεὶς πλησίον τῆς Νεαπόλεως· διεκρίθη συνάμα ὡς σατυρικὸς ποιητὴς καὶ μουσικός. Διαπρέπει εἰς παραστάσεις μαχῶν, σκηνῶν, λῃστείας καὶ τὴν ἀπεικόνισιν τοπίων ἀγρίας φύσεως.

Ροζάλβα-Καρριέρα (Κυρία)· ζωγράφος, 1675—1757, διακριθεῖσα εἰς τὰ προσωπογραφίας διὰ παστέλ.

Ροζάνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Ἄλπεις, Κάτ: 775.

Ροζάριο· λιμὴν ἐπὶ τοῦ ποτ. Παράνα ἐν τῇ Ἀργεντινῇ Δημοκρατίᾳ τῆς Νότ-Ἀμερικῆς, πολλὰς παριδοὺς διατελέσας πρωτεύουσα τῆς δημοκρατίας. Ἔχει ὡραίας οἰκοδομάς, γραφικὰ περίχωρα, ἀκμαῖον ἐμπόριον, ἀξιόλογον βιομηχανίαν καὶ 45000κατ.

Ρόζας· περιώνυμος ἀργεντῖνος μεγιστὰν τυχοδιώκτης, γεννηθεὶς τὸ 1793 καὶ ἀνατραφεὶς ἐν μέσῳ τῶν Γαούχος τοῦ Παμπᾶ (Βόρ-Ἀργεντικῇ), διῆλθε τὸν βίον ἐφ' ἵππου καὶ πάνοπλος. Γενόμενος δικτάτωρ τὸ 1829 ἐτόλμησε ν' ἀντιστῇ ἀγερώχως κατὰ τῶν ἐπεμβάσεων Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, καὶ ἐδείχθη ἐπίσης δεινὸς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ, ὅσον ἄγριος καὶ τυραννικὸς εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας ἣν εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Ἀπώλοντο ἐξ αἰτίας του πλείονες τῶν 22000 ἐκ τῶν ὑπηκόων του, ἐξύψωσε τὴν ὑπεροψίαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς ἕνα ἐκ τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους καὶ ἠνάγκασε τοὺς κατοίκους τοῦ Βουένος-Ἄϋρες νὰ χαιρετῶσι τὰς εἰκόνας του.— Ἡμέραν τινα ἡ θυγάτηρ του Μαμουελίτα ἐμπαιχθεῖσα ὑπό τινων γυναικῶν ἐγένετο ἀφορμὴ περιέργου ποινῆς τῶν γυναικῶν τούτων, αἵτινες ζευχθεῖσαι τότε ἅμαξαν ἐξηναγκάσθησαν νὰ περιαγάγουν τὴν ὑβρισθεῖσαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Οὐρκουίθα, ὁ Ρόζας κατέφυγεν εἰς Ἀγγλίαν, ἀπέθανε δὲ μετὰ τὸ 1861.

Ροζελλὲν (Ἐρρίκος)· γάλλος κλειδοκυμβαλιστής, 1811—1876, διακριθεὶς καὶ ὡς διλεττάντε μουσουργός.

Ροζὲρ (**Ρογῆρος**, Γουστᾶος Ἱππόλυτος)· διαπρεπὴς λυρικὸς ἠθοποιὸς γάλλος, 1815-1879, ὅστις ἀπωλέσας ἐν Θήρᾳ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἠσχολήθη ἔκτοτε εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐγένετο καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου τὸ 1868.

Ροζὲρ (**Ρογῆρος** ὁ **Α'**· δωδέκατος υἱὸς Ταγκρέδου τοῦ Ὠτεβίλλ, βοηθήσας τὸν ἀδελφόν του Γισκάρδον νὰ κατακτήσῃ τὴν Καλαβρίαν, 1031 1101, ἀφῄρεσε τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ ἐγένετο κόμης τῆς χώρας ταύτης τὸ 1061.

Ροζὲρ (**Ρογῆρος**) ὁ **Β'**· πρῶτος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νορμανδὸς βασιλεὺς τῶν Δύο-Σικελιῶν, 1093—1154, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσήχθη εἰς τὴν Σικελίαν ἡ καλλιέργεια τῆς μορέας καὶ τοῦ σακχαροκαλάμου.

Ροζέττι (Κωνσταντίνος)· ρωμοῦνος ποιητής, δημοσιογράφος καὶ πολιτικὸς διαπρεπής, 1816-1885.

Ροζιέρ (Θωμᾶς δέ-)· σύγχρονος γάλλος Γερουσιαστὴς καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιγραφῶν (Ἰνστιτούτου). Ἐγεννήθη τὸ 1820.

Ροζιέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Κάτ. 2650.

Ροζοᾶ-ἀν-Μπρί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν. Κάτ: 1545.

Ροζοᾶ-σὺρ Σέρρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴ(σ)ν. Κάτ: 1450.

Ρόθαρις· ἀριανιστὴς βασιλεὺς τῶν Λομβαρδῶν ἀπὸ 636—652, ὁ δημοσιεύσας τὸν «Λομβαρδικὸν Κώδικα» τὸ 643.

Ροθιέρ (**Λά**)· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὤμπ, ὅπου οἱ Σύμμαχοι ἐνίκησαν Ναπολέοντα τὸν Μέγαν τὴν 1 φεβρουαρίου 1814 (ν). Κάτ: 105.

Ροῖκος· εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀταλάντη, διότι τὴν κατεβίωλεν.

Ροῖκος· υἱὸς τοῦ Φιλέου, Σάμιος, καλλιτέχνης ἀκμάσας περὶ τὸ 580 π. Χ., αὐτὸς πρῶτος μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου ἐπινοήσας τὴν κατασκευὴν χυτῶν χαλκίνων ἀγαλμάτων.

Ροιμπτάλκας· βασιλεὺς τῆς Θράκης ἐπὶ Αὐγούστου συμπολεμήσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου.

Ἐπολιτογραφήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ διετέλεσεν ἐπώνυμος ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ Ε' ἔτος τῆς 173 ὀλυμπ.

Ροίτειον· ἀκρωτ. τῆς Τροίας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ Αἴαντος. Ὑπῆρξεν ἐκεῖ καὶ κώμη ὁμώνυμος.

Ρὸκ (Ζιλλ Δέ-Λά-)· γάλλος γενεαλογιστὴς καὶ βιογράφας τῶν εὐπατριδῶν, 1597—1686.

Ροκαβίλλα (Μιχαὴλ) φιλέλλην τοῦ 1821 ἐν Ρεβέλλο τῆς Σαρδηνίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Μεθάνοις τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1827. Ἀξιωματικὸς ἀξίας. Ἡ ἐκ τῆς πατρίδος του πρώτη ἐξορία προῆλθεν ἐκ τῆς ἀποτυχίας τοῦ φιλελευθέρου κινήματος τοῦ 1821. Καταταχθεὶς ὡς ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων ἔγινε ταγματάρχης καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ Φαβιέρου. Εἰς τὴν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην, ὅπου ἔδειξε σπανίαν γενναιότητα, ἠνάγκασεν οὕτως εἰπεῖν τὸν Φαβιέρον νὰ διατάξῃ ὑποχώρησιν καταστᾶσαν ἀναπόφευκτον, σώσας τοιουτοτρόπως τὸν τακτικὸν στρατὸν καὶ τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων ἀπὸ παντελῆ καταστροφήν. Ἦτο εἷς τὴν Ἀκρόπολιν ἀπέθανε δὲ ἐν Μεθάνοις ὅπου ἐστρατοπέδευσε τὸ ὑπὸ τὸν Φαβιέρον σῶμα.

Ροκ-Βαίρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Στόμια-Ροδανοῦ. Ἔλαια, οἶνοι μοσχᾶτοι. Κάτ: 3450.

Ροκεκούρμπ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν. Ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 1850.

Ροκεμπρυσσάν (**Λά**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ. Κάτ: 745.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρόκκα· χ. τοῦ δήμου Π α ν ε θ ή μ ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 100.

Ροκ'λὼρ (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς δ έ-)· ἀξιωματικὸς ἀφωσιωμένος Ἐρρίκῳ τῷ Δ', 1560—1625, μεθ' οὗ εὑρίσκετο ἐν τῇ αὐτῇ ἁμάξῃ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς δολοφονίας του ὑπὸ τοῦ Ρ α β α ι λ λ ι ά κ (βλ. λ.). Στρατάρχης τῆς Γαλλίας τὸ 1615.

Ροκ'λὼρ (Δ ο ὺ ξ δ έ-)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1617-1683, περιώνυμος ἐπὶ ὀξύτητι πνεύματος καὶ φαιδρότητι χαρακτῆρος.

Ροκ'λὼρ (Δ ο ὺ ξ δ έ-)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1658—1738, στρατάρχης τῆς Γαλλίας.

Ροκ'μὼρ πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γκάρ, ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ. Κάτ: 2675.

Ροκροῦ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδενῶν, 264 χλμ. ἐκ Παρισίων· θέσις στρατηγικὴ μὲ φρ. καὶ ὀχυρώματα ἄριστα. Κάτ: 3260.

Ροκ'στερὸν (**Λὰ**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐπιθαλάσσιαι-Ἄλπεις. Κάτ: 455.

Ροκ'φόρ· κώμη τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρών, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ὁ ὁμών. περίφημος γαλλικὸς τυρός. Κάτ:1300.

Ροκ'φὸρ Δὲ-Μαρσάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ. Κάτ: 1725.

Ρολὰν-Δὲ-Λὰ-Πλατιέρ (Ἰ ω ά ν ν η ς-Μ α ρ ί)· γάλλος οἰκονομολόγος καὶ πολιτευτής, 1732—1793, παρ' ᾧ συνεκεντροῦντο οἱ Γιροντῖνοι πολλάκις. Καταδιωχθεὶς καὶ φυγὼν εἰς Ρουὲν ηὐτοκτόνησε μαθὼν τὴν ἀποκεφάλισιν τῆς συζύγου του.

Ρολὰν (Ἰ ω ά ν ν α-Φ ι λ ι π π ό ν)· σύζυγος τοῦ προηγ. 1754—1793, ἐνθουσιώδης ὀπαδὸς τῶν ἀρχαίων δημοκρατιῶν καὶ δεξιὰ συγγραφεύς, συνελήφθη μετὰ τὴν 19)31 μαΐου 1793, κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου καὶ ἀπεκεφαλίσθη.

Ρολάν(δος)· παλατῖνος ἀνακηρυχθεὶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἀνεψιὸς τοῦ Καρλομάγνου. Εἶχεν ἀνάστημα καὶ ρώμην σώματος ὑπερφυσικήν, ἐφονεύθη δὲ τὸ 778 ἐν Ρονσεβώ, ἐπαναφέρων ἐξ Ἱσπανίας τὴν ὀπισθοφυλακὴν τῶν γαλλ. στρατευμάτων. Τοῦτον ἔχει ἥρωα τὸ περίφημον ἡρωικὸν ἔπος «Ἄσμα τοῦ Ρολάνδου».

Ρολλὲν (Κ ά ρ ο λ ο ς)· Καθηγητὴς τοῦ Κολλεγίου τῆς Γαλλίας, 1661—1741. Ἔγραψεν «Ἀρχαίαν» καὶ «Ρωμαϊκὴν Ἱστορίαν» καὶ ἄ., ἐδείχθη δὲ μέγας προστάτης καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν νέων.

Ρολλόν· νορμανδὸς πειρατής, ὅστις ἀφ' οὗ ἐλεηλάτασε πολλὰς χώρας τῆς Γαλλίας, ἐγένετο χριστιανός, ἐνυμφεύθη Γιζέλην τὴν θυγατέρα Καρόλου τοῦ Ἁπλοῦ καὶ ἔλαβε διὰ συνθήκης κατοχὴν τῆς Νορμανδίας (911), ἧς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος δοὺξ ἀπὸ 912—931.

Ρόλτφους (Γάσπαρ)· φιλέλλην ἐκ Φρίσουργ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὴν 18 Δεκεμβρίου 1823. Ἄνευ ἄλλων πληροφοριῶν.

Ρομβίτης· ὁ Μείζων καὶ ὁ Ἐλάσσων, δύο ἀρχ. λιμένες τῆς Μαιώτιδος.

Ρόμβου-Μ ο ν ή· «Γενέθλια τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Θεοτόκου» ἐν τῷ δήμῳ Σολίου τῆς Ἀκαρνανίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Μύτικα. Κάτ: 9,

Ρόμμ (Γιλβέρτος)· μέλος τῆς Ἐπαναστατικῆς Συνελεύσεως ἐν Γαλλίᾳ, 1750—1795, ἐκ τῶν ἱδρυσάντων τὸ ἐπαναστατικὸν ἡμερολόγιον Καταδικασθεὶς εἰς θάνατον μετ' ἄλλων ἐκ τῶν «Ὀρεινῶν», ηὐτοκτόνησε διὰ μαχαίρας ἐνῷ ἀνήρχετο τὸ ἐκρίωμα, τὸν ἐμιμήθησαν δὲ τέσσαρες ἄλλοι.

Ρομοραντέν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοὰρ-ε-Σιέρ 218 χλμ. ἐκ Παρισίων. Ἀξιόλ. βιομηχ. καὶ ἐμπόριον. Κάτ: 7,600.

Ρομπέν (Βεσπασιανός), γάλλος βοτανικός, 1579—1661, δι ευθυντὴς τοῦ βοτανικοῦ κήπου ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ'.

Ρομπὲν (Κάρολος)· μέλος τῆς ἰατρικῆς καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημείας, 182 —1885, ἐπεξεργασθεὶς μετὰ τοῦ Λιττρὲ τὸ λεξικὸν τῆς ἰατρικῆς τοῦ Νύστεν.

Ρομπὲρ (Λεοπόλδος)· διαπρεπὴς ἑλβετὸς ζωγράφος. 1794—1835, διακριθεὶς εἰς ἀναπαραστάσεις σκηνῶν τοῦ ἰταλικοῦ βίου καὶ τῶν ἰταλικῶν ἠθῶν. Ηὐτοκτόνησεν ἐν Βενετίᾳ.

Ρομπὲρ (Ούμπέρ)· γάλλος ζωγράφος, 1733—1808, διακριθεὶς ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ.

Ρομπέρ· γάλλος φιλέλλην τοῦ 1821· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὸ 1825. Πρώην ἀξιωματικὸς εἰς τὸν Γαλλικὸν στρατὸν Σογάνης ἐλθὼν ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης.

Ρομπὲρ (Φραγκίσκος) φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Νανσὺ τῆς Γαλλίας· ἀπέθανε συνεπείᾳ τραυμάτων ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Δεκεμβρίου 1827. Ἄλλοτε ὑπασπιστὴς τῆς Λεγεῶνος τῆς Μώσας. Προγυμναστὴς τοῦ πεζικοῦ ἐν Ἑλλάδι διῴκει ἐν Χαϊδαρίῳ τὸ Α' τακτικὸν τάγμα εἰς τὸ ὁποῖον διεκρίθη διὰ τὴν θαυμασίαν ἀνδρείαν του καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἐπληγώθη· τοῦτο τὸν ἠνάγκασε ν' ἀφήσῃ τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ν' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Μαγιέ. Βραδύτερον, ἐνῶ εἶχε τὴν διοίκησιν τοῦ τάγματος, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Φαβιέρου ἐφονόδιασε τοὺς ἐν τῇ Ἀκροπόλει πολιορκουμένους, κατὰ τὴν εἴσοδόν των μύδρος ἀπέκοψεν αὐτῷ τοὺς δύο πόδας καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ μέρος ὅπερ ἐχώριζε τὰς τάφρους ἀπὸ τῶν Τουρκικῶν ὀχυρωμάτων· τὴν ἀπουσίαν του ἐνόησαν ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριον. Τέσσαρες τότε τῶν συντρόφων του οἱ Μολλιέρ, Πινιώ, Βερνάρ καὶ Καρτιὲ μετὰ δύο στρατιωτῶν τοῦ στρατηγοῦ Γκριτζιώτου, τῶν ὁποίων εἰσὶν ἄγνωστα τὰ ὀνόματα, ὁδηγηθέντες ἐκ τῶν γοερῶν φωνῶν του εὗρον αὐτὸν μαχόμενον ἐναντίον μανιωδῶν ἐχθρῶν τοὺς ὁποίους ἔτρεψαν εἰς φυγήν. Μετενεγκόντες δ' αὐτὸν ἐντὸς τοῦ φρουρίου, εὗρον ἐπὶ τοῦ σώματός του 24 πληγάς, ἐξ ὧν ἔρρεεν ἄφθονον αἷμα, ἐπενεχθείσας ὑπὸ μύδρων, ξιφῶν, γιαταγανίων κλπ. Ἐπέζησε 4 ἡμέρας εἰς τὰς φοβερὰς πληγάς του καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν μεγαλειτέραν γενναιοψυχίαν ὑποφέρων δεινοὺς πόνους. Ὁ Φαβιέρος μεγάλως ἐλυπήθη καὶ ἔκλαυσε ἐπὶ τῷ θανάτῳ του, ἀγαπῶν αὐτὸν ὡς ἴδιον

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τέχνον, ἄπασα δὲ ἡ φρουρὰ συνεκινήθη βαθέως θαυμάσασα τὴν γενναιότητά του καὶ τὸν χαρακτῆρά του.

Ρόμπερβαλ (Ζιλ-Περσον δέ-)· διαπρεπὴς γάλλος γεωμέτρης, 1602—1675, καθηγητὴς τοῦ Κολλεγίου τῆς Γαλλίας. Μὲ τὸ ὄνομά του εἶνε γνωστὴ παγκοσμίου χρήσεως πλάστιγξ.

Ρομπὲρ δὲ Βωγονδύ· ἔγγονος τοῦ γεωγράφου Νικολάου Σανσόν, 1688—1766, καὶ αὐτὸς γεωγράφος Λουδοβ. ΙΕ', συγγραφεὺς παγκοσμίου ἄτλαντος συνισταμένου ἐξ 108 χαρτῶν.

Ρομπὲρ-κλπ. (Διδιέ)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1723—1786, γεωγράφος Λουδοβίκου ΙΕ' καὶ τοῦ Στανισλάου Λεκζίνσκη.

Ρομπὲρ-δὲ-Λουζάρδιέ· γάλλος ἀρχιτέκτων τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ὁ δοὺς τὰ σχέδια τῆς μητροπόλεως τῆς Ἀμιένης.

Ρομπὲρτ-Οὐδέν· γάλλος θαυματοποιός, 1805—1871, οὗ τὰ αὐτόματα ἐβραβεύθησαν εἰς διαφόρους ἐκθέσεις καὶ τὸ ὄνομά του κατέστη παρευρωπαϊκῆς φήμης.

Ρόμπερτσον (Οὐίλλιαμ)· ἄγγλος ἱστοριογράφος, 1721—1793, σκωτικῆς καταγωγῆς, γράψας «Ἱστορίαν τῆς Ἀμερικῆς», «Ἱστορίαν τῆς Σκωτίας ἐπὶ Μαρίας Στουάρτ», κλπ.

Ρομπὲρ Φλερὺ (Ἰωσήφ-Νικόλαος)· γάλλος ζωγράφος, γεννηθεὶς τὸ 1797.

Ρομπὲρ-Φλερὺ (Τόνυ)· υἱὸς τοῦ προηγ., ἐπίσης δόκιμος ζωγράφος.

Ρομπία (Λουκᾶς δὲ λά-)· φλωρεντῖνος γλύπτης τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, ἐφευρέτης τῆς δι' ὀπτῆς γῆς πλαστικῆς ἀναγλύφων.

Ρομπικέ· γάλλος χημικός, 1780-1840, μεγάλως συντελέσας εἰς τὴν πρόοδον τῆς ὀργανικῆς χημείας.

Ρόμπιν-Χούδ· περίφημος ἀρχηγὸς οὐτλάων, ἤτοι «προγεγραμμένων», ἐπὶ Ριχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου, καταφυγὼν εἰς τὸν δρυμὸν τοῦ Σχέρβουδ (Νόττιγχαμ). Ἀπέθ. τὸ 1247. Αὐτὸν ἔχει ἥρωα ὁ Οὐῶλτερ-Σκόουτ εἰς τὸ περίφημον ἔργον του «Ἰβανόης».

Ρὸμπ-Ρόϋ (Ροβέρτος Μὰκ-Γρεγκορ Κάμπελλ)· σκῶτος λῃστὴς τῶν ὀρέων, θανὼν τὸ 1743, ἥρως ἑνὸς ἐκ τῶν μυθιστοριῶν τοῦ Οὐῶλτερ-Σκόουτ.

Ρόμσδαλ ἢ κοιλὰς τῆς **Ρόσυμα**· μία τῶν διασημοτέρων περιοχῶν τῆς Νορβηγίας. Ἡ Ρόσυμα, δεχομένη ἐδῶ τὰ ὕδατα τοῦ Οὐλβάα, σχηματίζει τὸν γραφικὸν καταρράκτην τοῦ Σλεττάφος.

Ρόνδα· π. τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Γρενάδας, ἐν μέσῳ ἀγρίων ὀρέων εἰς ὕψος πλέον τῶν 1000 μ. Ἄριστα ὁπλοποιεῖα. Κάτ: 22,000.

Ρονθεβῶ. κοιλὰς καὶ κώμη τῆς ἱσπανικῆς Ναβάρρας, ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Πυρηναίων (Δυτικῶν), περίφημος διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ὀπισθοφυλακῆς τοῦ Καρλομάγνου καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ρολάνδου (βλ. λ.) τὸ 778.

Ρονσὰρδ (Πέτρος δέ-)· ἀκόλουθος τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεάν, υἱοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ εἶτα τοῦ βα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

σιλέως τῆς Σκωτίας Ἰακώβου Στοῦαρτ. Καταστὰς κωφός, ἐκλείσθη πρὸς σπουδὴν τῶν ἀρχ. γλωσσῶν εἰς τὸ κολλέγιον Κοκερὲ μετὰ τῶν Μπάϊφ, Ζοδέλλ, Μπελλώ, δὺ-Βελλαΐ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰω. Δωρᾶ, ἐποιήσατο μεγίστους δὲ προόδους ἰδίως ἐν τῇ ποιήσει, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ συμμαθηταί του.

Ρονσιάμ· δῆμος τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σῶν. Κάτ. 3,425.

Ρονταβᾶ· θερινὸς ἀγροτικὸς συνοικισμὸς τοῦ χ. Καλαφατιῶνες τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Καστελλάνους.

Ροντάκι· χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας τῆς Τριφυλίας, ὀλίγον ἔξω τῆς πρωτευούσης. Κάτ: 93.

Ροντόπουλος (Ἀναγνώστης)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Τριπόλεως τῆς Πελοποννήσου, ὑπηρετήσας πολιτικῶς τὸν ἀγῶνα καὶ δὴ ὡς βοηθὸς τοῦ φροντιστηρίου τῶν Βερβαίνων. Συσταθείσης τῆς Γερουσίας κατόπιν, ὁ Ροντόπουλος ἐξετέλεσε χρέη φροντιστοῦ τῶν τροφῶν εἰς τοὺς Ἀφεντικοὺς-Μόλους.

Ροξολανοί· λαὸς τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας οἰκήσας περὶ τὸν Βορυσθένην καὶ τὴν Μαιώτιδα.

Ρόος (Φίλιππος)· ὁ λεγόμενος Ρόζα δὲ-Τιβολί, 1655—1705, διαπρεπὴς ζωγράφος ζώων καὶ τοπίων.

Ρόπαλος· μυθικὸς υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους.

Ρόπαλος· υἱὸς τοῦ Φαίστου.

Ροπωτό· χ. τοῦ δήμου Γόμφων τῆς θεσσαλικῆς Καρδίτσης, 4 3)4 ὥρ. ἀπὸ Μουζάκι. Κάτ: 431.

Ρόραας ἢ Ραίραας· ὄρα Ρόεράας.

Ρόρσχαχ· λιμὴν τῆς Ἑλβετίας ἐπὶ τῆς λίμνης Κωνσταντίας. Γραφικὴ τοποθεσία, ἀξιόλ. ἐμπόριον καὶ βιομηχανία. Κάτ: 4,500.

Ρός· γάλλος φιλέλλην. Ὁ στρατηγὸς οὗτος ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κομητάτου τῶν Παρισίων μὲ μεγάλα κεφάλαια, εἶχε δὲ καὶ μυστικὴν ἀποστολὴν μᾶλλον πολιτικὴν ἢ στρατιωτικήν, εἰς ἣν ὅμως δὲν ἐπέτυχε.

Ροσαρόλλι (Ἰωσήφ)· φιλέλλην ἐκ Νεαπόλεως· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1825. Στρατηγὸς ὑπὸ τὸν Μυρὰ καὶ διοικητὴς μεραρχίας.

Ρόσενστιλ· ἐκ Σουηδίας ἢ Δανίας φιλέλλην· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο ἐθελοντής.

Ροσέττη· π. ἐμπορικὴ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ δυτικωτάτου στομίου τοῦ Νείλου, εἰς ἀπόστασιν 10 χλμ. ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς, ἔνθα ἐμπορεύονται πολλοὶ Ἕλληνες. Κάτ. 17,000.

Ροσμαμπώ (κόμης δέ)· γάλλος στρατηγός, 1725—1807, διακριθεὶς ἐν Ἀμερικῇ ὅπου ἠνάγκασε τὸν στρατηγὸν Κορνουάλλες νὰ παραδοθῇ ἐν Γιορκτάουν τὸ 1781. Καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐπὶ τρομοκρατίας, ἐσώθη διὰ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 9ης Θερμιδώρ

Ροσμαμπώ (Ἰωσήφ)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1750—1813. Καθυπέταξε τοὺς ἐπαναστάντας μαύρους τοῦ Ἁγίου Δομίγκου τὸ 1792, ἐξέβαλε τοὺς Ἀγ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γλους ἐκ Μαρτινίκης τὸ 1793. Συλληφθεὶς κατόπιν ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, ἠλευθερώθη τὸ 1811 καὶ ἔπεσε τέλος ἐν τῇ μάχῃ τῆς Λειψίας.

Ρόσι-Δερριὲν (Δά)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κώτ-δὺ-Νόρ. Κάτ: 4,150.

Ροσιὲλλ (Δά) - Ροσέλλη ἢ Ροχέλλη· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ. 467 χλμ. ἐκ Παρισίων. Ἀρχιεπισκοπή, καλδινικὸς ναός, λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀντικρὺ τῆς νήσου Ρέ. Λύκειον, σχολὴ ὑδατογραφίας καὶ ναυσιπλοΐας, μουσεῖον καὶ ὁπλοστάσιον πυροβολικοῦ· μεγάλη ἁλιεία ὀνίσκου, κατεργασία σαρδελλῶν, ναυπηγεῖα καὶ ἐφοπλισμὸς πλοίων, μέγα ἐμπόριον, μεγαλοπρεπεῖς λουτρῶνες. Ποτὲ πολεμικὸν κέντρον τῶν καλδινιστῶν, ἁλωθὲν ὑπὸ τοῦ καρδιναλίου Ρεσελιὲ τὸ 1628 μετὰ 13 μηνῶν πολορκίαν. Ὁ λιμὴν προασπίζεται ὑπὸ 4 πύργων καὶ 2 ἔτι ἡ εἴσοδος αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἄλλοτε ἠρτᾶτο ἡ ἁλύσεως ἡ κλείουσα αὐτὸν ἅλυσος. Κάτ: 29,000.

Ροσιὲττ (Δά)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας. Ἀργυρωρυχεῖα, μόλυβδος, σίδηρος, μεταλλουργικὰ ἐργοστάσια. Κάτ: 2,200.

Ροσὶ-ζερβιὲρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδαίας. Κάτ: 2,150.

Ροσικουὰρ· πρωτ. ἐπαρχίας τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Βιέννης, 435 χλμ. ἐκ Παρισίων. Κάτ: 4,350.

Ρόσι-Μπερνὰρ (Δά)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Κάτ. 1325.

Ροσὶ-μὼρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδέσι, ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ περὶ τὸ ἐσβεσμένον ἡφαίστειον Σιεναβαρί. Κάτ: 1,130.

Ρόσι-σὺρ-Ὑὸν-(Δά)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδαίας, 493 χλμ. ἐκ Παρισίων, ὀνομασθεῖσα Ναπολεόντειος-Βανδαία ἐπὶ Αὐτοκρατορίας καὶ Βουρβόνειος-Βανδαία ἐπὶ Παλινορθώσεως καὶ Λουδοβίκου-Φιλίππου. Κάτ: 12,000.

Ρόσι-σὺρ-Φορὸν (Δά)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ νομοῦ Ἄνω-Σαβοΐας. Κάτ: 3,370.

Ροσὶ'φὸρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἰούρα. Κάτ: 510.

Ροσὶ'φὸρ-ἂν-Τέρρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν. Μνημεῖα τῆς μεγαλιθικῆς ἐποχῆς. Κάτ: 640.

Ροσὶ'φὸρ-Μοντάνι· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ, νομοῦ Πουὺ-δὲ-Δώμ. Κάτ: 1550.

Ροσὶ'φὸρ-σὺρ-Λοάρ· κωμόπ. τοῦ δήγου Σιαλόνν-Σὺρ-Λοάρ. Γαιάνθρακες, περίφημοι λευκοὶ οἶνοι. Κάτ: 2120.

Ροσὶ'φὸρ-σὺρ-Μέρ· πρωτ. ἐπαρχίας τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ). Λιμὴν πολεμικὸς καὶ ἐμπορικός, ναύσταθμος, ναυτικὸν νοσοκομεῖον ἓν τῶν ὡραιοτέρων τῆς Εὐρώπης, σχολαὶ ὑδρογραφικῆς καὶ ναυτικῆς, ἰατρικῆς, ναυτικὸν μουσεῖον, μουσεῖον φυσικῆς ἱστορίας, βοτανικὸς κῆπος, ἐμπόριον ἁλιπάστων ἰχθύων, οἴνων, οἰνοπνευμάτων κλπ., διϋλιστήρια, κατασκευὴ χρονομέτρων κλπ. Κάτ: 32000.

Ροσκελῖνος· σχολαστικὸς φιλόσοφος τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, ἀρχηγὸς τῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

«ὀνομαστῶν», οἵτινες εἰς τὰς γ ε ν ι κ ὰ ς ἰ δ έ α ς διέβλεπον ἁπλᾶ μόνον ὀ ν ό μ α τ α, καταδικασθεὶς τὸ 1092 εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Σοασσόν.

Ρόσκιος (Κ ο υ ἰ ν τ ι ο ς)· διάσημος ρωμαῖος ἠθοποιός, 129—62 π. Χ. δοὺς μαθήματα ἀπαγγελίας τῷ Κικέρωνι.

Ρόσκιος ὁ Ἀμέριος (Σ ῆ ξ τ ο ς)· υἱὸς πλουσίου ἀστοῦ τῆς Ἀμερίας, δολοφονηθεὶς ἐν Ρώμῃ τὸ 671 ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς πόλεως ταύτης.

Ρόσκος (Ο ὐ ἰ λ λ ι α μ)· ἄγγλος φιλόλογος, 1752-1831, συγγραφεὺς βιογραφιῶν Λέοντος Ι' καὶ Λαυρεντίου Μεδίκου.

Ροσκώφφ· μικρὸς λιμὴν τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστὲρ ἐπὶ τῆς Μάγχης. Ναυτικὸν μελετητήριον, ἀκμ. γεωργία ἀσπαράγγων κλπ. πολυτίμων φυτῶν ἐξαγομένων εἰς Ἀγγλίαν κυρίως. Κάτ: 4,400.

Ρόσπαχ· χ. τῆς πρωσ. Σαξονίας παρὰ τὴν Καρμπέθαν, ὅπου Φρειδερῖκος ὁ Μέγας κατετρόπωσε τὸν γερμανικὸν στρατὸν τὸ 1757, βοηθούμενος ὑπὸ διακοσίων Γάλλων ὑπὸ τὸν Σουμπίζ.

Ρόσμπεκ ἢ **Ροοζεμπεκε**· χ. τῆς βελγικῆς Δυτ. Φλάνδρας, ὅπου Καρολος ὁ Ϛ', βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐνίκησε τὸ 1382 τοὺς ὑπὸ τὸν Φίλιππον Ἀρτεβελδ Φλαμανδούς, τούτου πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ.

Ρόσμπρεκ· Ἄγγλος φιλέλλην τοῦ 1821, πλοίαρχος καρβέττας ὑπὸ τὸν Λόρδον Κόχραν.

Ρόσνερ· φιλέλλην ἐκ Βερολίνου. Ἐφονεύθη ἐν Μεσολογγίῳ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1825. Ἀπέθανε διαρκούσης τῆς πολιορκίας.

Ροσνύ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Οὐάζ, ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα. Πύργος ὅπου ἐγεννήθη ὁ Σουλλύ. Κάτ: 700.

Ροσπορδέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστὲρ. Κάτ: 1,750.

Ρόσς (Ν τ ζ ώ ν)· ἄγγλος θαλασσοπόρος, 1777-1856, περιώνυμος διὰ τὰ εἰς τὸν Βόρειον Πόλον ταξίδιά του ἀπὸ 1818 μέχρι 1833. Ἀνεκάλυψε τὸν ὅρμον Μ έ λ β ι λ λ καὶ τὴν χερσόνησον Β ο ό θ ι α· ἀποκλεισθεὶς ἐπὶ 4 συνεχεῖς χειμῶνας ἐν τοῖς πάγοις, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πλοῖόν του «Νίκην» κατ' Αὔγουστον τοῦ 1833, ἀνευρεθεὶς δὲ ἐσώθη ὑπὸ τῆς «Ἰσαβέλλας».

Ρόσς (Ν τ ζ α ί η μ ς Κ λ α ί ρ κ-Ρ.-)· ἀνεψιὸς τοῦ προηγ., 1800-1862, ἐκτελέσας μετ' ἐκείνου καὶ τοῦ Πάρρυ θαλασσοπορίας εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, μετέβη τὸ 1848 εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Φραγκλίνου (βλ. λ.), καθώρισε τὴν θέσιν τοῦ ἀρκτικοῦ μαγνητικοῦ πόλου, ἐξετέλεσεν ἀπὸ 1839-1844 τρεῖς πλοῦς πρὸς τὸν Νότιον Πόλον καὶ ἀνεκάλυψε τὴν Γῆν Βικτώρια.

Ροσσὲ (Ἰ ω σ ή φ)· γάλλος ἐλεφαντογλύφος δακιμώτατος, 1706-1786.

Ροσσὲ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· γάλλος ζωγράφος, σχεδιαστὴς καὶ τυπωτὴς ὑφασμάτων, ἀποθανὼν τὸ 1820.

Ροσσεοὺδ Σαὶντ-Ἱλαίρ (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς)· σύγχρονος γάλλος ἱστορικός, γεννηθεὶς τὸ 1805. Ἦν μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, ἔγραψε δὲ «Ἱστορίαν τῆς Ἱσπανίας» μέχρι

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ θανάτου Φερδινάνδου τοῦ Ζ' καὶ ἄ.

Ρόσσι ὅρα **Ρώσση**.

Ροσσίνη· μέγας Ἰταλὸς μουσουργός, 1792—1868. Συνθέτης τῶν γνωστοτάτων ἔργων «Γουλλιέλμος Τέλλος», «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης» καὶ πλείστων ἄλ. Ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν ποώτων νεωτεριστῶν τῆς συγχρόνου μουσικῆς.

Ροσσινιόλ (Ἰ ω - Π έ τ ρ ο ς)· γάλλος καθηγητὴς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐν τῷ Καλλεγίῳ τῆς Γαλλίας, γεννηθεὶς τὸ 1804. Πέλος τοῦ Ἰνστιτούτου.

Ρόσσο (Δέ)· διαπρεπὴς φλωρεντῖνος ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων, 1496—1541. Τοῦτον Φραγκίσκος ὁ Α' μετεπαλέσατο εἰς Γαλλίαν πρὸς τοιχογράφησιν τοῦ Φονταινεμπλώ. Ἔσχεν ἀντίπαλον τὸν Π ρ ι μ α τ ί ς, ἐδηλητηριάσθη δὲ ἐξ ἀπογνώσεως ὅταν ἐνόησεν ὅτι ἀδίκως εἶχε κατηγορήσει ἐπὶ κλοπῇ τὸν φίλον του Π ε λ λ ε γ ρ ῖ ν ο.

Ρόστοκ· πρωτ. τοῦ γερμαν. Μέκκλεμβουργ-Σχβέριν, λιμὴν ἐπὶ τοῦ Βάρνοβ, 16 χλμ. ἀπὸ τῆς παραλίας τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης. Πανεπιστήμιον, ἀκμ. ἐμπόρ. καὶ βιομηχ. Ἐπίνειον ἔχει τὸν λιμένα Β ά ρ ν ε μ υ ν δ ε ν. Πατρὶς τοῦ Β λ ύ χ ε ρ. Κάτ: 42,000.

Ροστόπτσιν ἢ **Ροστόψιν**· ρῶσος στρατηγός, 1765-1826, διοικητὴς τῆς Μόσχας τὸ 1812, ὁ παρασκευάσας τὴν πυρκαϊὰν αὐτῆς κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν ὑπὸ τὸν Ναπολέοντα Γάλλων, διατάξας τὸν Βορονένκο νὰ πυρπολήσῃ, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, τὰ καταστήματα τῶν πνευματωδῶν ποτῶν.

Ροστρενέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-δὺ-Νόρ.Κάτ: 2175.

Ρόσχαϊμ· κωμόπ. τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης. Κάτ: 3650.

Ροτάδι· χ. τοῦ δήμ. Χ α ρ α κ ο ς, Ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης Κάτ: 130.

Ροτροῦ (Ἰ ω ά ν ν η ς - δ έ)· γάλλος τραγικὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς γεννηθεὶς ἐν Δρέ, 1609—1650, φίλος τοῦ Κορνηλίου, εἰς ὃν ἔδωκε τὴν ἰδέαν τοῦ «Σίδ». Δήμαρχος ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ του πατρίδι ἔπεσε θῦμα τῆς αὐταπαρνήσεώς του κατά τινα ἐπιδημίαν.

Ρότσεστερ· ἐμπορικώτατος λιμὴν τῆς ἀγγλικῆς κομητείας Κὲντ περὶ τὸ στόμιον τοῦ Μηδουαΐου. Κάτ 23000.

Ρότσεστερ· ἐμπορικωτάτη καὶ βιομηχανικὴ π. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτείας Νηοῦ-Γιόρκ, εἰς τὴν νότιον παραλίαν τῆς λίμνης Ὀντάριο. Κάτ: 110000.

Ρότσιλδ· οἶκος διασήμων ἰσραηλιτῶν τραπεζιτῶν, ὧν τὸ ὕρυμα ἐθεμελιώθη ὑπὸ Μ έ γ ε ρ-Ἄ ν σ ε λ μ τοῦ ἐκ Φράγκφορτ πρὸς τῷ Μάϊν. (1742—1812). Οὗτος ἔσχε 10 τέκνα, ὧν πέντε υἱοὶ ἀποκατέστησαν ἐν Παρισίοις, Βιέννῃ, Λονδίνῳ, Νεαπόλει καὶ Φράγκφορτ, οὐδέποτε δ' ἐχώρισαν τὰ συμφέροντά των. ὁ δὲ βαρὼν Ν τ ζ α ί η μ ς ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος ἐπιζήσας ἐξ αὐτῶν οἵτινες ἔσχον διαδόχους συνεχίσαντας τὸ ἔργον τοὺς υἱούς των. — Ἐκ τούτων ὁ βαρὼν Μ έ γ ε ρ Ἀ λ φ ό ν σ ο ς Ν τ ζ α ί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ημος δὲ-Ρόττσχιλδ, υἱὸς τοῦ βαρὼν Ἔδμονδ, εἶνε μέλος τῆς γαλλ. Ἀκαδημείας τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἀπὸ τοῦ 1885.

Ρόττερδαμ· π. τῆς Ὁλλανδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μώσα, ὁ δεύτερος ἐμπορικὸς λιμὴν τοῦ βασιλείου. Κάτ: 200 000. Ἐκ τῶν κατοίκων της 50,000 εἶνε καθολικοὶ καὶ 7500 ἰουδαῖοι. Διασχίζεται ὑπὸ δικτύου διωρύχων βαθυτάτων καὶ προσιτῶν εἰς τὰ μέγιστα σκάφη, διὸ καὶ καλεῖται «Βενετία τοῦ Βορρᾶ». Ἐτησία λιμενικὴ κίνησις, μετὰ τῶν Ἰνδιῶν κυρίως, 7000 σκάφη. Ἀκμαιότατον ἐμπόριον καὶ βιομηχανία, προάστεια βιομηχανικώτατα, ἀνδριὰς τοῦ Ἐράσμου οὗ εἶνε πατρίς, πλουσιώτατον μουσεῖον εἰς ἔργα φλαμανδῶν καὶ ὁλλανδῶν ζωγράφων καὶ ἄ.

Ροτί· (Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· μεταλλιοχαράκτης γάλλος, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Ροῦ· διάσημος γάλλος χειρουργός, 1780—1854, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Μπισσᾶ.

Ρουαπὲ'οῦ· ὑψίστη κορυφὴ τῆς Νήσου τοῦ Βορρᾶ ἢ Ἴ κ α-ν ὰ- Μ α ο ῦ ϊ, ἤτοι τοῦ βορ. τμήματος τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ὕψ: 2,800 μ.

Ρουαρὶ (Ἀ ρ μ ά ν δ ο ς δ ὲ-λ ά)· διοργανωτὴς βασιλικοῦ συνδέσμου ἐν Βρεττάνῃ, 1756—1793, ἥτις προηγήθη τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Βανδαίων καὶ τῶν Χουάνων.

Ρούβαλη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Τανίας τῆς Κυνουρίας, 1 ὥρ. 1)4 ἀπὸ Ἁγίου Νικολάου. Κάτ: 528.

Ρούβενς· διάσημος Φλαμανδὸς ζωγράφος γεννηθεὶς ἐν Ἀμβέρσᾳ τοῦ Βελγίου τὸ 1577, θανὼν δὲ τὸ 1640. Ἀφῆκεν ἔργα θαυμαστῆς τέχνης, τὴν «Ἀποκαθήλωσιν» καὶ ἄ. ἐπὶ θρησκευτικῶν κυρίως θεμάτων ἀπαράμιλλα.

Ρουβήμ· υἱὸς τοῦ Ἰακὼβ καὶ τῆς Λίας, ὁ παρωθήσας τοὺς ἀδελφούς του νὰ φονεύσουν τὸν Ἰωσὴφ καὶ δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς μίαν τῶν 12 φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, κατέχουσαν τὰς Α τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης χώρας.

Ρουβίκων· ποτ. τῆς ἀρχ. ἀρκτῴας Ἰταλίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν.

Ρουβίνι (Ἰ ω-Β α π τ ι σ τ ή ς) ὁ διασημότατος ὀξύφωνος (τενόρος) τῆς ἐποχῆς του ἐν Ἰταλίᾳ, 1795—1854, δρέψας δάφνας ἔντε Μιλάνῳ, Παρισίοις καὶ Λονδίνῳ.

Ρ(ο)υὸδ (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· γάλλος γλύπτης διαπρεπής, 1784-1855

Ρούδολστατ· πρωτ. τοῦ γερμ. πριγκιπάτου (ἡγεμονίας) τοῦ Σχβάρτζβουργ-Ρούδολστατ. Κάτ: 10,000.

Ρουὲλλ (1703-1770)· γάλλος χημικός, διδάσκαλος τοῦ Λαβοαζιέ.

Ρουέν· π. τῆς Γαλλίας ΒΔ τῶν Παρισίων ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Σηκουάνα μὲ λαμπροὺς Γοτθικοὺς ναούς, ἄριστα βιομηχ. ἐργοστάσια, μέγαν λιμένα ἐνεργοῦντα ἐκτεταμένον ἐμπόριον. Κάτ: 115,000. Ἐπὶ Ρωμαιοκρατίας τὸ Ρουὲν ἦν πρωτ. τοῦ Δευτέρου-Λουγδουνικοῦ, εἶτα δὲ τῆς Νορμανδίας. Ἤδη εἶνε ἕδρα τοῦ νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα καὶ δεκάτη πόλις τῆς Γαλλίας κατὰ πληθυσμόν. Εἶνε

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πατρὶς Πέτρου καὶ Θωμᾶ Κορνηλίου, Φοντενέλλ, Γραδόν, Ζουδενέ, Γαρικώλ, Καρρὲλ καὶ ἄ.

Ρου'ὲρ (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς)· γάλλος πολιτευτής, 1814-1884, πρόεδρος τῆς Γερουσίας ἐπὶ Ναπολέοντος.

Ρουζάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ. Κάτ: 1,720.

Ρουζέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ. Κάτ: 2,850.

Ρουζὲ (Ἐ μ μ α ν ο υ ὴ λ δ έ-)· μέλος τῆς γαλλ. ἀκαδημ. τῶν Ἐπιγραφῶν, 1811-1873, καθηγ. εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας, γράψας «Αἰγυπτιακὴν Χρηστομάθειαν».

Ρουζὲ δὲ-Δ' Ἰ(σ)λ· γάλλος ἀξιωματικός, ἐπιτελής, 1760-1836, ὁ γράψας τὸ ᾄσμα τῆς Μ α σ σ α λ ι ώ τ ι δ ο ς, ἧς ἡ δευτέρα στροφὴ «nous entrerons dans la carrière...» εἶνε τοῦ Μαρὶ-Ἰωσὴφ Σενιέ.

Ρουζμὸν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ. Κάτ: 1,160.

Ρούθ· μωαβῖτις γυνή, σύζυγος τοῦ Βοὸζ ἐν Βηθλεέμ, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ὀβήδ, ἕνα ὀπλαδὴ τῶν προγόνων τοῦ Δαβίδ.

Ρουθῆνοι· λαὸς γαλατικὸς οἰκήσας τὴν Ρουέργην, ἔχουσαν πρωτ. τὸ Σεγόδουνον, βραδύτερον δὲ τοὺς Ρ ο υ θ ή ν ο υ ς, τὸ σημερινὸν Ρ ο δ έ ζ. Γράφονται καὶ Ρ ο υ τ ῆ ν ο ι.

Ρουθῆνοι ἢ Ρουθήνιοι· ἀρχ. λαὸς τῆς Ρωσίας, οἰκήσας Ν τῆς 51ου Βορ. πλάτους ἤδη δὲ συγκεχωνευμένος μετὰ τῶν Ρώσων· καλοῦνται ἤδη Ρ ο υ σ ν ι ά κ αι ἢ Μ ι κ ρ ο ρ ρ ῶ σ ο ι. Ἡ γλῶσσά των ὁμιλεῖται ἀκόμη ἐν Ρωσίᾳ.

Ρούθουεν· σκῶτος μεγιστάν, αἰχμαλωτίσας τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας Στοὺαρτ τὸν νεαρὸν Ἰάκωβον τὸν ΣΤ'. Ἀλλ' οὗτος διαφυγὼν καὶ νικήσας τὸν αἰχμαλωτίσαντα ἐφόνευσεν αὐτὸν τὸ 1582.

Ρουϊλλιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σιαράντ. Κάτ: 2120.

Ρουϊλλιὲ (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν, 1680—1761, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ'.

Ρουΐν (=Ἐ ρ ε ί π ι α)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καντάλ. Κάτ: 970.

Ρούϋσδαελ ἢ Ρούϋσδαιλ· ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1636—1681, διαπρέψας ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ καὶ τῇ θαλασσογραφίᾳ.

Ρουκάκα· πρωτ. τοῦ δήμου Ρ ο υ κ ά κ α ς, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 570.

Ρουκάνι· χ. τοῦ δημ. Δ α ρ ν ῶ, ἐπαρχ. Τεμένους, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 100.

Ρούκλια· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Εὐβοίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Καρύστου. Κάτ: 98.

Ρουλάν(ς)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ. Κάτ: 4035.

Ρουλέρ· π. τοῦ βελγικοῦ νομοῦ Δυτ-Φλάνδρα· μέγα ἐμπόριον ὑφασμάτων. Κάτ: 18000. Ἐδῶ τὸ 1794 οἱ Γάλλοι ὑπὸ τὸν Πισεγκρὺ ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακούς.

Ρουλιέρ· γάλλος ἱστοριογράφος, 1735—1791, διακριθεὶς καὶ ὡς διπλωμάτης.

Ρουμανάδες· χωρίδιον τοῦ δή-

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

μου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ριγκλάδες. Κάτ: 13.

Ρουμανία· ὁρα Ρ ω μ ο υ ν ί α.

Ρούματα Νέα καὶ **Παπαδιανά**· χ. τοῦ δήμου Λ ά κ κ ω ν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 125.

Ρούμελη (ἡ)· μεσαιωνικὸν καὶ μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 διατηρηθὲν ἐπισήμως ὄνομα τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Καὶ σήμερον δ' ἔτι ἐξακολουθεῖ ὂν ἐν κοινῇ χρήσει τὸ ὄνομα τοῦτο, καίτοι δὲν ἀναγνωρίζεται πλέον ἐπισήμως.

Ρουμέλη Ἀγιά· χ. τοῦ δήμου Ἁ γ ί ο υ Ἰ ω ά ν ν ο υ, ἐπαρχ. Σφακίων, Διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 160.

Ρουμελί· χ. τοῦ δήμου Μ ε λ ι δ ο ν ί ο υ, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 500.

Ρουμιλλί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἄνω-Σαβοΐας. Σχολὴ διδασκαλισσῶν. Κάτ: 4000.

Ρουμινύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἀρδεννῶν. Κάτ: 820.

Ρούμελ· χείμαρρος τῆς Ἀλγερίας χυνόμενος εἰς τὸν Οὐεδ-ἐλ-Κεμπίρ. Ὡραῖοι καταρράκται. Μῆκ. 150 χλμ.

Ρούμονδ (Ἄ λ φ ρ έ δ ο ς δέ-)· γερμανὸς ἱστορικός, γεννηθεὶς τὸ 1808, γράψας δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν ἰταλῶν ἰδίᾳ ζωγράφων.

Ρουμπάδω· χ. τοῦ δήμου Ρ ο υ σ τ ί κ ω ν, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 35.

Ρουμπαΐ· π. τῆς ΒΑ. Γαλλίας μὲ λαμπρὰ βαμβακουργεῖα καὶ ὑφαντουργεῖα. Κάτ. 100,000 Ἀνήκει εἰς τὸν νομὸν Νόρ, καὶ διαιρεῖται εἰς 2 δήμους.

Ρουμπινστάϊν (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· μολδαυός, διάσημος κλειδοκυμβαλιστὴς καὶ μουσουργός, γεννηθεὶς τὸ 1829, ὁ διαπρεπέστατος τῆς ἐποχῆς μας, συνθέσας ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων ἀπαραμίλλως.

Ρουμπινστάϊν (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. γεννηθεὶς ἐν Μόσχᾳ τὸ 1835 καὶ θανὼν ἐν Παρισίοις τὸ 1881. Ἐπίσης διαπρεπὴς κλειδοκυμβαλιστής, ἱδρυτὴς δὲ τῆς «Μουσικῆς Ἑταιρείας» τῆς Μόσχας.

Ρουμπὸ (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· γάλλος μηχανικός, 1739—1791, διαπρέψας καὶ ὡς ἀρχιτέκτων, καταλιπὼν δ' ἄριστα τεκτονικῆς συγγράμματα.

Ροῦμπρεχ· βαυαρὸς φιλέλλην τοῦ 1821. Ὑπαξιωματικὸς εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐπληγώθη ἐν Φαλήρῳ ἔμπροσθεν τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος.

Ρουμπρούκι (Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς δὲ - Ρ ο ύ ύ σ μ π ρ ε κ)· περιηγητὴς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ἀποσταλεὶς εἰς Ταρταρίαν ὑπὸ τοῦ Ἁγ-Λουδοβίκου καὶ ἐπισκεφθεὶς τὸν Χάνην τῶν Μογγόλων.

Ροῦμφορδ (Κ ό μ η ς δέ-)· ἀμερικανὸς φυσικός, 1753—1814, διάσημος ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ, ὑπουργὸς τοῦ πολέμου ἐν Βαυαρίᾳ, ἐφευρέτης θερμοσκοπίου.

Ρούν· βουνὸς τῶν δυτικῶν Πυρηναίων εἰς τὰ σύνορα Γαλλίας καὶ Ἱσπανίας. Ὕψ: 900 μ.

Ροῦναι· συμβολικοὶ χαρακτῆρες

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γραφῆς παρὰ τοῖς παλαιοῖς Σκανδιναυοῖς, δι' ὧν εἶνε γεγραμμέναι αἱ ἐπιγραφαὶ πολλῶν σκανδιναυϊκῶν βράχων.

Ρουντζεὲτ-Σίγγχ· ἀρχηγὸς τῶν Σεΐχων, κατακτητὴς τῆς ἀγγλικῆς Λαχώρας καὶ τῆς Πενταποταμίας, 1762—1840, ὁ ἐπονομασθεὶς «Γηραιὸς Λέων τῶν Πέντε Ποταμῶν», ὀργανώσας τῇ συμπράξει τοῦ στρατηγοῦ Ἀλλὰρδ στράτευμα ἐξ 80,000 ἀνδρῶν μετὰ 350 πυροβόλων.

Ρουντζιέρι (Κ ώ μ)· φλωρεντῖνος ἀστρολόγος τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, θανὼν τὸ 1615.

Ρουόλζ-Μοντσιὰλ (Κ ό μ η ς δέ)· γάλλος χημικός, 1810—1870, ἐφευρέτης τῆς γαλβανοπλαστικῆς τὸ 1841.

Ρουπακιά· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν, 2 1/2 ὥρ. ἀπὸ Προστοβίτσας. Κάτ: 189.

Ρουπακιά· μία τῶν συνοικιῶν τῶν ἀποτελουσῶν τὸ χ. Διαμελιάνη τοῦ δήμου Ἀπολλωνίων τῆς Λευκάδος.

Ρουπακιά· χ. τοῦ δήμου Πηνειαίων τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 79.

Ροῦπερτ· (Π ρ ί γ κ ι ψ)· υἱὸς Φρειδερίκου Β', ἐκλέκτορος τῆς Βαυαρίας, 1619-1682, ναύαρχος ἐπὶ Καρόλου Β'. Ἦτο καὶ δόκιμος φυσικὸς εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῆς ἡμιχρώμου σχεδιαστικῆς.

Ρούππελ (Κονράδος-Δὲ)· φιλέλλην ἐκ Κοπεγχάγης τῆς Δανίας· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1823. Ἦτο ἀξιωματικὸς εἰς τὴν πατρίδα του.

Ρούρεμοντ ἢ **Ρόερμοντ**· π. τῆς ὁλλανδικῆς ἐπαρχ. Γουέλδρας, ἄπου ὁ Ζουρδὰν ἐνίκησε τοὺς αὐστριακοὺς τὸ 1794. Κάτ: 11,000.

Ρούρικ· ὁ Εἰ ρ η ν ι κ ό ς· σκανδιναυὸς ἀρχηγὸς ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Βαρέγγων, ὅστις κληθεὶς ὑπὸ τῶν Σλαύων τοῦ Νοβογόροδ, ἐβασίλευσεν ἐκεῖ ἀπὸ 865-879, ὑπὸ τὸν τίτλον Μέγας-Δούξ καὶ ἔδωκε πρῶτος εἰς τὴν ἡγεμονίαν του τὸ ὄνομα Ρ ω σ ί α.

Ρούς· ἀρχ. π. τῆς Μεγαρίδος, κληθεῖσα οὕτω, εἴτε ἀπὸ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος τῶν αὐτόθι ὀρέων, εἴτε ἀπὸ τοῦ μικροῦ δένδρου ρ ο ῦ, χρησιμευόντος πρὸς καρύκευσιν τῶν φαγητῶν.

Ρουσβάναγα· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 432.

Ρούσι· χ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λεβίδι. Κάτ: 54.

Ρουσιὲρ (Ἰ ω. Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· 1745-1794, γάλλος ποιητὴς θανὼν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος.

Ρουσκίνων· ποτ· τῆς ἀρχ. Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ρέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως.

Ρούσου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης (Θεσσαλία), ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 408.

Ρόϋσς· χειμαρροπόταμος τῆς Ἑλβετίας, καταρρέων τοῦ Ἁγ. Γοτθάρδου, σχηματίζων δὲ τὴν λίμνην τῶν Τεσσάρων-Τοπαρχιῶν καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἄαρ.

Ρούσς (Α ἰ μ έ)· γάλλος δικηγόρος καὶ ἀκαδημαϊκὸς ἀπὸ τοῦ 1816.

Ρόϋσς· ὄνομα δύο πριγκιπικῶν

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἡγεμονιῶν τῆς Γερμανίας, μεταξὺ Θουριγγίας καὶ τοῦ βασιλείου τῆς Σαξονίας. Ἀμφότεραι ἀνήκουν εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον. Ὁ πρωτότοκος κλάδος ἔχει πρωτ. τὸ **Γκράϊτζ** (60 000 κατ.), ὁ δευτερότοκος ἄρχει ἐν **Σχλάϊτζ** (115000 κ.), ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐξαρτᾶται διοικητικῶς καὶ ἡ **Γέρα**, ἡ προσεπιλεγομένη «Μικρὰ Λειψία» μὲ 35000 κατ.

Ρούδς (Λέ)· κωμόπολις τοῦ γαλ. νομοῦ Ἰούρα· ἰσχυρότατα φρούρια, ἄριστα ὡρολογοποιεῖα. Κάτ: 3000.

Ρουδδα-Ἐκκλησιά· χ τοῦ δήμου Λιμένος Σητείας· ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης· Κάτ. 200.

Ρουδδὲ (Καμιλλος)· γάλλος ἀκαδημαϊκὸς σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1821, γράψας «Ἱστορίαν τοῦ Λουδοβίκου» καὶ μελέτας περὶ Ἀλγερίας, Κριμαϊκοῦ πολέμου καὶ ἄ.

Ρουδδελ (Οὐίλλιαμ)· ἄγγλος πολιτευτής, 1639—1683, ἀναμιχθεὶς εἰς συνωμοσίαν κατὰ Καρόλου τοῦ Β' καὶ θανὼν ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος.

Ρουδδελ (Ἔδουαρδ-)· 1651 1727, συγγενὴς τοῦ προηγ., ὑπαδὸς Γουλιέλμου τοῦ Γ', νικήσας τὰ στρατεύματα Ἰακώβου τοῦ Β.

Ρουδδελ (Λόρδος, Ντζών-)· ἄγγλος πολιτευτής, 1792—1878, εἷς τῶν διαπρεπεστέρων ἀρχηγῶν τῆς μερίδος τῶν Οὐίγων.

Ρουδδὲν (Βαρών)· γάλλος ναύαρχος, 1781—1854, ὁ ἐκβιάσας τὸ 1881 τὴν εἴσοδον τοῦ Τάγου, κατόπιν δὲ πρέσβυς καὶ ὑπουργός.

Ρουδδεῦ (Λέ)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ· Κάτ: 1330.

Ρουδδιλλιόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Κάτ: 1500.

Ρουδδὲ (Πέτρος)· φιλέλλην ἐκ Παρισίων· ἀπέθανεν ἐν Σύρῳ ἐξ ἀσθενείας τὸ 1826. Πρώην ἀξιωματικὸς εἰς τὸν Πολωνικὸν στρατόν.

Ρουδδοσπίτι· χ. τοῦ δήμ. Χρωμοναστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης· Κάτ. 260.

Ρουδδοχώρια· χ. τοῦ δήμ. Παναγιᾶς, ἐπαρχ. πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 300.

Ρουδδὼ (Ἰωάννης, Ἰάκωβος)· εἷς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων Γάλλων φιλοσόφων καὶ συγγραφέων, 1712—1778. Μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν του ἔργων παγκόσμιον εἶνε τὸ «Κοινωνικὸν Συμβόλαιον» καὶ ἄ.

Ρουδδὼ (Ἰω-Βαπτιστής)· γάλλος λυρικὸς ποιητής, 1671-1741, ὅστις ἐξορισθεὶς τῆς Γαλλίας τὸ 1712 διά τινας σατύρας του, αἵτινες ἴσως δὲν ἦσαν ἔργα του, ἔζησεν ἐν Ἑλβετίᾳ, ἐν Βιέννῃ καὶ Βρυξέλλαις ὅπου καὶ ἀπέθανε.

Ρουδδὼ (Θεόδωρος)· γάλλος ζωγράφος, 1812—1867, διακριθεὶς ἐν τῇ τοπιογραφίᾳ.

Ρούδτα· θέσις μετ' ἀσημάντου ἀγροικίας τοῦ δήμου Ἀστακοῦ τῆς Ἀκαρνανίας.

Ρουστὰμ ἢ Ρουστέμ· μυθικὸς ἥρως τῆς Περσίας, ζήσας 600 ἔτη π. χ. Οἱ Κοῦρδοι εἰς τὰ ἄσματά των συνδέουν τὸ ὄνομά του μὲ τὰ τοῦ Μαρδονίου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρουστὶκ (Ἅ γ ι ο ς)· σύντροφος τοῦ Ἁγ-Διονυσίου, ὑποστὰς μετ' αὐτοῦ τὸ μαρτύριον κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα. Ἑορτὴ τὴν 9 Ὀκτωβρίου (ν).

Ρουστὶκ (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Ναρβόννης ἀπὸ 430—461.

Ρούστικα· πρωτ. τοῦ δήμ. Ρ ο υ σ τ ί κ ω ν, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ. 475.

Ρουτῆνοι ἢ **Ρουτηνοί**· ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανίας, ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας. Ὅρα Ρ ο υ θ ῆ ν ο ι.

Ρουτίλιος - Νουμματιανός (Κ λ α ύ δ ι ο ς)· λατῖνος ποιητὴς τοῦ Ε' αἰῶνος, διοικητὴς Ρώμης ἐπὶ Ονωρίου.

Ροῦτλαινδ· ἡ μικροτέρα ἀγγλ. κομητεία μὲ πρωτ: Ὄ α κ χ α μ. Ξάτ: 3100.

Ρουτ'μπέφ· παλαιὸς σατυρικὸς ποιητὴς γάλλος ἀκμάσας ἐπὶ Ἁγίου-Λουδοβίκου.

Ρουτό· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Εὔρ. Κάτ: 900.

Ρούτουλοι· ἀρχ. λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων ἀναμιχθείς.

Ροῦτσι· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λεοντάρι. Κάτ: 202.

Ρουτσιούκ(ιον)· π. τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, κατέναντι τοῦ ρωμουνικοῦ Γιουργέβου· ἀκμ. βιομηχανία διαχειριζομένη κυρίως ὑπὸ γερμανῶν βιοτεχνῶν καὶ ἐργατῶν ὡς καὶ πολλῶν αὐγγρων. Μαροκηνά, μουσελῖναι, καπνοσύριγγες, ὑελουργεῖα, καπνά, ἐμπόρ. ἀξιόλογον εἰς χεῖρας ἑβραίων, ἑλλήνων καὶ γερμανῶν. Κάτ: 28000.

Ρούϋσχ· διαπρεπὴς ὁλλανδὸς ἀνατομικός, 1638—1731, ὁ τελειοποιήσας τὸ σύστημα τῆς ταριχεύσεως, καὶ ἱδρύσας ἄριστον ἀνατομίας Μουσεῖον ὅπερ Πέτρος ὁ Μέγας ἠγόρασε τὸ 1717.

Ρούϋτερ (Μ ι χ α ή λ)· διάσημος ὁλλανδὸς ναύαρχος, 1607—1676, διαπρέψας κατὰ τῶν βερβέρων πειρατῶν καὶ κατὰ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ Καρόλου Β' τῆς Ἀγγλίας, θανὼν δὲ ἐκ τῶν τραυμάτων ἅπερ ἔλαβεν εἰς τὴν ἀτυχῆ δι' αὐτὸν ναυμαχίαν κατὰ τοῦ Δυκέσν ἐν Κατάνῃ.

Ρουφᾶς· χ. τοῦ δήμου Ἀ μ π ε λ ο ύ ζ ο υ, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοι. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 125.

Ρούφι ἢ **Ρούφου**· ἀγροτικὸς οἰκισμὸς ὀλίγον ἔξω τῶν Ἀθηνῶν καὶ στρατῶνες. Κάτ: 489 (ἄνδρες ἅπαντες).

Ρουφῖνος· γαλατορρωμαῖος νομοδιδάσκαλος, ὑπουργὸς Θεοδοσίου τοῦ Α', δολοφονηθεὶς διαταγῇ τοῦ Στιλίχωνος τὸ 395.

Ροῦφος· περίφημος ἰατρὸς Ἐφέσιος, ἰατρὸς τῆς Κλεοπάτρας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἄλλους δὲ ζῶν ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Ροῦφος (Φ έ σ τ ο ς ἢ Σ ῆ ξ τ ο ς)· λατῖνος ἱστοριογράφος τοῦ Δ' αἰῶνος μ. Χ.

Ρούφος· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν· ὅρα Κ α ν α κ ά ρ η ς (Β ε ν ι ζ έ λ ο ς).

Ροῦφφαχ· κωμόπ. τῆς γερμαν. Ἀλσατίας - Λορραίνης, πατρὶς τοῦ στρατάρχου Λεφέβρ. Κάτ: 3800.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρόϋχλιν (Ἰωάννης) διάσημος γερμανὸς ἑβραϊστὴς καὶ ἑλληνιστής 1445—1522, οὗτος διὰ τῶν ἐναντίον τῶν μοναχῶν ἀμειλίκτων του σαρκασμῶν ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς Ἀναμορφώσεως τῆς ἐκκλησίας.

Ρούχμκορφφ κατασκευαστὴς φυσικῶν ἐργαλείων, ἐφευρέτης ὁμωνύμου του ὀργάνου φυσικῆς, θανὼν τὸ 1877.

Ρούχρ δεξιὸς παραπότ. τοῦ Ρήνου, ὁ διερχόμενος τῶν ἐργοστασίων Κρούππ (βλ. λ.)

Ρὸχ ἢ **Ρόσι** (Ἅγιος) ἐκ Μομπελλιὲ τῆς Γαλλίας, γεννηθεὶς τὸ 1295. Εἰκοσαετὴς μόλις, διανείμας τὰ ὑπάρχοντά του τοῖς πτωχοῖς μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν περιθαλψιν τῶν πανωλοβλήτων τὸ 1315. Προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου καὶ θεραπευθεὶς ἐθεωρήθη ὡς ἀπατεὼν καὶ ἐφυλακίσθη. Ἀπέθ. τὸ 1327. Ἑορτὴ τὴν 16 Αὐγούστου (ν).

Ρόχδαλ π. τῆς ἀγγλικῆς κομητείας Λανκάστερ· ἀκμ. βιομηχ. λινουργίας, ἄριστα νηματουργεῖα, μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 73,000.

Ρο(χ)μπρασιὲ (Ἀδάς)· ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς γάλλος, 1789-1856, γράψας μεγάλην «Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας».

Ρόχμπραχ ἢ **Ρομπράχι** κοινότης γερμανικὴ ἀπὸ τὸ 1871 (Ἀλσατία). Κάτ: 1,000.

Ροὼλ (Ἰάκωβος)· γάλλος φυσικός, 1620-1675, συγγραφεὺς «Φυσικῆς» ἐπὶ μακρὸν καταστάσης κλασικῆς.

Ρὺ ἢ **Ριού** πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ. Σακχαροποιεῖα. Κάτ: 2,700.

Ρύ(αι) πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός. Κάτ: 420.

Ρύγγλ πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Ρίλλ. Χυτήρια, κλειθροποιεῖα, καρφοβελονοποιεῖα. Κάτ: 1,800.

Ρύγεν ἢ **Ροὔγγεν** πρωσικὴ νῆσος ἀντικρὺ τῶν ἀκτῶν τῆς Πομερανίας, ὅπου εἰς τὴν παλαιὰν ἐποχὴν τοῦ γερμανικοῦ βίου ἡ τευτονικὴ θεὰ τῆς Ἔρθα ἢ Χέρτα, ἥτις συμπίπτει μὲ τὴν Γαίαν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, εἶχε μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ ἐλατρεύετο ἰδιαζόντως, ἀπεδίδοντο δ' εἰς αὐτὴν μυρία ἐδῶ θαύματα. Διατηρεῖ ἀκόμη ἡ νῆσος πολυάριθμα γερμανικὰ ἐρείπια. Κάτ: 52,000. Πρωτ. Βέργεν.

Ρυέγιλ ἢ **Ρυέλ** πολίχνη τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Οάζ, παρὰ τὰς Βερσαλλίας, ὅπου πυργωτὴ ἔπαυλις κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ρισελιὲ καὶ ἔπαυλις ἑτέρα τοῦ Μαλμαιζόν. Ναὸς μὲ τάφον τῆς αὐτοκρατείρας Ἰωσηφίνης καὶ τῆς βασιλίσσης Ὀρτενσίας. Κάτ: 10,000.

Ρυέλλ κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σηκάνετ· σιδηρουργεῖα, πυριτιδοποιεῖον, κανονιοχυτήρια ναυτικά, χαρτοποιεῖα. Κάτ: 2850.

Ρύκκερτ (Φρειδερῖκος) ποιητὴς δημοφιλέστατος ἐν Γερμανίᾳ, 1789—1866, διακρινόμενος δὲ ἰδίως εἰς τὰ ἀσονγέτα» καὶ τὰ ἀνατολικά του ἄσματα.

Ρύμερ (Θωμᾶς)· ἱστοριογράφος τοῦ στέμματος ἐν Ἀγγλίᾳ, 1650—1713, συγγραφεὺς συλλογῆς ὑπὸ τὸν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τίτλον «Πράξεις τοῦ Ρυμερ», ὅπου περιέλαβεν ἔγγραφα φυλατόμενα εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου, πολύτιμα δὲ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας.

Ρύνδακος· ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, ὁ πράτερον Λύκος.

Ρύνδακος· ἀρχ. π. μεταξὺ Φρυγίας καὶ Ἑλλησπόντου, ὁ κάτ. Ρυνδακηνὸς καὶ Ρυνδακίτης.

Ρύοττ· ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ **Ρᾶ'-ἀ-ϊάτ**=ὑποτελεῖς, ὄνομα τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν χωρικῶν ἐν γένει εἰς τὸ Ἰνδοστάν.

Ρύπαι ἢ **Ρύπες**· μία τῶν δώδεκα συμμαχικῶν πόλεων τῆς ἀρχ. Ἀχαΐας.

Ρύπελ· ποταμὸς συναθροίζων σχεδὸν ὅλα τὰ ὕδατα τοῦ κεντρικοῦ Βελγίου, σχηματιζόμενα δὲ διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ Σένγ, τοῦ Δὺλ καὶ τοῦ Νέθ. Εἶνε παραπ. τοῦ Σκάλδιος.

Ρύσβικ· κώμη παρὰ τὴν Ὁλλανδ. πρωτεύουσαν Χάγην, ὅπου τὸ 1697 ὑπεγράφη ὑπὸ Λουδοβίκου ΙΔ' ἡ ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ ἐπωφελεστάτη διὰ τὴν Ἱσπανίαν καὶ Ἀγγλίαν συνθήκη.

Ρύσε· φιλέλλην τῆς Ἐπαναστ. τοῦ 1821, ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου τοῦ Μεκλεμβούργου· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τῇ 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν φιλελλήνων.

Ρύτιον· ἀρχ. π. τῆς Κρήτης, ὁ κάτ. Ρυτιεύς.

Ρυφφέκ· πρωτ. ἐπαρχίας τοῦ γαλλ. νομοῦ Σιαράντ, 398 χλμ. Ἐκ Παρισίων. Ἄριστοι αἶγεοι τυροί. Κάτ: 3000.

Ρυφφιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας· Κάτ: 960.

Ρωγδιά· χ. τοῦ δήμου Ἐννέα χωρίων, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 120.

Ρωγδιά. χ. τοῦ δημ. Τυλίσσου, ἐπαρχ. Μαζεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 400.

Ρωγοί· χ. τοῦ δήμου Κερπινῆς τῆς τέως ἐπαρχίας Καλαβρύτων τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Κερπινῆς. Κάτ: 319.

Ρωΐτικα (=ἀποικία τῶν Ρωγῶν τῶν Καλαβρύτων) ἢ **Μονοδένδρι**· γεωργικὸν χωρίδιον τοῦ δήμου Πατρέων τῆς Ἀχαΐας, οὐ μακρὰν τῆς ἀκτῆς τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου καὶ 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Πατρῶν. Κάτ: 272.

Ρωμαΐϊκο· χ. τοῦ δήμου Λεβαδέων τῆς Βοιωτίας, 1 ὥρ. 1)4 ἀπὸ Λεβαδείας. Κάτ: 463.

Ρωμαὶν-δὲ-Κολμπδὶ (**Σαὶν-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνας. Κάτ: 1,760.

Ρωμανὲ-Κοντί· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δ' Ὄρ, ὅπου περίφημοι ἀμπελῶνες.

Ρωμανέσι· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ὲ-Λοάρ· μεταλλεῖα μαγνησίου, ἄριστοι οἶνοι. Κάτ: 2,270.

Ρωμάνι ἢ μᾶλλον **Ρουμάνι**· ἐγκαταλελειμμέναι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Θρονίου τῆς Λοκρίδος (Νομὸς Φθιώτιδος), ὀλίγον ἔξω τοῦ Θρονίου καὶ 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ριγγίνι.

Ρωμάνια· παλ. ἐπαρχ. τῶν Παπικῶν Χωρῶν προσακτίως τοῦ Ἀδρία, μὲ πρωτ. Βολόνιαν.

Ρωμανὸς (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Ρουὲν τὸ 626, θανὼν τὸ 638.

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ρωμανοῦ· χ. τοῦ δήμου Πατρέων τῆς Ἀχαΐας, 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ Πάτρας. Κάτ. 111.

Ρωμανοῦ· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς τέως ἐπαρχ. Πυλίας τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας. 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς Πύλου. Κάτ. 196.

Ρωμάνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Δρώμ, ἐπὶ τοῦ Ἰζέρ. Μεγάλη μονή, ἀκμ. ἐμπόριον ὑφασμάτων, μεταξωτ. ζώων, καὶ δερμάτων. Κάτ. 15000.

Ρωμανσχορν· ἑλβετικὸς λιμὴν ἐπὶ τῆς λίμνης Κωνσταντίας, γειτνιάζων πρός τε τὴν Αὐστρίαν, τὴν Βαυαρίαν καὶ τὴν Βυρτεμβέργην. Γραφικὴ τοποθεσία, ἀκμ. ἐμπόριον.

Ρωμανώφ· διάσημος ρωσικὸς οἶκος βασιλεύσας ἐν Ρωσίᾳ ἀπὸ 1613 μέχρι 1762 καὶ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ὁποίου ὁ Μιχαὴλ-Ρωμανώφ ὑπῆρξε πρῶτος Τζάρος, ἀπὸ 1613 μέχρι 1645. Εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἀνῆκε καὶ ὁ Μέγας Πέτρος.

Ρώμ-Δὲ-Τάρν (Σαίν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρών. Κάτ. 1520.

Ρώμεσν· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς τέως ἐπαρχίας καὶ ἤδη νομοῦ Ἠλείας, 2 ὥρ. ἀπὸ Πύργου. Κάτ. 538.

Ρώμη· πρωτ. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Τιβέρεως, κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἀνατολικῆς, ἐπὶ 10 φυσικῶν λόφων καὶ 5 τεχνητῶν ἐκτισμένη. Ἡ ἱστορία τῆς Ρώμης ἄρχεται διὰ περιόδου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μυθικῆς καθ' ἣν ἑπτὰ διαδοχικῶς βασιλεῖς ἐβασίλευσαν ἀπὸ τοῦ 753 μέχρι τοῦ 509 π. Χ. Τὸ 509, ὅτε ἐκηρύχθη ἡ Δημοκρατία, ἡ Ρώμη, ἧς ὁ πληθυσμὸς ἀπετελέσθη ἐκ τῆς ἀναμίξεως Λατίνων, Σαβίνων καὶ Ἐτρούσκων, ἐκέκτητο ἤδη ἀριθμόν τινα πολιτειακῶν θεσμῶν· πατρικίους καὶ πληβείους, φατριακὴν ἐκκλησίαν, σύγκλητον κλπ. Σὺν τῇ δημοκρατίᾳ νέαι ἀρχαὶ ἐδημιουργήθησαν, ὡς ἡ τῆς ὑπατείας καὶ τῆς δικτατωρίας. Ὁ ἐπακολουθήσας τὴν μεταβολὴν τοῦ καθεστῶτος χρόνος, κατηναλώθη εἰς τὰς μεταξὺ πατρικίων καὶ πληβείων διαμάχας, αἵτινος μόνον διὰ τῆς παραδοχῆς τῶν τελευταίων τούτων εἰς πάντα τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, ἔλαβον πέρας. Ἰσχυρότατα ἐσωτερικῶς διωργανωμένη ἡ Ρ. ἐσκέφθη νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 496 μέχρι τοῦ 269 κατέκτησε τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν, ἀπὸ τοῦ 264 μέχρι τοῦ 201 ἐπεχείρησε τοὺς δύο πρώτους Καρχηδονικοὺς πολέμους· ἀπὸ τοῦ 200 μέχρι τοῦ 130, ἐπεμβᾶσα εἰς τὰ τῆς Ἀνατολῆς, κατέστρεψε τὴν Καρχηδόνα (3ος καρχηδονικὸς πόλεμος 146), κατέστησε τὴν Ἑλλάδα ρωμαϊκὴν ἐπαρχίαν καὶ ὑπέστη τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν τοῦ πνεύματος καὶ τῶν γνώσεων τῶν Ἑλλήνων τούτων οὓς διὰ τῶν ὅπλων ἐνίκησεν. Ἀλλ' αἱ ἐσωτερικαὶ διχόνοιαι καὶ ἀντιζηλίαι δὲν ἤργησαν νὰ προκαλέσωσι τὸν ὄλεθρον τῆς Δημοκρατίας. Νικήσας ἐν Ἀκτίῳ τοῦ 31 π.Χ. ὁ Ὀκτάβιος, ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ **Αὐγούστου**, αὐτοκράτωρ, συνενώσας εἰς χεῖρας αὐτοῦ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐγούστου (14 μ. Χ.) ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

περιῆλθε διαδοχικῶς εἰς τοὺς Καίσαρας, κατόπιν δὲ εἰς τοὺς Φλαβιανούς. Μετ' αὐτοὺς οἱ Ἀντωνῖνοι (96—192). Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κομμόδου μέχρι τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἡ ἱστορία τῆς Ρ. τρεῖς περιλαμβάνει περιόδους : τοὺς ἀφρικανικοὺς καὶ συριακοὺς αὐτοκράτορας (192-235), τὴν στρατιωτικὴν ἀναρχίαν (235-268), τοὺς ἰλλυριανοὺς αὐτοκράτορας (268-289). Ἡ στρατοκρατία θριαμβεύει, οἱ πραιτωριανοὶ βασιλεύουσι. Μετὰ τὸν Διοκλητιανὸν (284-305), οὐδ' ἴχνος πλέον πολιτειακῶν θεσμῶν ὑφίσταται. Ἐπὶ Κωνσταντίνου (301-307) ὁ χριστιανισμὸς καθίσταται ἐπίσημος τῆς αὐτοκρατορίας θρησκεία, ἡ δὲ ἰσχυρὰ χεὶρ τοῦ αὐτοκράτορος τούτου ἀναχαιτίζει πρὸς στιγμὴν τὴν μοιραίαν φορὰν τῆς παρακμῆς, ἀλλ' οἱ διαδεχθέντες αὐτὸν αὐτοκράτορες ἐπιστεύσαντες αὐτήν, ἤνοιξαν τὰς πύλας τῆς Ρ. εἰς τοὺς βαρβάρους. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου, οἱ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας πλημμυρήσαντες βάρβαροι, κυριεύουσι καὶ τὴν Ρ. Τῆς Ἰταλίας κυριευθείσης ὑπὸ τῶν Βυζαντίνων καὶ γενομένης πάλιν ἑλληνικῆς ἐπαρχίας, ἡ Ρ. ἐγένετο πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου δουκάτου, ὑπὸ ἐξάρχων διοικουμένη, οἵτινες πραγματι εἶχον πολὺ μικρότεραν τῶν παπῶν ἐξουσίαν. Ἐπὶ Λέοντος Γ' τοῦ Εἰκονοκλάστου, ἡ Ρ. καὶ ὁλόκληρον τὸ Δουκᾶτον ἐξεγερθέντα κατὰ τῶν ἐξάρχων, ἱδρύουν ἀνεξάρτητον Δημοκρατίαν κυβερνωμένην ὑπὸ τῶν Παπῶν (730), ἀπειλουμένην δὲ ὁτὲ μὲν ὑπὸ τῶν Λομβαρδῶν, ὁτὲ δὲ ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὥστε τίθεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Φράγκων βασιλέων, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν εὐγενῶν ἐν Ρ. οἰκογενειῶν διώριζον τοὺς πάπας τῆς ἀρεσκείας των. Τὸ ἐπελθὸν σχίσμα ἐκραταίωσε τὴν παπικὴν ἐξουσίαν. Ἔκτοτε οἱ πάπαι ἐξωραΐζοντες τὴν Ρ. κατέστησαν αὐτὴν τὸ ἐντευκτήριον τῶν προσκυνητῶν, τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν φιλοσόφων. Ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις, κατόπιν δὲ ὁ Ναπολέων ἑνώσας τὴν Ρ. (1808) μετὰ τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας καὶ διορίσας ἐν αὐτῇ γάλλον ἔπαρχον, κατώρθωσε νὰ διατηρηθῇ ἡ γαλλήνη αὕτη μέχρι τοῦ 1814, ὅτε ἐπανελθόντες οἱ πάπαι εἰς Ρ. ἀπήλαυσαν αὐτῆς ἡσύχως μέχρι τοῦ 1848. Μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1860, οἱ Ἰταλοὶ ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσι πρωτεύουσαν τοῦ Ἰτ. βασιλείου τὴν Ρ. ἀλλὰ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Δ' συναφθεῖσαν συνθήκην ὡς τοιαύτη ὡρίσθη ἡ Φλωρεντία. Τέλος τὸ 1870, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἐπωφελούμενος τῶν ἀτυχιῶν τῆς Γαλλίας κατέλαβε τὴν Ρ., καὶ κατέστησεν αὐτὴν πρωτεύουσαν τοῦ Βασιλείου. — Οὐδεμία πόλις τοῦ κόσμου ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὅσα ἡ Ρ μνημεῖα πάσης ἐποχῆς. Ἐκ τῆς ἀρχ. Ρ. κειμένης ἐπὶ τῶν ἑπτὰ λόφων Καπιτωλίνου, Παλατίνου, Αἰαντίνου, Κυιρινάλιου, Οὐϊμιναλίου Ἐσκυιλίνου καὶ Καιλίου ἱκανὰ σώζονται λείψανα: ἡ μεγίστη ὑπόνομος τάφρος, Κλοάκα-μάξιμα, πληθὺς ὑδραγωγείων, τὸ Κολοσσαῖον, ἀμφιθέατρον χωρητικότητος 100 χιλ. ἀνθρώπων, ὁ Ἱππόδρομος, τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πάνθεον, ἐρείπια τοῦ θεάτρου τοῦ Μαρκέλλου, τῶν θερμῶν τοῦ Τίτου, Καρακάλλα καὶ Διοκλητιανοῦ, αἱ θριαμβευτικαὶ ἀψῖδες τοῦ Τίτου, Κωνσταντίνου καὶ Σεπτιμίου Σεβήρου, οἱ στῦλοι τοῦ Ἀντωνίνου, τοῦ Δουΐλλίου καὶ τοῦ Τραϊανοῦ, τὸ μαυσωλεῖον τοῦ Ἀδριανοῦ, ὀνομαζόμενον νῦν Φρούριον τοῦ ἁγ. Ἀγγέλου, ἐρείπια τῶν ἀνακτόρων τῶν Καισάρων, τῆς Ἀγορᾶς (Φ ό ρ ο υ μ) κ.τ.λ. Ἡ δὲ νέα Ρ. ἔδρα τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῶν ἀνωτάτων ἀρχῶν, περιλαμβάνει ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῶν τοιχῶν αὐτῆς τὸν χῶρον τῆς ἀρχαίας· ἀλλ' ὁ χῶρος οὗτος εἶνε κατειλημμένος κατὰ μέγα μέρος ὑπὸ ἐπαύλεων καὶ κήπων. Ὁ κύριος πυρὴν τῆς σημερινῆς πόλεως κεῖται παρὰ τὸ ἄλλοτε ἀκατοίκητον π ε δ ί ο ν τ ο ῦ Ἄ ρ ε ω ς, ἀντικρὺ δὲ τούτου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Τιβέρεως κεῖται τὸ πέραν τοῦ Τιβέρεως τμῆμα τῆς πόλεως (Τ ρ α ν σ τ ε β έ ρ ε) συνδεόμενον μετ' αὐτῆς διὰ 5 λιθίνων γεφυρῶν. Ἐν αὐτῷ εὕρηται ἡ μεγαλοπρεπεστάτη πλατεῖα τοῦ Ἁγ. Πέτρου, ἐφ' ἧς ὑψοῦται ὁ ὁμώνυμος ναός, ὁ μέγιστος οὐ μόνον τῶν 364 λαμπρῶν τῆς Ρ. ναῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου, ὃν πολλοὶ πάπαι διὰ τεραστίων δαπανῶν ᾠκοδόμησαν. Παρὰ τὸν ναὸν εἶνε τὸ Βατικανόν, κατοικητήριον νῦν τοῦ Πάπα, οἰκοδόμημα τεραστίας εὐρυχωρίας μετὰ πλουσιωτάτων μουσείων, ὑπὸ πλείστων ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμηλίων κοσμούμενον καὶ πλουσιωτάτην ἔχον βιβλιοθήκην. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ κυρίου πυρῆνος τῆς σημερινῆς πόλεως κεῖται τὸ Κυιρινάλιον, ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως καὶ ἡ ὡραιοτάτη ἐμπορικὴ ὁδὸς τῆς πόλεως Κ ό ρ σ ο. Ἐκ τῶν πολλῶν τῆς πόλεως μεγαλοπρεπεστάτων ἐκκλησιῶν δέον ν' ἀναφέρωμεν τὸν Ἅγ. Ἰωάννην τοῦ Λατεράνου, τὴν ἁγ. Μαρίαν τὴν πρεσβυτέραν, τὸν Ἅγιον Παῦλον, τὸν ἅγ. Σεβαστιανὸν κ.τ.λ. Πληθὺς ἐπίσης ἱστορικῶν παλατίων καὶ ἐπαύλεων (villas) ὡς ἡ τῶν Βοργιῶν, τῶν Δόρια, τῶν Κολόνια, τῶν Μεδίκων κτλ., ὡς καὶ σμῆνος μεγαλοπρεπεστάτων κρηνῶν κοσμοῦσι τὴν πόλιν. Ἄπειροι εἶνε ἐν Ρώμῃ ἰδιωτικαὶ συλλογαὶ ἀρχαιοτήτων καὶ ἀντικειμένων τέχνης· ἐκ δὲ τῶν δημοσίων τοιούτων δέον ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἐντῷ Καπιτωλίῳ ὑπάρχουσαν πλουσιωτάτην καλλιτεχνικὴν στοάν, ἐν ᾗ καὶ ἡ ὁμώνυμος Ἀφροδίτη. Ἡ Ρ. ἔχει 2 πανεπιστήμια, πολλὰς σχολὰς καλλιτεχνικάς, ἀκαδημίας, γαλλικὴν ἀρχαιολογ. σχολὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις καὶ μικρὰν βιομηχανίαν. Τὸ κλῖμα αὐτῆς τὸν μὲν χειμῶνα εἶνε ὑγιεινόν, τὸ δὲ θέρος ὁ «κακὸς» λεγόμενος ἀὴρ προκαλεῖ ἐπικινδύνους ἐλειογενεῖς πυρετούς. Ὑπὸ μέγα μέρος τῆς πόλεως διήκουσιν αἱ περίφημοι κ α τ α κ ό μ β α ι, στοαὶ τουτέστιν ὑπόγειαι, χρησιμεύσασαι πρὸς ταφὴν τῶν πρώτων χριστιανῶν, ἐκ δὲ τῶν 15 πυλῶν δι' ὧν διέρχεταί τις τὰ περιβάλλοντα τὴν Ρ. τείχη ἡ τοῦ Λ α ο ῦ εἶνε ἡ ὡραιοτάτη. Τὸ ὄνομα «Ρώμη» ἢ «Ρώμα» προῆλθεν ἐκ τῆς σανσκριτικῆς ρίζης s r u ἥτις σημαίνει «κυλίειν», τὸ δὲ παλαιότατον ὄνομα τοῦ Τιβέρεως ἦτο P o ú μ ω ν, «Ῥώμη» λοιπὸν δηλοῖ «Πόλις ταῦ Ποταμοῦ». Ἡ πόλις κεῖται εἰς 41ο 53' 54''

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βορ.πλάτους καὶ 10ο 39' 20'' Ἀνατ. μήκους, ἐντὸς κυματοειδοῦς, λοφωτοῦ, ἠφαιστειογενοῦς πεδίου διήκοντος ἐπὶ μῆκος 135 χλμέτρων. Ἐκ τῶν λόφων αὐτῆς τῶν σημαντικωτάτων «ἑπτά», ἔχουν ὕψος: τὸ Κυιρινάλιον (42 μ.), τὸ Βιμινάλιον (54 μ.), τὸ Ἐσκιλῖνον (75 μ.), τὸ Παλατῖνον (51 μ.), τὸ Ἀβεντῖνον (46 μ.) καὶ τὸ Καπιτώλιον ὄρος (50 μ.). — Τὸ 1798 ἡ Ρώμη ἀπετέλει ἰδίαν Δημοκρατίαν, ἀπὸ δὲ τοῦ 1809—1814 ἀπετέλει μέρος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ γαλλικῆς ἐπικρατείας. Κάτ: 360,000. Ἐκ τούτων 337,000 εἶνε καθολικοί, 7,000 προτεστάνται, 8,000 Ἰουδαῖοι καὶ 8,000 διαφόρων θρησκευμάτων. Οἱ κληρικοὶ τῆς πόλεως ἀνέρχονται εἰς 6,000.

Ρωμῆρι· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας (τέως ἐπαρχία Πυλίας) 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Χαντζῆ καὶ 5 ὥρ. ἀπὸ Πύλου. Κάτ: 500.

Ρωμῆρι· χ. τοῦ δήμου Ὀπιταῖϑων τῆς Ζακύνθου, 25' ἀπὸ Μαχαιράδο καὶ 2 ὥρ. ἀπὸ Ζακύνθου. Κάτ: 360.

Ρωμιλλὶ-σὺρ-Σέν πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὤμπ, ἐπαρχία Νοζὰν-σὺρ-Σέν. Κάτ: 7,000.

Ρῶμος· δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ρωμύλου, φονευθεὶς ὑπ'αὐτοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Ρώμης, καὶ τιμηθεὶς ἔπειτα ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ρωμαίων.

Ρωμουνία ἢ Ρουμανία· τὸ ΒΑ κράτος τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου, μεταξὺ Αὐστρίας, Ρωσίας, Μαύρης Θαλάσσης, Βουλγαρίας καὶ Σερβίας. Ἔκτ. 131,401 τετρ. χλμ. ἤτοι διπλασία τῆς Ἑλλάδος. Κάτ: 5,650,000 ἐν οἷς 350,000 Ἕλληνες. Σύγκειται ἐκ τῆς Βλαχίας, ὑποδιαιρουμένης εἰς Μεγάλην καὶ Μικράν, τῆς Μολδαυΐας καὶ τῆς Δοβρούτσας. Χώρα γενικῶς πεδινὴ ἀρδευομένη ἀπὸ τὸν ποταμὸν Δούναβιν καὶ τοὺς πολυαρίθμους του παραποτάμους καὶ παράγουσα ἄφθονα σιτηρά, οἴνους, καρποὺς κ.λ. Ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν μόνον τὴν χωρίζει ἡ ὀροσειρὰ τῶν Καρπαθίων. Ἔχει πολλὰς πηγὰς πετρελαίου καὶ μεγάλα δάση. Κλῖμα λίαν θερμὸν τὸ θέρος καὶ λίαν ψυχρὸν τὸν χειμῶνα, ἀλλ' ὑγιεινὸν ἐκτὸς τῶν μερῶν ὅπου λιμνάζουν ὕδατα καὶ ἰδίως τῶν ΝΑ.— Ἐμπόριον λίαν ἀνεπτυγμένον. Βιομηχανία μικρά.— Προϋπολ. 200 ἐκ. φρ. Χρέος 750 ἐκ. φρ. Παιδεία μετρίως ἀνεπτυγμένη μὲ 3000 σχολεῖα καὶ 2 Πανεπιστήμια. Στρατὸς ἐν εἰρήνῃ 20,000 ἐν πολέμῳ 120—150,000. Ἡ Ρουμανία ἦτο μέχρι τοῦ 1878 ἡγεμονία πληρώνουσα φόρον ὑποτελείας εἰς τὸν Σουλτᾶνον, ἀλλ' ἐκτοτε ἐκηρύχθη κράτος ἀνεξάρτητον. Θρησκεία ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος.— Πρωτ. Βουκουρέστιον. Ἡ Ρωμουνία ἐκτείνεται μεταξὺ 20ο 20'— 37ο 16' Α μήκ. καὶ 43ο 40'—48ο 50' Βορ. πλ. Μέση θερμοκρασία +8ο, ἐλαχίστη—30ο, μεγίστη +45ο. Ὑψίσται κορυφαὶ τῶν Ρωμουνικῶν ὀρέων (Τρανσιλβάνικαὶ Ἄλπεις) Καραϊμάν: 2,650 μ., Νεγγόϊ: 2,554 μ., Παραγκόν: 2,587 μ., Πιάτρα: 2,255 μ., Τουτάνα: 2,079 μ. καὶ τὸ Προνάλου (2,255 μ.) εἰς τὰ Μολδαυικὰ Καρπάθια.—

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Διοικητικῶς ἡ Ρωμ. διαιρεῖται εἰς 32 διοικήσεις ὧν 2 διὰ τὴν Δοβρουτσαν καὶ τὸ Δέλτα τοῦ Δουνάβεως, 5 διὰ τὴν Μικρὰν-Βλαχίαν, 12 διὰ τὴν Μεγάλην-Βλαχίαν καὶ 13 διὰ τὴν Μολδαυΐαν.

Ρωμύλος· υἱὸς τῆς Ρέας Σιλβίας καὶ ἔγγονος τοῦ Νουμήτορος, θεμελιωτὴς τῆς Ρώμης.

Ρῶν, Ρὼν ἢ **Ρόν**· ὄρα Ροδανὸς ποταμός.

Ρῶν-Νομός· διαμέρισμα τῆς ΝΑ Γαλλίας ὀνομασθὲν ἐκ τοῦ ὁμων. ποτ (Ροδανοῦ). Διαρρέεται ὑπὸ τούτου καὶ τοῦ μεγάλου του παραποτάμου Σῶν. Πυκναὶ καὶ συχναὶ ὁμίχλαι, ἐκτεταμένα γαιανθρακωρυχεῖα, ἀργυροῦχος μόλυβδος, χαλκὸς ἄφθονος, πυρῖται λίθοι, μαγνήσιον, λατομεῖα λίθων οἰκοδομησίμων καὶ μαρμάρων πεφημισμένων, μεταλλικὰ ὕδατα σιδηροῦχα καὶ θειοῦχα, δάση ὀλίγα καὶ μικρά, ἔδαφος τὸ πλεῖστον πετρῶδες καὶ πολλαχοῦ ἀμμοσκεπὲς καὶ ἑλῶδες. Γεωργία καὶ παραγωγὴ δημητριακῶν ἀξιόλογος, λειμῶνες φυσικοὶ ἀρκετοί, ποίμναι βοῶν κυρίως καὶ αἰγῶν, μεγάλαι ἀμπελοφυτίαι· ἵπποι ζευγῖται, ἡμίονοι καὶ χοῖροι. Ἀκμ. βιομηχανία, κυρίως μεταξοκλωστικῆς. Διαιρεῖται εἰς 2 ἐπαρχίας: Λυὼν καὶ Βιλλφράνς, δήμους 19 καὶ κοινότητας 133. Πρωτεύουσα Λυών. Ἔκτ: 2,791 τετρ. χλμ. Κάτ: 780,000.

Ρωξάνη· θυγ. τοῦ Πέρσου Ὀξυάρτου, σύζυγος τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, φονευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου.

Ρώπα· χ. τοῦ δήμου Περελείων τῆς Κερκύρας (τέως ἐπαρχία Μέσης), 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κερκύρας καὶ 3)4 ὥρ. ἀπὸ Γιαννάδες, πρωτευούσης τοῦ δήμου. Κάτ: 60.

Ρωσάρας· Πέρσης, σατράπης τῆς Βαβυλῶνος.

Ρωσία· τὸ μέγιστον κατὰ τὴν ἔκτασιν κράτος τοῦ κόσμου, συγκείμενον ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν καὶ τὴν Ἀσιατικὴν Ρωσίαν. Ἔκτ. ἐν ὅλῳ 22,397,460 τετρ.χλμ. (ὅηλ. 350πλασία τῆς Ἑλλάδος). Κάτ: 120,000,000. Μόνη ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ρωσία ἥτις κατέχει ὅλον τὸ Α μέρος τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τοῦ Β. Παγ. Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Μαύρης Θαλάσσης καὶ ἀπὸ τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας μέχρι τῆς Ἀσίας, ἔχει ἔκτ. 5,389,993 τετρ. χλμ. καὶ 98,000,000 κατ. διαιρεῖται δὲ εἰς τὴν κυρίως Ρωσίαν μὲ 87,000,000 κατ., τὴν Πολωνίαν μὲ 8,700,000 κατ. καὶ τὴν αὐτοδιοίκητον ἡγεμονίαν τῆς Φινλίας μὲ 2,300,000 κατ. καὶ σύγκειται ἐκ 48 κυβερνείων. Εἶνε χώρα πεδινὴ γενικῶς διακοπτομένη μόνον ἀπὸ σειρὰς χαμηλῶν βουνῶν καὶ λόφων, ὄρη δὲ ἔχουσα μόνον εἰς τὰ Ἀσιατικὰ σύνορα (τὰ Οὐράλια), καὶ πρὸς μεσημβρίαν τὸν Καύκασον. Ἡ Ρωσία ἔχει τοὺς μεγαλειτέρους ποταμοὺς τῆς Εὐρώπης· Βόλγαν, Οὐράλην, Δνείστερ, Δνείπερ, Τάναϊν ἢ Δόν, Πετσχώραν, Δουΐναν, Νεύαν, Δύναν, Βιστούλαν, Δούναβιν κλπ. καὶ τὰς μεγίστας λίμνας Λάγοδαν, Ὀνεγάν, Πεῖπον, Ἴλμεν, Κασπίαν κλ. Τὸ κλίμα καὶ τὸ ἔδαφος αὐτῆς παρουσιάζουν ἀπείρους ποικιλίας ἕνεκα τῆς μεγάλης

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

της ἐκτάσεως· προϊόντα σπουδαιότερα: δημητρικά, ξυλεία, ζῷα, τυρός, βούτυρον, χαβιάρι, νήματα, δασικὰ προϊόντα ἐκ τῶν ἀπεράντων δασῶν της καὶ μέταλλα, χρυσός, ἄργυρος, μόλυβδος, χαλκὸς καὶ ἰδίως πλάτινα. Ἐτησία ἐμπορικὴ κίνησις 4,600 ἑκατ. φρ. Ἐμπορικὸν ναυτικὸν 4,300 πλοῖα. Βιομηχαν. καταστ. 90,000 μὲ 1,200,000 ἐργάτας. Σιδηρόδρομοι 25,000 χλμ. Τηλεγρ. γραμμαὶ 106,000 χλμ. Δὲν ὑπάρχει κράτος εἰς ὃ ν' ἀπαντᾷ τις μεγαλειτέραν ποικιλίαν λαῶν· οἱ πλεῖστοι εἶνε Σλαῦοι, Ρῶσοι 66 ἑκατ. Πολωνοὶ 6 1)2 ἑκατ., εἰς τὰ Δ κατοικοῦντες τὴν ἀρχαίαν Πολωνίαν καὶ λαμβανόμενοι συνήθως ὡς ὁ τύπος τῆς Καυκασίας φυλῆς, Λιθουανοὶ 3 ἑκατ. Τάταροι 3 ἑκατ. Ἑβραῖοι 2 1)2 ἑκ., Φίννοι 2 ἑκ., Ρωμοῦνοι 1 ἑκατ., Ἕλληνες 350,000 ἰδίως εἰς τὰ μεσημβρινά, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, (Σαμογέται, Κιρκάσιοι, Τουρκομᾶνοι κλπ.), ὥστε ἀπαντᾷ τις ἐν Ρωσίᾳ 40 διαφόρους γλώσσας καὶ παντὸς εἴδους ἔθιμα. Ὡς πρὸς τὴν θρησκείαν οἱ πλεῖστοι εἶνε ὀρθόδοξοι (68 ἑκατ.), οἱ δὲ λοιποὶ καθολικοί, διαμαρτυρόμενοι, μωαμεθανοί, ἰουδαῖοι κλπ. Διατηρεῖ δὲ τὸ κράτος 4 ἐκκλησιαστικὰς Ἀκαδημείας καὶ 60 σεμινάρια μὲ 16,000 μαθητάς. Ἡ παιδεία δεικνύει τάσιν πρὸς ἀνάπτυξιν ἀριθμοῦσα 8 Πανεπιστήμια καὶ 23,600 σχολεῖα μὲ 1,300,000 μαθητάς.— Προϋπολ. 800—805 ἑκατ. ρούβλια (3,120—3,140 ἑκατ. φρ.). Χρέος 7 δισεκατ. φρ.— Πολεμικαὶ δυνάμεις ἄπειροι· ὁ στρατὸς ἐν εἰρήνῃ ἀριθμεῖ 750,000 ἄνδρας, ἐν πολέμῳ δὲ 3 1)2 ἑκατ. καὶ 400,000 ἵππους, ὁ στόλος σύγκειται ἀπὸ 380 πλοῖα μὲ 900 τηλεβόλα καὶ 35,000 ναύτας, εἰς δὲ τὰ σύνορα ὑπάρχουν χιλιάδες ὁλόκληροι ἰσχυροτάτων φρουρίων καὶ ὀχυρωμάτων.—Ἡ μεγίστη αὕτη χώρα κυβερνᾶται ἀπὸ ἀπόλυτον μονάρχην, Τζάρον καλούμενον καὶ ἐπονομαζόμενον «Αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ρωσιῶν», ὅστις δὲ συνάμα ἀνώτατον ἀρχηγὸν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.— Πρωτ. Πετρούπολις. Ἡ Ρωσία ἐν Εὐρώπῃ, κατέχουσα τὸ ἀνατολικὸν ἥμισυ τῆς ἠπείρου ταύτης ἐκτείνεται μεταξὺ 38ο 40'—70ο 15' Βορ. Πλ. καὶ 16ο 40'—60ο Ἀνατολ. μήκους. Εἰς τὰ κεντρικά της ὑψώματα ὁ ὑψηλότερος λόφος τῶν Βαλδαΐ Πο π ό-Γ κ ό ρ α ἔχει ὕψ. 351 μ. Μεταξὺ Λευκῆς θαλάσσης καὶ Βόλγα παρατηροῦνται ἐνιαχοῦ λοφοβουνοι ὕψ: 200—250 μ. Εἰς τὰ μεσημβρινὰ (παρώρειαι Οὐραλίων (ὑψοῦται ἡ κορυφὴ Ἰ ρ έ μ ε λ (1,536 μ.), εἰς δὲ τὰ Κεντρικὰ Οὐράλια, τὰ ἐκτάκτως μεταλλοφόρα, ἡ κορυφὴ Δ ε ν έ ζ κ ι ν-Κ α μ έ ν φθάνει μέχρι 1633 μ., ἐν ᾧ ὑψίστη βορειότερον κορυφὴ τῶν Εὐρωπασιατικῶν Οὐραλίων εἶνε τὸ Τ ό ε λ λ-Π ὸ ς-Ἴ ς μὲ 1688 μ. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν τεραστίαν της ἔκτασιν, ἡ Ρωσία ἔχει σχετικῶς ἐλάχιστα ἀνεπτυγμένα τὰ παράλια, μόλις 8,000 χλμ., ἐν ᾧ τὸ λοιπὸν ἥμισυ τῆς Εὐρώπης παρουσιάζει παραλιακὴν διακόλπωσιν ἐλιγμοῦ 25,000 χλμέτρων. Ἡ θερμοκρασία τῆς χώρας μεταξὺ Ἀζὸφ καὶ Κασπίας ποικίλλει

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἀπὸ χειμῶνος εἰς θέρος μεταξὺ —30ο καὶ + 40ο. Τὰ ὁάση της καλύπτουν ἐν ὅλῳ 2,000,000 τετρ. χλμ. ἤτοι ἔκτασιν τ ρ α κ ο ν τ α π λ α σ ί α ν τῆς Ἑλλάδος. ἡ δὲ τεραστία ὄντως παραγωγὴ δημητριακῶν ὑπερβαίνει τὰ 600,000,000 ἑκατόλιτρα ἐτησίως Αἱ ποίμναι τῶν προβάτων ἀριθμοῦσι 50,000,000 κεφαλάς, τῶν χοίρων 20, 000,000, τῶν καμήλων 40,000, ἀπειράριθμοι δὲ εἶνε τῶν μελισσῶν αἱ κυψέλαι, ἰδίως ἐν Οὐκρανίᾳ· ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνὰ τὰς ἀγρίας ἐκτάσεις τοῦ ἀπεράντου κράτους διαιτώμενοι λύκοι ὑπολογίζονται εἰς 200,000 ἀδηφάγα στόματα, ὧν θύματα πίπτουν ἐτησίως ἓ ν σχεδὸν ἑ κ α τ ο μ μ ύ ρ ι α ν κεφαλῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ἀνήκουν εἰς ἀνθρώπους ὀλιγώτεραι τῶν 150.—Ὑπὸ ἔποψιν δ ι ο ι κ ή σ ε ω ς τὸ ἄτερμον κράτος εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον πεπολιτισμένον τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Ὁ Τ ζ ά ρ ο ς εἶνε ἄρχων αὐτοκράτωρ ἀπόλυτος καὶ συμβουλεύεται μὲν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἀποφάσεις ὅμως λαμβάνει οἵας αὐτὸς θέλει· ἡ γ ε ρ ο υ σ ί α ἔχει ἁπλῆν νομοθετικὴν ἀποστολήν, ἐλάχιστα ἐπιδρῶσα ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ αὐτοβούλου μονάρχου. Προνομίαι μόνον ὑπάρχουν ἐνιαχοῦ: οἱ Φιλλανδοί, π. Χ., ἔχουν ποιόν τι σύνταγμα. Αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἀφ' ἑτέρου ὑπενθυμίζουν ἐν Ρωσίᾳ ἐποχὴν πολιτισμοῦ πολὺ ἀφεστῶσαν τῶν σημερινῶν κοινωνιῶν· παραλλήλως τῇ «κληρονομικῇ εὐγενείᾳ» τῶν β ο ϊ ά ρ ω ν, Πέτρος ὁ Μέγας ἐμόρφωσε τοὺς «ἐξ ὑπηρεσιῶν» εὐγενεῖς· εἰς πάντα δὲ βαθμὸν ἱεραρχίας, πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς, τοὺς λεγομένους τ σ ί ν, ἀναλογεῖ καὶ εἰς τίτλος εὐγενείας, προσωπικὸς διὰ τὰς κατωτέρας βαθμίδας, κληρονομικὰς διὰ τοὺς ἀνωτέρους βαθμούς. Τὴν δ ο υ λ ε ί α ν, ἥτις ἐπὶ μακρὸν ἐκυριάρχησεν ἐν Ρωσίᾳ, κατήργησε μόλις Ἀλέξανδρος ὁ Β' ἀξιωθεὶς τῆς ἰδιαιτέρας λατρείας ἐκ μέρους τῶν χωρικῶν «μουζίκων», ὁ ἀστικὸς ὅμως ὄχλος, ἐστερημένος πάσης ἀναμίξεως εἰς ἀξιώματα, ἀνήσυχος διὰ τὸ μέλλον, ἐξωργισμένος διὰ τὰς οἰκτρὰς μεροληψίας ὑπὲρ τῶν «ὀλίγων», συνωμοτεῖ ἀενάως καὶ σχηματίζει ἀπειλητικὰς μυστικὰς ἑταιρείας. Κατὰ συνέπειαν, ἡ τζαρικὴ παντοκρατορία δὲν εἶνε ἐκ τῶν καθημένων ἐπὶ ῥόδων.

Ρωδικά· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων τοῦ νομοῦ Εὐρυτανίας (τέως ἐπαρχίας), 4 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κρικέλλου (πρωτευούσης τοῦ Δήμου). Κάτ: 333.

Ρωδός· ἀρχ. π. ἐν τοῖς μεθορίοις Κιλικίας καὶ Συρίας. Ὁ κάτ. Ρώσιος.

Σ

Σααβέρδα Θερβάντες· ὅρα Θερβάντες.

Σααβέρδα-Φραγιάρδο (Διέγο δέ)· συγγραφεὺς καὶ πολιτ. ἀνὴρ Ἱσπανός, ἐγεν. ἐν Ἀλγγεθαρὲς τῆς Μουρκίας, 1584-1648, ἦν ἱερεύς. Διεκρίθη ὡς πληρεξούσιος τῆς Ἱσπανίας ἐν Μύνστερ καὶ ἐγένετο μέλος τοῦ Μεγάλου Συμβουλίου τῶν Ἰνδιῶν. Συνέγκε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πλείστας ἀξίας λόγου συγγραφὰς «Ἡ πολιτεία τῶν Γραμμάτων», τὸ «Γοτθικὸν στέμμα, ἢ ἱστορία τοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ Γοτθικοῦ κράτους» κλπ. Εἰ καὶ καλὸς συγγραφεὺς ὑπερετιμήθη ὅμως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὀνομασθεὶς ὁ Ἱσπανὸς Τάκιτος.

Σαὰδ-'Εδδὶν-Μοχαμμέτ· ὁ ἐπονομαζόμενος Κχοδιὰχ-'Εφφένδης, Τοῦρκος ἱστορικὸς τοῦ 16ου αἰῶνος ἀπέθ. τὸ 1600, συγγραφεὺς τῆς Τὰτζ-ἀλ-Ταβαριὰχ (Στέμματος τῶν Ἱστοριῶν), ἥτις περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν τῶν 12 πρώτων Τούρκων Σουλτάνων.

Σὰ δὲ Μιράντα (Φραγκ.)· ποιητὴς Πορτογάλος, ἐγεν. ἐν Κοΐμβρᾳ ἐξ εὐγενοῦς καὶ πλουσίου οἴκου, 1495-1558, εἰ καὶ ἐσπούδασε τὸ δίκαιον, ἐπεδόθη ὅμως ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ποίησιν, κληθεὶς δὲ παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας Ἰωάννου τοῦ Γ' ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν του διὰ τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ ταλάντου. Κατέλιπεν ᾠδάς, πομενικά, ἐπιστολάς, πολλοῦ λόγου ἄξια λαϊκὰ ἄσματα καὶ δύο κωμῳδίας κατὰ μίμησιν ἀρχαιοτέρων, «τοὺς Ξένους» καὶ τὸν «Βιλλαχπάνδιος». Ἔγραφεν ἐν Πορτογαλίᾳ ὡς ὁ Γκαρτζιλάσο δὲ λὰ Βέγγα καὶ ὁ Βοσκὰν ἐν Ἱσπανίᾳ. Ἀρχηγὸς τῆς κλασικῆς σχολῆς ἐτελειοποίησε τὴν γλῶσσαν καὶ εἰσήγαγε νέους ρυθμούς, προσέδωκε δὲ εἰς τὴν ποίησιν ὑψηλὸν χαρακτῆρα ἄγνωστον πέως. — Ὁ ἀνεψιός του Φραγκίσκος Σὰ δὲ Μενεθὲς ἀπέθ. τὸ 1664, συνέθηκε δὲ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀλβουκέρκου ποίημα τὴν «Ἀλωσιν τῆς Μαλάκκας» τὸ 1634.

Σααδὶ (Μοσλίχ-'Εδδίν)· ὁ μεγιστος τῶν Περσῶν ποιητῶν, ἐγεν. ἐν Σχιράζ, 1193—1291, ἔλαβε τὸ ὄνομα Σααδί, ἐπειδὴ ὁ πατήρ του ἦτο ἀκόλουθος τοῦ πρίγκηπος Σαάδ, πατρὸς τοῦ Ἀταβὲκ Ἀμποὺ-Βέκρ. Δεκατετράκις ἐτέλεσε τὸ ἱερὸν προσκύνημα τῆς Μέκκας, ἐπολέμησε τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Βράχμα ἐν Ἰνδίαις καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, συνελήφθη δὲ ἐν Συρίᾳ ὑπὸ τῶν Φραγκων, οἵτινες ἐξηνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἐργασθῇ ἐν τῇ ὀχυρώσει τῆς Τριπόλεως. Ἐξηγοράσθη ὑπὸ ἐμπόρου τοῦ Ἀλέπ, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ τὴν κόρην του εἰς γάμον. Ἐν τῷ τέλει τοῦ βίου του ἀπεσύρθη εἰς μονήν τινα τῆς Σχιράζ. Ζῶν ἔτι ἐπλήσθη τιμῶν. Συνέθηκε τὸ Γκιουλιστὰν (κῆπος τῶν ῥόδων), συλλογὴν πεζῶν καὶ ἐμμέτρων ἠθικῶν ἀξιωμάτων καὶ πολιτικῶν, διηγημάτων, ἀνεκδότων, ἐπιγραμμάτων κλπ. Τὸ Μποστὰν (Κῆπος τῶν καρπῶν), ἔμμετρον ἐκ 10 ᾠδῶν, ὁμοίαν τῇ προηγουμένῃ συλλογήν, σοβαρωτέραν ὅμως, ἐν ᾗ ὁ ποιητὴς ἀφίεται εἰς τὴν πρὸς τὸν μυστικισμὸν κλίσιν αὐτοῦ. Τὸ Πάντ-Νάμὲχ = Βιβλίον Συμβουλῶν, ἠθικὸν ποίημα, τὰς Συμβουλὰς πρὸς τοὺς βασιλεῖς, ἔργον πεζόν. Τὸ ὕφος τοῦ Σααδὶ εἶνε διαυγές, χαριέστατον καὶ ζωηρόν.

Σάαζ· πόλις ἐν Βοημίᾳ τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας, πρωτ. διαμ. ἐπὶ τοῦ Ἔγγερ, 70 χλμ. ΔΝΔ τῆς Πράγας, μὲ 12,000 κατ. Ἱδρύθη τὸν 12ον αἰῶνα.

Σααζὶκ ἢ Σαατζὶκ· π. ἐν Πομερανίᾳ τῆς Πρωσίας, 25 χλμ. Ἀν. τῆς Στάργγαρδ, πρωτ. ἀρχ. ἀρχοντίας

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ
ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ήτις μετέδωκε τὸ ὄνομά της εἰς ἐπαρχίαν τινὰ τοῦ Στάττεν, ἔκτ. 1220 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 68000. Πρωτ. Στάτγγαρδ.

Σάαλ· πρωτ. ἐπ. ἐν τῇ πρωσ. ἐπαρχίᾳ Ἀλσατίας - Λορραίνης, 19 χλμ. ΒΑ τοῦ Σαὶν-Διέ. Κάτ. 1200.

Σάαλ· ἢ **Σάαλε**· κοινὸν ὄνομα πολλῶν ποταμῶν τῆς Γερμανίας, ὧν σημαντικώτεροι: Α') ὁ Σαξονικὸς ἢ Θουρίγγειος, ὅστις πηγάζει ἐκ τοῦ Φίχτελγγεμπιργ ἐν Ἄνω-Φραγκονίᾳ τῆς Βαυαρίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἔγγερ, διέρχεται διὰ τῶν πόλεων Χόφ, Σάαλφελδ, Ἰένης, Νόυμπουργ, Μέρσεμβουργ, Χάλλ, Βέρνμπουργ, δέγεται τοὺς Οὔνστρουττ, Ἴλμ καὶ Ἔλστερ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἄλβιν κάτωθεν τῆς Βάρβυ, μῆκ. 440 χλμ.—Β') Σάαλ ὁ Φραγκονικὸς πηγάζων ἐκ τῆς Κάτω Φραγκονίας τῆς Βαυαρίας καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Μάϊν παρὰ τὸ Γκεμοῦνδεν, μῆκ. 110 χλμ.—Γ') Σάαλ ὁ Αὐστριακὸς ἢ Σάαλαχ, ἐμβάλλων εἰς τὸν Σάλτζαχ ἐν Σαλτζμουργόφεν, μῆκ. 100 χλμ. Ὀνομάζεται οὕτω ὡσαύτως καὶ ὁ Ὑσ-

Σάαλφελδ-ἀν-δὲρ-Σάαλ· π. τοῦ γερ. δουκάτου Σάξ-Μάϊνιγγεν, κάτ. 9,000, ἔχει γοτθικοὺς ναοὺς τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, χυτήρια, μηχανουργεῖα κλπ. ἐν τοῖς πέριξ ὀρυχείοις σιδήρου. Ἐν αὐτῇ ὁ πρίγκιψ Λουδοβῖκος Φερδινάνδος ἠττηθεὶς ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1806 ἐφονεύθη. Μέχρι τοῦ 1735 ἦν πρωτ. πριγκηπείας ἀνεξαρτήτου, εἶτα ἠνώθη μετὰ τοῦ δουκάτου τοῦ Κοβούργου, τὸ δὲ 1826 περιῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Σάξ-Μάϊνιγγεν.

Σάαρδαμ· Ὁλλανδ. Ζάανδαμ. π. τῶν Κάτω-Χωρῶν ἐπὶ τοῦ Ζάαν, 15 χλμ. ΑΝΑ τῆς Χαρίμ, κάτ: 14,500. Ἔχει γραφικὴν θέαν, ξυλεμπόριον, ναυπηγίαν καὶ ἁλιείαν. Βιομηχ. περὶ τοὺς 700 ἀνεμόμυλοι (ἄλλοτε εἶχε 2,800). Τὸ 1697 Πέτρος ὁ Μέγας ἦλθε νὰ διδαχθῇ ἐν τοῖς ναυπηγείοις αὐτῆς τὴν ναυπηγικὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Πέτρος Μιχαηλώφ, σῴζεται δ' ἔτι ἡ κατοικία του.

Σαὰρ-Οὐνιόν· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῇ γερμανικῇ Ἀλσατίᾳ-Λορραίνῃ ἐπὶ τοῦ Σάαρ, 10 χλμ. ΒΔ τοῦ Σαβέρν. 3,500 κατ. Βιομηχανία ἀχυρίνων πίλων.

Σαάτι· π. τῆς Ἰταλ. κτήσεως ἐν τῇ ἀνατ. Ἀφρικῇ Μασσάουαχ. Ὁ ἰταλικὸς στρατὸς ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἀβησσυνίας πορείᾳ του ὑπέστη αὐτόθι προσβολὴν τὴν 5 Ἰαν. 1887, ἣν ἐπηκολούθησεν ἡ καταστροφὴ τῆς Δόγγολας.

Σαβᾶ· ἡ καλουμένη ὡσαύτως Μαρά, καὶ Μαριαβά, νῦν Μαρὲβ ἢ Σαβιαχ, ἀρχαία πόλ. τῆς Ἀραβίας, μεταξὺ Μασκάτης καὶ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἢ Ὑεμένης παρὰ τὴν Δ ἀκτήν· κατωκεῖτο ὑπὸ τῶν Σαβαίων. Ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Πτολεμαίων ἦν σπουδαῖος ἐμπορικὸς σταθμὸς μεταξὺ Αἰθιοπίας καὶ Συρίας. Οἱ Σαβαῖοι ἦσαν ὁ πλουσιώτερος λαὸς τῆς Ἀραβίας· τὸ ἐμπόριον τῶν μύρων, τοῦ λιβάνου, τοῦ κινναμώμου, τοῦ βαλσάμου τοῦ Παλμυρικοῦ οἴνου εἶχε συσσωρεύσει παρ' αὐτοῖς μέγα ποσὸν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Στράβων παρέχουν περιγραφὴν δυναμένην νὰ θεωρηθῇ μυθική. Ἐπὶ τῆς Α. ἀκτῆς τῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀραβίας ὑπάρχει καὶ ἄλλη τις πόλις Σ α β ὰ ἢ μᾶλλον Χ ε μ π ά ν. Κατὰ τὰς Αἰγυπτιακὰς παραδόσεις ἡ βασίλισσα Σαβὰ ἦλθε πρὸς τὸν Σολομῶντα φέρουσα πολυτελῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ δῶρα ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν σοφίαν αὐτοῦ. Οἱ πλεῖστοι δὲ τῶν ἱστοριογράφων θεωροῦσι πρωτ. αὐτῆς ἄλλοι μὲν τὴν πρώτην, ἄλλοι δὲ τὴν δευτέραν τῶν πόλεων τούτων, τινὲς ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι ἐβασίλευε τῆς ἐν Αἰθιοπίᾳ πόλεως Σαβά, ἐπ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαρέβ.

Σαβά· (Σαβάχ) ἡ Βρεττανία τοῦ Βορ.-Βορνέο, κράτος ἐν τῇ Β/ι. πλευρᾷ τῆς νήσου Βορνέο ἐν τῷ Αὐστραλιανῷ Ἀρχιπελάγει ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν. Κατέχει τὴν ἐπιμήκη παραλίαν τοῦ Βορνέου ἐν ᾗ οἱ ἀσφαλέστεροι λιμένες τῆς νήσου. Ἐπιφ. 58300 τετρ. χλμ. κάτ: ὑπὲρ τὰς 200,000. Χώρα πλουσιωτάτη εἰς φυτικὰ προϊόντα, γαιάνθρακες, χρυσὸς (ἐν μικρᾷ ποσότητι), χαλκός, ὑδράργυρος, ἐμπόριον προσοδεῦον καπνοῦ, ξύλων, πεπέρεως, ἐγκεφάλου τοῦ φοίνικος (σαγγοῦ) χελιδονοφωλεῶν κλπ. Ἀνήκει ὁριστικῶς εἰς τὴν Βρετταν. ἑταιρείαν τοῦ Βορ. Βορνέου ἀπὸ τοῦ 1881, ἥτις ἠγόρασε τὴν χώραν παρὰ τοῦ Σουλτάνου τοῦ Σουλού.

Σαβά· μία τῶν μικρῶν Ἀντιλλῶν (Κεντρικὴ Ἀμερική), μεταξὺ 17ο 39' 10'' Β. Πλ. καὶ 65ο 35' 30'' Δ μ. Ἐπιφ. 13 τετρ. χλμ. κάτ: 3,000 περίπου. Ἀνήκει τῇ Ὁλλανδίᾳ, ἀλλ'οἱ κάτοικοι εἶνε ἀγγλικῆς καταγωγῆς καὶ ὁμιλοῦσι τὴν ἀγγλικήν.

Σαβάζ (Ρ ι χ ά ρ δ ο ς)· ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ, 1697-1743, ἐκ μοιχείας υἱὸς τοῦ λόρδου Ρίβερς καὶ τῆς κομήσσης Μάκκλεσφειλδ. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς του διῆλθεν ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ. Ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὸ ἐργατῶν, μάτην ἐπειράθη νὰ τύχῃ βοηθείας παρὰ τῆς μητρός του, ὅι' ὃ καὶ ἐπεδόθη εἰς ἔργα θεατρικά. Αἱ ἀτυχίαι καὶ ἡ ἰδιοφυία του προσείλκυσαν τὴν συμπάθειαν ἰσχυόντων τινῶν ὡς τοῦ Στήηλ, τοῦ Πώπ, τοῦ λόρδου Τυρκονέλ, ὁστις τῷ ἐχορήγησε σύνταξιν 200 λιρῶν, ἵνα ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ γράψῃ κατὰ τῆς μητρός του, ταχέως ὅμως ἀπεξενώθη πάσης συμπαθείας διὰ τὴν ἀχαριστίαν καὶ κακὴν διαγωγήν του. Ἐν τούτοις ἡ βασίλισσα Καρολίνα τῷ παρέσχε σύνταξιν. Ἀπέθανε τεσσαρακονταπενταετὴς ἐν φυλακῇ διὰ χρέη. Πανώτατος εἰς τὴν σύνθεσιν κωμῳδιῶν, τραγῳδιῶν, σατυρῶν καὶ διαφόρων ποιημάτων, ὧν ἀξιοσημειώτα εἰσιν ὁ «Ἀλήτης» καὶ ὁ «Νόθος» ἐν οἷς περιλαμβάνεται ἡ ἰδία αὐτοῦ ἱστορία.

Σαβάζιος· δαίμων Φρύγιος, υἱὸς τῆς Κυβέλης, συγχεόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Διονύσου καὶ λατρευόμενος μὲ μυστηριώδεις τελετάς, μάλιστα ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

Σαβαῖοι· λαὸς τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, διῃροῦντο εἰς τοὺς κυρίως Σαβαίους, Ὁμηρίτας, Ἀδραμίτας καὶ Παγχαίους.

Σαβαϊσμὸς· λατρεία ἀποδιδομένη εἰς τὰ οὐράνια σώματα, τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, ὀνομασθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῶν Σαβαίων παρ' οἷς τὸ πρῶτον ἀνεπτύχθη. Ἦτο διαδεδομένη πολὺ πρὸ τοῦ χριστιανισμοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἐν Ἀραβίᾳ, Αἰγύπτῳ καὶ ἰδίως ἐν Ἀσίᾳ παρὰ τοῖς Χαλδαίοις καὶ τοῖς Πέρσαις. Ὁ ἀμιγὴς Σαβαϊσμὸς ὑφίσταται νῦν παρά τισι μόνον φυλαῖς μεμονωμέναις.

Σαβαθαϊ-Σέβι ἐγεν. ἐν Σμύρνῃ, 1625—1676, δεινὸς περὶ τὴν γνῶσιν τοῦ Ταλμούδ, μετέβη τὸ 1655 εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ συνδεθεὶς μετά τινος Ἰουδαίου Νάθαν, ἀνεγνωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς ὁ Μεσίας, οὗτος δὲ ὡς ὁ Πρόδρομος αὐτοῦ, παρεπλάνησε δὲ πολλοὺς τῶν ὁμοθρήσκων του, διενήργει δὲ ἐπανάστασιν ἐν Ἀνατολῇ, ὅτε συλληφθεὶς κατὰ διαταγὴν τοῦ Κιοπρουλῆ, βεζύρου τοῦ Μωάμεθ Δ', προσήχθη ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου, ὡμολόγησε δὲ τὸν ὅλον αὐτοῦ καὶ ἠσπάσθη τὸν Ἰσλαμισμὸν ἵνα ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν.

Σαβακῶς ἐν τῇ Αἰγυπτ. γλώσσῃ Σαβακοῦ, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, ὅστις ἐπαναστὰς ἀπὸ τοῦ Βοκχόριδος τὴν ἐπαναστατήσασαν Αἴγυπτον ὕβρισε τὴν κε' δυναστείαν. Ἀνησυχήσας ἐκ τῶν προόδων τῶν Ἀσσυρίων ἐν Συρίᾳ, συνεμάχησε μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γάζης καὶ ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Παλαιστίνης, ἀλλ' ἡττήθη κατὰ κράτος ἐν Ραφίᾳ ὑπὸ τοῦ Σαργὼν (ὄρα λέξιν) καὶ μετὰ μεγάλου κόπου ἐξέφυγε. Εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 765 π. Χ., ἐβασίλευσεν αὐτόθι μέχρι τοῦ 715.

Σαβανάχ π. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἐν τῇ Γεωργίᾳ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ὁμων. ποταμοῦ, 374 χλμ. ΝΑ τῆς Ἀτλάντας καὶ 28 χλμ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ. Λιμὴν ἐμπορικώτατος. Κάτ: 35,000. Ἀκαδήμεια, βιβλιοθ., ναύσταθμος τοῦ κράτους. Οἱ Ἄγγλοι ἐκυρίευσαν αὐτὴν τὸ 1778 ἀπὸ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ἀπώθησαν τὸ ἀκόλουθον ἔτος τὴν ἔφοδον τῶν Ἀμερικανῶν καὶ Γάλλων.

Σαβανίλλα χ. τῆς δημοκρατίας τῆς Κολομβίας ἐν τῷ διαμερίσματι Βολίβαρ, 16 χλμ. ΔΒΔ τῆς Βαρανκίλλας, ἐπὶ ὁρμοῦ τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντιλλῶν κατ: 500. Χάρις εἰς τὴν τοποθεσίαν αὐτῆς εἶνε ὁ σπουδαιότερος τῶν ἐξαγωγικῶν λιμένων τῆς Δημοκρατίας· δυστυχῶς ὁ λιμὴν εἶνε λίαν ἀνοικτός.

Σαβαννάχ ποτ. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, σχηματίζεται ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Νοτίας Καρολίνης ἐκ τῆς συμβολῆς τῶν Σαττούγγα τοῦ Ταλλουλὰχ καὶ τοῦ Τοκάκο, ἐκβάλλει δὲ δι' πολλῶν στομίων εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Μῆκ. 725 χλμ.

Σαβὰρ (Φ ῆ λ ι ξ) φυσικός, ἐγεν. ἐν Μεζιέρ, 1791-1841, ἀφῆκε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φυσικῆς καὶ Χημείας, ἀπὸ δὲ τοῦ 1817 ἐδημοσίευσε διαφόρους πραγματείας περὶ ἀκουστικῆς, αἵτινες ἐξύκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τὸ 1827, τὸ 1838 διεδέχθη τὸν Ἀμπὲρ ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Φυσικῆς ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας. Αἱ μελέται αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀκουστικῆς καὶ τῆς φωνητικῆς εἰσὶν ἄξιαι λόγου, ἐδημοσιεύθησαν δὲ ἐν τοῖς «Χρονικοῖς τῆς Φυσικῆς καὶ Χημείας» καὶ τοῖς «Ὑπομνήμασι» τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν.

Σαβαρὰ (Βίλλα-ρεάλ-δέ-) π. τῆς πολιτείας Μίνας-ἐριᾶς τῆς Βραζιλίας·

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρωτ. τοῦ Ρίο-δὰς-Βέλιας, παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Σαβαρὰ καὶ Ρίο-δὰς-Βέλιας. Κάτ. 6,500 (μετὰ τοῦ ὁμων. δήμ. 58,000). Ὀρυχεῖα χρυσοῦ.

Σαβαρία· π. τῆς ἀρχαίας Παινονίας, πατρὶς τοῦ Ἁγ. Μαρτίνου, νῦν Στὲν-Ἀμ-Ἀνζέρ.

Σαβαρμάτι ἢ Σουβαρναμάτι· ποτ. τῶν ἀνατολ. Ἰνδιῶν, (Ραδζπουτάνα καὶ Γκουδζεράτ), ἐκβ. εἰς τὴν Ἀραβικὴν θάλασσαν· πηγάζει ἐκ τοῦ Μεβὰρ ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου Γκογκάνδα. Μῆκ. 400 χλμ.

Σαβαρὸν (Ἰωάν)· ἐγεν. ἐν Κλερμὸν-Φερὰν τῆς Γαλλίας, 1550-1622, ἀντιστράτηγος τῆς στρατ. περιφερείας τῆς Ὠβέρνης, ῥήτωρ τῆς Τρίτης Τάξεως ἐν τῇ Συνελεύσει τῶν Τάξεων τοῦ 1614. Ὡμίλησεν εὐγλωττότατα ἰδίως τὴν 17ην Νοεμβρ., παρισταμένου τοῦ βασιλέως, σχετικῶς πρὸς τὴν καταργηθεῖσαν τῆς ἐξωνήσεως τῶν δημοσίων θέσεων καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν φόρων. Αἱ προτάσεις αὐτοῦ ἐξώργισαν τοὺς προνομιούχους, ἀλλ' ἐπανελήφθησαν τὴν 23 Φεβρ. ὑπὸ τοῦ προέδρου Μινώ. Ὁ Σαβαρὸν κατέλιπεν ἔργα ποικίλα «Κατὰ τῆς Μονομαχίας», «περὶ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας», «περὶ ἐξωνήσεως τῶν δημοσίων θέσεων» κλπ.

Σαβαρὺ (Ἰακ.)· ἔμπορος ἐπιχειρηματίας, ἐγεν. ἐν Δουέ, 1622—1690, ἐξεμισθωσε τὰ κτήματα τοῦ στέμματος παρὰ τοῦ Φουκέ, μετέσχεν ἐνεργῶς τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς συντάξεως τοῦ κανονιστικοῦ τοῦ 1673, ὅπερ ὠνομάσθη «Κῶδιξ τοῦ Σαβαρύ». Συνέγραψε δὲ τὸν «Τέλειον ἔμπορον» τὸ 1685.—Εἷς τῶν υἱῶν του ὁ Σαβαρὺ δὲ Βρυλλών, ἔσχε πρῶτος τὴν ἰδέαν τῆς συντάξεως τοῦ «Ἐμπορικοῦ λεξικοῦ», ὅπερ ἐξέδωκε τὸ 1723 ὁ ἀδελφός του ἀββᾶς Φιλήμων-Σαβαρὺ εἰς 2 τόμους.

Σαβαρὺ (Κλαύδιος)· περιηγητής, ἐγεν. ἐν Βιτρὲ τῆς Γαλλίας, 1750—1788, ἀπῆλθε καὶ διέμεινεν εἰς Αἴγυπτον ἐπὶ 5ετίαν, περιηγήθη τὸ Ἑλλ. Ἀρχιπέλαγος καὶ ἔγραψεν «Ἐπιστολὰς περὶ Αἰγύπτου» καὶ «περὶ Ἑλλάδος», μετέφρασεν εἰς τὴν Γαλλικὴν τὸ Κοράνιον καὶ τὸν «Βίον τοῦ Μωάμεθ». Ὁ ἀδελφός του Ἰουλιανὸς Σ., 1753—1839 ἔλαβε μέρος εἰς τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας καὶ ἔγραψε «περὶ τῶν πολέμων τῆς Βανδέας καὶ τῶν Σουανιῶν κατὰ τῆς Δημοκρατίας».

Σαβαρὺ (Ρενέ)· δοὺξ τοῦ Ροβιγγώ, 1774—1833, υἱὸς πρώην ταγματάρχου τοῦ φρουρίου τοῦ Σεδάν, ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὸν Κλουστὶν ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Βορρᾶ καὶ 19ετὴς ἐγένετο λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ. Μετέσχε τῆς ἐκστρατείας τῆς Αἰγύπτου, προήχθη εἰς συνταγματάρχην τοῦ ἐπιλέκτου πεζικοῦ ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, προήχθη δὲ ταχέως εἰς ὑποστράτηγον καὶ ἀντιστράτηγον, καὶ ἀφ' οὗ διεκρίθη ἐν Ἄουστερλιτς, Ἐϋλώ, Ὀστρολένκα, καὶ Φρίδλανδ, ἔλαβε τὸν τίτλον δοὺξ τοῦ Ροβιγγώ, διωρίσθη διοικητὴς τῆς Πρωσσίας καὶ εἶτα πρέσβυς εἰς Πετρούπολιν (1807), ἐστάλη εἶτα εἰς Ἱσπανίαν μὲ ἐμπιστευτικὴν ἀποστολὴν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀπου-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

δαίως ἐδρασε μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως Ἰωσήφ. Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας τὸ 1810, δὲν ἠδυνήθη ἐν τοσούτῳ νὰ προλάβῃ τὴν συνωμοσίαν τοῦ Μαλλὲ (1812). Ἠκολούθησε τὸν αὐτοκράτορα εἰς Ροσσίαν καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπιβιβασθῇ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Βελλεροφόντου, ἀλλ' ἐστάλη αἰχμάλωτος εἰς Νεάπολιν· δραπετεύσας μετὰ ἑπτάμηνον ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν, ἀνέτρεψε τὴν ἀπόφασιν δι' ἧς κατεδικάζετο ἐρήμην εἰς θάνατον, τὸ δὲ 1831 ἀνέλαβε τὴν γενικὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀφρικῆς, ἐν ᾗ παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του. Κατέλιπε σπουδαῖα «Ὑπομνήματα, ἵνα συντελέσωσιν εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ναπολέοντος».

Σαβατιέ (Ραφαήλ)· χειρουργὸς ἐκ Παρισίων, 1732—1811, καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς καὶ Ἀνατομικῆς ἐν διαφόροις χειρουργικαῖς σχολαῖς καὶ τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας, ἀρχιχειρουργὸς τῶν Ἀπομάχων, χειρουργικὸς-Σύμβουλος τοῦ Ναπολέοντος καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν (1793). Ἐδημοσίευσε «Πλήρη πραγματείαν Ἀνατομικῆς», «Περὶ χειρουργικῆς Ἰατρικῆς» καὶ ἄλλα ἰατρικὰ ἔργα.

Σαβατιέ (Ἀββᾶς Ἀντών.)· ἐπιλεγόμενος δὲ Κάστρ, 1742—1817, κεκαρμένος κληρικός. Ἔγραψεν ἐναλλαξ ὑπὲρ καὶ κατὰ τῶν φιλοσόφων, μετηνάστευσεν, ἐπώλησε τὸν κάλαμον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, προσεπάθησεν ἀλλὰ μάτην νὰ τύχῃ συντάξεώς τινος παρὰ τοῦ Ναπολέοντος, ὅπερ ἐπέτυχε παρὰ τῶν Βουρβόνων (3,500 φρ. ἐτησίως), οὐχ ἧττον δυσφημήσας τοὺς προστάτας αὐτοῦ. Συνέγραψε «Λεξικὸν τῶν παθῶν, ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων», «Τοὺς τρεῖς αἰῶνας τῆς Γαλ. Φιλολογίας», «Λεξικὸν τῶν Εἰδωλολατρῶν» κλπ. Πνευματώδης καὶ εὐπαίδευτος, ἀλλ' ἐν ταῖς κρίσεσιν αὐτοῦ λίαν μεροληπτικός.

Σαβαώθ· ἤτοι «ὁ τῶν στρατῶν» ἑβραϊστί, λέξις ἥτις εὑρηται ἐνίοτε ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, σημαίνει «ὁ Θεὸς τῶν στρατῶν».

Σαββάλια· χ. τοῦ δήμου Ἥλιδος τῆς τέως ἐπαρχίας καὶ ἤδη νομοῦ Ἠλείας, 3 3)4 ὥρ. ἀπὸ Πύργου καὶ 50' ἀπὸ Γαστούνης. Κάτ: 678.

Σαββανοί· χ. τοῦ δήμου Καλλιφωνίας τῶν Καλαβρύτων (νομὸς Ἀχαΐας), 3 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κέρτεζης. Κάτ: 400.— Τὸ ἀκριβὲς εἶνε: Σαββανοὺς ('ς τούς).

Σάββας (Ἅγιος)· ἱδρυτὴς πολλῶν μοναστηρίων ἐν Παλαιστίνῃ, ἐγεν. τὸ 439, ἀπέθ. τὸ 532. Ἑορτ. τὴν 5 Δεκεμβρίου.

Σάββας-Ἅγιος· θέσις μετ' ἀσημάντων ἀγροικιῶν ὀλίγον ἔξω τοῦ Γαυρίου τοῦ ὁμωνύμου δήμου τῆς νήσου Ἄνδρου.

Σάββας-Ἅγιος· ἐξοχικαὶ ἀγροικίαι τῆς περιχώρου τῶν Ἀθηνῶν, ὧν ἀπέχει 25'.

Σάββατον· ἑβραϊστὶ Σαμπὰθ= ἀνάπαυσις, παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ ἀρχ. Χαλδαίοις ἡ Ζ' ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἀπέλαυον ἀπολύτου ἀναπαύσεως εἰς μνήμην τῆς ἀναπαύσεως τοῦ Θεοῦ τὴν Ζ' μετὰ τὴν ὃη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μιουργίαν ἡμέραν. Καὶ οἱ σημερινοὶ δὲ Ἰουδαῖοι αὐστηρότατα τηροῦσι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Ὠνομάζετο δὲ Σαββατικὸν ἔτος πᾶν ἕβδομον, καθ' ὃ οἱ ἀγροὶ ἔμενον ἀκαλλιέργητοι, οἱ δὲ δοῦλοι ἀφίεντο ἐλεύθεροι.

Σαββατιὲ (Φραγκ.)· ἐρανιστής, ἐγεν. ἐν Κονδὸμ τῆς Γαλλίας, 1732—1807, καθηγητὴς ἐν Σιαλὸν-σὺρ-Μὰρν καὶ διαρκὴς γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημείας τῆς πόλεως ταύτης, τὸ 1763 ἐστέρθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Βερολίνου δι' ὑπόμνημά τι «περὶ κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα». Συνέγραψεν ἀτελές τι «λεξικὸν περὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων», ἐνῷ δεικνύει πολὺ τὸ ἀκαλλαίσθητον καὶ τὴν ἀμάθειαν. Τὸ μᾶλλον ἄξιον μνείας ἐκ τῶν ἔργων του εἶνε μελέτη τις «περὶ τῆς Γυμναστικῆς τοῦ πώματος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις».

Σαβελλιανισμός (ὅρα Σαβέλλιος).

Σαβέλλικος· (Μ. Ἀντ.) ἐκλατινισθὲν ὄν. τοῦ Κάτσιο Σαμπέλικο, ἱστορικὸς Ἰταλός, ἐγεν. ἐν Ρώμῃ, 1436—1506, κατέλιπεν «Ἱστορίαν τῆς Βενετίας» λατινιστί, ὑπομνήματα εἰς τὸν Τίτον Λίβιον κλπ. καὶ ποιήματά τι.

Σαβέλλιοι· γεν. ὄν. λαῶν τινων ὀρεινῶν Σαβίνων, Σαμνιτῶν, Μαρσῶν, Ἱρπινῶν, Ἐκουῶν, Πικεντίνων, κατοίκων τῶν Ἀπεννίνων. Ἀρχαιότατα ἐλάτρευον τὰ ὕδατα καὶ τὰ δάση θεοποιοῦντες αὐτά, εἶχον δὲ καί τινας αὐστηρὰς καὶ πολεμικὰς θεότητας, τὸν Φέβρουον, τὸν Ἄρην (Μὰρς ἢ Μαῦορς) κλπ. Πολὺ ταχέως δὲ οἱ λαοὶ οὗτοι ἦλθον εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς πεδινοὺς λαοὺς ἰδίᾳ τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας.

Σαβέλλιος· αἱρεσιάρχης, ἐγεν. ἐν Πτολεμαΐδι κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα, μαθητὴς τοῦ Νόετ, ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι ἀνεγνώριζε τρεῖς διαφόρους ἐκδηλώσεις τῆς αὐτῆς ἀρχῆς, ἥτις εἶνε Δημιουργός, Σωτὴρ καὶ Συγχωρητής. Ὁ Σαβελλιανισμὸς ἔσχε πολλοὺς ἀπαδοὺς ἐν Ἰταλίᾳ μέχρι Μεσοποταμίας, ἀνεθεματίσθη δὲ τὸ 261 ὑπὸ τῆς συνόδου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Σαβενὶ· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κάτω-Λουάρ, ἐπὶ ὀροπεδίου δεσπόζοντος τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Λουάρ, 25 χλμ. ΑΒΑ τοῦ Σαὶν-Ναζαίρ. Κάτ: 3,500. Λυτόθι οἱ Βανδαῖοι ἡττήθησαν τὸ 1793 ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν διοικουμένων ὑπὸ Κλέβερ καὶ Μερσώ.

Σαβερδέν· Σαβάρδουνον, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἀριέζ. Κάτ: 3,800. Ἔχει ὀρφανοτροφεῖον τῶν ἀγροτῶν διαμαρτυρομένων. Ὀχυρά ποτε πόλις, πατρὶς τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΒ'.

Σαβεριὲν Ἀλέξανδρος)· ἐγεν. ἐν Ἄρλ, 1720-1805, εἰκοσαετὴς διωρίσθη μηχανικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἀφιέρωσε δὲ πάντα αὐτοῦ τὸν βίον εἰς ὠφέλιμα ἔργα καὶ ἵδρυσε τὴν Ναυτικὴν Ἀκαδήμειαν ἐν Βρὲστ τὸ 1752. Ἐδημοσίευσε πολλὰ ναυτικὰ συγγράμματα, ἐν οἷς καὶ «Λεξικὸν τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῆς Φυσικῆς», «Ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων», «Ἱστορίαν τῶν νεωτέρων φιλοσόφων», «Ἱστορίαν τῶν προόδων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος» κλπ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Σαβέρν· γερμ. Ζάβερν, λατ. Ταβέρναι, πρωτ. ἐπαρχ. (ἐν τῷ γαλλ. τμήματι τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης), ἐπὶ τῆς διώρυχος Μάρνου-Ρήνου, ἐν θελκτικῇ τοποθεσίᾳ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς πεδιάδος τῆς Ἀλσατίας εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ἀντηρίδων τῶν Βοσγίων, 38 χλμ. ΒΔ τοῦ Στρασβούργου. Κάτ. 6,200. Ἔχει δικαστήριον, γυμνάσιον καὶ ποικίλην βιομηχανίαν, μουσεῖον Γαλατο-Ρωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, σπήλαιον τοῦ ἁγ. Βὶτ κλπ. Αἱ ἀρχαῖαι Ταβέρναι λέγεται ὅτι κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ ἡ νεωτέρα δὲ πόλις πολλάκις ἐάλω ἐπὶ τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου, ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1636, τοῦ Μοντεκουκούλη τὸ 1675 κλπ. Ἀφέθη εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ μέρους τῆς Ἀλσατίας, μέχρι δὲ τοῦ 1871 ἦτο πρωτεύουσα ἐπαρχ. ἐν τῷ νομῷ Κάτω-Ρήνου.

Σαβὶ ἢ **Σαβία**· πυτ. τῆς ἀνατ. παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν, 90 περίπου χλμ. ΝΝΑ τῆς Σοφάλας, ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ἐν Μακοναλάνδῃ. Μῆκ. 800 χλμ. Εἰς τὰ παράλια σχηματίζει μέγα ἕλωδες δέλτα.

Σαβιανοί· τμῆμα χριστιαν. αἱρέσεως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ναβαθαίων.

Σαβιγλιάνο· π. τῆς Ἰταλίας ἐν τοῖς ἀρχ. Σαρδικοῖς κράτεσιν (ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κόντι τοῦ Πεδεμοντίου), ἐπὶ τοῦ Μαίρα, κατ. 10800. Ἔχει θριαμβευτικὴν ἀψῖδα. Βιομηχ. ὑφασμάτων, μηχανουργεῖον σιδηρόμ. ἁμαξῶν. Πατρὶς τοῦ Σαντόρρε Σανταρόζα, φιλοπάτριδος Ἰταλοῦ.

Σαβιὲρ (διῶρυξ τοῦ)· ποταμίσκος μήκους 4 χλμ. ὅστις τίθησιν εἰς συγκοινωνίαν τὴν λίμνην τοῦ Βουρζὲ μετὰ τοῦ Ροδανοῦ.

Σαβινοί· θρησκ. αἵρεσις ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας. Εἶνε ἐκ τῶν Γνωστικῶν, οἵτινες θεωροῦνται ὡσαύτως ὅτι διετήρησαν ἱεροτελεστίας τῆς λατρείας τῶν ἀστέρων. Ἡ θρησκ. Βίβλος αὐτῶν εἶνε γεγραμμένη ἐν ἰδιαιτέρᾳ Σημιτικῇ γλώσσῃ, ἥτις μόνον ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς συλλογαῖς ὑφίσταται. Οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς ὁμιλοῦσι τὴν Ἀραβικήν, ὡς καὶ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς χώρας. Ἐν δὲ τῷ πολιτικῷ βίῳ οὐδόλως διαφέρουσι τῶν Μωαμεθανῶν εἰμὴ ἐπὶ μείζονι τιμιότητι.

Σαβὶλ (Ἐρ. δέ-)· σοφὸς Ἄγγλος, κοσμήτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης καὶ ἐπιτηρητὴς τοῦ Γυμνασίου τοῦ Ἐτόν, ἐγεν. ἐν Γιορκσχάϊρ, 1549—1623, ἐδίδαξε τὴν βασίλισσαν Ἐλισάβετ ἑλληνικὰ καὶ μαθηματικά, ἵδρυσε τὸ 1619 ἕδραν γεωμετρίας καὶ μαθηματικῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὀξφόρδης, καὶ ἐτύπωσεν ἰδίαις δαπάναις ἔκδοσιν τῶν ἔργων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Ἑλληνικήν, μετέφρασε μέρος τοῦ Τακίτου καὶ ἔγραψε πραγματείαν «περὶ τῆς Τακτικῆς τῶν Ρωμαίων».

Σαβίν· πρωτ. δῆμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἄνω-Ἄλπεων, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ ποτ. Δουράνδ. Κάτ. 1,150.

Σαβίνη· μέρος τῆς ἐπαρχ. Ὀμβρικῆς (ἐν Περουγίᾳ), χώρα τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας, σχεδὸν ἐν τῷ κέντρῳ, πρωτ. Κοῦραι, ἄλλαι δὲ πόλεις: Ρεά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ται, Κρουστουμερία, Κολλατία, Σπολλίτιον, Φαλακρίνη. Παρέμεινε τὸ ὄνομα εἰς ἐπαρχίαν τινὰ τοῦ Παπικοῦ κράτους μὲ πρωτ. Ριέτα, ἥτις περιελάμβανε μέγα μέρος τῆς ἀρχ. Σαβίνης.

Σαβίνη (Ἁγία)· προσηλυτίσθη ὑπὸ τῆς θεραπαίνης αὐτῆς καὶ ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐν Ρώμῃ τὸ 125. Ἑορτ. 5 Αὐγούστου.

Σαβινιανός· Πάπας, 604-606, διαδεχθεὶς Γρηγόριον τὸν Μέγαν.

Σαβινιανοί· σχολὴ νομοδιδασκάλων· ὅρα Σαβῖνος.

Σαβῖνοι· ἀρχ. λαὸς τῆς κεντρώας Ἰταλίας, αὐτόχθων, καταγόμενος ἐκ τοῦ Σαβίνου, υἱοῦ τοῦ αὐτόχθονος θεοῦ Σάνκου. Κατῴκουν τὴν χώραν ἥτις ἀπὸ τοῦ ὀνόμ. αὐτῶν ἐκλήθη Σαβίνη, παρὰ τὴν Ρώμην. Ἀπὸ τούτων κατήγοντο πάντες οἱ Σαβελλικοὶ λαοί (Σαβέλλιοι καὶ Σαμνῖται), συχνάκις δὲ περιῆλθον εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς Ρωμαίους, πρῶτον κατὰ τὴν ἁρπαγὴν τῶν Σαβίνων παρθένων ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὸ 4 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ρώμης (749 π. Χ.). Μετὰ δὲ τὴν συμφιλίωσιν κατῴκησαν μετὰ τῶν Ρωμαίων ἐν Ρώμῃ, διατηρήσαντες ὅμως τὸν βασιλέα αὐτῶν Τάτιον καὶ ἰδιαιτέραν σύγκλητον. Ὁ τελευταῖος Σαβινικὸς πόλεμος ἐγένετο ὀλίγον μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ρώμης ὑπὸ τῶν Γαλατῶν, ἡττηθέντες δὲ ἐξηγέρθησαν αὖθις κατὰ τοὺς Σαμνιτικοὺς πολέμους, ἀλλ' ὁριστικῶς τότε ὑπετάγησαν (290 π. Χ.). Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀπεννίνων Σαβῖνοι εἶχον ἀγροτικὰ ἤθη, ἁπλᾶ καὶ αὐστηρά, ὡς πάντες οἱ ὀρεινοί. Οἱ θεοὶ αὐτῶν διέφερον τῶν τῆς Ρώμης, ὁ ἀνώτατος πάντων ἦτο ὁ Σάνκος, ὃν ἐλάτρευον ὑπὸ μορφὴν πυρτοῦ (Κβῖρ) ἐμπεπηγμένου εἰς τὴν γῆν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν Κουιρῖται, ὅπερ ἔλαβον καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἀφ' ἧς ὁ Ρωμύλος ἤγαγεν εἰς Ρώμην τοὺς Σαβίνους.

Σαβινιὰκ-λὲζ-ἐγγλίζ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Δορδόνι, ἐπὶ τοῦ Ἴσλ, κάτ: 1000.

Σαβινιέ· χ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Ροδανοῦ, 26 χλμ ΒΔ τῆς Λυών, κάτ: 1,500. Περιώνυμος μονὴ Βενεδικτίνων, καλουμένη τοῦ «Ἁγίου Μαρτίνου τοῦ Σαβινιέ.

Σαβινιέ (Χριστόφορος δέ-)· γάλλος σοφός, ἐγεν. ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Σαβινιέ, ἐν Ρεθελουᾶ, 1530—1668, συγγραφεὺς τοῦ ἔργου «Πίνακες συμπεπληρωμένοι πασῶν τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν».

Σαβινιέ (Φρεδ.-Χριστ. δέ-)· σοφὸς νομικός, ἐγεν. ἐν Φραγκφόρτῃ τῇ ἐπὶ τοῦ Μαΐνου, 1799—1861, κατήγετο ἐκ γαλλικοῦ οἴκου ἐκ Μέτς. Ἐδίδαξε τὰ νομικὰ ἐν Μάρβουργ, Λάνδσχουτ καὶ Βερολίνῳ ἀπὸ τοῦ 1810, ἐγένετο δὲ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τὸ 1842-1848. Συνέγραψε πλεῖστα νομικὰ ἔργα μεγίστης ἀξίας.

Σαβῖνος (Ἄλλος)· ποιητὴς λατῖνος, φίλος τοῦ Ὀβιδίου, ὅστις μνημονεύει αὐτοῦ μετ' ἐπαίνου. Αἱ τρεῖς «Ἐπιστολαὶ» ἃς ἀποδίδουσιν αὐτῷ, εἶνε ἔργα τοῦ ἰταλοῦ Ἀγγέλου Πουϊρίνου Σαβίνου, οὗ τὰ ποιήματα ἐδημοσιεύθησαν ἐν Ρώμῃ τῷ 1474.

Σαβῖνος (Μαζούριος)· νο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

μοδιδάσκαλος τῶν χρόνων τοῦ Τιβερίου, μαθητὴς τοῦ Αἰτίου Καπίτου· ἐξ αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ σχολὴ τῶν Σαβινιανῶν κατ' ἀντίθεσιν τῆς τῶν Προκουλιανῶν.

Σαβῖνος (Ἰούλιος)· γαλάτης ἐκ τῆς χώρας τῶν Λιγγόνων (Λάγηρ), ἡνώθη μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βαταυῶν Τσίβιλις κατὰ τῶν Ρωμαίων ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ, ἀλλ' ἡττήθη ὑπὸ τῶν Σεκουανῶν, πιστῶν εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Ἵνα ἀποφύγῃ τὰς καταδιώξεις, ἀπεσύρθη ἐν ὑπογείῳ ἐξοχικῆς τινος οἰκίας καὶ διέδωκε τὴν φήμην περὶ τοῦ θανάτου του, ἐγνώρισε δὲ εἶτα εἰς τὴν σύζυγόν του Ἐπονίνην τὸ καταφύγιόν του, ἥτις μετέβη εἰς συνάντησίν του, ἐγέννησε δ' ἐξ αὐτῆς ἐκεῖ διδύμους υἱούς. Μετὰ ἐνναετίαν ἀνακαλυφθεὶς συνελήφθη καὶ ἤχθη εἰς Ρώμην, ἔνθα μεθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τῆς Ἐπονίνης καὶ τῶν τέκνων του, ὁ Βεσπασιανὸς διέταξε τὸν θάνατον πάντων (78 μ.Χ.)

Σαβῖνος (Γεώργιος)· τὸ ἀληθὲς ὄν. αὐτοῦ ἦτο Σχύλερ, ποιητὴς νεολατῖνος, ἐγεν. ἐν Βρανδεβούργῳ, ἀπ. τὸ 1560, ὠνομάσθη ἴσως Σαβῖνος, ἐκ τοῦ ὀνόμ. τοῦ φίλου του Ὀβιδίου, ἐλεγειακοῦ ποιητοῦ, διὰ τὰ ἐλεγεῖα αὐτοῦ ἅπερ συνέθηκε κατὰ μίμησιν τοῦ ἀρχ. Ὀβιδίου.

Σαβιονέττα· π. τῆς Ἰταλίας (ἐν Λομβαρδίᾳ) μεταξὺ Κρεμώνας καὶ Μαντούης, 7500 κατ. Ἔχει ἀκρόπολιν, καὶ σπουδαίαν μεταξοσκωληκοτροφίαν. Πατρὶς Γεράρδου τοῦ ἐκ Κρεμώνης ἐπιλεγομένου.

Σαβιοντσέλλο ἢ **Σαβιοντσέλο**· χερσόνησος τῆς Αὐστρο-ουγγαρίας ἐν Δαλματίᾳ, ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς, ἀντικρὺ τῶν νήσων Μελέδας καὶ Κουρζόλας. Κάτ. 3500, πρωτ. Ὀρέβιτ.

Σαβοΐα ἢ Σαβοΐα ἢ Σαβωδία ἢ Σαπωδία (χώρα τῶν ἑλάτων), ἐν τοῖς ΑΝΑ τῆς Γαλλίας, ὁρίζεται πρὸς Β ὑπὸ τῆς χώρας τοῦ Ζέξ, τῆς λίμνης Λεμανοῦ καὶ τῆς Ἑλβετικῆς τοπαρχίας τοῦ Βαλαί, πρὸς Δ ὑπὸ τῆς ὁροσειρᾶς τῶν Ἄλπεων, ἥτις χωρίζει αὐτὴν τοῦ Πεδεμοντίου καὶ τῆς Ἑλβ. τοπαρχ. Βαλαί, πρὸς Ν ὑπὸ τῆς Γκιέρς καὶ ὑπὸ ὑψηλῆς λοφοσειρᾶς χωριζούσης αὐτὴν ἀπὸ τοῦ γαλλ. διαμερ. τοῦ Ἰζὲρ καὶ τῶν Ἄνω Ἄλπεων καὶ πρὸς Δ ὑπὸ τοῦ Ροδανοῦ, ἅστις χωρίζει αὐτὴν τοῦ διαμ. τοῦ Αἴν, 148 χλμ. μηκ. καὶ 112 πλ. Ἐπιφ. 10784 τετρ. χλμ. κατ. 550000 περίπου, πρωτ. Σιαμπερύ. Εἶνε μία τῶν ὀρεινοτέρων τῆς Γαλλίας καὶ ἐν γένει τῆς ὑπολοιπης χωρῶν, ἔχει δὲ τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τῶν Εὐρωπ. ὀρέων τὸ Δευκὸν ὄρος· ὁ ζυγὸς τῶν Ἄλπεων τῆς Σαβοΐας διαιρεῖται εἰς τρεῖς διακεκριμένας ὁροσειράς: α') τῶν Πεννινικῶν Ἄλπεων, ἐν αἷς τὸ Λευκὸν Ὄρος, β') τὰς Γραίας Ἄλπεις, σχηματιζομένας ἐκ τοῦ αὐχένος τοῦ Μοντ Ἰζερόν, μεταξὺ τοῦ Μικροῦ Ἁγίου Βερνάρδου καὶ τοῦ Μον-Σενὶ (Κενίσου ὄρους), γ') Τὰς Κοττιανὰς Ἄλπεις, αἵτινες ἐπεκτείνονται πρὸς Ν. μέχρι τοῦ ὄρους Βίζο. Πλὴν τούτων ἐν τῇ ὀρογραφίᾳ τῆς Σαβοΐας περιλαμβάνονται καὶ πολλαὶ ἄλλαι χαμηλώτεραι ὀροσειραί. Ἐν γένει δὲ τὸ ὕψος τῆς χώρας ποικίλλει μεταξὺ 500

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ 1500 μέτρων. Μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν δὲ ὀροσειρῶν αὐτῆς ἐκτείνονται μεγαλοπρεπεῖς καὶ χλοεραὶ κοιλάδες, ὀροπέδια καὶ πεδιάδες, ἀρδευόμεναι ὑπὸ τῶν πολυαρίθμων παραποτάμων τοῦ Ροδανοῦ καὶ λιμνῶν, ὧν δεσπόζει ἡ πρὸς Β μεγάλη λίμνη τῆς Λεμάνης. Ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς χώρας ἅπασα εἶνε ποιμενικὴ κατοικουμένη κατὰ τὴν θερινὴν μόνον ἐποχήν, ἔχουσα δὲ ὀλίγα τινὰ χωρία. Ἡ κοιλὰς τοῦ Ρήνου εἶνε τὸ πλουσιώτερον καὶ συνεπῶς κατῳκημένον τμῆμα τῆς χώρας, εἰ καὶ πᾶσα ἡ χώρα περιλαμβάνεται ἐν τῷ λεκανοπεδίῳ τοῦ Ροδανοῦ. Ἔχει μεγάλην κτηνοτροφίαν, τυρούς, βούτυρον, μέλι, μεταξοσκωληκοτροφίαν, ἀμπελῶνας, καπνόν, γεώμηλα, ὀπωροφόρα δένδρα, δάση καταστανεῶν ἐν Σπαμπλαί, δημητριακοὺς καρπούς, ὡς καὶ ὀρυχεῖα ἀργυροφόρου μολύβδου, χαλκοῦ, ἀνθρακίτου, μαρμάρων (ἰάσπιδος λίθου τοῦ ἁγίου Γερβασίου), ἀσβεστολίθων, μεταλλικὰς πηγὰς τοῦ Αἶξ (περιωνύμους), Ἄμφιον, ΛὰΜπώς Βριδ, Λὰ Κάγι, Σιάλ, Ἐβιὰν, Μαρλιόζ, Σαὶν-Ζερβαί, Σαλέν. Ποικίλην βιομηχανίαν, ὡς μεταξίνων, μαλλίνων κλπ. ὑφασμάτων, ὡρολογίων, χαρτοποιίας, τριχάπτων, κλπ. κλπ. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας μεταναστεύουσι πολυπληθεῖς, ἀλλ' ἡλικούμενοι ἐπανακάμπτουσιν εἰς τὴν γενέθλιον. Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰς ἐπαρχίας ἃς οἱ Λατῖνοι ὠνόμαζον Ἄλπεις Γραῖαι καὶ Πεννῖναι ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλλόβρογες, οἱ Κέντρωνες, οἱ Ναντουᾶται καὶ οἱ Βεράγροι.

Τὸ ὄνομα Σαβοΐα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος. Ἀπαρτίσασα τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Ρωμ. Κράτους καὶ τοῦ τοῦ Μεγάλου Καρόλου ἡ Σαβοΐα περιῆλθε τὸ 888 ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν Ροδόλφου τοῦ βασιλέως τῆς Πέραν τοῦ Ἰούρα Βουργουνδίας, ἡνώθη δὲ πρὸς τὸ Γερμανικὸν κράτος ἐκ νέου ὑπὸ Κονράδου τοῦ Σαλικοῦ, ὅστις προήγαγεν αὐτὴν εἰς κομητείαν περὶ τὸ 1207 δι' Οὐμβέρτον τὸν Λευκόχειρα, ὅστις ὑπῆρξε τὸ στέλεχος τοῦ οἴκου τῶν κομήτων τῆς Σαβοΐας, τὸ δὲ 1416 ἐγένετο Δουκᾶτον. Μετὰ πολλὰς περιπετείας παρεχωρήθη τὸ 1860 εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σαρδηνίας, ἡ παραχώρησις δ' αὕτη ἐπεκυρώθη διὰ γενικῆς ψηφοφορίας τῶν κατοίκων. Ἔκτοτε δὲ ἀποτελεῖ δύο διαμερ. τοῦ Γαλλικοῦ κράτους τῆς Σαβοΐας καὶ Ἄνω-Σαβοΐας. Πλεῖστοι ἱεράρχαι ὡς οἱ πάπαι Νικόλαος ὁ Β', Ἰννοκέντιος Ε' καὶ Φῆλιξ Ε', οἱ ἅγιοι: Ἁγ. Βερνάρδος δὲ Μανθούν, ἅγ. Ἀνθέλμος δὲ Σιανζέν, οἱ καρδινάλιοι Δὲ Βρονζὺ καὶ Ζερδίλ, Ροβέρτος ὁ ἐκ Γενεύης κλπ. λόγιοι ὡς ὁ Φισσέ, ὁ Βωζελά, οἱ ἀδελφοὶ Λε-Μαίστρ κλπ. Ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχναι, ὡς ὁ γλύπτης Κλαπιέ, ὁ Μπερθολέ, ὁ Ἀλμπανὶς δὲ Βωμὸν κλπ., διπλωμάτης ὡς ὁ Εὐστ. Σιαππουΐ, στρατηγοὶ ὡς ὁ Πασσὸ καὶ ὁ Δωζαί, ὁ κόμης δὲ Μποάνι κατάγονται ἐκ Σαβοΐας.—Τὸ διαμέρισμα (νομὸς) τῆς Σαβοΐας πρὸς Ν ἔχει ἔκτ. 6187 τετρ. χλμ. καὶ 270000 κατ. πρωτ. Σαμπερύ, διαιρεῖται εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, 29 δήμους καὶ 328 κοινότητας, στρατιωτικῶς ὑπάγεται εἰς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ 14ον σῶμα, ἔχει Ἀκαδήμειαν ἐν Σιαμπερὺ καὶ ἀρχιεπισκοπήν.—Τὸ διαμέρισμα Ἄνω-Σαβοΐα, πρὸς Β ἔχει ἔκτ. 4597 τετρ. χλμ. 272000 κατ. διαιρεῖται δὲ εἰς 4 ἐπαρχίας, 28 δήμους, 314 κοινότητας, ὑπάγεται δ' ὡσαύτως εἰς τὸ 14ον σῶμα στρατοῦ καὶ ἔχει ἐπισκοπὴν ἐν Ἀννεσύ.

Σαβοΐας (οἶκος)· θεωρεῖται ὡς ὁ ἀρχαιότερος τῶν βασιλευόντων ἐν Εὐρώπῃ οἴκων· ἀρχηγὸν ἔσχε Οὐμβέρτον τὸν Λευκόχειρα, ζήσαντα περὶ τὸ τέλος τοῦ Ι' αἰῶνος. Οἱ πλείονες τῶν συγγραφέων θεωροῦσιν ὡς γενάρχην τοῦ οἴκου τῆς Σαβοΐας Μπερώτινα, Μπερόλδ ἢ Μερθόλδ ἐκ τοῦ Σαξονικοῦ οἴκου, ἀντιβασιλέα τοῦ Ἄρλ καὶ κόμητα Δὲ-Μωριέννυ υἱὸν τοῦ Οὔγγου, μαρκησίου τῆς Ἰτ.λίας, ἄλλοι ὑποθέτουσιν ὅτι κατάγεται ἀπὸ τῶν δουκῶν τῆς Βουργουνδίας, τῶν κομήτων τοῦ Μακόν, τῶν κομήτων τοῦ Μιλάνου ἢ τῶν Μαρκησίων Δ' Ἰβρέ. Κατὰ νεωτέραν καὶ πιθανωτέραν γνώμην θεωρεῖται ὅτι κατάγεται ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τῆς Ἐρμενγγάρδης πριγκιπίσσης, ἣν ὁ βασιλεὺς τῆς Βουργουνδίας Ροδόλφος συνεζεύχθη εἰς δεύτερον γάμον· ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, οἱ πρίγκιπες τοῦ οἴκου τούτου ἔφερον κατ' ἀρχὰς τὸν τίτλον κόμητες τῆς Σαβοΐας, 1027—1416, εἶτα τὸν τίτλον Δοῦκες, τὸ δὲ 1720 ἔλαβον τὸν τοῦ βασιλέως τῆς Σαρδηνίας. Ἐτιτλοφοροῦντο ὡσαύτως Βασιλεῖς τῆς Κύπρου, ἀφ' ἧς ὁ Δουξ τῆς Σαβοΐας Κάρολος Α' ὁ Πολεμιστὴς ἐκληρονόμησε τὸν τίτλον μετὰ τὸν θάνατον τῆς συγγενοῦς αὐτοῦ Καρλόττας δὲ Λουσινιὰν (1487). Ἐκ τοῦ οἴκου τούτου προῆλθον πολλοὶ κλάδοι, ὡς Α') ὁ τῶν κομήτων δὲ Μωριέννυ, καταγομένων ἀπὸ τοῦ Θωμᾶ Α' κόμητος τῆς Σαβοΐας (ΙΒ' αἰών), οἵτινες ἐγένοντο κόμητες τοῦ Πεδεμοντίου καὶ πρίγκιπες τῆς Ἀχαΐας καὶ τοῦ Μωρέως (διὰ τοῦ γάμου τοῦ Φιλίππου τῆς Σαβοΐας μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας δὲ Βιλλαρδουὲν κληρονόμου τῶν δύο τελευταίων πριγκιπειῶν 1301), Β') ὁ τῶν πριγκίπων τοῦ Καρινιάν, Γ') ὁ τῶν κομήτων τοῦ Σουατσόν, Δ') ὁ τῶν δουκῶν τοῦ Νεμούρ, Ε') ὁ τῶν βαρώνων τοῦ Βώδ.

Σαβόν· ἰταλιστὶ Σαβούνα, Σαῦο ἢ Σαμπάτα, π. τῆς Ἀρκτικῆς Ἰταλίας ἐν τοῖς ἀρχ. Σαρδικοῖς κράτεσι (ἐπαρχ. Γενούης ἐν Λιγουρίᾳ), εἰς τὸν Γενουήνσιον κόλπον ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λετίμπρο, 36 χλμ. ΝΔ τῆς Γενούης, κατ. 33000, ἐπισκοπή, λιμὴν, μετ' ἀρκετῆς κινήσεως. Μέγα ἐμπόριον πορτοκαλίων, κίτρων, ξηρῶν καρπῶν. Πόλις ἀρχαιοτάτη ἀνήκουσα εἰς τὴν Λυγουρίαν, ἤκμαζεν ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἀπὸ τοῦ Ζ' ἤδη αἰῶνος. Οἱ Γενουήνσιοι φθονοῦντες αὐτὴν κατέστρεψαν τὸν λιμένα της τὸ 1525, οἱ ἄγγλοι ἐβομβάρδισαν αὐτὴν τὸ 1745, ἐκυρίευσε δὲ ταύτην παρὰ τῶν Γενουησίων ὁ βασιλ. τῆς Σαρδηνίας τὸ 1746. Οἱ Γάλλοι κατέλαβον αὐτὴν τὸ 1809 καὶ κατέστησαν πρωτ. τοῦ διαμ. Μοντενούτ, ὁ δὲ Ναπολέων ἐκράτησεν ἐν αὐτῇ ἐγκλειστον τὸν Πάπαν Πίον τὸν Ζ' (1809-1812), ὃν ἤγαγεν εἶτα εἰς Φοντεμπλώ. Πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Κιαβρέρα καὶ τῶν παπῶν Σίξτου Δ' καὶ Ἰουλίου Β'.

Σαβοναρόλας (ἀδελφ. Ἱερώνυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μος). ἱεροκῆρυξ Δομινικανὸς, ἐγεν. ἐν Φεράρᾳ τὸ 1452, ἔγγονος τοῦ Ἰω.-Μιχ. Σαβοναρόλα, ἰατροφιλοσόφου ἐν τῇ πόλει ταύτῃ· τὸ 1488 διορισθεὶς ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγ. Μάρκου ἐν Φλωρεντίᾳ διεκρίθη διὰ τὴν ἀπ' ἄμβωνος εὐγλωττίαν του, ἀλλὰ βραδύτερον ἐξετράπη εἰς τολμηρὰς ἐγκλήσεις κατὰ τοῦ κλήρου καὶ τῆς Ἁγίας Ἕδρας δι' ὧν ὑπεσκίνει τὸν λαὸν εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Μεδίκων, ἰσχυριζόμενος δὲ ὅτι ἦτο πεπροικισμένος διὰ προφητικῆς δυνάμεως προέλεγε προσεχῆ ἐπανάστασιν. Πράγματι δὲ μετὰ μικρὸν (1494) ἐλθόντος τοῦ Καρόλου Η' εἰς Ἰταλίαν, οἱ Φλωρεντῖνοι ἐπωφεληθέντες τὴν παρουσίαν του ἀνεκήρυξαν μὲ τὴν πόλιν ἐλευθέραν, ὁ δὲ Σαβοναρόλας τὸ εὔθυμον τοῦ λαοῦ, κατέστη ὁ ἀληθὴς ἀρχηγὸς τῆς νέας Δημοκρατίας. Διετηρήθη ἐπὶ τριετίαν στηριζόμενος ἐπὶ τῆς μερίδος τῶν Π ι α ν ό ν ι (τῶν μετανοούντων) καὶ διέταξε τὸν θάνατον πολλῶν πολιτῶν συνομοσάντων ὑπὲρ τῶν Μεδίκων, προσβληθεὶς ὅμως ὑπὸ τῆς μερίδος τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ οἴκου, κατηγορηθεὶς ἐπὶ αἱρέσει ὑπὸ τῶν Φραγκισκανῶν μοναχῶν καὶ ἀναθεματισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου Ϛ', οὗ εἶχε διατυμπανίσει τὰ ὄργια καὶ τέλος στερηθεὶς τῆς συνδρομῆς τοῦ Καρόλου Η', ἀναγκασθέντος νὰ σπεύσῃ εἰς Γαλλίαν, ἀπώλεσε πᾶσαν ἐπ' αὐτὸν πεποίθησιν τοῦ λαοῦ ἦχθη εἰς τὰς φυλακὰς κατὰ διαταγὴν τῆς ἀρχοντείας, ἥτις διῴκει τὴν Φλωρεντίαν, παρεδόθη εἰς τὰ βασανιστήρια καὶ κατεδικάσθη ὡς αἱρετικὸς καὶ ἐκάη τῇ 23 Μαΐου 1498. Ὁ Σαβοναρόλας διεκρίνετο οὐ μόνον ἐπὶ εὐγλωττίᾳ, ἀλλὰ καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ ἐνθουσιασμῷ καὶ ἐμπνεύσει, ἔβλεπεν ὀπτασίας καὶ διετείνετο ὅτι ἦν ἔνθους. Εἶνε δὲ ἀξιοσημείωτον ὅτι πολλαὶ τῶν προρρήσεων αὐτοῦ παραδόξως ἐπηλήθευσαν καὶ ἐπιστοποιήθησαν ὑπὸ τῶν γεγονότων. Ἐξωθῶν τὸν θρησκευτικὸν ζῆλον μέχρι φανατισμοῦ, ἐπειράθη νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν φιλήδονον τῆς ἀναγεννήσεως Ἰταλίαν τὸν ἀσκητισμὸν τοῦ Μεσαίωνος, ἔκαυσε δὲ τὰ ποιήματα τοῦ Δάντου, τοῦ Βοκκακίου καὶ τοῦ Πετράρχου. Κατέλιπε πολλὰ συγγράμματα θεολογικὰ καὶ ἀπολογητικά, τὸν «Θρίαμβον τοῦ Σταυροῦ» (Λατινιστί), «Διακήρυξιν τῆς ἀληθείας τῆς Καθολ. θρησκείας», «Περὶ Κυβερνήσεως τῆς Φλωρεντίας», δεινὸν Φιλιππικὸν κατὰ τῆς τυραννίας, «Ἐπιτομὴν ἀποκαλύψεων», «Ἱστορίαν τῶν ὀπτασιῶντου», «Πραγματείαν ἐπὶ τῆς Ἀληθείας τῶν προφητειῶν» κλπ.

Σαβωδία ἢ Σαπωδία· λατινικὴ ὀνομασία τῆς Σαβοΐας κατὰ τὸν μεσαίωνα.

Σαγγά(ς)· ποιητικαὶ Σκανδιναυϊκαὶ διηγήσεις τοῦ ΙΑ' καὶ ΙΣΤ' αἰῶνος, ἐν αἷς περιέχονται μυθολογικαὶ καὶ ἱστορικαὶ παραδόσεις τῆς Σουηδίας, Νορβηγίας, Δανίας καὶ Ἰρλανδίας. Αἱ μᾶλλον ἀξιοσημείωτοι τῶν Σαγγάς, συλλεγεῖσαι κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τοῦ Σαιμοὺνδ Σίγγφοισσον, εἰσὶν αἱ τοῦ Λόδβροκ, τοῦ Ἐρβάνα, τοῦ Βικίνα, τοῦ Βολσούγγα, τοῦ Μπλομστουρβάλλα, τοῦ Ὑνγλίνγγα, τοῦ Ὁλὰφ Τρυγγβασσών, τοῦ Γιομσβικίνγγα, τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κνυτλίγγα (αἵτινες περιλαμβάνουσι τὴν Ἱστορίαν τῆς Νορβηγίας καὶ Δανιμαρκίας), τοῦ Στουρλούνγγα καὶ Ἐρυρμπίγγια, σχετικῶν πρὸς τὴν Ἰσλανδίαν καὶ τέλος τοῦ Χαϊμσκρίνγγλα καὶ τῆς Νέας Ἐδδα. Ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῶν γλώσσῃ ἐν Κοπεγχάγῃ 1825—1829.

Σαγγάριος· ποτ. τῆς ἀρχ. Βιθυνίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Δινδύμου ὄρους, ῥέων διὰ τῆς Φρυγίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. Σήμερον λέγεται Σαγγαρία· Τσαΐ ἔχει ῥοῦν σχηματίζοντα βαθὺ ἡμικύκλιον καὶ παρουσιάζει ὁλικὸν μῆκος 570 χλμ. περίπου.

Σαγγιὲ-ἐλ-Χάρια· ἤτοι ἐρυθρὰ φάραγξ, ποτ. τῆς δυτ. παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν πρὸς Ν τοῦ Μαρόκου καὶ περὶ τὰ 45 χλμ. ΝΔ τοῦ ἀκρωτ. Δζουμπύ. Τὸ ζήτημα τῶν πηγῶν του εἶνε ἄλυτον εἰσέτι, τὸ γνωστὸν μῆκος αὐτοῦ εἶνε 450 χλμ. ἡ δὲ ὑπ' αὐτοῦ ἀρδευομένη χώρα ὑποτίθεται ὡς ἐπικερδῶς καλλιεργήσιμος.

Σάγγρα (δὸν Ραμὸν δε λά-)· οἰκονομολόγος Ἱσπανός, ἐγεν. ἐν Κορόνῃ, 1798—1871, μετὰ πολλὰς περιηγήσεις ἐν Ἀμερικῇ καὶ Εὐρώπῃ ἐδίδαξε πολιτικὴν οἰκονομίαν ἐν Μαδρίτῃ 1840—1848, μετέσχε τῶν κοινωνιστικῶν κινημάτων τοῦ 1848 καὶ διεκήρυξεν ἐν Παρισίοις ἑαυτὸν μαθητὴν τοῦ Προυδόν. Ἐν Ἱσπανίᾳ ὡς βουλευτὴς ἀνῆκεν εἰς τὴν φιλελεύθερον ἀντιπολίτευσιν. Ἐδημοσίευσε «Μαθήματα κοινωνικῆς οἰκονομίας», «Ὀργανισμὸν τῆς ἐργασίας» κλπ.

Σάγγρ· ὀχυρὸν χ. τῆς Πορτογαλίας, (ἐν Ἀλγκάβρ), παρὰ τὸ ἀκρ. τοῦ ἁγ. Βικεντίου νῦν ἔχει κατ. 500. Ἱδρύθη τὸ 1416 ὑπὸ τοῦ Ἰγφάντου τῆς Ἱσπανίας δὸν Ἀλφόνσου Ἑρρίκου, ὅστις συνέστησεν ἐν αὐτῇ καὶ σχολὴν ναυσιπλοΐας, ὑπῆρξε δὲ τὸ ὁρμητήριον τῶν πρὸς ἀνακάλυψιν ὁδοῦ πρὸς τὰς Ἀνατ. Ἰνδίας θαλασσοπορι ῶν διὰ τῆς Ν. Ἀφρικῆς. Ἐπυρποληθη τὸ 1597 ὑπὸ τοῦ Δράκ, βραδύτερον δὲ τελείως κατεστράφη ὑπὸ σεισμοῦ, σήμερον δὲ εἶνε ἡ πτωχοτέρα πόλις τῆς Πορτογαλίας.

Σαγιᾶς (Ἀθανάσιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Ζουμπάτα τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν, κλέφτης πρὸ τῆς ἐκκρήξεως τοῦ Ἀγῶνος. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν ἀνῆκε δὲ εἰς τὸν Θ. Κολοκοτρώνην παρ' οὗ λαβὼν γραπτὴν ἐντολὴν νὰ φονεύσῃ τὸν προδότην ὁπλαρχηγὸν Δ. Νενέκον, καὶ συναντήσας αὐτὸν κατὰ τὸ 1828 τὸν ἀπέκτεινε.

Σάγκα· χ. τοῦ δήμου Μαντινείας τῆς Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Πικέρνης. Κάτ: 821.

Σαγκεναΐ· μέγας ποταμὸς τοῦ Καναδᾶ (ἐπαρχία Κεμπέκ, ἐξέρχεται τῆς λίμνης Σαὶν-Ζάν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Σαὶν-Λωρὰν (ἅγ. Λαυρέντιος ἐκ τῆς ἀριστ. ὄχθης, μῆκ: 198 χλμ. ἔχει ὑδατοπέδιον 70,000 τετρ. χλμ.

Σαγκρὶ· χ. τοῦ δήμου Βυβλου τῆς Νάξου, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Τρίποδες. Κάτ: 606.

Σαγματᾶ-Μετόχι «Πλατανάκι»· ἐν τῷ δήμῳ Ἀκραιφνίου τῆς

Βοιωτίας, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Θήβας. Ἡ μονὴ τιμᾶται ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος», οἰκεῖται δὲ ὑπὸ 7 μοναχῶν.

Σάγουντον Σαγγούνδουμ, γαλ. Σαγγόντ, πόλ. τῆς Ἱσπανίας τῆς Ταρρακωνικῆς ἐπὶ τῆς Α ἀκτῆς παρὰ τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ Μουρβιέδρο, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Ζακυνθίων, συνεμάχησε μετὰ τῶν Ρωμαίων κατὰ τοὺς δύο πρώτους Καρχηδονικοὺς πολέμους. Ὁ Ἀννίβας ἐπολιόρκησε τὸ Σάγουντον ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν τὸ 219 π.Χ. παρ' ὅλην τὴν ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν τῶν κατοίκων, οἵτινες ἵνα μὴ παραδοθῶσιν ἔκαυσαν τὴν πόλιν αὐτῶν. Ἡ ἅλωσις τοῦ Σαγούντου ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Β' Καρχηδονικοῦ πολέμου. Κατὰ τὸ 1811 ὁ Σουσσὲ ἐκράτησε παρ' αὐτὴν μάχην, ἥτις ὠνομάσθη μάχη τοῦ Σαγγόντ. Τὰ ἐρείπια θεάτρου καὶ ναοῦ σῴζονται ἔτι ἐν Μουρβιέδρῳ.

Σάγρας ποταμίσκος τῆς μεγάλης Ἑλλάδος παρὰ τὸ Βρούτιον μεταξὺ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν καὶ Κροτωνιατῶν, περιώνυμος διὰ νίκην τινὰ τῶν Λοκρῶν κατὰ τῶν γειτόνων των, ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος.

Σάγρος ποτ. τῆς μέσης Ἰταλίας, ῥέων μεταξὺ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν καὶ τῶν Πελιγνῶν.

Σάγχης ὁ Α' βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας, Γ' υἱὸς τοῦ Γκαρσιμίν, κατ' ἀρχὰς κόμης τῆς Γασκωνίας (872), ἐγίνετο βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας τὸ 905, ἀφῆκε δὲ τὴν Γασκωνίαν εἰς ἕνα τῶν υἱῶν του, τὸν Γκάρσι-Σάγχην τὸν Κυφόν, ἀφ' οὗ προῆλθον οἱ οἶκοι τῶν Ἀρμανιάκ, Φεζενσὰκ καὶ Ἀσταράκ. Οὗτος κατεπολέμησε τοὺς Ἄραβας πρὸ τῆς Παμπελούνης 907. Καθ' ἕκαστον ἔτος δὲ τῆς βασιλείας του ἐξεστράτευεν ἄπαξ κατὰ τῶν ἀπίστων. Μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Χριστιανῶν ἐν Ζουνκέρᾳ 921, κατεπολέμησεν αὖθις τοὺς ἀραβικοὺς στρατοὺς τοῦ Ἀβδεράμου Γ'· ἀπέθανε δὲ τὸ 926 ὑπερενενηκοντούτης.

Σάγχης-Γκάρσι ὁ πρωτότοκος υἱὸς του διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ναυάρρας ὡς Γκάρσι Β', ἀπὸ τούτου δὲ προῆλθεν ὁ οἶκος τῆς Ναυάρρας.

Σάγχης Β' βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας 970—994, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προηγουμένου, ἐνίκησε πολλάκις τοὺς Ἄραβας, πατὴρ Γκάρσι τοῦ Γ'.

Σάγχης Γ' ὁ ἐπιλεγόμενος Μέγας, βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας 1004—1035, υἱὸς καὶ διάδοχος Γκάρσι τοῦ Γ'· δι' ἐπιγαμίας παρεσκεύασε τὴν ἕνωσιν τοῦ βασιλείου τοῦ Λεὼν μετὰ τῆς Ναυάρρας (1037). Τὰ κράτη τῶν Σάγχη μετὰ τὸν θάνατόν του διηρέθησαν εἰς 4 βασίλεια, Ἀραγῶνος Ριβαγγόρσης, Ναυάρρας καὶ Καστίλλης.

Σάγχης Δ' βασ. τῆς Ναβάρρας 1054—1076, υἱὸς τοῦ Γκάρσι Δ'· ἀπέθανε δολοφονηθείς, ἀφήσας ἕνα υἱόν. Ὁ Σάνσι Ραμιρὲς δ' Ἀραγγὼν εἰσέβαλεν εἰς τὸ κράτος του καὶ ἐβασίλευσεν ὡς Σάνσι Γ'. 1076—1094.

Σάγχης ὁ ΣΤ' καὶ **ὁ Ζ'** τελευταῖοι βασιλεῖς τῆς Ναυάρρας, ἐκ τοῦ Μεροβιγγιανοῦ οἴκου, ὁ μὲν ἐβασίλευσε 1150-1194, ὁ δὲ 1194-1234. Ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Λευκὴ ἔφερε τὸ

ΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στέμμα τῆς Ναυάρρας εἰς τὸν Θιβώ, κόμητα τῆς Καμπανίας.

Σάγχης ὁ Παχύς· βασιλεὺς τοῦ Λεὼν καὶ τῆς Ἀστουρίας, 955-967, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ὀρδόνιο Γ' βασιλέως τοῦ Λεόν, καὶ υἱὸς τοῦ Ραμὶρ Β', ἥρπασε τὸ στέμμα ἀποξενώσας τὸν υἱόν τοῦ Ὀρδόνιο Γ', ἀλλ' ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ὀρδόνιο Δ' υἱοῦ τοῦ Ἀλφόνσου Δ', ἀπεσύρθη εἰς Ναβάρραν, εἶτα παρ' Ἀβδεράμῳ τῷ Γ' καλίφῃ τῆς Κορδούης, ὅστις ἀποκατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸ 960.

Σάγχης ὁ Α'· βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, ὁ ἴδιος Σάνσι Γ' βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας (ὅρα λέξιν).

Σάγχης Β' ὁ Ἰσχυρός· βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, 1065-1073, εἷς τῶν τριῶν υἱῶν Φερδινάνδου τοῦ Α' βασιλέως τοῦ Λέοντος, τῆς Γαλικίας καὶ Καστιλλίας, ἔλαβεν ὡς κλῆρον τὴν Καστιλλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ἀλλ' ἀπεγύμνωσε τοὺς ἀδελφούς του τῶν κλήρων αὐτῶν, ἠθέλησε νὰ ἁρπάσῃ καὶ τὰς κληρονομίας τῆς 1ης καὶ 2ας ἀδελφῆς του, ἀλλ' ἐδολοφονήθη ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Θαμόρας, ἀνηκούσης εἰς τὴν 2αν, ὑπό τινος προδότου. Ὑπώπτευσαν ὡς ἠθικοὺς αὐτουργοὺς τὸν ἀδελφόν του Ἀλφόνσον, βασιλεύσαντα μετ' αὐτόν, καὶ τὴν 2αν ἀδελφήν του.

Σάγχης ὁ Γ' εἷς τῶν υἱῶν Ἀλφόνσου τοῦ Η' βασιλέως τοῦ Λεὼν καὶ τῆς Καστιλλίας (1157). Ἔλαβεν ὡς μερίδιον τὴν Καστιλλίαν ἣν καὶ μετὰ ἔτον ἀφῆκεν εἰς τὸν υἱόν του Ἀλφόνσον Θ'.

Σάγχης ὁ Δ'· βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας καὶ τοῦ Λεόν, 2ος υἱὸς τοῦ Ἀλφόνσου Ι'. Ἐπανέστη κατὰ τοῦ πατρός του καὶ τοῦ ἀφῄρεσε τὸν θρόνον. Ἐβασίλ. 1284-1295, διαρκῶς πολεμῶν ὁτὲ μὲν κατὰ τῶν στασιαστῶν, ὁτὲ δὲ κατὰ τῶν Μαύρων, ἀφ' ὧν ἀφῄρεσε τὴν ἐπίκαιρον θέσιν Ταρίφαν.

Σάγχης-Ραμιρές· βασιλεὺς τῆς Ἀραγῶνος, υἱὸς τοῦ Ραμιρὲς Α'. Ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς Ἀραγῶνος ἀπὸ τοῦ 1063, κατέκτησε τὸ Βαρβάστρο (1064), ἥρπασε τὸ στέμμα τῆς Ναβάρρας (1076) καὶ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ ὡς Σάγχης Ε'. Ἀπέθανεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Χουέσκα τῷ 1094.

Σαγχωνιάθων· ὄν. Φοίνικος ἱερέως, ζήσαντος ἄγνωστον πότε, ἀποδίδουσιν αὐτῷ αἰγυπτιακὴν θεολογίαν, πραγματείαν τινὰ «Φυσικῆς τοῦ Ἑρμοῦ» ἀπωλεσθεῖσαν καὶ «Φοινικικὴν ἱστορίαν» ἀρχομένην ἀπὸ εἴδους τινὸς Γενέσεως, ἥτις μετεφράσθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρεινίου Φίλωνος τοῦ ἐκ Βίβλου τὸν Β' μετὰ Χ. αἰῶνα· τῆς μεταφράσεως ταύτης σῴζονται ἀποσπάσματά τινα μόνον παρ' Εὐσεβίῳ δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ Μύλλερ.

Σάδ (Ὀ ὔ γ γ ὸ ἑ-)· ἐπιλεγόμενος ὁ Γέρων, ἐξ εὐγενοῦς οἴκου τῆς Προβηγκίας, ὅστις ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν κατεῖχε τὰ ἀνώτατα ἐν Ἀβινιὸν ἀξιώματα, ἔζησε κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα καὶ ἦτο σύζυγος τῆς περιωνύμου Λαύρας δὲ Νόβ, ἧς ἠράσθη ὁ Πετράρχης. Τὸ 1355 ἀνε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καίνισεν ἰδίαις δαπάναις τὴν ὀνομαστὴν γέφυραν τῆς Ἀβινιόν. Μετ' αὐτὸν ὁ οἶκος Σὰδ διῃρέθη εἰς τρεῖς κλάδους τὸν τοῦ Μαζάν, τοῦ Εὐγκὲρ καὶ τοῦ Ταρασκὸν ἀπὸ τῶν τριῶν αὐτοῦ υἱῶν.

Σὰδ (ἀββᾶς Ἰάκωβος δέ-), ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου, ἐξ Ἀβινιὸν 1705—1778, γενικὸς ἔξαρχος τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Τουλούζ καὶ Ναρμπόν, ἐξέδωκε «Παρατηρήσεις περὶ τῶν πρώτων Γάλλων ποιητῶν καὶ τῶν τροὺβαδούρων (ραψῳδῶν)», μετάφρασιν ἐκλεκτῶν ἔργων τοῦ Πετράρχου κλπ.

Σάδ (Ἀλφ.-Φραγκ. κόμης, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα μαρκήσιος δέ-)· ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Παρισίοις τὸ 1740, ὑπηρέτησεν ἐπί τινα χρόνον ἐν τῷ στρατῷ οὗ ἀπεσύρθη ὡς λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ τὸ 1776, ἐνυμφεύθη τὴν κυρίαν δὲ Μοντρέγ!, διακρινομένην διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῆς. Μετ' οὐ πολὺ ἐπεδόθη εἰς ἀχαλινώτους ἀκολασίας, ἃς συνώδευε μετὰ θηριωδῶν βιαιοτήτων, συλληφθεὶς δὲ ἐν Παρισίοις καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον τὸ 1768 ἐν Μασσαλίᾳ, ἔτυχε μετριασμοῦ τῆς ποινῆς καὶ ἐφυλακίσθη εἰς Βενσὲν καὶ εἶτα εἰς Βαστίλλην καὶ τέλος εἰς Σ!αραντών, ἀνέκτησε δὲ τὴν ἐλευθερίαν του κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1790. Ἐπαπάσθη μεθ' ὁρμῆς τὴν Ἐπαναστατικὴν μερίδα καὶ ἐδημοσίευσε βιβλία ἐν οἷς ἐδικαιολόγει πάντα τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ ἐγκλήματα. Ὁ πρῶτος Ὕπατος διέταξε τὴν ἐπαναφορὰν του εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Σ!αραντών τὸ 1803 κατέσχε δὲ τὰ χειρόγραφά του, ἅπερ καὶ τὰ τὸ πλεῖστον κατεστράφησαν. Ἀπέθανεν ἐν Σ!αραντὼν τὸ 1814. Τὰ κυριώτερα μυθιστορήματά του εἶνε· «Ἰουστίνη ἢ αἱ δυστυχίαι τῆς Ἀρετῆς», «Ἡ φιλοσοφία ἐν τῷ κοιτῶνι», «Τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἔρωτος». Συνέθηκε καὶ τινα θεατρικὰ ἔργα, ἐξ ὧν παρεστάθη μόνον ὁ «Ὀξτριὲν» ἀπὸ σκηνῆς.

Σάδα· πόλις τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς εἰς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Γαργηττικοῦ κόλπου.

Σαδὰν ἢ Σαλάν· ποτ. ἐν τῷ κέντρῳ τῆς νήσου Κελέβης (τῶν ὁλλανδικῶν Ἰνδονήσων, Ἀρχιπελ. ἀσιατικὸν), ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον Μανδχάρ, πηγάζει δὲ ἐκ τῶν κεντρικῶν ὀρέων τῆς νήσου. Μῆκ. περὶ τὰ 400 χλμ.

Σαδδουκαῖοι· ὄρα Σ α δ ο υ κ α ῖ ο ι.

Σαδὲκ· πρωτ. μιᾶς τῶν μικροτέρων ἐπαρχιῶν τῆς Κάτω Κοχιγκίνας, κάτ. 135,000 ὧν 30 Εὐρωπαῖοι. Παράγει ὄρυζαν, βανάνας κλπ.

Σαδ(ε)λέ (Χ ά ν ς)· χαλκογράφος· ἐγεν. ἐν Βρυξέλλαις τὸ 1550, ἀπ. ἐν Ἐνετίᾳ τὸ 1610, ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς οἰκογενείας ὅλης χαλκογράφων διασήμων· ὁ διασημότερος τούτων ἦν ὁ Ζ ι λ Σ α δ(ε)λ έ, ἀνεψιὸς τοῦ πρώτου· ἐγεν. ἐν Ἀνβέρσᾳ, 1570—1629, ἐπονομασθεὶς ὁ «Φοῖνιξ τῆς χαλκογραφίας»

Σάδοβα· π. ἐν Βοημίᾳ τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας, 14 χλμ. ΒΑ τοῦ Καϊνιγγρετς. Τὸ 1866, 3 Ἰουλ. οἱ Πρῶσσοι ἔδρεψαν αὐτόθι ὁριστικὴν κατὰ τῶν Αὐστριακῶν νίκην.

Σαδὸκ· ὄρα Σαδουκαῖοι.

Σαδολέ· (Ἰακ.)· Καρδινάλιος καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λόγιος Ἰταλός, ἐγεν ἐν Μοδένῃ, 1477—1547, γραμματεὺς Λέοντος τοῦ Γ' καὶ Κλήμεντος τοῦ Ζ' προσεχειρίσθη εἰς Καρδινάλιον ὑπὸ Παύλου τοῦ Γ' (1536), ἐστάλη πρέσβυς εἰς τὸν Φραγκῖσκον τὸ 1542, ἵνα τὸν προτρέψῃ εἰς εἰρήνην, ἠρνήθη δὲ τὰς προσφορὰς αὐτοῦ ὅπως παραμείνῃ ἐν Γαλλίᾳ. Ἦν ἱεράρχης ἀγνῶν ἠθῶν καὶ χαρακτῆρος συμβιβαστικοῦ, ὅστις ἐπειράθη νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταχρήσεων ἀλλὰ μάτην, ἐξετιμᾶτο δὲ καὶ παρὰ τῶν ἀναμορφωτῶν, χωρὶς ὅμως νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὸ μέρος αὐτῶν. Ὡς φιλόλογος εἶχε πρότυπον τὸν Κικέρωνα. Συνέγραψεν ἔργα φιλοσοφικὰ καὶ φιλολογικά.

Σαδουκαῖοι· φυλὴ Ἰουδαϊκή, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Σαδόκ, τοῦ γενάρχου αὐτῶν, ἔλαβεν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ 248 π.Χ. Ἐτήρουν αὐτηρῶς τὰ κείμενα τοῦ νόμου μὴ ἀποδεχόμενοι ἐξηγήσεις, ἀπέκρουον τὰς παραδόσεις, τὴν πίστιν εἰς καλοὺς καὶ κακοὺς Ἀγγέλους, ἠρνοῦντο τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ὡς καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. Ἐπίστευον οὐχ ἧττον εἰς τὸ αὐτεξούσιον καὶ τὴν θείαν Πρόνοιαν, ἐλάτρευον δὲ τὸν Θεὸν ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνταπόδοσιν. Ἦσαν ὀλιγάριθμοι, ἀλλ' ἠρίθμουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ πολλοὺς σπουδαίους ἄνδρας. Τὸν Β' π.Χ. αἰῶνα ἀπετέλεσαν πολιτικὴν μερίδα ἀντιτιθεμένην πρὸς τοὺς Φαρισαίους. Ἐπὶ τῶν βασιλειῶν Ὑρκανοῦ Α' καὶ Ἀριστοβούλου Α', ἔφθασαν εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἤκμαζον δ' ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Χριστοῦ.

Σαδιάττης· βασιλεὺς τῆς Λυδίας διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀρδυν 621—610 π. Χ. Ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων. Καὶ ὁ υἱός του δὲ Ἀλυάττης πατὴρ τοῦ Κροίσου κατ' ἐξακολούθησιν.

Σὰζ (Γεώργιος)· σοφὸς γάλλος, ἐκ Παρισίων, 1740—1824, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν (1770), διευθυντὴς τῆς σχολῆς τῶν ὀρυχείων (1783), καθηγητὴς τῆς πειραματικῆς ὀρυκτολογίας. Διέπραξε τὸ σφάλμα νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Λαβουαζιὲ καὶ τοῦ Χάϋγ. Συνέγραψεν οὐκ ὀλίγα περὶ ὀρυκτῶν.

Σαϊγγόν· π. καὶ λιμ. τῆς Κάτω Κοχιγχίνας, πρωτ. τῆς Γαλ. Ἰνδοκίνας, ἐπὶ τοῦ ποταμίσκου Σαϊγγὸν ὅστις διὰ διώρυχος συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ Με-Κὸγκ, κατ. περὶ τοὺς 35000, ὧν 1800 Γάλλοι. Ὁδοὶ κανονικαί, ἀκρόπολις κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γάλλου συνταγματάρχου Ὀλιβιὲ τὸ 1799, ναυπηγεῖα, ναύσταθμος, στρατῶνες, ὡραῖοι κῆποι, νοσοκομεῖα, θέατρον, σχολεῖα, Γυμνάσιον, ὀρφανοτροφεῖον. Λιμὴν ἐξαγωγικὸς οὗ ἡ σπουδαιότης προοδεύει δσημέραι. Πρωτεύουσα τῆς ἀποικίας, ἕδρα τοῦ γεν. διοικητοῦ, τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου καὶ τοῦ γεν. διοικητοῦ τῶν Γαλ. στρατευμάτων τῆς κατοχῆς. Κατελήφθη τὴν 17 Φεβρουαρ. 1859 ὑπὸ τοῦ Γαλλο-Ἱσπανικοῦ στόλου. Τὸ 1862 ὑπεγράφη ἐνταῦθα συνθήκη ἐξασφαλίζουσα τὰς Γαλ. κτήσεις ἐπὶ τοῦ πλείστου μέρους τῆς Κοχιγχίνας.

Σάϊγερ ὁ πρεσβύτερος· φιλέλλην ἐκ Λειψίας τῆς Σαξονίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Πρώην ἀξιωματικὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Βυρτεμβέργης. Ἦτο ἐθελοντής.

Σάϊγερ ὁ νεώτερος· φιλέλλην ἐκ Λειψίας τῆς Σαξονίας· ἀπέθανεν ἐν Ἀνατολικῷ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1822. Παρευρέθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Πέτα, παρεφρόνησε δὲ ἰδὼν τὸν ἀδελφόν του φονευθέντα.

Σάϊδα· π. τῆς Ἀλγερίας ἐν τῷ διαμερ. τοῦ Ὀρὰν πρωτ. δήμ. 65 χλμ. ΝΝΑ τῆς Μασκάρας, κατ. 4300 σπουδαῖον ἐμπόριον μετὰ τῶν Τουαρέγγων. Σιδηρόδρομος ἀπὸ Ἀρζὲ εἰς Ἀΐν-Σέφρα.

Σαΐδ-Πασσᾶς· ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, Δ' υἱὸς τοῦ Μεχμὲτ-Ἀλῆ ἐκ μητρὸς Κιρκασίας, 1822-63, ἀνετράφη εὐρωπαϊκῶς. Ἀναβὰς τὸν θρόνον τὸ 1854 ἐνήργησεν ὡφελίμους μεταρρυθμίσεις, διεκήρυξε τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τῶν Φελλάχων καὶ ἀνεγνώρισε δικαίωμα ἰδιοκτησίας εἰς αὐτούς, ὑπῆρξε φίλος τῆς Γαλλίας, συνεβάλετο δὲ διὰ παντὸς τρόπου εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς διώρυχος τοῦ Σουέζ. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς τὸν ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Μεσόγειον εἰσόδου τῆς διώρυχος λιμένα.

Σαϊδών(α)· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς δυτικῆς Λακωνικῆς (Μάνης), 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Καρδαμύλης. Κάτ: 293.

Σάϊκας-Μονή, «Ἁγία Τριάς»· διαλελυμένη, ἐν τῷ δήμῳ Ἀγράφων τῆς Εὐρυτανίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Ἄγραφα.

Σαϊλ· Βαυαρὸς φιλέλλην· ἀπέθανεν ἐν Ἀμφίσσῃ τὸ 1823. Τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε γνωστὸν περὶ αὐτοῦ.

Σαϊν· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Σόμ, 9 χλμ. πρὸς Ν τῆς Ἀμιέν. Κάτ: 650.

Σαϊν ἢ **Σαϊντ-κλπ**· = Ἅγιος. Ἁγία· ὅσα τούτων δὲν σημειοῦνται ἐνταῦθα ζήτει εἰς τὴν δευτέραν των λέξιν, ὡς **Σαϊν-Μαρτὲν**, ὅρα Μαρτῖνος ἢ Μαρτὲν-Ἅγιος ἢ Σαλν, κ.τ.ὅ.

Σαϊν Βαρθελεμὺ (Ἅγ.-Βαρθολομαῖος)· μία τῶν Ἀντιλλῶν (65ο 10' 45'' Δ.μ. 17ο 54' 27'' Β πλ.), ἐκτ. 18 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,000. Πρωτ. Γουσταβία, δυσπρόσιτος, ἀλλ' ἀσφαλὴς λιμήν. Ἀνήκουσα εἰς τοὺς Γάλλους ἀπὸ τοῦ 1648, παρεχωρήθη εἰς τὴν Σουηδίαν τὸ 1784, παραχωρηθεῖσα καὶ αὖθις εἰς τοὺς Γάλλους τὸ 1878.

Σαϊν-Βαρθελεμὺ-δὺ-Γκρουάν· χωρίδιον ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἰζέρ, 22 χλμ. ΝΔ τῆς Γρενόμπλ. Ἔχει ρύακά τινα παρ' ὃν ἀναβλύζονται ἐκ τοῦ ἐδάφους πομφόλυγες ἀερίου ὑδρογόνου, ὅθεν καὶ καλεῖται «ἡ ζέουσα κρήνη», ἄλλοτε ἐν τῶν 7 θαυμάτων τοῦ Δελφινάτου θεωρουμένη.

Σαϊν Βερνάρ· Ἅγιος Βερνάρδος, ὄρος Διός, Μὸν Ζού, ὑψηλὸν ὄρος καὶ αὐχὴν τῶν Πεννινικῶν Ἄλπεων μεταξὺ Βαλαισίας καὶ τῆς κοιλάδος τῆς Ἀόστης, ὕψ. 2,472 μ. Ὀλίγῳ κάτωθεν τῆς κορυφῆς ὑπάρχει περιώνυμος ξενών, ἱδρυθεὶς τὸ 962 ὑπὸ τοῦ Βερνάρδου Μανθόν, ἐν ᾧ ὑπηρετοῦσιν Αὐγουστῖνοι μοναχοί, ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν καταλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ ψύχους ἢ παραπλανηθέντων ἐντὸς τῶν χιόνων, βοηθούμενοι δὲ ἐν ταῖς ἐρεύναις αὐτῶν ὑπὸ κυνῶν εὐφυεστάτων. Ὁ ξενὼν οὗτος εἶνε τὸ ὑψηλότερον κατῳκημένον μέρος τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Εὐρώπης. Ἐν τῷ ναῷ δὲ τῆς μονῆς ὑπάρχει μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ Δεσαίξ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου οἱ ρωμαῖκοὶ στρατοὶ παρ' ὅλας τὰς μεγάλας δυσκολίας ὑπερέβησαν τὸ ὄρος ἀγ. Βερνάρδου, οἱ Λομβαρδοὶ τὸ 547, Κάρολος ὁ Μέγας τὸ 773 καὶ τέλος οἱ Γάλλοι τὸ 1798, 1799 καὶ 1800. Ἡ τελευταία μάλιστα διάβασις γενομένη ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου εἶνε ἀξιοσημείωτος, καθ' ὅσον ὁ γαλλ. στρατὸς συνωδεύετο καὶ ὑπὸ ἱππικοῦ καὶ πυροβολικοῦ. Ἀμαξιτὸς ὁδὸς διὰ τοῦ ὄρους τελευταῖον συνέδεσε τὸ Μαρτινὺ μετὰ τῆς Ἀόστης.

Σαὶν Βερνὰρ (Πτί) μικρὸς Ἅγιος Βερνάρδος, αὐχὴν (ὕψος 2186—2206 μ.) τῶν Γραΐων Ἄλπεων, κείμενος ΝΔ τοῦ μεγάλου Ἁγίου Βερνάρδου θέτων δὲ εἰς συγκοινωνίαν τὴν ὑψηλὴν κοιλάδα τῆς Ἰζὲρ (ἐν Σαβοΐᾳ) μετὰ τῆς κοιλάδος τῆς Ἀόστης. Ὀλίγω κατωτέρω τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῆς διόδου, ἐν ὕψει 2158 μέτρων, εὑρηται ξενὼν ἱδρυθεὶς περὶ τὸ τέλος τοῦ Γ' αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου δὲ Μανθὸν πρὸς περίθαλψιν τῶν ὁδοιπόρων καὶ κατεχόμενος σήμερον ὑπὸ τοῦ μοναχ. τάγματος τοῦ Ἁγ. Μαυρικίου καὶ Λαζάρου.

Σαὶν-Βερτρὰν δὲ Κομμέγγ. Λούγδουνον τῶν Κονβένων (Λουγδουνουμ Κονβενάρουμ)· κωμόπ. ἐν τῷ γαλλ. ν. Ἄνω Γκαρρόν, ἐπὶ βράχου δεσπόζοντος τῆς πεδιάδος τοῦ Γκαρόννη, ἔχει κατ. 700 ἀρχ. καθεδρικὸν ναὸν τοῦ ΙΑ' αἰῶνος, τάφον τοῦ ὁμων. Ἁγίου τοῦ 1432 καὶ τοῦ ἐπισκόπου Οὔγγ δὲ Σιατιλλιὸν (ΙΣΤ' αἰών). Ποτὲ πρωτ. τῶν Κονβενῶν, ἣν οἱ Ρωμαῖοι κατέστησαν πόλιν μαγευτικήν, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει δὲ τῶν Βαρβάρων (τῆς Βαρβαρίας) ἀκρόπολιν ἐπίφοβον· ταύτην ἀνήγειρε, καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Γκοντρὰν τὸ 585 ὁ ἁγ. Βερτρὰνδ ἐπίσκοπος τῶν Κομμέγγ τὸ 1100.

Σαὶν-Βλέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλ. νομῷ Ἄνω-Μάρν. Κάτ: 600. Ἀρχαία μονὴ (πριερέ) τῶν Βενεδικτίνων.

Σαὶν-Βονέ· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλ. ν. Ἄνω-Ἄλπεων, ἐπὶ τοῦ Δράκ, 16 χμ. πρὸς Β τοῦ Γκάπ, κατ. 1700. Ἔχει ὕδατα θειοῦχα. Ἀρχ. πρωτ. τοῦ δουκάτου του Λεδιγγυιέρ. Πατρὶς τοῦ Κοντοσταύλου Λεδιγγυιέρ.

Σαὶν-Βονέ-δὲ-Ζού· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλλ. ν. Σὸν ἐν Λουάρ, Κάτ: 1600.

Σαὶν-Βονὲ-Λὲ-Σιατώ· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλ. ν. Λουάρ, κάτ: 2400, ἐργοστάσια τριχάπτων, κλεισθρων, ἐμπόριον ξυλείας, ἀρχ. ναός, κτισθεὶς τὸ 1488 διακεκασμημένος δὲ δι' ἀρχαίων τοιχογραφιῶν.

Σαὶν-Βριάκ· χωρ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἰλλ-ε-Βιλαίν, ἐπὶ ὅρμου τῆς Μάγχης κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φρεμύρ, 10 χλμ. ΝΔ τοῦ Σαὶν-Μαλό, κάτ: 2,300, θαλάσσια λουτρά.

Σαὶν-Βρὶς-άνΚογγλέ· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλ. ν. Ἰλλ-ε-Βιλλαίν, κάτ: 2,100.

Σαὶν-Μπενὼν-δ'Αζύ· πρωτ. δ. ἐν τῷ γαλ. ν. Νιέβρ, 19 χλμ. Α τοῦ Νεβέρ, 2000 κατ. Ἐριουργία.

Σαὶν-Μπενουά· Ἅγ. Βενέδικτος, πόλ. καὶ λιμὴν τῆς νήσου Ρεουνιὸν (=Ἑνώσεως) ἐν τῇ ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παρχίᾳ τοῦ Βάν, 40 χλμ. ΝΑ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ τῶν Μαρσουέν. Κάτ: 21,000, ὧν τὰ δύο τρίτα μαῦροι ἢ νοθογενεῖς. Σακχαροποιεῖα.

Σαὶν-Μπενουὰ- σὺρ- Λουάρ· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Λουαρέ. Κάτ: 1,600. Ἀρχαία μονὴ ἱδρυθεῖσα τὸν Ζ' αἰῶνα, ἔνθα ἐκομίσθη τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου καὶ ἥτις ἐπὶ Καρόλου τοῦ Μεγάλου καὶ Λουδοβίκου τοῦ Δεβονναὶρ κατέστη ἡ ἕδρα τῶν περιωνύμων σχολῶν αὐτῆς. Ἐκ τῆς μονῆς ταύτης, συληθείσης ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ Κονδὲ τὸ 1562, σώζεται μόνον ὁ ναὸς μετὰ κρύπτης.

Σαὶν-Μπενουὰ-δὶ-Σώλ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἔντρ, παρὰ τὴν Πὸρτ-Φέγ!. Ἔχει γυμνάσιον ἔνθα τινὶ ἀρχαίῳ μοναστηρίῳ τῶν Λύγουστίνων. Ἐργοστάσια ἐριούχων καὶ ὑπόγεια χρηςφύγετα (κατακόμβαι).

Σαὶν-Ρισσωμὸν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Αἴσν, 16 χλμ. Δ τοῦ Βερβέν, κατ. 2150. Ἐριουργία.

Σαὶνε (Ἰωάννης)· φιλέλλην ἐκ Νταῖτσεν τῆς Πρωσσίας, ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1823. Ἄνευ πληροφοριῶν.

Σαίνχ· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ γαλλ. ν. Καντὰλ ἐπὶ βράχου ἐκ βασάλτου λίθου, 40 χλμ. ΒΑ τοῦ Μωριάκ, κατ. 600. Σιδηροῦχα ὕδατα. Ἐρείπια φρουρίου.

Σαίντ· Σαντόνες, Μεδιόλανουμ Σαντόνουν=Μεδιόλανον τῶν Σαντόνων, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλλ. ν. Κάτω-Σαράντ, ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ ποτ. Σαράντ, 72 χλμ. ΝΑ τῆς Λα-Ροσὲλ, κατ. 19000. Ἕδρα κινουργιοδικείου, πρωτοδικείου καὶ ἐμποραδικείου, ναὸς διαμαρτ., Γυμνάσιον, βιβλιοθ. 30000 τομ., ἱπποδρόμιον. Διάφορα ἐργοστάσια βιομηχανικά. Ναοὶ ἀρχαῖοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς, μουσεῖα. Ἀρχαία πρωτ. τῶν Σαντόνων, κατεστράφη τὸ 850 ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν, ὑπέστη δὲ πολλὰ καὶ κατὰ τοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους.

Σαίντ· Λὸς-Σάντος=καὶ Ἱεραί· σύμπλεγμα νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Ἀντιλλῶνέν τῇ Κεντρώᾳ Ἀμερικῇ, 12 χλμ. πρὸς Ν τῆς Γουαδελούπ, ἀφ' ἧς καὶ ἐξαρτῶνται διοικητικῶς. Ἀποτελεῖται ἐξ ἑπτὰ νησιδίων ἡφαιστειογενῶν, βραχωδῶν καὶ ἀγόνων ἀλλ' εὐόρμων ὧν αἱ κυριώτεραι εἰσὶ Τὲρ δὲ Ὢ=Ἄνω-Γῆ καὶ Τὲρ δὲ Μπᾶ=Κάτω-Γῆ, κάτ. 2000. Ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1493 ὑπὸ τοῦ Κολόμβου ὅστις ὠνόμασεν αὐτὰς Λὸς Σάντος, κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1648 καὶ ὠχυρώθησαν. Ἁλωθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1794, ἐπεστράφησαν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1814, τὰ δὲ καταστραφέντα ὀχυρώματα ἐν μέρει ἐπανηγέρθησαν.

Σαὶντ-Ἀδόλ· πρωτ. δ. ἐν τῇ πρωσσικῇ ἐπαρχίᾳ Ἀλσατίας-Λορραίνης, ἐπὶ τοῦ Ροζέλ, 33 χλμ. Δ τοῦ Σαρργυεμίν, κάτ. 3150. Πατρὶς τοῦ στρατηγοῦ Ὀρδενέ.

Σαὶντ-Ἀγγρέβ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Ἀρδέσ!, ἐπὶ κλιτύος τοῦ ὄρ. Σ!νιάκ. Κάτ. 3300 ἐμπόριον οἴνων, ἐλαίων, καστάνων, σάπωνος, κτηνῶν, βουτύρων κλπ. Ἱδρύθη ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα ἐμαρτύρησεν ὁ φερώνυμος ἅγιος, ἐπίσκοπος τοῦ Πουὺ τὸν Ϛ' αἰῶνα.

Σαὶντ-Ἀζάφ· πόλις τῆς Οὐαλλίας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐν τῇ κομητείᾳ Φλάϊντ, κατ. περὶ τὰς 4000. Ἐπισκοπὴ ἦν ἵδρυσεν ὁ Σαϊντ Μουνγγό, οὗ ὁ Σαϊντ-Ἄζὰφ ὑπῆρξε διάδοχος, ὅστις ἔκτισε τὸ περιώνυμον μοναστήριον Λλαὶν – Ἔλμπυ, ἔχει καθεδρ. ναὸν τοῦ ΙΕ' αἰῶνος.

Σαϊντ-Αϊνιάν· πρωτ. ὃ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Λουὰρ-ε-Σὶέρ, ἐπὶ τοῦ Σὶέρ, 38 χλμ. πρὸς Ν τοῦ Βλουά, κατ. 3400. Ναὸς τῆς ἀκμῆς τῆς ρωμ. ἐποχῆς μετὰ κρύπτης. Φρούριον ἀνακαινισθὲν κλπ.

Σαϊντ-Ἀλλαί· (Βιτόν, ἐπιλεγόμενος Σ-Α), γενεαλόγος, ἐγεν. ἐν Λάγγρ, 1773—1842, συνέλεξε πολυτίμους εἰδήσεις περὶ τῆς καταγωγῆς πολλῶν οἴκων καὶ συνέστησε γραφεῖον γενεαλογικὸν ὅπερ ἔσχε μεγάλην πελατείαν χάρις εἰς τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς παρεδέχετο γενεαλογίας τινάς. Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε: «Ἱστορία Γενεαλογικὴ τῶν ἡγεμον. οἴκων τῆς Εὐρώπης», «Λεξικὸν τῆς εὐγενείας» κλπ.

Σαϊντ-Ἀλμπάν· χωρ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Λουάρ. Κάτ: 950. Λουτρὰ μεταλ. ὑδάτων σιδηρούχων κλπ.

Σαϊντ-Ἄλμπάνς· π. ἐν Ἑρτφορδ τῆς Ἀγγλίας, 32 χλμ. ΒΔ τοῦ Λονδίνου, κάτ: 12,000, Μεταξουργεῖα, ζυθοποιεῖα. Ὁ Καῖσαρ ἐνταῦθα κατέστρεψε τὸν Κασσιβελάουνον ἀρχηγὸν τῶν Βρεττανῶν, ἡ δὲ βασίλισσα Βοαδικαία κατέσφαξεν 70,000 Ρωμαίων. Τὸ 1455 συνήφθη μάχη καθ' ἣν ὁ δοὺξ τῆς Ὑόρκης Ριχάρδος συνέλαβε τὸν βασιλέα Ἑρρῖκον Ϛ', ἡ δὲ βασίλισσα Μαργαρίτα ἐνίκησε τὸν Βάρουϊκ καὶ ἀπηλευθέρωσε τὸν Ἑρρῖκον (1461).

Σαϊντ-Ἀλμπέν. (Ἀλέξ. Ρουσσὶλὲν Κορμπώ, κόμης δέ-), δημοσιογράφος, ἐγεν. ἐξ ἀρχαίου οἴκου τοῦ Δελφινάτου, 1773—1847, ἠσπάσθη μετὰ θέρμης τὴν Ἐπανάστασιν, ἀφωσιώθη δ' εἰς τὸν Δαντὸν καὶ τὸν Κάμιλλον Δεμουλέν, κατὰ τὸ ἔτος Β' (1794) διετέλεσεν Ἐθνικὸς ἐπίτροπος ἐν Τροάγι, εἶτα ἐπιμελητὴς τοῦ στρατοῦ, τὸ δὲ 1799 γενικὸς γραμματεὺς τοῦ πολέμου ὑπὸ τὸν Βερναδόττην, κατὰ δὲ τὸ Ἑκατονταήμερον Γραμματεὺς τῶν ἐσωτερικῶν ὑπὸ τὸν Καρνώ. Τὸ 1815 ἵδρυσε τὴν «Συνταγματικὴν» ἐφημερίδα ἧς διετέλεσεν ὁ κυριώτερος συντάκτης μέχρι τοῦ 1838. Τὸ δὲ 1830 ἀπέκρουσε πᾶσαν πολιτικὴν θέσιν. Ἔγραψε βιογραφίας ἐπισήμων τινῶν ἀνδρῶν.

Σαϊντ-Ἀμάν· (Μάρκος – Ἀντ. Γεράρδος δέ-), ποιητής, ἐγεν. ἐν Ῥουὰν, 1594—1561, προσεκολλήθη παρὰ τῷ κόμητι Ἀρκούρ, ὃν ἠκολούθησεν ἐν ταῖς ἐκστρατείαις αὐτοῦ, περιῆλθε δὲ τὴν Εὐρώπην ὡς στρατιώτης καὶ περιηγητὴς καὶ ἐξέμαθε πλείστας τῶν λαλουμένων γλωσσῶν· ἐγένετο μέλος τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας, ἥτις ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν συλλογὴν τῶν ἀστείων λέξεων διὰ τὸ «λεξικὸν» αὐτῆς. Τὸ κυριώτερον ἔργον του εἶνε «Ὁ Μωϋσῆς σῳζόμενος», ἐπικὸν ποίημα, ποιημάτιόν τι «Ἡ γελοία Ρώμη» καὶ «διάφορα ἔργα», σάτυραι, ᾠδαὶ κλπ.

Σαϊντ-Ἀμαρέν· πρωτ. δήμου ἐν τῇ πρωσ. ἐπαρχ. Ἀλσατίας-Λορραίνης, ἐπὶ τοῦ Θὺρ ἐν ὡραίᾳ κοιλάδι, 43 χλμ. ΒΑ τοῦ Βελφόρ. Κάτ: 2,200. Ὑφαντουργεῖα.

Σαϊντ-Ἀμούρ· πρωτ. δήμου ἐν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῷ γαλλ. νομῷ 'Ιούρα, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρ. 'Ιούρα. Κάτ: 2,300. Γυμνάσιον, μαρμαρωρυχεῖα. 'Εκαλεῖτο τὸ πάλαι Βινκιανόν, ἔλαβε δὲ τὸ σημερινὸν ὄνομα ἐκ τοῦ 'Αγ. 'Αματόρ, οὗ ἐδέχθη τὸ λείψανον τὸν Ϛ' αἰῶνα, ὡς καὶ τοῦ 'Αγ. Βιατόρ. Πατρὶς τοῦ Γουλιέλμου δὲ Σαϊντ-'Αμούρ.

Σαϊντ-'Αμούρ· (Γουλιέλμος δέ-)· θεολόγος, διδάκτωρ τῆς Σορβώνης καὶ προεστὼς τῆς Βωβαί, ἐγεν. τὸ 1200 ἐν Σαϊντ-'Αμούρ, ἀπέθ. τὸ 1272, ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς λαϊκῆς παιδεύσεως, κατεπολέμησε τὸ ἐκπαιδευτήριον τῶν 'Αδελφῶν 'Επαιτῶν, καὶ ἐδημοσίευσε λατινιστὶ καὶ εἶτα εἰς κοινὴν γαλλικὴν τοὺς «Κινδύνους τῶν τελευταίων χρόνων», 1256, τολμηρὸν ἔργον, ὅπερ κατεπολεμήθη ὑπὸ τοῦ 'Αγ. Θωμᾶ, ἀφωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ ἐκάη δημοσίᾳ.

Σαϊντ-'Αμπρουά· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Γκάρδ ἐπὶ τοῦ Σέζ, εἰς τοὺς πρόποδας βράχου φέροντος ἐρείπια φρουρίου. Κάτ: 3,400. 'Εκκλησία διαμαρτυρουμένων. Μεταξουργία.

Σαϊντ-'Ανδρέ· (Ἰάκωβος β' 'Αλμπὸν δέ-)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, ἐγεν. ἐν Δελφινάτῳ, 1524—1562, ὑπηρέτησεν ὑπὸ τοὺς Φραγκίσκον Α', Ἑρρῖκον Β', Φραγκίσκον Β' καὶ Κάρολον Θ'. Διεκρίθη εἰς τοὺς κατὰ τῶν Καλβινιστῶν πολέμους, ἐγένετο στρατάρχης τὸ 1547, συνελήφθη ὑπὸ τῶν 'Ισπανῶν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Σαὶν-Κεντὲν τὸ 1557 καὶ, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ἐλευθέρωσίν του, ἐπέσπευσε τὴν συνομολόγησιν τῆς συνθήκης τοῦ Σατὼ-Καμπρεσὶ (1559), τὸ δὲ 1561 ἀπετέλεσε μετὰ τοῦ Κονταστάυλου δὲ Μονμορανσὺ καὶ τοῦ δουκὸς δὲ Γκυὶζ τὴν γνωστὴν συμμαχίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Τριανδρία» καὶ ἐπολέμησε μετ' αὐτῶν κατὰ τῶν Καλβινιστῶν ἐν Δρέ, ἐφονεύθη δὲ ἐν μάχῃ τὸ 1562.

Σαϊντ-'Ανδρέ· ('Ανδρέας Ζαμπόν, ὁ ἐπιλεγόμενος Σ-'Αν.)· ἐγεν. ἐν Μοντοβὰν τῆς Γαλλίας ἐκ γονέων Καλβινιστῶν, 1749—1813, διετέλεσε βουλευτὴς τοῦ ν. Λὸ ἐν τῇ Συντακτικῇ, ἐψήφισε τὸν θάνατον τοῦ Λουδοβίκου ΙϚ', ἐνήργησεν ὥστε νὰ εἰσέλθῃ ὁ Ροβεσπιέρος εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κοινῆς σωτηρίας, διωργάνωσεν ἐν Βρέστῃ στόλον καὶ διεκρίθη ἐν τῇ κατὰ τῶν 'Αγγλων ἐν Βρέστῃ μάχῃ (1 'Ιουν. 1794). 'Επὶ τοῦ Διευθυντηρίου διωρίσθη γεν. πρόξενος ἐν Σμύρνῃ, ἐπὶ τῆς 'Υπατείας διωργάνωσε τοὺς Παραρρηνίους νομοὺς καὶ διωρίσθη Νομάρχης τοῦ Μὸν-Τοννέρ. Κατέλιπε διάφορα συγγράμματα καὶ «Λόγους».

Σαϊντ-'Ανδρὲ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ "Ερ, 18 χλμ. ΝΑ τοῦ 'Εβρέ. Κάτ: 1700. 'Αρχαία βαρωνία τοῦ οἴκου Βαϋάρδου.

Σαϊντ - 'Ανδρὲ-δὲ-Κουζάκ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Γιρόνδης, παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποτ. Δορδόνη, 21 χλμ. ΒΑ τοῦ Βορδώ. Κάτ: 4,000. 'Εκκλ. λύκειον, οἶνοι.

Σαϊντ - 'Ανδρὲ-δὲ-Μεούλλι· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κάτω "Αλπεων, ἐπὶ τοῦ Βερδόν. Κάτ: 850.

Σαϊντ-'Ανδρὲ-δὲ-Βαλμπόρνι·

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Γκάρ. Κάτ: 1700. Νηματουργία.

Σαϊντ - Ἄνδρεους, π. καὶ λιμὴν τῆς Σκωτίας (ἐν Φάϊφ), 57 χλμ. πρὸς Β τοῦ Ἐδιμβούργου. Κάτ: 7,000. Ἀρχιεπισκοπή, πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν τὸ 1411 καὶ ἐπὶ πολὺ ἀκμάσαν, πρότυπον γυμνάσιον, ἐπονομαζόμενον τοῦ Μαδρᾶς, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Α. Βέλλ, ἐπινοητοῦ τῆς ἀλληλοδιδακτικῆς μεθόδου, γεννηθέντος ἐν Σαϊντ-Ἀνδρεους.

Σαϊντ-Ἄνζ =Ἅγιος Ἄγγελος, περιώνυμον φρούριον τῆς Ρώμης ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Τιβέρεως καὶ ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς γεφύρας Ἁγίου Ἀγγέλου· πολλάκις ἐχρησίμευσεν εἰς τοὺς Πάπας ὡς ἄσυλον, νῦν στρατῶν τοῦ πυροβολικοῦ. Κατ' Ἀρχὰς ἦτο Μαυσωλεῖον τοῦ Ἀδριανοῦ (μόλες Ἀντριάνι). Ἔλαβε δὲ τὸ σημερινὸν ὄνομα ἐκ γειτονός τινος ναΐσκου ἀφιερωμένου τῷ Ἀρχαγγέλῳ Μιχαήλ, ἐν ᾧ ὑψοῦται καὶ ἄγαλμα τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Σαϊντ-Ἄνζ =Ἅγιος Ἄγγελος, οὕτως ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ ἀκρωτήριον Μαλέα ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον εἰς 36ο 25΄ Βορ.Πλ.καὶ 22ο 52΄ Ἀνατ. Μηκ.

Σαϊντ-Ἄνζ (Ἄγγελος Φαρκώ, ἐπονομαζόμενος δὲ Σ. Α-)· ποιητής, ἐγεν. ἐν Βλουά, 1747-1810, ἐπροστατεύθη ὑπὸ τοῦ Τουργγώ, ὅστις διώρισεν αὐτὸν εἰς ὑπηρεσίαν τινὰ οἰκονομικήν, μετὰ δὲ τὴν διοργάνωσιν τῆς δημ. ἐκπαιδεύσεως διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Γραμματικῆς καὶ τῆς Καλλιτεχνίας ἔν τινι τῶν κεντρικῶν σχολείων τῶν Παρισίων. Ἔμελλε δὲ νὰ ἐχθῇ μέλος τῆς Ἀκαδημείας, ὅτε ἀπέθανε. Συνέθηκε διάφορα ποιήματα, μίαν κωμῳδίαν καὶ μετέφρασε τὸν Ὀβίδιον. Εἶχε δὲ πραγματικὴν ἰδιοφυΐαν ἐν τῇ στιχουργίᾳ.

Σαϊντ-Ἀνμὰ-λὲ-Μαραί· πρωτ. ὁ. ἐν τῷ Γαλ. ν. κάτω Σιαράντ. Κάτ: 1300.

Σαϊντ-Ἀντὲμ (ἅγιος Ἀνθέμιος) πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Πουῦ-δὲ-Δόμ, 25 χλμ. Α τῆς Ἀμπέρ, κατ. 3200. Τρίχαπτα, νηματουργία, ἐριουργία.

Σαϊντ-Ἀντουάν (ἅγιος Ἀντώνιος), χωρ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Ἰζέρ, ἐπὶ τοῦ Φουράν, κατ. 1700. Περιώνυμος μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου (τοῦ ΙΑ΄ αἰῶνος), ἅστις ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ ὁμων. μοναχικοῦ ταγματος.

Σαϊν-Ἀντουάν= Δ ε ῖ ρ - Μ ὰ ρ - Ἀ ν τ ω ν ί ο ς· Μοναστήριον ἐν Κάτω Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, 175 χλμ. ΝΑ τοῦ Καΐρου, ἐν τῇ ἐρήμῳ, εἰς ὕψος 410 μ. Ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων μοναστηρίων τοῦ Χριστιανισμοῦ, στερεῖται θύρας, οἱ δὲ ἐπισκέπται ἀνυψοῦνται διὰ σχοινίου μέχρις ἐξώστου τινός. Ἐν τοῖς περιξ δείκνυται τὸ σπήλαιον ἔνθα παραδίδεται ὅτι ἔζησεν ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Κατοικεῖται ἤδη ὑπὸ μοναχῶν Κοπτῶν.

Σαϊντ-Ἀντωνέν (ἁγ. Ἀντωνῖνος), πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Ταρν-ὲ-Γκαρόνν, ἐπὶ τοῦ Ἀβεῦρόν, κατ. 4600. Ἐμπόριον ὕδνων, δαμασκήνων κλπ.

Σαϊντ-Ἀρνὼ (Ἀ ρ ν ὼ - Ἰ ά κ ω β ο ς Λ ε ρ ο υ ὰ δ έ -)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, ἐκ Παρισίων, 1798—1854, τὸ 1815 εἰσῆλθεν εἰς τὸ σῶμα τῶν σωματοφυλάκων, τὸ 1822 κατῆλθε καὶ ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῆς Ἑλλά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δος, ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν Γαλ. ὑπηρεσίαν τὸ 1831, τὸ 1837 ἀπεστάλη εἰς 'Αφρικήν, ἔλαβε μέρος λίαν ἐνεργὸν εἰς τὴν ἔφοδον τῆς Κωνσταντίνης τὸ 1837 καὶ τὴν ἅλωσιν τῆς Δζιδζέλλι τὸ 1839 καὶ ἐπληγώθη σοβαρῶς κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τεκετέμπ καὶ τῆς Μασκαρας τὸ 1841. Προαχθεὶς εἰς Συνταγματάρχην τὸ 1844, κατέστειλε τὴν ἀνταρσίαν τοῦ Δάχρα ὑποκινηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βοῦ-Μάζα, τὸ 1847 προήχθη εἰς ὑποστράτηγον καὶ ἀνέλαβε τὴν γενικὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας Κωνσταντίνης, (1850), ἐξεστράτευσε δὲ τὸ ἀκόλουθον ἔτος κατὰ τῶν ἀνυποτάκτων φυλῶν τῆς μικρᾶς Καβυλίας καὶ πληρέστατα ἐπιτυχών, προήχθη εἰς ἀντιστράτηγον (1851). 'Ανεκλήθη εἶτα εἰς Παρισίους καὶ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν μεραρχίας στρατοῦ ἐν Παρισίοις, εἶτα ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τὸ 1851 ὀκτ., τὸ 1852 ἔλαβε τὴν ράβδον τοῦ Στρατάρχου, τὸ 1854 ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κατὰ τῆς Ρωσίας ἐκστρατείας καὶ τῇ 28 Σεπτ. ἐκέρδησεν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ "Αλμα σπουδαίαν νίκην. 'Εβάδιζεν ἤδη κατὰ τῆς Σεβαστουπόλεως, ὅτε ἀσθενήσας ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀρχηγίας, ἀπέθανε δὲ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐν πλῷ. Ἦν στρατιώτης γενναῖος καὶ διακεκριμένος.

Σαϊντ-'Ασεϋλ· ἀρχ. μονὴ τῶν Αὐγουστίνων μοναχῶν ἐν Πικαρδίᾳ καὶ ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Σόμ, ἱδρυθεῖσα τὸν Δ' αἰῶνα ὑπὸ τοῦ 'Αγίου Φιρμίνου Α' ἐπισκ. τοῦ 'Αμιέν. 'Επὶ τῆς Παλινορθώσεως οἱ 'Ιησουῖται, καλούμενοι τότε πατέρες τῆς 'Εκκλησίας, ἔσχον ἐν αὐτῇ λύκειον ἀκμάζον.

Σαϊντ-'Αστιέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Δορδόνη ἐπὶ τοῦ "Ισλ. Κάτ: 3,250.

Σαϊντ-'Αφφρίκ· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ 'Αβεϋρὸν ἐπὶ τοῦ Σάργκ, 83 χλμ. ΝΑ τῆς Ροντέζ. Κάτ: 7,500. Πρωτοδικεῖον καὶ ἐμποροδικεῖον, ἐκκλ. λύκειον, ναὸς διαμαρτυρομένων, ἐργοστάσια ὑφαντουργίας μαλλίνων καὶ βαμβακερῶν ὑφασμ., νηματουργία κλπ. 'Εμπόριον τυρῶν ροκφόρ, ἐρίων κλπ. 'Εκτισμένη περὶ τὸν τάφον τοῦ 'Αγ. 'Αφρικανοῦ, ἐπισκόπου τῆς Κομμένγκ κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα, σπουδαίως ἔδρασεν ἐπὶ τῆς 'Αναμορφώσεως, οὖσα μία τῶν κυριωτέρων θέσεων τῶν Καλβινιστῶν. 'Εκυριεύθη καὶ κατηδαφίσθη ὑπὸ τοῦ Λουδοβ. ΙΓ' τὸ 1629.

Σαϊντ-'Ωβέν-δ' 'Ωβινιέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἶλλ-'Ε-Βιλαίν, παρά τινι δάσει, 20 χλμ. ΝΔ τοῦ Φουζέρ. Κάτ: 2,100. 'Ιδρύθη τὸ 1222 ὑπὸ τοῦ Πέτρου δὲ Δρέ. Νίκη τοῦ δὲ Λὰ Τρεμούγ κατὰ τῶν Βρεττανῶν καὶ τοῦ Δουκὸς τοῦ 'Ορλεάνς (εἶτα Λουδοβίκου ΙΒ'), τότε ἐπαναστατήσαντος (1488).

Σαϊντ-'Ωβέν (ἀδελφοί)· οἶκος διακεκριμένων καλλιτεχνῶν τοῦ ΙΑ' αἰῶνος.—Κάρολος-Γερμανὸς χαράκτης, 1721-1786, Γαβριὴλ χαράκτης καὶ ζωγράφος 1724-80, Αὐγουστῖνος σχεδιαστής, 1736-1807.

Σαϊντ-'Ωγγουστέν=Ἅγ. Αὐγουστῖνος· πόλ. καὶ λιμ. τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν, ἐν Φλωρίδι, ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ 'Ατλαντικοῦ. Κάτ: 3,300, ἄλλοτε πολυπληθεστέρα, ἔχει κλῖμα ἐξαιρετικῶς ὑγιεινὸν καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

συγκεκερασμένον. Κατέχει τὴν θέσιν τοῦ φρουρίου Καρολίνας, κτισθέντος ὑπὸ τῶν Οὐγενότων Γάλλων, λαβόντων τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Καρόλου Θ'. Τρὶς ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν ὑποστάντες οὗτοι σφαγήν, κατὰ τὸ 1854 ἐξεδικήθησαν ὑπό τινος ἄλλου Οὐγενότου Δομ-δὲ Γκουργκ, ὅστις νικήσας τοὺς Ἱσπανούς, τοὺς ἐκρέμασεν ὅλους. Εἶνε τὸ ἀρχαιότερον μέρος ἐγκαταστάσεως εὐρωπαίων ἐπὶ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου. Ἄλλοτε πρωτ. τῆς Φλωρίδος, ἐπυρπολήθη ὑπὸ τοῦ Δρὰκ τὸ 1586, καὶ ὑπὸ τοῦ Δάβις τὸ 1785. Ἡ συνθήκη τῆς παραχωρήσεως τῆς Φλωρίδος εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας ὑπεγράφη αὐτόθι τὸ 1821.

Σαϊντ-Ὦλαί· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Δορδόνι, παρὰ τὸν Δρόνν. Κάτ: 1,500.

Σαντὶν· (Ἰωσήφ-Ξαβιέ Βονιφάτιος, ἐπιλεγόμενος-), συγγραφεὺς ἐκ Παρισίων 1798—1865, ἐγένετο γνωστὸς ἀπὸ τοῦ 1823 διὰ τῶν «Ποιημάτων», «Ὠδῶν» καὶ «Ἐπιστολῶν» αὐτοῦ, εἰργάσθη διὰ τὸ τὸ θέατρον καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Σκρίμπ συνέθηκεν ἀρκετὰ κωμειδύλλια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ «Ἡ ἄρκτος καὶ ὁ Πασσᾶς», 1827, ἔγραψεν ὡσαύτως καὶ μυθιστορήματα τερπνά, ἐν οἷς τὰ «Πιτσιόλα», «Μόνος!», «Ἡ ὁδὸς τοῦ σχολείου» κλπ.

Σαιντόνι· Σαντόνες, Σαντονιένσις Τράκτους, ἀρχ. ἐπαρχ. τῆς Γαλλίας, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς μεγάλης διοικήσεως Σαιντόνι-έ-Ἀγγουμουὰ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, διῃρεῖτο εἰς Ἄνω καὶ Κάτω-Σαιντόνι, πρωτ. τῆς ὅλης ἐπαρχίας καὶ τῆς Ἄνω-Σαιντόνι ἦν ἡ Σαίντ, τῆς δὲ Κάτω-Σαιντόνι ἡ Σαιν-Ζὰν δ' Ἀνζελύ. Νῦν ἀποτελεῖ τὸ Ν τμῆμα τοῦ νομοῦ Κάτω-Σιαράντ. Ἡ χώρα αὕτη κατοικουμένη ὑπὸ Σεντόνων περιελήφθη κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ Κελτικῇ Γαλατίᾳ, εἶτα ἐν τῇ 2ᾳ Ἀκουϊτανίᾳ. Οἱ Βισιγότθοι κατέλαβον ταύτην τὸ 419 καὶ εἶτα οἱ Φράγκοι τὸ 507 ὑπὸ τὸν Κλόβις· ἐπὶ τῆς τιμαριωτικῆς ἐποχῆς ἀπετέλεσε δουκᾶτον, ἥνωσε δὲ αὐτὴν πρὸς τὰ λοιπὰ κράτη του Κάρολος ὁ Ε' τὸ 1375.

Σαιντόνι-έ-Ἀγγουμουὰ (Μεγάλη διοίκησις τῆς-), ἀρχαία διοικ. διαίρεσις τῆς Γαλλίας, ἔχουσα πρὸς Δ τὸν Ὠκεανόν, πρὸς Α τὸ Βερύ, πρὸς Β τὸ Ποατοὺ καὶ πρὸς Ν. τὴν Γουϋέννη, εἶχε γεν. πρωτ. τὴν Σαίντ, ὑποδιοικήσεις δὲ τὴν Σαντόνι, Ἀνγουμουὰ καὶ Ὠνί.

Σαιντράλλι· ὄρα Ξαιντράγι.

Σαιντρέ (Ζέχαν ἢ Ἰωάννης δέ-)· θαλαμηπόλος τοῦ Καρόλου Ϛ', διεκρίθη διὰ τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ κατορθώματα, ἰδίως ἐν Οὐγγαρίᾳ κατὰ τῶν Τούρκων. Εἶνε ὁ ἥρως τῆς «Ἱστορίας τοῦ μικροῦ Ζέχαν δὲ Σαιντρὲ καὶ τῆς Κυρίας δὲ Βέλλ-Κουζίν», ἱπποτικοῦ μυθιστορήματος ἀποδιδομένου τῷ Ἀντ. λὰ-Σάλ.

Σάϊοι· ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικῆσαν ἐν Σαμοθράκῃ καὶ παρὰ τὴν πόλιν Ἄβδηρα.

Σάϊς· ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ Σαΐτ καὶ Σαΐ, π. τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ἐν τῷ Δέλτᾳ, πρὸς τὸ Β μέρος, ἐπὶ τοῦ Κανοπικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, πρωτ. τοῦ νομοῦ Σαΐτ. Ἡ πολιοῦχος θεὰ αὐτῆς Νὶτ ἢ Νειθ, ἡ ὑφάντρια, ἦν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων θεοτήτων τῆς ὁ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λης Αἰγύπτου, ἐπὶ δὲ τοῦ βάθρου τοῦ ἀ-
γάλματος αὐτῆς ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπι-
γραφή, ἣς οἱ Ἕλληνες διετήρησαν
τὴν μετάφρασιν «Εἰμὶ ὁ ὑπάρξας, ὁ
ὢν καὶ ὁ ἐσόμενος καὶ οὐδεὶς θνητὸς
ἀνήγειρεν ἔτι τὸν καλύπτοντά με πέ-
πλον.» Ἐταυτίσθη αὕτη μετὰ τῆς Ἴσι-
δος, ἡ δὲ λατρεία τοῦ Ὀσίριδος ἔλαβε
μεγάλην διάδοσιν ἐν Σάϊδι. Ἡ Σάϊς
ἐκτήσατο πολιτικὴν σπουδαιότητα ἐν
τῷ μέσῳ τῶν ταραχῶν αἵτινες ἐπη-
κολούθησαν τὴν πτῶσιν τῆς ΚΒ' δυ-
ναστείας. Περιελθοῦσα εἰς τὴν ἐξου-
σίαν ἀρχηγοῦ τινος Λιβυκῶν συμμο-
ριῶν ὀνόματι Ταφνάκχτι, κατέστη
πρωτεύουσα ἀνεξαρτήτου ἡγεμονίας
ἥτις ἐπεξέτεινε τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς
ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Δέλτα καὶ τῆς Μέ-
σης Αἰγύπτου μέχρι τῆς Σιούτ. Ἀλλ'
ὁ Ταφνάκχτι, ἀναχαιτισθεὶς ὑπὸ τῶν
Αἰθιόπων, ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ
τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ βασιλέως Πι-
άνκχι-Μιαμούν, ὁ υἱὸς ὅμως αὐτοῦ
Βόκχορις (ὅρα λεξ.) ὑπέταξε πᾶσαν τὴν
Αἴγυπτον καὶ ἐγένετο ὁ ἱδρυτὴς καὶ ὁ
μόνος Φαραὼ τῆς πρώτης Σαϊτικῆς
δυναστείας ἡ ΚΔ'. Ἡττηθέντος δὲ
καὶ φονευθέντος τοῦ Βοκχόριδος ὑπὸ
τοῦ Σαβακὼν (ὅρα λέξιν), ἡ Σάϊς πα-
ρέμεινεν εἰς χεῖρας τοῦ οἴκου αὐτοῦ.
Τρεῖς δὲ ἡγεμόνες, ὁ Στεφινάτης, ὁ
Νεχεψὼ καὶ ὁ Νεκὼ Α', διεδέχθησαν
αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν πάντοτε
τῶν Αἰθιόπων καὶ εἶτα τῶν Ἀσσυρίων.
Ὁ Ψαμήτιχος Α' (ὅρα λέξιν) κατέστη-
σεν αὖθις αὐτὴν ἐπικυρίαρχον καὶ ἵ-
δρυσε τὴν ΚΣ' δυναστείαν καὶ β'
Σαϊτικήν. Μετὰ τὴν περσικὴν κα-
τάκτησιν (525) ἡ Σάϊς λαφυραγωγη-
θεῖσα ὑπὸ τοῦ Καμβύσου καὶ ἀνακαι-
νισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δαρείου (ὅρα λέξεις)
παρέμεινεν ἡ πρωτεύουσα τοῦ Δέλτα
πόλις ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἡγεμόνων
αὐτῆς, ὧν ὁ Ἀμυρταῖος ἐπανέστη
κατὰ τοῦ Δαρείου Β' (ὅρα λέξιν) καὶ
ἵδρυσε τὴν ΚΗ' δυσταστείαν καὶ Γ'
Σαϊτικήν. Μετὰ τὴν Μακεδονικὴν κα-
τάκτησιν ἡ Σάϊς ἤρξατο παρακμά-
ζουσα, νῦν δὲ εἶνε ἁπλοῦν χωρίον,
γνωστὸν ὑπὸ τὸ παρεφθαρμένον ὄνομα
Σα-ἐλ-Χαγγάρ· οὐδὲν ἄλλο δὲ διασώ-
ζεται ἐκ τῆς ἀρχαίας πόλεως ἢ πλίν-
θινός τις περίβολος καὶ λίθοι τινὲς
σποράδην. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐκάλουν
β ρ α χ ί ο ν α Σ α ϊ τ ι κ ὸ ν τοῦ
Νείλου τὸν ἀπὸ τοῦ Κανωπικοῦ βρα-
χίονος ἀποσπώμενον παρὰ τὴν Σάϊδα,
ἐκβάλλοντα δὲ εἰς τὴν σημερινὴν λί-
μνην Βουρλός.

Σαισάκ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ὠδ, ἐν τῷ Μαύρῳ ὄρει παρὰ τὰ ὑδατοστάσια τοῦ Λαμπύ, ἄτινα τροφοδοτοῦσι τὴν Μεσημβρινὴν διώ-
ρυχα 25 χλμ. ΒΔ τῆς Καρκασσόνν. Κάτ. 1400. Ἐριουργία.

Σαισσέ (Ἀ ι μ ί λ ι ο ς)· φιλό-
σοφος, ἐγεν. ἐν Μονπελλιέ, 1814—
1863, ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ διδασκα-
λείου, ἐδίδαξε δὲ ὡς καθηγητὴς εἰς
τὰς βασιλικὰς σχολάς, τὸ διδασκα-
λεῖον, τὸ Λύκειον τῆς Γαλλίας καὶ εἰς
τὴν Φιλολογικὴν Σχολὴν τῶν Παρι-
σίων, τὸ δὲ 1882 ἐγένετο μέλος τῆς
Ἀκαδημείας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτι-
κῶν ἐπιστημῶν. Συνέγραψε πλεῖστα
φιλοσοφικὰ συγγράμματα.

Σαισσὲ (Ἰ ω σ-Θ ε ό δ ω ρ ο ς)· ναύαρχος γάλλος, 1810—1879, ὑπο-
ναύαρχος τὸ 1863, ὑπερήσπισε ὁρα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στηρίως κατὰ τῶν Πρώσσων τοὺς Ἀναπ. προμαχῶνας τῶν Παρισίων (1871), προήχθη εἰς ἀντιναύαρχον εἰς ἀμοιβὴν τῆς γενναίας αὐτοῦ διαγωγῆς καὶ ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος τῶν Παρισίων ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει, ἔνθα διεκρίθη ὡς ὀπαδὸς ὁτὲ μὲν τοῦ Θιέρσου, ὁτὲ δὲ τοῦ Βρογγλί.

Σαΐτᾶ· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα καὶ 5 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ξυλοκάστρου. Κάτ: 65.

Σαϊτούραις· χ. τοῦ δήμου Ρουστίκων, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 260

Σαΐϋ (Ἰω. Β)· οἰκονομολόγος ἐκ Λυών, 1767—1832, ἐπί τινα χρόνον προαλειφόμενος διὰ τὸ ἐμπόριον εἰσῆλθεν ἔν τινι τραπεζιτικῷ οἴκῳ· ὁ Μιραμπὼ ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν σύνταξιν τοῦ «Ταχυδρόμου τῆς Προβηγκίας» ἐγένετο ἀκολούθως γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν Κλαβιέρ, τὸ 1794 συνέστησε μετὰ τοῦ Σιαμφὸρ καὶ Ζινγγενὲ «τὴν Φιλοσοφικὴν Δεκάδα, πολιτικὴν καὶ φιλολογικὴν» Μέλος τῆς Δημαρχίας 1800—1804, ἀπεμακρύνθη τῆς θέσεως, ἅτε ψηφίσας κατὰ τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐν τῇ πολιτικῇ οἰκονομίᾳ ἀπεδέξατο τὸ σύστημα τοῦ Σμὶθ, οὗ ἐτελειοποίησε μέρη τινά, κατεπολέμησεν ἐρρωμένως τοὺς ἐπὶ τῆς καταναλώσεως φόρους καὶ πάντα τὰ παρεντιθέμενα εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν ἐμπόδια. Τὸ 1821 ἀνετέθη αὐτῷ ἡ διδασκαλία τῆς πολιτ. οἰκονομίας ἐν τῷ Κονσερβατουάρ, ἔνθα ἀνέπτυξε μέθοδον ἐπιτυχεστάτην ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τέως ἄγνωστον. Εἶτα ἐδίδαξεν εἰς τὸ λύκειον τῆς Γαλλίας τὴν αὐτὴν Ἐπιστήμην. Συνέγραψε πλεῖστα οἰκονομολογικὰ ἔργα, ἅπερ συνεβάλοντο εἰς τὴν γενίκευσιν τῆς νέας τότε ἐν Εὐρώπῃ ἐπιστήμης τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας.

Σάϊφας· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Μέρσβεργ, ἐκ τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἄκρᾳ τὴν 6 Μαΐου 1827. Ἐθελοντής, ὑπετέλει μέρος τῶν ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Βούρβαχην ἐλθόντων πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀκροπόλεως.

Σακάδας· Ἀργεῖος, λυρικὸς ἢ ἐλεγειακὸς ποιητὴς καὶ κιθαριστής, ζήσας περὶ τὸ 580 π.Χ. καὶ τρὶς νικήσας. Κατ' αὐτὸν λέγεται ὀνομασθὲν Σακάδιον ἔγχορδόν τι μουσικὸν ὄργανον.

Σάκαι· κοινὸν ὄνομα δι' οὗ οἱ Πέρσαι ἐκάλουν πάντας τοὺς λαοὺς τῆς Σκυθίας· παρὰ τοῖς ὕστερον ὅμως Ἕλλησι καὶ Ρωμαίοις ἐκαλοῦντο Σάκαι καὶ λαοί τινες νομάδες οἰκοῦντες πέραν τῆς Κασπίας, μεταξὺ τῆς Σογδιανῆς καὶ τῶν ὀρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμίσου κατὰ τὴν νῦν Μικρὰν Βουχαρίαν.

Σακαλάβαι· ὀνομάζονται διὰ τοῦ γενικοῦ τούτου ὀνόματος πάντες οἱ λαοὶ οἱ διεσπαρμένοι ἐν τοῖς χθαμαλοῖς πεδίοις τῆς Δ πλευρᾶς τῆς Μαδαγασκὰρ (ΒΔ) ἀνερχόμενοι εἰς 500,000 περίπου, παρ' οἷς ὁ νιγρητικὸς τύπος φαίνεται δεσπόζων τοῦ μαλαισιακοῦ.

Σακαλάρ· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Γκερλῆ. Κάτ: 265.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σακαρέτσι χ. τοῦ δήμου Ἰδομένης τῆς Ἀκαρνανίας, 3 ὥρ. 40 ἀπὸ Δούνιστας. Κάτ: 990.

Σάκας· περιφρονητικὸν ἐπίθετον τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀ ἑστορος, ὡς ὄντος δῆθεν βαρβάρου καταγωγῆς.

Σακελλαριάδης (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Σοπωτοῦ τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν Κωνσταντῖνον Πετιμεζᾶν ὡς ὑπασπιστὴς εἰς διαφόρους μάχας καὶ δὴ κατὰ τὰς πολιορκίας τῶν Πατρῶν καὶ τῆς Κορίνθου καὶ βραδύτερον ἐν Ἀκράτᾳ ἐναντίον τῶν λειψάνων τῆς διασπαρείσης στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη. Ἀλλὰ καὶ ὡς πολιτικὸς ὁ Σακελλαριάδης τὰ μάλιστα εἰργάσθη εἰς διοργάνωσιν τοῦ ἀρτιπαγοῦς κράτους γενόμενος καὶ Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τοῦ Πολέμου.

Σακελλάριος ὁ ἐξ Ἀ ν δ ρ ι τ σ α ί ν η ς· κληρικὸς καὶ ἀγωνιστὴς παράτολμος τοῦ 1821, παρατάχου παριστάμενος μετὰ τοῦ ἐκ τῶν υἱῶν του καὶ ὅλων του τῶν συγγενῶν σώματος. Συνέτεινε τὰ μέγιστα ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν γενικὴν τῆς ἐπαρχίας του ἐξέγερσιν διὰ τῶν μυστικῶν του ἐνεργειῶν καὶ τῶν συνεννοήσεων εἰς ἃς ἀδιαλείπτως εὑρίσκετο μετὰ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μεμυημένων εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Σακελλαρίου (Θ ε ό δ ω ρ ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χωρίου Φίλια τῶν Καλαβρύτων, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων συμπολεμιστῶν τοῦ Ζαΐμη καὶ ἔμπιστος αὐτοῦ, πολλάκις χρησιμοποιηθεὶς διὰ μυστικὰς πολιτικὰς ἀποστολάς. Γενόμενος φροντιστὴς ἔδειξεν ἄκραν τιμιότητα, καὶ ἐξ ἰδίων πολλὰ δαπανήσας καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος.

Σακελλαρόπουλος (Β α σ ί λ ε ι ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐξ Ἀνδριτσαίνης τῆς Ὀλυμπίας. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔδραμεν εἰς τὰ πεδία τῶν συγκρούσεων ἐν Καρυταίνῃ καὶ Λάλα, ὅπου τὰ μέγιστα διεκρίθη ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ αὐταπαρνήσει, ἔπεσε δὲ ἡρωϊκῶς μαχόμενος μετ' εὐαρίθμων ὁπαδῶν του εἰς τὴν αἱματηρὰν μάχην τοῦ Λουσίου.

Σακκαράχ ἢ **Σακκάρα** (ὄρα καὶ λ. Π υ ρ α μ ί δ ε ς· κωμοπ τῆς Αἰγύπτου, 18 χλμ. Ν τῆς Γιζέχ παρὰ τὴν Λιβυκὴν ὀροσειρὰν καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀρχ. χωρίου Πα-Σοκάρι, κατ. 4000. Ἦν ποτε ἐκ τῶν προαστείων τῆς Μέμφιδος τὸ μᾶλλον προσεγγίζον εἰς τὴν νεκρόπολιν, ὅπερ ὀφείλει τὸν πλοῦτόν του εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν ἀρχαιοτήτων. Μεταξὺ δὲ τὸ ὄν. αὐτοῦ εἰς συστάδα ἔνδεκα πυραμίδων, ὧν ἡ σπουδαιοτέρα εἶνε ἡ κλιμακωτή, περικυκλοῦνται δὲ ὑπὸ τάφων ἀρχαιοτάτων, τοῦ εἴδους τῶν Ματαμπᾶς, ἐν οἷς εἰσὶ τεθαμμένοι ἡγεμόνες τῆς Δ', καὶ Ε' καὶ Ϛ' δυναστείας.

Σακχαλὲν ἢ Σ α γ χ α λ ι ὲ ν (κατὰ παραφθορὰν **Σαχαλίνη** καὶ **Σοκολίνη**)· νῆσος τῆς Ὀχοτσκικῆς θαλάσσης, χωριζομένη τῆς ἀνατολικῆς Σιβηρίας διὰ τοῦ πορθμοῦ τῆς Ταρταρίας καὶ τῆς Ἰαπωνικῆς νήσου Γέσω διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Λαπερούς, ἐκτ. 73,365 τετρ. χλμ. Κάτ: 7,500. Ὀρεινὴ χώρα, κλῖμα τραχύ. Αὐτόθι ἀνευρίσκονται πολυάριθμα λείψανα προϊστορικῶν κατοίκων. Πλουσιώτατα στρώματα γαιανθράκων. Ἀνήκει τῇ Ρωσίᾳ ἀπὸ τοῦ 1875. Εἰς ταύτην ἐξορίζονται οἱ εἰς καταναγκα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στικὰ ἔργα καταδεδικασμένοι, οἵτινες καὶ ἀσχολοῦνται εἰς τὴν γαιανθρακωρυχίαν.

Σάλ· ἀρχαία ἔπαυλις ὀχυρὰ ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Τ ο ρ ά ν· μετέδωκε τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς ἐπιφανῆ οἶκον ἐξ οὗ ἐγεννήθη ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος δὲ Σὰλ καὶ πολλὰς ἄλλας ἐξόχους προσωπικότητας. Λ ο υ δ ο β ῖ κ ο ς κ ό μ η ς δὲ Σ ὰ λ, ἀδελφὸς τοῦ Φραγκίσκου (1577—1654)· ἐξησφάλισε τὴν Σαβοΐαν ἀπὸ τῶν Ἱσπανῶν, οἵτινες ἐστρατοπέδευσαν ἐν Φραγκο-Κομητείᾳ, διεπραγματεύθη τὴν συνθήκην τοῦ Δὸλ κλπ. Κ ά ρ ο λ ο ς δὲ Σ ά λ, ἱππότης τῆς Μελίτης, υἱὸς τοῦ προηγουμένου (1625—54), διεκρίθη κατὰ τῶν Τούρκων καὶ μετέσχε τῆς ὑπερασπίσεως τῆς Κρήτης τὸ (1650)', διετέλεσε διοικητὴς τῆς Γαλλικῆς μερίδος τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου, ἣν ἐκυβέρνησε κατόπιν ἐν ὀνόματι Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' ὑπὸ τὸν τίτλον ἀντιβασιλέως τῆς νήσου, ἀπέθανε δὲ ἀποκρούων τοὺς Ἄγγλους πολιορκοῦντας τὴν νῆσον.

Σάλα· ἀρχ. ὄν. τοῦ Ὕ σ σ ε λ (ποτ. τῶν Κάτω χωρῶν), ὅστις, ὡς νομίζεται, ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Σαλικοὺς-Φράγκους.

Σάλα· (Ἄ γ γ ε λ ο ς), Ἰατρὸς ἐκ Βικεντίας τῆς Ἐνετίας, ἀπ: 1640, ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα του ἕνεκα θρησκευτικῶν λόγων καὶ ἐξήσκησε τὴν ἐπιστήμην του ἐν Ζυρίχῃ, Χάγῃ Ἀμβούργῳ κλπ. Τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐγένετο συλλογὴ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἔργα Ἰατρικο-χημικά», ἐν Φραγκφούρτῃ 1647 καὶ Ρουὲν 1650.

Σάλα· (Ν ι κ ό λ α ο ς), συνθέτης Νεαπολιτανός, 1701—1800, ἐξέδωκεν ἐν Νεαπόλει τὸ 1794 «Πραγματείαν περὶ μουσικῆς συνθέσεως» ἀξίαν πολλοῦ λόγου.

Σαλά· ποτ. τῆς Γαλλίας, πηγάζει ἐκ τῶν Πυρηναίων ἐν τῷ διαμτῆς Ἀριέζ, διευθυνόμενος δὲ πρὸς τὰ ΒΔ ἐμβάλει εἰς τὸν Γκαρὸνν (Γαρούμναν) ἐκ τῆς δεξ. ὄχθης μεταξὺ Μάρτρ καὶ Σαὶντ-Μαρτορύ. μῆκ. 75 χλμ.

Σαλάγγα ἢ μᾶλλον **Σαράχα**· μεγάλη ἀγορὰ τῆς Ἄνω-Γουϊνέας πρὸς Β τῶν ἀγγλ. κτήσεων τοῦ Κ ό τ δ' Ὄ ρ· κάτ. 6500. Ἡ μεγάλη σπουδαιότης τῆς Σαλάγγας, ἔγκειται εἰς τὴν ἐμπορικὴν θέσιν αὐτῆς, ἀπέχουσαν ἐξ ἴσου ἀπὸ πάντων τῶν σημείων τῆς καμπύλης τοῦ Νίγγερ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κειμένην τῶν εἰς τὴν παραλίαν μεταβαινόντων καραβανίων. Ἀγορὰ ζωηροτάτη.

Σαλάγκα· νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸ τῆς Δ πλευρᾶς τῆς Μαλαισιακῆς χερσονήσου, ὑπάγεται εἰς τὸ Σιάμ, ἐκτ. 762 ττρ. χλμ. Κατ: 12500.

Σαλαγκὸρ ἢ **Σελαγκόρ**· κράτος καὶ λαὸς ἰθαγενὴς τῆς Μαλαισίας ἐπὶ ΝΔ ἀκτῆς τῆς χερσονήσου Μαλάκκας, κατ. 125000, πρωτ. Κ ο υ χ ά λ α-Λ ο υ μ π ο ύ ρ· Πολυάριθμα στρώματα κασσιτέρου.

Σαλαδῖνος (Ν α ζ ὲ ρ-Γ ι ο υ σ ο ὺ φ-Σ α λ ὰ χ-Ἐ δ δ ί ν)· ὁ Α', Αἰγιουβίτης Σουλτᾶνος τῆς Αἰγύπτου, ἐγεν. 1137 ἐν Τακρὶτ τῆς Μεσοποταμίας, υἱὸς Κούρδου τινὸς ὀνόματι Λίγιούβ. Ἀπὸ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας ἀνεδείχθη διὰ τὰ κατὰ τῶν Χριστιανῶν κατορθώματά του, ὑπηρέτησεν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐν Αἰγύπτῳ καὶ διὰ τὸν 'Αταμπὲκ (πατέρα τοῦ βασιλεύοντος) Νουρεδδῖν (1164-69), ἐγένετο Βεζύρης τοῦ τελευταίου Φατιμίτου καλίφου 'Αδχὲδ Λεδινιλλάχ, ἔθηκε τέρμα εἰς τὴν καλιφίαν τῆς Αἰγύπτου 1171, εἶτα δὲ ἐπωφελήθη τοῦ θανάτου τοῦ Νουρεδδῖν 1173 καὶ τῆς ἀνηλικιότητος τοῦ Σαλὰχ-'Ισμαὴλ, υἱοῦ τοῦ ἡγεμόνος τούτου, καὶ ἥρπασε τὴν ἀντιβασιλείαν καὶ τὴν ἀταβεκίαν τῆς Συρίας 1175. Ἐγένετο ἀνεξάρτητος ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἤνωσεν εἰς τὰς χώρας του τὸ μέγιστον μέρος τῆς Μεσοποταμίας. Ἐν Ραμλὲχ 1178 ἡττήθη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, ἀλλ' ἐνίκησεν ἐν Πανεάδι (Καισαρείᾳ τοῦ Φιλίππου)· κατεπολέμησε πολλάκις τὸν Γκὶ-δὲ-Λουζινιάν, μάλιστα ἐκ Τιβεριάδι, ἔνθα καὶ συνέλαβεν αὐτὸν 1187, τῷ αὐτῷ δ' ἔτει ἔθηκε τέρμα καὶ εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἱερουσαλὴμ διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ. Ἡ πτῶσις δὲ τῆς Ἱερουσαλὴμ συνήγειρε τὴν Γ' Σταυροφορίαν. Ὁ Σαλαδῖν τὸ πρῶτον ὑπέστη ἀτυχήματά τινα. Εἶδε καταληφθείσας ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Ἄκρης, τὴν Καισάρειαν, τὴν Γιάφφαν, οὐχ ἧττον καὶ παρὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν Χριστιανῶν καὶ μάλιστα Ριχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν κατάκτησιν αὐτοῦ. Ἀπέθανε τὸ 1193 ἀφήσας ἕνα ἀδελφὸν τὸν Μαλὲκ-'Αδὲλ καὶ 17 υἱοὺς οἵτινες διενείμαντο τὸ κράτος αὐτοῦ. Δραστήριος, ἐπιδέξιος καὶ γενναῖος ὁ Σαλαδῖνος εἶχεν ἐπισύρῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐκτίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν Χριστιανῶν.

Σαλαδῖνος Β'· σουλτᾶνος Αἰγυουβίτης τοῦ 'Αλεπίου 1229—61, δισέγγονος τοῦ προηγ., μάτην ἐπειράθη ἵνα ἐπανακτήσηται τὴν Αἴγυπτον, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν Τατάρων ἀξιωματικῶν του.

Σαλάδο (Ρίο)· ποτ. τῆς Ν 'Αμερικῆς ἐν τῇ 'Αργεντινῇ δημοκρατίᾳ, πηγάζει ἐκ τῶν ἑλωδῶν τεναγῶν τῆς 'Αργεντινῆς Παμπᾶ, ἐν τῇ ΒΔ ἄκρᾳ τοῦ κράτους τοῦ Βουένος-Ἄϋρες, ἐμβάλλει εἰς τὸν Ριο-δὲ-λὰ-Πλάτα. Μῆκ: 670 χλμ. — Ἕτερος ποταμὸς τῆς 'Αργεντινῆς Δημοκρατίας, ἐν τῇ ἐπαρχ. Σάλτας σχηματιζόμενος ἐκ τῆς συμβολῆς τοῦ Γκουάχιπα καὶ τοῦ Ἀρία, χωρίζει τὰς ἐπαρχίας Τουκουμὰν καὶ Σαντιάγο, ἐμβάλλει εἰς τὸν Παράνα. Μῆκ. 1800 χλμ.

Σαλαμάγκα· Σ α λ μ ά ν τ ι κ α παρ' ἀρχαίοις, π. τῆς 'Ισπανίας ἐν τῷ ἀρχ. βασιλείῳ Λέοντος, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας ἐπὶ τοῦ Τορμές, 178 χλμ. ΔΒΔ τῆς Μαδρίτης, κατ. 23000, ἔχει ἐπισκοπήν, διάσημον Πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν τὸ 1239, ἐπὶ πολὺ δὲ ἀκμάσαν, ἀλλ' ἤδη λίαν παρηκμακός, καθεδρικὸν ναὸν Βυζαντιακοῦ ρυθμοῦ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, καὶ καθεδρικὸν νεωτέρων χρόνων πλουσιώτατον, Γυμνάσιον (Κολλέγγιο Βιέγιο) μετὰ σπουδαίου μουσείου. Μεγάλην πλατεῖαν περιθεσμένην ὑπὸ ἀψίδων κεκοσμημένων διὰ γλυφῶν παριστωσῶν τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας τῆς 'Ισπανίας, ὡραίαν ρωμαϊκὴν γέφυραν ἐξ 27 τόξων. 'Αρχαιοτάτη πόλις. Σπουδαία ἐπὶ Καρχηδονίων, Ρωμαίων, Γότθων, ἠρειπώθη κατὰ τὴν 'Αραβικὴν κυριαρχίαν, ἀλλ' ἐπανηγέρθη τὸν ΙΒ' αἰῶνα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Οἱ Ἄγγλο-Ἱσπανοί, διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ Βέλλιγκτον, ἐνίκησαν τὸν Μαρμὸν αὐτόθι τὴν 21 Ἰουλίου 1812. Ἡ ὁμων. ἐπαρχία συνορεύουσα πρὸς Δ μετὰ τῆς Πορτογαλίας ἔχει ἔκτ. 12510 ττρ. χλμ. καὶ 320000 κατ.

Σαλαμαλικείκα· θέσις μετά τινος ἀσημάντου ἀγροικίας τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν (Δυτ.-Ἀχαΐα), 1 ὥρ. 50' ἀπὸ Κάτω-Ἀχαΐας.

Σαλαμβώ· ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις, θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν.

Σαλαμινία· τριήρης χρησιμεύουσα εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ ἡ Πάραλος.

Σαλαμῖνος-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχίας Μεγαρίδος, νομ. Ἀττικῆς. Πρωτ. Σαλαμίς. Ἄλλα χωρ. Ἀμπελάκια, Ἀράπη ἢ Ναύσταθμος, Κακηβίγλα, Μοῦλκι, Περίχωρα διαλελυμ. μονῆς Ἁγ Νικολάου, Σατερλῆ. Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Φανερωμένης. Κάτ: 6,633. Περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν νῆσον Σαλαμῖνα μετὰ τῆς Ψυτταλείας.

Σαλαμίς· νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἔναντι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Μεγαρίδος, ἀποτελοῦσα ἕνα ὑπήμον τῆς δευτέρας. Ἔκτ. 100 τετρ. χλμ. Κάτ: 6,633. Πρωτ. Σαλαμίς μὲ εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, ὡραίας φυτείας καὶ 4,014 κατ. Ἡ ἀρχαία πόλις εὑρίσκεται εἰς τὴν θέσιν τῶν σημερινῶν Ἀμπελακίων, πλησίον τῶν ὁποίων εἶνε σήμερον ὁ Ναύσταθμος μὲ λαμπρὰ δημόσια καταστήματα, πλωτὴν δεξαμενὴν κ.λ. καὶ 2 ἕως 2 1)2 χιλ. κινητὸν ναυτικὸν πληθυσμόν. Ἄλλα χωρία ἡ νῆσος ἔχει 8, ἐν λοιμοκαθαρτήριον (Ἅγιος Γεώργιος) καὶ 1 μονήν. Ἡ Σαλαμὶς στερεῖται ρεόντων ὑδάτων, κατέχει δὲ τὰ ΒΑ τοῦ Σαρωνικοῦ, κλείουσα νοτίως τὸν κολπίσκον τῆς Ἐλευσῖνος, καὶ παρουσιάζει ὑψίστην κορυφὴν εἰς τὸ κέντρον 380 μ.

Σαλαμωνᾶς (Πέτρος)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Λεονταρίου τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας, ὑπηρετήσας πολιτικῶς τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου.

Σαλανδύ· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Οὐάζ, παρὰ τὸν ποτ. Οὐάζ. Κάτ.750. Ἑορτάζεται κατ' ἔτος ἐνταῦθα ἡ ἑορτὴ τῆς Ροζιέρ = ροδοστεφοῦς, καθ' ἣν στέφουσι τὴν ἐναρετωτέραν κόρην τῆς χώρας· ἡ ἑορτὴ αὕτη ἱδρύθη τὸ 535 ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Νοαγιόν, Ἁγ. Μεθάρδου, τελεῖται δὲ τῇ 8ῃ Ἰουνίου.

Σαλάρια (ὁδός)· βραδύτερον Βία Κολλῖνα, μεγάλη λεωφόρος Ρωμαϊκὴ, ἥτις ἀρχομένη ἀπὸ τῆς Κολλίνης Πύλης (πρώην Σαλαρίας) ἐν Ρώμῃ, διέσχιζε τὸ Λάτιον, τὴν Σαβίνην καὶ ἐξετείνετο μέχρις Ἀγκῶνος· διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐκόμιζον εἰς Ρώμην τὸ ἐκ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἅλας (ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη Σαλάρια).

Σάλασσοι· Σάλασσες· λαὸς τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλατίας ἐν τοῖς νῦν διαμερίσμασι τῆς Ἰβρὲ καὶ τῆς Ἀόστης (ἐπαρχ. Τουρίνου ἐν Ἰταλίᾳ). Ἐξώρυσσον χρυσὸν ἐν τοῖς χρυσωρυχείοις τοῖς μεταξὺ τοῦ Σεσία καὶ τοῦ Δουάρ, ὑπετάγησαν δ' αἱ χῶραι αὗται εἰς τοὺς Ρωμαίους τὸ 143 π. Χ. οἵτινες ἵδρυσαν ἐνταῦθα ἀποικίαν Ρωμαϊκὴν, τὴν Ἐπορέδιαν (Ἰβρέ). Τὸ 25 μ.Χ. ἐπεχείρησαν ἐπανάστασιν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἥτις ἐντὸς βραχέος κατεστάλη ὑπὸ τοῦ Τερεντίου Βάρου, ὅστις πολλοὺς αὐτῶν ἐπώλησεν ὡς δούλους, ἵδρυσαν δὲ τότε οἱ Ρωμαῖοι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτην τὴν ἀποικίαν Πραιτώριαν Λουγγούσταν (Ἀόστην).

Σαλβάδωρ· μικρὰ δημοκρατία τῆς Κεντρ. Ἀμερικῆς. Ἔκτ. 21070 τετρ. χλμ. Κάτ. 700,000. Ἐμπόριον ἀκμαῖον, ἰδίως καφέ, καπνοῦ καὶ λουλακίου, βιομηχανία ἀρίστη. Παιδεία ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη. Πρωτ. Ἅγιος Σωτήρ. (Σὰν Σαλβάδωρ.) μὲ 15,000 κατ. Σπουδαιότεραι πόλεις ἡ Ἁγία Ἑλένη (30,000 κάτ.)— Στρατὸς 5,000 ἄνδρες, Προϋπολ. 7 1)2 ἑκατ. φρ. Εἶνε μία ἐκ τῶν πέντε δημοκρατιῶν τῆς Κεντρώας Ἀμερικῆς, ἡ ἐλαχίστη μὲν ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ ἡ δευτέρα ὡς πρὸς τὸν ἀπόλυτον ἀριθμὸν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἡ πυκνότερον κατῳκημένη. Πρὸς Α τῆς Γουατεμάλας καὶ πρὸς Ν τῆς Ὀνδούρας, ἔχει πρὸς Ν τὸν ὠκεανόν. Χώρα ἡφαιστειώδης, κλίμα μεσοτροπικόν. Ἔχει μεγάλα δάση ναυπηγικῆς ξυλείας, ἐβέννου, ἀνακαρδίου, σιδηροξύλου κλπ Καλλιέργειαν ἰαματικῶν βοτανῶν (τῆς βαλσαμίνης, ἀφ' ἧς ἐξάγεται τὸ περιώνυμον «βάλσαμον τοῦ Περού»), κλπ. Ὀρυχεῖα πολυτίμων μετάλλων. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι ἦσαν οἱ Ἀζτέκαι. Ὑπεῖκεν εἰς τὴν Ἱσπανίαν μέχρι τοῦ 1821. Ἀποκατέστη ὁριστικῶς ἀνεξάρτητος τὸ 1824.

Σαλβανδύ (Νάρκισσος-Ἀχιλλεύς, κόμης δέ)· συγγραφεὺς καὶ πολιτ. ἀνὴρ Γάλλος, Ἰρλανδικῆς καταγωγῆς, ἐγεν. ἐν Κονδόμ, 1795-1856, διεκρίθη ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τῆς Σαξονίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἀπεσύρθη δὲ τῆς στρατ. ὑπηρεσίας ὡς λοχαγός. Συνεδέθη μετὰ τοῦ Σιατωβριὰν καὶ ἐτήρησεν ἐκ συμφώνου μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ «Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων» ρωμαλέαν πολεμικὴν στάσιν κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Βιλλὲλ, διετέλεσε δὲ σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ τῆς ὑπουργίας τοῦ Μαρτινιὰκ 1827, ἀπεσύρθη δὲ ἐπὶ Πολινιὰκ καὶ ἐπεδόθη αὖθις εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Ὑπουργὸς ὡσαύτως τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως ἐπὶ τῆς ὑπουργίας Μολὲ 1837, εἶτα πρέσβυς εἰς Τουρῖνον, Μαδρίτην, ἐπανῆλθε τὸ 1845 εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἐν ᾧ παρέμεινε μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848. Χαρακτὴρ νομιμόφρονος καὶ γενναιόφρονος, ἐξετιμήθη καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀντιπάλων του. Ὡς ὑπουργὸς ἔπραξε πολλὰ ὑπὲρ τοῦ Πανεπιστημίου. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γαλ. Ἀκαδήμειαν 1835. Συνέγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Πολωνίας» κλπ.

Σαλβετὰ ἢ Σαλβ.—Πεϋραλές· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἀβεϋρών. Κάτ. 3,550.

Σαλβετὰ-δ' Ἄνγγλ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἐρωλ. Κάτ. 3,400. Κατάστημα λουτρῶν μεταλλικῶν τοῦ Ριεμαγιού.

Σαλβέτρ (Εὐσέβιος Βακοννιέρος δέ-)· συγγραφεὺς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐκ Παρισίων, 1771-1839. Κατὰ τὸν μῆνα Βανδεμαὶρ τοῦ Γ' ἔτους τῆς γαλλ. ἐπαναστάσεως προήδρευσε τῶν κατὰ τῆς Νομοθετικῆς Συνελεύσεως τμητάτων, δι' ὃ καὶ κατεδικάσθη ἐρήμην εἰς θάνατον,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἀθῳωθεὶς τὸ ἑπόμενον ἔτος, ἀπὸ τοῦ 1824 διαρκῶς σχεδὸν βουλευτὴς Παρισίων, διεκρίθη διὰ τὰ φιλελεύθερα καὶ πατριωτικὰ φρονήματά του μεταξὺ τῶν ἄκρων ἀντιπολιτευομένων, τὸ 1830 ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐλεύθερον μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιγραφῶν. Κατέλιπεν «Ἐρωτικὰς ποιήσεις», μίαν τραγῳδίαν «τὴν Φαιδωσίαν» καὶ πολυαρίθμους πολιτικὰς καὶ φιλολογικὰς συγγραφάς.

Σαλβιανός· Σαλβιέν· ἱερεὺς ἐν Μασσαλίᾳ ἐγεν. 390 ἐν Κολωνίᾳ ἢ Τρῆβ ἐκ διακεκριμένου Γαλατικοῦ οἴκου, νυμφευθεὶς καὶ πατὴρ τέκνου μάλιστα, ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς συζύγου ἀπηρνήθη τὸν κόσμον, διένειμε τὰ ὑπάρχοντά του εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐγένετο μοναχὸς ἐν τῇ μονῇ τῆς Λερέν, εἶτα δὲ ἱερεὺς ἐν Μασσαλίᾳ (430). Εἶνε ὁ νέος Ἱερεμίας τῆς ἐποχῆς του· ἔγραψε πολλὰ διδακτικὰ ἔργα ἐν οἷς ζωηρῶς ἐξεικόνιζε τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἁμαρτίας τῆς συγχρόνου αὐτοῦ ἐποχῆς.

Σαλβιάτι (Ἰωάν)· ἐπίσκοπος Φερράρας καὶ καρδινάλιος 1490-1553, ἔγγονος Λαυρεντίου τοῦ Μεγαλοπρεποῦς καὶ ἀνεψιὸς Λέοντος τοῦ Ι', ἐξεπλήρωσε διαφόρους διπλωματικὰς ἀποστολὰς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τῆς ἁγ. ἕδρας, διεξήγαγε δὲ τὰς διαπραγματεύσεις παρὰ Καρόλῳ τῷ Ε' διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν Φραγκίσκου τοῦ Α' ἐπροστάτευσε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας. Ὁ ἀδελφός του Βερτράνδος Σ. ἡγούμενος τοῦ τάγματος τῆς Μάλτας, ἠκολούθησεν εἰς Γαλλίαν τῇ Αἰκατερίνῃ τῶν Μεδίκων, συγγενεῖς του, ἣ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος πνευματικός, ἐγένετο ἐπίσκοπος τοῦ Κλερμὸν καὶ ἐν τῇ γενικῇ Συνελεύσει τῶν τάξεων τοῦ 1557 βουλευτὴς τοῦ κλήρου. Ἀπ. 1568. Λεονάρδος Σ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου, ἐγεν. ἐν Φλωρεντίᾳ, 1540—1589, ἐκ τῶν πρώτων μελῶν τῆς Ἀκαδημείας τῆς Κρούσκα, ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἀντιπάλων τοῦ Τάσσου, ἐπικρίνας μετὰ χολῆς τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ, ὡς καὶ τοῦ Βοκκακίου. Συγγραφεὺς πολυγράφος.

Σαλβιάτι (Φραγκίσκος ὁ Ῥόσσι ἐπιλεγόμενος ὁ Σ.), ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Φλωρεντίᾳ 1510—1563, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ καρδιναλίου Ἰωάννου Σαλβιάτι, οὗ ἐξ εὐγνωμοσύνης ἔλαβε τὸ ὄνομα, εἰργάσθη ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Φλωρεντίας, Ῥώμης, Βενετίας, ἐν τῇ ἐπαύλει Δαμπιὲρ τοῦ Καρδιναλίου τῆς Λωρραίνης, τολμηρότατος ἐν τῷ σχεδίῳ καὶ πλουσιώτατος ἐν τῇ συνθέσει, οὐχὶ ὅμως τόσον ἐπιτυχὴς ἐν τῷ χρώματι. Εἰκόνες αὐτοῦ εἰσὶν ἐν Λούβρῳ.

Σαλβίνι· διαπρεπὴς σύγχρονος Ἰταλὸς ἠθοποιός, γεννηθεὶς τὸ 1829. Ἀπεδείχθη ἔξοχος εἰς πολλὰ τῆς Εὐρώπης θέατρα, τελευταίως δ' ἔτι (1900) ὑπεδύθη ἐν Πετρουπόλει μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τὸ πρόσωπον τοῦ «Ὀθέλλου» ἐν ἡλικίᾳ πλέον 72 ἐτῶν.

Σάλβιος-Ἰουλιανός· Ρωμαῖος νομοδιδάσκαλος, πρόπαππος τοῦ Αὐτοκ. Διδίου Ἰουλιανοῦ, ὑπῆρξε πραίτωρ, ἔπαρχος (Πρεφέκτους) Ρώμης, εἷς ὕπατος, ἀλλ' ἰδίᾳ εἶνε γνωστὸς ὡς ταξινομήσας κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκρ. Ἀδριανοῦ πάντα τὰ πραιτωρικὰ διατάγματα, ἅπερ ἐπιθεωρήσας ἐδημοσί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ευσε ταξινομήσας κατὰ τάξιν ὕλης. Ἡ συλλογὴ αὕτη ἐπικυρωθεῖσα διὰ συγκλητικοῦ ψηφίσματος τοῦ ἔτους 131, ἔλαβεν ἰσχὺν νόμου.

Σαλγανεύς· κώμη τῆς ἀρχ. Βοιωτίας ἐπὶ ὑψώματος περὶ τὸ στενὸν τοῦ Εὐρίπου, κληθεῖσα οὕτω ἀπό τινος Βοιωτοῦ Σαλγανέως ὅστις ὡδήγησε τὸν στόλον τοῦ Ξέρξου διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Σαλγγάρ· (Μοδχαφφέρ-Ἐδδίν), ἀρχηγὸς Τουρκομάνος κυριεύσας ἀπὸ τῶν Σελδζουκιδῶν τὸ Φαρσιστὰν (ἀρχ. Περσίδα) περὶ τὸ 1148, ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Ἀταμπὲκ (Πατρὸς βασιλέων) καὶ ἀπέθανε τὸ 1168. Γενάρχης τῆς δυναστείας τῶν Σαλγγαριδῶν ἢ Σαλγγαριανῶν, ἣν ἡ εἰσβολὴ τοῦ Χουλαγγοῦ κατέλυσε τὸ 1264.

Σάλδαι· π. ἀρχ. τῆς Μαυριτανίας (Μαρόκου) νῦν Μπουζί.

Σαλδάνια Ὀλιβέϊρα· (Κάρολος δοὺς τῆς-), στρατηγὸς πορτογάλος. 1791—1861, ἔγγονος τοῦ Μαρκησίου δὲ Πομπάλ, ἠναγκάσθη ν' ἀκαταλίπῃ τὴν Πορτογαλίαν ἕνεκα τῶν πρὸς τοὺς Γάλλους σχέσεών του. Ἐπανῆλθε τὸ 1815 καὶ ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τὸ 1825, διοικητὴς Ὀπόρτου τὸ 1826, εἶτα ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν. Τὸ 1828 ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Συνταγματικοῦ κόμματος ὅπερ ὑπεστήριζε τὴν Δόνια Μαρίαν καὶ τὸ σύνταγμα τοῦ 1826 κατὰ τοῦ Δὸμ-Μιγκουὲλ (Δὸν Μιχαήλ), ἀλλ' ἠναγκάσθη καὶ αὖθις νὰ ἐκπατρισθῇ. Ἐπανῆλθεν εἶτα τὸ 1833 καὶ ἐπολέμησε τοὺς ἀπολυταρχικοὺς ἐν Λισβόνᾳ. Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τὸ 1833-36· ἀπῆλθε τῆς Πορτογαλίας ἐπὶ 10 ἔτη αὖθις, ἐπανελθὼν δὲ τὸ 1846, διετέλεσεν αὖθις ὑπουργὸς τὸ 1849 καὶ 1851—1856.

Σαλδέ· φρούριον Γαλλικὸν ἐν Σενεγάλῃ τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐμπορικὸν ἀποικιακὸν κέντρον, ἐπὶ τοῦ κυρίου βραχίονος τοῦ Σενεγάλη (ὄχθη ἀριστ.) ἔχει 550 κατ. ἐμπόριον κόμμεως, κέχρου, δερμάτων κλπ. Ἡ ὁμών. διοικητικὴ περιφέρεια ἔχει κατ. περὶ τὰς 58,000.

Σαλὲ ἢ Σλὰ (Σάλα)· π. καὶ λιμὴν τοῦ Φὲζ τοῦ Μαρόκου, παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Βοὺ-Ρεγγράγγ ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ, κάτ. περὶ τὰς 10,000. Ὁ λιμὴν αὐτῆς, ἄλλοτε ἐπίφοβος λιμὴν τῶν πειρατῶν, εἶνε νῦν ἀμμόχωστος. Τὸ ὄνομα ἔχει ἀπὸ τῆς ἀρχαίας Φοινικικῆς ἀποικίας Σ ά λ α ς, εἰ καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, ἅτε ἐκείνης ἱδρυμένης εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην.

Σαλέλ· (Οὔγγ), ποιητὴς Γάλλος, ἐγεν. ἐν Κουερσὶ περὶ τὸ 1500, ἀπέθ. τὸ 1553. Ἐπροστατεύθη ὑπὸ τοῦ Φραγκίσκου Α', ἀνέλαβε δὲ κατ' αἴτησιν αὐτοῦ τὴν ἔμμετρον μετάφρασιν τῆς «Ἰλιάδος» εἰς τὴν γαλλικήν, ἣν κατέλιπεν ἀτελῆ, μόνον τὰ 12 πρῶτα στοιχεῖα φθάσας νὰ μεταφράσῃ, ἐδημοσιεύθη δὲ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, 1855. Κατέλιπε καὶ ἄλλας τινὰς μετρίας ἀξίας ποιήσεις.

Σαλέμ· ὄν. 2 πόλεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς, ὧν ἡ μὲν πρωτ. τῆς Ὀρεγγὸν ἐπὶ τοῦ Βιλλαμέτ, παραποτάμου τοῦ Κολομβίας, κάτ. 5,500, ἡ δ' ἑτέρα 25 χλμ. πρὸς Β τῆς Βοστὸν ἐν Μασ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σαχουσέττη, κάτ. 30,000. Παρὰ ταύτην εἰς ἀπόστ. 3 χλμ. κεῖται τὸ ἵδρυμα Π η α ϐ ό δ υ ἀνεγερθὲν παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ περιώνυμος φιλάνθρωπος οὗ τὸ ὄνομα φέρει καὶ ὅστις ἐπλούτισε τὴν Σαλὲμ διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ δωρεῶν. Πατρὶς τοῦ ἱστορικοῦ Πρέσκοττ (ἀποθ. τὸ 1859) καὶ τοῦ μυθιστοριογράφου Χώουθορν (ἀπ. 1864).

Σαλέμ· π. τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν (ἐν Μαδρᾶς), πρωτ. νομοῦ, 185 χλμ. ΝΔ τῆς Πονδοχερῆ, ἐν τῷ ἀρχαίῳ Κράτει τοῦ Σαλὲμ ἢ Σελάμ, ἐπὶ τῆς σιδηροδρομ. γραμμῆς Μαδρᾶς-Καλκούττας. Κάτ: 52,000. Οἱ ὑφανταὶ τῆς Σαλὲμ εἰσὶ περιώνυμοι, καὶ οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς δὲ ἀσχολοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν ὡραίων ταπήτων. Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1768, ἀνῆκει δ' αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ 1792 μόνον.

Σαλεμπέν· Φραγκισκανὸς μοναχός, ἐκ Πάρμης, 1221-1289, περιῆλθε πλεῖστα τῶν μοναστηρίων τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας καὶ ἐγνώρισε τοὺς πλείστους τῶν μεγάλων τῆς ἐποχῆς του, Ῥωτσερίκον Β', Ἰννοκέντιον Δ', Ἅγ. Λουδοβίκον κλπ. Ἠσπάσθη τὰ μυστικὰ δόγματα τοῦ Ἰωακεὶμ δὲ Φλώρ, προλέγοντος θρησκευτικὴν ἐπανάστασιν κατὰ τὸ 1260, καθ' ἣν «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πνεύματος» θὰ ἀντικαθίστα τὴν «Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ». Συνέγραψε «Χρονικὸν» πλῆρες περιέργων λεπτομερειῶν τοῦ μοναστικοῦ βίου τῶν χρόνων ἐκείνων.

Σαλέν· Σ α λ ῖ ν α ι, πρωτ. δῆμος ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἰούρα, ἐπὶ τοῦ Φουριὲζ, εἰς ὕψος 354 μ., 26 χλμ. ΒΑ τοῦ Πολινγύ. Κάτ: 6,300. Οἶνοι καλοί, φαϐεντιανὰ ἀγγεῖα, ἁλυκαί, ταρίχευσις ἰχθύων, πηγαὶ ἁλατοῦχοι μετὰ καταστήματος λουτρῶν, μουσεῖον καὶ βιϐλιοθήκη 12,000 τομ. ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν Ἰησουϊτῶν ναῷ, ἐρείπια φρουρίων ἀρχ. καὶ τιμαριωτικῶν ἐπαύλεων καὶ μονῶν. Πόλις ἀρχαία καὶ σημαντικὴ ἱστορικῶς, ἱδρύθη ὡς συνοικισμὸς τὸ πρῶτον περί τινα μονὴν τοῦ Ἁγ. Μαυρικίου τὸν ς' αἰῶνα καὶ ϐαθμηδὸν ἐπεξετάθη. Πατρὶς πολλῶν ἐπισήμων τῆς Γαλλίας ἀνδρῶν.

Σαλένδρ· γαλλ. δῆμος καὶ κωμόπ. ἐν τῷ νομῷ Γκαρδ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἀϐέν. Κάτ: 2,600. Ὀρυχεῖα ἀργυρούχου μολύϐδου. Ἐργαστήρια χημικῶν προϊόντων, ἐν οἷς ὁ Σαὶν-Κλαὶρ Βεϐίλλ ἐποιήσατο τὰς ἀξιολόγους αὐτοῦ περὶ ἀλουμινίου ἐπιστημονικὰς ἐργασίας.

Σολεντίνοι· λαὸς τῆς μεσημϐρ. Ἰταλίας μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου καὶ ὅστις κατῴκει τὴν Ἰαπυγίαν ἢ Σαλεντίνην χερσόνησον (ϐραδύτερον κληθεῖσαν χώραν τοῦ Ὀτράντου, νῦν δὲ ἐπαρχίαν Λέτσε). Ἡ μητρόπολις αὐτῶν Σ α λ ε ν τ ί α, κατὰ τὴν παράδοσιν ἐκτίσθη μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Μετέσχον τῶν πολέμων τῶν Σαμνιτῶν καὶ τοῦ Πύρρου κατὰ τῶν Ρωμαίων καὶ ὑπετάγησαν τὸ 267 π. Χ.

Σαλέρ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Καντὰλ ἐπὶ ὀροπεδίου ἐκ ϐασάλτου λίθου. Κάτ: 1100, ἀξιόλογον καὶ ἰδιαίτερον γένος ἰϐαγενῶν ϐοῶν καλοῦνται ἐκ τοῦ ὀνομ. τῆς πόλεως.

Σαλέρν· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Βὰρ ἐπὶ τοῦ Μπρέσκ, κατ. 2900. Ἐργοστάσια φαϐεντιανῶν ἀγγείων.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σαλέρνο· λατ. Σαλέρνουμ, π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῷ πρώην Βασιλ. τῆς Νεαπόλεως, πρωτ. τῆς Ἐσωτερικῆς Ἡγεμονίας (νῦν ἐπαρχία Σαλέρνου), εἰς τοὺς πρόποδας λόφων ἐπὶ τῆς Β ἀκτῆς τοῦ ὁμων. κόλπου, 45 χλμ. ΝΑ τῆς Νεαπόλεως, κατ. 35000. Ἀρχιεπισκ. ἱδρυθεῖσα τὸ 974. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, ἄλλοτε ἀκμάζων, ἤδη ἀμμόχωστος. Εἶχεν ἄλλοτε Πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Ροβέρτου Γκυισκάρδ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΑ' αἰῶνος καὶ περιώνυμον ἰδίᾳ διὰ τὴν ἰατρικὴν αὐτοῦ σχολήν. Ὑπάρχει συλλογή τις ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰατρικὴ τῆς σχολῆς τοῦ Σαλέρνου» συλλογὴ ἰατρικῶν παραγγελμάτων εἰς λατινικὴν ἔμμετρον, ὡς νομίζεται συντεθεῖσα περὶ τὸ 1100 ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μιλάνου διὰ τὸν Δοῦκα τῆς Νορμανδίας. Ἡ πόλις ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν, ἐδέχθη ἀποικίαν Ρωμαϊκὴν τὸ 195 π. Χ. κατέστη δὲ σημαντικὴ ἐπὶ αὐτοκρατορίας. Ἁλωθεῖσα ὑπὸ τῶν Γότθων καὶ εἶτα τῶν Λομβαρδῶν κατέστη ἐπί τινα χρόνον ἡ καθέδρα τῶν Λομβαρδῶν δουκῶν τοῦ Βενεβέντου, οἵτινες τὸ 840 ἐξεδιώχθησαν τοῦ Σαλέρνου, ὅπερ προήχθη εἰς ἀνεξάρτητον ἡγεμονίαν. Τὸ 1006 οἱ ἐξ Ἁγίας Γῆς ἐπιστρέφοντες Νορμανδοὶ ἱππόται ἐνίκησαν παρὰ τὴν πόλιν ταύτην τοὺς Σαρακηνούς, τὸ 1705 ὁ Νορμανδὸς Ροβέρτος Γκισκάρδος κατέλαβε τὴν ἡγεμονίαν ταύτην καὶ ἥνωσε μετὰ τοῦ δουκάτου τῆς Πουλλίας (Ἀπουλίας). Τὸ 1195 ἡ πόλις αὕτη κατελήφθη καὶ σχεδὸν κατεστράφη ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Ἑρρίκου Δ'. Ἀκολούθως ἐκληροδοτήθη εἰς τὸ στέμμα τῆς Νεαπόλεως, οἱ δὲ πρωτότοκοι υἱοὶ τῶν βασιλέων αὐτῆς ἐκαλοῦντο «Πρίγκιπες τοῦ Σαλέρνου» ἕκτοτε μέχρι τοῦ Ροβέρτου (1302).

Σάλεσι· χ. τοῦ δήμου Ὡρωπίων τῆς Ἀττικῆς, 2 1/4 ὥρ. ἀπὸ Σκάλας-Ὡρωποῦ. Κάτ: 960 γεωργοὶ καὶ κτηνοτρόφοι.

Σαλεσμανῶν-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Νάξου τῆς ὁμωνύμου νήσου τῶν Κυκλάδων καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ὁμων. κωμοπόλεως. Κάτ: 3.

Σαλέττ· χ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Ἰζὲρ κάτ. 600. Ἔχει ναὸν ρυθμοῦ ρωμανικοῦ ἐγερθέντα ἐν θέσει ὑψηλῇ (1800 μ.), ἔνθα ὡς λέγεται ἡ Παρθένος παρουσιάσθη εἰς δύο παιδία τὴν Μελανίαν Μαβιὲ καὶ τὸν Μαξιμῖνον Ζιρώ.

Σαλεῦ· τιτανώδες ὀροπέδιον πρὸς τὰ ΑΝΑ τῆς Γενεύης, ὕψ. 1380 μ. Διαιρεῖται εἰς μέγα καὶ μικρὸν Σαλεῦ διὰ σχισμῆς τινος, ἥτις καλεῖται Κρὲ δὲ Μοννετιέ.

Σάλζμπαχ· χωρ. τοῦ μεγ. Δουκάτου τῆς Βάδης (ἐν τῷ νομῷ Μέσου Ρήνου), 25 χιλ. ΒΑ τοῦ Στρασβούργου. Κάτ: 2,000. Ἐνταῦθα ὁ στρατηγὸς Τυρὲννη ἐφονεύθη βληθεὶς ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου τὴν 15)27 Ἰουλίου 1675. Πυραμὶς ἠγέρθη ἐπὶ τῆς θέσεως ἔνθα ἔπεσε τὸ 1829 πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος.

Σάλη· πάλ. παραθαλασσία τῆς ἀρχ. Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμοθρᾴκας.

Σαλήμ· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἱερουσαλήμ.

Σαλί· (Ὀδυσσεύς, βαρόνος δέ-),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐξ ἀρχ. οἴκου τῆς χώρας τῶν Γριζωνιῶν, 1594—1674, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐγένετο στρατάρχης τῆς Γαλλίας, εἶτα διοικητὴς τοῦ Κονί.-Κ ά ρ ο λ ο ς-Ὀ δ υ σ σ ε ὺ ς δὲ Σ α λ ί, 1728—1800, παρέσχε πολλὰς διπλωματικὰς ὑπηρεσίας ἐν τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Γριζωνιῶν· τὸ 1792 συνέλαβε τὸν Σεμονβίλ, πρέσβυν τῆς Γαλλίας καὶ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς Αὐστριακοῖς, δι' ὃ καὶ ὅτε ἡ Ἑλβετία ὑπετάγη εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπεσύρθη εἰς Βιέννην· συνέγραψεν ἱστορικὰ τῆς χώρας αὐτοῦ καὶ πολιτικά.— Ἰ ω.-Γ κ ο δ ὲ ν τ ς δὲ Σ α λ ί, 1762—1834, ἀρχαῖος λοχαγὸς τῆς ἑλβετικῆς φρουρᾶς τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Γαλλίας· διεκρίθη ὡς ἐλεγειακὸς καὶ λυρικὸς ποιητής.

Σαλιβάχνα· βασιλεὺς τῆς Π ρ α τ ι σ θ ά ν α, ἐν Δεκκὰν τῶν Ἀν. Ἰνδιῶν, ἐβασιλ. τὸν Α' μ.Χ. αἰῶνα, ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε τὸν Βικραμαδίτυα ὅστις εἶχεν εἰσβάλει εἰς τὸ κράτος του. Ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ὠνομάσθη χρονολογικὴ ἐποχὴ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ 78 μ. Χ. λεγομένη δ' ὡσαύτως καὶ χρονολογία τῶν Σ ά σ ε ς.

Σαλιέρι (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς), συνθέτης μουσικός, ἐγεν. ἐν Λενζάνο τὸ 1750, ἀπ. ἐν Βιέννῃ τὸ 1825, ἐπλούτισε τὸ μελοδραματολόγιον τῶν Παρισίων καὶ τῆς Βιέννης διὰ πολλῶν ἔργων, ἐν οἷς ἀξιολογώτερα αἱ Δαναΐδες, ὁ Ταρὰρ Ἀσσούρ, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμούζ» κλπ.

Σαλικὸς (νόμος)· συλλογὴ θεσμῶν παρὰ τοῖς Φραγκο-Σαλιανοῖς, συνετάχθη βεβαίως πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Κλόβις, διότι εἶνε προγενεστέρα τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν Φράγκων καὶ τῆς ἰδρύσεως ἰσχυρᾶς βασιλικῆς ἀρχῆς. Ἡ ἀρχαιοτέρα σύνταξις τοῦ Σαλικοῦ νόμου χρονολογεῖται ἀφ' ὅτου οἱ Σαλιανοὶ ᾤκουν περὶ τὰ ἕλη τοῦ σημερινοῦ Α ἰ ν ῶ, πιθανῶς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεροβαίου ἢ τοῦ Κλοδίωνος. Ἀλλ' ὁ Κλόβις, ὁ Χιλδεμπέρτος καὶ ὁ Κλοτάριος ἐξέδωκαν συμπληρωματικὰ διατάγματα, ἅπερ ἔν τισιν ἐκδόσεσιν συνεχωνεύθησαν μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου. Δὲν εἶνε δὲ ὁ νόμος οὗτος, ὡς χαρακτηρίζει αὐτὸν κοινὴ φήμη λίαν διαδεδομένη, νόμος περὶ διαδοχῆς τοῦ βασιλ. θρόνου. Περιέχει μὲν κεφάλαιόν τι ἐπὶ τοῦ δικαίου τῆς διαδοχῆς (δὲ Ἀλυδις), ἀλλὰ τοῦτο κανονίζει πᾶσαν ἀδιακρίτως κληρονομίαν, καθιεροῖ δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξ ἴσου διανομῆς μεταξὺ τῶν ἀρρένων κληρονόμων, ἐν ᾧ ὁ κοινῶς νομιζόμενος Σαλικὸς νόμος καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν τῆς πρωτοτοκίας ὑπὲρ τῶν ἀρρένων. Τὸ Πάκτους ἀντίκβιορ τοῦ σαλικοῦ νόμου ἐξ 65 ἄρθρων εἶνε ὡς πᾶσαι αἱ συλλογαὶ τῶν γερμανικῶν θεσμῶν, κυρίως ποινικὸς κώδιξ, τὸ ἀστικὸν δίκαιον κατέχει ἐν αὐτῷ δευτερεύουσαν θέσιν. Εἶνε συντεταγμένος ἐν λατινικῇ γλώσσῃ λίαν βαρβάρῳ, εἰ καὶ πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ ἔχῃ ἐξάρτησίν τινα ἢ σχέσιν πρὸς τοὺς ρωμαϊκοὺς νόμους, περιέχει δὲ ἑρμηνείας ἐν φραγκικῇ διαλέκτῳ, καλουμένας Μαλμπερζίκ (=Μαλβεργικάς).

Σάλι-λὲ-Μπαίν· χωρ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Λουάρ. Κάτ: 750. Κατάστημα λουτρῶν θερμῶν.

Σάλι-σοὺ-Κουζάν· χωρ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Λουάρ, ἐπὶ τῆς συμβολῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Σιανιὲν καὶ Λινιὸν εἰς τοὺς πρόποδας ἀποχρήμνου ἀκροβούνου ἐφ' οὗ τὰ ἐρείπια τῆς φεουδαλικῆς ἐπαύλεως τοῦ Κοζάν. Κάτ: 1,100. Λουτρὰ μεταλλ. ὑδάτων. Ἐργοστάσιον ἐπιχρόχων ὑφασμάτων, ἐριουργία, ταινιουργία, ὑδροπρίονες κλπ.

Σαλίνας Γκράνδες· εὐρεῖα ἔκτασις ἁλυκῶν καὶ ἁλατούχων ἑλῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας ἐν τῇ Νοτ. Ἀμερικῇ, ἔκτ. 5,000 τετρ. χλμ.

Σαλινιάκ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Δορδόνῃ, 16 χλμ. ΒΒΑ τοῦ Σαρλά. Κάτ: 1,350. Κοιτὶς τοῦ οἴκου Φενελών.

Σάλιοι· λαὸς φραγκικός, ὑπό τινων ὡς οἱ γενάρχαι τῶν Φράγκων θεωρούμενοι. Ἐν Ρώμῃ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἄρεως ἐλέγοντο Σάλιοι καὶ ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 13 Μαρτίου ἐτέλουν λιτανείαν διὰ τῆς πόλεως κρατοῦντες διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὰ ἀγκύλια τοῦ Ἄρεως, ἅτινα ἔκρουον διὰ χαλκίνων ῥάβδων, ᾄδοντες συγχρόνως εἰς ἀρχαιοτάτην γλῶσσαν καὶ χορεύοντες.

Σαλισβουρὶ ἢ μᾶλλον **Σώλσβαρυ** ἢ **Νιοῦ-Σάρουμ**, Σ α ρ ι σ μ π έ ρ ι α· π. ἐν Ἀγγλίᾳ, πρωτ. τῆς κομητείας Οὐίλτς, ἐπὶ τοῦ Ἄβον καὶ τῆς ἀπὸ Σαλισβουρὶ εἰς Σουθαμπτον διώρυχος, 150 χλμ. ΝΔ τοῦ Λονδίνου. Κάτ. 15500, ἐπισκοπή, ἔχει περίφημον καθεδρικὸν ναὸν ἀπὸ τοῦ 1283, σημαντικὴν ἀγορὰν κτηνῶν καὶ ἐμπόριον γεωργ. προϊόντων, βιομηχανίαν ἀκμαίαν, καὶ 12 χλμ. μακρὰν περιώνυμον δρυϊδικὸν μνημεῖον, ὅπερ καλοῦσι Σ τ ό ν ε-Χ ή γ γ.

Σαλιτσέτι (Γ ο υ λ λ.)· λατ. Σαλιτσέτο ἢ Πλακεντῖνος, ἰατρὸς ἰταλὸς, γεν. ἐν Πλακεντίᾳ περὶ τὸ 1200—1280, ἦν ἱερεύς, ἐξήσκησε τὴν ἐπιστήμην του ἐν Βονωνίᾳ καὶ Βερόνῃ, κατέλιπε δὲ ἔργα ἀπολαύοντα κύρους ἐπιστημονικοῦ, ἐν οἷς καὶ «Πραγματείαν περὶ Χειρουργίας» καὶ νῦν ἔτι μέγιστα ἐκτιμωμένην. Ἐκ τῶν πρώτων οἵτινες ἐποιήσαντο χρῆσιν τῶν διὰ σιδήρου καὶ πυρὸς καυτηρίων πρὸς θεραπείαν τῶν πληγῶν, ἃς οἱ πρὸ αὐτοῦ καὶ σύγχρονοί του ἐπειρῶντο νὰ θεραπεύωσι μόνον διὰ τῶν τοπικῶν λεγομένων φαρμάκων.

Σαλιτσέτι (Χ ρ ι σ τ ό φ.)· ἐγεν. ἐν Βαστίᾳ τῆς Κορσικῆς ἐξ οἰκογενείας καταγομένης ἐκ Πλακεντίας, 1759—1809. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς Γαλ. ἐπαναστάσεως ἦν δικηγόρος ἐν Κορσικῇ. Βουλευτὴς ἐν τῇ πρώτῃ Γαλλικῇ ἐθνοσυνελεύσει, ἐπέτυχε τὴν ψῆφισιν τῆς παραδοχῆς τῶν Κορσικανῶν Γάλλων πολιτῶν. Ὑπῆρξεν ὡσαύτως μέλος καὶ τῆς δευτέρας ἐθνοσυνελεύσεως καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Πεντακοσίων. Ἐπὶ μικρὸν ἀπομακρυνθεὶς ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, μετὰ τὴν 18ην Ὁμιχλώδους, ὡς ἀντιταχθεὶς εἰς τὸ πραξικόπημα τῆς ἡμέρας ταύτης, ἀνεκτήσατο αὖθις τὴν εὐνοιάν του καὶ ἐπέμφθη εἰς διαφόρους διπλωμ. ἀποστολὰς εἰς Ἰταλίαν. Ἐπὶ Ἰωσὴφ καὶ Μουρὰτ ἦν ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῶν Στρατιωτικῶν ἐν Νεαπόλει, ἐπεδείξατο δὲ ἔκτακτον δραστηριότητα, ἀλλὰ καὶ ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθρούς, οἵτινες συνομόσαντες ἀνετίναξαν τὸ μέγαρον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλ' ὡς ἐκ θαύματος διεσώθη.

Σαλλάγγρ· (Ἀλβέρτος-Ἐρρίκος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δέ-), συγγραφεύς, έγεν. έν Χάγη, έξ οίκου Γάλλων προσφύγων, 1694-1723. Ύπήρξε δικηγόρος τής αύλής τής Όλλανδίας, σύμβουλος τοῦ πρίγκιπος τής Όράγγης καὶ γενικὸς οἰκονομικὸς ἐπίτροπος τής συνελεύσεως τῶν τάξεων. Πλὴν ἄλλων κατέλιπε καὶ εὐφυᾶ παιδιὰν «Ἐγκώμιον τής μέθης», «Φιλολογ. ὑπομνήματα», «Νέον θησαυρὸν Ρωμ. ἀρχαιοτήτων» κλπ.

Σαλλάνδρ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Ἄνω-Σαβοΐας, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Φωσινιῷ, ἐπὶ τοῦ ὁμων. χειμάρρου· κάτ. 2000, βιβλιοθ., μουσεῖα φυσιολογικά, Ποικίλη βιομηχανία.

Σαλλαγγούζ· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀνατολ. Πυρηναίων, παρὰ τὰ Ἱσπανικὰ σύνορα. Κάτ: 600.

Σαλλάν· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Δρόμ, κατ: 1600. Κατεργασία μετάξης καὶ ὑφαντήρια μεταξωτῶν ὑφασμάτων (φουλάρ). Ἀποικία Ρωμαϊκή.

Σαλλέ· (Ἀββᾶς Κλαύδιος), ἐγεν. ἐν Σαλιὲτῆς Βουργουνδίας, 1685-1761, διήκουσε θεολογικὰ μαθήματα ἐν Διζόν, ἐμελέτησε τὰς ἀνατολ. γλώσσας ἐν Παρισίοις, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τῶν ἐπιγραφῶν τὸ 1715 καὶ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημ. τὸ 1739, ἐδίδαξε τὴν ἑβραϊκὴν εἰς τὸ Λύκειον τής Γαλλίας, διωρίσθη φύλαξ τῶν χειρογράφων τής βασιλ. βιβλιοθήκης. Εἰς τὰ «Ὑπομνήματα τής Ἀκαδ. τῶν ἐπιγραφῶν» κατεχωρίσθησαν πλεῖσται μελέται αὐτοῦ, ἀρχαιολ., φιλολογικαὶ κλπ. καὶ ἰδίως παρατηρήσεις καὶ διορθώσεις ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, Πλάτωνος, Λογγίνου, Κικέρωνος· ἐξέδωκε δὲ πρὸς ἄλλοις καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου τοῦ Ζουαμβίλ.

Σάλλ-Κιουράν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβειρόν. Κάτ: 2,800.

Σαλλὸ ἢ Σαλλὸ (Διονύσιος δέ-)· σύμβουλος ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τῶν Παρισίων ἀπὸ 1626-1629, ἵδρυσε τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Σοφῶν», ἀλλ' ἕνεκα τής εἰλικρινείας τῶν ἄρθρων του ἀπέκτησε πολλοὺς ἐχθρούς, ἀπώλεσε δὲ τὸ δικαίωμα τής ἐκδόσεως, ἀλλ' ὁ Κολμπὲρ διώρισεν αὐτὸν πρὸς ἱκανοποίησιν εἰς τινα οἰκονομικὴν θέσιν.

Σαλλούβιοι· ὄρα Σάλυες.

Σαλλούστιος· ὁ ἐξ Ἐμέσης, ἀκμάσας κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα, ἠκολούθησε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Πρόκλου καὶ συνεμερίσθη κατ' ἀρχὰς τὰς θεωρίας τῶν Νεοπλατωνικῶν, ἀλλ' ἐγκατέλιπε ταύτας χάριν τῶν Κυνικῶν. Ἀποδίδοται καὶ αὐτῷ, ἀλλὰ καθ' ἥσσονα λόγον τὸ «περὶ θεῶν καὶ κόσμου» πονημάτιον.

Σαλλούστιος· Σεκοῦνδος Σαλλούστιος Προμότος, φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τοῦ Δ' αἰῶνος, ἐγεν. ἐν Γαλατίᾳ, νομάρχης Γαλατίας ἐπὶ Κώνσταντος καὶ ἐπιπεφορτισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν διαγωγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ. Ἔτυχε τής φιλίας τοῦ νέου ἡγεμονίδου, ὅστις γενόμενος εἶτα αὐτοκράτωρ διώρισε Νομάρχην αὐτὸν τής Ἀνατολῆς καὶ τὸν προήγαγεν εἰς ὕπατον τὸ 363. Ἠκολούθησε δὲ τὸν Ἰουλιανὸν εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν του καὶ ἀπέθανε τὸ 370. Ἀποδίδουσιν αὐτῷ πονημάτιόν τι ἑλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λληνικὸν «Περὶ θεῶν καὶ κόσμου» ἀξιοσημείωτον διά τε τὸ ὕφος καὶ τὰς ἰδέας, ὅπερ, ὡς ἐσημειώθη, ἀποδίδεται καὶ τῷ προηγουμένῳ ὁμωνύμῳ του.

Σαλλούστιος-Κρίσπος· λατῖνος ἱστορικός, ἐγεν. τὸ 86 π. Χ. ἐν Ἀμιτέρνῳ, διήγαγεν ἐν Ρώμῃ λίαν ταραχώδη βίον. Συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μίλωνος ὡς μοιχὸς τῆς συζύγου του Φαύστας, ἠνώθη πρὸς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα τὸ ἀντιπολιτευόμενον τὸν Μίλωνα ἐκ πείσματος. Ἐγένετο Κῆνσωρ (ταμίας), εἶτα Δήμαρχος τὸ ἔτος 52, ὑπεβοήθησε τὰς βιαιότητας τοῦ Κλαυδίου καὶ τὸ 50 ἀπεκλείσθη τῆς Συγκλήτου ἐπὶ ἀνηθικότητι ὑπὸ τοῦ Κήνσορος (τιμητοῦ). Κατέστη τότε μυστικὸς πράκτωρ τοῦ Καίσαρος ἐν Ρώμῃ, ὅστις καὶ ἐπανεισήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν Σύγκλητον τὸ 49 καὶ ὑπεστήριξεν αὐτὸν ὥστε ἐκ νέου ἐγένετο Κῆνσωρ (48), μεθ' ὃ ἐγένετο Πραίτωρ (46) καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην ἔλαβε μέρος εἰς τὸν πόλεμον τῆς Ἀφρικῆς. Διορισθεὶς Ἀνθύπατος τῆς Νουμιδίας (45) ἐπλούτησεν ἀπογυμνῶν τὴν ἐπαρχίαν του (44). Κατηγορηθεὶς ἐπὶ αἰσχροκερδείᾳ ὑπὸ τῶν πρώην ὑπαλλήλων του ἀπηλλάγη χάρις εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Καίσαρος, ἀλλ' ἀπεσύρθη ἔκτοτε τοῦ δημοσίου βίου. Ἀνήγειρεν ἐπὶ τοῦ Κυρινᾳλίου λόφου ἔπαυλιν μεγαλοπρεπῆ μετὰ τῶν περιωνύμων «Σαλλουστίων κήπων» καὶ ἀφιερωσε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του εἰς συγγραφὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας. Ἀπέθανε περὶ τὸ 34 π. Χ. Τὸ κύριον σύγγραμμά του ἦν «Ἱστορίαι» τῆς Ρώμης εἰς 5 βιβλ. ἀρχομένη ἀπὸ τοῦθανάτου τοῦ Σύλλα καὶ φθάνουσα μέχρι τῆς Κατιλινείου συνωμοσίας, οὗ σῴζονται ἀποσπάσματα μόνον. Σῴζονται: αὐτοῦ ὁ «Κατιλιναϊκὸς πόλεμος» καὶ ὁ «Ἰουγουρθικὸς». Ἀποδίδουσιν ὡσαύτως αὐτῷ καὶ δύο «Ἐπιστολὰς πρὸς τὸν Καίσαρα».

Σάλμ (οἶκος τοῦ-)· ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Γερμανίας, ὅστις κατεῖχε τὰς κομητείας τοῦ Σάλμ καὶ πολλὰς ἄλλας κτήσεις ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ρήνου· ἀνέρχεται μέχρι τοῦ Θ' αἰῶνος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδωρίχου, κόμητος τοῦ Σάλμ, 1040, τὰ κράτη αὐτοῦ διενείμαντο οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ Ἰωάννης-Ἐρρῖκος καὶ Κάρολος, ἀποτελέσαντες δύο κυρίως κλάδους, τὸν τῶν πρωτοτόκων, ὀνομασθέντα τοῦ Ἄνω-Σάλμ, ὑποδιαιρεθέντα δὲ εἰς ἄλλους κλάδους, καὶ τὸν τῶν δευτεροτόκων, ὀνομ. τοῦ Κάτω-Σάλμ. Ἀμφοτέρων οἱ ἀπ' εὐθείας κλάδοι ἐξέλιπον τοῦ μὲν ἀπὸ τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, τοῦ δὲ ἀπὸ τοῦ 1413, ἀλλ' οἱ ἐκ πλαγίου διασῴζονται ἔτι καὶ νῦν Αἱ μᾶλλον ἄξιαι λόγου προσωπικότητες τοῦ οἴκου τούτου εἰσί: Κ. Θεόδ. Ὄθων, πρίγκιψ τοῦ Σάλμ-Κύρμπουργ, στρατηγὸς τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα, παιδαγωγὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐτοκρ. Λεοπόλδου Ἰωσήφ, γενόμενος πρωθυπουργός. Ἀπέθ. τὸ 1710. Φρειδ. δὲ Σάλμ-Κύρμπουργ, ἐγεν. ἐν Λιμβούργ τὸ 1746, ἐγκαταστὰς δ'ἐν Παρισίοις ἔκτισε τὸ μέγαρον, ὅπερ νῦν εἶνε τὸ ἀνάκτορον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, τὸ 1787 μετέσχε τῆς ἐν Ὁλλανδίᾳ ἐξεγέρσεως, παρουσιάσθη δὲ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὡς πολιτ. πράκτωρ τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ήσπάσθη τὸ λαϊκὸν κόμμα· οὐχ ἧττον ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ἐκριώματος τὸ 1794. Ὁ υἱός του Ἐρνέστος, πρίγκιψ δὲ Σ-, 1789-1859, ὑπηρέτησεν ἐν τοῖς Ναπολεοντείοις στρατοῖς καὶ ἀπεσύρθη συνταγματάρχης τὸ 1814. — Ἰωσήφ, πρίγκιψ δὲ Σάλμ-Δύκκ, ἐγεν. 1773 ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Δύκκ παρὰ τὸν Νόϋσς, αἱ κληρονομικαὶ κτήσεις τοῦ ὁποίου ἀφαιρεθεῖσαι ἀπ' αὐτοῦ προσηρτήθησαν τῷ 1802 εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ 1814 εἰς τὴν Πρωσίαν, ἐνυμφεύθη τὸ 1803 τὴν Κωνσταντίαν δὲ Θέϊς.

Σάλμ· ὄν. δύο μικρῶν κομητειῶν ποτὲ ἀνεξαρτήτων, τῆς Ἄνω-Σάλμ (Ὕμπερ Σάλμ), ἐν τοῖς Βοσγίοις ἐπὶ τῶν συνόρων Ἀλσατίας καὶ Λωραίνης μὲ πρωτ. Σένονες, καὶ Κάτω-Σάλμ (Νίδερ-Σάλμ), ἐν ταῖς Κάτω-Χώραις, ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν ἐπαρχιῶν Λιέγης καὶ Λουξεμβούργου, μὲ πρωτ. Σάλμ, ὑφισταμένην ἔτι 40 χιλ. ΝΑ τῆς Λιέγης.

Σάλμ-Δύκκ (Κωνσταντία δὲ Θέϊς, πριγκίπισσα τοῦ-)· ἐγεν. ἐν Νάντῃ τὸ 1767, ἀπέθ. ἐν Παρισίοις τὸ 1845, κόρη δασάρχου τινός. 18ετὴς ἔτι συνέθηκεν ὡραίας ποιήσεις, ἐν οἷς καὶ τὸ «ᾌσμα τοῦ ῥόδου», ὅπερ ἔψαλλεν ὅλη ἡ Γαλλία, τὸ δὲ 1794 ἔδωκε τὴν «Σαπφὼ» λυρικὴν τραγῳδίαν, ἥτις ἐπέτυχε θαυμασίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀντιθέτως πρὸς ἄλλο ἔργον αὐτῆς τὸν «Κάμιλλον» τὸ 1796. Ἐπιδοθεῖσα εἶτα κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν διδακτικὴν καὶ λυρικὴν ποίησιν, ἀπέκτησε φήμην ἐξόχου ποιητρίας ἐπὶ αὐτοκρατορίας. Διεκρίθη διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἰδεῶν της, ἐφ' ᾧ καὶ ὠνομάσθη «Μοῦσα τῆς λογικῆς» καὶ «Βοαλὼ τῶν Γυναικῶν». Κατέλιπεν οὐκ ὀλίγα ποιητικὰ ἔργα. Νυμφευθεῖσα νεαρωτάτη τὸν Πιπλὲ δὲ Λερύ, βασιλικὸν ἰατρόν, διεζεύχθη αὐτόν, συνῆψε δ' εἶτα δεύτερον γάμον μετὰ τοῦ κόμητος (εἶτα πρίγκιπος) Σάλμ-Δύκκ.

Σαλμακίς· μυθικὴ πηγὴ παρὰ τὴν Ἁλικαρνασσόν, ἐκθηλύνουσα καὶ ἐκνευρίζουσα τοὺς πίνοντας ἐξ αὐτῆς.

Σαλμανάσαρ· ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ γλώσσῃ Σχαλμανουσίρ· ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἰσὶ γνωστοὶ τέσσαρες Ἀσσύριοι βασιλεῖς· ἤτοι.

Σαλμανάσαρ Α'· ἐβασίλευσε 1300 π.Χ. καὶ ἐπεξέτεινε τὴν κυριαρχίαν του ἐπὶ τῆς Μεσοποταμίας.

Σαλμανάσαρ Β'· (860—824) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀσχουρνασιρπάλ, εἰς τῶν μεγάλων κατακτητῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας. Ἀνέλαβε συστηματικῶς τὴν κατάκτησιν τῆς πρὸς Δ τῆς Νινευὶ χωρῶν, ἐνίκησεν ἐπανειλημμένως τοὺς Χιττίτας (859), τοὺς βασιλεῖς τῆς Χαμὰθ καὶ τῆς Δαμασκοῦ, οὓς ὁ βασιλ. τοῦ Ἰσραὴλ Ἀχαὰβ ἐβοήθει, εἶτα τοὺς Φοίνικας, χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς καταβάλῃ. Αἱ δὲ κατὰ τῶν Ἀρμενίων, τῶν Μηδικῶν λαῶν καὶ τῆς Βαβυλῶνος νῖκαί του ἤνοιξαν πρὸς Β. πρὸς Ν καὶ πρὸς Α τὸ κράτος αὐτοῦ.

Σαλμανάσαρ Γ'· (782—772), γνωστὸς μόνον ἐκ τινων ἐκστρατειῶν κατὰ τῆς Δαμασκοῦ καὶ τοῦ Λιβάνου.

Σαλμανάσαρ Δ'· (727—722), ὀνομασθεὶς Οὐλουλαΐ ἐν Βαβυλῶνι, Βασιλεὺς τῆς Νινευὶ καὶ τῆς Χαλδαίας, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Τιγλαθφα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λάζαρ Β'· σχεδὸν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας του ἠσχολήθη εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὴν πολιορκίαν τῆς Τύρου. Ἡ Σαμάρεια πολιορκηθεῖσα στενῶς ἐπὶ τριετίαν ὑπ' αὐτοῦ, ἔπεσε μῆνάς τινας μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐπὶ τῆς βασιλείας του Σαργὼν Β'.

Σαλμερόν· (Ἀλφ.), εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς «Ἑταιρείας τοῦ Ἰησοῦ»· ἐγεν. ἐν Τολέδῳ, 1515—1585, συνεδέθη μετὰ τοῦ Ἰγνατίου Λοϋόλα, ὅστις ἐξέλεξεν αὐτὸν ὡς ἕνα τῶν συνεργατῶν του, διέτρεξε τὴν Ἰταλίαν, Γερμανίαν, Πολωνίαν, Κάτω-Χώρας, Γαλλίαν, καταπολεμῶν πανταχοῦ τοὺς νεωτεριστάς, ἐγένετο νούντσιος τοῦ Πάπα ἐν Ἰρλανδίᾳ καὶ εἷς τῶν ρητόρων τῆς Ἁγ. Ἕδρας εἰς τὴν ἐν Τριδέντῳ σύνοδον. Κατέλιπε δὲ ἀξιόλογα «Ὑπομνήματα» ἐπὶ τῆς Νέας Διαθήκης.

Σαλμπρί· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Λουάρ-έ-Σιέρ, ἐπὶ τοῦ Σώλδρ, 26 χλμ. ΑΒΑ τοῦ Ρομοραντέν, κάτ. 2400.

Σαλμυδησσός· πόλ. καὶ λιμὴν τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Σαλμωνεύς· υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Τυροῦς, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ριφθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον.

Σαλμώνιον· ἀκρ. τῆς νήσου Κρήτης, τὸ ἀνατολικώτερον, σήμερον καλεῖται Κάβο-Σίδερο.

Σαλό· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἱσπανίας, ὁ νῦν Χαλάν.

Σαλόδουρον· π. τῶν ἀρχ. Ἑλβετῶν ἡ νῦν Σολέρ.

Σαλόν· Σάλωνα, πρωτ. τῆς ἀρχ. Δαλματίας, περιώνυμος ὡς πατρὶς καὶ ἀναχωρητήριον τοῦ Διοκλητιανοῦ. Κατὰ τὸν ΙΣ' αἰῶνα ἐσῴζοντο ἔτι τὰ ἐρείπια τοῦ ἀνακτόρου του. Φαίνονται ἔτι τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Σπαλάτου, οὗ μακρὰν τῆς μικρᾶς νέας πόλεως Σάλωνα.

Σαλόν· Σάλο, πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Στόμια τοῦ Ροδανοῦ, ἐν πεδιάδι ὑπὸ διωρύχων ἀρδευομένῃ 33 χλμ. ΔΒΔ τοῦ Αἶξ. Κάτ: 9,500. Ἐργοστάσια πλουσίας ἐξαγωγῆς ἐλαίου, κατασκευῆς σάπωνος, χάρτου, νηματοποιεῖα, μεταξουργεῖα κλπ. Ἐμπόριον καρπῶν διαφόρων. Ἀρχαιοτάτη πόλις ἀνήκουσα εἰς τοὺς ἀρχιεπισκόπους τοῦ Ἄρλ.

Σαλονίνα· (Π. Λικινία Ἰουλία Κορνηλία Σαλονίνα)· σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Γαλλιηνοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Σαλομίνου, ἐθανατώθη μετὰ τοῦ συζύγου της ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ Μιλάνου (268).

Σαλουάν· ἀγγλ. **Σάλουην**· μέγ. ποταμὸς τοῦ Θιβὲτ καὶ τῆς Ἰνδοκίνας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Βεγγαλικὸν κόλπον. Τὰ ἄνω ρεῖθρα αὐτοῦ εἰσὶν ἔτι ἀμφίβολα. Τὸ ὅλον μῆκος του ὑπολογίζεται εἰς 3,000 χλμ. ἐπὶ ὑδατοπεδίου πλέον τῶν 300,000 τετρ. χλμ.

Σαλούμ· ἀρχ. κράτος μαύρων ἐν Σενεγαμβίᾳ, ἐπὶ τοῦ Γαμβία (δεξ. ὄχθ.), νῦν χώρα τῆς γαλλ. κτήσεως τῆς Σενεγάλης, ἐν τῷ λεκανοπεδίῳ τοῦ ὁμων. ποταμοῦ. Ὁ Μπούρ ἢ βασιλεὺς τοῦ Σαλούμ ἐδρεύει ἐν Καχο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νέ, ὁ Γοῦλλος, στρατιωτ. διοικητής, ἐν Καολὰκ (600 περίπου κάτ.).

Σαλοῦτσι· φιλέλλην τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ἐκ Τοσκάνης. Ἀβεβαιότητες περὶ αὐτοῦ.

Σαλοῦτσο· π. τῆς Ἰταλίας, ἐν τοῖς ἀρχ. Σαρδικοῖς κράτεσι (ἐπαρχ. Κόνι), εἰς τοὺς πρόποδας λόφων μεταξὺ Πὼ καὶ Βαραίτας, κατ. 16500 μεθ' ὅλου τοῦ δήμου). Βιομηχ. πίλων, μεταξίνων ὑφασμάτων, δερμάτων κλπ. Ἐν τοῖς πέριξ κεῖται ἡ ἀρχ. Αὐγαύστα τῶν Βαγιωννῶν. Πατρὶς τοῦ τυπογράφου Βοδόνι (ἀποθ. 1813) καὶ τοῦ Σίλβιο Πέλλικο (ἀπ. 1854).

Σαλοῦτσο δέ-Μονεζίλιο (Ἰωσ. Ἄγγ. κόμης δέ-)· σοφὸς Πεδεμόντιος καταγόμενος ἐκ τῶν Μαρκησίων δὲ Σαλοῦτσο, 1734—1810, ὑπασπιστὴς τοῦ διαδόχου τῆς Σαβοΐας ὑπηρέτησε διακριθεὶς ὡς στρατηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Γαλ. Ἐπαναστάσεως. Εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Τουρίνου.

Σαλούχου· χ. τοῦ δήμου Λυλίδος τῆς Βοιωτίας, 2 1/4 ὥρ. ἀπὸ Μεγάλα-Χάλια. Κάτ: 128.

Σαλπετριέρ· νοσοκομεῖον ἐν Παρισίοις περιλαμβάνον ὑπὲρ τοὺς 5000 ἀσθενεῖς (γυναῖκας ἡλικιωμένας, ἐξησθενημένας ἢ παράφρονας), ἱδρύθη τὸ 1656 ὑπὸ τὸ ὄνομα «Γενικὸν Νοσοκομεῖον».

Σάλς· ἢ Σάλτσες, ἢ Σαλσοῦτα ἰατινιστί· χ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀνατολ. Πυρηναίων, 18 χλμ. Β. τοῦ Περπινιάν, κατ. 2800, Ἀλατοῦχοι πηγαί, λευκοὶ οἶνοι «Μακαμπέο».

Φρούριον κτισθὲν τὸ 1497, ὀχυρά ποτε πόλις, ἀφαιρεθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀπὸ τῶν Ἱσπανῶν τὸ 1639 καὶ 1642.

Σαλσέττ· Σίστα, καὶ ἰνδιστὶ Σατχί, νῆσ. τῶν ἀγγλ. Ἰνδιῶν (Βομβάη) ἐπὶ τῆς Δ ἀκτῆς τῆς Ἀραβικῆς θαλάσσης παρὰ τὴν νῆσον τῆς Βομβάης, μεθ' ἧς ἑνοῦται διὰ δύο κτιστῶν ὁδῶν καὶ σιδηροδρόμων. Ἔκτ. 642 ττρ. χλμ. κατ. 115000, πρωτ. Ταννάχ. Περιώνυμοι ναοὶ ἐσκαλμένοι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν λόφων. Κυριώτερον προϊὸν ὄρυζα. Ἀπὸ τοῦ ΙΣ' αἰῶνος κατεχομένη ὑπὸ τῶν Πορτογάλων, ἀνήκει ἀπὸ τοῦ 1728 εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Σάλτ (Ἔρρικος)· περιηγητὴς Ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Λάϊχφυλδ τῆς Σταφφορδ περὶ τὸ 1780 ἀπ. 1827. ἐπεφορτίσθη τὸ 1809 ὑπὸ τῆς Ἀγγλ. Κυβερνήσεως νὰ γίνῃ κομιστὴς δώρων τῷ Αὐτοκράτορι τῆς Ἀβησσυνίας, ἐπέρανεν ἐπιτυχῶς τὴν ἀποστολὴν ταύτην καὶ διωρίσθη πρόξενος ἐν Αἰγύπτῳ, ἐδημοσίευσε τὸ εἰς «Ἀβησσυνίαν ταξείδιον» καὶ «Δοκίμιον περὶ ἱερογλυφικῶν».

Σάλτα· π. τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. 1324 χλμ. ΒΒΑ τοῦ Βουένος-Ἄϋρες, κατ. 21500 ἔχει μετεωρολογ. σταθμὸν, ἐμπόριον ζωηρόν. Παρὰ ταύτην ὁ στρατηγὸς Μπελγρᾶνο ἐνίκησε τοὺς Ἱσπανοὺς 1813. Ἡ ὁμων. ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ. 128266 ττρ. χλμ. καὶ 152000 κατ. διάφορα ὀρυκτὰ μέταλλα καὶ ζωηρὸν ἐμπόριον.

Σαλτικώφ ἢ **Σολτικώφ** Π.-Σ (μων, κόμης), στρατηγὸς Ρῶσος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐξ οἴκου συγγενοῦς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διετέλεσεν ἐν μεγάλῃ εὐνοίᾳ ἐπὶ Ἐλισάβετ, ἐνίκησε Φρειδερίκον τὸν Β' ἐν Κυτερσδόρφ καὶ προήχθη εἰς στρατάρχην καὶ διοικητὴν Μόσχας, ἀπ. 1772.— Ὁ υἱός του Ἰ ὠ ά ν Σ. διοικητὴς καὶ στρατηγὸς ἱκανώτατος ἐπρίσησε δύο κατὰ τῶν Σουηδῶν ἐκστρατείας προήχθη εἰς στρατάρχην ὑπὸ Παύλου τοῦ Α' 1796.— Εἶτα διοικητὴν Μόσχας, ἔνθα ἀπέθανε τὸ 1805. Σ έ ρ γ ι ο ς, κόμης Σ. ἐραστὴς Αἰκατερίνης τῆς Β'. Ὅτε ἦν ἔτι μεγάλη δούκισσα, ἡ Ἐλισάβετ ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν τῆς αὐλῆς, ἔπεμψε δὲ εἰς Σουηδίαν ἔνθα ἀπέθανε.

Σαλτικώφ (Μ ι χ α ή λ Ἐ β γ ρ ά φ ο β ι τ ς)· συγγραφεὺς ρῶσος, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον N. Σ τ σ έ δ ρ ι ν, 1826—1889, ἐγεν. ἐξ εὐγενοῦς οἴκου τοῦ κυβερνείου τοῦ Τβέρ, ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ λυκείῳ τοῦ Τσάρσκοϊε Σέλο καὶ εἰσῆλθε τὸ 1844 ἐν τῇ καγκελλαρίᾳ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Τὸ 1847 τὰ «Χρονικὰ τῆς Πατρίδος» περιεῖχον δύο πεζὰς αὐτοῦ σατύρας, τὰς «Ἀμφισβητήσεις» καὶ τὴν «Συγκεχυμένην». ὑποθέσιν», διηγήματα εὐφυέστατα μέν, ἀλλὰ δι' ἅπερ ἐξωρίσθη ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη εἰς Βιάτκαν, ἐπανῆλθε δὲ εἰς Πετρούπολιν ἅμα τῇ ἀναρρήσει Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' καὶ ἐνυμφεύφθη τὸ 1856, ὅτε καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ «Ρωσικῷ Ἀγγελιοφόρῳ» τὰς «Ἐπαρχιακὰς σκιαγραφίας», δι' ὧν ὡς ἐξ ἐφόδου, ἐκτήσατο φήμην λαμπράν, συνειργάσθη εἶτα ἐν τῷ «Συγχρόνῳ», παυθέντι τὸ 1866. Διηθύνεν ὡς ὑπεύθυνος μάλιστα τὰ «Χρονικὰ τῆς Πατρίδος» μέχρι τοῦ 1884, ὅτε ἐπαύθησαν. Ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἀρίστων λογογράφων τῆς Ρωσίας, θερμὸς δὲ ὑπερασπιστὴς τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν. Τὰ ἔργα του ἀπαρτίζουσιν 22 ὅλους τόμους, ἐν οἷς ὑπὸ ἀλληγορικὴν μορφὴν ἀπεικονίζεται ἀκριβῶς ἡ ρωσικὴ κοινωνία καὶ αἱ διάφοροι ἰδέαι, αἵτινες συνετάραξαν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ 1847—1889.

Σάλτ-λάκε-σίτυ· πρωτ. τῶν Μορμόνων, κατὰ τὸ 1880 εἶχε πληθ. 21000 κατ. Ἱδρύθη τὸ 1847 ὑπὸ τῶν Μορμόνων ὑπὸ τὸν Βρίγχαμ Ὑούγγ, κεῖται ἐπὶ τῆς ΝΑ. ὄχθης τῆς Ἀ λ μ υ ρ ᾶ ς λίμνης ἐν Β. Ἀμερικῇ, (Ἡν. Πολιτεῖαι), ὁρᾶ **Ἁλμυρᾶς-λίμνης-πόλις**.

Σαλτσά· θέσις καὶ τις ἀσήμαντος ἀγρυκία, 2 ὥρ. ἀπὸ Λιγίου τοῦ ὁμων. δήμου.

Σάλτσβουργ· ἡ ποτὲ Γ ο υ β α ν ί α καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα Σ α λ ι σ β ο ύ ρ γ ι ο ν, π. τῆς Ἄνω-Αὐστρίας πρωτ. τῆς ὁμων. ἐπαρχίας (δουκάτου) 314 σιδηροδρ. χλμ. ΔΝΔ τῆς Βιέννης, κατ. 27500 Ἀρχιεπισκ., λύκειον, Γυμνάσιον, δύο δημοσ. Βιβλιοθ. κλπ. Βιομηχανία ἀνθηροτάτη, μέγα διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον. Πατρὶς τοῦ Μοζαρτ. Ἐν τῇ θελτικωτέρᾳ καὶ ὡραιοτέρᾳ τῆς Γερμανίας θέσει. Ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Σαλτσβούργου ἀπετέλει ἄλλοτε κράτος ἀνεξάρτητον (ΙΒ' αἰὼν) διαδοχικῶς περιελθὸν εἰς τὴν Βαυαρίαν (1809) καὶ Αὐστρίαν 1814. Ἀποτελεῖ νῦν ἐπαρχίαν 7152 τετρ. χλμ. μετὰ 172000 κατ.

Σαλτσκάμμεργγουτ· ἡ Νοτία ἐσχατιὰ τῆς ἄνω Αὐστρίας, πρωτ. Γ κ ο ῦ δ ε ν, ὀρεινὴ χώρα μετ' ὀρυ-

ΑΝΟΙΧΤΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

χείων ἄλατος καὶ λιμνῶν πολλῶν καὶ γραφικωτάτων, καλεῖται «Αὐστριακὴ Ἑλβετία», καὶ εἶνε ἐκ τῶν ὡραιοτέρων χωρῶν τῆς κεντρώας Εὐρώπης. Πλουσιωτάτη ἐκ τῶν ἁλικῶν αὐτῆς.

Σάλυες ἢ Σαλλούβιοι· λαὸς Λιγυρικὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλατίας, κατοικῶν πρὸς Β τῆς Μασσαλίας, εἶχε κυριωτέρας πόλεις Ταρασκῶνα, Γλάνον (Σαὶν-Ρεμὼ), Ἀρελᾶτον (Ἄρλ), Σέξτια ὕδατα (Αἶξ). Ὑπῆρξεν ἰσχυρὸς μέχρι τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος. Αἱ μετὰ τῆς Μασσαλίας διενέξεις αὐτοῦ ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Ρωμαίους νὰ εἰσβάλωσιν εἰς Γαλατίαν παρεχώρησαν δὲ μέρος τῆς χώρας τῶν Σαλύων εἰς τὴν σύμμαχον αὐτῶν Μασσαλίαν.

Σάλφι (Φραγκίσκος)· φιλόλογος Ἰταλὸς, ἐγεν. ἐν Κοζέντσᾳ, 1759—1832, θερμὸς ὀπαδὸς τῆς Γαλ. ἐπαναστάσεως καὶ γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ἐν Νεαπόλει ὑπὸ τῶν Γάλλων ἱδρυθείσης Κυβερνήσεως. Ἐδίδαξεν ἐν Μιλάνῳ ἱστορίαν καὶ φιλοσοφίαν, εἶτα διπλωματίαν καὶ δημόσιον δίκαιον, ἀπὸ δὲ τοῦ 1815 ἐγκατέστη ἐν Γαλλίᾳ. Κατέλιπε τραγῳδίας ἰταλιστί, «Λόγους ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας» κλπ.

Σαλχιὲχ, Σαλιχιὲχ ἢ Σαλαχιγέχ' π. τῆς Κάτω-Αἰγύπτου 25 χλμ. ΒΑ τοῦ Ἐλ-Ἀρὶν κατ. περὶ τὰς 2900. Ὁ Βοναπάρτης κατετρόπωσεν ἐν τοῖς πέριξ τὸν Ἰμβραὴμ-βέην τὸ 1798, ὁ δὲ Κλέμπερ κατέλαβεν αὐτὴν τὸ 1800.

Σαλώμη· κόρη τοῦ Ἡρώδου-Ἀντιπάτρου καὶ ἀδελφὴ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου, συνεζεύχθη κατὰ διαδοχὴν τὸν θεῖόν της Ἰωσήφ, τὸν Κοστομπὰρ καὶ τὸν Ἀλεξᾶν. Ἐνήργησε νὰ θανατωθῇ ὁ Ἰωσὴφ κατηγορήσασα αὐτὸν ὡς ἔχοντα ἀθεμίτους σχέσεις μετὰ τῆς Μαριάμνης, συζύγου τοῦ Ἡρώδου. (29 π. Χ.), ἐνήργησε τὴν καταδίκην τοῦ Κοστομπὰρ ὡς προδότου (26 π. Χ.), ἠτίμασε δὲ τὸν Ἀλεξᾶν, διὰ τῆς μετὰ τοῦ Ἄραβος Σιλλὲ μοιχείας της, πλὴν τούτων δὲ ἐξώθησε τὸν βασιλέα Ἡρώδη τὸν Μέγαν ἵνα θανατώσῃ τοὺς δύο υἱούς του Ἀλέξανδρον καὶ Ἀριστόβουλον (9 π. Χ.).

Σαλώμη, ἡ χορεύτρια· κόρη τοῦ Ἡρώδου Φιλίππου καὶ τῆς Ἡρωδιάδος, ἀνεψιὰ τοῦ Ἡρώδου-Ἀντίπα καὶ δευτέρα ἀνεψιὰ τῆς Α' Σαλώμης· συνεζεύχθη τὸν υἱὸν ἑτέρου τινὸς Ἡρώδου, τοπάρχου τῆς Χαλκίδος. Ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἐξώθησεν ἵνα ζητήσῃ δι' ἀμοιβὴν χοροῦ τινος ὃν ἐχόρευσεν ἐνώπιον τοῦ Ἡρώδου-Ἀντίπα τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἥτις ἀμέσως παρεδόθη εἰς αὐτήν (32 μ. Χ.).

Σαλώμη-Μαρία· γυνὴ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ἠκολούθησε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὸν Κρανίου Τόπον, καὶ συγκατηριθμήθη μεταξὺ τῶν ἁγίων γυναικῶν, αἵτινες ἠγόρασαν μύρα ἵνα βαλσαμώσωσιν αὐτόν, ἀλλ' αἵτινες εὗρον κενὸν τὸ μνημεῖον.

Σαμαίων-δῆμος· τῆς πρώην ἐπαρχ. Σάμης. νομ. Κεφαλληνίας. Πρωτ. Α Ι γ ι α λ ὸ ς Σ ά μ η ς. Ἄλλα χ. Ἀλευρᾶτα, Βλαχᾶτα, Γριζᾶτα, Διγαλέτο, Διχάλια, Ζερβᾶτα, Καταποδᾶτα,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κατάρραχο, Κουλουρᾶτα, Λιβαθινᾶτα, Λαταβινᾶτα, Μοναστηράκι, Μουζακᾶτα, Μπενετᾶτα, Πουλᾶτα, Σκολιά, Σαφᾶτα, Στάβερι, Τζαννετᾶτα, Τσακαρισιάνου, Τσέκα, Χαλιωτᾶτα, Χαράκτη. Μονὴ Θεοτόκου ἢ Ἀγριλίων. Κάτ: 3,908.

Σαμαλλούτ· χ. τῆς Μέσης Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Νείλου, παρ' ὃ ὁ Δεσαὶξ ἐνίκησε τοὺς Ἄραβας τὸ 1799.

Σαμαναῖοι· κατὰ τοὺς Ἕλληνας ἦσαν Ἰνδοὶ φιλόσοφοι, διάφοροι τῶν Βραχμάνων ἢ γυμνοσοφιστῶν, ἀλλὰ καὶ οὗτοι διῆγον ἐν αὐστηρᾷ διαίτῃ, ἀπομεμονωμένοι καὶ ἐμπνέοντες μέγαν σεβασμὸν διὰ τὴν ὡς ἁγίων φήμην αὐτῶν. Ἀναμφιβόλως εἰσὶν οἱ μοναχοὶ ἢ ἱερεῖς τοῦ Βούδδα.

Σαμανακοδόμ· ὁ θεὸς Σαμαναῖος, μέγας Θεὸς τῆς Ἰνδοκίνας καὶ ἰδίως τῶν Σιαμαίων· εἶνε αὐτὸς ὁ Βούδδας, ὡς μία τῶν ἐνσαρκώσεων τοῦ Βισνοῦ.

Σαμάνι (Ἰσμαὴλ ἀλ-)· Πέρσης ἀρχηγός, ἐγεν. τὸ 847, ὁρμήσας ἐκ τῆς Ὑπεροξιανῆς, ἧς ἦν διοικητής, ἐκυρίευσε τὸ Ταβαριστὰν τοῦ Χορασὰν καὶ μέρος τῆς Δυτ. Περσίας, ἀπέθ. δὲ τὸ 907, ἀφήσας μνήμην ἀγαθὴν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ φρονήσει. Ἵδρυσε τὴν δυναστείαν τῶν Σαμανιδῶν.

Σαμανχούδ· αἰγυπτιαστὶ Σαβνοῦσι, Σεβέννιτος· π. τοῦ Δέλτα, ἄλλοτε πρωτ. τοῦ Σεβεννυτικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· κάτ. 4,200 ἐπὶ τοῦ ἀνατ. βραχίονος τοῦ Νείλου (ὄχθ. ἀριστ.), 4 χλμ. Α τοῦ Μεχαλὲτ-ἐλ-Κεμπίρ.

Σαμάρα· ποτ. τῆς Εὐρ. Ρωσίας, Σβιατάγια-Ριέκα, = ἅγιος ποταμός· διαρρέει τὸ Κυβερνεῖον Αἰκατερινοσλάβ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Δνεῖπερ· μῆκ. 316 χλμ. — Ἕτερος ὁμών. ποτ. τῆς Ρωσίας διαρρέει τὰ Κυβερνεῖα Ὀρεμβούργου καὶ Σιμπίρσκ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Βόλγα. Μῆκ. 561 χλμ. — Ἡ πόλις Σαμάρα ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Σαμάρα καὶ Βόλγα κειμένη, εἶνε πρωτ. τοῦ ὁμών. Κυβερνείου, κάτ. 78,000 τὸ δὲ Κυβερνεῖον ἔχει ἔκτ. 151047 τετρ. χλμ. καὶ 2,600,000 κατ. περίπου εἶνε δ' ἀξιόλογος στρατιωτικὴ ὁδὸς τῆς Ρωσίας.

Σαμαρᾶ (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεοντάρι. Κάτ: 433.

Σαμαράγκα· ὀχυρὰ π. καὶ λιμὴν τῆς νήσου Ἰάβας (Ὁλλανδικαὶ Ἰνδίαι) πρωτ. ὁμών. ἐπαρχ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς ὁμών. ποτ. Κάτ. 75,000. Ἐκ τῶν πρώτων κέντρων τοῦ Ὁλλανδ. ἐμπορίου. Ἡ ὁμών. ἐπαρχία ἔκτ. 5187 τετρ. χλμ. ἔχει κατ. περὶ τοὺς 1,500,000. Κλῖμα ὑγιεινόν, ἔδαφος γόνιμον.

Σαμάρεια· εἶτα Σεβάστεια, ἑβραϊστὶ Σχιμρῶν. π. τῆς Παλαιστίνης, μετὰ τὴν Σιχὲμ ἡ πρωτ. τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ καὶ βραδύτερον τῆς Σαμαρείτιδος χώρας. Ἱδρύθη τὸ 912 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ὁμρί, ἐξέπεσε πολλάκις εἰς εἰδωλολατρίαν εἰσαχθέντων τῶν θεῶν καὶ ἱερέων τῶν Φοινίκων ἐν αὐτῇ· ἐγένετο φόρου ὑποτελὴς τῷ Σαλμανασὰρ Γ', πολιορκηθεῖσα ὑπὸ Σαλμανασὰρ Δ', 723—721, ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρισυτών, ὅστις μετήγαγε τὸν λαὸν (27,000) εἰς τὰς ὄχθας τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Καβοὺρ κατῴκησε δὲ τὴν πόλιν διὰ Χαλδαίων καὶ Σύρων. Ἐκυριεύθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ **Μεγάλου** 203, τὸ δὲ 129 κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ὑρκανοῦ. Ὁ Ἡρώδης ἀνῳκοδόμησε καὶ ἀπέδωκεν αὐτῇ τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα μετωνόμασε δὲ Σεβάστειαν πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου (Σεβαστοῦ). Τελευταῖον κατεστράφη ἐπὶ Βεσπασιανοῦ. Οἱ Σαμαρεῖται ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐθεωροῦντο ἀσεβεῖς. Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ μεσαίωνος συχνάκις κατεδιώχθησαν οἱ Σαμαρεῖται ὑπὸ τῶν Βυζαντίνων αὐτοκρατόρων.

Σαμάρεια ἡ Σαμαρεῖτις· κατὰ τοὺς δύο πρώτους αἰῶνας τῆς Ρωμ. αὐτοκρατορίας ἐκαλεῖτο οὕτω ἓν τῶν τεσσάρων τμημάτων τῆς Παλαιστίνης, μεταξὺ Ἰουδαίας, Γαλιλαίας, Ἰορδάνου καὶ τῆς θαλάσσης.

Σάμαρη· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μαυρομμάτι. Κάτ: 197.

Σαμαριά· χ. τοῦ δήμου Ἁγ. Ἰωάννου, ἐπαρχίαΣφακίων, διοίκ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 80.

Σαμαρίν (Γιουρὶ Φεδόροβιτς)· δημοσιογράφος Ρῶσσος, 1819-1876, εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων ἀντιπροσώπων τοῦ πανσλαυϊσμοῦ. Τὸ 1852 διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ α' τμήματος τῆς Γερουσίας, τὸ 1854 ἀπεστάλη εἰς Κίεβον ἵνα διακανονίσῃ τὰ δικαιώματα τῶν χωρικῶν καὶ τῶν χωροδεσποτῶν. Σπουδαίως ἀνεμίχθη εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων, ὡς δημοσιογράφος καὶ μέλος τῆς πρὸς σύνταξιν τῶν σχετικῶν νόμων ἐπιτροπείας. Συνέγραψε τὰ «Ὅρια τῆς Ρωσίας», βιογραφίας κλπ.

Σαμαρκάνδ· πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Ζαραφχὰν ἐν τῷ ρωσικῷ Τουρκεστὰν (τῆς Κεντρώας Ἀσίας). Κάτ. περὶ τὰς 40,000. Ἔχει ἀκρόπολιν ἀνοικοδομηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ρώσων, ἐν ᾗ εὑρίσκονται οἱ στρατῶνες καὶ αἱ στρατιωτ. καὶ διοικ. ἀρχαί. Ἐν δὲ τῇ πόλει τὸ ἀνάκτορον τοῦ διοικητοῦ, ἔχει τὸν τάφον τοῦ Ταμερλάνου. Μεταξουργία, βαμβακουργία, ἐμπόριον ἀνθηρόν. Νομίζεται ὅτι ἡ πόλις ἐκτίσθη παρὰ τὴν ἀρχαίαν Σογδιανὴν κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχὴν τῆς περσικῆς βασιλείας. Τὸ 329 π. Χ. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἐκυρίευσε πόλιν τινὰ Μαρακάνδαν ἐν τῇ πέραν τοῦ Ὤξου χώρᾳ, ἥτις ἔπειτα περιελήφθη εἰς τὴν ἑλλην. αὐτοκρατορίαν τῆς Βακτριανῆς, εἶτα ἐν τῇ τῶν Χαλιφῶν. Ὁ Δζεγγὺς-Χὰν ἐκυρίευσεν αὐτὴν τὸ 1220. Ἐπὶ Ταμερλάνου ἦν ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῆς, οὗ ἦν πρωτεύουσα ἔχουσα 150,000 κατοίκους καὶ περὶ τὰ 300 τζαμία, παρήκμασεν ὅμως ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος. Ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ρώσων τὸ 1868.

Σαμὰχ· (Μπὲν-Μελὶκ-Ἀλ-Κχαουλάνι-ἄλ-Σαμάχ)· γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Χαλίφης Ρεζὶδ Β' Ἐμίρης ἄραψ τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ τοῦ 718, ἐτακτοποίησε τὴν διοίκησιν καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ν Γαλατίαν, ἐκυρίευσε τὴν Σεπτιμανίαν καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Τουλούζην, ἀλλ' ἐφονεύθη ὑπὸ τὰ τείχη ταύτης ὑπὸ τοῦ Εὐόδη, δουκὸς τῆς Ἀκουιταγίας (721).

Σαμβλανσαί· (Ἰακ. δὲ Μπών, βαρόνος δὲ)· ἐγ. ἐν Τουρ τὸ 1445, ὑπῆρξε δ' ἐπόπτης τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ Καρόλου Η', Λουδοβίκου ΙΒ' καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φραγκίσκου Α'. Εἰ καὶ ἐτακτοποίησε τὰ οἰκονομικὰ κατηγορήθη ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος Λουΐζης τῆς Σαβοΐας ἥτις αὐτὴ κατεχράσθη στρατιωτικὰ χρήματα καὶ ἀπεδείχθη μὲν ἀθῷος, ἀλλ' ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας, ἀναλαβὼν δὲ τὴν θέσιν, κατηγορήθη αὖθις κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν Φραγκίσκου τοῦ Α' ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος ὡς σφετεριστής, κατεδικάσθη δὲ διὰ ψευδομαρτύρων καὶ ἀπηγχονίσθη τὸ 1527. Βραδύτερον ἡ ἀθῳότης αὐτοῦ ἀνεγνωρίσθη, ἀποκατέστη δὲ ὁ υἱός του εἰς τὴν περιουσίαν του.

Σάμη ἀρχ. ὄν. τῆς νήσου Κεφαλληνίας καὶ τῆς πρωτευούσης τῶν πόλεων αὐτῆς κειμένης εἰς τὴν Α πλευρὰν ἀπέναντι τῆς Ἰθάκης, ἥτις κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τῷ 129 π. Χ.

Σάμη ὡς νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Ἰθάκης καὶ ὑποκειμένη τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως, εἶνε ἴσως αὐτὴ ἡ νῆσος Κεφαλληνία.

Σάμη (ἡ σημερινὴ) ἡ **Σάμης-Δίγιαλὸς** ὅρα Δ ί γ ι α λ ὸ ς - Σ ά μ η ς.

Σαμικόν ὄρ. ἡ ἔπειτα κώμη τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, μὲ περίφημον ναὸν τοῦ Σαμίου ἢ Σαμικοῦ Ποσειδῶνος.

Σάμνιον λατιν. Σάμνιουμ (νῦν ἔπαρχ. Κ α μ π ο μ π ά σ σ ο καὶ μέρος τῆς Ἀ β ρ ο ύ ζ η ς). Χώρα τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας ἔχουσα πρὸς Α τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, τὴν Καμπανίαν καὶ τὸ Λάτιον, πρὸς Δ. τὴν Ἀπουλίαν καὶ Λουκανίαν πρὸς Ν καὶ τὴν Σαβίνην καὶ Πίκινον πρὸς Β. Κατῳκεῖτο ὑπὸ ἑπτὰ λαῶν, τῶν Μάρσων, Φρεντάνων, Βεστίνων, Μαρουσίνων, Πελιννιάνων (ἐν ταῖς πολ. Κορφίνιον καὶ Σουλμόνη), τῶν κυρίως Σαμνιτῶν καὶ τῶν Ἱρπίνων, πάντων ποιμενικῶν καὶ πολεμικῶν. Κατὰ τὸν Δ' καὶ Ε' π. Χ. αἰῶνα οἱ Σαμνῖται παρεῖχον ἀριθμόν τινα μισθοφόρων εἰς τὰς Ἑλλ. πόλεις τῆς Μεγ. Ἑλλάδος καὶ τῆς Σικελίας, ἐκυρίευσαν δὲ τὸ 424—421 τὴν Καπύην καὶ Κύμην καὶ τὴν Λουκανίαν δὲ ὑπέταξαν. Ἀλλ' ὁ μέγας ἀγὼν τῶν Σαμνιτῶν μόνων ἢ βοηθουμένων ὑπ' ἄλλων λαῶν ἐγένετο πρὸς τοὺς Ρωμαίους πρὸς οὓς διεξήγαγον πέντε κυρίως πολέμους: Α') 343-341, περατωθέντα διὰ τῆς νίκης τοῦ ὑπάτου Βαλερίου Κόρβου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Γαύρου. Β') 326—311, καθ' ὃν ἐταπείνωσαν τοὺς Ρωμαίους, κατέκτησαν δὲ τὴν Ἀπουλίαν. Γ') 311—305 καθ' ὃν ἠττήθησαν ἐπανειλημμένως οἱ Σαμνῖται, βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἑτρούσκων καὶ Ὀμβρίων μάλιστα. Δ') 300—290, καθ' ὃν ἔλαβον μέρος πάντες οἱ λαοὶ τῆς Χερσονήσου, ἀλλὰ τὸ Σάμνιον κατεστράφη ἐκ θεμελίων ὑπὸ τοῦ Κουρίου Δεντάτου. Ε') 290—280 καθ' ὃν οἱ Σαμνῖται μετὰ τῶν Βοΐων καὶ τῶν ἡττηθέντων λαῶν τῆς Ν Ἰταλίας ἐπεχείρησαν ὑστάτην ἀπόπειραν, ἀλλ' ὑπετάγησαν ὁλοσχερῶς ἡττηθέντες. Ἡ δὲ ἧττα αὐτῶν συνεπήγαγε καὶ τὴν ὑποταγὴν πάσης τῆς Ν. Ἰταλίας εἰς τὴν Ρώμην. Κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τὸ πλεῖστον τῶν λαῶν τοῦ Σαμνίου ἐπανεστατησε κατὰ τῆς Ρώμης. Τέλος κατὰ τὸ ἔτος 83, 60,000 Σαμνῖται, Λουκανοί, κλπ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Σαμνίτου Ποντίου Τελεσίνου, βαδίζοντες κατὰ τῆς Ρώμης ἐπὶ σκοπῷ παραμείναντι ἀγνώστῳ, κατεκόπησαν ὑπὸ τοῦ Σύλλα πρὸ τῆς Κολλίνης Πύλης τῆς Ρώμης.

Σαμνῖται· ἔθνος ἐπίσημον τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦν τὴν Σαμνίτιδα χώραν πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὅρα τὴν προηγ. λέξιν.

Σαμόαι· ἡ Νῆσοι τῶν Θαλασσοπόρων, ἀρχιπέλαγος τῆς Πολυνησίας (Ὠκεανία), συγκείμενον ἐκ τριῶν μεγάλων νήσων πρὸς Δ καὶ τριῶν μικροτέρων πρὸς Α. Ἔκτ. 2 787 τετρ. χλμ. Κάτ: 35,000. Ἀρκούντως γόνιμοι, καταλληλόταται δὲ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ βάμβακος. Ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν εἶνε ἡ Σαβαΐη (12000 κατ.), ἡ πολυπληθεστέρα ἡ Ὀπουλοῦ, ἔχουσα τὸν ἄξιον λόγου λιμένα τῆς Ἀπίας. Οἱ Γερμανοὶ ἵδρυσαν ἀποικήσεις προσακτίους πολλαχοῦ τῶν νήσων αὐτῶν, ὡς ἐν Ἀπίᾳ, Πάγγο-πάγγο, Τουτουίλᾳ. ἠθέλησαν δὲ νὰ προσαρτήσωσι τὰς νήσους, ἀλλ' εὗρον σφοδρὰν ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, αἵτινες ἐγκαθίδρυσαν τὴν προστασίαν των ἐπ' αὐτῶν τὸ 1874, τέλος ὅμως ἐπωφελούμενοι οἱ Γερμανοὶ τῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἀγγλο-Τρανσβααλικοῦ πολέμου (1900) ἀτυχημάτων τῶν Ἄγγλων κατώρθωσαν τὴν παραχώρησιν τῶν νήσων τούτων εἰς τὴν Γερμανικὴν αὐτοκρατορίαν. Οἱ κάτοικοι τῶν νήσων ἠσπάσθησαν τὸν χριστιανισμὸν δι' ἱεραποστόλων διαμαρτυρομένων καὶ καθολικῶν.

Σαμογιέται· φυλετικὴ οἰκογένεια τῆς ἀρκτικῆς εὐρωπαϊκοασιατικῆς φυλῆς, κατέχουσα σήμερον τὰ ΒΑ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας καὶ τὰ ΒΔ τῆς Σιβηρίας ὅπου μίγνυνται μετὰ Οστιάκων καὶ Ρώσων, ἀπωθούμενοι ἅμα ἡσημέραι βορειότερον. Ἡ οἰκογένεια αὕτη δὲν περιλαμβάνει περισσοτέρες τῶν 22000 ψυχῶν. Οἱ Σ α μ. θεωροῦνται μογγόλοι βραχυκέφαλοι κατά τι ἴσως ἀναμιγέντες πρὸς τοὺς Φινν ίους. Ἀνάστημα οἱ μὲν ἄνδρες ἔχουν 1,40—1,60 μ. αἱ δὲ γυναῖκες 1,30—1,50. Κόμη μαύρη, γένειον ἀραιόν, πρόσωπον πλατύ, ὀφθαλμοὶ μικροί, ρὶς ἀνοικτή, μῆλα τῶν παρειῶν ἐξέχοντα, λαιμὸς μικρὸς, σῶμα ἄκομψον Συμφώνως πρὸς τὰς διαλέκτους ἃς ὁμιλοῦσιν οἱ Σ α μ. διαιροῦνται εἰς τὰς ἑξῆς φυλάς: 1ον) τοὺς Γ ι ο υ ρ ά κ α ς οἵτινες αὐτοκαλοῦνται Κ χ ο σ σ ό β ο ἤτοι «σερνικοί», οἰκοῦσι δὲ μεταξὺ τοῦ κόλπου Τσερσκάϊα καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γενισσέϊ. — 2ον) τοὺς Τ α υ γ χ ί ς, γείτονας τῶν Τογγούσων, οἰκοῦντας τὴν χερσόνησον Ταμούρ.—3ον) τοὺς Τ ο υ ρ α λ ο υ ς, οἰκοῦντας περὶ τὴν Κάμα, ἀπὸ Πέρμ μέχρι Τοβόλσκ.—4ον) τοὺς Γ ε ν ι σ σ έ ι ν ο υ ς, ὧν μεσημβρινώτατον φῦλον οἱ Σ ο ϋ ό τ α ι οἰκοῦν περὶ τὴν συμβολὴν Ἀγγάρα καὶ Γενισσέϊ. Εἰσὶν ἐν γένει νομάδες καὶ ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν ρέννων. Διακηρύττουν ἑαυτοὺς χριστιανοὺς καὶ ἀρέσκονται νὰ κρούουν τοὺς κώδωνας. Ἡ Νέα-Διαθήκη μετεφράσθη εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, μυστικὰ ὅμως λατρεύουν ἀκόμη τὰ Χέγγ παραδόξους λίθους πρὸ τῶν ὁποίων οἱ ἱερεῖς των, οἱ τ α δ ι μ π έ ϋ, θυσιάζουν ρέννους. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι καὶ οἱ χ α μ α ν ἐπικοινωνοῦσι μετὰ τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πνευμάτων διὰ μέσου κάποιου τυμπάνου καὶ μιᾶς μαγικῆς ράβδου· πλήττουν τὴν κεφαλὴν ἵνα πέσουν εἰς ἔκστασιν, καὶ ξεσχίζουν τὸ σῶμά των διὰ μαχαίρας ἵνα τύχωσι τῆς παρουσίας τῶν θεῶν. Ἱερά των νῆσος εἶνε ἡ Βαΐγατς (βλ. λ.) ὅπου 420 εἴδωλα ἐκύκλουν ἄλλοτε τὸν κακοποιὸν θεὸν Βήσακο, τὸν ἑπτακέφαλον σύζυγον τῆς «πανισχύρου μητρὸς» γῆς Χαδάκο· τὰ εἴδωλα ταῦτα συνετρίβησαν ὑπὸ τῶν Ρώσων ἱεραποστόλων, ἀλλά, κατὰ τὴν ἀξιόπιστον μαρτυρίαν τοῦ Νόρδενσκιολδ αἱ θυσίαι ἐξακολουθοῦσιν ἔν τινι ἀποκρύφῳ σπηλαίῳ ὅπου μετηνέχθησαν τὰ συντρίμματα τῶν θεῶν τούτων. Ἡ γυνὴ ἀγοράζεται καὶ κατέχει παρ' αὐτοῖς κατωτάτην θέσιν. Ἔχουν προσέτι ποιητὰς ἐμπνεομένους ἐκ τῆς συλλογῆς «Καλεβάλα», εἶδος νυκτῳδῶν ραψῳδῶν, καὶ συνηθίζουν νὰ ἐνταφιάζουν τοὺς νεκρούς. Ἡ πνευματοποσία ἀποδεχατίζει τὸν μικρὸν αὐτὸν λαὸν καὶ δὲν εἶνε μακρὰν ὁ καιρὸς καθ' ὃν θὰ ἔχει ἐντελῶς ἐξοντωθῇ.

Σαμογιτία· ἀρχ. ἐπαρχ. τῆς Λιθουανίας, μεταξὺ τῆς Πρωσίας πρὸς Δ τῆς κυρίως Λιθουανίας πρὸς Α καὶ Ν καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης πρὸς Β εἶχε πρωτ. τὴν Ροσσιένην, περιλαμβάνεται νῦν ἐν τῷ μεσημβρινῷ ἄκρῳ τῶν κυβερνείων Βίλνας καὶ Κόβνου. Ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξεν ἐλευθέρα, ὑπετάγη δὲ ὑπὸ τῶν Λιθουανῶν, τὸ 1411 ἀπετέλεσε μετὰ τῆς Λιθουανίας μέρος τῆς Πολωνίας. Ὁ χριστιανισμὸς εἰσήχθη ἐν αὐτῇ τὸ 1431. Οἱ Σαμογίτιοι ἢ Ἰμοῦδαι (=ἄνθρωποι ἐκ θαλάσσης ἐλθόντες) ἀποτελοῦσι λαόν διάφορον τῶν κυρίως Λιθουανῶν κατά τε τὴν διάλεκτον καὶ τὰ ἔθιμα.

Σαμοθράκη· τουρκικὴ νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Ἔκτ: 177 ττρ. χλμ. Κάτ: 10000 Ἕλληνες. Πρωτ. Κάστρο μὲ 8000 καὶ ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ γεωργίαν. Ἔχει ὑψίστην κορυφὴν τὸ Φεγγάρι (1680 μ.). Πυκνὰ δάση δρυῶν κυρίως, φυτεῖαι δημητριακῶν. Στερεῖται λιμένος. Ἐδῶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐτελοῦντο τὰ περίφημα μυστήρια τῶν Καβείρων, ἐδῶ δὲ κατέφυγεν ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Περσεὺς μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Πύδνας.

Σαμοθράκη· ἕτερον ὄνομα τῆς παρὰ τὴν Κέρκυραν (ΒΔ) ἑλληνικῆς νησίδος Μαθρακίου, τῆς ἀνηκούσης εἰς τὸν δῆμον Διαποντίων. Κάτ: 231.

Σαμόλι(ον)· χ. τοῦ δήμου Ληξουρίου τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Ληξοῦρι. Κάτ: 86.

Σαμόνικος· εἶνε γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄν. τοῦτο δύο λατῖνοι ἰατροί, πατὴρ καὶ υἱός, ζήσαντες περὶ τὰ τέλη τοῦ Β' μ.Χ. αἰῶνος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Γ'. Ὁ πατὴρ Κ. Σερένος Σαμόνικος ἐσχημάτισε βιβλιοθήκην 62000 τόμων, ἐφονεύθη δ' ἐν συμποσίῳ διαταγῇ τοῦ Καρακάλλα. — Ὁ υἱὸς ἔτυχε τῆς εὐνοίας τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου καὶ τῶν Γορδιανῶν. Ἐδώρησε δὲ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατρός του εἰς τὸν Γορδιανὸν Ι'. Σῴζεται τοῦ Σαμονίκου (πατρὸς ἢ υἱοῦ) ποίημά τι «Περὶ Ἰατρικῆς».

Σάμος· μία ἐκ τῶν νήσων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὀνομαζομένη ἀπὸ τοὺς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τούρκους Σουσάμ-'Α δ α σ σ ί. Ἔκτ. 550 ττρ. χλμ. Κάτ. 40000 ἅπαντες Ἕλληνες. Ἔχει λιμένας ἀρίστους, προϊόντα δὲ ἔλαιον, οἶνον, βάμβακα, μάρμαρα καὶ περιέχει σίδηρον, μόλυβδον, ἄργυρον κ.λ.—Ἡ Σάμος τὸν ς' αἰῶνα π. Χ. εἶχε τὸ ἰσχυρότατον ναυτικὸν τῶν ἑλλην. χωρῶν, ἐδεξάσθη δὲ πολὺ ἐπὶ τοῦ περιφήμου τυράννου Πολυκράτους (522-479) μετὰ τὸν ὁποῖον ἔγινε Περσική. Κατόπιν δὲ ἀπετέλεσε μέρος τῆς 'Αθηναϊκῆς συμμαχίας. Σήμερον, ἀπὸ τοῦ 1832 εἶνε ἡ γ ε μ ο ν ί α μὲ κυβερνήτην Ἕλληνα πληρώνοντα εἰς τὸν Σουλτᾶνον ἐτήσιον φόρον 90 000 δρ. διαιρεῖται δὲ εἰς 4 ἐπαρχίας καὶ ἔχει πρωτ. τὸν Λ ι μ έ ν α Β α θ έ ο ς μὲ ἑλλην. σχολεῖον, καλὸν ἐμπόριον καὶ 3500 κατ.—Ἡ Σάμος εἶνε πατρὶς τοῦ Πυθαγόρα. Κυβερνᾶται ὑπὸ βουλῆς τετραμελοῦς. Ὑψίστας κορυφὰς ἔχει τὸν Κερκετέα (ΝΔ) 1440 μ. καὶ τὴν Ἄμπελον (Β) 1140 μ. Τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς (Μυκάλης) χωρίζεται διὰ τοῦ Ἑπταστάδιου πορθμοῦ (Τιγάνι). Ἐξάγει λευκάργιλον καὶ περίφημα ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος χωμάτινα ἀγγεῖα. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦν ἱερὰ τῆς Ἥρας, κατὰ δὲ τὴν ἐπανάστασιν ὑπέστη τελείαν καταστροφήν, τοῦ Καναρῆ πυρπολήσαντος παρ' αὐτὴν μέρος τοῦ αἰγυπτιακοῦ στόλου.

Σαμόσατα· πρωτ. τῆς ἀρχ. Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, παρὶς τοῦ Λουκιανοῦ.

Σαμουήλ· προφήτης τοῦ 'Ισραήλ, ἐγεν. ἐν Ραμᾷ τῆς φυλῆς 'Εφραίμ, περὶ τὸ 1132 π. Χ. ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Λευΐ· ταχέως διεκρίθη εἰς τὰς ἀρετάς του καὶ εἰς τὴν προφητικήν του δύναμιν. Κριτὴς τῶν 'Ισραηλιτῶν τὸ 1102 ἀνακηρυχθείς, ἀπήλλαξε τοὺς 'Ισραηλίτας τοῦ ζυγοῦ τῶν Φιλισταίων, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐστερέωσε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ· οἱ υἱοί του ὅμως εἰς οὓς ἀφῆκε τὴν διοίκησιν τῆς χώρας, δυσηρέστησαν τὸν λαόν, ὅστις τότε ἐζήτησε βασιλέα. 'Αφ' οὗ δὲ μάτην ὁ Σαμουὴλ ἐπειράθη ν' ἀποτρέψῃ αὐτοὺς τούτου, ἔχρισε τὸν Σαοὺλ τὸ 1080, διατηρήσας ὅμως δι' ἑαυτὸν τὴν ἱερατικὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις ὁ Σαοὺλ παρήκουσεν εἰς τὸν Θεόν, ἠθέλησε δὲ νὰ παρεμβῇ εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὡς μεγάλου ἀρχιερέως, ἔχρισεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Δαυίδ, ἀλλὰ τοῦτο διετηρήθη μυστικόν, ἀπέθανε δὲ ὁ Σαμουὴλ τρία ἔτη πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Σαούλ, τὸ 1403. Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τῆς Γελβόης, ἡ σκιὰ τοῦ Σαμουὴλ ἐπεφάνη κατ' ἐπίκλησιν τῆς Πυθωνίδος τοῦ 'Ενδὼρ εἰς τὸν Σαοὺλ καὶ προεῖπεν αὐτῷ τὸ μοιραῖον τέλος αὐτοῦ. 'Αποδίδουσιν εἰς τὸν Σαμουὴλ τὸ βιβλίον τῶν Κ ρ ι τ ῶ ν, τῆς Ρ ο ύ θ καὶ τὰ 24 πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου τῶν Β α σ ι λ ε ι ῶ ν.

Σαμουήλοβιτς ('16ος)· Χάτμανος (ἀρχηγὸς τῶν Κοζάκων) τῆς Οὐκρανίας, 1672-1687, πεπαιδευμένος καὶ εὐφυής, ἀλλὰ φιλόδοξος καὶ ἄπληστος. Διώκησε τοὺς Κοζάκους κατὰ τοὺς πολέμους τῶν Ρώσων κατὰ τῶν Τούρκων καὶ Τατάρων τῆς Κριμαίας. 'Αλλὰ κατηγορηθεὶς ὅτι ἐνέπρησε τὰς στέππας, δι' ὧν θὰ διέβαινεν ὁ κατὰ τῆς Κριμαίας βαδίζων στρατηγὸς πρίγκιψ Γ'καλιτσίν, ἐξωρίσθη εἰς Σι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θηρίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἔνθα καὶ ἀπέθανε τὸ 1690. Ἀντὶ τούτου ἐξελέγη Χάτμαν Οὐκρανίας ὁ Ἰβὰν Μαζέπας.

Σαμπάγκ· ὄνομα ἐλαφρῶν κινεζικῶν σκαφῶν χρησιμευόντων πρὸς ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων τῶν ἐμπορικῶν σκαφῶν ὅπου ταῦτα δὲν δύνανται νὰ προσεγγίσουν τὰ παράλια λόγῳ τοῦ μεγέθους των.

Σαμπάναγα· χ. τοῦ δήμου Ἡλιδος τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ Γαστούνης. Κάτ: 379.

Σαμπάριζα· χ. τοῦ δήμου Ἑρμιόνης τῆς Ἀργολίδος, 2 3/4 ὥρ. ἀπὸ Ἑρμιόνης. Κάτ: 150.

Σαμπᾶς· χ. τοῦ δήμου Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ, ἐπαρχ. Πεδιάδος διοίκ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 110.

Σαμπατίνα· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Κεντρ. Αἰτωλίας, 1)2 ἀπὸ Μπερίκο. Κάτ: 221.

Σαμπιέτρο δ' Ὀ ρ ν ά ν ο· ἀρχηγὸς Κορσικανός, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Γαλλίας, εἰς ἣν εἰσῆλθε τὸ 1533, διεκρίθη ἐν Πεδεμοντίῳ (1536), ἀπεστάλη μετὰ τοῦ στρατάρχου δὲ Θερμ νὰ καταλάβῃ τὴν Κορσικὴν ἀπὸ τῶν Γενουηνσίων (1552). Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν συνθήκην τοῦ 1559, δι' ἧς ἡ νῆσος ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Γενουηνσίους, τὸ 1564 δὲ ἀπεβιβάσθη εἰς αὐτὴν μετὰ 25 ὁπαδῶν· ὁ στρατὸς του ταχέως ηὐξήσεν, ὅτε ἐδολοφονήθη δι' ἐγχειριδίου ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ὀρ.ᾶνο, πρωτεξαδέλφων τῆς συζύγου του, ἣν εἶχεν ἰδίᾳ χειρὶ οὗτος φονεύσει ἐξαιτησαμένην τὴν χάριν αὐτοῦ παρὰ τῆς Γενουηνσίας Συγκλήτου.

Σαμπλ-δ' Ὀλόνν· πρωτ. ἐπαρχίας ἐν Βανδέᾳ τῆς Γαλλίας, ἁλιευτικὸς λιμήν. Κάτ: 11,500. Γυμνάσιον, σχολὴ ὑδρογραφίας, ἐκκλ. σχολὴ ἐν ἀρχαίᾳ τινι μονῇ τῶν Βενεδικτίνων, βιβλιοθήκη, ἁλιεία καὶ παρίχευσις σαρδελλῶν καὶ τόννων, ναυπηγεῖα, ἐμπόριον ἀνθράκων, καρπῶν, οἴνων, κτηνῶν, ξυλείας, πισσασφάλτου, ἰχθύων, κλπ., φάρος εἰς ἀπόστασιν 2 χιλιομ. Ἐπὶ ἀμμώδους ἐδάφους ἐκτισμένη ἱδρύθη τὸν Ε′ αἰῶνα ὑπὸ Ἱσπανῶν ἁλιέων.

Σαμπλὲ (Μαγδαληνὴ δὲ Σουβρέ, μαρκησία δὲ Σ-)· μία τῶν πνευματωδεστέρων γυναικῶν τοῦ ΙΖ αἰῶνος, κόρη τοῦ στρατάρχου Σουβρέ, 1598-1678, φίλη τῆς Κας Λαγκεβίλ. Παρ' αὐτῇ συνήγετο τὸ ἄνθος τῆς Παρισινῆς κοινωνίας, ἐν τῷ οἴκῳ δ' αὐτῆς ἐξεπονήθησαν «Τὰ Ἀξιώματα» τοῦ Λα Ροσιφουκώλ. Κατέλιπε καὶ αὐτὴ «Ἀξιώματα» ἐν οἷς δεσπόζει πρὸ παντὸς ὁ ἐγωϊσμός.

Σαμπλὲ πρωτ. δήμ. ἐν τῷ νομῷ Σάρθης Γαλλίας, ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Σάρθ καὶ Ἔρβ, κατ. 6300. Πάλις ποτὲ ὀχυρά, ἕδρα μιᾶς τῶν ἰσχυροτέρων βαρονειῶν τοῦ Μαίν.-Εἰ ρ ή ν η τ ο ῦ Σ α μ π λ ὲ καλεῖται συνθήκη τις συνομολογηθεῖσα τὸ 1488 μεταξὺ Καρόλου Η′ καὶ Φραγκίσκου Β′ δουκὸς τῆς Βρεττάνης. Πατρὶς τοῦ Οὐρβανοῦ Γρανδιέ.

Σαμπούκους (Ἰ ω.)· Οὔγγρος σοφός, ἐγεν. ἐν Τυρνῷ, 1531—1584, ἱστοριογράφος Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Β′, ἐδημοσίευσε πλεῖστα συγγράμματα, ἀνεκάλυψε δὲ ἀρχαῖα χειρόγραφα, νομίσματα καὶ ἄλλα ἀρχαιολογ. ἀντι-

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

κείμενα, ἰδίως ἀνεῦρε τὰ «Διονυσιακὰ» τοῦ Νόννου, τοὺς «Βίους» τοῦ Εὐναπίου, σπουδαῖον ἀπόσπασμα τοῦ Πατρωνίου κλπ.

Σαμπρίκι· χ. τοῦ δήμου Φλεσιάδος τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Λιγούδιστας. Κάτ: 338.

Σαμσώ· ν. τῆς Δανίας κατὰ τὰ Νότια τοῦ Καττεγάτου μεταξὺ τῆς νήσου Σέελανδ, ἐκ 112 τετρ.χλμ. κατ· 7000 Καλλιέργεια κριθῆς.

Σαμψών· δωδέκατος κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ, ἀκμάσας κατὰ τὸν ΙΒ′ αἰῶνα π. Χ., διάσημος δὲ καταστὰς διὰ τὴν ὑπερφυσικήν του ρώμην. Ἔπεσε θῦμα τῆς συζύγου του Δαλιδᾶς (βλ. λ.), παραδοθεὶς ὑπ' αὐτῆς εἰς τοὺς Φιλισταίους.

Σαμψὼν (Ἰ ω σ ὴ φ-Ἰ σ ί δ ω ρ ο ς)· διαπρεπὴς γάλλος κωμῳδὸς καὶ δραματικὸς συγγραφεύς, γεννηθεὶς τὸ 1793 ἀποθ. δὲ τὸ 1871.

Σαμὼν· Σαμώ, κατὰ τὴν παράδοσιν ἦτο Φράγκος ἔμπορος, καταγόμενος ἐκ Σάνς. Χάριν ἐμπορίου διατρίβων περὶ τὸ 630 παρὰ τοῖς Σκλαβόνοις, ἐπολέμησε μετ' αὐτῶν τοὺς Ἀβάρους, συνετέλεσεν εἰς τὴν νίκην καὶ ἐξελέγη βασιλεύς.

Σαμωνᾶς· χ. τοῦ δήμ. Ἀ ρ μ ε ν ώ ν, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 100.

Σάν· δεξιὸς παραπόταμος τοῦ ποτ. Βιστούλα, καταρρέων ἐκ τοῦ ὄρους Σλόϊκζεκ καὶ διαρρέων τὴν ἄνω Γαλικίαν.

Σάνα· π. τῆς Νοτ. Ἀραβίας, πρωτ. ὁμων. Ἰμαμάτου καὶ ὅλης τῆς Ὑεμένης, 855 χλμ. ΒΑ τῆς Μόκας κατ. 32000. Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος ἦν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων πόλεων τῆς Ὑεμένης, νῦν κεῖται εἰς ἐρείπια κατὰ μέγα μέρος. Πρὸ τοῦ Μωάμεθ ἦν λίαν ἐπίσημος πόλις, ἔχουσα ναὸν ἀντίζηλον τοῦ Καμπᾶ. Τῷ αὐτῷ δ' ἔτει τῆς γεννήσεως τοῦ Μωάμεθ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐβάδισαν κατὰ τῆς Μέκκας, ἵνα καταστρέψωσιν αὐτήν. Ὑπετάγη εἰς τοὺς Τούρκους ἐπὶ Σουλεϊμάν Β′.

Σαναχάριβος ἢ **Σενναχερίβ**· βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων καὶ Ἀράβων, τὸ 750 π.Χ. πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σήθου.

Σὰν-Γκάλλο (Ἰουλιανὸς Γ κ ι α μ π έ ρ τ ι, ἐπιλεγόμενος Σ. Γ.), ἀρχιτέκτων ἐκ Φλωρεντίας, 1443—1517, κατεσκεύασεν οἰκοδομάς, ὧν πολλαὶ εἰσιν ἀριστουργήματα τέχνης (ὡς ὁ ναὸς τῆς Παναγίας ἐν Ρώμῃ, τὴν μονὴν τοῦ Σὰν-Γκάλλο, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρωνύμιον αὐτοῦ κλπ.).— Ἀντώνιος ὁ ἀδελφός του, 1450—1534, ὑπῆρξεν ὡσαύτως ἐπιτήδειος ἀρχιτέκτων.—Ὁ ἀνεψιὸς τούτου Ἀντώνιος ὡσαύτως 1482—1546, συνειργάσθη μετὰ του Ραφαὴλ ἐν τῇ οἰκοδομῇ τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Ρώμῃ. ἦγειρε πολλὰ τῶν μεγάρων τῆς Ρώμης καὶ τοὺς προμαχῶνας τῆς Τσίβιτα-Βέκκιας, Περούζης κλπ. κλπ. — Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βαστιανός, ἐπονομαζόμενος Ἀ ρ ι σ τ ο τ έ λ ε, 1481 — 1551 ἐπεδόθη εἰς τὴν γραφικὴν μαθητὴς γενόμενος τοῦ Περουζίνι.

Σὰν-Γκιοβάννι (Ἰ. Μ α ν ό τ ζ ι δ ί)· ζωγράφος, ἐγεν. παρὰ τὴν Φλωρεντίαν, 1590—1638, παρήγαγε πολλὰ ἀριστουργήματα τέχνης, ἰδίᾳ ὡραίας τοιχογραφίας ἐν αἷς καὶ τὰς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐπιστήμας καὶ Τέχνας ἀπελαθείσας ἐξ Ἑλλάδος καὶ φιλοξενουμένος ὑπὸ Λαυρεντίου τοῦ ἐκ Μεδίκων (ἐν τῷ ἀνακτόρῳ Π ί τ τ ι, ἐν Φλωρεντίᾳ.

Σάνδ (Κ.-Λ.)· σπουδαστὴς τῆς θεολογίας, υἱὸς δικαστικοῦ συμβούλου πρώσου, ἐγεν. τὸ 1795 ἐν Βουνσιέδελ, μέλ:ς τῆς «Φοιτητι:ῆς ἑνώσεως» τῆς Ἰένης, ἐφόνευσε δι' ἐγχειριδίου, ἐκ θρησκευτικοῦ καὶ πατριωτικοῦ φανατισμοῦ, τὸν Κοτζεβού, ὃν ἐνόμιζεν ὡς κατάσκοπον τῆς Ρωσίας, 23 Μαΐου 1819, ἐθανατώθη τῇ 20 Μαΐου 1820 ἐν Μάνχαϊμ.

Σάνδ· (Λύγὴ Δουπέν, Κυρία Δουδεβάν, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄν. Γεωργία ἢ μᾶλλον Γ ε ώ ρ γ ι ο ς Σάνδ), ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1804— 1876, θυγάτηρ ἀξιωματικοῦ τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐνωρὶς ἀπορφανισθεῖσα ἀνετράφη ἐν τῇ μονῇ τῶν Ἄγγλων Αὐγουστίνων. Κόρη ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν μυστικισμὸν κατ' ἀρχάς, μετὰ τὰς ἐκλάμψεις φανατικῆς πίστεως κατέληξεν εἰς τὸν σκεπτικισμόν. Συζευχθεῖσα 18έτις τὸν Μ. Δουδεβάν, διεζεύχθη αὐτὸν τὸ 1831 προτιμήσασα βίον ἐλεύθερον. Συνέθηκε δὲ τῷ αὐτῷ ἔτει τὸ πρῶτον αὐτῆς μυθιστόρημα «Ρόζα καὶ Λευκὴ» ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἰουλίου Σανδώ, εἶτα τὴν «Ἰνδιάναν», τὴν «Βαλλεντίνην», τὴν «Λαιλίαν», ἐν ἔτει 1833—1834 μετέβη εἰς Ἰταλίαν μετὰ τοῦ Ἀλφρὲ δε-Μυσσέ, ἐγκατέσπειρε δὲ τὰς περὶ ταύτης ἐντυπώσεις της ἐν πολλοῖς τῶν μυθιστορημάτων της, ἔγραψε δὲ ταυτοχρόνως «Τὸν Ἰδιαίτερον Γραμματέα», «τὴν Παυλίναν», τὴν «Λαβινίαν», τὴν «Μετέλλαν», κλπ. Παρατηρεῖται δ' ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῆς ζωηρὰ εὐγλωττία, ἔξαρσις πολλάκις τεχνητὴ καὶ νοσηρὰ μᾶλλον, ἀνάγκη ἰδεώδους ἥτις παρασύρει πολλάκις τὴν συγγραφέα μέχρις οὐτοπίας. Ἀπὸ τοῦ 1837 τὰ ἔργα της φέρουσι τὸν χαρακτῆρα τοῦτον ἐπιδεικτικώτερον. Εἰσὶν ὑπὸ τύπον μυθιστορήματος, διατριβαὶ ἐλευθέρας φιλοσοφίας καὶ πολιτικῆς ἢ κοινωνικῆς οἰκονομίας, ἀπαυγάσματα τῶν ἰδεῶν συγχρόνου τινὸς ἐπιφανοῦς, ὡς π. χ. τῶν φιλοσόφων Λαμεναὶ καὶ Πέτρου Λερρού, τοῦ μουσικοῦ Σοπέν, τοῦ δημοκρατικοῦ Μιχαὴλ-Δε-Βούρζ κλπ. Ἔν τισι τῶν ἔργων της ἐπικρατεῖ πολὺ τὸ μυστηριῶδες καὶ ὁ θρησκευτικὸς μυστικισμός, ὡς ἐν ταῖς «Ἑπτὰ χορδαῖς τῆς λύρας» κλπ., ἐν ἄλλοις ἀπαντῶσι κοινωνιστικαὶ ἰδέαι, ὡς ἐν «ταῖς Ἐπιστολαῖς πρὸς Μαρίαν», εἰς «τὴν Κόμησαν τῆς Ρούδοσταλδτ» τὸ «Ἔγκλημα τοῦ Μ. Ἀντωνίου» καὶ ἄλλα. Ἐν μεταγενεστέροις τούτων ἔργοις αὐτῆς παραιτεῖται τῶν φιλοσοφικῶν ἀξιώσεών της καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἠθῶν καὶ αἰσθημάτων, τοιαῦτα εἶνε ἡ Ἰωάννα, ὁ Τοβερῖνο, ἡ Λουκρητία Φλωριάνι, ὁ Πιτσινῖνος, ὁ Ἰωάννης δὲ λα Ρόσσ, κλπ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συνέγραψε καὶ σειρὰν ἀγροτικῶν μυθιστορημάτων, ἅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ ποιητικὴ περιγραφὴ καὶ ἐξιδανίκευσις τοῦ κέντρου τῆς Γαλλίας, τοῦ Βερρὺ δηλαδή, τοιαῦτα εἶνε «ἡ μικρὰ Φαδέττη», «τὸ ἔλος τοῦ Διαβόλου», «Φραγκίσκος ὁ Σιαμπί». Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848 ἀκατάσχετος ἐρρίφθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ συνεδέθη μετὰ τῶν μᾶλλον προοδευτικῶν. Ἡ ἐπακολουθή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σασα ήρεμία έπανήγαγε τήν Σάνδ είς τό φιλολογικόν αύτῆς στάδιον, έστράφη δέ πρός τό θέατρον καί έδραματοποίησέ τινα τῶν μυθιστορημάτων της, συνέθηκε δέ καί τινα νέα έργα θεατρικά τήν «Κλαυδίαν», τόν «Γάμον τῆς Βικτωρίνης», τόν «Δαίμονα τῆς Έστίας» κλπ. κλπ. Τούτων τινά έχειροκροτήθησαν, άλλ' ἔν καί μόνον ἔτυχέ πλήρους καί μονίμου έπιτυχίας, «ὁ Μαρκήσιος δέ Βιλμέρ», οὐχ ἧττον δέν άπηρνήθη τήν μυθιστοριογραφίαν καί κατά τά τελευταῖα της ἔτη έδημοσίευσε τήν «Έπαυλιν τῶν Ἐρήμων», τούς «Καλούς κυρίους τοῦ Χρυσοῦ-Δάσους», τήν «Μέλαιναν πόλιν» κλπ. κλπ. Τέλος έδημοσίευσε τήν «Ἱστορίαν τοῦ Βίου μου» καί ἐν τῷ «Ἐκείνη καί Ἐκεῖνος» άναμιμνήσκει τήν φιλίαν αύτῆς μετά τοῦ Ἀλφρέ δέ-Μυσσέ. Συγκατηριθμήθη διά τήν εὐχέρειαν, τήν ποικιλίαν, τήν άφθονίαν τῶν συγγραφῶν της, τήν άξιοθαύμαστον εὐκαμψίαν τοῦ ὕφους καί γλαφυρότητα μεταξύ τῶν μεγαλειτέρων συγγραφέων τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Κατεῖχεν εἰς ὕψιστον βαθμόν τήν ἰδιοφυΐαν τοῦ διηγεῖσθαι, ἦτο ἀμίμητος εἰς τήν άνάλυσιν τῶν αἰσθημάτων τῆς άνθρωπίνης καρδίας, ἔξοχος εἰς τάς φυσικάς περιγραφάς καί τήν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, παρασύρεται ὅμως πολλάκις ὑπό οἰστρηλάτου φαντασίας, δέν κατορθοῖ νά κινήσῃ τό ἐνδιαφέρον ἐνίοτε καί μάτην πειρᾶται νά ζωογονήσῃ άφῃρημένας ἰδέας.

Σανδάνι χ. τοῦ δήμου Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπό Διαβολίτσι. Κάτ: 360.

Σάνδερ φιλέλλην τοῦ 1821, ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βρουνσβίκης· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τήν 4 Ἰουλίου 1822. Ἀξιωματικός εἰς τήν πατρίδα του. Ἐθελοντής.

Σανδζάρ υἱός τοῦ Μελίκ-Χάν, 1086—1157, ὁ τελευταῖος Σελτσουκίδης Σουλτᾶνος τῆς Περσίας, ἐκυβέρησε τό Κοραχάν ἐπί τῶν Βαρκιαρόκ καί Μωάμεθ Α', πρεσβυτέρων αὐτοῦ ἀδελφῶν· μετά δέ τόν θάνατον τοῦ δευτέρου τούτων ἐγένετο αὐτός Σουλτᾶνος. Εἶχε νά καταστείλῃ πολλάς έπαναστάσεις, έπολέμησε κατά τῶν Καρισμίων καί τῶν Τουρκομάνων, ὑφ' ὧν ὅμως συνελήφθη αἰχμάλωτος τό 1153 καί ἠλευθερώθη μικρόν μόνον πρό τοῦ θανάτου του 1157.

Σάνδμαν φιλέλλην ἐξ Ἀμβούργου, έφονεύθη ἐν Πέτᾳ τήν 4 Ἰουλίου 1822. Πρώην ἀξιωματικός. Ἐθελοντής.

Σανδοβάλ (Προυδάνς δέ-) ἱσπανός ἱστορικός, ἐπίσκοπος Παμπελούνης, ἐγεν. ἐν Βαλλαδολίδῳ 1560-1621, πλήν ἄλλων κατέλιπε καί «Ἱστορίαν Καρόλου τοῦ Ε'.» πολύτιμον καί «Ἱστορίαν τῶν βασιλέων τῆς Καστίλλης καί τοῦ Λεόν».

Σανδομιέρτς ἤ **Σανδομίρ** π. τῆς Ρωσ. Πολωνίας ἐν Ραδόμ, ἐπί τῆς συμβολῆς τῶν Οὐίστουλα καί Σάμ κατ. 6200. Πρωτ. τοῦ βασιλείου κατά τόν ΙΓ' αἰῶνα, βραδύτερον τό ὄνομα αὐτῆς μετεδόθη εἰς τινα τῶν ὀκτώ Βοϊβοδιῶν τοῦ βασ. τῆς Πολωνίας.

Σάνδουϊτς (Ἐδουάρδος Μοντάκ, Α' κόμης δέ-)· ὅρα Μοντάγκ (Ἐδουάρδος)· — Λόρδος Τζών Μοντάγκ, κόμης δέ Σάνδουϊτς, πολιτικός Ἄγγλος, 1718-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1792, περιηγήθη τὴν Ἰταλίαν, Τουρκίαν καὶ καὶ Αἴγυπτον, συνέλεξεν ἀρχαιότητος, ἐδημοσίευσεν ἄξιαν λόγου περιγραφὴν τῶν Περιηγήσεών του, παράστη ὡς πληρεξούσιος ὑπουγὸς εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Βρέδα 1746 καὶ τοῦ Ἀξ-λα-Σιαπὲλ 1748 καὶ πολλάκις διετέλεσε λόρδος τοῦ Ναυαρχείου. Συνέτρεξε τοὺς ἐξερευνητικοὺς πλοῦς καὶ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὁ Κοὺκ ὠνόμασε **Σάνδουϊτς** συστάδα νήσων ἃς ἀνεκάλυψεν.

Σάνδουϊτς Ἴσως αἱ **Ρουτούπιαι**· π. καὶ λ.τῆς Ἀγγλίας ἐν Κέν, εἰς ἐκ νῶν Π έ ν τ ε-λ ι μ έ ν ω ν, 16 χλμ. ΒΒΕ τοῦ Δούβρ ἐπὶ τοῦ Στοὺρ καὶ 4 χλμ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Κάτ: 3000. Ναυπηγεῖον.

Σάνδουϊτς ἡ ἀρχιπέλαγος τῆς **Χαβάϊ**· ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἀρχιπελ. τῆς Ὠκεανίας, ἀποτελούμενον ἐκ 14 ἡφαιστειογενῶν νήσων μὲ ἀκτὰς ἀποκρήμνους, Β Πλ: 21ο 19ο, Δ Μῆκ: 162ο—157ο, ἐπιφ. 16946 τετρ. μιλ. κάτ. 93000. Ἐκ τῶν νήσων ἀξιολογώτεραι εἶνε ἡ **Χαβάϊ**, ἡ μείζων ὅλων (11356 τετρ. χλμ.), Ὁ α χ ο ῦ (1680 τετρ. χλμ.), ἡ μᾶλλον κατωκημένη. Κ α ο υ ά ϊ (1488 τετρ. χλμ. καὶ Μ α ο ύ ϊ (1268 τετρ. χλμ.). Ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ δὲ Γαετὰν (1555) καὶ ἐξηρευνήθησαν ὑπὸ τοῦ Κοὺκ (1788), ὅστις ἐφόνευθη ἐν τῷ ὅρμῳ τῆς Κ ε α λ α κ α κ ο ύ α ς τῆς Χαβάης 1799· κατοικοῦνται ὑπὸ Πολυνησίων, ὧν ὁ ἀριθμὸς καταπληκτικῶς βαίνει ἐλαττούμενος (132000 τὸ 1832, 34436 τὸ 1890). Ἐκ τῶν ἀμφιγενῶν ἢ μιγάδων (περὶ τὰς 7000) καὶ λευκῶν Εὐρωπαίων (25000 περίπου, Πορτογάλων, Ἀμερικανῶν, Ἄγγλων καὶ Γερμανῶν κλπ.). Κλῖμα εὐάρεστον, ἔδαφος γονιμώτατον. Ἐξάγεται σάκχαρον πλέον τῶν 60 ἑκατομ. φράγκων ἀξίας, ὄρυζα, βανάναι κλπ. κλπ. Κυριώτεραι λιμένες, Χ ο ν ο λ ο ύ λ ο υ, πρωτ. 24000 κατ. Κ α χ ο υ λ ο ύ η, Χ ι λ ὸ κλπ. Πρῶτος μονάρχης Κ α μ ε χ α μ έ χ α Α' 1784—1819, ἐκπολιτιστής, ὁ Κ α μ ε χ α μ ο ύ χ α Β'. (1820) ἐξεχριστιανίσθη ὑπὸ τῶν Μεθοδιστῶν, ἀλλ' ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀπεθ. ἐν Λονδίνῳ 1824. Κυβερνῶνται κοινοβουλευτικῶς (σύνταγμα τοῦ 1864). Ὁ πολιτισμὸς ἐν αὐταῖς ποιεῖται προόδους σημαντικάς.

Σανδρακότος ἢ **Σούδρα-Τζάνδρα-Γκούπτα**· πιθανῶς καταγωγῆς τουρανικῆς, ὅστις ἐξήγειρε τὰς λαχούσας εἰς τὸν Σέλευκον Νικάτορα ἰνδικὰς ἐπαρχίας, ἐπεξέτεινε δὲ τὴν ἐξουσίαν του καὶ ἐπὶ τῶν Γκαγκαριδῶν καὶ Πρασιανῶν, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Γάγγου καὶ ὅλου σχεδὸν τοῦ σημερινοῦ Πενδζὰβ (Πενταποταμίας). Συνωμολόγησεν ἐν Παλιβόθρᾳ τὴν περιώνυμον μετὰ τῶν πρέσβεων τοῦ Σελεύκου, συνθήκην καθ' ἣν ὁ Ἕλλην μονάρχης ὑπεχοεώθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ δικαιώματά του, 305 π. Χ.

Σανδράρτ (Ἰ ω α κ ε ί μ δ έ-)· ζωγράφος, χαράκτης καὶ τεχνοκρίτης, ἐγεν. ἐν Φραγκφόρτῃ τῇ ἐπὶ Μείνου, 1606—1688, κατέλιπε τὴν «Γερμανικὴν Ἀκαδήμειαν», ἀξιόλογον συλλογὴν βιογραφιῶν καὶ κρίσεων, ὡς καὶ εἰκόνων τῶν Γερμανῶν, Φλαμανδῶν καὶ Ὁλλανδῶν ζωγράφων τοῦ ΙΕ' καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ΙΣ' καὶ ΙΖ' αἰῶνος, «Εἰκονολογίαν τῶν Θεῶν» Λατιν. «Τὸ θέατρον τῆς ἀρχαίας καὶ Νέας Ρώμην» Λατιν. κλπ.

Σανδρόκοττος· βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν μετὰ τοῦ Πώρου ὑποτάξας τὰ ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἑλληνικὰς ἀποικίας, εἶτα δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου. Εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ὀρθότερον λεγόμενον Σανδρακόττον (βλ. λ.).

Σάνδχουρστ ἢ Βενδιγκώ· π. τῆς ἀποικίας τῆς Βικτωρίας ἐν τῇ ΝΑ Αὐστραλίᾳ, πρωτ. τῆς κομητείας Βενδιγκώ, 140 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Μέλβουρν· Κάτ: 40,000. Ἐπισκοπὴ καθολική, καλῶς ἐκτισμένη πόλις, ἡ δευτέρα πόλις τῆς ἀποικίας, κέντρον μεγάλης χρυσοφόρου χώρας ἐν ᾗ ἐργάζονται ὑπὲρ τοὺς 4,600 ὀρύκται.

Σανδὼ (Ἰούλιος), συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Ὠμπουσσὼν τῆς Γαλλίας, 1811-1883, περιώνυμος διὰ τὰς μετὰ τῆς κυρίας Δουδεβὰν ἐν τῇ νεότητί του σχέσεις αὐτοῦ καὶ τὴν συνεργασίαν μετ' αὐτῆς, ἥτις ὠκοιοποιήθη τὸ ἄρρεν τοῦ ὀνόματός του (Σάνδ), ἐπεδόθη εἰς τὴν μυθιστοριογραφίαν. Τὰ κυριώτερα τῶν ἔργων αὐτοῦ εἰσὶν «Ὁ ἰατρὸς Ἐρμπών», ἡ «Βαλκρέζ», «Μία κληρονομία», «Ὁ οἶκος τοῦ Πεναρβὰν» κλπ. Τινὰ τούτων ἐδραματοποίησεν. Ἐγένετο μέλος τῆς γαλλ. Ἀκαδημείας τὸ 1858.

Σανὲ (Ἰάκωβος-Νόελ, βαρῶνος δέ)· ναυπηγὸς ἄλλος, ἐγεν. ἐν Βρέστ, 1740-1831, μετὰ τοῦ Βόρδα συνειργάσθη εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς ναυπηγίας καὶ ἐπαξίως ἐκλήθη ὁ «Βωμπὰν τοῦ ναυτικοῦ», διωρίσθη λιμενάρχης τῆς Βρέστ, εἶτα γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ ναυτικοῦ μηχανικοῦ (1800), προτάσει δὲ τοῦ Ναπολέοντος ἐξελέγη μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου.

Σανέϊκα· χ. τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος, 1 ὥρ. ΝΔ' ἀπὸ Χρύσαφα.

Σὰν-Ζοζὲ ἢ Σ.-Ζ. δὲ Κόστα Ρίκα· πρωτ. τῆς δημοκρατίας τῆς Κόστα Ρίκας (Κεντρῴα Ἀμερική), 520 χλμ. ΔΒΔ τοῦ Παναμᾶ. Κάτ: 155,000, ἀνάκτορον ἐθνικόν, μέγαρον τῆς Δικαιοσύνης, πανεπιστήμιον κλπ. Τὸ ὀρθὸν εἶνε **Σὰν-Χοζὲ** (=Ἅγ. Ἰωσῆς).

Σὰν-Ζοζὲ, κοινῶς **Ὀζέ**· π. τῆς Καλλιφορνίας (ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις), ἄλλοτε πρωτ. τῆς πολιτείας, 65 χλμ. ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Κάτ: 19,000. Θελκτικὴ πόλις ἐν μαγευτικῇ θέσει.

Σὰν-Ζοζὲ δὲ-Ἀκαχούλτα ἢ Ἀκαχούλτα· παράλιος πόλις τῆς δημοκρατίας τοῦ Σαλβαδόρ, ὁ ἐμπορικώτερος λιμὴν τῆς δημοκρατίας.

Σὰν-Ζουὰν μία τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας (ἐν τῇ Ν. Ἀμερ.), ἔκτ. 97,505 τετρ. χλμ. Κάτ: 105,000. Χρυσωρυχεῖα ὡς καὶ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ. Πρωτ. Σὰν Ζουὰν δὲ λὰ Φροντέρα. 15,500 κάτοικ.—Τὸ ὀρθὸν εἶνε **Σὰν-Χουάν**.

Σὰν-Ζουὰν δὲ-Νικαράγουα· λέγεται καὶ Σὰν-Ζουὰν δὲλ Νόρτε καὶ Γκρεϋτόουν, π. καὶ λιμ. τῆς δημοκρατίας τῆς Νικαράγουας ἐν τῇ Κεντρῴᾳ Ἀμερικῇ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σὰν Ζουὰν εἰς τὴν θάλασσαν τῶν Ἀντιλλῶν, ὁ κυριώτερος τῆς δημοκρατίας λιμήν. Κάτ: 9,500.

Σὰν-Ζουὰν δὲ Πόρτο-Ρίκο· πρωτ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς νήσου Πόρτο-Ρίκο (τέως Ἱσπανικαὶ Ἀντίλλαι, νῦν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν), ἐπὶ τῆς Β ἀκτῆς ἐπὶ χερσονήσου συγκοινωνούσης μετὰ τῆς στερεᾶς διὰ μακροῦ ἰσθμοῦ. Κάτ: 30000. Ἱδρύθη τῷ 1514, τὸ δὲ 1898 (ἱσπανοαμερικανικὸς πόλεμος) κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἡνωμ-Πολιτειῶν μεθ' ὁλοκλήρου τῆς νήσου.

Σὰν-Κιουλὸτ, ἤτοι ἀ β ρ ά κ ω τ ο ι· ὄν. δοθὲν κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὰ μέλη τοῦ λαϊκοῦ κόμματος, ἅτινα, ἀποδεχθέντα τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ λαοῦ, ἔφερον τὴν περισκελίδα καὶ οὐχὶ τὸ βρακίον· ἐκάλουν ὡσαύτως Σ ὰ ν-Κ ι ο υ λ ο τ ί δ = «ἀβρακωτίδας» τὰς τελουμένας ἑορτὰς κατὰ τὰς πέντε συμπληρωτικὰς ἡμέρας τοῦ ὁημοκρατικοῦ ἔτους.

Σάνκους ἢ **Σέμο—Σάνκους**· ἰσχυρὸς θεὸς τῶν Σαβίνων, ταυτιζόμενος πρὸς τὸν Ἡρακλέα, προστάτης τοῦ ὅρκου (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα). Παρωμοιάζετο ὑπὸ τῶν Ρωμαίων πρὸς τὸν Ὅρκιον Δία αὐτῶν (Δίους φίδιους), λατρευόμενος ἔν τινι ναῷ ἐπὶ τοῦ Κυιριναλίου λόφου.

Σαγκτόριους· ἐκλατινισθὲν ὄν. τοῦ Σ α ν τ ό ρ ι ο, Ἰταλοῦ ἰατροῦ, γεννηθέντος ἐν Καπο-δ'-Ἴστρια 1561-1636, καθηγητοῦ τῆς ἰατρικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Παδούης. Ἐξέδωκε «Στατικὴν Ἰατρικήν». Ἡ Ἰατρικὴ σχολὴ τῆς Ἐνετίας κατ' ἔτος ἐκφωνεῖ τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ εἰς εὐγνωμοσύνην διὰ πλούσιον πρὸς αὐτὴν κληροδότημα. Εἶνε ἐκ τῶν σοφῶν ἐκείνων εἰς οὓς ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τοῦ θερμομέτρου.

Σάνκφορτ (Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· ἱεράρχης Ἄγγλος, 1616—1693, ἀρχιεπίσκοπος Κατόρμπερυ ὧν ἀπώλεσε τὴν θέσιν ὡς ἀρνηθεὶς νὰ ὁμόσῃ πίστιν εἰς Γουλιέλμον τὸν Γ'. Ἔγραψε «περὶ τῆς νεωτέρας πολιτικῆς κατὰ τὸν Μακιαβέλην, Βοργίαν» κλπ. καὶ διαφόρους πραγματείας ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας.

Σανλέκ (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς δέ-)· ποιητής, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, ἀπόγονος τυπογράφων, 1650—1714, συνέθηκε πονήματα ἐν Λατινικῇ γλώσσῃ ὡς καὶ Γαλλικὰ ποιήματα, σατύρας, ἐπιστολάς, ᾠδάς, ἐπιγράμματα κλπ.

Σὰν-Λουΐς· ἐπαρχ. τῆς Ἀργεντινῆς ὁημοκρατίας (ἐν τῇ Ν. Ἀμερικῇ) εἰς τὰ ΝΔ τῆς χώρας, ἔκτ. 75917 τετρ. χλμ. κατ. 80,000, ἔχει ὁμών. πρωτ. (8500 κατ.).

Σὰν-Λουΐς-Ποτόσι· π. τοῦ Μεξικοῦ, πρωτ. ὁμων. πολιτείας, 352 χλμ. ΒΔ τοῦ Μεξικοῦ, κάτ. 40,000 (70,000 μετὰ τῶν προαστείων). Πανεπιστήμιον. Ἡ ὁμών. πολιτεία ἔχει κατ. 550,000, καὶ πλούσια μεταλλοφόρα στρώματα (χρυσοῦ, ἀργύρου, σιδήρου μολύβδου).

Σαν-Λούκαρ-Δὲ-Βαρραμέδα· ἡ Ἑ β ό ρ α τῶν Ρωμαίων, π. καὶ λ. τῆς Ἱσπανίας (Ἀνδαλουσία) παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γουαδαλκιβίρ, 28,500 κατ. Ἐντεῦθεν ἀπῆρεν ὁ Μαγγελᾶνος διὰ τὸν πρῶτον περίπλουν τῆς γῆς.

Σὰν-Μαρτὲν (Δ ὸ ν-Ζ ο υ ὰ ν)· ἥρως τῆς Ν. Ἀμερικῆς, ἐγεν. τῷ 1780 ἐν Λα-Πλάτᾳ, ἀπ. 1581, ἐπολέμησε τὸ πρῶτον ἐν Ἱσπανίᾳ κατὰ

ΔΗΜΟΣΙΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τῶν Γάλλων, κατέλιπε δὲ τὴν Ἱσπανίαν μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Φερδινάνδου Ζ'. Ἐξελέγη στρατηγὸς παρὰ τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ Βουένος-Ἄϋρες, εἰσῆλθεν εἰς Χιλὴν καὶ διὰ τῶν νικῶν του ἐστερέωσε τὴν ἀνεξαρτησίαν της, εἶτα εἰς Περοὺ καὶ ἐκυρίευσε τὴν Λίμαν τὸ 1821. Παραχωρήσας τὴν ἀρχηγίαν ἐπ' ἀμοιβῇ εἰς τὸν Βολίβαρ ἐγκατέστη ἀπὸ τοῦ 1822 ἐν Γαλλίᾳ.

Σὰν-Μιγγουέλ· π. τῆς Δημοκρατίας τοῦ Σαλβαδὸρ (Κεντρώα Ἀμερ.), πρωτ. νομοῦ 15 χλμ. ΒΑ τοῦ ὁμων. ἡφαιστείου, κάτ. 12750. Λιμὴν αὐτοῦ εἶνε ἡ Ἕ ν ω σ ι ς (35 χλμ. Δ.) κτισθεῖσα τῷ 1530, κάτ. 6,500.

Σὰν-Μιγγουέλ· (Ε ὐ α ρ ί σ τ ο ὁ ξ ὲ), στρατηγὸς Ἱσπανός, ἐγεν. ἐν Γίχον, 1785—1862, λίαν φιλελεύθερος καὶ διὰ τοῦτο δημοτικώτατος. Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν (1822), στρατηγὸς (τῷ 1836), ὑπουργὸς τοῦ Ναυτικοῦ (1839), γερουσιαστὴς (1859). Κατέλιπε καὶ συγγράμματα ἱστορικὰ καὶ στρατιωτικά.

Σὰν-Μικέλι· ἀρχιτέκτων καὶ μηχανικὸς Ἰταλός, ἐφάμιλλος τοῦ Βραμάντ καὶ τοῦ Σὰν-Γκάλλο, ἐγεν. ἐν Βερόνῃ, 1484—1549· καθωράϊσε καὶ ὠχύρωσε τὴν Βενετίαν, Πάρμαν, Πλακεντίαν καὶ Βερόνην, ἐπενόησε τοὺς π ε ν τ α γ ώ ν ο υ ς φρουριακοὺς προμαχῶνας, οὓς παρεδέχθησαν πάντες οἱ μηχανικοί, ἐτελειοποίησε δὲ ὁ Βωμπάν.

Σὰν-Μινιάτο· ἢ Σ. Μ-ά λ Τ ε δ έ σ κ ο, κωμόπ. τῆς Τοσκάνης (ἐν τῇ κεντρώᾳ Ἰταλίᾳ), 33 χλμ. ΔΝΔ τῆς Φλωρεντίας, κάτ. 2,400. Κοιτίς, λέγουσι, τοῦ Βοναπαρτικοῦ οἴκου.

Σανναζάρ (Ἰ ά κ ω β ο ς)· ποιητής, ἐγεν. ἐν Νεαπόλει τὸ 1458, ἀπ. μετὰ τὸ 1530· ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῶν πριγκίπων τοῦ Ἀραγγόν. Ἔγραψεν ἰταλιστὶ περιώνυμον βουκολικὸν ποίημα, τὴν «Ἀρκαδίαν», ἥτις θεωρεῖται ἀριστούργημα τῆς ἰταλ. γλώσσης, συνέθηκε δὲ καὶ ἐπιστολάς, ᾠδὰς κλπ. Τὴν φήμην αὐτοῦ ἀπέκτησε ζῶν ἔτι διὰ τῶν λατινικῶν του ποιήσεων δι' ἃς καὶ ἐπωνομάσθη ὁ «Χριστιανὸς Βιργίλιος».

Σάννιο· τὸ ἀρχ. Σ ά μ ν ι ο ν, διοικ. διαίρεσις τοῦ ἀρχαίου βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, νῦν ἐπαρχ. Καμποβάσσο) ΝΔ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους καὶ πρὸς Ν τῆς ἐντεῦθεν Ἀβρούζης.

Σὰν Πέτρο· Ἀ κ τ σ ί π ι τ ρ ο υ μ ἴ ν σ ο υ λ α, ν. τῆς Μεσογείου παρὰ τὴν ΝΔ ἀκτὴν τῆς Σαρδοῦς, 13 χλμ. ἐπὶ 7, κάτ: 6,500, πρωτ. Καρλοφόρτε· ἁλιεία θύννων καὶ κοραλλίων, ταρίχευσις σαρδελλῶν.

Σανοῦδο (Μ ά ρ κ ο ς)· Ἐνετὸς στρατηγός, 1153—1220, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Δ' σταυροφορίαν. ἐβοήθησε τοὺς σταυροφόρους εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς Λατινικῆς αὐτοκρατορίας, ἐκυρίευσεν, ὑπὲρ τῆς Ἐνετίας, τὰς Κυκλάδας καὶ Σποράδας τοῦ Ἑλλην. Ἀρχιπελάγους, ἰδίως τὴν Νάξον (1207), ἔλαβε τὸν τίτλον Δούξ τοῦ Ἀρχιπελάγους ὑπὸ τοῦ Λατίνου αὐτοκράτορος Ἐρρίκου, ὃν ἐκληρονόμησαν οἱ διάδοχοι καὶ ἀπόγονοί του, ὑποστηριχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Γενουηνσίων ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητος, ἐκυρίευσε τότε ἀπὸ τῶν συμ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πολιτῶν του τὴν Κρήτην καὶ ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς νήσου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπώλεσε ταύτην, διετήρησεν οὐχ ἧττον τὴν Νάξον μέχρι τοῦ θανάτου του. Οἱ διάδοχοί του διετήρησαν τὸν τίτλον τοῦ Δουκὸς τοῦ 'Αρχιπελάγους μέχρις 'Ιωάννου Σανούδου τοῦ Ϛ', ὅστις περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ' αἰῶνος παρεχώρησε τὴν χεῖρα θυγατρός καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς Νάξου εἰς τὸν πρίγκιπα τοῦ Νεγρεπόντε, (Εὐβοίας).

Σανοῦτο (Μαρῖνος), ὁ πρεσβύτερος ἢ Τορσέλλο, εὐγενὴς 'Ενετὸς, μετέβη εἰς Παλαιστίνην ἐξάκις, προσεπάθησε δὲ, ἀλλὰ μάτην νὰ συναγείρῃ σταυροφορίαν, ἀποβλέπων εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῆς 'Ενετίας, δι' ὃ καὶ ἐδημοσίευσε βιβλίον περὶ τούτου τὸ 1306, παρουσίασε δὲ χάρτας τῆς Μεσογείου, οὓς αὐτὸς κατεσκεύασε, τὸ 1321 εἰς τὸν Πάπαν 'Ιωάννην τὸν ΚΒ'.

Σανοῦτο (Μαρῖνος), ὁ νεώτερος, ἐγεν. ἐν 'Ενετίᾳ, 1466—1531, ἱστοριογράφος τῆς Δημοκρατίας, πλὴν ἄλλων κατέλιπε «περὶ ἀρχῆς τῆς πόλεως τῆς 'Ενετίας καὶ βίους ἁπάντων τῶν Δουκῶν αὐτῆς».

Σανρέμο Φάνουμ Σ. Ρέμουλι, π. τῆς Β. 'Ιταλίας (ἐπαρχ. τοῦ Πόρτο Μαουρίτσιο, ἐν Λιγουρίᾳ) ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Γενούης. Κάτ: 17,000, παραγωγὴ καὶ ἐμπόριον ἐλαίου, ἐν ἐξαισίᾳ τοποθεσίᾳ καὶ περικυκλουμένη ὑπὸ πλουσίων ἀμπελώνων, ἐλαιώνων καὶ διαφόρων καρποφόρων δένδρων, εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον συχναζομένων πόλεων τῆς Γενουηνσίου ἀκτῆς κατὰ τὸν χειμῶνα διὰ τὴν ἠπιότητα τοῦ κλίματος.

Σὰν-Σαλβάδορ π. τῆς δημοκρατίας Σαλβάδορ (Κεντρ. 'Αμερ.), πρωτεύουσα τοῦ κράτους παρὰ τοὺς ΝΑ πρόποδας τοῦ ὁμων. ἡφαιστείου. Κάτ: 17,500 (μετὰ τῶν προαστείων 32,000). Πανεπιστήμιον, ἐμπορικὴ καὶ βιομήχανος πόλις. Ταύτην ἵδρυσεν ὁ 'Αλβαράδο τὸ 1528. Κατεστράφη τὸ 1854 ὑπὸ σεισμοῦ.

Σὰν-Σαλβάδορ ἡ Γκουαναχάνι τῶν ἀρχαίων ἰθαγενῶν, ν. ἐκ τῶν Λουκαΐδων ἢ Βαχαμαίων νήσων (ἀγγλ. 'Αντίλλαι). Εἶνε, λέγουσιν, ἡ πρώτη ἣν ὁ Κολόμβος συνήντησε κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ θαλασσοπορίαν, τὸ πρῶτον τουτέστιν ἀνακαλυφθὲν μέρος τοῦ Νέου Κόσμου, δι' ὃ καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Ἅγιον Σωτῆρα, τῇ 11 'Οκτωβρίου 1792. 76ο 46' Δ Πλ. καὶ 24ο 6' 15' Β Πλ.

Σανδανδίγκ π. τοῦ γαλλ. Σουδὰν ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ ἄνω Νίγρου ἢ Διολιβᾶ, σχεδὸν 250 χλμ. ἀπὸ τῆς Βαμακό. Κάτ περὶ τὰς 10,000.

Σὰν-Σαβερῖνο (Ροβέρτος δέ-) κόμης τοῦ Καγιάτσο, ἀπ. 1487, στρατηγὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Μιλάνου, τῆς Γενούης, τοῦ Πάπα, τῆς 'Ενετίας. 'Ενίκησεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Γενουηνσίου στρατοῦ τὸν Σφορτζίνο, νόθον υἱὸν τοῦ Φρ. Σφόρτζα, ἐν τῇ μάχῃ τῶν δύο Τζέμελε (Διδύμων) 1478. 'Ο υἱός του Γαλεάς δὲ Σὰν Σ. στρατηγὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ Λουδοβίκου τοῦ Μόρε περιεκύκλωσε τὸν δοῦκα τοῦ 'Ορλεὰνς ἐν Νοβάρ

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1496, χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Σὰν-Σεβερίνο (Ἀ ν τ ω ν έ λ λ ο δέ-)· κόμης τοῦ Μαρσικοῦ, πρίγκιψ τοῦ Σαλέρνου καὶ μέγας ναύαρχος, ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συνασπισμοῦ τῶν βαρόνων τῆς Νεαπόλεως κατὰ τοῦ Φερδινάνδου Α', 1485, δι' ὃ μετὰ τὸν θρίαμβον τοῦ βασιλέως ἔφυγε καὶ διήγειρε Κάρολον τὸν Ζ' νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως.—Φ ε ρ ά ν τ δὲ-Σ ὰ ν Σ. πρίγκιψ τοῦ Σαλέρνου, 1507-68, διεκρίθη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Καρόλου τοῦ Ε' ἐν Γερμανίᾳ, Φλάνδρᾳ, Ἀμερικῇ καὶ διώκει τὸ ἰταλικὸν πεζικὸν ἐν Κεριζόλ· ἐρίσας πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Νεαπόλεως Δὸν-Πέτρον τοῦ Τολέδου ἔφυγεν εἰς Γαλλίαν.

Σὰν-Σεβέρο· (Ρ α ϊ μ ό ν δ ο ς δὲ Σ ά γ γ ρ ο, πρίγκηψ δέ), 1710—1771, διεκρίθη τὸ πρῶτον ὡς στρατιωτικὸς ἐν Βελλέτρι 1747, ἀλλ' ἐγκατέλιπε τὸ στρατιωτικὸν ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὰς ἐπιστήμας, ἃς ἐκαλλιέργησε μέχρι πέρατος τοῦ βίου του· ὀφείλονται αὐτῷ πολλαὶ ἀνακαλύψεις ὠφέλιμοι καὶ περίεργοι ἐν τῇ πολεμικῇ, μηχανικῇ, βαφικῇ, ζωγραφικῇ κλπ.

Σανσέρρ· Σ ά κ ρ ο υ μ - Τ σ έ ξ α ρ ι ς, Γορδονικὸν φρούριον, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σὲρ, κάτ. 4,000, ἐμπόριον οἴνου καὶ μαρμάρων. Ἱδρύθη τὸν Θ' αἰῶνα. Ἐπὶ τῆς θρησκ. ἀναμορφώσεως οἱ κάτοικοι αὐτῆς ὑπῆρξαν θερμοὶ ὀπαδοὶ ταύτης. Πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τῶν Καθολικῶν παρεδόθη μετὰ ἐννεάμηνον στενὴν πολιορκίαν καὶ ἐσχάτην πεῖναν τῶν κατοίκων της. Πατρὶς τοῦ Μακδόναλδ.

Σανσέρρ· (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς, κόμης δέ), Κοντόσταυλος τῆς Γαλλίας, 1342—1402, ἀνετράφη μετὰ τῶν τέκνων Φιλίππου τοῦ Βαλουά. Στρατάρχης τῆς Γαλλίας ἐνίκησε πολλάκις τοὺς Ἄγγλους.

Σανσκριτική· θρησκευτικὴ καὶ φιλολογικὴ γλῶσσα τῶν Ἰνδῶν βραχμάνων. Μία ἐκ τῶν καθαρωτέρων καὶ πληρεστέρων γλωσσῶν τῆς Ἰνδο-Εὐρωπαϊκῆς οἰκογενείας. Καλεῖται Σανσκρὶτ=τελεία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἄλλας διαλέκτους, διαφερούσας κατὰ τὴν φωνητικήν, ἃς καλοῦσι Π ρ α κ ρ ί τ. Οἱ Βραχμᾶνες ἐδέξαντο ταύτην ἐν ἐποχῇ ἣν δὲν δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν, ἴσως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀντὶ τοῦ βεδικοῦ ἰδιώματος, πρὸς ὃ εἶχε στενὴν συγγένειαν. Κατ' ἀρχὰς ἐν χρήσει ἐν τῇ θρησκείᾳ, εἰσῆλθε κατόπιν ἐν τῇ φιλολογίᾳ (ἐποποιίᾳ, δράματι, διηγήμασι, ἐρωτικῇ ποιήσει κλπ.). Ἡ ἤδη γνωστὴ Σανσκριτικὴ φιλολογία περιλαμβάνει 10—20 χιλιάδας ἔργα, ὅλων τῶν εἰδῶν, ὧν τὰ περιφανέστερά εἰσιν ἡ «Μαχαβαράτα» καὶ ἡ «Ραμαϋάνα» ἐν τῇ ἐποποιίᾳ, ἡ «Σακουντάλα», τοῦ Ραλιντάλα ἐν τῷ δράματι, ὁ «Πανκατάντρα», ἐν τῷ διηγήματι, «οἱ Νόμοι τοῦ Μανοῦ» κλπ. Ἡ σπουδὴ αὐτῆς ἤρξατο ἐν τῇ Δύσει ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ΙΗ' αἰῶνος.

Σανσοβίδο (Ἰακ. Τ ά τ τ ι, ἐπιλεγόμενος Σ.)· γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων, ἐγεν. ἐν Φλωρεντίᾳ, 1479-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1570. Ἐκ τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἔργον αὐτοῦ εἶνε οἱ τέσσαρες εὐαγγελισταὶ ἐν Ἐνετίᾳ, τὸ μνημεῖον τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Κύπρου, τὰ κολοσσιαῖα ἀγάλματα τοῦ Ἄρεως καὶ Ποσειδῶνος ἐν Ρώμῃ κλπ. ὡς καὶ τὸ νομισματοκοπεῖον ἐν Ἐνετίᾳ κλπ.

Σανσὺ (Νικ. δὲ Ἀρλαὶ δέ-)· ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας ἐπὶ Ἑρρίκου Γ' καὶ Ἑρρίκου Δ', 1546-1629, σύμβουλος τὸ πρῶτον ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, εἶτα εἰσηγητής, πρέσβυς εἰς Ἀγγλίαν καὶ Γερμανίαν, ἐπιθεωρητὴς τῶν οἰκονομικῶν, διεκρίθη δὲ πάντοτε. Κάτοχος ἑνὸς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἀδαμάντων τοῦ κόσμου, τοῦ καλουμένου Σανσύ, ὅστις κατόπιν ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὀρλεὰνς προστεθεὶς εἰς τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας.

Σανσὺ (Ἀχιλλεὺς δὲ Ἀρλαί, βαρόνος δέ-)· β' υἱὸς τοῦ προηγουμένου, 1581-1646, εἰκοσαετὴς ἐγένετο ἐπίσκοπος, ἀλλ' ἐγκατέλιπε τὴν ἐκκλησίαν χάριν τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς διπλωματίας, ἐστάλη πρεσβευτὴς εἰς Κων)πολιν (1616-1619), ἔνθα ὑπερήσπισε τοὺς Ἰησουίτας κατηγορηθέντας ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τοῦ Σουλτάνου. Ἐπανελθὼν ἐνηγκαλίσθη αὖθις τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἠκολούθησεν ὡς πνευματικὸς τὴν βασίλισσαν Ἑρριέταν εἰς Ἀγγλίαν, ἐπανελθὼν δὲ τὸ 1626 ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ Ρισελιὲ διαφόρους ἀποστολὰς ἀπαιτούσας ἐπιτηδειότητα.

Σάντα-Ἄννα (Ἀντώνιος-Λοπὲς δέ-)· Μεξικανὸς πολιτικός, ἐγεν. τὸ 1798, διεκρίθη δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας κατὰ τῶν Ἱσπανῶν πόλεμον (1821) καὶ τὸ 1823 ἐν τῷ δημοκρατικῷ ἀγῶνι κατὰ τοῦ αὐτοκρ. Ἰτουρβίδ· πολλάκις πρόεδρος γενόμενος, ἐγένετο τὸ 1847 δικτάτωρ ὡς καὶ τὸ 1852, ἀλλ' ἐξώσθη ἔνεκα λαϊκῆς ἐξεγέρσεως, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ ἐγένετο στρατάρχης (1864), μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς αὐτοκρατορίας ἐφυλακίσθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον τὸ 1867, ἀλλ' ἔτυχε χάριτος· ἀπέθανε τὸ 1876.

Σάντα-Κρουὺζ τῆς Τενερίφης=Ἅγιος Σταυρός· πόλ. καὶ λιμ. τῆς νήσου Τενερίφης, πρωτ. τοῦ ἱσπαν. ἀρχιπελ. τῶν Καναρίων. Κάτ: 17,000 (μεθ' ὅλου τοῦ δήμου). Ἕδρα τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῶν Καναρίων. Ἐμπόριον οἴνου καὶ καρπῶν.

Σάντα-Κρουὺζ δὲ λὰ Πάλμια ἢ Πάλμα· πόλ. τῆς ν. τῶν Καναρίων Πάλμας. Κάτ: 7,000.

Σάντα-Κρουὺζ (νῆσοι)· ἡ τῆς βασιλίσσης Καρλόττας, ἀρχιπελ. τῆς Μελανησίας ἐν Ὠκεανίᾳ, μεταξὺ 8ο 31'—10ο 40' Ν Πλ. καὶ 163ο 18'—165ο 40' Α Μηκ. Ἔκτ. 938 τετρ. χλμ. Κάτ: 5,250. Ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1595 ὑπὸ τοῦ Μεντάνα, τὸ 1767 ὁ Ἄγγλος Κάρτερετ ἀγνοῶν τὴν ὑπὸ τοῦ Μεντάνα ἀνακάλυψιν αὐτῶν ὠνόμασεν αὐτὰς νήσους τῆς βασιλίσσης Καρλόττας.

Σάντα Κρουὺζ δὲ λὰ Σιέρρα· διοικ. διαμέρ. τῆς δημοκρατίας τῆς Βολιβίας ἐν τῇ Ν. Ἀμερ. Ἔκτ. 325,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 100,000. Πρωτ. Σάντα-Κρούζ, 11,500 κατ. Ὁ μόνιμος πληθυσμὸς τῆς πολ. ἀπο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τελεῖται ἐκ γυναικῶν, τῶν ἀνδρῶν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους μεταναστευόντων ἐπὶ τῶν ὀροπεδίων καὶ μενόντων εἰς τὰς ἐκεῖ ἀγροικίας. Ὁ καφές, τὸ κακάον καὶ ἡ βανίλια ὑπάρχουσιν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει.

Σάντα-Κρουζ (Ἀλβάρες δὲ Βασσᾶνο, μαρκήσιος δέ-)· ναύαρχος Ἱσπανὸς ἐπὶ Καρόλου Ε' ἐκυρίευσε τὸ Ὀρὰν ἀπὸ τῶν Βαρβαρέζων, καὶ τὴν Τύνιδα ἀπὸ τοῦ Βαρβαρόσσα τὸ 1535. Ἐναυμάχησεν ἐν Ναυπάκτῳ, ἐνίκησεν ἐν ναυμαχίᾳ παρὰ τὸν ἁγ. Μιχαὴλ τῶν Ἀσορῶν τὸν Στρότζι ναυαρχοῦντα τοῦ Γαλ. στόλου. Ἀπέθανε τὸ 1588, ἐν ᾧ ἐπρόκειτο νὰ ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τῆς μεγάλης Ἀρμάδας.

Σαντάλι· χ. τοῦ δήμ. Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας. Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 70.

Σάντα-Μαρία· μία τῶν νήσων τοῦ Πορτογαλικοῦ ἀρχιπελ. τῶν Ἀσορῶν ἡ ἐγγυτέρα τῇ Πορτογαλίᾳ καὶ τῇ Μαδέρᾳ, ἐκτ. περὶ τὰ 100 τετρ. χλμ. Κάτ. 7,000.

Σάντα-Μαρία Κάπουα-Βέτερε· π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῷ ἀρχ. βασιλ. τῆς Νεαπόλεως, (ἐπαρχ. Καζέρτε) κάτ. 21,000, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς ἀρχαίας Καπύης, ἧς τὰ ἐρείπια (ἀμφιθέατρον, θριαμβευτικὴ ἄψις) σώζονται ἔτι.

Σανταμέρι· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, 4 ὥρ. 20' ἀπὸ Κάτω-Ἀχαΐας. Κάτ: 335.

Σαντάνδερ· ἤτοι Ἁγ. Ἀνδρέας, Λιμὴν Βλείδιος, ὀχυρὰ π. καὶ λιμὴν τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ παλαιᾷ Καστιλλίᾳ· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. ἐν τῷ Βισκαϊκῷ κόλπῳ, κάτ. 44,000. Στρατ. καὶ ἐμπορ. λιμήν, σχολὴ ναυτικὴ· βιομηχ. καὶ ἐμπορικὴ πόλις. Ἡ ὁμών. ἐπαρχία 5460 τετρ. χλμ. κάτ. 250,000· ἔδαφος ὀλίγον γόνιμον.

Σαντάνδερ· διοικ. διαμερ. τῆς Δημοκρ. τῆς Κολομβίας (Ν. Ἀμερ.) 42,200 τετρ. χλμ. καὶ κάτ. 460,000. Πρωτ. Βουκαραμάγκα 12,000 κάτ. φέρει τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου Προέδρου τῆς χώρας Σαντάνδερ, (1832).

Σαντάρεμ· Ἁγ. Εἰρήνη, ποτὲ Σκάλαβις, π. τῆς Πορτογαλίας ἐν Ἐστραμαδούρᾳ, 67 χλμ. ΒΑ τῆς Λισβόνας, κάτ. 10,000. Ἤκμαζεν ἐπὶ Ρωμαίων, ὑπῆρξε δὲ καὶ ἕδρα τῶν βασιλέων τῆς Πορτογαλίας μέχρι Ἰωάννου τοῦ Α'.

Σαντάρεμ· (Ἐμμανουὴλ δὲ Βάρρος Ὑ Σούθα ὑποκόμης δέ-), ἐγεν. ἐν Λισβόννῃ τὸ 1790, ἀπέθ. ἐν Παρισίοις τὸ 1856, συνετάχθη μετὰ τοῦ Δὸν Μιγγουὲλ τῷ 1828 κατὰ τῆς Δόνα Μαρίας κόρης τοῦ Δὸν Πέτρου, ὑπῆρξεν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς ἐφημέρου βασιλείας τοῦ Δον Μιγγουέλ, εἶτα ἠκολούθησεν αὐτῷ εἰς Παρισίους ἔνθα ἀποκαταστὰς ἠσχολήθη εἰς Ἱστορικὰς καὶ Γεωγραφικὰς μελέτας καὶ συνέγραψε πλεῖστα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα ὠφελιμώτατα.

Σάντα Ρόζα· (κόμης), φιλέλλην ἐκ Σαβοΐας τῆς Σαρδηνίας· ἐφονεύθη ἐν τῇ νήσῳ Σφακτηρίᾳ τὴν 8 Μαΐου 1825. Εἷς τῶν ἐνθουσιωδεστέρων πρωταγωνιστῶν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πεδεμοντίου τῷ 1821. Ὠνομάσθη ὑπὸ τῆς συνταγματικῆς κυβερνήσεως ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, μετὰ τὴν πτῶσιν ὅμως ταύτης κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὅπως δὲ σώσῃ τὴν κεφαλήν του ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ τῆς πατρίδος του. Ἠκολούθει ὡς ἀνεξάρτητος ἐθελοντὴς τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα κατὰ τὴν πρώτην των εἴσοδον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν τῷ 1822, καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Σφακτηρίας πλησίον τοῦ ναυαρίνου διαρκούσης τῆς πολιορκίας, ἥτις ἐπέφερε τὴν παράδοσιν τοῦ φρουρίου αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰβραὶμ πασᾶν. Εἷς τῶν υἱῶν του ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ πολέμου τῆς Κριμαίας καὶ κατεχόμενος ὑπὸ οἰκογενειακῶν ἀναμνήσεων ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκρόπολιν ὅπως ἀνεύρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του, τὸ ὁποῖον ἠξεύρεν ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε χαράξει ἐπὶ μιᾶς στήλης τοῦ Παρθενῶνος. Καὶ πραγματικῶς τὸ ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ μέσῳ σωρείας ὀνομάτων φιλελλήνων χαραχθέντων κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ 1827, καὶ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς τὸ εἶχεν ἐν μέρει μαυρίσει, ὁ καλὸς υἱὸς τὸ ἀνενέωσε μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους, τὸ ὁποῖον μόλις εἶχεν ἀναπαυθῇ μετὰ ἔνδοξον χρῆσιν.

Σάντα-Φέ· πρωτ. κομητείας ἐν Νέῳ Μεξικῷ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν κάτ: 7,200. Ἐν τοῖς πέριξ στρώματα χρυσοφόρα καὶ ἀργυροῦχα, καὶ ἡ πόλις δ' αὐτὴ εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ ἀργυροῦχου ἐδάφους.

Σάντα Φέ· π. τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας (ἐν τῇ Ν. Ἀμερ.). πρωτ. ὁμων. πολιτείας, κάτ: 17,500. Ἱδρύθη τὸ 1573 ὑπὸ τοῦ Γκαραϊῦ. Ἡ ὁμών. πολιτεία ἔχει ἔκτ. 131,852 τετρ.χλμ. καὶ 230,000 κάτ: ὧν 57,000 Ἰταλοί. Ἡ γεωργία ἀκμάζει αὐτόθι πλέον ἢ ἐν παντὶ ἄλλῳ διαμερίσματι τῆς Ἀργεντινῆς.

Σαντέρρ (Ἰω.-Β.)· ζωγράφος ἱστορικῶν θεαμάτων· ἐγεν. ἐν Μανρὺ τῆς Γαλ. 1658—1717. Ἐν Λούβρῳ ὑπάρχουσιν ἄξιοι λόγου πίνακες αὐτοῦ «Ἡ Σουσάννη λουομένη», ὁ «Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα», ἡ «Μαγδαληνή», ἡ «ἁγ. Θηρεσία ἐν ἐκστάσει» κλπ. Χρωματιστὴς καλός, σχεδιαστὴς πιστός, διακριθεὶς ἐν τῇ γυναικογραφίᾳ.

Σαντέρρ· (Κ λ α ύ δ ι ο ς)· ἐκ Παρισίων, 1752—1809, πλούσιος ζυθοποιὸς τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου, τὸ 1789 διωρίσθη διοικητὴς τάγματος τῆς ἐθνοφρουρᾶς, ἔλαβε μέρος εἰς τὰ κινήματα τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως τῆς 20 Ἰουνίου καὶ τῆς 10 Αὐγούστου 1792, διωρίσθη στρατηγὸς τῆς Ἐθνοφρουρᾶς τῶν Παρισίων, εἶτα διοικητὴς τῆς φυλακῆς τοῦ Τάμπλ (Ναοῦ) διαρκούσης τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ' καὶ τῆς οἰκογενείας του. Διορισθεὶς στρατηγὸς εἰς Βανδέαν ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Καρόν, ἐπανελθὼν δὲ ἐφυλακίσθη, ἐσώθη δὲ χάρις εἰς τὴν 9ην Θερμιδόρ. Ὀπαδὸς τοῦ Διευθυντηρίου, μάτην ἐπειράθη ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὸ κίνημα τῆς 18 Βρουμαίρ· ἔκτοτε ἀπεμακρύνθη τῶν κοινῶν.

Σαντζάκ· Σ α ν τ ζ ά κ ι ο ν, λέξ. τουρκικὴ=σ η μ α ί α καὶ ἰδίως ἐκείνη, ἥτις ἐπὶ Μουρὰτ τοῦ Γ' μετεφέρθη εἰς τὴν ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν, σημαίνει ὡσαύτως, πρὸς ἀνά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

μνησον τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ διοργανισμὸς τοῦ τουρκικοῦ κράτους ἦτο στρατιωτικὸς ἅμα καὶ πολιτικός, διοίκησιν ἑνὸς Λιβάχ (ὑποδιαιρέσεως τοῦ Πασσαλικίου), οὗ ὁ ἄρχηγὸς ἢ διοικητὴς Σαντζάκβεϋς καλούμενος, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πλέον τῆς μιᾶς ἱππουρίδος, ἐν ᾧ ὁ Πασσᾶς ἔχει πλείονας. Τὸ σαντζάκ ὡς διοικητικὸν διαμέρισμα εἶνε ὑποδιαίρεσις τοῦ Βιλαετίου, ἐν ὅλῳ δὲ ἡ Ὀθωμαν. Ἐπικράτεια περιλαμβάνει 43 βιλαέτια ὑποδιαιρούμενα εἰς 143 σαντζάκια ἢ μουτεσαριφᾶτα, ἅτινα ὑποδιαιροῦνται εἰς Κάζας καὶ αὗται εἰς Μαχιέ.

Σαντῆ θέσις μετά τινος ἀσημάντου ἀγροικίας, ἐν τῷ δήμῳ Μακρυνείας τοῦ Μεσολογγίου, 1 ὥρ. ἀπὸ Γαβαλοῦς.

Σαντιᾶγο (=Ἅγ-Ἰάκωβος) πρωτ. τῆς νοτιαμερικανικῆς δημοκρατίας Χιλῆς, εἰς τὰς ὑπωρείας τῶν Κορδιλλιερῶν, 650 χλμ. μακρὰν τῆς θαλάσσης. Θεμελιωθεῖσα τὸ 1541 ὑπὸ Πέτρου τοῦ ἐκ Βαλδιβίας, πολλάκις κατεστράφη ὑπὸ σεισμῶν, πρὸ πάντων δὲ τὸ 1822 καὶ 1829. Ὁ σεισμὸς τῆς 8 δεκεμβρ. 1868 (ν) κατέρριψε τὸν ναὸν τῆς Κομπάνιας καὶ ἐφόνευσε 2000 ἐκ τῶν κατοίκων. Ἕδρα τῆς κυβερνήσεως, ἔχει ἀρχιεπισκοπήν, πανεπιστήμιον, Λύκεια, βιβλιοθήκην, ὡραῖον διοικητικὸν μέγαρον καὶ 200 000 κατ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς εἰσὶ κανονικαί, ὡραιοτάτη δὲ ἡ κεντρικὴ πλατεῖα μετὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Δομινίκου. Ἐπὶ ὑψηλοῦ κειμένη ὀροπεδίου, ἔχει κλίμα ὑγιεινότατον. Ὁ Σ εἶνε συνάμα τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Χιλῆς. Λιμὴν αὐτῆς εἶνε τὸ Βαλπαράϊζο (βλ. λ.) μεθ' οὗ ἑνοῦται διὰ σιδηροδρόμου.

Σαντιᾶγο πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Θιμπάο τῆς ἐν Ἀϊτὶ (Ἀντίλλαι) Δομινικανῆς-Δημοκρατίας (ὅρα Δομίγκος-Ἅγιος). Μεγάλαι καπνοφυτίαι καὶ ἐξαγωγὴ καπνῶν ἐκλεκτῶν. Κάτ: 11000.

Σαντιᾶγο-δὲ-Κομποστέλλε ὅρα Ἅγιος-Ἰάκωβος ἢ Ἰάκωβος-Ἅγιος τῆς Κομποστέλας ἐν Ἱσπανίᾳ. Ἐπαρχ. Κορούνιας μὲ πανεπιστήμιον, θαυμασίαν μητρόπολιν μὲ τὰ λείψανα τοῦ φερωνύμου ἁγίου καὶ ἀποστόλου, ἱερὸν προσκύνημα τῶν καθολικῶν κλπ. Κάτ: 25000.

Σαντιᾶγο-δὲ-Κούβα=Ἅγιος Ἰάκωβος τῆς Κούβας (Ἀντίλλαι)· λαμπρὸς λιμὴν καὶ μία τῶν παλαιοτάτων πόλ. τῆς Ἀμερικῆς, πρωτ. τῆς ἀνατολικῆς περιφερείας τῆς μεγαλονήσου Κούβας, μὲ ἀρχιεπισκοπήν, ἀκμ. ἐμπόριον, ἐξαγωγὴν χαλκοῦ, ζαχάρεως, καφέ, ρουμίου κλπ. Κάτ: 32000.

Σαντιλλὰν (Δον.-Ἰνίγο-Λοπὲς δὲ Μενδόζα, μαρκήσιος δέ-) ἐκ τῶν μεγάλων χωροδεσποτῶν καὶ ποιητῶν τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως τῆς Καστίλλης Ἰωάννου Β', ἐγεν. ἐν Καρριὸν δὲ λός-Κόνδες, 1398-1458. Μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Μαρκησίου δὲ Βιλλένα, ἐκτήσατο καὶ οὗτος ἐν Εὐρώπῃ φήμην τελείου ἱππότου. Συνέθηκε ποιήματα χαριεστάτου ὕφους.

Σαντίνι ἡ Ἰωάννου (Σεβα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στιανός)· φιλέλλην Κορσικανός. Πρώην ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ ὑπὸ ἀπεριόριστον ἄδειαν εἰς τὴν πατρίδα του. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Σαντόν· τάγμα μοναχῶν μουσουλμάνων ὑποκρινομένων μανίαν, ἥτις θεωρεῖται ὡς ἔμπνευσις παρὰ τοῖς μουσουλμάνοις, ζῶσιν ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ μὴ ἀναμιγνύμενοι πρὸς τὸν βέβηλον ὄχλον.

Σάντονες· γαλατικὸς λαὸς πρὸς Ν τῶν Πικτόνων, εἶχε πρωτ. Σάντονες, πρότερον Μεδιόλανον (νῦν Σαϊντ), ἄλλας δὲ δευτερευούσας πόλεις Σαντόνουρα Πόρτους (Λὰ Ροσὲλλ) καὶ Ἰκουλίσμα (Ἀνγγουλέμ). Κατεῖχε τὰς νῦν Σαϊντόνζ, Ἀνγγουμουά, Ὠνίς, ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας.

Σάντος· π. καὶ λιμ. τῆς δημοκρατίας τῆς Βραζιλίας (ἐν Σᾶο Πάουλο), ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Ἀνγγουασσώ. Κάτ. 16,000. Ἐμπορικὸς λιμὴν καὶ ἐξαγωγικὸς ὀρύζης καὶ καφὲ ὀνομαστῶν.

Σάντου· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τοῦ χ. Ἄνω-Βυρὸς τοῦ δήμου Μεσοχωρητῶν τῆς Κερκύρας, 50' ἀπὸ Καστελλάνους.

Σάντουορτ (Δίκκ Βάν)· Ὁλλανδὸς ζωγράφος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, οὗ ὑπάρχει ἐν Λούβρῳ εἷς πίναξ.

Σὰν-Φελίπε δὲ-Θατίβα ἢ **Θαδίβα**, Σαίταβις παρ' ἀρχαίοις, π. τῆς Ἱσπανίας, (ἐν Βαλεντίᾳ), κάτ. 16,000, ἔχει βιομηχανίαν ἰδίως περιωνύμων μαλλίνων ὑφασμάτων. Πατρὶς τῶν Παπῶν Καλίξτου Γ' καὶ Ἀλεξάνδρου Ϛ' καὶ τοῦ ζωγράφου Ριβέϊρα.

Σὰν-Φελίπε ἐλ-Ρεάλ· π. τῆς Χιλῆς (ἐν τῇ Ν. Ἀμερικῇ), πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Ἀκογκαγγούας, 80 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Σαντιάγου, κάτ. 12,500. Ἱδρύθη τῷ 1754. Σπουδαία ἐμποσικὴ ἀποθήκη.

Σὰν-Φερνάνδο· π. τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ ἐπαρχ. Κάδιξ τῆς Ἀνδαλουσίας, 12 χλμ. ΝΑ τοῦ Κάδιξ· κάτ. 27,500, ναύσταθμος, ναυτικὴ σχολή· ὠνομάζετο ἄλλοτε Ἴσλα δὲ Λέον (νῆσος τοῦ Λέοντος), ὑπὸ Φερδινάνδου δὲ τοῦ Ζ' ἔλαβε τὸ σημερινὸν ὄνομα, ὡς ἀντιστᾶσα εἰς τὴν Γαλλικὴν εἰσβολήν.

Σὰν-Φερνάνδο· π. τῆς Χιλῆς (ἐν τῇ Ν. Ἀμερικῇ), πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Κολχαγγούας, 120 χλμ. Ν. τοῦ Σαντιάγου, κάτ. 7,500, ἱδρύθη τὸ 1741.

Σάνχες· (Φραγκίσκος) Λατ. Σάντσιους, γραμματικός, ἐγεν. τὸ 1523 ἐν Λας-Βρόθας τῆς Ἐστραμαδούρας, καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ἀπὸ τοῦ 1554, εἶτα τῆς ρητορικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σαλαμάγκας, ἀπέθανεν αὐτόθι τὸ 1601. Ἐδημοσίευσε πολλὰ κλασικὰ ἔργα, ἐν οἷς καὶ Ἑλλην. Γραμματικήν.

Σάνχες· (Φραγκίσκος), σοφὸς Πορτογάλος, ἐγεν. ἐν Τουὺ 15 2—1632, ἀνετοάφη ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐδίδαξεν ἐν Τουλούζ τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἰατρικήν. Κατέλιπεν ἔργα φιλοσοφικὰ καὶ ἰατρικά.

Σάνχι ἢ **Σαλιμπαμποῦ** νῆσος τῆς Μαλαισίας ἐν τῷ ἀρχιπ. Ταλαχοὺτ, μεταξὺ Φιλιππινῶν καὶ Μολούκων. Ἡ σπουδαιοτέρα τούτων Σα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

λιμπαμποῦ ἔχει μῆκ. 27 καὶ πλ. 10 χλμ. καὶ 3,000 κάτ.

Σὰξ (Κάρολος-Ἰωσήφ)· ὀργανοποιός, κατασκευαστὴς περιφήμων πνευστῶν ὀργάνων ἐν Βρυξέλλαις, 1791—1865.

Σὰξ (Ἀντώνιος-Ἰωσήφ)· υἱὸς τοῦ προηγ. γεννηθεὶς τὸ 1814 καὶ ἐπίσης τὰ μάλιστα διακριθεὶς ἐν Παρισίοις ὡς κατασκευαστὴς πνευστῶν ὀργάνων μουσικῆς.

Σαξεν ἡ Σαξονία-Κάτω· ἓν τῶν 10 διαμερισμάτων τῆς παλαιᾶς Γερμανίας.

Σαξεν ἡ Σαξονία Ἄνω· ἓν τῶν διαμερισμάτων τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, περιλαμβάνον τὴν σημερινὴν Πομερανίαν περίπου.

Σάξεν ἡ Σαξονίας-Ἐκλεκτοράτον· παλαιὰ ἐπικράτεια τῆς Γερμανίας, περιλαμβάνουσα τὸ κυρίως Ἐκλεκτοράτον μὲ πρωτ. Βίττεμβεργ, τὴν σαξονίτιδα Θουριγγίαν μὲ πρωτ. Λαγγενζάλβα καὶ τὸ μαργραβιάτον τῆς Μισνίας

Σάξεν ἡ Σαξονίας-Παλατινάτον παλαιὰ κομητεία τῆς Γερμανίας, ἱδρυθεῖσα ἐπὶ Ἑρρικου Α' (919). Τὸ 1347 περιῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Σαξονίας παρ' οὗ τὴν ἀφῆρεσε Φρειδερῖκος ὁ Πολεμικός.

Σὰξ-Ἀλτεμβουργ — Δουκᾶτον· κράτος γερμανικὸν διχαζόμενον εἰς 2 ὑπὸ τῆς ἡγεμονίας Ρόϋσς. Συνορεύει πρός τε τὸ βασίλειον καὶ τὴν πρωσ. ἐπαρχ. Σαξονίαν. Ἔκτ. 1323 τττρ. χλμ. Κάτ: 150000. Χώρα βουνώδης καὶ πλουσία εἰς ὕδατα, δάση καὶ φυτείας. Ἀκμ. βιομηχ. Πρωτ. Ἄλτενβουργ (30000 κ.). Διαιρεῖται εἰς 2 ἐπαρχίας: Ἄλτενβουργ καὶ Σάαλ-Ἄϊσενβεργ.

Σαξ-Κόβουργ-Γόθα· Δουκᾶτον· κράτος γερμανικὸν σχηματίζων τὰς ἡγεμονίας Κόβουργ καὶ Γόθας. Καλύπτεται ὁλόκληρον ἀπὸ τὰς παρασχάδας τοῦ Θουριγγίου Δρυμοῦ, παρουσιάζοντος ὑψίστην κορυφὴν τὸ Μπέερβεργ (983 μ.). — Πλοῦτος εἰς ρέοντα ὕδατα καὶ ἄρθονος γεωργικὴ παραγωγὴ σίτου κυρίως, λίνου, οἴνων καὶ ξυλείας. Μεταλλεῖα σιδήρου καὶ γαιανθρακωρυχεῖα. Ἀκμαιοτάτη παιδεία. Βιομηχανία λίαν προωδευμένη. Πρωτ: Κόβουργ καὶ Γόθα (βλ. λ.). Ὁλικὴ ἔκτασις: 1956 τττρ. χλμ. (τὸ Κόβουργ κατέχει τὰ 562). Κάτ: 205000 (ἡ Γόθα: 145000).

Σὰξ-Μάϊνιγγεν-Χιλδμπουργχάουζεν — Δουκᾶτον· κράτος γερμανικόν, συνορεῦον πρὸς τὸ Σὰξ-Ἄλτενβουργ καὶ τὴν Βαυαρίαν. Ἔκτ. 3594 τττρ. χλμ. Κάτ: 320000. Ἐσχηματίσθη διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ δουκάτου Μάϊνιγγεν (Ἄνω καὶ Κάτω), ἑνὸς τμήματος τοῦ δουκάτου Χιλδμπουργχάουζεν, τῆς ἡγεμονίας Σάαλφελδ, τοῦ κομητάτου Κάμβουργ μετὰ τῆς ἀρχοντίας Ἄϊσενβεργ καὶ τῆς φεουδαρχίας (χωροδεσποτάτου) Κράνιχφελδ. Διατέμνεται ὑπὸ τοῦ Θουριγγίου Δρυμοῦ, ἔχοντος ἐδῶ ὑψίστην κορυφὴν τὸ Μπλέσσβεργ (869 μ.). Τρεῖς παραπότ. τοῦ Ρήνου καὶ Ἔλβα διαρρέουν τὴν χώραν. Τὰ ὑψίπεδά του εἶνε γρανιτοπαγῆ καὶ πορφυριτικὰ εἰς κοιτάσματα παράλληλα. Ἀκμ. βιομηχανία πορσελάνης κτλ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑέλου. Πρωτ. Μάϊντιγγεν (12 000 κάτ.).

Σάξ-Βάϊμαρ-Ἄϊσεναχ—Μέγα Δουκᾶτον· κράτος γερμανικὸν συντιθέμενον ἐκ τριῶν κυρίων τμημάτων καί τινων παρασχάδων παρακειμένων κατὰ γραμμὴν ἀπὸ Δ πρὸς Α, συνορευουσῶν δ' ὅλων μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς πρωσ. Σαξονίας καὶ τῆς Ἔσσης. Ὁλικὴ ἔκτασις: 3595 ττρ. χλμ. Κάτ: 320000. Καὶ τὸ κράτος τοῦτο καλύπτεται ὑπὸ τῶν διακλαδώσεων τοῦ Θουριγγίου, ἔχοντος ὑψίστην ἐδῶ κορυφὴν τὸ Ἔττερσβεργ (480 μ. μόλις). Ἔδαφος εὔφορον, ἀκμ. βιομηχανία, μεγάλη διάδοσις τῆς παιδείας (Ἰένα κλπ). Πρωτ. Βάϊμαρ (22000 μ.). Διαιρεῖται εἰς 3 ἐπαρχ. μὲ πρωτευούσας: Βάϊμαρ, Ἄϊσεναχ καὶ Νόϋστατ.

Σάξ ἢ **Σάξεν** ἢ **Σαξονίας-Ἐκλέκτωρ** (Μαυρίκιος)· 1521—1563. Αἰτίου προτεστάντης συνέπραξεν ἐν ἀρχῇ μετὰ τοῦ Καρόλου Κίντου κατὰ τῶν ὁμοσπόνδων τοῦ Σμάλκαλδ, ἀλλὰ τὸ 1551 συνετάγη μετὰ τῶν ἀντιθέτων.

Σάξ ἢ **Σάξεν** ἢ **Σαξονίας-Κόμης** (Μαυρίκιος)· 1696—1750, φυσικὸν τέκνον Αὐγούστου Β' ἐκλέκτορος τῆς Σαξονίας καὶ βασιλέως τῆς Πολωνίας, ἀναλαβὼν τὸ 1720 ὑπηρεσίαν εἰς τὰ γαλλικὰ στρατεύματα καὶ γενόμενος στρατάρχης μετὰ τὴν ἅλωσιν Πράγας καὶ Ἔγρας καὶ τὰς νίκας τοῦ Φοντενοᾶ καὶ τοῦ Ρωκοῦ. Ὑπῆρξεν ὁ διαπρεπέστατος στρατηλάτης τῆς ἐποχῆς του. Ὁ δὲ τάφος του, ἀριστοτεχνικὸν ἔργον τοῦ Πιγγάλλ, εὑρηται ἐν τῷ ναῷ Ἁγίου-Θωμᾶ τοῦ Στρασβούργου.

Σὰξ (Λά-)· χ. τῆς κοιλάδος τῆς Ἀόττης παρὰ τὸ Κουρμαγιέρ, ἔχον ἄριστα θειοῦχα ὕδατα μετὰ λουτήρων.

Σὰξ (Λά-)· ὄρος ὕψους 1858 μ. μεταξὺ Κουρμαγιὲρ καὶ Λευκοῦ Ὄρους τῶν Ἄλπεων.

Σαξο-Γραμματικούς· Δανὸς ἱστορικός, ἀπ. περὶ τὸ 1204, πρεσβύτερος τῆς Ρόσκιλδ καὶ γραμματεὺς τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Λούνδ, τῆς Ἀζὲλ ἢ Ἀβσαλών. Κατέλιπεν «Ἱστορίαν τῆς Δανίας» ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Μοναρχίας, ἣν ἀναβιβάζει μέχρι τοῦ 1038 π. Χ. Ἔργον οὐχὶ ἔγκυρον.

Σαξονία· ἓν ἀπὸ τὰ Γερμανικὰ βασίλεια. Ἔκτ. 14892 ττρ. χλμ. Κάτ: 3,300,000. Παιδεία λίαν ἀνεπτυγμένη, ἐμπόριον μέγιστον, βιομηχανία δὲ ἀκμαιοτάτη ἀπασχολοῦσα πλέον τοῦ 1 ἑκατ. ἐργατῶν. Προϋπολ. 55 ἑκατ. φρ. Χρέος 405 ἑκατ. φρ. Πρωτ. Δρέσδη.

Σαξόνων (χώρα)· μία τῶν τριῶν διαιρέσεων τῆς Τρανσυλβανίας, ἡ κεντρική, νῦν ἐπαρχία Ἑρμανστάτ. Οἱ κάτοικοι ἔλκουσι τὴν καταγωγήν ἐκ Σαξονικοῦ σώματος σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Γκεύζα Β'. (1143). Κάτ. νῦν 225000 διατηροῦντες τήν τε Σαξον. γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα.

Σαοσδουσιέ· χαλδαϊστὶ Σχαμασχσχουμούκεν, υἱὸς τοῦ Ἀζαρχαδδὼν (ὥρα λέξιν), διεδέχθη τὸν πατέρα του βασιλέα τῆς Βαβυλῶνος (667), ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ὁ ἀδελφός του Ἀσσχσχουρμπανιπὰλ καθίστατο βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, ἀπειληθεὶς ὑπὸ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἀδελφοῦ αὐτοῦ τούτου, συνεμάχησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν βασιλέων τοῦ Ἐλὰμ καὶ τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀραβίας, ἀλλ' ἡττήθη καὶ ἐπολιορκήθη ἐν Βαβυλῶνι. Ἁλωθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐπυρπόλησε τὸ ἀνάκτορόν του καὶ εὗρε τὸν θάνατον ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν (647).

Σάπια-Βρύση· θέσις τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Χαλανδρίτσας.

Σαπουνακέϊκα· χ. τοῦ δήμου Λιμναίου τῆς Κυνουρίας, 3 ὥρ. 10' ἀπὸ Λεωνιδίου. Κάτ: 341.

Σαπφώ· περίφημος λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μυτιλήνης, κόρ. τοῦ Σκαμανδρωνύμου, σύζυγος τοῦ Κερκόλα πλουσίου Ἀνδρίου, καὶ μήτηρ τῆς Κληΐδος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἀφωσιώθη ἐντελῶς εἰς τὴν ποίησιν καὶ τοσοῦτον εὐδοκίμησεν ὥστε ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων δεκάτη Μοῦσα. Ἔζησε μεταξὺ 622 καὶ 568 π.Χ. Περὶ αὐτῆς ἐμυθεύθησαν πολλά, ἐν οἷς καὶ ὅτι ἀγαπήσασα περιπαθῶς καὶ μανιωδῶς νέον ὅστις ἐκαλεῖτο Φάων καὶ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐρρίφθη ἐξ ἀπελπισίας εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῶν κρημνῶν τῆς Λευκάδος (ἄλματα τῆς Σαπφοῦς) καὶ ἐπνίγη.

Σαπὼρ· βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, υἱὸς τοῦ Ὑσδοσδζέρδ Α' βασιλέως τῆς Περσίας, ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας μετὰ τὸν θάνατον Χοσρόου τοῦ Γ' 415. Μάτην ἐπειράθη νὰ ἀποσπάσῃ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς συμμαχίας τῶν Ρωμαίων, ὁ λαὸς ἐπαναστατήσας καθήρεσεν αὐτὸν τοῦ θρόνου, καθ' ὃν χρόνον εἶχεν ἐπιχειρήσει ταξίδιον εἰς Κτησιφῶνα (420).

Σαπὼρ ἢ μᾶλλον Σιαπούρ· ὄν. κοινὸν εἰς πολλοὺς βασιλεῖς τῆς Περσίας καὶ Ἀρμενίας ἐκ τῶν Σασσανιδῶν.

Σαπὼρ Α'· βασιλ. τῆς Περσίας (ἀπὸ τοῦ 238-271), υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Α' καὶ τινος δούλης ἐξ αἵματος τῶν Ἀρσακιδῶν, εἰσήλασεν εἰς Μεσοποταμίαν (242), ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων τότε οὖσαν, ἀλλ' ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος Γορδιανοῦ, ὅστις ἐπέβαλεν εἰρήνην ἐπιβλαβῆ εἰς αὐτόν, ἥρπασε τὴν Ἀρμενίαν ἀφοῦ ἐφόνευσε τὸν βασιλέα αὐτῆς Χοσρόην, ἔλαβεν αὖθις τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Ρώμης ἐπὶ Βαλεριανοῦ, εἰσήλασεν εἰς Συρίαν καὶ ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ προδότου Μακριανοῦ, ἠχμαλώτισε τὸν Βαλεριανὸν (260), ὃν μετεχειρίσθη βαρβάρως· ἀκωλύτως τότε ἠδυνήθη νὰ λεηλατήσῃ τὴν Συρίαν, Καππαδοκίαν καὶ Κιλικίαν, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ ἡττηθεὶς κατὰ τὴν δίοδον τοῦ Εὐφράτου ὑπὸ τοῦ Ὀδεναθου, ὅστις κατεδίωξεν αὐτὸν μέχρι Κτησιφῶνος (261). Εἶχε δὲ ἤδη συμμαχήσει μετὰ τῆς Ζηνοβίας κατὰ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, ὅτε ἀπέθανεν ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Ὁρμίσδαν τὸν Α'.

Σαπὼρ Β'· ὀψίγονος υἱὸς τοῦ Ὁρμίσδα Β', ἀνηγορεύθη βασιλεὺς πρὸ τῆς γεννήσεώς του (310), δεκαεξαέτης ἔτι ἐδάδισε κατὰ τῶν Ἀράβων, οἵτινες ἐλυμαίνοντο τὸ κράτος του, κατεδίωξε τοὺς χριστιανούς, ἐπροστάτευσεν ἐν Ἀρμενίᾳ τοὺς εἰδωλολάτρας, οἵτινες ἀπεδίωξαν τὸν Χοσ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρόην τοῦ βασιλείου του (338) κατέστησεν αὐτὸν φόρου ὑποτελῆ, ἀποκαταστάντα εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ Κώνσταντος τοῦ Β', εἶτα ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ρωμαίων ἐπὶ πολὺ ἀμφιρρεπῆ, ἕως οὗ κατώρθωσε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Τίγριδος τὰ κερδήσῃ μάχην κατ' αὐτῶν, καθ' ἣν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς ἐπλήγη θανασίμως (363), ὁ δὲ διάδοχος αὐτοῦ Ἰοβιανὸς ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὰς πέραν τοῦ Τίγρεως ἐπαρχίας μετὰ τῆς ἐπικυριαρχίας ἐπὶ τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Ἰβηρίας. Ἀπέθ. τὸ 380.

Σαπὼρ Γ'· ἐβασίλευσεν ἐν Περσίᾳ ἀπὸ 384-389, μετ' Ἀρταξέρξην τὸν Β', ἐξηγόρασε δὲ τὴν εἰρήνην παρὰ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου.

Σάρα· θυγάτηρ τοῦ Θαρὲ καὶ ἀνεψιὰ τοῦ Ἀβραάμ, κατέστη σύζυγος αὐτοῦ, ὁ Ἀβραὰμ ἤγαγεν ὡς ἀδελφήν του μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Αἴγυπτον, ἔνθα ὁ Φαραὼ Ἄπωφις ἠθέλησε νὰ τὴν ἁρπάσῃ, εἶτα μετέβη μετ' αὐτῆς εἰς τὰ κράτη τοῦ Ἀβιμέλεχ, ἀλλὰ καὶ οὗτος κατελήφθη ὑπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτήν· προστατευθεῖσα ὅμως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ τὰς ἐνάσχους ὀρέξεις αὐτῶν. Ὑπὲρ μακρὸν στεῖρα καὶ βλέπουσα ὅτι ἦτο προκεχωρημένης ἡλικίας, ἠνάγκασε τὸν σύζυγόν της νὰ τεκνοποιήσῃ ἐκ τῆς δούλης της Ἄγαρ, ἐν τοσούτῳ ὀλίγα μετὰ ταῦτα ἔτη, εἰ καὶ ἐνενηκοντοῦτις ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἀβραὰμ τότε τῇ παρακλήσει της ἐδίωξε τὴν Ἄγαρ καὶ τὸν υἱόν αὐτῆς Ἰσμαήλ. Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 127 ἐτῶν.

Σαραβάκ· πριγκιπεία τῆς ΒΔ ἀκτῆς τῆς νήσου Βορνέο (ἀσιατ. ἀρχιπελ.), ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν, ἔκτ: 100,000 τετρ.χλμ. Κάτ: 320,000. Πρωτ: Κουτχιγγ. Πλουσιωτάτη εἰς μεταλλεῖα, ἐμπόριον ἀκμαιότατον.

Σαραβάλι· χ. τοῦ δήμου Πατρέων τῆς Ἀχαΐας, 1 1/4 ὥρ. ἐκ Πατρῶν. Κάτ: 512.

Σαραγόσσα· Σαλδοῦβαι καὶ εἶτα Καισάρεια-Αὐγούστα· ἀρχαία πρωτ. τῶν Ἀραγώνων, νῦν πρωτ. τῆς ὁμων. ἱσπαν. ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Ἔβρου, 275 χλμ. ΒΑ τῆς Μαδρίτης. Κάτ. 97,000. Ἔχει πανεπιστήμιον, γυμνάσια, ἀκαδήμειαν τῆς καλλιτεχνίας, βιβλιοθήκην κλπ. Περιώνυμον Γοτθικὸν ναὸν τῆς Παρθένου ἑλκύοντα πλῆθος προσκυνητῶν, μικρὰν βιομηχανίαν καὶ ἐμπόριον. Ἱδρύθη λέγεται ὑπὸ τῶν Φοινίκων, οἱ δὲ Ρωμαῖοι αὐξήσαντες καὶ καλλύναντες αὐτὴν ὠνόμασαν Καισάρειαν Αὐγούσταν (ἐξ οὗ κατὰ παραφθορὰν τὸ ἱσπ. ὄνομα Σαραγόσσα).—Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ. 17,224 τετρ. χλμ. καὶ 430,000 κατ. Παράγει σῖτον, οἶνον καὶ ἔλαιον, ἀλλὰ σχεδὸν στερεῖται βιομηχανίας.

Σαραδί· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Μάνεση. Κάτ. 71.

Σαραζὲν (Ἰάκ.)· γλύπτης γάλλος, ἐγεν. ἐν Νουαγιὸν 1588—1660, προστατευόμενος ἐν Ρώμῃ μὲν ὑπὸ τοῦ καρδιναλίου Ἀλδοβρανδίκ, ἐν Παρισίοις δὲ ὑπὸ τοῦ Ρισελιέ. Μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῆς γραφικῆς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της (1655). Ἐκ τῶν ἔργων του ἀξιοσημειωτα εἶνε, «ὁ Ἄτλας καὶ ὁ Πολύφημος», ὁ «Ἅγιος Ἰωάννης», «Ἁγ. Βρουῦνος» κλπ. τὸ δὲ ἀριστούρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

γημά του τὸ μνημεῖον τῶν Βουρβὼν, παριστῶν «τὴν Θρησκείαν», «τὴν Δικαιοσύνην», «τὴν Εὐσέβειαν» καὶ «τὴν Δύναμιν», ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἰησουϊτῶν τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου.

Σαραζὲν (Ἰ ω-Φ ρ α γ.)· ποιητής, ἐγεν. ἐν Ἐρμανβίλλ, 1605—1654, γραμματεὺς τῶν διοικήσεων τοῦ πρίγκιπος τοῦ Κοντί, πνεύματος εὐθύμου, εὐφυοῦς καὶ εὐτραπέλου. Συνέθηκε διάφορα ποιήματα καὶ ἐν πεζῷ «περὶ τῆς συνωμοσίας τοῦ Βαλλενστάϊν» κλπ.

Σαράκ· βασιλεὺς τῆς Νινευή, ὃν ἀποδοθὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Ἀσχσχουρεβὶλ-ἰλάνι-Οὐκίνη υἱὸν καὶ διάδοχον τοῦ Ἀσχσχουρμπανιπάλ, καὶ τελευταῖον βασιλέα τῆς Ἀσσυρίας, περὶ οὗ ἔχομεν βέβαια μνημεῖα (625—6).

Σαρακήνα· χ. τοῦ δήμου Αἰγινίου τῆς ΒΔ Θεσσαλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καλαμπάκας. Κάτ: 255.

Σαρακήνα· ἐγκαταλελειμμένη ἀγροικία, 1 1)4 ὥρ. ἔξω τῆς Θεσσαλικῆς Καρδίτσης.

Σαρακήνα· χ. τοῦ δημ. Παληοχώρας· ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων. Κρήτης. Κάτ: 10.

Σαρακηνάδα· χ. τοῦ δήμου Ἀετοῦ τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Ἀετοῦ. Κάτ: 618.

Σαρακηνάδο· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῆς Ζακύνθου, ἐγγύτατα τῆς πρωτ. Βανάτο. Κάτ: 549.

Σαρακήνι· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας (Ἀρκαδία), 1)2 ὥρ. ἀπὸ Παλούμπας. Κάτ: 206.

Σαρακήνι· χ. τοῦ δήμου Γόρτυνος τῆς Ἀρκαδίας, 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καρύταινας. Κάτ: 128.

Σαρ(α)κήνι· χ. τοῦ δήμου Ἀρακυνθίων τῆς Εὐρυτανίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Προυσσοῦ. Κάτ: 103.

Σαρακήνικο· χ. τοῦ δήμου Κηρέως τῆς Εὐβοίας, 6 ὥρ. ἀπὸ Μαντοῦδι. Κάτ: 54.

Σαρακηνοί· νομαδικὴ φυλὴ οἰκήσασα τὰ Β τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, ἐπὶ πολὺ ἀντέσχεν εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῆς Ἀνατολ. Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ὑπῆξε δὲ ἐκ τῶν πρώτων ἀσπασθεισῶν τὸν Ἰσλαμισμόν. Θεωρεῖται ὅτι ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν μετεδόθη τὸ ὄνομα εἰς τοὺς Σαρραζίνους τοῦ Μεσαίωνος.

Σαρακηνονῆσι ἢ Περιστέρι· ἡ ποτὲ Εὐώνυμος, νησὶς ξηρὰ καὶ ἀκατοίκητος ἀντικρὺ τῶν Α παραλίων τῆς Χιλιοδρομίας (Ἁλονήσου).

Σαρακηνονῆσι· ξηρονησὶς ἀποφράττουσα νοτίως τὸν ὁρμίσκον Τριστόμιον ὃν διανοίγει εἰς τὰ ΝΑ ἡ νῆσος Σκῦρος.

Σαρακχάν· Σανδζάκιον τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας ἐπαρχ. Ἀϊδινίου, (Ἀνατολῆς), πρωτ. Μανισσά, ἀποτελεῖ τὸ ΒΔ μέρος τῆς ἀρχαίας Λυδίας καὶ ἔλκει τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Ἐμίρου Σαρακχὰν (1307). Ἡνώθη μετὰ τῶν κτήσεων τοῦ ὀθωμαν. κράτους ἐπὶ Βαγιαζίτ 1389—1392.

Σαραμόν· πρωτ. ὃ ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ζέρ, κάτ. 1250.

Σαραμπὰ ἢ Γκ'εδὶζ-Τσιαΐ= Ἕρμος.

Σαρανταπηχιώτικα· ἀποικισμὸς τῶν κατοίκων τοῦ χ. Σαραντάπηχο, 1 ὥρ. ἔξω τοῦ Δερβενίου.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρωτ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας εἰς ὃν ἀνήκουν ἀμφότερα.

Σαραντάπηχο· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Δερβένι. Κάτ: 166.

Σαρασλάρ· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Γκερλῆ. Κάτ: 33.

Σαράτογα-Σπρά̈γκς· π. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν (Νέα-Ὑόρκη), 45 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Ἄλμπανυ, κάτ. 9,200, ὁ κυριώτερος σταθμὸς ἰαματικῶν λουτρῶν πάσης τῆς Ἀμερικανικῆς συμπολιτείας.

Σαρατσά̈ς· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Κορώνης. Κάτ: 621.

Σαρατσόπουλος (Σωτήρος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Τριπολιτσιᾶς, ἀναδειχθεὶς ἔμπειρος στρατιωτικὸς καὶ ἀγαπητὸς εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐπαναστατῶν, διακριθεὶς δὲ πανταχοῦ μὲν ἐπὶ γεναιότητι, ἰδίως δὲ εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

Σαρατώφ· π. τῆς Εὐρωπ. Ρωσίας, πρωτ. ὁμων. Κυβερνείου ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Βόλγα, ἔχει κατ. 129,000, ἐμπορικωτάτη πόλις ἰδίᾳ εἰς σιτηρά. Ἐκτίσθη τῷ 1774. Ἡ παλαιὰ πόλις ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης τοῦ Βόλγα καὶ 10 χιλ. ἀντιθέτως πρὸς τὸν ροῦν αὐτοῦ πολλάκις κατεστράφη ὑπὸ τῶν Καλμούκων καὶ Κοζάκων.—Τὸ ὁμών. Κυβερνεῖον ἔχει ἔκτ. 84494 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 2,400,000. Εἰς τὰ ΝΑ καλύπτεται ὑπὸ ἐκτεταμένων στεππῶν, κτηνοτροφίαν μόλις ἀνεπτυγμένη.

Σαραχά· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης. Κάτ: 109.

Σαρβιέβσκι· (Καζιμίρ, λατ. Σαρβιέβιους), ποιητὴς νεολατῖνος, ἐγεν. τὸ 1595 ἐν Μαγοβίᾳ τῆς Πολωνίας, ἀπ. τὸ 1640 ἐν Βαρσοβίᾳ, Ἰησουίτης καθηγητὴς ἐν τῷ Γομνασίῳ τῆς Βίλνας. Κυρίως διεκρίθη εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν ἐπονομασθεὶς «ὁ Πολωνὸς Ὁράτιος».

Σαργγών Α'· Σχαργγίνα, Σχαρρακίν, βασιλεὺς τῆς Ἀγάνης, ἔζησε περὶ τὸ 3800 π. Χ. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἀνευρέθη ὑπό τινος ποιμένος βρέφος ἔκθετον ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου, ἀνετράφη δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ διῆλθε τὴν παιδικήν του ἡλικίαν ὑπὸ τὰς ἐλεεινοτέρας συνθήκας. Ἐνίκησε τὸν Ἐλὰμ καὶ ἐπεξέτεινε τὰς κατακτήσεις του μέχρι Μεσογείου, διέταξε δὲ τὴν συγγραφὴν ὑπὸ τῶν Γραμματέων του εἴδους τινὸς ἐγκυκλοπαιδείας ἀστρολογικῆς, ἧς σώζονται ἔτι ἀποσπάσματα.

Σαργγών Β'· βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, οὐχὶ ἐκ βασιλικοῦ οἴκου, ἀνῆλθε τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον Σαλμανασὰρ τοῦ Β' (722). Ἐκυρίευσε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ κατέλυσε τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραήλ, οὗ μέρος τῶν κατοίκων ἤγαγεν εἰς Μεσοποταμίαν καὶ Μηδίαν. Κατεπολέμησε τὸν Σαβακών, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ κατέστησε πᾶσαν τὴν Συρίαν φόρου ὑποτελῆ πλὴν τῆς Τύρου. Νικήσας δὲ καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ Ἐλὰμ, κατέκτησε τὴν Χαλδαίαν καὶ ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος (710). Ἐδολοφονήθη 705.

Σαργιάδα· χ. τοῦ δήμου Παρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

καμπυλίων τῆς Εὐρυτανίας, 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀγ-Βλάση. Κάτ: 180.

Σαρδανάπαλος· κατὰ τὴν παράδοσιν ἦν ὁ ἔσχατος ἡγεμὼν τοῦ Α' Ἀσσυριακοῦ κράτους, ἔζησεν ἐν πολυτελείᾳ καὶ τρυφῇ, παραμελῶν τὰ βασιλικὰ αὐτοῦ καθήκοντα. Ὁ Ἀρβάκης δὲ ἡγεμὼν Μήδου καὶ ὁ Βέλεσις ἡγεμὼν Χαλδαῖος ἐξήγειραν κατ' αὐτοῦ τοὺς Μήδους, Πέρσας καὶ Βαβυλωνίους, ἐγκαταλιπὼν δ' οὗτος τὸν πολυτελῆ βίον ἔλαβε τὰ ὅπλα καὶ ἐνίκησε μὲν ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ἡττηθεὶς εἶτα ἀπεσύρθη ἐν Νινευΐ, ἣν ὑπερήσπισε πλέον τῆς διετίας, ἀλλὰ πλήμμυρα τοῦ Τιγριδος καταρρίψασα τὸ τεῖχος καὶ ἐπιτρέψασα εἰς τοὺς πολιορκητὰς τὴν εἴσοδον περιήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν, μὴ θέλων δὲ νὰ πέσῃ ζῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του ἀνῆψε μεγάλην πυρὰν καὶ ἐρρίφθη μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ θησαυρῶν του ἐν αὐτῇ (1759). Μετὰ ταῦτα τὸ Ἀσσυριακὸν βασίλειον διαμελισθὲν ἀπετέλεσε τρία νέα, τῆς Μηδίας, Βαβυλωνίας καὶ Νινευΐ. Ἡ παράδοσις αὕτη περικλείει μέν τινας ἀληθείας ἱστορικάς, ἀλλὰ νομίζεται συνάμα ὅτι ὁ Σαρδανάπαλος οὐδέποτε ὑπῆρξε. Εἰς τὰς ἀσσυριακὰς ἐπιγραφὰς τὸ ὄνομά του φέρεται: Ἀ-δὰρ-Πὰλ-Ἀσάρ,ἢ Τουκλάτ-Ἀδὰρ ἢ Τουκλάτ-Χαμπάλ-Ἀσὰρ ἢ **Ἀσσοὺρ-Ναζὶρ-Χαμπάλ**.

Σαρδικὰ (κράτη) ἢ βασίλειον τῆς Σαρδηνίας· ἀρχ. βασίλειον τῆς Βορ. Ἰταλίας ἀπαρτιζόμενον ἐκ δύο μερῶν, τῆς νήσου Σαρδηνίας (ὕρα λέξιν) καὶ τοῦ ἠπειρωτικοῦ τμήματος, ἀποτελουμένου ἐκ τοῦ ἀνωτέρου λεκανοπεδίου τοῦ Πάδου πρὸς Α τῶν Δυτικῶν Ἄλπεων καὶ τοῦ Ρηνικοῦ λεκανοπεδίου (Σαβοΐα). Περιελάμβανε δὲ τοῦτο τὸ δουκᾶτον τῆς Σαβοΐας, τὸ Πεδεμόντιον, τὸ Μομφερρᾶτον, τὴν κομητείαν τῆς Νικαίας, τὸ δουκᾶτον τῆς Γενούης καὶ μέρος τῆς ἀρχ. Μιλανεζίης. Μετὰ τῆς Σαρδηνίας εἶχεν ἔκτ. 76,268 τετρ. χλμ., ὧν τὰ 52,000 ἠπειρωτικοῦ τμήματος, καὶ 5,225,000 κατ., πρωτ. Τουρῖνον. Τὸ 1859 πρὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου διῃρεῖτο εἰς 14 τμήματα, ὑποδιαιρούμενα εἰς 50 ἐπαρχίας. Ἤνθουν δὲ ἐν τῷ κράτει ἡ γεωργία, ἡ βιομηχανία, τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ ἐπιστῆμαι. Εἶχε 4 πανεπιστήμια, ἐν Τουρίνῳ, Γενεύῃ, Καλλιάρι καὶ Σάσσαρι καὶ 6 ἀρχιεπισκοπάς. Πολίτευμα εἶχε μοναρχικὸν συνταγματικὸν κληρονομικόν, ὑφίστατο δὲ μέχρι τοῦ 1861 τὸ βασίλειον τῆς Σαρδηνίας, ὅτε ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ Β' ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς ὅλης Ἰταλίας.

Σαρδική, Οὐλπία Σαρδική, νῦν Σόφια· π. τῆς Κάτω Δακίας κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα, πρωτ. τῆς διοικήσεως τῆς Ἀνατ. Ἰλλυρίας. Πατρὶς τοῦ αὐτοκρ. Γαλεριανοῦ· ἐν ταύτῃ συνῆλθε σύνοδος τὸ 347, ἥτις κατεδίκασε τὸν Ἀρειανισμὸν (ὅρα Σόφια).

Σαρδίνινα· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Ἀκαρνανίας, 4 ὥρ. 10' ἀπὸ Καρβασσαρᾶ. Κάτ: 576.

Σάρδονες· λαὸς τῆς Α Ναρβονικῆς Γαλατίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου, ὅμορος τῇ Ἱσπανίᾳ, εἶχε κυριωτέρας πόλεις

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ Ρούσκινον καὶ τὴν Ἰλλίβεριν. Ἡ χώρα αὐτῶν ἀπετέλεσε τὸ Ρουσιλλιόν, νῦν Γαλ. νομὸς τῶν Ἀνατολικῶν Πυρηναίων. Ὑποτίθεται ἐκ τοῦ ὀνόματος, ὅτε προῆλθον ἐκ Σαρδηνίας.

Σαρδὼ ἢ Σαρδηνία· μεγάλη νῆσος τῆς Ἰταλίας. Ἔκτ: 24,342 τετρ. χλμ. Κάτ: 750,000. Ἔχει παράλια ἀπόκρημνα καὶ βουνὰ πολλὰ ὕψους μέχρι 6,200 ποδῶν. Προϊόντα: καπνά, βάμβαξ, λίνον, δέρματα, ἄφθονος τυρός, πρόβατα, βούτυρον κ.λ. Πρωτ: Κ α γ λ ι ά ρ ι. Εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν ἀποκατέστησαν κατ' ἀρχὰς οἱ Φοίνικες ἔπειτα δὲ (τὸν Ϛ' αἰῶνα) οἱ Ἕλληνες. Ἡ νῆσος αὕτη, Ἰ χ ν ο ῦ σ α, Σ α ρ δώ, Σ α ρ δ έ ν ι α Ἰταλιστί, εἶνε ἡ δευτέρα κατὰ τὸ μέγεθος νῆσος τῆς Ἰταλίας πρὸς Ν τῆς Κορσικῆς, ἀφ' ἧς χωρίζεται διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Βονιφατίου, μέχρι τοῦ 1861 ἀπήρτιζε μέρος τῶν Σαρδικῶν κρατῶν. Διαιρεῖται εἰς δύο ἐπαρχίας, Κάλιαρι πρὸς Ν καὶ Σάσσαρι πρὸς Β. Τὰ ὄρη, Ζενναρτζέντου 1793 μ., Λιμπάρα 1359 μ. εἶνε τὰ ὕψιστα, ἔχει κυρ. ποταμοὺς τὸν Τίρσο καὶ τὸν Φλουμεντόζα. Οἱ Καρχηδόνιοι εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ τὸ 512 π.Χ. καὶ ἐδέσποσαν αὐτῆς μέχρι τῶν μέσων τοῦ Γ' π.Χ. αἰῶνος. Οἱ Ρωμαῖοι ἀπέβησαν τὸ πρῶτον εἰς αὐτὴν τὸ 259 π.Χ. καὶ τὴν ἐκυρίευσαν ἀπὸ τῶν Καρχηδονίων τὸ 238. Ὁ Γενσερίχος ἐκυρίαρχησεν αὐτῆς τὸ 436 μ.Χ. Οἱ Ἕλληνες ἀνακτήσαντες αὐτὴν ἀπὸ τῶν Βανδάλων, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ὑπερασπίσωσιν ἐναντίον τῶν Ἀράβων τῆς Ἱσπανίας· ἀπαλλαγεῖσα δὲ ἡ νῆσος αὐτῶν τῇ βοηθείᾳ τῶν Πισσατῶν καὶ Γενουησίων τὸ 1022, περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, οἵτινες τὴν διένειμαν τὸν ΙΒ' αἰῶνα. Μετὰ πολλὰς ἄλλας τύχας περιῆλθεν εἰς τὸν δοῦκα τῆς Σαβοΐας Βίκτωρα-Ἀμεδαῖον Β, τιτλοφορηθέντα Βασιλέα τῆς Σαρδηνίας. Εἰς ταύτην κατέφυγον οἱ Κάρολος-Ἐμμανουὴλ καὶ Βίκτωρ-Ἐμμανουὴλ ἀποστερηθέντες τοῦ ἠπειρωτικοῦ μέρους τῶν κρατῶν των ὑπὸ τῶν Γάλλων 1798—1814 (ὅρα Σ α ρ δ ι κ ὰ κράτη).

Σαρεπτά· νῦν **Σαριαφάνδ**· ἐρείπια νῦν ἐν Συρίᾳ τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας ἀρχαία Φοινικικὴ πόλις μεταξὺ Τύρου καὶ Σιδῶνος ἐπὶ τῆς Μεσογείου. Ὁ προφήτης Ἠλίας ἀνέστησε τὸν υἱὸν χήρας τινὸς ἐκ Σαρεπτά.

Σαρεπτά· γερμανικὴ ἀποικία ἐν Ρωσίᾳ (Κυβερνεῖον Σαρατώφ), ἐπὶ τοῦ Σάρπα, κατ. 6000. Ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀδελφῶν Μοραυῶν τὸ 1765. Ἤθη καὶ ἔθιμα Γερμανικά.

Σαρζὼ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μορβιχάν, ἐν τῇ χερσον. τοῦ Ρουΐ, κατ. 5900, μικρὸς λιμήν, ἁλυκαί, ἀμπελῶνες, ἀρχαία πρωτ. τῶν δουκῶν τῆς Βρεττάνης. Πατρὶς τοῦ Λὰ-Σάζ.

Σαρὶ· ἡ ποτὲ Ζ α δ ρ ά κ α ρ τ α· π. τῆς Περσίας (ἐν Μαζενδεράν), 160 χλμ. ΒΑ τῆς Τεχεράν. Κάτ: 8400.

Σαρίκαγα· χ. τοῦ δήμου Εὐϋδρίου τῆς Λαρίσης, 35' ἀπὸ Μέγα-Γκουσγουνάρι. Κάτ: 149.

Σαρίμιση χ. τοῦ δήμου Συκουρίου τῆς Λαρίσης, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Τοπουζλάρ. Κάτ: 75.

Σαρίν· γερμαν. **Σάαν**· ποτ. τῆς Ἑλβετίας, ἀριστ. παραποτ. τοῦ Ἄαρ πηγ. ἐκ τῶν Βερναρδικῶν Ἄλπεων

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ ἀρδεύων μέρος τῶν τοπαρχιῶν Βέρνης καὶ Φριβούργ. μηκ. 125 χλμ.

Σάρκολου· χ. τοῦ δήμου Ὀγχήστου τῆς Λαρίσης. 2 ὥρ. ἀπὸ Μαϊμούλι. Κάτ: 97.

Σαρκουνᾶ (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν (Ἀχαΐας). Κάτ: 38.

Σαρλά· πρωτ.ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλ. νομῷ Δορδόνης, ἐπὶ τοῦ Κλουζ, κατ. 7000. Ἔχει μεταλλεῖα. Πατρὶς τῶν ραψῳδῶν (τροὺβαδούρων) Αἰμερὶκ δὲ Σαρλὰ καὶ Ἠλία Καιρὲλ καὶ τῆς Βοττίας.

Σαρλαῖοι· θέσις τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας, 20′ ἀπὸ Παλούμπας.

Σαρλᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κάτω-Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, 1)4 ὥρ. ἀπό τε Λακίθρας καὶ Μεταξάτων. Κάτ: 486 μετὰ τῶν τοῦ συνεχομένου χωρίου Βουτσινᾶτα.

Σαρματία· ὀν. δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον ἀορίστως εὐρεῖαν χώραν, πρὸς Δ τῆς Σκυθίας καὶ ἥτις ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας μεταξὺ Βαλτικῆς καὶ Κασπίας θαλάσσης πρὸς Β τοῦ Εὐξείνου Πόντου, διέκρινον δὲ τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν μεταξὺ Οὐϊστούλα καὶ Τανάϊδος (Ρωσίαν καὶ Πολωνίαν) καὶ τὴν Ἀσιατικὴν ἀπὸ Τανάϊδος μέχρι Κασπίας. Οἱ Σαρμάται ἢ Σαυρομάται, ἦσαν καθ' Ἡρόδοτον καὶ Ἱπποκράτην διάφοροι τῶν Σκυθῶν. Κατέκτησαν ἀπὸ τῶν Σκυθῶν τὰς χώρας ἐφ' ὧν παρέμειναν τὸ ὄνομα αὐτῶν καὶ ἐκυριάρχησαν ἐπὶ πολὺ αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι ὑπετάγησαν εἰς τοὺς Γότθους (Γ′ καὶ Δ′ αἰὼν μ.Χ.). Ἡνώθησαν εἶτα μετὰ τῶν Οὔνων, καὶ κατέστρεψαν τὸ Γοτθικὸν κράτος, (376), μετέσχον δὲ τῶν εἰσβολῶν τῶν Οὔνων εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην κατὰ τὸν Ε′ αἰῶνα. Διεκρίνοντο εἰς Σαρμάτας-Ἰάζυγας, Σαρμάτας-βασιλικοὺς κλπ.

Σαρμιτζεγέτουζα· νῦν **Βαρχελὺ** (ἐν Τρανσυλβανίᾳ)· ἀρχ.πρωτ. τῶν Δακῶν, ἁλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ (102) καὶ καταστᾶσα Ρωμ. ἀποικία ὑπὸ τὸ ὄνομα Οὐλπία Τραϊανὴ Λύγούστα καὶ Λύγούστα Δακική.

Σαρμουσάκλη· χ. τοῦ δήμου Λαμιέων τῆς Φθιώτιδος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λαμίας. Κάτ: 643.

Σάρμπουρ γερμ. **Σάαρβουργ**· κωμόπ. τῆς Πρωσίας (ἐπαρχ. Ρήνου) ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν Σὰρρ καὶ Λέκ. Κάτ: 2,100.

Σάρναν· π. τῆς Ἑλβετίας (ἐν Οὐντερβάλδῃ), πρωτ. τῆς ἡμιτοπαρχίας τῆς Οὐντερβάλδης - Ὁμ-Δὲμ-Βάλδ, ἐπὶ τοῦ Λα καὶ τῆς ὁμων. λίμνης. Κάτ: 3,350.

Σάρνο· ὁ λατιν. **Σάρνους**· π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῷ ἀρχ.βατιλείῳ τῆς Νεαπόλεως (ἐπαρχ. Σαλέρνου), ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. Κάτ: 17,000. Ἔχει σιδηροῦχα καὶ θειοῦχα ὕδατα. Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Μαρίας δὲ λὰ Φόρτσε περικλείεται ὁ τάφος τοῦ Γωθιὲ δὲ Βριὲνν († 1,203) Ἀρχαιοτάτη πόλις. Ἧς τὴν κτίσιν ἀναφέρουσιν εἰς τοὺς Πελασγούς.

Σαρόν· (Ἰω.Β. Βοσὰρ δέ-), Α′ πρόεδρος τοῦ Κοινοβουλίου τῶν Παρισίων, ἐγεν.τὸ 1730, ἀπέθ. ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος τὸ 1794, ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀσιανολόγος Βοσὰρ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἠσχολήθη εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν ἀστρονομίαν, εἶνε δὲ ἀξιοσημείωτος διὰ τὴν περὶ τοὺς περιπλοκωτέρους τῶν ὑπολογισμῶν εὐχέρειάν του· εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τῶν Ἐπιστημῶν τὸ 1779. Ηὐνόει καὶ ἐξετίμα τὸν Λαπλὰς καὶ ἐξέδωκεν ἰδίαις δαπάναις τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἔργον.

Σάρος· ἡ **Νάγγυ Σάρος**, πολίχνη ἐν Οὐγγαρίᾳ, 5 χλμ. ΒΔ τοῦ Ἐπερί, κάτ. 5,650.—Ὑπάρχει καὶ ὁμων. κομητεία, ἧς πρωτ. Ἐπερί, ἔχει δὲ ἔκτ. 3822 τετρ. χλμ. καὶ 170,000 κατ.

Σαρπηδών· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ραδαμάνθυος, φυγὼν ἐκ Κρήτης εἰς Κιλικίαν καὶ βασιλεύσας εἴς τι μέρος τῆς χώρας ταύτης.

Σαρπηδών· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας ἢ τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἔγγονος τοῦ προηγ. Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ἐλθὼν εἰς Τροίαν ὡς σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Σαρπηδών· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πάλτιος ἐκ Θράκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Σαρπί· (Π έ τ ρ ο ς-Π α ῦ λ ο ς), ἐπιλεγόμενος Φ ρ ά-Π ά ο λ ο, ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Ἐνετίᾳ 1552—1623, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν Σερβίτ (ὑπηρετῶν τῆς Παρθένου), ἐν ᾧ ὠνομάσθη Φρὲρ-Πώλ (ἀδελφὸς-Παῦλος), ἐσπούδασε πάσας τὰς ἐπιστήμας, τῷ 1597 προσεφέρθη ὡς ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐνετίας ἐν ταῖς διενέξεσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ Πάπα Παύλου Ε'. Ἡ δημοκρατία τότε διώρισεν αὐτὸν σύμβουλον θεολογικὸν καὶ εἶτα μέλος τοῦ «Συμβουλίου τῶν Δέκα». Τὸ 1607, πληγεὶς ὑπὸ δολοφόνων περιεθάλπη δαπάναις τσῦ κράτους. Συνέγραψε πλεῖστα ἱστορικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ ἔργα.

Σάρπόφως· ὁ μέγιστος τῶν καταρρακτῶν τῆς Νορβηγίας, σχηματιζόμενος ὑπὸ τοῦ Γκλόμμεν· ἐκχέει 800 κυβικὰ μέτρα ὕδατος κατὰ δευτερόλεπτον, ἤτοι τὸ διπλάσιον καὶ πλέον τοῦ καταρρεομένου ἐν Σχαφφούσῃ ὑπὸ τῆς μεγάλης τοῦ Ρήνου ὑδατοπτώσεως.

Σάρρ· Σάραῦος καὶ **Σάρα** λατιν., **Σάαρ**, γερμ. ποτ. τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρ. Δονόν, διαρρέει τὴν Ἀλσατίαν-Λορραίνην, εἰσδύει εἰς τὴν Ρηνικὴν Πρωσίαν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Μοζέλλ, ἐκ τῆς δεξιᾶς ὄχθης ἐν Κονσαμπρουκ, μηκ. 220 χλμ. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ ποτὲ Γαλ. νομὸς τοῦ Σάρρ, σχηματισθεὶς τῷ 1795.

Σαρραζὲν (Ἰ ω ά ν-Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς)· γάλλος ποιητὴς καὶ ἱστοριογράφος, 1605-1654, συγγραφεὺς τῆς «Συνωμοσίας τοῦ Βαλδστάϊν» καὶ ἄ.

Σαρρακολέτοι· φυλὴ μαύρων τῆς ὁμοφυλίας τῶν Μανδίγγων, οἰκοῦσα τὴν Σενεγαμβίαν.

Σαρράλμπ γερμ. **Σααράλμπεν**, πρωτ. δήμου ἐν τῇ πρωσ. ἐπαρχ. Ἀλσατίας-Λορραίνης (ἐν τῷ ἀρχ. νομῷ Μοζὲλ), ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Σὰρ καὶ Ἄλβ. Κατ. 3500. Ἐργοστάσια ἐπιχρόκων κλπ.

Σαρρβρύκκ, γερμ. **Σααρβρύκεν**·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ ρωμαϊκὸν Ἀουγγούστι-μοῦρι, Σάραι-Πόνς=(γέφυρα τοῦ Σάρρου) π. τῆς Πρωσίας (ἐπαρχ. Ρήνου), πρωτ. διαμερίσματος, κατ: 10000 (μετὰ τῶν προαστείων 36,000). Βιομηχανία, ἐργοστάσια σιδήρου καὶ χάλυβος, γαιάνθρακες. Ἱδρύθη περὶ τὰ μέσα τοῦ Γ' αἰῶνος. Πρὸς Α τοῦ Σαρβρῦκεν εἰσὶν οἱ λόφοι τοῦ Σπίκκερεν, ἔνθα ὁ στρατηγὸς Φροτσὰρ τῶν Γάλλων ἠττήθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν τῇ 6 Αὐγούστου 1870.

Σαρργγεμίν· γερμ. **Σααργγέμουνδ**· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῇ πρωσ. ἐπαρχ. Ἀλσατίας-Λορραίνης, ἐν τῷ ἀρχαίῳ νομῷ Μοζέλλ ἐπὶ τῆς συμβολῆς Σάρρ καὶ Βλί, 75 χλμ. Α τοῦ Μέτς, κατ: 136000. Βιομηχ. φαβεντιανῶν καὶ ἐκ πορσελάνης ἀγγείων, κεραμουργία κλπ. Πατρὶς τοῦ Μονταλιβέ.

Σαρρία· κωμόπ. τῆς ἱσπανικῆς ἐπαρχίας Λοῦγο. Θερμὰ θειοῦχα ὕδατα, ὑδροθεραπευτικὰ ἱδρύματ. Κάτ: 3100.

Σαρρλουΐ· γερ. Σααρλουΐς π. τῆς Πρωσίας (ἐπαρχ. Ρήνου), πρωτ. διαμερ. κάτ. 7,200 (μετὰ τῶν προαστείων 16800). Ἱδρύθη ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' τῷ 1680 καὶ ὠχυρώθη ὑπὸ τοῦ Βωμπάν, ἀφῃρέθη ἀπὸ τῆς Γαλλίας τῷ 1815.

Σαρρμπούρ· γερ. Σάαμ-βουργ, Καρανούσκα καὶ Σάραι-Κάστρουμ, τῶν ρωμαίων. πρωτ. ἐπαρχ. ἐν Ἀλσατίᾳ-Λορραίνῃ, ἐν τῷ ἀρχ. νομῷ τοῦ Μέρθ, ἐπὶ τοῦ Σάρρ. Ἄλλοτε αὐτοκρατορ. πόλις. Παρεχωρήθη τῇ Γαλλίᾳ τὸ 1661, τῇ Γερμανίᾳ τὸ 1871. Πατρὶς τοῦ γλύπτου Λαμπρουὰζ καὶ τοῦ μέλους τῆς Νομοθετικῆς συνελεύσεως τῶν Γάλλων Λεβασσέρ.

Σαρρόλα-Καρκοπίνο· πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Ἀγιάτσιο τῆς νήσου Κορσικῆς. Κάτ: 985.

Σαρρούς· γάλλος μαθηματικός, 1798—1861, γνωστὸς κυρίως ἐξ ὁμωνύμου του ἀλγεβρικοῦ θεωρήματος.

Σαρρώ (Ἰάκωβος)· σύγχρονος γάλλος μηχανικός, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν ἀπὸ τοῦ 1886.

Σαρσίνα· ἡ ρωμ. Σαρσίνα καὶ Ρόσιον, π. τῆς Ἰταλίας ἄλλοτε μὲν ἐν Ὀμβρικῇ, νῦν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φόρλι (Αἰμιλία), κάτ. 1050. Πατρὶς Πλαύτου τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ.

Σάρτ· ποτ. τῆς Γαλλίας, πηγ. ἐκ τοῦ νομοῦ Ὄρν καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Μαιγέν, 3 χλμ. ἀνωτέρω τῆς Ἀνζέρ, μήκ. 250 χλμ. (ὧν 128 πλωτά).

Σάρτ· διαμερ. ἢ νομὸς τῆς Γαλλίας ἐν τοῖς ΒΔ. αὐτῆς Ἐπιφ. 6244 τετρ. χλμ. κάτ. 410.000· διαρρέεται ὑπὸ πολλῶν ποταμῶν, ὧν τὰ ὕδατα πάντων σχεδὸν ἐνούμενα εἰς τὸν Σάρτ διευθύνονται πρὸς τὸν Λουάρ. Δημητριακοὶ καρποί, ἐλαῖαι, γεώμηλα, ὄσπρια, κάνναβις, λίνον, κάστανα, οἶνοι καλοί, ὑπωροφόρα δένδρα κλπ. 87000 ἑκτ. δασῶν. Βιομηχανία, ἀκμαία· διαιρεῖται εἰς 4 ἐπαρχίας: Μάν, Φλέσ, Μαμέρ, Σαὶν-Καλαί), 33 δήμους καὶ 386 κοινότητας· ἀποτελεῖ τὴν Α' στρατ. διαίρεσιν.

Σαρτέν πρωτ. ἐπαρχ. ἐν Κορσικῇ ἐπὶ ὕψους 85 χλμ. ΝΑ τοῦ Ἀγιάτσιο, κάτ. 6,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σαρτὶ (Ἰ ω σ.)· μουσικὸς συνθέτης, ἔγεν. ἐν Φαέντσᾳ τὸ 1729, συνέθηκε πλεῖστα μελοδράματα, στεφθέντα ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας ἐν Μιλάνῳ καὶ Ἐνετίᾳ, ἐν οἷς «τὸν Ἰούλιον Σαβῖνον», ἀποκατέστη δὲ ἐν Πετρουπόλει ἔνθα καὶ ἀπέθανε τὸ 1802. Διδάσκαλος τοῦ Χερουβίνι.

Σαρτιλλύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μάγχης. Κάτ: 1270.

Σαρτὶν (Γ α β ρ ι ὴ λ δέ)· ἐγεν. ἐν Βαρκελώνῃ, 1729—1801. Σύμβουλος ἐν τῷ Πρεβοτικῷ δικαστηρίῳ τῶν Παρισίων (Σατελέ), εἰσηγητὴς καὶ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας τὸ 1759, ἣν ἀναδιωργάνωσεν. Ἀναλαβὼν τὸ 1774 τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἐφήρμοσεν ὠφελιμωτάτας μεταρρυθμίσεις καὶ παρέσχεν ἰσχυρὰν ὤθησιν εἰς τὴν ναυπηγίαν. Ὁ Νέκκερ, ὃν ἐμίσει πολύ, κατώρθωσε τὴν ἐκ τοῦ ὑπουργείου ἀπομάκρυνσίν του (1780). Κατὰ δὲ τὴν Γαλ. Ἐπανάστασιν μετηνάστευσεν εἰς Ἱσπανίαν.

Σάρτο (Ἀ ν δ ρ έ α-Β α ν ν ο ῦ κ ι)· φλωρεντῖνος ζωγράφος τῆς Ἀναγεννήσεως, 1488—1530, μετακληθεὶς εἰς Γαλλίαν ὑπὸ Φραγκίσκου Α'.

Σαρτρουβίλλ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν ἐ-Ὀάζ, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα. Κάτ: 1800.

Σαρτσιλάρ· χ. τοῦ δήμου Συκουρίου τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Τοπουσλάρ. Κάτ: 540.

Σαρχανλάρ· χ. τοῦ δήμου Ὀγχήστου τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Μαϊμοῦλι. Κάτ. 134.

Σάρχος· χ. τοῦ δήμ. Κ ρ ο υ σ ώ ν ο ς, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 270.

Σαρωνικὸς-κόλπος· ἐκτείνεται μεταξὺ Ἀργολίδος, Κορινθίας, Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, ἔχει δὲ σχεδὸν τετράγωνον σχῆμα καὶ περιέχει τὰς νήσους Σαλαμῖνα, Αἴγιναν κ. λ. Τὸ πλάτος τῆς ἐξόδου του μεταξὺ Σκυλλαίου καὶ Σουνίου ἔχει πλάτος 48 χλμ.

Σαδᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἀνδρίων τῆς νήσου Ἄνδρου, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ. 127.

Σάσαλος· χ. τοῦ δήμ. Π α ν ε θ ή μ ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 250.

Σάλ-δὲ-Γκάν· Ὁλλανδ. Σ ά γ β α ν-Γ κ έ ν τ, τὸ ρωμ. Ἄ γ γ ε ρ Γ κ α ν τ α β έ ν σ ι ς, χ. ἐν Ζηλανδίᾳ τῶν Κάτω Χωρῶν, παρὰ τὸ στόμιον τῆς διώρυχος τῆς Γκάνδ, κατ. 1600. Ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν τὸ 1570.

Σασκατσεβάν· χώρα σχεδὸν ἔρημος νῦν ἔτι εἰς τὰ ΒΔ τοῦ Καναδᾶ (Βορ. Ἀμερική), ἐκτ. 295260 τετρ χλμ. Κατ: 11000. Εἶνε χώρα τελείως ἀποικίσιμος ἰδίᾳ παρὰ τὸν μέγαν ὁμων. ποταμὸν καὶ τοὺς δύο βραχίονας αὐτοῦ Βόρειον καὶ Νότιον, τὸ μῆκ. τοῦ ὁποίου εἶνε περὶ τὰ 2000 χλμ. καὶ ἀρδεύει λεκανοπέδιον 1100000 τετρ. χλμ.

Σάσσμπαχ· χωρίον τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης (ΝΔ Γερμανία) παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ρήνου, κατ. 1300. Ἐπὶ βράχου ἐν μέσῳ τοῦ Ρήνου ὑπάρχει τὸ φρούριον Λίμβουργ, τόπος γεννήσεως, καθ' ἃ εἰκάζεται, τοῦ αὐτοκράτορος Ροδόλφου τοῦ Ἀψβούργου.

Σάσπειρες· λαὸς τῆς Β Ἀρμε-

Δημόσια Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νίας ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Σᾶσς (Μαρία-Κωνσταντίνη)· σύγχρονος βελγὶς δραματικὴ ἀοιδός, γεννηθεῖσα τὸ 1836 ἐν Γάνδῃ, διακριθεῖσα ἐν ἀρχῇ εἰς Παρισίους ὡς ἀοιδὸς ἐν τοῖς ᾠδικοῖς καφενείοις.

Σασσανίδαι· δυναστεία Περσῶν βασιλέων διάδοχος τῶν Ἀρσακιδῶν ἢ Πάρθων βασιλέων, διετηρήθη ἐπὶ 426 ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Ἀρδεχὺρ ἢ Ἀρταξέρξου Α' μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Γεζδεδγέρδ Γ', 226—652. Ὠνομάσθησαν οὕτω ἀπὸ τοῦ Σασσὰν πατρὸς τοῦ Ἀρδεχύρ.

Σάσσαρι· π. τῆς νήσου Σαρδηνίας· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας παρὰ τὴν Β ἀκτήν, 175 χλμ. ΒΔ τοῦ Κάλλιαρι καὶ 16 ἀπὸ τὸν Πόρτο-Τόρρες, κάτ. 40000. Ἀρχιεπισκοπὴ (ἀπὸ τοῦ 1441), πανεπιστήμιον. Ἀρχαῖον φρούριον ὀχυρὸν κτισθὲν ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν 1330, ἐμπόριον ἐλαίου καὶ κρασιοῦ. Ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, διηρπάγη ὑπὸ τῶν Γενουησίων τὸ 1116 καὶ τῶν Γάλλων τὸ 1527. Ἡ ὁμων. ἐπαρχία ἔχει ἐκτ. 10,519 τετρ.χλμ. καὶ 285000 κατ.

Σάσσεν (Δέ)· φιλέλλην ἐκ Σουηδίας, ἀπέθανεν ἐν Μεσολογγίῳ ἐξ ἀσθενείας τὴν 19 Φεβρουαρίου 1824. Ἡ νόσος του προῆλθεν ἐκ τῶν πληγῶν ἃς εἶχε λάβει παρὰ Σουλιωτῶν τινων τῆς φρουρᾶς.

Σασσενάζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Ἄριστοι τυροί. Κάτ. 1600.

Σασσί· (Ἰω.-Ἀντ.), λατιν. Σάξιους, Πρύτανις τοῦ Ἀμβροσιανοῦ λυκείου τοῦ Μιλάνου καὶ ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βορρομαίου, ἐγεν. ἐν Μιλάνῳ, 1675—1751, συνέγραψε δ' ἔργα ἱστορικο-φιλολογικά.

Σασσιέρ· πυραμιδοειδὲς ὄρος (ὕψ. 3653 μ.) τῶν Γραίων Ἄλπεων ἐν Σαβοΐᾳ τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς μεθορίου λοφοσειρᾶς Γαλλίας-Ἰταλίας. Δεσπόζει συστάδος παγετώνων καὶ ἔχει πρὸς Ν. τὴν ὁμών. λίμνην. Ἀνέρχονται ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ Τίνι εἰς 6 ὥρ. καὶ 20'.

Σασσ'νάζ· πρωτ.δήμ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἰζέρ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρ. Βαρτυνὲ (1120 μ.), 6 χλμ. ἀπὸ τῆς Γκρενόμπλ, κάτ. 1600. Τυροὶ περιώνυμοι, σπήλαια καὶ ὀρύγματα, περὶ ὧν ὑπάρχουσι πολλαὶ παραδόσεις, καλούμενα «Κάδος τοῦ Σασσ(ε)νάζ».

Σασσονόλο χ. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ ἐπαρχ. Μοδένης (Αἰμιλία) παρὰ τὴν Σέκκια, κατ. 3200, ἀρχαία δουκικὴ πόλις. Πατρὶς τοῦ ζωγράφου Καβιδόνε. Ἐν τοῖς πέριξ βορβορῶδες ἡφαίστειον Μόντε-Τζίμπιο. Πηγαὶ πετρελαίου.

Σασσοφερράτο· Γιουφικουμ, π. τῆς Ἰταλίας (ἐπαρχ. Ἀγκῶνος-Μάρκιαι) κάτ. 2700. Σηροτροφία, καὶ μεταξουργία, πατρὶς τοῦ νομοδιδασκάλου Μαρθόλ, τοῦ Νικ. Περότ τι καὶ τοῦ Ι. Β. Σάλβι, ἐπιλεγομένου Σασσοφερράτο.

Σασσοφερράτο· (Ἰω.-Β. Σάλβι, ἐπιλεγόμενος ὁ-), ζωγράφος ἐκ τῆς ὁμων. πόλ., 1605—1685. μαθητὴς τοῦ Δομινικίνου καὶ ἐπιτυχὴς μιμητὴς τοῦ Ραφαὴλ. Πολλαὶ ἄξιαι λόγου εἰκόνες αὐτοῦ εὑρηνται ἐν Λούβρῳ.

Σάσσων (**Μέγας**-) ἢ **Γρὰν-Σάσ-**

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὸο Δ' Ἰτάλια· ἡ ὑψίστη κορυφὴ τῶν Ἀπεννίνων· ὅρα Ἀ π έ ν ν ι ν α.

Σάσων· μικρὰ νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Βρεντησίου ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἄλλοτε πειρατῶν ὁρμητήριον.

Σάτα· χ. τοῦ δημ. Ἀ π ο δ ο ύ λ ου, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, Διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης) κάτ. 50.

Σαταλιέχ· ἡ Ἀ τ α λ ί α· ἡ ἀρχαία Ἀττάλεια (βλ. λ.).

Σατάν· Σ α τ α ν ᾶς, Ἑβραϊκὴ λέξις, σημαίνουσα ἀποστάτης, ὁ ἄρχων τῶν δαιμόνων, πρώην Ἄγγελος, ριφθεὶς εἰς τὴν κόλασιν, ἅτε τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀποστατῶν ἀγγέλων. Ἀσχολεῖται αἰωνίως εἰς τὸ πειράζειν τὴν ἀνθρωπότητα.

Σαταράχ· π. τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν (ἐν Δεκκὰν), κάτ. 31,000, ἀρχαία καθέδρα τοῦ Μαχαραγιᾶ τῶν Μαχραττῶν. Κατελήφθη τῷ 1818 ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, προσαρτησάντων αὐτὴν εἰς τὰ Βρεττ. κράτη τῷ 1848.

Σατάσπης· πέρσης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ τὴν Λιβύην καὶ ἀνασκολοπισθεὶς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν ταύτην.

Σάτερλανδ· μικρὰ περιοχὴ τοῦ δουκάτου Ὀλδεμβουργ τῆς Γερμανίας. Κάτ. 3200.

Σατερλῆ· θέσις μετὰ τινος ἀσημάντου ἀγροικίας 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ τοῦ χ. Σαλαμῖνος τῆς ὁμων. νήσου τοῦ Σαρωνικοῦ. Κάτ. 8.

Σάτι· σύζυγος τοῦ θεοῦ Σ ι β ᾶ, κατὰ τὴν Ἰνδικὴν μυθολογίαν, ἐρρίφθη εἰς τὸ πῦρ ἰδοῦσα τὸν σύζυγόν της ὑβριζόμενον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ της. Τὸ ὄνομά της, ὅπερ σημαίνει ἐ ν ά ρ ε τ ο ς, ε ὐ σ ε β ή ς, ἀπεδίδετο εἰς τὰς χήρας αἵτινες ἐκαίοντο ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ συζύγου των.

Σατιλλιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδέσι. Κάτ. 2435.

Σατίτ· θεὰ αἰγυπτία τοῦ Καταρράκτου, σύντροφος τοῦ Κ χ ν ο υ μ ο ῦ (ὅρα λέξιν).

Σατομπάση (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Λαρίσης τῆς Θεσσαλίας, ἀπέχον 2 ὥρ. 10′ ἀπὸ τῆς πόλεως. Κάτ. 39.

Σατοναγύ· χ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Αἴν, 26 χλμ. ΒΒΑ τῆς Λυών, κάτ. 2,900. Ἡ κοινότης 4,210.

«Σατουρνάλια» (Τ α ρ ό ν τ α), ἑορτὴ τοῦ Σ α τ ο ύ ρ ν ο υ ἐν **Ρώμῃ** τελουμένη τῇ 16 τῶν Καλενδῶν τοῦ Ἰανουαρίου (17 Δεκεμβρίου). Ἡ διάρκεια αὐτῆς αὐθήμερος κατ' ἀρχὰς παρετάθη εἰς τριήμερον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, εἶτα εἰς τετραήμερον ἐπὶ Αὐγούστου καὶ εἰς πενθήμερον ἐπὶ Καλιγόλα. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τὴν ἀναμιμνήσκουσαν τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, ὃν ὁ Σατοῦρνος (Κρόνος) ἔφερεν ἐν τῇ γῇ, πᾶσαι αἱ ἐργασίαι ἔπαυον, μετέβαινον δὲ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν φίλων προσφέροντες δῶρα, ἐπαΐδοντο εἰς διασκεδάσεις καὶ συμπόσια, οἱ δὲ δοῦλοι ἀπέλαυον ἰσότητος πρὸς τοὺς κυρίους των. Ἀποδίδουσι τὴν σύστασιν αὐτῶν εἰς τὸν Τύλλον Ὁστίλλιον. Ὁ Ταρκύνιος Σουπερβος ἔκτισε τὸν πρῶτον ναὸν τοῦ Σατούρνου, ὅστις ἐν τοσούτῳ μόνον μετὰ τὸν θάνατόν του ἐνεκαινίσθη. Τὰ Σατουρνά-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λια κατελύθησαν ἢ τοὐλάχιστον ἀπηγορεύθησαν εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῷ 362 ὑπὸ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ συνόδου.

Σατούρνια· κώμη τῆς ἰταλικῆς ἐπαρχίας Γκροσσέττο. Θερμὰ θειοῦχα ὕδατα ἰαματικὰ μετὰ ὡραίου καταστήματος ὑδροθεραπευτικῆς.

Σατουρνία· λατιν. Σατούρνιουμ-τέλλους, ἀρχ. ὄν. τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἐχρησίμευσεν ὡς καταφύγιον εἰς τὸν Σατοῦρνον. — Ὄνομα ἀρχ. Ἰταλ.πόλεως μεταξὺ Ρώμης καὶ Κόζας.

Σατουρνῖνος (Ἅγιος) ἢ Σαὶν Σερνὲν, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Γαλατίᾳ τὸν Γ' αἰῶνα, πρῶτος ἐπίσκοπος Τουλούζ, ὑπέστη τὸ μαρτύριον τὸ 250. Καθ' ἃ λέγουσιν, οἱ εἰδωλολάτραι ἱερεῖς τὸν ἔδεσαν ἀπὸ τῶν ποδῶν ἐπὶ ταύρου, ὅστις παρέσυρεν αὐτὸν καὶ ἔθραυσε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ Καπιτωλίου τῆς Τουλούζης. Ἑορτ. τὴν 29 Νοεμβρίου.

Σατουρνῖνος (Λ. Ἀπουλήϊος), δημαγωγὸς Ρωμαῖος· Κβέστωρ (ταμίας) τὸ 104 π. Χ. εἶτα Δήμαρχος Πληβείος (102), μετέσχε λίαν ἐνεργῶς τῶν ἐκλογῶν δι' ὧν ὁ Μάριος ἐπέτυχε τὰς τελευταίας ὑπατείας. Ἐχρήσατο παντὶ μέσῳ ὅπως ἐκλεχθῇ καὶ αὐθις Δήμαρχος, ὅπερ κατώρθωσε διὰ τοῦ φόνου τοῦ ἀντιπάλου του Νωνίου, ἠνάγκασε τὸν Μέτελλον νὰ φυγαδευθῇ, ἐνήργησε τὸν φόνον τοῦ Μεμμίου ἵνα ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπατείαν τῷ Γλαυκίᾳ, ἀντιζήλῳ τοῦ τελευταίου, εἶτα ὠχυρώθη εἰς τὸ Καπιτώλιον. Αὐτὸς ὁ Μάριος ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς Συγκλήτου νὰ συλλάβῃ τὸν Σατουρνῖνον καὶ ἠθέλησε μὲν οὗτος νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλ' ὁ λαὸς ἐφόνευσεν αὐτὸν διὰ τῶν κεράμων τῆς στέγης τῆς Κουρίας Ὁστιλλίας, παρ' ᾗ κατέφυγεν.

Σατουρνῖνος ἢ **Σατουρνὲν-Δ' Ἄπτ** (Ἅγιος) κοινότης τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Βωκλοὺζ ἐν τῷ δήμῳ Ἄπτ. Λατομεῖα. Κάτ. 1910.

Σατουρῖνος (Σέξτ-Ἰούλιος)· Γαλάτης τὴν καταγωγήν, διεκρίθη διὰ τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἰδιοφυΐαν ἐν Γαλατίᾳ, Ἱσπανίᾳ καὶ Ἀφρικῇ ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ καὶ Πρόβου, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς ὑψίστους βαθμούς, ἀνακηρυχθεὶς δὲ αὐτοκράτωρ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ 280, ἐγκατελείφθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του καὶ ἐσφάγη ἐν Ἀπαμείᾳ ὑπὸ στρατιωτῶν τοῦ Πρόβου.—Δύο ἄλλοι Σατουρνῖνοι ἐφόρεσαν τὴν βασιλ.ἀλουργίδα, ὁ Κόϊντος Σεμπρώνιος-Σατ.—στρατηγὸς τοῦ Βαλεριανοῦ καὶ εἶτα τοῦ Γαλιηνοῦ καὶ διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου, ἀνεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ του τὸ 263 καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του οἵτινες δὲν ἤθελον νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τοὺς κανόνας τῆς αὐστηρᾶς του πειθαρχίας. Ὁ ἕτερος ἥρπασε τὸν θρόνον ἐν Γαλατίᾳ ἐπὶ Κώνσταντος τοῦ Β' καὶ Ἰουλιανοῦ καὶ διετηρήθη ἀπὸ τοῦ 350—363.

Σατοῦρνος· θεὸς τῆς γεωργίας παρὰ Λατίνοις, βασιλεὺς κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅστις γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Ἰανοῦ ἐγκαθιδρύθη ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, ἐξεπολίτισε τοὺς ἀγρίους κατοίκους καὶ ἔφερε τὸν Χρυσοῦν αἰῶνα. Οἱ Ρωμαῖοι ἐταύτισαν αὐτὸν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Κρόνον, πρὸς ὃν ὅμως οὐδεμίαν σχέδὸν εἶχεν ὁμοιότητα. Οὗτος ἦν υἱὸς δευτερότοκος τοῦ Οὐρανοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Κυβέλην (Γῆν), ὁ πρωτότοκος ἀδελφὸς τουΤιτὰν τῷπαρεχώρησε τὸν θρόνον, διατηρήσας ὅμως τὰ δικαιώματα τῶν υἱῶν του Τιτάνων ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπέβαλε τῷ Κρόνῳ νὰ καταπίνῃ τὰ τέκνα του ἅμα γεννώμενα· ὅρα Κ ρ ό ν ο ς.

Σατράπης· ἐκ τοῦ σανσκριτικοῦ Χ έ τ ρ α=περιοχὴ καὶ π ά τ ι= ἄρχων, ἀρχηγός, διοικητής· τίτλος τῶν διοικητῶν ἐπαρχιῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις. Αἱ σ α τ ρ α π ί α ι τοῦ Περσικοῦ κράτους ἦσαν ἐν ὅλῳ 120. Μεταφορικῶς ὁ τίτλος μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν ἀνθρώπου φιλάρχου ἀλαζόνος καὶ τυραννικοῦ.

Σάτυροι· ἡμίθεοι δαίμονες ἐκτάκτου δυσμορφίας των ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀκόλουθοι τοῦ Βάκχου, πνεύματα τῶν δασῶν, ἔχοντες πόδας τράγου, σῶμα τριχωτὸν καὶ κέρατα αἰγός.

Σατύρων-νῆσοι· τρεῖς νῆσοι ἔναντι τῶν παραλίων τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἐφ' ὧν εὑρίσκετο πολὺ πλῆθος πιθήκων μὲ μακρὰς οὐράς.

Σαϋανικά· ὄρη, ὀροσειρὰ μακρὰ ἐν τῇ Κεντρῴᾳ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη ἐπὶ τῶν Ρωσο-Σινικῶν συνόρων, μεταξὺ 87ο καὶ 104ο. Ἀν. Μήκ. Κατέχει τὰ Ν τῆς Σιβηρίας (κυβερνεῖα Ἰενισεΐσκ καὶ Ἰρκούτσκ), ἑνοῦται δὲ μετὰ τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Ἀλταϊων διὰ τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Σαϊλοῦγχεμ. Αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ ἔχουν 2600—3250 μ. ὕψος.

Σάϋν· κωμόπ. τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας, ἐν τῇ διοικήσει Κόμβλεντζ. Σιδηρουργεῖα. Κάτ. 2,700.

Σάϋν-Ἀλτενκίρχεν· κωμόπ καὶ περιοχὴ τῆς πρωσ. κομητείας Οὐεστφαλίας, ὁπόθεν ἐξάγεται εἰδικὸν μέταλλον (Σ α ὐ ν ί τ η ς) σκληρότερον τοῦ ἀπατίτου εἰδικοῦ βάρους 5,14, συγκείμενον δὲ κυρίως ἐκ νικελίου καὶ βισμουθίου.

Σαῦος,σλαυϊστὶ **Σϐάα**·γερμ.**Σάου**· ποτ. τῆς Αὐστροουγγαρίας, πηγάζει ἐκ τῶν Ἰουλιανῶν Ἄλπεων παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρ. Τρεγγλοῦ, διέρχεται τὴν Καρνιόλην καὶ Κροατίαν, χωρίζει τὴν Σλαυονίαν ἀπὸ τῆς Βοσνίας καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν ἐκ τῆς δεξ.ὄχθης ἐν Βελιγραδίῳ, μῆκ. 950 χλμ. Τὸν διαπλέουσιν ἀτμόπλοια ἀπὸ τῆς Σισσέκ. Οἱ σπουδαιότεροι τῶν παραποτάμων του εἶνε ὁ Λάϊβαχ, ὁ Σάν, ὁ Κούλπα, ὁ Οὐάννα, ὁ Βέρμπας, ὁ Δρίνα κλπ.

Σάφα· ἡφαιστειώδες ὀρθόπαγον τῆς Ν. Ἀραβίας (ἐν τῇ Συριακῇ ἐρήμῳ) παρὰ τὰ σύνορα τῆς ἐπαρχίας Δαμασκοῦ, κατέχει ἔκτ. 1200 τετρ. χλμ. καὶ ὕψ. παρουσιάζουν900—1000 μέτρα αἱ ὑψηλότεραι κορυφαί.

Σάφι· Ρ ο ύ ζ ο υ π ι ς, λιμ. καὶ π. τοῦ Μαρόκου ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κάτ. 10,000· ἐμπόριον ἄλλοτε ἀκμαῖον.

Σαχάρα· ἡ μεγίστη ἔρημος τῆς γῆς κατέχουσα τὸ 1)6 τῆς Ἀφρικῆς· ἔκτ. 6,178,700 τετρ. χλμ. ἀρχομένη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ καταλήγουσα εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Οἱ Ἱσπανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι κατέχουν ὁλόκληρα τὰ παράλια αὐτῆς, τὰ δὲ μεσόγεια εἶνε γενικῶς σκεπασμένα ἐξ ἄμμου ἐκτὸς μόνον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν λεγομένων ὀάσεων, τόπων ὅηλαδὴ καλλιεργημένων ἐν οἷς εὑρίσκονται αἱ πόλεις, ἀρκετὰ μεγάλαι, κατοικούμεναι ἀπὸ 2 ἕως 2 1(2 ἑκατ. βαρβάρους Νιγρίτας καὶ Ἄραβας. Ἡ Σαχ. ἔχει ὁλικὸν μῆκος 4,500 χλμ. πλάτους δὲ 1500—1800 χλμ. Ἡ θερμότης ἐν αὐτῇ φθάνει 40ο καὶ 50ο ὑπὲρ τὸ μηδέν. Ἄφθονα ἅλατα καὶ ἁλατοῦχοι καὶ ἀσφαλτώδεις ὑδατοδεξαμεναί· λαοὶ λῃστρικοὶ (Τουαρέγγοι). Κυριώτεραι ὀάσεις εἶνε: ἡ Τουάτ καὶ ἡ Τιδικέλτ ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Μαρόκου· ἡ Ἀχάγγαρ, σχεδὸν ἴση μὲ τὴν Ἀλγερίαν κατὰ τὴν ἔκτασιν· ἡ Ἀσβέν, οἱονεὶ ποιά τις ἀφρικανικὴ Ἑλβετία μὲ ὄρη ὕψους μέχρι 2,000 μ. φυτοσκεπῆ καὶ μὲ ὄάση φοινίκων· κυριώτεραι δὲ πόλεις ἐν αὐτῇ εἶνε: Ἀγαδές, Ἀσσουδίς, Τίν-Τελλούστ. Ἐν τῇ ὀάσει Ἀδράρ, μεταξὺ Μαρόκου καὶ Σενεγάλης πρωτ. εἶνε ἡ Χιγγέτι.

Σαχέλ· ἤτοι ἀκτή, παραλία, ἀραβικὴ λέξις, ἣν χρήσει ἐν Ἀφρικῇ ἐπὶ πολλῶν παραλίων χωρῶν, π. χ. ἐπὶ τῶν λόφων τῶν ἐκτεινομένων πρὸς Δ. καὶ Α τοῦ Ἀλγερίου, εἴς τι μέρος τῆς Τυνησιακῆς ἀκτῆς (Σούσς) κλπ.

Σαχέμ· τίτλος παρὰ τῆς Ἰνδαμερικανοῖς τοῦ βορρᾶ ἀποδιδόμενος εἰς τοὺς γέροντας τῆς φυλῆς τῶν ἐρυθροδέρμων τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ συμβούλιον τῆς φυλῆς.

Σάχς (Χάνς)· γερμανὸς ὑποδηματοποιὸς καὶ ποιητής, 1494—1576, συγγράψας τραγῳδίας, μύθους, διηγήματα ἔμμετρα καὶ μεταφράσας διαφόρους ψαλμοὺς ἐντεχνότατα.

Σαχτούρια· χ. τοῦ ὅημ. Μελάμπων, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης) κάτ. 400.

Σαών· ὄνομα Νηρηίδος, ὡς σωτῆρος τῶν πλοίων.

Σάων· υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, πρῶτος οἰκιστὴς καὶ νομοθέτης τῆς Σαμοθράκης, ἧς τοὺς κατοίκους διῄρεσεν εἰς πέντε φυλὰς ἐπωνύμους τῶν υἱῶν του.

Σβα-, Σβε- κλπ· ὅσα καὶ **Σχβα-, Σχβε-** κλπ., δι'ὅσα ὀνόματα ὅὲν σημειοῦνται ἐνταῦθα.

Σβάϊγαρδ· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Μαγιάνς τῆς Πρωσίας, ἐφονεύθη ἐν Χαϊδαρίῳ τὴν 20 Αὐγούστου 1826. Ἐθελοντής. Ἀπομακρυνθεὶς 20 βήματα ἀπὸ τοῦ λόχου του ἄνευ αἰτίας, ἐφονεύθη ὑπὸ σφαίρας πιστολίου πεσούσης ἐκ τοῦ ὕψους ἑνὸς τῶν τειχῶν τὴν ἑσπέραν τῆς μνησθείσης 20 Αὐγούστου.

Σβάϊκαρδ· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ τοῦ μεγάλου ὅουκάτου τῆς Βάδης, ἀπέθανεν ἐν Ἀμφίσσῃ. Ἄνευ ἄλλης πληροφορίας.

Σβάϊνφουρτ· π. τῆς Βαυαρίας ἐπὶ τοῦ Μάϊν. Χρωματοποιεῖα, σακχαροποιεῖα, σαπωνοποιεῖα, ὑφαντουργεῖα. Κάτ. 17,000.

Σβάϊνφουρτ· διάσημος χημικὸς εἰς ὤν, μεταξὺ ἄλλων, ὀφείλεται τὸ λεγόμενον «πράσινον τοῦ Σβάϊνφουρτ», ἀρσενικὸν τοῦ χαλκοῦ συνθέσεως ἀναλόγου πρὸς τὸ «πράσινον τοῦ Σχέελε», ἀλλὰ κατὰ πολὺ ὅραστικώτερον τούτου.

Σβάμμερδαμ (Ἰωάννης)· ἀντομικὸς Ὁλλανδός, ἐγεν. ἐν Ἀμ-α

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στερδαμ, 1637-1680. Τὸ κυριώτερον ἔργον αὐτοῦ εἶνε «ἡ Γενικὴ ἱστορία τῶν ἐντόμων».

Σβάμπαχ· π. τῆς Βαυαρίας ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποταμοῦ, ἡ Σ χ β ά μ π α χ 'Ακμ. ὑφαντουργία καὶ κατεργασία καπνῶν. Κάτ: 14,000.

Σβάν(αι)· λαὸς τοῦ Καυκάσου, μικτοῦ γένους, οὗ ὅμως οἱ Γεωργιανοὶ ἀποτελοῦσι τὴν ἐθνικὴν βάσιν. Οἱ Σβάναι Δαδιὰν κατοικοῦσι τὴν κοιλάδα τοῦ Τσκέρις, ἔχουσι δὲ τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν ὑπὸ σύστημα τιμαριωτικόν· οἱ Σβάναι Δαδεσχκιλιάν, κατοικοῦντες εἰς τὴν ἄνω κοιλάδα τοῦ 'Ιγγούρ, ἀναγνωρίζουσι κυρίαρχον ταρταρικῆς καταγωγῆς. Αἱ Σβανιαναὶ διάλεκτοι συνδέονται πρὸς τὴν Γεωργιανήν.

Σβάνεβελτ ('Ε ρ μ α ν Β ά ν)· ζωγράφος 'Ολλανδός, 1620-1655. Τὸ Λοῦβρον ἔχει 5 τοπογραφίας αὐτοῦ.

Σβάν-Ρίβερ· ἤτοι Ποταμὸς τῶν Κύκνων, ἐν τῇ δυτικῇ Αὐστραλίᾳ, διαρρέων τὴν Πὲρθ καὶ Φρέμεντλ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν 'Ινδικὸν 'Ωκεανόν.

Σβάνσεα ἢ **Σβάνσι**· π. καὶ λιμ. τῆς 'Αγγλίας ἐν Οὐαλλίᾳ (Γκλάμοργαν), παρὰ τὴν διώρυχα τοῦ Βριστολ, 65 χλμ. Δ τοῦ Κάρδιφ. Κάτ: 68,000. Βασιλικὸν 'Ινστιτοῦτον τῆς μεσημβρ. Οὐαλλίας, μετὰ βιβλιοθ. καὶ μουσείου. Θέα γραφικωτάτη, θαλάσσια λουτρά, ναυπηγεῖα, γαιάνθρακες, μεγάλα ἐργοστάσια χαλκουργίας.

Σβάντοβιτ· θεὸς τοῦ φωτὸς παρὰ τοῖς Βενέδοις· εἶχε δὲ ναὸν ἐν 'Αρκόνᾳ, ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ροϋγγεν, ἔνθα ὡς προσκυνηταὶ προσερχόμενοι οὗτοι προσέφερον δῶρα. Συνεβουλεύοντο αὐτὸ περὶ πολέμου καὶ συγκομιδῆς τῶν καρπῶν, πολλάκις δὲ πρὸς τιμήν του ἔθυον αἰχμαλώτους. Ἡ λατρεία τοῦ εἰδώλου τσύτου κατηργήθη τὸ 1168 ὑπὸ τοῦ Βαλδεμάρ, βασιλέως τῆς Δανίας.

Σβάρζα ἢ **Σχβάρντζα**· ποτ. τῆς Λύστρίας, ὅστις ἑνούμενος μετὰ τοῦ Πίτεν σχηματίζει τὸν Λ έ ϊ θ α, παραπόταμοι τοῦ Σ ά α λ ε.

Σβάρτζ ἢ **Σχ-**· (Β έ ρ θ ο λ δ)· νερμαν. μοναχὸς θεωρούμενος ὡς ἐφευρέτης τῆς πυρίτιδος, καὶ ὅστις ἀσφαλῶς ἐφεῦρε τὰ πρῶτα χονδροειδῆ πυροβόλα, ἅπερ ἐγνώριστε τοῖς Βενετοῖς τὸ 1378.

Σβάρτζβουργ ἢ **Σχβ-**· ὄνομα δύο παλαιῶν πριγκιπάτων τῆς γερμανικῆς Θουριγγίας τοῦ Σ β ά ρ τ ζ β ο υ ρ γ-Ρ ο ύ δ ο λ σ τ α τ καὶ τοῦ Σ β ά ρ τ ζ β ε ρ γ-Σ ο ν δ ε ρ σ χ ά ο υ ζ ε ν. Σήμερον ἀμφότερα ἀνήκουν εἰς τὴν Πρωσίαν.

Σβέαβοργ· ὀχυρὰ θέσις καὶ πολεμικὸς λιμὴν τῆς εὐρ. Ρωσίας ἐν Φινλανδίᾳ, ἐπὶ ἑπτὰ νήσων τοῦ Φινλανδικοῦ κόλπου, 6 χλμ. ΝΑ τῆς π. 'Ελσιγγφορς, μεθ' ἧς ἑνοῦται διὰ προσχώσεως ἐφ' ἧς κεῖνται ἰσχυραὶ πυροβολοστοιχίαι, ἔχει περὶ τοὺς 1,000 κατ. καὶ φρουρὰν ἑκ 2,000 ἀνδρῶν, μετ' ὀχυρωμάτων λίαν ἐπικινδύνων εἰς τὸν ἐχθρόν, ὧν ἕνεκα ἐπικαλεῖται «Γιβραλτὰρ τῆς Βαλτικῆς»· ναύσταθμοι, ἐργοστάσια ἐκτισμένα ἐντὸς τοῦ βράχου, μεγάλοι στρατῶνες. Ἡ Σβέαβοργ ἐκτίσθη τὸ 1749 ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας Φρειδερίκου, παρεδόθη δὲ εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ 1808 καὶ ἐβομβαρδίσθη

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπὸ τοῦ ἀγγλο-γαλλικοῦ στόλου τὸ 1855.

Σβέδενμποργ (Ἐμμανουήλ) θεοσοφιστής, ἐγεν. ἐν Στοκχόλμῃ, 1688—1772, υἱὸς λουθηρανοῦ ἐπισκόπου· διεκρίθη τὸ πρῶτον ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμαις· βαθὺς γνώστης τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ μάλιστα τῆς μεταλλουργίας, ἔγραψε περὶ πάντων εἰδικῶς καὶ ἐγένετο μέλος τῆς ἐπιστημον. Ἑταιρείας τῆς Στοκχόλμης. Αἴφνης διεκήρυξεν ὅτι ἐγένετο αὐτῷ ἀποκάλυψις καὶ ὅτι συνδιελέγετο πρὸς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, παραιτηθεὶς δὲ τῆς θέσεώς του ἀφωσιώθη ὁλοψύχως εἰς τὴν ἀποστολήν, ἣν ἔλεγεν ὅτι ἔλαβε, τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν ἡλικίᾳ 55 ἐτῶν, τὸ 1743, εἶδε τὴν πρώτην ὀπτασίαν, ἔκτοτε δὲ ἐπεδόθη εἰς τὴν διάδοσιν τῆς πνευματιστικῆς διδασκαλίας διά τε τοῦ λόγου καὶ τῶν συγγραφῶν. Τὰ κυριώτερα αὐτοῦ μυστικιστικὰ συγγράμματα εἰσὶ τὰ «Οὐράνια μυστήρια», «Περὶ Οὐρανοῦ καὶ Ἅδου ἐξ ἀκουσμάτων καὶ ὀπτασιῶν», ἐν ᾧ περιγράφει τὰς μετὰ τῶν ἀγγέλων καὶ δαιμόνων ὁμιλίας του, «Περὶ τῶν νέων Ἱεροσολύμων», «ἡ Ἀληθὴς Χριστιανικὴ θρησκεία ἢ ἡ θεολογία τῆς νέας Ἐκκλησίας». Διακρίνει δὲ ὑλικὸν καὶ πνευματικὸν κόσμον ἐν ᾧ ὑπάρχουσι πάντα ὅσα καὶ ἐν τῷ ὑλικῷ, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην μορφήν. Παραδέχεται ἐν ταῖς Γραφαῖς τρεῖς ἐννοίας. Α'-τὴν φυσικήν, Β'-τὴν πνευματικήν, Γ'-τὴν οὐρανίαν, ὅτι δὲ ἡ πνευματικὴ ἔννοια τῶν Γραφῶν εἶχε μείνει ἄγνωστος μέχρις αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ εἶχε τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πολλοὶ παρουσιάσθησαν ὀπαδοὶ τῶν δογμάτων αὐτοῦ, ἵδρυσε δὲ νέαν Ἐκκλησίαν, ἣν ὠνόμασεν «Ἡ νέα Ἱερουσαλήμ». Οἱ Σβενδεβοργιανοὶ πολυαριθμότατοι ἐν Σουηδίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, ἐξηπλώθησαν μέχρι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς.

Σβένκσουνδ τὸ ἀνατολ. μέρος τοῦ Φινλανδικοῦ κόλπου, τὸ μεταξὺ τοῦ Βίρμποργ καὶ Φρέδερικκσχαμν· ἐπὶ τῆς ὄχθης κεῖται ὁμών. κωμόπ. ἔχουσα 3,000 κατ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Γουσταῦος Γ' ἡττήθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος τοῦ Νασσάου-Σίγγεν τὸ 1789, ἐνίκησε δὲ καὶ οὗτος αὐτὸν τὸ ἀκόλουθον ἔτος.

Σβέριγγ ὅρα Σουηδία.

Σβέριν ὅρα **Σχβέριν** (Σχουερῖνον).

Σβέρκερ Α' βασιλεὺς τῆς Σουηδίας ἀπὸ τοῦ 1130—1150, ὑπῆρξεν ὁ γεννάρχης νέας δυναστείας, ἐπικρατησάσης ἐπὶ 120 ἔτη ἀπὸ 1130—1250, καὶ διαδεξαμένης τὴν τοῦ Στένκιλ.

Σβέρκερ Β' ἐβασίλευσεν ἐν Σουηδίᾳ ἀπὸ 1195-1208, ἔσχε δὲ διάδοχον τὸν Ἔριχ Γ' Κνοῦτσσον.

Σβέρρερ βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας ἀπὸ τοῦ 1185—1202, ἀδελφὸς τοῦ Σιγγούρδ Γ', ἀνετράφη κρύφα μετὰ τὴν σφαγὴν τῆς οἰκογενείας του. Μαθὼν τὴν καταγωγήν του τῷ 1176, διεφιλονίκησε τὸν θρόνον πρὸς τὸν ἅρπαγα Μάγνον Ϛ', ἐνίκησεν αὐτὸν ἐν Τρόνδγεμ (1177), προέτεινε δ' αὐτῷ, ἀλλὰ μάτην, διανομὴν τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βασιλείου, μετὰ δὲ ὀκταετῆ πάλην, τῷ 1185 ἤρατο ὁριστικὴν νίκην φονευθέντος καὶ τοῦ Μάγνου ἐν τῇ μάχῃ. Δὲν ἀπέλαυσεν ἐν τοσούτῳ ἄνευ ταραχῶν τῆς ἀρχῆς, διότι ἕνεκα διενέξεων πρὸς τὸν κλῆρον, ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος Γ' ἐξεσφενδόνισε τὴν παπικὴν ἀπαγόρευσιν κατὰ τοῦ κράτους του (1198)· ἀποδίδουσιν αὐτῷ τὴν συγγραφὴν «τοῦ Κατάπτρου τῶν βασιλέων» καὶ πραγματείας τινὰς περὶ «Δημοσίου δικαίου».

Σβέρτ· διάσημος ὁλλανδὸς βοτανικὸς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη γένος δικοτυληδόνων φυτῶν φυομένων εἰς τὰ ἕλη καὶ τὰ ὄρη.

Σβέτσιν· (Σοφία Σουμορ, κυρία Σ-), ἐγεν. ἐν Μόσχᾳ τὸ 1782, ἀπέθ. ἐν Παρισίοις τὸ 1857, συνεζεύχθη δεκαεπταέτις τὸν στρατηγὸν Σβέτσιν καὶ ἐπὶ πολὺ κατεῖχε τὴν ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ τῆς Πετρουπόλεως, ἐλκυσθεῖσα δὲ εἰς τὸν καθολικισμὸν ὑπὸ τοῦ Ἰω. δὲ Μαίστρ, μετέβη καὶ ἐγκατέστη εἰς Παρισίους ἔνθα ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὁ οἶκος αὐτῆς ἦν ἐντευκτήριον τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐπισημοτήτων τοῦ καθολικισμοῦ. Τὰ ἔργα αὐτῆς «Χριστιανικαὶ σκέψεις» καὶ «Ἐπιστολαὶ» ἐξεδόθησαν μετὰ τὸν θάνατόν της.

Σβίνα· χ. τοῦ δήμου Λευκτρου τῆς Λακωνικῆς, 35' ἀπὸ Πλάτσας. Κάτ. 202.

Σβιατοπόλκ Α'· ὁ Κακοῦργος, μέγας Πρίγκιψ τοῦ Κιέβου υἱὸς τοῦ Βλαδιμήρου Α', ἥρπασε τὸν θρόνον θανόντος τοῦ πατρός του (1015) διέταξε δὲ τὸν θάνατον τῶν τριῶν ἀδελφῶν του Βόριδος, Γκλιέβου καὶ Σβιατοσλαύου, προσβληθεὶς ὅμως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰαροσλαύου, ἡγεμόνος τότε τοῦ Νοβγορόδ, ἔφυγεν εἰς Πολωνίαν παρὰ τῷ πενθερῷ αὐτοῦ Βολεσλάῳ, ὅστις ἐπανήγαγεν αὐτὸν ἐν Θριάμβῳ (1018), εἰς ἀμοιβὴν δὲ οὗτος ἐπειράθη νὰ σφάξῃ πάντας τοὺς ἐν τῷ βασιλείῳ αὐτοῦ Πολωνούς, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Βολεσλάου ἐξαιρουμένου, ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἐπέτυχε, προσβληθεὶς δὲ τὸ δεύτερον ὑπὸ τοῦ Ἰαροσλαύου, ἡττήθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἄλτας (1019) καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ φυγῇ του.

Σβιατοπόλκ Β'· Μέγας Πρίγκιψ τῆς Ρωσίας 1093-1112 υἱὸς τοῦ Ἰαροσλαύου Α' ἐπειράθη νὰ συστήσῃ περιοδικὴν σύνοδον τῶν παλαιοτέρων ἡγεμόνων τοῦ οἴκου Ρουρικ. ἀλλὰ δύο μόνον τοιαῦται ἔλαβον χώραν τὸ 1097 καὶ τὸ 1116. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ μόνον ἀξιοσημείωτον γενομένης παρουσιάζει τὴν εἰσβολὴν τῶν Πολόβτσων, λαοῦ νομαδικοῦ, καὶ τὰς ἐκ ταύτης συμφορὰς τῶν Ῥώσων.

Σβιατοσλαῦος Α'· Μέγας πρίγκιψ τῆς Ρωσίας (Κίεβον), 945—973· Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἰγγὸρ, μέχρι τοῦ 964 διετέλει ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρός του Ὄλγας. Ὑπέταξε τὴν μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Τανάϊδος χώραν, κατὰ πρόσκλησιν δὲ τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ ἐξεστράτευσε δὶς κατὰ τῶν Βουλγάρων (967 καὶ 968), κατέλαβε τὴν πρωτεύουσαν αὐτῶν, ἠπείλησε δ' εἶτα τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἐλεη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λάτησε τὴν Θράκην μέχρι Ἀδριανουπόλεως (970), ἠττήθη ὅμως τὸ ἀκόλουθον ἔτος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Τσιμισκῆ ἐν Δοροστόλ ἢ Σιλιστρίᾳ καὶ ἀπώλεσε μετ' οὐ πολὺ πᾶσαν τὴν Βουλγαρίαν (972), ἐφονεύθη δ' ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Πετσενέγκων, ἐπανερχόμενος εἰς Κίεβον. Λέγεται ὅτι ὁ ἡγεμὼν τῶν Πετσενέγκων Κουρίας μετέβαλεν εἰς κύπελλον τὸ κρανίον αὐτοῦ.

Σβιατοσλαῦος Β'· μέγας-πρίγκιψ τοῦ Κιέβου, υἱὸς τοῦ Ἰαροσλαύου Α', ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς ἡγεμὼν τοῦ Τσερνιγκώφ, ἐξεθρόνισε δὲ τὸν ἀδελφόν του Ἰαροσλαῦον τὸ 1073, καὶ ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 1076, ὅτε ὁ ἀδελφός του ἀποκατέστη αὖθις εἰς τὸν θρόνον του.

Σβιατοσλαῦος Γ'· μέγας πρίγκιψ τοῦ Κιέβου, υἱὸς τοῦ Βσέβολοδ Β', ἐβασίλευσεν ἀπὸ 1179-1193.

Σβίνεμούνδ· π. ὀχυρὰ καὶ λιμὴν τῆς Πρωσίας (ἐν Πομερανίᾳ) ἐπὶ τῆς ἀνατ. ἀκτῆς τῆς νήσου Οὔζεδομ, ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Σβίν, 55 χλμ. ΒΔ τοῦ Στέττιν. Κάτ: 9,200. Ναυπηγεῖα, ἁλιεῖα ἀφύων κλπ.

Σβίτζ (Σβίτζερα=Ἑλβετία) ὅρα Σχβίτζ.

Σβορωνᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κάτω-Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, ὀλίγον ἔξω τῆς τε Λακύθρας καὶ τῶν Μεταξάτων. Κάτ: 496.

Σβυρού· χ. τοῦ δήμου Φελλόης τῶν Καλαβρύτων, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Σελιάνας. Κάτ: 150.

Σβωλέϊκα· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, 10' ἐξω τοῦ Πιαλίου. Κάτ: 196.

Σγάρη· θέσις τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν Τρικκάλων, ὧν ἀπέχει 1 ὥρ. 10'

Σγουράδες· χ. τοῦ δήμου Κασσωπαίων τῆς Κερκύρας. 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Περιθείας. Κάτ: 187.

Σγουρόκαμπος· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χαντζῆ. Κάτ. 210.

Σγουροκεφάλι· χ. τοῦ δήμου Ἐπισκοπῆς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 3.0.

Σ' Γράβεσανδ· ὁλλανδὸς μαθηματικός, 1688-1742, διακριθεὶς καὶ ὡς φυσικὸς συνάμα καὶ φιλόσοφος, διατελέσας δὲ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Λέϋδεν.

Σεδ· ποταμίσκος τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης, παραπότ. τοῦ Δούβ, δεχόμενος τὰ ὕδατα τοῦ Ὀλεκρόττ. Μῆκ. 35 χλμ.

Σεβὰ (Ἀλβέρτος)· ἐγεν. ἐν Ὀστ-Φριζ τῆς Ὁλλανδίας, 1665-1736, φαρμακοποιὸς ἐν Ἀμστερδαμ, περιηγήθη τὰς Ἀνατολικὰς καὶ Δυτικὰς Ἰνδίας καὶ κατήρτισε δύο λαμπρὰς συλλογὰς φυσικῆς ἱστορίας, ὧν ἡ ἑτέρα ἠγοράσθη ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ἡ δ' ἑτέρα διεσκορπίσθη μετὰ τὸν θάνατόν του.

Σεβάστεια· ἀρχαία π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν ποταμὸν Ἅλυν μὲ ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον καὶ 35,000 κατ., ὧν ἀρκετοὶ Ἕλληνες. Κοινῶς σήμερον λέγεται Σιβάς.

Σεβαστιάνι (κόμης Ὀράτιος)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, ἐγεν. ἐν Πόρτα παρὰ τὴν Βάστιαν τῆς Κορσικῆς, 1775—1851, χάρις εἰς τὴν ἀξίαντου ταχέως προήχθη εἰς διοικητὴν τάγματος προαχθεὶς ἐν Ἀρκόλῃ. ἐγέ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νετο συνταγματάρχης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐν Βερόνᾳ, ὑπεστήριξε δὲ διὰ τοῦ συντάγματός του ἐρρωμένως τὸν Βοναπάρτην τὴν 18ην Βρουμαίρ, ἐπολέμησεν ἐν Μαρέγκῳ καὶ μετὰ τὴν νίκην ἐπεφορτίσθη ὅπως ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ Μαρμὸν θέσῃ τὰς βάσεις τῆς ἀνακωχῆς τῆς Τρεβίζ. Μετὰ τὴν ἐν Ἀμιένῃ εἰρήνην ἐπρέσβευσε περὶ εἰρήνης ἐν Κων)πόλει ἐπιτυχῶς, ὡς καὶ παρὰ τῷ Δζεσσὰρ πασσᾷ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τῆς Ἄκρης καὶ παρὰ τοῖς Βερβέροις ἡγεμόσι μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας. Μετέσχεν ἐνεργῶς τῆς εἰς Αὐστρίαν ἐκστρατείας καὶ διεκρίθη ἐν Ὀλλαμπρουν καὶ Ἀουστερλιτς, ὅτε καὶ προήχθη εἰς ὑποστράτηγον (ταξίαρχον). Πρέσβυς αὖθις ἐν Κων)πόλει ἔπεισε τὸν φίλον αὐτοῦ Σουλτάνον Σελὶμ νὰ κηρύξῃ τὸν κατὰ τῆς Ρωσίας πόλεμον, παρεκώλυσεν αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Ἄγγλου ναυάρχου Δούκκουορθ, διηύθυνε δ' αὐτὸς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τῶν Ἄγγλων, οὓς ἠνάγκασε νὰ ἐξέλθωσι τοῦ Ἑλλησπόντου (1807). Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σελὶμ ἀπῆλθε τῆς Κων)πόλεως καὶ ἐστάλη εἰς Ἱσπανίαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ 4ου σώματος (1809)· καὶ ἐνίκησε μὲν πολλάκις εἰσελθὼν νικητὴς εἰς Γρενάδαν καὶ κυριεύσας τὴν Μαλάγαν, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ Ἰωσὴφ ἠτήσατο τὴν ἀνάκλησίν του (1811). Μετασχὼν τῆς εἰς Ρωσίαν ἐκστρατείας τὸ 1812 ἐν τῇ ἐμπροσθοφυλακῇ, διεκρίθη ἐν Σμολένσκῃ καὶ ἐκ τῶν πρώτων εἰσῆλθεν ἐν Μόσχᾳ, τὸ δ' ἀκόλουθον ἔτος ἐπληγώθη ἐν Λειψίᾳ. Διεκρίθη εἶτα ἐν Ρέμς, ἔνθα ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν μεταναστὴν στρατηγὸν Σαὶν-Πριὲστ καὶ ἐν Ἀρσὶ-σὺρ-Ὦμπ, ἔνθα ἀντέστη καθ' ὅλου τοῦ ἱππικοῦ τῶν συμμάχων. Κατὰ τὸ Ἑκατονθήμερον ἦν μέλος τῆς βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, μετὰ δὲ τὸ Βατερλώ, εἷς τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης ὧν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τι ὑπὲρ τοῦ Ναπολέοντος. Ἐπὶ Παλινορθώσεως οὐδεμίαν εἶχε θέσιν, τὸ 1819 ἐξελέγη βουλευτὴς Κορσικῆς, τὸ δὲ 1826 τοῦ Βερβὲν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ στρατηγοῦ Φουά, προσήδρευσεν ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ. Μετὰ τὴν Ἰουλιανὴν ἐπανάστασιν ἐπεφορτίσθη νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ συνταγμ. χάρτου, τὸ δὲ 1830 ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν· παρῃτήθη λόγῳ ὑγιείας τὸ 1833, ἀπεδέχθη δ' εἶτα τὴν πρεσβείαν τῆς Νεαπόλεως καὶ εἶτα τοῦ Λονδίνου, ἀναμιχθεὶς ἐπιτυχῶς καὶ εἰς τὴν εἰρηνοποίησιν τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ βασιλεὺς παρέσχεν αὐτῷ τὸ 1840 τὴν ῥάβδον τοῦ στρατάρχου. Διῆλθε τὰ τελευταῖα του ἔτη ἐν θλίψει ὡς ἐκ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῆς θυγατρός του Δουκίσσης δὲ Πρασλέν.

Σεβαστιανός (ἅγιος), ἐγεν. ἐν Ναρβόνῃ περὶ τὸ 250, ἀξιωματικὸς ὢν ἐν τῷ ρωμ. στρατῷ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἀπέκρυπτε τὴν θρησκείαν του, ἵνα ἐπὶ μᾶλλον φανῇ χρήσιμος εἰς τοὺς ὁμοθρήσκους του, ἀναγνωρισθεὶς ὅμως ὡς χριστιανός, παρεδόθη εἰς τὰ βασανιστήρια καὶ ἐφονεύθη ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ διὰ ραβδισμοῦ τὸ 228. Ἑορτ. τῇ 20 Ἰανουαρίου, εἶνε δὲ προστάτης τῶν καθειργμένων.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σεβαστιανός βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας, ὀψιγενὴς υἱὸς τοῦ Ἰνφάντου Ἰωάννου, ἐγεν. ἐν Λισβόννᾳ τῷ 1554, διεδέχθη δὲ τὸν πάππον του Ἰωάννην Γ' τῷ 1557. Ἐμπνεόμενος ὑπὸ μεγάλου ζήλου κατὰ τῶν ἀπίστων, ἐπεχείρησεν ἀνωφελῶς κατὰ τοῦ Μαρόκου ἐκστρατείαν τὸ 1574, τὸ δὲ 1578 προσκληθεὶς εἰς Μαρόκον ὑπὸ τοῦ Μύλεϋ-Μωχαμέτ-ελ-Μονταζέρ, σουλτάνου τοῦ Μαρόκου, ὃν εἶχεν ἀποστερήσει του θρόνου ὁ θεῖός του Μύλεϋ-Ἀββ-ελ-Μέλεχ, ἀπεβιβάσθη εἰς Ταγκέρην, ἀλλ' ἡττήθη ὁλοσχερῶς ἐν Ἀλκαζὰρ-Κιβίρ· ὁ θάνατος ὅμως αὐτοῦ ἠμφισβητήθη, πολλοὶ δὲ ψευδο-Σεβαστιανοὶ παρουσιάσθησαν ἐν Πορτογαλίᾳ ἐπὶ Φιλίππου Β' καὶ Φιλίππου Γ'. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος εἶχε μνηστευθῆ τὴν Μαργαρίταν τοῦ Βαλουά.

Σεβαστιανός Δὲλ Πιόμπο (Λουκιανός, ἐπιλεγόμενος Σ. Δ. Π.), ζωγράφος ἐξ Ἐνετίας, 1485—1547, ἠσπάσθη τὸν μοναχικὸν βίον, ἐγκατέστη ἐν Ρώμῃ, ἀνετέθη δ' αὐτῷ ἡ σφράγισις τῶν διαταγμάτων τῆς παπικῆς ἀρχιγραμματείας, (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά του Δελ-Πιόμπο=ἐπὶ τοῦ μολύβδου, δηλαδὴ τῆς σφραγῖδος). Διεκρίθη ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ εἰκονογραφίᾳ· πολλάκις συνειργάσθη μετὰ τοῦ Μιχαὴλ-Ἀγγέλου. Ἐν Λούβρῳ ὑπάρχει ἐν ἔργον αὐτοῦ «Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Παρθένου πρὸς τὴν Ἐλισσάβετ».

Σεβένικο σλαυϊστὶ Σίμπενικ, χ. τῆς Αὐστρουγγαρίας (ἐν Δαλματίᾳ), 68 χλμ. ΝΑ τῆς Ζάρας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κέρκα ἐν τῷ ὁμων. ὁρμῳ, κάτ. 1400 (μεθ' ὅλου τοῦ δήμου 18, 500), πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σχιάβον.— Δημοκρατία ἀνεξάρτητος πρὸ τοῦ Γ' αἰῶνος, ὑπετάγη τὸ 991 εἰς τοὺς Ἐνετούς, κατὰ δὲ τὸν ΙΕ' αἰῶνα ὑπετάγη εἰς τοὺς Οὔγγρους. Οἱ Τοῦρκοι μάτην ἐπολιόρκησαν αὐτὴν τῷ 1538 καὶ 1648. Περιῆλθεν εἰς τὴν Αὐστρίαν τῷ 1797 μετὰ τῆς λοιπῆς Δαλματίας.

Σεβαστούπολις π. καὶ μέγας πολεμικὸς καὶ ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς Ρωσίας ἐν τῷ Εὐξείνῳ εἰς τὴν ΔΝΔ ἐσχατιὰν τῆς Κριμαίας, περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχ. Χερσονήσου. Ἰσχυρὰ φρούρια. Ἐκυριεύθη ἐξ ἐφόδου τὴν 8 σεπτεμβρ. 1855 (ν) ὑπὸ τῶν συμπραττόντων στρατευμάτων Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Πεδεμοντίου κατόπιν πολιορκίας ἐνὸς ἔτους (Κριμαϊκὸς πόλεμος). Κάτ. 28000, ἐν οἷς καὶ πολλοὶ Ἕλληνες.

Σεβεδῖκος χ. τοῦ δήμου Αἰγιτίου τῆς Δωρίδος, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Διωρίκι. Κάτ. 332.

Σεβεῖν παραπότ. τοῦ Ροδανοῦ ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἰζέρ.

Σεβέν (Εὐγένιος) γάλλος φιλέλλην τοῦ 1821, ὑπηρέτησεν ὡς ὑπολοχαγὸς τὸ 1825 καὶ 1826.

Σεβέννα Τσεμπέννα-μόνη κατὰ τὸν Καισαρα, σημαίνουσι διὰ τοῦ ὀν. τούτου ἐν γένει τὸ σύνολον τῶν ὀρέων ἅτινα ἐκτείνονται ἐν τῇ Κεντρώᾳ καὶ Νοτίᾳ Γαλλίᾳ ἐκ τοῦ Κὸτ-δ'Ὀρ μέχρι τοῦ αὐχένος τῆς Νωρουὺζ ἐπὶ μῆκος 520 χλμ. Χωρίζουσι τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Ροδανοῦ, ἀπὸ τὰ τῆς Λείγηρος (Λουὰρ) καὶ Γκαρόννης. Εἰς διάφορα δὲ σημεῖα τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν καλοῦνται καὶ διαφόρως, ὡς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Α'—ὄρη τοῦ Καρολαί, Β'— ὄρη τοῦ Μασονάι, Γ'— ὄρη τοῦ Λυονναί, Δ'— ὄρη τοῦ Βιβαραί, Ε' — ὄρη τοῦ Ζεβωδαν, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὰς κυρίως Σεβέννας, Ϛ'— ὄρη Γκαρίγκ, Ζ'— ὄρη τοῦ Ἐσπινούζ, Η' — τὸ Μαντάγκ-Νουάρ-Μέλαν Ὄρος. Πολυάριθμοι δὲ παραπόταμοι πηγάζουσιν ἐκ τούτων οἱ μὲν τοῦ Ροδανοῦ, οἱ δὲ τοῦ Λειγήρος καὶ Γκαρόννη, πρὸς Ν δ' αὐτῶν ῥέουσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Μεσόγειον οἱ Βιδούρλ, Ἐρώλ, Ὄρμπ.

Σεβέννυτος· αἰγυπτ. Ζαμπνοῦτι (κοπτιστὶ Σεμνοῦτι) ἢ Σαμχούδι ἢ Σαμανχούδ, ἀρχ. π. τῆς Αἰγύπτου (ἐν τῷ Δέλτᾳ) ἀφ' ἧς καὶ βραχίων τις τοῦ Νείλου ὠνομάσθη «Σεβεννυτικός». Ἄσημος ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς ἱστορίας τῆς Αἰγύπτου, ὑπῆρξε μόνον ἡκμῆτις τῆς Λ' δυναστείας τῆς τελευταίας ὁηλαδὴ τῶν ἰθαγενῶν, ἧς ὁ ἔσχατος βασιλεὺς Νεκτανεβώ, ἐξεθρονίσθη ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὤχου.

Σεβὲρ-Ἁγία· πρωτ. ὁήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐνδρ. Κάτ. 1330.

Σεβὲρ-Ἅγιος· πρωτ. ὁήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός. Κάτ. 1525.

Σεβὲρ-Ἅγιος· πρωτ. ἐπαρ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ. Μεταλλικὰ ὕδατα, μάρμαρα, λιθογραφικαὶ πλάκες, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 5000.

Σεβερὰκ-λὲ-Σματὼ· πρωτ. τοῦ ὁήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρόν. Κάτ. 3,400.

Σεβερῖνο (Μάρκος-Αὐρήλιος)· ἰταλὸς ἰατρὸς, 1580—1656, ὁ πρῶτος πυνήσας τὸν σίδηρον καὶ τὸ πῦρ ὡς μέσα θεραπευτικά.

Σεβέρν· ποτ. τῆς Ἀγγλίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πλυνλάϊμμον (2,488 μ.) τῆς Οὐαλλίας-Ρὲκ πρὸς Δ ἐν ἀρχῇ, εἶτα δὲ στρέφεται πρὸς Ν καὶ χύνεται εἰς τὸν βαθύκολπον τοῦ Βριστολ δι' εὐρυτάτου στομαποτάμου. Δέχεται δεξιόθεν τὸν Λαΐδδον καὶ τὸν Οὐάκ, ἀριστερόθεν τὸν Ἄβον καὶ τὸν Στάουρ. Μῆκ. 330 χλμ.

Σεβῆρος (Φλάβιος-Βαλέριος)· εἷς τῶν 10 αὐτοκρατόρων τῶν προχειρισθέντων ἐν Ρώμῃ μετὰ θάνατον τοῦ Διοκλητιανοῦ, θανατωθεὶς ὑπὸ Μαξιμιανοῦ τὸ 307.

Σεβῆρος (Βίτιος)· φανταστικὸς αὐτοκράτωρ τοῦ Δυτικοῦ ρωμαϊκοῦ Κράτους ἀπὸ 461—465 ἐνθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ρικιμέρους.

Σεβίλλη· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. καὶ ἡ ὡραιοτέρα π. τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ Γουαδαλκουϊβὶρ (Ἀνδαλουσία). Ποτὲ πρωτ. ὁλοκλήρου τῆς Ἀνδαλουσίας. Ἕδη Ἐπισκοπή. Διατηρεῖ ἔτι τὸ θαυμάσιον μαυριτανικὸν Ἀλκαζὰρ μὲ τὸν περίφημον πύργον τῆς Γιράλδας, τὸ «ἀνάκτορον τοῦ Πιλάτου» καὶ ὡραίαν μητρόπολιν. Ἔχει λαμπρὰ βιομηχανεῖα φαβεντιανῶν, ἀλλὰ παρηκμακότα ἤδη, μεταξουργεῖα, μέγιστα κανονιοχυτήρια κλπ. Ἐδῶ τελοῦνται καὶ ἐπισημότατα ἐν Ἱσπανίᾳ ταυρομαχίαι. Κατ. 145,000.

Σεβινιὲ (Μαρία δὲ Ραμπουτὲν-Σιαντάλ, Μαρκησία δέ-)· γαλλὶς διαπρεπὴς ἐπὶ γνώσεσι καὶ πνεύματι, 1626—1696. Χηρεύσασα ἐν ἡλικίᾳ 25 ἐτῶν, τοῦ συζύγου της φονευθέντος ἐν μονομαχίᾳ, ἀφωσιώθη εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ υἱοῦ καὶ θυγατρός της, ἣν καὶ ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νύμφευσε μὲ τὸν κόμητα Δὲ-Γκρινιάν, κυβερνήτην τῆς Προβηγκίας ἐν ὀνόματι τοῦ δουκὸς τῆς Βανδώμης. Ὁ χωρισμὸς δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς θυγατρός της εἶνε ὁ δοὺς αὐτῇ τὴν ἀφορμὴν νὰ γράψῃ τὰς θαυμασίας ἐκείνας «Ἐπιστολὰς» πρὸς αὐτὴν αἵτινες τὴν κατέταξαν μεταξὺ τῶν πρώτων λογογράφων τῆς νεωτέρας Γαλλίας.

Σεβοΐμ· μία ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσφαλτίτιδος λίμνης πόλεων τῆς Παλαιστίνης, αἵτινες συγκατεστράφησαν μετὰ τῶν Σοδόμων.

Σεβόνδ (Ρεϋμὸν δὲ-)· σοφὸς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, ἐγεν. ἐν Βαρκελώνῃ, καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς, τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Τουλούζης περὶ τὸ 1430. Ἀπέθανε τὸ 1432. Συνέγραψε «Φυσικὴν Θεολογίαν» καὶ «Διαλόγους περὶ τῆς Ἀνθρωπίνης φύσεως».

Σεβού· ὁ Σεμπούρ τῶν Φοινίκων, ποτ. τοῦ ἀρκτικοῦ Μαρόκου ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, μηκ. 550 χλμ. περίπου, πηγάζει ἐκ τοῦ κεντρικοῦ Ἄτλαντος, 82 χλμ. ΝΔ τοῦ Φέζ.

Σέβρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σεν-ὲ-Ὄαζ, ὅπου περίφημον ἐθνικὸν πορσελανοποιεῖον ἱδρυθὲν τὸ 1750 καὶ ἀγορασθὲν ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' τὸ 1759. Κάτ. 7,750.

Σέβρ Ναντάιζ· παραπότ. τοῦ Λείγηρος ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ντὲ-Σέβρ, πλωτὸς ἐπὶ 20 χλμ. Μῆκ. 138 χλμ.

Σέβρ-Νιορταίζ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ντὲ-Σέβρ, χυνόμενος εἰς τὸν ὅρμον Αἰγγιγιόν· τεχνητῶς πλωτὸς ἐπὶ 75 χλμ. Μῆκ. 165 χλμ.

Σέβρ-Ντὲ (Νομὸς τῶν Δύο Σέβρ)· εἷς τῶν δυτικῶν νομῶν τῆς Γαλλίας. Ἔκτ. 6,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 360,000. Ὠνομάσθη ἐκ τῶν δύο ποτ. Σέβρ (βλ. λ.). Χώρα λοφώδης ὕψους μέχρι 272 μ. Ἀκμ. γεωργία καὶ κτηνοτροφία, ἄφθονα ὕδατα πηγαῖα, δάση μικρά, μεγάλα ποίμνια ἵππων, βοῶν, ἡμιόνων, αἰγῶν καὶ χοίρων, βιομηχανία μικρά. Πρωτ. Νιόρ. Ἐπαρχίαι 4, Νιόρ, Βρεσσουΐρ, Μέλλ, Παρθεναΐ. Δῆμοι 31, κοινότητες 356.

Σεβρὰν - Λιβρύ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σεν-ὲ-Ὄαζ. Μέγα ἐθνικὸν πυριτιδοποιεῖον. Κάτ. 850.

Σεγγαινα· χ. τοῦ ὄρμου Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας. 1 ὥρ. ἀπὸ Καρδίτσης καὶ 2 3/4 ἀπὸ Θήβας. Κάτ. 70.

Σεγγαλωνοί· γαλατικὸς λαός, ἐν Βιενναίᾳ πρὸς Α καὶ κατὰ μῆκος τοῦ Ροδανοῦ, ὅστις ἐχώριζεν αὐτοὺς τῶν Ἑλβίων, πρὸς Β εἶχε τοὺς Ἀλλόβρογας, πρὸς Α τοὺς Βοκόνσας καὶ πρὸς Ν τοὺς Τρικαστίνους. Πρωτ. Βαλεντία (νῦν Βαλάνς)

Σέγγεμπεργ· βιομηχανικὴ πολίχνη τοῦ πρωσικοῦ Ὄλσταϊν· ζυθοποιεῖα, βυρσοδεψεῖα, ἐριουργεῖα. Κάτ. 5000.

Σεγγέν (Μᾶρκος)· μηχανικός, ἐγεν. ἐν Ἀννοναίῳ, 1786—1875, ἀνεψιὸς τοῦ Μονγγολφιέ, ἐφευρέτης τῶν σωληνοειδῶν λεβήτων τῶν ἀτμομηχανῶν κατεσκεύασε τὴν πρώτην μεγάλην σιδηροδρομικὴν γραμμὴν τῆς Γαλλίας ἀπὸ Λυὼν εἰς Ἅγ. Στέφανον. Ἡ ἐφεύρεσις δὲ τῶν «σωληνοειδῶν λεβήτων τοῦ Σεγγέν» διηυκόλυνεν εἰς τὸν Στέφενσων τὴν ἐπινόησιν καὶ κατασκευὴν τῆς σιδηρο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βρομικῆς ἀτμομηχανῆς (1829). Κατεσκεύασε δὲ καὶ (1820—25) τὴν πρώτην χρεμαστὴν γέφυραν μεταξὺ Ταὶν καὶ Τουρνὸν διὰ σιδηροπλέκτων ἐξαρτημάτων ἐξηρτημένην.

Σέγγερς (Γ ε ρ ά ρ δ ο ς). Φλαμανδὸς ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Ἀμβέρσῃ, 1589—1651, ἐτελειοποιήθη ἐν Ἰταλίᾳ, εἶτα ἐπεσκέφθη τὴν Μαδρίτην, ἔνθα ἡ αὐλὴ ὑπερεπλήρωσεν αὐτὸν δώρων. Ἐκαλλιτέχνησεν εἰκόνας ἱερῶν προσώπων, οἰκογενειακῶν σκηνῶν· παικτῶν καὶ μουσικῶν. Ἡ φήμη τῶν ἔργων του πλουτίσασα αὐτόν, τῷ ἐπέτρεψε νὰ διάγῃ βίον εὐγενοῦς. Ἐν Λούβρῳ ὑπάρχει τὸ καλλιτέχνημα αὐτοῦ «ὁ Ἅγ. Φραγκίσκος» ὑποβασταζόμενος ὑπ' ἀγγέλων, ἄξια μνείας ἐπίσης εἰσὶν «ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων» ἐν τῇ Παναγίᾳ τῆς Βρούζ, «τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἁγ. Λιεβέν», ὁ «Γάμος τῆς Παρθένου» κλπ.

Σέγγερς (Δ α ν ι ή λ). Φλαμανδὸς ζωγράφος, ἐπονομαζόμενος «ὁ Ἰησουίτης τῆς Ἀμβέρσης», 1590—1661, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν, ἐκαλλιτέχνησε πίνακας ἀνθέων, φυλλάδων (γυρλανδῶν) κλπ. Ἐν Λούβρῳ ὑπάρχει καλλιτέχνημα αὐτοῦ παριστῶν στέφανον ἐξ ἀνθέων, ἐν ᾧ ὑπάρχει προσωπογραφία τις γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Δομινικέν.

Σέγγεδδαρ, γερμ. **Σκαϊσδουργ** π. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας (ἐν Τρανσυλβανίᾳ), ποωτ. τῆς κομητείας Νάζυ-Κόκουλο ἐπὶ τοῦ Κουκουλοῦ ἢ Κόκκελ, 69 χιλ. ΒΑ τῆς Ἑρμανστάνδης. Κάτ. 9,300. Βομβακερὰ καὶ ἐριοῦχα, ὀθονοποιία, ἐμπελῶνες. Ἱδρύθη τὸ 1178, ἀνευρίσκονται ἐνταῦθα πολλὰ νομίσματα, ὅθεν εἰκάζεται ὅτι εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ ἀρχαίας τινὸς Ρωμαϊκῆς ἀποικίας.

Σεγγιὲ (Π ἑ τ ρ ο ς)· ἐγεν. ἐν Παρισίοις ἐξ οἴκου ἰθαγενοῦς τῆς Λαγγεδόκ, 1504—1580, ὑπῆρξε δικηγόρος εἶτα εἰσαγγελεύς, πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, κατὰ τὰς διενέξεις τοῦ Πάπα Ἰουλίου Γ'. καὶ τοῦ Ἑρρίκου Β' τῆς Γαλλίας κατεπολέμησε τὰς ἀξιώσεις τῆς Παπικῆς αὐλῆς καὶ ἀπηύθυνεν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου παρατηρήσεις εἰς τὸν βασιλέα, αἵτινες ἐκώλυσαν τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἐν Γαλλίᾳ. Ἐπὶ Φραγκίσκου δὲ τοῦ Β' ἐπεφορτίσθη τὸν καθορισμὸν τῶν ὁρίων Γαλλίας καὶ Σαβοΐας.—Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς Σ. ὁ υἱὸς τοῦ προηγουμένου, 1552—1624, συμβουλος τοῦ ἀνωτ. δικαστηρίου, εἶτα εἰσαγγελεὺς ἐπὶ Ἑρρίκου Γ, πλὴν ἄλλων σπουδαίων ὑπηρεσιῶν ἃς παρέσχεν εἰς τὴν πατρίδα του ἐνήργησε τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἀπόρριψιν (τὸ 1591) παπικοῦ τινος διατάγματος (Βούλας) τοῦ Γρηγορίου ΙΔ' περιορίζοντος τὴν ἐλευθέραν τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐνέργειαν. Ἑρρῖκος ὁ Δ' ἔπεμψεν αὐτὸν πρέσβυν εἰς Ἐνετίαν. — Π ἑ τ ρ ο ς Σ. σφραγιδοφύλαξ (κ α γ κ ε λ ά ρ ι ο ς), ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1588 — 1672, ἐγγονὸς τοῦ πρώτου Πέτρου Σ. ὑπηρέτησεν εἰς διάφορα λειτουργήματα τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τῶν Παρισίων, ἐγένετο ἐπιθεωρητὴς ἐν Γουιέννῃ, ἐπὶ Ρισελιὲ σφραγιδοφύλαξ (1633) καὶ Καγκελλάριος (1635). Πολλάκις ἀντεπολιτεύθη τὸν Καρδινάλιον καὶ βραδύτερον

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τὴν Ἀντιβασίλισσαν Ἄνναν τὴν Αὐστριακὴν χωρὶς ὅμως νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν Σφενδόνην, διότι καὶ ἐπί τινα χρόνον ἐπαύθη τῆς θέσεώς του. Προήδρευσε τοῦ ἐκτάτου δικαστηρίου τοῦ δικάσαντος τὸν Φουκέ, ὡς καὶ τοῦ συμβουλίου τοῦ ἐκδόντος τὰ διατάγματα τοῦ 1669 καὶ 70 τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Λουδοβίκειος κῶδιξ». Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων συλλαβόντων τὴν ἰδέαν τῆς ἱδρύσεως τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας, ἧς ὑπῆρξε προστάτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ρισιελιέ.—Ἀντών.-Λουδ. Σ., 1726—92, εἰσαγγελεὺς τοῦ Μεγάλου-Συμβουλίου, εἶτα τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τῶν Παρισίων (1755—90), κατεπολέμησε πάσῃ δυνάμει τὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας, παρητήθη ἅμα τῇ ἱδρύσει τοῦ δικαστηρίου τοῦ Μωπού, μετηνάστευσεν ἐν ἀρχῇ ἔτι τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἀπέθανεν ἐν Τουρναί. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γαλλικὴν ἀκαδήμειαν 1757.

Σεγγιὲ (Ἰω.-Φραγκίσκος) σοφὸς, ἐγεν. ἐν Νίμῃ τῆς Γαλλίας, 1703-1784, ἐξ οἴκου ἀρχοντικοῦ συγγενοῦς τοῦ προηγουμένου, ἐνησχολήθη εἰς τὴν βοτανικὴν καὶ νομισματικήν, ἠκολούθησε τῷ Σκιπίωνι Μάφεϊ εἰς Ἰταλίαν (1732) καὶ διέτρεξε μετ' αὐτοῦ μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ 23ετίαν ἐπανῆλθε καὶ ἐγκατέστη ἐν Νίμ μετὰ πλουσιῶν συλλογῶν, ἐγένετο δὲ ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς Φιλολογίας (1772). Πλὴν ἄλλων συνέγραψε «Βοτανικὴν Βιβλιοθήκην» κλπ. Κατέλιπε δὲ ἐν χειρογράφοις πλουσίαν συλλογὴν ἐπιγραφῶν, σῳζομένων ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Νίμ.

Σεγγιὲν (Ἄρμάνδος)· οἰκονομολόγος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1768-1835, ἐγένετο τὸ πρῶτον γνωστὸς διὰ τῶν ἐπὶ τῆς χημείας ἐφαρμοσμένης ἐπὶ τῶν τεχνῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, ἀνεκάλυψε δὲ νέαν μέθοδον βυρσοδεψίας (1794). Ἐγκατέλιπε δὲ τὴν ἐπιστήμην χάριν οἰκονομολογικῶν μελετῶν καὶ κερδοσκοπικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐπλούτισε δὲ ὡς προμηθευτὴς τοῦ στρατοῦ. Ἐδημοσίευσε δὲ πολλὰ φυλλάδια περὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων.

Σεγγιοὺρ (Λουδοβίκος-Φίλιππος, Κόμης δέ)· γάλλος συγγραφεὺς καὶ διπλωμάτης, 1753-1830, λαβὼν μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῶν Ἀμερικανῶν, εἶτα δὲ γενόμενος πρεσβευτὴς παρ' Αἰκατερίνῃ τῇ Β', μέγας τελετάρχης Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου καὶ πατρίκιος τῆς Γαλλίας ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΗ'. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα», πολιτικὰς μελέτας καὶ στοιχειώδη ἱστορίαν.

Σεγγιοὺρ (Φίλιππος-Παῦλος)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1780—1872. Ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος κατὰ τὴν εἰς Ρωσίαν ἐκστρατείαν. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς Μεγάλης - Στρατιᾶς κατὰ τὸ ἔτος 1812».

Σέγγο· π. τοῦ κεντρικοῦ Σουδὰν (Νιγρητία), ἐπὶ τοῦ Νίγηρος. Μεγάλη ἀποθήκη ἐμπορευμάτων καταναλισκομένων εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς. Κάτ. 35,000.

Σεγγοβία, Σεγγούμπια ἢ Σεγγοβία· π. τῆς Ἱσπανίας (Παλαιὰ Καστιλλία), πρωτ. τῆς ὁμων.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐπαρχίας, ἐπὶ βράχου παρὰ τὴν Ἐρέσμα, 67 χλμ. ΒΔ τῆς Μαδρίτης, 12,000 κατ. ἐπισκοπή, καθεδρ. ναός, Ἀλκαζὰρ ἢ βασιλ. ἀνάκτορον, ὑδραγωγεῖον ὅπερ λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ. Ἐριουῖχα περιώνυμά ποτε, ὑελουργία, ἐν τοῖς πέριξ μεταλλεῖα χρυσοῦ, μολύβδου, ἀσβετολίθων, μαρμάρου, γρανίτου, ἰάσπιδος. Πατρὶς τοῦ Δομινικανοῦ Σότο, ποτὲ πρωτ. τῶν Ἀρεβάκων. Ταύτην κατέλαβεν ὁ γαλλ. στρατὸς 1808—1814. Ἡ ὁμώνυμος ἐπαρχία, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἱσπανίας, ἔχει ἔκτ. 6827 τετρ. χλμ. καὶ 160,000 κατ. Ἔδαφος γόνιμον.

Σεγγόδουνον· π. τῆς Ἀκυιτανίας, νῦν Ροδέζ.

Σ(ε)γγόν (Ἄλπερικ)· συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Ἀγγουλὲμ τῆς Γαλλίας, 1817—1887, συνέθηκε πολυάριθμα θεατρικὰ ἔργα, ἐν οἷς καὶ «τὴν Κωμῳδίαν ἐν Φερναὶ» καὶ διάφορα ἄλλα ἔργα.

Σ(ε)γγόνδ (Ἰωάννης Ἐδεραίτς ἐπιλεγόμενος Ἰωάννης Σεγγοῦνδος= ὁ δεύτερος, ποιητὴς νεολατῖνος, ἐγεν. ἐν Χάγῃ τὸ 1514, ἀπεθ. ἐν Τουρναὶ 1536, ἐγένετο δεκτὸς ὡς διδάκτωρ τοῦ δικαίου ἐν Βούργῃ, προσεκολλήθη ὡς ἰδιαίτερος γραμματεὺς εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Τολέδου, ἠκολούθησε τὸν Κάρολον Ε' εἰς Ἀφρικὴν ὁπόθεν ἀπεκόμισε τὰ σπέρματα θανατηφόρου νόσου. Ἔγραψεν «Ἐλεγεῖα», 19 περιπαθῆ ποιήματα γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «κάσπασμοί» κλπ.

Σεγγονδία, νῦν **Σεγγουέντσα**· π. τῆς Ἱσπανίας (ἐν Ταρρασκονικῇ), παρὰ τοῖς Ἀρεβάκοις. Ὁ Σερτώριος συνεκρότησεν ἐνταῦθα μάχην πρὸς τὸν Μέτελλον καὶ Πομπήιον ἀμφιρρεπῆ (75 π. Χ.).

Σ(ε)γγονδινγύ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ντέ-Σέβρ, ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Θουὲ, κάτ: 2,850. Ἐμπόριον γεωμήλων κλπ.

Σεγγονζάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σιαράντ· παραγωγὴ ἀρίστου οἰνοπνεύματος καὶ κονιάκ. Κάτ. 2,400.

Σεγγὸρ ἢ **Σηγώρ** ἐκαλεῖτο τὸ πρῶτον **Μπάλα**, νῦν δὲ δὲ **Γκὸρζαφιέχ**, μία τῶν τεσσάρων τῆς Παλαιτσίνης πόλεων προωρισμένη ἵνα συγκαταστραφῇ μετὰ τῶν Σοδόμων, σωθεῖσα δὲ πρεσβείαις τοῦ Λὼτ.

Σεγγόρμπη· π. τῆς ἱσπανικῆς Βαλεντίας ἐπὶ τοῦ Μουρβιέδρο. Ἀλευροποιεῖα καὶ χαρτοποιεῖα ἄριστα. Κάτ. 8,600.

Σεγγού· κράτος μαύρων τοῦ ὀυτ. Σουδάν, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ ἄνω Νίγηρος, περὶ τὰς 365,000 κατ. Τὸ Σεγγοὺ (γνωστὸν ἀπὸ τὴς περιηγήσεως τοῦ Μοῦνγγο-Πάρκ, 1795, κατεκτήθη τὸ 1860 ὑπὸ τοῦ Μαραμποὺ (ὄρα λέξιν) Ἐλ-Χαδζῆ. Υἱός τις αὐτοῦ, σουλτάνος τοῦ Σεγγού, ἀνεγνώρισε το 1881 τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας, τὸ 1890 ὁ ταγματάρχης Ἀρολινὰρ κατέλαβε τὸ Σεγγού-Σικόρο, καθέδραν τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐπίσημον πρωτ. τῆς χώρας.

Σεγγούζιο· π. τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλατίας, νῦν Σοῦζ.

Σεγγραί· (Ἰω. Ρεϊνόλδς ἐ-), ποιητής, ἐγεν. ἐν Καέν, 1624

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

—1704, ἐπὶ μακρὸν διετέλεσε γραμματεύς, εἶτα κοινὸς εὐγενὴς ἀκόλουθος τῆς Δεσποσύνης (θυγατρὸς τοῦ Γκαστὸν δ' Ὀρλεάνς), ἐπεξεργάσθη τὸ ποίημα «τῆς Δουκίσσης τῆς Παφλαγονίας», ἀποδοκιμάσας ὅμως τὸ σχέδιον τοῦ γάμου τῆς ἡγεμονίδος μετὰ τοῦ Λωζὲν ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ τῆς ὑπηρεσίας της 1672, παρέμεινεν εἶτα ἐπὶ τετραετίαν παρὰ τῇ Κα Λαφαγέτ, ἣν καθωδήγησεν ἐν τῇ συγγραφῇ τῶν μυθιστορημάτων αὐτῆς «Ζαΐδ» καὶ «Πριγκήπισσα τοῦ Κλέβ» ἅπερ ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἀπεσύρθη ἐν Καὲν (1676) ἔνθα ἐτέλεσε πλούσιον γάμον. Χαριέστατος ἐν τῇ συναναστροφῇ του ἀπετέλει τὸ θέλγητρον τῆς συγχρόνου αὐτοῦ κοινωνίας· τῷ 1662 ἐγένετο ἡ εἰσδοχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ Γαλ. Ἀκαδημείᾳ. Συνέθηκεν «Εἰδύλλια», μετέφρασεν ἐμμέτρως τὴν «Αἰνειάδα». ἔγραψε «Γεωργικά», αἱ «ἀλληκὰς εἰδήσεις», μυθιστορήματα τὴν «Βερενίκην» τὸν «Τολεδάν», καὶ ποίημά τι ποιμενικὸν «ὁ Ἄτης», κλπ.

Σεγγρέ· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μαίν-ἐ-Λουάρ, ἐν τῇ συμβολῇ τῶν Βερζὲ καὶ Οὐδόν, 35 χλμ. ΒΔ τῆς Ἀγγέρ, κάτ. 3,700. Ἐμπόριον ὑφασμάτων, νήματος, κανάβεως κλπ. Ἀρχαία βαρωνεία, κατεχομένη ὑπὸ τῆς Βερανζὲρ, χήρας Ριχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου. Ἄλλοτε ὀχυρὰ πολις· ἔλαβε σπουδαῖον μέρος κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας.

Σέγεστα· ἢ Ἔγεστα· π.τῆς Σικελίας, ἡ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καλέσασα τοὺς Ἀθηναίους πρὸς βοήθειαν κατὰ τῶν Συρακουσίων.

Σεγεδτίν· φιλέλλην, ἐκ Σαβοΐας· ἐφονεύθη ἐν Πέτῃ τῇ 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο ἐθελοντής.

Σεγούρα(ς) Ζ α δ ε ρ, παράκτιος ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, πηγάζων ἐκ τῆς ἐπαρχίας Χ ι ν χ ί λ λ α ἐν Μουρκίᾳ ἀπὸ τῶν ὀρέων τοῦ Ἀλβαθέτε, ἀρδεύων δὲ τὴν Μουρκίαν καὶ Ὀριουέλαν καὶ δεχόμενος τοὺς Μοῦνδο, Σανγγονέρα, Κουϊπὰρ κλπ. ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, 28 χιλ. ΝΔ τῆς Ἀλικάντης, μῆκ. 240 χλμ.

Σεγούρα-Δὲ-Λα-Σιέρρα· κωμόπολις τῆς ἱσπανικῆς ἐπαρχίας Ἀλβαθέτης. Λινουργεῖα, κανναβουργεῖα καὶ ἐριουργεῖα. Κάτ. 4,400.

Σεγούρα Δὲ-Λέον· κωμόπ. τῆς ἱσπανικῆς ἐπαρχίας Βαθαχός. Κάτ. 4,500.

Σέγρας· παραπότ. ἀριστ. τοῦ ἱσπανικοῦ ποτ. Ἔβρου, πηγάζων ἐκ τῶν Πυρηναίων εἰς τὸν ὁμών. κῶνον (2,795 μ.). Μῆκ. 240 χλμ.

Σεδαίν· δραματικὸς συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1719—1797, υἱὸς πτωχοῦ ἀρχιτέκτονος. Ἀπορφανισθεὶς μικρὸς ἐγένετο λιθοτόμος, ἵνα πορίζηται τὸν ἄρτον του, ἀλλ' ἐργαζόμενος ἐμελέτα καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγκαταλιπὼν τὸ ἐπάγγελμά του συνέγραφεν ἔργα θεατρικά, ἔδωκε δὲ εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον «τὸν ἐν ἀγνοίᾳ του φιλόσοφον», ἀριστούργημα φυσικότητος καὶ τὴν «ἀπρόοπτον στοιχηματίστριαν». Ἐπέτυχεν ὡσαύτως εἰς τὰ μελοδραματικὰ κωμειδύλλια, ὧν ὑπῆρξεν ὁ ἀληθὴς δημιουργός. Ἐν τῷ ἰταλικῷ θεάτρῳ πλὴν ἄλλων ἐνέα ἔργων του «Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος» ἔτυχεν ἐπιτυχίας ἐκτάκτου·

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς δὲ τὸ Μ έ γ α Μ ε λ ό δ ρ α μ α ἔδωκε τὴν «Ἀλίν», τὴν «Βασίλισσαν τῆς Γκολκόνδης», τὸν «Ἀμφιτρύωνα» καὶ τὸν «Γουλλιέλμον Τέλλον. Κατηγοροῦσιν αὐτοῦ τινες ὅτι δὲν ἔχει ἐπιμεμελημένον ὕφος, ἀλλὰ τὰ ἔργα του εἰσὶ πνευματώδη καὶ ἐξεγείρουσι ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ ὅλως πρωτότυπα οὐδὲν ὀφείλοντα εἰς τὴν μίμησιν.

Σεδάν· πρωτ. ἐπαρχίας ἐν τῷ γαλ. νομῷ Ἀρδεννῶν, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ρήνου, 21 χλμ. ΝΑ τῶν Μεζιέρ, κάτ: 21.500. Εἶχε ποτὲ προτεσταντικὸν πανεπιστήμιον, νῦν δὲ λύκειον, συναγωγήν, ναὸν τῶν διαμαρτυρομένων, βιβλιοθήκην, βιομηχανίαν περιώνυμον ἐριούχων, βαφεῖα, νηματουργεῖα, μεταλλουργικὰ καταστήματα, ἀνδριάντα τοῦ Τυρρένι, ἀκρόπολιν τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. Τὸ 1424 ἦν χωρίον μικρὸν ἀγορασθὲν ὑπὸ Ἐδουάρδ Γ' τῆς Μαρκίας, ὅστις ἀνήγαγεν αὐτὸ εἰς πριγκιπείαν καὶ ἐπηύξησε σημαντικῶς. Ἐπὶ Ἑρρίκου-Ροβέρτου τῆς Μαρκίας, ἀπασθέντος τὴν θρησκευτικὴν ἀναμόρφωσιν, ἐγένετο ἑστία τοῦ προτεσταντισμοῦ, ἡ ἀδελφὴ δὲ καὶ κληρονόμος τοῦ περιωνύμου Ροβέρτου τῆς Μαρκίας ἔφερεν αὐτὸ ὡς προῖκα εἰς τὸν Ἑρρίκον δὲ λὰ Τουρ δ'Ωβέρν· κόμητα δὲ Τυρέννου (1591). Ὁ Ρισελιὲ τὸ 1642 προσήρτησε τὸ Σεδὰν εἰς τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας. Ἐνταῦθα ἠττήθη καὶ ἠχμαλωτίσθη Ναπολέων ὁ Γ' (2 Σεπτ. 1870). Πατρὶς πολλῶν διασήμων, Γάλλων ἐν οἷς τοῦ ποιητοῦ Κ. δὲ Ναβιὲρ καὶ τοῦ Τυρρέννου.

Σεδάρ· ἀρχ. π. τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, γειτονεύουσα τῇ Παλαιστίνῃ, ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Σ ε δ ά ρ, υἱοῦ τοῦ Ἰσμαήλ.

Σεδεκίας· βασιλ. τοῦ Ἰούδα (592 587), ἐνεθρονίσθη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἀντὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἰεχωνία, ἀλλ' ἐπαναστατήσας ἐπολιορκήθη εἰς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας. Ὑπερήσπισε τὴν πόλιν ἐπὶ δύο ἔτη, ἀλλὰ συνελήφθη καὶ τῷ ἐξωρύχθησαν οἱ ὀφθαλμοί. Ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἐν Χαλδαίᾳ.

Σεδέλλ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ, ὅστις δεχόμενος τὸν Βρεβαντίν, χύνεται εἰς τὸν Κρέζ. Μῆκος 30χλμ.

Σεδερόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Δρώμ, 55 χλμ. ΝΑ τοῦ Νυόν. Κάτ. 650.

Σεδιλλό (Ἰ. Ἰ. Ἐ μ μ α ν ο υ ή λ)· ἀσιανολόγος καὶ ἀστρονόμος, ἐγεν. ἐν Ἐγγιὲν-Μονμορανσύ, 1777—1832, διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Τουρκικῆς ἐν τῇ σχολῇ τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν, εἶτα γραμματεὺς τῆς σχολῆς προσκεκολλημένος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς βασιλικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ βοηθὸς-ἀστρονόμος. Ὑπεβοήθησε τὸν Δελάμπρ καὶ Λαπλὰς ἐν ταῖς ἐρεύναις αὐτῶν, μετέφρασεν ἐκ τῆς Ἀραβικῆς πολύτιμα συγγράμματα, ἰδίᾳ τὴν πραγματείαν τοῦ Ἀμπουὶ-Χασσὰν-Ἀλῆ περὶ κατασκευῆς τῶν ἀστρονομικῶν ἐργαλείων κλπ.

Σεδιμάν· χωρ. τῆς Μέσης-Αἰγύπτου ἐν Φαγιούμ. Ὁ Δεσσαὶξ κατέστρεψεν ἐνταῦθα τοὺς Μαμελούκους τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1798.

Σεδ'ιοῦ· ἵδρυμα ἐμπορικὸν καὶ φρ. γαλλικὸν ἐν τῇ ἄνω Καζαμὰνς τῆς Σενεγαμβίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης
ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

—1704, ἐπὶ μακρὸν διετέλεσε γραμματεύς, εἶτα κοινὸς εὐγενὴς ἀκόλουθος τῆς Δεσποσύνης (θυγατρὸς τοῦ Γκαστὸν δ' Ὀρλεάνς), ἐπεξεργάσθη τὸ ποίημα «τῆς Δουκίσσης τῆς Παφλαγονίας», ἀποδοκιμάσας ὅμως τὸ σχέδιον τοῦ γάμου τῆς ἡγεμονίδος μετὰ τοῦ Λωζὲν ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ τῆς ὑπηρεσίας της 1672, παρέμεινεν εἶτα ἐπὶ τετραετίαν παρὰ τῇ Κα Λαφαγέτ, ἣν καθωδήγησεν ἐν τῇ συγγραφῇ τῶν μυθιστορημάτων αὐτῆς «Ζαΐδ» καὶ «Πριγκήπισσα τοῦ Κλέβ» ἅπερ ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἀπεσύρθη ἐν Καὲν (1676) ἔνθα ἐτέλεσε πλούσιον γάμον. Χαριέστατος ἐν τῇ συναναστροφῇ του ἀπετέλει τὸ θέλγητρον τῆς συγχρόνου αὐτοῦ κοινωνίας· τῷ 1662 ἐγένετο ἡ εἰσδοχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ Γαλ. Ἀκαδημείᾳ. Συνέθηκεν «Εἰδύλλια», μετέφρασεν ἐμμέτρως τὴν «Αἰνειάδα», ἔγραψε «Γεωργικὰ», «Γαλλικὰς εἰδήσεις», μυθιστορήματα τὴν «Βερενίκην» τὸν «Τολεδάν», καὶ ποίημά τι ποιμενικὸν «ὁ Ἄτης», κλπ.

Σεγγρέ· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μαίν-ἐ-Λουάρ, ἐν τῇ συμβολῇ τῶν Βερζὲ καὶ Οὐδόν, 35 χλμ. ΒΔ τῆς Ἀγγέρ, κάτ. 3,700. Ἐμπόριον ὑφασμάτων, νήματος, κανάβεως κλπ. Ἀρχαία βαρωνεία, κατεχομένη ὑπὸ τῆς Βερανζὲρ, χήρας Ριχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου. Ἄλλοτε ὀχυρὰ πόλις· ἔλαβε σπουδαῖον μέρος κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας.

Σέγεστα· ἢ Ἔγεστα· π.τῆς Σικελίας, ἡ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καλέσασα τοὺς Ἀθηναίους πρὸς βοήθειαν κατὰ τῶν Συρακουσίων.

Σεγεστίν· φιλέλλην ἐκ Σαβοΐας· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο ἐθελοντής.

Σεγούρα(ς) Ζ ἀδερ, παράκτιος ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, πηγάζων ἐκ τῆς ἐπαρχίας Χαινχίλλα ἐν Μουρκίᾳ ἀπὸ τῶν ὀρέων τοῦ Ἀλβαθέτε, ἀρδεύων τὴν Μουρκίαν καὶ Ὀριχουέλαν καὶ δεχόμενος τοὺς Μοῦνδο, Σανγγονέρα, Κουϊπὰρ κλπ. ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, 28 χιλ. ΝΔ τῆς Ἀλικάντης, μῆκ. 240 χλμ.

Σεγούρα-Δὲ-Λα-Σιέρρα· κωμόπολις τῆς ἱσπανικῆς ἐπαρχίας Ἀλβαθέτης. Λινουργεῖα, κανναβουργεῖα καὶ ἐριουργεῖα. Κάτ. 4,400.

Σεγούρα Δὲ-Λέον· κωμόπ. τῆς ἱσπανικῆς ἐπαρχίας Βαθαχός. Κάτ. 4,500.

Σέγρας· παραπότ. ἀριστ. τοῦ ἱσπανικοῦ ποτ. Ἔβρου, πηγάζων ἐκ τῶν Πυρηναίων εἰς τὸν ὁμών. κῶνον (2,795 μ.). Μῆκ. 240 χλμ.

Σεδαίν· δραματικὸς συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1719—1797, υἱὸς πτωχοῦ ἀρχιτέκτονος. Ἀπορφανισθεὶς μικρὸς ἐγένετο λιθοτόμος, ἵνα πορίζηται τὸν ἄρτον του, ἀλλ' ἐργαζόμενος ἐμελέτα καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγκαταλιπὼν τὸ ἐπάγγελμά του συνέγραφεν ἔργα θεατρικά, ἔδωκε δὲ εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον «τὸν ἐν ἀγνοίᾳ του φιλόσοφον», ἀριστούργημα φυσικότητος καὶ τὴν «ἀπρόοπτον σποιχηματίστριαν». Ἐπέτυχεν ὡσαύτως εἰς τὰ μελοδραματικὰ κωμειδύλλια, ὧν ὑπῆρξεν ὁ ἀληθὴς δημιουργός. Ἐν τῷ Ἰταλικῷ θεάτρῳ πλὴν ἄλλων ἐνέα ἔργων του «Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος» ἔτυχεν ἐπιτυχίας ἐκτάκτου»

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς δὲ τὸ Μ έ γ α Μ ε λ ό δ ρ α μ α ἔδωκε τὴν «Ἀλίν», τὴν «Βασίλισσαν τῆς Γκολκόνδης», τὸν «Ἀμφιτρύωνα» καὶ τὸν «Γουλλιέλμον Τέλλον. Κατηγοροῦσιν αὐτοῦ τινες ὅτι δὲν ἔχει ἐπιμεμελημένον ὕφος, ἀλλὰ τὰ ἔργα του εἰσὶ πνευματώδη καὶ ἐξεγείρουσι ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ ὅλως πρωτότυπα οὐδὲν ὀφείλοντα εἰς τὴν μίμησιν.

Σεδάν· πρωτ. ἐπαρχίας ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἀρδεννῶν, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ρήνου, 21 χλμ. ΝΑ τῶν Μεζιέρ, κάτ. 21 500. Εἶχε ποτὲ προτεσταντικὸν πανεπιστήμιον, νῦν δὲ λύκειον, συναγωγήν, ναὸν τῶν διαμαρτυρομένων, βιβλιοθήκην, βιομηχανίαν περιώνυμον ἐριούχων, βαφεῖα, νηματουργεῖα, μεταλλουργικὰ καταστήματα, ἀνδριάντα τοῦ Τυρρέννου ἀκρόπολιν τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. Τὸ 1424 ἦν χωρίον μικρὸν ἀγορασθὲν ὑπὸ Ἐδβάρδου Γ' τῆς Μαρκίας, ὅστις ἀνήγαγεν αὐτὸ εἰς πριγκιπείαν καὶ ἐπηύξησε σημαντικῶς. Ἐπὶ Ἑρρίκου-Ροβέρτου τῆς Μαρκίας, ἀπασθέντος τὴν θρησκευτικὴν ἀναμόρφωσιν, ἐγένετο ἑστία τοῦ προτεσταντισμοῦ, ἡ ἀδελφὴ δὲ καὶ κληρονόμος τοῦ περιωνύμου Ροβέρτου τῆς Μαρκίας ἔφερεν αὐτὸ ὡς προῖκα εἰς τὸν Ἑρρῖκον δὲ λὰ Τουρ δ'Ωβέρνι κόμητα δὲ Τυρέννου (1591). Ὁ Ρισελιὲ τὸ 1642 προσήρτησε τὸ Σεδὰν εἰς τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας. Ἐνταῦθα ἡττήθη καὶ ἠχμαλωτίσθη Ναπολέων ὁ Γ' (2 Σεπτ. 1870). Πατρὶς πολλῶν διασήμων, Γάλλων ἐν οἷς τοῦ ποιητοῦ Κ. δὲ Ναβιὲρ καὶ τοῦ Τυρρέννου.

Σεδάρ· ἀρχ. π. τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, γειτονεύουσα τῇ Παλαιστίνῃ, ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Σ ε δ ά ρ, υἱοῦ τοῦ Ἰσμαήλ.

Σεδεκίας· βασιλ. τοῦ Ἰούδα (592 587), ἐνεθρονίσθη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἀντὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του Ἰεχωνία, ἀλλ' ἐπαναστατήσας ἐπολιορκήθη εἰς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας. Ὑπερήσπισε τὴν πόλιν ἐπὶ δύο ἔτη, ἀλλὰ συνελήφθη καὶ τῷ ἐξωρύχθησαν οἱ ὀφθαλμοί. Ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἐν Χαλδαίᾳ.

Σεδέλλ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ, ὅστις δεχόμενος τὸν Βρεθαντίν, χύνεται εἰς τὸν Κρέζ. Μῆκος 30χλμ.

Σεδερόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Δρώμ, 55 χλμ. ΝΑ τοῦ Νυόν. Κάτ. 650.

Σεδιλλό (Ἰ. Ἰ. Ἐ μ μ α ν ο υ ή λ)· ἀσιανολάγος καὶ ἀστρονόμος, ἐγεν. ἐν Ἐγγιὲν-Μονμορανσύ, 1777—1832, διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Τουρκικῆς ἐν τῇ σχολῇ τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν, εἶτα γραμματεὺς τῆς σχολῆς προσκεκολλημένος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς βασιλικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ βοηθὸς-ἀστρονόμος. Ὑπεβοήθησε τὸν Δελάμπρ καὶ Λαπλὰς ἐν ταῖς ἐρεύναις αὐτῶν, μετέφρασεν ἐκ τῆς Ἀραβικῆς πολύτιμα συγγράμματα, ἰδίᾳ τὴν πραγματείαν τοῦ Ἀμπουλ-Χασσὰν-Ἀλῆ περὶ κατασκευῆς τῶν ἀστρονομικῶν ἐργαλείων κλπ.

Σεδιμάν· χωρ. τῆς Μέσης-Αἰγύπτου ἐν Φαγιούμ. Ὁ Δεσσαὶξ κατέστρεψεν ἐνταῦθα τοὺς Μαμελούκους τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1798.

Σεδ'ιοῦ· ὅρυμα ἐμπορικὸν καὶ φρ. γαλλικὸν ἐν τῇ ἄνω Καζαμὰνς τῆς Σενεγαμβίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σέδλεϋ (σὲρ Κάρολος)· δραματικὸς συγγραφεὺς Ἄγγλος, 1639-1701, εὐφυὴς αὐλικὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Καρόλου Β', ἐξέδωκε τὸ 1677 «τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Κλεοπάτραν», τὴν κωμῳδίαν «ὁ Κῆπος τῶν συκαμινεῶν», ἥτις ἔσχεν ἀρίστην ἐπιτυχίαν καὶ χαριέστατα ποιήματα διάφορα.

Σέδλιτς· χωρ. τῆς Βοημίας, (ἐπαρχ. Βρούζ, δημ. Σαίδσχουτ), ὕδωρ ἁλατοῦχον, περιώνυμον καθαρτικόν. Κάτ: 1,600.

Σεδούλιος (Κ. Καίλιος)· ἱερεὺς τοῦ Ε' αἰῶνος καὶ ποιητὴς ἑξαμέτρου τινὸς λατινικοῦ ἔχοντος θέμα τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὠδὴ τοῦ Πάσχα», ὅπερ ὁ ἴδιος μετέτρεψεν εἰς πεζὸν καὶ «Ἐλεγείου» τινὸς ἐν ᾧ παραλληλίζει τὰς ἐννοίας τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Διαθήκης.

Σεδοῦνοι· γαλατικὸς λαὸς τῶν Ἄλπεων, ὅστις κατῴκει τὴν ἄνω κοιλάδα τοῦ Ροδανοῦ (Βαλαισία) καὶ ἀπετέλεσε μέρος ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῆς ἐπαρχίας τῶν Γραίων καὶ Πεννινικῶν Ἄλπεων, πρωτ. Σέδουνον ἢ Τσίβιτας-Σεδουνόρουμ. Πόλις τῶν Σεδούνων, νῦν Σιόν.

Σεζ· πρωτ. δήμου τοῦ Γαλ. νομοῦ Ὄρν. Ἐπισκοπή, μοναί, κολλέγιον. Χειριδοποιεῖα, βυρσοδεψεῖα, βαφεῖα, κλειθροποιεῖα. Κάτ. 4,700.

Σέεζεν· κωμόπ. τοῦ γερμανικοῦ Βρούνσβικ· πηγαὶ θειοῦχοι καὶ λαμπροὶ λουτῆρες. Κάτ. 3,300.

Σέελανδ ἢ **Σπλανδία**· δανιστὶ **Σγαϊλλανδ**· νῆσος χθαμαλὴ τοῦ Δανικοῦ ἀρχιπελάγους χωριζομένη ἀπὸ τῆς Σουηδίας διὰ τοῦ πορθμοῦ Σούνδ. Ἔχει ἄφθονα ὕδατα καὶ παράγει ἰδίως σιτηρά· παχύτατοι λειμῶνες καὶ πλούσια ποίμνια. Πρωτ. Κοπεγχάγη· ἄλλαι σημαίνουσαι πόλεις: Φρέδεριξβοργ καὶ Σόροε· ἔκτ. 7,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 400,000.

Σέζ· ποτ. τῆς Λοζὲρ καὶ τοῦ Γκάρ (νομῶν τῆς Γαλλίας), ὅστις πηγάζων παρὰ τὴν Βελφόρ, καταχρημνίζεται ἐν τῷ καταρράκτῃ τοῦ Σωταδὲ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ροδανὸν ἐκ τῆς δεξ. ὄχθης· μῆκ. 115 χλμ.

Σέζ· (Ραϋμόν, κόμης ὁ Σ.)· 1748—1828· μέλος τοῦ Παρλαμέντου τοῦ Βορδῶ, ὑπερασπίσας μετὰ τῶν Μαλζέρμπ καὶ Τρονσὲ τὸν Λουδοβίκον ΙΣ' πρὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Διαφυγὼν τὴν καταδίκην, ἐξελέγη μέλος τῆς βουλῆς τῶν πατρικίων καὶ ἔτυχε τοῦ τίτλου κόμης, ἐξελέγη δὲ μέλος τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας ἀντὶ τοῦ Δουσί.

Σεζάκ: ἢ **Σχεσχόγγ** ὁ **Α'**· σημιτικῆς καταγωγῆς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ 980—950 π. Χ. καὶ ἱδρυτὴς τῆς Κ' δυναστείας· ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Ἱεροβοὰμ καταδιωκόμενον ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ τούτου θανόντος ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Ροβοὰμ, κατέλαβε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ κατέκτησε τὰ βασίλεια τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Ἰσραήλ. ἄτινα ὅμως εὐθὺς κατόπιν ἀνέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των.

Σεζάνν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν. Πορσελανοποιεῖα, διϋλιστήρια, βαφεῖα, μύλοι, βυρσοδεψεῖα. Ἐγγὺς λείψανα ἀρχαίου καταρράκτου. Κάτ: 5,000.

Σεθών· βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

περὶ τὸ 720 π. Χ., πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου.

Σείκα· θέσις τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Χιλιομόδι.

Σειληνός· υἱὸς Νύμφης ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Πανός, βασιλεὺς τῆς ἐν Λιβύῃ Νύσσης, παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος καὶ πάντοτε ὀπαδὸς τοῦ Διονύσου. Παριστᾶτο ὡς γέρων Σάτυρος, πάντοτε μεθύων, ἱλαρὸς καὶ εὔθυμος, φαλακρός, σιμός, παχύς, ὡς οἴνου ἀσκός, ὃν καὶ συνήθως ἔχει πλησίον του, ἐποχούμενος δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὄνου.

Σειρῆνες· θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου ποτ. καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης ἢ Μελπομένης, κατά τινας δύο, ἡ Ἀγλαοφήμη καὶ ἡ Θελξιέπεια, κατ' ἄλλους τρεῖς, Παρθενόπη, Λίγεια καὶ Λευκωσία καὶ κατ' ἄλλους τέσσαρες, Μόλπη, Λίγεια, Ἀγλαοφήμη καὶ Θελξιέπεια, μεταμορφωθεῖσαι ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰς θαλάσσια πτηνὰ ἔχοντα παρθένων πρόσωπα, διότι ὀπαδοὶ οὖσαι τῆς Περσεφόνης δὲν ἐβοήθησαν αὐτὴν ὅτε ἥρπαζετο ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Κατῴκουν εἰς τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας καὶ διὰ τῆς μελῳδικωτάτης φωνῆς των κατεγοήτευον τοὺς περιπλέοντας, εἰς τρόπον ὥστε οὗτοι ἐλησμόνουν καὶ οἰκείους καὶ πατρίδας καὶ κατετήκοντο περὶ αὐτὰς ἢ κατετρώγοντο ὑπ' αὐτῶν. Ἦτο ὅμως πεπρωμένον νὰ μὴ ζήσωσιν εἰμὴ μέχρις ὅτου διέλθῃ ἐκεῖθεν πλοῖον χωρὶς νὰ γοητευθῶσιν οἱ ἐν αὐτῷ. Τοῦτο δὲ καὶ συνέβη ἢ ὅτε οἱ Ἀργοναῦται διαβαίνοντες ἀπετράπησαν ὑπὸ τῆς λύρας τοῦ Ὀρφέως νὰ τὰς ἀκούσωσιν ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς διέβη φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὦτα τῶν ἑταίρων του. Τότε αἱ Σειρῆνες πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν.

Σειρηνοῦσαι· τρεῖς μικραὶ καὶ ἀκατοίκητοι νῆσοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, εἰς τὰς ὁποίας, κατὰ τὸν μῦθον, μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν.

Σειρικάρι· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 360.

Σέκερης (Παναγιώτης)· ἐγεν. ἐν Τριπόλει τὸ 1785 ὀλίγα δὲ γράμματα μαθὼν ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον ἰδίως ἐν Κ)πόλει ὁπόθεν προσεκτήσατο περιουσίαν σημαντικὴν διαθέσας αὐτὴν ἀφειδῶς ὑπὲρ τῆς Φ. Ἑταιρείας εἰς ἣν κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς ἁπλοῦν μέλος βραδύτερον δὲ ὡς ἀρχηγὸς αὐτῆς ἔδρασεν. Ἐκραγέντος τοῦ ἀγῶνος ὁ Παναγιώτης Σεκερης ἐβοήθησεν αὐτὸν ἀξαποστείλας τὸν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἐκπαιδευθέντα ἀδελφόν του Γεώργιον (βλ.λ.) συντελέσαντα οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος. — Ὁ δὲ πατήρ του Παναγιώτης ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1838 ἔζησεν ὡς ἁπλοῦς πολίτης διορισθεὶς τελευταίως εἰς Ὕδραν καὶ βραδύτερον εἰς Ναύπλιον ὅπου καὶ ἀπεβίωσε πένης τὸ 1846.

Σέκερης (Ἀθανάσιος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., ἐμπορευόμενος ἐν Ὀδησσῷ, ὁπόθεν κατῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον κατὰ τὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ κατηχήθη τὰ τῆς φιλικῆς Ἑταιρείας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦτου Γεωργίου.

Σέκερης (Γεώργιος)· ἀδελ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φὸς τοῦ προηγ. καὶ ἐν τῶν ὁραστηριωτέρων μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ εἷς ἅμα τῶν πολυμαθεστάτων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του, ἀρχηγὸς τῆς ἐπαρχίας Τριπολιτσᾶς, μεγάλως δράσας κατὰ τὸν ἀγῶνα. Ἤρίστευσε τὴν 9 Μαρτίου ἔξωθεν τῶν Πατρῶν καὶ εἶτα ἐναντίον τοῦ Δράμαλη μετὰ τοῦ Πλαπούτα. Ἀπέθ. ἐκ δεινῆς νόσου ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Κλένιας.

Σεκιάρης (Σ ά β β α ς)· ἐγεν. ἐν Χίῳ, ἐθρήνησε δὲ δι' ὁμοιοκαταλήκτων στίχων τὴν ἐν ἔτει 1695 ὑπὸ τῶν Τούρκων γενομένην ἅλωσιν τῆς Χίου. Τὸ ποίημα τοῦτο ἐσῴζετο μέχρι τοῦ 1822 ἐν τῷ ἐν Χίῳ ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου (Σεκιάρη).

Σεκιούμπ· Σ έ κ ο υ μ π ο υ ς - ἄ γ γ έ ρ, ἐλώδης χώρα τοῦ Λατίου μεταξὺ τοῦ Ἀμυκλαίου κόλπου καὶ τοῦ Φοῦνγι, παρῆγεν οἶνον ἐξυμνούμενον ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου καὶ Στράβωνος Ἐπὶ τῶν χρόνων Πλινίου τοῦ Πρεσβυτέρου ἡ φήμη τούτου κατέπεσε.

Σέκκενδορφ· (Γ κ (- Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς δ έ) ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Φραγκονίᾳ, 1626—1692, ὑπῆρξεν ἀκόλουθος εἶτα ὑπουργὸς καὶ σφραγιδοφύλαξ Ἐρνέστου τοῦ Εὐσεβοῦς, δουκὸς τῆς Γόθας, εἶτα τοῦ Δουκὸς τοῦ Σαξ-Ζειτς, καὶ τέλος σφραγιδοφύλαξ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χάλης. Πλὴν ἄλλων ἔργων αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ «Ὑπόμνημα Ἱστορικὸν καὶ ἀπολογητικὸν τοῦ Λουθηρανισμοῦ» κλπ.

Σέκκενδορφ· (Φ ρ ε ι δ.-Ἔ ρ ρ ί κ ο ς κόμης δέ), στρατάρχης Γερμανὸς ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Καϊνιξβεργ τῆς Φραγκονίας, 1673—1763, ὑπηρέτησεν ἐν Πρωσσίᾳ, εἶτα δὲ τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας Αὔγουστον Α', τοὺς αὐτοκρ. Κάρολον Ϛ' καὶ Κάρολον Ζ', ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τὸν πρίγκηπα Εὐγένιον κατὰ τὸν περὶ διαδοχῆς τῆς Ἱσπανίας πόλεμον. Διορισθεὶς ὑπὸ Καρόλου Ϛ' πρέσβυς παρὰ τῷ αὐτοκρ. Φρειδ. Γουλιέλμῳ κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς Ἀγγλίας συμμαχίας. Ἀναπληρώσας τὸν πρίγκηπα Εὐγένιον μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κατὰ τῶν τούρκων πολέμου, ἔσχεν ἀποτυχίας τινάς, διὸ καὶ περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν (1737). Δυσαρεστηθεὶς κατὰ τῆς Αὐστρίας μετὰ τὸν θάνατον Καρόλου τοῦ Ϛ' προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν ἀντίζηλον τῆς θυγατρός του Μαρίας Θηρεσίας ἐκλέκτορα τῆς Βαυαρίας, ἐκλεχθέντα ὑπὸ τὸ ὄνομα Κάρολος Ζ'. Ἀνέκτησεν ἐν ὀνόματι τοῦ ἡγεμόνος τούτου τὴν Βαυαρίαν καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς Μόναχον (1744). Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, συνωμολόγησεν ὑπὲρ τοῦ νέου ἐκλέκτορος τῆς Βαυαρίας, τοῦ υἱοῦ του, τὴν συνθήκην τοῦ Φύσσεν τὸ 1745, δι' ἧς συνεφιλιοῦτο πρὸς τὴν Αὐστρίαν. Εἶτα ἀπέσχε πάσης δράσεως.

Σέκκι (Γ κ ι ώ ν - Π ι έ τ ρ ο)· σοφὸς Ἰησουίτης, ἀντεπιστέλλων τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας, 1798-1856, καθηγητὴς τῆς ἑλληνικῆς καὶ βιβλιοφύλαξ ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Λυκείῳ. Ἐπιδεδομένος μετὰ ζήλου εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἐθνικῆς καὶ Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας, τῆς Ἑρμηνευτικῆς, τῆς Ἐκκλησ. ἱστορίας καὶ τῆς φιλολογίας, κατέλιπε πολυάριθμα ἔργα περὶ πασῶν τῶν ἀνωτέρω ἐπιστημῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σέκκι (Ἄγγελος)· ἰησουίτης καὶ ἀστρονόμος Ἰταλός, ἀντεπιστέλλων τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας, ἐγεν. ἐν Ρηγίῳ (Ρέτζιο), 1818—1878, ἐδίδαξε πρῶτον τὰ μαθηματικὰ ἐν τῷ Ἰησουητικῷ ἰνστιτούτῳ τῆς Βασιγκτῶνος, εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς Ρώμην ἔνθα διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Ρωμ. λυκείου. Ἐπεδόθη ἰδίᾳ εἰς τὴν μελέτην τοῦ Ἡλίου. Συνέγραψε δὲ ἄξια λόγου ἀστρονομικὰ συγγράμματα, ἰδίᾳ περὶ Ἡλίου, «Μετεωρογραφίαν» κλπ.

Σέκκιγγεν· Σάνκτσιο, πόλις τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης ἐπὶ νήσου τοῦ Ρήνου· ἀπετέλει ποτὲ μέρος τῆς Σουηβίας. Τὸ χαρίεν ποίημα τοῦ Σχέφφερ «Ἡ σάλπιγξ τῆς Σέκκιγγεν», τὸ τόσον ἐν Γερμανίᾳ δημοτικόν, κατέστησε τὴν πολίχνην ταύτην ἀληθῶς περιώνυμον.

Σεκλέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Νόρδ, 10 χλμ. πρὸς Ν. τῆς Λίλλης, κάτ. 6.250, βιομηχανία ποικίλη, ἐριουργία καὶ στυπειουργία, ἐλαιοποιία κλπ. Ἱδρυθη τὸν ς' αἰῶνα, ἦν δὲ πρωτ. τῆς Μελαντουά, μικρᾶς χώρας τῆς Βαλλονικῆς Φλάνδρας. Ἐνταῦθα οἱ Αὐστριακοὶ ἡττήθησαν ὑπὸ τῶν Γάλλων τῷ 1794.

Σέκλιζα· χ. τοῦ δήμου Ἰτάμου τῆς Καρδίτσης, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ζογλόπι. Κάτ. 427. Ἐγγὺς εὑρηται τὸ Μετόχι τῆς Σέκλιζας «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου».

Σέκουλα· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Τριφυλίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ζάχας. Κάτ. 235.

Σεκουλάριοι, ἤτοι **Ἐπαιώνιοι**· Ἀγῶνες· εἰσήχθησαν ἐν Ρώμῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιμοῦ τινος (455 π. Χ.)· κατὰ τούτους ἔθυον ἐν νυκτὶ εἰς τὰς ὑποχθονίους θεότητας, ἀλλ' αἱ τελεταὶ αὗται δὲν ἐτελοῦντο τακτικῶς. Ἐγένοντο κατὰ τὰ ἔτη 509, 449, 249, 149, 17 π. Χ. καὶ 47, 87, 147, 204, 247, 277, 363 καὶ 404 μ. Χ. Διήρκουν τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς κυρίως ἐποίουν ἐπικλήσεις, ἔψαλλον ᾄσματα, διένεμον εἰς τὸν λαὸν σῖτον, κυάμους καὶ θεῖον πρὸς ἀπολύμανσιν, ἐτέλουν δὲ καὶ κατάκλισιν τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν ἐπὶ κλινῶν (λεκτιστέρναμ). Ἐπὶ Αὐγούστου ἐγένοντο πομπωδέστεραι (17 μ. Χ.), κατ' αἴτησιν δ' αὐτοῦ ὁ Ὁράτιος ἔγραψεν ᾠδὴν ἐπαιώνιον, ᾀσθεῖσαν μέχρις ἡμῶν. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἀφιερωμένοι ἐν ἀρχῇ εἰς τὰς νυκτίους θεότητας Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, καθιερώθησαν εἶτα καὶ εἰς τὰς θεότητας τῆς ἡμέρας Ἀπόλλωνα καὶ Ἀθηνᾶν.

Σεκουλέχο· λίμνη τῶν γαλλ. Πυρηναίων τοῦ νομοῦ Ἄνω-Γαρόννα εἰς ὕψος 1500 μ., ἐξ ἧς ἐκρέει ὁ χείμαρρος Ὄο, παραπόταμος τῆς Πίκ. Ἡ λίμνη αὕτη ὁσημέραι πληροῦται.

Σεκούος· (Διονύσιος-Φραγκίσκος), ἱστορικὸς ἐκ Παρισίων, 1691—1754, δικηγόρος ἐν τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ, προετίμησεν ὅμως νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἱστορικὰς μελέτας. τῷ δὲ 1722 ἐγένετο ἡ εἰσδοχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῶν Ἐπιγραφῶν. Ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῦ βίου του ἀπώλεσε τὴν ὅρασιν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐργασίας· ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ δ' Ἀγγεσὼ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπὸ τοῦ Λωριὲς ἀρξαμένης συγγραφῆς ατῶν διαταγμάτων τῶν βατιλέων τῆς Γ' γεννεᾶς» ἦν ὅμως δὲν ἐπέρανε. Συνέγραψεν ἱστορίαν Καρόλου τοῦ Κακοῦ» καὶ σοφὰ «Ὑπομνήματα» ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιγραφῶν.

Σὲλ (Λέ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἴλλ-ἐ-Βιλαίν. Κάτ:680.

Σελᾶ· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Καρπενήσιον. Κάτ: 112.

Σελακόβσκυ (Φραγκ.-Λαδίσλαος), τσέχος ποιητής, ἐδημοσίευσε «Ποιήσεις» καὶ «Δημοτικὰ ᾄσματα», τὴν «Ἠχὼ τῶν ρωσ. ᾀσμάτων», τὴν «Ἠχὼ τῶν Τσεχικῶν» κλπ. Θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῶν Πανσλαυϊστικῶν δογμάτων, διηύθυνε τὴν ἐφημερίδα «Οἱ Νέοι Τσέχοι». Διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Τσεχικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πράγας 1835, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐπαύθη τῇ αἰτήσει τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Πολωνίας συμπαθείας του. Ἀναδιορισθεὶς εἶτα ἐν Βρεσλάου καὶ εἶτα ἐν Πράγᾳ 1849, ἐξέδωκε πλὴν ἄλλων καὶ συλλογὴν Σλαυϊκῶν ἀποφθεγμάτων.

Σελαδίας δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Λακεδαίμονος, καὶ ἤδη νομοῦ, πρωτ. Βρουλιά. Ἄλλα χ. Βουτιᾶνοι, Θεολόγος, Καλύβια, Κλαδά, Κονιδίτσα, Κοπετέϊκα. Κάτ. 2,855.

Σὲλδ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Τρουγὲρ ἐν τῷ νομῷ Ἀβεϋρόν. Μῆκ: 42 χλμ.

Σελδζουκίδαι· τουρκικὴ δυναστεία, βασιλεύσασα τῆς Περσίας καὶ προδιατελέσασα οἱονεὶ αὐλαρχίς τῶν ἀνακτόρων τῶν χαλιφῶν Ἀββασιδῶν. Ἱδρύθη τὸ 1037 ὑπὸ τοῦ Θογρυλβέη, ἐγγόνου τοῦ Σελδζούκ, ἐσβέσθη δὲ λήγοντος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος.

Σελέγγα· ποτ. τῆς Ἀσίας πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων Χαγγάϊ (Κίνα) καὶ χυνόμενος εἰς τὴν ρωσικὴν (σιβηρικὴν) λίμνην Βαϊκάλ. Δέχεται τὸν Ὄρκχον, τὸν Χίλοκ, τὸν Οὖδα καὶ τὸν Τσικόϊ. Μῆκ. 1,000 χλμ.

Σελιγοῦδι· χ. τοῦ δήμου Μελιτίνης τῆς Λακεδαίμονος. 1 ὥρ. ἀπὸ Ἁγ-Νικολάου. Κάτ: 340.

Σελεστῖνος Α' (Ἅγιος)· πάπας, (422—482)· κατεδίκασε τὰ δόγματα τοῦ Νεστορίου διὰ τῆς συνόδου τῆς Ἐφέσου (430), ἀπέστειλεν ἱεραποστόλους εἰς Ἰρλανδίαν καὶ εἰσήγαγε τὴν συνήθειαν νὰ ᾄδωνται οἱ ψαλμοὶ τοῦ Δαυΐδ. Ἑορτ. τῇ 6 Ἀπριλίου.

Σελεστῖνος Β'· ἐγεν. ἐν Τσιτὰ δὲ-Καστέλλο (ἐν Τοσκάνῃ), ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη Γκὶ δοὺ Κάστελ πρὸ τῆς ἀναρρήσεώς του διεδέχθη δι' Ἰννοκέντιαν τὸν Β' τὸ 1143, ἀποκατέστησε τὴν ἡσυχίαν ἐν Ρώμῃ μετὰ τὰς ταραχὰς τὰς ὑποκινηθείσας ὑπὸ τοῦ Ἀρνὼδ-Βρέσκια, ἀπέθανεν ὅμως τὸ ἐπακόλουθον ἔτος. Σῴζονταί τινες «Ἐπιστολαί» του ἐν τῇ «Συλλογῇ τῶν Παπ. Ἐπιστολῶν» τοῦ Κώνσταντος.

Σελεστῖνος Γ'· Ρωμαῖος γνωστὸς τὸ πρῶτον ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρδινάλιος «Ὑάκινθος», πάπας (1191—1198), ἐξελέγη ὀγδοηκονταπενταέτης. Ἔχρισε τὸν αὐτοκράτορα Ἑρρῖκον ΣΤ' μετὰ τῆς αὐτοκρατείρας Κωνσταντίας ἀλλ' ἀφώρισεν αὐτὸν τὸ 1194

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

διότι ἐκράτει αἰχμάλωτον τὸν Ριχάρδον ἐπανακάμψαντα ἐκ τῆς Σταυροφορίας, ἀπεδοκίμασε τὸ διαζύγιον τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου, ἔδωκε δὲ τὴν Σικελίαν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἑρρίκου Φρειδερῖκον, ὑπὸ τὸν ὅρον ὑποτελείας φόρου εἰς τὴν Ἁγίαν Ἕδραν, ἐκήρυξε σταυροφορίας καὶ ἐνεθάρρυνε πάσῃ δυνάμει τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῶν. Ἐν τῇ «Συλλογῇ τῶν παπικῶν ἐπιστολῶν» τοῦ Κώνσταντος ὑπάρχουσι 17 ἐπιστολαὶ αὐτοῦ.

Σελεστῖνος Δ'· Ζοφφρουά ὁ ἐ-Καστιλιόνε, ἐξελέγη τὸ 1241, ἀπέθανε δὲ 18 μετὰ τὴν ἐκλογήν του ἡμέρας.

Σελεστῖνος Ε' (ἅγιος), Πέτρος ὁ ἐ-Μορόν, ἐγεν. ἐν Ἀπουλίᾳ ἐξελέγη τὸ 1294, ἐν ἡλικίᾳ 79 ἐτῶν, ἀνῆκεν εἰς τὸ τάγμα τῶν Βενεδικτίνων, ἐν ᾧ εἰσήγαγε τὴν φερώνυμον μεταρρύθμισιν· ἔζη ἐν κελλίῳ διάγων αὐστηρότατον μοναχικὸν βίον, ὅτε ἐκόμισαν αὐτῷ τὴν παπικὴν τιάραν. Ἄπειρος τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου, συνηθάνθη ἐντὸς μικροῦ τὴν ἀνεπάρκειάν του καὶ παρητήθη πέντε μῆνας μετὰ τὴν ἐκλογήν του. Βονιφάτιος Η' ὁ διάδοχος αὐτοῦ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Φουμὸν ἐν Καμπανίᾳ, ἔνθα μετὰ διετίαν ἀπέθανεν. Κλήμης ὁ Ε' ἐκανόνισεν αὐτὸν καὶ κατέταξεν ἐν τοῖς ἁγίοις. Τιμᾶται τῇ 19ῃ Μαΐου.

Σελεστῖνος· ἀντιπάπας, ἐκλεγεὶς τὸ 1124, παρέμεινεν ἐν τῇ ἁγίᾳ ἕδρᾳ 24 μόνον ὥρας, παραχωρήσας ταύτην εἰς Ὀνώριον τὸν Β'.

Σελεστῖνοι (οἱ)· τάγμα μοναχικόν, ἱδρυθὲν τὸ 1254 ὑπὸ τοῦ Π ἑ τ ρ ο υ δ ὲ-Μ ο ν ό ν, εἶτα Πάπα Σελεστίνου Ε' ἠκολούθει μετά τινων μικρῶν διαφορῶν τοὺς κανόνας τοῦ Ἁγ. Βενεδίκτου. Τὸ πρῶτον μοναστήριον αὐτοῦ ἱδρύθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ματζέλλα, ἐν Ἀβρουζίοις. Εἰσήχθησαν εἰς Γαλλίαν ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Καλοῦ τὸ 1300, διελύθη δὲ τὸ 1778, ἕνεκα τῆς διαφθορᾶς εἰς ἣν περιέπεσεν. Ἡ κυριωτέρα κατοικία αὐτῶν ἐν Παρισίοις ἦν ὄπισθεν τοῦ ὁπλοστασίου ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος, ὅπερ καὶ νῦν ἔτι καλεῖται «κρηπίδωμα τῶν Σελεστέν».

Σελέστιος· αἱρεσιάρχης, ἐγεν. ἐν Καμπανίᾳ τὸν Δ' αἰῶνα, ἠρνεῖτο τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα καὶ ἐδίδασκε περὶ ἐλευθερίας δόγματα παρεμφερῆ πρὸς τὰ βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Πελαγίου διαδιδόμενα. Ἀφωρίσθη μετὰ τοῦ Νεστορίου ὑπὸ τῆς ἐν Ἐφέσῳ συνόδου τὸ 430.

Σελέτος (Δ η μ ή τ ρ ι ο ς)· ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχ. Ἀρκαδίας (Τριφυλίας), ἐκγυμνασθεὶς τὰ πολεμικὰ ἐν τοῖς ἀγγλικοῖς τάγμασι τῆς Ζακύνθου. Κατελθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἅμα ἐκραγέντος τοῦ ἀγῶνος, ἐχρησίμευσεν ὡς ἔμπειρος τὴν τέχνην τοῦ πολεμεῖν τὰ μάλιστα κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Νεοκάστρου (Πύλου), ἠκολούθησε δ' εἶτα τὸν Κολοκοτρώνην πανταχοῦ μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Ναυπλίου.

Σελεύκεια· ὄνομα διαφόρων ἀρχ. πόλεων ἃς ἵδρυσεν ὁ Σέλευκος.

Σελεύκεια· ἡ ἐπὶ Τίγριδι πόλ. τῆς Βαβυλωνίας.

Σελεύκεια ἡ Πιερία· πόλ. τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σελεύκεια ἡ Τραχεῖα· πόλ. τῆς Κιλικίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ.

Σελεύκεια ἡ ἐν Παμφυλίᾳ· μεταξὺ τῆς Σίδης καὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος.

Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ· ἡ ὕστερον Σελευκόβηλος, δυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐν Συρίᾳ, ἴσως εἰς τὴν θέσιν τοῦ νῦν φρουρίου Σεϊζούν.

Σελεύκεια παρὰ τῇ λίμνῃ Σαμαχωνίτιδι κατὰ τὰ βόρεια τῆς Παλαιστίνης.

Σελεύκεια ἡ Σιδηρᾶ· κατὰ τὰ βόρεια μεθόρια τῆς Πισιδίας, πιθανῶς πλησίον σιδηρωρυχείων.

Σελευκίδαι (311—64 π. Χ.)· δυναστεία μακεδονική, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Ὅρα κατωτέρω: Σέλευκος.

Σέλευκος· ὁ ἐπικληθεὶς Νικάτωρ ἢ νικητής, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, γεννηθεὶς τὸ 357 ἢ 356 π. Χ., εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Συρίας. Μετὰ 32 ἐτῶν βασιλείαν καὶ ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν ἐδολοφονήθη ἐν Λυσιμαχείᾳ ὑπὸ τοῦ προστατευομένου του Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ.

Σέλευκος ὁ Β'· ὁ κατ' εἰρωνείαν ἐπικληθεὶς Καλλίνικος, βασιλεύσας τῆς Συρίας ἀπὸ 247—227 π. Χ. πολεμῶν ἀδιακόπως κατὰ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ τοῦ Ἀρσάκου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ἐπὶ τέλους, ἀπέθανεν ἐλεεινῶς.

Σέλευκος ὁ Γ'· ὁ ἐπικληθεὶς Κεραυνὸς βασιλεύσας ἐπὶ τρία ἔτη καὶ δηλητηριασθεὶς ὑπό τινων συνωμοτῶν.

Σέλευκος ὁ Δ', ὁ Φιλοπάτωρ· βασιλεύσας ἀπὸ 187—176 π. Χ. καὶ δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ἡλιοδώρου.

Σέλευκος ὁ Ε'· υἱὸς τοῦ Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας τῆς Συρίας τὸ 125 π. Χ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας μητρός του Κλεοπάτρας.

Σέλευκος ὁ Ϛ', ὁ Ἐπιφανὴς πρεσβύτερος υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Γρυποῦ, βασιλεύσας τῆς Συρίας περὶ τὸ 97 π. Χ. καὶ διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς.

Σέλευκος ὁ Κυβιοσάκτης· ἀνὴρ ποταπῆς καταγωγῆς Σελευκίδην ὅμως ἑαυτὸν καλῶν, οὗ ἕνεκα οἱ ἀλεξανδρεῖς ἐξελέξαντο αὐτὸν τὸ 85 π. Χ. ὡς σύζυγον τῆς νεαρᾶς αὐτῶν βασιλίσσης Βερενίκης, θυγατρὸς τοῦ ἐξωσθέντος Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, ἥτις ὅμως τόσον ἀπεστρέφετο αὐτὸν ὥστε μετά τινας ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου διενήργησε τὸν στραγγαλισμὸν αὐτοῦ.

Σέλευκος· υἱὸς τοῦ ἱστοριογράφου Μνησιπτολέμου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, παιητὴς ἐλαρῶν ἁρμάτων.

Σέλευκος· γραμματικὸς Ἀλεξανδρῖνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 100 π. Χ. καὶ ἐπικληθεὶς Ὁμηρικός.

Σέλευκος· ἀστρονόμος γεννηθεὶς ἐν Σελευκίᾳ καὶ ζῶν κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατ.

Σελήμ-Τσαούσι ἢ **Παληοχῶρι**· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος τῆς Ἠλείας, 3/4 ὥρ. ἀπὸ Γαστούνης· κάτ. 296.

Σελήνη· θυγ. τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας, ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λατρευομένη ὡς θεὰ τοῦ νυκτερινοῦ φωτὸς, μήτηρ 50 θυγατέρων ἐκ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Σελιάνα· πρωτ. τοῦ δήμου Φελλόης τῶν Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 9 ὥρ. Ἑλλην. σχολεῖον· κάτ. 761.

Σέλιανη· χ. τοῦ δήμου Ὁμιλαίων τῆς Φθιώτιδος, 5 ὥρ. ἀπὸ Γαρδίκι. Κάτ: 911.

Σελίγγενστατ· κωμόπ. τῆς γερμαν. Ἔσσης-Δάρμστατ, ἐπὶ τοῦ Μάϊν. Ὑφαντουργεῖα κλπ. Κάτ: 4,000.

Σελὶμ ὁ Α'· 1512—1520, σουλτᾶνος τῶν Τούρκων· ἐδηλητηρίασε τὸν πατέρα του Βαγιαζήτ τοῦ Β' καὶ ἐξωλόθρευσε τοὺς δύο μεγαλειτέρους ἀδελφούς του· κατέκτησεν εἶτα τὴν Συρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, ὑπέταξε τὰς ἀραβικὰς φυλὰς καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ τελευταίου Χαλίφου, πεσόντος εἰς χεῖράς του, τὰς κλεῖς τῆς Μέκκας καὶ τὴν σημαίαν τοῦ Μωάμεθ. Θανών, ἀφῆκε τὸν θρόνον τὸ υἱῷ του Σολιμὰν Β', τῷ Μεγαλοπρεπεῖ.

Σελὶμ ὁ Β'· σουλτᾶνος τῶν Τούρκων ἀπὸ 1566—1674, ἀφήρεσε τὴν Κύπρον ἀπὸ τῶν Βενετῶν, ἀλλ' ἡττήθη ὑπὸ τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου τὸ 1571.

Σελὶμ ὁ Γ'· σουλτᾶνος ἀπὸ 1789—1808, ἐγένετο ἀφορμὴ γενικῆς τῶν λαῶν του ἐξεγέρσεως, θελήσας νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὸ στράτευμα, ἐξεθρονίσθη, ἐφυλακίσθη καὶ ἐστραγγαλίσθη κατόπιν διαταγῆ τοῦ διαδόχου του Μουσταφᾶ τοῦ Δ'.

Σέλιμνος κοινῶς **Ἰσλίδν**· μία τῶν σημαντικωτάτων π. τῆς Ἀνατολ. Ρωμυλίας (Βουλγαρία), ἐπὶ παραποταμίσκου τοῦ Τούντζα, ΒΑ τῆς Φιλιππουπόλεως πρὸς τὰς ὑπωρείας τοῦ Μικροῦ-Αἵμου. Ἀριστα ἐριουργεῖα καὶ ὁπλοποιεῖα, μεγάλοι ροδῶνες. Κάτ: 25,000.

Σελίμογλου· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας, ὀλίγον ἔξω τῶν Τρικκάλων. Κάτ. 68.

Σελίνια· ἀγροικία: τῆς νήσου Σαλαμῖνος, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 10.

Σελινίτσα· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς, 1 ὥρ. ἀπὸ Πλάτσας, κάτ. 154· τελωνοφυλακεῖον.

Σελινοῦντος δῆμος (ἐπαρχ. Κυνουρίας, νομ. Ἀρκαδίας), πρωτ. θερ. Κοτμᾶς χειμ. Πούληθρα. Ἄλλα χ. Ἅγ. Γεώργιος, Κουνουπιά, Μαργή, Νεοχώρι, Πελετά, Πηγάδιαν, Τσιτάλια, Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Ἐλώνης· κάτ. 2,517.

Σελινοῦς· ποτ. ἢ πολ. ἔνθα παράγονται σέλινα.

Σελινοῦς· ποτ. τῆς Ἠλιδος, ρέων παρὰ τὴν Σκιλλοῦντα.

Σελινοῦς· ποτ. τῆς Ἀχαΐας πηγάζων ἀπὸ τοῦ ὄρους Λαμπείας καὶ ἐκβάλλων μεταξὺ Αἰγίου καὶ Ἑλίκης.

Σελινοῦς· πόλ. παράλιος τῆς Κιλικίας ἐπὶ ἀποτόμου βράχου κειμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέναντι ἐξ ἀποπληξίας ὁ Τραϊανος.

Σελιούν· ποτ. τῆς Γαλλίας χωνόμενος εἰς τὸν ὅρμον Μόν-Σαίν-Μισέλ· μῆκ. 80 χλμ.

Σέλιστα ἢ **Ζήλιστα**· θερινὴ κωμ. τοῦ δήμου Ὀρεινίας τῆς Ναυπακτίας, 14 ὥρ. ἀπὸ Ναυπάκτου καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

2 ὥρ. ἀπὸ τῆς χειμερινῆς πρωτ. τοῦ δήμου Βοΐτσας. Κάτ: 333.

Σέλιτσα· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων τῆς Εὐρυτανίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Κρικέλλου. Κάτ: 156.

Σέλιτσα· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Ἀνατ. Λακωνικῆς, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Σκουτάρι. Κάτ: 16.

Σελίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Κάμπου. Κάτ: 581.

Σελίτσανη· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς ΒΑ Θεσσαλίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγυιᾶς. Κάτ: 1,438.

Σέλκιρκ· σκῶτος ναυτικός, ὅστις ἐγκαταλειφθεὶς τὸ 1705 ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἰωάννου-Φερνανδὲς, ἔζησε μόνος ἐν αὐτῇ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη καὶ ἓξ μῆνας, αἱ περιπέτειαι δὲ τοῦ ὁποίου ἔλωκαν εἰς τὸν Δανιὴλ Δὲ-Φόε τὴν ἰδέαν τοῦ διδακτικοῦ μυθιστορήματος «Ροβινσὼν-Κροῦσος».

Σέλκιρκ· πολίχνη τῆς Σκωτίας ἐπὶ τοῦ Ἔττρικ, ΝΑ τοῦ Ἐδιμβούργου· πρωτ. ὁμωνύμου κομητείας. Κάτ. 6,500.

Σέλλ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ, χυνόμενος εἰς τὸν Σκάλδιν, ἀφ' οὗ δεχθῇ τὸν Ρισμόν· μῆκ. 45 χλμ.

Σέλλ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν ἐ-Λοάρ, χυνόμενος εἰς τὸν Ἀρροῦ. Μῆκ: 28 χλμ.

Σέλλ· σταθμὸς λουτρῶν ἐν Ἀρδέσῃ τῆς Γαλλίας, δήμῳ Ρομπόν, ἔχει 50 κατοίκους. Ὕδατα θερμὰ καὶ ψυχρά, μικτὰ ὑπανθρακοῦχα ἢ σιδηροῦχα θειοῦχα, περιέχοντα ἀνθρακοῦχον ὑδρογόνον.

Σέλλ-σὺρ-Μπέλλ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ντὲ-Σέβρ. Κάτ: 1700. Λείψανα μονῆς τῶν Γενοβεφίνων, ἧς τελευταῖος τιτλοῦχος ὑπῆρξεν ὁ Ταλλεϋράν.

Σέλλ-σὺρ-Σιέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοὰρ-ἐ-Σιέρ. Κάτ: 4,700.

Σελ(λ)ᾶ· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Ραφτοπούλου· κάτ. 365.

Σελλᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν, 1 1(2 ὥρ. ἀπὸ Καλύβια-Σαλμενίκου· κάτ. 246.

Σελλάδες· χ. τοῦ δήμου Πέτα τῆς Ἄρτης, 1 3(4 ὥρ. ἀπὸ Ἄρτης· κάτ. 594.

Σέλλος· ποτ. τῆς Μεσσηνίας.

Σελλασία· πόλ. ὀχυρὰ τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Οἴνου.

Σελλασία ἢ Σελασία· π. τῆς ἀρχ. Λακωνίας ὅπου Ἀντίγονος ὁ Δώσων, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἐνίκησε Κλεομένην τὸν Γ' βασιλέα τῆς Σπάρτης τὸ 222 π. Χ. Ἐκ ταύτης ὠνομάσθη ὁ σημερινὸς δῆμος Σελασίας (βλ. λ.).

Σελλήεις· ποτ. τῆς Ἠλείας ἐκβάλλων μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Σελλήεις· ποτ. τῆς Σικυωνίας.

Σελλήεις· ποτ. τῆς Τρῳάδος, ρέων παρὰ τὴν πόλιν Ἀρίσβην.

Σελλί· χ. δήμ. Χρωμοναστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης), κάτ. 174.

Σελλιά· χ. δήμ. Βάμου, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοίκ. Σφακίων (Κρήτης)· κάτ. 171.

Σελλιά· χ. δήμ. Καντάνου,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

έπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων (Κρήτης)· κάτ. 30.

Σελλιά· πρωτ. τοῦ δήμου Φοινικος, έπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ: 500.

Σελλιέ (Δομ. Ρεμί)· σοφὸς Βενεδικτῖνος, ἐγεν. 1680 ἐν Βὰρ-λὲ-Δυκ, ἀπ. 1761 ἐν τῇ μονῇ τοῦ Φλαβινγύ, ἧς ἦτο ἡγούμενος. Συνέγραψε «Γενικὴν ἱστορίαν τῶν ἁγίων καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων».

Σελλιέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰούρα. Σιδηρωρυχεῖα. Κάτ: 1,560.

Σελλοί· ὀρεσίβιοί τινες, γυμνόποδες κατὰ γῆς κοιμώμενοι, παναρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ οὓς καὶ τὸ ἱερὸν πρῶτοι ἐλέγοντο ἱδρύσαντες, ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν.

Σέλλος· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων τῆς Εὐρυτανίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Κρικέλλου. Κάτ: 200.

Σέλλος· θέσις τοῦ δήμου Ἀποδοτίας τῆς Ναυπακτίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Μεγάλα-Λομποτινά.

Σέλμπυ· μικρὸς λιμὴν τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τοῦ Οὖς εἰς τὰ ΝΑ τῆς Γόρκης. Ναυπηγεῖα.

Σελόμμ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοὰρ-ἐ-Σὲρ. Κάτ 860.

Σελόνζέϋ· πρωτ.δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δ' Ὀρ. Κατέργαστήρια ὀρειχάλκου, κλειθροποιεῖα, οἰνοπνευματοποιεῖα, ἐριουργεῖα. Κάτ: 1,330.

Σελ(ς) (Ἰάκωβος-Μαρτῖνος)· κηποκόμος, ἐγεν. ἐν Βερσαλλίαις, 1743-1806, ἦτο εἰσπράκτωρ τῶν διαπυλίων ἐν Παρισίοις τὸ 1789. Ἀλλὰ καταργηθείσης τῆς θέσεώς του κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἐφύτευσε βοτανικὸν κῆπον, ἐν ᾧ ἐκαλλιέργησε ξένα φυτὰ χάριν ἐμπορίου, συνετέλεσε δ' οὕτω εἰς τὴν διάδοσιν αὐτῶν. Ἐξελέγη μέλος ἀγροτ. τμήματος τοῦ Ἰνστιτούτου ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του καὶ τῆς «Γεωργικῆς Ἑταιρείας», ἐδημοσίευσε δὲ ἐπὶ διαφόρων κλάδων τῆς ἐπιστήμης ταύτης χρησιμώτατα μαθήματα.

Σέλτζα· χ. τοῦ δήμου Προσχίου τῆς Ναυπακτίας, 1 1/4 ἀπὸ Πλατάνου· κάτ. 131.

Σέλτς· ποτὲ πρωτ. γαλλ. δήμου, ἤδη κωμόπ. τῆς γερμανικῆς Ἀλσατίας. Κάτ: 2,100.

Σέλτς ἢ Νιδερσέλτερς· κωμόπ. τοῦ γερμ. Νασσάου ἐπὶ τοῦ Ἔμς, ἔχουσα πηγὰς ὕδατος πλουσίου εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὕδωρ τοῦ Σέλτς», ὅπερ ὅμως καὶ εὐχερῶς ἀτομιμούμενον εὑρηται ἐν τῷ ἐμπορίῳ συνήθως τεχνητόν. Κάτ: 2,000.

Σέλτσμπαχ· ποτ. τῆς Ἀλσατίας χυνόμενος εἰς τὸν παραπόταμον τοῦ Ρήνου Λάουερμπαχ. Μῆκ: 35 χλμ.

Σελίνου· ἐπαρχ. διοικ. Χανίων (Κρήτης), ἔχουσα δημ. 3 Καμπανοῦ (Λάκου Ζγουράφου) κάτ. 2,451), Καντάνου (κ. 2,452), Παλαιοχώρας (κ. 2,732), χωρία 67 καὶ ὁλ. πληθ. 7,635.

Σέμ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ. Σιδηρωρυχεῖα. Κάτ. 410.

Σεμάνζ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδέας, χυνόμενος εἰς τὸν Λάϊ. Μῆκ. 40 χλμ.

Σεμὲ (Θεόφιλος-Λιμὲ-Λιμίλιος)· 1824—1886, δια-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρεπὴς γάλλος μουσουργός, οὗ ἔξοχον σύνθεμα αἱ «Ἱσπανικαὶ Νύκτες».

Σεμέλη· κόρ. τοῦ Κάδμου, βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξαίσιον κάλλος της. Ἐνῷ δὲ ἦτο ἔγκυος, παρεπείσθη ὑπὸ τῆς Ἥρας καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν Δία μετὰ πάσης αὐτοῦ τῆς λαμπρότητος ὡς ὅτε προσήρχετο εἰς τὴν Ἥραν. Ὅτε δὲ ἐπείσθη ὁ Ζεὺς καὶ τὸν εἶδεν ἡ Σεμέλη φοβερὸν καὶ κεραυνοφόρον ἀπέθανεν ἐκ τρόμου. Λαβὼν δὲ ὁ Ζεὺς τὸ ἀγέννητον εἰσέτι βρέφος τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν κνήμην του καὶ ὅταν ἐγεννήθη τὸ ὠνόμασε Διόνυσον, τὴν δὲ Σεμέλην ἔφερε μετὰ ταῦτα ὁ υἱός της εἰς τὸν Ὄλυμπον μετονομασθεῖσαν Θυώνην.

Σεμέλλ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Βαλλιέρ (νομὸς Ἰούρα).

Σεμέν· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ, καταρρέων ἐκ τοῦ ὄρους Πιλάτου (1028 μ.) καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Λίγηρα. Μῆκ. 43 χλμ.

Σεμένδρια· ἰσχυρὸν φρούριον τῆς Σερβίας εἰς τὰ ΝΑ τοῦ Βελιγραδίου καὶ ὑπερθεν τοῦ Δουνάβεως οὗ δεσπόζει περὶ τὴν εἰς αὐτὸν ἐμβολὴν τοῦ Μοράβα. Εἶνε ἕδρα τοῦ Σέρβου ἀρχιεπισκόπου, ἔχει δὲ ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ 6,000 κατ.

Σεμικλῆ· χ. τοῦ δήμου Εὐῦδρίου τῆς Θεσσαλίας, 1 3/4 ὥρ. ἀπὸ Κουσγουνάρι· κάτ. 358.

Σεμίν· χειμαρροπόταμος τοῦ γαλλ. Ἰούρα, χυνόμενος εἰς τὴν Βαλσερίνην. Μῆκ. 24 χλμ.

Σεμινάρα· κωμόπ. τῆς Ἰταλίας. ΒΑ τοῦ Ρέντζιο καὶ παρὰ τὴν Τυρρηνικήν, ὅπου οἱ Γάλλοι ἡττήθησαν τὸ 1503 ὑπὸ τοῦ Γονζάλβου τῆς Κορδούης, ὃν εἶχον νικήσει ἐνταῦθα τὸ 1495. Κάτ: 3,200.

Σεμιπαλατίνσκ· ὀχυρὰ π. τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας ἐπὶ τοῦ Ἰρτίς. Ὀρυχεῖα πολυτίμων λίθων εἰς τὰ πέριξ, ὧν τὸ ἐμπόριον ἐνεργεῖται διὰ καραβανίων ἀκόμη. Κάτ. 11,000.

Σεμίραμις· ἀρχαία βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων περὶ τὸ ἔτος 2,182 π. Χ. σύζυγος τοῦ βασιλέως Νίνου, περὶ τῆς γεννήσεως τῆς ὁποίας καὶ τῶν λοιπῶν περιστατικῶν τοῦ βίου της διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπάρχουσι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Σεμίραμις· ἑτέρα βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, σύζυγος τοῦ Ναβονασσάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ 743—733 π. Χ.

Σεμίραμις τοῦ Βορρᾶ· οὕτως ὠνομάσθη ἡ Μαργαρίτα δὲ Βαλδεμὰρ ἢ ὕστερον Λικατερίνη Β' (βλ. λ.), αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας.

Σεμιραμιόκερτα· πολ. τῆς Ἀρμενίας, θερινὴ πρωτεύουσα τῆς Σεμιράμιδος, ἔχουσα μεγαλοπρεπέστατα ἀνάκτορα, πρὸς οἰκοδομὴν τῶν ὁποίων εἰργάσθησαν ἐπὶ πέντε ἔτη 60 ἀρχιτέκτονες καὶ 42,000 ἐργαται. Σήμερον καλεῖται Βάν.

Σεμιρετσχίνσκ· διοικητικὸν διαμέρισμα τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσίας. Πρωτ. Βιερνογιέ.

Σέμλιν (Σεμλίνον)· π. τῆς Αὐστρίας, εἰς τὰ ποτὲ Στρατιωτικὰ Μεθόρια, καταντικρὺ δὲ τοῦ Βελιγραδίου καὶ περὶ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Σαύου εἰς τὸν Δούναβιν. Ὀρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπή, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 15,000.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σέμμ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ, χυνόμενος εἰς τὸν Γαρτάμπ. Μῆκ. 44 χλμ.

Σέμμεριγκ· ὀρεινὸς κόμβος τῶν αὐστριακῶν Ἄλπεων, μεταξὺ τοῦ ἀρχιδουκάτου τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Στυρίας, περιώνυμος διὰ τὸν διασχίζοντα αὐτὸν σιδηρόδρομον.

Σεμνὴ-Ἁγία· χ. τοῦ δήμου Ἀρχαλοχωρίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 84.

Σεμνός· ὄρος τῆς Γαλλίας Ν τοῦ Ἀννεσύ. Ὕψ. 1,800 μ.

Σέμνονες· ἀρχ. γερμανικὴ φυλὴ ἐκ τοῦ λαοῦ τῶν Σουηβῶν.

Σεμοάν· ποταμίτκος τῆς Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὸν Μάρν.

Σεμόῦ· ποτ. τοῦ Λουξεμβούργου, πηγάζων παρὰ τὸ βελγικὸν Ἀρλών. Ἔχει ροῦν 165 χλμ. ἐκτάκτως ἐλικοειδῆ, ὧν τὰ 18 εἶνε πλωτά. Δέχεται τοὺς Ρύλλερ, Βιὲρρ καὶ Ἀλλάνς, καταρρέοντας ἐκ τῶν Βελγικῶν Ἀρδεννῶν.

Σεμούζ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βοσγίων, χυνόμενος εἰς τὴν Λαντέρν, παραποτ. τοῦ Σῶν. Μῆκ. 42 χλμ.

Σέμπαχ· κώμη τῆς ἑλβετικῆς τοπαρχίας Λυκέρνης, ὅπου λαμπρὰν ἦραντο οἱ Ἑλβετοὶ νίκην κατὰ τοῦ ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας Λεοπόλδου τὸ 1386. Κάτ: 1,250.

Σεμπὲκ-Τεγγκὶν· ἱδρυτὴς τοῦ κράτους τῶν Γαζνεβιδῶν Τούρκων, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον δοῦλος. Ἐκυρίευσε τὴν Καβοὺλ ἀπὸ τοῦ Δζειπάλ, βασιλέως τῆς Βορ. Ἰνδίας. Γενόμενος γαμβρὸς τοῦ Ἄλπ-Τεγγκὶν καὶ στρατηγὸς τῶν στρατῶν τοῦ Σαμανίδου Νούχ, διεδέχθη αὐτὸν ὡς διοικητὴς Γκάσνας, ἐγένετο ἀνεξάρτητος 975 καὶ κατέκτησε μέγα μέρος τοῦ Τουρκεστὰν ὡς καὶ τοῦ Πεισχαβὲρ ἐν Ἰνδοστάν. Ἀπ. 997. Ἔσχε δὲ υἱὸν τὸν περιώνυμον Μαχμοὺτ Γαζνεβίδην.

Σέμπρωνας· χ. δήμου Λάκκωνι, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 139.

Σεμπρώνια· περίδοξος οἰκογένεια Πληβείων ἐν τῇ ἀρχ. Ρώμῃ, ἐξ ἧς κατήγοντο καὶ οἱ Γράκχοι.

Σεμὶρ-ἀντ-Μπρισσαῖ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ἐ-Λοάρ. Ἐκλεκτοὶ οἶνοι. Κάτ: 1,450.

Σεμὶρ-ἂν-Ὀξοᾶ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δ' Ὄρ, 260 χλμ. ἐκ Παρισίων, ἐπὶ γρανιτοπαγοῦς ἡφαιστειογενοῦς ὑψώματος. Ὡραία μητρόπολις καὶ ἀκρόπολις τοῦ ΙΓ' αἰῶνος. Ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 4,000.

Σένα· σημαῖνον ἐμπορικὸν κέντρον τοῦ γενικοῦ καπετανάτου τῆς Μοζαμβίκης (Α-Ἀφρική), ἐπὶ τοῦ Ζαμβέζη καὶ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ κυβερνείῳ.

Σεναρμὸν (Δ ἑ-)· γάλλος ὁ ρυκτολόγος, 1808—1862.

Σένγιον· νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ κατέναντι τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Νορβηγίας. Ἔδαφος βαυνῶδες. Κάτοικοι φυλῆς φιννικῆς.

Σενεγάλ· ποτ. τῆς δυτ-Ἀφρικῆς σχηματιζόμενος ὑπὸ τῶν Βαχοὺ καὶ Βάφινγκ, καταρρεόντων ἐκ τῶν ὀροσυστάδων τοῦ Φούτα-Ντζαλλόν. Ῥέει ἐκ τοῦ ΝΑ πρὸς τὰ ΒΔ, διαιρούμενος εἰς δύο βραχίονας σχηματίζει τὴν νῆσον Μορφίλ. Δέχεται δεξιόθεν τὸν Κουνιακάρυ καὶ ἀριστε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ρόθεν τὸν Φαλέμε (900 χλμ). Σχηματίζει ἀπέραντα ἕλη, ἔχει πλάτος 300—500 μ., βάθος δὲ 10 μ. καὶ εἶνε πλωτὸς ἐπὶ 360 χλμ. Μῆκ: 1,800 χλμ.

Σενεγάλη καὶ **Σενεγαμβία**· χώρα τῆς Δ 'Αφριφρικῆς. Ἔχουσα ἔκτ. 758,748 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 12 ἑκατομ., κατέχεται δὲ ὁλόκληρος σχεδὸν (Σενεγάλη· 290,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 200,000) ὑπὸ τῶν Γάλλων. Πρωτ. Ἅγιος Λουδοβῖκος. Ἡ 'Αγγλία καὶ ἡ Πορτογαλία ἔχουν ἐπίσης ἐδῶ μικρὰς τινας κτήσεις (248 τετρ. χλμ., 25,000 κατ.). Ἡ κυρίως Σενεγαμβία, ὅπερ εἶνε γενικὸν ὄνομα καὶ τῶν λοιπῶν κτήσεων τούτων τῶν διηκουσῶν μέχρι Σαχάρας ἔχει μέγιστον μῆκος 1100 χλμ. ἐπὶ πλάτους 600. Κάτ: 15,000. Ἐκτείνεται προσακτίως.

Σενέζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις. Κάτ. 560.

Σενέκα· λίμνη τῆς Βορ-'Αμερικῆς παρὰ τὴν 'Εριὲ τῆς πολιτείας Νέας-Ὑόρκης.

Σενέκα· πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς ὁμων. λίμνης, ἐν τῇ βορειαμερικανικῇ πολιτείᾳ Νέᾳ-Ὑόρκη. Κάτ: 9,500.

Σενέκας· λατῖνος συγγραφεὺς καὶ στωϊκὸς φιλόσοφος γεννηθεὶς ἐν Κορδούῃ τῆς Ἱσπανίας, 3—65 μ. Χ. 'Αποκατέστη ἐν Ρώμῃ ὡς δικηγόρος, ἐξορισθεὶς δὲ ἐπὶ 8 ἔτη ἐν Κορσικῇ ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου, ἀνεκλήθη ὑπὸ τῆς 'Αγριππίνας ἥτις τὸν κατέστησε διδάσκαλον τοῦ Νέρωνος, ὅστις ὅμως ἀναμίξας αὐτὸν κατόπιν εἰς τὴν συνωμοσίαν τοῦ Πίσωνος, τὸν διέταξε νὰ αὐτοχειριασθῇ καὶ ὁ Σενέκας ἤνοιξε τὰς φλέβας του. Ἔγραψε πλεῖστα φιλοσοφικὰ συγγράμματα καὶ ἑπτὰ βιβλία ἐπὶ φυσιολογικῶν θεμάτων. 'Αποδίδονται αὐτῷ καί τινες τραγῳδίαι φερόμεναι ὑπὸ τὸ ὄνομα Σενέκα τινὸς «Τραγικοῦ». Εἶνε ἐσφαλμένη ἡ δόξα ὅτι ὁ Σενέκας ἦτο χριστιανός.

Σενὲφ ἢ Σενέφ(η)· κωμόπ. τῆς βελγικῆς ἐπαρχ. Αἰνῶ, ὅπου ὁ Κονδὲ ἐνίκησε τὸν πρίγκιπα τῆς 'Οράγγης τὸ 1674 καὶ ὁ Μαρσὼ τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1794. Ἄριστα ὑαλουργεῖα. Κάτ: 3,500.

Σενεφέλδερ· βοημός, ὁ ἐφευρὼν τὴν λιθογραφίαν τὸ 1793, ἐγεννήθη ἐν Πράγᾳ τὸ 1771, ἀπέθ. δὲ τὸ 1834.

Σενὶ (ὄρος)· Κενίσιον ἢ Ζέμινον ὄρος, αὐχὴν τῶν δυτ. Ἄλπεων μεταξὺ Σαβοΐας καὶ Πεδεμοντίου, χωρίζει τὰς Κοττιανὰς τῶν Γραίων Ἄλπεων. Αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ τῶν πέριξ συστάδων φθάνουσι μέχρι 3,500 μ. ὕψ., ὁ δὲ αὐχὴν τοῦ Μὸν-Σενὶ ὑψοῦται εἰς 2,091 μ. Εἶνε μία τῶν μᾶλλον συχναζομένων ὑπεραλπείωνδιόδων. Καὶ μέχρι μὲν τοῦ 1802 ἡ διάβασις ἐτελεῖτο δι' ἡμιόνων, Ναπολέων δὲ ὁ Α' κατεσκεύασε πρῶτος μεγαλοπρεπῆ ὁδὸν ἀπὸ Λὰν-λὲ-Μποὺρ μέχρι Σουζ, ἐπηύξησε δὲ καὶ τὸν ξενῶνα τοῦ Μὸν Σενί, ὅστις εἶχεν ἱδρυθῇ ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ Δεμπονναὶρ παρά τινα λίμνην. Ὑπόγειος σιδηροδρομικὴ σῆραγξ μηκ. 13,052, κακῶς ὀνομαζομένη τοῦ Μὸν-Σενί, κατεσκευάσθη 1858-1871, ὑπὸ τὸν αὐχένα τοῦ Φρεγιοὺ (2,551 μ. ὕψ.) εἰς ἀπόστασιν 22 χιλ. ΝΑ, τίθησι δὲ εἰς συγκοινωνίαν τὴν κοιλάδα τοῦ Ἄρκ, παραποτ. τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰζέρ, μετὰ τῆς τοῦ Ντουὰρ Ριπαίρ, ἑνοῦσα τὸ Πὸ μετὰ τοῦ Τουρίνου.

Σένιο ὁ **Σίννιους** τῶν Λατίνων, ποτ. τῆς Ἰταλίας καταρρέων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Πάδον. Μῆκ. 87 χλμ.

Σένν· ποτ. τοῦ Βελγίου, διερχόμενος ἐκ Βρυξελλῶν καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Δύλ. Μῆκ. 100 χλμ.

Σενναάρ· πεδιὰς σχηματίζουσα τὸ νότιον τμῆμα τῆς Μεσοποταμίας ἤτοι τὴν Χαλδαίαν.

Σενναάρ· π. τῆς Νουβίας ἐπὶ τοῦ Κυανοῦ-Νείλου ἢ τοῦ Μπάχρ-ἐλ-Ἀζράκ, ἐκχωρηθεῖσα εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ 1822. Κάτ. 11,000.

Σενναχερίβ ἢ μᾶλλον **Σὶν-Ἀχεϊρίμπ**· ὄρα Σ α ν α χ ά ρ ι β ο ς.

Σεννεσέϋ-Δὲ-Γκράν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ἐ-Λοάρ. Κάτ. 2,625.

Σεννέχ· π. τῆς Περσίας, εἰς τὰ Δ (Περσικὸν-Κουρδιστάν). Κάτ: 17,000.

Σενόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βοσγίων· ποτὲ ἀββατεῖα Βενεδικτίνων. Βαμβακοκλωστήρια. Κάτ: 3,960.

Σενόνσι· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρ-ἐ-Λοάρ. Ἀσβεστουργεῖα. Κάτ: 2,155.

Σενουῖρ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἀλλιέ· μῆκ. 56 χλμ.

Σεδζελμάσσα· νῦν Ἀμπουὰν ἐρ-Ρισσάνι, τοποθεσία τῆς ὁάσεως τοῦ Ταφιλλὲ (ἐν Μαρόκῳ), ὑπῆρξε πρωτ. σὐρείας αὐτοκρατορίας ἱδρυθείσης ὑπὸ τῶν Ἀλμοραβιδῶν μεταξὺ Ἄτλαντος καὶ Σαχάρα, καὶ ἥτις ὑπῆρξεν ἀκμαία καὶ ἰσχυρὰ ἀπὸ τοῦ Η' μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, νῦν ἐρείπια.

Σεδζεμούρ· πεδιὰς τῆς Ἀγγλίας, ἐν τῇ κομητείᾳ Σομερσέ. Ὁ ἐπαναστάτης δοὺξ Μονμοὺθ ἡττήθη ἐνταῦθα καὶ συνελήφθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων Ἰακώβου τοῦ Β' τὸ 1685.

Σενὶ (Σ ύ σ τ η μ α τ ο ῦ Ὄ ρ ο υ ς-)· ἓν ἐκ τῶν 85 ὀρεινῶν συστημάτων ὧν ὁ Ἠλίας δὲ-Βωμὸν ὑπεστήριξε τὴν ὕπαρξιν, μεταξὺ Α ρ γ ι λ λ ο τ ι τ α ν ι κ ῆ ς καὶ ὠ λ ι θ ι κ ῆ ς (34ο) διαπλάσεως.

Σέο-Δὲ-Οὐργελ (Δά-)· κωμόπ. τῆς ἱσπανικῆς ἐπαρχ. Λερίδας. Κάτ: 2,100.

Σεόρ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεύρων, παραπότ. τοῦ Βιώρ. Μῆκ. 48 χλμ.

Σεούμπ· χείμαρρος τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα, καταρρέων ἐξ Ἀρβιζὸν (2,121 μ.) καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀδούρ.

Σεούν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Γαρούνα. Μῆκ. 77 χλμ.

Σεπτιμανία· τμῆμα τοῦ Λαγγεδόκ, ὅπερ οἱ Οὐϊσιγότθοι διετήρησαν μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βουϊλλὲ καὶ ὅπερ τοῖς ἀφῄρεσεν ὁ Πιπῖνος τὸ 759.

Σεπτίμιος- Σεβῆρος· ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, 193—211. Ἐθριάμβευσε κατὰ πάντων τῶν ἀντιζήλων του ὧν προέγραψε τοὺς ὀπαδούς, ἐνίκησε τοὺς Πάρθους ἐν Ἀσίᾳ, ἐστράτευσεν εἰς Καληδονίαν (Σκωτίαν) ὅπου ἔκτισε μέγα ἀμφιθάλασσον τεῖχος, ἀπὸ Κλάϊδ μέχρι Φόρθ, ἐπὶ τῆς βατιλείας του ἔλαβε χώραν ὁ πέμπτος κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμός.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Σεπώλια· ἀγροτικὸς οἰκισμὸς μετὰ φυτειῶν καὶ κήπων τῆς περιχώρου τῶν Ἀθηνῶν, ὧν ἀπέχει 3(4 ὥρ. Κάτ. 419.

Σέρ· ποτ. ἐν τοῖς Γαλ. νομοῖς Καντάλ, Λὸ καὶ Κορρέζ, πηγάζει παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Λιορὰν ἐξ ὕψους 1295 μ. ἐκ τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Καντάλ, καταπίπτει εἰς καταρράκτας ἐντὸς γραφικωτάτων κλεισωρειῶν, ὧν διαβρώσκει τοὺς ἡφαιστειογενεῖς ἀπορρῶγας καὶ ἑνοῦται μετὰ τοῦ Δορδόνι ἐμβάλλων ἐν τῇ ἀριστερᾷ ὄχθῃ αὐτοῦ παρὰ τὸ Πουϋμπρέν. Μῆκ. 110 χλμ.

Σεραδζπούρ· π. τοῦ ἀγγλικοῦ Ἰνδοστὰν ἐπὶ τοῦ Γάγγου. Κάτ: 65,000. Ἀκμ. ἐμπόριον, ἰνδικαὶ οἰκοδομαὶ καὶ ναοί.

Σεραΐγ· π. τοῦ Βελγίου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μώσα, 6 χλμ. ἀπὸ Λιέγης. Μεγάλα γαιανθρακωρυχεῖα, τεραστίων ἐκτάσεων μεταλλουργικὰ ἐργοστάσια, ἐκ τῶν σημαντικωτάτων ἐν τῷ κόσμῳ. Κάτ. 33,000.

Σεράϊεβο ἢ Βόσνα-Σεράϊ· πρωτ. τῆς ποτὲ ὀθωμανικῆς Βοσνίας καὶ ἡ τουρκικωτέρα πόλις πρὸς τὰς χώρας ταύτας. Κεῖται ἐπὶ τοῦ Μιγλιάρτζα ὅστις χύνεται εἰς τὸν παραπότ. τοῦ Σαύου Βόσναν, εἰς τὰ κεντρικὰ τῆς χώρας, καὶ ἀποτελεῖ σημαῖνον κέντρον ἐμπορικῆς παρακαταθήκης. Μέγα τουρκικὸν νεκροταφεῖον. Κάτ. 50,000.

Σεραμπούρ· π. τοῦ ἀγγλικοῦ Ἰνδοστάν, πλησίον (πρὸς Β) τῆς Καλκούττας. Κάτ. 26,000.

Σεράν· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἶν, χυνόμενος εἰς τὸν Ροδανόν. Μῆκ. 35 χλμ.

Σεράν· κοινότης τῆς γαλλ. ἐπαρχίας Πλοερμέλ· δρυϊδικὰ μνημεῖα, σιδηρωρυχεῖα. Κάτ: 3,200.

Σεραντσῆ· χ. τοῦ δήμου Φερῶν τῆς θεσσαλικῆς Μαγνησίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Βελεστίνου. Κάτ. 152.

Σεραπεῖον· ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ναός, ἱερὸν καὶ τάφος τοῦ ἱεροῦ βοὸς Ἄπιος, ὁ ἀνευρεθεὶς εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Μέμφιδος τὸ 1851 ὑπὸ τοῦ Μαριέττη.

Σερβαῖ (1807—1866)· περιώνυμος Βέλγος μουσικός, καθηγητὴς εἰς τὸ Ὠδεῖον τῶν Βρυξελλῶν.

Σερβᾶν (Ἰωσὴφ-Μιχαὴλ-Ἀντώνιος)· 1737—1807. Γάλλος νομοδιδάσκαλος.

Σερβᾶν (Ἰωσήφ)· 1741—1808· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., ὑπουργὸς τοῦ πολέμου τὸ 1792.

Σερβᾶν (Ἅγιος-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ε-Βιλαίν, παρὰ τὸ Σαὶν-Μαλὸ μεθ' οὗ συνδέεται διὰ γεφύρας πλωτῆς. Πολεμικὸς λιμὴν παρὰ τὸ στόμιον τῆς Ράνς. Ναυπηγεῖα, ἐφοπλιστήρια ἁλιευτικῶν σκαφῶν, ἀκμαῖον ἐμπόριον. Κάτ: 16,000.

Σερβανάταις· (Καλύβια)· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Νηλείας τοῦ Βώλου, οἰκούμεναι κατὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν ἐλαιῶν, 1(2 ὥρ. ἀπὸ Λεχώνια.

Σερβανδόνι· φλωρεντῖνος ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων. 1695—1766.

Σερβάνς· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σῶν, Γρανιτωρυχεῖα. Κάτ. 1,900.— Ὄρος Σερβάνς ἔχει ὕψος 1189 μ.

Σερβὲ (Μιχαήλ)· ἱσπανικῆς καταγωγῆς ἰατρός, 1509—1553, ἐγκαταστὰς εἰς Βιέννην τοῦ γαλλ. Δελ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φινάτου, ὀπαδὸς δὲ γενόμενος τῆς 'Αναμορφώσεως δι' ὃ καὶ κατεδιώχθη ὡς αἱρετικός. Καταφυγὼν τότε εἰς Γεννεύην ἐκάη ζῶν ὑπὸ τοῦ Καλβίνου.

Σερβέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καστορίου τῆς Λακεδαίμονος, 1(2 ὥρ. ἀπὸ Καστανιᾶς. Κάτ. 136.

Σερβερέττ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοζέρ. Κάτ. 880.

Σέρβερτ· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Μέερσβεργ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι 'Ακρα τὴν 6 Μαΐου 1827, ἐθελοντής.

Σερβία· μικρὸν βασίλειον τῆς Ἑλλην. Χερσονήσου μεταξὺ Αὐστρίας Ρωμουνίας, Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας, ἔκτ. 48586 τετρ. χλμ. Κάτ. 2,000,000. Κατὰ τὸ ἥμισυ εἶνε πεδινή, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ μέρη σκεπάζεται ἀπὸ τὰς διακλαδώσεις τοῦ Αἵμου· ποταμὸς ὁ Δούναβις μὲ πολλοὺς παραποτάμους· καλὸν ὑγιεινόν, προϊόντα, ζῶα, ἰδίως δὲ χοῖροι, οἶνοι, δέρματα κλπ. 'Εμπόριον καὶ βιομηχανία μικρά, στρατὸς τακτικὸς 10,000, ἐν πολέμῳ 80—100 χιλ. Προϋπολ. 53 ἑκατ. φρ. Χρέος 255 ἑκατ. φρ. Σιδηρόδρ. 380 χλμ. Τηλέγρ. 2,300 χλμ. Πρωτεύουσα Βελιγράδιον. Ἡ Σερβία, ἡγεμονία οὖσα μέχρι τινὸς ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Τουρκίας, ἀνεκηρύχθη βασίλειον τὸ 1878 διὰ τῆς ἐν Βερολίνῳ Συνθήκης (1)13 Ἰουλίου). Ὑψίστην κορυφὴν ἡ χώρα ἔχει τὸ ὄρος Καπαόνικ (2,000 μ.), καὶ δάση μεγάλα, ὀνομάζεται δὲ τμῆμα μὲν ταύτης Κράϊνα, ἤτοι «Σύνορα», τμῆμα δὲ Ζναρένα ἤτοι «Μαύρη». Ἡ γεωργία ἐπεξετάθη τελευταίως ἐπὶ τοῦ 1)5 τῆς ὅλης ἐκτάσεως, ἀκμάζει δὲ ἡ κτηνοτροφία τῶν κερατοφόρων κυρίως. Μεταλλεῖα ἔχει χαλκοῦ καὶ ἀνθρακωρυχεῖα, βιομηχανίαν δὲ μικράν, ταπήτων ἰδίᾳ καὶ μαχαιρῶν. — Τὸ σερβικὸν Σύνταγμα καθιεροῖ βασιλείαν κληρονομικήν, ὁ δὲ βασιλεὺς (Κνίας) κυβερνᾷ μετὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας καὶ τῆς Βουλῆς (Σκουψίνας) συγκειμένης ἐξ 160 βουλευτῶν ὧν 40 ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ 120 ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Σερβιάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ 'Ερώλ. Κάτ. 2,650.

Σερβιέν ('Αγέλ)· γάλλος διπλωμάτης, 1593—1659, τὰ μάλιστα διακριθεὶς ὑπὸ τὸν Ριζελιὲ καὶ τὸν Μαζαρίνη.

Σερβιόν· πρωτ. δήμου ἐν Κορσικῇ ἐπὶ τῶν ἐσχάτων κλιτύων τοῦ ὄρους Καστέλλο (1107 μ. ὑψ.), 53 χλμ. Ν. τῆς Βαστίας· κάτ. 1650.

Σέρβιος-Τύλλιος· ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ρώμης, 578—534 π. Χ., υἱὸς δούλου κατὰ τὴν παράδοσιν, γαμβρὸς δὲ καὶ διάδοχος Ταρκυνίου τοῦ Πρεσβυτέρου. Περιέβαλε τὴν Ρώμην διὰ τείχους, ἐπραγματοποίησε μεταρρυθμίσεις καταστησάσας αὐτὸν δημοφιλῆ, προσεχώρησεν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν 30 πόλεων τοῦ Λατίου, ἐπολέμησε νικηφόρως τοὺς Βεΐους καὶ τοὺς 'Ετρούσκους, ἀπεστερήθη ὅμως τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του Ταρκυνίου τοῦ Ὑπερηφάνου καὶ ἐσφάγη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ.

Σερβόλλ ('Αρνω-δέ), ἐπιλεγόμενος «'Αρχιερεύς», περιώνυμος ὁ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

πλαοχήγὸς τῶν ρουτιέρων (τυχοδιωκτικῶν καὶ λαφυραγωγικῶν σωμάτων, ἅπερ ἐσχηματίσθησαν ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1147, κατεστράφησαν δὲ τὸ 1183, τὰ δὲ λείψανα τῶν συμμοριῶν τούτων ἐγένοντο μισθοφόροι στρατιῶται), εἰ καὶ λαϊκός, εἶχε δικαιώματα ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Βελὶν ἐν Περιγκόρ, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρώνυμον αὐτοῦ. Ἐγεννήθη ἐν Περιγκόρ, τὸ δὲ 1352 ἀναφαίνεται ὡς ἀρχηγὸς σώματος μισθοφόρων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου. Ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῆς Γαλλίας ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Πουατιὲ 1356, ἐπλούτησε δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος νυμφευθεὶς τὴν Ἰωάνναν δὲ Γκροσαὶ ἐν Βερύ, χήραν τοῦ χωροδεσπότου τοῦ Λεβρόν, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐξηκολούθησε τὸν τυχοδιωκτικὸν βίον, τὸ δὲ 1357 ἐπὶ κεφαλῆς μισθοφορικοῦ σώματος ἠρήμωσε τὴν Προβηγκίαν, ἐχρηματολόγησε καταναγκαστικῶς παρὰ τοῦ Πάπα ἐν Ἀβινιών, εἶτα ἐδήωσε τὴν Βουργουνδίαν καὶ ἐγκατέστη ὡς κύριος ἐν Νιβερναί. Ἐν τούτοις τὸ 1362 ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην τοῦ Βρενὶὲ ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ κατὰ τῶν Μεγάλων Συμμοριῶν. Κατὰ τὰ ἀκόλουθα ἔτη προσεπάθησε νὰ εἰσαχθῇ ἐν ταῖς τάξεσι τῶν εὐγενῶν τῆς Βουργουνδίας καὶ συνεζεύχθη εἰς δεύτερον γάμον τὴν Ἰωάνναν δὲ Σιατωβιλλαίν. Τὸ 1364 εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Φιλίππου τοῦ Τολμηροῦ, δουκὸς τῆς Βουργουνδίας, ὑπῆρξε δ' ἀφωσιωμένος αὐτῷ. Ἐπολέμησεν ὡσαύτως ἐν Λορραίνῃ καὶ Ἀλσατίᾳ, ἐν ᾧ δὲ ἡτοιμάζετο νὰ παρασύρῃ τὰς συμμορίας τῶν Ρουτιέρων, αἵτινες ἐπλημμύρουν τὴν Γαλλίαν εἰς σταυροφορίαν κατὰ τῶν Τούρκων, ἐδολοφονήθη δι' ἐγχειριδίου τὸν Μάϊον τοῦ 1366 ὑπό τινος ἀπειθοῦς τῶν μετ' αὐτοῦ τυχοδιωκτῶν, ἐν Γκλαιζὲ παρὰ τὴν Βιλλφράνσι, ὃν ἐσκόπει νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Εἶνε ἀξιοσημείωτος ἡ σταθερότης του, ἥτις ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἄλλους μισθοφοροῦντας ἀρχηγοὺς τῆς ἐποχῆς του ἐπέδειξε, ταχθεὶς ὑπὸ τὴν αὐτὴν πάντοτε σημαίαν. Ὁ υἱός του **Φίλιππος δὲ Σερβόλλ**, περιεβλήθη τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τοῦ Βασιλικοῦ δικαστοῦ τοῦ Βιτρί, καὶ ἀφωσιώθη, ὡς ὁ πατήρ του, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας ἐν γένει, ἰδίᾳ δὲ τῆς Βουργουνδίας.

Σέρβου· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας, 1 1/4 ὥρ. ἀπὸ Παλούμπας. Κάτ. 570.

Σερβωνὶς· λιμ. μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου παρὰ τὸ ὄρος Κάσιον.

Σερβωτά· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας 1 3/4 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ. 394.

Σέργιος· πατριάρχης Κων(πόλεως, εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς αἱρέσεως τῶν μονοθελητῶν (630).

Σέργιος ὁ Α'· πάπας ἀπὸ 687—701, ἐκδιωχθεὶς τῆς Ρώμης ἐπὶ 7 ἔτη. Εἰς αὐτὸν ὀφείλονται αἱ τελεταὶ τῆς Ἀναλήψεως καὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας καὶ τὸ ἔθος τοῦ ψάλλειν παρὰ τοῖς Δυτικοῖς τὸ «ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ».

Σέργιος ὁ Β'· 844—847, ἐπὶ τῆς παπικῆς τούτου ἀρχῆς οἱ Σαρακηνοὶ ἐλεηλάτησαν τὰ περίχωρα τῆς Ρώμης·

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σέργιος ὁ Γ'· πάπας ἀπὸ 904—911.

Σέργιος ὁ Δ'· πάπας ἀπὸ 1009—1012.

Σέργιος ὁ Ἅγιος ἢ Ἀναχωρητής· ρῶσος ἐρημίτης γεννηθεὶς τὸ 1315 καὶ θανὼν τὸ 1393. Θεωρεῖται ὡς εἷς τῶν προστατῶν τῆς Ρωσίας.

Σέργιος-Παῦλος· ρωμαῖος διοικητὴς τῆς νήσου Κύπρου, προσελθὼν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τῇ προτροπῇ καὶ νουθεσίᾳ τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Σέργιος (Ἅγιος)· ἐμαρτύρησεν ἐν Συρίᾳ τὸν Γ' αἰῶνα. Ἑορτὴ τὴν 7 Ὀκτωβρίου.

Σεργοῦλα· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος, 1 3/4 ὥρ. ἀπὸ Κλῆμα. Κάτ. 243.

Σεργοῦνι· χ. τοῦ δήμου Ἀμφίσσης τῆς Φωκίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀμφίσσης. Κάτ. 125.

Σερδάνι· ἰσπ. Σερδάνια, λατ. Καρδάνια, Σερετανία, μικρὰ χώρα ἀποτελοῦσα νῦν μέρος τοῦ Γαλ. νομοῦ τῶν Ἀνατ. Πυρηναίων. Τὸ Α καὶ ΒΑ μέρος τῆς Ἱσπαν. κομητείας τῆς Σερδάνιας, παρεχωρήθη τῇ Γαλλίᾳ διὰ τῆς συνθήκης τῶν Πυρηναίων (1660), πλὴν τῆς Ἀλιβίας· ἡ Γαλλικὴ Σερδάνια εἶχε πρωτ. τὸ Μονλουί, τὸ δὲ ἱσπαν. τμῆμα ἐν τῇ Καταλωνίᾳ περιλαμβανόμενον, εἶχε πρωτ. τὴν Πουϋσέρδα.

Σερδίκ· Σάξων βασιλεύς, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν τὸ Α' ἔτος τοῦ Ϛ' αἰῶνος, καὶ μετὰ μακρὸυς ἀγῶνας κατὰ τοῦ Ἀρθούρου καὶ τοῦ Λύρηλίου Ἀμβροσίου ἵδρυσεν αὐτόθι τὸ βασίλειον τοῦ Βέσσεξ, 516. Μέχρι τοῦ θανάτου του (534), ἐγένετο κύριος τῆς νήσου Οὐάϊτ, καὶ τῶν σημερινῶν κομητειῶν Χάμπ, Δορσέτ, Οὐάϊλτς καὶ Βέρκς.

Σερέδι· χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Ἄγναντα. Κάτ. 230.

Σερέτ· κωμόπ. τῆς αὐστριακῆς Βουκοβίνας ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποταμοῦ. Κάτ. 3,700.

Σερέτης· ποτ. τῆς Ρωμουνίας καὶ Αὐστρίας, καταρρέων ἐκ τῶν Καρπαθίων τῆς Γαλικίας, διαρρέων δὲ τὰ Δ τῆς Μολδαυΐας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Δούναβον μεταξὺ Βραΐλας καὶ Γαλαζίου. Δέχεται δεξιόθεν τὸν Μολδαύαν, τὴν Κίστριζα, τὸν Βρουτούτς, τὸν Μιϊκώφ καὶ τὸν Μπουζέο, ἀριστερόθεν δὲ τὸν Βερλάτην.

Σερζίν(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν. Πατρὶς τοῦ Θεναρ. Κάτ. 1120.

Σεριγγαπατάμ· πολίχνη τοῦ ἀγγλικοῦ Ἰνδοστάν, ἐν τῷ ὑψιπέδῳ τοῦ Δεκκάν, ποτὲ πρωτεύουσα τοῦ Τίππω-Σαήμπ. Κάτ. 12,000.

Σεριζαί· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ντέ-Σέβρ, κάτ. 2,100.

Σεριζόλ· ἰταλ. Σερέζολε δ' Ἄλμπα, κωμόπ. τῆς Ν. Ἰταλίας 7 χλμ. ἀνατ. τῆς Καρμανιόλε, κάτ. 2,100 ὁ Φραγκίσκος δ' Ἐγγιὲν κατεπολέμησεν αὐτόθι τῷ 1544 τὸν μαρκήσιον δὲ Γκάστ καὶ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς ἀπολέσαντας 15,000 ἄνδρας. Ἡ κατάληψις δὲ τοῦ Καρινιὰν ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νίκης ταύτης.

Σεριζὺ-λὰ-σάλλ· πρωτ. ὁ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μάγχης· κάτ. 1700.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σεριλλύ· πρωτ. δ ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀλλιέ, 40 χλμ. ΒΑ τοῦ Μονλουσόν, κάτ. 3,200.

Σεριντόλ· π. τῆς Ν. Ἰταλίας (ἐν Πούλια=Ἀπουλία), 37 χλμ. ΝΑ τῆς Φότζια, κάτ. 27,000. Ἐπισκοπή. Ὁ Γονζάλδος τῆς Κορδούης κατεπολέμησεν αὐτόθι τῷ 1503 τὸν δοῦκα τοῦ Νεμούρ, ὅστις ἐφονεύθη, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τῆς ἥττης ταύτης Λουδοβίκος ὁ ΙΒ' ἀπώλεσε πάσας τὰς ἐν Νεαπόλει κτήσεις του.

Σερῖνο· κωμόπ. τῆς ἰταλικῆς ἐπαρχίας Ἀβελλίνο. Σιδηρουργεῖα. Κάτ. 6350.

Σέριο· παραπότ. τοῦ ἰταλ. ποτ. Ἄδδα. Μῆκ. 110 χλμ.

Σεριφονταίν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Ζιγγουργεῖα. Κάτ: 1,240.

Σέριφος· μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων ΝΔ τῆς Σύρου. Ἔκτ. 66 τετρ. χλμ. τὸ πλεῖστον πετρώδης. Κάτ: 3,851. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦτο περίφημος διὰ τὰ μεταλλεῖά της, σήμερον ἐξάγει σιδηρίτην, ἀποτελεῖ δὲ ἕνα δῆμον τῆς ἐπαρχίας Κέας καὶ ἔχει πρωτ. τὴν Σ έ ρ ι φ ο ν εἰς τὰ ΝΑ ἐπὶ ἀποκρήμνου, βράχου 3 χωρία καὶ 1 μονήν.

Σέριφος (Χ ώ ρ α)· πρωτ. τῆς νήσου καὶ τοῦ δήμου Σεριφου, ἐκτισμένη ἐπὶ βραχώδους ὑψώματος πρὸ τῶν ΝΑ ἀκτῶν τῆς νήσου μετὰ διατηρουμένων τειχῶν ἐνετικῆς ἐποχῆς, ταχυδρομ., τηλεγραφ., Ἑλλην. σχολείου, πελωνοφυλακείου, εἰρηναδικείου, μικροῦ ἐμπορίου, ἀξιολόγου ναυτιλίας κλπ. Κάτ. 2,452. Λιμένα ἔχει τὸ 1(2 ὥρ. ἀπέχον ΝΑΝ Λ ι β ά δ ι (213 κάτ.).

Σεριφου δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Κέας, νομ. Κυκλάδων, πρωτ. Σ έ ρ ι φ ο ς. Ἄλλα χ. Γαλανή, Κένταρχος, Κουταλᾶ, Λιβάδι (Λιμήν), Μέγα-Λιβάδι καὶ Μεταλλεῖα, Μενίτης (Κένταρχος), Ὄχθη, Παναγία, Πύργος, Ράμος, Τσιλεπάκι. Μ ο ν ὴ Ταξιαρχῶν· κάτ. 3,851.

Σερκαμιόν· ραψῳδὸς (τροῦβαδοῦρος), ἐγεν. ἐν Γασκόνῃ τῷ 1110, περὶ δὲ τοῦ βίου του ὀλίγαι ὑπάρχουσιν ἀκριβεῖς εἰδήσεις· ἐκ τοῦ ὀνόμ. αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε παρωνύμιον, εἰκάζεται ὅτι περιῆλθε πολλὰ μέρη (Σιέρσ-Μόνδ=κοσμογυρισμένος), ἐν ταῖς κορωνίσι (κοσμήμασι) τῶν χειρογράφων παρίσταται φέρων χιτῶνα ἀνασεσυρμένον καὶ ὁδοιπορικὴν βακτηρίαν. Ὑποδεικνύεται ἐν τοῖς ἀρχαίοις λειμένοις ὡς ὁ ποιητὴς τῶν «Ποιμενικῶν», ὧν σῴζονται μόνον 4 καντσόνες=ᾄσματα, ἐν οἷς διαφαίνονται αἱ κοινοτοπίαι τῆς ἱπποτικῆς ἠθικοτυπίας.

Σέρκκ· μία τῶν Νορμανδικῶν, ἀγγλικῶν νήσων τῆς Μάγχης, 10 χλμ. ἀπὸ Γκερνεσέης καὶ 30 χλμ. ἀπὸ τῶν γαλλ. παραλίων. Κάτ: 650.

Σερμαϊζ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν. Μεταλλικὴ πηγὴ σιδηροῦχος καὶ μαγνησιοθειοῦχος. Σακχαροποιεῖα. Κάτ: 2,500.

Σερμᾶνο· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κορσικῆς. Κάτ: 260.

Σερμενίκου· χ. τοῦ δήμου Νεβροπόλεως τῆς Καρδίτσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Μεσενικόλα. Κάτ: 545.

Σερμύλη· ἀρχ. πόλ. τῆς Χαλκι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, καταστραφεῖσα πιθανῶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Σερναί· γερμ. Σεννχάϊμ, πρωτ. δήμου ἐν τῇ γερμανικῇ χώρᾳ Ἀλσατίᾳ—Λορραίνῃ ἐπὶ τοῦ Θούρ, κάτ. 4,700. Νηματουργία καὶ ἐριουργία.

Σερναί-λὰ-βίλλ· χ. ἐν τῷ Γαλ. ν. Σὲν-έ-Οὐάζ, 7 χλμ. ΝΔ τῆς Σεβρέζ, κάτ. 700· γραφικὴ κοιλὰς καὶ ἐρείπια τῆς μονῆς τῶν Βὼ δὲ Σερναί.

Σερνὲν (Ἅ γ ι ο ς-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀδεϋρόν. Κάτ: 1,260.

Σερνὲν Δὶ-Βοᾶ (Ἅ γ ι ο ς)· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ἐ-Λοάρ. Σιδηρωρυχεῖα. Κάτ: 1,800.

Σερνικάκι· χ. τοῦ δήμου Ἀμφίσσης τῆς Φωκίδος, 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ Ἀμφίσσης. Κάτ: 685.

Σεροντζίπε Δὸ-Ρέϋ· π. τῆς Βραζιλίας, 12 χλμ. ἔνδων τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, πρωτ. τῆς ὁμωνύμου πολιτείας. Κάτ: 40,000.—Ἡ πολιτεία ἔχει ἔδαφος βουνώδες καὶ ἐλάχιστα εὔφορον. Ἐκτείνεται δὲ βορείως τῆς Βαχίας. Ἔκτ. 39,090 τετρ. χλμ.

Σερόν· Σεριόνε, λιμὴν τοῦ Γαλ. ν. τῆς Ζιρόνδ, ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Γκαρόν, ἀπέναντι τοῦ Καδιλλιὰκ (χρεμαστὴ γέφυρα), κάτ: 4500. Ἐκτεταμένοι ἀμπελῶνες.

Σερουριέ· (κ ό μ η ς) στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1742—1819. Διακριθεὶς εἰς τὰς ἐκστρατείας τοῦ Ἀνοβέρου, καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν πρώτην Αὐτοκρατορίαν.

Σέρπα· π. ὀχυρὰ τῆς Πορτογαλλίας, ἐν τῇ διοικήσει Ἀλεμτέχω, ἐπὶ τοῦ ποτ. Γουαδιάνα, παρὰ τοὺς ἐδῶ καταρράκτας αὐτοῦ. Κάτ: 13,000.

Σερπουτσκόϊ· π. τοῦ ρωσικοῦ κυβερνείου Μόσχας, ἐπὶ τοῦ ποτ. Ὄκα. Ὑφάσματα, δέρματα, καραβόπανα. Κάτ: 16,000.

Σέρρ· παραπότ. τοῦ Γαλλ. ποτ. Οὰζ. Μῆκ. 104 χλμ.

Σέρρ (Κ ό μ η ς δ έ-)· γάλλος πολιτευτής, 1776—1824, πρόεδρος τῆς βουλῆς τὸ 1817. Ἀπέθ. ὡς πρεσβευτὴς ἐν Νεαπόλει.

Σέρρ (Ὀ λ ι έ)· γάλλος εὐπατρίδης, 1539—1619, ἀγρονόμος, γράψας πολύτιμον γεωργικὸν σύγγραμμα.

Σερρᾶ· ὄρος τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ ἐπαρχ. Καταλωνίας, 40 χλμ. Δ τῆς Βαρκελώνης. Ὕψος 1,400 μ.

Σέρρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Ἄλπεων. Ἀκμαία μεταξοσκωληκοτροφία. Κάτ. 1,200.

Σερραβάλλε-Πιστοΐζε· κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχίας Φλωρεντίας. Κάτ: 5,500.

Σερραβάλλε-Τρεβιζάνο· κωμ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχίας Τρεβίζε. Κάτ: 6,000.

Σέρρα-Δὶ-Σκοπαμένε· πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. νήσου Κορσικῆς. Κάτ: 750.

Σέρρα Δὶ-Φάλκο· κωμόπ. τῆς ἰταλικῆς ἐπαρχίας Καλτανισσέττας (Σικελία). Κάτ: 6,500.

Σέρρα-Δὸς-Ὀργᾶος· βουνοσειρὰ τῆς Βραζιλίας ἐκτεινομένη ἀντικρὺ τοῦ Ρίο-Ἰὸ-Χανέϊρο

Σερράζαν-Βρούους· κωμόπ. τῆς ἰταλικῆς ἐπαρχ. Καλαβρίας. Κάτ: 6,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Σέρραι· π. μεγάλη τῆς Α Μακεδονίας, (βιλαέτιον Θεσσαλονίκης), παρὰ τὸν ποταμὸν Στρυμόνα, ἐν τῷ μέσῳ μεγάλης καὶ εὐφορωτάτης πεδιάδος, μὲ ἐκτεταμένον ἐμπόριον, καπνῶν ἰδίως καὶ βάμβακος, ἑλλην.σχολεῖα ἄριστα,ἀξιόλογον βιομηχανίαν καὶ 35,000 κατ., ὧν τὸ 1)3 Ἕλληνες.

Σέρρα-Καπριόλα· κωμόπ. τῆς ἰταλικῆς ἐπαρχ. Καπιτανάτο. Κάτ: 5,000.

Σερραμάνα· κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Καλιάρι (νῆσος Σαρδηνία). Κάτ: 3,000.

Σερράνο· ἱσπανὸς στρατηγός, 1810-1879, δοὺξ τοῦ Τόρρε, τὰ μέγιστα συντελέσας εἰς τὴν ἐκθρόνισιν τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας τὸ 1868, κυβερνήσας δὲ τὴν Ἱσπανίαν ὡς ἀντιβασιλεὺς μέχρι τῆς ἀναρρήσεως Ἀμεδαίου τοῦ Α' (1870) καὶ διατελέσας πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως μέχρι τοῦ πραξικοπήματος δι' οὗ ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον Ἀλφόνσος ὁ ΙΒ' (1874).

Σερραστρέττα· κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Καλαβρίας. Κάτ. 5200.

Σέρρειον· ἀκρωτ.καὶ ἀρχ.φρ. τῆς Θράκης, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης.

Σερριέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδέσι. Μεταξουργεῖα. Κάτ. 1600.

Σερτόν (Πέτρος)· μουσικοδιδάσκαλος τῶν παίδων τοῦ χοροῦ τῆς Σαὶν-Σιαπὲλλ τῶν Παρισίων κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα. Ἔγραψε παλαιοὺς γαλλ. ὕμνους, γνωστοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Νοὲλ=Χριστούγεννα. Ὑπάρχει καὶ συλλογή τις ἀσμάτων αὐτοῦ.

Σερτώριος· ρωμαῖος στρατηγός, φίλος τοῦ Μαρίου, οὗ θανόντος μετέβη εἰς Ἱσπανίαν, ἧς ὑπέταξε τοὺς κατοίκους καὶ ἐπάλαισεν ἀπὸ 82—72 π. Χ. λυσσωδῶς κατὰ τοῦ Μετέλλου καὶ τοῦ Πομπηίου. Ἀπέθ. δολοφονηθεὶς ἔν τινι συμποσίῳ ὑπὸ τοῦ ὑπαπιστοῦ του Περπέννα.

Σεσίας· παραπότ. τοῦ ἰταλ. ποτ. Πάδου, καταρρεόντων ἐκ τῆς Ρόζας (Ἄλπεις). Μῆκ. 170 χλμ.

Σέσκουλο· χ. τοῦ δήμου Φερῶν τῆς Θεσσαλ. Μαγνησίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Βελεστίνου. Κάτ: 371.

Σέσς· χείμαρρος ἐν τοῖς γαλλ. νομοῖς Ἐρὼλ καὶ Ὄδ, πηγάζει ἐκ τοῦ ὄρους Μοντάνι-Νουὰρ=Μέλανος ὄρους, συντελεῖ εἰς τροφὴν τῆς διώρυχος τοῦ Μιντὶ=Μεσημβρινῆς διώρυχος καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ὄδ παρὰ τὴν Σαλλέλ. Μῆκ. 50 χιλ.

Σέστρι-Λεβάντε· λιμὴν τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Γενούης, ἐπὶ τοῦ φερωνύμου κόλπου. Κάτ. 8000.

Σέσωστρις· ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις εἰκάζεται βασιλεύσας ἀπὸ 1416—1357 π. Χ. Εἶνε τὸ ἑλλην. ὄνομα Ραμσῆ τοῦ Β'.

Σέτα· (Ἄνω καὶ Κάτω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Διρφύων τῆς Εὐβοίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Στενῆς. Κάτ: 419.

Σέτι ἢ Σῆθος ἑλληνιστὶ ὁ Α' βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐκ τῆς ΙΘ' δυναστείας, κατακτήσας τὴν Συρίαν. Εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ Σεσώστριος (βλ. λ.).

Σέτι ἢ Σῆθος ὁ Β'· βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐκ τῆς ΙΘ' δυναστείας.

Σετίφ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νομοῦ Κωνσταντίνης (Ἀλγερία), ἐν μέσῳ εὐφόρου χώρας. Θέσις στρατηγική. Ἀκμ. ζωεμπορία, ρωμαϊκὰ ἐρείπια, πολυάριθμοι μύλοι. Κάτ. 12,000.

Σέττ ἡ Κέττη· τὸ ποτὲ Σίτιουμ, π. παράλιος τῆς Γαλλίας, ἐν τῷ νομῷ Ἐρώλ, μετὰ τὴν Μασσαλίαν ὁ κυριώτερος Γαλ. λ. τῆς Μεσογείου, πρωτ. δήμου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνολόφου Σαίν-Κλαίρ (τὸ ποτὲ ὄρος Σήτιον, 180 μ.), ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἕλους τοῦ Θώ γλωχῖνος, 30 χλμ. ΝΔ τοῦ Μονπελιέ, 37,500 κατ. Ἐμποροδικεῖον καὶ ἐμπορ. ναυτοδικεῖον, σχολὴ ὑδρογραφικὴ καὶ ναυτοπαίδων, μουσικὴ σχολή, Γυμνάσιον κλπ. Ἐμπόριον οἴνων, καρπῶν, πτηνῶν, ἐλαίου, βιομηχανικῶν προϊόντων παντοειδῶν κλπ. Βιομηχανία ποικίλη· ὁ λιμὴν αὐτοῦ, οὗ ἡ κατασκευὴ ἤρξατο τὸ 1666, φωτίζεται ὑπὸ 6 φάρων.

Σεῦ· παλαιπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Δούβ. Μῆκ. 30 χλμ.

Σεῦδαλῆ· χ. τοῦ δήμου Τρινάσου τῆς Λακεδαίμονος, 20′ ἀπὸ Σκάλας. Κάτ. 240.

Σεῦζεριά· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Αἴν, ἐπὶ τοῦ ποτ. Βαλλέρ, 9 χλμ. ΝΔ τῆς Μούρ, 1000 κατ., ἐν τοῖς περιξ σιδηροῦχα ὕδατα, καλούμενα Φοντελίν-Ρούζ ἐρυθρὰ κρήνη.

Σεύθης· βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ διαδεχθεὶς μετὰ τὸ 424 π. Χ. τὸν θεῖον του Σιτάλκην.

Σεύθης· εἷς τῶν διαδόχων τοῦ προηγουμένου, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα ἐπιστρέφοντα ἐξ Ἀσίας μετὰ τῶν Μυρίων Ἑλλήνων.

Σεϋμουρ (Ἰωάννα)· τρίτη σύζυγος Ἐρρίκου τοῦ Η′ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὃν ἐνυμφεύθη τὸ 1536. Μήτηρ Ἐδουάρδου τοῦ Ϛ′. Ἀπέθ. τὸ 1537.

Σεϋμουρ (Θωμᾶς)· ἀδελφὸς τῆς Ἰωάννας Σεϋμουρ, σύζυγος τῆς Αἰκατερίνης Πάρ, χήρας Ἐρρίκου τοῦ Η′ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἀποκεφαλισθεὶς τὸ 1549 διαταγῇ Ἐδουάρδου τοῦ Ϛ′.

Σεϋμπούζ ἢ Σεϋμπούζ, ὁ ἀρχ. Ρουβρίκατος· ποτ. τῆς Ἀλγερίας χυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον παρὰ τὴν Βόνην. Μῆκ. 230 χλμ.

Σεῦν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις. Κάτ. 2200.

Σεῦν (Δά-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ. Λιμὴν ἐμπορικὸς καὶ ναυτικός Μεγάλα ναυπηγεῖα. Κάτ. 12,500.

Σεῦσι· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λὸτ-ἐ-Γαρόν. Κάτ. 1350.

Σεϋσσέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σαβοΐα, ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ. Κάτ. 1500.

Σεϋσσέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴν, ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ, Ἀσφατωρυχεῖα, Λατομεῖα. Κάτ. 1200.

Σεύτρωνες· λαὸς τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλατίας. Εἶχε πρωτ. τὴν Δαραντάζια (Μουτιέ). Ἡ χώρα των ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν σημερινὴν Ταρανταίζ.

Σεϋχέλλαι ἢ Σεχέλλαι· νησοσυστὰς τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης, ἀντικρὺ τῶν Ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, ΒΑ τῆς Μαδαγασκάρης. Ἀνῆκον εἰς τοὺς Ἄγγλους.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Σεφεριανά· χ. τοῦ δήμ. Ἀμπελούζου, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 80.

Σεφόρα· κόρη τοῦ Ἰεθρώ, ἱερέως τῆς χώρας τῶν Μαδιανιτῶν, ἡ συζευχθεῖσα τὸν Μωϋσέα.

Σεχαινὰ ἢ **Συχαινὰ** (Ἄνω καὶ Κάτω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Πατρέων τῆς Ἀχαΐας, 1 ὥρ. ἀπὸ Πατρῶν. Κάτ: 284.

Σεχὰν (Πολύκαρπος - Κάρολος)· ζωγράφος καὶ κοσμηματογράφος, ἀνεκαίνισε τὴν διακόσμησιν τῆς στοᾶς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Λούβρῳ καὶ τὰς ἀρχιτεκτονικὰς γραφὰς τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Εὐσταθίου.

Σέχη· χ. τοῦ δήμου Εὐϋδρίου τῆς Θεσσαλίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γκουσγουνάρι. Κάτ: 84.

Σεχιώτης (Γεώργιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχίας Τριπολιτσιᾶς, ἀκόλουθος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, πανταχοῦ ὅπου παρευρέθη ἐπιδείξας καὶ γενναιότητα ζηλευτὴν καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Σηκοανοὶ ἢ **Σηκουανοὶ**· ἔθνος τῆς ποτὲ βελγικῆς Γαλλίας οἰκῆσαν περὶ τὸν Σηκουάναν.

Σηκουάνας· ποτ. τῆς Γαλλίας, διερχόμενος ἀπὸ τοὺς Παρισίους καὶ τὸ Ρουὲν καὶ χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Μάγχης μετὰ ροῦν 300 χλμ.

Σηλυμβρία· ἀρχ. π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος μετὰ λιμένος. Κεῖται 53 χλμ. Δ τῆς Κων)πόλεως καὶ ἔχει 5,000 κατ. σήμερον, ἐν οἷς τὰ 2)3 Ἕλληνες.

Σήμ· πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Νῶε, οὗ οἱ ἀπόγονοι κατῴκησαν τὴν Ἀσίαν.

Σημανθινά· ἀρχαία ὀνομασία ἣν ἔφερον ὄρη τῆς Ἀσίας ἐκτεινόμενα Α ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σινικῆς.

Σηπιάδος δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Βόλου, Νομ. Μαγνησίας· πρωτ. Λαύκος. Χ. Προμύρι, Μηλίνα-Ὅρμος, Ὅρμος - Πλατανιᾶς. Κάτ. 3,391.

Σηπιάς· ἀκρωτ. τῆς Θετταλομαγνησίας, εἰς τὰ ΝΑ τῆς χερσονήσου τοῦ Πηλίου.

Σηπιάς· ἀρχ. πολίχνη ἐπὶ τοῦ ὁμων. ἀκρωτ. συνοικισθεῖσα ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

Σῆρες· ἔθνος μέγα κατοικοῦν περὶ τὰ ἔσχατα Α. μέρη τῆς Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ, τῶν ὁποίων ἀναφέρεται καὶ μητρόπολις τὰ Σῆρα.

Σηστός· π. τῆς Θράκης κατὰ τὸ στενώτατον μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου ἔναντι τῆς Ἀβύδου, περίφημοι ἀμφότεραι διὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου. Τὰ ἐρείπιά της εὑρηνται περὶ τὴν σημερινὴν Ἰάλοβαν, ὅπου τὸ ἰσχυρὸν τοῦ Ἑλλησπόντου φρ. Βουβαλὶ-Καλεσσὶ μὲ 50 τηλεβόλα.

Σητείας· ἐπαρχ. διοικ. Λασηθίου Κρήτης, ἔχουσα δήμους 5: Λιμένος Σητείας (κατ. 4,500), Τουρλωτῆς (κατ. 3,000), Καρυδίου (κατ. 2,000), Ρουκάκας (κατ. 3,000), Χανδρᾶ (κατ. 4,300), χωρία 77 καὶ ὁλ. πληθ. 16,800.

Σηφιανά· χ. τοῦ δήμου Ἀλικιανοῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ: 20.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σήφορδ· λιμ. τῆς Ἀγγλίας (ἐν Σουσσεξ), εἷς τῶν πέντε τῆς Μάγχης λιμένων, 6 χλμ. ΝΑ τοῦ Νηουχάβεν, 1,800 κατ. Πολυσύχναστα θαλάσσια λουτρά.

Σθενέλη· μία τῶν Δαναΐδων, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

Σθένελος· υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ σύζυγος τῆς Σθενέλης.

Σθένελος· υἱὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάνδης, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας καὶ μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν.

Σθένελος· υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν καὶ λαβὼν ὡς ἀμοιβὴν τὴν νῆσον Θάσον.

Σθένελος· δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Σθένις· Ὀλύνθιος, συγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, εἰργάζετο ἐν Ἀθήναις. Ἐποίησεν ἄριστα ἀγάλματα τοῦ Διός, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Δήμητρος, προσέτι δὲ σύμπλεγμα γυναικῶν θυουσῶν, προσευχομένων καὶ κλαιουσῶν.

Σιάνγγ-χάϊ ἢ Σαγγάη· παραθαλάσσιος πόλις τῆς Κίνας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κιάνγγ Σοῦ, διαμ. Σοὺνγγ-Κιάγγ, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Χοάνγγ-Φοῦ, ἐκβάλλοντος εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Γάγγ-Τσέ. Κάτ. 400,000. Λιμὴν ἀνοικτὸς εἰς τοὺς εὐρωπαίους ἀπὸ τοῦ 1842 διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Νανκίν. Ἕδρα τῶν μεράχων - πρένς, μεγαλεμπόρων ἰδίᾳ Ἄγγλων. Ἐμπόριον σπουδαιότατον 800 ἑκατομμυρίων φράγκων κατ' ἔτος κατὰ μέσον ὅρον. Ναυτικὴ κίνησις 2,500,000 τόννων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἀγγλικὴν σημαίαν.

Σιαγιό· συνοικία τῶν Παρισίων (ις' τμῆμα), ἐπὶ λόφου τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα· ἦν ἄλλοτε χωρίον ἐν ᾧ ὑπῆρχον δύο μοναὶ τῶν Αὐγουστίνων καὶ τῆς «Ἐπιφοιτήσεως τῆς Παρθένου».

Σιάκ· κρατίδιον μεθ' ὁμων. πρωτευούσης ἐν τῇ ἰνδασιατικῇ μεγαλονήσῳ Σουμάτρᾳ, ἐπὶ τῆς φερούσης τὸ αὐτὸ ὄνομα ἀκτῆς ἐκτεινόμενον.

Σιάκο ἢ μᾶλλον Χάκο· (Μέγα), ἐκτεταμένη χώρα τῆς Ν Ἀμερικῆς ἐκτεινομένη ἀπὸ Β πρὸς Ν, πρὸς Α τοῦ Ρίο Παραγουαΐ, ἐν Βολιβίᾳ, Παραγουάῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ Ἀργεντινῇ δημοκρατίᾳ. Κυριολεκτικῶς ἡ χώρα αὕτη δὲν εἶνε ἔρημος, ἀλλ' ἀποτελεῖται ἐξ ἐκτεταμένων θαμνωδῶν πεδιάδων ἀκαλλιεργήτων, ἐνιαχοῦ δὲ ὑπὸ παρθένων δασῶν κεκαλυμμένων. Διαιρεῖται εἰς Βόρ. Κεντρικὸν καὶ Νότ. Χάκο καὶ κατοικεῖται ὑπὸ ἰθαγενῶν ἰνδῶν ἀνεξαρτήτων.

Σιαλιέ· (Μάριος-Ἰωσήφ), ἐπιλεγόμενος «ὁ Μαρὰ τοῦ Λυών», ἐγεν. ἐν Βωλὰρ (Πεδεμόντιον) 1747—1793, πλούσιος μεγαλέμπορος τῆς Λυών κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως. Ἀνὴρ αἰσθηματίας ὑφωσιώθη εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Λυοναίζων ἐργατῶν, δι' ὃ καὶ ἐπέσυρε καθ' ἑαυτοῦ τὸ μῖσος τῶν ἄλλων τάξεων, στίφη κακούργων δὲ καλουμένων «οἱ λυστώδεις» ἐνήδρευον ὅπως τὸν δολοφονήσωσιν. Ἀντεπαναστατικὴ δέ τις Ἑταιρεία αὐτοκαλουμένη «Κοινὴ σωτηρία» ἐγκαθιδρυθεῖσα ἐν Λυὼν συνέ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

λαβεν αὐτὸν καὶ κατεδίκασεν εἰς θάνατον. Ἀπεκεφαλίσθη τὴν 4)16 Ἰουλίου 1793.

Σιαλλόν-Σὺρ-Σῶν· Καβίλλονουμ, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Σῶν-ἐ-Λουάρ ἐπὶ δύο νήσων τοῦ Σῶν κατὰ τὸ στόμιον τῆς Κεντρικῆς διώρυχος, κάτ: 25,000, βιομηχανία παντοειδής, ἐμπόριον ἀκμαιότατον· ἔχει ἀνδριάντα τοῦ Νιέψ, ἐφευρέτου τῆς φωτογραφίας.—Πόλις σημαίνουσα τῶν Αἰδούων κατὰ τὴν Γαλατικὴν ἐποχήν, μετέστη εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἐνεργείαις τῶν ἁγίων Μαρκέλου καὶ Βαλλεριανοῦ κατὰ τὸν Β' αἰῶνα. Πατρὶς τῶν ἁγίων Καισαρίου καὶ Διδιέ, τοῦ στρατάρχου Ὸ' Οὐξὲλ κλπ.

Σιαλλόνν· πρώτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μαίν-ἐ-Λουάρ, κάτ. 4,700.

Σιαλλόν (ς) - σὺρ - Μάρν· τὸ ρωμαϊκὸν Καταλάουνουμ, πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μάρν καὶ τριῶν διωρύχων, κάτ: 26,000, πρωτ. τῆς ς' στρατιωτικῆς διαιρέσεως τῆς χώρας. Βιομηχανία παντοειδής, ἐμπόριον, μουσεῖα, σχολεῖα κλπ. Ἐν τινι σπουδαίᾳ μάχῃ ὁ Ἀττίλας ἡττήθη ἐδῶ ὑπὸ τοῦ Ἀετίου καὶ τῶν Γότθων, Φράγκων καὶ Βουργουνδίνων συμμαχούντων.

Σιάλμερ (Γεώργιος)· ὁημοσιογράφος, ἐγεν. ἐν τῇ κομητείᾳ Μούρραιϋ ἐν Σκωτίᾳ, 1742-1825, δικηγόρος ἐν Ἀμερικῇ, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀγγλίαν κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον. Ἔγραψε περὶ Καληδονίας ἢ ἀρχ. Σκωτίας κλπ.

Σιάμ· ἀνεξάρτητον βασίλειον τῆς Ἰνδοκίνας (Ἀσία). Ἔκτ. 800,339 τετρ. χλμ. Κάτ: 6,500,000. Ἔδαφος ποικιλώτατον καὶ λίαν εὔφορον ἂν καὶ κακῶς καλλιεργημένον. Ἐμπόριον ἀξίας 75 ἑκατ. φρ. Παιδεία ἀρκετὰ διαδεδομένη· ἀναγνώσιν γνωρίζουσι τὰ 8)10 τῶν κατοίκων. Ἡ γλῶσσά των ἔχει 64 γράμματα. Στόλος 14 ἀτμόπλοια μὲ 51 τηλεβόλα. Πρωτ. Βάνκόκ, μεγίστη πόλις μὲ 600,000 κατοίκους. Τὸ πλεῖστον εἶνε χώρα πεδινή, ἑλώδης καὶ ἀνθυγιεινή.

Σιάμ· π. τοῦ Ἰνδοσινικοῦ βασιλείου Σιάμ, ἐπὶ νήσου τοῦ ποτ. Μεϊνὰμ ἐκτισμένη. Ἀκμ. ἐμπόριον καὶ βιομηχ. ἐγχωρίων τεχνουργημάτων καὶ ὑφασμάτων, ἀρχαῖαι οἰκοδομαί, ναοί, τείχη κλπ. Κάτ: 100,000.

Σιὰμ ἢ **Σιαμαῖος**-κόλπος· σχηματίζεται ὑπὸ τῆς Σινικῆς θαλάσσης μεταξὺ τῆς χερσονήσου Μαλάκκας καὶ τῶν βασιλείων Σιὰμ καὶ Ἀννὰμ.

Σιαμιλλὰρ (Μιχαὴλ δέ-)· ὑπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', 1651-1721, σύμβουλος τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἀνωτάτῳ δικαστ. τῶν Παρισίων καὶ οἰκονομικὸς ἐπιθεωρητής. Τὸ 1701 ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Κατὰ τὸν Σαὶν-Σιμόν, ἦν «ἀνικανώτατος, ἀλλὰ νομίζων ἑαυτὸν κάτοχον πάσης σοφίας», ἐποιήσατο κατάχρησιν παντὸς μέτρου οἰκονομικοῦ, ὅπερ ἡ οἰκονομικὴ καταστροφὴ ἐπέβαλλεν, ὁάνεια, μετατροπὰς τῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος κλπ.». Ἀλλ' ἐννοήσας ἐπὶ τέλους τὴν ἀνεπάρκειάν του παρῃτήθη τὸ 1708, διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ Δεμαρέ.

Σιαμισσό (Ἀδαλβέρτος

δ έ-)· ποιητής καὶ φυσικός, 1781—1838. Ἐγεν. ἐν τῇ ἐπαύλει Βονκούρ ἐν Καμπανίᾳ, ἀπ. ἐν Βερολίνῳ, μετενάστευσε μετὰ τῶν γονέων του, ἐγένετο θαλαμηπόλος τῆς Βασιλίσσης ἐν Βερολίνῳ, εἶτα Πρῶσσος ἀξιωματικός· ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν διωρίσθη καθηγητὴς ἐνΝαπολεονβίλλ, ἀλλ' ἐπανακάμψας εἰς Βερολῖνον ἠκολούθησε τὸ 1815-18 τὸν Ὄθωνα Κοτζεβοὺ κατὰ τὸ πρὸς ἀνακαλύψεις ταξίδιόν του, συνέταξε δὲ τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος αὐτοῦ, καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ Βοταν. κήπου. Ἐγένετο περιώνυμος ὡς συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος «Πέτερ Σχλέμιχλ». 1814.

Σιαμονί (ξ) ἢ τὸ **Π ι ε ρ έ** πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἄνω Σαβοΐας, εἰς 1050 μ. ὕψ. ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ἄβρ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Βρεβὰν (2,525 μ.) ἐν περιωνύμῳ κοιλάδι. Κάτ: 2,600. Μνημεῖα εἰς τιμὴν τοῦ δὲ-Σωσσὺρ καὶ τοῦ Ἰακ. Βαλμά, ὅστις πρῶτος ἀνηρριχήθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λευκοῦ ὄρους τὸ 1786. Ἡ κοιλὰς Σ. κεῖται παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Λευκοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ πελώριοι παγετῶνες.

Σιάμου· χ. τοῦ δήμου Γόμφων τῆς Καρδίτσης, 3 3)4 ὥρ. ἀπὸ Μουζάκι. Κάτ: 603.

Σιάμου· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μελιγαλᾶ. Κάτ: 256.

Σιαμπάτς ἢ **Σαβάτς**· π. τῆς Σερβίας, 59 χλμ. Δ τοῦ Βελιγραδίου, ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1470, κατ. 10,000, πρωτ. ἐπαρχ. ἐκτάσεως 2136 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 100,000.

Σιαμπαλᾶ (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Φύλλου τῆς Καρδίτσης, ἧς ἀπέχει 5 1)2 ὥρ. καὶ 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κοτσερῆς. Κάτ: 549.

Σιαμπανὶ (Ἰ ω.-Β. Ν ο μ π ὲ ρ δ έ-)· δοὺξ δὲ Κιδὲρ, ἐγεν. ἐν Ροάνν, 1756—1834, ὑπηρέτησε κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ ναυτικῷ, τὸ 1789 ὑπῆρξεν ἀντιπρόσωπος ἐκ τῶν εὐγενῶν τοῦ Φορὲζ ἐν τῇ Γενικῇ συνελεύσει τῶν Τάξεων, ὁ Βοναπάρτης διώρισεν αὐτὸν τὸ 1800 Σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας, τὸ 1801 πρέσβυν ἐν Βιέννῃ, εἶτα ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ εἶτα τῶν ἐξωτερικῶν· ὡς τοιοῦτος συνωμολόγησε τὴν συνθήκην τῆς Βιέννης τὸ 1809 καὶ διεπραγματεύθη τὸν γάμον τοῦ Ναπολέοντος μετὰ τῆς Μαρίας Λουΐζης. Ὑπηρετήσεν ἐπὶ τῆς α' Παλινορθώσεως εἶτα ἐπὶ τοῦ Ἑκατονθημέρου. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Πατρικίων τὸ 1819.

Σιαμπάνν· ἀρχ. οἶκος τοῦ Λιμουζὲν· παρέσχεν εἰς τὴν Γαλλίαν πολλοὺς μεγάλους ἄνδρας, ἰδίᾳ τὸν Ἰάκωβον Σ. γνωστότερον ὑπὸ τὸ ὄνομα Δὲ λὰ-Παλίς.

Σιαμπάν (Ἀ ν τ. δ έ-)· κόμης δὲ Δ α μ μ α ρ τ έ ν, 1411—88, διεκρίθη εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ὀρλεάνς, 1428, τεθεὶς δὲ εἶτα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συμμοριῶν τῶν Ἐκορσὲρ=κουρσάρων (τυχοδιωκτικῶν συμμοριῶν), ἐκλεηλάτησε τὴν Βουργουνδίαν, Καμπανίαν καὶ Λορραίνην· εἶτα ὑπηρέτησε πιστῶς ὑπὸ Καρόλον τὸν Ζ', ἐπὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

δὲ Καρόλου τοῦ Η' διωρίσθη διοικητὴς Παρισίων, διηύθυνε δὲ τὸν κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας πόλεμον.

Σιαμπέλ (Λουδοβίκος) φιλέλλην ἐκ τῆς Γαλλίας, ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ναυπλίῳ τὴν 13 Ἰανουαρίου 1845. Παλαιὸς μαθητὴς τῆς σχολῆς τοῦ St. Cyr. Ἀξιωματικὸς δὲ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς τῆς ἀντιβασιλείας. Ὑπηρέτησε διακριθεὶς εἰς Ρούμελην ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς Τσοῦρτς καὶ Δέντζελ. Λίαν πεπαιδευμένος, εὐθὺς, θυσιάζων τὰ πάντα εἰς τὴν συνείδησιν, ὡς ἀπέδειξε τοῦτο ὡς εἰσηγητὴς τῶν πολεμικῶν συμβουλίων καὶ μέλος ἢ πρόεδρος διαφόρων στρατοδικείων. Ὑπῆρξε διευθυντὴς τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ διοικητὴς ἐπί τινα καιρὸν τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ. Ἀπέθανε συνταγματάρχης ἐν ἀποστρατείᾳ φέρων τὸν χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ μετάλλιον τοῦ Ἀγῶνος.

Σιάμπερ (Ἐφραὶμ) συγγραφεὺς Ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Μίλτον τῆς Οὐεστμόρελναιδ, ἀπ. τὸ 1740, ἐξέδωκε λεξικὸν τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν ἐν Λονδίνῳ, οὗ ἕνεκα εἰσῆλθε καὶ εἰς τὴν Βασιλικὴν Ἑταιρείαν τοῦ Λονδίνου.

Σιάμπερ (Γουλιέλμος) ἀρχιτέκτων, ἐγεν. ἐν Στοκχόλμῃ τὸ 1726, ἀπ. ἐν Λονδίνῳ τὸ 1796. Ἐπεσκέφθη τὰς Ἰνδίας καὶ παρέμεινεν ἐν Κίνᾳ, ἔνθα ἐμελέτησε τὴν Σινικὴν ἀρχιτεκτονικήν, ἐπανελθὼν εἰς Λονδῖνον διέδωκε ταύτην, συνέγραψε δὲ καὶ περὶ Σινικῆς ἀρχιτεκτονικῆς κλπ.

Σιαμπερύ Καμπέρικον ἢ Καμπερίακον, ἀργ. πρωτ. τῆς Σαβοΐας, νῦν πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαβοΐας ἐπὶ τῶν ποτ. Λείσς καὶ Ἀλμπάν' 595 χλμ. ΝΑ τῶν Παρισίων, κάτ. 21,500, μεταξὺ ὀρέων κειμένη ἐν θέσει γραφικωτάτῃ, ἔχει Ἀκαδήμειαν, γυμνάσια, παρθεναγωγεῖα, σχολὴν κωφαλάλων, σχολὴν μουσικῆς κλπ., μουσεῖα, ἐπιστ. ἑταιρείας, ποικίλην βιομηχανίαν καὶ ἐμπόριον. Πατρὶς Ἀμεδαίου τοῦ Η', τῶν δύο δὲ Μαϊστρ κλπ. Ἐγένετο αὖθις γαλλικὴ τὸ 1860.

Σιαμπέρ (Ἰω.-Βερνάρδος μαρκήσιος δέ-), ναυτικὸς καὶ ἀστρονόμος, Γάλλος ἐκ Τουλὼν, 1724—1805, διεκρίθη ὡς ἴλαρχος ἐν τῷ Ἀμερικαν. πολέμῳ, προήχθη εἰς ἀντιναύαρχον ἀλλὰ μετηναστευσε. Γνωστότερος μᾶλλον διὰ τὰς ἐπιστημονικάς του ἐργασίας. Ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τὸ 1758.

Σιαμπίζ οἶκος περιωνύμων Γάλλων ἀρχιτεκτόνων τοῦ ΙΕ' καὶ Ις' αἰῶνος, ὧν διασημότεροι, Μαρτῖνος ὁ πρῶτος τοῦ οἴκου, ἐργασθεὶς εἰς τὴν γέφυραν τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων Πέτρος Κ. Σ. — οἰκοδομήσας τὴν παραλλήλως τοῦ Σηκουάνα πτέρυγα τοῦ Λούβρου.

Σιαμπινύ κωμόπ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Σηκουάνα ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Μάρν, κάτ. 4,800· περιώνυμος διὰ τῶν τριήμερον φονικὴν μάχην κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων—29 Νοεμβρίου—1 Δεκεμβρίου 1870.

Σιαμπιόν χημικὸς Γάλλος, 1838—1884 διευθυντὴς τοῦ χημικοῦ ἐργαστηρίου ἐν τῷ Κονσερβατουὰρ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπαγγελμάτων, συνέστησε τὸ πρῶτον σύστημα ποσοτικῆς ἀναλύσεως διὰ τῶν φωτοφασματικῶν γραμμῶν. Ἐκ τῶν εἰς Κίναν καὶ Ἰα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πωνίαν ἐπισκέψεών του ἀπεκόμισε πλείστας ἀποδείξεις περὶ τῆς χημικῆς βιομηχανίας τῆς ἄκρας-Ἀνατολῆς.

Σιαμπιονέ (Ἰω.-Στέφανος), στρατηγός, ἐγέν. ἐν Βαλάνς, 1762—1800, γενόμενος συνταγματάρχης μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἀρλόν, ὑποστράτηγος τῷ 1793, ἀποσταλεὶς εἰς Ρώμην (1798) ἐξεδίωξεν ἐκεῖθεν τὸν Νεαπολιτανικὸν στρατόν, κατέκτησεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως καὶ ἵδρυσε τὴν Παρθενόπειον Δημοκρατίαν, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν θριάμβων του κατὰ διαταγὴν τοῦ Διευθυντηρίου ἐφυλακίσθη ἕνεκα διενέξεως πρὸς τὸν ἐπιστολέα τῆς Κυβερνήσεως. Μετὰ τὴν 30 Πραιριάλ ἔτους Ζ' ἀναλαβὼν αὖθις τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας, μετά τινας ἐν ἀρχῇ νίκας, ἡττήθη ὑπὸ τῶν Αὐστρο-Ρώσων ἐν Ῥενόλα, δι' ὃ καὶ παρητήθη, ἀπέθανε δ' ἐκ θλίψεως ἐπὶ τούτῳ μετ' οὐ πολύ.

Σιαμπλαί ἀρχ. ἐπαρχ. τοῦ δουκάτου τῆς Σαβοΐας ἐν Γαλλίᾳ, πρὸς Ν τῆς λίμνης Λεμανοῦ, κατ. 54500, πρωτ. Θονόν, ἐπαξίως ὠνομάσθη ὁ «κῆπος τῆς Σαβοΐας», παράγει ἰδίως τυροὺς καὶ οἴνους. Ἀποτελεῖ ἤδη ἐπαρχίαν τοῦ νομ. τῆς Ἄνω-Σαβοΐας.

Σιαμπλαίν δὲ βρουάζ (Σαμουὴλ δὲ)· 1567—1635· Ὑπηρέτησε κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ στρατῷ τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας. Εἶτα μετέβη εἰς Ἀντίλλας (1599—1601) καὶ Καναδᾶν τὸ 1603 ὡς διοικητής. Ἵδρυσε πόλεις, ἐπεδόθη εἰς ἐξερευνήσεις τῆς χώρας καὶ ἐποιήσατο πλείστας ἀνακαλύψεις ἰδίᾳ λιμνῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ 1620 διωρίσθη τοποτηρητὴς τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Νέας-Γαλλίας. Ἀπέθανε διοικητὴς τοῦ Καναδᾶ.

Σιαμπλαίν· λίμνη τῆς Β. Ἀμερικῆς (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι) ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σιαμπλαίν τὸ 1609 εἰς τὰ σύνορα τοῦ Καναδᾶ, συγκοινωνεῖ διὰ διώρυχος μετὰ τοῦ Οὔδσων καὶ χύνεται διὰ τοῦ ποταμοῦ Ρισιελιέ ἢ Σορὲλ εἰς τὸν Ἅγ. Λαυρέντιον. Εἰς τὴν Β ἐσχατιὰν ταύτης ὑπάρχει ὁμώνυμος πόλις, μὲ 6000 κατ. καὶ κομητεία ἐν τῇ ἐπαρχ. Κεμπέκ, μὲ 30000 κατ. καὶ ἔκτ. 23968 τετρ. χλμ. Σχεδὸν πάντες οἱ κάτοικοί εἰσι καθολικοὶ καὶ καταγωγῆς Γαλλικῆς.

Σιαμπό (Φίλιππος δέ)· Χωροδεσπότης τοῦ Βριόν, ναύαρχος τῆς Γαλλίας, κυβερνήτης τῆς Βουργουνδίας καὶ Νορμανδίας ἐπὶ Φραγκίσκου Α' συνελήφθη μετὰ τοῦ βασιλέως ἐν τῇ μάχῃ τῆς Παβίας τὸ 1525. Διεκρίθη ἐν Πεδεμοντίῳ ἐπὶ κεφαλῆς ὧν στρατοῦ, ἀλλὰ συκοφαντηθεὶς ἐφυλακίσθη ἐπὶ δύο ἔτη, μεθ' ἃ ἀπεφυλακίσθη καὶ ἀνεκτήσατο τὴν προτέραν εὔνοιαν, ἀλλ' ἀπέθανε μικρὸν ἔπειτα, τὸ 1543. Ἐσχεδίασε χάρτας ναυτικούς.

Σιαμπό (Φραγκίσκος)· ἐγέν. τὸ 1759, ἐν Σαὶν-Ζενιέ, ἦτο καπουκῖνος ἐν Ροδὲζ κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐνωμφεύθη τότε καὶ ἐξελέγη μέλος τῆς τε Συντακτικῆς καὶ τῆς Νομοθετικῆς συνελεύσεως, βιαιότατος δὲ Ἰακωβῖνος. Τὸ 1794 κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ροβεσπιέρου ἀπεφυλακίσθη. Ὑπῆρξεν εἷς τῶν κυριωτέρων συντακτῶν τῆς ἐφημερίδος «Κατήχησις τῶν Ἀβρακώτων»

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Σιαμπολλιόν ('Ιω. Φραγκίσκος)· ὁ Νεώτερος, ἐγεν. ἐν Φιζὰκ τοῦ γαλλ. νομ. Λὸ τὴν 23Δεκεμβρίου1790,19ετὴς διωρίσθη καθηγητὴς τῆς 'Ιστορίας ἐν Γκρενόβλ. Μαθητὴς ἔτι ἐσπούδασε τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας 'Αραβικήν, 'Εβραϊκὴν καὶ Κοπτικὴν ἰδίᾳ. 'Εξεπόνησε σπουδαῖον ἔργον «'Η Αἴγυπτος ἐπὶ τῶν Φαραώ», ὅπερ ἵνα συμπληρώσῃ ἐπεδόθη εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱερογλυφικῶν, ὅπερ ἔλυσε μετὰ μακρὰς μελέτας, ἐδημοσίευσε δὲ δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Μ. Δασιέ, ἥτις ἀνεγνώσθη ἐν τῇ 'Ακαδημείᾳ τῶν 'Επιστημῶν τὸ 1822. 'Η λύσις τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος διεφώτισε τὴν αἰγυπτιακὴν ἱστορίαν ἐν πᾶσι. Πολλάκις δὲ μετέβη εἰς Αἴγυπτον προχωρήσας μέχρι τοῦ Βάδι-Χάλφα, μελετῶν καὶ ἐξερευνῶν ἱστορικῶς καὶ ἀρχαιολογικῶς τὴν χώραν καὶ διευθύνων ἐπιστημ. ἀποστολὰς τῆς Γαλλ. Κυβερνήσεως. 'Εγένετο ἀκαδημαϊκὸς τὴν 7 Μαΐου 1830, καθηγητὴς δὲ τῆς αἰγυπτιακῆς εἰς τὸ Λύκειον τῆς Γαλλίας. 'Απέθανε τὴν 4 Μαρτίου 1832.—'Ο πρεσβύτερος ἀδελφός του ἐμιμήθη αὐτὸν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς αἰγυπτ. ἀρχαιολογίας, οὐχὶ ὅμως ἐπιτυχῶς.

Σιαμπὸρ ('Ερρῖκος-Κάρολος-Μάριος-Φερδινάνδος-Διεδονν ὸ' 'Αρτουά, δοὺξ τοῦ Βορδώ, κόμης δὲ Σ.)· ἐγεν. ἐνΠαρισίοις τὴν 29Σεπτεμβρίου 1820. 'Εξορισθεὶς μετὰ τὰ πραξικοπήματα τοῦ 1830 διῆλθεν ἐξόριστος ἅπαντα τὸν βίον του. 'Από τοῦ 1843 διεκήρυξε τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματά του, ὡς 'Ερρῖκος Ε'. 'Ενυμφεύθη τὸ 1846 τὴν Μαρίαν-Θηρεσίαν-Βεατρίκην, θυγατέρα τοῦ δουκὸς τῆς Μοδένης καὶ ἐγκατέστη ἐν τῇ ἐπαύλει Φρόνσδορφ παρὰ τὴν Βιέννην. Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1873 ἐπεσκέφθη αὐτὸν ὁ κόμης τῶνΠαρισίων, ὅστις ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως τὰ δικαιώματα τοῦ πρεσβυτέρου Βουρβωνικοῦ κλάδου. 'Απόπειρα παλινορθώσεως μοναρχικῆς ἐγένετο κατ' 'Οκτώβριον 1873, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Μετὰ ταῦτα ἔπαυσε νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικήν. 'Απέθ. ἐν Φρόνσδορφ τὴν 24 Αὐγ. 1883 μετὰ μακρὰν καὶ πολυώδυνον νόσον.

Σιαμπσὼρ· τὸ ποτὲΚάμπους σάουρους ἢ ὑψηλὴ κοιλὰς τοῦ Δρὰκ διαμ. τῶν "Ανω-"Αλπεων, μηκ.30 χλμ.,πλ. 8, πρωτ. Σαὶν-Μποννέ. Προήχθη εἰς δουκᾶτον τὸ 1336, οἱ Δελφῖνοι τοῦ Βιεννουὰ ἐλάμβανον τὸν τίτλον δοῦκες τοῦ Σαμπσώρ.

Σιαμφὸρ (Σεβαστιανὸς-Ρόσι Νικόλαος, ἐπιλεγόμενος Σ.)· φιλόλογος, ἐγεν. τὸ 1741 ἐν 'Ωβέρνῃ, ἐνωρίτατα ἐγένετο γνωστὸς βραβευθεὶς πολλάκις διὰ τὰ ποιήματά του ὑπὸ τῆς 'Ακαδημείας, ἔδωκεν εἰς τὸ Γαλλικὸν-Θέατρον κωμῳδίας τινὰς αἵτινες ἐπέτυχον, ὑπῆρξεν ἀναγνώστης τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως Κυρίας 'Ελισσάβετ. 'Εν τούτοις ἡ σπάσθη θερμῶς τὰς νέας ἐπαναστατικὰς ἀρχὰς καὶ συνεδέθη μετὰ τοῦ Μιραβώ. Τολμήσας ἐπὶ τρομοκρατίας νὰ ἐπικρίνῃ τὰς βιαιότητας τοῦ ἐπαναστ. κόμματος ἐφυλακίσθη, μάτην δ' ἀπεπειράθη αὐτοκτονίαν καὶ ἠλευθέρωσαν μὲν αὐτὸν μετὰ μικρόν, ἀλλ' ἀπέθανεν ὑπὸ τῶν πληγῶν του ('Απρίλιος 1794). 'Ακαδημαϊκὸς ἀπὸ τοῦ 1780. Τὰ μᾶλλον

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀξιοσημείωτα τῶν πολλῶν ἔργων αὐτοῦ εἰσὶν οἱ «Χαρακτῆρες καὶ Ἀνέκδοτα» καὶ τὰ «Γνωμικὰ καὶ Σκέψεις».

Σιανγγαρνιέ· (Νικ. Ἄννας-Θεόδουλος), στρατηγός, ἐγεν. ἐν Ὠτέν, 1793—1877, εἰσῆλθεν εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον ἐπὶ Παλινορθώσεως, διεκρίθη ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐγένετο ἀντιστράτηγος (μέραρχος) τῷ 1843. Ἀντιπρόσωπος τοῦ νομοῦ Σηκουάνα ἐν τῇ Συντακτικῇ τοῦ 1848 καὶ ἐπὶ διετίαν ἀνώτερος διοικητὴς τῆς ἐθνοφρουρᾶς τῶν Παρισίων ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Καβαινιὰκ καὶ ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Λουδοβίκου-Ναπολέοντος. Διεκρίθη ἔν τε τῇ θέσει ταύτῃ καὶ ἐν τῇ βουλῇ διὰ τὴν δραστηριότητα μεθ' ἧς ὑπεστήριξε καὶ ἐτήρει τὴν τάξιν καὶ διὰ τὴν ἀντιπάθειάν του κατὰ τῆς δημοκρατικῆς κυβερνήσεως, ἐν τούτοις ἠρνήθη νὰ συμμετάσχῃ τῶν ἐνεργειῶν πρὸς παλινόρθωσιν τῆς αὐτοκρατορίας, δι' ὃ καὶ ἀπώλεσεν ἀμφοτέρας τὰς θέσεις του, συνελήφθη ἐπὶ πραξικοπήματι κατὰ τοῦ Κράτους τὸ 1851, ὡδηγήθη εἰς Μαζὰς καὶ ἀπηλάθη τῆς Γαλλίας διὰ τοῦ ψηφίσματος τῆς 9 Ἰαν. 1852· καὶ ἐπανῆλθε μὲν εἰς Γαλλίαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ Αὐτοκρατορίας. Τὸ 1870 ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὰς περὶ τὸ Μέτς μάχας τοῦ 1871, ἐξελέγη δὲ ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ ἐθνοσυνελεύσει ὑπὸ τριῶν νομῶν· ἐγένετο τέλος ἰσόβ. γερουσιαστ. τὸ 1875.

Σιὰν δ' Ἀζίλ· χώρα τοῦ Τεξὰς ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Τρινιτὲ (Τριὰς) καὶ Ριο Μπράβος, 40 χλμ. Δ. τῆς Γκλάβεστον. Πρόσφυγες Γάλλοι τὸ 1817 ἵδρυσαν ἐνταῦθα ἀποικίαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Λαλλμάν· ἀλλ' ὁ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Μεξικοῦ Ἀποδάκα κατέστρεψεν αὐτὴν τὸ 1819.

Σιάνδλερ (Ρ ι χ ά ρ δ ο ς)· ἀρχαιολόγος ἄγγλος, 1738-1810, ἐδημοσίευσε τὸ 1763 ἔκδοσίν τινα τῶν «Μαρμάρων τοῦ Ἀρουνδὲλ ἢ Ὀξφόρδης», ἀκριβεστέραν καὶ πληρεστέραν τῶν προηγουμένων. Διέτρεξε τὸ 1764—66, τὴν Ἰωνίαν, τὴν Ἀττικήν, τὴν Ἀργολίδα καὶ Ἤλιδα, καὶ συνέλεξεν ἄφθονον ὕλην ἀρχαιολογικὴν ἣν ἐδημοσίευσεν· «Ἰωνικαὶ ἀρχαιότητες», «Ἀρχαῖαι ἐπιγραφαὶ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἑλλάδι καὶ ἰδίως ἐν Ἀθήναις συλλεγεῖσαι», «Ταξίδια εἰς Ἑλλάδα καὶ Μικρὰν Ἀσίαν» καὶ «Ἱστορία τῆς Τροίας.

Σιάνδος (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἄγγλος ὁπλαρχηγὸς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, θεωρούμενος ὑπὸ τῶν ἄγγλων ὡς ὁ ἐπιδεξιότερος ἄγγλος στρατηγὸς μετὰ τὸν Μαῦσον-Πρίγκιπα.

Σιανζὺ (Ἀ ν τ.-Ε ὐ γ.-Ἀ λ φ.). στρατηγός, ἐγεν. ἐν Νουὰρτ τοῦ Γαλ. νομοῦ Ἀρδεννῶν, τὸ 1823, ἐπολέμησε τὸ πρῶτον ἐν Ἀλγερίᾳ, ἀλλ' ἐκλείσθη μάλιστα ἐν τῇ κατὰ τὸ 1870-71 εἰσβολῇ τῶν Γερμανῶν εἰς Γαλλίαν, νικήσας ἐν Παταί, γενικὸς δὲ διοικητὴς διορισθεὶς τῆς Β' στρατιᾶς τοῦ Λουὰρ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἀνεδείχθη δι' ἐνδόξου καὶ στρατηγικωτάτης ὑποχωρήσεως· ἀντέστη δ' ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἰς τὰς νικηφόρους Γερμανικὰς στρατιὰς μετὰ στρατοῦ προχείρως συλλεγέντος, παρ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὴν παντελῆ σχεδὸν ἔλλειψιν προ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

μηθειῶν, συγκεντρώσας δὲ τὰ στρατεύματά του μεταξὺ Βιερζὸν καὶ τοῦ Μάνς, ἐκέρδησε σπουδαίας νίκας ἐν Βανδὸμ καὶ Μοντουάρ, εἶτα δὲ ἀναγκασθεὶς νὰ καταλίπῃ τὸ Μάνς κατέλαβεν ὀχυρὰς θέσεις ἐν Μαιγιέν, ἃς ἐτήρησε μέχρι τῆς ἀνακωχῆς· ἐκλεχθεὶς ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει καὶ εἶτα γερουσιαστής, προσήρευσεν ἐν τῷ ἀριστερῷ κέντρῳ, διωρίσθη εἶτα γενικὸς διοικητὴς τῆς Ἀλγερίας τὸ 1873, πρέσβυς εἰς Ρωσίαν, παραιτηθεὶς δὲ τὸ 1881 ἐπὶ Γαμβέττα διωρίσθη διοικητὴς τοῦ 6ου σώματος ἐν ᾗ θέσει καὶ ἀπέθανε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1883.

Σιάνι· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ, χυνόμενος εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναμπούλ. Μῆκ. 50 χλμ.

Σιάνδελλορ· θαλασσοπόρος ἄγγλος, ἀνεκάλυψε τῷ 1553 τὸν λιμένα τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἀναζητῶν ὁδὸν πρὸς τὴν Ἀμερικὴν διὰ τοῦ Βορειοδυτικοῦ, ἀπώλετο δὲ τὸ 1556 κατά τινα τρικυμίαν.

Σιάν-Σί· βορ. ἐπαρχία τῆς Κίνας, πρὸς Δ. τοῦ Πε-τσι-λὶ ἔκτ. 212,000 τετρ. χλμ., κάτ: 12,500,000. Πρωτ. Τσάϊ-Γιουάν, ὀρεινοτάτη χώρα, ἀρδευομένη ὑπὸ τοῦ Χοάγγ-Χὸ ἢ Κιτρίνου ποταμοῦ. Κατὰ τὰς Σινικὰς παραδόσεις εἶνε ἡ πρώτη κατοικία τῶν προπατόρων τῶν Σινῶν. Πλούσια στρώματα γαιανθράκων καὶ λίαν ἐκτεταμένα.

Σιαντάλ (Ἰωάννα Φραγκίσκα Φρεμιό, Κυρία δὲ Σ.)· περιώνυμος διὰ τὴν εὐσέβειαν αὐτῆς, θυγάτηρ προέδρου τῶν δικαστηρίων, ἐγεν. ἐν Διζὸν, 1572—1641, συνεζεύχθη μετὰ τοῦ Χριστοφόρου δὲ Ραμπουτὲν βαρώνου δὲ Σιαντάλ. Φονευθέντος δὲ τοῦ συζύγου της ἐν θήρᾳ, παρέμεινε χήρα καίτοι νέα· ἀποκαταστήσασα δὲ τὰ τέκνα της ἀφωσιώθη ὅλη εἰς ἀγαθοεργίας. Συνειργάσθη μετὰ τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου δὲ Σάλ πρὸς ἵδρυσιν τοῦ τάγματος τῆς «ἐπισκέψεως» (τῆς Παρθένου), οὗ ἵδρυσε τὴν πρώτην μονὴν ἐν Ἄννεσὶ τὸ 1610. Ἐκανονίσθη ἁγία ὑπὸ Κλήμεντος τοῦ ΙΓ', τιμᾶται δὲ τῇ 21 αὐγούστου.

Σιαντέλ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀλλιέ, κατ. 2000, ἐρείπια ἐπαύλεως τῶν δουκῶν τοῦ Βουρβώνων.

Σιαντελού· ἀρχαία ἔπαυλις (ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Ἐντρ-ἐ-Λουάρ)· ἧς παραμένει πυραμίς τις (ΙΓ' αἰών) ἥτις ὀνομάζεται Παγόδα τοῦ Σ. Αὐτόθι ἱδρύθη τὸ πρῶτον μέγα ἐργοστάσιον ζακχαροποιΐας ἐκ τεύτλων (κοκκινογουλίων).

Σιαντελώζ· βιομηχανικὴ κοινότης τοῦ Κάτω-Λίγηρος, 4 χλμ. Δ τῆς Ναύτ. 1500 κατ. Λατομεῖα γρανίτου.

Σιαντεναί(ϋ)· βιομηχαν. κοινότης ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Κάτω-Λουάρ, 4 χλμ. πρὸς Δ τῆς Νάντ, 15000 κατ.

Σιαντιλλύ· ὡραία πόλις ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Οὐάζ, παρά τι δάσος 2449 ἑκταρίων. Κατ: 4500.

Σιάν-Τούνγγ· ἀνατ. ἐπαρχία τῆς Κίνας παραθαλασσία πρὸς Ν τοῦ Πετσι-λί, ἔκτ. 144000, κατ. 37000000 περίπου, πρωτ. Τσι-Νάν, ἐμπορικωτάτη χώρα. Παράγει μέταξαν ἐξαισίαν. Ἐπὶ τῆς παραλίας Τσὲ-φοῦ, λιμὴν ἀνοικτὸς εἰς τοὺς ξένους.

Σιαντουναί(ϋ)· πρωτ. δ. ἐν τῷ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Γαλ. ν. Βανδέας, κάτ: 4,500. Κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας 6,000 δημοκρατικοὶ κατεστραφησαν ὑπὸ τοῦ Δ' Ἐλβέ ἐνταῦθα.

Σιάαντρε(υ)· (Φρανσὶς), γλύπτης Ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Δέρβυ, 1781—1842, ἐπεσκέφθη τὴν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν, εἰσήχθη δὲ τὸ 1816 εἰς τὴν Ἀκαδημείαν τοῦ Λονδίνου· τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε «δύο κοιμώμενοι παῖδες», «ἡ ὑπομονὴ», καὶ προτομαὶ τοῦ Πίτ, τοῦ Κάννιγγ, τοῦ Οὐάλτερ Σκόττ», οἱ ἀνδριάντες τοῦ Γεωργίου Δ', τοῦ Βέλλιγκτων κλπ.

Σιαντρώ· Πέτρος-Νικόλαος), Γάλλος φιλολόγος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1741—1808, συνέθηκε «λεξικὸν λέξεων καὶ ἠθῶν εἰσαχθέντων ἀπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως», διάφορα ταξίδια κλπ.

Σιάν-Χάϊ-Κίνγγ· Σινικὸν βιβλίον θεωρούμενον ὡς ἡ ἀρχαιοτάτη Γεωγραφία τοῦ Κόσμου, περιέχει σημειώσεις περὶ τῶν ὀρέων καὶ ποταμῶν τῆς ἀρχαίας Κίνας, ἐθνογραφίαν ἱστορικὴν καὶ μυθικὴν καὶ πληροφορίας περὶ τῆς πρὸ τοῦ Κομφουκίου Σινικῆς θρησκείας.

Σιᾶο Πάουλο· πολιτεία τῆς δημοκρατίας τῆς Βραζιλίας (Νοτ. Ἀμερ.) τὸ σπουδαιότερον τῶν 4 παραθαλασσίων αὐτῆς διαμερισμάτων, ΝΔ τοῦ Ρίου Ἰανέϊρου, ἔκτ. 296876 τ.χλμ. κατ. 1360000 ἔχει ὁμων. πρωτεύουσαν. Καφές, σάκχαρον, καπνός, βάμβαξ, δέρματα. Κυριώτερος λιμὴν Σάντος.

Σιᾶο Πάουλο δὲ Λοάντα· π. τῆς Ν. Γουϊνέας, (δυτ. παραλία τῆς Ἀφρικῆς) ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, πρωτ. τῆς χώρας τῆς Ἀγγόλας καὶ τῶν Πορτογαλ. κτήσεων τοῦ Ἀτλαντικοῦ κατ. 12500, λιμὴν ἀσφαλής, ἐμπόριον ἀκμαῖον.

Σιᾶο Πέδρο δὸ Ρίο Γκράνδε δὸ Σούλ· π. καὶ λιμὴν τῆς Βραζιλίας ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Ρίο Γκράνδε δὸ Σούλ, κατ. 6500. Κλῖμα θερμότατον.

Σιαπ(ε)λαίν(Ἰωάννης)· γάλλος ποιητής. Ἐπὶ 30ετίαν εἰργάσθη εἰς τὴν σύνθεσιν ἐπικοῦ τινος ποιήματος «Ἡ Παρθένος τοῦ Ὀρλεάνς» περὶ οὗ εἶχε σχηματισθῆ πρόωρος φήμη ἔκ τινων ἀποσπασμάτων λάθρα γενομένων γνωστῶν, ἐπὶ τέλους τὸ 1656 τὸ μακρὸν αὐτὸ καὶ ἀνιαρὸν ἀνεφάνη, καίτοι δὲ διέψευσε τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην καὶ κατεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ρουαλέν, ἐν τούτοις ἡ ἀξία τοῦ ποιητοῦ οὐδόλως ἐμειώθη ἔν τε τῇ αὐλῇ καὶ τῇ Ἀκαδημείᾳ, ἧς ἦτο μέλος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της. Καίτοι δὲ λαμβάνων παρὰ τῆς αὐλῆς σύνταξιν χιλίων ἐτησίως σκούδων, διεκρίνετο ἐπὶ μεγάλῃ φιλαργυρίᾳ. Συνέθηκεν ὡσαύτως ᾠδὰς κλπ.

Σιαπέλλ· (Κλαύδιος-Ἐμμ. Λουλλιέ, ἐπιλεγόμενος Σ.), νόθος υἱὸς τοῦ Φραγκ. Λουλλιέ, λογιστοῦ τῆς αὐλῆς, ἐγεν. τὸ 1626 ἐν Σιαπέλ-Σαὶν-Δενὶς παρὰ τοὺς Παρισίους. Ἔλαβε μαθήματα παρὰ τοῦ Κασσέντι ὡς καὶ τοῦ Μολιέρου καὶ Βερνιέ. Διεκρίθη διά τινων «Πτεροέντων ἔργων» πεζῶν καὶ ἐμμέτρων, λεπτῶν καὶ χαριέντων. Μάλιστα ὅμως «τὸ εἰς Προβηγκίαν καὶ Λαγκεδὸκ ταξιδιόν του» συγκατέλεξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν προτύπων τῆς τερπνῆς καὶ ἀφελοῦς ποιήσεως. Ἀπ. εἰς Παρισίους τὸ 1686.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Σιαπέλλ-δ' Ἀνζιλλιόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Σιέρ. 1000 κατ.

Σιαπέλλ-δὲ-Γκινδιαί· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Σῶν-ἐ-Λουάρ, Κάτ: 1900.

Σιαπέλλ-ἀν-Βερκόρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Δρόμ. Κάτ. 1200.

Σιαπέλλ-Λά-Ρέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Σὲν-ἐ-Μάρν. Κάτ: 900.

Σιαπέλλ-Σαὶν-Μεσμέν· χ. ἐν ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Λουαρέ, 5 χλμ. ΔΝΔ τοῦ Ὀρλεάνς. Κάτ: 2,000. Ἔχει ἐν τῷ ναῷ κρύπτην Μεροβιγγιανήν.

Σιαπέλλ-Σὶρ Ἤρδρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Κάτω-Λίγηρος, κατ. 2550, μεταλλικαὶ πηγαί, ἄλλοτε πρωτ. τῆς Μαρκιωνίας τοῦ Σιαρέττ.

Σιαπ(ε)ρόν=πιλίσκος σκοῦφος, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς· ὑπὸ τὸ ὄν. τοῦτο εἰσὶ γνωσταὶ πολλαὶ λαϊκαὶ φατρίαι, αἵτινες ἔλαβον ὡς σῆμα ἰδιαιτέρου χρώματος κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. Ὁ ἐρυθρὸς πιλίσκος ἦτο τὸ διακριτικὸν σῆμα τῶν Παρισινῶν, ἐν ᾧ τὸ κυανοῦν χρῶμα ἦν τῆς Ναβάρας. Κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰωάννου τοῦ Α' 1356 ὁ λαὸς τῶν Παρισίων ἐξεγερθεὶς κατὰ τοῦ Δελφίνου ἔφερε σκούφους κατὰ τὸ ἥμισυ κυανοῦς καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἐρυθρούς. Τὸ 1379 οἱ τεχνῖται τῆς Γάνδης, ἐπαναστατήσαντες κατὰ τῶν δουκῶν τῆς Βουργουνδίας ἔφερον λευκοὺς σκούφους. Ἡ φατρία αὕτη ἐχθρικὴ τῶν Ἀρμανιὰκ διεδόθη ἐν Παρισίοις τὸ 1413 κατὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Καρόλου Ϛ'.

Σιαποῦ (Ἐ ρ ρ ῖ κ ο ς-Μ ι χ-Ἀντον)· γλύπτης, ἐγεν. ἐν Μὲ τοῦ Γαλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν, ἔλαβε δὲ τὸ 1855 τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς γλυπτικῆς· θεωροῦνται μεταξὺ τῶν πρώτων του ἔργων «τὸ πνεῦμα τῆς Ἀθανασίας», «Ἡ νεότης» «ἡ Ἰωάννα Δ' Ἀρκ», κλπ.

Σιάππ δ' Ὠτ(ε)ρόσι (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀστρονόμος γάλλος, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν, ἐγεν. ἐν Λιωριὰκ τὸ 1722, ἠκολούθησε τὸ ἐκκλησιαστ. στάδιον καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀστρονομίαν. Ἀπεστάλη εἰς Σιβηρίαν ἵνα παρατηρήσῃ τὴν διάβασιν τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου κατὰ τὴν 6 Ἰουνίου 1761, ἐποίησατο δὲ ἔκθεσιν τῆς μελέτης αὐτοῦ ταύτης μετ' ἀτλάντος σχετικοῦ, μετέβη εἶτα εἰς Καλιφορνίαν, ἵνα παρατηρήσῃ ἑτέραν διάβασιν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος τῇ 3 Ἰουνίου 1769. Ἐνταῦθα δὲ ἀπέθανεν ἐν Σαν-Λουκὰρ τῇ 1η Αὐγούστου. Αἱ παρατηρήσεις αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Κασσίνι, 1772 ἐν Παρισίοις. — Κλαύδιος Σ. ὁ ἀνεψιός του, ἐγεν. ἐν Βρουλόν, 1763—1805, ἐφεῦρε τὸ 1790 τὸν ἐναέριον τηλέγραφον καὶ διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ νέου τηλ. καταστήματος. Καὶ διεφιλονίκησαν μὲν αὐτῷ τὴν τιμὴν τῆς ἐφευρέσεως (ὅρα Ἀμοντόν), ἀλλὰ τουλάχιστον ἔσχε τὴν τῆς ἐφαρμογῆς καὶ ἐκτελέσεως τὸ 1793. Ἐν Παρισίοις ἠγέρθη αὐτῷ ἀνδριάς. — Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰωάννης Σ. 1760—1829 ἐξέδωκεν ἱστορίαν τῆς τηλεγραφίας τὸ 1824.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σιαπσάλ· (Κάρολος - Πέτρος), γραμματικός, έγεν. έν Παρισίοις 1787—1858, ὑπάλληλος ἐν τῇ Δημαρχίᾳ τῶν Παρισίων, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Νοὲλ ἐξέδωκε Γαλλικὴν γραμματικὴν μετ' ἀσκήσεων, πληρεστέραν καὶ μεθοδικωτέραν τῆς τοῦ Λομόν, ἥτις μέχρι τοῦ θανάτου του ἀπὸ τοῦ 1823 ἠρίθμει 40 ἐκδόσεις. Θνήσκων ἐκληροδότησεν 80,000 φράγκων ἵνα διανεμηθῶσιν ὡς βοηθήματα εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων.

Σιαπτάλ· (Ἰωάν.-Ἀντών.), κόμης τοῦ Σιαντ(ε)λού, ἐγεν. ἐν Νοζαρὲ τοῦ Γαλ. ν. Λοζὲρ, 1756—1832, ἰατρὸς καὶ χημικὸς ἐν Μονπελλιέ, ἵδρυσεν ἐργαστήριον χημικῶν προϊόντων ἐντὸς ὀλίγου γνωστὸν γενόμενον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, δι' ὃ καὶ ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΣ' ἔλαβε τίτλους εὐγενείας τὸ 1786, τὸ δὲ 1793 ἐκλήθη ἐνΠαρισίοις καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου τῆς πυρίτιδος τοῦ πολέμου τῆς Γρενόβλ. Ἐδίδαξε δὲ τὴν βοτανικὴν χημείαν ἐν τῇΠολυτεχνικῇ σχολῇ, ἐγένετο μέλος τοῦ Ἱνστιτούτου ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, τῷ 1800 ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, διεκρίθη δὲ κατὰ τὴν ὑπουργίαν του διὰ πολλῶν καὶ ὠφελίμων μέτρων ἅπερ ἔλαβεν ὑπὲρ τῆς γεωργίας καὶ βιομηχανίας· ἐγένετο εἶτα γερουσιαστής, 1805 καὶ Πατρίκιος τῆς Γαλλίας ἐπὶ Παλινορθώσεως· τὰ κυριώτερα ἔργα του εἰσί· «Στοιχεῖα χημείας», «Χημεία ἐφηρμοσμένη εἰς πάσ τέχνας» κλπ. Ὁ ἔγγονος αὐτοῦ ἐδημοσίευσε τὰ «Ἀπομνημονεύματά του περὶ Ναπολέοντος».

Σιαπώ=πίλοι· πολιτικὴ μερὶς ἐν Σουηδίᾳ, ἀντιπολιτευομένη τῇ τῶν Μπωννέ=Σκούφων.

Σιαρά (ς)· Γάλλος φαρμακοποιός, ἐγεν. ἐν Οὐζέ, 1618—1698, ἐγένετο γνωστὸς διὰ τὰς ἐργασίας του περὶ θηριακῆς, δι' ἃς καὶ διωρίσθη πειραματιστὴς ἐν τῷ Βασιλικῷ κήπῳ, ἠναγκάσθη ὅμως νὰ ἀφήσῃ τὴν θέσιν ταύτην ὡς διαμαρτυρόμενος· ἐξήσκησεν εἶτα ἐπιτυχῶς τὴν ἐπιστήμην του ἐν Ἀγγλίᾳ, Ὁλλανδίᾳ καὶ Ἱσπανίᾳ, ὅπου καταγγελθεὶς εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν, μόλις διέφυγε τὸ Ὠτοδαφὲ (πράξιν πίστεως, καταδίκην εἰς θάνατον)· ἀπομόσας. Ἀπέθανεν ἐν Γαλλίᾳ ἔνθα εἶχεν ἐκλεχθῇ μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν τὸ 1692. Ἐξέδωκε «Βασιλικὴν Φαρμακολογίαν», «Ἐγχειρίδιον περὶ θηριακῆς» κλπ.

Σιαράντ· ὁ ποτὲ Καραντόνους, ποτ. τῆς Γαλλ. πηγ.ἐκ Σιεροννάκ τοῦ Γαλ. ν. Ἄνω-Βιέν, ἀρδευει τοὺς νομοὺς Σιαράντ καὶ Κάτω-Σιαράντ, διέρχεται διὰ πολλῶν πόλεων καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανόν, μῆκ. 371 χλμ.

Σιαράντ· νομὸς τῆς Γαλλίας, ἐκτ.5972τετρ.χλμ.,κάτ.370,000,πρωτ. Ἀνγγουλέμ. Ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Ἀνγγομουά, μικροῦ μέρους τῆς Σαιντόνζ, τοῦ Πουατοῦ, τῆς Μάνσ, τοῦ Λιμουζὲν καὶ τοῦ Περιγγόρ· φυσικῶς διαιρεῖται εἰς τὰς «Ψυχρὰς-Γαίας» ΒΑ,γρανιτοπαγῆ χώραν καὶ τὰς«Θερμὰς-Γαίας» ἢ ἀσβεστοῦχον χώραν περιέχουσαν χαριέσσας κοιλάδας· δημητριακοὶ καρποί, ὄσπρια, ἀμπελῶνες καταστραφέντες ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας. Χυτήρια πυροβόλων, περιώνυμα χαρτοποιεῖα, διϋλιστήρια, νηματοποιΐα,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

μάλλινα ὑφάσματα κλπ. Διαιρεῖται εἰς 5 ἐπαρχίας (Ἀνγγουλέμ, Ρουφέκ, Κονιάκ, Κονιολάν, Μπαρμπεζιέ), 29 δήμους, καὶ 426 κοινότητας. Ἀνήκει εἰς τὸ 12ον σῶμα στρατοῦ.

Σιαράντ-Ἐνφεριὲρ=Κάτω-Σιαράντ· νομὸς τῆς Γαλλίας, παραθαλάσσιος βρεχόμενος ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ, πρὸς Ν τῆς Βανδέας, ἔκτ. 7,230 τετρ. χλμ. Κάτ: 465,000. Πρωτ. Λὰ-Ροσιέλλ, ἀποτελεῖται ἐκ τῆς κυρίως Σαιντόνζ, τοῦ Ὠνὶ καὶ μέρους τοῦ Πουατοῦ. Τὸ πλεῖστον τοῦ νομοῦ καλύπτεται ὑπὸ λόφων (172 μ. τὸ μέγιστον ὕψος), ἡ παραλία εἶνε ἐλώδης καὶ ἀμμώδης. Κτηνοτροφία ἡμιόνων, ὄστρεα τῆς Μαρέννης, σαρδῖναι τοῦ Ρουαγιάν, μεταλλ. ὕδατα, δημητριακοί, ἀπόσταξις οἰνοπνευμάτων, χυτήρια μετάλλων, ὑελοποιΐα. Σπουδαῖον ἐμπόριον. Διαιρεῖται εἰς 6 ἐπαρχίας (Λὰ Ροσιέλλ, Ροσιφόρ, Μαρέννης, Σαίντ, Ζονζάκ, Σαίν-Ζὰν δ' Ἀνζελύ), 40 δήμους καὶ 480 κοινότητας. 18ον σῶμα στρατοῦ.

Σιαραντὸν-λὲ-πόν· Καράντο, πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Σηκουάνα. Κάτ: 16,000. Παρὰ ταύτην κεῖται ἡ Σιαραντὸν-Σαὶν-Μωρίς, ἔνθα τὸ περιώνυμον φρενοκομεῖον, ἱδρυθὲν τὸ 1642 ὑπὸ τοῦ Σεβαστιανοῦ Λεμπλάν.

Σιαρδέν· περιηγητής, ἔγεν. ἐν Παρισίοις τὸ 1643, ἀπ. παρὰ τὸ Λονδῖνον τὸ 1713, υἱὸς χρυσοχόου διαμαρτυρομένου. Παρέμεινεν ἐν Ἀνατολικαῖς Ἰνδίαις ἐπὶ πενταετίαν. Ἐπανελθὼν δ' εἰς Παρισίους τὸ 1670, ἀπῆλθε τὸ ἐπιὸν ἔτος εἰς Περσίαν, διὰ τὸν διωγμὸν δὲ τῶν διαμαρτυρομένων ἐπανελθὼν κατέφυγεν εἰς Ἀγγλίαν· ἐτιτλοφορήθη ἱππότης καὶ ἐστάλη ὡς πληρεξούσιος Καρόλου τοῦ Β' εἰς Ὁλλανδίαν, ἔνθα ἀντεπροσώπευσε καὶ τὴν ἑταιρείαν τῶν Ἰνδιῶν. Περιέγραψε δὲ ἀκριβῶς τὴν χώραν, τὴν διοίκησιν αὐτῆς, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ ἤθη.

Σιαρδὸν· Σκωτικὸν τάγμα ἱπποτῶν, ἱδρυθὲν τὸ 1540 ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Ε' βασιλέως τῆς Σκωτίας, ἀνανεωθὲν δ' ἐν Ἀγγλίᾳ μετὰ τὴν ἕνωσιν τῶν δύο βασιλείων, προωρισμένον μόνον διὰ τοὺς εὐγενεῖς καὶ μὴ περιλαμβάνον πλείονα τῶν 20 μελῶν. Τὸ παράσημον συνίσταται ἐξ ἀσπίδος χρυσῆς, ἐφ' ἧς ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου φέροντος τὸν σταυρὸν καὶ πλακὸς φερούσης σκόλυμον μὲ φύλλα χρυσᾶ μετὰ τοῦ ρητοῦ «Νέμο με ἰμποῦνε λατσέσσιτ».

Σιαρδοννὲ· φιλέλλην ἐκ Κλερμὸν-Φερρὰν τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας τὴν 18 Ἀπριλίου 1842. Καὶ ὡς φιλέλλην πολεμιστὴς καὶ ὡς ἁπλοῦς ἰατρὸς ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Τσούρτς εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν. Παραιτηθεὶς ἔλαβε τὸ μετάλλιον τοῦ Ἀγῶνος.

Σιαρδὼν δὲ λὰ Μπὰρ· φιλέλλην ἐξ Ἀμιάνης τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐν Βουργὲφ ἐξ ἀσθενείας τὴν 30 Ἰανουαρίου 1858. Ἐκ πλαγίου κατήγετο ἀπὸ τοῦ ἀτυχοῦς Ἱππότου δὲ-Λὰ-Βάρ· οὗτινος ἡ φανατικὴ καταδίκη ὑπῆρξεν ὄνειδος διὰ τὰ δικαστήρια τοῦ 18ου αἰῶνος, ἐνῷ συνάμα ἡ ὑπεράσπισις τῆς μνήμης του καὶ ἡ ματαία ἀναζήτησις ἀποκαταστάσεως ὑπῆρξεν ἡ μεγαλητέρα σχεδὸν δόξα τοῦ Βολταίρου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πρὶν ἔλθῃ ἵνα προσενέγκῃ τὸν βραχίονά του ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἠρίθμει 27 ἐκστρατείας ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ ἔφερεν ἐνέα πληγάς, ἐξ ὧν δύο διὰ πυροβόλου λίαν σοβαράς. Ἅμα τῇ εἰς Ἑλλάδα ἀφίξει του ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ τὴν πολύτιμον σημαίαν κεντηθεῖσαν ὑπὸ κυριῶν τῶν Παρισίων. Ἐπολέμησε κατὰ πρῶτον γενναίως εἰς τὴν μάχην τοῦ Χαϊδαρίου τὴν 19 καὶ 20 Αὐγούστου, μὲ τὸν ἱερὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων τῆς μάχης δὲ ταύτης ἔκαμε ζωηρὰν καὶ γραφικὴν περιγραφήν. Ἦτο λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐπὶ Καποδιστρίου· ἡ κυβέρνησις τοῦ βασιλέως τὸν διώρισεν εἰσηγητὴν εἰς τὸ 2ον συμβούλιον τοῦ πολέμου ἔνθα διεκρίθη διὰ τὴν ἀξίαν του, τὴν ἀναλλοίωτον σταθερότητά του, καὶ τὴν ἀκεραίαν δικαιοσύνην διὸ πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν ξένων ἀπαιτήσεων. Τιμώμενος δὲ παρὰ πάντων τῶν ἀνωτέρων του, καὶ παρὰ τῶν παλαιῶν συστρατιωτῶν του, ἔσχε τὴν παρηγορίαν νὰ ἀποθάνῃ ἐν τῇ πατρίδι του μὲ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν σύνταξιν στρατηγοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ τῆς ἑλληνικῆς ὑπηρεσίας. Ἔφερε τὸν Σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὃν εἶχεν ἐκ τοῦ Ἑκατονθημέρου, τὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ μεταλλίον τοῦ ἀγῶνος ὅπερ ὠνόμαζε «στρατηγικήν του ράβδον».

Σιαρλβίλλ=Καραλούπολις, πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀρδεννῶν, ἀντικρὺ τῶν Μεζιέρ, κατ. 17500, βιβλιοθήκη, λύκειον καὶ Παρθεναγωγεῖον. Ποικίλα καὶ πλούσια βιομηχ. ἐργοστάσια. Μνημεῖον τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων τὸ 1870—71 Ἀρδεννα ίων. Ἱδρύθη τὸ 1606 ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Βερθέλ, Καρόλου Νεβὲρ ἐπὶ τῆς θεσέως τῆς ἀρχαίας πόλεως «Ἄρκαι» ἢ Ἄρτσαι Ρεμόρουμ.

Σιαρλβουά· (Π. Φραγκ. - Ξαβιὲ δὲ Σ.)· ἰησουίτης, ἐγεν. ἐν Σαὶν-Κεντὲν τὸ 1682, ἀπέθ. ἐν Φλέσῃ τὸ 1764, μετέσχε τῶν ἀποστολῶν εἰς Καναδᾶ, ἐπεσκέφθη τὸ Ἰλινόϊς καὶ τὸν Ἅγιον Δομίγκον καὶ ἐπανελθὼν ἐξέδωκεν ἔργα ἐνδιαφέροντα καὶ ἀκριβῆ, ὡς «Ἱστορίαν καὶ περιγραφὴν τῆς Ἰαπωνίας» κλπ.

Σιαρλὲ (Νικόλ. - Τουσσαίν)· καλλιτέχνης, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1792—1845, υἱὸς ὀραγόνου τοῦ δημοκρατικοῦ στρατοῦ, ἀνετράφη ἐν τῇ «σχολῇ τῶν τέκνων τῆς Πατρίδος». Ἐπέτυχεν ἰδίᾳ ἐν τῇ ἰχνογραφίᾳ καὶ τῇ λιθογραφίᾳ, εἰ καὶ ἀπήντησε δυσκολίας τινὰς ἐν ἀρχῇ. κατόπιν ὅμως ἐκτήσατο μεγάλην φήμην ἐργαζόμενος μεθ' ὑπερτέρας ἰδιοφυΐας ἐπὶ στρατιωτικῶν θεμάτων καὶ λαϊκῶν σκηνῶν. Πασίγνωστά εἰσιν τὰ ἔργα αὐτοῦ «Ὁ φρουρὸς θνήσκει ἀλλὰ δὲν παραδίδεται», «Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃς;» «Ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ Στρατιώτου», «Ἡ ὑπομονὴ» κλπ. Ὁ ἀκαταπόνητος οὗτος καλλιτέχνης κατέλιπεν ὑπὲρ τὰς 800 λιθογραφίας καὶ τὰ 200 ἰχνογραφήματα ὑδατογραφίας ἢ διὰ τοῦ καλάμου). Ἤσκησεν ὡσαύτως ἐπιτυχῶς τὴν γραφικήν.

Σιαρὲτ-δὲ-λὰ-Κοντρύ (Φραγκ. Ἀθανάσιος), Βανδαῖος ἀρχηγός, ἐγεν. ἐν Κουφέ, ἐν Βρεττάνῃ 1763, κατ' ἀρχὰς ἦν ὑποπλοίαρχος, τὸ 1793 δὲ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Βανδέας

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ετέθη επὶ κεφαλῆς τῶν χωρικῶν τοῦ Μασικούλ ἐν Πουατοῦ καὶ ἠνώθη μετὰ τοῦ Καθελινώ, ἔλαβε δέ μέρος εἰς τὰς πολιορκίας τῆς Νάντης καὶ τῆς Λουσόν· Ἐπελθούσης διενέξεως μεταξὺ τῶν Βανδαίων ἀρχηγῶν οὗτος ἀποτόμως ἐγκατέλιπε τὸν στρατὸν μετὰ τῆς μοίρας αὐτοῦ. Μετὰ τὴν συμφορὰν τοῦ Κιμπερόν, ὁ Ὅσι ἀπώθησεν αὐτὸν ἐν τοῖς δάσεσι καὶ τοῖς ἕλεσι τῆς Βανδέας καὶ συνέλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον, ἐτυφεκίσθη δὲ ἐν Νάντῃ τὸν Μάρτιον τοῦ 1796.

Σιαρλρουά π. τοῦ Βελγίου (ἐν Αἰννώ), ἐπὶ τοῦ ποτ. Σάμβρ, 50 χλμ. Ν. τῶν Βρυξελλῶν· κάτ: 22,500 (ὑπὲρ τὰς 100,000 μετὰ τῶν προαστείων), πρωτ. ἐπαρχ. Μεγάλη ἐξόρυξις γαιανθράκων καὶ μαρμάρων. Βιομηχανία ἀκμαία, ἱδρύθη ἐπὶ Καρόλου Β' βασιλέως τῆς Ἱσπανίας τὸ 1666· ἡ ὁμών. ἐπαρχία ἔχει κατ. 435,000.

Σιαρμέττ· αἱ ποτὲ Σιαρμέτται, κόιλάς, 2 χλμ. ΝΝΑ τοῦ Σιαμπερύ, ἐν ᾗ ὑφίσταται ἐξοχική τις οἰκία ἐν ᾗ ἐπὶ πενταετίαν κατῴκησεν ὁ Ἰωάννης-Ἰακ.-Ρουσσώ, ἀνεφήμισε δὲ ἐν ταῖς «Ἐξομολογήσεσιν» αὐτοῦ.

Σιαρνασί· (Ἡρακλῆς Ζιράρ, βαρῶνος δὲ Σ.), ἐξυπηρέτησε προσφυέστατα τὴν πολιτικὴν τοῦ Ρισελιέ ἐν Σουηδίᾳ, Πολωνίᾳ, Βαυαρίᾳ καὶ Ὁλλανδίᾳ· ἐφονεύθη ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Βρέδας (1637).

Σιαρόλλ· Κατρίγγελλαι, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ.νομ. Σῶν-έ-Λουάρ, κάτ. 3400, ἔχει Γυμνάσιον, βιομηχανίαν φαβεντιανῶν ἀγγείων, νηματοπαΐας, χημικῶν προϊόντων· πρωτ. ποτὲ τοῦ Καρολαί, πατρὶς τοῦ Ἰωάννου Βαιγιάρ, κωμῳδιογράφου.

Σιαρομπὲρ ἢ Κὰρλ-Ρομπέρ· βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἔγγονος τοῦ Καρόλου Β' δ' Ἀνζού, βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ἐξελέγη ἡγεμὼν ὑπὸ τῶν Οὐγγρων τὸ 1308. Τὸ 1310 ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βοϊβόδα τῆς Βλαχίας ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ καταφύγιον ἐν Νεαπόλει. Ἐπανελθὼν εἰς τὸ Κράτος του ἀπηλλάγη τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἀνύψωσε τὴν Οὐγγαρίαν εἰς αἴγλην, ἀπέθανε δὲ τὸ 1342 ἀφεὶς τὸ στέμμα του εἰς τὸν υἱόν του Λουδοβίκον.

Σιαρόνν· συνοικία τῶν Παρισίων περιλαμβανομένη ἐν τῇ 20ῇ ἐπαρχίᾳ. Πρὸ τοῦ 1860 ἦτο κωμόπολις (κάτ. 15,000) τῆς ἐπαρχίας Σαὶν-Δενὶς (ἁγίου Διονυσίου).

Σιαρπαντιὲ (Φραγκ)· φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1620-1702, εἰσῆλθε τὸ 1659 εἰς τὴν γαλλ. Ἀκαδημίαν, ὁ Κολμπὲρ δὲ ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν ἅμα τῇ ἱδρύσει αὐτῆς. Μετέφρασεν εἰς τὴν γαλλικὴν τὴν Κύρου Παιδείαν, συνέγραψε «Βίον τοῦ Σωκράτους» κλπ.

Σιαρπαντιὲ (Μαρκ.-Ἀντων.)· μουσικὸς Γάλλος, 1634-1702, ὑπῆρξε διδάσκαλος τῆς μουσικῆς τῆς Δος δὲ Γκυίζ, εἶτα τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνς. Τὸ ἄριστον τῶν ἔργων του εἶνε ἡ «Μήδεια». Συνέθηκεν ὡσαύτως τὴν μουσικὴν τοῦ «κατὰ φαντασίαν ἀσθενοῦς», κακῶς ἀποδιδομένην εἰς τὸν Λοϋλλι.

Σιαρπαντιὲ (Φραγ.-Φίλιππος)· ἐφευρέτης, ἐγεν. ἐν Βλουά, 1734-1817, ἐφεῦρε πλεῖστα ὅσα μηχανή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ματα καὶ μεθόδους, ὡς πριονιστικὴν μηχανήν, ἄλλην διατρήσεως τῶν πυροβόλων, νέον σύστημα φωτισμοῦ κλπ. κλπ.

Σιαρπαντιὲ (Ἰάκ.)· διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Ἰατρικῆς, ἐγεν. ἐν Κλερμὸν (ἐν Μπωβαιζί), 1524-1574, ἐδίδαξε τὰ μαθηματικὰ εἰς τὸ Λύκειον τῆς Γαλλίας, ὑπερήσπισε θερμῶς τοὺς Περιπατητικούς, Κάρολος δὲ ὁ Θ' διώρισεν αὐτὸν ἰατρόν του. Ἐδημοσίευσε πλεῖστα ἔργα ἐν οἷς «Σύγκρισιν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους» καὶ θεολογικόν τι μυστικιστικὸν ἔργον, ὅπερ ἀποδίδει εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ὅπερ διϊσχυρίζεται ὅτι μετέφρασεν ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ.

Σιαρπαντιὲ (Γερβάσιος)· ἐκδότης, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1805-1869, ἵδρυσε σπουδαῖον βιβλιοπωλεῖον καὶ διέδωκε τὸ φερώνυμον σχῆμα τῶν βιβλίων εἰς 18ον ἀγγλικόν.

Σιαρρᾶ(ς) (Ἰω.-Β.-Ἀδόλφος)· ἐγεν. ἐν Κλερμὸν-Φεράν, μαθητὴς τῆς πολυτεχν. σχολῆς, ὑπῆρξε συντάκτης τῆς «Ἐθνικῆς», διεκρίθη ὡς ἀξιωματικὸς ἐν Ἀφρικῇ καὶ προήχθη εἰς ἀντισυνταγματάρχης τὸ 1848. Ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ ἐν τῇ συνταγματικῇ καὶ νομοθετικῇ συνελεύσει, συνελήφθη τῇ 2 Δεκεμβρίου 1851 καὶ ἐξωρίσθη τὸ 1852, ἐγκατέστη δ' ἐν Βελγίῳ.

Σιαρρὸν (Π ἑ τ ρ ο ς) ἠθικολόγος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις 1541 υἱὸς βιβλιοπώλου σχόντος 25 τέκνα, παρέμεινεν ὡς θεολόγος, ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς Γαλλίας, ἐν Βορδὼ συνεδέθη μετὰ τοῦ Μοντκίνι οὗ ἀπεδέχθη τὸ φιλοσοφ. σύστημα. Τὸ 1595 ἀπεστάλη ὡς βουλευτὴς τοῦ κλήρου εἰς τὴν Συνέλευσιν. Ἀπέθ. ἐν Παρισίοις 1603. Συνέθηκεν «Ἐγχειρίδιον φρονήσεως» ἐκ τῶν ἀρίστων ἠθικῶν ἐγχειριδίων, ὡς καὶ «Ἐγχειρίδιον τῶν τριῶν ἀληθειῶν».

Σιαρτιὲ (Ἀ λ α ί ν)· συγγραφεὺς καὶ ποιητής, ἐγεν. ἐν Βαιγιὲ τῆς Γαλλίας τὸ 1386, ὑπῆρξε γραμματεὺς τοῦ Καρόλου ΣΤ' καὶ Καρόλου Ζ' νομίζεται ὅτι ἀπέθανε τὸ 1449. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἀπέλαυσε μεγάλης φήμης, ἐπονομασθεὶς «ὁ πατὴρ τῆς Γαλλικῆς εὐγλωττίας», συνετέλεσε δὲ πολὺ εἰς τὸν πρόοδον τῆς γαλ. γλώσσης. Συνέγραψε καὶ συνέθηκε πλεῖστα ἄξια λόγου πεζὰ καὶ ποιητικὰ ἔργα. —Ἰωάννης Σ. ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀπεθ. τὸ 1462, μοναχὸς ἐν τῇ μονῇ τοῦ Σαὶν-Δενίς, ἱστοριογράφος τοῦ Καρόλου Ζ' ἐδημοσίευσε «Μεγάλα Χρονικὰ τῆς Γαλλίας» καὶ «Ἱστορίαν τοῦ Καρόλου Ζ'» συνταχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ τούτου.

Σιαρτιὲ (Ρ ε ν έ)· ἰατρός, ἐγεν. ἐν Βανδὸμ, 1572—1654, καθηγητὴς ἐν τῇ ἰατρ. σχολῇ τῶν Παρισίων καὶ τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας, ἐδημοσίευσε πλήρη ἔκδοσιν καὶ ἄξιαν λόγου τῶν ἔργων τοῦ Ἱπποκράτους καὶ τοῦ Γαληνοῦ.

Σιαρτόν (Ἐ δ ο υ ά ρ δ ο ς), δημοσιογράφος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ γάλλος, ἐγεν. ἐν Σὰν τὸ 1807, ἀπέθ. ἐν Βερσαλλίαις τὸ 1890. Εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν παιδαγωγικήν, ἐδημοσίευσε δὲ μετὰ τὴν Παλινόρθωσιν «Δελτίον τῆς ἑταιρείας τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως». Συνειργάσθη ἐν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

πλείσταις ἐφημερίσι, μετέσχε δὲ τῆς ἱδρύσεως ἄλλων. ἐδημοσίευσε «Λεξικὸν τῶν ἐπαγγελμάτων» καὶ πολιτικὰ φυλλάδια. Τὸ 1838 διωρίσθη Γεν. Γραμματεὺς νοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐκπαιδεύσεως, μέλος ἦν τῆς Συντακτικῆς προέτεινε νὰ δοθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου μόνον εἰς τοὺς γινώσκοντας ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, ἀλλ' ἡ πρότασίς του ἀπερρίφθη. Σύμβουλος τοῦ κράτους τὸ 1849 ἀπεσύρθη τῆς πολιτικῆς τὸ 1852 καὶ ἐπεδόθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλολογίαν. Συνέγραψε δὲ τότε πλεῖστα λαμπρὰ ἔργα. Ἀπὸ τοῦ 1871 ἀντεπροσώπευσε τὴν Ὑόνν ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει καὶ εἶτα τῇ Γερουσίᾳ, τὸ 1857 ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

Σιάρτρ· Ἀούτρικουμ, Καρνοῦτες, πρωτ. τοῦ γαλ.νομοῦ Ἐρ-ἐ-Λουάρ, 88 χλμ. ΝΑ τῶν Παρισίων κατ. 24000, ἐπισκοπή, κακουργιοδικεῖον, πρωτοδικεῖον καὶ ἐμποροδικεῖον, λύκειον, γυμνάσιον θηλέων, βιβλιοθ. μουσεῖα, ἐπιστημ. Ἑταιρεῖαι. Βιομηχανία ἀκμαία καὶ ποικίλη. Μέγα ἐμπόριον σιτηρῶν, ἐρίων, δερμάτων, κτηνῶν, ὕπτων κλπ. κλπ. Ἄλλοτε πρωτ. τῶν Καρνούτων. Πατρὶς πολλῶν διακρίμων Γάλλων.

Σιαρτρέ· μοναχ. τάγμα, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Βρούνου, ὅστις ἐμόναζεν εἰς τὴν ἔρημον τὸ 1084 μετὰ ἓξ ἄλλων· διάγουσιν ὑπὸ αὐστηροτάτους κανόνας ἐγκλειστον βίον σχεδὸν διαρκῶς καὶ τηροῦσι σχεδὸν ἀπόλυτον σιγήν, νηστεύουσι συχνότατα, ἀπέχουσι δὲ παντελῶς τῆς κρεωφαγίας. Φέρουσι λευκὴν ἐσθῆτα μετὰ ζώνης δερματίνης καὶ κορδέλας ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐριούχου, τρίχινον χιτῶνα. σχοινίον δὲ καλούμενον λομπάρ=ψοϊκὸν, περισφίγγει τοὺς νεφροὺς των.—Πλὴν τῆς Μεγάλης Σαρτρέζ, ἥτις εἶνε ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν καὶ ἀρχικὴ μονή, ἀριθμοῦσιν 92 ἄλλα ἱδρύματα, ὧν τὰ σπουδαιότερά εἰσι τῆς Φλωρεντίας, Πίζης καὶ Παβίας· ἔχουσι προσέτι καὶ πέντε κοινόβια παρθένων, ὧν τρία ἐν Γαλλίᾳ..

Σιαρτρέζ· Καρτούζια, ὄν. διαφόρων μοναστηρίων τῶν μοναχῶν τοῦ τάγματος Σιαρτρέ, ἐν Γαλλίᾳ ἢ ἀλλαχοῦ. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε ἡ μονὴ Μεγάλη Σιαρτρέζ, ἱδρυθεῖσα τὸν ιϛ' αἰῶνα ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἰζὲρ ὑπὸ τοῦ ἁγ. Βρούνου· οἱ μοναχοὶ ταύτης 300 ἄλλοτε τὸν ἀριθμὸν μόλις ἤδη ἀριθμοῦνται εἰς 60, ξενίζουσι τοὺς ὁδοιπόρους, κατασκευάζουσι δὲ τὸν γνωστὸν οἰνοπνευματῶδες ποτὸν Σιαρτρέζ.

Σιάσλ (Βίκτωρ-Φιλάρετος)· Γάλλος φιλόσοφος, ἐγεν. ἐν Παινβιλλιὲρ τοῦ νομοῦ Ἐρ-ἐ-Λουάρ, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἐργάτης τυπογράφος, εἶτα γραμματεὺς καὶ μετὰ μικρὸν συνεργάτης τοῦ Μ. Ζουὺ. Τὸ 1827 ἐξέδωκε τὸν «Φιλολογ. πίνακα τοῦ ΙΖ' αἰῶνος», δι' ὃν συνεμερίσθη τὸ γέρας τῆς γαλλ. Ἀκαδημίας μετὰ τοῦ Σαὶν-Μὰρκ Ζιραρδέν, εἶτα δ' ἔγραψεν ἐν τῇ «Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων» πλεῖστα ἄρθρα, ἐξ ὧν ἀπετέλεσε σειρὰν τόμων ὑπὸ τὸν τίτλον «Μελέται τῆς συγκριτικῆς φιλολογίας», «Μελέται Ἀρχαιολογικαί», «Μεσαιωνικαί», περὶ «Ἱσπανίας», «περὶ τῆς φιλολογίας καὶ τῶν ἠθῶν τῆς Ἀγγλίας τοῦ ιη' καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τθ' αἰῶνος», «ἐπὶ τοῦ Σαίξπηρ» κλπ. κλπ. Ἔφορος τῆς Μαζαρινείου βιβλιοθήκης, καθηγητὴς τῶν ξένων γλωσσῶν καὶ τῆς φιλολογίας τῆς νεωτέρας Εὐρώπης ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας.

Σιάσλ (Μιχαήλ)· μαθηματικός, 1793-1880, καθηγητὴς τῆς Γεωμετρίας ἐν τῷ Κονσερβατουὰρ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπαγγελμάτων καὶ μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἐποιήσατο σπουδαίας μαθηματικὰς ἐργασίας καὶ συνέγραψε πολλὰ κλασσικὰ μαθηματικὰ συγγράμματα.

Σιασσὰν (Ἀλέξιος)· ἐγεν. ἐν Βούρ-λὰ-Ρέν, 1827-1888. Γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐδίδαξεν ἐν Λίλλῃ, Βούρζ, Παρισίους καὶ ἐν τῷ Διδασκαλείῳ. Διακεκριμμένος ἑλληνιστής, ἐνεργὸν μέλος τῆς πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν ἑταιρείας, συνέγραψε πλὴν ἄλλων καὶ «περὶ τοῦ πνευματισμοῦ καὶ τοῦ ἰδεώδους ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τῇ ποιήσει τῶν Ἑλλήνων». Πρὸς δὲ «Ἑλλην. Γραμματικὴν» 1872 κλπ. κλπ.

Σιασσὲ (Ἐρρῖκος, βαρόνος)· Ὁλλανδὸς στρατηγός, ἐγεν. ἐν Θιέλ, 1765-1849, κατέφυγεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ὁλλανίας (1787) ὑπηρέτησεν ἐν τοῖς δημοκρατικοῖς καὶ αὐτοκρατορικοῖς στρατοῖς τῆς Γαλλίας, ἐπανῆλθε τὸ 1814 εἰς τὸ βασίλειον τῶν Κάτω-Χωρῶν καὶ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γάλλων ἐν Βατερλώ.

Σιασσ(ε)λά· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Σῶν-ἑ-Λουάρ. Κάτ: 300. Μετέδωκε τὸ ὄνομά του εἰς εἶδος τι σταφυλῶν.

Σιασσεριὼ (Θεόδωρος)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Ἀΐτῃ, 1819-1856, διεκόσμησε διὰ τοιχογραφιῶν τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, πλὴν πολλῶν ἄλλων ἔργων του ἄξια λόγου εἶνε ἡ «Μαρία Στουὰρτ προστατεύουσα τὸν Ρίτσιο», «Ἄραβες ἱππόται» κτλ.

Σιασσλοῦ-Λωμπά· (Φραγκίσκος κόμης καὶ μαρκήσιος δὲ Σ.-), ἐγεν. ἐν Σὰν-Σορνὲν τοῦ Γαλ. ν. Κάτω Σιαράντ, 1754—1838, συνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ τὸ 1789. Μετὰ πολλὰς κατὰ τῶν Γερμανῶν ἐπιτυχίας καὶ νίκας ἠκολούθησε τὸν Βοναπάρτην εἰς Ἰταλίαν τὸ 1796, προήχθη εἰς ἀντιστράτηγον, ἐπολιόρκησε καὶ καὶ εἶτα ὠχύρωσε πολλὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας κατ' ἴδιον σύστημα, ἐπολιόρκησε τὸ Δάντσικ καὶ τὴν Στράλσουνδ, διώκησε τὸ μηχανικὸν κατὰ τὴν εἰς Ρωσσίαν ἐκστρατείαν, προήχθη ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος εἰς κόμητα τῆς αὐτοκρατορίας καὶ Γερουσιαστήν. Ἐπὶ δὲ Παλινορθόσεως εἰς Πατρίκιον τῆς Γαλλίας καὶ μαρκήσιον.—Ὁ υἱός του Προσπὲρ δὲ Σ.-Λ. (1805—1837), ἐξελέγη βουλευτής, εἶτα ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν 1851 καὶ 1860, ὑπουργὸς τῆς Ἀλγερίας 1859, Γερουσιαστὴς 1867· ὡς μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ 1871, ἔλαβε σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀναδιοργάνωσιν.

Σιασσνέλι· χωρ. ἐν τῷ Γαλλ. ν. Βιέννη, 8 χλμ. πρὸς Β. τοῦ Πουατιέ, 1250 κατ: Εἶνε, λέγεται, ἡ ἀρχαία ἔπαυλις Κασσινόζιλον, ἔνθα Κάρολος ὁ Μέγας καὶ ὁ ἔγγονός του Πι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πίνος τῆς Ἀκυιτανίας κατῴκησαν πολλάκις, καὶ ἐν ᾗ ἐγεννήθη τὸ 778 Λουδοβίκος ὁ Δεβονναίρ.

Σιασσουάριοι· ἢ Ἀ τ τ ο υ ά ρ ι ο ι, Γερμανικὸς λαὸς πρὸς Ν. τῶν Χερούσχων καὶ Α. τῶν Σικάμβρων, κατῴκει παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποτ. Φούλδ καὶ Οὐέρρα κατὰ μῆκος τοῦ Ἔδερ.

Σιαστελλάρ· (Π. δὲ Βοσκολὲ δὲ), 1540—1563, εὐγενὴς Δελφιναῖος, ἔγγονος τοῦ Βαϋάρδου, ἀνέλαβε σφοδρὸν αἴσθημα ἔρωτος πρὸς τὴν Μαρίαν Στοὺαρτ, ἠκολούθησε δὲ τὴν ἡγεμονίδα ταύτην εἰς Σκωτίαν μετὰ τὸν θάνατον Φραγκίσκου τοῦ Β', συνελήφθη δὲ ἐν τῷ κοιτῶνι αὐτῆς κεκρυμμένος καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὁ Μ. Σβίνμπουρν συνέθηκε δρᾶμα περιώνυμον τῶν περιπετειῶν τοῦ Σ ι α σ τ ε λ λ ά ρ.

Σιαστελλόν· (Φραγκ. – Ἰω.-μαρκήσιος δέ), ἐκ Παρισίων, 1734—1788, συνταγματάρχης ὁμων. συντάγματος, ὑπηρέτησεν ἐν Γερμανίᾳ 1756—63. Εἶτα μετέβη ὡς Γενικὸς ἐπιμελητὴς εἰς Ἀμερικήν, τὸ 1780, συνεδέθη δὲ πρὸς τὸν Οὐασιγκτῶνα. Φίλος τοῦ Βολταίρου καὶ τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν, ἐθεράπευε τὴν φιλολογίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατοπέδων καὶ ἐγένετο Ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1775. Συνέγραψε πολλὰ φιλολογικὰ ἔργα.

Σιαστελλοὶ (Κ λ α ύ δ ι ο ς δὲ Μ π ω β ο υ ά ρ, χωροδεσπότης τοῦ·)· ἐγεν. περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, ἐν Βουργουνδίᾳ, ἀπεθ. τὸ 1453, ὑπηρέτησεν Ἰωάννην τὸν Ἀτρόμητον δοῦκα τῆς Βουργουνδίας καὶ ἐγένετο Στρατάρχης. Παρέστη εἰς τὴν περὶ εἰρήνης σύνοδον τοῦ Ὠξὲρ τὸ 1451.

Σιατὲλ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· 1575-94, υἱὸς ἐμπόρου ἐριούχων ἐν Παρισίοις, ἐπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὸ 1594 Ἕρρῖκον τὸν Α' εἰσέδυσεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ βασιλέως καὶ τῷ κατέφερε διὰ μαχαίρας πλῆγμα εἰς τὸ χεῖλος, συλληφθεὶς δὲ κατεδικάσθη εἰς διαμελισμόν. Κατηγόρησαν δὲ τοὺς Ἰησουΐτας ἐπὶ τούτῳ, οἵτινες καὶ ἕνεκα τούτου ἐξωρίσθησαν τοῦ βασιλείου.

Σιατέλ (Φ ε ρ δ ι ν ά ν δ ο ς-Φ ρ α γ κ ῖ σ κ ο ς)· ἐγεν. ἐν Γκαννᾷ 1795—1857, προχειρισθεὶς εἰς ἱερέα τὸ 1818, ἠθέλησε μετὰ τὸ 1830, νὰ ἱδρύσῃ νέαν Ἐκκλησίαν καταργῶν τὴν ἐξομολόγησιν τῶν λαϊκῶν καὶ τὴν ἀγαμίαν τοῦ κλήρου, αἱ λειτουργεῖαι δὲ τῆς νέας θρησκείας ἐτελοῦντο ἐν αἰθούσαις οἱαισδήποτε, ἑκάστοτε μισθουμέναις, ἃς ἐκόσμουν διὰ περικοσμημάτων ἐν οἷς ἀνεγινώσκοντο ὀνόματα παραδοξότατα συνδιαζόμενα· τοῦ Κονφουκίου π. χ. τοῦ Παρμαντιέ, τοῦ Λαφίτ, ἅπερ προέθετον εἰς θαυμασμὸν τῶν πιστῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἔσχεν ἐπιτυχίαν τινὰ ἐκ περιεργείας, ἀλλ' εἶτα ἐλησμονήθη καὶ ἡ ἀστυνομία ἔκλεισε καὶ τὸν τελευταῖον ταύτης ναὸν τὸ 1848. Ἀνεφάνη τὸ 1848 ἀπόστολος τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, ἀλλ' οὐδὲν ἔσχεν ἀποτέλεσμα, ἀπέθανε δὲ ἀφανής. Κατέλιπε «Κώδικα φιλανθρωπίας».

Σιατ(ε)λαίν· Ἱππότης τῆς Μελίτης. Ἐκ τῶν φιλελλήνων τοῦ 1821.

Σιατ(ε)λαίν (Ρενὲ-Λουδοβίκος, βα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρόνος)· ἐπονομαζόμενος «Ἱππότης τῆς Ἀρκόλ, ἐγεν. ἐν Βερσαλλίαις 1771—1836, ἦν ὑπολοχαγὸς ὅτε ἐδοξάσθη κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἀρκόλ. Διεκρίθη ὡσαύτως ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Γερμανίᾳ, ἰδίᾳ ἐν Ἐϋλὼ καὶ Λειψίᾳ, τὸ 1815 ὠνομάσθη βαρόνος τῆς Αὐτοκρατορίας.

Σιετλαίν (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· Καστελλάνους, Φλαμανδὸς φιλόλογος, ἐγεν ἐν Γκὰνδ 1404—1475, ἐπεσκέφθη τὴν Ἱσπανίαν, Γαλλίαν, Ἰταλίαν καὶ Ἀγγλίαν. Ὁ Δοὺξ τῆς Βουργουνδίας, Φίλιππος ὁ Καλὸς, ἐκράτησεν αὐτὸν παρ' ἑαυτῷ ὡς ἀρτοδότην καὶ εἶτα ὑπασπιστὴν (ἱπποκόμον)· κατέστησε δ' αὐτὸν μέλος τοῦ ἰδιαιτέρου του συμβουλίου. Ἀπώλετο ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Νόϋσς, καθ' ἣν ἠκολούθησε Κάρολον τὸν Τρομερόν. Συνέγραψεν «Χρονικὸν τῶν Δουκῶν τῆς Βουργουνδίας», «Περισυλλογὴν τῶν ἀξιοθαυμάστων τῆς ἐποχῆς μου» λίαν ἐνδιαφέρον ἔργον ἔμμετρον καὶ πεζόν, ἀλλ' ὅπερ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπέζετο κλπ.

Σιατελδόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Πουϋ-δὲ-Δόμ, κατ. 2150 Διδηροῦχα ὕδατα, ἐρυθροὶ οἶνοι περιώνυμοι.

Σιατελλερώλ, Κ α σ τ έ λ λ ο υ μ Ἐ ρ ά λ δ ι· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Βιέννης, ἐπὶ τοῦ ποτ. Βιέννης, παρά τι ὄάσος 1500 ἑκταρ., κατ. 23, 500. Πρωτοδ. καὶ ἐμποροδ. Γυμνάσιον, μεγάλη βιομηχαν. ὅπλων ἱδρυθεῖσα μετὰ τὸ 1815, κινητικῆς δυνάμεως 3350 ἵππων, τὸ μόνον ἐν Γαλλίᾳ ἐργοστάσιον ἀγχεμάχων (5400 ἐργάται), κοχλιαροποιεῖα, χυτήρια, τορνοποιεῖα, ἐμπόριον οἴνων, λίθων μυλιτῶν καὶ λιθογραφίας, ὁημητριακῶν ὁσπρέων, καρπῶν. Ἔλκει τὸ ὄνομα ἔκ τινος τῶν πρώτων αὐτῆς χωροδεσποτῶν Ἐμάλδ ἢ Ἐρώλδ. Ἐντεῦθεν Ἐρρῖκος ὁ τῆς Ναυάρρας (Ἐρρῖκος Δ') ἐδημοσίευσε τὸ 1589 τὴν περίφημον διακήρυξιν δι' ἧς ἐκηρύσσετο ὡς μεσάζων μεταξὺ Ἐρρίκου Γ' καὶ τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας.

Σιατελωδρέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κὸτ-δὺ-Νόρ, 17 χλμ. Δ. τοῦ Σαὶν-Βριέκ, κατ. 1500. Ἀργυροῦχος, μόλυβδος, πιλοποιΐα, ἐπιπλοποιΐα κλπ.

Σιατενουά, Κ έ σ τ ε ν χ ο λ τ ς π. τῆς Ἀλσατίας Λορραίνης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἄχνεμπεργ (512 μ. ὕψος), κατ. 3350, λουτρὰ μεταλλικῶν ὑδάτων.

Σιατενουά· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ τῶν Βοσγίων, 18 χλμ. ΝΑ τοῦ Νεφσατώ. Κάτ: 1300.

Σιατερλὴ (Ἄ ν ω)· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων τῆς Θεσσαλίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Φέρσαλα. Κάτ: 221.

Σιατερλὴ (Κ ά τ ω)· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων τῆς Θεσσαλίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Φέρσαλα. Κάτ. 142.

Σιατιλλιὸν (ο ἶ κ ο ς τ ο ῦ Σ.)· ἐπιφανὴς οἶκος, οὗ ἡ ἀρχὴ ἀνάγεται μέχρι τοῦ Θ' αἰῶνος καὶ ὅστις ἐξέλιπε τὸ 1762, εἶχε τὸ ὄνομα ἔκ τινος κωμητείας, ἧς ἡ Σιατιλλιὸν-σὺρ-Μάρν ἦν πρωτεύουσα, ἐκ τούτου προῆλθον οἱ κλάδοι τῶν οἴκων Σαὶν-Πόλ, Βλουά, Πενθιέβρ, Δ.ρτρ κλπ. Κατεῖχεν εὐρείας ἰδιοκτησίας κ.τ συνεδέετο πρὸς πολλοὺς ἡγεμονικοὺς οἴκους. Αἱ ἀξιολογώτεραι προσωπικότητες τοῦ οἴκου τούτου εἰσὶν: Εὐ δ πάπας ὑπὸ τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὄν. Οὐρβανὸς Β' Ρενὼ δὲ Σατιλλιόν, λαβὼν μέρος εἰς τὴν Β' Σταυροφορίαν, διῴκησε τὴν πριγκηπείαν τῆς Ἀντιοχείας καὶ συνελήφθη τὸ 1160 ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων.—Γκωσλὲν δὲ Σιτ. Πρόεδρος τοῦ στρατιωτικοῦ δικαστηρίου Βουργουνδίας, (ἀπέθ. 1219), ἠκολούθησε τὸν Φίλιππον Αὔγουστον εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ διεκρίθη ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ἄκρης. — Ἕτερός τις Γκωσλὲν δὲ Σ. δισέγγονος τοῦ προηγουμένου, 1250—1329 ἦν Κοντόσταυλος τῆς Γαλλίας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ὡραίου καὶ ὑπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου Γ'.—Κάρολος δὲ Σ. 1300-1364, λεγόμενος ἐπίσης καὶ Κάρολος δὲ Βλουά, ἅτε κατέχων τὰς κομητείας τοῦ Βλουὰ καὶ τῆς Καμπανίας.—Ἕτερός τις οἶκος ὅλως διάφορος Σιατιλλιὸν-σὺρ-λουάν παρήγαγεν ὡσαύτως πολλοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας, ἐν οἷς τὸν Κολινὶ, Δανδελὸ καὶ τὸν Ὀδέ, καρδινάλιον.

Σιατιλλιὸν-λὲ-Δόμπ ἢ Σιατ.-σὺρ-Σιαλαρόννν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Αἴν, κατ. 3000. Ἐμπορικὸν κέντρον τῆς Δόμπ καὶ μέρους τῆς Βρεσ. Βυρσοδεψεῖα, ὀηνηγριακοὶ καρποί, ὀρνιθοτροφία, ἵπποι, μακαρονοποιία. Ὁ Σαὶν—Βενσὰν δὲ Πώλ, οὗ ὁ ἀνδριὰς ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως, ὑπῆρξεν ἐπίσκοπος τοῦ Σιατιλλιόν, 1617—1618. Πατρὶς τοῦ νομοδιδασκάλου Φιλ. Κολλὲ καὶ τοῦ Κομμερσόν.

Σιατιλλιὸν-σοὶ-Μπάνιε χωρ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Σικουάνα, 8 χλμ. ΝΔ τῶν Παρισίων, κατ. 2500, φρούριον. Λ' μάχη κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων (19 7βρ. 1870). Β', τῇ 13 ὀκτ. Μνημεῖον ἀναμνηστικόν.

Σιατιλλιὸν-σὺρ-Ἔντρ. πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομ. Ἔντρ, κατ. 3700. Ἔρια λεύκανσις δερμάτων χειροκτίων.

Σιατιλλιὸν-σὺρ-Λουάν πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Λουαρέ, κατ. 2450, ἐριοῦχα καὶ σαγη. Ἀνδριὰς τοῦ φυσικοῦ Βεκκερέλ.

Σιατιλλιὸν-σὺρ-Μορν πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Μάρν, κατ. 1050. Πατρὶς τοῦ πάπα Οὐρβανοῦ Β' οὗ ἔχει καὶ ἀνδριάντα.

Σιατιλλιὸν-σὺρ-Σέν (ἢ ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα Σ.) πρωτ. ἐπαρ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κὸτ-δ' Ὄρ, κατ. 5300. Πολιτικὸν δικαστήριον, ἐμπορεῖον, γυμνάσιον, βιβλιοθήκη, μουσεῖον. Ποικίλη βιομηχανία. Κατὰ τὸν μεσαίωνα εἶχε περιώνυμα ἐκπαιδευτήρια τῆς Μονῆς τῆς Νότρ-Ντὰμ (Παρθένου Μαρίας) ἐν οἷς ἐξεπαιδεύθη καὶ ἡ Ἁγ. Βερνάρδος. Τὸ φεβρουάριον τοῦ 1814 συνεκροτήθη ἐδῶ ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῶν συμμάχων, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς Γαλλίαν, τὸ περιώνυμον συνέδριον, ὅπερ ὅμως εἰς οὐδὲν ἀπέβη. Πατρὶς τοῦ Μαρμόν.

Σιατοὶ κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σεὶν-ἐ-Οὐάζ, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα, 10 χλμ. πρὸς Β. τῶν Βερσαλλιῶν, κατ. 3650.

Σιάτρ πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἄντρ, κατ 5250. Πολιτ. δικαστ., γυμνάσιον, ἱπποτροφία, βυρσοδεψία, χειροκτιοποιία.

Σιατριάν (Ἰ.-Φ.) συγγραφεὺς γάλλος, ἐγεν. ἐν Σολδατανθὰλ τῆς Λορραίνης, 1826—1890, ὑπάλληλος τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρῶτον ἐν ὑελοπωλείῳ τῆς Βελγικῆς εἶτα διδάσκαλος ἐν Φαλσμπούργ. Ἐνταῦθα δὲ ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ Μ. Ἑρκιμανν, μεθ' οὗ συνειργάσθη ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν. Συνέγραψαν δὲ καὶ ἐδημοσίευσαν πλεῖστα ἔργα ἱστορικὰ καὶ φιλολογικά, συνειργάσθησαν ἐν ἐφημερίσι, συνέθηκαν δὲ καὶ ἔργα θεατρικά. Τὰ πλεῖστα ἄξια πολλοῦ λόγου.

Σιαττανούγγα· π. τῶν Ἡνωμένων-Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐν Τεννεσσεῖ, κατ. 14000. Σπουδαῖον σιδηροδρομικὸν κέντρον μεταξὺ Μισισιπῆ καὶ Ἀτλαντικοῦ. Μάχη τοῦ Σινκκαμάουγγα καὶ τοῦ Ρίδγ 1863.

Σιάττ-ἐλ-Ἀράμπ ἢ **Σιὸτ-ελ-ἀράμπ**· ἤτοι ποταμὸς τῶν Ἀράβων, ποτ τῆς ἀσιατικῆς τουρκίας, σχηματιζόμενος ἐκ τῆς συμβολῆς τῶν διδύμων ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Μῆκ. 145 περίπου χλμ. ἀπὸ ΒΔ πρὸς ΝΑ, ἔχει κυριωτέρους λιμένας τὴν Κούρναν, Βασσόραν, καὶ Φάου.

Σιάττεστον (Θωμᾶς)· ποιητὴς Ἄγγλος, ὀξυσημείωτος διὰ τὴν πρώϊμον αὐτοῦ μεγαλοφυΐαν καὶ τὴν ἀτυχίαν του, ἐγεν. ἐν Βρίστολ 1752 υἱὸς πτωχοῦ διδασκάλου. Συνέθηκεν ἐνδεκαέτης ἔτι σατύρας, ἐν ἡλικίᾳ δὲ 16 ἐτῶν ἐποίησεν ἔργα τινὰ ἐν ἀρχαΐζοντι ὕφει ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ἀρχαίου τινος ποιητοῦ Ρόβλεϋ, προσείλκυσε δὲ δι' αὐτῶν τὴν κοινὴν προσοχήν. Μετέβη εἰς Λονδῖνον ἐλπίζων νὰ σταδιοδρομήσῃ ἐκεῖ εὑρίσκων τύχην, μὴ εὑρὼν ὅμως ἐπαρκῆ μέσα ηὐτοχειρίάσθη δηλητηριασθεὶς τὸ 1770, ἀφ' οὗ ἐπί τινας ἡμέρας ἐπάλαισε κατὰ τῆς πείνης. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἀναγνωρίσαντες τὴν ἀξίαν του συνέλεξαν καὶ ἐξέδωκαν τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὁ δὲ Μ. Α. Βινῦ συνέθηκεν ὁμώνυμον δρᾶμα.

Σιατώ-Ρενώ· (Φρ.-Λ. Ρουσσλέ, κόμης καὶ μαρκήσιος δὲ Σ.-Ρ.) ἀντιναύαρχος καὶ στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1637—1716. Ὡδήγησε μεταγωγικὸν στολίσκον εἰς Ἀγγλίαν πρὸς βοήθειαν Ἰακώβου τοῦ Β' καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἄγγλους ἐν τῷ ὅρμῳ τοῦ Μπαντρύ, ἔλαβε μέρος εἰς τὸν περὶ διαδοχῆς τοῦ Ἱσπανικοῦ θρόνου πόλεμον ὑπερασπίσας τὰς Ἱσπαν. ἀποικίας καὶ ἐγένετο στρατάρχης τῷ 1703.

Σιατώ-Θιερρύ· Κάστρουμ Θεοδόριτσι, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Αἴσν, κάτ: 7000, Δικαστήριον, Γυμνάσιον, Βιβλιοθ., ἐργαλεῖα γεωργικά, ὄργανα μουσικά, χημικὰ προϊόντα· ἐμπόριον σίτου, οἴνου, ἐρίων κλπ. Πατρὶς τοῦ Ἁγίου Θιερρύ, ἐπισκόπου τοῦ Ὀρλεάνς, τοῦ Ἐπισκόπου Γκωτιέ, σφραγιδοφύλακος τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Λα-Φονταίν, εἰς ὃν ἤγειρεν ἀνδριάντα..

Σιατώ-δὶ-Λουάρ· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σάρθ, 41 χλμ. ΝΔ τοῦ Σαὶν-Καλαί, κάτ. 4,000· ἐμπόριον οἴνων καὶ καστάνων.

Σιατώ-Γκοντιέ· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μαιγιέννη, ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Μαιγιέννη, κάτ. 7500, πρωτοδικεῖον, γυμνάσιον, μουσεῖον, ἐμπόριον ζώων, ξυλείας κλπ. Μαρκιωνία ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Σιατώ-Σινόν· Καστέλλουμ Κάνκουμ, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Νιέβρ, ἐπὶ ὄρους κάτ: 2,800, Πρωτοδικεῖον, βιβλιοθήκη, μουσεῖον ἀρχαιο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τήτων· ἀποθήκη διαμετακομίσεως ὅλου τοῦ δυτ. τμήματος τοῦ Μορβάν. Ἄλλοτε πρωτ. τοῦ δυτ. Μορβάν.

Σιατὼ δ'-'Ολερόν· πρωτ. δ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω Σιαράντ, ἐπὶ τῆς ΑΝΑ ἀκτῆς τῆς νήσου 'Ολερόν· κάτ: 3500, λιμήν.

Σιατωβριάν (Φρ.-Ρενέ, ὑποκόμης δέ-)· ἐγεννήθη ἐν Σαὶν-Μαλὸ τὸ 1768, προήχθη εἰς ἀξιωματικὸν 19 μόλις ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἀπεδήμησεν εἰς 'Αμερικὴν τὸ 1791 καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Εὐρώπην τὸ ἐπιὸν ἔτος, ὅτε καὶ ὑπηρέτησεν εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Κονδέ· ἔζησεν εἶτα ἐπί τινα χρόνον ἐν πτωχείᾳ εἰς τὴν 'Αγγλίαν, κατόπιν διεγράφη ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν φυγάδων τοῦ 1800 καὶ μετὰ δύο ἔτη (1802) ἐδημοσίευσε τὸ ἔξοχον ἔργον του «Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ». Γενόμενος κατόπιν πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἐν 'Ελβετίᾳ, παρῃτήθη κατὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ δουκὸς Δ' 'Αγγιέν. Οἱ «Μάρτυρές» του βραδύτερον καὶ τὸ θαυμάσιον «'Οδοιπορικὸν ἀπὸ Παρισίων εἰς 'Ιερουσαλὴμ» τὰ μέγιστα ἐπηύξησαν τὴν παγκόσμιον αὐτοῦ φήμην. 'Επὶ τῆς Παλινορθώσεως ἦν ὑπουργός, κατεπολέμησε δὲ τὰς ἀπολυταρχικὰς τάσεις τῆς μοναρχίας, διὸ καὶ περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν. Μετὰ τὸ 1830 ὑπερήσπισε τὸν ἡγεμονικὸν κλάδον τῶν δευτεροτόκων, ἠρνήθη δὲ νὰ δεχθῇ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατρικίου ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀρχικάς του ἰδέας καὶ ἀποσυρθεὶς ἔζησεν ἰδιωτεύων μέχρι τοῦ 1848, ὅτε ἀπέθανεν.

Σιατωβριάν· (Φραγκίσκη δὲ Φουά, κόμησσα δέ Σ.) 1475—1537, θυγάτηρ τοῦ 'Ιωάν. δὲ Φουά, καὶ ἀδελφὴ τοῦ ὑποκόμ. δὲ Λωτρὲκ καὶ τοῦ στρατάρχου δὲ Φουά. Νεαρωτάτη συζευχθεῖσα τὸν 'Ιω. δὲ Λαβάλ-Μονμορανσύ, χωροδεσπότην τοῦ Σιατωβριάν, παρουσιάσθη εἰς τὴν αὐλήν, ἔνθα ἐγένετο ἡ εὐνοουμένη τοῦ Φραγκίσκου Α'. 'Αλλ' ὑπεσκελίσθη ὑπὸ τῆς δουκίσσης δ' 'Ετάμπ· λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἐκ τῶν κακώσεων ἃς ὑπέστη παρὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

Σιατωβριάν· Βριέντεϊ-Καστέλλουμ, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κάτω-Λουάρ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Σιέρ. Κάτ: 6,800. Πολιτικὸν δικαστήριον, γυμνάσιον κλπ. 'Εμπόριον δερμάτων χειροκτίων καὶ μαλλίνων ὑφασμάτων.

Σιατωδέν· Καστρόδουνον, πόλ. Γαλατο-Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἀρχ. πρωτ. τοῦ Δουνουά, πρωτ. ἐπαρχ. νῦν ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἔρ-ἐ-Λουάρ. Κάτ: 7,500. Πρωτοδικεῖον, Γυμνάσιον, Βιβλιοθήκη. Μάλλινα σκεπάσματα, βυρσοδεψεῖα. 'Ηρωϊκὴ ἀντίστασις κατὰ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ 18 'Οκτωβ. 1870, μνημεῖον ἀναμνηστικόν.

Σιατωλέν· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Φινιστέρ, ἐπὶ τοῦ Ὤλν, ὅστις σχηματίζει τὸ Β τμῆμα τῆς διώρυχος Νάντ-Βρέστ. Κάτ: 3,800.

Σιατωμπρὲν ('Ιω.-Β. Βιβιὲν δὲ Σ.)· φιλόλογος, μέλος τῆς γαλλ. 'Ακαδημίας, ἐγεν. ἐν 'Αγγουλέμ, 1686-1775, ὑπῆρξε παιδαγωγὸς καὶ εἶτα αὐλάρχης τοῦ δουκὸς τοῦ 'Ορλεάνης, συνέθηκε δὲ τραγῳδίας τινάς, «Μωάμεθ ὁ Β'», «Φιλοκτήτης», ὁ «'Αστυάναξ» κλπ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σιατωνὲφ (Ρενὲ δὺ Ρ ι έ, ἐπιλεγομένη ἡ ὡραία τοῦ Σιατωνέφ)· ἐρωμένη τοῦ Ἐρρίκου Γ', ἐγεν. τὸ 1550 ἐξ εὐγενοῦς οἴκου τῆς Βρεττάνης, δεσποινὶς τῶν τιμῶν τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἐνέπνευσε ζωηρὸν ἔρωτα εἰς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζού, τὸν εἶτα Ἑρρῖκον Γ'. Ὅτε ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἀνῆλθε τὸν θρόνον καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Λουΐζαν δὲ Βωδεμόν, αὕτη περιφρονήσασα τὴν βασιλισσαν ἐξωρίσθη· συνεζεύχθη εἶτα Φλωρεντῖνόν τινα, ὃν ἐφόνευσε δι' ἐγχειριδίου ἐν στιγμῇ ζηλοτυπίας, εἶτα πλοίαρχόν τινα τῶν λιβυρνίδων (γαλερῶν), ὃν ὁ βασιλεὺς ἔκαμε κόμητα τοῦ Καστελλάν.

Σιατωνὲφ (Φραγκ. δὲ Σιαστανέ, ἀβᾶς τοῦ Σ)· ἐγεν. τὸ 1645, ἀπ. τὸ 1709, εἶχε πνεῦμα, καλλαισθησίαν καὶ γνώσεις, συνέγραψε δὲ «Διάλογον περὶ μουσικῆς τῶν ἀρχαίων»· γνωστότερος ὅμως εἶνε ὡς φίλος τῆς Νινὼν δὲ Λανκλὸς καὶ ἀνάδοχος τοῦ Βολταίρου. ═Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Π έ τ ρ ο ς Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς Σ., 1644-1728, ὑπῆρξε πρέσβυς ἐν Τουρκίᾳ, Πορτογαλίᾳ καὶ Ὁλλανδίᾳ καὶ ἀρχιδικαστὴς ἐμπορικὸς ἐν Παρισίοις ἐπὶ ἀντιβασιλείας.

Σιατωπονδὰκ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἄνω-Βιέννης. Κάτ: 4000.

Σιατωρενάρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Στόμια τοῦ Ροδανοῦ, κατ. 6000. Καρποί, ὄσπρια, καπνός.

Σιατωρενὼλ· Καραμέντουμ, εἶτα Καστέλλουμ Ρεγγινάλδι, πρωτ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἔντρ-ἐ-Λουάρ, κατ. 4500

Σιατωρού· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔντρ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἔντρ, 263 χλμ. ΝΔ τῶν Παρισίων, 25000 κατ. Πρωτοδ. καὶ ἐμποροδ. Λύκειον, βιβλ. μουσεῖον. Καπνεργοστάσια, ἐριουργεῖα μηχανουργεῖα γεωργικῶν ἐργαλείων. Ἀνδριὰς τοῦ στρατηγοῦ Βερτράν. Πατρὶς τοῦ Γκιμὸν δὲ λὰ Τούρσ καὶ τοῦ στρατηγοῦ Βερτράν.

Σιατωρού· (Μαρία – Ἄννα Δὲ Μ α λ λ ὺ δ ὲ Ν έ σ λ, δούκισσα τοῦ Σ.), 1717-1744, συνεζεύχθη τὸ 1734 τὸν Μαρκήσιον δὲ λα-Τουρνέλλ. Χηρεύσασα εἰκοσιτριέτις κατέστη μετὰ τὰς δύο αὐτῆς ἀδελφὰς δὲ Βεντιμίλλ καὶ Δε Μαλλύ, εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'. Ἀπέθανεν αἴφνης, ὡς νομίζεται δηλητηριασθεῖσα.

Σιαῦ· Ἄ κ β α ι-Φ λ ά β ι α ι= Φλάβια ὕδατα, π. τῆς Πορτογαλίας (ἐν Τράνς-ὄς-Μόντες), 56 χλμ. ΒΒΑ τῆς Βίλλα-Ρεάλ. Κάτ: 6,800. Ἔχει ρωμαϊκὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ταμέγγα. Θερμὰ ὕδατα.

Σιαῦ (Ἐμ. δὲ Σ ι λ β έ ὐ ρ α Π ί ν τ ο δὲ Φ ο ν σ έ κ α, μαρκήσιος δέ)· κόμης τῆς Ἀμαράντης, στρατηγὸς Πορτογάλος, 1780-1830, διὰ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ κύρους ἐσχημάτισε μικρὸν σῶμα στρατοῦ, ἵνα ἀντιδράσῃ εἰς τὴν ἀναμορφωτικὴν μερίδα, κατώρθωσε δ' ἐπ' ὀλίγον νὰ καταλάβῃ τὴν Λισβῶνα τὸ 1823 καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰς ἀξιώσεις τοῦ Δόμ Μιγησίες.

Σιαυαὶν (Π έ τ ρ ο ς-Δ ο μ α σ ὲ ν, δέ)· Γάλλος ζωγράφος, 1672-1744. Ἐν Λούβρῳ ὑπάρχει εἷς τῶν πινάκων αὐτοῦ.

Σιαυάνν· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Αἴν. Κάτ: 1,000. Πρὸ τῆς κατακτή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σεως τῆς Φραγκο-κομητείας ἦν ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῆς Γαλλίας.

Σιὰχ ἢ **Σχάχ** (Σ ά χ η ς) τίτλος τῶν Περσῶν βασιλέων παρατιθέμενος εἰς τὸ κύριον αὐτῶν ὄνομα.

Σιάχου χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Λεβαδείας (Βοιωτία), 1.3)4 ὥρ. ἀπὸ Κουτουμουλᾶ καὶ 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Ἁγίου Γεωργίου. Κάτ: 415.

Σίβα χ. τοῦ δήμου Τ υ μ π α κ ί ο υ, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, διοικ. Ἡρακλείου. Κρήτης. Κάτ. 370.

Σίβα χ. τοῦ δήμου Ἁ γ ί ο υ Μ ύ ρ ω ν ο ς, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 250.

Σίβα ἢ **Σχίβα(ς)** τὸ τρίτον ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἰνδικῆς Τ ρ ι ά δ ο ς (Τ ρ ι μ ο ύ ρ τ η)· ἡ θεότης τοῦ κακοῦ, τῆς καταστροφῆς, τῶν συμφορῶν τῆς τιμωρίας.

Σιβάλικ ἢ **Σιουβάλικ** λοφοσυστὰς παρὰ τὰ Ἰμαλάϊα τῆς τριαδικῆς διαπλάσεως.

Σιβάν ἢ **Σεβάνια** λίμνη τῆς Ρωσίας, τροφοδοτουμένη ὑπὸ τοῦ ποτ. Ἀράξου.

Σιβάς λιμνοθαλασσῶν συστὰς κατέχουσα τὸν ἰσθμὸν τοῦ Περεκὸπ ἐν Κριμαίᾳ καὶ τὰ δυσμικὰ τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης ἀφ' ἧς χωρίζονται διὰ τῆς γεωγλώσσης τοῦ Ἀ ρ α μ π ά τ. Περιέχουν ἀπεράντους ἁλυκὰς εἰς μεγάλων ἐκτάσεων ἕλη.

Σιβάς τὸ παραφθαρὲν σημερινὸν ὄνομα τῆς μικρασιατικῆς Σ ε β α σ τ ε ί α ς ὁρα Σ ε β ά σ τ ε ι α.

Σιβέλ γάλλος ἀεροναύτης 1835-1875. Ἀναβὰς μετὰ τοῦ Γ Τισσανδιὲ καὶ τοῦ Κροσὲ-Σπινέλλι εἰς ὕψος 8600 μ., ἀπέθανε μετὰ τοῦ δευτέρου τούτου ἐξ ἀσφιξίας ἕνεκα τῆς ἀρεώσεως τοῦ ἀέρος τὴν 3)15 ἀπριλίου.

Σιβηρία μεγίστη ρωσ. κτῆσις ἐν Ἀσίᾳ. Ἔκτ- μεγαλειτέρα ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης 12,495,1 0. τ τρ χλμ. Κάτ: 4,500,000 οἱ πλεῖστοι ἀσιανοὶ Κ ι ρ κ ά σ ι ο ι, Σ α μ ο γ έ τ α ι κλ. Τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς χώρας εἶνε ἀκατοίκητον ἕνεκα τῶν παγοσκεπῶν πεδιάδων καὶ τῶν ἀπεράντων δασῶν. Γεώργια ἐλαχίστη. Μεταλλεῖα χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ καὶ πλατίνας. Ζῷα πάμπολλα. Ἡ Σιβηρία χρησιμεύει ὡς τόπος ἐξορίας τῶν πολιτικῶν ἐγκληματιῶν τῆς Ρωσίας. Ἀπέραντοι σειραὶ ὑψηλοτάτων βουνῶν τὴν διασχίζουν καὶ ποταμοὶ παμμέγιστοι ποτίζουν τὰς ἀπεράντους πεδιάδας της.— Πρωτ. Τ ο β ό λ σ κ. Κυριώτεραι πόλεις Τ ό μ σ κ, Ἰ ρ κ ο ύ τ σ κ' Ἰ α κ ο ύ τ σ κ, κλ.

Σιβηρία-Νέα ἢ Ἀ ρ χ ι π έ λ α γ ο ς τοῦ **Λιαχὼφ** νησοσυστὰς τοῦ Βορ. Παγωμ. Ὠκεανοῦ ἀνήκουσα εἰς τὴν ρωσ. Σιβηρίαν. Κυριώτεραι νῆσοι: Κοτελνόϊ, Φαδερσκόϊ, Ἀτριακανσκόϊ. Παρουσιάζουν κλῖμα παγερώτατον, καλύπτονται ὑπὸ παγετώνων καὶ εἶνε πᾶσαι ἀκατοίκηται.

Σιβόρι (Ἐ ρ ν έ σ τ ο ς - Κ ά μ ι λ λ ο ς)· περιώνυμος Γενουάτης βιολιστής, γεννηθεὶς τὸ 1815, μαθητὴς τοῦ Παγανίνι. Ἔγραψε θαυμασίας συνθέσεις.

Σίβυλλα γυνὴ προφῆτις, ὁποῖαι ἀναφέρονται ὑπὲρ τοὺς δέκα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. **Σίβυλλα** ὠνομάζετο κοινῶς πᾶσα γυνὴ θεωρουμένη ὡς ἐμπνευσμένη ὑπό τινος θεότητος καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πεπροικισμένη μὲ τὸ δῶρον τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, οἵαι ἡ Σίβυλλα τῆς Ἐρυθραίας, τῆς Κύμης κ. ἄ.

Σιβύρτιος· ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλεισθένους.

Σιβύρτιος· εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, διορίσαντος αὐτὸν τὸ 320 π. Χ. διοικητὴν τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας.

Σίγανα· ἀρχ. π. τῆς Ἀραχωσίας ἐν Ἀσίᾳ.

Σίγγ· παραπότ. τοῦ Ρήνου ἐν τῇ πρωϊκῇ Βεστφαλίᾳ.

Σιγγαπούρ· π. ἱδρυθεῖσα τὸ 1819 ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ὑπὸ τίτλον ἐλευθέρου λιμένος ἐπὶ νησίδος εἰς τὰ Ν τῆς ἰνδοσινικῆς χερσονήσου Μαλάκκας. Μέγα παγκοσμιοπαϊκὸν ἐμπόριον διαμετακομίσεως. Σταθμὸς ἁπάντων τῶν πλοίων τῶν διαπλεόντων τὰς θαλάσσας τῆς Ἀπω-Ἀνατολῆς. Ἀνήκει εἰς τοὺς Ἄγγλους. Κάτ: 105,000.

Σίγγβουργ· κωμόπ. τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας ἐπὶ τοῦ Σίγγ. Κάτ: 6,000.

Σίγγεν· π. τῆς πρωσ. Βεστφαλίας ἐπὶ τοῦ Σίγγ. Σιδηρουργεῖα, χυτήρια, κάμινοι. Κάτ: 15,000. Ἐντεῦθεν ἐξάγεται ὁ «σιγγενίτης».

Σιγγέρ· χειμαρροπόταμος παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἀριέζ.

Σιγγλέν· πνευματικὸς τῶν μοναχῶν τοῦ Πὸρ-Ροαγιάλ, εἶτα δὲ ἡγούμενος ἐν Παρισίοις καὶ Σιάμπ· ἀπέθ. τὸ 1664.

Σίγγος· ἀρχ. π. τῆς Μακεδον. Χαλκιδικῆς, ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου.

Σιγγουλέζ - ὲ - Δ' Ἐστινιάκ. πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ: 700.

Σιγδίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀμφίσσης τῆς Φωκίδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀμφίσσης. Κάτ: 1008.

Σιγεβέρτος ὁ **Α'** τρίτος υἱὸς Κλοταρίου τοῦ Α', βασιλεὺς τῆς Αὐστρασίας ἀπὸ 561—575, σύζυγος τῆς Βρουνεχώτης, δολοφονηθεὶς ὑπὸ δύο ἀπεσταλμένων τῆς Φρεδεγόνδης καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεκηρύσσετο βασιλεὺς τῆς Νευστρίας.

Σιγεβέρτος ὁ **Β'** δευτερότοκος υἱὸς Δαγοβέρτου τοῦ Α', βασιλεὺς τῆς Αὐστρασίας ἀπὸ 638—656, ἀφεὶς πᾶσαν ἐξουσίαν εἰς τοὺς κοσμήτορας τῆς αὐλῆς Πεπῖνον τὸν Λάνδεν καὶ Γριμοάλδον.

Σίγειον· ἀρχ. ἀκρωτ. καὶ π. μετὰ λιμένος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἔνθα καὶ φρούριον καλούμενον Ἀχίλλειον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως.

Σιγισμόνδος· υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γερμανίας Καρόλου Δ', 1366—1437. Βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας τὸ 1386, ἡττήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν Νικοπόλει τὸ 1396 καὶ ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς Βοημίας τὸ 1419.

Σιγισμόνδος Α' ὁ **Μέγας**· βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἀπὸ 1506—1548 Ἐνίκησε τοὺς Ρώσους καὶ τοὺς Τεύτονας ἱππότας, προὐστάτευσε δὲ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Σιγισμόνδος Β', **Αὔγουστος**· υἱὸς τοῦ προηγ. βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἀπὸ 1548—1572. Ὑπέταξε τὴν Λιβωνίαν, προὐστάτευσε τὸν προτεσταντισμὸν καὶ ἔσχε διάδοχον τὸν δοῦκα Δ' Ἀνζοῦ.

Σιγισμόνδος ὁ **Γ'**· ἀνεψιὸς τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

προηγ. βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἀπὸ 1587—1632 καὶ τῆς Σουηδίας ἀπὸ 1592—1604. Περιπλακεὶς εἰς ἀτυχῆ πόλεμον μὲ τὸν Γουσταῦον Ἀδόλφον ἀπέθανε διαρκοῦντος αὐτοῦ.

Σιγκαλόν· Γάλλος ζωγράφος, 1790-1837, διακριθεὶς εἰς ἱστορικὰ θέματα.

Σιγμαρίγγεν· κωμόπ. τῆς γερμ. ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ποτὲ πρωτ. τῆς ἡγεμονίας Χοεντζόλλεον-Σιγμαρίγγεν, τῆς περιειλημμένης εἰς τὸ Ν τμῆμα τῆς Βυρτεμβέργης καὶ ἐνωθείσης τὸ 1850 μετὰ τῆς Πρωσίας. Κάτ: 3,800.

Σιγμαρίγγεν-ἐπαρχία· τῆς Πρωσίας. Ἔκτ. 1149 τετρ. χλμ. Κάτ: 70,000. Πρωτ. Ἔχιγγεν ἐπὶ τοῦ Στάρζελ μὲ 3,600 κατ.

Σιγνία· ἀρχ. π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν λαμπρὸν οἶνον της.

Σιγοβέζης ἢ **Σιγόβιζος**· γαλάτης ἀρχηγός, καταλιπὼν τὴν Γαλατίαν ἀρχομένου τοῦ ΣΤ' π. Χ. αἰῶνος ἐπὶ κεφαλῆς στρατεύματος καὶ πολλῶν του ὁμοεθνῶν, διαβὰς δὲ τὸν Ρῆνον καὶ ἐγκαταστὰς περὶ τὰς Ἰλλυρικὰς Ἄλπεις (Ἑρκύνιος Δρυμός). Ἡ παράδοσις τὸν φέρει ὡς ἀνεψιὸν τοῦ Ἀμβιγάτου, βασιλέως τῶν Βιτουρίγων, ἀδελφὸν δὲ τοῦ Βελλοβέζη.

Σιγοῦνι· χ. τοῦ δήμου Σουδενῶν τῶν Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 2 1/4 ὥρ. Κάτ: 310.

Σίγουρδ· ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Νορβηγίας καὶ τῶν νήσων Ὀρκάδων. Τούτων διασημότεροι: Σίγουρδ ὁ Α', υἱὸς καὶ διάδοχος (1103-1130) Μάγνου τοῦ Γ' ἐν Νορβηγίᾳ, ὁ βοηθήσας τὸ 1110 ἐν Συρίᾳ τοὺς Σταυροφόρους, Σίγουρδ ὁ Β', βασιλεὺς τὸ 1136, δολοφονηθεὶς τὸ 1155, Σίγουρδ ὁ Γ' βασιλεύσας ἀπὸ 1162-1168.

Σίδ (Ροδρῖγος Διάς ὁ Μπιβάρ, ἐπονομαζόμενος ὁ Σ.)· Ἥρως καστιλλιανός, ἐγεν. ἐν Βοῦργος περὶ τὸ 1030, ἀπεθ. ἐν Βαλάνς τὸ 1099, διεκρίθη διὰ τὰς ἀνδραγαθίας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν βασιλέων Φερδινάνδου, Σάγχου Β' καὶ Ἀλφόνσου ΣΤ' βασιλέων τοῦ Λέον καὶ Καστιλλίας. Δολοφονηθέντος τοῦ Σάγχου Β' βασιλ. τῆς Καστιλλίας καὶ ἀνελθόντος τὸν θρόνον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλφόνσου, ὁ Σὶδ περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν. Ἀποσυρθεὶς δὲ συνέλεξε τοὺς ὑποτελεῖς καὶ φίλους αὐτοῦ, ἐβάδισε κατὰ τῶν Μαύρων, ἐνίκησεν αὐτοὺς πολλάκις, κατέλαβε τὸ Τόλεδον (1685) καὶ τὴν Βαλεντίαν (1094) καὶ διὰ τῶν ἀνδραγαθιῶν του ἠνάγκασε τὸν βασιλέα νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτὸν παρ' ἑαυτῷ Νικήσας πέντε Μαύρους βασιλεῖς ἐδέχθη τοὺς πρέσβεις αὐτῶν, οἵτινες προσεφώνουν αὐτὸν μὲ τὸν τίτλον Σεὶδ ἢ Σὶδ ἤτοι Δέσποτα» ἔκτοτε δὲ παρέμεινεν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦτο· ἐπωνομάζετο ὡσαύτως καὶ Καμπεαδόρ, ἤτοι ἥρως τῶν στρατοπέδων. Οἱ χρονογράφοι διεσκεύασαν τὴν ἱστορίαν αὐτῶν ἐπὶ τὸ φανταστικώτερον. Πλεῖσται δὲ τραγῳδίαι καὶ ποιήματα συνετέθησαν ἐξ ὑποθέσεως τοῦ βίου ἢ τῶν ἀνδραγαθημάτων του ὑπὸ πολλῶν καὶ διασήμων ἱσπανῶν ποιητῶν.

Σίδαι· ἀρχ. χ. τῆς Βοιωτίας ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀττικῆς.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σιδάρι· χ. μετὰ τελωνειακοῦ σταθμοῦ, 1 ὥρ. ἀπὸ Μαγουλάδες τοῦ Κερκυραϊκοῦ δήμου Ἀμφιπαγητῶν. Κάτ: 49.

Σίδη· σύζυγ. τοῦ Ὡρίωνος, καυχωμένη ὅτι ἦτο ὡραιοτέρα τῆς Ἥρας καὶ ριφθεῖσα διὰ τοῦτο εἰς τὸν Τάρταρον.

Σίδη· ἀρχ. π. τῆς Λακωνίας μετὰ λιμένος.

Σίδη· ἀρχ. π. τῆς Παμφυλίας, ἀποικία τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἕδρα ἐπίσημος τῆς λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς.

Σίδη· ἀρχ. π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ὀνομασθεῖσα ὕστερον Πολεμώνιον.

Σιδηνή· ἡ περὶ τὴν Σίδην χώρα τοῦ Πόντου.

Σιδηνή· ἀρχ. π. τῆς Τρωάδος περὶ τὸν Ρανικόν.

Σιδηρόκαστρο(ν)· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσας. Κάτ. 332.

Σιδηρόκαστρο(ν)· πρωτ. τοῦδήμ. Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας, 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Κυπαρισσίας. Εἰρηνοδικεῖον, ἑλλ. σχολεῖον, ἄριστοι φυτεῖαι. Κάτ: 721.

Σιδηρόπορτα· ἀγροικία καὶ διαλελυμένη μονή, 2 ὥρ. ἀπὸ Σίστοβ ς τῆς Ἀλαγονίας (ΝΑ Μεσσηνία)· Κάτ:1

Σιδί-Μπέλ-Ἀμπές· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας τοῦ γαλ. νομοῦ Ὀρὰν (Ἀλγερία). Κάτ: 16,000.

Σιδί-Μπραχίμ· κώμη τῆς Ἀλγερίας, ὅπου 450 γάλλοι συνελήφθησαν καὶ ἐσφάγησαν τὴν 10(22 Σεπτεμβρίου 1845 ὑπὸ 3,000 Ἀράβων.

Σιδί-Φερρούχ· ὁρμίσκος τῆς Μεσογείου, 26 χλμ. ἀπὸ Ἀλγερίου εἰς ὃν ἀπέβη ὁ γαλ. στρατὸς τὴν 2(14 Ἰουνίου 1830.

Σίδικες· ἀρχ.ἔθνος τῆςΔ.Μηδίας.

Σιδικηνοί· μικρὸς Αὐσονικὸς λαὸς ἐν Καμπανίᾳ, ἔχων πόλιν τὸν Τέανον.

Σίδνεϋ (Σὲρ Φίλιπ)· ἄγγλος πολιτευτής, 1554—1586· ἔγραψε τὸ ποιμενικὸν μυθιστόρημα «Ἀρκαδία».

Σιδνεϋ-Ἄλτζερνον· ἄγγλος δημοκράτης 1617—1683, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον καὶ ἀποκεφαλισθεὶς ἐπὶ Καρόλου Β'.

Σιδοάν-Ἀπολλινάριος· περιώνυμος γαλάτης λατῖνος ποιητής, 430—489, γαμβρὸς τοῦ ρωμαίου αὐτοκράτορος Ἀβίτου, ἐπίσκοπος Κλερμόν

Σιδοῦς· ἀρχ. φρ. ὀχυρὸν τῆς Κορίνθου παρὰ τὸν κόλπον τῶν Κεγχρεῶν.

Σιδοῦσσα· ἀρχ. κώμη τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρυθρῶν.

Σιδρ-Κόλπος· ἡ Μεγάλη Σύρτις τῶν ἀρχαίων, διανοιγόμενος ἐν Μεσογείῳ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Τριπολίτιδος (Ἀφρική).

Σιδών· ἀρχ. π. παραθαλασσία τῆς Φοινίκης, μητρόπολις τῆς Τύρου, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου. Σήμερον λέγεται Σάϊδα.

Σιεβαλιέ·Λουδοβίκος φιλέλ. ἐξ"Ορμπ τῆς Ἑλβετίας· ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Πέτα τὴν 4 Ἰουλίου 1832. Ἀπετέλη μέρος τῶν πρώτων ἐλθόντων ἐθελοντῶν, ὧν οἱ περισσότεροι ἦσαν Γερμανοί, ἀνεχώρησε δὲ ἐξ Ἀμβούργου τὸ 1821 προσκεκολλημένος εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σιεβαλιὲ (Μιχαήλ)· οἰκονομολόγος, 1806-1879, μαθητὴς τῆς πολυτεχνικῆς σχολῆς, ὑπῆρξεν εἷς τῶν θερμοτέρων ὀπαδῶν τῶν θεωριῶν τοῦ Σαὶ-Σιμὸν (ἱδρυτοῦ νέας σχολῆς κοινωνιστικῆς (1760-1825) καὶ θερμότατος ἐπαναστάτης, κατεδικάσθη μάλιστα εἰς φυλάκισιν ὡς διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «ἡ Σφαῖρα» τὸ 1832. Μετέβαλεν ὅμως φρόνημα καὶ ἐδέχθη παρὰ τοῦ Θ. Θιὲρς διπλωματικὴν ἀποστολὴν εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας, θέσιν συμβούλου τῆς ἐπικρατείας (1838) τὴν ὅδραν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ρόσσι (1841), τέλος ἀνωτέραν θέσιν ἐν τῇ διοικήσει τῶν ὀρυχείων. Βουλευτὴς δὲ γενόμενος τὸ 1845, ἐξυπηρέτησεν ἀπὸ τοῦ 1848 τὰς ἀξιώσεις τοῦ πρίγκηπος Λουδοβ. Ναπολέοντος. Διωργάνωσε τὴν παγκόσμιον ἔκθεσιν τοῦ 1855, μετεχειρίσθη δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ Ναπολέοντος ἐπιρροήν του ὅπως πείσῃ αὐτὸν, παρὰ τὴν γνώμην τῶν συμβούλων αὐτοῦ καὶ τοῦ νομοθετικοῦ σώματος, ἵνα ὑπογράψῃ σύμβασιν μετὰ τῆς Ἀγγλίας περὶ ἐλευθέρας συναλλαγῆς τὸ 1860. Γερουσιαστὴς γενόμενος τὸ 1860 ἔτυχε τῆς ἀπεριορίστου εὐνοίας τοῦ αὐτοκράτορος. Μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν ἀπὸ τοῦ 1861, κατέλιπε πολυαρίθμους συγγραφάς, ἐν αἷς καὶ «ἐπιστολὰς περὶ τῆς Βορ. Ἀμερικῆς», «περὶ ὀργανισμοῦ τῆς ἐργασίας», «σειρὰν πολιτικῆς οἰκονομίας», «εἰσηγήσεις διεθνοῦς δικαίου» κλπ. κλπ.

Σιεβαλλὲ (Ἀλμπέτ, Βαρόνος Ἄδελ δέ)· φιλόλογος, ἐγεν ἐν Ὀρπιὲρρ (νομ. Ἄνω-Ἀλπεων), 1812-1858, ἔγραψε μελέτας περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς γαλ. γλώσσης.

Σιεβαλλιὲ (Ἀντων.)· φαρμακοποιός, γεν. ἐν Λάγγρ, 1793—1879, κατ' ἀρχὰς ἦν στρατιώτης, εἶτα φροντιστὴς ἐν τοῖς νοσοκομείοις(1815),μέλος τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τὸ 1824, καθηγητὴς ἐν τῇ Φαρμακευτικῇ σχολῇ καὶ μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς ἐξυγιάνσεως. Κατέλιπε σπουδαίας ἐργασίας περὶ ὑγιεινῆς τῶν ἐπιδιδομένων εἰς ἀνθυγιεινὰς τέχνας.

Σιεβανδιὲ δὲ Βαλδρόμ· (Ναπολέων-Εὐγένιος)· ἐγεν. ἐν Σαὶν-Κυρὲν (Ἀλσατία-Λωραίνη) 1810—1878, μετέσχε τοῦ Νομοθετικοῦ σώματος (1859—1870), ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπὶ τῆς ὑπουργίας Ὀλιβιέ. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον μετὰ τὴν 4 7βρίου 1870.

Σιεβάνι· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀλλιέ, 1200 κάτ.

Σιέβρ· Σέρβια, π. τοῦ Βελγίου ἐν Λίνῳ, ἐπὶ τοῦ Ὑνέλ, κάτ. 3,500. Βιομηχανικὴ ἱπποτροφία.

Σιέβρ (Γουλ. δὲ Κροά, δεσπότης δέ), ἐγεν. τὸ 1458 ἐξ οἴκου ἐκ Πικαρδίας, ὑπηρέτησεν ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ Καρόλου Ζ' καὶ Λουδοβίκου ΙΒ' εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐστρίας καὶ διωρίσθη παιδαγωγὸς καὶ κηδεμὼν τοῦ νεαροῦ Καρόλου τῆς Αὐστρίας (Καρόλου Ε'), ὅστις γενομενος Αὐτοκράτωρ διώρισεν αὐτὸν Πρωθυπουργόν του. Αἱ διαπραγαί του ἐξήγειραν στάσιν ἐν Βαλαδο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίδη, 1520. Ἀπέθανεν ἐν Βόρμς δηλητηριασθείς 1521.

Σιεγιές (Ἀ β β ᾶ ς)· περίφημος γάλλος πολιτευτής, 1748—1836, βουλευτὴς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν προγραφεὶς ὡς βασιλόφρων ἐπὶ Παλινορθώσεως καὶ ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν τὸ 1830.

Σιεδλ· π. τῆς ρωσ. Πολωνίας ἐπὶ τοῦ Μουχοβίτς, ἄλλοτε πρωτ. τοῦ κυβερνείου τῆς Πολαχίας. Κάτ: 11,000.

Σιιὲζ· Κλούσιος, ποτ. τῆς Β. Ἰταλίας ἐν Λομβαρδίᾳ, πηγάζει ἐκ τοῦ Τυρόλου, 37 χλμ. Δ. τῆς Τράντ, διέρχεται διὰ τῆς λίμνης Ἴδρο, ἀρδεύει τὰς ἐπαρχίας Βρέσκιαν καὶ Μαντσύην διέρχεται τὸ Μοντεκιάρο καὶ τὴν Ἄσολα καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ὄλιο. Μῆκ. 148 χλμ.

Σιεΐκ· Σ ε ἰ χ ης=ἀρχαίος, ὄν. ὑπὲρ ἀπονέμουσιν αἱ Ἀραβικαὶ φυλαὶ εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν.

Σιεΐκ-Σαΐδ· π. καὶ λ. τῆς μεσημβρ. Ἀραβίας, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ ἀπέναντι τῆς ν. Περίμ. Κτῆσις Γαλλικὴ ἀπὸ τοῦ 1868, ἂν καὶ κατέχεται ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Σιελιφ ἢ Σιελιφφ· Σιναλλὰφ παρ' ἀρχαίοις, ὁ σπουδαιότερος ποτ. τῆς Ἀλγδρίας, πηγάζ. ἐκ τοῦ Δζεμπὲλ Ἀμουρ (ἄκρ. κλιτὺς τοῦ Ἄτλαντος), ὑπὸ τὸ ὄν. Οὐέδ Ναμούς, δέχεται πολλοὺς παραπόταμους καὶ ἰδίως τὸν Νάχρ Οὐάσσελ, καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, μεταξὺ Τενέζ καὶ Ἀρζέῦ, 13 χλμ. ΒΑ τοῦ Μοσταγγάνεμ· μῆκ. 700 χλμ.

Σιέλλ· =Τ σ έ λ λ α ι, κωμόπολις ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σὲν-ἐ-Μάρν, 9 χλμ. Δ. τοῦ Μανζύ, κάτ: 3,000. Διῶρυξ συντέμνουσα τὸν πλοῦν τοῦ Μάρν. Κατὰ τὸν ς' αἰῶνα ἦν βασιλικὴ ἔπαυλις εἰς ἣν τὰ ἐγκλήματα τῆς Φρενεγγόνδης προσέδωκαν θλιβερὰν φήμην. Τῷ 1008 συνεκροτήθη αὐτόθι σύνοδος ἐκκλησιαστική.

Σιέλλα ἢ Σεβιλλάχ· Σ ά λ λ α ἢ Μ α ν σ ά λ λ α κατὰ τὸν μεσαίωνα, π. τοῦ Μαρόκου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Οὐέδ Μπου-Ρεγγράγγ ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Σιέλμσφορδ. Κ α τ σ α ρ ό μ α γ ο ν, π. τῆς Ἀγγλίας, πρωτ. τῆς κομητείας τοῦ Ἔσσεξ, 46 χλμ. ΒΑ τοῦ Λονδίνου, ἐπὶ τοῦ Τσέλμερ κατ. 10800, ὡραία γέφυρα, θέατρον, στρατών, ἐτήσιαι ἱπποδρομίαι.

Σιελόν· ποτ. τῆς Εὐρ. Ρωσίας, πηγάζει παρὰ τὸ ΒΑ ὄριο· τοῦ Κυβερνείου Πσκόβ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὴν λίμνην Ἰλμεν. Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ ὁ Μοσχοβίτης Βοϊβόδας Κ ό λ μ σ κ υ ἐκέρδησε κατὰ τοῦ Νοβγοροδείου στρατοῦ μάχην, ἥτις ἐπέφερε τὴν πτῶσιν τῆς Νοβορροδείου δημοκρατίας.

Σιεμιλλέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Μαὶν-ἐ Λουάρ, κατ. 4650 ἐργοστάσια τριχάπτων, ἐριουργία, ὀθωνιοποιία κλπ.

Σιεμιναὶ δὲ Μονταιγγιοὺ (Τ ι μ ο λ έ ω ν) Ἰησουίτης, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1652—89, ἐδίδαξε καὶ ἐκήρυξεν ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς.

Σιενεδολλὲ (Κ. Λ ι ο ὺ λ τ δὲ) ποιητής, ἐγεν. ἐν Βὶρ 1769—1833, συνεδέθη μετὰ τοῦ Σιατωβριὰν καὶ τοῦ Μ. Φοντὰν, ἐγένετο δὲ γενικὸς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐπιθεωρητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Κατέλιπε διάφορα ἔργα, ἐν οἷς «Ἡ μεγαλοφυία τοῦ Ἀνθρώπου», «Ἡ Ἐφεύρεσις», «Ποιητικαὶ μελέται» κλπ.

Σιενιέ· οἶκος γαλλικὸς καταγόμενος ἐκ Σιαλανδραὶ τοῦ νομοῦ Βιέννης μετηνάστευσεν εἰς Λαγγεδὸκ μετὰ τοῦ Π έ τ ρ ο υ Σ. ὅστις ἐνυμφεύθη ἐν Καρκασὼν 1668 καὶ ἀπέθανεν αὐτόθι 1702, γραμματεὺς τοῦ βασιλέως καὶ μὲ τίτλον ὑπασπιστοῦ.— Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς Σ. υἱὸς αὐτοῦ, «ἀντιπρόσωπος τοῦ ἔθνους παρὰ τῇ Πύλῃ διὰ τὸ ἐμπόριον τῆς Λαγγεδόκ», εἶτα Γενικὸς πρόξενος προκεκολλημένος παρὰ τῷ πρέσβει τῆς Γαλλίας ἐν Κων)πόλει κόμητι δὲζ Ἀλλέρ. Τὸ 1755 ἐνυμφεύθη τὴν Ἐλισάβετ δὲ Σαντὶ Λαμάκα, νέαν Ἑλληνίδα, ἰσχυριζομένην ὅτι κατήγετο ἀπὸ τῶν Λουζινιὰν, ἥτο δὲ διακεκριμένη γυνή, ἥτις ἔγραψεν «Ἑλληνικὰς ἐπιστολὰς» ἀξίας λόγου. Εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἀνωτέρω δὲν προτάσσεται τοῦ ὀνόματος αὐτῶν τὸ μόριον δέ, εἰς τοὺς υἱοὺς ὅμως τοῦ Πέτρου Σ. καὶ τῆς Ἐλισάβετ Σαντὶ Λαμάκα Ἀ ν δ ρ έ α ς, ὄνεν τῇ νεότητί του ἐκάλουνΣ ι ε ν ι ὲ δὲ Σ α ὶ ν τ Ἀ ν δ ρ ὲ καὶ Μ ά ρ ι ο ς-Ἰ ω σ ή φ, ὃν ἐκάλουν ὁ Ἱ π π ό τ η ς Σ ι ε ν ι έ προστετέθη ἐκ συνηθείας τὸ μόριον τοῦτο εἰς τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

Σιενιὲ (Ἀ ν δ ρ έ α ς δέ)· ἐγεν. ἐν Κων)πόλει τὸ 1762 διεκρίθη δὲ λίαν ἐνωρὶς ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ ἰδιοφυΐα, ἐποίησεν ἐλεγεῖα καὶ εἰδύλλια ἐπιχάριτα. Θερμὸς ὀπαδὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν, ἠγανάκτησε κατ' αὐτῆς ἕνεκα τῶν ὑπερβολῶν εἰς ἃς περιήχθη, ἐτόλμησε δὲ νὰ κατακρίνῃ ταύτας ἐν ἐπιστολαῖς δημοσιευθείσας ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Παρισίων». Ἀχθεὶς ἕνεκα τούτου πρὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου κατεδικάσθη εἰς θάνατον, τὸ 1794, ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς ἐκτελέσεως (7 θερμιδὸρ) συνέθηκε συγκινητικωτάτους στίχους ἐπὶ τοῦ προώρου αὐτοῦ θανάτου. Μαθητὴς τῆς Ἑλλάδος ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Θεοκρίτου ὑπῆρξε μιμητὴς αὐτῶν. Ἡ πρωτοτυπία δ' αὐτοῦ συνήσταται εἰς τὸ ὅτι ἔγραψε ποιήματα ἑλληνικώτατα, ἀρχαϊκωτάτου κάλλους εἰς γλῶσσαν Γαλλικήν. Θαυμάζονται μεταξὺ αὐτῶν «Ὁ Τυφλὸς», ἡ «Ἐλευθερία», «ὁ Νεαρὸς ἀσθενὴς», «ὁ Ἐπαίτης» «ἡ Νεαρὰ αἰχμάλωτος» κλπ. κλπ.

Σιενιέ (Μ ά ρ ι ο ς - Ἰ ω σ ή φ δέ)· ποιητὴς γάλλος, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Κων)πόλει 1764, ἠκολούθησε τὸ πρῶτον τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἀλλ' ἐγκατέλιπεν αὐτὸ μετὰ διετίαν, ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὰ γράμματα, ἐπιτυχῶς δ' ἐκαλλιέργησε πολλὰ εἴδη, μᾶλλον ὅμως ἐπέτυχεν ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἐνθουσιώδης ἐκ τῶν ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν, ὑπὸ τούτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμπνέεται. Ἀνήγαγεν ἐπὶ σκηνῆς τὸν «Κάρολον Θ'», «Ἐρρῖκον Η'», τὸν «Θάνατον τοῦ Καλάς», τὸν «Γράκχον», τὸν «Φενελῶνα», τὸν «Τιμολέοντα». Ἐν πᾶσι δὲ τούτοις διερμηνεύει ὕφει διαυγεῖ, εὐγενεῖ καὶ σφοδρῷ τὸ μῖσος αὐτοῦ κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τὸν θερμὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔρωτα. Ὑπῆρξε μέλος πασῶν τῶν ἀπὸ τοῦ 1792—1802 πολιτικῶν συνελεύσεων. Εἰ δὲ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ θερμὸς δημοκρατικὸς ἀνεχαίτιζε πολλάκις τὰς ἐπαναστατικὰς ὑπερβολάς. Ἠσχολήθη ἰδίως περὶ τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, δι' ὃ καὶ διωρίσθη γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν σπουδῶν, παυθεὶς ὅμως ἐπὶ αὐτοκρατορίας. Πλὴν τῶν τραγῳδιῶν αὐτοῦ, ὧν ἡ κυριωτέρα εἶνε ὁ «Τιβέριος», ἀπαγορευθεῖσα ἐπὶ Ναπολέοντος Α', συνέθηκε καὶ λυρικὰ ποιήματα, ἐν οἷς διακρίνονται τὰ διὰ τὰς δημοκρατικὰς ἑορτὰς ᾄσματα, ἰδίᾳ τὸ ᾆσμα τ ῆ ς ἀ ν α χ ω ρ ή σ ε ω ς, ὅπερ μετὰ τῆς Μασσαλιώτιδος ἀπετέλουν τὸν λαϊκὸν ὕμνον τῆς ἐπαναστάσεως, ὡς καὶ ἐπιστολὰς καὶ σατύρας, ἐν αἷς καὶ «Ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βολταῖρον», ἥτις ἀπήρεσεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, δι' ὃ καὶ ἔπαυσεν αὐτὸν τοῦ πανεπιστημιακοῦ αὐτοῦ ὑπουργήματος. Ἀπέθανεν ἐν ἐνδείᾳ τὸ 1811. Συνέγραψεν ὡσαύτως καὶ ἔργα εἰς πεζόν.

Σιέννη· ποταμίσκος τῆς Β Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὴν Μάγχην.

Σιέννα· π. τῆς Ἰταλίας (Τοσκάνα) εἰς τὰ Ν τῆς Φλωρεντίας, δημοκρατία κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Περίφημος διὰ τὰ γοτθικά της οἰκοδομήματα. Πλουσία πινακοθήκη, ἀξιόλ. ἐμπόριον καὶ βιομηχανία. «Χῶμα τῆς Σιέννας» καλεῖται ἡ κιτρίνη ὤχρα. Ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰ πέριξ λαλεῖται ἡ καθαρωτέρα ἰταλικὴ διάλεκτος. Κάτ: 27,000.

Σιέρ· ποτ. πηγάζων περὶ τὴν π. Ὕσχ τοῦ Βελγίου εἰσδύει εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Μεύσην 7 χλμ. ΝΑ τοῦ Σεδάν, μῆκ. 112 χλμ.

Σιέρ· Κ ά ρ ι ς, ποτ. τῆς Γαλλίας παρὰ τὸ ὁμων. χωρίον πηγάζων ἐν τῷ νομῷ Κρὲζ, διαβρέχει πολλὰς πόλεις καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Λουὰρ ἐν Μπὲκδὺ-Σιὲρ (νομοῦ Ἔντρ-ὲ Λουάρ), μῆκ. 350 χλμ.

Σιέρ· νομὸς τῆς Γαλλίας. ὁ νομὸς οὗτος ὁ κεντρικώτερος, ἔχει ἔκτ. 7200 τετρ. χλμ. κατ. 370000, πιωτ. Βούρζ. Ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Ἄνω-Μπερρύ, τοῦ Βουρβονναί, τοῦ Νιβερναὶ καὶ τοῦ Ὀρλεαναί, ἔχει μετρίως γόνιμον, ἔδαφος, ἀλλὰ πλούσιον εἰς μεταλλεῖα σιδήρου· ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ τῆς χώρας εἶνε 500 μ. Εἶνε δὲ χώρα μονότονος καὶμελαγχολικὴ πλὴν τμητάτων τοῦ Βὰλ καὶ τῶν κατὰ μῆκος τῶν Ἀλλιὲ καὶ Λουάρ. Ποτ. Κυριώτεροι εἶνε ὁ Λουὰρ (Λείγηρ), ὁ Ἀλλιέ, ὁ Σιέρ, ὁ Ἴὲβρ καὶ ὁ Ἀρνόν. Δημητριακοί, χόρτος, κάναβις, ποίμνια προβάτων, γεώμηλα κλπ. ἄμπελοι καὶ δάση 121000 ἑκταρίων. Σιδηρουργεῖα, ἐργοστάσια ἀγγείων ἐκ πορσελάνης, ὑαλοποιεῖα, ἐργοστάσια γεωργ. ἐργαλείων, 600 μύλοι, βυρσοδεψεῖα, κλπ. Διαιρεῖται εἰς τρεῖς ἐπαρχίας: Βρούζ, Σαϊντ-Ἀμάν, Σανσὲρ, 29 δήμους καὶ 292 κοινότητος. 8ον σῶμα στρατοῦ.

Σιερασκό, Κ λ α ρ ά σ κ ο υ μ· κωμόπ. ὀχυρὰ τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας ἐν Πεδεμοντίῳ, ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν Στούρα καὶ Ταναρο. Κάτ: 5,000. Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ὑπέγραψεν αὐτόθι ἀνακωχὴν μετὰ τοῦ Πεδεμοντίου.

Σιερβὲν (Ν ι κ ό λ)· ἰατρὸς, ἐγεν. ἐν Ἁγίῳ Λαυρεντίῳ, παρὰ τὴν Βιλφράνσι (νομ. Ροδανοῦ), 1783-1843, ἐμελέτησε τὸν τῦφον ἐν Μαϋάνσῃ τὸ 1814, ἐπεσκέφθη τὰς ὑπὸ τοῦ κιτρί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

νου πυρετοῦ μαστιζομένας χώρας, Νέαν-Ὀρλεάνης, Ἀντίλλας, Ἀβάναν, Καϋέννην (1824), Κάδιξ, ἐκτιθέμενος εἰς πάντας τοὺς ἐκ τοῦ μιάσματος κινδύνους, ἐνδυόμενος μάλιστα τὰ ἐνδύματα τῶν θυμάτων. Ἐπανακάμψας εἰς Γαλλίαν ὑπεστήριξεν ὅτι δὲν εἶνε μεταδοτικὸς ὁ κίτρινος πυρετὸς ἐν ὑπομνήμασι ζωηρῶς προσβληθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Παριζέ, ἅπερ ὅμως προσεπόρισαν αὐτῷ 10χιλιόφραγκον παρὰ τοῦ Ἰνστιτούτου ἀμοιβὴν καὶ ἔδραν ἐν τῇ ἰατρικῇ Ἀκαδημίᾳ τὸ 1832.

Σιέρι ἢ Κιέρι, Κάρεα ἢ Κάριουμ· π. τῆς Ἰταλίας, 14 χλμ. ΝΑ τοῦ Τουρίνου. Κάτ: 14,000. Ἐριοῦχα. νηματουργία· ἱδρύθη, λέγεται, τὸν ς' αἰῶνα ὑπότινος Ρωμαίου, ὀνόματι Μπάλμπη.

Σιερίφ· ἀραβικὸν ὄνομα, ὅπερ σημαίνει εὐγενής, εἶνε δὲ τίτλος τῶν ἀπὸ τοῦ Μωάμεθ καταγομένων ἐκ τῆς θυγατρός του Φατμὲ καὶ τοῦ γαμβροῦ του Ἀλῆ. Ὡσαύτως ἀποδίδεται καὶ εἴς τινας ἀρχηγοὺς διαφόρων κρατῶν, ἰδίᾳ δὲ εἰς τοὺς κυβερνήτας τῆς Μέκκας ἡγεμόνας, οἵτινες καὶ καλοῦνται Μεγάλοι Σιερίφ καὶ εἰς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ Μαγγρεμπ (Μαρόκου). Οἱ ἰσχυριζόμενοι ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοῦ Μωάμεθ Σιερίφαι ἀποτελοῦσι παλυαριθμους οἰκογενείας διεσπαρμένας εἰς πάντα τὰ μουσουλμανικὰ κράτη, διακρίνονται δὲ ἐκ τῆς πρασίνης κιδάρεως. Ἡ λέξις σιερὶφ λαμβάνεται ὡσαύτως καὶ ὡς ἐπίθετον ὑπὸ τὴν σημασίαν σεβαστός, π. Χ. χάτι σιερὶφ=σεβαστὸν φιρμάνι, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Σουλτάνου.

Σίερκ· κωμόπ. τῆς γερμ. Ἀλσατίας, ἐπὶ τοῦ Μοζέλλα. Μεταλλικὰ ὕδατα βρωμιοῦχα καὶ ἰωδοῦχα. Κάτ: 1,700.

Σιερμποννὼ (Ἀγουστος)· ἀσιανολόγος ἐγεν. ἐν Σιαπὲλλ-Βλάνς τοῦ Γαλλ. νομοῦ Ἔντρ-ἐ-Λουάρ· 1813-1882, ἐδίδαξε τὴν Ἀραβικὴν ἐν Κωνσταντίνῃ τὸ 1846, Ἀλγερίῳ τὸ 1856, εἶτα ἐν τῇ σχολῇ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν τὸ 1879. Κατέλιπε δὲ πλὴν πολλῶν ὑπομνημάτων δημοσιευθέντων ἐν τῇ «Ἀσιατικῇ Ἐφημερίδι» δύο ἄξια λόγου λεξικὰ Γαλλο-Ἀραβικὸν καὶ Ἀραβο-Γαλλικόν.

Σιερμπουλιὲ (Ἀντ-Ἐλισάτος)· οἰκονομολόγος, ἐγεν. ἐν Γενεύῃ, 1797-1869, καθηγητὴς ἐν Γενεύῃ, Λωζάνῃ καὶ Ζυρίχῃ. Τὰ κυριώτερα ἔργα αὐτοῦ εἰσὶ «Πλοῦτος ἢ Πενία», «Περίληψις τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης» κλπ.

Σιερόζ· χείμαρος τῆς γαλλ. Σαβοΐας χυνόμενος εἰς τὴν λίμνην Βουρζέ. Μῆκ. 20 χλμ.

Σιέρρα· λέξις ἱσπανικὴ σημαίνουσα «ὀροσειρά». Προτάσσεται συνήθέστατα τοῦ κυρίου ὀνόματος τῶν βουνῶν.—Ὅρα τὰ δεύτερα (Σιέρρα-Μορένα, Σιέρρα-Νεβάδα κλπ.)

Σιέρρα-Λεόνε· ποτ. τῆς Βορ. Γουϊνέας, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τοῦ Κόγκ καὶ χυνόμενος παρὰ τὸ Γκρήκ-τάουν Μῆκ. 450 χλμ.

Σιέρρα-Λεόνε· ἤτοι «Ὄρη τοῦ Λέοντος», «Λεόντιος Ὀροσειρά». Τμῆμα τῆς ἐκτὸς τῆς Γουϊνέας, νοτίως τῆς Σενεγαμβίας (βλ. λ.), ὅπου οἱ Ἄγγλοι ἔχουν κτῆσιν μὲ πρωτ. Φρήκταουν. Κάτ: 65,000.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σιεροκί· =Σιερόκιες, ἰνδικὴ φυλὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐν τῇ Ἰνδικῇ τοπαρχίᾳ ἐκ 15,000 ἀτόμων περίπου.

Σιερόν· (Ἐ λ ι σ ά β ε τ - Σ ο φ ί α), κόρη μιλτογράφου, ἐγεν. ἐν Παρισίοις 1648—1711, διεκρίθη ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῇ γραφικῇ, τὸ δὲ 1762 ἐγένετο δεκτὴ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Γραφικῆς καὶ γλυπτικῆς. Ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ βασιλικὸς μηχανικὸς Χαί, ἐκαλλιτέχνησεν ἀξιολόγους πίνακας καὶ συνέθηκε ποιήματα καὶ ᾄσματα. Ὁ ἀδελφός της Λ ο υ δ. Σ. 1655—1713 ὑπῆρξε μέτριος μὲν ζωγράφος, ἀλλ' ἄριστος χαράκτης.

Σιερόν· (Λ.-Κλαύδιος), ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1758—1807, μέλος τῆς Νομοθετικῆς συνελεύσεως τῶν πεντακοσίων, εἶτα Νομάρχης τοῦ νομοῦ Βιέννης.

Σιερονέλ· (Ἀ δ ό λ φ ο ς), ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Ρουὲν 1809—1871, ἐδίδαξε τὴν ἱστορίαν ἐν Ρουὲν καὶ τῷ Διδασκαλείῳ, γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως, Πρύτανις τῶν Ἀκαδημιῶν τοῦ Στρασβούργου καὶ τοῦ Πουατιέ. Συνέγραψε πλεῖστα ἱστορικὰ συγγράμματα τὸ 1884, εἰσήχθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

Σιερσιέλ· Ἰόλ, εἶτα Κ α ι σ ά ρ ε ι α, π. τῆς Ἀλγερίας ἐν τῷ νομῷ Ἀλγερίου, πρωτ. δήμου ἐπὶ τῆς Μεσογείου, 85 χλμ. Δ τοῦ Ἀλγερίου, 7800 κατ. Ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ Ρωμαίων μετέβαλε τὸ ὄνομά της εἰς τὴν Καισαριακὴν Μαυριτανίαν, ἀνῆκεν εἰς τὸν βασιλέα Ἰούβαν τὸν Νέον, ὅστις ὠνόμασε αὐτὴν Καισάρειαν εἰς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου, προστάτου αὐτοῦ. Λεηλατηθεῖσα καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Βανδάλων καὶ Ἀράβων ἀνῳκοδομήθη ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἱσπανίας ἐξωσθέντων μαύρων τὸν ΙΕ' αἰῶνα. Κατεκήφθη ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1840.

Σιὲδν-Ποπουλέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἀρδενῶν, ἐπὶ τῆς διώρυγος Ἀρδενῶν. Κάτ: 1,600. Μία ἐκ τῶν πέντε διόδων τῆς Ἀργγόν.

Σιὲδ-Μπουτόνν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ντὲ-Σέβρ, παρὰ τὴν πηγὴν τῆς Μπουτόνν, 2,300 κάτ.

Σιέβι-Ἀμὰρ· κωμόπ. ἐν Συρίᾳ τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας μεταξὺ Ναζαρὲτ καὶ Ἁγ. Ἰωάνου τῆς Ἄκρης. Κάτ: 3100, ὧν ὑπὲρ τὰς 2,000 Ἕλληνες καθολικοί, οἱ δὲ λοιποὶ Μουσουλμάνοι καὶ Δροῦσοι.

Σιέχο· ἀρχ. π. τῆς Νοτ. Ἀραβίας (πρὸς Ν τοῦ Ἀδραμυττίου), ἐπὶ τῆς Β ἀκτῆς τοῦ κόλπου τοῦ Ἄδεν. Ποτὲ πρωτ. τοῦ Σεΐκου τῶν Καζαΐδι, νῦν ἐρειπωμένη.

Σιεχρεζούρ· σαντζάκιον τῆς Ἀσ. Τουρκίας ἐν Καρδιστὰλυ ἐν τῷ Βιλαετίῳ Μοσσούλ, κατ. 250000, πρωτ. Κουλαμπάρ. Ἡ ὁμων. πόλις παρὰ τὴν ἀρχ. Σίζωρον εἶνε νῦν ἐρείπια.

Σιεχρὶ-Ζέμπζ· ἤτοι Π ό λ ι ς - χ λ ο ε ρ ά· π. τῆς κεντρώας Ἀσίας (ἐν τῷ χανάτῳ τῆς Βουχάρας) 215 χλμ. ΑΝΑ τῆς π. Βουχάρας, ἐν γονιμωτάτῃ κοιλάδι, κατ. 37500. Πατρὶς τοῦ Ταμερλάνου.

Σιζαλπίν· ἐ ν τ ε ῦ θ ε ν τ ῶ ν Ἄ λ π ε ω ν δ η μ ο κ ρ α τ ί α· ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου τὸ 1797, περιελάμβανε δὲ τὴν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Αὐστριακὴν Λομβαρδίαν μετὰ τῆς Μαντούης, τὰς Ἐνετίας, ἐπαρχίας τοῦ Βεργάμου, Βρέσκιαν καὶ Κρεμώνην, Βερώνην καὶ Ροβιγγώ, τὸ δουκάτον τῆς Μοδένης, τὰς πριγκηπείας τῆς Μάσσας καὶ Καρράρας, τὰς τρεῖς ἐξαρχίας τῆς Βονωνίας, Φερράρας καὶ Ρωμάνιας καὶ τμῆμα τῆς χώρας τοῦ Γκριζονιῶν, εἶχε δὲ πρωτ. τὸ Μιλάνον. Ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Αὐστρίας μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Κάμπο-Φορμίου. Διαλυθεῖσα τὸ 1798, ἱδρύθη αὖθις μετὰ τὴν νίκην τοῦ Μαρέγκου καὶ ἀνεγνωρίσθη αὖθις ὑπὸ τῆς Αὐστρίας τὸ 1802, μετὰ τὴν εἰρήνην τῆς Λυνιβίλλ ὀνομασθεῖσα τότε «Ἰταλικὴ δημοκρατία», τὸ πολιτικὸν αὐτῆς καθεστὼς ἦν ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ Η' δημοκρατικοῦ ἔτους τῆς Γαλλίας. Τὸ 1805 πρεσβεία τοῦ κράτους τούτου προσέφερε τῷ Ναπολεόντι τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας. Ὁ δὲ Ναπόλεων ἀνεγνώρισεν ὡς ἀντιβασιλέα τὸν υἱὸν τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐγένιον δὲ Βωχαρναί. Τὸ βασίλειον δὲ τοῦτο τῆς Ἰταλίας διετηρήθη μέχρι τοῦ 1814.

Σιζιάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὠδ, δίδουσα τὸ ὄνομά της εἰς ἰχθυοτρόφον ἔγγυς ἕλος ἐκτάσεως 27 1)2 τετρ. χλμ. Μεγάλαι ἁλυκαί. Κάτ. 3950.

Σιζ(ο)ύν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Φινιστέρ. Ὑφαντουργεῖα. Κάτ. 3850.

Σιθωνία· ἐπαρχ. ἀρχ. τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας, κειμένη παρὰ τὸν Τορωναῖον κόλπον. Εἶνε ἡ μέση χερσόνησος τῆς Χαλκιδικῆς, ὁ σημερινὸς Λόγγος.

Σιῒβερνὺ (Φιλ. Οὐρώλ, κόμης δέ)· ἐγεν. ἐν Σιῒβερνὺ τοῦ γαλλ. νομ. Λουὰρ-ἑ-Σιὲρ, 1528—1599, σύμβουλος ἐν τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ τῶν Παρισίων, εἰσαγγελεὺς τὸ 1562. Ἕρρικος ὁ Γ' διώρισεν αὐτὸν σφραγυδοφύλακα 1578, γενικὸν τοποτηρητὴν τοῦ Ὀρλεαναὶ καὶ τοῦ Σιαρτραὶν 1582. Μετὰ τὴν ἡμέραν τῶν ὁδοφραγμάτων περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν ἕνεκα τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τοὺς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας καὶ ἀπεμακρύνθη τῆς αὐλῆς. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα».

Σιῒμαί(ὔ) (Ἰωσὴφ-Μάριος Φίλιππος δὲ Ρικκὲ πρίγκηψ δέ-)· διπλωμάτης Βέλγος, ἐγεν. ἐν Μενάρ, 1836-1892, ἐν Παρισίοις ἀντιπροσωπεύσας διπλωματικῶς τὸ Βέλγιον, διωρίσθη εἶτα διοικητὴς τοῦ νομοῦ Αἰνώ, 1870-78, εἶτα ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπὸ τοῦ 1884.

Σιῒμαί(ὔ)· π. τοῦ Βελγίου (ἐν τῷ νομῷ Αἰνώ) ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ ποτ. Κάτ: 3,500. Βαμβακερὰ ὑφάσματα, πῖλοι, τρίχαπτα.

Σιῒνὸν· Καινό, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἔντρ-ἑ-Λουάρ, ἐπὶ τῶν λόφων τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ ποτ. Βιέννης. Κάτ: 6,400. Πρωτοδικεῖον, γυμνάσιον, ἐμπόριον κτηνῶν, οἴνων, οἰνοπνεύματος, μέλιτος, κηροῦ, βουτύρου κλπ. Ἄλλοτε ὀχυρὰ πόλις. Πατρὶς τοῦ Ραβελαί, οὗ ἔχει καὶ ἀνδριάντα.

Σιῒφφλέ· οἶκος τῆς Φραγκοκομητείας, ἐξ οὗ κατὰ τὸν ΙΣ' καὶ ΙΖ' αἰῶνα προῆλθον πολλοὶ λόγιοι· ἄνδρες, ὧν οἱ κυριώτεροι εἰσὶ: Κλαύδιος Σ. ἐγεν ἐν Βεζανσὸν, 1541-1580, καθηγητὴς τοῦ δικαίου ἐν Δόλ,—Ἰωαν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰακ. Σ., ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου, ἰατρὸς καὶ ἀρχαιολόγος, ἐγεν. ἐν Βεζανσόν, 1588-1660, ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Φιλίππου Δ'. Οἱ δύο υἱοὶ του Ἰούλιος Σ. 1610—76, νομοδιδάσκαλος καὶ ἱστορικός, καὶ Ἰωάννης Σ., 1611-66, ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεύς.— Πέτρος Φραγκίσκος Σ., 1592-1682. ἀδελφὸς τοῦ Ἰωαν.-Ἰακ., Ἰησουΐτης διδάξας ἐπιτυχῶς ἐν διαφόροις γυμνασίοις τοῦ τάγματός του.—Φίλιππος Σ. ἐγεν ἐν Βεζανσόν, 1597—1663, ἐκκλησιαστικός, ἐδημοσίευσε τοὺς κανόνας τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου.—Λαυρέντιος Σ. Ἰησουΐτης, 1598-1658, συγγραφεὺς ἀσκητικῶν συγγραφῶν καὶ «Πλήρους γραμματικῆς τῆς γαλλ. γλώσσης».

Σικάγο· μεγίστη πόλις τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν εἰς τὴν Ἰλλινόϊς. Τὸ Σικάγο εἶνε μία τῶν πλουσιωτέρων πόλεων τῆς Ἀμερικῆς ἔχουσα τὸ μέριστον ἐν τῷ κόσμῳ ἐμπόριαν σιτηρῶν, ἀκμαιότατον ἐμπόριαν ζώων καὶ ξυλείας, μεγάλην βιομηχανίαν ἀπασχολοῦσαν πλέον τῶν 300,000 ἐργατῶν, λαμπρὰς οἰκοδομάς, ναούς, σχολεῖα ἄπειρα καὶ 1,200,000 κατ: ἐν οἷς καὶ τινες Ἕλληνες.

Σικάμβρης· μέλος παλαιοῦ γερμανικοῦ ἔθνους, οἰκοῦντος ἐν ἀρχῇ παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης καὶ οὗ τμῆμα μετηνάστευσεν εἰς Γαλατίαν (Βελγικήν) ὑπὸ τὸν Δροῦσον καὶ συνετάχθη τὸν Γ' αἰῶνα εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν τῶν Φράγκων.

Σικανία· ἀρχαιότερον ὅλη ἡ Σικελία, ἔπειτα δὲ μέρος μόνον αὐτῆς περὶ τὸν Ἀκράγαντα.

Σικανοί· οἱ ἀρχ. κάτοικοι τῆς Σικελίας, ἐξ Ἰβηρίας (Ἱσπανίας) ἐλθόντες ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λιγύων.

Σικανός· υἱὸς τοῦ Ἐξηκέστου, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων.

Σικὰρ (Ἀββᾶς)· περίφημος Γάλλος διδάσκαλος τῶν κωφαλάλων, 1742-1822, διάδοχος τοῦ Ἀββᾶ δὲ Λ' Ἐπέ.

Σικελία· νῆσος μεγάλη καὶ ἔκπαλαι ἐπίσημος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἔναντι τῶν Ν παραλίων τῆς Ἰταλίας, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ἐξ ἧς χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Τρινακρία, Θρινακία καὶ Σικανία. Οἱ αὐτόχθονες κάτοικοι ἐλέγοντο Σικελοί, οἱ δὲ ἐξ Ἑλλάδος ἄποικοι Σικελιῶται. Ἡ Σικελία ἔχει ἔκτ. 29,241 τετρ. χλμ. Κατ. 3,200,000. Πρωτ. Παλέρμο (Πάνορμος).

Σικελία· λόφος τρικόρυφος τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς, ὑψούμενος εἰς τὰ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν. Λαβόντες ποτὲ οἱ Ἀθηναῖοι χρησμὸν ἐκ τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης νὰ οἰκίσωσι τὴν Σικελίαν καὶ παρεξηγήσαντες αὐτόν, ἐπεχείρησαν τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον.

Σικελιῶν-Δύο· Βασίλειον ἢ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως· ὅρα Νεάπολις.

Σίκιμα· ἀρχ. π. τῆς Παλαιστίνης ἐν Σαμαρείᾳ, ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Ἰωσήπου, ὅστις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοεῖ αὐτὴν τὴν Σιχέμ.

Σι-Κιάγκ· ποτ. τῆς Κίνας, χυνόμενος εἰς τὸν κόλπον τῆς Καντῶνος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀντικρὺ τῆς νήσου Μακαῶ. Μῆκ: 900 χλμ.

Σίκινος· ἡ παλαίτατα Οἰνόη· μία ἐκ τῶν μικρῶν Κυκλάδων νήσων ἀποτελοῦσα ἕνα δῆμον τῆς τέως ἐπαρχίας Μήλου μὲ πρωτεύουσαν τὴν μόνην κώμην Σίκινον ἔχουσαν κατ. 693. Ἔκτ. 42 τετρ. χλμ. Παράλια ἀπόκρημνα. Ὁ λιμήντης (5κ.) ἀπέχει 35 ναυτ. μίλια ἀπὸ Μήλου, καὶ 46 μίλια ἀπὸ Σύρου. Ἔχει ταχυδρ., τηλεγραφ., εἰρηνοδικεῖον, τελωνοφυλακεῖον καὶ δημοτ. σχολεῖον.

Σίκινος· υἱὸς τοῦ Θόαντος καί τινος Νύμφης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ νῆσος Σίκινος.

Σίκινος· δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ Θεμιστοκλέους.

Σικίνου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μήλου, νομ. Κυκλάδων). Πρωτ. Σίκινος ἡ καὶ μόνη πόλ. τῆς ὁμωνύμου νήσου. Κάτ: 697.

Σίκκα· ἀρχ. π. ἐπίσημος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κτίσμα τῶν Φοινίκων, μετὰ ναοῦ τῆς Ἀστάρτης.

Σικκάκ· ποτ. τῆς Ἀλγερίας, παραπότ. τῆς Τάφνας. Παρ' αὐτὸν ὁ στρατηγὸς Βουζιὼ ἐνίκησε τοὺς Ἄραβας τὸ 1836.

Σικὸκ(ῷ) ἢ **Σικοκοῦ**· ἡ μικροτέρα τῶν 4 μεγάλων νήσων τῆς Ἰαπωνίας. Κεῖται μεταξὺ Νίπον καὶ Κιοῦ-Σιοῦ. Ἔκτ: 18,212 τετρ. χλμ. (περίπου ἡ Πελοπόννησος). Κάτ: 3,000,000.

Σικοῦλοι· ἀρχαιότατος λαὸς τῆς Ἑτρουρίας, ὁπόθεν μετηνάστευσε καὶ ἀπεκατέστη εἰς τὴν Σικελίαν.

Σικυών· υἱὸς τοῦ Μαραθῶνος ἢ τοῦ Μητίονος ἢ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τοῦ Πέλοπος, ἥρως τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Σικυών.

Σικυών· ἀρχ. π. πρωτ. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον καλουμένη Αἰγιαλοί καὶ Μηκώνη, ἔχουσα δὲ λιμένα, ἀκρόπολιν καὶ λαμπρὰς οἰκοδομάς.

Σικυωνία· ἀρχ. ἐπαρχία μικρὰ τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Κορινθίας, Ἀχαΐας καὶ Ἀρκαδίας

Σικυῶνος-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Κορινθίας, ἤδη δὲ νομοῦ. Πρωτ. Κιάτο. Ἄλλα χ. Βάλτσα μεγάλη καὶ μικρά, Βασιλικό. Δημηνιὸ ἄνω καὶ κάτω, Ζεμενός, Θολερό, Θραφάρι, Κλημεντέϊκα, Λαλιώτη, Λιόπεσι, Μάτζανι, Μελίσσι, Μουλκί, Παραδεῖσι, Σουλί. Συκιά. Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Λέχουδας. Κάτ: 8,855.

Σιλ· παραπότ. τοῦ ἱσπαν. ποτ. Μίνιο, κατάρρεων ἐκ τῶν Καντάβρικῶν ὀρέων. Μῆκ. 160 χλμ.

Σιλακηνοί· ἀρχ ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας.

Σιλάν· λίμνη τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴν, εἰς ὕψος 595 μ. Ἔκτ. 1 4/5 τετρ. χλμ.

Σιλανίων· γλύπτης Ἀθηναῖος διάσημος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. ἐργαζόμενος δ' ἐπὶ ὀρειχάλκου

Σιλανός· (Μάρκος Ἰάνιος)· ρωμαῖος ὕπατος τὸ 109 π. Χ., ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Κίμβρων ἐν τῇ Ναρβωνικῇ Γαλατίᾳ.

Σιλάνων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Καρδίτσης, ἤδη δὲ νομοῦ, Πρωτ. Παραπράστανη. Ἄλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

α χ. Βάναρη, Ἐκίμ-Βελλέση, Καλογρηανά, Κόρδα, Μερίχοβο, Μεσδάνι, Παληοχῶρι, Ράκοβα, Ριζάβα. Κάτ: 5,910.

Σίλαρις· ποτ. ἐν τῇ ἀρχ. Ἰταλίᾳ, χωρίζων τὴν ἀρχ. Λευκανίαν ἀπὸ τῆς Καμπανίας.

Σιλεσία καὶ γερμανιστὶ **Σχλέδιεν**· μία τῶν ἀνατολ. ἐπαρχιῶν τῆς Πρωσίας, πρὸς τὴν Ρωσ. Πολωνίαν καὶ τὴν Αὐστριακὴν Γαλικίαν. Ὀρεινοτάτη εἰς τὰ Ν. μὲ ὑψιστην κορυφὴν τὸ ὄρος Σχνέε-Κόππ (1601 μ.), πεδινὴ εἰς τὰ Β. διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Ὄδερ. Μεγάλα γαιανθρακωρυχεῖα, ἀκμ. γεωργία, μεγάλα δάση, ἀνεπτυγμένη βιομηχανία. Πρωτ. Βρέσλαου. Διαιρεῖται εἰς διοικήσεις (νομούς): Βρέσλαου, Λίγνιτς, Ὄππελν. Ἐκτ. 40,300 ττρ. χλμ. Κάτ: 4,300 000 ἀποτελεῖ τὸ ΣΤ' στρατιωτ. σῶμα.

Σιληβνιώτικα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀκράτας τῆς Αἰγιαλείας, οἰκούμεναι κατὰ τὸν τριγητὸν τῶν σταφιδαμπέλων κυρίως· ἀπέχουν 10' ἀπὸ τῆς Ἀκράτας.

Σίλιος-Ἰταλικός· μετρίας ἀξίας λατῖνος ποιητὴς τοῦ Α' π. Χ. αἰῶνος, καταλιπὼν ποίημα ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου.

Σιλίστρια· π. τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, παρὰ τὰ σύνορα τῆς ρωμουνικῆς Δοβρούτσας, πολιορκηθεῖσα ἄνευ ἀποτελέσματος τὸ 1854 ὑπὸ τῶν Ρώσων. Κάτ: 12,000. Ἐμπόριον ἀξιόλογον.

Σιλλὲ-Λὲ-Γκιγιόμ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλγ. νομοῦ Σάρθ. Πύργος τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. Κάτ: 3,500.

Σιλλερύ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν, περίφημον διὰ τοὺς μοσχάτους οἴνους του. Κάτ: 500.

Σιλλερὺ (Βρυσλὰρ δέ-)· γάλλος διπλωμάτης, 1544—1624, καγγελάριος τῆς Γαλλίας ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ'.

Σιλλερὺ (Πέτρος-Βρυσδέ-)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1583—1640, ὁ διαπραγματευθεὶς τὸν γάμον Λουδοβ. ΙΓ' μετὰ Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς.

Σιλλερὺ (κόμης τοῦ Ζανλίς, μαρκήσιος δέ-)· σύζυγος τῆς Κας δὲ Ζανλίς, 1737—1793, μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, κατηγορηθεὶς ἐπὶ σχέσεσι μετὰ τοῦ Δουμουριὲ καὶ θανὼν ἐπὶ τοῦ ἐκριώματος.

Σιλλὼ Κλαυδία, Τσέλια, π. τῆς Αὐστρο-Ούγγαρίας, ἐν Στυρίᾳ, πρωτ. ἐπαρχ. 96 χλμ. ΝΝΔ τοῦ Γκραὶτς, κατ. 5600, ἐμπόριον οἴνου καὶ σίτου· ἀποδίδουσι τὴν κτίσιν τῆς πόλεως εἰς τὸν αὐτοκράτορα Κλαύδιον (41 μ. Χ.). Ἦν πρωτ. τῆς Νορνικῆς μέχρι τοῦ 400. Ἡ ὁμων. ἐπαρχία ἔχει 130000 κατ.

Σιλμπερστατ (Μιες)· κωμόπ. τῆς Βοημίας ἐπὶ τοῦ ποτ. Μίες. Μολυβδωρυχεῖα περιέχοντα καὶ ὀλίγον ἄργυρον. Κάτ. 3200.

Σιλουανός· ἀγροτικός τις θεὸς τῶν εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἰταλίας, ὁ παρ' Ἕλλησιν Αἰγίπαν.

Σιλουέττ (Στέφανος δέ-)· γενικὸς γραμματεὺς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ Λουδοβ. τοῦ ΙΕ', 1709—1767.

Σίλχερ· βαυαρὸς φιλέλλην τοῦ 1821

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἀπέθανε τυχαίως τὸ 1827. Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Χάϊδεχ. Ἀπέθανε δὲ ἐκ πληγῆς ἣν ἔλαβεν ὑπὸ φίλου του κυνηγοῦντος καὶ ὅστις μεγάλην ἀπελπισίαν ἠτθάνθη διὰ τὸν θάνατόν του.

Σιμάρ· γάλλος γλύπτης, 1806—1857.

Σιμάριστος· ἕλλην γραμματικὸς ἢ λεξικογράφος, πολλάκις ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναφερόμενος.

Σιμβίστκ· πρωτ. ὁμων. ρωσ. κυβερνείου ἐπὶ τοῦ Βόλγα. Σιτηρά, ἰχθῦς. Κάτ: 33,000.—Τὸ Κυγερνεῖον Σ ι μ. διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Βόλγα, ἔχει δὲ ἔδαφος εὔφορον καὶ ἄριστα καλλιεργημένον. Σιδηρωρυχεῖα.

Σίμια· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Β. Εὐβοίας. 2 ὥρ. ἀπὸ Καμάρια. Κάτ. 130.

Σιμιάδες· χ. τοῦ δήμου Μαντινείας τῆς Ἀρκαδίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Πικέρνης. Κάτ: 435.

Σιμιάν· (Μ α ρ κ η σ ί α δέ-), θυγάτηρ τῆς Κας δέ-Γκριγιὰν καὶ ἐγγονὴ τῆς Κας δέ-Σεβινιέ, 1674—1737. Διέπρεψεν ἐπὶ κάλλει καὶ πνεύματι.

Σιμίας· φίλος καὶ ἀκροατὴς τοῦ Σωκράτους συγγράψας 23 φιλοσοφικοὺς διαλόγους.

Σιμίας· ποιητὴς καὶ γραμματικὸς Ρόδιος ἢ Βυζάντιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ ποιήσας «ἐρωτοπαίγνια.»

Σιμίας· υἱὸς τοῦ Ἀνδρομένους, διοικητὴς τῆς φάλαγγος ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιπλακεὶς εἰς τὴν δίκην τοῦ Φιλώτα καὶ ἀθωωθείς.

Σιμίας· Συρακούσιος, ὀπαδὸς τῆς μεγαρικῆς Σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Στίλπωνος.

Σιμίζα· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μαυρομμάτι. Κάτ: 238.

Σιμικοῦκι· συνοικισμὸς τοῦ χ. Κ α ψ ο ῦ ρ ι τῆς Καρυστίας (Εὔβοια) 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κασύστου. Κάτ. 30.

Σιμίχη· δούλη, μήτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀρχελάου.

Σίμνελ· (Λ ά μ β ε ρ τ), υἱὸς ἀρτοποιοῦ, ὑποκριθεὶς τὸν δοῦκα τῆς Γόρκης καὶ πειραθεὶς ν' ἁρπάσῃ τὸ στέμμα ἀπὸ Ἐρρίκου τοῦ Ζ', παρ' οὗ ὅμως ἠττηθεὶς τὸ 1487 κατέστη εἷς ἐκ τῶν παραμαγείρων αὐτοῦ.

Σιμόεις· ποτ. τῆς ἀρχ. Τρωάδος, πηγάζων ἐκ τῆς Ἴδης καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Σκάμανδρον. Ὡς ποτάμιος θεὸς ὁ Σιμόεις λέγεται τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης ἥτις ἐκ τοῦ Ἐριχθονίου ἐγέννησε τὸν Τρῶα.

Σιμόπουλο· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 414.

Σίμος· Σικελιώτης, ἱδρυτὴς τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Ἰμέρας.

Σίμος· λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μαγνησίας εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τοῦ εἴδους τῆς ποιήσεως ὅπερ καλεῖται ἱλαρῳδία, ἐκ τοῦ ὀνόματος δὲ αὐτοῦ Σιμῳδία.

Σιμοτάτα· χ. τοῦ δήμου Ἄνω Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Πισσάδες. Κάτ: 213.

Σίμου (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφείρας τῆς Ὀλυμπίας (Β Τριφυλία), 2 ὥρ. ἀπὸ Σάχας. Κάτ. 80.

Σίμου· πρωτ. τοῦ δήμου Πυλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λήνης τῆς Ναυπακτίας, 6 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ναυπάκτου. Κάτ. 520.

Σιμούν· καυστικώτατος ἄνεμος τῶν ἐρήμων τῆς Ἀραβίας, Συρίας καὶ Σαχάρας, ἀποξηραίνων τὰ φυτὰ καὶ μετατοπίζων εἰς φοβερὰς νεφοστιβάδας τὰς ἄμμους.

Σιμπλίκιος· φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς ἐκ Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ ζήσας ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἐν Ἀθήναις. Ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τὸν Ἐπίκτητον.

Σιμπούρ· ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, διαδεχθεὶς τὸ 1848 τὸν Ἀφρ καὶ δολοφονηθεὶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ-Στεφάνου τοῦ Ὄρους τὴν 3 Ἰανουαρίου 1857 (ν).

Σιμύλος· ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Σιμύλος· ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 106 ὀλυμπ.

Σιμφερόπολις· πρωτ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου τῆς Ταυρίδος, εἰς τὰ Ν μετόγεια τῆς Κριμαίας, ἐπὶ τοῦ ποτ. Σαλγκίρ. Κάτ. 20,000.

Σίμψων· Ἄγγλος μαθηματικός, 1710-1761, κατὰ πολλὰ πλουτίσας τὴν ἐπιστήμην.

Σίμων ὁ Χαναναῖος ἢ Ζηλωτής· εἷς τῶν 12 ἀποστόλων τοῦ Ἰησοῦ.

Σίμων ὁ Μάγος· ἰουδαῖος ἐκ Σαμαρείας, ὑποδυθεὶς τὸ πρόσωπον τοῦ Μεσσίου. Κατεγίνετο εἰς τὴν μαγείαν, ἐβαπτίσθη καὶ ἐζήτησε ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου τὸ δῶρον τοῦ θαυματουργεῖν. Ἐκ τούτου ὠνομάσθη ἡ «Σιμωνία».

Σίμων· σοφιστὴς ἐν Ἀθήναις, διαβόητος ἐπὶ ἀπιστίᾳ καὶ ἐμπορκίᾳ.

Σίμων· Ἀθηναῖος ὕπαρχος, γράψας περὶ ἱππικῆς τέχνης.

Σίμων· Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, γράψας 33 σωκρατικοὺς διαλόγους.

Σιμών (Ἰούλιος-Φραγκίσκος)· σύγχρονος γάλλος συγγραφεύς, γεννηθεὶς τὸ 1814, καθηγ. τῆς φιλοσοφίας, διαπρέψας καὶ ὡς πολιτικὸς (ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν). Ἀκαδημαϊκὸς ἀπὸ τοῦ 1875 καὶ γερουσιαστὴς ἰσόβιος. Ἔγραψε περισπούδαστα παιδευτικὰ καὶ φιλοσοφικὰ συγγράμματα.

Σιμών-Σαιν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἰ(σ)ν, ἄλλοτε δουκάτον Κάτ: 700.

Σιμωνακτίδης· συγγραφεὺς ἐκ Χίου, γράψας «Ὀψαρτυτικά».

Σιμωνίδης· περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους. γεννηθεὶς τὸ 559 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 469 ἐν Συρακούσαις ἢ ἐν Ἀκράγαντι,

Σιμωνίδης· ἐξ Ἀμοργοῦ ἢ ἐκ Σάμου, ἰαμβογράφος καὶ ἐλεγειακὸς ποιητής, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου.

Σιμωνίδης· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 117 ὀλυμπ.

Σίν· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Ζυθοποιεῖα, διϋλιστήρια, σακχαροποιεῖα, γεανθρακωρυχεῖα. Κάτ: 5,700.

Σίνα· χ. τοῦ δήμου Κροκεῶν τῆς Λακεδαιμονος, 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Λεβέτσοβα. Κάτ: 82.

Σινᾶ· ἱερὸν ὄρος τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς Σιναϊκῆς χερσονήσου ἥτις ἀνήκει

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἔχει διάσημον Μονὴν τῶν Ὀρθοδόξων καὶ δύο κορυφάς, τὴν τοῦ Μ ω ϋ σ έ ω ς ὅπου ἔλαβεν οὗτος παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰς Δ ώ δ ε κ α Ἐ ν τ ο λ ά ς, ὡς λέγει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, καὶ τὸ Χωρήβ. Ὕψ 2,800 μ.

Σῖναι ἔθνος τῆς ἀρχ. Ἀσίας κατοικοῦν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νῦν Κίνας, πρὸς ἄρκτον τῶν Σηρῶν.

Σιναΐζ παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἄρνον.

Σινάμπη θέσις μετ' ἀσήμου ἀγροικίας ἐν τῷ δήμῳ Σπάρτης ἧς ἀπέχει 1 ὥρ.

Σινάπι χ. τοῦ δήμου Δ α φ ν ῶ ν, ἐπαρχ. Τεμένους, διοικ. Ἡ ρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 40.

Σίναρος ποτ. τῆς Κιλικίας, ὁ ἄλλως Σάρος.

Σὶ-Νγγάν π. τῆς Κινεζικῆς ἐπαρχ. Τσὶεν-Σί, ἄλλοτε δὲ πρωτ. ὁλοκλήρου τῆς Κίνας. Κάτ. 350000.

Σίνδ ὁ σανσκριτιστὶ **Σίνδχου**= Π ο τ α μ ὸ ς καὶ ἑλληνιστὶ **Ἰνδὸς** (βλ. λ.), ποτ. τοῦ Ἰνδοστάν.

Σίνδα ἀρχ. π. τῆς Πισιδίας.

Σίνδα ἀρχ. κώμη τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Σίνδα ἀρχ. π. τῆς Ἰνδικῆς.

Σινδοί ἀρχ. λαὸς τῆς ἀσιατικῆς Σαρματίας οἰκῶν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου.

Σινδοί ἀρχ. λαὸς κατὰ τὴν Α παραλίαν τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς. Οἱ σημερινοὶ Ἰ ν δ ο ί.

Σινδόμανα ἀρχ. πολίχνη τῆς Ἰνδίας.

Σίνδος ἀρχ. π. τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐχεδώρου.

Σινδχυὰχ ἀνεξάρτητον μαχρατικὸν κράτος τοῦ Ἰνδοστάν, πρὸς Β τῶν ὀρέων Βίνδχυα, μεταξὺ Δχεμμὰχ καὶ Νερβούδδα ἐκτεινόμενον. Κάτ: 4500000. Πρωτ. Γ κ ο υ α λ ι ό ρ.

Σινιγγάγλια ἢ μᾶλλον **Σινιγγάϊλλια** λιμὴν τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ πρὸς Ν τῆς Ἀγκώνας, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Γαλατῶν Σενωναίων. Ἐπισκοπή. Κάτ. 25000.

Σινίκ παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Τρουγέρ. Μῆκ. 40 χλμ.

Σινναμάρι ποτ. τῆς γαλλικ. Γυάνας. Μῆκ. 250 χλμ.

Σινόεσσα ἀρχ. π. μετὰ λιμένος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίων.

Σινών νύμφη τις ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Πᾶνα, ὅστις κατ' αὐτὴν εἶχεν ἄγαλμα ὑπὸ τὸ ἐπίθετον Σινόεις πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως.

Σινόπ προσάκτιος ποτ. τοῦ γαλ. νομοῦ Μάγχης.

Σινοῦζι χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 219.

Σίνται ἀρχ. ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς.

Σιντία ἀρχ. π. τῆς Μακεδονίας πρὸς τῇ Θράκῃ. Οἱ κάτοικοι Σίντιοι.

Σίντιες οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λήμνου, λῃστρικῶς διαιτώμενοι.

Σινώπη π. τῆς Μ. Ἀσίας ἐν τῇ Μαύρῃ θαλάσσῃ· πατρὶς Διογένους τοῦ Κυνικοῦ, μὲ ὡραῖον λιμένα, καλὸν ἐμπόριον, ἀξιόλογα ναυπηγεῖα καὶ 15,000 κατ. ὧν πολλοὶ ἕλληνες. Ἡ Σ ι ν ώ π η ἦν ἀρχαία Ἑλλην. ἀποι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κία καὶ εἶτα πρωτ. τοῦ βασιλείου τοῦ Μυθριδάτου. Ἐξῆγε τότε περίφημον κινάβαρι. Οἱ Ρῶσοι τὴν κατέλαβον τὸ 1853· ἔχει σήμερον ναύσταθμον καὶ ἄριστα ναυπηγεῖα.

Σίξτος· ὁ **Α'** πάπας ἀπὸ 119—127. Μάρτυς.

Σίξτος· ὁ **Β'** πάπας ἀπὸ 257—259. Μάρτυς.

Σίξτος ὁ **Γ'**. πάπας ἀπὸ 432—440. Κατέστρεψεν ἐν τῇ Δύσει τὰς αἱρέσεις τοῦ Πελαγίου καὶ τοῦ Νεστορίου.

Σίξτος ὁ **Δ'**. πάπας ἀπὸ 1471—1484· ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν «ἀδελφῶν μεταλλευτῶν».

Σίξτος ὁ **Ε'** ἢ **Σίξτος Κίντος**· ἐγεννήθη ἐν Μοντάλτ, παρὰ τὸ Ἄσκολι, τὸ 1521. Ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀνώτατα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα βαθμιαίως· ἐκλεγεὶς τέλος πάπας τὸ 1585, ἀποκατέστησε τὴν τάξιν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐκυβέρνησε μετὰ δόξης. Ἀπέθανε τὸ 1590.

Σιόνν· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Καντάλ, χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλανιόν. Μῆκ. 30 χλμ.

Σιός χείμαρρος χυνόμενος εἰς τὸν γαλλ. ποτ. Ἀριὲζ παρὰ τὸ Φοΐ.

Σιού· Ἰνδιαμερικανοὶ τοῦ Μισσισσίπι καὶ Μίσσουρι, ἀποτελοῦντες, οὕτως εἰπεῖν, ὁμοσπονδίαν τυχοδιωκτῶν νομαδικῆς ζωῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐνουμένων μόνον ἐν πολέμῳ. Ἀνήκουν εἰς τὴν ὁμοφυλίαν τῶν Ἐρυθροδέρμων, εἶνε δὲ περίφημοι ἱππεῖς.

Σιουᾶ (χ) ὄασις τῆς Λιβυκῆς ἐρήμου, πλάτους 3 χλμ. καὶ μήκους 200. Πρωτ. **Σιουᾶ** (χ), 2200 κάτ. Λίμναι ἁλατοῦχοι, γυψαλατοπαγεῖς βράχοι χρησιμοποιούμενοι ὡς λίθοι οἰκοδομικοί. Κάτ. 6500.

Σιουδάλωφ (Πέτρος, κόμης)· στρατηγὸς καὶ διπλωμάτης ρῶσος, 1826—89, διοικητὴς τῶν Βαλτικῶν ἐπαρχιῶν, εἶτα ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας καὶ γωροφυλακῆς (1866—73), πρέσβυς δὲ ἐν Λονδίνῳ. Κατώρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὰς παρὰ τοῖς Ἄγγλοις γεννηθείσας ὑπονοίας ἕνεκα τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς Ρωσίας ἐν Ἀσίᾳ. Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τοῦ Ἁγ. Στεφάνου (1878), κατόπιν μυστικῶν μετὰ τοῦ Σώλσμπαρυ καὶ τοῦ λόρδου Βήκονσφηλδ διαπραγματεύσεων ὑπέγραψε τὸ φερώνυμον αὐτοῦ «Ὑπόμνημα» τὴν ὕπαρξιν τοῦ ὁποίου ἠρνήθη κατ' ἀρχάς, ἀλλ' εἶτα ὡμολόγησεν ὁ Σώλσμπαρυ. Κατώρθωσε δὲ νὰ ἀποσοβήσῃ Ἄγγλο Ρωσικὸν πόλεμον.

Σιούλ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἀλλιέ. Μῆκ. 60 χλμ.

Σιοὺτ ἢ **Σιούθ**· π. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, τελευταῖος σταθμὸς τῶν ἐκ Δαρφοὺρ ἐρχομένων καραβανίων. Κάτ. 30000.

Σιούφ· ἀχρ. π. τοῦ Σαϊτικοῦ νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Σιπίκο (Κοριολανός)· γνωστὸς ὑπὸ τὸ Λατ. ὄν. Τσεπίων, Ἐνετὸς ἱστορικὸς ἐγεν. 1425 ἐν Τράου τῆς Δαλματίας, ἠκολούθησε τὸ στρατ. στάδιον, διεκρίθη ἐν τῇ ὑπερασπίσει τοῦ Σκουτάρεως κατὰ τῶν Τούρκων, (1470—74) καὶ ἔγραψε τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου τούτου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀσιατικοῦ πολέμου βιβλία ΙΙΙ» (Ντὲ Μπέλλο ἀσιάτικο λίμπρι ΙΙΙ).

Σιποῦς· ἀχ. π. τῆς Ἀπουλίας

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Σίπυλος· ἀρχ. π. τῆς Λυδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους παρὰ τὴν σημερινὴν Μαγνησίαν, ἔνθα πρότερον ἔκειτο ἡ πόλις Ταντάλις, καθέδρα τοῦ Ταντάλου, καταστραφεῖσα ὑπὸ φοβεροῦ σεισμοῦ.

Σίπυλος· ὄρος τῆς Λυδίας, συνέχεια τοῦ Τμώλου, ἔνθα ἀπελιθώθη ἡ Νιόβη. Ὕψ: 1800 μ.

Σιράκ· κορυφὴ τῶν Κάτω-Ἄλπεων. Ὕψ. 3,438 μ.

Σιρακηνή· ἡ μυθικὴ χώρα ἣν κατῴκουν οἱ ἀρχ. Σίρακες, συνορεύουσα πρὸς τὴν τῶν Ἀμαζόνων.

Σιρδέν· Γάλλος προτεστάντης, 1709-1775, περιώνυμος διὰ τὰς καταδιώξεις ἃς ὑπέστη.

Σὶρ-Δαριᾶ ἢ **Σιχοῦν**· ὁ ἀρχ. Ἰαξάρτης, ποτ. τῆς Ἀσίας πηγάζων ἐν τῇ συνενώσει τῶν ὀρέων Θιὰν-Σιὰν καὶ Βολὸρ καὶ χυνόμενος διὰ τοῦ Τουρκεστὰν εἰς τὴν λίμνην Ἀράλην. Μῆκ. 1600 χλμ.

Σιρέ· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Μὲρθ-ε-Μοζέλλ. Κάτ. 2,400. Μέγα ἐργοστάσιον κατόπτρων.—Ἕτερον χωρίον ἐν τῷ νομῷ Ἄνω-Μάρν, 26 χλμ. Ν τοῦ Βασσώ. Κάτ: 500. Ἐδῶ ὁ Βολταίρος πολλάκις κατῴκησεν, ἔγραψε δὲ πολλὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμων. ἐπαύλει.

Σιρεντσέστερ· ἢ Τσιτσεστερ, Κορίνιον, π. τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ κομητείᾳ Γκλότσεστερ· κάτ. 8, 500, τάπητες κλπ. Σχολὴ Γεωργική, λείψανα ρωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων.

Σιρέϋ (Ι.-Β.)· γάλλος νομοδιδάσκαλος, 1762-1845, συγγραφεὺς συλλογῆς γενικῆς νόμων καὶ διαταγμάτων ἀπὸ τοῦ 1800.

Σιριπιδιανά· χ. δήμ. Μελιδονίου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης)· κάτ: 80.

Σίρις· ἀρχ. π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐπίνειον τῆς Ἡρακλείας.

Σίρις· ἀρχ. π. τῆς ἐν Θράκῃ Παιονίας, ἧς οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Σιροπαίονες.

Σίρμιον· ἀρχ. π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σαύου, σταθμὸς τῶν Ρωμαίων διὰ τὴν ἄμυναν τοῦ Δουνάβεως, καταστραφεὶς ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῶν Ἀβάρων κατὰ τὸν ς' αἰῶνα.

Σίρτζι· χ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ψάρι. Κάτ: 295.

Σίσαις· (Ἀπανωχῶρι, Κατωχῶρι καὶ Μετόχι) χ. τοῦ δήμ. Δαμάστας, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοίκ. Ρεθύμνης. (Κρήτης)· κάτ: 220.

Σισάμνης· πέρσης δικαστής, ὃν ὡς παρανόμως δικάσαντα διέταξεν ὁ βασιλεὺς Καμβύσης νὰ ἐκδάρωσι ζῶντα καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ ἐκτείνας ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἕδρας ἐκάθησεν ἐπ' αὐτῆς ὡς νέον δικαστὴν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀτάνην.

Σισάρα· στρατηγὸς τοῦ Ἰαβίνου, βασιλέως τῶν Χαναναίων, φονευθεὶς ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ὑπὸ τῆς ἰουδαίας Ἰαχήλ, βυθισάσης καρφίον εἰς τὴν κεφαλήν του.

Σισῖναι· μεγάλη οἰκογένεια ἐκ Γαστούνης τῆς Ἠλείας, πολλαχῶς ὑπηρετήσασα τὸν Ἐθν. ἀγῶνα. Διασημότεροι τούτων Γεώργιος Σ. μετασχὼν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πλείστων μαχῶν καὶ μάλιστα τῆς μεγάλης ἐν Δάλᾳ (Ἰούλιος 1821) κατὰ τῶν Τουρκαλβανῶν, πολλάκις δὲ καὶ τῆς γεν. διοικήσεως τῶν κοινῶν κατὰ τὸν ἀγῶνα, ἀποθ. τὸ 1831·—οἱ υἱοί του Μιχαήλ καὶ Χρύσανθος ἀγωνισθέντες κυρίως κατὰ τοῦ Ἰμπραὴμ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀποθ. ὁ μὲν τὸ 1866, ὁ δὲ τὸ 1845.

Σισίνης (Γιαννάκης)· τῆς αὐτῆς μὲ τοὺς προηγουμ. οἰκογενείας, πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως, βουλευτὴς καὶ φροντιστὴς τοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν, καὶ ἐξ ἰδίων του πολλὰ δαπανήσας ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀγῶνος.

Σισίνης (Νικόλαος Ἰ.)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, πολλαχοῦ παρευρεθείς, ἰδίᾳ δὲ διακριθεὶς ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῶν Ἀθηνῶν.

Σισμόνδι (Σισμόνδ Δέ-)· διάσημος ἱστορικὸς καὶ οἰκονομολόγος, 1773–1842, γεννηθεὶς ἐν Γενεύῃ ἐξ Ἰταλικῆς οἰκογενείας, γράψας δὲ «Ἱστορίαν τῶν Γάλλων» ἐκτάκτου ἐμβριθείας, «Ἱστορίαν τῶν Ἰταλικῶν Δημοκρατιῶν» καὶ ἄ.

Σισπαδάν=Ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Δημοκρατία, ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου τῷ 1796, μετὰ τὴν νίκην τῆς Λόδης, περιελάμβανε τὴν Μοδέναν, Ρέντζιο, Φερράραν, Βολωνίαν, ἐχωρίζετο δὲ ἀπὸ τῆς Ὑπερπαδείου Δημοκρατίας διὰ τοῦ Πάδου, καὶ συνεχωνεύθη τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἐν τῇ Σιζαλπίν (ὅρα λέξιν).

Σισδίων-Μονή· μετόχι ἐν τῷ δήμῳ Ἠλησοῦ τῆς Κεφαλληνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χιονάτα.

Σισσόνν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἰσν. Ἐριουργεῖα. Κάτ: 1550.

Σιστερόν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις, εἰς τὴν συμβολὴν Δουράνς καὶ Βυέχ, 740 χλμ. ἀπὸ Παρισίων· ποτὲ φρ., ἀκρόπολις, ναὸς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος. Κάτ: 4,000.

Σιστερσιέν καὶ **Σιστερσιένν**· μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ τοῦ τάγματος τῶν Σιτώ (ὅρα Σιτώ).

Σιστόβα· π. τῆς Βουλγαρίας, ΒΑ τῆς Σόφιας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἀντικρὺ τῆς ρωμουνικῆς Ζίμνιτσας. Ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 25,000.

Σισύγαμβις· μήτηρ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ἥτις ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσσοῦ καὶ ἔτυχε παρ' αὐτοῦ μεγάλων περιποιήσεων. Ὅτε δὲ ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ κατακτητοῦ, τοσοῦτον ἐλυπήθη ὥστε ἀπέθανεν ἀποσχοῦσα τροφῆς.

Σίσυφος· υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πάππος τοῦ Ὀδυσσέως.

Σίταινα· χ. τοῦ δήμου Βρασιῶν τῆς Κυνουρίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀγ.· Ἀνδρέου. Κάτ. 407.

Σιτάκη· ἀρχ. π. τῆς Βαβυλωνίας.

Σιτάκη· ἀρχ. πρωτεύουσα τῆς Σιτακηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ.

Σιτακηνή· χώρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσσυρίας, μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σιτάκην.

Σίτακος· ποτ. τῆς ἀρχ. Περσίδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Σίτανος· χ. τοῦ δήμ. Καρυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δίου, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης)· κάτ: 180.

Σιτίστα· κώμη τοῦ δήμου Ὀφιονείας τῆς Ναυπάκτου, ἀπέχει 1 ὥρ. ἀπὸ Σελίστας καὶ 2 3)4 ἀπὸ Βοϊτσᾶς. Κάτ. 928.

Σιτόμενα· χ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Τριχωνίας, 4 1)2 ὥρ ἀπὸ Καινούριο. Κάτ. 235.

Σιτῶ· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.

Σιτὼ (Τ σ ι σ τ έ ρ τ σ ι ουμ)· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κὸτ-δ'-Ὄρ, ἀρχ. μονὴ ἱδρυθεῖσα τὸ 1098.

Σιτὼ· μοναχ. τάγμα, προελθὸν ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγ. Βενεδίκτου, ἱδρυθὲν τὸ 1098 ἐξ εἴκοσι τὸ πρῶτον μοναχῶν τοῦ ταγμ. τοῦ Ἁγ. Βενεδίκτου, ηὐξήθη δὲ ἐντὸς μικροῦ καὶ ἀπετέλεσε τέσσαρας θυγατέρας τῆς **Σιτὼ** μονὰς τὴν Λὰ-Φερτέ, Πολινὺ, Κλαιρβὼ (ἧς πρῶτος Ἀββᾶς ὑπῆρξεν ὁ Ἅγιος Βερνάρδος) καὶ Μοριμόν, τὸ δὲ 1119 εἶχε 12 τοιαύτας μονάς, περὶ δὲ τὰ μέσα τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος εἶχε 1800 μοναστήρια. Ὑπῆρχον δὲ καὶ μοναχαὶ τοῦ τάγματος τούτου ἐν Λάγγρ, τὸ 1128, ὀνομαζόμεναι Β ε ρ ν α ρ δ ῖ ν α ι ἢ Κ λ α ι ρ έ τ τ ο ι.

Σίφαι· ἀρχ. κώμη τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Θεσπιῶν, πατρὶς τοῦ Τίφυος, ναυκλήρου τῆς Ἀργοῦς.

Σίφνος· μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων ΒΑ τῆς Μήλου ἀποτελοῦσα ἕνα δ ῆ μ ο ν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἀ π ο λ λ ω ν ί α ν (Σίφνον) ἐπὶ λόφου τῆς Α. παραλίας, μὲ κάλλιστα ἀγγειοπλαστεία, ἀξιόλογον ἐμπόριον, Εἰρηνοδ., Ἑλλην. σχολ. καὶ 827 κατ:, ἔτι δὲ χωρία 5, μονὰς 2 καὶ κατ:4.060. Ἔκτ. 4 τρ. χλμ. ὕδατα ἄφθονα καὶ ἔδαφος εὐφορώτατον εἰς οἴνους, ἔλαιον, βάμβακα κλπ. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦτο ἐπίσημος διὰ τὰ μεταλλεῖα της καὶ τὸν πλοῦτον τῆς πρωτευούσης αὐτῆς τῆς ὁποίας μόνον ὀλίγα ἐρείπια σώζονται σήμερον, πρότερον Μερόπη καλουμένη, πλουσία τὸ πάλαι καὶ χρυσωρυχεῖα. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο καὶ ὡς κεραμεῖς ἄριστοι.

Σίφνου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μήλου, νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Ἀ π ο λ λ ω ν ί α Ἄλλα χ. Ἀρτεμών, Ἐξάμπελα, Κάστρο, Καταβατή, Κάτω-Πετάλι, Φάρος. Μ ο ν ὴ Προφήτου Ἡλιοῦ, Γενεσείου Θεοτόκου ἢ Βρύσεως. Κάτ: 4,060.

Σίφωνος· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Τραγαίας τῆς Νάξου, 1 ὥρ. 20 ἀπὸ Χαλκί. Κάτ. 30.

Σιχαῖος· σύζυγος τῆς μυθικῆς Διδοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πυγμαλίωνος, βασιλέως τῆς Τύρου.

Σιχέμ· π. λευϊτικὴ τῆς Ἰουδαϊκῆς φυλῆς Ἐφραὶμ, πρώτη πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραήλ.

Σιχνικο· θέσις τοῦ δήμου Ἀγράφων μετ' ἀσημάντων ἀγροικιῶν, 5 ὥρ. ἀπὸ Ἄγραφα.

Σιχόν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἀλλιέ. Μῆκ. 40 χλμ.

Σιώ· ἓν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐκτεταμένων δασῶν τῆς Γαλλίας ἐν τῷ νομῷ Ἰούρα, πρὸς Α τῆς Δόλ, ἔκτ. 19,561 ἑκταρίων.

Σιωδασαίν· γάλλος φιλέλλην, ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φονεύθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐν Πέτᾳ, τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἄλλοτε σωματοφύλαξ ἐν Γαλλίᾳ.

Σιωδέ (Ἀλέξιος)· ἐγεν. ἐν Μαρὶν τοῦ γαλ. νομοῦ Σαὶν-Ἐ-Οὐάζ, 1837—1871, ἐποίησε λαμπρὰς ἐν τῷ Ὠδείῳ σπουδάς. Συνέθηκε δὲ ἀξίας λόγου μουσικὰς συνθέσεις.

Σιωδελαὶν (Γερμανὸς-Λουδ. δέ)· 1685—1762, σφραγιδοφύλαξ τὸ 1729, γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τὸ 1727—37, ὧν τῆς γνώμης νὰ περιποιηθῶσι τὴν Ἱσπανίαν καὶ νὰ προσβάλωσι τὴν Αὐστρίαν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἰταλίας, συνεβούλευσε τὸν πόλεμον τοῦ 1773. Ὁ Φλερὺ δὲ συνωμολόγησεν ἐν Βιέννῃ εἰρήνην τὸ 1775 ὅλως ἐναντίθετον πρὸς τὰς συμβουλάς του, δι' ὃ καὶ οὗτος παρητήθη, ἀποσυρθεὶς εἰς τὰς γαίας του.—Ὁ υἱός του Φρ.-Κλαυδ. μαρκήσιος δὲ Σ., ἀπέθ. τὸ 1774, ὑπηρέτησεν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Φλάνδρᾳ, ἐπρέσβευσε δὲ ἐν Γενούῃ καὶ Τουρίνῳ. —Βερν.-Φραγκ.-μαρκήσιος δὲ Σ., υἱὸς τοῦ προηγουμένου, 1763-1832, ἀπεδέξατο τὰς ἐπαναστατικὰς ἀρχὰς τοῦ 1789, ἐστάλη δὲ πρέσβυς εἰς Λονδῖνον τὸ 1792, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ', ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὴν χώραν ταύτην. Προσήδρευσεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ μετὰ τὴν 18 Βρουμὲρ καὶ διωρίσθη οἰκον. ἐπιθεωρητὴς τῆς Καταλωνίας τὸ 1812 Τὸ 1826 ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος τοῦ Κὸτ-δ' Ὀρ ἐν τῇ Βουλῇ καὶ παρητήθη τὸ 1829.

Σιωδελαὶν (Ἐρ.-Φίλιππος δέ-)· κανονικὸς ἐν τῷ ναῷ τῆς Νὸτρ-Ντὰμ (Παναγίας) καὶ σύμβουλος ἐν τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ τῶν Παρισίων, ἀδελφὸς τοῦ μαρκησίου Φραγκ.-Κλαυδ. δὲ Σ., 1716-1770, προσέβαλε μετὰ ζέσεως τοὺς Ἰησουΐτας καὶ ἔπεισε τὸ ἀνώτατον δικαστήριον νὰ ποιήσῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ μυστικοῦ βασιλικοῦ διατάγματος τοῦ 1753, δι' ὃ καὶ ἐνεκλείσθη ἐν Μὸν-Σαὶν-Μισὲλ. Ἅμα δὲ ὡς ἀπελύθη τῶν φυλακῶν ἐδημοσίευσε τὸ 1761 λόγους καὶ συγγράμματα κατὰ τῶν Ἰησουϊτῶν.

Σιωδινιύ· πρωτ. δῆμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βιέννης. Κάτ: 2,250. Πόλις ἄλλοτε ὀχυρὰ καὶ ὑπερασπιζομένη ὑπὸ προμαχώνων.

Σιωδὼ-Δαυγάρδ (Κλαυδ.Φραγκ)· δικηγόρος ἐν Παρισίοις, ἐγεν. ἐν Σὶαρτρ, 1756-1841, ὑπερήσπισε κατὰ τὴν τρομοκρατίαν μέγαν ἀριθμὸν κατηγορουμένων, ἰδίᾳ τὴν Καρλόττην Κορδαί, τὴν βασίλισσαν Μαρίαν Ἀντωανέταν καὶ τὴν Δέσποιναν Ἐλισσάβετ. Καταγγελθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐμπὲρ καὶ φυλακισθεὶς ἐσώθη διὰ τῆς 9ης Θερμιδιὸρ. Τὸ 1806 ὁ Ναπολέων διώρισεν αὐτὸν δικηγόρον ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς ἐπικρατείας, τὸ 1828 ἐγένετο σύμβουλος τοῦ ἀκυρωτικοῦ. Ἐδημοσίευσε «Σύνοψιν τῆς δίκης τῆς βασιλίσσης καὶ τῆς δεσποίνης Ἐλισάβετ» ὡς καί τινας λόγους αὐτοῦ.

Σιωδὲ (Ἀντ.-Διονύσιος)· γλύπτης καὶ ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1763-1810, ἔλαβε τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης τὸ 1784, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸ 1805 καὶ διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Καλλιτεχνικῆς σχολῆς. Ἐκαλλιτέχνησε τὸ σύμπλεγμα «ἡ ἄμιλλα τῆς δόξης», διὰ τὸ περιστύλιον τοῦ Πανθέου, «ὁ Οἰδί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

πους παῖς» εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ἔργων, ὡσαύτως ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ρόδον», «ὁ Παῦλος καὶ ἡ Βιργινία», ὁ ἀνδριὰς τοῦ Δουγγομιέ, ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ναπολέοντος, ὅστις πρὸ τοῦ 1814 ὑπερέβαινε κατὰ τὸ ὕψος τὴν στήλην τῆς Βανδόμης. Ὡς ζωγράφος ἐκαλλιτέχνησε τὸν πίνακα τοῦ «Αἰνείου καὶ Ἀγχίσου» κλπ.

Σιωδζαίγγ· Καλέντες Ἄκβες= Θερμὰ ὕδατα, πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλ. νομῷ Καντάλ. Κάτ: 1,700 Ἔχει πηγὰς θερμῶν ὑδάτων, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς.

Σιωδιέρ· ποτ. τοῦ Κάτω-Καναδᾶ πηγάζων ἐκ τῆς λίμνης Μεγαντὶκ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον, σχηματίζει εἰς ἀπόστασιν 4 χλμ. ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς του καταρράκτην ὕψους 40 μ., ἔχει μῆκ. 200 χλμ. Ὁμώνυμος εἶνε καὶ καταρράκτης τις τῆς Ὀττάβας.

Σιωδόκ· π. τῆς Γαλ. Ἰνδοκίνας ἐν Κοχιγκίνῃ, 175 χλμ. Δ τοῦ Σαϊγγόν, κάτ: 4750· πρωτ. ἐπαρχίας ἐχούσης 95,000 κατοίκους.

Σιωδόν· (Δόμ Λουδοβῖκος Μαγιέλ), βιογράφος, ἐγεν. ἐν Βαλανσὸλ (ἐν Προβηγκίᾳ) 1737—1817, Βενεδικτῖνος τοῦ Κλουνύ. Συνέγραψε «Νέον ἱστορικὸν λεξικόν».

Σιωζέϋ· συστὰς νησιδίων καὶ σκοπέλων ἐν τῇ θαλάσσῃ τῆς Μάγχης ἐπὶ ἐκτάσεως 12 χλμ. ὑπαγομένων εἰς τὸν νοτ. Μάγχης, 11 χλμ. ΒΔ. τῆς Γκρανβίλλ· κάτ: 150· ἐξόρυξις κυανοῦ γρανίτου, ἁλιεία ἀστακῶν. Ἰσχυρὸς φάρος· ἐρείπια μονῆς βενεδικτίνων.

Σιωλιάκ· (Γκὺ δέ), ἐγεν. τὸ 1320 ἐν Σιωλιὰκ (ἐν τῷ Γκεβωδάν), ἐξήσκησε τὴν ἰατρικὴν ἐν Λυὼν καὶ εἶτα ἐν Ἀβινιόν, ἔνθα ὑπῆρξεν ἰατρὸς τῶν τριῶν παπῶν. Συνέγραψε τὸ 1363 πραγματείαν τινα ἐπὶ πολὺ θεωρηθεῖσαν ὡς κλασσικὸν ἔργον, «ἀπογραφὴ ἢ Συλλογὴ τῆς χειρουργικῆς ἰατρικῆς». Διεκρίθη διὰ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ κατὰ τὸν λοιμὸν τοῦ 1348.

Σιωλιέ· (Γουλ. Ἀμφρύ, ἀββᾶς δέ), ποιητὴς 1639—1720, ἐγεν. ἐν Φοντεναί, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ δουκὸς τῆς Βανδὸμ ἦν ὑλικῶς ἀνεξάρτητος. Κατῴκει συνήθως ἐν τῷ Τάμπλ, ἔνθα συνήρχετο ὁμὰς ἐπικουρείων, ὑφ' ὧν καὶ ὠνομάσθη ὁ «Ἀναχρέων τοῦ Τάμπλ». Ἰδίᾳ συνεδέθη μετὰ τοῦ ποιητοῦ μαρκησίου δὲ λὰ Φάρ. Ἀξιομνημόνευτα ἐκ τῶν ποιημάτων του εἶνε «Ὠδὴ κατὰ τοῦ πνεύματος», ὁ «θάνατος» κλπ. κλπ.

Σιώλμ· χείμαρρος τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λείγηρ, χυνόμενος εἰς τὸν Νότιον-Λινιόν.

Σιώλν· (Φερδινάνδος Δ' Ἀλμπὲρ δ' Ἀλλιώ, δοὺξ δέ), 1714—1769, μικρὸς ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου, πατρίκιος τῆς Γαλλίας, διοικητὴς τῆς Πικαρδίας, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φυσ. ἱστορίας, πᾶσαν δὲ τὴν μεγάλην περιουσίαν του ἐδαπάνησεν ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης· τὸ 1743 ἐγένετο ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, συνέγραψενέπι στημονικὰ ἔργα.—Μάρκος-Ἰωσ. δ' Ἀλπέρ Δ' Ἀλλύ, δοὺξ τοῦ Σ., υἱὸς τοῦ προηγουμένου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

1741—1793, ἐθεράπευσεν ὡσαύτως τὴν ἐπιστήμην, ἐφεῦρε δὲ μεθόδους ἐπιστημονικὰς τῆς ἀπομονώσεως τῶν οὐρικῶν ἁλάτων κλπ.

Σιώλν ('Ονώριος δ' 'Αλπέρ)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, ἐγεν. περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, ἀπέθ. τὸ 1649, ἐν τῇ αὐλῇ ἔφερε τὸ ὄνομα Καδενέ, τοποτηρητὴς τῆς Πικαρδίας, στρατάρχης εἶτα, ἐγένετο δοὺξ τὸ 1619 καὶ πατοίκιος τῆς Γαλλίας τὸ 1621, διοικητὴς τῆς Πικαρδίας τὸ 1633, κυρίευσε τὸ 'Αρρὰς τὸ 1640 μετὰ τοῦ στρατάρχου Σατιλλιόν· ἀπέθ. δὲ διοικητὴς τῆς 'Ωβέρνι.

Σιωμερσύ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ 'Ιούρα. Κάτ: 600. Κτηνοτροφία.

Σιωμέτς (Πέτρος-Γασπάρ), ἐγεν. ἐν Νεβέρ, 1763—1789, συνειργάσθη ἐν τῇ ἐφημερίδι «Αἱ ἐπαναστάσεις τῆς Γαλλίας», διωρίσθη μετὰ τὴν 10ην Αὐγούστου 1792 σύνδικος εἰσαγγελεὺς τοῦ Δήμου. Συνετέλεσε βραστήριως εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς λατρείας τοῦ Λόγου· προέτεινε δὲ εἰς τὴν Κομμούναν πλείστας ὅσας μεταρρυθμίσεις. Ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Ἐμπὲρ προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ Ροβεσπιέρρου καὶ ἀπεκεφαλίσθη τῇ 24 Μαρτίου 1794. Ἐπωνομάζετο 'Αναξαγόρας.

Σιωμόν· Κάλβους μὸνς, Καλβιμόντιον, πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Μάρν, 262 χλμ. ΑΝΑ τῶν Παρισίων. Κάτ: 14,000. Κακουργιοδικεῖον, πρωτοδικεῖον, ἐμποροδικεῖον, λύκειον, βιβλιοθήκη, ὑφ. μάλλινα, περικνημίδες, πῖλοι, χειρόκτια κλπ., ἄλλοτε πρωτ. τοῦ Βασσινὺ καὶ ὁμων. κομητείας. Πατρὶς τῶν Γουλ. Ρόζ, Πέτρου Λεμουάν, Βουσιαρδὸν καὶ Δαμρεμόν.

Σιὼν· ὄρος εἰς τὰ Ν τῆς 'Ιερουσαλήμ, ἐφ' οὗ ὁ Δαβὶδ ἔκτισε πόλιν καὶ ὁ Σολωμὼν ναόν. Ἐκ τούτου ὠνομάζετο Σιὼν καὶ ὁλόκληρος ἡ 'Ιερουσαλήμ, «τέκνα Σιὼν» δὲ οἱ Ἰουδαῖοι.

Σιὼν· τὸ ρωμαϊκὸν Σέσουνουμ· κωμόπ. τῆς Ἑλβετίας, πρωτ. τῆς τοπαρχίας Βαλαΐ, ἐπὶ τῶν ποτ. Ροδανοῦ καὶ Σιόνν Κάτ: 5,000.

Σιωνύ· Καλνίακουμ, πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Αἴν, ἐπὶ τοῦ Οὐάζ καὶ διακλαδώσειώς τινος τῆς διώρυχος τοῦ Σαὶν-Κεντέν, 34 χλμ. ΔΒΔ τοῦ Λάν. Κάτ: περὶ τὰς 10,000. Ἐμποροδικεῖον, ἐργοστάσια κατασκευῆς γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ ἐργ. ρινῶν, ζακχαροποιεῖα, χυτήρια κλπ. Πατρὶς τοῦ ἀββᾶ Ρακίνα.

Σιωσιὲ (Φρ.)· ἰατρός, ἐγεν. ἐν Διζὸν τῆς Γαλλίας, 1746-1828, ἐδίδαξε τὸ πρῶτον ἀνατομικὴν ἐν Διζόν, ἐκλήθη δ' εἶτα εἰς Παρισίους τὸ 1794 ἵνα συντελέσῃ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς διδασκαλίας τῆς ἰατρικῆς, κατέλαβεν ἕδραν τῆς ἀνατομικῆς ἐν τῇ νέᾳ σχολῇ, κατήρτισε δὲ νέον ὀνοματολόγιον τῶν μηνῶν, μὴ διασωθὲν καὶ συνέταξε μέγαν ἀριθμὸν ὑπομνημάτων. Ἄξιοι λόγου εἰσὶν οἱ «Συνοπτικοὶ ἀνατομικοὶ πίνακες» αὐτοῦ.

Σιωσσέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ 'Ιούρα, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Δούβ. Κάτ: 1,250.

Σιωσσάρ· ('Ιω.-Β-Μουμπλικάλας), φιλόλογος, ἐ Παρισίων 1766—1823, ἐπὶ τῆς ἐπαναστ. Γραμματεὺς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς ἐπὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἐπιτροπῆς. Καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου τῆς Ρουὲν καὶ εἶτα τῆς Φιλολογ. σχολῆς τῆς Νίμ. Συγγράμματα, «Ἡ Εὐφυΐα τοῦ Μιραμπώ», «Αἱ ἑορταὶ καὶ οἱ θηλυδρίαι τῆς Ἑλλάδος», «Ἰλιογάβαλος», μετάφρασις τοῦ Ἀρριανοῦ καί τινα μέτρια ποιήματα.

Σιωσσὲ-δὲ-Ζεάν = Κρηπὶς τῶν Γιγάντων, ἀκρ. τῆς ΒΑ ἀκτῆς τῆς Ἰρλανδίας (Ἄντρεμ), ἀποτελούμενον ἐξ ἀπειραρίθμων βασαλτικῶν στηλῶν προεκτεινομένων ἐντὸς τῆς θαλάσσης.

Σιωτάνι· Κάλιδα-στάγγνα, χώρα τῆς Σαβοΐας ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Ροδανοῦ πρὸς Β τῆς λίμνης Μπουρζέ, Πλατ. 15 χλμ. ἐπὶ μ. 3, ἐπονομαζομένη ἡ Προβηγκία τῆς Σαβοΐας διὰ τὸ ἥπιον τοῦ κλίματος. Ἀμπελῶνες, συκαί, κάστανα κλπ.

Σιωφφάλλι· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σὼν ε-Λουάρ, κάτ: 4,550. Μεταξουργεία, ἐμπόριον ἁλεύρων.

Σιωφφέρ· (=πυρευταί, θερμασταί). λησταί, οἵτινες κατὰ τὴν Γαλ. Ἐπανάστασιν εἰσώρμων εἰς τὰς μεμονωμένας οἰκίας καὶ ἐθέρμαινον ταὺς πόδας τῶν θυμάτων των μέχρις οὗ ὁμολογήσωσιν εἰς αὐτοὺς ποῦ εἶχον κεκρυμμένα τὰ χρήματά των. Ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν Σιουάνων προσέλαβον χαρακτῆρα πολιτικοῦ κόμματος. Καταδιωχθέντες δὲ κατὰ τὸ 1800, ἐξηφανίσθησαν κατὰ μικρόν.

Σκάγεν· ἡ βορεία ἐσχατιὰ τῆς δανικῆς χερσονήσου Ἰουτλάνδης, μεταξὺ τῶν πορθμῶν Σκάγερ-Ράκ καὶ Κάτεγατ.

Σκάγερ-Ράκ ἢ **Σκάγγερακ**· βραχίων θαλάσσιος χωρίζων τὴν Ἰουτλάνδην (Δανία) ἀπὸ τῆς Νορβηγίας, διανοιγόμενος δὲ πρὸς τὴν Βόρειον θάλασσαν ἤτις δι' αὐτοῦ συγκοινωνεῖ πρὸς τὴν Βαλτικήν. Εἰς ἔπακρον ἐπικίνδυνος εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν.

Σκαδό(ς)· χ. τοῦ δήμου Κορωνίδος τῆς Νάξου. 1 ὥρ. ἀπὸ Κωμιακῆς. Κάτ. 474.

Σκαέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ: 5500.

Σκαιαὶ-πύλαι· ἡ πρὸς δυσμὰς πύλη τοῦ Ἰλίου, δι' ἧς εἰσήχθη εἰς τὴν πόλιν ὁ δούρειος ἵππος· παρ' αὐτὴν ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ Λαομέδοντος.

Σκαιβόλας (Μ ο ύ κ ι ο ς)· νεαρὸς Ρωμαῖος, ὅστις, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ρώμης ὑπὸ τοῦ Πορσέννα, ἀνέλαβε νὰ φονεύσῃ αὐτὸν καὶ ἐφόνευσε κατὰ λάθος τὸν γραμματέα του καὶ πάραυτα συλληφθείς, ἔθηκε τὴν δεξιὰν ἐπὶ ἐσχάρας καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ καῇ ὡσεὶ τιμωρῶν ἑαυτὸν διότι ἠπατήθη.

Σκάλα (οἱ **Δὲ-Λὰ-**)· οἶκος Γιβελίνων ἐκ Βερώνης, εἰς ἣν ἔδωκε πολλοὺς διοικητὰς (Π ο δ ε σ τ ά τ ο υ ς), ὧν ὁ Κ ά ν ε Α' ὁ Μ έ γ α ς (1311—1329) ἔδωκεν ἄσυλον τῷ Δάντε.

Σκάλα (Ἡ) περίφημον θέατρον τοῦ Μιλάνου.

Σκάλα· χ. τοῦ δήμου Ναυπακτίων τῆς ΝΑ Αἰτωλίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Ναυπάκτου. Κατ: 244.

Σκάλα· χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἀσπρογέρακα. Κάτ: 814.

Σκάλα· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 34.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σκάλα· πρωτ. τοῦ δήμου Τρινάσου τῆς Λακεδαίμονος, 7 ὥρ. ἀπὸ Σπάρτης. Κάτ: 744.

Σκάλα· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μελιγαλᾶ. Κάτ. 892.

Σκάλα, Σκάλαις· συνήθης ναυτικὴ ὀνομασία τῶν ἐμπορικῶν λιμένων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν λιμένων τῆς Ἀνατολῆς.

Σκάλα-Ὠρωποῦ· λιμὴν τοῦ Ὠρωποῦ, πρωτ. τοῦ δήμου Ὠρωπίων τῆς Ἀττικῆς εἰς τὰ παράλια τοῦ Νοτ. Εὐβοϊκοῦ· καλὸν ὁρμητήριον 11 ὥρ. Β. τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ: 208. Ἐν τῷ Ὄρμῳ διαμένουν 7.

Σκαλάδος· χ. τοῦ δήμου Περαίας τῆς νήσου Τήνου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κώμης. Κάτ: 101.

Σκαλάνι· χ. τοῦ δήμου Ἐπισκοπῆς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 500.

Σκάλδις· ἀρχ. ὄνομα τοῦ ποτ. **Ἔσκώ**, ὅστις πηγάζων ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Αἰ(σ)ν, εἰς τὸν ΒΑ, διαρρέει τὰ Α τοῦ Βελγίου, εἰσέρχεται εἰς τὴν Ὁλλανδίαν, σχηματίζει μεγάλην καμπὴν πρὸς Δ καὶ χύνεται εἰς τὴν Βόρειον θάλασσαν μετὰ ροῦν 430 χλμ.

Σκαλιά· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας 3)4 ὥρ. ἀπὸ Αἰγιαλοῦ-Σάμης. Κάτ: 83.

Σκαλίγερ· (Ἰούλιος-Καίσαρ)· διάσημος ἰατρός, φιλόλογος καὶ γραμματικὸς ἐκ Παδούης, 1484-1558. Ἐγκαταστὰς τὸ 1525 εἰς Ἄγεν, ἀπέθανεν ἐκεῖ.

Σκαλίγερ· (Ἰωσὴφ-Ἰοῦστος)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1540-1609. Γενόμενος προτεστάντης ἀποκατέστη εἰς Λέϋδεν. Ἐξέδωκεν ἐκεῖ καὶ ὑπεμνημάτισε πολλοὺς Λατίνους συγγραφεῖς, κατέστη δὲ κυρίως περιώνυμος διὰ τὰς ἐργασίας του ἐπὶ τῆς χρονολογίας.

Σκαλίδης (Γεώργιος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐκ Κων)πόλεως κατελθὼν εἰς Πελοπόννησον, μεμυημένος τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ διερμηνέως τῆς Πελοποννήσου διατελῶν, ἐξ οὗ καὶ τὰ μέγιστα ὠφέλησε κατόπιν τὸν ἀγῶνα. Διέψευδε τὰ περιεχόμενα τῶν μυστικῶν ἐγγράφων τῆς Ἑταιρείας εἰς τὰς τουρκικὰς ἀρχὰς ἐξαπατῶν ἐπιτηδείως αὐτάς. Ἐκραγέντος τοῦ ἀγῶνος ἐγένετο ὑπογραμματεὺς τῆς πελοποννησιακῆς γερουσίας, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὑπηρέτησε μετὰ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως μεγάλης.

Σκάλιτζ πολίχνη τῆς Οὐγγαρίας ἐπὶ τοῦ Μάρτς. Μάρμαρα, ἐριουργεῖα. Κάτ: 8,000.

Σκαλοῦλα· χ. τοῦ δήμου Αἰγιτίου, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Λοιδωρίκι. Κάτ: 363.

Σκαλτσᾶς (Ἀσημάκης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Σουδενῶν τῶν Καλαβρύτων, ἀρματωλὸς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀσημάκη Ζαΐμη, τὰ μάλιστα ἐργασθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν του Σωτήρη καὶ Γεωργίου, ἰδίως διότι ἐγνώριζε τὰ τῶν Τούρκων, ἅτε ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν διατελέσας. Εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἴδιον σῶμα διακριθὲν εἰς τὸ Λεβίδι. Παρευρέθη κατόπιν εἰς Κόρινθον καὶ Ἄργος, εἶτα εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τρῶν. Ἐπὶ Δράμαλη διεκρίθη εἰς τὰ Βασιλικὰ καὶ ἐν Ἀκράτᾳ.

Σκαλτσοτζάνικα· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 102.

Σκάλωμα· χ. τοῦ δήμου Μεσολαγγίου, οὗ ἀπέχει 3 ὥρ. Κάτ: 270.

Σκαλωπή· χ. τοῦ δήμου Καλλιχράτους, ἐπαρχ. Σφακίων, Διοικ. Σφακίων, (Κρήτης). Κάτ. 140.

Σκαμάνδριον-πεδίον· ἡ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος πεδιὰς τῆς Τρωάδος, ἔνθα συνεκροτοῦντο αἱ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων μάχαι.

Σκαμάνδριος· υἱὸς τοῦ Ἕκτωρος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὁ ἄλλως Ἀστυάναξ.

Σκάμανδρος· ποτ. τῆς ἀρχ. Τρωάδος, ὁ ἄλλως Ξάνθος. Πηγάζει ἐκ τῶν ἀρκτικῶν κλιτύων τῆς Ἴδης καὶ χύνεται εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου. Ὡς ποτάμιος θεὸς ὁ Σκάμανδρος λέγεται υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ ἐκ τῆς νύμφης Ἰδαίας πατὴρ τοῦ Τεύκρου, τῆς Καλιρρόης καὶ τῆς Στρυφοῦς.

Σκάμανδρος· ποτ. τῆς ἀρχ. Σικελίας, παρὰ τῇ Σεγέστῃ ἐλθάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

Σκαμβωνίδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεωντίδα φυλήν, κείμενος δὲ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν νοτιοδυτικῶς τοῦ Θησείου. Ἐξ αὐτοῦ κατήγετο ὁ Ἀλκιβιάδης.

Σκαμνάκι· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς, 1 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσας. Κάτ: 335.

Σκαμνίτσα· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς, 1 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσας. Κάτ: 172.

Σκαμπέλα· φιλέλλην τοῦ 1821. Κατήγετο ἐκ τῶν Παπικῶν ἐπικρατειῶν, ἦτο δὲ ἰατρός.

Σκάνδαλ (Γουλιέλμος)· Ἄγγλος φιλέλλην· ἀπέθ. συνεπείᾳ τραυμάτων ἐν Λουτρακίῳ τὴν 8 ὀκτωβρίου 1827. Ὑπολοχαγὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐπὶ τοῦ βρικίου «ὁ Σωτήρ». Εἶχε θανασίμως πληγωθῆ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῆς Ἀμφίσσης εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναυπάκτου τὴν 29 σεπτεμβρίου 1827.

Σκανδαλίδης (Ἰωάννης)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 διατρίβων ἐν Βλαχίᾳ καὶ ταχθεὶς ἐν ἀρχῇ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀτυχῶν Ἱερολοχιτῶν. Τούτων διασπασθέντων κατῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον ὅπου ὑπηρέτησεν ὡς γραμματεὺς τῶν πολεμικῶν γραφείων καὶ τῆς Ἑλλην. Βουλῆς βραδύτερον πανταχοῦ ἐπιδείξας ἀξίαν μνείας τιμιότητα, δραστηριότητα καὶ ζῆλον.

Σκάνδεια· πόλ. μετὰ λιμένος εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων.

Σκανδιναυία, Σκανδιναυικὴ Χερσόνησος, Σκανδιναυικὰ Κράτη. Ἡ μεγίστη τῶν χερσονήσων τῆς Εὐρώπης (εἰς τὰ Β), περιλαμβάνουσα τὴν Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν. Ἐκτείνεται ἀπὸ 70ο 10′—55ο 20′ Βορ. πλ. καὶ ἀπὸ 2ο 45′—28ο 15′ Ἀνατ. μήκ. Πλάτος ἔχει 400—700 χλμ. καὶ μῆκος μέγιστον (Νορβηγία) 1,540 χλμ. Ἐκτ. 759,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 7,000,000. Ὄρα Σουηδία καὶ Νορβηγία.

Σκανδιναυικαὶ-Ἄλπεις ἢ Δοβρῖναι· ἄγρια καὶ παγοσκεπὴς ὀροσειρὰ διαθέουσα τὴν ὁμών. χερσόνησον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀπὸ τοῦ ΒΑΒ πρὸς τὸν ΝΔΝ χωρίζουσα δὲ τὴν Σουηδίαν ἀπὸ τῆς Νορβηγίας καὶ καταλήγουσα δι' ἀποτομωτάτων κλιτύων εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Ἐν Φίνμαρκ (Β) τὸ ὕψος των εἶνε μόλις 300 μ., ἐν Τρόμτσε ὅμως ὑψοῦται ἡ συστὰς Λ ύ γ γ ε ν φ ι ο ρ δ παγοσκεπὴς τὸ πλεῖστον καὶ παρουσιάζουσα κορυφὰς ὕψους 1,500—2,000 μ. Ἀεὶ ἀπέραντα καλύπτουν τὰ δυσπρόσιτα ταῦτα ὄρη· ὄρα καὶ Ἄ λ π ε ι ς.

Σκανδιναυοί· λαὸς τῆς γερμανικῆς ὁμοεθνίας, οἱ οἰκοῦντες τὴν Ἰσλανδίαν, τὴν Δανίαν, τὴν Νορβηγίαν καὶ τὴν Σουηδίαν. Αἱ γλῶσσαι ἃς λαλοῦσιν οὗτοι εἶνε ἡ π α λ α ι ο ν ο ρ δ ι κ ή, ἡ ἰ σ λ α ν δ ι κ ή, ἡ σ ο υ η δ ι κ ή, ἡ σ λ α ν ι κ ή καὶ ἡ ν ο ρ β η γ ι κ ή. Δεινοὶ ναυτικοί, μεγάλοι ἐπιχειρηματίαι, ἄκρως μεμορφωμένοι καὶ ἄριστοι ἐπιστήμονες.

Σκανία· παλαιὰ ἐπαρχία τῆς νοτίου Σουηδίας, σχηματίσασα τὰς διοικήσεις ἢ νομοὺς (Λ ά ε ν) Μ ά λ μ ω καὶ Χ ρ ί σ τ ι α ν σ τ α τ (βλ. λ.).

Σκάντζουρα· ἡ ποτὲ Σ κ α ν δ ί λ η, νησὶς μετὰ μονῆς, Α τῆς Σκοπέλου, ἀνήκουσα εἰς τὸν δῆμον Ἀλοννήσου. Κάτ. 16.

Σκαπέτι· χ. τοῦ δήμου Δρυόπης τῆς ΝΑ Ἀργολίδος. Κάτ. 79.

Σκαπτὴ-ὕλη· πολίχνη τῆς Θράκης ἀπέναντι τῆς Θάσου, ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύοντο οἱ Θάσιοι, εἰσπράττοντες κατ' ἔτος 80 τάλαντα. Μετὰ ταῦτα δὲ κατέλαβον αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐνταῦτα ἐ λέγετο νυμφευθεὶς, τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ συγγράψας καὶ δολοφονηθεὶς ὁ Θουκυδίδης.

Σκάραβοργ· ἐπαρχ. τῆς ποτὲ Γοτθίας, ἐν τῷ νοτίῳ Σουηδίᾳ. Ἔκτ. 8561 τετρ. χλμ. Κάτ. 270000.

Σκαραμαγκᾶ - Μ ε τ ό χ ι· τῆς Μονῆς «Κλειστῶν» 1 ὥρ. 20' ΔΒΔ τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἐλαιῶνες καὶ λειμῶνες πλούσιοι εἰς τὴν ὁμων. περιοχὴν τῶν κλιτύων τοῦ Αἰγάλεω. Κάτ. 9

Σκαρδόνα· κωμόπ. τῆς Αὐστρ. Δαλματίας, μικρὸς λιμὴν ἐπὶ τῆς Κέρκας. Κάτ. 6500.

Σκαρδόνα· ἡ σημερινὴ Ἴ τ ζ ο λ α-Γ κ ρ ό σ σ α (=Μεγάλη-Νῆσος)· νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Λιβουρνίας.

Σκαρλάττι (ὁ ἱππότης Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς)· διαπρεπὴς ἰταλὸς συνθέτης, 1649—1725, γράψας περὶ τὰ 150 μελοδράματα, 200 λειτουργίας καὶ ἄ.

Σκαρλάττι (Δ ο μ ί ν ι κ ο ς)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1683—1757, διάσημος μουσικὸς συνθέτης.

Σκάρμιγκα· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Χαντζῆ. Κάτ. 274.

Σκαρμπορουγ π. τῆς ἀγγλ. κομητείας Γόρκης, ἐμπορικώτατος λιμὴν ἐπὶ τῆς Βορείου Θαλάσσης. Κάτ. 26,000. — Τὰ ἀγαιοστρώματα τοῦ Σκάρμπορουγ» εἶνε περίφημα σχιστολιθικὰ κοιτάσματα τῆς ὠολιθικῆς διαπλάσεως ἐν Ἀγγλίᾳ.

Σκάρπ· ποτ. τῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐν Πᾶ-δὲ-Καλαῖ καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Σκάλδιν. Σχηματίζει 23 χλμ. ἕλη, εἶνε δὲ πλωτὸς ἐπὶ 67 χλμ. καὶ ἔχει ὁλικὸν μῆκος 112 χλμ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σκάρπα· διαπρεπὴς ἰταλὸς ἀνατομικὸς καὶ χειροῦργος, 1747—1832.

Σκαρπάντο· κοινὸν ὄνομα τῆς νήσου Κ α ρ π ά θ ο υ (βλ. λ.).

Σκάρπας (Ἰ ω σ ή φ)· φιλέλλην τοῦ 1821, ἐκ Σαλέρνου τῶν δύο Σικελιῶν· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Κρανιδίῳ τὸ 1829. Ἄλλοτε ἀξιωματικός. Ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν.

Σκαρρὸν (Π α ῦ λ ο ς)· γάλλος συγγραφεύς, 1610—1660, πρῶτος σύζυγος τῆς Κας δὲ-Μαιντνόν, περιώνυμος διὰ τὸ παράλυτον καὶ ἐξηρθρωμένον του σῶμα. Ἔγραψε τὸ περίφημον «Κωμικὸν μυθιστόρημα» καὶ πολλὰ ποιήματα εὐτράπελα καὶ κωμῳδίας

Σκάφη· (Λουκιανὰ κτλ.) χ. τοῦ δήμου, Κ α μ π α ν ο ῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων, (Κρήτης). Κάτ. 160.

Σκαφιδάκι· χ. τοῦ δήμου Ἀργείων τῆς Ἀργολίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἄργους. Κάτ: 242.

Σκαφιδάκι· τουρκικὸν ὀχύρωμα εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Α προεκτάσεως τῆς χερσονησίδος τῆς Πρεβέζης, ἀντικρὺ τοῦ ἑλληνικοῦ «Κεφάλι-Παναγίας», σημαντικὰς ὑποστὰν ζημίας κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 ἐκ τοῦ ἐντὸς τοῦ Ἀμβρακικοῦ στολίσκου τῶν ἡμετέρων κανονιοφόρων.

Σκαφιδάκια· χ. τοῦ δήμου Λ ά κ κ ω ν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ· Χανίων, (Κρήτης). Κάτ. 110

Σκαφιδιά· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Πύργου. Κάτ: 130. Ἐν αὐτῷ εὑρηται φερώνυμος μονὴ τιμωμένη ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» μὲ 13 μοναχούς.

Σκαφιώτω χ. τοῦ δήμου Β ο υ κ ο λ ι ῶ ν, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 150.

Σκαφοῦδα ἢ **Σχαφ.**—καὶ γερμανιστὶ **Σχαφφάουζεν**· ἡ ρωμαϊκὴ π. **Σκαφούσια**, πρωτ. τῆς ἐλβετ. ὁμων. τοπαρχίας, μέγα βιομηχαν. κέντρον μεταξουργίας, βαμβακουργίας, ἐπιτραπεζίων σκευῶν, μηχανοποιίας, καὶ ὁπλοποιΐας κυρίως. Κάτ: 13,500.

Σκαφφοῦσα· μία τῶν ΒΑ τοπαρχιῶν τῆς Ἑλβετίας, πρὸς τὸ μέγα δουκᾶτον τῆς Βάδης. Ἔκτ: 294 τετρ. χλμ. Κάτ: 40,000. Πρωτ. Σ κ α φ φ ο ῦ σ α (βλ. λ.). Κυβέρνησις δημοκρατικὴ μὲ συμβούλιον ἐκτελεστικὸν ἐξ 24 μελῶν ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ 74μελοῦς μεγάλου Συμβουλίου, ὅπερ ἐκλέγει ὁ λαὸς καὶ εἶνε τὸ νομοθετικὸν σῶμα. Ἐπαρχίαι 6 Σχαφφάουζεν, Στάϊν, Θάϋγγεν, Νόϋνκιρχ, Οὗντερ Χάλλαου καὶ Σχλάϊθαϊμ.

Σκαφφούσης—καταρράκτης· σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Ρήνου ἐν Ν ο ϋ χ ά ο υ ζ ε ν, οὐ μακρὰν τῆς Σκαφφούσης καὶ ἔχει ὕψος 30 μ. Ἐδῶ τὸ πλάτος τοῦ Ρήνου εἶνε 115 μ.

Σκεδάδες· συνοικία τοῦ χωρίου Β ο υ ρ γ α ρ έ λ ι, πρωτευούσης τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης.

Σκείρων· περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις διατρίβων ἐπί τινος ὁδοῦ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἠνάγκαζε τοὺς διαβάτας νὰ νίπτωσι τοὺς πόδας του καὶ τοὺς ἐκρήμνιζεν εἰς τὴν θάλασσαν, μέχρις οὗ διαβὰς ἐκεῖθεν ὁ Θησεὺς τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σκενδέρμπεης· ὄρα Κ α σ τ ρ ι ώ τ η ς (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς).

Σκεντέραγα· χ. τοῦ δήμου Ἀταλάντης τῆς Λοκρίδος. Κάτ: 345.

Σκεντζάνικα· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 13.

Σκεπάρνι· χ. τοῦ δήμου Αἰγινίου τῆς ΒΔ Θεσσαλίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καλαμπάκας. Κατ: 303.

Σκεπαστή· χ.τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Λίμνης. Κατ: 226.

Σκεπαστή· χ.τοῦ δήμου Μ ε λ ι σ ο ν ί ο υ, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου Διοίκ. Ρεθύμνης (Κρήτης) Κάτ: 170.

Σκεπόνι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Τορωνίδος τῆς Νάξου. Κατ. 11.

Σκηνιά· χ. τῆς Κεφαλληνίας, 20 ἐξω τῶν Μ ο ν ο π ω λ ά τ ω ν τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν. Κατ. 500.

Σκιά· χ.τῆς ἀρχ Ἀρκαδίας εἰς ἀπόστασιν 13 σταδίων ἀπὸ τῆςΜεγαλοπόλεως. Ἐκεῖ ὁ τύραννος Ἀριστόδημος ἔκτισε ναὸν τῆς Σκιάδος Ἀρτέμιδος.

Σκιαδᾶ (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Προσταδίτσας. Κατ. 573.

Σκίαθος· μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων ἀποτελοῦσα ἕνα δῆμον καὶ ὑπαγομένη εἰς τὴν τέως ἐπαρχίαν Σκοπέλου τοῦ σημερινοῦ νομοῦ Μ α γ ν η σ ί α ς (Βώλου). Ἔκτ. 42 τετρ. χλμ. κάτ: 2790. Ἔχει μίαν κωμόπολιν τὴν Σ κ ι ά θ ο ν μὲ τηλεγρ., εἰρηνοδ., Ἑλλην. σχολεῖον καὶ μέγαν λιμένα καὶ 1 μονήν. Κάτ: 2,672.

Σκιάθου δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Σκοπέλου,νομὸςΜαγνησίας·ἀποτελεῖται ἐκ τῆς νήσου Σκιάθου καὶ τῆς ἐπ'αὐτῆς ὁμωνύμου πολίχνης καὶ τῆς μονῆς τῆς Εὐαγγελιστρίας. Κάτ: 2,790.

Σκιάκκα· π. καὶ λ ι μ ὴ ν ἐμπορικὸς τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τῆς νήσου, θερμαὶ πηγαί, κατασκευὴ δοχείων. Κατ. 24000.

Σκιάποδες· μυθολογούμενοι λαοὶ τῆς Λιβύας, περὶ ὧν διηγοῦντο ὅτι εἶχον τοσοῦτον ὑπερμεγέθεις πτέρνας τῶν ποδῶν ὥστε τὰς μετεχειρίζοντο ὡς σκιαδία κατὰ τοῦ ἡλίου.

Σκίγλιο· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Ρέντζιο. Ἀκμαία ἁλιεία, περίφημοι οἶνοι. Κατ. 11000.

Σκίδδαου· ἀγροικία τῆς ἀγγλ. κομητ. Κούμβερλαινδ, δοῦσα τὸ ὄνομα εἰς ἓν τῶν περιφήμων σιλουριανῶν σχιστολιθοπαγῶν κοιτασμάτων, τῶν ὑπερτερούντων τὰ γεωστρώματα τοῦ Ἀζενιγ.

Σκίδια· χ. τοῦ δήμου Λ ά κ κ ω ν, ἐπαρχ.Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κατ: 50.

Σκιεδᾶ (τ ο ῦ)· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ὀφειονίας τῆς Ναυπάκτου.

Σκίκλι κωμόπ. τῆς σικελικῆς ἐπαρχ. τῶν Συρακουσῶν, ἐπὶ τοῦ φερων. ποτ. Κατ. 7000. Δερματουργεῖα.

Σκιλλοῦντος δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ὀλυμπίας, νομὸς Τριφυλίας· πρωτ. Κ ρ έ σ τ α ι ν α. Ἄλλα χ. Ἅγ. Βασίλειος, Ἀνεροχωράκι, Ἀλητσελεπῆ, Βρύνα, Γκρέκα, Καλυβάκια, Μάζι, Μακρύσια, Μουνδριζα, Μπαμπᾶς, Ράχαις, Ρίσοβον, Τόγια. Κάτ: 7,726.

Σκιλλοῦς· π. τῆς ἐν Ἤλιδι Τριφυλίας περὶ τὸν ποταμὸν Σελινοῦντα, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ ὁποίου οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐδωρήσαντο ἀγροικίαν τινὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης
ΑΠΟΘΕΤΗΡΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

εἰς τὸν Ξενοφῶντα φυγόντα ἐκ τῆς πατρίδος του.

Σκινές· χ. τοῦ δήμου Ἀλικιανοῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων. Κρήτης. Κάτ. 300.

Σκινιᾶς· πρωτ. τοῦ δήμ. Σκινιᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 250.

Σκινιᾶς· χ. τοῦ δήμου Φουρνῆς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ. 370.

Σκιοιδερὺ (Γεώργιος δέ-)· Γάλλος ἀκαδημαικός, 1601-1667, μυθιστοριογραφος καὶ ποιητὴς δραματικός, διαμφισβητήσας ἐπὶ στιγμὴν τὴν δόξαν τοῦ Κορνηλίου, ἀλλ' οὗ τὰ ἔργα ἐλησμονήθησαν.

Σκιουδερὺ (Δεσποινὶς δέ-)· ἀδελφὴ τοῦ προηγ., 1607-1701, θριαμβεύτασα εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ραμπουγιὲ καὶ συνθέσασα ἀπέραντα μυθιστορήματα, ὡς «ὁ Μέγας Κύρος» καὶ ἡ «Κλελία», ἅτινα ἐθαυμασθησαν ὑπὸ τῶν συγχρόνων της.

Σκιούτο (Νικ.)· φιλέλλην ἐκ Γενούης τῆς Σαρδηνίας· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1839. Εἶχεν ὑπηρετήσει τὸν Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Ἐφωδίασε τὸ πολιορκούμενον φρούριον τοῦ Μεσολογγίου. Ἀπέθανε λοχαγὸς τῆς φάλαγγος.

Σκιπίων, Σκιπίωνες· ὄνομα διασήμου ρωμαϊκῆς οἰκογενείας, εἰς ἣν ἀνῆκε τὸ Κορνήλιον-Γένος. Διασημότατοι τῶν πολυαρίθμων μελῶν αὐτῆς εἰσὶν οἱ ἀκόλουθοι.

Σκιπίων (Πούβλιος-Κορνήλιος)· ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ κατὰ τὴν δικτατορίαν τοῦ Καμίλλου (395 π. Χ.).

Σκιπίων (Λούκιος-Κορνήλιος - Βαρβάτος)· ὕπατος τὸ 298 π. Χ., οὗ ὁ τάφος ἀνέκειται εἰς τὸ Πιοκλημεντιανὸν Μουσεῖον, φέρων ἐπίγραμμα εἰς παλαιολατινικὴν γλῶσσαν.

Σκιπίων (Λούκιος-Κορνήλιος)· υἱὸς τοῦ προηγ. (258 π.Χ.), κατέκτησε τὴν Κορσικὴν καὶ τὴν Σαρδηνίαν ἀπὸ τῶν κατεχόντων αὐτὰς Καρχηδονίων.

Σκιπίων (Κνέϊος-Κορνήλιος)· ἡττηθεὶς εἰς τὰς νήσους Λιπάρας ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ἐν ναυμαχίᾳ καθ' ἣν 17 νῆες του ἠχμαλωτίσθησαν, ἀλλὰ τὸ 254 π. Χ. κατέλαβε τὸν Πάνορμον καὶ στόλον ἐκ 200 πλοίων. Ἐγένετο δὶς ὕπατος, τὸ 260 καὶ τὸ 258 π. Χ.

Σκιπίων (Πούβλιος-Κορνήλιος)· υἱὸς τοῦ προηγ., ὕπατος τὸ 218. Ἀποσταλεὶς εἰς Ἱσπανίαν κατὰ τοῦ Ἀννίβα, συνεκρούσθη μετ' αὐτοῦ περὶ τὸν Ροδανὸν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐμπιστευθεὶς τότε τὰ στρατεύματα τῆς Ἱσπανίας εἰς τὸν ἀδελφόν του Κνέϊον, ἐπέστρεψεν εἰς Ἰταλίαν καὶ ἡττηθεὶς ἐτραυματίσθη περὶ τὸν Τρεβίαν. Θεραπευθεὶς ἀπῆλθεν αὖθις εἰς Ἱσπανίαν, ὅπου κατανικήσας τὸν Χάννωνα κατέλαβε τὴν χώραν μέχρι τοῦ Ἔβρου τὸ 217. Τὸ 215 καὶ τὸ 214 ἐνίκησε τὸν Ἀσδρούβαν καὶ τὸν Μάγωντα καὶ κατέλαβε τὸ Σάγουντον, ἀλλὰ τὸ 212 ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα, καὶ τοῦ Μάγωντος, συμ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μαχοῦντος καὶ τοῦ Μασσινίσσα, καὶ ἔπεσε μαχόμενος.

Σκιπίων (Κνέϊος-Κορνήλιος)· ὁ ἐπονομαζόμενος Κάλβους, ἀδελφὸς τοῦ προηγ., οὗ συνέχισε τοὺς ἀγῶνας ἐπιτυχῶς ἐμποδίσας τὸν Ἀσδρούβαν νὰ ἑνωθῇ μετὰ τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Ἀννίβα. Ἔπεσεν ἔν τινι μάχῃ ἀτυχεῖ δι' αὐτὸν περὶ τὴν Ἀνίτοργιν, τὸ αὐτὸ μὲ τὸν ἀδελφόν του ἔτος, 212 π. Χ.

Σκιπίων (Λούκιος-Κορνήλιος)· ὁ ἐπονομασθεὶς Ἀσιατικός, ἀδελφὸς τοῦ πρώτου Ἀφρικανοῦ καὶ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ Σικελίᾳ. Σταλεὶς εἰς Μικρὰν Ἀσίαν ἐνίκησεν Ἀντίοχον τὸν Μέγαν ἐν Μαγνησίᾳ. Περιπεσὼν ὅμως εἶτα εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ ἀδελφοῦ του κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον 4,000,000 σεστερτσίων, τὰ δὲ ὑπάρχοντά του πωληθέντα δὲν ἐκάλυψαν τὸ ποσὸν τοῦτο.

Σκιπίων (Πούβλιος-Κορνήλιος)· ὁ ἐπιλεγόμενος Νασίκας, ἐξάδελφος τοῦ προηγ., διοικητὴς τῶν στρατευμάτων τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἱσπανίᾳ. Τὸ 191 ἐξελέγει ὕπατος καὶ κατενίκησεν ὁλοσχερῶς τοὺς Βοΐους.

Σκιπίων· (Πούβλιος-Κορνήλιος-Νασίκας), υἱὸς τοῦ προηγ. καὶ γαμβρὸς τοῦ Ἀφρικανοῦ, ἐπονομασθεὶς Κόρκουλουμ. Ἠκολούθησε τὸν Παῦλον-Αἰμίλιον εἰς τὴν ἐναντίον τοῦ Περσέως στρατείαν του, ἐγένετο δὲ κήνσωρ καὶ δὶς ὕπατος. Κατὰ τὴν δευτέραν του ὑπατείαν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Δαλματῶν καὶ ἀντέστη εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Καρχηδόνος.

Σκιπίων· (Νασίκας-Πούβλιος-Κορνήλιος), ὁ ἐπονομασθεὶς Σεραπίων, υἱὸς τοῦ προηγ. περιώνυμος διὰ τὴν ἔχθραν του κατὰ τοῦ ἐξαδέλφου του Τιβερίου-Γράκχου, γενόμενος ἀφορμὴ τοῦ βιαίου θανάτου αὐτοῦ. Ἡ Σύγκλητος τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀριστονίκου διασαλευθεῖσαν τάξιν.

Σκιπίων ὁ Ἀσιατικός· (Λούκιος-Κορνήλιος)· ὕπατος τὸ 83 π. Χ. Τὰ στρατεύματά του δὶς ἠττήθησαν ὑπὸ Σύλλα καὶ Πομπηΐου. Ὁ Σύλλας τέλος τὸν ἀνέγραψεν εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τῆς προγραφῆς.

Σκιπίων· ὁ Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, ὕπατος καὶ στρατηγὸς τῶν Ρωμαίων ὁ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ τοὺς Καρχηδονίους.

Σκιπίων ὁ Αἰμιλιανός· ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Δεύτερος Ἀφρικανός, ὑπατεύσας δὲ τετράκις καὶ ἐκπορθήσας τὴν Καρχηδόνα τὸ 146 π. Χ. Εἶνε ὁ καταλύσας τελείως τὸ καρχηδονικὸν κράτος.

Σκίρα· χ. τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς παρὰ τὸ Φάληρον, ὅπου ὁ ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς πρὸς τιμήν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο τὰ Σκιροφόρια, τὰ ἄλλως καὶ Σκίρα.

Σκιρῖται· λόχος ἐν τῷ Λακωνικῷ στρατῷ ἐπώνυμος τῆς πρὶν Ἀρκαδικῆς Σκιρίτιδος. Συνίστατο συνήθως ἐξ 600 ἀνδρῶν οἵτινες παρε-

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τάσσοντο πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος πλησίον τοῦ βασιλέως καὶ ἐπεχείρουν τὰς κινδυνωδεστέρας ἐφόδους.

Σκλαβέϊκα· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Σιδηροκάστρου. Κάτ. 70.

Σκλαβεροχῶρι· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 60·

Σκλάβοι· χ. τοῦ δήμου, Χαντρᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ. 140.

Σκλαβοπούλα (καὶ Σφακιά)· χ. τοῦ δήμου Παλιοχώρας, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 280.

Σκλαβοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. Ν. Κεῖται περὶ τὴν θέσιν ἐφ' ἧς ἔκειντο αἱ ἀρχ. Ἀμύκλαι. Κάτ: 325.

Σκλαβοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Περαίας τῆς νήσου Τήνου, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Κώμης. Κάτ: 67.

Σκλαβοχωρίτης (Γεώργιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Μπαρμπίτσας, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος πολλαχοῦ λαβὼν λίαν ἐνεργὸν μέρος.

Σκλάταινα· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων, 2 ὥρ. ἀπὸ Ζαμβλάνια. Κάτ: 751.

Σκλάταινα ἢ **Σκλάτινα**· χ. τοῦ δήμου Γόμφων τῆς Καρδίτσης, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μουζάκι. Κάτ: 945.

Σκλήβα· χ. τοῦ δήμου Ἀρήνης τῆς Τριφυλίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ζαχάρως. Κάτ: 213.

Σκλήβα· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 154.

Σκλήβενο· χ. τοῦ δήμου Κοθωνίων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων, 3 ὥρ. ἀπὸ Βετσίστας. Κάτ: 116.

Σκληθράκι· θερινὰ ἀγροικίαι βλαχοποιμένων τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος, 6 ὥρ. ἀπὸ Λαμίας.

Σκληθρο(ν)· χ. τοῦ δήμου Κασθαναίας τῆς ΒΑ Θεσσαλίας, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Κεραμιδίου. Κάτ: 654. Ἐν τῷ Ὄρμῳ - Σκληθρου διαμένουν 21.

Σκλήθρος· χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Παρνασσίδος, 3 ὥρ. ἀπὸ Γραβιᾶς. Κάτ: 224.

Σκληνιάσα· χ. τοῦ δήμου Λάκμωνος τῆς Καλαμπάκας, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Κότορι. Κάτ: 538.

Σκληρού· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Ἀνδριτσαίνης. Κάτ: 484.

Σκληρού· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας, 2 1)2 ὥρας ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 100.

Σκλιαβᾶτα· θεσις τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας, 20' ἀπὸ Ἀσπρογέρακα.

Σκλούπου· χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης μετὰ τελωνειακοῦ φυλακείου, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγναντα. Κάτ: 374.

Σκοβέλεφφ (Μιχαὴλ δέ)· Ρῶσος στρατηγὸς διαπρεπής, 1845—1882, ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων Λευκὸς-Πασσᾶς. Ἀκολουθήσας ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου τὸν στρατηγὸν Δραγομιρώφφ τὸ 1877, διέβη τὸν Δούναβιν κολυμβῶν μὲ τὸ 4ον σῶμα τῶν δραγόνων, κατέλαβεν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐξ ἐφόδου τὴν Λόρτσαν καὶ τὸ ὄρος Βέρτε παρὰ τὴν Πλεύναν· τέλος δὲ διαβὰς τολμηρότατα τὸν Αἷμον μὲ 3 συντάγματα πεζικοῦ κατέλαβεν ἐξαπίνης τὸν τουρκικὸν στρατὸν εἰς τὸ στενὸν τῆς Σ χ ί π κ α ς ὃν καὶ ἐχμαλώτισε (1878). Τὸ ἑπόμενον ἔτος ἠνάγκασεν εἰς ὑποταγὴν τοὺς Τεκκέους τοῦ Τουρκεστάν, οἵτινες τὸν ἐπωνόμασαν «Αἱματόφθαλμον», τὸ δὲ 1881 κατέλαβε τὸ Ἄ ο ὺ λ τοῦ Γεὸκ-Τεπέ, τὸ τελευταῖον δηλαδὴ σημεῖον ἀντιστάσεως τῆς Χοκάνδης. Ὁ Σκόβελεφφ παρέστη ἐν ὅλῳ εἰς 22 μάχας, πνεῦμα δ' ὢν ἐνεργητικώτατον, ἀνεγίνωσκε πολύ, ἔγραφε περισσότερον καὶ σχεδὸν ἐγνώριζε πάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ ἄπασαν τὴν στρατιωτικὴν φιλολογίαν, μεγάλως σεβόμενος τὴν ἀξίαν τοῦ Ναπολέοντος, ὃν ἐθεώρει ὡς ἐμπνεύσαντα τὰς θεωρίας τοῦ Μόλτκε. Ὁ θάνατός του (1882) παραμένει μυστηριώδης.

Σκόδρα· πολ. ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Δαλματίας καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Ἰλλυρίας εἶτα δὲ Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία.

Σκόδρα ἢ **Σκούταρι**· πρωτ. τῆς τῆς Τουρκικῆς Ἀλβανίας ἐκτισμένη ἐπὶ ἀποκρήμνων βράχων πλησίον τῆς ὁμωνύμου λίμνης, μὲ φρούριον, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ βιομηχανίαν καὶ 25000 κατ. τοὺς πλείστους Τούρκους.

Σκοίλοι· χ. τοῦ δήμου Ἁ γ ί ω ν Π α ρ α σ κ ε υ ῶ ν, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 320.

Σκόλλις· ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Στράβωνα εἶνε ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ὠλενείᾳ πέτρα.

Σκομβραρία· ἡ πρὸς τὴν Καρχηδόνα νῆτος τοῦ Ἡρακλέους, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε σκόμβρων.

Σκόμβρον· ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας πρὸς τὴν Ροδόπην.

Σκόνε· πολίχνη τῆς σκωτικῆς κομητείας Π έ ρ θ, διατηροῦσα ἀνάκτορον τοῦ Μάνσφιελδ. Οἱ ποτὲ βασιλεῖς τῆς Σκωτίας ἐστέφοντο ἐνταῦθα.

Σκονίζος· χ. τοῦ δήμου Ἁ λ ι κ ι α ν ο ῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 85.

Σκοντριάνος (Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Κάψα τῆς Ἀρκαδίας, μεγάλως ἐργασθεὶς καὶ πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἀγῶνος. Διεκρίθη κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσιᾶς, ἰδίως δὲ εἰς τὴν μάχην τοῦ Λεβιδίου.

Σκόπας· Θεσσαλὸς συνάστης τῆς Κρανῶνος.

Σκόπας· περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 π. Χ.

Σκόπας· στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν.

Σκόπας· διάσημος Ἕλλην γλύπτης, ὁ κατασκευάσας τὴν «Ἀφροδίτην τῆς Μήλου». Ἔζη τὸς Ε' αἰῶνα π.Χ.

Σκόπελα· χ. τοῦ δήμου Ἐ π ι σ κ ο π ῆ ς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 150.

Σκόπελοι Μελάντιοι· δύο νησίδες ἢ μᾶλλον πέτραι πελάγιαι κείμεναι ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει μεταξὺ Πάτμου, Νάξου, Δήλου καὶ Ἰκαρίας.

Σκοπελος· μία ἐκ τῶν Βορ. Σποράδων νήσων. Ἔκτ. 8 τετρ. χλμ. Κάτ: 5295. Περίφημα εἶνε τὰ Σκοπελίτικα ἀχλάδια ὡς καὶ οἱ οἶνοι διὰ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

σχίζεται δ' ἡ νῆσος ἀπὸ δύο χαμηλὰς βουνοσειρὰς καὶ ἔχει πρωτ. τὴν Σκόπελον, ἥτις ἦν πρωτ. καὶ τῆς τέως ὁμωνύμου ἐπαρχίας, μὲ ἐφορείαν, ταμεῖον, εἰρηνοδ Ἑλλ. σχολεῖον κάλλιστον λιμένα, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ κατ. 3779. — Ἄλλοτε εἶχεν ἡ νῆσος αὕτη 3 πόλεις· σήμερον διαιρεῖται εἰς 2 Δήμους Σκοπέλου καὶ Γλώσσης καὶ περιέχει 8 συνοικισμοὺς καὶ 8 μοναστήρια

Σκοπέλου-δῆμος· τῆς νήσου Σκοπέλου, νομὸς Μαγνησίας. Ἀποτελεῖται ἐκ τῆς πρωτ. Σκοπέλου ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου καὶ διαφόρων μετοχίων. Κάτ: 3,779.

Σκοπή· χ. τοῦ δήμου Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ: 560.

Σκόπια· π τῆς Βορ. Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἀξιοῦ, ὅστις τὴν χωρίζει εἰς δύο, μὲ ἰσχυρὰ φρούρια, ἀξιόλογον ἐμπόριόν, ὡραία περίχωρα, κάλλιστα ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ 20.000 κατοίκους.

Σκορδαλοῦ· χ. τοῦ δήμου Λάκκων, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 110.

Σκορδίλλω· χ. τοῦ δήμου Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 75.

Σκορδίλων καὶ **Καλλέργων**· χ. τοῦ δήμου Μαργαριτῶν, ἐπαρχ. Μυϊοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης. Κρήτης. Κάτ: 180.

Σκορδύλης (Θεόδωρος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχίας Νεοκάστρου, ὑπηρετήσας πολιτικῶς τὸν ἀγῶνα.

Σκόρλια(ς)· χ. τοῦ δήμου Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος. 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βαρυμπόπης. Κάτ: 293.

Σκορντζινοῦ· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Λεοντάρι. Κάτ. 541.

Σκορπίδι· νησὶς ἔρημος καὶ ξηρὰ παρὰ τὴν Τάφον τῆς Λευκάδος, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Μεγανῆσι.

Σκορπιός· νησὶς ἔρημος καὶ ξηρά, 1 ὥρ. 15' ἀπὸ Τάφου τῆς Λευκάδος. Κάτ. 8.

Σκόρδ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Βλαβέ ἐν τῷ νομῷ Κὸτ-δὺ-Νόρ.

Σκοτεινή· θέσις μετ' ἀσήμου ἀγροικίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καλημεριάνους τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας.

Σκοτεινή· χ. τοῦ δήμου Ἀλέας τῆς Ἀργολίδος, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Μπουγιάτι. Κάτ. 818.

Σκοτεινό· χ. τοῦ δήμου Ἐπισκοπῆς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 100.

Σκοτοῦσσα· ἀρχ. πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελαγιώτιδος.

Σκοτούσης-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων, νομ. Λαρίσης. Πρωτ. Δουβλατὰν-Ἄνω. Ἄλλα χ. Ἀναμπακλῆ, Ἀϊβαλί, Ἀλχανί, Ἀρναουτλῆ, Ἀρτουδάν, Γενιτσαροχῶρι, Δουβλατὰν κάτω, Δερεγλῆ ἄνω καὶ κάτω, Ἰνελί, Ἰρενί, Καραμπαΐρὰμ, Καπλόμπασι, Κουλαξοῦζι, Λαζὰρ-Μπούγα, Μπεκίδες, Ὁρμὰν-Μαγούλα, Σουπλῆ, Τσαγκλί, Χατζήμπεη. Μονὴ Τεκὲς-Ἰρενί. Κάτ: 2,728.

Σκουληκάδο· πρωτ. τοῦ δήμου Μεσογαίων τῆς Ζακύνθου, ἧς ἀπέχει 3 ὥρ. Κάτ. 904.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σκουληκαριά· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Ἡρακλείας τῆς Ἄρτης, 4 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καλεντίνι. Κάτ. 951 Ἐν τῷ χ. ὑπάρχει καὶ μονὴ διαλελυμένη.

Σκουλιάνικα· χ. τοῦ δήμου Κυθηρίων τῆς νήσου Κύθηρα, ἀπέχον τῆς πρωτ. 1 1)4 ὥρ. Κάτ. 58.

Σκουλουδιανά· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 45.

Σκουλούφια· χ.τοῦ δήμου Μ α ρ γ α ρ ι τ ῶ ν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 260.

Σκοῦπα· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Δερβένι. Κάτ. 351.

Σκουπέϊκα· ἀγροικίαι τοῦ χ. Σ κ ο ύ π α τῆς Εὐρωστίνης (Κορινθία).

Σκοῦπι· χ. τοῦ δήμου Παίων τῶν Καλαβρύτων, 1 ὥρ. ἀπὸ Στρέζοβας. Κάτ. 567.

Σκουπτσίνα· ὄνομα τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων ἐν Σερβίᾳ.

Σκοῦρα· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. ἀπὸ Προστοβίτσας. Κάτ. 168.

Σκοῦρα· χ. τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος, 2 ὥρ. 10′ ἀπὸ Χρύσαφα. Κάτ. 860.

Σκουραχλάδα· χ.τοῦ δήμου Κ ε ρ α μ ε ι ῶ ν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 25.

Σκούρβουλα· χ. τοῦ δήμου Ζ α ρ ο ῦ, ἐπαρχ. Καινουργίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 150.

Σκούρογλι· θέσις μετά τινων ἀγροικιῶν, 1 ὥρ. ἀπὸ Χιλιομόδι τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας.

Σκουροχῶρι· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Πύργου. Κάτ: 976.

Σκοῦρτα· χ. τοῦ δήμου Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χλεμβοτσάρι. Κάτ: 298.

Σκουρτοῦ· χ. τοῦ δήμου Ἀστακοῦ τῆς Ἀκαρνανίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Ἀστακοῦ. Κάτ: 322.

Σκουτάρι· πρωτ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Λακωνικῆς, 2 ὥρ. 10′ ἀπὸ Γυθείου. Κάτ: 410.

Σκούταρι ἢ Χρυσόπολις· π. τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ 50,000 κατ: ὧν πολλοὶ Ἕλληνες. Πολυάριθμα τεμένη, λουτρά, ἀγοραί, νεκροταφεῖα, ὅλα ὀθωμανικά.

Σκουτελώνας· χ. τοῦ δήμου Σ π η λ η ἄ ς, ἐπαρχ Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 100.

Σκουτερά· χ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Τριχωνίας, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καινούριο. Κάτ: 246.

Σκουφᾶς (Ν ι κ ό λ α ο ς), ἐγεννήθη τῷ 1779 ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἄρταν χωρίῳ Κομπότι, ὀλίγα δὲ γράμματα μαθὼν ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον· τὸ πρῶτον μὲν ἐν Ἄρτῃ ὅπου κατεσκεύαζε καὶ ὡραίους πίλους, ἐξ οὗ ὠνομάσθη Σκουφᾶς, κατόπιν δὲ εἰς Ρωσίαν· ἐκεῖ σχετισθεὶς στενῶς μετὰ τῶν Τσακάλωφ, Ἀναγνωστοπούλου καὶ Ξάνθου, ὑπῆρξεν ὁ σπουδὺς τῆς κατόπιν διαδόσεως τῶν ἰδεῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἥτις ἔρριψε τὸν σπινθῆρα τοῦ ἀγῶνος.

Σκουφέϊκα-Καλύβια· χειμερινὰι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Σελασίας τῆς Λακεδαίμονος, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Βρουλιᾶ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Σκουφομύτη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς, ι 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσας. Κάτ: 28.

Σκρίβ (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς)· γονιμώτατος Γάλλος δραματικὸς συγγραφεύς, 1791-1861. Ἔγραψε πεζὰς κωμῳδίας, κωμειδύλλια, μελοδράματα, 350 ἐν ὅλῳ σκηνικὰ ἔργα ὧν πολλὰ ἔσχον μεγίστην ἐπιτυχίαν.

Σκριπερό· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀπηλιωτῶν τῆς Κερκύρας, ἧς ἀπέχει 3 ὥρ. 10'. Ταχυδρομ., εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 1047.

Σκριπού· τέως πρωτ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, παρὰ τὰς ΒΔ ἀκτὰς τῆς λίμνης Κωπαΐδος καὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχ. π. Ὀρχομενοῦ, ἧς διατηροῦνται ἐρείπια ἀκροπόλεως, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Λεβαδείας (ΒΔ). Κάτ. 794.

Σκροπονέρια· θέσις μετὰ μετοχίου καί τινων ἀσημάντων ἀγροικιῶν, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρδίτσης τοῦ δήμου Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας.

Σκύη· μία τῶν σκωτικῶν νήσων Ἑ β ρ ί δ ω ν (βλ. λ.), κεκαλυμμένη ὑπὸ πλουσίων λειμώνων ὅπου διατρέφονται ποπλυθεῖς ποίμναι. Θαυμάσια βασαλτοπαγῆ σπήλαια· κοράλλια, ἀχάται, τοπάζια ἐν τῇ λίμνῃ Φόλλαρτ καὶ εἰς τὰς κοίτας πολλῶν χειμάρρων. Κάτ. 25000. Πρωτ. Π ό ρ τ ρ η.

Σκύθαι· οἱ κάτοικοι τῆς Σκυθίας.

Σκύθαι· ἐν Ἀθήναις ἀστυνομικοὶ ὑπηρέται, βεβαίως ἔμμισθοι, ὡπλισμένοι διὰ τόξων, ὅτ' ὁ καὶ Τοξόται ἐλέγοντο, Σκύθαι δὲ διότι κατ' ἀρχάς, ἴσως δὲ ἐν μέρει καὶ πάντοτε, ἐκ Σκυθίας προήρχοντο.

Σκύθης· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς ὑπερβορείας Ἐχίδνης, ἢ τοῦ Διὸς καί τινος αὐτόχθονος κόρης, γενάρχης ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη οἱ Σκύθαι.

Σκυθία· χώρα τῶν Σκυθῶν, ὡς ἐνόουν αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι, ἤτοι ὅλα τὰ πρὸς βορρᾶν ἔσχατα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος χώρα, ἡ μετὰ ταῦτα Σαρματία.

Σκυθινοί· λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνατολικῶς τοῦ Ἄρπασου ποταμοῦ. Διὰ τῆς χώρας αὐτῶν διώδευσαν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας οἱ μετὰ τοῦ Ξενοφῶντος μύριοι.

Σκυθόπολις· πόλ. ἐν Γαλιλαίᾳ τῆς Παλαιστίνης, ἥτις νομίζεται ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτε εἰσέβαλον οὗτοι εἰς τὴν Παλαιστίνην κατὰ τὸ 631 π. Χ.

Σκύλαξ· περίφημος γεωγράφος ἐκ Καρυάνων τῆς Καρίας, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐν ἔτει 521-485 π. Χ. ἐκπεμφθέντων ἵνα ἐξετάσωσι τὰ παράλια τῆς Ἀσίας ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Σκύλαξ· ἕτερος Καρυανδεὺς ὡσαύτως, ἁρμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὁ σωζόμενος Περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Σκύλλα· κόρ. τῆς νύμφης Κρατηΐδος, τέρας φρικτῶς ὠρυόμενον, δωδεκάπουν, ἔχον ἓξ μακροὺς λαιμοὺς καὶ φάρυγγας, μετὰ τριπλῆς σειρᾶς ὀδόντων εἰς ἕκαστον στόμα. Διέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τρ.δε περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἐπὶ βράχου ὑψηλοῦ καὶ ἀπροσίτου καὶ κατέπινε τοὺς παραπλέοντας.

Σκύλλαιον· ἄκρωτ. τῆς Ἀργολίδος, ἀντικρυζον πρὸς τὸ Σούνιον.

Σκύλλαιον· ἄκρωτ. καὶ πόλ. τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τὸ Ρήγιον ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται διατρίβουσα ἡ Σκύλλα.

Σκυλόγιαννη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Νειλέων τῆς Εὐβοίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Ἁγίας-Ἄννης. Κάτ: 181.

Σκυλοδιώχτης· θέσις 1)2 ὥρ. ἔξω τοῦ Ξηροκάμπου τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος.

Σκύμνος· γεωγράφος Χῖος ἀκμάσας περὶ τὸ 74 π. Χ. Ἔγραψε περιγραφὴν τοῦ παντὸς εἰς χιλίους περίπου ἰαμβικοὺς στίχους· ἔγραψε κατὰ μίμησιν τῶν χρονικῶν τοῦ Ἀπολλοδώρου. Ἐκ τῆς περιγραφῆς αὐτοῦ σώζονται 741 στίχοι συνεχεῖς.

Σκῦρος· πετρώδης νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀποτελοῦσα ἕνα δῆμον τῆς τέως ἐπαρχίας Καρυστίας, νομὸς Εὐβοίας. Ἔκτ: 204 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,512. Πρωτεύουσα Σκῦρος, μὲ εἰρηνοδ. Ἑλλην. σχολεῖον· συνοικισμοὶ 10 καὶ μονὴ 1. Ἐξάγει λαμπρὰ μάρμαρα.

Σκύρου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Καρυστίας, νομ. Εὐβοίας. Ἀποτελεῖται ἐκ τῆς νήσου Σ κ ύ ρ ο υ τῆς ὁμωνύμου, πολίχνης ἀγροικιῶν τινων καὶ τοῦ μετοχίου τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. Κάτ: 3,512.

Σκύτη· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Λαρίσσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγυιᾶς. Κάτ: 479.

Σκυφιάνικα· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσας. Κάτ: 270.

Σκυφιάνικα· θέσις τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς δυτικῆς Λακωνικῆς, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀρεοπόλεως.

Σκώτ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ὁ λεγόμενος Ἐ ρ ι γ έ ν η ς, σοφὸς Ἰρλανδὸς μοναχὸς τοῦ Θ' αἰῶνος, διδάξας τὰς ἐπιστήμας εἰς τὴν Παλατινὴν Σχολὴν τῆς αὐλῆς Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ.

Σκώτ (Ἰ ω ά ν ν η ς-Δ ο ῦ ν ς)· φραγκισκανὸς μοναχός, σχολαστικὸς φιλόσοφος ἐκ τῶν Βρετανικῶν νήσων καταγόμενος. Διέπρεψεν ὡς καθηγητὴς τοῦ παρισινοῦ πανεπιστημίου. Ἦν ὀπαδὸς τοῦ πραγματισμοῦ καὶ ἀντίπαλος Θωμᾶ τοῦ ἐξ Ἀκουίνου. Ἀπέθ. τὸ 1308.

Σκωτία· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἰ σ λ α ν δ ί α ς.

Σκωτία· ἡ βορειοτάτη ἐκ τῶν χωρῶν αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν Μεγ. Βρεττανίαν. Ἔκτ: 78,895 τετρ. χλμ. ὀρεινὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ψυχρά, περιέχουσα παμμέγιστα γαιανθρακωρυχεῖα. Κάτ: 4,000,000. Κομητεῖαι 33. Ἐμπόριον καὶ βιομηχανία ἀκμαιοτάτη. Ἁλιεία μεγίστη εἰς ἣν ἀπασχολοῦνται 100,000 ἄνθρωποι, 4 πανεπιστήμια καὶ 2,700 σχολεῖα μὲ 250,000 μαθητάς. Πρωτ. Ἐ δ ι μ β ο ῦ ρ γ ο ν.

Σκῶτοι· λαὸς ἰρλανδικός, ὅστις περὶ τὸν Δ' αἰῶνα, ἐπέδραμεν εἰς τὴν Καληδονίαν, οἰκουμένην ὑπὸ τῶν Π ί κ τ ω ν καὶ ἔδωκεν αὐτῇ τὸ ὄνομα Σ κ ω τ ί α (βλ. λ.).

Σκώττ (Ο ὐ ῶ λ τ ε ρ)· διάσημος ἄγγλος μυθιστοριογράφος, 1771—

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

1832. Ἐγεννήθη ἐν Ἐδιμβούργῳ ὅπερ καὶ περιέγραψε μετ' ἀμιμήτου ἐντελείας ὡς καὶ τὰ ἤθη καὶ τὸν βίον τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ σκωτικοῦ μεσαίωνος Τὰ ἔργα του μετεφράσθησαν εἰς ἁπάσας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Σλανίκ· κωμόπ. τῆς Ρωμουνίας ἐγγὺς ἐκτεταμένων ἁλυκῶν, εἰς τοὺς Ν προβούνους τοῦ Τζουκᾶς, πρὸς Β τοῦ Βουκουρεστίου μεθ' οὗ συνδέεται (διὰ Πλοέστι) σιδηροδρομικῶς. Κάτ: 5000.

Σλάτινα· π. τῆς Ρωμουνίας, ἐπὶ τοῦ μέσου Ἀλούτα, Δ τοῦ Βουκουρεστίου. Ἀξιόλ. ἐμπόρ. Κάτ: 12,000.

Σλατοῦστ· κωμόπ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Οὔφα. Μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ πλατίνης. Κάτ: 4700.

Σλάβοι ἢ **Σλάβοι**· κοινὴ ὀνομασία τῶν Ρώσων, τῶν Ρουθήνων, τῶν Πολωνῶν, τῶν Σλοβάκων, τῶν πλείστων κατοίκων τῆς Βοημίας, τῆς Μοραβίας, τμήματος τῆς Λουζάκης, τῆς Σερβίας, τῆς Βοσνίας, τῆς Ἑρζεγοβίνης, τοῦ Μαυροβουνίου, τμήματος τῆς Οὐγγαρίας (Ν), τῆς Σλαβωνίας, τῆς Κροατίας, τῆς Δαλματίας, τῆς Ἰστρίας, τῆς Καρινθίας, τῆς Στυρίας (Ν), τῆς Καρνιόλης καὶ εἰς τοὺς συνοικοῦντας ἢ διεσπαρμένους ἀνὰ τὴν Τουρκίαν Βουλγάρους. Ἀλλὰ κυρίως εἰπεῖν ἐνιαία σλαυικὴ φυλὴ δὲν ὑπάρχει, αἱ δὲ μνησθεῖσαι φυλαὶ εἰσὶ καταφανῶς ἀνόμοιαι καὶ πολλάκις ἐχθραὶ πρὸς ἀλλήλας. Αἱ γλῶσσαι τῶν ἀνήκουν εἰς τὴν ἰνδευρωπαϊκὴν ὁμογλωσσίαν, καὶ εἶνε ἡ ρωσική, ρουθηνική, πολωνική, σλοβακική, τσεχική, βενδική ἢ σοραβική, σερβοκροατική, σλοβενική καὶ βουλγαρική μεθ' ὧν καταλεκτέα καὶ ἡ νεκρὰ πλέον ἐκκλησιαστική σλαβονική.

Σλαυονική ἢ **Σλαβονική**-ἐκκλησιαστική (Γλῶσσα)· νεκρὰ ἤδη σλαυικὴ γλῶσσα εἰς ἣν οἱ ἀδελφοὶ Κύριλλος καὶ Μεθόδιος μετέφρασαν τὸν Θ' αἰῶνα τὰ Εὐαγγέλια χάριν τῶν Σλαύων τῆς Βουλγαρίας. Ἀτόπως ἡ γλῶσσα αὕτη θεωρεῖται μήτηρ τῶν συγχρόνων σλαυικῶν διαλέκτων.

Σλέσβιγ-Χόλσταϊν· τὸ νότιον τμῆμα τῆς Κιμβρικῆς (Δανικῆς) χερσονήσου, βουνώδες, δασοσκεπὲς καὶ πολύλιμνον πρὸς τὴν Βαλτικήν, πεδινὸν δὲ ἑλώδες καὶ θαμνοσκεπὲς πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Βορείου θαλάσσης, οἱονεὶ ἐξακολούθησις τῶν ὁλλανδικῶν παραλίων. Ἡ χώρα αὕτη, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τῶν Πρώσσων ἀπὸ τῆς Δανίας εἰς ἣν ἀνῆκε τὸ 1864, ἀνήκει σήμερον εἰς τὴν Πρωσσίαν ἔχουσα κυριωτέρας π. τὸ Κιελ εἰς τὸ Ὄλσταϊν καὶ τὸ Φλένσβουργ εἰς τὸ Σλέσβιγ.

Σλέσβιγ ἢ **Σχλέσβιγγ**· π. δοῦσα τὸ ὄνομα εἰς τὸ ἀνωτέρω ποτὲ δουκᾶτον Σλ. Κάτ. 13000.

Σλέσβιγ-Χόλσταϊν-Δούκισσα Φρειδερίκου· μήτηρ τῆς ἤδη αὐτοκρατείρας τῆς Γερμανίας, γεννηθεῖσα τῇ 8 Ἰουλίου 1835, ἔσχεν ἕνα υἱὸν καὶ τέσσαρας θυγατέρας μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πριγκήπισσαν Λύγούσταν Βικτωρίαν ὑπανδρευθεῖσαν τὸ 1881 τὸν πρίγκηπα τῆς Πρωσσίας καὶ κατόπιν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμον Β'.— Ἀπέθανεν ἐν Δρέσδῃ τὸν Μάιον τοῦ 1900.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σλιγγενέγερ· βέλγος ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Βάππερς.

Σλίγγο· λιμὴν τῆς Ἰρλανδίας εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Γκάρροβ εἰς τὸν ὅρμον Σλίγγο. Κάτ. 12000.—Ἡ κομητ. Σ λ ί γ γ ο ἔχει ἔκτ. 183 ττρ. χλμ.

Σλούτς· παραπότ. τοῦ ρωσ. ποτ. Γκόρυν, ἐν Ποδολίᾳ. Μῆκ. 450 χλμ.

Σλ-, Συ-, Σν- κλπ. Δι' ὅσα δὲν σημειοῦνται ἐνταῦθα ὅρα Σ χ λ-, Σ χ μ-, Σ χ ν-, κλπ.

Σμάλα ἢ **Σμαλάχ** καὶ ἀραβιστὶ **Ἀζμαλᾶ**· τὸ σύνολον τῶν σκηνῶν καὶ τῆς λοιπῆς οἰκοσκευῆς καὶ ἀκολουθίας ἄραβος φυλάρχου, ὅπερ ἀποτελεῖ εἶδος τι κινητῆς πρωτευούσης.

Σμάλκαλδ· κωμόπ. τῆς πρωσ. ἐπαρχ. Ἔσσης εἰς τὸ ποτὲ Ἐκλεκτοράτον τῆς Ἔσσης, ὅπου οἱ προτεστάντται ὑπέγραψαν συμμαχίαν τὸ 1430 κατὰ Καρόλου-Κίντου καὶ τῶν καθολικῶν κρατῶν τῆς Γερμανίας. Κάτ: 6,500.

Σμαρδάκτος· χ. τοῦ δήμου Πεφαίας τῆς νήσου Τήνου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κώμης. Κάτ: 190.

Σμάρι· χ. τοῦ δήμου Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 400.

Σμαρλίνα· χ. τοῦ δήμου Φιγαλίας τῆς Τριφυλίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ζούρτσας. Κάτ: 197.

Σμέρδις υἱὸς τοῦ Κύρου, φονευθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Καμβύσου.

Σμέρδις· εἷς τῶν Μάγων τῆς Περσίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Σμέρδις βασιλεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' ἔπειτα ἀνακαλυφθεὶς διὰ πανουργίας τοῦ Ὀτάνου καὶ καθαιρεθείς.

Σμὶδ (Χ ρ ι σ τ ό φ ο ρ ο ς)· βαυαρὸς μοναχός, 1768-1854, γράψας παιδικὰ διηγήματα καταστάντα δημοτικώτατα.

Σμίδεβεργ· κωμόπ. τῆς ρωσικῆς Σιλεσίας ἐπὶ τοῦ Ἔγγλιτς· μεταλλεῖον ἀργυρούχου μολύβδου. Κάτ: 4,000.

Σμίδεβεργ κωμόπ. τῆς πρωσ. Σαξωνίας· ἐξαγωγὴ θειούχου χαλκοῦ. Κάτ: 3,850.

Σμὶθ (Ἄ δ α μ)· διαπρεπὴς Σκὼτος φιλόσοφος, 1723-1790, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γλασκώου, διακριθεὶς καὶ ὡς οἰκονομολόγος· θερμὸς ὀπαδὸς τῆς ἐλευθέρας συναλλαγῆς, ἧς ὑπεραμύνεται εἰς τὸ περισπούδαστον ἔργον του «Ἔρευναι ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν αἰτίων τοῦ πλούτου τῶν ἐθνῶν».

Σμὶθ (Ἰ ω σ ή φ)· ὁ ἱδρυτὴς τῆς αἱρέσεως τῶν Μορμόνων (βλ. λ.). Ἐγεννήθη τὸ 1805, ἀπέθανε τὸ 1844.

Σμὶθ (Σ ί δ ν ε ϋ)· Ἄγγλος ναύαρχος, 1764-1840. Ἐπιφορτισθεὶς τὸ 1793 νὰ πυρπολήσῃ τὸν γαλλικὸν στόλον εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Τουλών· ὑπερήσπισε προσέτι ἐπιτυχῶς τὴν Ἄκραν πολιορκουμένην ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος τὸ 1799 καὶ συνήργησεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐκκένωσιν τῆς Αἰγύπτου.

Σμιλές· χ. τοῦ δήμου Μ ο ν α σ τ η ρ α κ ί ο υ, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης. Κρήτης. Κάτ: 25.

Σμίτ (Ἔ ρ ρ ῖ κ ο ς)· φιλέλλην ἐκ Πομερανίας τῆς Πρωσίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτρᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Πρώην ἀξιωματικὸς εἰς τὸ 25 πεζικὸν τάγμα ἐν Πρωσίᾳ. Ἐθελοντὴς εἰς τὸν λά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χον τῶν Φιλελλήνων. Ἔφερε τὸν σιδηροῦν Σταυρόν.

Σμόκοβο· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος, 3 ὥρ. ἀπὸ Ὑπάτης. Κάτ: 458.

Σμόκοβο· χ. τοῦ δήμου Μενελαΐδος τῆς θεσσαλικῆς Καρδίτσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Ρεντίνας. Κάτ: 428.

Σμολένσκ· π. τῆς Ρωσίας ἐπὶ τοῦ Δνιέπρ, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν σιδηροδρ. ἀπὸ Βαρσοβίας εἰς Μόσχαν καὶ ἀπὸ Ρίγας εἰς Ὄραλ, καταστραφεῖσα τὸ 1812 ὑπὸ πυρκαϊᾶς. Μέγα ἐμπόρ. ξυλείας καὶ σιτηρῶν. Εἶνε πρωτ. ὁμων. κυβερνείου. Κάτ: 26,000.

Σμολιανά· θέσις καὶ τινες ἀσήμαντοι ἀγροικίαι 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀγρινίου.

Σμύλη· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. ἀπὸ Κριεκούκι. Κάτ: 686.

Σμύρνα· ἡ ἄλλως Μ ύ ρ ρ α, κόρ. τοῦ Θείαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ πατρός της τὸν Ἄδωνιν, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς Μυρσίνην.

Σμύρνη· π. μεγάλη τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας καὶ ὁ πρῶτος ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς Μ. Ἀσίας. Ἔχει ὡραίας οἰκοδομάς, μεγάλον λιμένα, ἄριστα ἑλλ. σχολεῖα, ναούς, πλατείας, βιομηχανίαν ἀνεπτυγμένην, φιλανθρωπικὰ καταστήματα, λαμπρὰν ἀρχιεπισκοπήν, θέατρον, ὡραῖα καὶ μεγάλα προάστεια καὶ 185.000 κατ. ὧν 100,000 Ἕλληνες, 45,000 Τοῦρκοι, 16,000 Ἑβραῖοι, 6,000 Ἀρμένιοι κλ. — Ἡ Σ μ ύ ρ ν η κεῖται εἰς τὸν ΝΑ μυχὸν τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου 20 σταδίους Ν τῆς Π α λ α ι ᾶ ς Σ μ ύ ρ ν η ς (τῆς αἰολικῆς Σ μ ύ ρ ν α ς), ἐκτίσθη δὲ παρὰ τὸν ποτ. Μέλητα ὑπὸ Ἀντιγόνου καὶ Λυσιμάχου, ἀκμάσασα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ διατηρήσασα μέχρι τοῦ νῦν τὴν ἀκμήν της. Περιστέφεται κύκλῳ ὑπὸ γραφικῶν βουνῶν καὶ λόφων περιθεόντων τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου της ἀμφιθεατρικῶς καὶ εἶνε κυρίως ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν προβούνων τοῦ Π ά γ ο υ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑψοῦνται τὰ λείψανα παλαιοῦ φρουρίου. Τὰ πέριξ ἔχουν ἀποψιλωθῆ ἤδη, ἡ δὲ πόλις βρίθει τζαμίων καὶ λουτρώνων ὀθωμανικῶν, τῶν ὡραίων οἰκοδομῶν περιοριζομένων εἰς τὴν Κάτω πόλιν ὅπου καὶ αἱ μεγίστων ἐκτάσεων ἀγοραί. Ἡ Σμ. εἶνε ἤδη πρωτ. τοῦ νομοῦ (β ι λ α ε τ ί ο υ) Ἀϊδινίου καὶ ἕδρα μητροπολίτου. Μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν της σχολείων διακρίνονται ἡ «Εὐαγγελικὴ» σχολή, τὸ ἄριστον γυμνάσιον μὲ πλουσίαν ὀργανοθήκην, τὸ «Ὁμήρειον» Παρθεναγωγεῖον, τὸ φυσιολογικὸν καὶ ὀρυκτολογικὸν μουσεῖον, ἡ βιβλιοθήκη, ἀριθμοῦσα πλέων τῶν 30000 τόμων καὶ χειρογράφων, τὸ ἄριστον ἐν Τουρκίᾳ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον μετὰ τὸ ἐν Κων)πόλει καὶ ἄ. Ἔχει πρὸς τούτοις ἡ ἑλλην. κοινότης ἄριστον ὀρφανοτροφεῖον καὶ νοσοκομεῖον. Οἱ Τοῦρκοι τὴν ὀνομάζουν Γ κ ι α ο ὺ ρ-Ἰ ζ μ ὶ ρ ἤτοι «Ἑλληνικὴν Σμύρνην» ὡς ἐκ τοῦ πολυχρίθμου τῶν ἐδῶ Ἑλλήνων ἐξ ὧν παρίσταται ὡς γνησία ἑλληνικὴ πόλις. Τὸ μέγα της ἐμπόριον συνίσταται εἰς ἐξαγωγὴν μετάξης, ἐρίων, βάμβακος, μουσσελίνης, ταπήτων, σιτηρῶν, σταφίδων λευκῶν (σουλτανίνας), σύκων, φαρμακευτικῶν εἰδῶν κλπ. Ὁ λιμὴν της προστατεύε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ται ὑπὸ δύο καθέτων καὶ ἑνὸς παραλλήλου τῇ ἀκτῇ (Κ α ῖ) κυματοθραύστου (βραχίονος), φέρει δὲ 2 φάρους καὶ βρίθει πάντοτε πλοίων πάσης ἐθνικότητος, ἰδίως δὲ ἑλληνικῶν. Ἔξω τῆς πολέως ἐκτείνονται θαλλεροὶ ἐκτεταμένοι κῆποι καὶ φυτεῖαι, αἱ δὲ συνοικίαι τῶν χριστιανῶν, τῶν ἑβραίων καὶ τῶν Τούρκων εἶνε χωρισταὶ ἀπ' ἀλλήλων, καὶ εἰς μὲν τὴν Α ἄκραν τῆς πόλεως κεῖται προσακτίως τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ὀρθοδόξων, περὶ δὲ τὰ Δ περαιτέρω τοῦ Τελωνείου, οἱ μεγάλοι ὀθωμανικοὶ στρατῶνες.—Περὶ τὴν Σμύρνην καὶ εἰς ὄχι μεγάλας ἀπ' αὐτῆς ἀποστάσεις συγκοινωνοῦσαι δὲ διὰ σιδηροδρόμων καὶ ἀτμοπλοίων εὑρίσκονται διάφοροι κωμοπόλεις, ἀποτελοῦσαι προάστεια αὐτῆς : ὁ Β ο υ ρ ν ό β α ς (12,000 κ.), ὁ Β ο υ τ ζ ᾶ ς (6,000 κατ.), τὸ Σ ε ϊ δ ί κ ι ο ν (4,000 κ.), τὸ Κ ο ρ δ ε λ λ ι ὸ (3 500 κ.) κ. ἄ.

Σμύρνης Κ ό λ π ο ς· εἰσοχὴ βαθεῖα ἡμικυκλοειδὴς περίπου τοῦ Αἰγαίου ἐν ταῖς μέσαις ἀκταῖς τῆς Μικρᾶς-Ἀσίας, ἣν φράττει Δ ἡ χερσόνησος τῶν Ἐρυθρῶν καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας κεῖται ἡ Σ μ ύ ρ ν η.

Σνάϊδερ· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Μαγεντίας τῆς Πρωσίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822· ἦτο ἐθελοντής.

Σνιάτυν· κωμόπ. τῆς αὐστριακῆς Γαλικίας ἐπὶ τοῦ Προύθου. Κάτ. 7000.

Σνιτζλάϊν· Βαυαρὸς φιλέλλην τοῦ 1821· ἐπληγώθη ἐν Φαλήρῳ τὴν 6 Μαΐου 1826 διοικῶν τὸ πυροβολικόν. Κάλλιστος ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

Σνόουδον· ὀρεινὸς κόμβος τῆς Οὐαλλίας, ἐν τῇ κομητείᾳ Κάερναρβον, ὑψούμενος ὕπερθεν τῶν παραλίων τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης. Ὕψ 1185μ.

Σνύδερς ἢ **Σνὲϋδερς** (Φ ρ άντς)· ὁλλανδὸς ζωγράφος γεννηθεὶς ἐν Ἀμβέρσᾳ, 1579—1657, διακριθεὶς εἰς παραστάσεις μαχῶν καὶ κυνηγίων γυρίως.

Σοανί(αι)· πολίχνη τοῦ Βελγίου ἐπὶ τοῦ Σένν, ἐν τῷ νομῷ Αἰνῶ. Μεγάλα λατομεῖα κυανολίθου, τοῦ λεγομένου «μικρογρανίτου», ἀκμ. δαντελλοποιία καὶ σαπωνοποιία. Κάτ: 9,000.

Σοασσόν πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴ(σ)ν. Ἐπισκοπή. φρ., μητρόπολις τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, μουσεῖον, κρύπτη μεροβιγγιανῆς ἐποχῆς πρωτ. τῶν Σ ο υ ε σ σ ι ώ ν ω ν ἐπὶ τῆς κελτικῆς ἐποχῆς καὶ τῶν τελευταίων ρωμαϊκῶν κτήσεων ἃς κατέκτησεν ὁ Κλόβις ἀπὸ τοῦ Συαγρίου· πρωτ. εἶτα τῶν βασιλείων Κλοταρίου καὶ Χιλπερίκου. Ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 12,000.

Σοασσὸν (Κάρολος δὲ-Β ο υ ρ β ώ ν, κόμης δέ-)· υἱὸς Λουδοβ. τοῦ Α', πρίγκηψ τοῦ Κονδέ, 1566-1612.

Σοασσὸν (Λουδοβ. δὲ-Β ο υ ρ β ώ ν, κόμης δὲ Σ ο α σ σ ό ν)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1604-1641, συνώμωσε κατὰ τοῦ Ρισελιέ, ἡνώθη μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Γαλλίας καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαρφέ.

Σοασσὸν (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς-Μ α υ ρ ί κ ι ο ς τῆς Σ α β ο ί ᾶ ς, κόμης δέ-)· σύζυγος τῆς Ὀλυμπίας Μαντσί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

νι, 1633-1673, πατὴρ τοῦ περιωνύμου πρίγκηπος Εὐγενίου τῆς Σαβοΐας.

Σοασσονναΐ· ἀρχ. μικρὰ περιοχὴ τῆς γαλλ. Νήσου τῆς Γαλλίας, μὲ πρωτ. Σ ο α σ σ ό ν.

Σοβολάκκου· χ. τοῦ δήμου Παρακαμπυλίων τῆς Εὐρυτανίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγ- Βλάση. Κάτ. 355.

Σογδιανή· ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίδος μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου. Οἱ κάτ. Σογδιανοί.

Σογερίτσι· θέσις καὶ τινες ἀγροικίαι, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ξυλοκάστρου τῆς Β Κορινθίας.

Σογμᾶ· παραπότ. τοῦ ρωσ. ποτ. Δνιέπρ. Μῆκ. 500 χλμ.

Σόδομα· πολ. ἀρχ. τῆς Παλαιστίνης κατακεραυνωθεῖσα καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ οὐρανίου πυρὸς συνεπείᾳ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν κατοίκων της, κατὰ τὴν διήγησιν τῆς Γενέσεως.

Σόεσυδένφγελδς μία τῶν διοικητικῶν ὑποδιαιρέσεων τῆς Νορθιγγίας.

Σοκῖνος (Λ έ λ ι ο ς)· ἰταλὸς αἱρεσιάρχης, 1525—1562, ἱδρυτὴς τῆς ὁμωνύμου του αἱρέσεως, ἥτις ἠρνεῖτο τὴν ὕπαρξιν τῆς Τριάδος, τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, τὸν ἐξιλασμόν, τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἐναρκώσεως. Τὸ δόγμα τοῦτο διεδόθη κυρίως ἐν Πολωνίᾳ, ἔσχε δὲ πολυαρίθμους ὀπαδούς.

Σοκόρρο· π. τῆς νοτιαμερικανικῆς Νέας-Γρενάδας. Χρυσωρυχεῖα, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 13,000.

Σοκότορα ἢ **Σοκότρα**· νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου τοῦ Ἄδεν καὶ 250 χλμ. Α τοῦ ἀκρωτ. Γουαρδαφοῦι. Ἐξαγωγὴ κοραλίων καὶ ἀλόης. Ὑψ. κορυφὴ Χαντζὰρ (1420 μ.). Νῆσος σχεδὸν ἔρημος καὶ ξηρά, θέσις στρατηγική. Ἀγγλικὴ ἀπὸ τοῦ 1884.

Σολᾶ· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 59.

Σολάκι· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Μελιγαλᾶ. Κάτ. 512.

Σολεγέ (Π α ῦ λ ο ς) γάλλος ἐξερευνητής, 1842—1886, ὁ πρῶτος ρίψας τὴν ἰδέαν τοῦ ὑπερσαχαρίου σιδηροδρόμου· διέτρεξε τὴν ἔρημον καὶ πλεῖστας ἄλλας ἀφρικανικὰς χώρας, ὑποπεσὼν εἰς μυρίους κινδύνους, κατέλαβεν ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας τὸν ὅρμον τῆς Ταντζούρας τὸ 1882 καὶ ὑπέγραψε συνθήκην φιλίας μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀβησσυνίας Μενελίκ.

Σολενχόφεν· κώμη τῆς Βαυαρίας παρὰ τὸ Πόππεν-χάϊμ, περίφημος διὰ τὸν εἰς τὰ πέριξ ἐξορυσσόμενον ὡολιθικὸν σχιστόλιθον.

Σολὲρ (Σ ο λ ο θ ο ύ ρ ν η)· πρωτ. τῆς ὁμων. καθολικῆς καὶ γερμανογλώσσου ἑλβετικῆς Τοπαρχίας, ἐπὶ τοῦ Ἄαρ. Κάτ. 8000.— Ἡ τοπαρχ. Σ.—Ἐκ.718 τετρ. χλμ. Κάτ. 64,000.

Σολέδη· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Ἐριουργεῖα καὶ βαμβακουργεῖα. Κάτ: 6500.

Σολέδη· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Μονὴ βενεδικτίνων, ναὸς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος. Κάτ. 900.

Σόλιγγεν· π. τῆς Ρηνικῆς-Πρωσίας, ἐπὶ τοῦ Βίππερ· λαμπρὰ βιομηχανία χαλκουργικῆς. Κάτ: 22000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σολιμὰν ἢ Σουλεϊμὰν ὁ Α'· υἱὸς τοῦ Βαγιαζήτ, σουλτάνος τῶν Τούρκων, 1403—1410, φυλακισθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ ἀδελφοῦ του Μουζᾶ καὶ στραγγαλισθεὶς διαταγῇ τούτου.

Σολιμὰν ὁ Β'· υἱὸς καὶ διάδοχος, (1520—1556), Σελὶμ τοῦ Α', ὁ ὀνομασθεὶς μεγαλοπρεπής, νομοθέτης καὶ κατακτητής· ὑπέταξε τὴν Συρίαν ἐπαναστᾶσαν, ἀφῄρεσε τὴν Ρόδον ἀπὸ τῶν ἱπποτῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸ 1522, διῆλασεν ἐπανειλημμένως διὰ τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Περσίας, ἐπολιόρκησεν ἀτελεσφόρως τὴν Βιέννην τὸ 1529 καὶ τὸ 1532, προσέλαβε τὸν πειρατὴν Βαρβερούς ὡς ναύαρχον καὶ ὑπέγραψε συμμαχίαν κατὰ Καρόλου-Κίντου καὶ Οὐγγαρίας. Ἀπέθ. ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς οὐγγρικῆς πόλεως Ντζιγγέθ, ὑπῆρξε δὲ ὁ ἱκανώτερος καὶ ἀνδρειότερος τῶν Σουλτάνων, ἀλλ' ἐσημείωσε τὴν βασιλείαν του δι' ἀπανθρωπιῶν πλείστων.

Σολιμὰν ὁ Γ'· ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Μωάμεθ Δ', 1687—7691, σχὼν ὡς Μέγαν-Βεζίρην τὸν περιώνυμον Μουσταφᾶ-Κιουπερλῆ (βλ. λ.).

Σολιμάν· νεαρὸς φανατικὸς μουσουλμάνος, δολοφονήσας τὸν Κλέβερ ἐν Αἰγύπτῳ τὸ 1800.

Σολινιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἄνω Βιέννης. Πορσελανουργεῖα. Κάτ. 2900.

Σολινιὰκ-Σὺρ-Λοάρ· πρωτ. δῆμος τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λείγηρ. Περίφημος μονὴ τοῦ Ζ' αἰῶνος. Κάτ. 1350.

Σόλις (Δὸν-Ἀντώνιος δέ-) ἱσπανὸς ἱστορικὸς καὶ ποιητής, 1610-1686, συγγραφεὺς ἱστορίας τῆς κατακτήσεως τοῦ Μεξικοῦ.

Σόλις (Χουὰν-Διὰς δέ-)· ἱσπανὸς θαλασσοπόρος ἀνακαλύψας τὴν Γιουκατάνην, διερευνήσας δὲ τὰς ἀκτὰς τῆς Βραζιλίας καὶ καταβροχθισθεὶς τὸ 15 6 ὑπὸ ἀνθρωποφάγων Ἀμερικανῶν.

Σολιώτης ἢ Χριστοδούλου (Νικόλαος)· διαπρεπὴς ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχ. Καλαβρύτων· τὸ παρώνυμον ἔλκει ἐκ τοῦ χωρίου Σόλος τοῦ δήμου Νωνακριδος. Ἐπανέστη πρὸ τῆς 25ης Μαρτίου κατὰ τῶν Τούρκων καὶ συναγαγὼν εὐαρίθμους πολεμιστὰς ἐπετέθη κατ' αὐτῶν πρὶν ἀκόμη γνωσθῶσι τὰ σχέδια τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας εἰς τὰ Χάνια τῆς Βερσοβᾶς καὶ εἰς τὸ Ἀγρίδι. Παρευρέθη κατόπιν εἰς Λεβίδι καὶ Κόρινθον, διεπεραιώθη δὲ βραδύτερον καὶ εἰς Ρούμελην. Πεσούσης τῆς Κορίνθου ἐγένετο Χιλίαρχος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, μέχρι τῆς εἰσβολῆς τοῦ Δράμαλη, ὅτε ἀνέλαβεν αὖθις λίαν ἐπιτυχῶς τὸν ἀγῶνα.

Σόλλ· ποταμίσκος τῶν Ἄνω Πυρηναίων (Γαλλία), χυνόμενος εἰς τὸν Βαιύξ.

Σολλὲ (Κάρολος)· γάλλος περιηγητής, γεννηθεὶς τὸ 1858, ἐξερευνήσας δὲ τὸν Μέγαν-Ἄτλαντα καὶ τὴν Μαροκανὴν Σαχάραν τὸ 1880—87.

Σολλιὲς-Πόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ. Κάτ. 2900.

Σολλίου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Βονίτσης καὶ Ξηρομέρου· νομὸς Αἰτω-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίας 'Ακαρνανίας) Πρωτ. Μ ύ τ ι κ α ς. Ἄλλα χ. Βάρνακας, Βάτος, Ζάβιτσα, Κανδύλα, Μερδενίκος. Μ ο ν ὴ Γενέθλια Θεοτόκου ἢ Ρόμβου. Κάτ: 3,201.

Σόλμις· ἀρχ. γερμαν. οἰκογένεια ἀνάγουσα τὴν ἀρχήν της εἰς Ὄθωνα, ἀδελφὸν Κόνραδ τοῦ Α', ἄρχουσα δὲ περὶ τὸ Νασσάου. Ἤδη διαιρεῖται εἰς 4 κλάδους.

Σόλλονα· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. 'Ακουίλας. Κάτ: 16000.

Σολνάν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Σέϊλλ.

Σολοΐρ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Σ ι α ρ ά ν τ.

Σολοθούρν(η)· ὅρα Σ ὸ λ έ ρ.

Σόλοι· ἀρχ. πολ. παραθαλασσία πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου, πρότερον καλουμένη Αἶπεια.

Σόλοι· ἀρχ. πολ. τῆς Κιλικίας, ἄποικος τῶν ἐκ Ρόδου 'Αργείων καὶ Λινδίων, μετὰ ταῦτα ὀνομασθεῖσα Πομπηϊούπολις.

Σόλο-Μπέγγ-'Αδάν· π. τῆς Ὁλλανδ. νήσου 'Ιάβας ('Ινδονησία), ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. 'Ακμ. ἐμπόριον. Κάτ: 110000.

Σολομών· υἱὸς καὶ διάδοχος (1008—978 π. Χ.) τοῦ Δαβίδ, ἀνήγειρε τὸν Ναὸν τῆς 'Ιερουσαλήμ. 'Αφ' οὗ διεκρίθη ἐπὶ μεγάλῃ σοφίᾳ, ἠμαύρωσε τὸν βίον αὐτοῦ διὰ πολὺ ταπεινῶν ἀδυναμιῶν. Κατέλιπεν ἀ ξ ι ώ μ α τα βιβλίον «Ψαλμῶν» μεγάλου ὕψους καὶ τὸν «'Εκκλησιαστήν». Ὑπῆρξε Γ' βασιλεὺς τοῦ 'Ισραήλ.

Σολομών· γεννηθεὶς τὸ 1045 ἐξ 'Ανδρέου Α', βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας ἐστέφθη ζῶντος ἔτι τούτου τὸ 1050, ἀπώλεσε δ' ἐφ' ἅπαξ τὸ στέμμα τὸ 1061, τὸ ἀνέκτησε τὸ 1063 καὶ ἐξεδιώχθη τέλος τὸ 1074.

Σολομών ὁΑ'· διοικητὴς τῆς Βρετανης ἀπὸ 421—434.

Σολομών ὁΒ'· διοικητὴς τῆς Βρετάνης ἀπὸ 612—632.

Σολομών ὁ Γ'· διοικητὴς τῆς Βρετάνης ἀπὸ 851—874, σύμμαχος Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ, νικήσας τοὺς Νορμανδούς. 'Απέθ. δολοφονηθείς.

Σολομώντος-Νῆσοι· ἀρχιπέλαγος τῆς ὠκεανείου Μελανησίας, ἀνακαλυφθὲν τὸ 1569 ὑπὸ τοῦ Μενδάνα. Μεγίστη εἶνε ἡ 'Ισαβέλλα. Ὑψίστη ἡ Γουαδαλκάναρ (2440 μ.). Κάτοικοι φυλῆς μαύρης καὶ παπουανῆς, Γαροφαλέαι, ζιγγίβερι, ἐσπεριδοειδῆ. Ἡ κτῆσις των διαμφισβητεῖται μεταξὺ 'Αγγλίας, Γερμανίας καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Σολόνη· ἡ λατιν. Σ ε κ ο λ α υ ν ί α· τμῆμα τῆς ποτὲ γαλλικῆς Ὀ ρ λ ε α ν ί δ ο ς χώρας.

Σολόνχ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Μαρμάνδ. Μῆκ: 25 χλμ.

Σολονίκι· θέσις τοῦ δήμου 'Αχαρνῶν τῆς 'Αττικῆς, 3 ὥρ. ἀπὸ Μενίδι.

Σόλος· παλαιὰ πρωτ. τοῦ δήμου Νωνάκριδος τῶν Καλαβρύτων, 1½ ὥρ. ἀπὸ τῆς σημερ. πρωτ. Περιστέρας. Κάτ. 102.

Σολοτέρι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς, 2 ὥρ. ἀπὸ Λαγείας. Κάτ. 20.

Σολουαΐϋ· κόλπος τῆς 'Ιρλανδικῆς θαλάσσης εἰς τὰ Β τοῦ Κούμβερλαινδ, μεταξὺ 'Αγγλίας καὶ Σκωτίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σολουτρέ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ἐ-Λοάρ, ὅπου περιώνυμος προϊστορικὸς σταθμὸς μελέτης τῆς λιθικῆς περιόδου (τεταρταγενοῦς).

Σόλρ-Λὲ-Σματώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Κάτ: 2700.

Σολύγεια· κώμη ὀχυρὰ τῆς ἀρχ. Κορινθίας ἐπὶ τοῦ Σολυγείου λόφου, νοτίως τῶν Κεχρεῶν.

Σολυγείας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Κορινθίας καὶ ἤδη νομοῦ. Πρωτ. Σ ο φ ι κ ό. Ἄλλα χ. Ἀγγελόκαστρον, Ἀλμυρῆ, Βλασέϊκα, Γαλατάκι, Κόρφος, Κατάκαλι—Βλασέϊκα, Ἡλέϊκα, Κεφαλέϊκα, Νεζέϊκα, Ρητό. Μ ο ν ὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Σολυγείας. Κάτ: 3,026.

Σόλυμα· ἀρχ. ἑλληνικὸν καὶ λατινικὸν ὄνομα τῶν Ἱ ε ρ ο σ ο λ ύ μ ω ν.

Σολφερῖνο· κώμη τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μιγγίου, παρὰ τὴν λίμνην Γάρδαν, ὅπου τὸ 1859 οἱ Γαλλοϊταλοὶ ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακούς.

Σολωμάδες· τὰ ἄλλως «Καλύβια-Β α λ τ ε σ ι ν ί κ ο υ», συνοικισμὸς τῆς φερωνύμου πρωτ. τοῦ δήμου Κλείτορος τῆς Γορτυνίας, 1)2 ὥρ. ἀπ' αὐτῆς.

Σολωμᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πρόνων τῆς Κεφαλληνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀσπρογέρακα. Κάτ: 58.

Σολωμοῦ· θέσις τοῦ δήμου Κορίνθου, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ.

Σολωμὸς (Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς)· εἷς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων ποιητῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ὧν ἔργον ὑπῆρξεν ἡ ἀναγέννησις τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, γεννηθεὶς ἐν Ζακύνθῳ καὶ γνωστὸς ἰδίως διὰ τὸ μέγα του ποίημα Ὕ μ ν ο ς ε ἰ ς τ ὴ ν Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ν, ὅπερ κατέστη Ἐ θ ν ι κ ὸ ς ἑλληνικὸς ὕμνος. Τὰ ἔργα του διακρίνονται διὰ τὸ εὐγενὲς καὶ τρυφερὸν τοῦ αἰσθήματος, ἀλλὰ πολλὰς παρουσιάζουν τοπικὰς ἰδιοτροπίας τῆς γλώσσης καὶ πολλαχοῦ ἰταλίζουν τὸν στίχον.

Σόμα· συμβολικὴ θεότης τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν εἰς ἣν ἀφιεροῦνται πολλοὶ βεδικοὶ ὕμνοι. Συμβολίζει τὴν ὑπερτάτην Ἀρχικὴν δύναμιν.

Σομαίν· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Ἀκμ. ὑφαντουργία, γαιάνθρακες. Κάτ: 5,820.

Σομαλὶ ἢ **—λοί**· μωαμεθανικὸς λαὸς τῆς Α ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς.

Σομβερνόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δ' Ὄρ. Κάτ: 820.

Σομβρερέτε π. τῆς μεξικανικῆς πολιτείας Θακατέκας, πλούσια μεταλλεῖα ἀργύρου, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 43,000.

Σόμερσετ· μία τῶν ΝΔ κομητ. τῆς Ἀγγλίας. Μόλυβδος, χαλκός, γαιάνθρακες, πολυάριθμοι μεταλλικαὶ θερμοπηγαί. Κάτ: 500,000. Πρωτ. Μ π ά θ.

Σόμερσετ (Ἔ δ ο υ α ρ δ-Σ έ ῦ μ ο υ ρ, δεύξ τοῦ-)· ἀδελφὸς τῆς Ἰωάννας Σέϋμουρ, τρίτης συζύγου Ἑρρίκου τοῦ Η', βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ἐκυβέρνησε δεσποτικῶς τὸ βασίλειον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀδελφιοῦ του Ἐδουάρδου Ϛ' καὶ ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1562 τῇ κατηγορίᾳ τοῦ Βάρβικ.

Σόμμ· χείμαρρος τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρριέζ, χυνόμενος εἰς τὸν Ὠϛ.

Σόμμ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λείγηρος, καταρρέων ἐκ τοῦ Δαρδόν. Μῆκ: 44 χλμ.

Σόμμ· νομὸς τῆς Β. Γαλλίας. Ἔκτ: 6,143 τετρ. χλμ. Κάτ: 550,000. Ἔδαφος ἐλαφρῶς λοφῶδες, ἀκταὶ πεδιάδες, ἀκμαιοτάτη γεωργία, μεγάλαι ποίμναι ἵππων, βοῶν, προβάτων κλπ., μέταλλα ἀσήμαντα. Πρωτ. Ἀμιάνς. Ἐπαρχ. 5: Ἀμιάνς, Ἀββεβίλλ, Δουλλάνς, Μονδιδιέ, Περόννη. Δῆμοι 41, κοινότητες 836.

Σόμμ (Διά)· ποτ. τῆς Γαλλίας, καταρρέων ἐκ τῶν περὶ τὸ Φοντσόμμ ὑψωμάτων καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Μάγχην. Μῆκ. 240 χλμ. Ἐξ αὐτοῦ ὠνομάσθη ὁ ὁμών. νομός.

Σόμμα· τὸ ποτὲ Βεζουβιάνο· κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Νεαπόλεως, γειτνιάζουσα τοῦ Βεζουβίου· περίφημοι οἶνοι. Κάτ. 7,000.

Σόμμα· ἡμικυκλικὸς πρόβουνος τοῦ κώνου τοῦ Βεζουβίου, ἀφ' οὗ τὸν χωρίζει ἡ 400 μέτρων βάθους συνεχὴς φυσικὴ τάφρος Ἄτριο-Καβάλλο, τῆς διαμέτρου τοῦ Σόμμα οὔσης 4 χλμέτρων. Σχηματίζεται ἐκ διαδοχικῶν σκωρειοστρωμάτων καὶ κοιτασμάτων λάβας πάχους 2 μέχρι 3 χλμ. Ἡ κορυφή του ἔπαθε καθίζησιν τὸ 79.

Σόμμερφελδ· π. τοῦ πρωσικοῦ Βράνδεμβουργ. Ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 11,000.

Σομμιέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γάλλ. νομοῦ Γάρ. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 3,900.

Σόμμο-Ρόστρο· κωμόπ. τῆς ἱσπανικῆς Βισκαΐας, ἐπὶ τῆς Βισκαϊκῆς θαλάσσης. Πλούσια μεταλλεῖα σιδήρου. Κάτ. 3,500.

Σόμμο-Σιέρρα· ὀροσειρὰ τῆς ἱσπαν. Παλαιᾶς-Καστιλλίας, ὅπου τὸ 1808 ἠττήθησαν οἱ Ἱσπανοὶ ὑπὸ τῶν Γάλλων.

Σόμμ-Σούδ· παραπότ. τοῦ Μάρν ἐν Γαλλίᾳ, σχηματιζόμενος διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν προποτάμων Σόμμ καὶ Σούδ. Μῆκ. 56 χλμ.

Σομπονῖος· χ. τοῦ δήμου Παμφείας τῆς Τριχωνίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κεφαλόβρυσο. Κάτ: 233.

Σομπουῖ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν. Κάτ: 450.

Σομπρέγι (Δνὶς δέ-)· κώμη διευθυντοῦ τοῦ μεγάρου τῶν Ἀπομάχων ἐν Παρισίοις, κατορθώσασα νὰ ἀποφυλακίσῃ τὸν πατέρα της τὸ 1792. Ἀπέθ. τὸ 1823.

Σόν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Σιαράντ. Μῆκος 38 χλμ.

Σονδερσχάουζεν· πρωτ. τῆς γερμανικῆς ἡγεμονίας Σχβάρτζβουργ-Σονδερσχάουζεν, εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Βίππερ καὶ Βέβρα. Κάτ: 7,000.

Σόνδης-Ἀρχιπέλαγος· τεραστία ἐπιμήκως ἐκτεινομένη νησοσυστὰς τῆς Ἰνδονησίας, ἀπὸ Δ πρὸς Α διήκουσα σχεδὸν συνεχής, βουνώδης, ἡφαιστειοβριθής, ἐπὶ μῆκος 4,500 χλμ. Αἱ νῆσοι αὗται καλύπτονται ὑπὸ θαυμασίων τροπικῶν δασῶν, βριθόντων πιθήκων, ψιττακῶν καὶ τίγρεων, ἀποτελοῦσι δὲ οἱονεὶ προέκτασιν τῶν ὀρέων τῆς Ἰνδοκίνας καὶ συνεχίζουν τὸ Ν τμῆμα τῆς Μαλαισίας. Κυριώτεραι τούτων εἶνε Σουμάτρα, Βάνκα, Ἰάβα, Βαλι, Λομβόκκ, Σουμβαύα, Φλωρὶς καὶ Τίμωρ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σχεδὸν ἅπασαι ἀνήκουν εἰς τοὺς Ὁλλανδούς.—Ὄρα τὸ ὄνομα ἑκάστης.

Σόνδης - Θ ά λ α σ σ α· τμῆμα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ βρέχον τὰ Ν παράλια τοῦ προηγ. Ἀρχιπελάγους.

Σόνδης-Π ο ρ θ μ ό ς· ὁ διανοιγόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ μεταξὺ Σουμάτρας καὶ Ἰάβας.

Σόνζιόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Κάτ: 1,120.

Σονὶς (Λ ο υ δ ο β-Γ ά σ τ ω ν δέ-)· γάλλος στρατηγὸς ἐξ Ἀντιλλῶν, 1825—1887, διαπρέψας ἐν Ἀφρικῇ καὶ Ἰταλίᾳ, γενναιότατα δὲ παλαίσας κατὰ τὸν Γαλλογερμανὸν πόλεμον ὅτε καὶ ἐθραύσθη τὸ γόνυ του.

Σόνν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἀμπλοῦ. Μῆκ. 34 χλμ.

Σόννενθεργ· πολίχνη τοῦ γερμ. Σᾶξ-Μάϊνιγγεν. Μεγάλα Λατομεῖα. Κάτ. 10000.

Σόνναγκ (Ἐ ρ ρ ι έ τ τ α-Β α λ π ο ύ ρ γ κ, κόμησσα Ρ ό σ σ ι)· διάσημος ἀοιδὸς ἐκ Κόμπλεντζ, 1806—1854, θανοῦσα ἐκ χολέρας ἐν Μεξικῷ.

Σονόρα· μία τῶν ΒΔ πολιτειῶν τοῦ Μεξικοῦ ἐπὶ τῶν Α ἀκτῶν τοῦ κόλπου τῆς Καλιφορνίας· μεταλλεῖα χρυσούχου, ἀργύρου. Πρωτ. Λ ὸς-Ο ὔ ρ ε ς.

Σὸν-Τάϊ· π. τοῦ Τογγκίνου παρὰ τὸν Ἐρυθρᾶν ποτ., ΒΒΔ τοῦ Χανόϊ. Ποτὲ φρ., καταληφθὲν ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Κουρμπὲ τὸ 1883. Κάτ: 45000.

Σοπενχάουερ ἢ Σιοπενχ-· ὅρα Σ χ ο π ε ν χ ά ο υ ε ρ.

Σοπωτό· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀροκνείας τῶν Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 6 ὥρ. ΝΔ. Ταχυδρομεῖον, Εἰρηνοδηκεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 762.

Σοπωτὸ ἢ Χάνι-Μαγκλάρα· ἀγροικία καὶ ξενὼν 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ναυπάκτου.

Σόρ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ἀγγοῦ. Μῆκ. 56 χλμ.

Σόρ· νῆσος τοῦ Σενεγάλη (Δυτ-Ἀφρικὴ) παρὰ τὸν Ἅγ-Λουδοβίκον.

Σόρα· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Τέρρα-Δι-Λαμπόρε, ἐπὶ τοῦ Λίριος. Χαρτοποιεῖα, ἐπισκοπή. Κάτ: 14,000.

Σορβόν (Ρ ο β έ ρ τ ο ς δέ-)· περιώνυμος Γάλλος ἱεροκήρυξ, 1201-1274, ὁ ἱδρύσας ἰδίαις δαπάναις του τὴν Σ ο ρ β ό ν ν η ν, περίφημον θεολογικὴν σχολὴν ἐν ἀρχῇ καὶ ἤδη ἐκ τῶν ἐπιστημοτάτων ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιστημονικῶν καθιδρυμάτων.

Σόργγ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Δουρδόν. Μῆκ. 52 χλμ.

Σόργγ· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ροδανοῦ. Μῆκ. 40 χλμ.

Σόργγ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βωκλούζ. Κάτ: 4,200. Μεταξουργεῖα, χημικὰ εἴδη.

Σόρ(ε)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ. Κάτ: 2,000.

Σορέδ· ποτ. τῆς Ν Γαλλίας, καταρρέων τῶν Ἀνατολ. Πυρηναίων καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον.

Σορέζ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Τάρν, ποτὲ ἀββατία Βενεδικτίνων καὶ ἐκκλησιαστικὴ σχολή. Κάτ: 2,400.

Σόρλιγκ ἢ Σκίλλυ (Ν ῆ σ ο ι)· αἱ ἀρχ. Κ α σ σ ι τ ε ρ ί δ ε ς· σύμπλεγμα ἐξ 145 γρανιτοπαγῶν νησίδων, ὧν 5 κατῳκημέναι εἰς τὰ ΝΔ τῆς ἀγγλ. Κορνουαλλίας, ἰδιόκτητοι. Μεγάλοι κῆποι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Σορνάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κορρέζ. Κάτ: 1,920.

Σορνέν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ Λείγηρος. Μῆκ. 54 χλμ.

Σορόε· νῆσος τῆς Νορβηγίας ἐν τῷ Βορείῳ Παγωμ. Ὠκεανῷ, ἀκταὶ πολυσχιδέσταται.

Σοροκάμπα· π. τῆς βραζιλιανῆς πολιτείας Σἳᾶο-Πάουλο Μέγα γεωργικὸν κέντρον, σημαντικὸν ἐμπόριον. Κάτ. 15000.

Σόρρ· κώμη τῆς αὐστρ. Βοημίας, παρὰ τὴν Σάᾶοβαν, ὅπου τὸ 1745 οἱ Πρῶσοι ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακούς.

Σορρέντο· π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῷ πρτὲ βασιλείῳ τῆς Νεαπόλεως. Ἀρχιεπισκοπή, θαυμάσια περίχωρα, λαμπρὸν κλῖμα. Εἶνε πατρὶς τοῦ Τάσσου Κάτ. 8,500.

Σόσβα· παραπότ. τοῦ Λόβτζα (Ἀσιατ-Ρωσίκ), καταρρέων ἐκ τῶν Οὐραλίων. Μῆκ. 350 χλμ.

Σόσβα· παραπότ. τοῦ σιβηρικοῦ ποτ Ὄβι. Μῆκ. 650 χλμ.

Σοσπέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐπιθαλάσσιαι-Ἄλπεις. Κάτ. 3710.

Σότο (Φερνάνδος δέ-)· συνοδοιπόρος τοῦ Πιζάρρου καὶ συμπολεμιστὴς ἐν Περουβίᾳ. Ἀπέθανε τὸ 1542.

Σοτς'ε)βίλλ-Λὲ-Ρουέν· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνας. Κλωστήρια, βαμβακουργεῖα, χημικὰ εἴδη. Κάτ. 16,000.

Σοῦ· δύο ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὤμπ, ὁ μὲν χυνόμενος εἰς τὸν Ὀρμπιὲ ὁ δὲ εἰς τὸν Ὦδ.

Σοῦ =Su-· ὅτα δὲν περιέχονται ἐνταῦθα· ὅρα ἐν τῇ γραφῇ **Σύ**.

Σουαβία· ἡ χώρα τῶν ἀρχ. Σουαβῶν, τμῆμα περίπου τῆς σημερινῆς Βαυαρίας. Ἀπετέλεσε βραδύτερον Δουκᾶτον διοικηθὲν ὑπὸ τῶν Χοχενσταουφφεν ἀπὸ 1080—1268.

Σουάγελα· ἀρχ,πολ. τῆς Καρίας, ἔνθα ἦτο ὁ τάφος τοῦΚαρός, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὄνομα, διότι οἱ Κάρες σοῦαν λέγουσι τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα.

Σουάϊν ἢ Σβδϊν· εἷς τῶν τριῶν βραχιόνων· δι' ὧν ὁ Ὄδερ ἐκβάλλει εἰς τὴν Βαλτικήν· χωρίζει τὴν νῆσον Οὔσεδομ ἀπὸ τῆς Οὐάλλιν, ἔχει πλάτος 15 χλμ.

Σουάϊν· (Κάρολος), ὁ ἐπιλεγόμενος «ποιητὴς τοῦ Μάντσεστερ», 1803—1874, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον χαράκτης, εἶτα δ' ἔγραψεν ἐν τῷ «Ταμείῳ» δημοτικώτατα ποιήματα, ἅπερ συνήχθησαν εἰς πολλὰς συλλογάς, «ΠοιητικὰΚεφάλαια», «Ποιητικὰ Δοκίμια», «Ποιήσεις καὶ ᾠδαὶ» κλπ.

Σουακίμ· πολίχνη τῆς αἰγυπτιακῆς Νουβίας πρὸς τὸ ΝΔ τῆς Ντζέδδας, κειμένη ἐν μέρει ἐπὶ νήσου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Ἀξιόλογον ἐμπόριον. Κάτ. 9000 ὧν ἀρκετοὶ Ἕλληνες.

Σουάρ· γάλλος δημοσιογράφος, 1732—1817, κριτικὸς καὶ ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας, μεταφράσας τὸν Κοὺκ καὶ τὸν Ρόμπερτσων.

Σουάρες (Φραγκίσκος)· σοφὸς ἱσπανὸς θεολόγος, ἰησουίτης, 1548—1617, διακριθεὶς ὡς καθηγητής, μεγάλως δ' ἐκτιμώμενος ὑπὸ τοῦ Βοσσουέ.

Σουβάλα (Ἄνω καὶ Κάτω)·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

διπλοῦς οἰκισμὸς τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Παρνασσίδος (Φωκίς), 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γραβιᾶς. Κάτ. 1135.

Σουβάλα· χ. τοῦ δήμου Κρεμαστῆς-Λαρίσης τῆς Φθιώτιδος, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Γαρδίκι. Κάτ. 139.

Σούβαρδο· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μανωλάδας. Κάτ: 255.

Σούβαρδο· χωρίδιον τοῦ δήμου Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 1 1)2 ὥρ. Κάτ: 177.

Σουβάρωφφ (κόμης Δέ-)· διάσημος Ρῶσος στρατηγός, 1730—1800, διαπρέψας εἰς τὸν Ἑπταετῆ πόλεμον καὶ ἐναντίον τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Πολωνίας. Ὡς ἀρχηγὸς τοῦ εἰς Ἰταλίαν ἐκπεμφθέντος τὸ 1799. ρωσ. στρατοῦ κατὰ τῶν Γάλλων εἰσήλασε μέχρι Ζυρίχης τῆς Ἑλβετίας, ὅπου ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Μασσένα. Ἀπέθ. ἐν δυσμενείᾳ 15 ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Πετρούπολιν ἐπιστροφήν του.

Σουβέστρ (Ἀιμίλιος) γάλλος φιλόλογος καὶ μυθιστοριογράφος, 1806-1854.

Σουβίνι· παραπότ. τοῦ γαλλ. πατ. Δορδόνι. Μῆκ. 25 χλμ.

Σουβινύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀλλιέ. Κοιτὶς τοῦ οἴκου Βουρβών, ὅπου, ἐν τῇ μητροπόλει, διατηροῦνται οἱ τάφοι τῶν ποτὲ δουκῶν. Κάτ. 3,400.

Σουγγάρι· παραπότ. τοῦ Ἀμοὺρ ἐν Μαντζουρίᾳ (ΒΑ Σινική). Μῆκ. 1,000 χλμ.

Σουδάν=Σουλτάν· τίτλος ὃν ἔδιδον κατὰ τὸν μεσαίωνα εἴς τινας μωαμεθανοὺς ἡγεμόνας καὶ ἰδίως εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς Αἰγύπτου.

Σουδὰν ἢ Νιγριτία· μεγίστη χώρα τῆς Βορ. καὶ Κεντρ. Ἀφρικῆς ἀρχομένη ἐκ τῶν τελευταίων πρὸς Ν ἀμμογλώσσων τῆς Σαχάρας, κ'ἐκ τῶν ΝΔ τῆς Νουβίας παρεκτάσεων καὶ διήκουσα μέχρι Γουϊνέας πρὸς Ν καὶ Σενεγαμβίας πρὸς Δ. Ἡ χώρα, πεδινὴ τὸ πλεῖστον, πολύλιμνος καὶ πολυπόταμος, μὲ κλῖμα ἐκτάκτως θερμὸν καὶ πολλαχοῦ ὑγρότατον, οἰκεῖται ὑπὸ ἰθαγενῶν νηγριτικῶν φυλῶν καὶ Ἀράβων (οἱ Δερβίσαι), περικλείει δὲ μέγαν ἀριθμὸν βασιλείων ὧν κυριώτερα τὰ: Οὐαδάϊ, Μπαγγουίρμι, Μπορνοῦ, Σοκότο, Ἀδαμαούα, Γκουανδοῦ, Μασσίνα, Σεγγοῦ (βλ. λ). Δύο κυρίως εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις ἐπεξέτειναν ἐδῶ τὰ ὅρια τῆς ἐπιρροῆς των ἐπ' ἐσχάτων (1899) ἡ Ἀγγλία ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἡ Γαλλία ἐκ Σενεγαλης. Διαιρεῖται εἰς Αἰγυπτιακὸν (16,000,000 κατ.), Κεντρικὸν (12,000,000 κατ.) καὶ Δυτικὸν Σουδὰν (9—10,000,000 κατ). Ἡ ὁλικὴ ἔκτασις τῶν χωρῶν, ἃς ὀνομάζομεν περιληπτικῶς Σουδὰν δύναται κατὰ προσέγγισιν νὰ ὑπολογισθῇ εἰς 8,000,000 τετρ.χλμ. (τὰ 4)5 τῆς Εὐρώπης).

Σουδενά (Ἅγιος-Βασίλειος)· πρωτ. τοῦ δήμου Σουδενῶν τῶν Καλαβρύτων. Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 742. Ἀπέχει τῶν Καλαβρύτων 1 1)2 ὥρ.

Σουδενά (Ἄνω καὶ Κάτω)· διπλοῦς οἰκισμὸς τῶν ἠπειρωτικῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ζαγοροχωρίων (κάτ: 1,000), πατρὶς τοῦ Νεοφύτου Δούκα.

Σουδενέϊκα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, ἀποικισμὸς ἐκ κατοίκων τῶν Σουδενῶν (Καλάβρυτα) ἐγκαταστάντων ἐδῶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν σταφίδων. Κάτ. 184.

Σουδενῶν δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Καλαβρύτων, νομὸς Ἀχαΐας πρωτ. Σουδενὰ ἢ Ἅγιος Βασίλειος· χ. Δούνιτζα, Σιγουνι, Σουδενά ἢ Θεοτόκας, Χαμάκου, Χαρακτικοῦ. Κάτ: 2,127.

Σουδήτια (Σουδέτεν)· ὀρεοσειρὰ τῆς Γερμανίας ἐκτεινομένηἐπὶ 600 χλμ. μεταξὺ Καρπαθίων καὶ Ἔλβα. Ὑψουσαι κορυφαί. Σχνέε-Κόππ (1601 μ.), Ἀλτβάτερ (1490 μ.), Σχνέε-Βεργ (1424 μ.), Χόχσχαρ (1341 μ.) καὶ Τάφελφιχτ (1124 μ.).

Σουὲζ (Διῶρυξ καὶΠόλις)· ἡ διῶρυξ αὕτη ἀρχομένη παρὰ τὸ Πόρτ-Σαΐδ καὶ καταλήγουσα (Ἐρυθρὰ) εἰς τὸ Σουὲζ ἔχει ὁλικὸν μῆκος 162 χλμ. Διευκολύνεται ὑπὸ τῶν ἐν τῷ μεταξὺ λιμνῶν (Μενζαλέχ, Ἰσμαΐλίας) τὸ πλάτος της ποικίλει ἀπὸ 58—100 μ. Διαπλέεται ὑπὸ τῶν μεγαλειτέρων σκαφῶν, βάθος ἔχουσα 8 μ. Πλέον τῶν 30000 ἐργατῶν εἰργάσθησαν διὰ τὴν διώρυξίν της, αἱ δὲ δι' αὐτὴν δαπάναι ἀνῆλθον εἰς 450,000,000 φράγκα. Χάρις αὐτῇ ἡ ἀπὸ Βορδῶ μέχρι Βομβάης τέως ἀπόστασις τῶν 5650 λευγῶν,(διὰ τοῦ περίπλου τῆς Ἀφρικῆς) περιωρίσθη εἰς 2800 λεύγας. Τὸ ἔργον ἔφερεν εἰς πέρας (1859—1869) ὁ μέγας γάλλος μηχανικὸς Λεσσέψ.— Ἡ δὲ πόλις **Σουὲζ** κειμένη εἰς τὴνΑ ἀκτὴν τῆς εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἐξόδου τῆς διώρυχος, ἐπὶ τοῦ ὁμων. κόλπου ἔχει ἀκμ. ἐμπόριον διαμετακομήσεως μετὰ τῆς Ἀραβίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν καὶ 22,000 κατ. ὧν πολλοὶ ἕλληνες.

Σουένων· ὄνομα τριῶν βασιλέων τῆς Δανίας, ὧν ὁ **Α'** (985—1014) κατέστησε φόρου ὑποτελῆ του τὴν Ἀγγλίαν, — ὁ **Β'**, ἔγγονος τοῦ προηγ. (1047—74) ἠττήθη ὑπὸ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, — ὁ δὲ **Γ'** (1147—57) ἐδολοφόνησε Κανοὺτ τὸν Ε', ἐξεθρονίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Βαλδεμὰρ καὶ ἀπώλετο φεύγων.

Σουετώνιος (Κ.-Σ.-Τρανκουίλλος)· γεννηθεὶς τὸ 70, δικηγόρος, εἶτα δὲ γραμματεὺς τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ὑπὸ δυσμένειαν τὸ 121. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων του ἔργων περιεσώθησαν οἱ «Βίοι τῶν 12 Καισάρων».

Σουετώνιος (Παυλῖνος)· πραίτωρ τὸ 37, ὑπέταξε τοὺς Μαυριτανούς. Ὕπατος τὸ 50, ἀπεστάλη εἰς Βρεταννίαν ὅπου ἔσχε μεγάλας ἐπιτυχίας. Στρατηγὸς τοῦ Ὄθωνος ἠττήθη ἐν Βεδριάκ.

Σουὶζ (Ἐρριέττα δὲ-Κολινύ, κόμησσα Δὲ-Λά-)· θυγ. τοῦ Γασπὰρ δὲ-Κολινύ, 1618—1673, ἧς ἡ οἰκία ὑπῆρξεν ἀντίζηλος τῆς Κας δὲ-Σεβινέ. Ἦτο γυνὴ ἐκπάγλου καλλονῆς καὶ ἔγραψε ποιήματα καταστήσαντα αὐτὴν διάσημον.

Σουὶζ (Δά-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Κάτ: 2,450.

Σουζὰ (Κα δέ-)· Γαλλὶς μυθιστοριογράφος, 1760-1836.

Σουζάνν (Σαίντ-)· πρωτ. δήμου

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαγιάνς. Κάτ: 1,100.

Σουζάνν (Σ α (ν τ-· πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. (ἀφρικανικῆς) νήσου τῆς Ἑνώσεως. Κάτ: 9,500.

Σοῦζε· κωμόπ. τοῦ ἰταλ. Πεδεμοντίου, ἐπισκοπή. Κεῖται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Α πρανοῦς τῶν Ἄλπεων (Κένισον) Πράσινα μάρμαρα. Κάτ: 5,000.

Σούηβοι· λαὸς Γερμανικὸς ἀρχαιότατος καὶ πολυπληθὴς ἀβεβαίων οἰκήσεων. Ἐν τέλει περιωρίσθη πέραν τοῦ Δουνάβεως πρὸς τὰ ἀνατολικά.

Σουηδία· βασίλειον τῆς Β. Εὐρώτης σχηματίζον ἓν κράτος μετὰ τῆς Νορβηγίας. Ἔκτ. 450,574 τετρ. χλμ. Κάτ: 5,000,000, ἐξ ὧν 6,700 Λάπωνες. Διαιρεῖται εἰς 24 ἐπαρχίας. Μία μακρὰ ὀροσειρά, αἱ Σκανδυναυϊκαὶ Ἄλπεις, τὴν χωρίζουν ἀπὸ τὴν Νορβηγίαν. Ποταμοὶ ἄπειροι, λίμναι πολλαί ὧν μεγίστη ἡ Βένερν (5,000 τετρ. χλμ.) καὶ ἡ Βέττερ (1,800 τετρ. χλμ.). Κλῖμα ψυχρὸν ἀλλ' ὑγιεινόν· ἔδαφος ἄγονον κατὰ τὸ πλεῖστον. Προϊόντα, ξυλεία. ζῶα, δημητριακὰ ἄφθονα, σίδηρος κλπ. Παιδεία μεγίστη, 2 Πανεπιστήμια, 100 ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια καὶ ἄπειρα κατώτερα. Ἐμπόριον ἀκμαῖον, βιομηχανία μεγίστη, συγκοινωνία ἐπίσης μὲ διώρυχας 475 χλμ. σιδηροδρ. 6,500 χλμ. καὶ τηλεγρ. 8,700 χλμ. Ἐμπορικὸν ναυτικὸν 4,370 πλοῖα. Στρατὸς 150,000. Στόλος 44 ἀτμόπλοια καὶ 97 ἄλλα πλοῖα μὲ 383 τηλεβόλα. Πρωτ. Στοκχόλμη.

Σούθαμπτον· π. καὶ ἐμπορικὸς λιμὴν σημαντικώτατος εἰς τὰς Ν ἀκτὰς τῆς ἀγγλικῆς κομητ. Χάμψχαϊρ, ἐπὶ τῆς Μάγχης, εἰς τὸ βάθος στομαποτάμου ἀντικρὺ τῆς νήσου Οὐάϊτ, ὁπόθεν ἀποπλέουν τὰ ὑπερατφάντεια σκάφη, ἀποτελῶν οἱονεὶ τὸν προλιμένα τοῦ Λονδίνου. Κάτ. 65,000.

Σούθερλαινδ· κομητεία τῆς Βορ. Σκωτίας. Ἔδαφος βουνώδες. ἀκμ. κτηνοτροφία καὶ ἁλιεία. Κάτ. 26,000. Πρωτ. Δ ό ρ ρ ο χ.

Σούθουαρκ· ἓν τῶν βιομηχανικωτάτων προαστείων τοῦ Λονδίνου. Κάτ. 85,000.

Σουΐδας· ὁ παρὰ Στράβωνι, ἱστοριογράφος συγγράψας ἱστορίαν τῆς Θεσσαλίας.

Σουΐδας· ἕλλην γραμματικὸς, ἀγνώστου πατρίδος καὶ ἐποχῆς, πιθανῶς τῆς Ι' ἢ ΙΑ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, γράψας Λεξικὸν ἑλληνικῶν ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν, ἰδίως ἐκ σχολιαστῶν καὶ γραμματικῶν ἐρανισθέν.

Σουϊλλιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λότ. Ὁπλοποιεῖα. Κάτ. 3,700.

Σουϊλλύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μέζ. Κάτ: 710.

Σουϊτλάρ ἢ **Σουϊκλῆ**· χ. τοῦ δήμου Φακίου τῆς Λαρίσης, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Νεμπεγλέρ. Κάτ. 92.

Σουΐφτ (Ἰ ω ν ν ά θ α ν)· συγγραφεύς, Ἐγεν. τὸ 1667 ἐν Δουβλίνῳ ἐκ γονέων Ἄγγλων· μετὰ τὰς ταραχὰς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1688 μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ἐγένετο δὲ γραμματεὺς τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμ Τέμπλε, 1689-1694, εἶτα 1696-1699, γενόμενος κληρικὸς ὑπηρέτησεν ὡς πνευ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ματικὸς τὸν λόρδον Βερκέλεϋ, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ γείνῃ ἐπίσκοπος. Τόρης ὡς πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ διότι οἱ Οὐίγοι ἀπεστέρησαν αὐτὸν τῆς περιουσίας του, ἔγραψε κατ' αὐτῶν σφοδρότατα ἄρθρα ἐν τῷ τύπῳ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγένετο ἔμπιστος τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου τῆς βασιλίσσης Ἄννης, μέχρι δὲ τοῦ 1713 ἀπήλαυεν ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης. Ὁ θάνατος ὅμως τῆς βασιλίσσης ἐτερμάτισε καὶ τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ στάδιον, ὅτε καὶ ἐπανελθὼν εἰς Φλανδίαν ἀπέθανεν ἐν ἐνδείᾳ 1745. Ἔσχε δὲ πολὺ παραδόξους σχέσεις μετὰ δύο γυναικῶν, αἵτινες ἀμφότεραι σφοδρότατα ἠρῶντο αὐτοῦ. Τὴν μίαν τούτων Στέλλαν (Ἐστερ Ντζόνσον) συνεζεύχθη ἴσως τὸ 1716, διετήρησεν ὅμως ἀδελφικὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις, ἡ δὲ ἑτέρα Ἐσθὴρ Βάγχομριγχ, ἣν καλεῖ Βανέσσαν ἐν ταῖς συγγραφαῖς του ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως νομίζουσα προτιμωμένην τὴν ἀντίζηλον αὐτῆς. Ὑπῆρξε πολυγραφώτατος συγγραφεύς. Πλὴν πολλῶν ἄλλων ἀξιοσημειώτων πολιτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἔργων του καὶ τῶν δημοσιογραφικῶν ἄρθρων του, ἔγραψε τὸ ὑμωριστικώτατον ἔργον «Τὰ ταξείδια τοῦ Γκιούλλιβερ» ἐν ᾧ σατυρίζει εὐφυέστατα τὰς κοινωνικὰς πλάνας καὶ τὴν σχολαστικότητα τῶν σοφῶν.

Σουκάχρα(ς)· πολίχνη τῆς ἀλγερινῆς ἐπαρχ. Κωνσταντίνης. Κάτ. 8,100.

Σουκιδάκα (Σ ο υ κ ι σ ά κ α) ἢ **Σαρκὰς** ἢ **Σούκρη** (λεγομένη ἄλλοτε καὶ **Λὰ-Πλάτα**=ὁ Ἄργυρος διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα ἀργύρου) πρωτ. τῆς Βολιβίας καὶ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας. Ἡ Σ. ἐκτίσθη τὸ 1538 ὑπὸ τοῦ Πιζάρου, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἰνδικῆς τινος πόλεως. Τὸ 1825 ἀνεκηρύχθη ἐν αὐτῇ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Βολιβίας. Ἔχει ἀρχιεπισκοπήν, πανεπιστήμιον, ὡραῖον μητροπολιτικὸν ναὸν καὶ 25,000 κατ.

Σούκρ(η)· τὸ νεώτερον ὄνομα τῆς πρωτ. τῆς Βολιβίας Σ ο υ κ ι σ ά κ α ς ἢ Χ ο υ κ ι σ ά κ α ς (βλ. λ.).

Σοῦκρε (Ἰ ω σ ὴ φ)· εἷς τῶν διασημοτάτων στρατηγῶν τοῦ Βολίβαρ, ἐκ Βενεζουέλας, 1793—1830. Κατενίκησε τοὺς Ἱσπανοὺς ἐν Πλάτᾳ τὸ 1820, ἐν Γουαγιακὶλ καὶ ἐν Πιχίγγᾳ τὸ 1821 καὶ ἐν Ἀγιακοῦχο τὸ 1824. Τὸ 1825 ἐγένετο πρόεδρος τῆς Βολιβιανῆς δημοκρατίας, παρῃτήθη δὲ τὸ 1828 καὶ ἐδολοφονήθη τὸ 1830. Πρὸς τιμήν του ὠνομάσθη Σ ο ύ κ ρ η ἡ πρωτ. τοῦ κράτους.

Σουλαίν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὤμπ. Κάτ. 700.

Σουλάν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Βερστώδ, ἐν τῷ νομῷ Καντάλ. Μῆκ. 25 χλμ.

Σούλαρη· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λεοντάρι. Κάτ. 244.

Σουλαρύ (Ἰ ω σ ὴ φ-Μ α ρ ί)· γάλλος ποιητής, γεννηθεὶς ἐν Λυὼν τὸ 1815.

Σουλέϊκα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Πατρέων, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Πάτρας.

Σουλεϊμάναγα· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεχαινά. Κάτ. 929.

Σουλεμές· χ. τοῦ δήμου Φακίου τῆς Λαρίσης, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Νεμπεγλέρ. Κάτ. 256.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σουλέμπεη· χ. τοῦ δήμου Ἐλατείας τῆς Λοκρίδος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δραχμάνι Κάτ. 206.

Σουλές· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος, 17 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λοιδωρικίου. Κάτ. 358.

Σουλέτσ(ι)· χ. τοῦ δήμου Κρανωῶνος τῆς Λαρίσης, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τσορμακλῆ. Κάτ. 376.

Σουληνάρι· ποιμενικαὶ ἀγροικίαι ὅπου παραχειμάζουν βοσκοί, 2 3)4 ὥρ ἀπὸ Τολὸ τοῦ δήμου Μηνώας τῆς Ἀργολίδος.

Σουληνάρι· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Κουτουμουλᾶ. Κάτ. 215.

Σουληνάρι· χ. τοῦ δήμου Κορίνθου, ἧς ἀπέχει 3 ὥρ.10′ Κάτ.140.

Σουληνάρι· χ. τοῦ δήμου Βουρφράδος τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ Χαντζῆ. Κάτ. 582 μετὰ τοῦ ἐγγὺς οἰκισμοῦ Π α λ η ο μ η λ ι ώ τ η.

Σουλι· χ. τῆς τουρκικῆς Ἠπείρου περίφημον διὰ τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν κατοίκων του, λυσσωδῶς παλαισάντων κατὰ τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ ἀπὸ τοῦ 1788 μέχρι τοῦ 1803 κυρίως, πατρὶς δὲ τῶν Μποτσαραίων, Τζαβελλαίων κλ., ἐκτισμένη ἐπὶ ἀγρίου βράχου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος.

Σούλι· θέσις τοῦ δήμου Τρινάσου τῆς Λακεδαίμονος, 1 ὥρ.10′ ἀπὸ Σκάλας.

Σούλι· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Δελήμ. παλη. Κάτ. 195.

Σούλι· χ. τοῦ δήμου Πατρέων τῆς Ἀχαΐας, 2 ὥρ. 10′ ἀπὸ Πάτρας. Κάτ. 466.

Σούλι· χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Κιάτου. Κάτ. 471.

Σούλι· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς Ἀρκαδίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἴσαρι. Κάτ: 99.

Σούλι (Ἄ ν ω)· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Βρανᾶ. Κάτ: 108.

Σούλι (Κ ά τ ω)· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μαραθῶνος, οὗ ἀπέχει 1 ὥρ. Κάτ: 29.

Σουλιά· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 20.

Σουλιὲ (Φ ρ ε ι δ ε ρ ῖ κ ο ς)· γάλλος συγγραφεύς, 1800—1847, διεκρίθη εἴς τε τὸ δρᾶμα καὶ τὸ μυθιστόρημα διὰ τὴν γλυκύτητα τῆς ἐκφράσεώς του καὶ τὸ ἔντεχνον τῆς πλοκῆς.

Σουλιμᾶς· πρωτ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Κυπαρισσίας. Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,233.

Σουλινᾶ· τὸ μεσαῖον ἐκ τῶν 3 κυρίων στομίων τοῦ Δουνάβεως εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, μεταξὺ Κιλίας καὶ Ἁγ-Γεωργίου.—Πόλις ὁμών. παρὰ τὸ στόμιον τοῦτο ἀσκοῦσα ἀξιόλογον ἐμπόρ. Κάτ: 10,000 κατὰ τὸ 1)3 ἕλληνες. Τὸ στόμιον Σ ο υ λ. διαπλέουσιν ἐτησίως περὶ τὰ δωδεκακισχίλια πλοῖα.

Σούλλ· παραπότ. τοῦ Σηκουάνα ἐν τῷ κάτω ροῦ του. Μῆκ: 45 χλμ.

Σουλλὶ (Μ α υ ρ ί κ ι ο ς δὲ-)· ἐπίσκοπος τῶν Παρισίων ἀπὸ 1160—1196, ὁ ἀνοικοδομήσας τὸ 1163 τὸν ναὸν τῆς Παναγίας.

Σουλλὶ (Μ α ξ ι μ ι λ ι α ν ὸ ς δὲ Β ε θ ο ύ ν, βαρὼν δὲ-Ρ ο σ ν ύ, δοὺξ δέ-)· καλβινιστής, ὑπουργὸς καὶ φίλος Ἑρρίκου τοῦ Δ′, 1561—1641. Προύστάτευσε τὴν γεωργίαν, ἐδενδρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη
ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

φύτευσε τὰς ὁδούς, εἰσήγαγεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν μεταξοσκωληκοτροφίαν, κατέστησεν ἐλεύθερον τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν, κατεσκεύασε τὰς πρώτας διώρυχας καὶ ἀφῆκε πολύτιμα τῆς ἐποχῆς του ἀπομνημονεύματα.

Σουλλὺ-Σὺρ-Λοάρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ· πύργος καὶ ἀνδριὰς τοῦ Σουλλύ. Κάτ: 2,700.

Σουλοάζ· χειμαρροπόταμος τῶν Ἄλπεων τῆς Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὸν Δράκ. Μῆκ. 30 χλμ.

Σούλου· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 196.

Σουλοῦ Νῆσοι· ἀρχιπέλαγος τῆς Μαλαισίας εἰς τὰ Β τῆς θαλάσσης τῆς Κελέβης, μεταξὺ Βορνέο καὶ Μινδανάο (Φιλιππῖναι). Κυριωτέρα τούτων εἶνε ἡ Σουλοῦ ἀφ' ἧς ἡ ὁμών πρωτ. Παρουσιάζουν πολλὰς βραχώσεις κοραλλιογενεῖς. Κάτ. 100, 000. Οἱ τέως κτήτορές των Ἱσπανοί, τὰς ὀνομάζουν Χόλο.

Σουλούκ· νέγρος πρόεδρος τῆς Λἴτιανῆς δημοκρατίας (Ἀντίλλαι) ὅστις, τὸ 1849, ἀνεκηύχθη αὐτοκράτωρ ὑπὸ τὸ ὄνομα Φαυστῖνος Α', ἀλλὰ κατέστη γελοῖος καὶ μισητὸς συνεπείᾳ τῶν κωμικοτήτων καὶ τῶν ὠμοτήτων του, ἐξεθρονίσθη δὲ τὸ 1859 ὑπὸ τοῦ Γεφφράρ καὶ ἀπεσύρθη εἰς Ζαμάϊκαν ὅπου ἀπέθ. τὸ 1867.

Σουλπίκιος (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Βουργῶν ἀπὸ 624—644, ἐλεονόμος Κλοταρίου τοῦ Β'.

Σουλπίκιος-Σεβῆρος, ὁ Ἀκυιτανός· ἐκκλησιαστ. συγγρ. 363-406, ὁ ἐπονομασθεὶς Χριστιανὸς—Σαλλούστιος, συγγραφεὺς Διαλόγων, Ἱστορίας τοῦ Ἁγίου-Μαρτίνου καὶ Ἱερᾶς Ἱστορίας μέχρι τοῦ 400.

Σουλπὶς-Λὲ-Σιὰμ (Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ. Κάτ. 1200.

Σουλπὶς-Λὲ-Φέγι (Σαὶν)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Βιέννης. Κάτ. 2,120.

Σουλπὶς-Λωριὲρ (Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Βιέννης. Κάτ. 1,380.

Σοὺλτ· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1769—1852, δοὺξ τῆς Δαλματίας, υἱὸς γεωργοῦ, ἀναδειχθεὶς ἐξ ἁπλοῦ στρατιώτου. Διεκρίθη ἐν Ζυρίχῃ, Αὐστερλιτς, Ἰέννᾳ, Ἱσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ. Ἦν ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου ἐν Βατερλῶ, δὶς δὲ διετέλεσεν ὑπουργὸς καὶ πρωθυπουργὸς εἶτα ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου.

Σουλτανιὲ-Καλεσσί· ὠχυρωμένη π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὴν εἴσοδον τῶν Δαρδανελλίων. Κάτ. 14, 000.

Σούλτζ· πολίχνη τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης. Κάτ. 5,000.

Σούλτζ-Λὲ-Μπαίν· κώμη τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης· σοδιοῦχοι μεταλλικαὶ ψυχροπηγαὶ 16ο. Κάτ. 1350.

Σούλτζματτ· κωμόπ. τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης, ψυχροπηγαὶ μεταλλικαὶ μεσταὶ ἀνθρακικοῦ ὀξέως, 12ο, 1'. Κάτ. 3,000.

Σούλτζμπαχ· κώμη τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης· ψυχροπηγαὶ μεταλλικαί. Κάτ. 1,500.

Σούλτζ-σοὺ-Φορέ· κώμη τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης. Ἁλατώδης πηγή. Κάτ. 1,800.

Σουμάτρα· νῆσος μεγίστη τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Β 'Ωκεανίας, μία ἐκ τῶν Μαλαϊκῶν νήσων τῆς Σόνδης. Ἄφθονος παραγωγὴ ὀρυζίου, καφέ, πεπέρεως, καπνοῦ, μέγιστα δάση καὶ ἄπειρα ζῷα. Τὰ 4)5 αὐτῆς τὰ κατέχουν οἱ Ὁλλανδοί. Σπουδαιοτέρα πόλις ἡ Παλεμβάγγ μὲ 35,000 κατ. Εἶνε ἡ δυτικωτάτη τῶν Μαλαισιανῶν νήσων ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ ΝΑ πρὸς τὸ ΒΔ ἐπὶ μῆκος 1600 χλμ. καὶ πλάτος 300 χλμ. Ἔκτ. 470,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 6,500,000. Τῆς Ἰάβας τὴν χωρίζει ὁ πορθμὸς τῆς Σόνδης, ὁ δὲ τῆς Βάνκας ἀπὸ τῆς φερων. νήσου καὶ ὁ τῆς Μαλάκκας ἀπὸ τῆς ὁμων. ἰνδοσινικῆς χερσονήσου(880 χλμ. μῆκ ἐπὶ 40—300 χλμ. πλάτους). Διατέμνεται ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ. Εἰς τὰ ΝΔ ὑψοῦνται τὰ ὄρη Ὄφὶρ μὲ κυρίας κορυφάς: Λοῦσε (3,352 μ.), Μεράπι (2917 μ.), Ὄφὶρ (2917 μ.), Σίγγ-Ἀλάγγ (3,086 μ.), Κορίντζ (3,736 μ.), Δέμπο (3200 μ.), Ἀκταὶ χθαμαλαὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἀνθυγιειναί. Συχνοὶ σεισμοὶ καταστρεπτικοί. Κτήσεις τῶν Ὁλλανδῶν εἶνε αἱ προεδρεῖαι Παδάγγ, Παλεμβάγγ, Λαμπόγγ, Βενκοῦλεν, Ρίο καὶ Ἀϋερβαγγὶς μὲ 300,000 κατ. Εἰς τὰ ΒΔ ἐκτείνεται τὸ ἰσχυρὸν ἀνεξάρτητον κράτος Ἀτσίν. Οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων της εἶνε Μαλαῖοι.

Σουμβάουα· μία τῶν νήσων τῆς Σόνδης (Ἰνδονησία), μεταξὺ Ἰάβας καὶ Φλωρίδος. Μῆκ. 280 χλμ., πλάτος 100 χλμ. Ὡραῖοι ἵπποι. Κάτ. 85,000. Ἐν τῷ κέντρῳ λίμνη συγκοινωνοῦσα ἑκατέρωθεν μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ διαιροῦσα οὕτω τὴν νῆσον εἰς δύο μέρη. Ἐνεργὰ ἡφαίστεια ὧν σημαντικώτερον ἡ Ταμπορα. Περιέχει πολλὰ μικρὰ κράτη: Μπίμα, Σουμβάουα, Ταμπόρα. Ψήγματα χρυσοῦ, σίδηρος καὶ χαλκός. Ἡ Μπίμα εἶνε ὑποτελὴς εἰς τοὺς Ὁλλανδοὺς καὶ ὅλη δὲ ἡ νῆσος ὑπὸ τὴν ὁλλανδικὴν διατελεῖ ἐπιρροήν.

Σουμβάουα-Τίμωρ· ἀρχιπέλαγος τῆς Μαλαισίας ἐν τῇ θαλάσσῃ τῆς Σόνδης καὶ τῶν Μολούκων, πρὸς Α τῆς Ἰάβας. Σύγκειται ἐκ τῶν νήσων Σουμβάουας (βλ. λ.) Σούμπαο, Φλωρίδος, Σόλορ, Σαμπρᾶς καὶ Τίμωρ, τῶν πλείστων ὁλλανδικῶν.

Σουμὲ (Ἀλέξανδρος) γάλλος ποιητής, 1788—1845, γνωστὸς κυρίως ἐκ τῶν τραγῳδιῶν του (Κλυτεμνήστρα, Σαοὺλ κλπ.).

Σουμερού· χ. τοῦ δήμου Τετραφυλίας τῆς Ἄρτης, 1 ὥρ. ἀπὸ Μπότι. Κάτ: 376.

Σούμπαλη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Λίπειας τῆς Μεσσηνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Λογγᾶ. Κάτ: 99.

Σουμπασαρίϊκα· θέσις καὶ ἀγροικίαι τοῦ δήμου Λακκιωτῶν τῆς νήσου Παξοί. 1 ὥρ. ἀπὸ Λάκκας.

Σούμπασή-Κιοϊ· χ. τοῦ δήμου Κρανῶνος τῆς Λαρίσης 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τσορμακλῆ. Κάτ. 231.

Σουμπίζ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σαρὰντ (Κάτω). Ὕδατα μεταλλικὰ σοδιοῦχα καὶ σιδηροῦχα.

Σουμπίζ· κλάδος τοῦ γαλλ. οἴκου Ρο'ὰν, ἐν ᾧ διεκρίθησαν: ὁ Βενιαμὶν (1589—1641), ὑπέρμαχος τοῦ προτεσταντισμοῦ, ὁ Κάρολος (1715—1787), ὑπουργός, πατρίκιος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ στρατάρχης, εὐνοούμενος Λουδοβ. ΙΕ', τῆς Κας Παμπαδοὺρ καὶ τῆς Κας Δυβαρρύ, ἡττηθεὶς τὸ 1757 ὑπὸ τοῦ Μεγ-Φρειδερίκου. — Ὁ Ἀρμάνδος (1717—1756), ἀδελφὸς τοῦ προηγ., διάσημος κληρικὸς καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημίας.

Σοῦμυ· π. τῆς ρωσ. διοικήσεως Χαρκώφ, ἐπὶ τοῦ Στόλ. Κάτ. 15,000.

Σούνδ, ἤτοι σκανδιναυιστὶ «Πορθμὸς» θαλάσσιος βραχίων χωρίζων τὴν δανικὴν νῆσον Σέλανδ ἀπὸ τῆς Σουηδίας καὶ δι' οὗ συγκοινωνεῖ ὁ Κάττεγατ μετὰ τῆς Βαλτικῆς. Τὸ ἐλάχιστον πλάτος του εἶνε 4 χλμ. μεταξὺ τοῦ δανικοῦ Χέλσιγγοερ καὶ τοῦ σουηδικοῦ Χέλσιγγβοργ.

Σούνδερλαινδ (Σπένσερ, κόμης δέ-)· 1620—1643. Φίλος Καρόλου Α', βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, πεσὼν εἰς τὴν μάχην τοῦ Νηούβαρυ.

Σούνδερλαινδ (Ρόβερτ-Σπένσερ)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1641 1702, ἄγγλος πολιτικός, ἐκπατρισθεὶς ἐπὶ Κρόμβελλ καὶ γενόμενος ὑπουργὸς ἐπὶ Καρόλου Β'.

Σούνδερλαινδ· λιμὴν τῆς ἀγγλ. κομητείας Δούρχαμ, εἰς τὸ στόμιον τοῦ Οὔηρ εἰς τὴν Βόρ-Θάλασσαν. Νεώρια, ἄριστα ναυπηγεῖα, ὑελουργεῖα, ἐμπόρ. γαιανθράκων καὶ σιδήρου. Κάτ: 125,000.

Σούνδσβάλλ· λιμὴν τῆς σουηδικῆς ἐπαρχ. Χέρναισανδ, ἐπὶ τοῦ Βοθνικοῦ κόλπου. Ναυπηγεῖα, μέγα ἐμπόριον ξυλείας οἰκοδομησίμου καὶ ναυπηγικῆς. Κάτ. 10,000.

Σούνιον· ἄκρωτ. τῆς Ἀττικῆς, σχηματίζον τὸ μεσημβρινώτατον αὐτῆς ἄκρον καὶ ἐκτεινόμενον ὑπὸ τοῦ Θορικοῦ μέχοι τοῦ Ἀναφλύστου.

Σούνιον· κώμη καὶ δῆμος τῆς ἐπαρχ. Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα βραδύτερον δὲ εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλήν.

Σούνιον· ἄκρωτ. εἰς τὰ βόρεια τῆς Πάρου.

Σούνι(ον)· θέσις μετά τινων ἀγροικιῶν καὶ φυλακείου παρὰ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ ὁμων. ἄκρωτ. τῆς Ἀττικῆς, 4 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κερατιᾶς καὶ 1 1)2 ἀπὸ Λαυρίου.

Σουννῖται· ἐκ τοῦ «σοῦνα»=«παράδοσις»· πᾶς Μωαμεθανὸς δεχόμενος τὴν παράδοσιν τὴν ἀναγνωρίζουσαν τρεῖς πρώτους νομίμους διαδόχους τοῦ Μωάμεθ: Ἀβοῦ-Βέκρ, Ὁμὰρ καὶ Ὀθμάν.—Οἱ Τοῦρκοι εἶνε «Σουννῖται», ἐν ᾧ οἱ Πέρσαι εἶνε «Σχιΐται» ἤτοι «δογματικοὶ» ὀπαδοὶ τοῦ Ἀλῆ.

Σούπα· χ. τοῦ δήμου Κιερίου τῆς Θετσαλικῆς Καρδίτσης, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Σοφάδες. Κάτ. 445.

Σουπλὴ· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῆς Λαρίσης, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Δουβλατάν. Κάτ. 17.

Σοῦρα· παρατότ. τοῦ ρωσ. ποτ. Βόλγα.

Σουραβάγια· λιμὴν τῆς ὁλλανδ. νήσου Ἰάβας (Ἰνδονησία) ἐπὶ τοῦ Κεδίρι. Ναύσταθμος, ναυπηγεῖα ἄριστα, μέγα ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον. Κάτ. 60,000.

Σουράτ· λιμὴν τοῦ ἀγγλ. Ἰνδοστάν, ἐν τῇ προεδρείᾳ Βομβάης, ἐπὶ τοῦ ποτ. Τάπτυ. Ἀκμ. ἐμπόριον· μεταξουργεῖα, ἰνδουργεῖα, καπνεργοστάσια, βάμβαξ. Κάτ. 75,000.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σουρδ(ε)βάλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης· χαλκοχυτήρια, χαρτοποιεῖα. Κάτ. 4,000.

Σουρδί(ς)-Φραγκίσκος Δ' Ἐσκουβλὼ δέ· 1570—1628, συγγενὴς τῆς Γαβριέλλης Δ' Ἐστρέ, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βορδὼ τὸ 1591 καὶ καρδινάλιος τὸ 1599.

Σουρδί(ς)-Ἑρρίκος Δ' Ἐσκουβλὼ δέ· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., ὃν διεδέξατο τὸ 1628 ἐν Βορδώ, γενικὸς εἶτα φροντιστὴς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ριζέλλης. Ἀπέθ. τὸ 1645.

Σουρδοάρ· παραπότ. τοῦ γαλ. ποτ. Δορδόνη. Μῆκ. 32 χλμ.

Σουρένας· στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῶν Πάρθων Ὀρόδου, ὅστις ἐδολοφόνησε τὸν Κράσσον μετὰ τὴν ἐν Κάρραις μάχην (53 π. Χ.).

Σούρη· χ. τοῦ δήμου Βάμου, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 185.

Σουρινάμ· ποτ. διαρρέων τὴν Γυάναν (Νότ.—Αμερικὴ) καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Μῆκ. 400 χλμ.

Σουρμελῆς (Γεώργιος)· εἷς ἐκ τῶν τελευταίων ἐπιζησάντων λειψάνων καὶ φιλοτιμοτέρων ἅμα ἀγωνιστῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας Ἑλλάδος καὶ Κρήτης, κυβερνήτης διατελέσας τοῦτολμηροὺς ἐνεργήσαντος εἰς Κρήτην πλόας μεταγωγικοῦ «Ἕνωσις», διαπρέψας κατὰ τὴν κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866 ἐπὶ τόλμῃ καὶ αὐταπαρνήσει. Ἀπέθανεν ἐν Μυκόνῳ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1898.

Σουρνιᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀνατολ-Πυρηναῖα. Κάτ. 730.

Σουροῦτδι· χ. τοῦ δήμου Βωμαίας τῆς Δωρίδος, 2 1)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀρτοτίνας. Κάτ. 443.

Σούρπη· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Πτελεατῶν τῆς Φθιώτιδος, 12 ὥρ. Α τῆς Λαμίας εἰς τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας· εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ. 1,466.

Σούρπη· χ. τοῦ δήμου Λεβαδέων τῆς Ἀττικῆς, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Λεβαδείας Κάτ. 169.

Σούρρεϋ· κομητ. τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὰ ΝΔ τοῦ Λονδίνου. Πρωτ. Γκοὺϊλδφορδ. Κάτ. 1,200,000.

Σοῦς· χώρα τοῦ Μαρόκου, ἐκτεινομένη ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πρανῶν τοῦ Ἄτλαντος· χώρα εὔφορος ἀλλὰ κακῶς καλλιεργημένη. Πρωτ. Ταρὰδάντ. Κάτ. 750,000.

Σοῦσα· πρωτ. τῆς περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, χειμερινὴ κατοικία τῶν βασιλέων τῆς Περσίας ἕνεκα τοῦ θερμοῦ αὐτῆς κλίμακος, κτίσμα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἐν Σούσαις ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ στρατηγοὶ αὐτοῦ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των μετὰ Περσίδων.

Σουσυρίων· υἱὸς τοῦ Φιλίνου ἐκ τῆς κώμης Τριποδίσκου ἐν Μεγαρίδι, μεταβὰς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ συντάξας πρῶτος κωμικὸν δρᾶμα ἔμμετρον διὰ τὰ Διονύσια, τὸ 570 π.Χ.

Σοῦσι· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Σέρρ.

Σουσιανή· ἐπαρχία τῆς ἀρχ. Περσίας, μὲ πρωτεύουσαν τὰ Σοῦσα.

Σουσιέ (Δοὺξ Δ' Ἀλβουφέρα)· γάλλος στρατάρχης, 1772-1826, διαπρέψας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἄουστερλιτς καὶ Ἱσπανίᾳ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σουσκουεχάνναχ· ποτ. τῶν Α Ἡνωμ.-Πολιτειῶν, καταρρέων ἐκ τῶν ὀρέων Ἀλληγγαίνυ καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, ἐν τῷ κόλπῳ Τσέζαπηκ. Μῆκ. 770 χλμ.

Σούσμιλιχ· Δανός. φιλέλλην τοῦ 1821· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντής.

Σούσς· λιμὴν τῆς Τύνιδος ἐπὶ τῆς Μεσογείου· ἀξιόλ. ἐμπόριον. Κάτ. 8,500.

Σοῦσσεξ· ἤτοι Σ α ξ ω ν ί α τοῦ Ν ό τ ο υ· ἀρχ. βασίλειον τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ σαξωνικῆς Ἐ π τ α ρ χ ί α ς, περιλαμβάνον τὰς σημερινὰς κομητ. Σοῦσσεξ, Σούρρεϋ καὶ Σουθαμπτων.— ἡ σημερ. κομητ. **Σοῦσσεξ** κεῖται εἰς τὰ ΝΑ τῆς Ἀγγλίας, ἐπὶ τῆς Μάγχης καὶ ἔχει πρωτ. τὸ Τ σ ί τ σ ε σ τ ε ρ. Τὸ β α σ ί λ ε ι ο ν ὑφεῖτο ὑπὸ 410,000 κατ.

Σουσσμάγιερ (Φ ρ α γ κ ῖ σ κ ο ς Ξ α β ι έ)· 1766—1803, αὐστριακὸς μουσουργός, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Μόζαρτ.

Σουσσόν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Σέρ. Μῆκ. 42 χλμ.

Σουστιάνοι· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Σπάρτης. Κάτ. 361.

Σουστόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λάνδ, παρ' ὁμών. ἔλος· ἄριστοι οἶνοι. Κάτ. 3,950.

Σουσὶ-'Αν-Μπρί· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Οάζ. φρ. Κάτ. 1,400.

Σουτερραὶν (Λά-) = Ὑ π ο γ ε ί α· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ, Ἀκμ. βιομηχ. γαλατικὰ ἐρείπια. Κάτ. 5,000.

Σουτλέδζ· παρκπότ. τοῦ Ἰνδοστανικοῦ ποτ. Σίνδχ, πηγάζων ἐν Θίβετ εἰς ὕψος 5,800 μ. καὶ διαρρέων τὰ Ἰμαλάϊα. Δέχεται τὸν Τρίμαδ. Μῆκ. 1,200 χλμ.

Σοῦτσοι· ἡ οἰκογένεια τῶν Σούτσων εἶνε μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων οἰκογενειῶν αἵτινες διέπρεψαν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ πρὶν ἔτι ἀναφανῶσιν ἐν τῇ σκηνῇ οἱ Ὑψηλάνται. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀνεδείχθησαν τὰ μέλη της ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας λαβόντα τὰς ὑψηλὰς θέσεις τῶν διερμηνέων, τῶν συμβούλων καὶ τῶν ἡγεμόνων τῆς Βλαχίας, βραδύτερον δὲ σκεφθέντες τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας συνέτειναν εἰς τὸ νὰ ἐπαναστατήσῃ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Βλαχίᾳ, μὴ λυπηθέντες οὔτε χρήματα οὔτε ἡγεμονικὰς δόξας. Μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ὄθωνος βλέπομεν πάλιν ἓν μέλος τῆς εὐγενοῦς ταύτης οἰκογενείας συντελοῦν μετὰ τῶν ἄλλων ἐκείνων πατριωτῶν εἰς τὴν Σεπτεμβριανὴν μεταπολίτευσιν.

Σοῦτσος (Μ ι χ α ή λ)· κατήγετο ἐκ τῆς περιφανοῦς Φαναριωτικῆς οἰπογενείας τῶν Σούτσων. Πλεῖστα φέρων ἐφόδια φυσικῶν καὶ πνευματικῶν προτερημάτων καὶ μυηθεὶς τὰ τῆς διπλωματίας παρὰ τῷ πάππῳ αὐτοῦ Μιχαὴλ ἡγεμόνι τῆς Βλαχίας διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ Μ. διερμηνέως τῆς Πύλης Ἰωάννου τοῦ Καρατζᾶ τὸ 1812. Τοῦτον μετ' ὀλίγον ἡγεμονεύσαντα τῆς Βλαχίας διαδέχεται ὁ Μιχαὴλ ἐν ἡλικίᾳ 34 ἐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον δ' ἐπαξίως ὥστε ἐλκύσας τὴν ἀγάπην τοῦ Σουλτὰν Μαχμοὺτ διορίζεται μέλος τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ μυστικοῦ Συμβουλίου καὶ ὀλίγα ἔτη βραδύτερον ἡγεμὼν τῆς Μολδαυίας ἐπὶ τρία ἔτη διατηρηθεὶς μόνον διότι τὸ ἐπαναστατικὸν κατὰ τὴν Δακίαν κίνημα τοῦ Ὑψηλάντου ἔκαμε τὸν Ἕλληνα ἡγεμόνα τὴν 22 Φεβρουαρίου τοῦ 1821 νὰ διαρρήξῃ τὴν ἡγεμονικὴν χλαμύδα νὰ καύσῃ τὰ ἡγεμονικὰ παράσημα νὰ καταθῇ τοῦ θρόνου καὶ νὰ ἀναπετάσῃ τὰς πύλας τῆς Μολδαυίας εἰς τὸν Ὑψηλάντην καὶ τοὺς ἐπαναστάτας, ἀφοῦ ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, ὁπότε καὶ ἐμυήθη τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, καταδείξας τὸ προώρον τοῦ κινήματος καὶ μὴ εἰσακουσθεὶς καὶ τὴν περιουσίαν του κατέθεσε καὶ ὅπλα ἐπρομήθευσε καὶ στρατὸν συνέλεξε. Ἀποτυχόντος τοῦ κινήματος κατέφυγεν εἰς Ρωσίαν καὶ ἐκεῖθεν διερχόμενος τὴν Αὐστρίαν, συλλαμβάνεται καὶ κρατεῖται ἐπὶ 3 ἔτη ἐκεῖθεν δὲ ἐλευθερωθεὶς φθάνει εἰς Ἑλβετίαν ὁπόθεν παντοιοτρόπως ἐνήργει ὑπὲρ τῶν ἐν ἀγῶνι πάλιν διατελούντων Ἑλλήνων. Κατελθόντος τοῦ κυβερνήτου εἰς Ἑλλάδα εἰργάσθη ὁ Σοῦτσος ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἰδίως παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Γαλλίας Καρόλῳ ἐπὶ Ὄθωνος δὲ ἐχρησίμευσεν ὡς πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος παρὰ διαφόροις Αὐλαῖς ὁπόθεν μετὰ ἐνναετεῖς πρεσβείας ἔφθασε εἰς Ἀθήνας τὸ 1839 καὶ διωρίσθη μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐξ οὗ μετὰ ἓν ἔτος παραιτηθεὶς ἰδιώτευσε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ, ἐπισυμβάντος τῇ 12 Ἰουνίου 1864.

Σοῦτσος (Ἀλέξανδρος) ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1803 ἐκ πατρὸς τοῦ Κ. Σούτσου καὶ μητρὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἰακ. Ρίζου Νερουλοῦ. Τὸ 1825 κατέρχεται ἐξ Ἰταλίας ὅπου διέμενεν εἰς τὴν ἀγωνιζομένην τότε Ἑλλάδα ἧς τὸ οἰκτρὸν θέαμα ἀνέφλεξε τὸ πῦρ τῆς πατριωτικῆς του σατύρας κατὰ τῶν πρώχόντων καὶ ἐξέδωκε 4 τοιαύτας λυρικὰς ποιήσεις τὸ 1827, ἡ ὁριμοτης τῶν ὁποίων ἐξηρέθησε τοὺς προϋχοντας προβάντας καὶ εἰς βιαίαν κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν ν' ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους ὅπου τὸ 1829 ἐξέδωκε γαλλιστὶ τὴν Ἱ σ τ ο ρ ί α ν τ ῆ ς Ἑ λ λ η ν. Ἐ π α ν α σ τ ά σ ε ω ς ἀμέτοχον ἐντελῶς τῶν ἀξίων σατύρας παθῶν τῶν προϋχοντων. Τὸ ἔργον τοῦτο παρέσχε περιφανῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Ἕλληνα. ἀγῶνα καὶ συνετέλεσεν εἰς κραταίωσιν τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος συμπαθειῶν. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Κυβερνήτου τὸν βλέπομεν πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα συγγράφοντα τοὺς πλήρεις ἀδιαλλάκτου κατὰ τοῦ Κυβερνήτου μίσους σατύρας του ἃ; συμπεριέλαβε μετά τινων ἄλλων ποιήσεών του ἐν τῇ κατὰ τὸ 1833 ἐκδόσει τοῦ Π α ν ο ρ ά μ α τ ό ς του. Ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ νεαροῦ βασιλέως ὁ Σοῦτσος πλήρης ἐλπίδων τὸν χαιρετίζει διὰ τῆς λύρας του, ἀλλ' ὀλίγον βραδύτερον ἐκδίδει τὸ «Ξεφάντωμα τοῦ Συνταγματικοῦ» καὶ τὴν Ἑ λ λ η ν ι κ ὴ ν Π λ ά σ τ ι γ γ α ἔμμετρον σατυρικὴν ἐφημερίδα μετὰ τοσούτου πάθους καὶ φλογεροῦ πατριωτισμοῦ ὥστε πάλιν ἀναγκάζεται νὰ ἐκπατρισθῇ. Ὅτε δὲ μετά τινα ἔτη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξέδωκε τὸν Π ε ρ ι π λ α ν ώ μ ε ν ό ν του καὶ τὴν Σάτυραν Μ ε ν ι π π ε ί α ν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἥτις καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ δικαστικῆς καταδιώξεως καταληξάσης εἰς τὴν φυλάκισίν του τῇ 17 Αὐγούστου 1839, μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας τῇ ἐγγυήσει τοῦ ἀδελφοῦ του Παναγιώτυο ἀνεχώρησεν πάλιν ἐξ Ἑλλάδος ἀφ' οὗ ἐξέδωκε φυλλάδιόν τι Ἀ π ο λ ο γ ί α Ἀ λ. Σ ο ύ τ σ ο υ δ ι ά τ ὴ ν δ ι κ ά σ ι μ ο ν ἡ μ έ ρ α ν· ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ ἓν ἔτος ἵνα δικασθῇ, ἀθωωθεὶς δὲ ἀνεχώρησεν εἰς Βέλγιον πλήρης πικρίας. Ἐκεῖ ἐδημοσίευσε τὸν Π ρ ω θ υ π ο υ ρ γ ὸ ν καὶ τὸν Ἀ τ ί θ α σ σ ο ν π ο ι η τ ὴ ν μεθ' ὃ ἐπανῆλθε καὶ πάλιν τὸ 1843 πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταλλαγήν, δημοσιεύσας τὴν «Μεταβολὴν τῆς Γ' Σεπτεμβρίου». Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπεγοητεύθη ἐκ τῶν νεοφωτίστων συνταγματικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξακολουθῶν νὰ σατιρίζῃ, ἐλιθοβολήθη ἐν μιᾷ ὁδῷ καὶ φυγὼν εἰς Σῦρον ἐπανῆλθε τὸ 1845 ὅπου μετὰ πενταετῆ ἀναπαύλαν ἐδημοσίευσε τὸ ἐπικόν του ποίημα τὴν Τ ο υ ρ κ ο μ ά χ ο ν Ἑ λ λ ά δ α. Φρδούμενος καταδιώξεις πάλιν ἀναχωρεῖ διὰ Κων(πολιν ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ κινδυνεύσας ἐπανέρχεται εἰς Ἀθήνας, ἐκδίδει τὸ τέταρτον ἆσμα τοῦ Περιπλανωμένου καὶ οὕτω ἐπίτινα ἔτη ἀκόμη καταδιωκόμενος καὶ ταξειδεύων καὶ ἐπανερχόμενος καὶ ἐκδίδων τὰς πλήρης χολῆς ποιήσεις του καὶ κλεισθεὶς ἐν δεσμωτηρίοις, ἀνεχώρησε τελευταῖον εἰς Παρισίους ὅπου προαισθανθεὶς τὸν θάνατόν τον καὶ κινήσας διὰνὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἑλλάδα ἀπέθανεν ἐν Σμύρνῃ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1863 ἐν τῷ νοσοκομείῳ πένης καί λιμώττων, ταφεὶς ἐν τῷ ἐκεῖ ναῷ τῆς Ἁγ. Φωτεινῆς.

Σοὺφ ἢ Οὐέδ-Ἰσοὺφ=ὁ Μ ο ρ μ υ ρ ί ζ ω ν Ποταμός· βάσις τῆς Σαχάρας, εἰς τὰς ἀλγερινὰς χώρας, 200 χλμ. Ν τῆς Βίσκρας, οἰκουμένη ὑπὸ δύο φυλῶν: Ἀ δ ο υ ὰ ν καὶ Τ ρ ο ὺ ο (25,000). Πρωτ. Ἔ λ-Ο ύ έ δ. Ἔχει 300,000 φοίνικας, κέντρον δὲ θρησκευτικὸν τὴν κώμην Ἔ λ-Γ κ ο υ έ μ ά ρ.

Σουβλάρ· χ. τοῦ δήμου Ὀγχηστοῦ τῆς Λαρίσης. Κάτ. 215.

Σουβριὲρ (Λά-)=Θ ε ι ό π ν ο υ ς χ ώ ρ α· ὑψίπεδον (1507 μ.) τοῦ κέντρου τῆς νήσου Γουαδελούπης (Ἀντίλλαι), ἐγκλεῖον ἐνεργὸν ἡφαίστειον.

Σουβφὲλ· παραπότ. τοῦ Ρήνου ἐν Ἀλσατίᾳ-Λορραίνῃ.

Σουφφλό· περιώνυμος γάλλος ἀρχιτέκτων, 1714—1781, ὁ τεχνουργήσας τὸ Πάνθεον τῶν Παρισίων, τὸ Μέγα-Θέατρον τοῦ Λυὼν καὶ ἄ.

Σουφφόλκ· μία τῶν Α κομητειῶν τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν Βορείαν Θάλασσαν, μεταξὺ Νόρφολκ καὶ Ἔσσεξ. Πρωτ. Ἴ ψ σ α ι χ.

Σουφφόλκ (Ο ὑ ί λ λ ι α μ-Πόλλ. Δουξ δέ-)· ἄγγλος στρατηγός, ὃν ἡ Ἰωάννα-Δ' Ἄρκ ἠναγκάσε νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ὀρλεάνς· ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1451 ἐπὶ προδοσίᾳ κατηγορηθείς.

Σουφφόλκ (Κ. Β ρ ά ν δ ο ν δουξ δέ-)· φίλος Ἑρρίκου τοῦ Η', νυμφευθεὶς τὴν ἀδελφὴν τούτου Μαρίαν, χήραν Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ'.

Σουφφρὲν (Ἀνδρέας, Μ π α λ λ ὶ δέ-)· διάσημος γάλλος ἀντιναύαρχος, 1726—1788, διαπρέψας κατὰ τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

'Αγγλων εἰς τὰς 'Ανατολικὰς 'Ινδίας.

Σουχλ· π. τῆς πρώσ. Σαξωνίας, ἐπὶ τοῦ Λάουτερ. Χυτήρια σιδήρου, ὁπλοποιεῖα. Κάτ. 12,000.

Σοφάδες· πρωτ. τοῦ δήμου Κιερίου τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης, ἧς ἀπέχει 2 ὥρ. 40'. Ταχυδρομ., ἑλλην. σχολεῖον, εἰρηνοδικεῖον, πλούσιαι φυτεῖαι. Κάτ. 1,881.

Σοφαίνετος· ἐκ Στυμφάλου τῆς 'Αρκαδίας, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ξενοφῶντος, ὁδηγῶν 1000 'Αρκάδας.

Σοφάλα· ποτ. τῆς ἀφρικαν. Μοζαμβίκης, χυνόμενος εἰς τὸν ταύτώνυμον ταύτῃ πορθμόν. Μῆκ. 400 χλμ.— 'Ακτὴ τῆς **Σοφάλας** καλεῖται τμῆμα τῶν Α παραλίων τῆς 'Αφρικῆς, πρὸς Ν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ζαμβέζη.

Σοφᾶτα· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Σάμης (Αἰγιαλοῦ). Κάτ. 30.

Σοφὶ ἢ **Σοπφὶ**· τίτλος τοῦ ἡμεμόνος τῆς Περσίας κατὰ τὸν ΙΣΤ' καὶ ΙΖ' αἰῶνα, ὃν σήμερον ὀνομάζουν Σάχην.

Σοφία σύζυγος 'Ιουστίνου τοῦ Β', αὐτοκράτορος τῆς Κων)πόλεως, ἀφορμὴ γενομένη τῆς στάσεως τοῦ Μαρσῆ ἐν 'Ιταλίᾳ. 'Απέθ. τὸ 568 φυλακισμένη εἴς τι ἀνάκτορον ὑπὸ Τιβερίου, διαδόχου 'Ιουστίνου τοῦ Β'.

Σοφία· ρωσὶς πριγκήπισσα, 1657-1704, ἀδελφὴ Πέτρου τοῦ Μεγάλου καὶ 'Ιβὰν τοῦ Ε', ὑπῆρξεν ἀντιβασίλισσα κατὰ τὴν ἀνηλικότητα τούτων εἶτα δ' ἐνεκλείσθη εἰς μοναστήριον διαταγῇ Πέτρου τοῦ Μεγάλου.

Σοφίατδωροθία δὲ-Ζέλλ· σύζυγος Γεωργίου τοῦ Α', βασιλέως τῆς 'Αγγλίας, 1666—1726, φυλακισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ 32 ἔτη ἐντὸς ὀχυροῦ πύργου. 'Υπῆρξε μήτηρ Γεωργίου τοῦ Β' καὶ τῆς Σοφίας-Δωροθέας, ἥτις ἐγέννησε Φρειδερῖκον τὸν Μέγαν.

Σόφια· πρωτ. τῆς Βουλγαρίας εἰς τὰ ΔΝΔ τῆς 'Ηγεμονίας, ἐντὸς κοιλάδος εὐρείας διανοιγομένης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κεντρικοῦ συστήματος (τῶν Βαλκανίων, ὑπερθεν τοῦ ὄρους Βιτὸς (Σκομίου) καὶ ἐν ἴσῃ ἀποστάσει ἀπό τε τῶν Μακεδονικῶν καὶ τῶν Σερβισυνόρων (80 χλμ. περίπου), εἰς ὕψος δὲ 520—535 μ. Κεῖται ἐπὶ τῆς Βογάνας, παραποτ. τοῦ 'Ισκερ ('Οσκίου) καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μέγα χωρίον ἢ ἀληθῆ πόλιν. Οἰκίαι μονόροφοι κατὰ τὰ 9)10 καὶ ἀκαλαίσθητοι, μεγάλοι κῆποι, ὁδοὶ εὐρεῖαι. Σημειωτέαι οἰκοδομαί: τὰ εὔπρεπῆ ἀλλ' ὄχι πολυτελῆ ἀνάκτορα, ἡ μητρόπολις, τὸ ὀθωμαν. τέμενος, πρότυπον ἀραβικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἡ βιβλιοθήκη μὲ 15,000 τόμους, τὸ ἀρχαιολ. καὶ φυσιολογ. μουσεῖον καὶ τὸ ἐθνικὸν τυπογραφεῖον. 'Εμπόρ. μικρόν, βιομηχανία βυρσοδεψικῆς καὶ ὑφάνσεως χονδροειδῶν ἐγχωρίων ὑφασμάτων. Θέσις στρατηγική. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐκαλεῖτο Οὔλπια-Σάρδικα καὶ ἦτο μικρᾶς σημασίας οἰκισμός. Οἱ Βούλγαροι σήμερον τὴν ὀνομάζουν κοινῶς Τριαδίτσαν, τὸ δὲ ὄνομα Σόφια ἔλαβεν ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς 'Αγίας-Σοφίας ὑπὸ τοῦ ποτὲ βασιλέως τῶν Βουλγάρων 'Ιωάννου-Σισμάνου τοῦ Γ'. Κάτ. 35,000 ἐν οἷς ἀρκετοὶ ὀθωμανοὶ καὶ ἕλληνες.

Σοφία ('Αγία)· χήρα μαρτυρήσασα ἐν Ρώμῃ ἐπὶ 'Αδριανοῦ, πρὸς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τιμήν τῆς ὁποίας ὁ Κωνσταντῖνος καὶ οἱ διάδοχοί του ἤγειραν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν περιώνυμον μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἁγ-Σοφίας, ὃν μετετρεψεν εἰς τζαμίον Μωάμεθ ὁ Β'.

Σοφιανά· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ. 153.

Σοφιανὸς Μιχαήλ· ἐγεννήθη ἐν Χίῳ περὶ τὸ 1540 καὶ ἐσπούδασεν ἐν Παταβίῳ. Σοφὸς καὶ ποιητὴς ἅμα, ἔγραψε σχόλια εἰς τὸν αἰσχύλον καὶ μετέφρασε λατινιστὶ τὸ περὶ Ψυχῆς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Σοφικό· πρωτ. τοῦ δήμου Σολυγείας τῆς Κορινθίας, 6 1)2 ὥρ. ΝΑ τῆς Κορίνθου. Τελωνοφυλακεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον, Εἰρηνοδικεῖον. Κάτ: 1,700. Περιέχει καὶ μονὴν τιμωμένην ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου». Κάτ: 6.

Σοφοκλῆς· διάσημος τραγικὸς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ εἷς τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου, γεννηθεὶς τὸ 495 π. Χ. Ἐκ τῶν ἔργων του σώζονται 7 θαυμάσιαι τραγῳδίαι, ὁ «Οἰδίπους καὶ Ἀντιγόνη» καὶ ἄλ.— Ὁ Σοφοκλῆς ἦν υἱὸς τοῦ Σοφίλου, ἀναφέρεται δὲ ὅτι ἐν ὅλῳ ἔγραψεν ἑκακὸν τριακοντα δραματικὰς ἔργα (τραγῳδίας) πρότυπα ὕφους καὶ διασκευῆς, ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν ἐννενήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν τὸ 400 π. Χ.

Σοφοκλῆς· υἱὸς τοῦ Σωκρατίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 425 π. Χ.

Σοφοκλῆς· γραμματικός τις, ἑρμηνευτὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου.

Σοφομπάσι (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Φακίου τῆς Λαρίσης 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Νεμπεγλέρ. Κάτ: 120.

Σοφονίσβη· θυγ. τοῦ καρχηδονίου Ἀσδρούβα, 235—203 π. Χ., διαπύρως μισῶσα τοὺς Ρωμαίους. Νυμφευθεῖσα τὸν Σκύφακα, ἔπεσε μετ' αὐτοῦ εἰς χεῖρας τῶν Ρωμαίων καὶ τοῦ Μασσινίσσα, ὅστις, ἵνα τὴν λυτρώσῃ τῆς δουλείας, διότι εἶχέ ποτε προϋπάρξει μνηστή του τὴν ἐνυμφεύθη. Ἀλλὰ Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς (βλ. λ.) εἶχε ζητήσει αὐτὴν καὶ αὕτη ἐδηλητηριάσθη τῇ παρακλήσει τοῦ Μασσινίσσα.

Σοφφαρίδαι· δυναστεία περσική, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γ λ α κ ο ῦ Β-μπέν-Λ α ῒ θ (872), σβεσθεῖσα δὲ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ υἱοῦ του Ἀ μ ρ ὼ ν καὶ ἀντικατασταθεῖσα ὑπὸ τῆς τῶν Σ α μ α ν ι δ ῶ ν.

Σοφωνίας· ὁ ἔννατος τῶν μ ι κ ρ ῶ ν λεγομένων προφητῶν, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Ἰωσία.

Σοχᾶς· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 2 3)4 ὥρ. Κάτ: 283.

Σόχλ· κομητ. τῆς Οὐγγαρίας ἐκτεινομένη Α τοῦ Δουνάβεως. Ἀργυροῦχος καὶ χρυσοῦχος χαλκός, σίδηρος, ἄφθονα ποίμνια προβάτων. Κάτ: 110,000.— Πρωτ. Νόϋ Σόχλ.

Σόχο· κωμόπ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Στάφφορδ, ὅπου ὁ Οὐάττ κατεσκεύασε τὰς πρώτας ἀτμομηχανὰς εἰς τὰ μετὰ τοῦ Βοῦλτον καθιδρυθέντα ἐργοστάσια.

Σόχωρο· θερινὰ ἀγροικίαι τοῦ χ. Κανακάδες, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γιαννάδες τοῦ κερκυραϊκοῦ δήμου Ηαρελείων.

Σπᾶ· κωμόπ. τῆς βελγικῆς ἐπαρχ. Λιέγης ἐντὸς θαυμασίας γρφι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κῆς τοποθεσίας. Περίφημοι πηγαὶ σιδηροῦχοι ψυχρῶν μεταλλικῶν ὑδάτων ὧν γνωστότεραι αἱ Π ο υ χ ό ν, Ζ ε ρ ο ν ο σ τ ὲ ρ καὶ Σωβενιέρ. Ξυλουργεῖα ἄριστα. Ἐποχὴ λουτρῶν ἀπὸ 1 Ἰουνίου—15 ὀκτωβρ. (ν). Κάτ:5,500.

Σπαθάδες· χ. τοῦ δήμου Αἰγινίου, 1 1)4 ὥρ. ἀπὸ Καλαμπάκας. Κάτ: 142.

Σπαθαραῖοι· κώμη τῆς νήσου Σάμου ἐκ τῶν προδευτικωτέρων τῆς ἡγεμονίας. Ἀκμ. γεωργία, μεγάλη οἰνοπαραγωγή. Κάτ: 800.

Σπαθάρι· χ. τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Γορτυνίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Βερβίτσας. Κάτ: 516.

Σπαθάροι· χ. τοῦ δήμου Κηρέων τῆς Εὐβοίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Μαντοῦδι. Κάτ. 163.

Σπαθὶ· χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ἀσπρογέρακα. Κάτ. 67.

Σπαϊντσίκου· χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων τῆς Ἀργολίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Ναυπλίου. Κάτ: 327.

Σπαλάθρα· ἀρχ. πόλ. τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ.

Σπαλάθρων δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Βόλου, νομὸς Μαγνησίας· πρωτ. Ἀ ρ γ α λ α σ τ ή· χ. Βατσινίκα, Μετόχι, Μπίρ, Συκῆ, Μπάλτση, Χόρτος. Κάτ. 3,978.

Σπαλάτρο· λιμὴν τῆς αὐστρ. Δαλματίας ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ. Ἀρχιεπισκοπή. Κάτ: 7,000.

Σπαλλαντζάνι (Λ ά ζ α ρ ο ς)· περιώνυμος ἰταλὸς φυσιολόγος, 1729-1799, πλουτίσας, κατόπιν πολλῶν του ταξειδίων ἀνὰ τὴν Μεσόγειον, τὰ μουσεῖα τῆς Παυίας ὅπου ἐδίδασκε.

Σπανδάου· ὀχυρὰ πολίχνη τοῦ πρωσ. Βράνδεβουργ. Ἀκρόπολις μετὰ φυλακῶν, ὁπλοποιεῖα, κανονιοχυτήρια, μέγα ὁπλοστάσιον. Κάτ: 8,500.

Σπανέϊκα· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας, 1 3,4 ὥρ. ἀπὸ Λεοντάρι. Κάτ: 212.

Σπανέϊκα (Κ α λ ύ β ι α)· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Σελλασίας τῆς Λακεδαίμονος, οἰκούμεναι κυρίως κατὰ τὸν χειμῶνα, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Βρουλιᾶ. Κάτ: 143.

Σπανιάκος· χ. τοῦ δήμου Π α λ η ο χ ώ ρ α ς, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 150.

Σπανοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Σφακιωτῶν τῆς νήσου Λευκάδος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λαψαρᾶτα. Κάτ: 440.

Σπανοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας, 40' ἀπὸ Μελιγαλᾶ. Κάτ: 389.

Σπάρτακος· ὁ περίφημος μονομάχος τῆς Ρώμης, ἀρχηγὸς τοῦ πειρατικοῦ πολέμου πεσὼν τὸ 71 π. Χ.

Σπαρτέλ· ἀκρωτ. τοῦ Βορ. Μαρόκου ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ.

Σπαρτερό· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ριγκλάδες. Κάτ: 106.

Σπαρτή· νησὶς ξηρὰ καὶ ἀκατοίκητος, 2 ὥρ. 10' μακρὰν τῆς Τάφου (Μεγανῆσι) τῆς Λευκάδος.

Σπάρτη· θυγ. τοῦ Εὐρώτα καὶ σύζυγος τοῦ Λακεδαίμονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠναμάσθη ἡ Σπάρτη.

Σπάρτη· π. τῆς Πελοπον. ἀρχαιοτάτη καὶ ἐνδοξωτάτη, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Λακωνικῆς πεδιάδος καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πλησίον τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα. Ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἡ Σπάρτη ὑπῆξεν ἡγεμονὶς τῆς Ἑλλάδος νικήσασα καὶ κυριεύσασα καὶ τὰς Ἀθήνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους, ἀλλὰ νικηθεῖσα κατόπιν ἀπὸ τοὺς Θηβαίους. Ἡ Σπάρτη παρεδόθη τελευταία εἰς τοὺς Ρωμαίους. Ἡ σημερινὴ Σ π ά ρ τ η ἐκτίσθη τὸ 1834 καὶ εἶνε μικρὰ ἀλλ' ὡραία πόλις μὲ λαμπρούς κήπους, γλυκύτατον κλῖμα, μικρὰς ἀλλὰ κομψὰς οἰκοδομάς, κανονικοὺς δρόμους, εὐρυχώρους πλατείας, πολλὰ ἀρχαῖα λείψανα, μουσεῖον, κάλλιστα μεταξοκλωστήρια, ἀξιόλογον ἐμπόριον, ἐφορίαν, ταμεῖον, πρωτοδικεῖον, Ἀρχιεπισκοπήν, γυμνάσιον καὶ 4,175 κατ. Εἶνε δὲ πρωτ. τοῦ νομοῦ Λακεδαίμονος καὶ ἔχει λιμένα τὸ Γ ύ θ ε ι ο ν Ἡ Σπάρτη εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὠνομάζετο καὶ Λ α κ ε δ α ί μ ω ν, ἐκ τοῦ ὀνόματος ὁλοκλήρου τοῦ πυρῆνος τοῦ σπαρτιατικοῦ κράτους ἐν Λακωνίᾳ, ἣν δ' ἐκτισμένη ἐπὶ παρασχάδος τῶν προβούνων τοῦ Ταϋγέτου καὶ συνέκειτο ἐκ 5 χωριστῶν οἰκισμῶν (κ ω μ ῶν), κατῳκήθη δὲ ὑπὸ τῶν ἑδῶ ἐγκαταστάντων Δωριέων ἅμα τῇ εἰς Πελοπόννησον εἰσβολῇ αὐτῶν. Ὑπέκειτο εἰς αὐστηροτάτους νόμους καθιερωθέντας ὑπὸ τοῦ περιωνύμου Λυκούργου (βλ. λ.) καὶ οἵτινες εἶχον ὡς βάσιν τὸν ἐξαφανισμὸν τοῦ ἀτόμου ἐνώπιον τοῦ κράτους, τοῦ ἰδανικοῦ τούτέστι σκοποῦ πρὸς ὃν τὰ πάντα ἔτεινον, πάντες ἀφωσιοῦντο καὶ εἰργάζοντο, ἐκυβερνᾶτο δὲ ὑπὸ δύο β α σ ι λ έ ω ν, ὁμοῦ βασιλευόντων, ὑπὸ πέντε ἐ φ ό ρ ω ν (ἐποπτῶν τῆς διοικήσεως), ὑπὸ μιᾶς γ ε ρ ο υ σ ί α ς καὶ ὑπὸ τῆς ἐ κ κ λ η σ ί α ς τοῦ δήμου, ἐν ᾗ κυρίως ἐξεπροσωπεῖτο ἡ δημοκρατικὴ μορφὴ τοῦ πολιτεύματος. Νεώτατα ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι ὁ κοινωνισμός, ὡς ὑπετέθη ἐπὶ στιγμήν, οὐδέποτε εὑρίσκετο ἐν ἰσχύϊ εἰς τὴν Σπάρτην, ἐπίσης δὲ ὅτι καὶ οὐδέποτε περιεφρονήθησαν τελείως, ὡς ἐδόξασάν τινες, αἱ τέχναι καὶ τὰ γράμματα, ἐτίθεντο δ' ἁπλῶς ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ μετὰ τὴν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν τῆς δημοκρατίας, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο ἡ δύναμις αὐτῆς καὶ ἡ ἀντοχή της εἰς τοὺς ἐναντίον τῶν Ἀθηνῶν ἀγῶνας, αἵτινες τὴν κατέστησαν περιώνυμον.

Σπάρτης δῆμος· τῆς τέως ἐ π α ρ χ. καὶ ἡ δ η ν ο μ ο ῦ Λακεδαίμονος. Πρωτ. Σ π ά ρ τ η. Ἄλλα χ. Ἅγ. Ἰωάννης, Ἀλαΐμπεη, Βάρσοβα, Βαρσινίκος, Βλαχοχῶρι, Γοδένα, Γούναρη, Διάσελο, Καλογωνιά, Κόζι, Καλάμι, Κάτω Χώρα, Λογκάστα, Λέλε, Μαγουλα, Μαγούλα-Κιαμάλαγα, Μαχμούτμπεη, Μάρμπαλη, Μάνδρα-Κατζαροῦ, Μιστρᾶ, Μητάτοβα, Παρόρι, Πικουλιάνικα, Ριζᾶ, Ριβιώτισσα, Σινάμπεη, Σταυρός, Σουστιάνοι, Σκλαβοχῶρι, Σοχά, Σοχιώτικα-Καλύβια, Σωκαράκιον, Τσαούσι, Τσεραμιὸ, Τρύπη, Τσακάλαλη, Χατίπι, Χασανάκι, Χαλούλου, Ψυχικό. Κάτ: 13,472.

Σπαρτιᾶ(ς)· χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Τριχωνίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Κεφαλόβρυσο. Κάτ: 194.

Σπαρτιᾶ(ς)· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος 4 1)2 ὥρ. ἀπὸ Στυλίδος. Κάτ: 382.

Σπαρτιᾶ(ς)· θέσις μετ' ἀσήμου ἀγροικίας τοῦ δήμου Καρπενησίων, 2 ὥρ. ἀπὸ Καρπενήσι.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σπαρτιᾶ(ς)· χ. τοῦ δήμου Ἄνω Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας, 1)4 ὥρ. ἀπὸ Πισσάδες. Κάτ: 519.

Σπαρτιβέντο· ἀκρωτ. ἀποτελοῦν τὴν ΝΑ ἐσχατιὰν τῆς Ἰταλίας (Καλάβρια).

Σπαρτικέϊκα· συνοικία τοῦ χ. Γελλήνη τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 476.

Σπαρτίλλας· χ. τοῦ δήμου Κασσωπαίων τῆς Κερκύρας, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Περιθείας. Κάτ: 688.

Σπαρτοί· οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ τοῦ Κάδμου κτίσαντες τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ἐλέγοντο δὲ οὕτω διότι ἐφύτευσαν ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος.

Σπάρτος· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Ἀκαρνανίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Καρβασαρᾶ. Κάτ: 421.

Σπάρτου-Μονή, «Ἅγιος Νικόλαος»· διαλελυμένη, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Καρβασαρᾶ.

Σπαρτοχῶρι· χ. τῆς παρὰ τὴν Λευκάδα νησίδος Τάφου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Βαθὺ (Μεγανῆσι). Κάτ: 666.

Σπάτα (τά)· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μαραθῶνος. Κάτ. 51.

Σπάτα (τά)· κώμη τοῦ δήμου Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Μαρκόπουλο καὶ 6 1)2 ἀπ' Ἀθηνῶν. Κάτ: 1,534.

Σπάτα (τοῦ)· χ. μετὰ μονῆς «Ἁγ-Νικολάου» ἐν τῷ δήμῳ Βουπρασίων καὶ Ἠλείας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Μανωλάδας. Κάτ. 176.

Σπα(χ)τᾶδες· χ. τοῦ δήμου Αὐλίδος τῆς Βοιωτίας, 3 ὥρ. ἀπὸ Μεγάλα-Χάλια. Κάτ. 257.

Σπέκε, ὁ λεγόμενος **Ντζών-Χάννιγκ**· ἄγγλος περιηγητής, 1827-1864, σύντροφος τοῦ πλοιάρχου Βύρτων, ἀνακαλύψας τὸ 1858 τὰς ἀφρικανικὰς λίμνας Ταγκανυίκαν καὶ Νυάνζαν, τὸ δὲ 1860 μετὰ τοῦ πλοιάρχου Γρὰν ἐξερευνήσας τὰς περὶ τὸν Λευκὸν Νεῖλον χώρας ἐν Οὐγάνδᾳ.

Σπενκούρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μέζ. Κάτ. 510.

Σπένσερ (Ἔρβερτ)· διαπρεπὴς σύγχρονος ἄγγλος φιλόσοφος, γεννηθεὶς τὸ 1820, γράψας ἀριστουργήματα φιλοσοφικὰ ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων τῆς φιλοσοφίας.

Σπένσερ (Οὔγος)· ὡμὸς εὐνοούμενος Ἐδουάρδου Β' βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἀπαγχονισθεὶς ὑπὸ τῶν ἐξεγερθέντων εὐπατριδῶν τὸ 1327.

Σπένσερ (Ἔδμονδ)· ἄγγλος ποιητής, 1552—1599, γράψας τὴν περίφημον ἀλληγορίαν «Βασίλισσα τῶν βρυκολάκων».

Σπεράδος· συνοικία τοῦ χ. Τριποτάμου τῆς νήσου Τήνου. Κάτ: 30.

Σπέρενβεργ· κώμη 41 χλμ. Ν τοῦ Βερολίνου, ὅπου, εἰς βάθος 1269 μ. εὑρέθη στρῶμα ἁλατοφόρον.

Σπερχειάδος δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Φθιώτιδος, πρωτ. Ἁγᾶ. Ἄλλα χ. Γάργιανη, Γυφτοχῶρι, Καμπιά, Κλονί, Κουφόδενδρα, Μπρούφλιανη, Παληόβραχα, Φτέρη, Χαλίλη. Κάτ: 5,271.

Σπερχειός· ποτ. τῆς Θεσσαλίας ρέων διὰ τῆς Φθιώτιδος καὶ ἐκβάλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

λων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ὡς ποτάμιος θεὸς ὁ Σπερχειὸς ἦτο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενέσθιον. Πηγάζει ἐκ τῶν Ἀπρανῶν τοῦ Τυμφρηστοῦ, καλεῖται σήμερον Ἑλλάδα καὶ Ἀλαμάνα, σχηματίζει δὲ μεγάλα ἕλη καὶ νοσηρὰ κατὰ τὰς ἐκβολάς του καλύπτοντα ἐν πολυρροίᾳ ἔκτασιν 30 περίπου τετρ. χλμ., ἀπὸ Θερμοπυλῶν μέχρις Ἰμίρμπεη ὡς ἔγγιστα. Μῆκ. 100 χλμ.

Σπερχουγεῖα ἢ **Καρτσαούση**· κώμη τοῦ δήμου Θουρίας τῆς Μεσσηνίας, 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καμάρια. Εἰρηνοδικεῖον. Κάτ: 1,048.

Σπέσσαρτ· ὀρεινὸς κόμβος τῆς Βαυαρίας, ἐκτάκτως δασύφυτος. Ὑψίστη κορυφὴ τὸ Γκάγερσβεργ (609 μ.).

Σπέτζια (Αά)· μέγας πολεμικὸς λιμὴν τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου, 84 χλμ. ΝΑ τῆς Γενούης εἰς τὸν μυχὸν μεγαλοπρεποῦς κόλπου σχηματίζοντος ἀσφαλέστατον ὁρμητήριον. Κάτ: 33,000.

Σπέτσαι· νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἡρωϊκῶς πολεμήσασα κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἀνήκουσα δὲ ἤδη εἰς τὸν νομὸν Ἀργολίδος καὶ ἀποτελοῦσα ἕνα Δῆμον αὐτοῦ. Ἔκτ. 23 τετρ. χλμ. Κάτ: 4,432 ναυτικοί, ἁλιεῖς καὶ ἔμποροι. Νῆσος τερπνοτάτη κατὰ τὸ θέρος· πρωτ. Σπέτσαι μικρὰ πόλις ΒΔ μὲ καλὸν λιμένα, ἐφορίαν, ταμεῖον, τηλεγραφεῖον, Εἰρηνοδ., Ἐπισκοπήν, Ἑλλην. σχολεῖον, ἀξιόλογον ἐμπόριον, ἀκμαῖον ἐμπορ. ναυτικόν, (280 πλοῖα), ἀρχαιοτάτας ἐκκλησίας καὶ 4,330 κατοίκους. Ἐν τῷ Λιμένι διαμένουν 79, εἰς δὲ τὴν μονὴν τῶν «Ἁγίων Πάντων» μοναχαὶ 23.

Σπετσοπούλα· νησὶς εἰς τὰ ΝΑ τῶν Σπετῶν, 1)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῶν Σπετσῶν. Ὀνομάζεται κοινῶς Ραστερή (ἐκ τοῦ ἀρχ. ὀνόμ. Ἀριστεραί), ἔχει δὲ περίμετρον 4 μιλλίων.

Σπετσῶν-Δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Σπετσῶν καὶ Ἐρμιονίδος, νομὸς Ἀργολίδος πρωτ. Σπέτσαι ἡ καὶ μόνη πόλις τῆς νήσου. Μονὴ Ἁγίων Πάντων, γυναικεῖα. Κάτ: 4,432.

Σπεύσιππος· Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος καὶ τῆς Ποτώνης ἀδελφῆς τοῦ Πλάτωνος, διαδεχθεὶς τὸν Πλάτωνα εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ σχολήν.

Σπήλαιον (Ἄνω καὶ Κάτω) χ. τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Βουνιατάδες. Κάτ. 27.

Σπήλαιον-Μέγα· Μονὴ ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίαςΚαλαβρύτων, ἐντῷ δήμῳ Κερπινῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέχει 1 3)4 ὥρ. Ἔχει ἑλλην. σχολεῖον καὶ κατοικεῖται ὑπὸ 119 μοναχῶν ἀρρένων καὶ 6 καλογραιῶν. Ἡ Μονὴ αὕτη ἐκτίσθη τὸ 361 ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ «σπηλαίου» ἐντὸς τοῦ ὁποίου ᾠκοδομήθη καὶ ἐνῷ παρθένος τις, Εὐφροσύνη τὸ ὄνομα, ἀνεκάλυψεν εἰκόνα τῆς Παναγίας φιλοτεχνηθεῖσαν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ, διατηρουμένην δ' ἔτι ἐν τῇ μονῇ. Τὸ Μέγα-Σπήλαιον ἔχει βιβλιοθήκην πολύτιμον καὶ πινακοθήκην τῶν ἀφιερωμάτων τῶν αὐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοκρατορων τοῦ Βυζαντίου. Ἡ περιουσία τῆς Μονῆς ταύτης δίδη ἐτήσιον εἰσόδημα 10—12,000 δραχμῶν, οἱ δ' ἐν αὐτῇ διαιτώμενοι μοναχοὶ ζῶσι κοινοβιακῶς.

Σπηλαιωτίσσης-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ἐλατίων τῆς Ζακύνθου, 1 ὥρ. ἀπὸ Βολίμαις. Κάτ: 10.

Σπηλιά· χ. τοῦ δήμου Ἀμπελακίων τῆς Λαρίσης, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀμπελάκια. Κάτ. 881.

Σπηλιά· χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας, 1 ὥρ. ἀπὸ ταύτης. Κάτ:523.

Σπηλιά· πρωτ. τοῦ δήμ. Σπηλαίας, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 575.

Σπηλιαίς· θέσις τοῦ δήμου Δολιανῶν τῆς Κυνουρίας, 5 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καλύβια.

Σπηλιαίς· χ. τῆς νήσου Κύθηρα, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 22.

Σπηλιαίς· χ. τοῦ δήμου Κονιστρίων τῆς Εὐβοίας, 20' ἀπὸ Κονίστρας, μετὰ Μετοχίου τῆς Μονῆς Κλειβάνου. Κάτ. 65.

Σπῆλι· πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου ἐν τῷ δήμῳ Λάμπης, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ. 620.

Σπηλιάδης (Νικόλαος)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Τριπολιτσιᾶς, διατρίβων ἐν Κων)πόλει ὅπου ἀντεπροσώπευε τὴν Φιλικὴν Ἑταιρείαν. Ἐκεῖθεν, ἅμα ἐκραγέντος τοῦ Ἀγῶνος, κατέλθων εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, ὅπου ἐχρησίμευσε τὰ μέγιστα ὡς κατηχητὴς εἰς τὴν ἰδέαν τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως. Τῆς Τριπόλεως δὲ ἁλωθείσης ἐγένετο γραμματεὺς τῆς Γερουσίας, εἶτα δὲ βουλευτὴς καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ Καποδιστρίου. Εἶνε ὁ συγγράψας πολύτιμα «Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως».

Σπηλιάρια· χ. τοῦ δήμου Κεραμειῶν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 60.

Σπηλιόπουλος (Γεώργιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Λαγκαδίων τῆς Γορτυνίας, πολλὰς παρασχὼν ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν Θ. Κολοκοτρώνην μετασχὼν δὲ καὶ τῆς εἰς Μεσολογγιον καὶ Ἀθήνας στρατείας.

Σπηλιωταῖοι (Γεώργιος καὶ Δημήτριος)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821, κατελθόντες εἰς Πελοπόννησον ἐκ Σμύρνης, ἅτε καταγόμενοι αὐτοὶ μὲν ἐκ Βαλτεσινίκου τῆς Γορτυνίας, ὁ δὲ μετ' αὐτῶν συμπράττων Μιμίκος Πολυχρονόπουλος ἐκ Λιοδώρας τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας. Καὶ οἱ τρεῖς ὑπηρέτησαν στρατιωτικῶς μετὰ μεγάλης αὐταπαρνήσεως, πολλὰς ὑποστάντες στερήσεις καὶ κακουχίας.

Σπηλιωτάκης (Ἀναγνώστης)· ἀγωνιστὴς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Μιστρᾶ τῆς Λακωνίας, χρηματίσας μέλος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Γ. Κουντουριώτη.

Σπηλιωτόπουλοι (Ἀδελφοὶ (Νικόλαος καὶ Σπύρος)· ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχ. Καρυταίνης (Γορτυνίας), ἐγκατεστημένοι ὡς ἔμποροι ἐν Ὕδρᾳ, διαπεραιωθέντες δ' ἐκεῖθεν εἰς Πελοπόνησον καὶ ἐξάρυσαντες πυριτιδομύλους ἐν Δημητσάνῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἀγῶνος, οὓς διηύθυνεν ὁ Σπῦρος· ὁ δὲ Νικόλαος ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὑδραίου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

'Αντωνίου Οἰκονόμου τοῦ διενεργήσαντος τὴν στάσιν τῶν λαϊκῶν τάξεων κατὰ τῶν τιμαριούχων, ἧς καταστολείσης διεπεραιώθη καὶ ὁ Νικόλαος εἰς Ἄργος ὡς συμπολεμιστὴς τῆς Μπουμπουλίνας καὶ τῶν Σπετσιωτῶν ἐν Ναυπλίῳ, πρῶτος συστήσας τὴν κληθεῖσαν «Καγκελαρίαν» τοῦ Ἄργους. Ἁλωθείσης τῆς Τριπόλεως ἐτάχθη καὶ οὗτος ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην. Εἶτα τὸν εὑρίσκομεν πολεμοῦντα κατὰ τοῦ Δράμαλη μετὰ τοῦ Πλαπούτα καὶ ἔπειτα εἰς Ἅγ-Γεώργιον ὡς σύμβουλος τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Σ π ύ ρ ο υ ἐν τῷ μεταξὺ διορισθέντος ὑπασπιστοῦ τοῦ στρατηγοῦ μεθ' οὗ συνέπραξεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν καὶ ἀλλαχοῦ, μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ Ναυπλίου.

Σπηλιωτόπουλος (Β α ρ θ ο λ ο μ α ῖ ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Δημητσάνης, κατελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐξ Ἁγίου Ὄρους ὅπου ἐμόναζε, συμπράξας δὲ μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις, ἰδίᾳ ὡς βοηθὸς τοῦ ἀρχιερέως Οἰκονόμου, τὰ μάλιστα συντελέσας εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ φρονήματος μεταξὺ τῶν πολεμιστῶν.

Σπιτάκια· θέσις καί τινες ἀγροικίαι τοῦ δήμου Καλαμῶν, ὧν ἀπέχουν 10'. Κάτ: 69.

Σπιτάλι· χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας, 40' ἀπὸ Ἀνδρούσης. Κάτ: 298.

Σπῆτον· ἀπορρὼξ ἀκτὴ τῆς ἀγγλ. κομητείας Γιορξχάϊρ, κρητιδικῆς ἐποχῆς. Κυναὶ ἄργιλοι περιεργότατοι.

Σπίγγελ ("Α δ ρ ι α ν)· φλαμανδὸς ἀνατομικός, 1570 ἢ 1578—1625, εἰς ὃν πολλὰ ὀφείλει ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

Σπιθριδάτης· σατράπης τῆς Λυδίας καὶ Ἰωνίας, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην ὑπὸ τοῦ Κλείτου καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ πλήξῃ ὄπισθεν τὸν Ἀλέξανδρον.

Σπίκκερεν· κώμη τῆς Ἀλσατίας Λορραίνης. Ἥττα τῶν Γάλλων ὑπὸ τῶν Πρώσσων τὸ 1870.

Σπίλβεργ· ὄνομα τῆς ἀκροπόλεως τῆς μοραυικῆς πρωτ. Β ρ ύ ν ν, ὅπου ἐκρατήθη ὁ Σιλβίο-Πελλίκο (βλ. λ.) ἐπὶ 9 ἔτη.

Σπίνα ('Αλ.-Δ έ λ λ α-)· δομινικανὸς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, θανὼν τὸ 1313 εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν διόπτρων.

Σπίνα· χ. τοῦ δήμου Κ α ν τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 95.

Σπινάντζολα· κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Βάρι. Κάτ: 5,500.

Σπίνθαρος· τραγικὸς ποιητὴς ἐξ 'Αλεξανδρείας, σύγχρονος τοῦ 'Αριστοφάνους, διακωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν.

Σπινιάδα· χ. τοῦ δήμου Δολόπων τῆς Εὐρυτανίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καροπλέσι. Κάτ: 629.

Σπινόζα (Β α ρ ο ύ χ)· διάσημος 'Ολλανδὸς φιλόσοφος, 1632—1677, Πορτογαλο - ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ἀλλ' ἐξομώτης τοῦ ἑβραϊσμοῦ καὶ εἰς οὐδὲν θρήσκευμα ταχθείς. Ἔζησε βίον ἐκτάκτως λιτόν, ἀφωσιωμένος ὅλος εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ πανθεϊσμοῦ, ἀποκτήσας πολυπληθεῖς ὀπαδοὺς καὶ φανατικωτάτους ἐχθρούς. Τὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἔργα του εἰσὶν ἀριστουργήματα σκεπτικισμοῦ.

Σπινόλα (Μαρκήσιος ὁ ἐ-)· διάσημος Ἱσπανὸς στρατηγός, 1571-1630, διακριθεὶς εἰς τὸν πόλεμον τῶν Κάτω-Χωρῶν καὶ ἐν Πεδεμοντίῳ ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Γ'.

Σπινόλα· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Σαρδηνίας· ἀνῆκεν εἰς τὸ τακτικὸν ἱππικόν.

Σπιρυλλὲρ (Εὐγένιος)· γάλλος δημοσιολόγος καὶ πολιτευτὴς σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1835. Ἐπολέμησε ζωηρῶς τὴν αὐτοκρατορίαν τὸ 1870, κατέλιπε δὲ μετὰ τοῦ Γαμβέττα τοὺς Παρισίους δι' ἀεροστάτου καὶ ἐγένετο εἷς τῶν ἐνθερμοτέρων τούτου συνεργατῶν κατόπιν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐκλέγεται σχεδὸν διαρκῶς βουλευτής. Ἐπὶ Τιρὰρ (1889—1890) ἦν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Σπίρ(α)· π. τῆς Ρηνικῆς Βαυαρίας ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. καὶ παρὰ τὴν ἀριστ. ὄχθην τοῦ Ρήνου. Ὡραία ρωμανικοῦ ρυθμοῦ μητρόπολις ἐγκλείουσα τὰ λείψανα πολλῶν Γερμανῶν αὐτοκρατόρων. Ἐδῶ 1529 ἐν τῇ Διήτῃ ἦν ἐκάλεσεν ὁ Κάρολος-Κίντος, κατεδικάσθησαν τὰ δόγματα τοῦ Λουθήρου. Κάτ: 16,000.

Σπίτζβεργ (=Βουνοκορυφή)· ἀρχιπέλαγος τοῦ Βορ. Παγωμ. Ὠκεανοῦ, 650 χλμ. Β τῶν ἀρκτικῶν ἀκτῶν τῆς Νορβηγίας πρὸς τὸν Πόλον, ἀνακαλυφθὲν τὸ 1596 ὑπὸ τοῦ Ὁλλανδοῦ Βάρεντς. Σύγκειται ἐκ 5 νήσων μεγάλων καὶ πολυαριθμων νησίδων, σχεδὸν διαρκῶς παγοσκεπῶν. Ἔδαφος ἡφαιστειώδες καὶ γρανιτοπαγές. Λευκαὶ ἄρκτοι, ρέννοι, κυανᾶλώπεκες. Τὰς νήσους ταύτας συχνότατα ἐπισκέπτονται θηρευταὶ καὶ ἁλιεῖς.

Σπίτλερ· βαυαρὸς φιλέλλην· ἀπέθανεν ἐν Ἄργει τῷ 1823. Ἀξιωματικὸς τῶν Οὐσσάρων ἐν Βρουνσβίκῃ. Ἡ ἀκριβὴς ἡμέρα τοῦ θανάτου του εἶνε ἄγνωστος.

Σπίτχεδ· πορθμὸς χωρίζων τὴν ἀγγλικὴν νῆσον Οὐάϊτ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς κομητ. Χάμψχαϊρ καὶ σχηματίζων τὸ ἄριστον ἐν Ἀγγλίᾳ ὁρμητήριον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ 1,000 σκάφη.

Σπίχτ· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βρουνσβίκης· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1824. Ἄνευ ἄλλων πληροφοριῶν.

Σπλύγγεν· δίοδος τῶν Ἄλπεων εἰς ὕψος 2,114 μ. διανοιγομένη μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ Ἰταλίας καὶ δι' ἧς διέρχεται ἡ μεγάλη ἐμπορικὴ ὁδὸς ἡ φέρουσα ἐκ Λομβαρδίας (Ἰταλία) εἰς τὴν Ἑλβετ. τοπαρχίαν τῶν Γριζονιῶν.

Σποδιάνα(ις)· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. 40' ἀπὸ Χαλανδρίτσας. Κάτ: 242.

Σπολάϊτα· χ. τοῦ δήμου Ἀγρινίου τῆς Τριχωνίας, 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀγρίνιον. Κάτ: 434.

Σπολιαρέϊκα· γεωργικαὶ ἀγροικίαι τοῦ δήμου Δύμης, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Κάτω-Ἀχαΐας. Κάτ: 62.

Σπολέτε· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχίας Ὀμβρίας (Ὀμβρικῆς). Ἀρχιεπισκοπή. Διατηρεῖ ρωμαϊκὸν ὑδραγωγεῖον καὶ ὡραίαν μητρόπολιν τῆς Ἀναγεννήσεως. Κάτ: 23,000.

Σποντίνι· διάσημος ἰταλὸς μου-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σουργός, 1774—1851. Εἰργάσθη ἐν Παρισίοις καὶ Βερολίνῳ. Πολιτογραφηθεὶς γάλλος ἐξελέγη μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου τὸ 1838.

Σποράδες· αἱ νῆσοι αἱ διεσπαρμέναι εἰς τὸ Αἰγαῖον, τὸ Κρητικὸν καὶ τὸ Καρπάθιον πέλαγος, κυρίως δὲ αἱ πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατ' ἀντίθεσιν τῶν Κυκλάδων αἵτινες περιεκύκλουν τὴν ἱερὰν Δῆλον.

Σποράδες· ἐν τῷ σημερινῷ Ἑλλ. Βασιλείῳ καλοῦνται αἱ εἰς τὸν νομὸν Μαγνησίας (Βόλου) ὑπαγόμεναι ἤδη καὶ ἡμικυκλικῶς βορείως τῆς Εὐβοίας ἐκτεινόμεναι: Σκίαθος, Σκόπελος, Ἴκος, Πελαγονῆσι, Γιούρα, Ψαθοῦρα κλπ. Ὁμοῦ ἔκτ. 279 τετρ. χλμ. Κάτ. 8,738.

Σπόρος· εὐειδὴς νεανίας δουλικῆς καταγωγῆς, πολλὴν ἔχων ὁμοιότητα πρὸς τὴν Ποππαίαν Σαβῖναν, τὴν σύζυγον τοῦ Νέρωνος. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σαβίνης, ὁ Νέρων ἐνυμφεύθη τὸν Σπόρον δημοσίᾳ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ 67 μ. Χ. ἐνδύσας αὐτὸν γυναικεῖα καὶ ὀνομάσας αὐτὸν Σαβῖναν.

Σπόχρ (Λουδοβῖκος)· διαπρεπὴς γερμανὸς μουσουργὸς καὶ βιολιστής, 1784—1859. Κατέλιπεν 160 συνθέσεις παντὸς εἴδους καὶ 9 μελοδράματα.

Σπραΐδερ Ἰάκωβος· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ τῆς Βυρτεμβέργης· ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1823. Ἄγνωσται αἱ ὑπηρεσίαι του.

Σπρέ(ας)· παραπότ. τοῦ γερμαν. ποτ. Χάβελ, εἰς ὃν χύνεται ἀντικρὺ ὕ Σπανδάου, ἀφοῦ διαρρεύσῃ τὸ Βερολῖνον. Συγκοινωνεῖ διὰ διωρύχων μετὰ τοῦ Ὄδερ καὶ τοῦ Ἔλβα.

Σπρίγγφιελδ· π. τῆς βορειαμερικανικῆς πολιτ. Μασσαχουσέττης, ἐπὶ τοῦ Κοννέκτικουτ. Μέγιστα ὁπλοποιεῖα καὶ χαρτοποιεῖα, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ. 40,000.

Σπυρέλου· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης, 1 ὥρ. 20 καὶ ἀπὸ Κουμπουρλανά. Κάτ. 100.

Στάαλ (Βαρωνὶς δέ)· θαλαμηπόλος τῆς δουκίσσης τοῦ Μαΐν, 1683—1750, σύζυγος γηραιοῦ ἐλβετοῦ ἀξιωματικοῦ λαβοῦσα μέρος εἰς τὴν συνομωσίαν τοῦ Σελλαμὰρ καὶ καταλιποῦσα πολύτιμα «Ἀπομνημονεύματα».

Στάβαγγερ· π. τῆς νορβηγ. ἐπαρχ. Σαϊνδενφιελδς, σημαντικὸς λιμὴν ἐπὶ τοῦ κόλπου Μποῦκκε (Βόρειαι Θάλασσα). Μεγάλα ἐφοπλιστήρια ἁλιευτικά, ἀκμ. ναυπηγία. μέγα ἐμπόριον, ἄριστα νεώρια διὰ τὰ ἁλιευτικὰ σκάφη. Κάτ: 23,000.

Σταβελό· κωμόπ. τοῦ βελγικοῦ νομοῦ Λιέγης, ἐπὶ τοῦ Ἀμβλέβ. Ἐργοστάσια μολυβδοκονδύλων καὶ δερματουργεῖα. Κάτ: 5,300.

Σταβέρι· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Αἰγιαλοῦ. Κάτ: 225.

Σταβίαι· ἀρχ. πολίχνη τῆς Καμπανίας ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης συγκαταστραφεῖσα μετὰ τῆς Πομπηΐας καὶ τοῦ Ἡρακλείου κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ Βεζουβίου, τὸ 79.

Στάβιαις· χ. τοῦ δήμου Χάρακος, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 130.

Στραβλαῖς· χ. τοῦ δήμου Κα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τάνου, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 200.

Στάγειρα· ἀρχ. π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ μεταξὺ τοῦ Στρυμωνικοῦ κόλπου καὶ τῆς λίμνης Βόλβης, ἀποικία Ἀνδρίων, πατρὶς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Στάγια· χ. τοῦ δήμου Ὁμιλαίων τῆς Φθιώτιδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Γαρδίκι. Κάτ: 342.

Σταγιάδες· χ. καὶ Μονὴ τοῦ δήμου Ὀξυνείας τῆς Καλαμπάκας, 1 ὥρ. ἀπὸ Μερίτσας. Κάτ: 191.

Σταγιάταις· χ. τοῦ δήμου Μακρυνίτσης τοῦ Βώλου, 1)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. ἧς ἀποτελεῖ μίαν τῶν συνοικιῶν. Κάτ: 300.

Στάδε· κωμόπ. τοῦ πρωσ. Ἀνοβέρου, λιμὴν ἐπὶ τοῦ Σχβίντζ, παραπότ τοῦ Ἔλβα. Ἐριουργεῖα καὶ βαμβακουργεῖα. Ναυπηγεῖα ἄριστα. Κάτ. 7,000.

Σταδίων (Φίλιππος, κόμης δέ)· Γερμανὸς πολιτευτής, 1763—1824, εἷς ἐκ τῶν κυρίων διοργανωτῶν τῆς ἐναντίον τῆς Γαλλίας συμμαχίας κατὰ τὴν πρώτην αὐτοκρατορίαν. Διεκρίθη κατόπιν ὡς διπλωμάτης καὶ ἀπέθ. ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐν Αὐστρίᾳ.

Στάελ δέ· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Δανίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Πρώην ἀξιωματικὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πρωσίας. Ἐθελοντής.

Στάελ-Χόλστατν (Βαρωνὶς δέ)· θυγ. τοῦ Νέκκερ, 1766-1817, ἐξορισθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην αὐτοκρατορίαν συνεπείᾳ τῶν ἐλευθεροφρόνων της συγγραφῶν. Ἐταξείδευσε τότε ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ κατέστη δὲ περιώνυμος διὰ τὰ ἐκτάκτου τέχνης μυθιστορήματά της «Δελφίνη» καὶ «Κόρινναι» καὶ διὰ τὴν «Γερμανίαν» της δι' ἧς ἐγνώρισε τοῖς Γάλλοις τὴν φιλολογίαν τῆς χώρας ταύτης ἀφ' ἧς κατήγετο ὁ σύζυγός της βαρῶνος Στάελ-Ὁλστατν.

Σταθιάνικα· χ. τῆς νήσου Κύθηρα, 2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ: 93.

Στάϊερδορφ· πολίχνη τοῦ αὐστριακοῦ Βανάτου, κέντρον μεγάλης περιοχῆς γαιανθρακούχου περιεχούσης 5 στρώματα πάχους 10 μέτρων ἑπάλληλα.

Σταϊκόπουλος (Στάϊκος)· ἐπίσημος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Ζατούνης τῆς Γορτυνίας διαμένων ἐν Ὕδρᾳ, ὁπόθεν ἀποβιβασθεὶς ἐν Ἀργολίδι ἐπεχείρησε πρῶτος νὰ πολιορκήσῃ τὸ Ναύπλιον, σύγχρονος ὢν τῆς Μπουμπουλίνας. Μετὰ τοῦ Ν. Σπηλιωτοπούλου συνέστησαν τὴν «Καγμελαρίαν» τοῦ Ἄργους. Στενωθείσης δὲ κατόπιν τῆς πολιορκίας τοῦ Ναυπλίου, ὁ Στάϊκος μετ' ἰσχυροῦ πάντοτε ἀποσπάσματος ἐποιεῖτο πολεμικὰς ἐπιδρομὰς παντοῦ ὅπου παρίστατο ἀνάγκη, μεθ' ὃ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς πολιορκίας, ἐν γένει δὲ πανταχοῦ ὅπου παρευρέθη ἐπεδείξατο παραδειγματικὴν ἀνδρείαν καὶ αὐταπάρνησιν, κατορθώτας μεθ' ὅλα τὰ ἐλάχιστα μέσα ἄτινα διέθετε, νὰ κυριεύσῃ τέλος καὶ αὐτὸ τὸ ἀπρόσιτον Παλαμῆδι, φθάσας μέχρις αὐτοῦ διὰ κινδυνωδεστάτης ἀναρριχήσεως. Μετὰ τοῦτο ἐτράπη κατὰ τῆς πολιορκουμένης Κορίνθου, ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς παραδόσεως τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

φρουρίου της εἰς τὸν Κολοκοτρώνην.

Σταΐμπελ 'Ανδρέας· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Φούρτενβελτ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τοῦ Μεκλεμβούργου· ἐφονεύθη ἐν 'Αθήναις τὸ 1822. Ἡ ἐποχὴ τοῦ θανάτου του συμπίπτει μὲ τὴν τῆς ἁλώσεως τῶν 'Αθηνῶν.

Στάϊμπελτ (Δ α ν ι ή λ)· γερμανὸς συνθέτης καὶ κλειδοκυμβαλιστής, 1765—1825. Κατέγεινεν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς μουσικῆς. 'Εκ τῶν ἔργων του διακρίνεται τὸ μελόδραμα «Ρωμαῖος καὶ 'Ιουλιέττα».

Στάϊν (Β α ρ ὼ ν δέ-)· ἐλευθερόφρων ὑπουργὸς τῆς Πρωσίας, 1757—1831, τὰ μάλιστα συντελέσας εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς χώρας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς 'Ιένας.

Στάϊνκερκ· κώμη τοῦ Βελγίου, πρὸς Β τοῦ Μὼς, ὅπου ὁ στρατάρχης τοῦ Λουξεμβούργου ἐνίκησε Γουλιέλμον τὸν Γ' τῆς 'Οράγγης τὸ 1692.

Στάϊνμετζ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Φρειδ ε ρ ῖ κ ο ς δέ)· πρῶσος στρατηγός, 1796—1877, πολεμήσας ἐν Γαλλίᾳ, καταβαλὼν τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Βερολίνου καὶ κατανικήσας τρία ὅλα αὐστριακὰ σώματα ἐν μιᾷ μάχῃ τὴν 15)27—17)29 'Ιουνίου 1866. Διέπρεψε καὶ κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πολέμον τοῦ 1870.

Σταϊν(ς)· κώμη τοῦ γαλλ. νομοῦ Σέν. 'Ωρ. πύργος. φρ. ἰσχυρὰ τμῆμα τοῦ ὀχυροῦ περιβόλου τῶν Παρισίων ἀποτελοῦντα. Κάτ: 1,350.

Στάϊνχελ (Λ ο υ δ ο β ῖ κ ο ς-Κ ά ρ ο λ ο ς-Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς)· ζωγράφος σύγχρονος, ἀλσατός, γεννηθεὶς τὸ 1814. Διακρίνεται εἰς τὴν τοιχογραφίαν καὶ τὴν ὑελογραφίαν κυρίως.

Στάκος (Π ο ύ β λ ι ο ς-Π α π ί ν ι ο ς)· λατῖνος ποιητής, 61—96, διδάσκαλος τοῦ Δομιτιανοῦ. Ἔγραψε τὸ ἔπος «Θηβαΐς» καὶ ἄ.

Σταλός· χ. τοῦ δήμου Π ε ρ ι β ο λ ί ω ν, ἐπαρχ. Διοίκ. Χανίων (Κρήτης) Κάτ. 140.

Σταμάταις· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς 'Αττικῆς. 1 ὥρ. 40' ἀπὸ Μαραθῶνος. Κάτ: 348.

Σταματελόπουλος (Ν ι κ ή τ α ς)· ὁ ἐπιλεγόμενος **Νικηταρᾶς**· ἐπίσημος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Τουρκολέκα τῆς ἐπαρχ. Λεονταρίου ὑπηρετήσας πρὸ τῆς 'Επαναστάσεως εἰς τὰ ἐν 'Επτανήσῳ ἀγγλικὰ στρατεύματα, ἐκραγέντος δὲ τοῦ ἀγῶνος ταχθεὶς ὑπὸ τὸν θεῖόν του Θ. Κολοκοτρώνην ὑφ' ὃν τὸ πρῶτον ἀνεδείχθη ἐν Βαλτετσίῳ ἐπιδείξας σπάνιον ἡρωϊσμὸν καὶ τέχνην στρατηγικὴν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Διέπρεψε κατόπιν ἐν Δολιανοῖς, 'Αγίῳ Σώστῃ, 'Αγιονόρει, Στυλίδι, 'Αγίᾳ Μαρίνῃ, Μεσολογγίῳ, 'Αραχώβῃ ὑπὸ τὸν Καραϊσκάκην καὶ ἀλλαχοῦ. 'Επὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Κουντουριώτη ἐκηρύχθη ἐντούτοις καὶ ὁ Νικηταρᾶς ἀντάρτης καὶ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ εἰς Ρούμελην μετὰ τοῦ 'Ανδ. Ζαΐμη καὶ 'Ανδρ. Λόντου παρὰ τῷ ἐκεῖ στρατηγῷ Τσάγκα μεθ' οὗ συνέπραξαν ὑπεραμυνόμενοι ἑαυτῶν καὶ τῆς πατρίδος μέχρι τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως δοθείσης γενικῆς ἀμνηστείας.

Σταματελόπουλος (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., ἐκ τῶν ἀρίστων πολεμιστῶν οἵτινες συνεκρότησαν τὸ πολιορκητικὸν σῶμα τοῦ Ναυπλίου. Ὑπηρέτησε καὶ αὐτὸς εἰς τὰ ἑπτανησιακὰ ἀγγλικὰ τάγματα με-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὰ τῶν θείων τοῦ Ἀναγνωσταρᾶ Παπαγεωργίου καὶ Θ. Κολοκοτρώνη. Ἐν Πελοποννήσῳ δὲ ἐπιστρέψας ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ ἀγῶνος ἐχρησίμευσεν ὡς διδάσκαλος τῆς Τακτικῆς. Ἔπεσε κατά τινα σύγκρουσιν πρὸς τοὺς τοὺς Τούρκους τοῦ Ναυπλίου μετὰ τὴν τροπὴν τοῦ Δράμαλη.

Σταματογιαννέϊκα· θέσις καί τινες ἀσήμαντοι ἀγροικίαι ἐν τῷ δήμῳ Θέρμου τῆς Τριχωνίας 4 ὥρ. ἀπὸ Καινούριο.

Σταματόπουλος ἢ Ζοῦτος· (Σπήλιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Μοναστηρακίου τῆς Στερνίτσης, λαβὼν ἐνεργὸν μέρος εἰς διαφόρους συγκρούσεις, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν εἰς Ἀθήνας στρατείαν τῶν Πελοποννησίων ὑπὸ τὸν Γενναῖον Κολοκοτρώνην στρατηγοῦντος τοῦ Καραϊσκάκη.

Σταμνᾶ· πρωτ. τοῦ δήμου Ὠλενείας τοῦ Μεσολογγίου, οὗ ἀπέχει 4 ὥρ. ΒΔΒ. Σταθμὸς σιδηροδρόμου Μεσολογγίου-Ἀγρινίου, πλούσιαι φυτεῖαι, ἕλη. Κάτ. 1,045 μετὰ τῆς συνεχομένης συνοικίας Δόριζα.

Σταμνοί· χ. τοῦ δήμου Ἐπισκοπῆς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 175.

Σταμπούλ· τὸ τουρκικὸν ὄνομα τῆς Κωνσταντινουπόλεως (ἢ καὶ Ἱσταμπούλ), παραχθὲν κατὰ σύνθεσιν τῆς ἑλληνικῆς φράσεως «Εἰς-τὴν-Πόλιν».

Στάνας-Μονή· διαλελυμένη ἐν τῷ δήμῳ Ἀγράφων τῆς Εὐρυτανίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Ἄγραφα.

Στανελάτικα· θέσις τῆς νήσου Παξῶν, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λάκκας. Ἀγροικίαι μὲ 16 κατ.

Στανιάταις· χ. τοῦ δήμου Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Χλεμπωτσάρι. Κάτ. 172.

Στανισλάβωφ· π. τῆς αὐστρ. Γαλικίας, ἐπὶ τῆς Βίστριτζας. Σιτηρά, καπνά. Κάτ: 13,000.

Στανίσλαος Α', Λεκζίνσκι· 1677—1766, ἐκλεγεὶς βασιλεὺς τῆς Πολωνίας τὸ 1704 μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν Αὐγούστου τοῦ Β'. Σύμμαχος Καρόλου τοῦ ΙΒ', κατέλιπε τὸν θρόνον τῷ προκατόχῳ του μετὰ τὴν ἐν Πουλταύᾳ καταστροφὴν (ὅρα Πέτρος ὁ Μέγας). Θανόντος Αὐγούστου τοῦ Β' (1733) μάτην προσεπάθησε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀρχήν· ἀλλ' ἡ συνθήκη τῆς Βιέννης (1738) τῷ ἔδωκε τὴν διοίκησιν τῆς Λορραίνης ἣν κατέστησεν εὐτυχῆ καὶ πλουσίαν.—Ἡ θυγάτηρ του Μαρία-Λεκζίνσκα εἶχε νυμφευθῆ Λουδοβίκον ΙΕ' τὸ 1725.

Στανίσλαος Β', Αὔγουστος-Πονιατόβσκι· εὐνοούμενος Αἰκατερίνης τῆς Β', 1732—1798. Ἐνεργείᾳ τῆς αὐτοκρατείρας ταύτης ἐξελέγη τὸ 1764 βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, εἰς ἣν αἱ θρησκευτικαὶ διαμάχαι ἐπέφερον τὴν ρωσικὴν ἐπέμβασιν, ἔτι δὲ τὴν τῆς Αὐστρίας καὶ Πρωσίας, ἐφαρμοσασῶν πρῶτον διαμελισμὸν τῆς Πολωνίας τὸ 1772, καὶ δεύτερον τὸ 1795. Ὁ Στ. παραιτηθεὶς τότε, ἀπεσύρθη εἰς Γρόδνον ὅπου καὶ ἀπέθ.

Στανίσλαος Δανιήλ· Γάλλος φιλελ. τοῦ 1821. Ἀπέθανεν ἐν Ναυπλίῳ ἐξ ἀσθενείας τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1829. Ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Δ. Ὑψηλάντου τὸν ὁποῖον παρηκολούθησε παντοῦ χωρὶς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὅμως νὰ λάβῃ μέγα μέρος εἰς τὰ στρατιωτικά.

Στάνλεϋ (Ἔρρικος-Μόρετον), ἢ κατὰ τὸ ἀληθὲς του ὄνομα. Ντζών - **Ρόουλαινδς**· διάσημος σύγχρονος ἀγγλαμερικανὸς περιηγητής γεννηθεὶς τὸ 1840 ἢ 1841 ἐν Ντήνμπαϊγκ τῆς Οὐαλλίας, καταστὰς δὲ παγκόσμιος διὰ τὰς τολμηράς του ἐξερευνήσεις τῆς κεντρώας Ἀφρικῆς, ὡς ἀπεστλμένος τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης». Ἀπελθὼν εἰς Ἀμερικὴν ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν ὡς ναυτόπαις, υἱοθετήθη ὑπότινος ἐμπόρου τοῦ Μίσσουρι, ὀνόματι Στάνλεϋ, οὗ θανόντος καὶ εὑρεθεὶς ἄνευ πόρων κατετάχθη εἰς τὸν συμμαχικὸν στρατὸν καὶ ᾐχμαλωτίσθη. Συνομολογηθείσης τῆς εἰρήνης κατέστη ἀνταποστέλλων τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης» παρ' οὗ ἀπεστάλη εἰς Εὐρώπην, Περσίαν, Ἰνδίας καὶ Ἀβησσυνίαν ὅπου ἠκολούθησε τὴν ἀγγλικὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1868. Τὸ 1869 ὁ Γόρδων-Βέννετ τῷ ἀνέθηκε τὴν ἀποστολὴν νὰ ἀναζητήσῃ τὸν Δόκτορα Λίβιγξτων ὃν μετὰ μακροὺς μόχθους καὶ δυσχερείας ἀνεῦρε τέλος ἐν Οὐδζιδζὶ τὴν 3 νοεμβρίου 1871 (ν). παρὰ τὴν λίμνην Ταγκανυίκαν καὶ διέμεινεν ἐκεῖμετ'αὐτοῦ μέχρι τῆς 8φεβρ.1872(ν) ἵνα ἐξερευνήσῃ τὴν περιοχὴν ταύτην τῶν Μεγάλων-Λιμνῶν. Τὸ 1874 ὁ «Κῆρυξ τῆς Νέας Ὑόρκης» καὶ τὰ «Νταίλυ-Νηοῦς» τοῦ Λονδίνου τὸν ἐπεφόρτισαν διὰ τῆς ἀποστολῆς νὰ διατρέξῃ τὴν «Μυστηριώδη Ἤπειρον». Ὁ Στάνλεϋ τότε ἀνεγνώρισε τὴν λίμνην Βικτωρίαν-Νυάνζαν (βλ. λ.) τὸ 1875, διέτρεξεν ὅλην τὴν περιοχὴν τῶν Μεγάλων-Λιμνῶν τὸ 1876 καὶ τέλος ἀνεκάλυψε καὶ διέγραψε τὸν ροῦν τοῦ Λουαλάβα-Κογκό, ὃν κατέπλευσεν ἀπὸ τῆς Ταγκανυίκας μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ τὸ 1877. Ἐκλεγεὶς μέλος τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας τῶν Παρισίων ἔλαβε τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς τὴν 16)28 Ἰανουαρίου 1878. Τὸ 1879 ἵδρυσεν ἐν Βρυξέλλαις τὴν «Διεθνῆ Ἀφρικανικὴν Ἕνωσιν» καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ δυτικὸν Κογκό, ὅπερ ὁ Σαβορνιὰν Δὲ-Βράτζα εἶχε φθάσει διὰ τοῦ Ὀγγουὲ τὸ 1882. Ὁ Στάνλεϋ ἐθεμελίωσε τὴν Λεοπόλδβιλλ ἐπὶ τοῦ Στάνλεϋ-Πούλ, πρωτεύουσαν τοῦ νεαροῦ Ἐλευθέρου-Κράτους τοῦ Κογκό, ἵδρυσεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ μεγάλου ποταμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν παραποτάμων αὐτοῦ πολυαρίθμους ἐμπορικοὺς σταθμοὺς συνδεομένους πρὸς ἀλλήλους μέχρι τῆς λίμνης Ταγκανυίκας καὶ, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐξηρεύνησεν ὁλόκληρον τὸ ὑδατοπέδιον τοῦ ποταμοῦ. Τὸ 1887 ὠργάνωσε νέαν ἐξερευνητικὴν ἐκδρομὴν ἔχουσαν σκοπὸν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἐμὶν πασσᾶ, ἐγκεκλεισμένου ὄντος εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἄνω-Νείλου διὰ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ αἰγυπτιακοῦ Σουδάν, ὃν καὶ ἐπανέφερεν εἰς Ζανζιβὰρ τὸ 1889.

Στανοβόϊ· ὀρεσουρὰ τῆς ἀνατολ. Σιβηρίας, πλουσία εἰς χρυσωρυχεῖα καὶ χαλκωρυχεῖα. Εἶνε παρέκτασις τῶν ὀρέων Ἰαβλονόϊ καὶ περατοῦται εἰς τὸ Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Βέριγγ.

Στάνοπ ἢ **Στάνχοπ** (κόμης δέ-)· ἄγγλος στρατηγὸς καὶ πολιτευτής, διαπρέψας κατὰ τὸν ἐν Ἱσπανίᾳ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πόλεμον, 1673—1721, ὅπου καὶ ἠχμαλωτίσθη· ἐπὶ Γεωργίου τοῦ Α' διετέλεσεν ὑπουργὸς καὶ διεπραγματεύθη μετὰ τοῦ Δυβουᾶ τὰς συνθήκας τῆς «τριπλῆς» καὶ τῆς «τετραπλῆς» συμμαχίας.

Στάνοπ (Κ ά ρ ο λ ο ς, ὑποκόμης δὲ Μ ά χ ο ν, Κόμης δέ-)· ἔγγονος τοῦ προηγ., 1753—1816, σοφὸς φυσιολόγος καὶ θερμὸς ὀπαδὸς τῆς γαλλ. Ἐπαναστάσεως. Εἶνε ὁ ἐφευρὼν τὸ ὁμώνυμον του τυπογραφικὸν πιεστήριον.

Στανοπ (Ἔ σ θ ή ρ, Λαίδυ-)· θυγ. τοῦ προηγ., 1789—1839, ἀνεψιὰ τοῦ Πίττ, ἀποσυρθεῖσα εἰς παλαιάν τινα μονὴν τοῦ Λιβάνου (Συρία) ὅπου ἔζησε μέχρι τοῦ θανάτου της ἐνδεδυμένη ἀνδρικὰ ἐνδύματα καὶ τιμωμένη ὡς προφῆτις ὑπὸ τῶν Ἀράβων.

Στάνοπ· ἄγγλος συνταγματάρχης φιλέλλην τοῦ 1821, προσκεκολλημένος εἰς τὸν λόρδον Βύρωνα ὃν ἠκολούθει καὶ συνεβούλευεν εἰς πάσας τὰς ἐκστρατείας του.

Στάνου· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Ἀκαρνανίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καρβασαρᾶ. Κάτ: 663.

Σταουέλι· κώμ. τῆς ἐπαρχ. Ἀλγερίας ὅπου οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Ἄραβας τὴν 7)19 Ἰουνίου 1830.

Στάππς· νεαρὸς γερμανὸς πατριώτης τυφεκισθεὶς ἐπὶ ἀποπείρᾳ δολοφονίας κατὰ Ναπολέοντος τοῦ Α'.

Σταράβα· φιλέλλην τοῦ 1821, ἐκ τῶν δύο Σικελιῶν. Συνταγματάρχης· ἄνευ ἄλλων πληροφοριῶν περὶ τῆς ἀφίξεως καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Σταράλωνα - Μωρόσκλαβου· θέσις καὶ ἀγροικίαι τοῦ δήμου Παμφείας τῆς Τριχωνίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Κεφαλόβρυσο.

Στάργκαρτ· π. τῆς πρωσ. Πομερανίας. Ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 23,000.

Σταρέλιτσα· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς, 1 ὥρ. ἀπὸ Πανίτσας. Κάτ. 45.

Σταρόδουβ· κωμόπ. τῆς Ρωσίας, ἐπὶ τοῦ ποτ. Λαμπίντζα. Κάτ: 5,500.

Στασίμι· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀνδρίτσαιναν. Κάτ: 137.

Σταζιὸ· χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ ταύτης. Κάτ: 213.

Σταδδάρ (Γ ο σ β έ ν-Ἰ ω σ ήφ-Α ὐ γ ο υ σ τ ῖ ν ο ς)· βαρῶν ἑλβετὸς, 1780—1854, φιλόλογος καὶ πολιτικὸς, ἰδρυτὴς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ὀράγγης ἐν Γαλλίᾳ, ὁπόθεν ἐπέστρεψεν εἰς Βέλγιον ἅμα τῇ πτώσει τοῦ Ναπολέοντος καὶ ὑπῆρξεν εἷς τῶν κυρίων προμάχων τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος του.

Στάσσφουρτ· κωμόπ. τῆς πρωσ. Σαξωνίας ἐπὶ τοῦ Βόδ. Ἁλατωρυχεῖα πλούσια, ἄργιλος ἀφθονωτάτη καὶ γύψος. Κάτ: 3,500.

Στάτειρα· ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, συλληφθεῖσα αἰχμάλωτος εἰς τὴν ἐν Ἰσσῷ μάχην καὶ ἀποθανοῦσα μετ' ὀλίγον.

Στάτειρα· ἀδελφὴ Μυθριδάτου τοῦ Μεγάλου, θανατωθεῖσα κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ μετ' ἄλλων ἵνα μὴ περιπέσωσιν εἰς χεῖρας τοῦ Λουκούλου.

Σταύλου· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων, 1 ὥρ. ἀπὸ Κρικέλλου. Κάτ: 299.

Σταυράκια· χ. τοῦ μήμου Ἁ γ ί ο υ Μ ύ ρ ω ν ο ς, ἐπαρχ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαλεβιζίου, Διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 400.

Σταυρί· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 165.

Σταυρί· θέσις μετ' ἀπημάντου ἀγροικίας τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Κοντοβάζαινας.

Σταυριά· χ. τοῦ δήμου Βουρῶν τῆς Αἰγιαλείας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Αἰγίου. Κάτ: 39.

Σταυρός· ἀγροικίαι καὶ σταθμὸς χωροφυλακῆς, 1 1)2 ὥρ. ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τῷ δήμῳ Ἀθηναίων.

Σταυρός· πρωτ. τοῦ δήμου Πολυκτορίων τῆς Ἰθάκης, 3 ὥρ. ἀπὸ Βαθύ. Εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 525.

Σταυρός· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀμοργοῦ τῆς ὁμων. νήσου 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Χώρας.

Σταυρός· θέσις καὶ ἀγροικίαι τῆς Τήνου, 1)4 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Σταυρός· Μονὴ διαλελυμένη ἐν τῷ χ. Ἀνεμούτσα τοῦ δήμου Νηλείας τῆς Μαγνησίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Βώλου. Κάτ: 3.

Σταυρός· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, 1 ὥρ. 10' ἀπ' αὐτῆς. Κάτ: 74.

Σταυρός· χ. τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. ἀπὸ Βουνιατάδες. Κάτ. 642.

Σταυρός· χ. τοῦ δήμου Παληοχώρας, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 65.

Σταύρου (Γεώργιος)· ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις τῷ 1785 ἐκ πατρὸς Ἰωάννου καὶ μητρὸς Μπαλάσιο. Ἐξεπαιδεύθη τὸ πρῶτον μὲν ἐν τῇ σχολῇ τῶν Μπαλαναίων κατόπιν δὲ παρὰ τῷ Ψαλλίδᾳ καὶ τελευταῖον ἐν Λυκείῳ τῆς Βιέννης. Ἅμα τῇ ἀπερατώσει τῶν σπουδῶν του ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον διευθύνας τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ πατρός του μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὁπότε ἦλθε τὸ πρῶτον εἰς Πετρούπολιν καὶεἶδε τὸν Καποδίστριαν· μετὰ ταῦτα δ:ὰ Βιέννης φθὰς εἰς Πίσσαν συνεννοήθη μετὰ τοῦ Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου, τὸ δὲ 1824 μετὰ πλείστων πολεμεφοδίων φθάνει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔνθα μετ' ὀλίγον διορίζεται ταμίας τοῦ Γ. Κουντουριώτου προέδρου τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, πληρεξούσιος τῶν Ἡπειρωτῶν εἰς δύο συνελεύσεις καὶ ὅλα ταῦτα μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Κυβερνήτου οὗτινος ὑπῆρξε στενὸς φίλος. Ἐπὶ Κυβερνήτου εἶχε διορισθῇ μέλος τοῦ Πανελληνίου καὶ εἰδικῆς τινος ἐπιτροπῆς προσομοιαζούσης τὸ ὑπουργεῖον τῶνΟἰκονομικῶν. Κατὰ τὰς ταραχὰς τὰς προκληθείσας ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Κυβερνήτου ὁ Γεώργιος μέχρι τοῦ 1835 ἰδιώτευσε, μόλις δὲ τότε ἐπείσθη νὰ δεχθῇ τὴν παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ συνεδρίῳ θέσιν τοῦ Ἐλεγκτοῦ. Ἔτη τινα βραδύτερον συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆςἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἣν καὶ κατόπιν πολλῶν ἀγώνων καὶ κόπων κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πραγματοποίησιν τὸ 1841. Πολλοὺς κινδύνους διέτρεξε ἡ Τράπεζα ἰδίως κατὰ τὰς πολιτικὰς ταραχάς, οὓς κατώρθου ὅμως ὁ Σταύρου διὰ τῆς συνέσεώς του νὰ παρακάμπτῃ λίαν ἀβλαβῶς. Ὁ Γεώργιος Σταύρου ὑπῆρξε συγχρόνως ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζῆ-Κώστα οὐκ ὀλίγον δὲ εἰργάσθη πρὸς ἀπελευθέρωσιν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Ἠπείρου, ὅπερ ὅμως δὲν κατώρθωσε μέχρι τοῦ θανάτου του συμβάντος εἰς βαθύτατον γῆρας.

Στάφυλος· υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, κατ' ἄλλους τοῦ Θησέως. Ἀργοναύτης.

Στάφυλος· σποραδικαὶ ἐαρινὰι ἀγροικίαι τῆς νήσου Σκοπέλου, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Στάφφα· μία τῶν σκωτικῶν νήσων Ἑβρίδων, περίφημος διὰ τὰ βασαλτοπαγῆ ἐκ σταλακτιτῶν σπήλαιά της καὶ δὴ διὰ τὸ σπήλαιον τοῦ Φ ί γ γ α λ, ἓν ἐκ τῶν φυσικῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου.

Σταφφάρδε· κώμη τοῦ ἰταλ. Πεδεμοντίου πρὸς Β τοῦ Σαλοῦτσες, ὅπου τὸ 1690 ὁ Κατινᾶ ἐνίκησε τὸν δοῦκα τῆς Σαβοΐας.

Στάφφορδ· πρωτ. τῆς ὁμων. ἀγγλ. κομητείας, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἀγγλίας. Χώρα περίφημος διὰ τὰ ἀπέραντα γαιανθρακωρυχεῖα της. Ἡ π. ἔχει ἄριστα χυτήρια καὶ πολυάριθμα ἐργοστάσια φαγεντιανῶν, ὧν τὰ πρῶτα ἱδρύθησαν ὑπὸ τοῦ Οὐήδγβουδ. Κάτ: 13,000.

Στάχλ· Γερμανὸς χημικὸς καὶ ἰατρός, 1660-1734, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου. Εἶνε ὁ ἱδρυτὴς τοῦ συστήματος τοῦ «Ψυχισμοῦ», καθ' ὃ ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἡ ἀφορμὴ τῆς ζωῆς καὶ πρώτη βάσις τῆς θεραπευτικῆς, σύστημα μετονομασθὲν βραδύτερον «Ζωϊσμός». Ἐν τῇ χημείᾳ ἐποιήσατο τὴν περίφημον θεωρίαν τοῦ «φλογιστικοῦ», ἀλλὰ παρεσύρθη εἰς μυστικισμόν.

Στεβενίκος· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἁγ. Γεωργίου. Κάτ: 593.

Στέβενς (Ἰ ω σ ή φ)· Βέλγος ζωγράφος σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1822 ἐν Βρυξέλλαις. Διακρίνεται εἰς τὴν παράστασιν ζώων καὶ ἰδίως κυνῶν, ἐφ' ὧν δεικνύει μοναδικὴν ἰδιοφυΐαν.

Στέγερ· π. τῆς Αὐστρίας εἰς τὴν συμβολὴν τῶν ποτ. Ἔνς καὶ Στέϋερ. Μέγα αὐτοκρατορικὸν ὁπλοποιεῖον καὶ ὁπλοστάσιον. Κάτ: 13,000.

Στέεν (Ἰω.-Β ά ν-)· ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1636—1689, μαθητὴς τοῦ Βὰν-Γέγεν, διακριθεὶς εἰς παραστάσεις ἐκ τοῦ λαϊκοῦ βίου καὶ τῶν καπηλείων.

Στεενβέργ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Ζυθοποιεῖα, μύλοι. Κάτ: 4,050.

Στεενβοόρδ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Βαφεῖα, ζυθοποιεῖα. Κάτ: 4,400.

Στεενμπέκ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ, ἐπὶ τῆς Νιέππ. Κάτ: 1,925.

Στειακοῦ Μετόχι· χ. τοῦ δήμου Δ α φ ν ῶ ν, ἐπαρχ. Τεμένους, Διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 50.

Στειριά· ἀρχ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Ἐκ τοῦ δήμου τούτου πολλοὶ ἠκολούθησαν τὸν Πετεὸν ἐκβληθέντα τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως καὶ ἔκτισαν τὴν ἐν Φωκίδι Στῖριν.

Στέλβαχ Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς· βαυαρός, φιλ. φρούραρχος τοῦ Παλαμηδίου. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Στελιᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Φισκάρδο. Κάτ: 44.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Στεμνίτσα· πρωτ. τοῦ δήμου Τρικολώνων τῆς Γορτυνίας ('Αρκαδία), 2 ὥρ. ἀπὸ Δημητσάνης, ἀκμ. κωμόπ. ἔχουσα ἀξιόλ. ἐμπόριον., μικρὰν ἐγχώριον βιομηχ. ταχυδρομ., τηλεγραφεῖον ἑλλην. σχολεῖον, εἰρηνοδικεῖον κλπ. Κάτ. 2,443.

Στενά· θέσις τοῦ δήμου 'Αγρινίου, οὗ ἀπέχει 2 ὥρ.

Στεναῖ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέζ, ποτὲ φρ. ἰσχυρόν. Σιδηρωρυχεῖα, σιδηρουργεῖα. Κάτ: 3,200.

Στένδαλ· π. τῆς πρωσ. Σαξωνίας. Ὑφαντήρια ἐριουργίας καὶ βαμβακουργίας, βύρσαι, καπνά. Κάτ: 14,000.

Στένδ'αλ· ψευδώνυμον τοῦ γάλλου κριτικοῦ καὶ μυθιστοριογράφου **Βεϋλ** ('Ε ρ ρ ί κ ο υ)· 1783—1842. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ναπολέοντος ἐν ἀρχῇ διέτρεξε τὴν Εὐρώπην μετὰ τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ, πεσούσης δὲ τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀφωσιώθη εἰς τὰ γράμματα, γενόμενος εἶτα πρόξενος.

Στενή· πρωτ. τοῦ δήμου Διρφύων τῆς Εὐβοίας, 5 1)4 ὥρ. ἀπὸ Χαλκίδος. Κάτ: 1,350.

Στενή· πρωτ. τοῦ δήμου Σωσθενίου τῆς νήσου Τήνου, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Τήνου. 'Ελλην. σχολεῖον Κάτ: 460.

Στενιαίς· χ. τοῦ δήμου 'Ανδρίων, 20' ἀπὸ 'Ανδρου. Κάτ: 639.

Στενό· χ. τοῦ δήμου Κορυθίου τῆς 'Αρκαδίας, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Τριπόλεως. Κάτ: 656.

Στενό· θέσις τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Λακεδαίμονος, 4 1)2 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης.

Στενὸ-Φενεοῦ· χ. τοῦ δήμου Φενεοῦ τῆς Κορινθίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Γκοῦρα. Κάτ: 379.

Στέντωρ· 'Αρκάς, κῆρυξ τῶν 'Ελλήνων ἐν Τροίᾳ παροιμιωδῶς μεγαλόφωνος, ὅστις ἐπενόησε τὴν διὰ κόχλου βοὴν ἐν ταῖς μάχαις.

Στενύκλαρος· ἀρχ. π. τῆς Μεσσηνίας καθέδρα τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλείου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Στένωμα· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρπενῆσι. Κάτ: 389.

Στέππη· ρωσικὴ ὀνομασία τῶν ἐν Ρωσίᾳ ἀπεράντων πεδιάδων, τῶν ὅλως ἀδένδρων καλυπτομένων δὲ ὑπὸ ὑψηλῶν θάμνων. Πολυάριθμοι εἰσὶν αἱ στέππαι κυρίως ἐν 'Ασίᾳ, ἀλλὰ ἐπίσης πολλαὶ εἶνε καὶ αἱ εἰς τὰ Ν καὶ τὰ Α τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας ἐκτεινόμεναι.

Στεράτα· θέσις τοῦ δήμου Θηνέας τῆς Κεφαλληνίας, 10' ἀπὸ Καρδακάτα. 'Αγροικίαι μὲ κατ. 90.

Στέρνα· χ. τοῦ δήμου Λυρκείας τῆς 'Αργολίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ Μπέλεση. Κάτ: 129.

Στέρνα· χ. τοῦ δήμου 'Αριστομένους τῆς Μεσσηνίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ 'Αριστομένους. Κάτ: 243.

Στέρνα-Γαμβροῦ· θέσις καὶ ἀγροικία τοῦ δήμου Μεθάνων τῆς 'Αργολίδος. 2 ὥρ. ἀπὸ Μέθανα.

Στέρναις· χ. τοῦ δήμου Χ ά ρ α κ ο ς, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοίκ. 'Ηρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 130.

Στέρναις· καὶ Μ ε τ ό χ ι ο ν «Πρινόδασος» ἢ «"Αγιος Δημήτριος» χ. τοῦ δήμου 'Α κ ρ ω τ η ρ ί ο υ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παρχίας Κυδωνίας, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 500.

Στέρνβεργ· πολίχνη τῆς αὐστρ. Μοραυίας. Ἀκμ. ὑφαντουργία. Κάτ. 11,000.

Στέρνε (Λαυρέντιος). περιώνυμος ἄγγλος εὐφυολόγος καὶ μεσυγγράφος συγγραφεύς, 1713—1768. Ἐγεννήθη ἐν Ἰρλανδίᾳ, περίφημον δὲ κατέστη τὸ μυθιστόρημά του «Τρίσταμ Σχαΐνδυ» καὶ τὸ «Ταξείδιον εἰς Γαλλίαν».

Στερνί· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀκροικίαι τοῦ χ. Βαρυπατάδες τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ. 65.

Στέττιν· ἡ σημαντικωτάτη ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς παράλ π. τῆς Πρωσίας, παρὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποτ. Ὄδερ, λιμὴν τοῦ Βερολίνου ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς. Μέγιστα ναυπηγεῖα, ἐργοστάσια σιδηροδρ. ἁτμομηχανῶν, κατασκευὴ σακχάρεως ἐκ τεύτλων, διϋλιστήρια οἰνοπνευματοποιίας ἄριστα, ζυθοποιεῖα, ἀκμαιότατον ἐμπόριον, ὡραῖαι οἰκοδομαί, λαμπραὶ σχολαὶ παντὸς κλάδου, πλουσία βιβλιοθήκη κλπ. Κάτ. 100,000.

Στεφάνι· χ. τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Χιλιομόδι. Κάτ: 371.—Μεταξὺ τοῦ χ. τούτου καὶ τῶν Ἁγιονορίου καὶ Δερβενακίου εἰς τὰ «στενὰ» ἐπῆλθεν ἡ καταστροφὴ τοῦ Δράμαλη.

Στεφανιά· χ. τοῦ δήμου Τρινάσου τῆς Λακεδαίμονος, 1 ὥρ. ἀπὸ Σκάλας. Κάτ. 592.

Στεφανιάδα· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης, 2 1)4 ἀπὸ Κουμπουριανά. Κάτ. 368.

Στεφανιοῦ-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας. Ὄρα Δημήτριος-Ἅγιος.

Στέφανος· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου.

Στέφανος· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀντιφάνους, ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Στέφανος· ὁ Βυζάντιος, περίφημος γραμματικὸς τῆς Ε' μ. Χ. ἑκατ., συγγράψας μέγα πόνημα, τὰ «Ἐθνικά», οὗ πτωχὴ μόνον ἐπιτομὴ σώζεται γενομένη ὑπὸ Ἑρμολάου τοῦ γραμματικοῦ.

Στέφανος Α', ὁ Ἅγιος· πρῶτος βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας, 997—1038. Εἶνε ὁ εἰσαγαγὼν τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τὸ κράτος του καὶ ἐκχριστιανίσας τοὺς ὑπηκόους του.

Στέφανος ὁ Β', (1100—1131)· βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας τὸ 1114. Ἐμισήθη διὰ τὴν ὠμότητά του καὶ ἀπέθανεν ἐν μοναστηρίῳ.

Στέφανος ὁ Γ'· βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας ἀπὸ 1270—1272 καταστὰς περίδοξος διὰ τὰς ἐπανειλημμένας του πολεμικὰς ἐπιτυχίας.

Στέφανος-Δὲ-Βλουᾶ· βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ 1135—1154, ἔγγονος ἐκ μητρὸς Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ. Ἥρπασε τὸ στέμμα ὅπερ νομίμως ἐπρόκειτο νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Ματθίλδην, θυγατέρα Ἑρρίκου τοῦ Α'.

Στέφανος ὁ Α' (Ἅγιος)· πάπας ἀπὸ 253—257, μαρτυρήσας ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ. Ἑορτὴ τὴν 2 αὐγούστου (ν).

Στέφανος ὁ Β'· πάπας ἀπὸ 752—757, ἐξωθήθη κατὰ τοῦ βασιλέως

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τῶν Λομβαρδῶν Ἀστόλφου ὑπὸ τοῦ Πεπίνου, ἐκχωρήσαντος αὐτῷ τὸ ἐξαρχᾶτον τῆς Ραβέννης καὶ ἱδρύσαντος οὕτω τὴν προσωρινὴν κυριαρχίαν τῶν παπῶν.

Στέφανος ὁ **Γ'**· πάπας ἀπὸ 768 —772.

Στέφανος ὁ **Δ'**· πάπας ἀπὸ 816 817.

Στέφανος ὁ **Ε'**· πάπας ἀπὸ 885 891. Κατέστειλε τὴν σπάσιν τοῦ λαοῦ κατά τινα λιμὸν προσενεγκὼν τὴν ἰδίαν του περιουσίαν πρὸς διατροφὴν τῶν πεινώντων.

Στέφανος ὁ **ΣΤ'**· πάπας ἀπὸ 896 —897. Ἀπέθανε στραγγαλισθεὶς ἐντὸς δεσμωτηρίου.

Στέφανος ὁ **Ζ'**· πάπας ἀπὸ 929 —931.

Στέφανος ὁ **Η'**· πάπας ἀπὸ 939 —942.

Στέφανος ὁ **Θ'**· πάπας ἀπὸ 1057 —1058.

Στέφανος-Ἅγιος θεριναὶ ἀγροικίαι τοῦ χ. Κανακάδες τοῦ δήμου Παρελείων τῆς Κερκύρας, 40' ἀπὸ Γιαννάδες.

Στέφανος-Ἅγιος· χειμερινὴ ἀγροικία τοῦ δήμου Ὑσιῶν τῆς Ἀργολίδος, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ἀχλαδόκαμπον.

Στέφανος-Ἅγιος· μονὴ τοῦ δήμου Αἰγινίου τῆς ΒΔ Θεσσαλίας, 20' ἀπὸ Καλαμπάκας (Μονὴ-Μετεώρων). Κάτ: 16. Ὄρα Μ ε τ ε ώ ρ α.

Στέφανος-Ἅγιος (**Σαὶντ-Ἐτιέν**)· πρωτ. τοῦ γαλλ, νομοῦ Λοάρ, ἐπὶ τοῦ Φουράνς, 502 χλμ. Ν τῶν Παρισίων, κέντρον διακλαδώσεως πολλῶν σιδηροδρόμων, ἐν μέσῳ μεγάλης γαιανθρακοφόρου περιοχῆς ἧς τὸ περιεχόμενον ὑπολογίζεται εἰς 577,000,000 τόννων (ἡ δευτέρα τῶν ἐν Γαλλίᾳ). Μεταλουργ. σχολή, ἐθνικὰ ἐργοστάσια ὁπλοποιίας· ἀκμαιοτάτη γεωργία, κατασκευὴ ὁλοσηρικῶν, μηχανουργεῖα, χυτήρια, σιδηρουργεῖα, βαφεῖα κλπ. μέγα ἐμπόριον. Ἐκτίσθη τὸν Ι' αἰῶνα. Κάτ. 130,000.

Στέφανος-Ἅγιος (Σ. Ἐτ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω Ἄλπεις. Κάτ: 1,010.

Στέφανος-Ἅγιος (Σ. Ἐτ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐπιθαλάσσιαι-Ἄλπεις. Κάτ: 2,150.

Στέφανος δὲ Μπαιγγορρῦ (**Ἅγιος**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω - Πυρηναῖα. Μολυβδωρυχεῖα. Κάτ: 2,450.

Στέφανος-Δὲ-Λυγδαρὲς (**Ἅγιος**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδέσι. Κάτ: 1,550.

Στέφανος-Δὲ-Μονλοὺκ (**Ἅγιος**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ, πορσελάνη. Κάτ: 4600.

Στέφανος-Δὲ-Σαὶν-Ζοὰρ (**Ἅγιος**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Κάτ: 1,800.

Στέφανος-Ἅν-Ντεβολουῦ (**Ἅγιος**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Ἄλπεις. Κάτ: 760.

Στέφανος-Ἅγιος· λιμενίσκος ἐπὶ τῶν βορ. ἀκτῶν τῆς Προποντίδος, ὀλίγον Δ τῆς Κων)πόλεως ἧς ἀποτελεῖ προάστειον. Ἐνταῦθα τὸ 1878 συνωμολογήθη ἡ περιώνυμος μεταξὺ Ρώσων καὶ Τούρκων Σ υ ν θ ή κ η τ ο ῦ Ἁ γ-Σ τ ε φ ά ν ο υ (βλ. λ.).

Στεφάνου-Ἁγίου (Σ υ ν θ ή κ η)· ἡ συνθήκη αὕτη ἥτις ἐδηκε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τέρμα εἰς τὸν τελευταῖον Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον συνωμολογήθη τὴν 21)3 μαρτ. 1878. Περιεῖχεν 29 ἄρθραἐπιβάλλοντα τὴν διαρρύθμισιν τῶνἀσιατικῶν συνόρων μεταξὺ Ρωσίας καὶ Τουρκίας, τὴν ἐκχώρησιν τοῦ λιμένος Βατούμ, τοῦ φρ. Κάρς καὶ τῆς περιοχῆς Ἀρδαχὰν εἰς τὴν Ρωσίαν, τὴν ἐκχώρησιν ἐπίσης τῆς Βεσσαραβίας ἀντὶ τῶν νήσων τοῦ Δέλτα τοῦ Δουνάβεως καὶ τῆ ςΔοβρούτσας ἐκχωρουμένων εἰς τὴν Ρωμουνίαν, τὴν ἐλευθεροπλοΐαν τοῦ Δουνάβεως μέχρι τῶν Σιδηρῶν Πυλῶν, τὴν ἀνεξαρτησίαν μετ' ἐδαφικῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ρωμουνίας, τῆς Σερβίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου, τὴν μετατροπὴν τῆς Βουλγαρίας εἰς αὐτόνομον ἡγεμονίαν, τὴν ἵδρυσιν νέας ἐπαρχίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀ ν α τ ο λ ι κ ὴ - Ρ ω μ υ λ ί α, τὴν αὐτονομίαν τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης (ἄρθρον ὅπερ ἡ ἐν Βερολίνῳ Συνθήκη μεταρρυθμίσασα ὑπέβαλεν εἰς τὴν Αὐστροουγγρικὴν κυριαρχίαν τὰς δύο ταύτας ἐπαρχίας), τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, τὴν πληρωμὴν πολεμικῆς ἀποζημιώσεως, μέχρις ἀποτίσεως τῆς ὁποίας τμῆμα τῆς Ἀρμενίας θὰ κατείχετο ὑπὸ τῶν Ρώσων, τὴν εἰσαγωγὴν διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων ἐν Τουρκίᾳ (εἰς τὰς χριστιανικὰς ἐπαρχίας), τὴν ἐλευθερίαν τοῦ διάπλου τῶν στενῶν Βοσπόρου καὶ Ἑλλησπόντου ὑπὸ τῶν ρωσικῶν σκαφῶν (ἄρθρον καταργηθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Βερολίνῳ συνθήκης). Ἀλλὰ πλὴν τῶν μετατροπῶν τούτων ἃς ἡ συνθήκη αὕτη ὑπέστη διὰ τῆς τοῦ Βερολίνου (1)13 Ἰουλίου 1878), τὸ ἀφορῶν τὴν Ἑλλάδα ἄρθρον κατεπατήθη οἰκτρῶς ἀποκοπέντος κατὰ τὴν ἐκχώρησιν ἑνὸς τμήματος τῆς Θεσσαλίας (Ἐλασσὼν) καὶ τῶν 3)4 τοῦ ἐκχωρουμένου δι' αὐτῆς Ἠπειρωτικοῦ ἐδάφους, καὶ οὐδεμία ἀφ' ἑτέρου ἐφηρμόσθη ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἐπαρχίαις τοῦ τουρκικοῦ κράτους εὐεργετικὴ μεταρρύθμισις. Πλὴν δὲ τῶν καταπατήσεων τούτων καὶ μετὰ τὸν τελευταῖον ἀτυχῆ ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 τὸ δημιουργηθὲν νέον καθεστὼς ἐψαλίδισε καὶ πάλιν τὰ ἄπαξ αὐθαιρέτως ὑπὸ τῆς Τουρκίας χαραχθέντα θεσσαλικὰ ἑλληνοτουρκικὰ μεθόρια.

Στεφανωσαίους· (Ἅ γ ι ο υ)· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν Θεσσαλ. Τρικάλων, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Βαρμπόπη. Κάτ. 150.

Στέφενσων (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· περιώνυμος ἄγγλος μηχανικός, 1781—1848, ὁ ἐφευρὼν τὰς ἀτμομηχανὰς τῶν σιδηροδρόμων.—Ὁ υἱός του Ρ ο β έ ρ τ ο ς - Σ τ. συνεπλήρωσε τὸ σιδηροδρομικὸν δίκτυον τῆς Ἀγγλίας.

Στῆλαι· αἱ Ἡράκλειαι, δύο ὄρη ἑκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς τὸ δὲ ἐπὶ τῆς Ἱσπανίας, μέχρι τῶν ὁποίων ἔφθασε δῆθεν ὁ Ἡρακλῆς.

Στῆλαι· αἱ Ἰνδικαί, ὄρη τῆς Ἰνδίας, μέχρι τῶν ὁποίων ἔφθασεν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἰνδῶν.

Στήλια ἢ Στύλια· χ. τοῦ δήμου Ποτιδανείας τῆς Δωρίδος, 1 ὥρ. 40' ἀπὸ Παλαιοξάρι. Κάτ. 489.

Στήλια· χ. τοῦ δήμου Πυλήνης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τῆς Ναυπακτίας (ΝΑ Αἰτωλία), 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Σίμου. Κάτ: 377.

Στήουαρτ (Δ ο ῦ γ α λ δ)· ἰδεολόγος φιλόσοφος ἐκ Σκωτίας, 1753—1828. μαθητὴς τοῦ Ρέϊδ, καθηγ. ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Ἐδιμβούργου, καταλιπὼν ἄριστα καὶ πολυάριθμα φιλοσοφικὰ συγγράμματα.

Στῆρι· χ. τοῦ δήμου Διστομίων τῆς Βοιωτίας, 5 ὥρ. ἀπὸ Λεβαδείας καὶ 40' ἀπὸ Διστόμου. Κάτ. 454.

Στῆρι· μ ε τ ά χ ι ἐν τῷ δήμῳ Σολυγείας τῆς Κορινθίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Σοφικο.

Στησίκλεια· ἑταίρα Ἀθηναία, ἐξαισίας καλλονῆς ἔχουσα τοὺς χαρακτῆρας εὐγενεῖς καὶ τὸ πνεῦμα ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένον. Ἤκμαζεν ἐπὶ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου, ὧν λέγεται ὅτι ἤλκυσε τὴν ἀγάπην.

Στησικλῆς· ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 373 π. Χ.

Στησίλαος· υἱὸς τοῦ Θρασύλου, εἷς τῶν ἐν Μαραθῶνι στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων.

Στησίχορος· περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, ἀκμάσας ἀπὸ 630 — 550 π. Χ.

Στησίχορος· ποιητὴς ἐπαγγελλόμενος τὸν χοροδιδάσκαλον, συγγενὴς τοῦ προηγουμένου ἐλθὼν ἐξ Ἱμέρας εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ 485 π. Χ.

Στιλίχων (Φ λ ά β ι ο ς)· ἔνδοξος στρατηλάτης Βανδαλικῆς καταγωγῆς, ὑπουργὸς τοῦ αὐτοκρ. Ὀνωρίου. Ἐκυβέρνησε τὸ Δυτ. Ρωμαϊκὸν Κράτος ἐπ' ὀνομάτι τούτου, ἐβοήθησε τὸ Ἀνατολ. Ρωμ. Κρ., ἀπειληθὲν ὑπὸ τῶν Οὐϊσιγότθων, ἐδιώξε τούτους καὶ ἐκ τῆς Ἰταλίας νικήσας τὸν βασιλέα των Ἀλάριχον ἐν Πολεντίᾳ καὶ ἐν Βερόνῃ τὸ 402, ἐξωλόθρευσε 200,000 Σουηβοὺς διαβάντας τὰς Ἄλπεις ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς Ρωδαγαΐζης. Ἀλλ' ἐσφάγη τέλος ἐν Ραβέννᾳ εἰσηγήσει τοῦ Ὀνωρίου φοβηθέντος βλέψεις ἐκ μέρους του ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Στίλπων· περίφημος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ.

Στιμάγκα· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. 35' ἀπὸ Ἁγ-Γεωργίου. Κάτ: 455.

Στίρλιγκ· π. τῆς Σκωτίας ἐπὶ τοῦ Φόρθ Κάτ: 15,000.

Στίτζ· φιλέλλην τοῦ 1821. γερμανός, διεκρίθη ἐν Πέτᾳ ὅπου ἐπολέμησε μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου.

Στιτζελμπέργερ· φιλέλ. ἐκ τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης· ἐφονεύθη ἐνΜεσολογγίῳ τὴν 11'Απριλίου 1826. Παλαιὸς ἐπιλοχίας τοῦ Δανικοῦ πυροβολικοῦ. Ἐφονεύθη εἰς τὴν ἔνδοξον τοῦ φρουρίου ἔξοδον.

Στοβαῖος (Ἰ ω ά ν ν η ς) ἐκ Στοβῶν τῆς Μακεδονίας, Ἕλλην συγγραφεύς, ἀκμάσας μεταξὺ 450 καὶ 500 μ. Χ.

Στόβοι· ἡ ἐπισημοτέρα ἀρχ. π. τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐριγῶνος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Γότθων κατὰ τὸ 4 ἔτος μ.Χ.

Στοιχάδες· μικροὶ νῆσοι κείμενοι Ν. τῆς Γαλλίας, πρὸς Α. τῆς Μασσαλίας, αἱ νῦν Ὑέραι.

Στόκκπορτ· π. τῆς ἀγγλ. κο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μητ. Τσιέστερ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Μέρσεϋ. Κάτ: 65,000.

Στόκκτον· λιμὴν τῆς ἀγγλ. κομητ. Δοῦρχαμ, ἐπὶ τοῦ Τήης. Ναυπηγεῖα, ἐργοστάσια κατασκευῆς ἀτμομηχανῶν. Κάτ. 45,000.

Στοκχόλμη· πρωτ. τῆς Σουηδίας καὶ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας μεταξὺ τῆς λίμνης Μελάρης καὶ τῆς Βαλτικῆς. Ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῆς, ἐπὶ ὀκτὼ ἐκτισμένης νήσων καὶ δύο χερσονήσων, ἐπωνομάσθη «Βενετία τοῦ Βορρᾶ». Ἐπὶ νήσου μετρίου μεγέθους, ἥτις χωρίζει τὸ γλυκὺ ὕδωρ τῆς λίμνης ἀπὸ τὸ ἁλμυρὸν τῆς θαλάσσης κεῖται ἡ παλαιὰ πόλις, ἧς αἱ οἰκίαι πυκναί, αἱ ὁδοὶ στεναί, ἀλλὰ τὸ ἀνάκτορον ὡραιότατον, δεσπόζον ὁλοκλήρου τῆς πόλεως. Ἀπ' αὐτῆς γέφυρα ἄγει εἰς τὴν Β. ὄχθην τῆς λίμνης, εἰς τὸ τμῆμα τῆς πόλεως Νορμάλμην, 12κις μεῖζον τῆς παλαιᾶς πόλεως, ἔχον ὡραίας ὁδοὺς καὶ πλατείας. Τὸ ἐπὶ τῆς Ν. ὄχθης τμῆμα τῆς πόλεως εἶνε ἥττονος σπουδαιότητος. Ἐπὶ μικρᾶς νήσου ὄπισθεν τῆς παλαιᾶς πόλεως εὑρίσκονται οἱ τάφοι τοῦ Γουσταύου Β', Ἀδόλφου καὶ Καρόλου τοῦ ΙΒ'. Ἡ Σ. ἔχει ἐξ ὅλων τῶν πρωτευουσῶν τὴν ὡραιοτάτην θέσιν, διότι μόνον ἐν αὐτῇ συνδυάζονται τοσαῦτας φυσικαὶ τῶν περιξ καλλοναί, κίνησις μεγαλοπόλεως μετὰ θελκτικῆς ἀγροτικῆς ἁπλότητος. Ὁδοί, ἀγροί, δάση παράκεινται πολλάκις ἀλλήλοις. Ἔχει 240 χιλ. κατ. ζωηρὰν βιομηχανίαν καὶ μέγιστον ἐμπόριον· πλουσίαν πινακοθήκην, ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, βιβλιοθήκην, ἀκαδημίαν, τὰ δὲ περιξ αὐτῆς ὑπὸ θαυμασίαν καλλίνονται περιπάτων καὶ ὡραίων ἐπαύλεων. Ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης ἰσχυρότατα φρούρια προστατεύουσι τὸν ὡραῖον λιμένα. — Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΓ' θεμελιωθεῖσα αἰῶνος ἐπὶ καταφύτων νήσων, τὸν ΙΖ' αἰῶνα ἐγένετο πρωτ. τῆς Σουηδίας (μέχρι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἦτο ἡ Οὐψάλα). Τῷ 1520 ἔλαβεν ἐν αὐτῇ χώραν ἡ περίφημος σφαγὴ τῆς Στοκχόλμης. Πολλαὶ συνθῆκαι ὑπεγράφησαν ἐν Σ. ἐν αἷς ἡ τοῦ 1719 μεταξὺ Σουηδίας καὶ Ἀγγλίας καὶ ἡ τοῦ 1720 μεταξὺ Σουηδίας, Πρωσίας καὶ Δανιμαρκίας.

Στόλμπεργ· κωμόπ. τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας. Χαλκωρυχεῖα, ζιγκωρυχεῖα, χυτήρια. Κάτ. 5,500.

Στόλοι· χ. τοῦ δήμου Μεγάλης Βρύσεως, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 140.

Στόλου· χ. τοῦ δήμου Ταυίας τῆς Κυνουρίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καστρί. Κάτ. 256.

Στόλπε· π. τῆς πρωσ. Πομερανίας ἐπὶ τοῦ Στόλπε. Ἀκμ. ὑφαντουργία καὶ χαρτοποιία. Κάτ: 13,000.

Στόλτζ (Βικτωρία Νοέβ,—Ροζίνα)· ἱσπανὶς ἀοιδὸς σύγχρονος, γεννηθεῖσα τὸ 1815, προστατευομένη τῆς δουκίσσης Βέρρι. Σφυριχθεῖσα ἄπαξ, ἀπεσύρθη τῆς σκηνῆς καὶ ἀφωσιώθη ἔκτοτε εἰς τὸν πνευματισμόν.

Στόμια τοῦ Ροδανοῦ· νομὸς τῆς Ν Γαλλίας. Ἔκτ. 5,105 τετρ. χλμ. Κάτ: 600,000. Τὸ Δ ἥμισυ ἐλώδης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

καὶ πεδινὸς τὸ Α λοφώδης. Ἀκμ. κτηνοτροφία (200,000 πρόβατα), γεωργία μικρὰ ἕνεκα τοῦ ἀκαταλλήλου ἐδάφους, δάση σπάνια, ἁλιεία κοραλίων. Πρωτ. Μ α σ σ α λ ί α. Ἐπαρχίαι 3 Μασσαλία, Αἶξ, Ἄρλ.

Στόμι(ον) χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Δερβένι. Κάτ. 404.

Στόνεχηντζ μνημεῖον τῆς μ ε γ α λ ι θ ι κ ῆ ς περιόδου, ἀβεβαίας ὅμως ἐποχῆς, εὑρισκόμενον ἐν Σώλσβαρυ τῆς Ἀγγλίας. Θεωρεῖται ὡς ἀρχαιότατος ναός, ἐκαλεῖτο δ' ἄλλοτε «Χορὸς τῶν Γιγάντων».

Στόουε (Ἀ ρ ρ ι έ τ α-Μ π ῆ σ χ ε ρ, Μίστρες) διάσημος μυθιστοριογράφος ἐξ Ἡνωμ-Πολιτειῶν, 1814—1879. Εἶνε ἡ συγγράψασα τὸ κατὰ τῆς δουλίας μυθιστόρημα «Καλύβη τοῦ Μπαρμπατόμ» τὸ 1852.

Στόουρ ποτ. τῆς Ἀγγλίας διαρρέων τὰς κομητ. Δόρσετ καὶ Σουθαμπτων.

Στόουρμπρεντζ π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Οὐόρτσεστερ, ἐπὶ ποτ. Στόουρ. Ὑ ε λ ο υ ρ γ ε ῖ α, γαιανθρακωρυχεῖα. Κάτ: 8,000.

Στόρα κωμόπ. τῆς Ἀλγερίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου, λιμὴν τῆς Φιλιππεβίλλης. Κάτ: 3,500.

Στόρα-Κόππαρβεργ ἐπαρχ. τοῦ σουηδ. νομοῦ Δαλεκαρλίας. Ἠλούσια χαλκωρυχεῖα· πρωτ, Φ ά λ ο υ ν.

Στόρθιγκ ὄνομα τῆς νορβηγικῆς δ ι α ί τ η σ (Βουλῆς).

Στοῦαρτ ὄνομα ἀγγλικὸν σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Σ τ ή ο υ α ρ δ = Στρατάρχης. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε γνωστὴ περίδοξος βασιλικὴ οἰκογένεια, ἥτις ἀφοῦ κατέλαβε τὸν σκωτικὸν θρόνον τὸ 1370, ἐβασίλευσεν εἶτα ἐπί τε τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, πλὴν δύο διακοπῶν ἀπὸ τοῦ 1603—1714. Σημαντικώτερα τῶν μελῶν αὐτῆς εἶνε:

Στοῦαρτ (Ἰ ά κ ω β ο ς-Ἐ δ.) ὁ λεγόμενος Ἱ π π ό τ η ς τ ο ῦ Ἁ γ. Γ ε ω ρ γ ί ο υ, υἱὸς Ἰακώβου τοῦ Β, ἐκθρονισθεὶς τὸ 1688. Ἐλπίσας πολλάκις ὅτι θὰ ἀνέκτα τὸ στέμμα ἐπεχείρησε καὶ κάθοδον εἰς τὴν Σκωτίαν τὸ 1716, ἀλλ' ἀπετύγχανε πάντοτε καὶ ἀπέθ. ἐν Ρώμῃ τὸ 1766.

Στοῦαρτ (Κ ά ρ.-Ἐ δ.) υἱὸς τοῦ προηγ. γεννηθεὶς τὸ 1720. Τὸ 1745 ἐπεχείρησε κάθοδον εἰς τὴν Σκωτίαν καὶ ἔσχεν ἐπιτυχίας τινας κατ' ἀρχάς, ἡττήθη ὅμως ἐν Κουλλόδεν τὸ 1746 καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ διασώσῃ ἑαυτόν. Δὶς κατόπιν μάτην ἐπεχείρησε νὰ κατέλθῃ εἰς Ἀγγλίαν· ἀπέθ. ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1788.

Στοῦαρτ (Β ε ν.-) δοὺξ καὶ εἶτα καρδινάλιος τῆς Ὑόρκης, ἀδελφὸς τοῦ προηγ. ἀποθανὼν ἐν Ρώμῃ τὸ 1807. Μετ' αὐτοῦ τελευτᾷ ὁ οἶκος τῶν Σ τ ο ῦ α ρ τ.

Στούγκου χ. τοῦ δήμου Νευροπόλεως τῆς Καρδίτσης, 2 ὥρ. ἀπὸ Μεσενικόλα. Κάτ: 460.

Στουπαῖοι χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Κατσαρόνι. Κάτ: 160.

Στούρα παραπότ. τοῦ ἰταλ. ποτ. Τανάρο, καταρρέων ἐκ τῶν Ἄλπεων. Μῆκ. 155 χλμ.

Στοῦρε (Σ τ έ ν ω ν) διοικητὴς τῆς Σουηδίας ἀπὸ 1470—1503, κατὰ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὴν ἕνωσιν τῶν τριῶν Σκανδιναυικῶν κρατῶν. Ἵδρυσε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Οὐψάλας καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὸ κράτος του τὴν τυπογραφίαν.

Στοῦρε (Σβάντε)· διάδοχος τοῦ προηγ. ἀλλ' ἐξ ἄλλης καταγόμενος οἰκογενείας. Ἐκυβέρνησεν ἀπὸ 1504—1512.

Στοῦρε, ὁ Νεώτερος· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν πρῶτον (Στένωνα) τὸν καὶ «Πρεσβύτερον» λεγόμενον. Στένων καὶ οὗτος τὸ ὄνομα, διεδέχθη τὸ 1512 τὸν πατέρα του Στ. Σβάντε, ἡττήθη ὑπὸ Χριστιανοῦ τοῦ Β' καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῶν τραυμάτων ἅπερ ἔλαβε κατὰ τὴν μάχην, τὸ 1520.

Στ(ο)ὺρμ (Καρολος)· διαπρεπὴς γάλλος μαθηματικός, 1803—1855, καθηγητὴς τῆς Σορβόννης, ὁ εἰσαγαγὼν τὸ ὁμώνυμόν του εἰς τὴν ἀλγεβραν θεώρημα.

Στουρνάρας (Νικόλαος) ἐγεννήθη ἐν Μετσόβῳ τῆς Ἠπείρου τὸ 1806 ἐκ πατρὸς Δημητρίου καὶ μητρὸς Στάμως ἀδελφῆς τῶν ἀδελφῶν Τοσίτζα. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη διαδοχικῶς ὑπὸ τοῦ Γρηγοράσκου καὶ Ζοάνου ἐν Μετσόβῳ, προωρισμένος δὲ διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ ἐπιθυμῶν νὰ καταρτισθῇ ἐπιστημονικῶς εἰς αὐτὸ μεταβαίνει εἰς Παρισίους ὅπου ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μαθητεύει εἰς εἰδικὴν Σχολὴν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς Βιομηχανίας· καταρτισθεὶς δὲ ἐκεῖ θεωρητικῶς ἐν ὅλῃ τῇ ἐντελείᾳ μεταβαίνει εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρὰ τῷ θείῳ αὐτοῦ Μιχ. Τοσίτσα ἐμπόρῳ καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν βοηθεῖ αὐτόν, βραδύτερον δὲ ἀντικαθιστᾷ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ καταστήματος· ἡ φιλοπονία του, ἡ τιμιότης του καὶ αἱ γνώσεις του τὸν ἀνέδειξαν μετ' οὐ πολὺ ἐπὶ κεφαλῆς σημαντικῆς περιουσίας. Ἀλλὰ τὸν νοῦν του καὶ τὰς βλέψεις του ὁ Στουρνάρας ἐστραμμένας ἔχων πρὸς τὴν πατρίδα Ἑλλάδα, παραλαμβάνει τὴν περιουσίαν του καὶ πλήρης ἐλπίδων καὶ σχεδίων μεγάλων κατέρχεται εἰς αὐτὴν ἐγκατασταθεὶς εἰς Χαλκίδα ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐνδιέτριψεν ἐπ' ὀλίγον εἰς Ἀθήνας ἃς δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ ἐπανίδῃ. Ἐσχεδίαζε νὰ συνδέσῃ τὸν Πειραιᾶ μετὰ τῶν Ἀθηνῶν διὰ σιδηροδρόμου, νὰ ἱδρύσῃ ἀτμοπλοϊκὴν ἑταιρείαν πρὸς συγκοινωνίαν τῶν ἀπομεμακρυσμένων νήσων, νὰ ἐκβαθύνῃ τὸ στενὸν τῆς Εὐβοίας, νὰ ἱδρύσῃ πρότυπον πολυτεχνικὴν σχολήν, ἀλλ' ὁ θάνατος ἐπελθὼν αἴφνης δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐργασθῇ καὶ διὰ τὴν ποθητήν του Ἑλλάδα. Τὸ πλεῖστον μέρος τὸς περιουσίας του διέθεσε πρὸς ἵδρυσιν τῆς ἤδη λειτουργούσης φερωνύμου του Πολυτεχνικῆς σχολῆς.

Στουρνάρι χ. τοῦ δήμου Ἀστακοῦ τῆς Ἀκαρνανίας, 3 ὥρ. ἀπὸ στακοῦ. Κάτ. 90.

Στούρτζας (Ἀλέξανδρος)· ἐγεννήθη ἐν Ἰασίῳ τῆς Μολδαυΐας τῷ 1791, βρέφος δ' ἔτι ὢν συναπῆλθε μετὰ τοῦ πατρός του εἰς Ρωσίαν ὅπου καὶ ἐκπαιδευθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ρωσίας προβιβασθεὶς εἰς γραμματέα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ βραδύτερον εἰς διερμηνέα. Ἔτη τινὰ μετέπειτα τὸν βλέπομεν γραμματέα τοῦ Ναυάρχου Σισακώβ εἰς τὸν στρατὸν τοῦ ὁποίου κατετάχθη καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ναπολέοντος. Μετὰ τοῦ Καποδιστρίου δὲ συνειργάσθη ἐπανειλημμένως ὡς γραμματεύς του χωρὶς νὰ παύσῃ μελετῶν καὶ ἐκδίδων τὰ κατὰ τῶν Ἰησουϊτῶν βέλη του. Ἦτο κάτοχος 5 εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, πολλὰς δὲ συγγραφὰς ἐξέδιδε εἰς δύο καὶ τρεῖς γλώσσας. Ἕνεκεν τῆς πολυγλωττίας καὶ εὐρυμαθείας αὐτοῦ, τοῦ σοβαροῦ δὲ καὶ σταθεροῦ χαρακτῆρος του ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως ἀνυψωσάσης αὐτὸν εἰς πλεῖστα καὶ ὑψηλὰ ἀξιώματα τοῦ Κράτους. Κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ ἱεροῦ τοῦ 1821 ἀγῶνος, τὰ μέγιστα εἰργάσθη πρὸς ἀνακούφισιν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν γεν. ναίων πατριωτῶν του μετ' ἀποτελεσματικῆς πάντοτε ἐκδάσεως. Συνέγραψε τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1821 καὶ 1822 ἐν ᾗ ἀντέκρουσε τὰς δοξασίας πολλῶν ἐν Εὐρώπῃ ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες ἀπετέλουν μέρος τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην ἀναρχικῶν συμμοριῶν. Θανόντος τοῦ Καποδιστρίου ὁ Στούρτζας συνέγραψε τὴν βιογραφίαν τοῦ ἀνδρὸς μεθ' οὗ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συνειργάσθη, ἧς περιτομὴ μόνον γαλλιστὶ ἐδημοσιεύθη τὸ 1839. Πλεῖστα καὶ ποικίλα εἶνε τὰ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφέντα ἰδίως εἰς τὴν Ρωσικήν, Ἑλληνικὴν καὶ Γαλλικὴν διάλεκτον. Πάσχων δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπῆλθε κατὰ τὸ 1854 εἰς Μαντζόριον ὅπου καὶ ἀπέθανε πληγεὶς ὑπὸ θανατηφόρου ἀποπληξίας ἄγων τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Στούττγαρτ· πρωτ. τοῦ γερμαν. βασιλείου τῆς Βυρτεμβέργης, ἐπὶ παραποτάμου τοῦ Νέκκαρ, οὗ ἀφίσταται 6 χλμ Κέντρον πνευματικῆς μορφώσεως μὲ ἀρίστας σχολὰς παντὸς εἴδους συλλογὰς, μουσεῖα καὶ βιβλιοθήκας πλοησίας· ἰδίως πολύτιμος εἶνε ἡ ἐν αὐτῇ συλλογὴ τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Κατασκευὴ κλειδοκυμβάλων, βιομηχ. ποικίλη, ἐμπόρ. ἀκμαῖον, ὡραῖαι οἰκοδομαί, ναοί, πλατεῖαι κλπ. Κάτ. 135,000.

Στουχλβάϊσενβουργ ἢ **Ἄλμπ Βασιλική**· πολίχνη τῆς Οὐγγαρίας, ὅπου στέφονται καὶ ἐνταφιάζονται οἱ βασιλεῖς τῆς χώρας.

Στοφφλέτ· γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν βασιλοφρόνων στρατευμάτων κατὰ τὴν Γαλλ. Ἐπανάστασιν, 1751—1796, διάδοχος τοῦ Λὰ-Ροζιεζακλέν, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν καὶ τυφεκισθεὶς ἐν Ἀνζέρ.

Στραβοδοξάρι· χ. τοῦ δήμου Ρουκάκκας, ἐπαρχ. Σητείας, Διοίκ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 450.

Στραβοκέφαλο· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Κριεκοῦκι. Κάτ: 284.

Στράβων· ὁ περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ ἀρχ. Ἀμασείας, γεννηθεὶς τὸ 66 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 24 μ. Χ.

Στραδέλλα (Ἀλέξανδρος)· ἰταλὸς μουσουργὸς καὶ ἀοιδός, 1645—1678, ἁρπάσας νεαρὰν Βενετὴν εὐγενοῦς καταγωγῆς, καταδιωχθεὶς δὲ καὶ δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν συγγενῶν της ἐν Γενούῃ.— Ὁ Νίδερμάγερ ἐσυνέθηκε μελόδραμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Στραδέλλα».

Στραδιβάριος· διάσημος ὀργανοποιὸς ἐκ Κρεμόνης, 1644-1734.

Στράκα· θερινὸς συνοικισμὸς τοῦ χ. Καλαφατιῶνες τοῦ Κερκυραϊκοῦ δήμου Μεσοχωρητῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Στράλσουνδ· π. τῆς πρωσ. Πομερανίας· ἐμπορικώτατος λιμὴν ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς ἐπὶ μακρὸν κατεχόμενος ὑπὸ τῆς Σουηδίας. Κάτ: 32,000.

Στράνωμα· χ. τοῦ δήμου Πυλήνης τῆς Ναυπακτίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Σίμου. Κάτ: 308.

Στρασβούργον· π. τῆς Βαυαρίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως. Κάτ: 10,000.

Στράους (Ἰ σ α ά κ)· μουσικὸς σύγχρονος ἐκ Στρασβούργου τῆς Ἀλσατίας, γεννηθεὶς τὸ 1806 ἐξ Ἰσραηλιτικῆς οἰκογενείας· διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας ἐν τῷ Ἰταλικῷ-Θεάτρῳ τῶν Παρισίων καὶ τῶν χορῶν τῆς αὐλῆς Ναπολέοντος τοῦ Γ' (1852—1870), τῶν χορῶν τῆς Ὀπερᾶ, τοῦ Βισὺ καὶ ἄ.

Στράους (Γ ι ώ χ α ν ν)· αὐστριακὸς μουσουργός, μπαλέττων κυρίως, 1804-1840. Περίφημοι εἶνε αἱ συλλογαὶ τῶν «Βὰλς» αὐτοῦ.

Στράους (Γ ι ώ χ α ν ν)· υἱὸς τοῦ προηγ., γεννηθεὶς τὸ1825, ἐπίσης διαπρεπὴς μουσουργός, συνθέσας καὶ ἄριστα μελοδραμάτια.

Στράουσς (Δ α β ὶ δ-Φ ρ ε ι δ ε ρ ί χ ο ς)· διαπρεπὴς Γερμανὸς θεολόγος, 1808-1874, προτεστάντης, δημοσιεύσας τὸ 1835 «Βίον τοῦ Ἰησοῦ» ἐγείραντα θύελλαν εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν κόσμον. Ἔγραψε καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα φιλολογικὰ καὶ ἔργα πολεμικῆς.

Στραπόδι· χ. τῶν Κυθήρων, 40' ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ. 105.

Στραπουρμαίς· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ. 425.

Στρασβοῦργον· ἤδη πρωτ. τῆς γερμαν. Ἀλσατίας-Λορραίνης, πρὸ δὲ τοῦ 1870 πρωτ. τοῦ τότε γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ρήνου, ἐπὶ τοῦ Ἴλλ καὶ εἰς ἀπόστασιν 1 χλμ. ἀπὸ τοῦ Ρήνου. Ἐπισκπή, πανεπιστήμιον. Ἡνώθη μὲ τὴν Γαλλίαν ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' τὸ 1681, ἐπολιορκήθη δὲ καὶ ἠλώθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ 1870 καταστοαφείσης τῆς πολυτίμου βιβλιοθήκης του καὶ τῶν μουσείων. Περιβάλλεται ὑπὸ ἰσχυροτάτων φρουρίων καὶ προασπίζεται ὑπὸ ἄλλων σχεδὸν ἀπορθήτων μεμονωμένων τοιούτων. Ἔχει θαυμασίαν μητρόπολιν ρωμαϊκοῦ ρυθμοῦ καὶ φέρουσαν πύργον 142 μ. μετὰ θαυμαστῆς τέχνης ὡρολογίου δεικνύοντος, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους. Μέγας ἐμπορικὸς σταθμὸς μεταξὺ Παρισίων καὶ Βιέννης, ἀκμαιοτάτη βιομηχανία, ὑφασμάτων κυρίως καὶ ζύθου. Κάτ. 120,000.

Στρατὴ· νησὶς εἰς τὰ ΒΔ τῆς Κερκύρας ἀνήκουσα εἰς τὸν δῆμον Διαποντίων. Ξηρὰ καὶ ἀκατοίκητος.

Στρατηγόπουλος (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Λαγκαδίων τῆς Γορτυνίας, διαμένων ἐν Ὕδρᾳ, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ὑπὸ Ἀντων. Οἰκονόμου διοργανωθεῖσαν ἐκεῖ στάσιν τοῦ λαοῦ κατὰ τῶν προύχόντων, μεθ' ὃ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσιᾶς, κατὰ δὲ τὰ δραμαλικὰ ἐγένετο ὑπασπιστὴς τοῦ Δημ. Πλαπούτα.

Στρατιά· χ. τοῦ δήμου Κερκυραίων, 20' ἔξω τῆς Κερκύρας, ἓν ἐκ τῶν πολυφυτοτέρων περιχώρων αὐτῆς. Κάτ: 227.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Στράτοι· χ. τοῦ δήμου Παληοχώρας, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 85.

Στρατοκλῆς· Κρής, ἀρχηγὸς τῶν σφενδονιστῶν ἐν τῷ στρατῷ Κύρου τοῦ νεωτέρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Στρατοκλῆς· ἐξ Ἀμφιπόλεως, προτρέψας τοὺς Ἀθηναίους νὰ καταλάβωσι τὴν πατρίδα του ἀπειλουμένην ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Στρατοκλῆς· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐθυδήμου, ῥήτωρ καὶ ἱστορικός, φίλος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου καὶ ἐχθρικῶς διακείμενος πρὸς τὸν Δημοσθένην.

Στρατονίκεια· ἀρχ. π. τῆς Καρίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος πρὸς ταφὴν τῆς γυναικός του Στρατονίκης.

Στρατονίκη· θυγ. Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, δευτέρα σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ὅστις νικήσας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σωτῆρα κατεχόμενον ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς αὐτὴν καὶ βαρέως ἐκ τούτου ἀσθενήσας, τὴν παρεχώρησεν αὐτῷ οἰκειοθελῶς.

Στρατόνικος· Ἀθηναῖος κιθαρῳδὸς ἐπίσημος καὶ ποιητὴς ἀγχινούστατος, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς Κύπρου Νικοκλέους τὸν ὁποῖον ἐσατύρισε.

Στρατόπεδα· ὀνομασία χώρας τινὸς ἐν τῷ Πηλουσιακῷ βραχίονι τοῦ Νείλου, ἣν ὁ φιλέλλην βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτυχος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἵνα ἐγκατασταθῶσιν ἐκεῖ.

Στράτος· ἀρχ. π. τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας.

Στράτου δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Βάλλου, νομοὺ Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας, πρωλ. Λεπενοῦ· χ. Ἀμαργιανούς, Βαρετάδου, Κριεκουκι, Μαλατέϊκο, Ὄχθια, Πρεβέντζα, Σωροβίγλα. Κάτ: 3,122.

Στράτις· τύραννος τῆς Χίου ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου.

Στράτις· ποιητὴς τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 410—380 π. Χ. καὶ γράψας 16 κωμῳδίας.

Στρατφορδ· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Βάρβικ, ἐπὶ τοῦ Ἄβον. Πατρὶς τοῦ Σαίκσπηρ, ὅπου εὑρηται καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ. Κάτ. 8,000.

Στράτων· ἐκ Λαμψάκου, μαθητὴς τοῦ Θεφράστου, ὃν διεδέχθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς περιπατητικῆς σχολῆς, εἰς ἣν διέμεινεν ἐπὶ 18 ἔτη. Ἦτο πολυμαθέστατος καὶ ὀξύνους, ἔγραψε δὲ πάμπολλα περὶ πάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας καὶ ἰδίως περὶ φυσικῶν, δι' ἃ καὶ ὀνομάζεται «φυσικός».

Στράφοι· χ. τοῦ δήμου Νηλέων τῆς Εὐβοίας, 1 ὥρ. 40' ἀπὸ Ἁγίας-Ἄννης. Κάτ. 135.

Στράφφορδ (Θωμᾶς Οὐέντβορθ)· ἄγγλος κόμης, πολιτευτής, 1593—1641, διοικητὴς τῆς Ἰρλανδίας, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων καὶ ἀποκεφαλισθεὶς ἕνεκα τῆς ἀφοσιώσεώς του εἰς Κάρολον τὸν Α'.

Στρέζοβα· πρωτ. τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παίων τῶν Καλαβρύτων, ὧν ἀπέχει 7 ὥρ. Κάτ. 1,605.

Στρέλιτζ· ὄνομα δύο πολιχνῶν τοῦ γερμαν. δουκάτου Μέκκλεμβουργ-Στρέλιτζ (βλ. λ.)· τὸ **Ἄλτ-Στρέλιτζ** μὲ 5,000 κατ καὶ τὸ **Νόϋ-Στρέλιτζ**, πρωτ. τοῦ δουκάτου μὲ 9,000 κατ.

Στρέλιτζ· σῶμα πεζικοῦ ἐν τῷ ρωσικῷ στρατῷ συγκείμενον ἐκ 40,000 ἀνδρῶν καὶ ἀποτελοῦν ἄλλοτε τὴν φρουρὰν τῶν Τζάρων· εἶδος Γενιτσάρων τῆς Ρωσίας. Διελύθη τὸ 1698—1705 ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου.

Στρενίλλας (συνοικίαι Πετάλι, Ἁγ-Παντελεήμων, Ἀναχαράβη, Στρογγυλή)· κώμη τοῦ δήμου Κασσωπαίων τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Περιθείας. Κάτ. 1,050.

Στρέφη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. ἀπὸ Κριεκούκι. Κάτ. 1,095.

Στρέφη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Ἀριστομένους. Κάτ: 535.

Στριγανιά· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Τριχωνίας, 3 1)4 ὥρ. ἀπὸ Μπερίκου. Κάτ: 235.

Στρίγγαον· πολίχνη τῆς πρωσ. Σιλεσίας, ὅπου ὁ Μέγας Φρειδερῖκος τὸ 1745 ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακούς.

Στριγγ(λ)έϊκα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν, 1 ὥρ. 40′ ἀπὸ Κάτω-Ἀχαΐας. Κάτ: 400.

Στρίγκου· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Τριπόλεως. Κάτ: 234.

Στριτσιτζοῦ-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς, 20′ ἀπὸ Καρδαμύλης.

Στριφτόμπολας (Ἀναγνώστης)· ἐπίσημος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Μεσοροῦγι τῶν Καλαβρύτων (Κλουκίνες). Ταχθεὶς μετ' εὐαρίθμων Κερτεζιτῶν ὑπὸ τὸν Σωτήριον Χαραλάμπην ἔλαβε μέρος εἰς τὰς πρώτας συγκρούσεις, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ 1800—1805 μετήρχετο τὸν διδάσκαλον ἐν Τριπόλει, διδάσκων καὶ ὁπλομαχίαν καὶ τοὺς μαθητάς του. Ἐκ τῆς Τριπόλεως ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ὅτε ἐφόνευσε Τοῦρκόν τινα μεθ' οὗ ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν, καταφυγὼν δὲ εἰς Ζάκυνθον κατετάχθη εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατόν. Τὸ 1818 ἐπέστρεψε τουρκοφόρων εἰς Τρίπολιν ὡς σωματοφύλαξ τοῦ Ἀσημάκη Ζαΐμη, μεθ' ὃ ἀγνώριστος πλέον, μετῆλθε τὸν ὡρολογοποιόν, εὑρὼν ὑποστήριξιν παρὰ τῷ ἐν Τριπόλει διαμένοντι Ζατουνίτῃ Ἰω. Στεφανόπουλῳ. Κυρίως ἀνεδείχθη κατὰ τὸν ἀγῶνα ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Λεβιδίου ὅπου καὶ ἔπεσε μαχόμενος.

Στροβίτζι· χ. τοῦ δήμου Φιγαλίας τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ζούρτσας. Κάτ: 480.

Στροβίτζι· θέσις τοῦ δήμου Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρδίτσης. Ἀγροικίαι.

Στρογγυλή· χ. τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. ἀπὸ Βουνιατάδες. Κάτ. 494.

Στρογγυλὴ-Μεγάλη· νησὶς παρὰ τὰ ΒΔ παράλια τῆς Εὐβοίας (Δῆμος Αἰδηψίων), 5 ὥρ. ἀπὸ Αἰδηψοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Στρογγυλή-Μικρή· νησὶς παρὰ τὴν προηγ. ἀνήκουσα εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Αἰδηψοῦ ἀπόστασιν.

Στρογγύλη· μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου παρὰ τὴν Σικελίαν, ἡ νῦν Στρόμπολι.

Στρογγυλίων· διάσημος ἀγαλματοποιὸς τῆς μεταξὺ Περικλέους καὶ Ἀλεξάνδρου ἐποχῆς, πιθανῶς Ἀθηναῖος, τοὐλάχιστον ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος.

Στρόμη· χ. τοῦ δήμου Καλλιέων τῆς Παρνασσίδος (Φωκίς)· 1 ὥρ. ἀπὸ Μαυρολιθάρι. Κάτ. 255.

Στρομήνανη· χ. τοῦ δήμου Ὀφιονίας τῆς Ναυπακτίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Σελίτσας. Κάτ. 255.

Στρόμπολι· ἡ ποτὲ Στρογγύλη· μικρὰ νῆσος, ἡ βορειοτάτη τῶν ἰταλικῶν νήσων Λιπάρι (τοῦ Αἰόλου), πρὸς Β τῆς Σικελίας, ἀποτελουμένη ἀπὸ κωνοειδὲς ὁμώνυμον ἡφαίστειον, σχεδὸν διαρκῶς ἐν ἐνεργείᾳ ἀλλὰ σχεδὸν ἐντελῶς ἀκίνδυνον διὰ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου. Τὸ ἡφαίστειον ἔχει ὕψος 925 μ. καὶ διανοίγει κρατῆρα διαμέτρου 725 μ.

Στρόμω· κωμόπ. τῆς Νορβηγ. ἐπαρχ. Σαϊνδενφιελδ εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποτ. Δράμμεν. Ἀκμ. ἁλιεία καὶ ἐμπόριον. Κάτ. 5,000.

Στρόνζι· πλουσία καὶ διάσημος οἰκογένεια τῆς Φλωρεντίας, συγγενὴς τῶν Βαλοᾶ, ἐχθρὰ δὲ τῶν Μεδίκων ἧς διαπρεπέσταται μέλος, ὁ **Πάλλας** (1372-1462), ὅστις ἐθυσίασε τὰ ἄπειρα πλούτη του εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ δημοσίευσιν ἑλληνικῶν χειρογράφων. Πολλοὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας καὶ διεκρίθησαν ἐν τῷ στρατῷ αὐτῆς, οἷος ὁ **Λέων** (1515—1554) ὅστις ἐγένετο ἀρχιναύαρχος τῶν γαλλικῶν γαλερῶν.

Στρόουδ· πόλις τῆς ἀγγλ. κομητ. Γλόστερ· Σημαντικὸν κέντρον ὑφαντουργίας, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ. 40,000.

Στρόπωνες· χ. τοῦ δήμου Διρφύων τῆς Εὐβοίας 2 ὥρ. 40' ἀπὸ Στενῆς. Κάτ: 734.

Στρούβ (Φρειδερ-Γεώργ-Γουλιέλμος δέ-)· ρῶσος ἀστρονόμος, 1793—1864.

Στρούβ (Ὄθων-Γουλιέλμος δέ-)· ρῶσος ἀστρονόμος γεννηθεὶς τὸ 1819, ὁ πρῶτος ὑπολογίσας τὴν ταχύτητα τῆς μετατοπιστικῆς κινήσεως τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος. Ἀνεκάλυψε 500 διπλοῦς ἀστέρας καὶ ἕνα δορυφόρον τοῦ Οὐρανοῦ, ἐποιήσατο δὲ πολυτίμους παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς τροχιᾶς τοῦ Κρόνου, πολλῶν κομητῶν κλπ.

Στρούενδη (Ἰω-Φρειδερῖκος)· ἰατρὸς καὶ εὐνοούμενος Χριστιανοῦ Ζ, βασιλέως τῆς Δανίας, 1737—1772, ὡς καὶ τῆς βασιλίσσης Καρολίνας-Ματθίλδης, ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ Γ'. Κατώρθωσε νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν μέγαν Βέρνστροφ καὶ νὰ εἰσαγάγῃ ἐπονειδίστους μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ κράτος. Κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνομωσίᾳ κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως, ἀπεκεφαλίσθη.

Στρούζα· χ. τοῦ δήμου Δημη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τσάνης τῆς Γορτυνίας, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δημητσάνης. Κάτ. 144.

Στρούζας· ὄρα Σ τ ο ύ ρ τ ζ α ς.

Στρούθας· πέρσης ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου Β' τοῦ Μνήμονος τὸ 392 π. Χ. ὡς διάδοχος τοῦ Πιριβάζου ἐν τῇ σατραπείᾳ τῆς Δ. Ἀσίας.

Στρουμπος· χωρίδιον τοῦ δήμου Αἰγιάλης τῆς Ἀμοργοῦ, 10' ἀπὸ Λαγκάδας. Κάτ. 35.

Στρουτζιά· χ. τοῦ δήμου Μελιτίνης τῆς Λακεδαίμονος, 1 ὥρ. 10' ἀπὸ Ἁγίου-Νικολάου. Κάτ. 257.

Στρουσι· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας, 40' ἀπὸ Λεχαινά. Κάτ: 296.

Στρουτζα· χ. τοῦ δήμου Αἰγιτίου τῆς Δωρίδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Λοιδωρίκι. Κάτ: 480.

Στρούτσια· χ. τοῦ δήμου Μαλακασίου τῆς ΒΔ Θεσσαλίας, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Μαλακάσι. Κάτ. 349.

Στροφάδες· δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἔναντι τῆς Πελοποννήσου καὶ πρὸς Ν. τῆς Ζακύνθου, πρότερον καλούμεναι Πλωταί, ἐφ' ὧν διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι. Αἱ Σ τ ρ ο φ ά δ ε ς ἀνήκουν σήμερον εἰς τὸν νομὸν Ζακύνθου διοικητικῶς, ἀφίστανται δὲ ταύτης 48 μίλλια νοτίως. Ὁλικὴν ἔκτασιν ἔχουν περὶ τὰ 4 τετρ. χλμ.

Στροφάδων - Μονή· «Παναγία Παντοχαρά»· ἐπὶ τῆς μείζονος τῶν ὁμωνύμων πελαγονήσων τοῦ Ἰονίου. Κάτ: 3. Τιμᾶται καὶ ναὸς ἐδῶ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἅγιος-Διονύσιος».

Στροφυλλιά· χ. τοῦ δήμου Νηλέων τῆς Εὐβοίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἁγίας-Ἄννης. Κάτ. 456.

Στρόφυλος ἢ **Στρόφυλο**· θέσις τοῦ δήμου Νηλείας τῆς Μαγνησίας, 40' ἀπὸ Λεχώνια.

Στρυμονικὸς-κόλπος· κόλπος τοῦ Αἰγαίου πελάγους εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, νῦν κόλπος τῆς Κοντέσσας.

Στρυμών· ποτ. χωρίζων τὴν ἀρχ. Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Θράκης, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ὡς ποτάμιος θεὸς ὁ Στρυμὼν ἦτο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἐκ μὲν τῆς Εὐτέρπης πατὴρ τοῦ Ρήσου, ἐκ δὲ τῆς Νεαίρας πατὴρ τῆς Εὐάνδης. Σχηματίζεται διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν ποταμῶν Β ί σ τ ρ ι τ σ α καὶ Στρουμα, μῆκος δ' ἔχει ὡς ἔγγιστα 365 χλμ. Περὶ τὴν ἐκβολήν του (κόλπ. Ὀρφάνου) διαρρέει τὴν λίμνην Κερκινῖτιν (Τ' Ἀχινοῦ).

Στύβερρα· ἀρχ. π. τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος.

Στυλιανοῦ· χ. τοῦ δήμου Φλεσιάδος τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λιγούδιστας. Κάτ. 100.

Στυλίς· ἡ κυριωτέρα σ κ ά λ α τοῦ Μαλιακοῦ, πρωτ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος, 3 ὥρ. ΑΝΑ τῆς Λαμία. Ταχυδρ., τηλεγραφ. τελωνεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, μικρὸν ἐμπόριον, σταθμὸς ἀτμοπλοίων, λιμὴν ἀνοικτός. Κάτ: 1790 Ἐν τῷ λιμένι διαμένουν 62.

Στυλῖται· προσωνυμία τῶν χριστιανῶν ἐρημιτῶν οἵτινες ἔζησαν ἄλλοτε ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπὶ τῶν κορυφῶν ἑνὸς σ τ ύ λ ο υ ὅπου δὲν ὑπῆρχεν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐπαρκὴς χῶρος ὅπως κατακλίνωνται. Περιφανέστερος τῶν περιέργων αὐτῶν θεολήπτων ὑπῆρξεν ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλίτης.

Στῦλος· χ. τοῦ δήμου Ἀρμένων, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 125.

Στυμφαλίας δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχίας καὶ ἤδη νομοῦ Κορινθίας, πρωτ. Καλιάνη. Ἄλλα χ. Ἀσπρόκαμπος, Δούσια, Καστανιὰ, Λεῦκα, Μάτζιτζα, Μπάσι, Μποῦζι, Ψάρι. Κάτ: 5,178.

Στυμφαλὶς· λίμνη τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, σχηματίζουσα ὑπογείως τὸν Ἐρασῖνον ποταμὸν τοῦ Ἄργους. Περὶ αὐτὴν διέτριβον αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες, ὄρνεα σαρκοβόρα μὲ σιδηρᾶ πτερὰ καὶ ράμφη ἄτινα ἦλθον ἐκ τῆς Ἀραβίας καὶ κατέστρεφον τὴν χώραν, ἐδιώχθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Στύμφαλος· ὄρος τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης καὶ κείμενον παρὰ τῇ Στυμφαλίδι λίμνῃ.

Στύμφαλος· ἀρχ. π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμ. ὄρους καὶ παρὰ τῇ Στυμφαλίδι λίμνῃ ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος μετ' ἀρχαιοτάτου ἐπιχρύσου ξοάνου.

Στύξ· μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Πάλλαντος τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν, διατρίβουσα δὲ ἐν τῷ Ταρτάρῳ.

Στύξ· καταχθόνιος, ποτ. πηγάζων ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ βασίλεια τῆς Νύμφης Στυγός. Εἰς τὰ ὕδατα αὐτῆς ὤμνυον τὸν μέγαν καὶ φοβερὸν ὅρκον τῶν οἱ θεοί.

Στύξ· πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, θανατηφόρος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῷα διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς ψυχρότητα, πηγάζουσα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου παρὰ τὴν πόλιν Νώνακριν. Τὸ νῦν Μαυρονέρι. Χύνεται εἰς τὸν Κρᾶθιν (βλ. λ.).

Στύρα· ἀρχ. π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον. Ὁ κάτ. Στυρεύς.

Στύρα ἢ Στοῦρα· ἀκατοίκητος νησὶς πρὸς τὰ ΒΔ τῆς ὁμων. εὐβοϊκῆς κωμοπόλεως, ἀντικρὺ τῆς ΒΑ ἄκρας τῆς Ἀττικῆς.

Στύρα, κοινῶς **Στοῦρα**· πρωτ. τοῦ εὐβοϊκοῦ δήμου Στύρων περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχ. ὁμων. πόλεως, 14 ὥρ. ἀπό τε Χαλκίδος (ΒΔΒ) καὶ Κύμης (Β). Ταχυδρομεῖον, εἰρηνοδοκεῖον, τελωνοφυλακεῖον, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 856.

Στυρία, γερμανιστί: **Σταϊερμαρκ**· ἐπαρχ. τῆς Αὐστρίας, μεταξὺ Καρινθίας καὶ Οὐγγαρίας. Ἔκτ. 22,428 τετρ. χλμ. Κάτ. 1,300,000 ὧν 450,000 Σλαῦοι. Χώρα βουνώδης μὲ ὑψίστας κορυφὰς τῶν Στυριακῶν Ἄλπεων: Κὸρ-Ἄλπε (2136 μ.), Βέντζελ (2110 μ.) καὶ Γρὰν-Σάου (2,081 μ.). Εἰς τὰ Β τὰ ὄρη εἶνε ὑψηλότερα: Χόχσχαβ (2296 μ.). Χόχθορ (2,188 μ.). Διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Δραύου καὶ τῶν παραποτάμων αὐτοῦ. Σίδηρος, ζίγκος, ἀντιμόνιον, χρώμιον, πυρίτης, μαγνήσιον, γραφίτης, λιγνῖται ἄφθονοι. Ἀκμαία βιομηχ. Πρωτ. Γκράτζ. Διαιρεῖται εἰς 3 διοικήσεις: Γκράτζ, Βρύκ, Μάρβουργ.

Στύριγκ-Βένδελ· κωμόπ. τῆς Ἀλσατίας-Λορραίνης, ἐν τῇ γαιανθρακοφόρῳ περιοχῇ τοῦ Σάρρ. Κάτ. 4,000.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Στύρφακας· χ. τοῦ δήμου Παραχελωϊτῶν τῆς Φθιώτιδος, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λιανοκλάδι. Κάτ. 372.

Στύρων δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Καρυστίας, νομοῦ Εὐβοίας, πρωτ. Σ τύρα· Ἄλλα χ. Ἀλμυροπόταμο, Βύρα, Ζάρκα, Καραλίδες, Κάψαλα, Κελιά, Κουβέλαις, Μεσοχώρια, Ποταμούνια, Ραφταῖοι, Ρεοῦζι, Τσιακαῖοι, Τσιουταῖοι. Κάτ. 3,926.

Στύρωνας· χ. τοῦ δήμου Ἀ ρ α λ ο χ ω ρ ί ο υ. Ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 75.

Συάγριος· υἱὸς τοῦ Αἰγιδίου, ρωμαῖος στρατηγός, ἄρξας ἀπολύτως τῆς Γαλατίας κατὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Δυτ. Ρωμαϊκοῦ κράτους. Ἡττηθεὶς τὸ 486 ὑπὸ τοῦ Κλόβιος κατέφυγε παρὰ τοῖς Οὐϊσιγότθοις, ἀλλὰ ἐκδοθεὶς ὑπὸ τούτων ἐθανατώθη.

Σύαγρος· ἀρχαιότατος ποιητὴς Ἕλλην σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Μουσαίου, πρὸ τοῦ Ὁμήρου ἤδη λεγόμενος ὅτι ἐποίησε τὰ Τρωϊκά.

Σύβαρις· τέρας φοβερὸν καὶ ἀνθρωποφάγον κατοικοῦν ἐν σπηλαίῳ τοῦ Παρνασσοῦ, θανατωθὲν δὲ ὑπὸ τοῦ Εὐρυβάτου.

Σύβαρις· πόλ. ἀρχ. διάσημος τῆς Λευκανίας, κτισθεῖσα περὶ τὸ 710 π. Χ. ὑπὸ Ἀχαιῶν καὶ Τροιζηνίων καὶ παροιμιώδης καταστᾶσα διὰ τὴν τρυφηλότητα τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Συβίστα· χ. τοῦ δήμου Φενεοῦ τῆς Κορινθίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Γκοῦρα. Κάτ: 697.

Συβίστα· χ. τοῦ δήμου Ἀπεραντίων τῆς Εὐρυτανίας, 3 ὥρ. 10′ ἀπὸ Γρανίτσας. Κάτ. 191. Λέγεται καὶ Π ρ α τ ο β ο ύ ν ι (βλ. λ.).

Συβίστα· χ. τοῦ δήμου Αἰτωλικοῦ τοῦ Μεσολογγίου, 3 ὥρ. καὶ 10′ ἀπὸ Αἰτωλικοῦ. Κάτ: 333.

Συβιστέϊκα· προσάκτιος γεωργικὸς οἰκισμός, 20′ τοῦ Β χ. Ἀλυσσοῦ τῶν Πατρῶν, οἰκίσκοι γεωργῶν καλλιεργητῶν σταφίδων καὶ κτηματιῶν ἐκ Σ υ β ί σ τ α ς τοῦ Φενεοῦ ἀποικισάντων. Οἰκοῦνται κατὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν σταφίδων. Κάτ. 50.

Σύβοτα· νῆσ. μετὰ λιμένος μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Λευκίμμης.

Σύβοτα· λιμενίσκος καὶ τελωνοφυλακεῖον ἐν Λευκάδι (δῆμος Εὐγήρου), 2 ὥρ. ἀπὸ Σύβρου. Κάτ: 6.

Συβρίδαι· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν. Ὁ κατ. Ἐκ Συβριδῶν.

Σύβρος· πρωτ. τοῦ δήμου Εὐγήρου τῆς Λευκάδος, ἧς ἀπέχει 5 1)2 ὥρ. Ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ: 602.

Συγερίτσα· ἀγροικία τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 3.

Συγινίσκαις· χειμερινὰι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων, 3 ὥρ. ὥρ. 10′ ἀπὸ Πλατάνου Κάτ. 30.

Συγκουνέϊκα· θέσις τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Τριχωνίας. 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καινούργιο.

Συγκρέλου· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας, 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Καρπενῆσι. Κάτ. 340.

Σύδενχαμ· πολίχνη 9 χλμ. Ν τοῦ Λονδίνου ὅπου τὸ θαυμάσιον Κ ρ ι σ τ ά λ ι ο ν Π α λ ά τ ι ο ν, τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

οἰκοδομηθὲν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς μεγάρον διὰ τὴν Παγκόσμιον Ἔκθεσιν τοῦ 1851. Ἤδη δὲ διασκευασθὲν εἰς ἀπέραντον μουσεῖον.

Σύδενχαμ (Θωμᾶς)· ἄγγλος ἰατρὸς, 1624—1689, ἐφευρετὴς τῆς σκευασίας τοῦ λαυδάνου ἥτις φέρει τὸ ὄνομά του.

Σύδνεϋ· πρωτ. τῆς αὐστραλιανῆς ἀγγλικῆς κτήσεως: Νέα-Οὐαλλία (Νότιος) καὶ ἕδρα τῆς γενικῆς διοικήσεως τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ ἀγγλ. κτήσεων, μέγας λιμὴν εἰς τὰ ΝΑ παράλια τῆς Αὐστραλίας· ἀκμαιότατον ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον χρυσοῦ, ἐρίων, δερμάτων κλπ. Μέχρι τοῦ 1841 ἦτο τόπος ἐξωρίας καταδίκων. Πανεπιστήμιον, μουσεῖα, θέατρα, ὡραῖοι κῆποι κλπ. Κάτ: 235,000.

Συζέ· ἀββᾶς τοῦ Ἁγ-Διονυσίου, γάλλος, 1087—1152, διδάσκαλος καὶ εἶτα ὑπουργὸς Λουδοβίκου, γράψας «Βίον Λουδ. τοῦ Ϛ» λατινιστί.

Συζόν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Οὔσ. Μῆκ. 40 χλμ.

Συήνη· πόλ. ἀρχ. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, πλησίον τῆς σήμερον Ἀσσουάν.

Συΐζ παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Μάρν. Μῆκ. 46 χλμ.

Συΐν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Κρέζ. Μῆκ. 34 χλμ.

Συΐππ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν, ἐπὶ ὁμων. ποτ. Ἀκμ. ὑφαντουργία. Κάτ: 2,520.

Συκᾶ· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος 1 ὥρ. ἀπὸ Ὑπάτης Κάτ: 325.

Συκαράκι· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, ἧς ἀπέχει 1)2 ὥρ. Κάτ: 115.

Συκᾶ· χ. τοῦ δήμου Σπαλάθρων τοῦ Βόλου, 1 ὥρ. 45′ ἀπὸ Ἀργαλαστῆς. Κάτ: 529.

Συκπά· χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Κιάτου. Κάτ: 208.

Συκπά· κώμη τοῦ δήμου Ἀσωποῦ τῆς Λακεδαίμονος (Ἐπίδαυρος Λιμηρά), 1 ὥρ. 45′ ἀπὸ Μολάους. Κάτ: 1333.

Συκπά· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα Κάτ: 6.

Συκπά· θερινὸς οἰκισμὸς τοῦ χ. Μαρμάρου τοῦ κερκυραϊκοῦ δήμου Παρελείων.

Συπηά· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Ξυλόκαστρον, προσακτίως. Κάτ: 205.

Συκπά· χ. τοῦ δήμου Χαντρᾶ ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 220.

Συκπάς· χ. τοῦ δήμου Αἰγιτίου τῆς Δωρίδος, 2 3)4 ὥρ. ἀπὸ Λοιδωρίκι. Κάτ: 307.

Συκπές· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, 2 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χαλανδρίτσας. Κάτ: 32.

Συκπὲς-Λέσβεϊ· χ. τοῦ δήμου Ἄρτης, ἧς ἀπέχει Ν. ὥρ. 2 20′ Κάτ: 137.

Συκολόγος· χ. τοῦ δήμου Ἁγίου Βασιλείου ἐπαρχ. Βιάννου - Ρίζου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 400.

Συκούριον· πόλ. ἀρχ. τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης. Σήμερον λέγεται Σίγουρο.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Συκουρίου δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Λαρίσσης, νομὸς Λαρίσσης, πρωτ. Τοπουσλάρ· χ. Χασάμπαλη, Καραλάρ, Μετεσελῆ, Νέχαλη, Νιαμάτα, Σαρίμησι, Σαρτζιλάρ. Κάτ. 2,901.

Σύλαμος· χ. τοῦ δήμου Ἀρχανῶν, ἐπαρχ. Τεμένους, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 50.

Συλβανός· ρωμαϊκὴ θεότης τῶν δασῶν (σύλβα=δάσος), τῶν λειμώνων, τῶν ποιμνίων, τῶν ἰδιοκτησιῶν καὶ τῶν συνόρων, παρισταμένη ὑπὸ μορφὴν εὐρώστου γέροντος.

Συλβέστρ(ος) ὁ Α'-Ἅγιος· πάπας ἀπὸ 314—335. Ἑορτὴ τὴν 19)31 Δεκεμβρίου.

Συλβέστρος ὁ Β'. πάπας ἀπὸ 999—1003, ἐξ Ὠριλλιάκ τῆς Γαλλίας, μοναχὸς ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα Γερβέρτος, σπουδάσας μαθηματικὰ καὶ ἀστρονομίαν παρὰ τοῖς Ἄραψι τῆς Ἱσπανίας, καὶ γενόμενος διδάσκαλος Ὄθωνος τοῦ Γ' καὶ Ροβέρτου τοῦ Εὐσεβοῦς. Ἔνεκα τῶν ἀπείρων του γνώσεων κατηγορήθη ἐπὶ μαγγανείᾳ.

Συλβέστρος ὁ Γ'· ἀντιπάπας ἐπὶ τρεῖς μόνον μῆνας τοῦ 1044.

Συλιβαινα· χ. τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων, 1 ὥρ. ἀπὸ Βαλιμῆς. Κάτ. 174.

Συλιβιώτικα· χ. τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων, 3 ὥρ. ἀπὸ Βαλιμῆς. Κάτ. 48.

Συλιπιανά· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης, ὑ 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κουμπουριανά. Κάτ. 266.

Σύλλας, Κορνήλιος, περίφημος στρατηγὸς καὶ δικτάτωρ τῶν Ρωμαίων, γεννηθεὶς τὸ 138 π. Χ. ἐξ ἀπόρου οἰκογενείας, λίαν ἐγκρατὴς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας. Ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Μιθριδάτου, ἐκυρίευσε τὰς Ἀθήνας μετὰ μεγάλας καὶ ἀπανθρώπους σφαγάς, ὅτε τὸ αἷμα προρρέον ἐκ τῆς ἀγορᾶς κατεπλημμύρησε τὸ Κεραμεικόν. Ἀπέθανεν ἐξ αἱμορραγίας κατὰ τὸ ἔτος 78 π. Χ.

Σύλλας· Ἅγιος, χ. τοῦ δήμου Ἀρχανῶν, ἐπαρχ. Τεμένους Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης) Κάτ. 150.

Συλλίμνα· χ. τοῦ δήμου Φαλάνθου τῆς Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Τριπόλεως. Κάτ. 856.

Σύλφαι ἢ Συλφίδες· γαλατικὴ λέξις σημαίνουσα «Πνεύματα». Ἦσαν ἐναέρια, περίκομψα πνεύματα ἄρρενα καὶ θήλεα, φίλα τοῖς ἀνθρώποις ἀνάλογα δὲ πρὸς τὰς ἑλληνικὰς νηρηΐδας, καὶ τοὺς χριστιανοὺς ἀγγέλους.

Συμέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γκάρ· γεάνθρακες, σιδηροῦχα καὶ μολυβδοῦχα μέταλλα, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 2,900.

Συμέν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Δορδονῆ. Μῆκ. 55 χλμ.

Συμεών· δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ἰακὼβ καὶ τῆς Λίας, δοὺς τὸ ὄνομά του εἰς μίαν τῶν 12 φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, τὴν κατέχουσαν τὰς Ν τῆς φυλῆς Ἰούδα χώρας.

Συμεών· γηραιὸς ἑβραῖος εὐρεθεὶς, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐν τῷ Ναῷ καθ' ἣν ὥραν ἡ Παρθένος Μαρία παρουσίασεν ἐκεῖ τὸν νεογνὸν Ἰησοῦν.

Συμεών (Ἅγιος)· ἀνεψιὸς τῆς Παναγίας, δεύτερος ἐπίσκοπος Ἱε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρουσαλήμ, μαρτυρήσας τὸ 107 ἐν ἡλικίᾳ 120 ἐτῶν.

Συμεών ὁ **Στυλίτης** (Ἅγιος)· ἐρημίτης, καταστὰς περιώνυμος διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ βίου ὃν διήγαγεν ἐπὶ 26 ὁλόκληρα ἔτη ἐπὶ τῆς κορυφῆς κίονος (στύλου). Ἀπέθ. τὸ 459.

Συμεών· περίδοξος προβηγκιανὸς οἶκος Γαλλων, ἀπὸ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος δοὺς τῇ Γαλλίᾳ πολυαρίθμους ἐπισήμους ἄνδρας, ὧν διαπρεπέστατοι οἱ ἀκόλουθοι :

Συμεών (Ἰωάννης)· ἐκλεγεὶς τὸ 1358 Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἀφ' οὗ ἀπήλλαξε τὴν χώραν ἀπὸ τὰς ληστρικὰς ὁρδὰς τοῦ Ἀρνὼ-δὲ-Σερβούλ.

Συμεών (Γαβριήλ)· ἀπεσταλμένος τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας παρὰ Φραγκίσκῳ τῷ Α'. Ἔζησε παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἑρρίκῳ Β', ἐδημοσίευσε δὲ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1550 καὶ 1560 πολλὰ ἔργα καλλιτεχνικά, ἀρχαιολογικὰ καὶ ἄ, ἀρκετῆς ἀξίας, ἀλλ' ἀπέθ. ἐντελῶς ἀκτήμων.

Συμεών (Σέξτιος)· νομοδιδάσκαλος καθηγ. τῆς νομικῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Αἶξ, τὸ δὲ 1705 γραμματεὺς τοῦ βασιλέως. Ἦτο σύνδικος τῶν εὐπατριδῶν καὶ διοικητὴς τῆς Προβηγκίας.

Συμεών (Ἱερώνυμος)· 1749—1842, υἱὸς τοῦ προηγ. πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῶν 500 τὴν 18 Φρουκτιδώρ. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Ἀστικοῦ-Κώδηκος, διωργάνωσε τὸ βασίλειον τῆς Οὐεστφαλίας τὸ 1807 καὶ ἔζησε μακρὰν τῆς αὐλῆς τοῦ Ναπολέοντος. Γενόμενος κόμης ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΗ' τὸ 1816 διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν τὸ 1820 καὶ πατρίκιος τῆς Γαλλίας κληρονομικὸς τὸ 1822.

Συμεών (Ἰωσήφ)· υἱὸς τοῦ προηγ. Ὑπῆρξε πληρεξούσιος ἐν Σαξωνίᾳ, νομάρχης, σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ πατρίκιος ταὐτοχρόνως μετὰ τοῦ πατρός του, τὸ 1835.

Συμεών (Ἑρρῖκος)· ἀκόλουθος πρεσβείας ἐν ἀρχῇ, εἶτα νομάρχης, βουλευτὴς καὶ τὸ 1852 γερουσιαστής. Ἀφοσιωθεὶς εἰς τὰ γράμματα κατέλιπεν ἔμμετρον μετάφρασιν τῶν ἔργων τοῦ Ὁρατίου στεφθεῖσαν ὑπὸ τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας. Ἦτο κόμης, ἀφῆκε δὲ θνήσκων, τὸν ὁμώνυμον, σύγχρονον διπλωμάτην ὅστις ἐγεννήθη τὸ 1828.

Σύμη· νῆσ. τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, μία τῶν Σποράδων μεταξὺ Ρόδου καὶ Κνίδου. Κάτ: 11,000.

Σύμη-Κάτω· χ. τοῦ δήμου Μουρνιῶν, ἐπαρχ. Βιάννου-Ρίζου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης)· Κάτ: 400.

Σύμμαχος διοικητὴς τῆς Ρώμης ἀπὸ 384—386, ὕπατος τὸ 391, εἷς τῶν τελευταίων ὑπερασπιστῶν τῆς ἐθνικῆς θρησκείας. Κατέλιπε σπουδαίας ἐπιστολάς, λόγους κλπ. Ἀπέθ. περὶ τὸ 410.

Σύμμαχος· ἔγγονος τοῦ προηγ. καὶ πάπας τοῦ Βοηθίου (βλ. λ.), ἐθανατώθη μετὰ τοῦτον διαταγῇ Θεοδωρύχου τοῦ βασιλέως τῶν Ὀστρογότθων.

Σύμμαχος (Καλλιος)· πάπας ἀπὸ 498—514, πολεμήσας τὰς αἱρέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σεις τῶν εὐτυχιανῶν καὶ τῶν νεοστωριανῶν.

Σύμπελ (Ἔρρικος δέ-)· σύγχρονος γερμανὸς ἱστοριογράφος καὶ πολιτικός, γεννηθεὶς τὸ 1817. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789—1795» καὶ ἄ.

Συμπερδί (Γεώργ. Ζερβαΐ, βαρὼν δέ-)· γάλλος στρατηγός, 1772 1856, ἀναδειχθεὶς εἰς τὰς στρατείας τοῦ 1815. Τὸ 1830 ἐξελέγη βουλευτὴς τοῦ Ζὲρ μετὰ δὲ τὸ 1848 ἐγένετο ὑπουργὸς τοῦ πολέμου.

Συμπληγάδες· νῆσοι, αἱ ἄλλως Συνδρομάδες καὶ Κυάνιαι (βλ. λ.).

Συμπραγοῦ (Βουργέρος Βασιλειανά, Καρᾶς, Κλουδιανά, Ἅγιος Ἀντώνιος)· χ. τοῦ δήμου Παν-ε-θ ή μ ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 500.

Συμφοριανὸς (Σεμφορι έν)· **Ἅγιος**· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζιρόνδ. κάτ. 2,000.

Συμφοριανὸς-Δὲ-Λαΐ (Ἅγιος)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. ποτ. Λοάρ. Ἀνθρακῖται, ἀκμ. ὑφαντουργία. Κάτ. 2,800.

Συμφοριανὸς-Δ'-Ὀζὸν (Ἅγιος-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰζέρ. Μεταξουργεῖα. Κάτ. 1,900.

Συμφοριανὸς Σὺρ-Οὐάζ (Ἅγιος)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ρῶν. Κάτ. 2,080.

Συναγιά· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Καλύβια-Σαλμενίκου. Κάτ. 54.

Συναράδες· κώμη τοῦ κερκυραϊκοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν, 20' ἀπὸ Καστελλάνους. Κάτ. 1856.

Συνεβρό· χ. τοῦ δήμου Φελλόης τῶν Καλαβρύτων, 1 ὥρ. ἀπὸ Σελιάνας. Κάτ. 141.

Συνεβριώτικα· θέσις τοῦ δήμου Αἰγίου, οὗ ἀπέχει 1)4 ὥρ. Ἀγροικίαι.

Συνετεῖο(ν) χ. τοῦ δήμου Ἀνδρου τῆς ὁμων. νήσου, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κάτ. 399.

Συνιαὶς· θερινὸς κυρίως οἰκισμὸς τοῦ χ. Ὁμαλῆ τοῦ κερκυραϊκοῦ δήμ. Κασσωπαίων. Οἱ κάτοικοί του τὸν χειμῶνα διασπείρονται εἰς τὰς ἀγροικίας Κέντρωμα, Νησάκι, Βλαχάτικα, Κουλοῦρα, Τριτῶνας, Πόρτα, Κατάβολο καὶ Ἀπολυσιές. Κάτ. 1,805. Εἰς τὸν Ὄρμον διαμένουν 16.

Συνίστα· χ. τοῦ δήμου Κλεπαΐδος τῆς Ναυπακτίας 1 ὥρ. ἀπὸ Κλεπᾶ. Κάτ. 475.

«Συνοίκια»· ἑορτὴ δημοσία ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Θησέως γενομένης συνοικήσεως τῶν διεσπαρμένας οἰκήσεις ἐχόντων πολιτῶν εἰς μίαν πόλιν, τὰς Ἀθήνας.

Σὺντρ (Ἰω.-Φραγκίσκος)· γάλλος μουσουργὸς καὶ ἐφευρέτης, οὗ τὸ 1828 τοῦ Ἰνστιτοῦτον παρεδέχθη τὸ περίφημον σύστημα τῆς «Τηλεφωνίας» ἤτοι «Μουσικῆς γλώσσης διὰ τὴν ἀκαριαίαν μετάδοσιν τῆς σκέψεως εἰς μεγάλας ἀποστάσεις».

Σύντσιας-Μονὴ· ἐν τῷ δήμῳ Λιμναίου τῆς Κυνουρίας 1 ὥρ. 50' ἀπὸ Λεωνιδίου.

Συπαληττός· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Ὁ κατ.Συπάληττος καὶ Συπαληττεύς.

Συπέρμπ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σῶν. Μῆκ. 27 χλμ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Συπερμπανιέρ· κορυφὴ τῶν γαλλ. Πυρηναίων. Ὕψ. 1797 μ.

Συράκουσαι· ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀρχαίων πόλεων κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα δὲ τὸ 758 π. Χ. ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχίου Δωριέων καὶ Κορινθίων, πατρὶς τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ Ἀρχιμήδους καὶ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου· σπουδαιότερα αὐτῆς μέρη ἦσαν πέντε, ἡ Νᾶσος ἔνθα ἦσαν τὰ βασίλεια τοῦ Ἱέρωνος, ἡ Ἀχραδίνη ἥτις ἦτο τὸ μᾶλλον ὀχυρὸν μέρος τῆς πόλεως καὶ εἶχε ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἡ Τύχη ἔνθα κατῴκει τὸ πλεῖστον τῶν κατοίκων τῆς πολεως καὶ ὑπῆρχε ναὸς τῆς Τύχης, αἱ Ἐπιπολαὶ κείμεναι ἀρκτικῶς, ἔνθα ἦσαν τὰ περιβόητα λατομεῖα, ἐν οἷς ἐκλείοντο οἱ κατάδικοι καὶ ἡ Νεάπολις ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος. — Εἶνε πατρὶς τοῦ Ἀρχιμήδους τοῦ Θεοκρίτου καὶ τοῦ Μόσχου.

Συρᾶν(δ)· παραπόταμος τοῦ γαλλ. ποτ. Λίν. Μῆκ. 72 χλμ.

Συρβίλλ (Δ ε-)· γάλλος ναυτικός, 1717—1770, ἐπισκεφθεὶς τὰς νήσους τοῦ Σολομῶντος καὶ τὴν Νέαν-Ζηλανδίαν. Ἀπέθανεν ἐν τῷ πλῷ.

Συρβίλλ (Μ α ρ γ α ρ ί τ α-Ἐ λ ε ω ν ό ρ α-Κ λ ο τ ί λ δ η)· 1405; —1496; γαλλὶς ποιήτρια ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ κόμητος δὲ-Φοᾶ. Ἐνυμφεύθη τὸν Β ε ρ α ν ζ ὲ-**Συρβίλλ** πεσοντα εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ὀρλεάνς τὸ 1428. Χηρεύσασα ἀφωσιώθη μετ' ἐπιτυχίας ἐκτάκτου εἰς τὴν ποίησιν.

Συρέδν(ιε)· πολίχνη τοῦ γαλλ. νομοῦ Σηκουάνα, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ ποτ. τούτου. Κάτ. 7,800.

Συρζέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ. Κάτ. 3,800.

Συρία· χώρα τῆς Δυτ. Ἀσίας, τμῆμα τῆς Τουρκικῆς Ἀσίας ἔχουσα πρὸς Δ τὴν Μεσόγειον καὶ νοτίως τὴν Ἀραβίαν (Ἔρημον). Μῆκος 760 χλμ. ἐπὶ πλάτους 120 χλμ. Ἔκτ. 70,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 3,000,000, ὧνΔροῦσσι 85,000 καὶ Μαρωνῖται 220,000. Παραλλήλως τῆς Μεσογείου ὑψοῦται ἡ διπλῆ ὀρεογραμμὴ Λίβανος καὶ Ἀντιλίβανος. Διαιρεῖται φυσικῶς εἰς τέσσαρα τμήματα : α'.— τὴν Ἀ μ μ ώ δ η πεδιάδα (ἔρημον) μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Ἰορδάνου (Γώρ, Α), β'. — τὰς δύο κοιλάδας Ὀ ρ ό ν τ ο υ καὶ Μ α τ σ ά ν α μεταξὺ τῶν δύο ὀρεοσειρῶν, ἀποτελούσας τὴν λεγομένην Κ ο ί λ η ν-Συρίαν, γ'.— τὴν π ρ ο σ α κ τ ι ο ν πεδιάδα καὶ δ'.—τὴν Π α λ α ι σ τ ί ν η ν (ὑψίπεδον) ἣν διαρρέει ὁ Ἰορδάνης. Εἰς τὰ προσάκτια παράγνι ἐν ἀφθονίᾳ σιτηρά, οἴνους, μῶρα, κεράσια, πορτοκάλια, ἀμύγδαλα, φοίνικας κλπ. Ὁ Λίβανος ὀλίγας διατηρεῖ σήμερον κέδρους. Οἱ κάτοικοι εἶνε Μουσουλμᾶνοι, Κοῦρδοι καὶ Τουρκομάνοι περὶ τὴν Δαμασκόν, Δροῦσοι δέ, Σύριοι-Μελχῖται καὶ Μαρωνῖται, Ἄραβες, Βεδουῖνοι καὶ Ἰουδαῖοι εἰς τὰ λοιπὰ μέρη. Κλῖμα θερμότατον, πλὴν τῶν ὀρεινῶν μερῶν. Πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ἀναφέρονται οἱ μεταμυθικοὶ Ἀ ρ α μ α ῖ ο ι (εἰς τὰ Β καὶ τὰ Α), οἱ Χ α ν α ν α ῖ ο ι (εἰς τὰ παράλια, τὸ κέντρον καὶ τὰ Ν) καὶ οἱ Τ ε ρ α χ ῖ τ α ι (πρὸς Ν τῆς Νεκρᾶς θαλάσ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σης)· κατεκτήθη δὲ ἡ χώρα διαδοχικῶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Περσῶν, τῶν Ἑλλήνων, θανόντος τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου ἀπετέλεσε τὸ κύριον τμῆμα ὁμων. βασιλείου, ὅπερ κατέκτησαν οἱ Ρωμαῖοι. Ἀπὸ τῶν Βυζαντινῶν κατόπιν τὴν ἀφῆρεσαν οἱ Τοῦρκοι, ὑπὸ τοὺς ὁποίους παρήκμασεν οἰκτρῶς.

Συριάμου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Τροπαίων τῆς Γορτυνίας. 1)4 ὥρ. ἀπὸ Βερβίτσας. Κάτ. 28.

Συριάμου (τ ο ῦ)-Πέρα· χ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Κοντοβάζαινας. Κάτ. 102.

Σύριγξ· νύμφη τῆς Ἀρκαδίας ἥτις καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ Πανὸς κατέφυγεν εἰς τὸν ποταμὸν Λάδωνα καὶ μετεμορφώθη τῇ ἰδίᾳ αἰτήσει εἰς κάλαμον, ἐξ οὗ ὁ Πὰν κατεσκεύασε τὴν σύριγγά του.

Συρίλι· χ. τοῦ δήμου Π ύ ρ γ ο υ Ψ η λ ο ν έ ρ ο υ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 185.

Συρκοὺφ ἢ Σουρκοὺφ (Ρ ο β έ ρ τ ο ς)· περιβόητος γάλλος πειρατής, 1773—1827, πολλὰ αἰχμαλωτίσας ἀγγλικὰ πλοῖα εἰς τὰς θαλάσσας τῶν Ἰνδιῶν κατὰ τὴν Δημοκρατίαν καὶ τὴν αὐτοκρατορίαν.

Συρμελέν· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Μάρν. Μῆκ. 40 χλμ.

Συρμπάνη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Καλλιφωνίας τῶν Καλαβρύτων, 2 ὥρ. 40′ ἀπὸ Κέρτεζης. Κάτ. 537.

Σύρνα· χ. τοῦ δήμου Τρικολώνων τῆς Γορτυνίας, 1 ὥρ. 45′ ἀπὸ Στεμνίτσας. Κάτ. 326.

Σῦρος· ἡ σπουδαιοτέρα ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων· ἔκτ. 80 τετρ. χλμ. ὀρεινὴ καὶ τραχεῖα. Κάτ. 27,774 Προϊόντα, ἔλαιον, οἶνοι καὶ ὀλίγα ποίμνια. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦτο ἀσήμαντος· ἔχει πρωτ. τὴν Ἑ ρ μ ο ύ π ο λ ι ν (βλ.λ)καὶ διαιρεῖται εἰς 2 δήμους ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δῆμος Σύρου ἔχει πρωτ. τὴν Ἄ ν ω Σ ῦ ρ ο ν ἀκμάζουσαν κωμόπολιν ἐπὶ βραχώδους λόφου μὲ Καθολικὴν ἐπισκοπήν, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ 3,272 κατ. τοὺς πλείστους δυτικοὺς τὸ θρήσκευμα, χωρὶς δὲ 17 καὶ δύο μ ο ν ά ς.

Σύρου δῆμος· τῆς νήσου Σύρου, νομὸς Κυκλάδων, πρωτ. Σ ῦ ρ ο ς ἢ Ἄ ν ω Σ ύ ρ ο ς· χ. Βάρη, Γαλισά, Ἐπισκοπεῖον, Μάννα, Πάγος, Ποσειδωνία, Χροῦστα, Βῆσσα, Ἑλκίθρες, Κόνι, Μάρμαρα. Μ ο ν ὴ Ἰησουϊτῶν. Κάτ: 9,014.

Συρρακέϊκα· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας, Ξηρόκαμπος, Πλακοῦρα, Τάλαντα, Φοίνικος, Φύλακες κτλ· Κάτ. 44.

Συράκο· ἐγκαταλελειμμέναι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Βρανᾶ.

Συρράκος (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· παλαιὸς κ λ έ φ τ η ς ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἷς ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ὁπλαρχηγῶν τοῦ 1821 ἐκ Πυλίας (Νεοκάστρου), ἐπιδειξάμενος πολλαχοῦ ζηλευτὴν ἀνδρείαν.

Συρράκο(υ)· χ. τῆς τουρκικῆς Ἠπείρου, ἀντικρὺ καὶ ἐγγύτατα τῶν ἑλλην. Καλαριτῶν. Οἱ κάτοικοί του ἀποδημοῦσι πρὸς ἐμπορίαν εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

Σύρτζι· χ. τοῦ δήμου Θηβαίων τῆς Βοιωτίας, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Θήβας. Κάτ. 235.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σύρτις· μέρος ἀμμώδες ἢ τενα-γῶδες περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ δύο, ἡ Μεγάλη σχηματίζουσα μέγαν κόλπον ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Κυρηναϊκῆς.

Σύρτις· ἡ Μικρά, ἡ ἄλλως Λωτοφαγῖτις, μεταξὺ Τύνιδος καὶ Τριπόλεως.

Σύσαρχα· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγείων, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 85.

Σὺ-Τάϊ Γεοῦ· ἡ σημερινὴ περιβόητος αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας· θυγάτηρ ἀρχηγοῦ Τατάρου, μήτηρ δὲ τοῦ αὐτοκράτορος Τόγκ-Τσέ, καὶ θεῖα τοῦ Κουὰν-Σοῦ, ἀδελφὴ τῆς πριγκηπίσσης Σοῦ-Ἕν, μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος τούτου. Ἐγεννήθη τὸ 1834. Τὸ 1850 εἰσῆχθη εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ νεαροῦ τότε αὐτοκράτορος Χιὲν-Φόγκ μὲ τὸν τίτλον «δευτέρας» συζύγου, πρώτης οὔσης τῆς Τόγκ-Τάϊ-Χεοῦ μὴ ἀποκτησάσης ὅμως ἄρρεν τέκνον, ὅπερ κατώρθωσεν ἡ Σύ-, σώσασα τῆς ἐκπτώσεως τὸν αὐτοκρατορικὸν οἶκον, ἅτε τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ 5 ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου του ὀφείλοντος νὰ ὁρίσῃ διάδοχον ἂν μὴ ἀποκτήσῃ νόμιμον υἱόν. Ἀφ' ἧς ἐγένετο μήτηρ ἡ Σὺ μετωνομάσθη Τσὲ-Χὺ κατὰ τὸ ἔθος, ἤτοι «Ἐλεήμων-Εὐεργέτις», μήτηρ ὅμως νόμιμος τοῦ υἱοῦ της ἀνεκηρύχθη ἡ πρώτη τοῦ αὐτοκράτορος σύζυγος. Γυνὴ εὐειδεστάτη καὶ ἔκδοτος, φαίνεται ὅτι πολλοὺς μεγάλους ἄνδρας τῆς Κίνας προσηγερίσθη μᾶλλον ὡς ἐραστὰς ἢ ὡς συνεργάτας, πρώτου γνωστοῦ τοιούτου ὄντος τοῦ πρίγκηπος Κόγκ, ἀδελφοῦ τοῦ συζύγου της, κατόπιν δὲ τοῦ περιωνύμου διπλωμάτου καὶ πρωθυπουργοῦ Λῆ-Χούγγ-Τσάγκ. Θανόντος τοῦ συζύγου της Χιὲν-Φόγκ (ἴσως δολοφονηθέντος ὑπ' αὐτῆς), εὑρέθη πρὸ Συμβουλίου Ἀντιβασιλείας, ἀποκλεισάντος τῆς κυβερνήσεως τὰς δύο αὐτοκρατείρας, ὅπερ εἶχε συστηθῇ συνεπείᾳ διαθήκης τούτου· τότε ἡ κινέζα Σεμίραμις διέταξε τὴν ἀποκεφάλισιν ἁπάντων τῶν Ἀντιβασιλέων ἐκτὸς τοῦ πρίγκηπος Τσεώ, ὅστις καταγόμενος ἐκ βασιλικοῦ αἵματος, ἐθανατώθη διὰ δηλητηρίου, μεθ' ὃ ἡ διοίκησις τῆς χώρας κατενεμήθη μεταξὺ τῶν δύο αὐτοκρατειρῶν καὶ τοῦ εὐνοουμένου πρίγκηπος Κόγκ. Τὸ 1873 ἐνηλικιώθη ὁ υἱός της Τόγκ-Σέ, ἀλλὰ μετὰ δύο ἐτῶν οἰκτρὰν βασιλείαν ἀπέθανε παράλυτος ἐκ τοῦ ἀσώτου βίου ὃν διῆγε, θανούσης μετ' ὀλίγον καὶ τῆς συζύγου του. Ἡ Σὺ-Τάϊ-Γεοῦ ψευδῶς διϊσχυρισθεῖσα ὅτι εἶχε τοιαύτην προφορικὴν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν υἱόν της, ἀνεκήρυξεν αὐτοκράτορα τὸν ἀνεψιόν της Κουάγκ-Σοῦ τριετῆ μόλις, ἀντὶ τοῦ νομίμου διαδόχου καὶ ἤδη ἐπιδόξου τοιούτου πρίγκηπος Ποῦ-Τσχίν. Ἀντιβασίλισσα ἤδη μόνη αὕτη ἅτε θανούσης τῆς αὐτοκρατείρας της ἔσχε πρωθυπουργὸν τὸν δεινὸν διπλωμάτην Λῆ-Χούγκ-Τσάγκ. Τέλος ἐνηλικιώθη ὁ νεαρὸς αὐτοκράτωρ τὸ 1889, ἔσχε δὲ ἀπαισίαν τύχην ἡ βασιλεία του διὰ τοῦ Ἰαπωνοσινικοῦ πολέμου καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν τῶν εὐρωπαίων εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ κράτους. Τὸ 1898 ἡ Σύ-, προβλέπου-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σα ἀπειλουμένην καταστροφήν, καταγγέλλει τὸν αὐτοκράτορα ὡς συνενοούμενον μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ κατορθώνει νὰ ἐκθρονίσῃ καὶ νὰ ρίψῃ αὐτὸν εἰς τὰς φυλακάς, ἀναλαμβάνει δ' αὐθις αὐτὴ τὴν ἀντιβασιλείαν, ἀφ' οὗ ἀπεκεφάλισε πολυαρίθμους εὐνούχους καὶ ὀπαδοὺς τοῦ φιλαγγλικοῦ ἐν Πεκίνῳ κόμματος. Ἐχθρὰ τῶν Ἄγγλων ἀμείλικτος, φαίνεται ὅτι αὐτὴ κυρίως ὑποθάλπει τὴν ἐξέγερσιν τῶν λῃστανταρτῶν Μπόξερς, ἥτις συνταράσσει ἤδη (1900) τὴν ἀπωτάτην ἀνατολὴν καὶ θέτει ἐν κινδύνῳ τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης.

Σύφαξ· βασιλεὺς τῆς Δυτ-Νουμιδίας σύμμαχος τῶν Ρωμαίων κατὰ τὸν β' Καρχηδονικὸν πόλεμον, εἶτα δ' ἐχθρὸς αὐτῶν εἰσηγήσει τῆς συζυγου του Σοφονίσβης (βλ. λ.)· ἡττηθεὶς δὲ καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Λαιλίου καὶ Μασσινίσσα, μετήχθη εἰς Ρώμην ὅπως κοσμήσῃ τὸν θρίαμβον τοῦ Σκιπίωνος ἀλλ' ἀπέθανεν ἡμέρας τινας πρὸ τῆς πομπῆς, τὸ 203 π. Χ.

Συχαλάσματα (=Συγχ-)· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Κύττας. Κάτ 60.

Σφάκα· χ. τοῦ δήμου Ἐλατείας τῆς Λοκρίδος, 1 ὥρ. 45' ἀπὸ Δραχμάνι. Κάτ. 202.

Σφάκα· χ. τοῦ δήμου Τουρλωτῆς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 500.

Σφακερά· χ. τοῦ δήμου Ἀκρολοφιτῶν τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καρουσάδες. Κάτ. 237.

Σφακία· κωμόπ. τῆς Κρήτης εἰς τὰ μεσημβρινὰ παράλια, περίφημος διὰ τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν κατοίκων της, οἵτινες σχεδὸν εἰς διαρκῆ κατώρθωσαν νὰ ζήσουν ἐλευθερίαν. Κάτ: 1500.

Σφακιά· χ. τοῦ δήμου Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 100.

Σφακίων—Διοικ. Κρήτης, ἔχουσα 3 ἐπαρχίας: Ἀποκόρωναν (κ. 17,000), Ἅγιον Βασίλειον (κ. 9,500), Σφακίαν (κ. 5,600), δήμους δὲ 14, χωρία 117 καὶ ὁλ. πληθ. 32,100.

Σφακίων ἐπαρχ. Διοικ Σφακίων (Κρήτης) ἔχουσα δήμους 6: Χώρας Σφακίωων (κ. 1,109), Ἀσκύφου (κ. 800), Καλλικράτους (κ. 950), Ἁγίου Ἰωάννου (κ. 600), Ἀνωπόλεως (κ. 800) Νίμπρου (κ. 1350), χωρία 17 καὶ ὁλ. πληθ. 5,899.

Σφακιωτῶν δῆμος· τοῦ νομοῦ Λευκάδος, πρωτ. Λαψαράτα, χ. Ἀσπρογερακάτα, Βουνό, Κάββαλος, Πρεμεντινοῦ, Σπαναχῶρι, Πινακοχῶρι. Κάτ: 2,334.

Σφακοπηγάδι· χ. τοῦδήμου Πανεδήμου, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 75.

Σχακός· χ. τοῦ δήμου Καντάνου, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Σανίων (Κρήτης). Κάτ: 80

Σφακτηρία· νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Πύλου ἀποφράττουσα τὸν θαυμάσιον ὅρμον τοῦ Νεοκάστρου. Ἡ Σφακτηρία εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦν περιώνυμος ἐκ τῆς πολιορκίας σώματος Σπαρτιατῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ναΐσκος καὶ κενοτάφιον τῶν κατὰ τὴν ἑλλην. Ἐπανάστ. πεσόντων·

Σφάξ· ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς Τύ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νιδος ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Γκαμπές. Κάτ. 8,500.

Σφενδάλη· δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, μεταξὺ Δεκελείας καὶ Τανάγρας.

Σφενδοῦρι· χ. τῆς νήσου Αἰγίνης 1 ὥρ. 40′ ἀπὸ τοῦ λιμένος. Κάτ. 104.

Σφεντύλι· χ. τοῦ δήμου Μοχοῦ ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοίκ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 130.

Σφινάρι· χ. τοῦ δήμου Ἐνεά Χωρίων, ἐπαρχ. Κισσάμου Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 150.

Σφιττός· κωμ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Πιθανολογεῖται ὅτι εἶνε τὸ νῦν χωρίον Σπάτα, ἔνθα εὑρέθησαν ἀρχαιότατοι τάφοι μαρτυροῦντες ὑπὲρ τῆς θέσεως ταύτης. Ὁ κατ. Σφήττιος.

Σφίγξ· τέρας φοβερὸν τῆς μυθολογίας μὲ κεφαλὴν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα καὶ πόδας λέοντος καὶ πτέρυγας ἀετοῦ, πεμφθὲν ὑπὸ τῆς Ἥρας πρὸς τιμωρίαν τῶν Θηβαίων διότι περιεφρόνησαν τὴν λατρείαν αὐτῆς, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως διὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Κάδμου φόνον τοῦ αὐτῷ ἀνήκοντος δράκοντος. Τὸ τέρας τοῦτο καθήμενον ἐπὶ βράχου πρὸ τῶν Θηβῶν, κατεσπάραττε πάντα τὸν ἀδυνατοῦντα νὰ λύσῃ τὸ περίφημον ἐκεῖνο αἴνιγμα, ὅπερ λύσας ὁ Οἰδίπους ἔλαβε τὴν βασιλείαν τῶν Θηβῶν καὶ τὴν χήραν τοῦ Λαΐου Ἰοκάστην· τότε δὲ ἡ Σφίγξ κρημνισθεῖσα ἀπὸ τοῦ βράχου ἐθανατώθη.

Σφίνα (Ἄνω)· ἐγκαταλελειμμένος οἰκισμὸς τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Τριωνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Καινούριο.

Σφόρτζα· οἶκος ἰταλῶν εὐπατριδῶν, γενάρχην ἔχων τὸν Ἰάκωβον Ἀττενδόλο (1369—1424) κοντόσταυλον Ἰωάννας τῆς Β′ βασιλίσσης τῆς Νεαπόλεως. Πρότιστα τοῦ οἴκου τούτου μέλη ὑπῆρξαν οἱ ἀκόλουθοι :

Σφόρτζα (Φραγκίσκος)· γαμβρὸς καὶ διάδοχος τοῦ Φιλίππου Βισκόντι, 1401—1466, ἐν τῷ δουκάτῳ τοῦ Μιλάνου τὸ 1450.

Σφόρτζα (Γαλέας-Μαρία)· υἱὸς τοῦ προηγ., δοὺξ τοῦ Μιλάνου ἀπὸ 1466—1476. Ἀπέθ. δολοφονηθείς.

Σφόρτζα (Ἰωάννης-Γαλέας-Μαρία)· υἱὸς τοῦ προηγ., ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του τὸ 1489.

Σφόρτζα (Λουδοβίκος)· θεῖος τοῦ προηγ., ὃν ἐξεθρόνισε, θανὼν τὸ 1510, ὡς αἰχμάλωτος Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ′.

Σφόρτζα (Μαξιμιλιανός)· υἱὸς τοῦ προηγ., δοὺξ τοῦ Μιλάνου ἀπὸ 1512—1515.

Σφόρτζα (Φραγκίσκος-Μαρία)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., δοὺξ τοῦ Μιλάνου ἀπὸ 1522 μέχρι τοῦ 1535, ἐκχωρήσας τὸ δουκᾶτον αὐτοῦ εἰς τὸν Κάρολον Κίντον.

Σχάγκ-Χάϊ (Σαγγάη)· π. τῆς Κίνας, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Χοάγγ-Πόν, 20 χλμ. ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς του. Λιμὴν ἀνοικτὸς εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον, ἀνοιγεὶς τὸ 1842 Μέγα ἐμπόριον. Μέταξα, τέϊον, βάμβαξ, κάναβις. Κάτ. 320,000, ὧν 2,600 εὐρωπαῖοι.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σχαζέλλ-σὺρ-Λυών· κοινότης ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Λουάρ, 10 χλμ. ΒΑ τοῦ Σαὶν-Γκαλμιέ, κάτ: 5,600. Μεταξουργεῖα, πιλοποιεῖα.

Σχαΐμβεργ· πολίχνη τῆς αὐστρ. Μοραυίας. Ἀκμ- βιομηχ. Κάτ. 6,000.

Σχαὶν (Μ α ρ τ ῖ ν ο ς)· διαπρεπὴς γερμανὸς χαλκογράφος, 1420—1486.

Σχαινάου-Μέγα· πολίχνη τῆς Σαξωνίας, ἐπὶ τοῦ Νάϊσσε. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 7,000.

Σχαίνβρουνν· κώμη παρὰ τὴν Βιέννην ὅπου αὐτοκρατορικὴ ἔπαυλις οἰκοδομηθεῖσα ἐπὶ Μαρίας-Θηρεσίας.

Σχαίνεβεργ· πολίχνη τοῦ πρωσ. Βράνδεβουργ. Γεωργικὴ σχολή. Κάτ. 6,500.

Σχαινεβέρκ (Π έ τ ρ ο ς-Ἀ λ ε ξ ά ν δ ρ ο ς)· γάλλος ἀνδριαντοποιός, 1820—1885.

Σχαίνεμπεκ· π. τῆς πρωσ. Σαξωνίας ἐπὶ τοῦ Ἔλβα. Ἁλυκή, χημικὰ προϊόντα. Κάτ. 13,000.

Σχαίνιγγεν· πολίχνη τῆς γερμαν. Βρουνσβίκης. Ἁλυκαί, γεάνθρακες. Κάτ. 6,000.

Σχαΐνλινδ· πολίχνη τῆς αὐστρ. Βαυαρίας. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ 6000.

Σχαινχάϋδε· κωμόπ. τῆς σαξωνικῆς ἐπαρχ. Ζβίκκαου. Σιδηρουργεῖα. Κάτ. 5,500.

Σχαΐφφερ (Π έ τ ρ ο ς)· εἷς τῶν συνεργατῶν τοῦ Γ ο υ τ τ ε μ β ε ρ γ ί ο υ (βλ. λ.), θανὼν τὸ 1502.

Σχάννων· ποτ. τῆς Ἰρλανδίας πηγάζων ἐν τῇ κομητ. Καβάου, ἐκ τοῦ ὄρους Τσίριλκαγκ καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Ἀκμαία ναυσιπλοΐα. Μῆκ. 390 χλμ.

Σχάουμβουργ ἢ Π ρ ι γ κ η π ι κ ὴ Ἡ γ ε μ ο ν ί α **Λίππε** γερμανικὸν κρατίδιον ΒΑ τοῦ Ἀνοβέρου. Ἔκτ. 340 τετρ. χλμ. Κάτ: 40,000. Πρωτ. Β ο ύ κ κ ε β ο υ ρ γ. Χώρα πεδινή, λίμνη βορείως, ἡ Σ τ ε ν χ ο ὖ δ ε ρ εἰς ὕψος 39 μ. Ἔδαφος εὔφορον καὶ ἄριστα καλλιεργημένον. Δίδει εἰς τὸν γερμαν. στρατὸν 385 ἄνδρας.

Σχάουμβουργ - Ν ο μ ό ς· παλαιὰ διοικητικὴ διαίρεσις τῆς γερμαν. Ἔσσης-Κάσσελ, σήμερον πρωσική. Πρωτ. Ρ ί ν τ ε λ ν.

Σχάουμβουργ - Κ ο μ η τ ε ί α· παλαιὸν κρατίδιον τῆς Γερμανίας.

Σχάουτσερ· (Τζοφρεύ), ἀρχαῖος Ἄγγλος ποιητής, 1328—1400 ἀκόλουθος τὸ 1357 ἐν τῷ οἴκῳ τῆς συζύγου τοῦ πρίγκηπος Λιονέλ, υἱοῦ τοῦ Ἐδουάρδου Γ', τῷ 1359 ἐξεστράτευσεν εἰς Γαλλίαν, ἔνθα συνελήφθη, τῷ 1367 ἐτιτλοφορήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως «ἡμέτερος ἐπίλεκτος θαλαμηπόλος», τῷ 1370 ἐγκατέλιπε τὸ στρατ. στάδιον. Ἀλλ' ὅμως ἀνετέθησαν αὐτῷ διάφοροι διπλωματικαὶ ἀποστολαὶ εἰς Γένουαν καὶ Μιλάνον ἔνθα ἐγνώρισε τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς τῆς ἐποχῆς του. Εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του διωρίσθη ἐλεγκτὴς τῶν τελωνείων τοῦ Λονδίνου καὶ πλουτίσας ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Κομητείας τοῦ Κέντ εἰς τὸ κοινοβούλιον, περιπεσὼν ὅμως εἰς δυσμένειαν παρητήθη τῆς θέσεώς του, ἀλλ' ἐπὶ Ἐρρίκου Δ' ἀνεκτήσατο τὴν εὔνοιαν καὶ παρέμεινε διὰ βίου ἀφωσιωμένος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λανκάστρ· τὰ κυριώτερα τῶν ποιημάτων του εἶνε ἀθάνα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τος τῆς Δουκίσσης Λευκῆς», «Ὁ Τρωΐλος καὶ Κρέστσιδ», «Ἡ σύνοδος τῶν πτηνῶν», «Τὸ παράπονον τῆς Ἀφροδίτης», «Τὰ διηγήματα τοῦ Καντόρπερυ», τὸ πρώτιστον ἔργον του, ὅπερ ἔγραψε κατὰ τὰ τελευταῖα 15 τοῦ βίου του ἔτη, κλπ. Θεωρεῖται ὡς ὁ πατὴρ τῆς Ἀγγλικῆς ποιήσεως.

Σχάουτσες· λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Γερμανίας οἰκῶν μεταξὺ Ἄλβιος καὶ Οὐϊσούργιδος· εἰσῆλθον τὸν Β' αἰῶνα εἰς τὴν Φραγκικὴν ὁμοσπονδίαν.

Σχάρκοε ἢ **Πιρότ**· πολίχνη τῆς Σερβίας ἐπὶ τοῦ Νισσάβα, πρὸς τὰ βουλγαρικὰ σύνορα, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κατὰ τὸν Σερβοβουλγαρικὸν πόλεμον τοῦ 1886. Ἄριστα ταπητουργεῖα. Κάτ. 9,200. — Ἡ ἐπαρχ. Σχ. ἢ Πιρ. 2612 τετρ. χλμ. Κάτ. 85,000.

Σχάρνχορστ· πρῶσος στρατηγός, 1756—1813, ὁ ἀνασυντάξας τὸ στράτευμα μετὰ τὴν ἐν Ἰένᾳ καταστροφήν· ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Λιοῦτζεν.

Σχαφτέσβαρυ· κωμόπ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Δόρσετ. Κάτ. 2,700.

Σχαφφοῦσα· ὄρα Σκαφφοῦσα.

Σχβάϊδνιτζ· πολίχνη τῆς γερμ. Σιλεσίας ἐπὶ τοῦ Βαϊττριτζ. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 7,000.

Σχβάλμπαχ· κωμόπ. τῆς πρωσ. δουκάτου Νασσάου· μεταλλικὰ σιδηροῦχα ὕδατα. Κάτ. 2,500.

Σχβάρζενμπεργ· πολίχνη τῆς Σαξωνίας, σιδηρωρυχεῖα καὶ σιδηρουργεῖα. Κάτ. 6,500.

Σχβάρζενμπεργ (Κάρολος-Φίλιππος, πρίγκηψ Δε-)· γερμανὸς στρατηγός, 1771—1820, μεγάλως δράσας κατὰ τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως.

Σχβάρζενμπεργ (Φέλιξ, πρίγκηψ δε-)· αὐστριακὸς πολιτευτής, 1800—1852, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ Φραγκίσκου Ἰωσήφ.

Σχβάρτζβαλδ· γερμαν. ὄνομα τοῦ Μέλανος-Δρυμοῦ.

Σχβάτζ· πολίχνη τοῦ αὐστρ. Τυρόλου. Καπνά, ἐριουργεῖα. Μεταλλεῖα ἀργυρούχου χαλκοῦ. Κάτ. 6,000.

Σχβάχατ· κωμόπ. τῆς Κάτω-Αὐστρίας, ἐνδουμγήματα, ζυθοποιεῖα. Κάτ. 4,000.

Σχβέριν ἢ **Σχουέριν**· πρωτ. τοῦ γερμ. μεγάλου Δουκάτου Μέκλεμβουργ-Σχβέριν, ἐπὶ τῆς λίμνης Σχβέριν. Ἀκμ. βιομηχ. καὶ ἐμπόρ. ὡραῖαι οἰκοδομαί, εὐθαλεῖς φυτεῖαι. Κάτ: 50,000.

Σχβέτ· κωμόπ. τοῦ πρωσ. Βρανδεβούργου, ἐπὶ τοῦ Ὄδερ. Κάτ. 5,500.

Σχβίμπουζ· πολίχνη τοῦ πρωσ. Βρανδεβούργ, ἐπὶ τοῦ Σχβέμμε. Ὑφάσματα Κάτ: 6,500.

Σχβίτζ· πρωτ. τῆς ὁμων. ἑλβετικῆς τοπαρχίας. Κάτ. 30,000 — Ἡ τοπαρχ. εἶνε χώρα βουνώδης, τρέφουσα ἴδιον ἐκλεκτὸν εἶδος βοῶν. Οἱ κάτοικοί της θεωροῦνται καταγωγῆς σκανδιναυικῆς.

Σχεβενίγγεν· λιμὴν εἰς τὰ Δ τῆς Χάγης ἐν τῇ Ὁλλανδ. ἐπαρχίᾳ Μεσημβρινῇ-Ὁλλανδίᾳ. Πολυσύχναστα θαλάσσια λουτρά.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σχέελε· φαρμακοποιὸς σουηδός, 1742—1786, διαπρεπέστατος χημικός, μεγάλας ποιησάμενος ἐφευρέσεις ἐν τῇ χημικῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἰδίως εἰς τὰ χρώματα.

Σ(χ)έλλεϋ· διαπρεπὴς ἄγγλος ποιητής, 1792—1822, τὰ ἔργα του εἶνε ἄκρας φιλοσοφικῆς βαθύτητος.

Σχέλλιγκ· περιώνυμος γερμανὸς φιλόσοφος, 1775—1854, ἱδρυτὴς συστήματος «ἰδεολογικοῦ πανθεϊσμοῦ», διαπρέψας ὡς καθηγητὴς τῶν πανεπιστημίων Μονάχου καὶ Βερολίνου.

Σχέλλιγκ· νῆσος τῆς Ὁλλανδίας πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Φρίζης ἐν τῇ Βορείῳ θαλάσσῃ. Κάτ. 5,500.

Σχέμνιτζ, ἡ οὐγγρικὴ **Σελλέτς-Βάνια**· ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. Περίφημος μεταλλουργικὴ σχολὴ καὶ δασονομικὴ ἱδρυθεῖσα τὸ 1760 ὑπὸ Μαρίας-Θηρεσίας. Μεταλλεῖα ἀργύρου, χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ. Κάτ. 20,000.

Σχέξνα· παραπότ. τοῦ ρωσ. ποτ. Βόλγα, ἐκρέων τῆς λίμνης Βιέλο-Λέρο. Μῆκ. 450 χλμ.

Σχέππχαν· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Νόϋμπουργ τῆς Πρωσίας· ἐφονεύθη ἐν Μεσολογγίῳ τὴν 11 Ἀπριλίου 1827, κατὰ τὴν ἔξοδον μὲ τόσα ἄλλα ἡρωϊκὰ θύματα τοῦ φοβεροῦ δράματος.

Σχέρερ· γάλλος στρατηγός, 1747—1804, διακριθεὶς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ὑπουργὸς τοῦ πολέμου ἀπὸ 1797—1799.

Σχερία· ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων» ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα ὀνομασθεῖσα Κέρκυρα.

Σχέριδαν· διάσημος ἄγγλος δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ ῥήτωρ, 1751—1816. Ἀνῆκεν εἰς τοὺς Οὐίγους, ἀπέθανε δὲ πένης.

Σχέριδαν (Φίλιππος-Ἔρρικος)· ἀμερικανὸς στρατηγὸς ἰρλανδικῆς καταγωγῆς, γεννηθεὶς τὸ 1831. Διέπρεψεν εἰς τὸν Ἐνωτικὸν πόλεμον ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ.

Σχέρμαν (Οὐίλλιαμ-Τέκουμσηθ)· ἀμερικανὸς στρατηγός, γεννηθεὶς τὸ 1820, διακριθεὶς δὲ εἰς τὸν Ἐνωτικὸν πόλεμον ἐνῷ ὑπέστη πολλὰς ἀτυχίας.

Σχέτλαινδ (**Σχετλανδικαὶ**) — Νῆσοι νησοστοιχία τῆς Σκωτίας, πρὸς τὰ ΒΑ τῶν Ὀρκάδων, ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ, συγκειμένη ἐξ 86 νήσων ὧν 40 κατῳκημέναι. Στεροῦνται δένδρων, τρέφουν δὲ ποίμνας ἐκλεκτῶν πολυμάλλων ἵππων. Ἔκτ. 1370 τετρ. χλμ. Κάτ. 35,000

Σχέφφερ (Ἄρυ)· ζωγράφος ἐκ Δόρτρεχτ, 1795—1858, διαπρέψας εἰς τὴν ἱστορικῶν θεμάτων παράστασιν.

Σχέφφερ (Ἔρρικος)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. 1798—1862, διακριθεὶς εἰς τὴν προσωπογραφίαν.

Σχέφφιλδ· μεγάλη π. τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τοῦ Δόν, ἐν τῇ κομητείᾳ Γόρκης, περίφημος διὰ τὰ γεανθρακωρυχεῖα της καὶ τὰ σιδηρωρυχεῖα. Τεράστια ἐργοστάσια χαλυβουργίας, μέγα ἐμπόριον. Κάτ. 300,000.

Σχεχάλλην· ὄρος τῆς σκωτικῆς κομητ. Πέρθ, ἐφ' οὗ ἐποιήσαντο σπουδαιοτάτας κοσμογραφικὰς παρατηρήσεις οἱ Μάσκελιν καὶ Χύλλον ἐν ἔτει 1775 -1778, ἀποδείξαντες ὅτι ἡ πυκνότης τῆς στερεᾶς εἶνε ὡς 4,5 πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σχηματάρι· χ. τοῦ δήμου Ταναγρας καὶ οὐ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχ. φερωνύμου π.,2 ὥρ. 10' ἀπὸ Χλεμβοτσάρι. Κάτ. 714.

Σχῆρνεσς· σπουδαῖος πολεμικὸς λιμὴν τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῆς συμβολῆς Ταμέσιος καὶ Μεδουαΐου. Μέγας ναύσταθμος, ἰσχυρὰ φρούρια, ὁπλοστάσια. Κάτ. 16,000.

Σχιέδαμ· π. τῆς ὁλλανδ. ἐπαρχ. Νότιος-Ὁλλανδία, παρὰ τὴν Ρόττερδαμ ἐπὶ τοῦ ποτ. Σχίη, παραποτ. τοῦ Μώσα. Μεγάλα πνευματοποιεῖα. Κάτ. 25,000.

Σχιέλδς-Νόρθ (Β ό ρ ε ι ο ς)· λιμὴν τῆς ἀγγλ. κομητ. Νορθούμβερλαινδ. Ἄριστα ναυπηγεῖα. Κάτ. 12,000.

Σχιέλδς—Σοῦθ (Ν ό τ ι ο ς)· π. τῆς προηγ. ἀγγλ. κομητ., εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Τάϊν. Ἄλυκαί. Ἄριστα ναυπηγεῖα. Κάτ. 50,000.

Σχίζαλη· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Εὐβοίας, 6 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρύστου. Κάτ. 87.

Σχίζας ἢ **Παπασχίζας** ὁ ἐκ Σ έ ρ β ο υ· ἱερεὺς Γορτύνιος, τὰ μάλιστα ἐργασθεὶς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν πρὸς γενίκευσιν τοῦ κινήματος, πολλὰ δὲ κατορθώσας εἰς τὰ περίχωρα τῆς Λιοδώρας διὰ τῶν παραινέσεών του εἰς τὴν γενικὴν ἐξέγερσιν.

Σ(χ)ίλλερ (Φ ρ ε ι δ ε ρ ῖ κ ο ς)· διάσημος γερμανὸς τραγικὸς ποιητὴς καὶ ἱστοριογράφος, 1759—1805. Αἱ τραγῳδίαι του «Ἰωάννα Δ' Ἄρκ» καὶ «Γουλιέλμος Τέλλος» ἀποτελοῦσι πρότυπα τῆς τραγικῆς ἐν Γερμανίᾳ ποιήσεως· ἐμβρυθεστάτη εἶνε καὶ ἡ «Ἱστορία τοῦ Τριακονταετοῦς πολέμου».

Σχιλτιγχάϊμ· πολίχνη τῆς πρωσ. Ἀλσατίας-Λορραίνης. Κάτ. 7,000.

Σχιράζ ἢ **Κιράζ**· π. τῆς Περσίας περίφημος διὰ τοὺς λευκοὺς τῆς οἴνους. Παρ' αὐτὴν κεῖνται τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχ. Περσεπόλεως. Ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ. 32,000.

Σχίρμεκ· χ. τῆς πρωσ. Ἀλσατίας-Λορραίνης. Ὑφαντουργεῖα. Κάτ 1,500.

Σχλάγγενβαλδ· πολίχνη τῆς αὐστρ. Βοημίας· μολυβδωρυχεῖα, πορσελανουργεῖα. Κάτ. 8,500.

Σχλάγγεβαλδ-Σχλάν (**Σλάνυ**)· κωμόπ., τῆς Βοημίας. Ὑφαντουργεῖα. Κάτ. 4,500.

Σχλάϊτζ· κωμόπ. τῆς γερμαν. ἡγεμονίας Ρόϋσς, ἐπὶ τοῦ Οὐΐζενθαλ. Κάτ. 5,000.

Σχλάου πολίχνη τῆς πρωσ. Πομερανίας ἐπὶ τοῦ Βίππερ. Ὑφαντουργεῖα. Κάτ. 6,000.

Σχλέγελ (Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς-Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· γερμανὸς κριτικός, 1767—1845. Ἐπικρίνας δριμύτατα τοὺς γάλλους συγγραφεῖς.

Σχλέγελ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Φ ρ ε ι δ ε ρ ῖ κ ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., 1772—1829, φιλόλογος καὶ κριτικός, εἷς τῶν κυριωτέρων μελετητῶν τῆς σανσκριτικῆς φιλολογίας.

Σχλέσταττ ἢ **Σχλέστατ**· πολίχνη τῆς πρωσ. Ἀλσατίας-Λορραίνης. Σαπωνοποιεῖα, ζυθοποιεῖα. Κάτ. 10,000.

Σχλουκκενάου· πολίχνη τῆς αὐστρ. Βοημίας. Ὑφαντουργεῖα. Κάτ. 7,000.

Σχλούσελβουργ· φρ. τοῦ ρωσ. κυβερνείου Πετρουπόλεως, ἐπὶ τῆς λί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μνης Λάδογας καὶ τοῦ Νέβα, ὅπου περίφημοι φυλακαί. Κάτ. 6,000.

Σχλοῦχτερν· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς πρωσικῆς Ἔσσης. Πνευματοποιεῖα. Κάτ: 7,000.

Σχμαΐλλα· κωμόπ. τοῦ γερμαν. Σάξ-Ἀλτεμβουργ, ἐπὶ τοῦ Σπρόττα. Βυρσοδεψεῖα. Κάτ: 5,000.

Σχμαΐλνιτζ, οὐγγριστὶ **Ντζοχνόνοκ**· οὐγγρ. πολίχνη ἔχουσα ἄριστον νομισματοκοπεῖον. Ἀργυροῦχος μολύβδος. Κάτ: 6,000.

Σχνάϊδερνυχλ· π. τῆς ρωσ. ἐπαρχ. Ρύζεν ἐπὶ τοῦ Κοῦδδοβ. Βυρσοδεψεῖα. Κάτ: 12,000.

Σχνέεβεργ· π. τῆς Σαξωνίας, μεταλλεῖα ἀργύρου, κοβαλτίου καὶ σιδήρου. Καπνεργοστάσια. Κάτ: 9,000.

Σχνέετροπῷ· κορυφὴ τῶν γερμαν. Σουδητίων (βλ. λ.) εἰς τὰ σύνορα Σιλεσίας καὶ Βοημίας. Ὕψ: 1659 μ.

Σ(χ)νέτζ· γάλλος ζωγράφος, 1787—1870. διευθυντὴς τῆς ἐν Ρώμῃ Γαλλ. Ἀκαδημίας.

Σχ(ο)ινάρι· κατωκημένη θέσις τοῦ δήμου Ἐλατίων τῆς Ζακύνθου, 1 ὥρ. ἀπὸ Βολίμαις.

Σχοινόλακκα· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Πύλου. Κάτ. 114.

Σχοῖνος· χειμερινὰι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Περαχώρας τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Περαχώρας.

Σχοῖνος· χ. τοῦ δήμου Μεσολογγίου, οὗ ἀπέχει 1 ὥρ. 45'. Κάτ. 31.

Σχοινοῦς· λιμὴν τῆς ἀρχ. Κορινθίας ἐν τῷ Ἰσθμῷ, βορειοτέρως τῶν Κεγχρεῶν· τὸ σήμερον Κ α λ α μ ά κι.

Σχοινοῦσα· νησὶς μεταξὺ Νάξου καὶ Ἀμοργοῦ, ΝΔ τῶν Κουφονησίων ἀνήκουσα εἰς τὸν δῆμον Ἀμοργοῦ. Ἔχει 1 χ., ἀγροικίας τινὰς καὶ ἀγρούς, μικρὸν λιμενίσκον εἰς τὰ Α καὶ ἔκτ. 8 τετρ. χλμ. περίπου. Κάτ. 122.

Σχοινοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Μυκηνῶν τῆς Ἀργολίδος, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Κουτσοπόδι. Κάτ: 319.

Σχολαστικὸς (Ἅ γ ι ο ς)· ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου Β ε ν ε δ ί κ τ ο υ, τοῦ ἱδρύσαντος τὸ τάγμα τῶν «Βενεδικτίνων» ἀπέθ. τὸ 543.

Σχολή· θέσις καὶ ἀγροικία τοῦ δήμου Γαυρίου τῆς Ἄνδρου, ἧς ἀπέχει 1)4 ὥρ.

Σ(χ)ομβέργ ἢ Σιομπέργκ (Ἑ ρ ρ ί κ ο ς)· κόμης, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1583—1632, διακριθεὶς κατὰ τῶν Καλβινιστῶν.

Σ(χ)ομβέργ (Κ ά ρ ο λ ο ς, δοὺξ δέ-)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1601—1656, πεσὼν εἰς τὴν δισμένειαν Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς καὶ τοῦ Μαζαρίνη.

Σ(χ)ομβέργ (Φ ρ ε ι δ ε ρ ί κ ο ς)· προτεστάντης στρατάρχης, διακριθεὶς ἐν Καταλωνίᾳ· φυγὼν κατὰ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ διατάγματος τῆς Νάντης, ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Βοὰν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Γουλιέλμου τῆς Ὀράγγης.

Σχόονχάβεν· πολίχνη τῆς Νοτίου-Ὁλλανδίας, ἐπὶ τοῦ Λέκκ. Κάτ: 7,000.

Σχόοριδς· πολίχνη τῆς βελγ. ἐπαρχ. Ἀνατολικῆ-Φλάνδρα. Ὑφάσματα. Κάτ: 6,000.

Σχοπενάουερ (Ἄ ρ θ ο υ ρ)· διάσημος γερμανὸς φιλόσοφος, 1788—1860. Ἄκρως ψυχολόγος, βαθὺς ἐρευνητής, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ ὀλίγον μυστι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κιστής, κατέλιπεν ἔργα μεγίστου κύρους.

Σχοῦδεν· νῆσος τῆς ὁλλαν. ἐπαρχ. Ζηλάνδης, εἰς τὸ στόμιον τοῦ Σκάλδιος, μεταξὺ τῶν νήσων Ὄβερ-Πλάκκεε καὶ Βορ-Βέβελανδ Πρωτ. Ζ α ῖ ρ ι κ ζ έ ε.

Σχοῦμανν (Ρ ο β έ ρ τ ο ς) γερμανὸς μουσικὸς καὶ κριτικός, 1810—1856, οὗ κατέστησαν κλασσικαὶ αἱ διὰ κλειδοκύμβαλον συνθέσεις.

Σχοῦμανν (Κ λ ά ρ α Ἰ ω σ η φ ί ν η Β ί κ κ)· σύζυγος τοῦ προηγ. γεννηθεῖσα τὸ 1819. Περίφημος κλειδοκυμβαλίστρια, δημοσιεύσασα καὶ ἐπιτυχεστάτας τινὰς συνθέσεις.

Σχοῦμπερτ (Φ ρ ά ν τ ζ Π έ τ ρ ο ς) διαπρεπὴς αὐστριακὸς μουσουργός, 1797-1828. Αἱ μελῳδίαι του ἀποτελοῦσι θαυμαστὴν καινοτομίαν ἐν τῇ μουσικῇ.

Σχοῦτεν· ὁλλανδὸς θαλασσοπόρος τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, θανὼν τὸ 1625.

Σχοῦτεν· νῆσοι τῆς Μελανησίας ἀνακαλυφθεῖσαι τὸ 1616 ὑπὸ Γουλιέλμου-Σ χ ο ῦ τ ε ν.

Σχοϊτζ (Ἑ ρ ρ ι κ ο ς), ὁ Σ α γ ι τ τ ά ρ ι ο ς· διαπρεπὴς γερμανὸς μουσουργός, 1585—1672. Θεωρεῖται πατὴρ τῆς γερμανικῆς μουσικῆς.

Σχραΐδερ· φιλέλλην τοῦ 1821· ἐκ τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Μέκλεμβουργ, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντής· ἦτο νεαρὸς ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου.

Σχραΐδερ-Δέρβιντ (Γ ο υ λ ι ε λ μ ί ν η)· γερμανὶς δραματικὴ ἀοιδός, 1804—1860, διακριθεῖσα καὶ ἐν Παρισίοις τὰ μέγιστα τὸ 1829.

Σχρέκκχορν· κορυφὴ τῶν Βερναίων Ἄλπεων, ἐν Ἑλβετίᾳ.

Σχρίμμ· πολίχνη τῆς πρωσ. Ποσνανίας, ἐπὶ νήσου τοῦ Βάρθα. Σιτηρά. Κάτ: 6,500.

Σχωρέτσαινα· μέγα χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης, 1 ὥρ. ἀπὸ Ἄγναντα. Κάτ: 1,219.

Σώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γκάρ, ἐπὶ τοῦ Βιδούρλ. Βαφεῖα, περίφημοι ὀπῶραι. Κάτ: 2,500.

Σωβάζ (Φ ρ ε ι δ ε ρ ῖ κ ο ς)· γάλλος μηχανικός, 1785—1857, ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν τὸν ἕλικα εἰς τὰ πλοῖα. Παλαίσας δὲ καθ' ὅλον τὸν βίον ἐναντίον τῆς ἀδιαφορίας τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῆς ζηλοτυπίας τοῦ κόσμου, ἀπέθ. ἐν φρενοκομείῳ.

Σωβαζιό· γάλλος ἀρχαιολόγος καὶ συλλέκτης, 1781—1860, καταλιπὼν πολύτιμον συλλογὴν ἔργων τέχνης εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου.

Σωβάλ· γάλλος πολυμαθέστατος συγγραφεύς, 1620—1670, ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ὁποίου ἐξήχθη ἡ πολύτιμος «Ἱστορία καὶ ἔρευναι ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς πόλεως τῶν Παρσίων».

Σωβ(ε)τέρρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρών. Κάτ: 1,830.

Σωβ(ε)τέρρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Κάτ: 1,630.

Σωβ(ε)τέρρ Δὲ-Γκυένν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζιρόνδ. Κάτ: 740.

Σώγκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Λείγηρ. Τ ρ ι χ α π τ ο π ο ι ε ῖ α, τυροκομεῖα. Κάτ. 3,900.

Σῶγχις· Αἰγύπτιος ἱερεὺς ἐκ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σάϊος, διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Σόλωνος.

Σωζὲ-Βωσσάϋ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ντὲ-Σέβρ. Σιδηρουργεῖα. Κάτ: 1,825.

Σωζόμενος (Ἑρμίας)· Ἕλλην ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τῆς Ε' μ. Χ. ἑκατ. γεννηθεὶς ἐν Βιθήλ χωρίῳ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Γάζης. Σώζεται «Ἐκκλησιαστικὴ» αὐτοῦ «Ἱστορία» ἀπὸ 324 μέχρι 439, συνεχίζουσα τὴν τοῦ Εὐσεβίου.

Σωζόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ, ἐπὶ τοῦ Σεύδρ. Κάτ: 3,330.

Σώζων-Ἅγιος· θέσις τοῦ δήμου Μεσολογγίου, οὗ ἀπέχει 1 ὥρ. 20'.

Σωκαρᾶς· χ. τοῦ δήμου Χάρακος, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 420.

Σωκράκι· χ. τοῦ δήμου Ἀπηλιωτῶν τῆς Κερκύρας, 1 ὥρ. ἀπὸ Σκριπερό. Κάτ. 744.

Σωκράτης· περίφημος Ἀθηναῖος φιλόσοφος γεννηθεὶς τὸ 470 π. Χ. Ὁ Σωκράτης θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος σοφὸς τοῦ κόσμου καὶ ὡς ὁ προπαρασκευαστὴς τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, κατηγορηθεὶς δὲ ὅτι ἐπολέμει τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τοῦ λαοῦ, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἔπιε τὸ χώνειον τὸ 400. Ὁ Σωκράτης ἦν υἱὸς τοῦ γλύπτου Σωφρονίσκου καὶ τῆς μαίας Φαιναρέτης, ἔδειξε δὲ ποτε μεγάλην ἀνδρείαν, διασώσας τοῦ θανάτου δύο ἐκ τῶν μαθητῶν του, Ἀλκιβιάδην καὶ Ξενοφῶντα, καὶ ἀντιστὰς εἰς τὴν τυραννίαν τῶν Τριάκοντα. Σημαντικώτατοι τῶν μαθητῶν του ὑπῆρξαν ὁ Ξενοφῶν καὶ ὁ Πλάτων, ἔσχε δὲ νὰ παλαίσῃ κατὰ λυσσωδῶν, καὶ ἰσχυρῶν ἀντιπάλων, οἵος ὁ πειραθεὶς νὰ τὸν διακωμῳδήσῃ Ἀριστοφάνης, τῶν ἐχθρῶν δὲ τούτων ὑπῆρξε κατόπιν θῦμα. Εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν ἠθικὸς φιλόσοφος καὶ ὁ πρῶτος ὑποδηλώσας τὴν ὕπαρξιν Προνοίας ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Σ. οὐδὲν ἔγραψε, τοῖς δὲ ἀρχὰς καὶ τὰς διδαχάς του γνωρίζομεν ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος.— Οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἤγειραν χαλκοῦν ἀνδριάντα.

Σωκράτης· υἱὸς τοῦ Ἀντιγένους, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ.

Σωκράτης· ἐξ Ἀχαΐας, εἷς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατηγῶν.

Σωκράτης· Κῶος, γράψας Ἐπικλήσεις θεῶν.

Σωκράτης· τραγικὸς ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους.

Σωκράτης· ἐπιγραμματοποιὸς μνημονευόμενος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σωκράτης· Ῥόδιος ἱστορικός, ζήσας πιθανῶς ἐπὶ Αὐγούστου καὶ συγγράψας τοὺς «Ἐμφυλίους πολέμους τῶν Ῥωμαίων».

Σωκράτης· Ὀλυμπιονίκης ἐκ Παλλήνης.

Σωκράτης· (Ἀργεῖος ἀγνώστου ἐποχῆς, γράψας περιήγησιν τῆς Ἀργοῦς καὶ ἄλλο τι μυθικὸν σύγγραμμα πρὸς Εὐδόθεον.

Σωκράτης· πατὴρ τῆς Ἀθηναίας Φύης ἥτις παριστῶσα τὴν Ἀθηνᾶν συγκατῆλθεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἅρματος μετὰ τοῦ Πεισιστράτου εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σώλδρ· ὁ λατιν. Σ α λ έ ρ α, παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Σιέρ, σχηματιζόμενος διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ Μ ε γ ά λ ο υ καὶ τοῦ Μ ι κ ρ ο ῦ Σώλδρ. Μῆκ. 130 χλμ.

Σώλζ (Σαίν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Ρωμαϊκαὶ ἀρχαιότητες. Κάτ. 3,460.

Σωλζαΐ-Λὲ-Ποτιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σιέρ. Κάτ. 1,085.

Σωλιέ· δάσος δρυῶν ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κώτ-Δ' Ὄρ. Ἔκτ. 7 3)4 τετρ. χλμ.

Σωλιέ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κώτ-Δ' Ὄρ., παρὰ τὸ ὁμών. δάσος. Βυρσοδεψεῖα. Κάτ. 3,820.

Σωλνιὲ (Λ ο υ δ ο β.-Σ ε β α σ τ ι α ν ό ς)· γάλλος σοφός, 1790—1835, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ἱδρυτὴς τῆς «Βρεταννικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τὸ 1825.

Σωλνοᾶ· τὸ ποτὲ Σ α λ ι ν έ ν σ ι ς-Π ά γ ο υ ς· παλαιὰ γαλλ. χώρα ἐν Λορραίνῃ, ἤδη γερμανική.

Σώλ(ς)· παραπότ. τοῦ γαλλ. ποτ. Ὀρναίν.

Σώλ(ς)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σῶν. Κάτ. 850.

Σωλσ(ο)ὶρ - Σὶρ - Μοζελότ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βοσγίων. Κάτ. 3,500.

Σωλσὶ (Λ ο υ δ ο-Κ α ι ν ι ά ρ Δ έ-)· γάλλος νομισματολόγος καὶ ἐπιγραφολόγος διαπρεπής, 1807—1880 διακριθεὶς ἰδίως εἰς τὴν νομισματολογίαν τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν, ἐφ' ἧς ἔγραψε περισπούδαστα ἔργα.

Σώλ(π)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βωκλούζ. Μεταλλικὰ θειοῦχα ὕδατα. Κάτ. 2,400.

Σωμαὶζ (Κ λ α ύ δ ι ο ς δέ-)· διαπρεπὴς γάλλος ἀνθρωπολόγος καὶ ἀσιανολόγος, 1588—1658, ὁ διασημότατος τῶν κριτικῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἦτο προτεστάντης.

Σωματᾶς· χ. τοῦ δήμου Ἀ τ σ ι π ο π ο ύ λ ο υ, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ: 150.

Σωματιανά· χ. τοῦ δήμου Λευκτρου τῆς Λακωνικῆς. 40' ἀπὸ Πλάτσας Κάτ. 107.

Σωμιούρ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαὶν-ἐ-Λουάρ, 295 χλμ. ἐκ Παρισίων, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Λείγηρος. Περίφημος σχολὴ ἱππευτικῆς· πύργος τοῦ ΙΓ' καὶ ΙΔ' αἰῶνος, ἤδη ὁπλοστάσιον, πολυάριθμοι ἀνεμόμυλοι· σιτηρά, λῖνος, ἄριστα καννα-βοφυτεῖαι, ἀκμ.βιομηχ.,ἐκλεκτοὶ λευκοὶ οἶνοι. Ἐδῶ τὸ 1793 (Ἰούνιος) οἱ δημοκρατικοὶ ὑπὸ τὸν Μενοῦ κατετροπώθησαν ὑπὸ τῶν Βανδαίων. Κάτ: 15,000.

Σωμιουροᾶ· τὸ λατινικὸν Σ α λ μ ο ύ ρ έ ν σ ι ς - Η ά γ ο υ ς, μικρὰ ἐπαρχιακὴ στρατιωτικὴ διοίκησις τῆς ἀρχ. Γαλλίας, πρωτ. Σ ω μ ὶ ο ύ ρ.

Σῶν· ὁ Ἄ ρ α ρ ι ς τῶν ἀρχαίων, Σ ε γ γ ό ν α ἢ Σ ω κ ό ν α κατὰ τὸν μεσαίωνα, ποτ. τῆς Γαλλίας, πηγάζει ἐκ Βιομενὶλ (ἐπαρχ. Μιρκουὶρ) ἐκ τῶν ὀρέων Φωσίλλ ἐξ ὕψ. 396 μ., ἐμβάλλει εἰς τὸν Ροδανὸν παρὰ τὴν Λυὸν ἐκ τῆς δεξ. ὄχθης, μῆκ. 450 χλμ. Διὰ διωρύγων κατὰ τὴν πορείαν του συνενοῦται μετ' ἄλλων ποταμῶν τοῦ Ὑόνν, τοῦ Λείγηρος καὶ τοῦ Ἴλλ. Ὑπόκειται εἰς ἀτάκτους πλημ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μύρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἰδίως ἔπαθε πολλάκις ἡ πόλις Λυών.

Σῶν (διαμέρισμα ἢ νομὸς Α ν ω - Σ ῶ ν)· εἰς τὰ ΒΑ τῆς Γαλλίας, ἔκτ. 5,374 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 290 000, πρωτ. Βεζούλ, ἔχει δάση ἐκτάσεως 1,530 τετρ. χλμ. Ὑποδιαιρεῖται εἰς 3 ἐπαρχίας: Βεζού, Γκραίϋ καὶ Λιούρ, 28 δήμους καὶ 583 κοινότητας, ἀποτελεῖ τὴν 7ην στρατιωτικὴν διαίρεσιν, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Βεζανσόν.

Σῶν-ἐ-Λουάρ· (διαμέρ. ἢ νομὸς τῆς Γαλλίας) = Ἀ ρ ά ρ ι ο ς καὶ Α ε ί γ η ρ ο ς νομός, εἰς τὰ Α καὶ τὸ κέντρον τῆς Γαλλίας, ἔκτ. 8,626 τετρ. χλμ., κάτ: 645,000, πρωτ. Μακόν. Ὑποδιαιρεῖται εἰς 5 ἐπαρχίας, Μακόν, Ὠτέν. Σιαλόν, Σιαρόλλ, Λουάν, 50 δήμους καὶ 590 κοινότητας, ἀποτελεῖ δὲ τὴν 8ην στρατιωτικὴν διαίρεσιν.

Σωξιλλάνζ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πουϋ-Δὲ-Δώμ. Μεταλλικὰ ὕδατα ἀνθρακοσιδηροῦχα. Κάτ: 1960.

Σώπατρος· ἐκ Πάρου φλυακογράφος, ἤτοι συγγραφεὺς ἀστείων δραματίων, ζῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ὁ Ἀθήναιος ἀποκαλεῖ αὐτὸν Φάκινον.

Σώπατρος· ἐξ Ἀπαμείας, διακεκριμένος σοφιστής, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ὡς ὀπαδὸς τῆς πολυθεΐας.

Σώπατρος· ὁ νεώτερος, σοφιστὴς ἐξ Ἀπαμείας ἢ Ἀλεξανδρείας κατὰ τὴν ΣΤ· μ. Χ. ἑκατ. διδάσκων ἐν Ἀθήναις.

Σῶπι χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λαντζοΐ. Κάτ: 194.

Σώπολις· διάσημος ζωγράφος, ἀκμάσας ἐν Ρώμῃ κατὰ τὰ μέσα τῆς Α' π.Χ. ἑκατ., ἐπικληθεὶς δὲ «ἀνθρωποφάγος» ὡς ἔξοχος προσωπογράφος. Ὑπῆρξεν, ὡς φαίνεται, ἀρχηγὸς σχολῆς ζωγραφικῆς.

Σωρακιανά· χ. τοῦ δήμ. Σ κ ι - ν ι ᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 60.

Σωρανός· Ἐφέσιος ἰατρός, υἱὸς τοῦ Μαινάνδρου καὶ τῆς Φοίβης, ζήσας ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, ἤτοι ἀπὸ 98—138 π. Χ.

Σωρανός· ἰατρὸς ἐκ Κιλικίας διακεκριμένος ζήσας πιθανῶς κατὰ τὴν Δ' ἢ Γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Σῶραξ· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Μονεμβασίας. Κάτ. 25.

Σωρᾶ(τ) μέγα δάσος τοῦ γαλλ· νομοῦ Ἀριέζ. Ἔκτ. 24 1)2 τετρ. χλμ. ἀπεψιλλωμένον κατά τὰ 3)4.

Σωρὲν (Ἡ λ ί α ς)· περιώνυμος γάλλος προτεστάντης διὰ τὰς ἔριδάς του πρὸς τὸν Ζουριέ. 1639—1703.

Σωρὲν (Ἰ ω σ ή φ)· ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, 1659 — 1737, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Τοῦτον σατυρήσας ὁ Ἰ. Β. Ρουσὼ κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν.

Σωρὲν (Β ε ρ ν ά ρ δ ο ς-Ἰ ω - σ ή φ)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1706-1791, ἀκαδημαϊκός, συγγραφεὺς τῆς τραγῳδίας «Σπάρτακος», τοῦ δράματος «Μπ..σερλεῦ», κωμῳδιῶν τινων κλπ.

Σωρὲν (Ἰ ά κ ω β ο ς)· προτε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στάντης ἱεροκῆρυξ, 1677—1730, ἱερεὺς τῆς ο ὐ α λ λ ο ν ι κ ῆ ς ἐν Λονδίνῳ Ἐκκλησίας, ἔκτακτος ἀντιπρόσωπος τῶν Εὐπατριδῶν ἐν Χάγῃ.

Σωροβίγλι· χ. τοῦ δήμου Στράτου τῆς Ἀκαρνανίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Λεπενοῦς. Κάτ. 440.

Σωσάνδρα· κατά τινας ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, κατ' ἄλλους ὀρχήστριάτις ἐν Ἀθήναις, γνωστὴ μόνον ἐξ ἐξιολόγου τινὸς ἀγάλματος τοῦ Καλάμινος ὅπερ εὑρίσκετο ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

Σωσάνδρα· νῆσος περὶ τὴν Κρήτην, ὀνομασθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν εἰς αὐτὴν καταφυγόντων καὶ διασωθέντων κατοίκων πόλεώς τινος, καθ' ἧς οἱ Λύκτιοι εἰσήλασάν ποτε ἐν καιρῷ νυκτός.

Σωσθενίου-δῆμος· τῆς νήσου Τήνου, νομ. Κυκλάδων Πρωτ. Στενή. Ἄλλα χ. Βῶλαξ, Καρυά, Κέχρος, Κουμάρος, Μέση, Μουσουλοῦ, Ποταμιά, Τζάδος, Φαλατάδος. Μ ο ν ὴ Ἁγίου Φραγκίσκου, (δυτικὴ). Κάτ: 1,896.

Σωσικλῆς· τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ γράψας 73 τραγῳδίας.

Σωσικλῆς· γλύπτης ἴσως τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων, οὗ ἔργον πλείστου λόγου ἄξιον εἶνε ἡ ἐν τῷ Καπιτολίῳ μουσείῳ τετραυματισμένη Ἀμαζών.

Σῶσος· ἐκ Περγάμου, διάσημος κατασκευαστὴς μωσαϊκῶν, φιλοτεχνήσας τὸν ἀσάρωτον οἶκον, ἤτοι ἔργα ψωματιστῶν χαλίκων παριστώντων διεσπαρμένα καὶ κάτω ἐρριμμένα λείψανα δείπνου.

Σωσσιέ· γάλλος στρατηγὸς ἐκ τῶν διαπρεπῶν.

Σωσσιοὺρ (Ὁ ρ ά τ ι ο ς-Β ε ν έ δ ι κ τ ο ς)· φυσικὸς καὶ φυσιολόγος ἐκ Γενέβης, 1743—1799, καταγίνας εἰδικῶς εἰς τὴν μετεωρολογίαν τῶν Ἄλπεων καὶ ἀναβὰς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λευκοῦ ὄρους τὸ 1787 μετὰ τοῦ Ἰακώμου Βαλμᾶ καὶ 14 ὁδηγῶν ἐκ Σιαμονί.

Σωσσιοὺρ (Θ ε ό δ ω ρ ο ς ὁέ-)· υἱὸς τοῦ προηγ., 1767—1845, κατὰ πολὺ συντελέσας εἰς τὴν πρόοδον τῆς ὀργανικῆς χημείας.

Σωσσιοὺρ (Κα Ν έ κ κ ε ρ δέ-)· ἀδελφὴ τοῦ προηγ., 1765-1841, συγγραφεὺς παιδαγωγική.

Σώ(σ)ταινα· χ. τοῦ δήμου Τολοφωνίων τῆς Δωρίδος, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Βιτρινίτσας. Κάτ. 145.

Σώστη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος τῆς Ἠλείας, 1 ὥρ. 45' ἀπὸ Γαστούνης. Κάτ. 287.

Σώστης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας 3 ὥρ. 20' ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ. 489.

Σώστης-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας, 20' ἀπὸ Πιάλι. Κάτ. 173.

Σώστης-Ἅγιος· θέσις τοῦ δήμου Τριπόλεως τῆς Ἀρκαδίας, 1 ὥρ. ἔξω τῆς πρωτευούσης.

Σώστρατος· πειρατής, κυριεύσας τὴν Ἀλόννησον, ἥτις ἀνῆκε τοῖς Ἀθηναίοις, εἶτα δὲ ἐξωσθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Σώστρατος· Μακεδών, υἱὸς τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀμύντου συνομώσας μετὰ τοῦ Ἑρμολάου κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Σώστρατος· περίφημος ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, οἰκοδομήσας τὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας.

Σώστρατος· Χῖος ἀγαλματοποιὸς ἀκμάσας τὸ 224 π.Χ. κατασκευάσας δὲ μετὰ τοῦ Ἑκατοδώρου τὸ θαυμάσιον διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν τέχνην χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς.

Σωτείρα· θέσις τοῦ δήμου Ἀνακτορίων τῆς Ἀκαρνανίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Βονίτσης.

Σωτείρα· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Τρίκκαλα. Κάτ: 192.

Σωτεῖρα· χ. τοῦ δήμου Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου, (Κρήτης). Κάτ: 70.

Σωτέρνα(αι)· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζιρόνδ, παράγον εἰς τὰ πέριξ ἐκλεκτοὺς λευκοὺς οἴνους. Κάτ. 1,000.

Σωτὴρ (Σωθὲρ)- **Σαὶν** (= Ἅγιος)· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα. Θερμοπηγαὶ σοδιοῦχοι καὶ θειοῦχοι (ἀπὸ Μαΐου μέχρις Ὀκτωβρίου). Μάρμαρα. Κάτ. 90.

Σωτὴρ (Σωθὲρ) - **Ἅγιος**· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐπιθαλάσσιαι-Ἄλπεις. Κάτ. 760.

Σωτὴρ (Σωθὲρ)-**Ἅγιος-Ἀν-Μπουϋζαΐ**· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν. Κάτ. 1,860.

Σωτὴρ (Σωθὲρ)-**Λανδελὲν-Ἅγιος**· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης. Κάτ. 1585.

Σωτὴρ (Σωθὲρ)- **Λὲ-Βικόν-Ἅγιος**· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάγχης. Κάτ. 2,800.

Σωτηριάνικα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Κάμπου. Κάτ. 161.

Σωτηρίας-νῆσοι· μικρὸν σύμπλεγμα τριῶν νήσων τῆς Γαλ. Γουϊάνης (ἐν τῇ Νοτ. Ἀμερικῇ)· 50 χλμ. ΒΔ τῆς Καϋέννης, κατοικοῦνται ὑπὸ 800 καὶ πλέον καταδίκων, ὧν οἱ 100 περίπου διήνυσαν μὲν τὴν ποινήν των, ἀλλ' εἰσὶν ὑπόχρεοι νὰ ὦσιν ἐν αὐταῖς ἐγκατεστημένοι. Εἰς αὐτὰς ἀνήκει καὶ ἡ νῆσος τοῦ Διαβόλου, ἡ περίφημος καταστᾶσα τελευταίως διὰ τὴν ἐδῶ φυλάκισιν τοῦ περιφήμου Δραϋφούς.

Σωτηρόπουλος (Σωτήριος)· εἷς τῶν διαπρεπεστέρων πολιτευτῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, καταγόμενος ἐκ Πελοποννήσου, ἐπανειλημμένως δὲ διατελέσας ὑπουργὸς καὶ πρωθυπουργὸς καὶ πάντοτε διακριθεὶς ἐπὶ εὐθύτητι καὶ τιμιότητι χαρακτῆρος. Διέπρεπε κυρίως εἰς τὰς οἰκονομολογικὰς γνώσεις. Ἀπέθ. τὴν 6ην Μαΐου τοῦ 1898 ἐν Ἀθήναις.

Σωτῆρος-Μονή· διαλελυμένη ἐν τῷ δήμῳ Οἰνιάδος τῆς Ἀκαρνανίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κατοχῆς.

Σωτῆρος-Μονή· ἐν τῷ χ. Κουφάλα τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας, 4 ὥρ. 20' ἀπὸ Κεράσοβο.

Σωτῆρος-Μονή· διαλελυμένη τοῦ χ. Ἀλπόσπητα τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος, 2 ὥρ. ἀπὸ Λαμίας.

Σωτῆρος - Μονὴ ς· (Μετόχι Πλατάνι)· ἐν τῷ δήμῳ Κυμαίων τῆς Εὐβοίας, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Κύμης Ἀκατοίκητον.

Σωτῆρος-Τάγμα· ἑλληνικὸν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παράσημον συστηθὲν τὸ 1833 ὑπὸ τοῦ Α' βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ὄ θ ω ν ο ς τοῦ Α'.

Σωτήρω· θέσις τοῦ δήμου Ἀποδοτίας τῆς Ναυπακτίας, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Λομποτινά.

Σωτίων· περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας συλλογὴν ποιημάτων ἐπιγραφομένην Κέρας Ἀμαλθείας.

Σωφηνή· χώρα τῆς Ἀρμενίας μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου. Ὁ κατ. Σωφηνός.

Σωφρονίσκος· πατὴρ τοῦ Σωκράτους Ἀγαλμητοποιός.

Σῶχοι· πολ. ἀρχ. τῆς ἐν Συρίᾳ Κομμαγηνῆς.

T

Ταάσιγγ ἢ Θόρσενγκ· ν. τῆς Δανίας μεταξὺ Φυννίας (Φυέν) καὶ Λαγκελάνδης, 12 χλμ. ἐπὶ 12. Κάτ: 4,850, κτηνοτροφία, ἐμπόριον.

Ταβάνν· (Σ ώ λ ζ—), ἀρχ: ἐπιφανὴς οἶκος τῆς Βουργουνδίας, ἐξ οὗ προῆλθον πολλοὶ στρατηγοὶ τῆς Γαλλίας καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες· ἔλκει τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ φρουρίου Σώλζ ἐν Βουργουνδίᾳ, ὅπερ κατεῖχε ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος καὶ τῆς Μαργαρίτας δὲ Ταβάνν, ἀδελφῆς καὶ κληρονόμου τοῦ Ἰωάννου Ταβάνν (Γερμανοῦ εὐγενοῦς ἐκ τῆς κομητείας Φερρώτ, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Γαλλίας), ἥτις συνεζεύχθη τὸν Ἰωάν. Δε Σὼλζ τῷ 1504. Ἐκ τοῦ οἴκου τούτου προῆλθον πολλοὶ κλάδοι ἀποσβεσθέντες νῦν, ὁ τελευταῖος ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ δοὺξ δὲ Σώλζ-Ταβάνν, πατρίκιος τῆς Γαλλίας, φονευθεὶς τῷ 1845.

Ταβάνν· (Γκασπὰρ ὁ ἐ Σ ώ λ ζ, χωροδεσπότης τοῦ Τ.)· ἐγεν. ἐν Δυζὸν 1509, ἀκόλουθος Φραγκίσκου τοῦ Α', συνελήφθη ἐν Παβίᾳ μετὰ τοῦ βασιλέως, πολλάκις ὡς διοικητὴς στρατευμάτων διεκρίθη ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ στρατηγικῇ ἱκανότητι, ἔδειξε μέγαν ζῆλον κατὰ τῶν Ἀναμορφωτῶν ὡς διοικητὴς τῆς Βουργουνδίας καὶ ἐν Λυωνναῖ· ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ὁ δοὺξ τοῦ Ἀνζοὺ (Ἑρρῖκος Γ'.) ἐνίκησεν ἐν Ζαρνὰκ καὶ Μονκοντοὺρ (1569) τοὺς διαμαρτυρομένους· εἰς ἀμοιβὴν δὲ προῆχθη εἰς Στρατάρχην. Τυφλὸς ἐκ φανατισμοῦ διέτρεχε τὰς ὁδοὺς κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ἁγ. Βαρθολομαίου παρορμῶν εἰς τὴν σφαγὴν τοὺς Καθολικούς (1572). Μεθ' ὃ διωρίσθη διοικητὴς Προβηγκίας. Ἀπέθ. τὸ 1573, ἐνῷ μετέβαινε μετὰ τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ροσέλλ. Σῴζονται «ἐπιστολαὶ αὐτοῦ πρὸς Κάρολον τὸν Θ'».-Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς δὲ Σ.-Τ. πρεσβύτερος υἱὸς αὐτοῦ, 1553—1633, τοποτηρητὴς τοῦ βασιλέως ἐν Βουργουνδίᾳ, ἐτήρησε τὴν ἐπαρχίαν ταύτην πιστὴν εἰς Ἑρρῖκον τὸν Γ' ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς-Συμμαχ., ἐκηρύχθη ὑπὲρ Ἑρρίκου τοῦ Δ' (1589), καίτοι ὁ ἀδελφός του Ἰωάννης ὑποκόμης τοῦ Ταβὰνν ἦν ἐκ τῶν σφόδρα Συμμαχικῶν καὶ διεκρίθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Φονταίν-Φρανσαίζ, κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα».-Ἰωάν-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νης ὁ ἐ Σ ώ λ ζ ὑ π ο κ ό μ η ς ὁ ἐ Τ. Γ' υἱὸς τοῦ στρατάρχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, 1555—1630, ἠκολούθησε Ἕρρῖκον τὸν Γ' εἰς Ροσιέλλ καὶ εἶτα εἰς Πολωνίαν, ἔνθα παρέμεινε καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ. Ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν ἐγένετο Συμμαχικὸς στρατάρχης τῆς Γαλλίας προαχθεὶς καὶ εἰς διοικητὴν Βουργουνδίας. Κατέθηκε τὰ ὅπλα τῷ 1595 μόνον, μάτην δ' ἐζήτησε νὰ τῷ ἀναγνωρισθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ Μαιγιέννου ἀπονεμηθεὶς αὐτῷ βαθμὸς τοῦ στρατάρχου· ἔγραψε «βίον» τοῦ πατρός του.—Ἰ ά κ ω β ο ς ὁ ἐ Σ. κ ο μ η ς ὁ ἐ Τ. ἔγγονος τοῦ προηγουμένου, 1620—83, ἠκολούθησε τὸν μέγαν Κονδὲ ἐν ταῖς ἐκστρατείαις αὐτοῦ, ἐγένετο ὑποστράτηγος καὶ Στρατιωτικὸς ἀρχιδικαστὴς τῆς Δυζόν. Ἀναμιχθεὶς εἰς τὰς ταραχὰς τῆς Σφενδόνης περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν. Κατέλιπε παράδοξα «Περὶ τῆς στάσεως τῆς Σφενδόνης ἀπομνημονεύματα».

Ταβαρέν· περιώνυμος ἀγύρτης καὶ ὑποκριτής, ἀπ. τὸ 1034, κατ' ἀρχὰς περιέτρεχε τὰς ἐπαρχίας, εἶτα ἐγκατέστη ἐν Παρισίοις ἐπὶ τῆς πλατείας Δελφίνου, παρὰ τὴν Νέαν Γέφυραν, ἔνθα ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, 1620-30, πωλῶν τὰς βωμολόχους ἀστειότητάς του ἀπὸ ἐκριώματός τινος μετὰ τοῦ Μονδὸρ καὶ δύο ὀργανοπαικτῶν φέρων πράσινον μανδύαν χωροφύλακος καὶ ξύλινον ξίφος. Ἐγένετο δὲ πλούσιος.

Ταβάρκα· νῆσος τῆς Μεσογείου ΒΑ τῆς Ἀλγερίας παρὰ τὴν Κάλλ. Ἀνῆκεν εἰς τοὺς Γενουήνσιους μέχρι τοῦ 1798, εἶτα εἰς τὴν γαλλικὴν ἑταιρείαν τῆς Κάλλ, ἥτις ἀπώλεσεν αὐτὴν τὸ 1814, ἀπεδόθη δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ Βέη τῆς Τύνιδος τὸ 1830. Ἁλιεία κοραλλίων.

Ταβαρὶ (Μ ω ά μ ε θ)· συγγραφεὺς ἄραψ, ἐγεν. ἐν Ταβαριστὰν τὸ 839, ἀπέθ. ἀπέθ. ἐν Βαγδάτῃ τὸ 923, συνέταξε «Παγκόσμιον Χρονικὸν» ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τοῦ 914, ὅπερ εἶνε τὸ ἀρχαιότερον ἱστορικὸν μνημεῖον τῶν Μουσουλμάνων.

Ταβαρὼ (Μ α τ θ α ῖ ο ς)· μοναχὸς τοῦ τάγματος τοῦ Ὀρατουάρ, ἐγεν. ἐν Λιμόζ, 1744-1832, ἐδίδαξε τὴν θεολογίαν εἰς πολλὰς ἱερατικὰς σχολάς. Διευθυντὴς τῶν λυκείων Πεζένας καὶ Λιμόζ, μετηνάστευσεν εἰς Ἀγλίαν καὶ ἐπανῆλθε τὸ 1801. Κατέλιπε σοφώτατα ἔργα φιλοσοφικὰ καὶ ἐκκλησιαστικά.

Τάβασοι· μέγα καὶ ἰσχυρὸν ἔθνος τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ταβάστεϊς, Φινιστὶ Χ α μ ε ε ν λ ί ν ν α· π. ἐν Φιλλανδίᾳ τῆς Ρωσσίας, πρωτ. ὁμών. κυβερνείου, ἐπὶ λίμνης, 106 χλμ. ΒΔ τῆς Ἑλσιγφορς. Κάτ: 5,000. Ναύσταθμος. Ἱδρύθη τὸ 1650.—Τὸ ὁμών κυβερνεῖον ἔχει ἔκτ. 21,585 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 260,000, πολλὰς λίμνας, λῖνον, κάνναβιν, δημητριακούς, κτηνοτροφίαν.

Ταβέρν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλ. νομῷ Βάρ. Κάτ: 1,000. Ἐλαιοποιεῖα.

Ταβέρνα· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας, 1 ὥρ. 50′ ἀπὸ Μεθώνης. Κάτ. 170.

Ταβέρνα, Τ α μ π έ ρ ν α ι· π. τῆς Ν. Ἰταλίας (ἐπαρχ. Καταντζάρο

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐν Καλαβρίᾳ). Κάτ: 2,200. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ. Πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρέτι, ἐπονομαζομένου Καλαβροῦ.

Ταβέρναι, ἤτοι καλύβαι· ὄν. πολλῶν πόλεων ἐν τῇ ἀρχαιότητι, Α' Ταβέρναι, νῦν Ρέϊν-Ζάμπερν ἐν τῇ Α' Γερμανίᾳ, παρὰ τοῖς Νεμέταις, Β' Ταβέρναι Ρίγγοι ἢ Μοσωλανικαί, νῦν Μπερνκάστελ, ἐν τῇ Βελγικῇ Α', Γ' Ταβέρναι Τριμποκκόρουμ, νῦν Σαβέρναι παρὰ τοῖς Τριβόκκοις (Γερμανία Α').

Ταβερναρία· θέσις μετ' ἀσημάντου ἀγροικίας, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Δολιανὰ τοῦ δήμου Δολιανῶν τῆς Κυνουρίας.

Ταβερνιέ (Ἰ.-Β.)· περιηγητής, ἐγεν. ἐν Παρισίοις τὸ 1605 υἱὸς πωλητοῦ γεωγρ. χαρτῶν ἐν Ἀνβέρσῃ, ἐγκατέστη ἐν Γαλλίᾳ. Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ πατρός του ἀπέκτησε τὴν κλίσιν πρὸς τὰς περιηγήσεις, ἐπεσκέφθη πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, εἶτα τὸ 1636 ἀπῆλθεν εἰς Ἀσίαν, εἰς ἣν ἔκαμεν 6 περιηγήσεις ἐντὸς 30ετίας. Ἀπέκτητε μεγίστην περιουσίαν ἐμπορευόμενος ἀδάμαντας καὶ πολυτίμους λίθους, ἐμπόριον ὅπερ ἐπεχείρησεν ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν περιηγήσεών του. Ὡμίλει πάσας σχεδὸν τὰς γλώσσας. Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἀπένειμεν αὐτῷ τίτλους εὐγενείας διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἃς παρέσχεν εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς χώρας, ὀνομάσας Βαρῶνον δ' Ὠμπόνν. Μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ διατάγματος τῆς Νάντης, μετέβη εἰς Βρανδεβοῦργον ἔνθα ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἐκστρατείας διὰ τὰς Ἰνδίας. Ἀπ. τὸ 1689 ἐν Κοπεγχάγῃ, ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο διὰ νέαν εἰς Ἰνδίας περιήγησιν. Κατέλιπε «Περιήγησιν εἰς Τουρκίαν, Περσίαν καὶ Ἰνδίας» συσκευθεῖσαν ὑπὸ τῶν Λασιαπὲλλ καὶ Σιαπυζώ.

Ταβίρα, Μπάλσα· π. τῆς Πορτογαλλίας, μία τῶν πρωτευουσῶν τῆς Ἀλγκάρβ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σέκα εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, 275 χλμ. ΝΑ τῆς Λισβῶνος. Κάτ. 12,750.

Ταβιστοκ· π. ἐν τῇ κομητ. Δέβον τῆς Ἀγγλίας, ἐπὶ τοῦ Ταβυ, 57 χλμ. ΝΑ τοῦ Ἐξετερ. Κάτ: 11,000. Μαγειρσκεύη ἐκ χυτοσιδήρου. Πατρὶς τοῦ ναυάρχου Δραίκ. Ἐν τοῖς πέριξ χαλκουργεῖα καὶ σιδηρωρυχεῖα, μεταλλικαὶ πηγαί.

Τάγγα· π. τῆς Ἀνατ. Ἀφρικῆς, κειμένη ἀπέναντι τῆς ν. Πάμπας. Ἐξ ὅλων τῶν πόλεων τῆς παραλίας τῆς καταληγούσης πρὸς Β εἰς τὴν Πανιάνι ἡ Τάγγα εἶνε ἡ μόνη ἥτις παρέχει ἐφόδια τροφίμων εἰς τοὺς θαλασσοπόρους. Ἐντεῦθεν οἱ Γερμανοὶ ἤρξαντο τῆς κατασκευῆς τοῦ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διευθυνομένου σιδηροδρόμου.

Ταγγανυῖκα· λίμνη τῆς Ἀφρικῆς, 900 χλμ. ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης καὶ εἰς ὕψος 810 μ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἔχει μῆκ 600 χλμ. καὶ πλ. 40—50 χλμ. (ἔκτ. 38,400 τετρ. χλμ.), ἡ Ἀνατολ. ὄχθη αὐτῆς εἶνε ὀρεινή, ἐκ δὲ τῆς Δυτικῆς ἐκρέει διὰ τοῦ Λουκούγγα πρὸς τὸ ἄνω Κογγό. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Βοῦρτον, ἐν ἔτει 1857.

Ταγγάστ· νῦν Ταζίλτ ἢ Σούκ-Ἀχράς, π. τῆς Νουμιδίας μεταξὺ Χιππὸ (Μπὸν) καὶ Σίκκα-Βενέρεα, πατρὶς τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου.

Ταγδέμπτ· ἢ Τιαρέ-λα-νέᾳ (Νέα-Τιαρέ), ἀρχ. π. τοῦ Ἀλγερίου,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

10 χλμ. Δ τοῦ Τιαρέ. Φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ ἀρχαία Ρωμαϊκὴ ἀποικία Γ κ α δ α ο υ μ. Κ ά σ τ ρ α. Κατεστράφη τῷ 975 ὑπὸ τῶν Φατιμιτῶν εἶτα ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ὁ Ἀβδ-ἐλ-Καδὲρ κατέστησεν αὐτὴν τῷ 1836 ὅραν τῆς κυβερνήσεώς του· τῷ 1841 κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Γάλλοι.

Τάγγερ· Τ ι γ γ ί ς, π. καὶ λιμὴν τοῦ Μαρόκου (ἐπαρχ. Ρ ί φ φ) ἐπὶ ὕψους παρὰ τὸν ὁμων. ὅρμον (Δυτ. εἴσοδος τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ), 200 χλμ. πρὸς Β. τοῦ Φέζ, κάτ: 12,500, ἔχει ὡραῖον ἐξωτερικόν, ἀλλ' ὁδοὺς στενὰς καὶ ρυπαράς, ἐμπόριον σπουδαιότατον. Εὐρωπαϊκὰ προξενεῖα· ἡ Τιγγὶς ἀρχαιοτέρα ἔτι τῆς ρωμ. κυριαρχίας, λέγουσιν ὅτι ἐθεμελιώθη ὑπὸ Ἀνταίου ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων. Καταστᾶσα σπουδαιοτάτη ἐπὶ Ρωμαίων, ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου Τραντούκτα-Γιούλια καὶ κατέστη τότε πρωτ. τῆς Τιγγιτανικῆς Μαυριτανίας, περιῆλθεν εἶτα εἰς τοὺς Βησιγότθους τῆς Ἱσπανίας, τοὺς Ἄραβας κλπ. καὶ τέλος τοὺς Πορτογάλους 1472, εἶτα εἰς τοὺς Ἄγγλους, οἵτινες ἐγκατέλιπον αὐτήν, τότε δὲ τὴν κατέλαβον οἱ Μαροκῖνοι. Ἐβομβαρδίσθη ὑπὸ τῶν Γάλλων τῇ 6 Αὐγούστου 1844.

Ταγκομπόρσκι· (Δευτεβίκης), σοφὸς ρῶσος, ἐγεν. ἐν Βαρσοβίᾳ 1793—1857, ὑπηρέτησε ἐν τῇ Ρωσ. διοικήσει τῆς Πολωνίας, διετέλεσε Γενικὸς Πρόξενος ἐν Δάντσικ τὸ 1832, ἀπεσταλμένος εἰς Παρισίους καὶ πληρεξούσιος ἐν Βιέννῃ. Συνέγραψε διάφορα ἄξια λόγου πολιτικὰ συγγράμματα.

Τανκρέδ, Τ α γ κ ρ έ δ ο ς ἔγγονος ἐκ μητρὸς τοῦ Ταγκρέδου δὲ Ὠτ-Βίλλ, ἀνεψιὸς τοῦ Ροβέρτου Γκυϊσκὰρδ καὶ ἐξάδελφος τοῦ Βοημόνδ δὲ Ταράντ. Μετέσχε μετὰ τοῦ τελευταίου τούτου τῆς πρώτης σταυροφορίας (1096), ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Νορμανδῶν τῆς Σικελίας ἐνίκησε τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ διαβάσει τοῦ Ἀξιοῦ, συνήργησεν εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ταρσοῦ, ἧς τὴν κατοχὴν διεφιλονείκησε πρὸς τὸν Βωδουέν, μεθ' οὗ ἦλθεν εἰς χεῖρας. Διεκρίθη ἐν ταῖς πολιορκίαις τῆς Ἀντιοχείας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔπηξε πρῶτος τὴν σημαίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς Ἁγίας πόλεως καὶ ἵδρυσε τὴν πριγκηπείαν τῆς Γαλιλαίας καὶ Τιβεριάδος (1099), ἐπεφορτίσθη ὡσαύτως νὰ διοικήσῃ τὴν κομητείαν τῆς Ἐδέσσης διαρκούσης τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Βωδουέν δὺ-Βούργ (1104—1110), ἣν ἀπέδωκεν ὅμως κατόπιν βίας. Ἀπέθανεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τὸ 1112. Ὁ Ταγκρέδος εἶνε ἐκ τῶν περιφημοτέρων ἡρώων τῆς «Ἀπελευθερωθείσης Ἱερουσαλήμ».

Τανκρέδ· κόμης δὲ Λ έ τ σ ε, νόθος υἱὸς τοῦ Δουκὸς τῆς Πουλλῆς (Ἀπουλίας) Ρογήρου καὶ ἔγγονος τοῦ βασιλέως Ρογήρου Β', ἐφυλακίσθη ὑπὸ Γουλιέλμου τοῦ Α', θείου αὐτοῦ, ἐκ φόβου μὴ διαφιλονεικήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸν θρόνον, ἀλλὰ δραπετεύσας κατέφυγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Μετὰ τὸν θάνατον Γουλιέλμου τοῦ Β', ὅστις προσηνέχθη πρὸς αὐτὸν ὡς καλὸς συγγενής, ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν (1180), ἀλλ' ὁ θρόνος τῷ διεφιλονεικήθη ὑπὸ τῆς θείας του Κωνστάντσας, θυγατρὸς Ρο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

γήρου τοῦ Β', μετ' οὗ πολὺ δὲ προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἐρρίκου Β' συζύγου τῆς Κωνστάντσας. Ἀπέθ. τὸ 1194, καταλιπὼν τὸν θρόνον εἰς τὸν μικρὸν υἱόν του Γουλιέλμον Γ', ὅστις ἀπώλεσεν αὐτὸν τῷ αὐτῷ ἔτει.

Τανδζοὺρ ἢ Τανδζόρ· ὀχυρὰ π. τῶν ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν ἐν Μαδράς. Κάτ: 55,000. Μετὰ δύο ἀκροπόλεων, ὡραίου ἰνδικοῦ ναοῦ, ὡραίου ἀνακτόρου τοῦ ὑποτελοῦς τῇ Ἀγγλίᾳ Ραδγιᾷ. Ποτὲ πρωτ. μικροῦ κράτους, ὑπείκοντος εἰς τὸν Ναβὰβ τῆς Καρνατίκ. Ἠνώθη ὁριστικῶς ταῖς λοιπαῖς ἀγγλ. κτήσεσι τὸ 1885.

Τάγος· ἱσπανιστὶ Τ ά χ ο, πορτογαλ. Τ έ ζ ο, λατ. Τ ά γ γ ο υ ς, ὁ μεγαλείτερος ποταμὸς τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου, πηγάζει ἐκ τῶν ὁρίων Νέας Καστιλλίας καὶ Ἀραγῶνος ἐν τῇ Σερράνια δὲ Κουένθα ἐξ ὕψους 1000 μ., διέρχεται τὰς ἱσπαν. ἐπαρχίας Κουένθα, Γουαδαλαχάρα, Τολέδο, Βαδαχὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν Πορτογαλίαν, χωρίζει τὴν Βεῖραν ἀπὸ τῆς Ἀλεμτέζο, διέρχεται εἶτα διὰ τῆς Ἐστραμαδούρας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν παρὰ τὴν Λισβῶννα. Μηκ. 880 χλμ. ὧν τὰ 580 ἐν Ἱσπανίᾳ· παρασύρει μικρὰν ποσότητα χρυσοκόνεως.

Τάδερ· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἱσπανίας, ὁ νῦν Σ ε γ γ ο ῦ ρ α.

Ταδζίκοι· ἔθνος Ἀσιατικὸν ἐν Περσίᾳ καὶ πάσῃ τῇ Κεντρώᾳ Ἀσίᾳ· οἱ Ταδζὶκ εἰσὶν ἐν γένει ὑψηλόσωμοι καὶ εὐσταλεῖς. Τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν αὐτῶν εἶνε μέλαν, ξανθὸν ἢ καστανόχρουν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ μαῦροι, τεφρόχροες ἢ κυανοί. Ὁ Κανικὼφ ἐμελέτησεν ἰδίως τοὺς ἐν Περσίᾳ Ταδζίκ. Οἱ ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ καὶ ἰδίως ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Παμὶρ διαιροῦνται εἰς π ε δ ι ν ο ὺ ς καὶ ὀ ρ ε ι ν ο ὺ ς Τ α δ ζ ί κ ἢ Γκάλτσας, καταγομένους ἴσως ἐκ Κοχιστὰν καὶ κατέχοντες τὴν ὑψηλὴν κοιλάδα τοῦ Ζεραφχάν. Εἰσὶ γεωργοὶ καὶ ποιμένες μουσουλμάνοι ὁμιλοῦντες τὴν καθαρὰν περσικὴν διάλεκτον. Ἄλλοι τινὲς Γκάλτσας, βαθυτέρου χρώματος, ἀπολίτιστοι καὶ πένητες κατοικοῦσι τὰ ὄρη τοῦ Καφιριστάν, Τσιτράλ, Οὐαχχάν, Σιουγνὰν καὶ Ροσιάν, ἔνθα ἀπεσύρθησαν φαίνεται ἕνεκα τῶν ἐπιδρομῶν.

Ταδμόρ· Ἑβραϊκὸν ὄνομα τῆς Π α λ μ ύ ρ α ς, (ὄρα λέξιν).

Ταζανὰ (Γ κ ο υ ρ δ έ)· λίμνη κυκλοτερὴς ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Πουὺ-δὲ-Δόμ, ΒΔ τῆς Ριόμ, πληροῦσα κρατῆρα παλαιοῦ ὑφαιστείου.

Ταζής· ἑτρουσκικὸς δαίμων, ἐξῆλθεν ἡμέραν τινὰ ἐκ τινος βώλου γῆς διασχισθέντος ὑπὸ τοῦ ἀρότρου γεωργοῦ τινος τῶν περὶ τῆς Ταρκινίας· παῖς ἔτι εἶχε τὴν φρόνησιν γέροντος, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἔρρεον λόγοι σοφοί, ἐδίδαξε δὲ τοὺς Ἑτρούσκους τὴν ὕπαρξιν τοῦ θείου καὶ τὴν ἱεροσκοπικὴν ἐπιστήμην. Ἀπέδιδον δ' αὐτῷ καὶ τὴν συγγραφὴν πολιτικῶν βιβλίων. Ὀρθότερον Τ α γ ή ς.

Ταζίνη νῦν Λ ε ν τ ά ν τ ζ ι ο· μικρὰ πόλις τοῦ Πικήνου, ἔνθα ὁ Ναρσῆς κατετρόπωσε τὸν Τοτίλαν (552).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ταϊγάνιον (Τ α γ γ α ν ρ ό γ γ· ὀχυρὰ πόλις τῆς Εὐρ. Ρωσίας, (ἐν Αἰκατερινοσλάβ) ἐπὶ τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης, 40 χλμ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δόν, κάτ. 58,000. Ἐμπορικὸς λιμὴν ὅστις ἐπὶ Πέτρου τοῦ Α' ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ μέχρι 200 πλοίων, ἐν ᾧ ὅμως σήμερον μικρὰ μόνον σκάφη δύνανται νὰ εἰσπλέωσιν. Ἀκρόπολις, ἐμπορ. σχολή, βιβλιοθ., χρηματιστήριον, τράπεζα, ναυπηγεῖον, σιδηρουργεῖα, σχοινοποιεῖα, ἁλιεῖα, μέγα ἐμπόριον. Διὰ ταύτης τῆς πόλεως ἐνεργεῖ πάσας σχεδὸν τὰς διὰ τὸ ναυτικὸν ἀναγκαίας προμηθείας αὐτῆς ἡ Ρωσία. Ἐν ταύτῃ ἀπέθανεν Ἀλέξανδρος ὁ Α' πρὸς μνήμην τοῦ ὁποίου ἠγέρθη ἐνταῦθα μνημεῖον. Ἐβομβαρδίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλο-Γαλλικοῦ στόλου τὸ 1855, ἀποτελεῖ διοικητικῶς ἀνεξάρτητον καπετανάτον τῆς Αἰκατερινοσλάβης. Πολλοὶ Ἕλληνες.

Ταϊμπυὰ ἢ **Οὐατζάνοι**· μοναχικὴ ἀδελφότης ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μούλεϊ-Ταϊέβ, καὶ ἧς τὰ μέλη εἰσὶ πολυάριθμα ἐν Μαρόκῳ, Τουάτ καὶ τῇ δυτ. Ἀλγερίᾳ· ἡ πρωτ. αὐτῶν Ζαούϊα κεῖται περὶ τὰ 100 χλμ. πρὸς Ν. τῆς Τάγγερ (ὅρα Οὐεζζάν), ὁ ἀρχηγὸς ἢ Σερὶφ αὐτῶν εἶνε ὁ Μουλεὺ-ἐλ-Ἀρβὶ ὅστις διεδέχθη τῷ 1892 τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀββ-ἐλ-Σελάμ.

Ταίν, Τ έ γ γ α· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Δρόμ, ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ, ἀπέναντι τῆς Τουρνόν. Κάτ: 3,150. Ὀρυχεῖα χαλκοῦ, γρανιτοφόρα καὶ ἀσβεστοῦχα στρώματα. Μεταξουργία καὶ τύπωσις ὑφασμάτων.

Ταίν· π. τῆς Σκωτίας, πρωτ. τῆς κομητείας Ρὸς ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, 510 χλμ. Β τοῦ Ἐδεμπούρ. Κάτ: 3,250.

Ταίναρον· τὸ νοτιώτ. ἄκρωτ. τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις Νῦν Μ α τ α π ᾶ ς.

Ταίναρον· πολ. ἀρχ. μετὰ λιμένος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου.

Ταίναρος· υἱὸς τοῦ Ἕλλάτου καὶ τῆς Εὐρυμίδης ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἀκρωτήριον.

Ταΐ-Πίγγ ἢ **Τάε-Πίγγ**· Σῖναι ἐπαναστάται, οἵτινες τὸ 1851 συνηνώθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τυχοδιώκτου τινὸς Χούνγγ-σέου-Τσουέν, προκηρύσσοντος πολιτικὴν ἐπανάστασιν καὶ παγκόσμιον εἰρήνην. Κατέλαβον τὸ Χάν-Κέου (1852) καὶ τὴν Νανκὶν (1853) καὶ ἐσύλησαν τὰς ἐπαρχίας Φοὺ-Κιέν, Κουάνγγ-σί, Κουάγγ-Τούνγ, Κιάγγ-σί, Χου-νάν, μόλις δὲ τὸ 1864 κατεστράφησαν ἐν Νανγκὶν μετὰ φοικώδεις μάχας, ὧν ἕνεκα ἡ πόλις μετεβλήθη εἰς ἐρείπια.

Ταΐστζ· φιλέλλην ἐκ Βέγμαρ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Σαξωνίας, ἀπέθανεν ἐν Ἀνατολικῷ τὸ 1822. Ἀγνοεῖται ἐὰν εἶνε ἐκ τῶν ἐπιζησάντων εἰς τὴν μάχην τοῦ Πέτα.

Ταΐτη ἢ **Ταχίτη**· νῆσ. τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ἡ μεγαλειτέρα τῶν γαλ. νήσων τῆς Ἑταιρείας 152ο Δυτ. μ καὶ 17ο 30' Ν. Πλ. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Π. Φερνανδὲς Κουΐρος τῷ 1606. Ἀποτελεῖται ἐκ τῆς κυρίως Τ α ῖ τ η ς καὶ τῆς χερσονήσου Τ α ϊ α ρ α π ο ύ, μεθ' ἧς συνδέεται διά τινος ἰσθμοῦ 2 1)2 χλμ. πλάτους. Ἡφαιστειογενής, ἔχουσα πέριξ ὑφάλους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κοραλίων. Ὑψηλοτέρα κορυφὴ (Ὀρεχένα) 2,237 μ.ὑψ. πιφ. Ἐπ.1,042 τετρ. χλμ., κατ. 12,000 (ὧν 400 Εὐρωπαῖοι καὶ 1000 Σίνυι) ὡραιοτάτης Πολυνησιακῆς φυλῆς, ἠτίων ἠθῶν, ἀσπασθέντες τὸν χριστιανισμόν. Ἐμπόριον 6 ἑκατομ. ἐτησίως, ἐξάγει κοκοκάρυα, μαργαριτοφόρους κόγλους. Παράγει βανάνας, κοκοκάρυα, πορτοκάλια κλπ. Εἶνε ἕδρα τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῶν νήσων τῆς Ἑταιρείας. Πρωτ. τῆς ν. Παπήτ. Ἀνεγνωρίσθη ἡ γαλλ. προστασία ἐπ' αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1843, προσηρτήθη δὲ εἰς τὸ γαλλ. κράτος τὸ 1888.

Ταΐϋ· Τ ά β ο υ ς, ποτ. ἐν Πέρθ τῆς Σκωτίας, πηγ. ἀπὸ τῶν Γραμπιανῶν ὀρέων, διέρχεται διὰ τῆς λίμνης Λοχ-Ταὶ καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν, μῆκ. 185 χλμ.

Τάϊχμαν· φιλέλλην ἐκ Βερολίνου· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Σημαιοφόρος εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων ἐν Πέτᾳ ὅπου ἔδωσε δείγματα μεγάλης ἀνδρείας. Ἀπέθανεν ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ὑπερήσπισεν ἑαυτὸν μὲ λόγχην, τὴν ὁποίαν εἶχεν προσδέσει εἰς τὴν σημαίαν του.

Ταϰαζζὲ ἢ **Ταϰϰαζέ**· κύριος βραχίων τοῦ Ἀτβάρα ἢ Ἀσταβόρα τῶν ἀρχαίων ποτ. τῆς Νουβίας, πηγάζων πρὸς Α τῆς λίμνης Τάνας, λαμβάνει εἶτα τὸ ὄνομα Σετίτ καὶ δέχεται ἐκ τῆς ἀριστ. ὄχθης τὸν Ἀτβάραν, μικρότερον μὲν αὐτοῦ, ἀλλ' οὗ τὸ ὄνομα ἐπικρατεῖ ἐν τοσούτῳ ὡς κυρίου ποταμοῦ. Διαιρεῖ τὴν Ἀβησσυνίαν εἰς δύο, εἰς τὸ Τιγρὲ πρὸς Β. καὶ τὴν Ἀμχάραν πρὸς Ν.

Τάϰιτος· (Μ. Κ λ α ύ δ ι ο ς Τ ά κ ι τ ο ς), αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος, ἐκλεχθεὶς ἄκων ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν τῷ 275 ὑπὸ τῆς συγκλήτου διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ. Ἀπώθησε τοὺς Γότθους καὶ Ἀλανούς, κατεπολέμησε τοὺς Πέρσας, ἐπεχείρησε δὲ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ἀπέθανε δολοφονηθεὶς τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 276. Ἰσχυρίζετο ὅτι κατήγετο ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ Τακίτου, οὗ τὸν ἀνδριάντα καὶ τὰ ἔργα ἔθηκαν ἐν ταῖς δημοσίαις βιβλιοθήκαις. Ὁ ὁμομήτριος ἀδελφὸς αὐτοῦ Φλωριανὸς ἠθέλησε νὰ τὸν διαδεχθῇ· (ὅρα Φλωριανός).

Τάϰιτος· (Κ ό ϊ ν τ ο ς Κ ο ρ ν ή λ ι ο ς) Τάκιτος, Λατῖνος ἱστορικός, ἐγεν. κατὰ τὴν παράδοσιν ἐν Ἰντεράμνῳ τῆς Ὀμβρικῆς, τὸ νῦν Τέρνι (ἔνθα ἠγέρθη αὐτῷ ἀνδριὰς τῷ 1514). Πιθανώτερον ἐν Ρώμῃ περὶ τὸ 54 μ. Χ. ἐξ οἴκου τῆς τάξεως τῶν ἱππέων, διεκρίθη δὲ ἐπὶ τοῦ βήματος ἐπὶ εὐγλωττίᾳ, ἐπὶ Βεσπασιανοῦ ἐγένετο ταμίας καὶ δήμαρχος, εἶτα ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀγρικόλα καὶ ἐπὶ τετραετίαν διέμεινε, πιθανὸν ὡς ἀνθύπατος, ἐν Γερμανίᾳ, ἀπεθ. δὲ μεταξὺ 117—120 μ. Χ. Ἐπιστήθιος φίλος Πλινίου τοῦ νεωτέρου. Ἤρξατο συγγράφων λίαν προκεχωρηκὼς τὴν ἡλικίαν. Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ ἔργων του σώζονται μέρος τῶν «Χρονικῶν» αὐτοῦ, αἱ «Ἱστορίαι (Βιβ. Α-Δ καὶ ἀρχαὶ τοῦ Ε') καὶ πλήρης ὁ «Βίος τοῦ Ἀγρικόλα» καὶ τὰ «Γερμανικὰ ἤθη» καὶ «Διάλογος περὶ τῶν αἰτίων τῆς παρακμῆς τῆς Ρητορικῆς» ἀποδιδόμενος καὶ εἰς τὸν Κυντιλιανὸν καὶ Πλίνιον τὸν Νεώτερον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τάκνα· π. τῆς Χιλῆς, κάτ: 15, 500. Πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. 60 χλμ. Β τοῦ λιμένος Ἀρίκα, μεθ' οὗ ἑνοῦται σιδηροδρομικῶς. Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ. 12,700 τετρ. χλμ. καὶ 32,000 κατ. Κατέχεται ὑπὸ τῆς Χιλῆς ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ Περοῦ συνθήκης αὐτῆς τοῦ 1883.

Τακονὲ (Τουσσαίν-Γασπάρ)· κωμικὸς ἠθοποιός, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1730-74, ὁ πρωτεύων ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Νικολέ, συνέθηκε μίμους τινὰς καὶ ἴλα οτραγῳδίαν «Ὁ θάνατος τοῦ παχέως βοὸς» τὸ 1767.

Τακοῦ· π. καὶ φρ. Σινικὸν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πέϊ-Χὸ καὶ ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης αὐτοῦ, ἐκυριεύθη ἐξ ἐφόδου τῇ 21 Αὐγούστου 1860 ὑπὸ τοῦ ἀγγλογαλλ. στρατοῦ ἐβομβαρδίσθη τὸ 1900.

Τακρούρ· ἕτερον ὄνομα τοῦ Σουδάν.

Τακφαρίνας· ἀρχηγὸς ἐν Νουμιδίᾳ, ἢ Μαῦρος, κατ' ἀρχὰς ἐκ τῶν συμμάχων τῶν Ρωμαίων, ἀλλ' εἶτα γενόμενος ἀρχηγὸς τῶν Μουσουλμάνων, οἵτινες συνορεύουσι πρὸς τὴν Μαυριτανίαν, τὸ 17 μ. Χ. ἀντέστη ἐπὶ ὀκταετίαν εἰς τοὺς Ρωμαίους, τέλος δὲ ἡττήθη καὶ ἐφονεύθη ἐν μάχῃ ὑπὸ τοῦ ἀνθυπάτου Δολαβέλλα τὸ 25 μ.Χ.

Τακχτὲ-Δζεμσχίδ, ἤτοι Θρόνος τοῦ Δζεμσχίδ· ὄν. ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῶν νεωτέρων Περσῶν εἰς σύστημα μνημείων τῆς Περσεπόλεως, λειψάνων τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Ξέρξου. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀνεῦρον ἐν αὐτοῖς ἀνδροκεφάλους ταύρους, λείψανα στοῶν καὶ κλιμάκων καὶ ὡραίας γλυφάς.

Ταλαβέρα-δὲ-Λὰ Ρένα· Ἐλβόρα, Ταλάβρικα, π. ἐν Τολέδῳ τῆς Ἱσπανίας, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Τάγου, 63 χλμ. Δ τῆς πόλεως Τολέδου, κατ. 10,750. Μεταξουργεῖα. Ἀρχαία πόλις ἀνήκουσα ὡς προῖξ εἰς τὰς βασιλίσσας τῆς Ἱσπανίας (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς· ὑπὸ δὲ τῆς Ἰωάννας, συζύγου τοῦ Ἐρρίκου Β', παρεχωρήθη εἰς τοὺς ἀρχιεπισκόπους τοῦ Τολέδου. Πατρὶς τοῦ Ἰησουίτου Μαριάνα.

Ταλαμπὸ (Παυλῖνος-Φργκ.)· μηχανικός, ἐγενήθη ἐν Λιμόζ, 1799-1885, ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς πάντας τοὺς πρῶτον κατασκευασθέντας γαλλ. σιδηροδρόμους. Ἐγένετο διευθυντὴς τοῦ σιδηροδρ. δικτύου Παρισίων-Λυών-Μεσογείου.

Τάλαντα· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος, 3 ὥρ. ἀπὸ Μολάους. Κάτ. 210.

Ταλαντίου (Νεόφυτος)· ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Νοεμβρίου 1762 ὑπὸ πατρὸς μὲν Δημ. Μεταξᾶ μητρὸς δὲ Μαρίας καὶ ἐκαλεῖτο πρότερον Νικόλαος. Ἐκπαιδευθεὶς ἐν Ἀθήναις καὶ χειροτονηθεὶς διάκονος ἐν τῇ Μονῇ τῆς Πεντέλης, ἐδίδαξε τὰς κατα φυγούσας τότε ἐκεῖ ἐκ τοῦ λοιμοῦ Ἀθηναϊκὰς οἰκογενείας, βραδύτερον μετέβη εἰς Κων)πολιν παρὰ τῷ θείῳ του Καισαρείας, ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς Λεβάδειαν προσκολλᾶται ὡς ἀρχιδιάκονος τοῦ ἐπισκόπου Ταλαντίου Γαβριὴλ καὶ γραμματεὺς τῆς Ἐπισκοπῆς. Τὸ 1803, ἀποβιώσαντος τοῦ Γαβριὴλ, τὸν διαδέχεται ὡς ἐπίσκοπος πολλὰ πράξας πρὸς διάδοσιν τῆς παι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

δείας κατὰ τὸ διάστημα τῆς 25ετοῦς ἐπισκοπείας του. Ἐκραγέντος τοῦ ἀγῶνος διεδραμάτισε σπουδαῖον πρόσωπον διὰ τῶν ἀκαμάτων αὐτοῦ ἐνεργειῶν ἄλλοτε μὲν χρώμενος τῇ διπλωματικῇ αὐτοῦ ἱκανότητι, ἄλλοτε δὲ ζωννύμενος τὴν σπάθην καὶ διοικῶν εὐζώνους.. Εἰς τὴν μάχην τῆς Ἀλαμάνας ἔσπευσεν αὐτοπροσώπως μεθ' ὅσων εἶχε συλλέξει εἰς ἐπικουρίαν τοῦ Διάκου, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε φθάσει ὅταν ὁ Διάκος εἶχεν ἤδη συλληφθῇ. Βραδύτερον φθάνει εἰς τὴν Ἀνατ. Ἑλλάδα καὶ λαμβάνει μέρος εἰς τὴν πρώτην συστηθεῖσαν τοπικὴν συνέλευσιν ὡς πρόεδρος. Ἀπόρροια τῆς συνελεύσεως ἐκείνης ἦτο σχηματισμὸς Κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν τίτλον Ἄρειος Πάγος οὗτινος καὶ ἐξελέγη πρόεδρος. Βραδύτερον τὸν βλέπομεν εἰς Πελοπόννησον συμμετέχοντα τῶν ἐργασιῶν τῶν συγκροτηθεισῶν Συνελεύσεων. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Καποδιστρίου διωρίσθη μέλος τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν διαταραχθέντων πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας, βραδύτερον δὲ ἐπὶ Ὄθωνος τὸν βλέπομεν μέλος τῆς Ἱερ. Συνόδου μέχρι τοῦ 1852· ἔκτοτε δὲ ὡς πρόεδρος αὐτῆς ἐτελεύτησε πλήρης ἡμερῶν μητροπολίτης Ἀθηνῶν διοικήσας ἐπὶ 25 ὅλα ἔτη.

Τάλαντον· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ λέξις αὕτη ἐσήμαινε μονάδα βάρους τῶν μετάλλων καὶ νομισματικὴν μονάδα. Τὸ ἀττικὸν τάλαντον ὡς μονὰς βάρους ἐδύνατο 60 μνᾶς ἢ 6000 δραχμάς, εἶχε βάρος δὲ 16 χιλ., 178, τὸ ἀργυροῦν τάλαντον ὡς νομισματικὴ μονὰς ἰσοδυνάμει πρὸς ὀλίγῳ πλείονας τῶν 5500 δραχμῶν. Τὸ ἀττικὸν χρυσοῦν ἰσοδυνάμει πρὸς 10 ἀργυρᾶ, ἀνταποκρινόμενα πρὸς 55609 σημερινὰς δραχμάς. Τὸ Αἰγινιτικὸν ἢ Κορινθιακὸν ἰσοδυνάμει πρὸς 100 μνᾶς ἢ 10000 δρ. Τὸ Εὔβοϊκὸν ἦν μικροτέρας ἀξίας τοῦ Ἀττικοῦ. Τὸ Μωσαϊκὸν τάλαντον τῶν Ἑβραίων ἰσοδυνάμει πρὸς βάρος ὕδατος περιεχομένου ἐντὸς ἑνὸς κυβικοῦ ποδὸς (28 χιλγρ. περίπου). Τὸ Βαβιλωνιακὸν ὡς μονὰς βάρους ἰσοδυνάμει πρὸς 30 χιλγρ. 837 καὶ ὡς νομισματικὴ πρὸς 6416 δραχμάς.

Ταλαπουάν· ὄνομα τῶν ἱερέων τοῦ Βουδα ἐν Σιάμ.

Ταλετόν· ἀρχ. ὄνομα μιᾶς τῶν κορυφῶν τοῦ Ταϋγέτου.

Ταλθύβιος· κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς ἥρως, εἰς ὃν προσεφέρετο ἐτησίως καὶ θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν.

Ταλιακότζι· χειρουργὸς ἐκ Βονωνίας, 1546—99. Ἐδίδαξε τὴν ἀνατομικὴν ἐν τῷ αὐτόθι Πανεπιστημίῳ. Συνέγραψε «περὶ ἀναπλάσεως μερῶν τινῶν τοῦ σώματος». Αὐτὸς οὗτος ἐνήργει ἐπιτυχῶς καὶ ρινοπλαστίας.

Ταλιακότζο· κωμόπ. τῆς Ν. Ἰταλίας (Ἀβρούζια), 20 χλμ. Δ τῆς Ἀκουίλα, κατ. 4300. Ἱδρύθη τὸν Ε' αἰῶνα ὑπὸ τῶν Ὀστρογότθων.

Ταλιαμέντο, Τίλαβέμπτους· ποτ. τῆς Ἀρκτικῆς Ἰταλίας (ἐν Γενετίᾳ ἐπαρχ. Οὐδίν), πηγάζει ἐκ τοῦ ὄρους Κρίδολα ἐν ταῖς Καρνικαῖς Ἄλπεσι καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἐνετίας. Μῆκ. 200 χλμ. Ὁ Βοναπάρτης διῆλθεν αὐτὸν τὸ 1797, ὁ Μασσένας ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακοὺς παρὰ τὰς ὄχθας του τὸ 1805.—Μετέδωκε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς νομὸν τοῦ Γαλ. βασιλείου τῆς Ἰταλίας μὲ πρωτ. τὴν Τρεβίζ, ὅστις περιῆλθεν εἰς τὴν Αὐστρίαν τὸ 1814 καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 1866.

Ταλιόνι (Μ α ρ ί α), χορεύτρια, ἐγεν. ἐν Στοκχόλμῃ 1804—1884, περιώνυμος διὰ τὴν τέχνην αὐτῆς, ἐπέτυχε μεγάλως ἐν Παρισίοις (1827—1832), Βερολίνῳ, Λονδίνῳ καὶ Πετρουπόλει, ἀπεσύρθη δὲ τοῦ θεάτρου τὸ 1847.

Τάλκα· μία τῶν σπουδαιοτέρων πόλεων τῆς κεντρώας Χιλῆς, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. 230 χλμ. Ν τοῦ Σαντιάγου. 25000 κάτ.— Ἡ ὁμων. ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ. 9527 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 15000.

Ταλλάρ (Κ ά μ ι λ λ ο ς Δ ὲ λὰ Μ π ώ μ, δοὺξ δ' Ὀ σ τ έ ν, κόμης δὲ Τ.), στρατηγὸς γάλλος, 1652—1728 ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὸν Κονδὲ καὶ Τυρρέννι, προήχθη εἰς στρατάρχην τὸ 1703, ἐνίκησε μὲν ἐν Σπὶρ τοὺς Αὐτοκρατορικούς, ἀλλ' ἐξ ἰδίου σφάλματος ἡττήθη μετὰ τοῦ Μαρσὲν ἐν Χοσταλὶτ ὑπὸ τοῦ Μάρλπρουγχ καὶ τοῦ πρίγκ. Εὐγενίου (1704), συνελήφθη δὲ καὶ ἤχθη εἰς Λονδῖνον, ἔνθα παρέμεινεν ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐπὶ ἑπταετίαν. Λέγεται ὅτι διὰ μηχανορραφιῶν παρὰ τῇ Ἄννῃ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Μάλμπρουγ, ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν προήχθη εἰς δοῦκα καὶ πατρίκιον, ἐγένετο εἶτα μέλος τῆς ἀντιβασιλείας 1717, ὑπουργὸς τοῦ Κράτους 1726. Ὑπῆρξεν ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν.

Ταλλὰρ· Ἀ λ α ρ ά ν τ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλ. νομῷ Ἄνω-Ἄλπεων ἐπὶ ἀπορρῶγος δεσπόζοντος τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Δυράνς, 14 χλμ. Ν τοῦ Γκάπ. Κάτ: 950.

Ταλλαχάση· π. τῶν Ἡνωμέν. Πολιτειῶν, πρωτ. τῆς Φλωρίδος, κάτ: 3,250, ἐν μέσῳ χώρας καλῶς ἀρδευομένης, 30 χλμ. πρὸς Β τοῦ φυσικοῦ λιμένος αὐτῆς Σαὶν-Μάρκ'ς, ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Μεξικοῦ.

Ταλλ(ε)μάν Δέ-Ρεώ· (Γ ε δ ε ώ ν), συγγραφεὺς Γάλλος, ἐγεν. ἐν Ροσελλ, 1619—1692, εἰσηγητὴς ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας, εἶτα Ἐπαρχιακὸς ἐπιθεωρητής. Ἐκ γενετῆς διαμαρτυρόμενος, ἀπώμοσε κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη. Σατέλιπεν «Ἀτομνημονεύματα» κλπ. Φ ρ α γ κ-Τ. Δ. Ρ. ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐγεν. ἐν Ζονζάκ, 1620—93, ἐπὶ 24ετίαν, πνευματικὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', Ἀκαδημαϊκὸς 1651, μετέφρασε τοὺς «Βίους» τοῦ Πλουτάρχου καὶ τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἐνετίας» τοῦ Νάνι.

Ταλλ(ε)μάν (Ἀ β β ᾶ ς Π α ῦ λ ο ς)· ἐξάδελφος τοῦ προηγουμένου, 1642—1712, ἀκαδημαϊκὸς 1666, ἐπὶ πολὺ ὑπῆρξεν ὁ ῥήτωρ τῆς Ἀκαδ. τῶν Ἐπιστημῶν καὶ γραμματεὺς τῆς Ἀκαδ. τῶν ἐπιγραφῶν. Ἐδημοσίευσεν ἔμμετρόν τινα ἀλληγορίαν, «Ταξείδιον εἰς τὴν νῆσον τοῦ ἔρωτος» κλπ. κλπ.

Ταλλεϋράν· δευτερότοκος κλά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δος τῶν κομήτων τοῦ Περιγγόρ, ἀνέρχεται μέχρι τοῦ Μποσὸν Α' κόμητος τῆς Μάρσι κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα. Ὁ πρῶτος ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο ἦν ὁ Ἡλίας δὲ Ταλλεϋράν, ζήσας περὶ τὸ 1100.

Ταλλεϋράν-Περιγγὸρ (Ἡ λ ί α ς δέ)· καρδινάλιος, 1301-64, υἱὸς τοῦ Ἡλία Ζ' κόμητος δὲ Περιγγόρ. Ἐπίσκοπος τῆς Λιμόζ ἀπὸ τοῦ 1324 καὶ ὀλίγον ἔπειτα καρδινάλιος. Μετέσχε λίαν ἐνεργῶς τῆς ἐκλογῆς τεσσάρων παπῶν, Βενεδίκτου ΙΒ', Κλήμεντος Ϛ', Ἰννοκεντίου Ϛ, Οὐρβανοῦ Ε', δι' ὅπερ ἐλέχθη ὅτι προυτίμα νὰ ἐκλέγῃ μᾶλλον πάπας ἢ νὰ γείνῃ αὐτός, ἐνήργησεν ὡσαύτως τὴν ἐκλογὴν τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου Ϛ' ἀντὶ τοῦ Λουδοβίκου Ε'. Ζῶντος ἔτι τοῦ τελευταίου (1346) μετέβη εἰς Ρώμην ἵνα ἐνεργήσῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, ἐνήργησε δὲ τὴν συνομολόγησιν διετοῦς ἐκεχειρίας μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας· ὑπῆρξε φίλος τοῦ Πετράρχου. —Ἕρρικος δὲ Τ. κόμης δὲ Σιαλαί, ἐγεν. 1599, εὐνοούμενος τοῦ Λοδοβίκου ΙΓ' καὶ ἐραστὴς τῆς Δουκίσσης δὲ Σιεβρέζ, ἔδειξεν ἀνδρείαν εἰς τὰς πολιορκίας τοῦ Μονπελλιὲ καὶ τοῦ Μοντωβάν. Ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἀναμιχθῇ εἰς συνωμοσίαν τινὰ μετὰ τῆς δουκίσσης δὲ Σιερβέζ κατὰ τοῦ Ρισελιέ, οὗτος δὲ κατηγόρησεν αὐτὸν ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τοῦ βασιλέως, ἐφυλάκισεν αὐτὸν ἐν Μάντ, δικασθεὶς δὲ κατεδικάσθη καὶ ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1626 εἰκοσιεξαετής. Ἀλέξ.-Ἀγγελικὸς δὲ Τ. καρδινάλιος, ἐγεν. ἐνΠαρισίοις 1736—1821, 30ετὴς ἐγένετο βοηθὸς τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ρείμ, καὶ ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεως ταύτης 1777, ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Γεν. συνελεύσει τῶν τάξεων ἐν ᾗ διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν καινοτομιῶν, μετενάστευσεν ἐνωρὶς καὶ συνεδέθη ἐν τῇ ἐξορίᾳ μετὰ τοῦ κόμητος τῆς Προβηγκίας (Λουδοβίκου ΙΗ'), ὅστις ἐνέγραψεν αὐτὸν εἶτα πρῶτον εἰς τὸν κατάλογον τῶν Πατρικίων τῆς Γαλλίας. Τὸ 1817 διωρίσθη καρδινάλιος καὶ ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων. Θεῖος τοῦ περιωνύμου διπλωμάτου Ταλλεϋράν.

Ταλλεϋράν-Περιγγόρ (Κ α ρ ο λ -Μ α υ ρ ί κ ι ο ς δέ), πέμπτιψ τοῦ Βενεβέντου, περιώνυμος διπλωμάτης, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1754—1838, προωρίζετο διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, εἰ καὶ πρωτότοκος, εἰκοσιπενταετὴς δὲ ἐγένετο ἐπίσκοπος τοῦ Ὠτέν, ἀπεδέξατο τὰς ἐπαναστατικὰς ἀρχάς, συνεδέθη πρὸς τὸν Μιραμπώ, ἐξελέγη μέλος τῆς Συντακτικῆς συνελεύσεως, ἐν ᾗ προυκάλεσε τὴν κατάργησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δεκάτης, ἀπεδέξατο τὰς νέας περὶ κλήρου διατάξεις καὶ καθήρεσε τοὺς ὁρκισθέντας ἐπισκόπους, δι' ἃ καὶ ἀφωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα. Ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ' εἰς Λονδῖνον, διετάχθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Σαὶν-Ζάμ νὰ ἀπέλθῃ, καθ' ὃν χρόνον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῆς μερίδος τοῦ Ροβεσπιὲρ ἐν Γαλλίᾳ ἐξεδίδετο ἔνταλμα συλλήψεως κατ' αὐτοῦ δι' ὃ καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἀμερικήν. Ἔνθα ἐμπορευόμενος ἀπέκτησε περιουσίαν, ἐπέστρεψε δὲ εἰς Γαλλίαν τὸ 1796, τὸ δὲ Διευθυντήριον, τῇ ὑποστηρίξει τῆς Κας Στάελ διώρισεν αὐτὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν, ἀλλὰ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μετ' ὀλίγον ἀπεμακρύνθη τῆς θέσεως ταύτης. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Βοναπάρτου ἐξ Αἰγύπτου συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ καὶ προπαρεσκεύασε τὸ πραξικόπημα τῆς 18ης Βρουμαίρ, ἀνεκλήθη δὲ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὑπὸ τῆς νέας Κυβερνήσεως. Διεπραγματεύθη τὰς συνθήκας τῆς Μανθίλλ, τῆς Ἀμιών, τοῦ Πρέσβουργ καὶ τοῦ Τίλσιττ, συνήργησεν εἰς τὴν σφαγὴν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνγκέν, ὠνομάσθη μέγας κλειδοῦχος ἅμα τῇ ἀναρρήσει τοῦ Αὐτοκράτορος, τὸ δὲ 1806 ἔλαβε τὴν πριγκιπείαν τοῦ Βενεβέντου. Συμβουλεύσας τὴν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν εἰρήνην καὶ ἀποδοκιμάσας τὸν πρὸς τὴν Ἱσπανίαν πόλεμον, ἐστερήθη τοῦ ὑπουργικοῦ χαρτοφυλακίου (1807). Δυσαρεστηθείς, εἰ καὶ ὡς ἀμοιβὴν ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ μεγάλου ἀντεκλέκτορος μετὰ 500000 φράγκων μισθοῦ, προβλέπων ἄλλως τε τὴν πτῶσιν τῆς αὐτοκρατορίας, ἀνεμίχθη δραστηρίως εἰς τὰς πολιτικὰς σκευωρίας τῆς ἀναστροπῆς τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς παλινορθώσεως τῶν Βουρβόνων. Μέλος ὢν τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τοῦ 1814, κατέστησε τὸν Ταάρον Ἀλέξανδρον εὐμενῆ πρὸς τοὺς Βουρβόνους, μετέσχε τοῦ αὐνεδρίου τῆς Βιέννης ἔνθα δεξιῶς ὑπερήσπισε τὰ Γαλλικὰ συμφέροντα. Μετὰ τὸ ἑκατονθήμερον ἀπέβη ὕποπτος εἰς τοὺς σφόδρα βασιλικοὺς καὶ ἀπεσύρθη. Ὡς ἁπλοῦς πατρίκιος ἤδη μετέστη εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν καὶ δὲν ὑπῆρξε πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830. Ἅμα ἀνελθὼν τὸν θρόνον ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος διώρισεν αὐτὸν πληρεξούσιον εἰς Ἀγγλίαν. Ἐπέτυχε δὲ τότε νὰ πραγματοποίηση τὴν μετὰ τῆς Ἀγγλίας συμμαχίαν, ἥτις ἦτο ἡ διαρκὴς σκέψις τοῦ βίου του. Τὸ 1834 ὑπέγραψε τὴν τετραπλῆν-Συμμαχίαν, μετέσχε δὲ τῶν συνεδρίων, ἅπερ ἔθηκαν τέρμα εἰς τὰς Ὁλλανδο-Βελγικὰς ἔριδας, εἶτα δὲ παρητήθη τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς. Ὑπῆρξεν ὁ ἐξοχώτερος διπλωμάτης τῆς ἐποχῆς του, ἐπιδεξιώτατος καὶ ἀγχινούστατος πολιτικός· ἔχων μέγα ἐφ' ἑαυτοῦ κράτος συνήνου προσέτι καὶ πολλὴν τὴν εὐφυΐαν πρὸς ταῖς ἄλλαις προσωπικαῖς αὐτοῦ ἀρεταῖς. Εἰ καὶ εὐκόλως μετεβάλλε πολιτικὴν χροιάν, παρέσχεν ἐν τούτοις μεγάλας εἰς τὴν πατρίδα του ὑπηρεσίας. Ὑπῆρξε μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἠθικῶν ἐπιστημῶν. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα» ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ δουκὸς δὲ Βρογλὶ (1891), ἀλλ' ὑπὸ μορφὴν τοιαύτην ὥστε τὸ κῦρος αὐτῶν καθίσταται ἀμφίβολον.

Ταλλιέν (Ἰ ω.-Λ α μ π έ ρ)· πολιτικὸς ἀνήρ, ἐγεν. ἐν Παρισίοις 1791—1820, ἰδιοκτήτης τυπογραφείου κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν Τάξεων. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν σύλλογον τῶν Ἰακωβίνων, μετέσχε τοῦ κινήματος τῆς 10 Αὐγούστου 1792, γραμματεὺς τοῦ ἐπαναστατικοῦ Κομιτάτου (Κομμούνας) τῶν Παρισίων, ἀντιπρόσωπος τοῦ νομοῦ Σὲν-ἐ-Οὰζ ἐν τῇ Νομοθετικῇ, διεκρίθη διὰ τὴν ὁρμητικὴν ἐπίθεσιν του κατὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ' καὶ τῶν Γιρονδίνων. Ὑπεστήριζε τὸν Μαρὰ καὶ τὸν Ροσσινιόλ. Ἀποσταλεὶς εἰς Βορδώ, 1794, πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τῆς Τρομοκρατίας ἐγνώρισεν αὐτόθι τὴν ὡραίαν Καν Φοντεναί, κατόπιν Καν Ταλλιέν,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἥτις μεγάλως ἐπέδρασεν ἐπ' αὐτοῦ ἵνα τὸν καταστήσῃ μετριοπαθέστερον, ἀλλ' ἀνεκλήθη τότε εἰς Παρισίους ὑπὸ τῶν Τρομοκρατικῶν, ἵνα ἀποφύγῃ δὲ τὸ ἰκρίωμα, οὐδὲν ἄλλο μέσον εἶχεν ἢ νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ροβεσπιέρρον, ἠνώθη λοιπὸν μετὰ τῶν διατρεχόντων τὸν αὐτὸν κίνδυνον, κατηγόρησεν αὐτὸν τὴν 9ην Θερμιδώρ, ἐνήργησε δὲ τὴν ἐπιψήφισιν τῆς κατηγορίας καὶ τὴν καταδίκην του, διορισθεὶς δὲ μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ὑπεστήριξε πάσῃ δυνάμει τὴν κατὰ τῶν Τρομοκρατικῶν ἀντίδρασιν. Μετὰ δὲ τὴν διάλυσιν τῆς Νομοθετικῆς, ἐγένετο μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Πεντακοσίων καὶ μετέσχε τῆς 18 Φρουκτιδώρ. Ἠκολούθησεν εἰς Αἴγυπτον τῷ Βοναπάρτῃ, συνελήφθη δὲ ἐπιστρέφων ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, διορισθεὶς δ' εἶτα Πρόξενος ἐν Ἀλικάντ τῆς Ἱσπανίας, ἐλάμβανε μόνον τὸν μισθὸν τῆς θέσεως ταύτης μὴ μεταβάς. Οἱ Βουρβόνοι ἀφῆρεσαν αὐτὸν τοὺς ἐκ τῆς θέσεως ταύτης πόρους καὶ ἀπέθανεν ἐνδεής.

Ταλλιὲν Κυρία· τὸ γένος Θηρεσία Καμπαρροῦς, περιώνυμος διὰ τὸ κάλλος, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν γενναιοφροσύνην, θυγάτηρ τοῦ Ἱσπανοῦ Τραπεζίτου Καμπαροῦς· ἐγεν. τῷ 1775 ἐν Σαὶν-Πιέρ δὲ Καραβανσὲλ δὲ Ἀρριμπα, μικρὰ δ' ἔτι ἀχθεῖσα ἐν Βορδὼ ἐνυμφεύθη δεκατετραέτις τὸν Δεβὲν δὲ Φοντεναῖ, σύμβουλον ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Βορδώ, ὃν ὅμως διευζεύχθη. Ὄντρομος ἐκ τῶν παραφορῶν τῆς ἐπαναστάσεως, ἠθέλησε νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς Ἱσπανίαν, ἀλλὰ συλληφθεῖσα ἤχθη ἐνώπιον τοῦ Ταλλιέν, ἐντολοδόχου τότε τῆς Νομοθετικῆς ἐν Βορδώ, ὅστις ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν, συλλαβὼν δι' αὐτὴν ζωηρὸν αἴσθημα ἔρωτος, ἐπωφελουμένη δὲ αὕτη τῆς ἐπὶ τοῦ Ταλλιὲν ἐπιρροῆς της ἔσωσεν ἐκ τοῦ θανάτου πλῆθος θυμάτων, ἀνακληθέντος δὲ τοῦ Ταλλιὲν συνελήφθη αὖθις καὶ ἐφυλακίσθη, ἡ 9η δὲ Θερμιδὼρ ἔσωσεν αὐτὴν καὶ συνεζεύχθη τὸν Ταλλιέν. Ἀλλὰ καὶ ὁ γάμος οὗτος δὲν ἀπέβη εὐτυχής, δι' ὃ καὶ διαζευχθεῖσα αὐτὸν ὀλίγα μετὰ ταῦτα ἔτη, συνεζεύχθη τῷ 1805 τὸν κόμητα δὲ Καραμάν, κατόπιν πρίγκιπα δὲ Σιεμαί. Ἀπ. τῷ 1835 ἐν τῇ ἐπαύλει Μενάρ, παρὰ τὸ Βλουά· ἐπὶ πολὺ ἡ φήμη τῆς γυναικὸς ταύτης ὑπῆρξε μεγάλη ἐν Παρισίοις, ἐξήσκει δὲ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ μεγάλην ἐπίδρασιν, ἐν τούτοις ὁ Ναπολέων οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ δεχθῇ ταύτην ἐν τῇ αὐλῇ του.

Ταλλιάν· (Πέτρος), συνταγματάρχης, ἐγεν. ἐν Πόντ-Σαιντ-Ἐσπρὶ τοῦ Γαλ. νομ. Γκάρ 1816—83, ἐδοξάσθη τῷ 1870 κατὰ τὴν ἡρωικὴν ὑπεράσπισιν τῆς Φαλσμπούρ, ἔνθα μετὰ τεσσάρων μηνῶν ἀντίστασιν ἠναγκάσθη νὰ συνθηκολογήσῃ ἕνεκα λιμοῦ.

Ταλλμανδριέ· (Ρενέ), ἐπίλεγ. Σαὶν-Ρενέ, καθηγητὴς καὶ φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις 1817—1879, ἐδίδαξεν ἐν ταῖς σχολαῖς τῆς Στρασβούργου, τοῦ Μονπελλιὲ καὶ τῶν Παρισίων, ἐν ᾗ κατέλαβε καὶ τὴν ἕδραν τῆς Γαλλικῆς ρητορικῆς, ἐγένετο δὲ μέλος τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας. Συνέγραψεν ἔργα φιλολογικὰ ἄξια λόγου.

Ταλλμασσὸν· (Ἰ.-Ἰωσήφ),

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ζωγράφος Γάλλος 1746—1809, μαθητὴς τοῦ Βιέν. Τὸ Λοῦβρον κατέχει ἕνα πίνακα αὐτοῦ «Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀφαιρῶν ἀπὸ τοῦ Φιλοκτήτου τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους». Ἔγραψε «παρατηρήσεις περί τινων μεγάλων ποιητῶν.

Ταλλιμόν· (Κ λ α ύ δ ι ο ς δ έ), ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς Γάλλος τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ἐγεν. ἐν Λυών ἧς ὑπῆρξε Δήμαρχος. Συνέγραψε μυθιστόρημά τι ἐν ᾧ παρενείρει καὶ ποιημάτιά τινα αἰσθηματικὰ καὶ χαρίεντα.

Ταλλιμπούρ· χωρ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω-Σ!αράντ,κάτ: 1050. Κάρολος ὁ Μέγας ἐνίκησεν ἐνταῦθα τοὺς Σαρακηνοὺς τῷ 808, καὶ ὁ Ἅγ. Λουδοβίκος τοὺς Ἄγγλους καὶ τὸν Οὔγγ δὲ λὰ Μάρ!α 1242.

Ταλλιφέ· ὄρ. τοῦ Δελφινάτου ἐν τῷ Γαλ. ν. Ἰζέρ, πρὸς Ν. τῆς κοιλάδος τῆς Ρομάνσ!, ὕψ. 2861 μ.

Ταλλουάρ· χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἄνω-Σαβοίας. Κάτ: 900. Πατρὶς τοῦ Βερθολλέ.

Τάλμα (Φ ρ.-Ἰ ω σ ή φ)· τραγικὸς ὑποκριτής. ἐγεν. ἐν Παρισίοις 1763—1826, υἱὸς ὀδοντοϊατροῦ ἐν Λονδίνῳ, ἐπί τινα χρόνον ἐξηκολούθησε τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα, ἐντὸς ὀλίγου ὅμως ἐπεδόθη εἰς τὸ θέατρον. Τὸ πρῶτον ὑπεδύθη ἐν Γαλλίᾳ τὸ πρόσωπον τοῦ Σεϊδ ἐν τῷ «Μωάμεθ». Ἐπιτυχέστατα δὲ ὑπεδύθη τὰ ἔργα τῶν κλασικῶν Κορνηλίου, Ρακίνα, Βολταίρου κλπ. Μετερρύθμισε δὲ τὸ ἔνδυμα ἀναλόγως τῶν ἀπαιτήσεων τῶν χρόνων αὐτοῦ. Ὑπῆρξεν ὁ ἄριστος τν συγχρόνων αὐτοῦ ὑποκριτῶν. Ὁμιλῶν δὲ τὴν Ἀγγλικήν, ἔδωκε παραστάσεις καὶ ἐν Λονδίνῳ ἀγγλιστὶ (1717). Ὁ Ναπολέων ἠγάπα καὶ ἐξετίμα αὐτὸν ὑπερβαλλόντως, ὃς δὲ ἐπλήρωσε τὰ χρέη του. Ἐν πονήματί τινι αὐτοῦ «Σκέψεις περὶ τοῦ Λεκαὶν καὶ τῆς θεατρικῆς τέχνης» ἐξέθηκε τὰς περὶ δραματικῆς τέχνης ἰδέας αὐτοῦ.

Ταλμὸν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλ. νομῷ Βανδέας. Κάτ. 1,200.

Ταλμούδ· ἤτοι μ ά θ η σ ι ς, πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς κῶδιξ τῶν Ἰουδαίων, συνέχεια κατ' αὐτοὺς καὶ συμπλήρωσις τῆς Βίβλου. Διακρίνουσι δύο τοιαῦτα, α' τ ὸ τ ῆ ς Ἱ ε ρ ο υ σ α λ ή μ, ὅπερ ἐπερατώθη κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα, ὅπερ ἀκατάληπτον καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Ἰουδαίους, δὲν εἶνε ἤδη ἐν χρήσει, β' τὸ τῆς Β α β υ λ ῶ ν ο ς, συνταχθὲν κατὰ τὸν Ε' αἰῶνα, τὸ καὶ σπουδαιότερον, διαιρεῖται δὲ τοῦτο εἰς δύο μέρη, τὴν Μ ί σ χ ν α (ἢ Β' νόμον), περιέχουσαν τὸ κείμενον,καὶ ὅπερ ἐγράφη περὶ τὸ 190 ὑπὸ τοῦ Ραββίνου ἁγίου Ἰούδα καὶ τὴν Γ ε μ ά ρ α (ἢ συμπλήρωμα), ὅπερ εἶνε εἶδος ἑρμηνείας ἢ σχολίων, οὗ ἡ συγγραφὴ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ Ε' αἰῶνος ὑπὸ τοῦ Ραββίνου Ἀσσέρ, ἐπερατώθη δὲ τὸν Ϛ'. Ἡ Μίχνα εἶνε γεγραμμένη εἰς καθαρὰν Ἑβραϊκὴν Ραββινικὴν διάλεκτον, ἡ δὲ Γεμάρα εἰς Ἑβραιοχαλδαϊκήν. Τὸ ὕφος αὐτοῦ εἶνε λίαν σκοτεινόν, ἀπαντῶσι δὲ ἐν αὐτῷ ἀπιθανώτατοι μῦθοι.Τ α λ μ ο υ δ ι σ τ α ὶ δὲ ὀνομάζονται οἱ γινώσκοντες τὰς Ταλμουδικὰς διδασκαλίας Ἰσραηλῖται, κατ'ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς Κ ρ α ῖ τ α ς, οἵτινες τηροῦσι κατὰ γράμμα τὴν Βίβλον.

Ταλμπὲρ (Φ ρ.-Ξ α β ι έ)· μέγας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἔξαρχος τοῦ Λεσκὰρ τῆς Γαλ., ἐγεν. ἐν Βεζανσὸν τὸ 1725, διεφημίσθη ὡς ἱεροκήρυξ, μετενάστευσε δὲ καὶ ἀπέθανεν ἐν Λεμβέργ τὸ 1803. Ἐπραγματεύθη μετὰ τοῦ Ι.-Ι. Ρουσσὼ τὸ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Διζὸν προταθὲν ζήτημα «περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀνισότητος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων» τὸ 1754, ἔλαβε δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ βραβεῖον. Πλὴν τῶν «Λόγων» αὐτοῦ σώζονται καὶ «Ἐγκώμια» τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', τοῦ Μονταίν, Βοσσουέτου, Μασιλλὸν κλπ. βραβευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀκαδημειῶν.

Ταλμπὸ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· Α' κόμης τοῦ Σ χ ρ έ β σ β ο υ ρ γ, στρατηγὸς Ἄγγλος, ἐγεν. περὶ τὸ 1373 ἐν Βλέχμορ (Σχρὸπ), κατήγετο δὲ ἐξ οἴκου Νορμανδικοῦ. Ἀποσταλεὶς τὸ 1417 ἐν Γαλλίᾳ ἐπεδείξατο ἐν πλείσταις μάχαις ἀδιαφιλονίκητον ἀνδρείαν, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερισχύσῃ Καρόλου τοῦ Ζ', βοηθουμένου ὑπὸ τῆς Ἰωάννης Δ' Ἄρκ. Ἀπωλέσας τὴν μάχην τοῦ Παταὶ συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ζαιντράλλ, ὅστις ὅμως ἀπέλυσεν αὐτὸν ἄνευ λύτρων. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἠδυνήθη καὶ οὗτος νὰ δείξῃ τὴν αὐτὴν γενναιοφροσύνην πρὸς τὸν ἐλευθερωτήν του. Ἔλαβε τοὺς τίτλους τοῦ κόμητος Σχρέβσβουργ, Οὔεξφορδ καὶ Οὐώτερφορδ, διὰ τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ κατορθώματα, Ἐφονεύθη δὲ τὸ 1452 ἐν Γκουϊέννῃ ἡττηθεὶς ἐν Καστιλλὸν-σὺρ-Δορδόνι, παρὰ τὸ Λιμπούρν. Παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἑρρίκου ΣΤ', κυρίου τότε τῆς Γαλλίας, ἔλαβε τὸν τίτλον στρατάρχου τῆς Γαλλίας. Κ ά ρ ο λ ο ς Τ α λ μ π ό, εἷς ἐκ τῶν ἀπογόνων του, κόμης καὶ εἶτα δοὺξ τοῦ Σ χ ρ έ β σ β ο υ ρ γ, 1660-1717, κλειδοῦχος Ἰακώβου τοῦ Β', ἀποδοκιμάζων τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἐγκατέλιπε τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ καὶ ὑπεστήριξε τὸν πρίγκιπα τῆς Ὀράγγης (Γουλιέλμον Γ'), ὅστις ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον, διώρισεν αὐτὸν τὸ 1689 πρωθυπουργόν του, μεθ' ὃ ἐτιτλοφόρησεν αὐτὸν δοῦκα· ἐπὶ τῆς βασιλίσσης Ἄννης ἦν μέλος τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου αὐτῆς, πρέσβυς ἐν Γαλλίᾳ, εἶτα λόρδος τοῦ θησαυροφυλακίου.

Ταλμπὸ (Ρ ι χ ά ρ δ ο ς)· κόμης, εἶτα δοὺξ τοῦ Τυρκόννελ, 1630-1691, εὐγενὴς Ἰρλανδός, ἔνθερμος καθολικός, διωρίσθη ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Β', οὗ ἀπέλαυε τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης, ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰρλανδίας. Ὑπερήσπισε τὸν ἡγεμόνα του κατὰ τοῦ γαμβροῦ του Γουλ. πρίγκιπος τῆς Ὀράγγης καὶ ἐδέχθη τὸν βασιλέα του ἐν Δουβλίνῳ, ἀπελαθέντα τῆς Ἀγγλίας. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1688 μάτην ἐπειράθη νὰ καταστήσῃ ἀνεξάρτητον τὴν Ἰρλανδίαν.

Ταλὸν (Ὀ μ έ ρ)· γενικὸς δικηγόρος ἐν τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ τῶν Παρισίων, ἐξ οἴκου καταγομένου ἐξ Ἰρλανδίας, ἐγεν. ἐν Σαὶν Κεντὲν 1595(;)—1652, διεδραμάτισε πρόσωπον ἐν τῇ στάσει τῆς Φρονδόνης.— Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς Τ α λ ό ν, υἱός του 1628-1698, ὡς καὶ ὁ πατήρ του γεν. δικηγόρος, ἀπέθανε πρόεδρος τοῦ ἀνωτ. δικαστηρίου. Μετέσχε κατὰ μέγα μέρος τῆς συντάξεως «τῶν διαταγμάτων Λουδοβίκου Ιδ'».

Τάλφουρ (Θ ω μ ᾶ ς-Ν ο ό ν), συγγραφεὺς ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Σταφ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φόρδ, 1795—1854, δικηγόρος, εἶτα μέλος τοῦ κοινοβουλίου ὡς ἀντιπρόσ. Νήσου Γινκαὶ δικαστής. Συνέθηκε τραγῳδίας κατὰ τὰ ἑλληνικὰ ὑποδείγματα, «Ἴων» τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ, «ὁ Ἀθηναῖος αἰχμάλωτος», «Ἡ σφαγὴ τῆς Γκλένκοε», «ὁ Καστιλλιὸν» κλπ.

Ταλ(χ)ουὲ-Ροᾶ (Ἰωσήφ, Βοναμούρ, μαρκήσιος δέ), ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1819—1884, εἰσηγητὴς ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας Λουδοβίκου-Φιλίππου, Βουλευτὴς Σαὰρθ ἐν τῇ Νομοθετικῇ Συνελεύσει (1849), ἀντίθετος τοῦ Λουδοβ.-Ναπολέοντος, φυλακισθεὶς μετὰ τὸ πραξικόπημα αὐτοῦ ἐν Βενσέν. Καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς αὐτοκρατορίας ὑπῆρξε βουλευτὴς τῆς Σαὰρτ, ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Ἀπὸ τοῦ 1869 ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φιλελευθέρων Βοναπαρτιστῶν σπουδαίως ἔδρασε καὶ παρεκίνησε τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος. Ἐκλεχθεὶς ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἐδέχθη τὸ χαρτοφυλάκιον τῶν Δημοσίων Ἔργων ἐπὶ τῆς ὑπουργίας τοῦ Ὀλλιβιέ, ἀλλ' ἀντιταχθεὶς εἰς τὸ δημοψήφισμα παρῃτήθη. Παρεκάθισεν εἶτα εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τῆς Νομοθετικῆς Συνελεύσεως, 1871—75, εἶτα ἐν τῇ Γερουσίᾳ 1876—81, ὁπότε παρῃτήθη τῆς πολιτικῆς.

Τάλως υἱὸς τοῦ Πέρδικος, ἀδελφοῦ τοῦ Δαιδάλου, διδαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιΐαν καὶ ἐπινοήσας τὸν πρίονα καὶ πολλὰ ἄλλα χρήσιμα εἰς τὴν τέχνην, δι' ὃ καὶ ἐφθονήθη ὑπὸ τοῦ θείου του, ὅστις τὸν κατεκρήμνισεν ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν ἐφόνευσεν, αὐτὸς εἰς Κρήτην φυγών.

Τάλως· γίγας χαλκοῦς ἔχων μίαν φλέβα ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι ποδῶν, κατασκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου καὶ δωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Μίνωα διὰ νὰ περιπολῇ καὶ φυλάττῃ τὴν πόλιν.

Ταμάν· χερσόνησος τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κουμπάν, μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Ἀζοφ. θαλάσσης ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ πορθμοῦ Κέρτσ, ἐξ οὗ καὶ ὁ πορθμὸς οὗτος καλεῖται καὶ Ταμανικός, καλυπτομένη ὑπὸ ἑλῶν ἐκτ. 80 χλμ. ἐπὶ 40. Πηγαὶ πετρελαίου, ἡφαίστεια ἐξερευγόμενα πηλόν. Κατοικεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Κοζάκων Ζαπορόγων. Πόλεις ἀξιοσημειώτους ἔχει Τ α μ ά ν, ὀχυρὰν πόλιν καὶ μεγάλης στρατιωτικῆς σημασίας, Ἀνάπα, Τεμρούκ, πρωτ. διοικ. τῆς χερσονήσου, Τμουταρακὰν καὶ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Φαναγορίας.

Ταμασίου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Καρδίτσης, νομὸς Τρικκάλων. Πρωτ. Δ ρ α ν ί τ α. Ἄλλα χ. Ἀμαρλάρ, Ἀσλανάρ, Καΐτσα, Μπαλαμπανή, Παππᾶ, Τσαμάσι, Χαϊχάλι, Χαλαμπρέζι, Χατζῆ-Ἐμίρ. Κάτ: 2,900.

Τάμασος· πόλ. ἀρχ. μεσόγειος τῆς Κύπρου, περίφημος διὰ τὰ χαλκωρυχεῖα αὐτῆς.

Ταματάβα· π. καὶ λ. τῆς Μαδαγασκάρ, ἐπὶ τῆς ἀνατ. ἀκτῆς. Κάτ: 10,000. Πρωτ. Γαλλική, ἡ κυριωτέρα ἐμπορ. πόλις τῆς ἀκτῆς, συχναζομένη ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν νήσων Μαυρικίου καὶ Ἑνώσεως, συνδέεται τηλεγραφικῶς πρὸς τὴν Ταναναρίβην.

Ταμερλᾶνος· Τ ι μ ο ύ ρ-Λ έ γ κ,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ήτοι Τιμοὺρ ὁ Χωλός, περιώνυμος Τάταρος κατακτητής, 1335 1405, ἐγεν. ἐν Κέσι παρὰ τὴν Σαμαρκάνδην, κατήγετο ἐκ θηλυγονίας ἀπὸ τοῦ Ζεγγίς-Χάν, τῷ 1361 διεδέχθη τὸν θεῖόν του Σεΐδ-'Εδδὶν ὡς φύλαρχος καὶ ἡγεμὼν τοῦ Κέσι. ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Τογγλούκ-Τιμούρ, χάνου τῆς Τζαγγατάι, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν υἱόν του, ἔδωκε τὸν ψιλὸν τίτλον τοῦ Χὰν εἰς τινα Καβοὺλ-'Αγγλέν, αὐτὸς δὲ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Χουσεὶν ἐνέμετο τὴν πραγματικὴν ἰσχύν, ἀλλὰ μετά τινα χρόνον ἐρίσας πρὸς τὸν ἀδελφόν του ἐπολιόρκησε, συνέλαβε καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν, ἀνεκηρύχθη δὲ αὐτὸς Χὰν 1370. Ὑπέταξε πᾶσαν τὴν πρὸς Α. τῆς Κασπίας θ. χώραν, εἰσήλασεν εἰς τὴν Περσίαν καὶ τὰς πρὸς Β. αὐτῆς ἐπαρχίας καὶ κατέκτησεν αὐτὰς προχωρήσας μέχρι τῶν στεππῶν τοῦ Κιργγίζ 1390. Προχωρήσας εἶτα πρὸς τὰς 'Ινδίας ὑπέταξεν ἅπαν τὸ 'Ινδοστάν, στραφεὶς πρὸς Δ. ὑπέταξε τὴν Συρίαν καὶ κατέστρεψε τὴν Βαγδάτην 1401. Στρέψας τὰ ὅπλα κατὰ τῶν 'Οθωμανῶν ἐνίκησεν ἐν τῇ αἱματηρᾷ μάχῃ τῆς 'Αγκύρας τὸν Βαγιαζήτ 1402, συνέλαβεν αὐτὸν καὶ προσήρτησε πᾶσαν τὴν Μικρὰν 'Ασίαν εἰς τὸ κράτος του. β'Εντεῦθεν ἐβάδισε κατὰ τῆς Κίνας 1404 ἐπὶ κεφαλῆς 200,000 ἀνδρῶν, ἀλλ' ἀπέθανε καθ' ὁδὸν ἐν 'Οτράρ, ἐν τῷ Χανάτῳ τῆς Χοκάνδ 1405.-'Ο Σιάχ-Ρόκ, ὁ νεώτερος ἐπιζήσας υἱός του καὶ 35 ἔγγονοι καὶ δισέγγονοι διένειμαν τὰ κράτη του. Ἡ παράδοσις πιθανῶς ὑπερβολικῶς παριστᾷ τὸ βίαιον τοῦ χαρακτῆρός του ἀναφέρουσα ὅτι ἐν Δελχῇ ἔσφαξεν 100,000 αἰχμαλώτους, ἐν Βαγδάτῃ δὲ ἤγειρε πυραμίδα ἐξ 90,000 ἀνθρωπίνων κεφαλῶν. 'Ηγάπα τὰς ἐπιστήμας, συνέστησε σχολὴν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πόλει καὶ συνέταξε τὸ Τουφουκά, κανονισμὸν περὶ ἀναδιοργανώσεως καὶ διοικήσεως τοῦ στρατοῦ.

Ταμαουλίπας· (ἀρχ. Νουέβο Σαντάνδερ), μία τῶν Πολιτειῶν τῶν Β. συνόρων τοῦ Μεξικοῦ. ἐκτ. 84,434 τετρ. χλμ. κάτ. 170,000· πρωτ. Βικτωρία (8000) κατ.). Μόνον τὸ κεντρικὸν μέρος τῆς χώρας ταύτης εἶνε κατῳκημένον καὶ ἀρδεύεται ὑπὸ τῶν ποταμῶν Ρίος, Τίγγρε καὶ Σαντάνδερ, πηγαζόντων ἐκ τῆς Σιέρρα Μάδρε. Καλλιεργεῖται ἡ ἐλαία, οἱ φασίολοι, ὁ ἀραβόσιτος, τὸ ἰνδοπέπερι κλπ.

Τάμμερφορς ἢ **Τάμπερ**· π. τῆς Φινλανδίας ἐν τῷ κυβερνείῳ τῆς Ταβαστεχοὺς παρά τινα ὁρμητικὸν χειμάρρον, ὅστις δίδει τὴν κίνησιν εἰς τὰ πολυπληθῆ βιομηχανικὰ καταστήματα τῆς πόλεως ταύτης. Κάτ 18500.

Ταμοὺλ ἢ **Ταμίλ**· λαὸς τῆς Δραβιδιανῆς οἰκογενείας, κατοικεῖ πρὸς τὸ ΝΑ τῶν 'Ινδιῶν καὶ πρὸς Β τῆς νήσου Κεϋλάνης, περὶ τὰ 10—12 ἑκατομ., λίαν δραστήριοι καὶ ἐπιρρεπεῖς εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν ἐκπολιτισμόν. Ἡ γλῶσσά των ὑποδιαιρουμένη εἰς 6 διαλέκτους εἶνε γενικῆς χρήσεως εἰς ὅλον τὸ Ν τῶν 'Ινδιῶν.

Τάμουορθ· π. τῆς 'Αγγλίας (ἐν Στάφφορδ) ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν Τάμ καὶ "Ανκερ, διαιρεῖται εἰς δύο ὑπὸ τοῦ Τάμ, κάτ. 5500. 'Αρχαία καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Μερκίας.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ταμούχαρη· (τοῦ)-Ὅ ρ μ ο ς· παράλιαι ἀγροικίαι, ἀποθῆκαι καὶ ὑποτελωνεῖον, 10′ ἀπὸ Ταγκαράδες τοῦ δήμου Μυρεσίου τοῦ Βώλου. Κάτ: 8.

Ταμπάγκο· (ν ῆ σ ο ς)· μία τῶν μικρῶν ἀγγλικῶν Ἀντιλλῶν, 25 χλμ. ΒΑ τῆς Τριάδος, ἔκτ. 295 τετρ. χλμ. κάτ. 21500 (ὧν ὑπὲρ τὰς 13000 Μαῦροι), πρωτ. Σκάρμπορουγ· ἡ νῆσος αὕτη εἶνε κυρίως γόνιμος εἰς καπνόν, ὅστις καὶ ἐκ ταύτης ἔλαβε τὸ ὄνομα ταμπάκος, ἀνεκαλύφθη δὲ τὸ φυτὸν τοῦτο τὸ 1560, παραγει προσέτι ζαχαροκάλαμον, ἀνανάς, βανάνας κλπ. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Χριστοφ. Κολόμβου τὸ 1498. Α αὐτῆς κεῖται ἡ Μικρὰ-Ταμπάκο.

Ταμπακέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καλαμῶν, ὧν ἀπέχει 25′ Κάτ: 48.

Ταμπακόπουλος (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Βυτίνης τῆς Γορτυνίας, μέλος τῆς Ἐφορείας τῶν Τρικόρφων ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Κανέλλου Δεληγιάννη. Διεκρίθη εἰς τὰ Δερβενάκια κατὰ τοῦ Δράμαλη, ἔπεσε δὲ μαχόμενος εἰς τὴν ἀποτυχοῦσαν κατὰ τοῦ Ἰμπραὴμ ἀντίστασιν τῶν Τρικόρφων.

Ταμπακόπουλος (Ἰ ω σ ή φ)· ἱ ε ρ ο δ ι ά κ ο ν ο ς, ἐκ τῆς αὐτῆς μὲ τὸν προηγ. οἰκογενείας, ἡγούμενος κατόπιν τῆς ἐν Ἀττικῇ μονῆς «Καισαριανῆς», τὰ μάλιστα διακριθεὶς κατὰ τὰς αἱματηρὰς συγκρούσεις τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ταμπασκό· Μεξικανικὴ πολιτεία, πρὸς Λ τῆς Βέρα-Κρούζ. ἔκτ. 25241 τετρ. χλμ. Κάτ: 168,000. Πρωτ. Σὰν-Χουὰν-Μπαουτίστα, ὑγρὰ χώρα, ἐν ᾗ ἡ περίοδος τῶν βροχῶν ἐξακολουθεῖ ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους, οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε σχεδὸν ἀμφίβιοι. Τὸν πλοῦτον τῆς χώρας ἀποτελεῖ ἡ ναυπηγικὴ καὶ οἰκοδομικὴ ξυλεία.

Ταμπασκό· ποτ. ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Καμπέσι καὶ σχηματιζόμενος ἐκ τῆς συμβολῆς τῶν ποτ. Γκρισάλβα καὶ Οὐσουμασίνθα.

Ταμπικό· π. καὶ λιμὴν ἐμπορικὸς τοῦ Μεξικοῦ ἐν τῇ ἐπαρχ. Ταμαουλίπας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ρίο Πανούκο. Κάτ: 12,000. Θεμελιωθεῖσα τὸ 1823 ἀπέναντι τῆς ἀρχ. πόλεως Ταμπικὸ Βιέχο, κειμένης ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης, ἐν τῷ κράτει τῆς Βέρα Κρούζ. Εἶνε ὁ μόνος σπουδαῖος λιμὴν τοῦ Μεξικοῦ μετὰ τῆς Βέρα Κρούζ ἐν τῇ ἀνατ. ἀκτῇ.

Τάμπλ (Ο ὐ ί λ λ ι α μ)· ἐπονομαζόμενος ὁ ἱ π π ό τ η ς Τ ά μ π λ, διπλωμάτης, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ, 1628-99, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων τὸ 1661, ἀνετέθησαν δ' αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Κλάρενδον διάφοροι διπλωματικαὶ ἀποστολαί, συνωμολόγησε πολλὰς συνθήκας καὶ ἐγένετο ὑπουργός. Ἀπεσύρθη τῆς πολιτικῆς τὸ 1685. Κατέλιπε πολιτικὰ καὶ ἱστορικὰ ἔργα.

Τάμπλ· ὄρος τῆς Τραπέζης, ὄρος τῆς ἀγγλ. ἀποικίας τῆς Εὐέλπιδος Ἄκρας, πρὸς Ν τῆς πόλεως τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὕψ. 1091 μ. Ἔχει εὐρεῖαν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν εἰς τὴν κορυφήν, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Τάμπλ· ὅρμος κείμενος ἐν τῇ ΝΔ ἀκτῇ τῆς ἀποικίας τῆς Εὐέλπιδος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἄκρας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμων. ὄρους, λίαν κινδυνώδης.

Ταμπόρ· Τσεχ. Χραδίστι, π. τῆς Αὐστρο-ούγγαρίας (ἐν Βοημίᾳ), 77 χλμ. ΝΑ τῆς Πράγας. Κάτ: 7,900. Μικρὸν φρούριον ἐν ἀρχῇ κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Ζίσκα τὸ 1419, περιωνύμου ἀρχηγοῦ τῶν Οὐσσιτῶν, οἵτινες ἐκ τούτου ἔλαβον τὸ ὄνομα Ταμπορῖται.

Ταμπορῖται· ὠνομάζοντο οὕτω οἱ ἐξημμένοι Οὐσσῖται, οἵτινες ἀποχωριζόμενοι τῶν μετριωτέρων, ἀπετέλεσαν ἴδιον σῶμα ἐν Χραδιστί, ὄρει τῆς Βοημίας, ὅπερ ὠνόμασαν Ταβιπόρ. Ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ζίσκα ἐσύλησαν τοὺς ναοὺς τῆς Πράγας, ἔρριψαν δὲ ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ Δημαρχείου τῆς πόλεως ταύτης τοὺς Γερμανοὺς ἄρχοντας (1419). Κατ' ἀρχὰς ἐνωθέντες μετὰ τῶν Καλιξτίνων κατὰ τοῦ αὐτοκρ. Σιγισμόνδου, δὲν ἐβράδυναν ν' ἀποχωρισθῶσιν αὐτῶν καὶ ἀνακηρύξωσι τὴν ἴδρυσιν τῆς νέας Ἐκκλησίας, ὅλως διαφόρου τῆς Ρωμαϊκῆς. Ἀντέστησαν πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν ἀποστολὴν τσέχων ἀντιπροσώπων εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Βὰλ 1431. Ἐξηκολούθησαν τὸν ἀγῶνα καὶ μετὰ τὸ 1433, ἀλλὰ κατεστράφησαν ἐν Βοιχμισοχρὸδ καὶ Λομνὶτς 1434.

Ταμπουρίνι (Ἀντώνιος)· ἰταλὸς ἀοιδός, ἐγεν. ἐν Φαέντσᾳ 1800-76, ὡδήκαετὴς προσελήφθη ἐν τοῖς χοροῖς τοῦ Μελοδράματος τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἐπὶ 20ετίαν ἔψαλεν ἐν τῷ Ἰταλικῷ θεάτρῳ τῶν Παρισίων. Διεκρίνετο ἐν τῷ «Δὸν-Ζουὰν».

Ταμπουρὸ (Στέφανος)· εἰσαγγελεὺς ἐν Διζὸν τῆς Γαλλίας, 1547—1590, ἐδημοσίευσε πολλὰ ἀστεῖα καὶ παράδοξα ἔργα, ὡς τὰ «Ποικίλα» περιλαμβάνοντα γρίφους, ἀκροστιχίδας κλπ. καὶ συλλογὴν ποιημάτων χαριέντων καὶ εὐφυῶν.

Ταμπώφ· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας, πρωτ. τοῦ Κυβερνείου Τζνὰ, 477 χλμ ΝΑ τῆς Μόσχας, κατ. 37000, βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορικὴ, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τσάρου Μιχ. Ρωμανώφ 1636. Τὸ ὁμων. Κυβερνεῖον ἔχει ἔκτ. 66588 τετρ. χλμ. καὶ 2800000 κατ.

Τὰμ-Σοΐ· π. καὶ λ. τῆς Σινικῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ τῆς ΒΔ ἀκτῆς τῆς ν. Φορμόζας, ἀνοικτὸς εἰς τοὺς Εὐρωπαίους· ἐβομβαρδίσθη ὑπὸ τῶν Γάλλων 1885.

Ταμύναι· πόλ. ἀρχ. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ταμυνέων-Δῆμος· (πρώην Δυστίων)· τῆς τέως ἐπαρχ. Καρυστίας νομοῦ Εὐβοίας· πρωτ. Ἀλιβέριον· ἄλλα χ. Ἅγ. Ἰωάννης, Ἅγ. Λουκᾶς, Βελούσια, Γαβαλᾶ, Δύστος, Ζαπάντι, Ζερμπίσια, Θαρρούνια, Καλέντζη, Κατακαλοῦ, Κόσκινα, Κριεζιά, Κουστουμάλου, Κουτουμουλᾶ, Λάτα, Λέπουρα, Παναγιά, Παραλία-Κάραβος, Παρθένι, Παραμερίται, Πετριαίς, Τρχῆλι. Κάτ. 7,112.

Ταμὼς· Αἰγύπτιος ἐκ Μέμφιδος σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ ἔπειτα ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Τάνα· ποτ. τῆς Νορβηγίας, χωρίζων τὴν Φίνμαρκ τῆς ρωσ. Λαπωνίας ἐκβάλλει εἰς τὸν Β Παγωμένον ὠκεα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νὸν ἐν τῷ ὁμων. κόλπῳ. Μῆκ. 250 χλμ.

Τάναϊς· ποτ. τῆς Σαρματίας, νῦν Δόν. Παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ καὶ πρὸς Δ τῆς νῦν π. Ἀζόφ, ἣν ἡ ποτὲ Τάναϊς, ἀπουδαία πόλις ὑπὸ τοὺς βασιλεῖς τοῦ Βοσπόρου καὶ τοὺς Γενουηνσίους, ἧς νῦν ἀνεκάλυψαν τὴν τοποθεσίαν ἔκ τινων ἐπιγραφῶν.

Τάναγρα· κώμη τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης δοῦσα τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γραῖα διὰ τὸ ὑπερβολικὸν αὐτῆς γῆρας.

Τάναγρα· πόλ. ἀρχ. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, πατρὶς τῆς ποιητρίας Κορίννης.

Τανάγρας Δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Θηβῶν, νομ. Βοιωτίας. Πρωτ. Χλεμποτσάρι· χ. Βράτσι, Δερβενοσάλεσι, Καβάσιλα, Κακονιαχῶρι, Κρόφα, Κλειδέτι, Λιάτανι, Μουσταφάδες, Στανιάταις, Σχηματάρι, Σκοῦρτα, Δήλεσι. Κάτ. 4,859.

Ταναχίλα· σύζυγος Ταρκυνίου τοῦ Πρεσβυτέρου, ἠνάγκασε τὸν σύζυγόν της νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Ἑτρουρίαν καὶ ἐγκαταστῇ ἐν Ρώμῃ, βεβαιοῦσα αὐτὸν ὅτι κατὰ τὰς ἐξ οἰωνοσκοπίας προφητείας αὐτῆς ἔμελλε νὰ βασιλεύσῃ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὅπερ καὶ συνέβη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ταρκυνίου ἀνεγήρυξε βασιλέα τὸν γαμβρόν της Σέρβιον Τύλλιον.

Ταναναρίβη· π. τῆς γαλλ. ἀφρικανικῆς νήσου Μαδαγασκάρης ἐν τῷ κέντρῳ, πρωτ. τοῦ βασιλείου τῶν Χόβας, κατ. 155000 ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ τῶν πλευρῶν γρανιτικοῦ ὄρους, ἔχει ὁδοὺς στενὰς καὶ ὀλίγον ὕδωρ. Εἶνε καθέδρα τοῦ Γάλλου γενικοῦ Διοικητοῦ.

Ταναργού· ὀροσειρὰ ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἀρδέσ ΔΒΔ τῆς Λαρζαντιέρ, ἀποτελοῦσα συνέχειαν τοῦ συστήματος τῶν Σεβέν. (Κεβεννῶν ὀρέων), ὕψ. 1519 μ.

Τανάρο ὁ ποτὲ Τάναρος, μέγας ποτ. τῆς Βορ. Ἰταλίας (ἐν Πεδεμοντίῳ), πηγ. ἐκ τῶν Λιγυρικῶν Ἄλπεων ΝΔ τοῦ Μονδόβι, διαβρέχει τὰς πόλεις Ὀρμία, Κεράσκο, Ἄστι καὶ Ἀλεξανδρειαν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Πάδον ἐκ τῆς δεξ. ὄχθης, μηκ. 205 χλμ. Τὸ 1745 ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ ὁ Δὸν Φίλιππος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Γάλλων καὶ Ἱσπανῶν ἡνωμένων ἐνίκησε τοὺς Αὐστρο-Πεδεμοντίους. Ἐπὶ τῆς Γαλ. Αὐτοκρατορίας ὠνομάσθη οὕτω νομὸς παρόχθιος μὲ πρωτ. τὴν Ἄστι.

Τάνδ· ἰταλ. Τέντα· π. τῆς Β. Ἰταλίας (ἐν Κόνι τοῦ Πεδεμοντίου). Κάτ. 2,000, τίτλος κομητείας ἀνήκων εἰς Λοσκάρεις δὲ Βεντιμίλλ.—Ὁ Αὐχὴν τῆς Τάνδ, εἶνε μία τῶν διόδων τῶν Παραθαλασσίων Ἄλπεων, ὕψ. 1793 μ. μεταξὺ Νικαίας καὶ Κονί, διαπεράται ὑπὸ σήραγγος 3360 μ. μήκ.

Τάνδ· (Ρεννὲ τῆς Σαβοΐας, κόμης δέ)· νόθος υἱὸς τοῦ Φιλίππου Β' τῆς Σαβοΐας, μὴ κατορθώσας νὰ νομιμοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός του, ἐγκατέστη ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τῇ δουκίσσῃ τῆς Ἀγγουλέμ, ἀδελφῇ αὐτοῦ. Φραγκίσκος ὁ Α' ὕψωσεν αὐτὸν εἰς ἀνώτατα ἀξιώματα, διεκρίθη ἐν Μαριγιὰν καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῶν πληγῶν ἃς ἔλαβεν-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Παβία 1523.— Κλαύδιος τῆς Σαβοΐας, κόμης δὲ Τ., υἱός του 1507—66, διοικητὴς ὢν τῆς Προβηγκίας ἀπέκρουσε τὰς κατ' αὐτῆς προσβολὰς τοῦ Καρόλου Ε' ὕποπτος καταστὰς διὰ τὴν πρὸς τοὺς Καλβινιστὰς ἐπιείκειάντου ἀνεκλήθη. Ὄνωρᾶτος τῆς Σαβοΐας, κόμης δὲ Βιλλὰρ καὶ δε Τ. ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, 1509—80, μετὰ διαφόρους μάχας ἐν αἷς διεκρίθη ἐγένετο στρατηγὸς διοικητὴς τῆς Λαγγεδόκ 1560, διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τοὺς Καλβινιστὰς αὐστηρότητά του ἀνεκλήθη, ἐγένετο δ' εἶτα διοικητὴς τῆς Γουϊάννης 1570, στρατάρχης 1571 καὶ ναύαρχος 1572.

Τανένζ· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ἄνω-Σαβοΐας, 2,250 κατ.

Τανίας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Κυνουρίας, νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Ἁγ. Νικόλαος. Ἄλλα χ. Ἁγία Σοφία, Δραγελεβός, Καράτουλα, Μάσκλινα, Μεσόρραχη, Μπερνορή, Ρούβαλη, Στόλος, Τζορβάση. Μονὴ Τιμίου Προδρόμου. Κάτ: 6,103.

Τάνις· πολ. ἀρχ. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Ταντικὸν στόμιον τοῦ Νείλου, καθέδρα τοῦ Φαραώ. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐν αὐτῇ ἀνετράφη ὁ Μωϋσῆς ὑπὸ τῆς βασιλόπαιδος.

Τανίς ἢ Ἄβαρις, νῦν Σᾶν, π. ἀρχαιοτάτη τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ μικρῷ Δέλτα, ἐκ ταύτης ὠνομάσθη ὁ Ταντίτειος νομὸς καὶ ὁ Ταντικὸς βραχίων τοῦ Νείλου ὁ ς' ἀπὸ δυσμῶν, ὑπῆρξε πρωτ. τῶν ποιμένων βασιλέων. Παρέσχεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν κα' καὶ κγ' δυναστείαν τῶν Φαραώ, πρωτ. νομοῦ, εἶτα ἀπετέλεσε μέρος τῆς Αὐγουσταμνίκης καὶ ἐγένετο ἐπισκοπή.

Ταγκαρβίλλ· χ. τοῦ γαλλ. νομ. Κάτω-Σηκουάνα. Κάτ: 600.

Ταγκαρβίλλ (Ἰω. ὑποκόμης δὲ Μελούν, κόμης δέ)· ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς Πρωσίας ὑπὸ τῶν Τευτόνων Ἱπποτῶν, ἐνίκησε τοὺς Μαύρους καὶ τοὺς Ἄγγλους δίς, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου μέγας κλειδοῦχος, διεπραγματεύσατο τὸν γάμον τοῦ Φιλίππου (εἶτα δουκὸς τῆς Βουργουνδίας) μετὰ τῆς ἐπικλήρου τῆς Φλάνδρας, συνελήφθη ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Πουατιέ, διεπραγματεύθη τὴν εἰρήνην τοῦ Βρετινὺ τὸ 1360. Διετήρησεν ἐπὶ Καρόλου Ε' τὴν αὐτὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀπέθ. τὸ 1382 διοικητὴς Καμπανίας, Βουργουνδίας καὶ Λαγκεδόκ.

Ταγκτέροι· γερμανικὸς λαὸς πρὸς Δ. παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Ρήνου καὶ Λίεπ, πρὸς Ν. τῶν Ματτιάκων καὶ πρὸς Β. τῶν Μάρσων, πολλάκις ὅμως μετέβαλε κατοικίαν· ἠθέλησαν ἑνωθέντες μετὰ τῶν Ὑσιπιανῶν νὰ εἰσβάλωσιν εἰς Γαλατίαν, ἀλλ' ἠττήθησαν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος 56 π. Χ Ἀπέλῃξαν εἰς τὸ νὰ συμπεριληφθῶσιν ἐν τῇ Φραγκικῇ συμμαχίᾳ.

Τάνν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ Γαλλ. νομοῦ Ἀλσατίας-Λορραίνης, 33 χλμ. ΒΑ τοῦ Βελφόρ, κάτ: 7,600. Γυμνάσιον, ἐξαίρετοι λευκοὶ οἶνοι.

Τανναί· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. ν. Νιέβρ, κάτ: 1300, βιομηχαν. ἐργαστήρια, πατρὶς τοῦ λοχίου Γαβριὴλ Βροττιέ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τανναχίλλ· (Ροβέρτος), Σκῶτος λυρικὸς ποιητής, ἐγεν. ἐν Πέσλεϋ 1774—1810, ἐδημοσίευσε τῇ προτροπῇ τοῦ φίλου του Α. Σμίθ, τεῦχός τι ποιημάτων «ποιήσεις καὶ Ὠδαί» 1807, ἐν Σκωτικῇ διαλέκτῳ, ἀξιοσημείωτον διὰ τὰς φυσικὰς περιγραφάς του.

Τανεγγί-Δυσματέλ· ὁπλαρχηγὸς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, ἐξ οἴκου ἐκ Βρεττάνης, γνωστοῦ ἀπὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ἠκολούθησε τῷ Λουδοβίκῳ δ' Ἀνζοῦ ἐπιχειρήσαντι νὰ ἀνακτήσῃ τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως, ἐπανελθὼν δὲ προσετέθη εἰς τοὺς Ἀρμανιὰκ κατὰ τῶν Βουργινιόν, ὑπὸ τοῦ Δελφίνου (Καρόλου Ζ'), διωρίσθη στρατάρχης τῆς Γουϊάννης καὶ ἀρχιδικαστὴς (πρεβῶτος) Παρισίων, ἔσωσε δὲ τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἀπὸ τοὺς Βουργινιὸν εἰσελάσαντας εἰς Παρισίους 1416. Κατηγορήθη ὡς κατὰ μέγα μέρος μετασχὼν τῆς σφαγῆς Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου. Διὰ τὰ πρὸς αὐτὸν πολλὰ δῶρα τοῦ Καρόλου Ζ' γενομένου βασιλέως, ἐξήγειρε τὸν φθόνον καὶ ἀπεσύρθη εἰς Προβηγκίαν ἔνθα ἀπέθανεν 80ετὴς τὸ 1449.

Τάννεμβεργ· χωρ. τῆς Πρωσίας (ἐν Βρανδεβούργῳ) ἐν τῇ ἐπαρχ. τοῦ Πότσδαμ ἔνθα Βλαδίσλαος ὁ Α' βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἐνίκησε τοὺς Τεύτονας Ἱππότας τὸ 1410, ὧν ὁ ἀρχηγὸς ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ.

Τανούτσι (Βερνάρδος, μαρκήσιος δέ), Ἰταλὸς πολιτικὸς ἀνήρ, ἐγεν. ἐν Στίφ τῆς Τοσκάνης 1698—1783, ἠκολούθησε τῷ Ἰνφάντῃ Δὸν Κάρλῳ εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς Νεαπόλεως, ἐγένετο δὲ πρωθυπουργὸς αὐτοῦ γενομένου βασιλέως (1735), διετήρησε δὲ τὴν δύναμίν του καὶ ἐπὶ Φερδινάνδου Δ', ἀλλ' ἡ βασίλισσα Καρολίνα ἀπεμάκρυνεν αὐτόν (1776). Κατέστειλέ τινας τῶν καταχρήσεων, ἐδημοσίευσε δὲ τὸν Καρολῖνον κώδικα, ἀλλ' ἐκυβέρνησε δεσποτικῶς. Ἀντεπολιτεύθη τὴν ἁγίαν ἕδραν καὶ τὸν κλῆρον ἐν γένει, κατήργησε πολλὰ προνόμια τοῦ Νουντσίου καὶ τῶν ἐπισκόπων ὡς καὶ πολλὰς μονάς, ὧν τὰς περιουσίας ἐδήμευσε. Διεκρίθη δὲ κατ' ἀρχὰς καὶ ὡς νομοδιδάσκαλος.

Τάνν-Ραστσμιχάουζεν (Λουδ. βαρόνος Βὸν δέρ)· στρατηγὸς Βαυαρός, ἐγεν. ἐν Δαρμαδε, 1815—81 διῴκει τὸ Α' Βαυαρικὸν σῶμα κατὰ τὸν Γαλλο-Γερμανικὸν πόλεμον. Ἐνίκησε τὸν στρατηγὸν δὲ Φαλλὶὸ ἐν Βωμὸν (30 αὐγ.) καὶ ἐπυρπόλησε τὰς Βαζέλλ. Διαταχθεὶς νὰ δράσῃ ἐπὶ τοῦ Ρουάρ κατέλαβε τὸ Ὀρλέανς μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἀρτεναί. Προσβληθεὶς ἐν Κουλμιὲρ ὑπὸ τοῦ Αὐρηλίου δὲ Παλαδίν, 9 νοεμβρίου ἐξεκένωσε τὸ Ὀρλεάνς, ἀλλ' εἰσῆλθε καὶ αὖθις μετὰ τὴν μάχην τοῦ Πατεὶ 2 δεκεμβρίου.

Ταγχόϋζερ· ἱππότης, ὅστις κατὰ παλαιάν τινα παράδοσιν Γερμανικὴν κατῴκει ἐπὶ τοῦ «ὄρους τῆς Ἀφροδίτης», ἥρως μελοδράματος τοῦ Ρ. Βάγνερ.

Τάνος· ποτ. τῆς Ἀργολίδος, ῥέων διὰ τῶν ὀρέων τῆς Β. Λακωνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον.

Τάνς· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

νομῷ Ἄνω-Λείγηρος κατ. 5000, τρίχαπτα, κροκωταὶ ταιναίαι, χαρτοποιία κλπ.

Τανσέν· χωρ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἰζέρ, κατ. 800.

Τανσὲν (Πέτρος Γκερὲν δέ), καρδινάλιος, ἐγεν. ἐν Γκρενόμπλ. 1680—1858, ὡς ἐκλεκτικὸς ἀκόλουθος τοῦ Καρδιναλίου δὲ Ροὰν ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς Ρώμην (1721) διέμεινε δ' ἐκεῖ ὡς ἐπιτετραμμένος τῆς Γαλλίας. Χάρις εἰς τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ (περὶ ἧς ὅρα κατωτέρω) ἔτυχε τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Λυὸν καὶ τοῦ καρδιναλικοῦ πίλου, εἶτα δὲ μετέσχε τοῦ ὑπουργείου Φλερύ.

Τανσὲν (Κλαυδίνη-Ἀλεξανδρίνη Γκερέν, μαρκησία δέ)· ἀδελφὴ τοῦ προηγ. ἐγεν. ἐν Γκρενόμπλ, 1681—1749, τὸ πρῶτον ἐγένετο μοναχὴ ἐν Μονφλερύ, εἶτα κανονικὴ ἐν Νεβίλλ, μετὰ πέντε ἔτη ἐγκατέλιπε τὸν μοναχικὸν βίον καὶ ἦλθεν εἰς Παρισίους, ἔτυχε δὲ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνς καὶ τοῦ καρδιναλίου Δυβουά, πλουτίσασα διήγαγε βίον ἀτακτώτατον συνέζη κρυφίως μετά τινος τῶν υἱῶν τοῦ ἱππότου Δεστούζ-Κανὸν (εἶτα περιωνύμου Δ' Ἀλαμπέρ, ὃν ἐγκατέλιπε, μάτην δ' ἠθέλησε κατόπιν ἐπιφανῆ γενόμενον νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς σύζυγον). Ὁ Φρεναὶ ἐκ τῶν ἐραστῶν τῆς ηὐτοκτόνησε παρ' αὐτῇ. Ὁ οἶκος αὐτῆς ἐπὶ πολὺ διετέλει ἐν τῶν ἐντευκτήριον τῶν σοφῶν καὶ εὐφυῶν ἀνδρῶν. Ἔγραψε καὶ μέτρια τινα μυθιστορήματα.

Τανσίλλο (Λουδ)· ποιητὴς Ἰταλός, ἐγεν. τὸ 1510 ἐν Βενόζᾳ, ἀπ. τὸ 1568, προσεκολλήθη εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Τολέδου, διοικητὴν Νεαπόλεως καὶ τὸν υἱόν του Δὸν Γκάρτσια, ὃν ἠκολούθησεν εἰς τὴν ὑπὸ Καρόλου Ε' διευθυνομένην κατὰ τῆς Τύνιδος ἐκστρατείαν, ἐν ᾗ διεκρίθη διά τε τὴν ἀνδρείαν καὶ διὰ τὰ ποιήματά του δι' ὧν ἔτερπε τοὺς συναγωνιστάς του. Τὰ ἔργα του διακρίνονται διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς φαντασίας καὶ τὸ ἀγνὸν καὶ ἁρμονικὸν τοῦ ὕφους. 'Αξιολογώτερα εἶνε αὐ Τρυγητός», «τὸ δάκρυ τοῦ Ἁγ. Πέτρου», «ἡ τροφός», ἡ «ἀγροτικὴ ἔπαυλις», ὁράματι ποιμενικὸν καὶ συλλογὴ ᾠδῶν καὶ ἀσμάτων».

Τάντα· π. τῆς Κάτω-Αἰγύπτου, 86 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Καΐρου. Κάτ: 35,000. Ἔχει μεγαλοπρεπὲς τζαμίον τοῦ Σεὶδ Ἀλμὲδ-Ἐλ-Βεδαουΐ, ἐμπορ. ἀγορὰν καὶ ἱερὸν προσκύνημα, εἰς ὃ δὶς τοῦ ἔτους πλεῖστοι συρρέουσιν ἐκ πάσης τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν γειτονικῶν ἀκόμη χωρῶν. Ἐνεργεῖ μεγάλας ἐμποροπανηγύρεις προσελκυούσας πολυαρίθμους ἐπισκέπτας. Ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πολλοὶ εἶνε Ἕλληνες πάνυ εὐδοκίμως ἐμπορευόμενοι ἐνταῦθα.

Τάνταλος· υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Τιμώλου καὶ τῆς Πλουτοῦς, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πατὴρ τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Νιόβης, ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Τάρταρον ὡς τεμαχίσας τὸν υἱόν του Πέλοπα (βλ. λ). Κατεδικάσθη εἰς τὸν Ἅδην νὰ εὑρίσκεται ἐντὸς τῆς λίμνης μέχρι τοῦ λαιμοῦ, νὰ κρέμωνται δὲ μέχρι τοῦ στόματός του σταφυλαὶ καὶ ὀπῶραι διάφοραι, ἀλλὰ μόλις τὰς πλησιάζῃ νὰ φεύγουν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ταξιάρχαι· μονὴ τῆς νήσου Ἰ. Θάκης, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Βαθύ.

Ταξιάρχαι· μονὴ τῆς νήσου Σερίφου, 1 ὥρ. 10′ ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Κάτ. 11.

Ταξιάρχης· μετόχι, 3 ὥρ. ἀπὸ Λίμνης τοῦ δήμου Αἰγαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 2.

Ταξιάρχης· χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Τριχωνίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Κεφαλόβρυσο. Κάτ. 148.

Ταξιαρχῶν - Μονή· μία τῶν σπουδαιοτάτων καὶ ἐπισημοτάτων ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὸν δῆμον Αἰγίου τῆς Αἰγιαλείας, 2 ὥρ. 40′ ἀπὸ Αἰγίου, ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 92.

Ταξιαρχῶν-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Αἰδηψίων τῆς Εὐβοίας, μετόχι 5 ὥρ. ἀπὸ Αἰδηψοῦ.

Ταξιαρχῶν-Μονὴ· ἐν τῷ δήμῳ Νηλείας (Χ. Δράκια) διαλελυμένη. Κάτ. 9. Καὶ ἑτέρα ἐν τῷ αὐτῷ δήμῳ 3 ὥρ. ἀπὸ Βόλου.

Ταξιαρχῶν-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Παραχελωΐτιδος τοῦ Μεσολογγίου, 2 ὥρ. ἀπὸ Νεοχῶρι. Διαλελυμένη. Καὶ ἑτέρα ἐν τῷ αὐτῷ δήμῳ (χ. Γουριά), 1 ὥρ. ἀπὸ Νεοχῶρι.

Ταξιαρχῶν-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Θίσβης τῆς Βοιωτίας, 1 ὥρ. 20′ ἀπὸ Δομβραίνας. Κάτ. 2.

Ταξιαρχῶν-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος, ἐν τῷ χ. Γαρδικάκι, διαλελυμένη.

Ταξιαρχῶν-Μονή· τοῦ δήμου Γλυπίας τῆς Κυνουρίας, 40′ ἀπὸ Παλαιοχῶρι. Διαλελυμένη.

Ταξιαρχῶν-Μονὴ· τοῦ δήμου Καρυᾶς, τιμωμένη ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀσώματοι», 3 ὥρ. ἀπὸ Λευκάδος. Κάτ. 4.

Τάξιλα· πολ. ἀρχ. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Ὑδάσπου. Ὁ κατ. Ταξιλεύς, Ταξιλίτης καὶ Ταξιληνός.

Ταξίλης· βασιλεὺς τῆς Β. Ἰνδικῆς μεταξὺ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου, ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ὅστις περιεποιήθη αὐτὸν (327 π. Χ.).

Ταξίλης· ὠνομάζετο ὡσαύτως στρατηγός τις τοῦ Μεγ. Μιθριδάτου.

Ταό· ἓν ἐκ τῶν ὀνομάτων τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος παρὰ Σίναις, ὁ ὑπέρτατος λόγος, ὁ Νόμος ὅστις κατ' αὐτοὺς διέπει τὴν φύσιν.

Ταὸ-Κουάνγγ· ἤτοι Αἴγλη τοῦ Λόγου, αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, ἐγεν. 1781, ἐβασίλευσε 1820—1850, ἐξηκολούθησεν ἄνισον πόλεμον κατὰ τῶν Ἄγγλων (1839—42), οἵτινες παρὰ τὴν ἀντίστασίν του ἤθελον νὰ εἰσαγάγωσι τὴν χρῆσιν τοῦ ὀπίου ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ, κατέλαβον τὴν Καντών, Χονγγ-Κόνγγ, Σιουζάν, Νινγγ-Πό, Σχάνγγ-Χάϊ, Νανκίν, καὶ ἠναγκάσθη οὐ μόνον νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἄγγλων, ἀλλὰ νὰ καταλίπῃ αὐτοῖς τὸ Χόνγγ-Κόγγ, νὰ πληρώσῃ 21 ἑκατομ. δολλάρια καὶ νὰ ἀνοίξῃ εἰς τοὺς Εὐρωπαίους τοὺς λιμένας τῆς Καντόν, Ἀμόης, Φου-Τσέου, Νίνγγ-Πὸ καὶ Σχάνγγ-Χάϊ.

Ταὸ-Τσέ· καλοῦσιν αἵρεσιν λατρεύουσαν τὸν Δημιουργὸν ὑπὸ τὸ ὄνομ. Ταό, ἱδρυθεῖσαν τὸν ΣΤ′ π. Χ. αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Λάο-Τσεοῦ. Τὸ Ταό - Τέ - Κίνγγ εἶνε τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θρησκευτικὸν βιβλίον τοῦ δόγματος τούτου.

Ταορμίνα· τὸ ποτὲ Ταυρομένιον, π. τῆς Ν. Ἰταλίας ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τῆς ἀνατ. ἀκτῆς, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου, 45 χλμ. ΝΔ τῆς Μεσσήνης, κάτ: 3,600. Τὸ ἀρχαῖον Ταυρομένιον κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν.

Ταούλερ (Ἰωάννης)· Λατ. Ταούλερους, μυστικιστὴς καὶ ἱεροκῆρυξ Γερμανὸς δομινικανός· ἐγεν. ἐν Ἀλσατίᾳ 1290, ἀπέθ. ἐν Στρασβούργῳ 1361. Συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα θεωρούμενα κλασικὰ ὑπὸ τῶν μυστικιστῶν, ὡς αἱ «Μελέται ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῶν παθῶν τοῦ Σωτῆρος» κλπ.

Ταούμπερ· ποτ. τῆς Ν. Γερμανίας, πηγ. ἐκ Βυρτεμβέργης (ἐπαρχ. Ἰάξτ)· εἰσέρχεται εἰς τὴν Βαυαρίαν, τὸ μέγα δουκάτον τῆς Βάδης καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸ Μάϊν ἐν Βέρθαϊμ, μηκ. 120 χλμ.

Ταουμπιαν (Φρειδερῖκος), ἐγεν ἐν Βονσάιχ τῆς Φραγκονίας, ἀπ. 1613, συνέθηκε διαφόρους πραγματείας καὶ ἔκδοσίν τινα τοῦ Πλαύτου.

Ταούνους (Ταῦνος)· σύστημα ὀρέων τῆς κεντρικῆς Γερμανίας (Πρωσία, ἐπαρ. Ἔσσης-Νασσάου), ἀνῆκον εἰς τὴν Ἑρκύνιον συστάδα. Μεθύδριον τῶν ὑδάτων τοῦ Λάν, Μεινου καὶ Ρήνου. Ὑψ. κορ. Μέγα-Φέλδμπεργ 880 μ.

Ταούντον· π. τῆς Ἀγγλίας, πρωτ. τῆς κομητ. Σόμμερσετ τοῦ ἐπὶ Τόν, 16,000 κατ.

Ταούντον· π. τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐν Μασαχουσέτῃ, 66 χλμ. ἀπὸ τῆς Βόστων 28,000 κατ.

Ταουσάνη· χ. τοῦ δήμου Κρανωνος τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Τσορμακλῆ. Κάτ. 192.

Τάουχνιτς· (Κ.-Χριστόφορος-Τράουγγοτ), Γερμανὸς τυπογράφος, 1761-1836, γνωστὸς διὰ τὰς στερεοτύπους αὐτοῦ ἐκδόσεις τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων κλασικῶν, ἃς ἐδημοσίευσε τὸ 1816.

Ταπαχός· ποτ. τῆς Βραζιλίας, εἷς τῶν μεγαλειτέρων παραποτάμων τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ἀμαζονίου· πηγάζει ὑπὸ τὸ ὄν. Ρίο Ἀρίνας ἐκ τοῦ ὁμων. ὑψιπέδιου ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἀμαζόνιον μικρὸν ἀνωτέρω τοῦ Σαντάρεμ, μηκ. 1500 χλμ.

Τάπαις· χ. τοῦ δήμου Κρητσᾶς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ: 110

Ταποβράνη· νῆσ. μεγάλη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδικῆς. Σήμερον καλεῖται Κεϋλάν (βλ.λ.).

Τάπτι· ὁ ποτὲ Γκόαρις, ποτ. τῶν Ἰνδιῶν, πηγάζει ἐκ τῶν ὀρέων Γκαβιλγγὰρ καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδ. ὠκεανὸν ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Καμπαίου, 16 χλμ Α τῆς Σουράτ, μῆκ. 800. χλμ. Εἶνε εἷς ἐκ τῶν ἱερῶν ποταμῶν τῶν Ἰνδῶν.

Τάπυροι· λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας, διατρίβων εἰς τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Παρθίας ὄρη κατὰ τὰς ὄχθας τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ταραβάλ οἰκογένεια Γάλλων ζωγράφων, ἐν οἷς διακρίνονται ὁ Φραγκίσκος Τ. 1665—1715, ὁ Γουλιέλμος-Θωμᾶς 1701—50, ὁ Οὔγος, ζωγράφος καὶ χαράκτης, 1729—85, καὶ ὁ Ἰωάννης-Γουστᾶβος 1765—1784 (;).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ταραζόνα, ἡ ποτὲ Τουριάζον· π. τῆς Ἱσπανίας ἐν Σαραγώσῃ 90 χλμ. ΒΔ τῆς π. Σαραγώσης, κατ. 8500. Ἔχει μικρὸν ἐμπόριον. Ἀρχαιοτάτη πόλις ἧς ἡ ἀρχὴ ἀνάγεται εἰς τοὺς Κελτιβήρας.

Τάρανις· θεὸς Γαλατικὸς τοῦ πολέμου, ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν Θὼρ τῶν Γερμανῶν.

Ταραντα΄ίζ· ἡ ποτὲ Νταραντάζια καὶ Ταραντάζια· φυσικὴ διαίρεσις τῆς ἀρχαίας Σαβοΐας ἀπὸ τῶν ἄνω τοῦ ποταμοῦ Ἰζὲρ μέχρι τῆς συμβολῆς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἀρλύ· εἶχε πρωτ. τὴν Μουτιέ, καλύπτεται σχεδὸν πᾶσα ὑπὸ τῶν διακλαδωσεων τῶν Γραίων Ἄλπεων. Ἡ ἀρχαία χώρα τῶν Κευτρόνων. Ἀπὸ τοῦ 1860 ἀνήκουσα εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπτελεῖ μέρος τοῦ νομοῦ Σαβοΐας.

Ταραπακά κωμόπ. τῆς ἀρκτικῆς Χιλῆς, κάτ 3000, ἐν τῷ κέντρῳ ὁμων. ἐπαρχίας. Ἡ ὁμων. ἐπαρχία ἔχει ἐκτ. 50000 τετρ. χλμ. καὶ 46, 500 κατ., παρεχωρήθη δὲ τῇ Χιλῇ ὑπὸ τῆς Περουΐας (Περοῦ) τὸ 1883, κατόπιν τοῦ καταπτρεπτικοῦ μεταξὺ τῶν δύο δημοκρατιῶν πολέμου.

Ταράρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ροδανοῦ, 32 χλμ. ΒΔ τῆς Βιλλφράνσ, κατ. 12500. Μεγάλα ἐργοστάσια μουσελίνης, ἐπικρόκων, ταρλατὰν κλπ. ἐπὶ ἐκτ. 40-50 χλμ. ἐν οἷς ἐργάζονται 60000 ἐργάται, ὧν ἡ ἀρχὴ τῆς ἱδρύσεως ὀφείλεται εἰς τὸν Σιμονὲ, μὸν ὀθωνοποιόν. Ἔχει καὶ ἄλλην βιομηχανίαν καὶ ἐμπόριον.

Τάρας· περίφημος ἄλλοτε καὶ μεγάλη πόλις τῆς Ἰταλίας. Σήμ. λέγεται Ταρέντε καὶ ἔχει λαμπρὸν λιμένα, ναυπηγεῖα ἄριστα, ἀνεπτυγμένον ἐμπόριον καὶ 25000 κ. Ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἀπουλίαν χώραν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀποικισθεῖσα περὶ τὸ 707 π. Χ. ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Φάλανθον ἐκ Λακεδαίμονος φυγαδευθέντων Παρθενίων, ἀκμάσασα ἐπὶ πολύ, κυριευθεῖσα δὲ τῷ 209 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ρωμαίων.

Τάρας· ποτ. τῆς κάτω Ἰταλίας ρέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως.

Ταράσιος (Ἅγιος)· πατριάρχης Κων)πόλεως, γεννηθεὶς ἐν αὐτῇ περὶ τὸ 740, ἀπέθ. τὸ 806, ἀνῆλθε τὸν πατριαρχ. θρόνον τὸ 784, καταπεισθεὶς νὰ ἀποδεχθῇ τὸ ἀξίωμα τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσει τῆς αὐτοκρατείρας Εἰρήνης. Κατεδίκασε τοὺς Εἰκονοκλάστας κατὰ τὴν Β' οἰκουμεν. σύνοδον τῆς Νικαίας (787), ἀπέτρεψε δὲ Κωνσταντῖνον τὸν Ε' νὰ ἀποπέμψῃ τὴν συζυγον αὐτοῦ. Σώζονται «οἱ πρὸς Εἰρήνην λόγοι» αὐτοῦ καὶ «Ἐπιστολαὶ» πρ ς τὸν Πάπαν Ἀδριανὸν καὶ ἄλλους ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Συνόδων τοῦ Λάββ. Τιμᾶται τῇ 25 φεβρουαρίου.

Ταρασκόν· Ταράσκο, πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομ. Ἐκβολαὶ τοῦ Ροδανοῦ, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ροδανοῦ ἀπέναντι τῆς Μπωκαίρ, μεθ' ἧς ἑνοῦται διὰ κρεμαστῆς γεφύρας μήκους 450 μ. Κάτ. 9,500. Πρωτοδ. καὶ ἐμποροδικ., γυμνάσιον, βιβλιοθ. ἀλαντοποιεῖα «τοῦ Ἄρλ». Ἀρχαιοτάτη καὶ ἀκμάζουσα κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Κατὰ τὴν παράδοσιν τερατώδης δράκων ἐλυμαίνετο ταύτην ὀνόμασι Ταράσκ, ἀπὸ τούτου δὲ τὴν ἔσωσε ἡ πολιοῦχος Ἁγία Μάρθα διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θαύματος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου τελεῖται δὶς τοῦ ἔτους ἑορτή. Ἐπί τινα ἔτη ὑπῆρξε πρωτ. ἐπαρχίας.

Ταρασκὸν-σὺρ-'Αριέζ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ 'Αριέζ. Κάτ. 1500.

Ταράτσα· χ. ἐφ' ὑψηλοῦ 1)2 ὥρ. ὕπερθεν τῆς Λαμίας, τελευταῖον στρατόπεδον καὶ συγκρούσεις τῶν ὑποχωρούντων ἑλλην. στρατευμάτων κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 (Μάϊος). Ἐπ' αὐτῆς ὑπεγράφη καὶ ἡ προκαταρκτικὴ μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων εἰρήνη. Κάτ. 110.

Ταράφα· ἄραψ ποιητής, ἐκ τῶν συνθετῶν τῆς Μοαλλάκας (ἱεροῦ ποιήματος τῶν Μωαμεθανῶν, ἀνηρτημένου ἐν τῇ Καάμπᾳ τῆς Μέκκας), ἔζη μικράν τι πρὸ τοῦ Μωάμεθ, καταναλώσας τὰ ὑπάρχοντά του ἐν ἀσωτείαις προσέφερε μετὰ τοῦ θείου του, ποιητοῦ ὡσαύτως Μοτελαμμίς, τὰς ὑπηρεσίας του τῷ 'Αμρού, βασιλεῖ τῆς Χιρὰζ ἐν 'Αραβίᾳ, ἀλλ' οὗτος προσβληθεὶς ἐκ τῶν σατυρῶν αὐτοῦ ἀπεφάσισε νὰ τὸν θανατώσῃ, δι' ὃ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ συστατικὴν ὅθεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν διοικητὴν χώραν τινός, περιέχουσαν τὴν διαταγὴν τοῦ θανάτου του, ὑφ' οὗ καὶ ἅμα ἀφικόμενος συνελήφθη καὶ ἐτάφη ζῶν εἰκοσαεξαετὴς ἔτι τὴν ἡλικίαν.

Τάραψα· χ. τοῦ δήμου Κροκεῶν τῆς Λακεδαίμονος, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Λεβέτσοβα. Κάτ: 378.

Ταράψας-Χάνια· συνοικισμὸς καὶ πανδοχεῖα 1)4 ὥρ. ἔξω τοῦ χ. Τάραψα τοῦ δήμου Κροκεῶν (Λακεδαίμων. Κάτ: 80.)

Τάρ-δενιού=Β ρ α δ ύ ν α ν τ ε ς· συμμορία τυχοδιωκτῶν ἀναφανέντων ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μπερτινιοῦ (1360), ἀπετελεῖτο ἐξ ἀφεθέντων πολεμιστῶν καὶ ἀλητῶν ἐκ πάσης χώρας. Κατέστρεψαν πολλὰς ἐπαρχίας, αἵτινες πρὸς ἀποφυγὴν πλήρους καταστροφῆς ἠναγκάσθησαν νὰ πληρώσωσιν εἰς αὐτοὺς πολεμικὰς ἀποζημιώσεις, ἐνίκησαν τὸν στρατὸν 'Ιωάννου τοῦ Β' ἐν Μπριγγαί, ἠπείλησαν δὲ τὸν ἐν 'Αβινιόν πάπαν Οὐρβανὸν Ε', ὅστις πληρώτας 60000 χρυσῶν φωρινίων εἰς τὸν Μαρκήσιον δὲ Μομφερρὰ ἔπεισεν αὐτὸν νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα κατ' αὐτῶν καὶ δι' ἰσχυρᾶς δυνάμεως νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν χώραν.

Ταρβὶς· χ. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας ἐν Καρινθίᾳ, 27 χλμ. ΝΔ τοῦ Βιλλὰχ, κατ. 1600. Εἶνε μία τῶν διόδων τῶν Ἄλπεων μεταξὺ 'Ιταλίας καὶ Αὐστρίας. 'Ενταῦθα ὁ Μασσένα ἐνίκησε τοὺς αὐστριακοὺς τὸ 1797.

Ταρβίσιον· τὸ λατινικὸν Τ α ρ β ί ζ ι ο υ μ· π. τῆς ἀρχαίας 'Ενετίας, νῦν Τ ρ ε β ί ζ.

Ταργγόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ζιρόνδ, κατ. 1150. 'Ομονλοὺκ ἐνίκησεν ἐνταῦθα τοὺς διαμαρτυρομένους.

Ταργκοβίκα ἢ Ταρκοβίτσα· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας (ἐν Κιέβῳ), ὠνομάσθη οὕτω καὶ ὁ περιώνυμος συνασπισμὸς τῶν ὑπὲρ τῆς Ρωσίας Πολωνῶν χωροδεσποτῶν (14 Μαΐου 1792), σκοπῶν τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀρχ. Πολωνικοῦ πολιτεύματος καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ νέου, ὅστις ὅμως ἐπέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τεινε τὴν ἀναρχίαν καὶ ἐπήνεγκε τὸν δεύτερον τῆς χώρας διαμελισμόν.

Τάργκουμ· ἤτοι ἔκθεσις, ἐξήγησις, συλλογὴ τῶν Χαλδαϊκῶν παραφράσεων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ταρδέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κάτω Πυρηναῖα. Κάτ. 1100.

Ταρδενουᾶ· ἀρχ. μικρὰ χώρα τῆς Γαλλίας ἐν τῷ Σουασσοναῖ, περιλαμβανομένη νῦν ἐν τῷ νομῷ Αἴσν, εἶχε πρωτ. τὴν Φὲρ ἀν-Ταρδενουά.

Ταρδιέ· δικαστὴς τοῦ Σατελαὶ ἐν Παρισίοις ἐπὶ τῆς καταδιώξεως τῶν ἐγκληματιῶν, ἀνῆκεν εἰς ἀοχαῖον καὶ εὐγενῆ οἶκον τοῦ Ρουὲργγ, τοὺς Ταρδιὲ δὲ Μαλσεσσύ. Οὗτος ὡς καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν περιώνυμοι ἐπὶ φυλαργυρίᾳ, ἐδολοφονήθησαν δεύπο κλεπτῶν τὸ 1665. Ὁ Βουαλὼ ἐν τῇ ι' αὐτοῦ σατύρᾳ, ἔλαβε ταύτην ὡς πρότυπον φιλαργύρου γυναικός.

Ταρδιέ· οἶκος περιώνυμος χαρακτῶν. Ὁ πρῶτος γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ Ἱντιτούτου εἶνε ὁ Νικόλαος - Ἑρρῖκος, 1674—1749, Ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1710. Ἔργον αὐτοῦ «καὶ μάχαι τοῦ Ἀλεξάνδρου» καὶ ἄ. Ὁ υἱός του Ἰακ.-Νικολ. Τ. 1716-92, ἐκαλλιτέχνησε τὰς «δυστυχίας τοῦ πολέμου», ὁ ἀνεψιός του Π. Φραγκ. Τ. (γεν. τὸ 1711,) τὴν «κρίσιν τοῦ Πάριδος» κατὰ τὸν Ρουμπενς. μετέδωκαν δὲ τὴν ἰδιοφυΐαν αὐτῶν εἰς τοὺς Ἀντ.-Φραγκίσκον Τ., 1757-1822, καὶ Ἀλέξανδρον Τ., 1756-1844, ὧν ὁ πρῶτος ἐπεδόθη εἰς τὴν χάραξιν γεωγρ. ἀτλάντων, ὁ δὲ δεύτερος ἐγένετο μ·μητὴς τοῦ Μαντέλ! καὶ τοῦ Ἐδενλὶκ καλλιτεχνήσας πολλὰ ἀριστουργήματα. —Τέλος ὁ Ἀμβρόσιος Τ., υἱὸς τοῦ Ἀντ.-Φραγκίσκου, ἐν Παρισίοις, 1788-1841, χαράκτης τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν ὀχυρωμάτων.

Ταρδιὲ (Ἀμβρόσιος) 1818-79, υἱὸς τοῦ χαράκτου Ἀντ. Φραγκίσκου, καθηγητὴς καὶ εἶτα σχολάρχης τῆς ἰατρικῆς σχολῆς καὶ μέλος τῆς ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τυχὼν μεγάλης φήμης μάλιστα ὡς ἰατροδικαστής. Συνέγραψεν ἄξια λόγου ἰατρικὰ συγγράμματα.

Ταρέλλα (Πέτρος)· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Τουρίνου τῆς Σαρδηνίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ταγματάρχης ὑπὸ τὸν πρίγκηπα Εὐγένιον Βω(χ)αρναῖ καὶ βραδύτερον ἀντισυνταγματάρχης εἰς τὴν πατρίδα του. Ἦτο ἐν Πέτᾳ διοικητὴς τοῦ τακτικοῦ σώματος, συγκειμένου ἐκ δύο ταγμάτων. Ἔμπειρος στρατιώτης γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός, ἔπεσεν εἰς ἐπίθεσιν ἐναντίον τῶν Τούρκων ἀριθμοῦ πολὺ ἀνωτέρου, ἀνοίγων δίοδον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Οἱ στρατιῶταί του, τοὺς ὁποίους ἠγάπα καὶ οἵτινες τὸν ἐλάτρευον, πικρῶς ἔκλαυσαν τὴν σκληρὰν ταυτην ἀπώλειαν.

Ταρζὲ (Ἰω.-Β.)· δικηγόρος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1733—1807, ἐδοξασε τὸ πολιτικὸν βῆμα τὸ 1789 ἐν τῇ Γεν. Συνελεύσει τῶν τάξεων ὡς βουλευτὴς τῆς Τρίτης Τάξεως, μικρὰν ὅμως ἐπιτυχίαν ἔσχεν ἐπὶ τοῦ δικανικοῦ βήματος. Ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ' ὡς εἷς τῶν τριῶν

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

συνηγόρων του ήρνήθη. Έπὶ Τρομοκρατίας ὑπῆρξε γραμματεὺς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς, ἧς ἐμετρίαζε τὴν σκληρότητα. Τὸ 1798 ἐξελέγη μέλος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ. Ἀκαδημαϊκὸς ἀπὸ τοῦ 1785. Συνέγραψε διάφορα ἔργα.

Ταρὶκ (Μπὲν-Ζεγιάδ) στρατηγὸς Ἄραψ, διοικητὴς τοῦ Μαγγρέμπ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μουσά, εἰσέβαλεν εἰς Ἱσπανίαν τὸ 710, κληθεὶς ὑπὸ τοῦ κόμητος Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Τολέδου Ὀππᾶς ἀπεβιβάσθη παρὰ τὸν ὑψηλὸν βράχον ὅστις ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Γιβραλτὰρ (Ζεμπὲλ-αλ-Ταρὶκ), ἐν τῇ θέσει ἥτις ἔκτοτε ἐκλήθη Ταρίχα, ἐνίκησε τοὺς Βισιγότθους ἐν Χερὲς τὸ 711, συνέλαβε τὸν βασιλέα Ροδρίγον οὗ τὴν κεφαλὴν ἔπεμψεν εἰς τὸν Μουσὰ καὶ κατέλαβε τὸ Τολέδο. Ἡτοιμάζετο δὲ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἱσπανίας, ὅτε ὁ Μουσὰ φθονήσας τὰς ἐπιτυχίας του τὸν ἐφυλάκισε. Ὁ Χαλίφης Βαλὶδ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀλλὰ διὰ τὰς συχνὰς ἀμφοτέρων ἔριδας ἀπέπεμψεν αὐτοὺς τῆς ὑπηρεσίας του.

Ταρίφ· φόρος ἐπὶ πάντων τῶν εἰς Παρισιοὺς εἰσαγομένων ἐμπορευμάτων ἐπὶ Ἑρρίκου Δ'. Δὶς ἐπιβληθείς, κατηργήθη, ἀνανεωθεὶς δὲ τὸ 1646 δυσηρέστησε λίαν τοὺς κατοίκους τῆς πρωτευούσης, ὁ φόρος ὃ' οὗτος ὡς καὶ ὁ «τουαζὲ» ἐχρησιμεύσαν ὡς προφάσεις κατὰ τὴν στάσιν τῆς Σφενδόνης.

Ταρίφα· ἢ ποτὲ Γιούλια Τραντούκτα ἢ Γιόζα, π. καὶ λ. τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Ἀνδαλουσίᾳ (Κάδιξ) ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ, 65 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Κάδιξ, κατ. 12750, ἡ νοτιωτέρα π. τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης. Ὄχυρὸν φρούριον, μικρὸς λιμήν, ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τοῦ Ἄραβος ἀρχηγοῦ Ταρὶκ ἢ Ταρίφ. Παράγει περίφημα πορτοκάλια.

Ταρίχα· (νομὸς ἢ διαμέρισμα τῆς Τ.), πολιτικὴ διαίρεσις τῆς Βολιβίας εἰς τὰ νότια. Κινκίνα, ὀρυχεῖα ἀργύρου καὶ χαλκοῦ, πρωτ. Ταρίχα. Διαιρεῖται εἰς 5 ἐπαρχίας, ἐπιφ. 296514 τετρ. χλμ.

Τορκαδάτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαρέων τῆς Κεφαλληνίας, 1 1/2 ὥρ. ἀπὸ Ἁγ.-Εὐφημίας. Κάτ: 114.

Ταρκὶ ἢ Ταρκχοῦ· ποτὲ Σεμένδερ, π. τῆς Καυκασίας (ἐν Δαγγεστάν), 70 χλμ. ἀπὸ τῆς Τεμίρ-Χαν-Σιουρᾶ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος εἶχε 12,000 κατ. νῦν εἶνε ἄσημος κωμόπολις.

Ταρκίνιος Α' ὁ πρεσβύτερος, Λεύκιος Ταρκίνιος Πρίσκος· κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν παράδοσιν ἦν πλούσιος πολίτης τῆς Ταρκινίας, υἱὸς τοῦ ἐξορίστου Κορινθίου Δημαράτου. Κατὰ συμβουλὴν τῆς συζύγου του Τανακίλας ἦλθε καὶ ἐγκατέστη ἐν Ρώμῃ τῷ 627 π. Χ. ἔνθα ὁ λαὸς καὶ ὁ βασιλεὺς Ἄγκος καλῶς ὑπεδέχθησαν αὐτόν, διωρίσθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ θνήσκοντος κηδεμὼν τῶν ἀνηλίκων αὐτοῦ τέκνων, ἀλλ' αἱ φατρίαι ἀνηγόρευσαν αὐτὸν βασιλέα (615), Ἐδιπλασίασε τὸν ἀριθμὸν τῶν συγκλητικῶν οἵτινες ἦσαν 150 καὶ τῶν ἱππέων καὶ ὠχύρωσε καὶ ἐξωράϊσε τὴν Ρώμην καὶ ἤρξατο τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Καπιτωλίου. Ηὔξησε δὲ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ ὀι' εὐτυχῶν πολέμων τὸ κράτος τῆς Ρώμης. Ἐδολοφονήθη τὸ 578 ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Ἄγκου· διεδέχθη αὐτὸν ὁ γαμβρός του Σέρβιος Τύλλιος χάρις εἰς τὴν Τανακίλαν.

Ταρκίνιος Β', ὁ Ὑ π ε ρ ή φ α ν ο ς· Ζ' καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἔγγονος τοῦ προηγουμένου, σύζυγος θυγατρός τινος τοῦ Σερουίου, γυναικὸς χαρακτῆρος πράου καὶ ἀειλοῦ, ἐφόνευσε ταύτην ἵνα νυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς τὴν ὑπερήφανον Τυλλίαν, ἥτις καὶ αὕτη ἐφόνευσεν ἐπὶ τούτῳ τὸν σύζυγόν της Ἀροῦν· φονεύσας δ' ἅμα καὶ τὸν Σέρβιον ἥρπασε τὸν θρόνον, 534 π. Χ. Ὑπῆρξε δὲ ἡ βασιλεία του ἀριστοκρατικὴ ἀντιθέτως πρὸς τὴν τοῦ Σερβίου, κατήργησε τοὺς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ νόμους, ἐπεβάρυνε διὰ φόρων τὰς κατωτέρας τάξεις, ἐξώρισε ἢ ἐνήργησε τὸν φόνον τῶν ἀντιτιθεμένων συγκλητικῶν, ἀπεφάσιζε μόνος περὶ εἰρήνης ἢ πολέμου καὶ ἐν γένει διῴκει τυραννικῶς, ὑπῆρξεν ὅμως ἱκανὸς πολεμιστὴς καὶ ἐπιδέξιος πολιτικός. Συνέζευξε τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ Ὀκταβίου Μαμιλίου τοῦ ἰσχυροτέρου τῶν λατίνων ἀρχηγῶν, ἥνωσε τὰς τατινικὰς πόλεις εἰς ὁμοσπονδίαν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς Ρώμης. Ἐπέρανε τὸ Καπιτώλιον καὶ ἐνέκλεισεν ἐν αὐτῷ τὰς Σιβυλλιακὰς βίβλους. Ἐπολιόρκει δὲ τὴν Ἀρδαίαν, ὅτε ἡ βάρβαρος τοῦ υἱοῦ του Σήξτου συμπεριφορὰ πρὸς τὴν Λουκρητίαν καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ Βρούτου ἐπήνεγκον τὴν κατάργησιν τῆς βασιλείας καὶ τὴν ἀντικατάστασίν της διὰ τῆς Δημοκρατίας (509)· ὁ Ταρκίνιος μεθ' ὅλης τότε τῆς οἰκογενείας τουἐξωρίσθη, καὶ διωργάνωσε μὲν τρεῖς ἐν Ρώμῃ συνωμοσίας ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ὥπλισε δ' εἶτα κατὰ τῆς Ρώμης τοὺς Βεΐους καὶ Ταρκινίους 508, τὸν Πορσέναν (508 καὶ 7), τοὺς Σαβίνους (505—499), τοὺς Λατίνους (493-6), τοὺς Οὐόλσκους (495), ἀλλὰ πάντοτε ἀνεπιτυχῶς. Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 83 ἐτῶν ἐν Κύμῃ Ταῦτα κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν παράδοσιν.

Ταρκίνιος (Σ ή ξ τ ο ς)· πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ταρκινίου Σουπέρβου, καταφυγὼν ὡς ἐξόριστος ὅπου ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς τὴν πόλιν τῶν Γαβίων, κατώρθωσε νὰ καταστῇ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς κατοίκους διὰ τῆς ἐλευθεριότητός του, ἀποκτήσας δὲ δύναμιν παρέδωκε τὴν πόλιν εἰς τὸν Ταρκίνιον, ὃν μάτην αὐτὸς ἐπειρᾶτο πρὶν νὰ κυριεύσῃ. Ὑπῆρξεν ὅμως ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας τοῦ θρόνου τοῦ πατρός του διὰ τὴν πρὸς τὴν ἐνάρετον Λουκρητίαν ὕβριν αὐτοῦ· Ἀκολουθήσας τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐξορίαν, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ρωμαίων καὶ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς λίμνης Ρηγίλλης τὸ 496 π. Χ.

Ταρκίνιος Κολλατῖνος· ὅρα Κ ο λ λ α τ ῖ ν ο ς **Ταρκίνιος**.

Ταρκίνιοι· παρὰ τὸ Κορνέτο (ἐν τῇ κεντρικῇ Ἰταλίᾳ, ἐπαρχ. Ρώμης), μία τῶν 12 Ἑτρουσκικῶν πόλεων παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μάρτα. Λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Τάρχωνος, ὅστις ὡδήγησεν ἀποίκους Λυδοὺς εἰς Ἰταλίαν, ἐν ταύτῃ δ' ἐγκατέστη καὶ ὁ φυγὰς Κορίνθιος Δημάρατος, ἐγεννήθη δὲ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ταρκίνιος ὁ πρεσβύτερος. Ἡ πόλις

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

αὕτη ὑπετάγη τῇ Ρώμῃ τὸ 283. Ἀνεῦρον ἐν τῇ νεκροπόλει τῶν Ταρκινίων σπουδαίας Ἑτρουσκικὰς ἀρχαιότητας.

Τάρμπ· ἡ ποτὲ Τ ά ρ μ π α, Τ ά ρ β ι α, καὶ Τ ά ρ β α ι, πρωτ. τοῦ γαλλικοῦ νομοῦ Ἄνω-Πυρηναῖα, ἐν γονίμῳ πεδιάδι ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ἀδούρ, 799 χλμ. ΝΔ τῶν Παρισίων. Κάτ: 26,000. Πρωτοδικ., λύκειον, γυμνάσιον θηλέων, διδασκαλεῖον κατώτερον, σχολὴ καὶ ἐργοστάσια πυροβολικοῦ, ἱπποτροφία, μεταλλουργεῖα, ὑφαντουργεῖα καὶ ἐριουργεῖα, χαρτοποιεῖα, ἀμαξοποιεῖα, δερματουργεῖα κλπ., μουσεῖον, ναύσταθμος. Ἱδρύθη πρὸ τοῦ Καίσαρος. Πατρὶς τοῦ Μπαρὲρ, τοῦ Βιεζὰκ καὶ τοῦ Θεοφίλου Γκωτιέ.

Ταρμπέ (Λ ο υ δ. Ἀ ρ δ ο υ έν)· ἐγεν. ἐν Σὰν, 1753—1806, δικηγόρος καὶ ἀνώτερος οἰκονομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἐπὶ Νέκκερ καὶ Καλώνι, εἶτα ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν 1791, διωργάνωσε τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀλλὰ παρητήθη τὸ 1792. Εἷς τῶν ἀδελφῶν του Κάρολος Τ. 1755—1804, μέλος τῆς Νομοθετικῆς καὶ τῆς Βουλῆς τῶν 500 ἦτο πολέμιος τῶν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν. Ἕτερός τις Ἀ ν δ ρ έ α ς Τ α ρ μ π έ δ ὲ Σ α μ π λ ό ν, 1762—1837, ἐξέδωκε «Πρακτικὸν Ἐγχειρίδιον τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν». Τρίτος δὲ, ὁ Ἰ ω ά ν ν η ς-Β ε ρ ά ρ δ ο ς Τ α ρ μ π έ δ ὲ Β ω κ λ α ί ρ, 1767—1842, διευθυντὴς τῆς σχολῆς τῶν Γεφυροποιῶν καὶ Πατρίκιος τῆς Γαλλίας, ἐξέδωκε «Λεξικὸν τῶν δημοσίων ἔργων» ἄξιον λόγου.

Ταρμπέλλοι· γαλατικὸς λαὸς ἐν τῇ Ν ο β ε μ π ο π ο υ λ α ν ί α πρὸς Ν τῶν Βοΐων, κατῴκει κατὰ μῆκος τοῦ Ἀτλαντικοῦ, εἶχε δὲ πρωτ. τὰ «Ταρβελικὰ ὕδατα» ἐν Δάξ.

Τάρν· Τ ά ρ ν ι ς, μέγας ποτ. τῆς Γαλλίας, πηγάζει ἐκ τοῦ διαμερ. Λοζὲρ ἐξ ὕψους 1550 μ. ἐκ τῆς Ν κλυτύος τῶν ὀρέων Λοζέρ, διέρχεται τοὺς νομοὺς Ἀβεϋρὸν καὶ Τάρν σχηματίζει τὸν καταρράκτην Σὼ δὲ Σαμπὸ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Γκαρόννν ἐκ τῆς δεξ. ὄχθης, Μῆκ: 375 χλμ. κατὰ τὰ 148 πλωτός. Δέχεται πολλοὺς παραποτάμους.

Τάρν· διαμέρ. ἢ νομὸς τῆς Γαλλίας πρὸς Β τοῦ νομοῦ Ὤμπ, ἐκτ. 5780 τετρ. χλμ. κατ. 355000 πρωτ. Ἄλμπ. Σχηματίζεται ἐκ τῶν τριῶν ἐπισκοπικῶν ποτὲ διοικήσεων τοῦ Λαγγεδὸκ, αἵτινες ἀπετέλουν τὴν χώραν τοῦ Ἀλμπιγγουά. Ἔχει ἔδαφος λίαν ἀνώμαλον πρὸς Β καὶ ἐν τῷ κέντρῳ λοφώδες καλυπτόμενον ὑπὸ ἀμπελώνων καὶ ὀπωροφόρων δένδρων, πρὸς Ν καὶ πρὸς Α ὑπὸ ἀγόνων ἢ δασωδῶν ὀρέων καὶ πρὸς Δ ὑπὸ εὐφόρων πεδιάδων. Τὰ ὄρη αὐτοῦ ὑπάγονται εἰς τὸ σύστημα τῶν Σεβεννῶν, καλοῦνται δὲ ὄρη τοῦ Λακὼν, Σιδόμπρ καὶ Μαῦρον ὄρος, ἡ ὑψηλ. κορυφὴ αὐτῶν ἔχει ὕψ. 1266 μ.. Παράγει σῖτον, ἀραβόσιτον, σίκαλιν, βρώμην, οἴνους, ἀγριοκράμβας, κάνναβιν, ὄσπρια, τριφύλιον κλπ. κλπ. 7500 τετρ. χλμ. δασῶν, τρέφει 90000 βόας, 500000 πρόβατα, τυρὸς Ροκφόρ, διάφορα μεταλλεῖα καὶ μεταλλικὰ ὕδατα. Μεγάλα ἐριουργεῖα καὶ ὑφαντήρια, βυρσοδεψεῖα, μεταλλουργικὰ καταστήματα, σαπωνωποιεῖα, κεραμουργεῖα, βαφεῖα, φαβεντιανὰ ἀγ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γεῖα κλπ. Διαιρεῖται εἰς 4 ἐπαρχίας (Ἄλμπι, Κάστρ, Γκαλλιάκ, Λαβώρ), 36 δήμους καὶ 320 κοινότητας. 16ον σῶμα στρατοῦ.

Τάρν-ἐ-Γκαρόν· διαμερ. ἡ νομὸς τῆς Γαλλίας πρὸς Ν τοῦ νομοῦ Λιό, 3730 τετρ. χλμ. ἐκτ. 215000 κατ. πρωτ. Μοντωμπάν· ἐσχηματίσθη τὸ 1808 ἐκ τμημάτων ληφθέντων ἐκ τῶν πέριξ νομῶν, ἄνευ ἰδιαιτέρου χαρακτηρισμοῦ, διαιρεῖται εἰς Ἀν. καὶ Δυτ. διὰ τῶν ποτ. Γκαρόνν, Τάρν καὶ Ἀβεϋρόν, ἀποτελεῖται δὲ ἐκ συστάδος ὀροπεδίων, ὧν τὸ μέγιστον ὕψος εἶνε 498 μ. Παράγει οἴνους, δημητριακά, γεώμηλα, γογγύλια, πέπωνας, κάρυα, ἀγριοκράμβας, ὕδνα, κάστανα, λῖνον, κάνναβιν κλπ. Ἔχει ὀλίγα δάση, καλὰς νομάς, τρέφει ἡμιόνους, χοίρους, βόας, ὄρνιθας, μελίσσας, μεταξοσκώληκας κλπ. Μεταξουργία, ἐριουργία, βαμβακουργία, χαρτοποιΐα, βαφική, κεραμουργία. Ἐμπόριον σταφιλῶν, οἴνου, φωσφόρου λιθογραφ. πλακῶν κλπ. κλπ. Διαιρεῖται εἰς τρεῖς ἐπαρχίας (Μοντωμπάν, Καστὲλ-Σαρασσέν, Μουασσάκ), 24 δήμους, 194 κοινότητας. 17ον στρατ. σῶμα.

Τάρνοβ· π. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας (ἐν Γαλικίᾳ), πρωτ. ἐπαρχ. 240 χλμ. Δ τῆς Λεμπέργ κατ. 27000. Ρυμνάσιον, ἐπισκοπή.

Ταρνόπολ· π. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας (ἐν Γαλικίᾳ), πρωτ. διοικητικῆς περιφερείας, ἐπὶ τοῦ Σερέτ, 140 χλμ. ΝΑ τῆς Λεμπέργ, κατ. 29000 ὧν οἱ 7 Ἰουδαῖοι. Μέγα ἐμπόριον. ἡ ὁμων. διοικ. περιφέρεια πρὸς Δ τῆς Ρωσίας ἔχει 220000 κατ.

Τάρο· ὁ ποτὲ Τ ά ρ ο (υ) ς· ποτ. τῆς Β Ἰταλίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πάρμας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Πέννα (ἐν Γενούῃ) καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Πάδον ἐκ τῆς δεξ. ὄχθης, μῆκ. 125 χλμ.

Ταρουδάν· π. τοῦ Μαρόκου, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Σοῦς, ἐν εὐφόρῳ πεδιάδι, 200 χλμ. ΝΔ τῆς π. Μαρόκου, κατ. 22000. Δέρματα, ὑφάσματα, βαφεῖα, καὶ ἰδία χαλκουργεῖα.

Τάρπα (Σ π.-Μ έ τ ι ο ς)· κριτικὸς οὗ αἱ κρίσεις ἐθεωροῦντο αὐθεντικαὶ ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου. Κατὰ τὰ μεγάλα θεάματα τοῦ 62 π. Χ. ἦτο δραματικὸς κριτὴς καὶ εἷς ἐκ τῶν πέντε εἰς οὓς ἦν ἀνατεθειμένη ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπὶ σκηνῆς ἀναβιβαζομένων ἔργων.

Ταρπῆϊα ἄκρα ἢ Πέτρα· κρημνὸς ἐν Ρώμῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπὶ Ρωμύλου τὸ 741 π. Χ. κατεκρημνίσθησαν ὁ Ταρπήϊος καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ταρπηΐα, διότι ἐπρόδωκαν τὸν Καπιτώλιον εἰς τοὺς Σαβίνους.

Ταρπηΐα· θυγάτηρ τοῦ Σπ. Ταρπηΐου, διοικητοῦ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ρώμης ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρωμύλου. Δελεασθεῖσα ὑπὸ τῶν Σαβίνων συνεφώνησε νὰ ἀνοίξῃ αὐτοῖς τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἐὰν τῇ ὑπέσχοντο νὰ τῇ δώσωσιν ὅ,τι ἔφερον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ἐννοοῦσα τὰ χρυσᾶ αὐτῶν ψέλια. Ὁ βασιλεὺς τῶν Σαβίνων Τάτιος παρεδέχθη, ἀλλ' εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν οἱ Σαβῖνοι ἔρριψαν ἐπ' αὐτῆς οὐ μόνον τὰ ψέλια αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀσπίδας των, ἃς ἔφερον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ὑφ' ὧν καὶ ἐφονεύθη. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ὠνο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

μάσθη βράχος τις Ταρπηΐα πέτρα, (βλ.λ.), ἀφ' οὗ ἔκτοτε ἐκρήμνιζον τοὺς ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας ἐν Ρώμῃ.

Ταραγγόν· Ταράκο, ὀχυρὰ πόλις τῆς Ἱσπανίας (ἐν Καταλωνίᾳ), πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. ἐπὶ τῆς Μεσογείου, 76 χλμ. ΝΔ τῆς Βαρκελώνης. Κάτ: 25,500. Ἔχει βιομηχανίαν τινὰ καὶ καλὸν ἐμπόριον. Ἐπὶ Ρωμαίων ἦν πρωτ. τῆς Ταρρακωνικῆς καὶπάσης τῆς ἐνδοτέρω Ἱσπανίας. Ἡ ὁμων. ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ. 6,348 τετρ. χλμ. καὶ 345,000 κατ. Μεγάλη ἐξαγωγὴ οἴνων καὶ πνευματωδῶν ποτῶν.

Ταρρακό· νῦν Ταραγγόνε, ἀρχ. π. καὶ λ. τῆς Ἱσπανίας. πρωτ. τῆς Ταρρακωνικῆς, ἐπὶ τῆς Μεσογείου, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Μασσαλιωτῶν. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ κατέστησε ταύτην ρωμ. ἀποικίαν. Οἱ Βισιγόθοι κατέστρεψαν αὐτὴν σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου.

Ταρρακωνική· ἡ λατινικὴ Ταρρακονένσις (ἐννοεῖται: ἐπαρχία). ἡ βορειοτέρα τῶν τριῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς ἀρχαίας Ἱσπανίας, εἰς ἃς διῃρέθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. Εἶχε πρωτ. τὴν Ταρράκο.

Ταρσινά· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων, 3 1/2 ὥρ. ἀπὸ Κορίνθου. Κάτ: 162.

Ταρσός· πόλ. ἀρχ. καὶ ὑπέρπλουτος πρωτεύουσα τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλου.

Ταρσὸς (Ἄνω καὶ Κάτω)· χ. τοῦ δήμου Φενεοῦ τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Γκοῦρα. Κάτ: 135 (ὁ Ἄνω), 283 (ὁ Κάτω)=418.

Ταρτά· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλ. νομῷ Λάνδ, κατ. 3150. Ἀρχ. πρωτ. τῶν Ταρουζάτων.

Ταρτάλια· (Νικόλ.)· μαθηματικὸς, ἐγεν. περὶ τὸ 1500 ἐν Βρεσκίᾳ τῆς Ἰταλίας. ἀπέθ. τὸ 1557 ἐν Ἐνετίᾳ, ἐξαετὴς μείνας ὀρφανὸς καὶ ἄπορος κατώρθωσε διὰ τῆς ἐργασίας του νὰ ὑπερνικήσῃ πάσας τὰς δυσκολίας καὶ ἀποκατασταθῇ. Ἐδίδαξε τὰ μαθηματικὰ ἐν Βερόᾳ, Βικεντίᾳ καὶ Βρεσκίᾳ, ἐπενόησε νέας μεθόδους ἐξισώσεων τοῦ 3ου βαθμοῦ, ἃς ὡκειοποιήθη ὁ Καρδάν, ὑπῆρξε δὲ εἷς ἐκ τῶν πρώτων ἐφαρμοσάντων τὰ μαθηματικὰ ἐν τῇ πολεμικῇ τέχνῃ. Συνέγραψεν ἔργα τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ.

Τάρταρος τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ μυθ. Ἅδου ἀπέχον ἀπὸ τῆς γῆς τοσοῦτον ὅσον αὕτη ἀπέχει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ κατεκρημνίσθησαν οἱ Ἑκατόγχειρες, οἱ Κύκλωπες καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Τιτᾶνες, καὶ ἐκεῖ εἰς αἰωνίας βασάνους καταδικάζονται οἱ ἄδικοι καὶ κακοῦργοι. Προσωποποιούμενος δὲ ὁ Τάρταρος ὡς καταχθόνιος ἀρχικὴ θεότης, ἦν ὁ ἐκ τῆς Γῆς πατὴρ τοῦ Τυφῶνος.

Ταρταρέ· ἀρχ. ἡφαίστειον ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Πουϋ-δὲ-Δόμ, ὕψ. 962 μ.

Ταρταρία· ἢ μᾶλλον Τατα ρία, ὠνομάσθη οὕτω ἐκ τῶν πρώτων αὐτῆς κατοίκων Ταρτάρων ἢ Τατάρων, εἶνε δὲ γενικὸν ὄνομα δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι ὠνόμαζον πᾶσαν τὴν Κεντρώαν Ἀσίαν περιλαμβάνουσαν πλὴν τοῦ Σινικοῦ Τουρκεστάν, τὸ ρωσ. Τουρκεστάν, ὅπερ εἶνε ἡ ἀληθὴς Ταρταρία, τὴν Μογγολίαν, τὴν Μανδσχουρίαν, τὴν Τζουγγαρίαν κλπ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἐπεξετείνετο δὲ καὶ ἐν Εὐρώπῃ εἰς τὴν Κριμαίαν καὶ τινας γείτονας χώρας (Καυκασίαν, Δαγγεστὰν κλπ)· ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου κειμένας καὶ ἀποτελούσας τὴν μικρὰν Ταρταρίαν Τὴν δὲ ἐν Ἀσίᾳ διήρουν εἰς Σινικὴν Ταρταρίαν πρὸς Α. καὶ Ἀνεξάρτητον (τὸ Τουρκεστάν) πρὸς Δ. Διηροῦνται δὲ οἱ Ἀσιᾶται Τάρταροι εἰς Καλμούκους, Μογγόλους, Τέκκους, Λογγατους, Οὐζμπέκας, Τονγουσκας κλπ. Ἀρχαιότερα ὑπῆρξαν τὸ Ταρταρικὸν Χανᾶτον τοῦ Ἀστραχὰν καὶ τὸ ταρτ. Χανᾶτον τοῦ Κοζάν. Πάντα δὲ τὰ κράτη ταῦτα, ὡς καὶ ἡ Μικρὰ Ταρταρία ἢ Χανᾶτον τῆς Κριμαίας, ἦσαν λείψανα τῆς ἀρχαίας Αὐτοκρατορίας τοῦ Κάπτσιακ ἢ Χρυσοῦ Τάγματος.

Ταρταρικὸς (πορθμός)· στενὸν θαλάσσης χωρίζον τὴν νῆσον Σαχαλίνην ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. ἔχει 400 χλμ. μ. καὶ 120 μεῖζον πλάτος.

Τάρταροι· ἢ μᾶλλον Τάταροι, λαὸς ἰθαγενὴς τοῦ Τουρκεστάν, κατῴκει μεταξὺ Ἀλταΐων καὶ τῆς λίμνης Βαϊκάλ, μετέδωκε δὲ τὸ ὄνομά του εἰς πᾶσαν τὴν Κεντρώαν Ἀσίαν, Κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα ὑπετάγησαν ὑπὸ τοῦ Ζεγγὶς-Χάν, βασιλέως τῶν Μογγόλων, ὅστις συνεσωμάτωσεν αὐτοὺς ἐν τῷ στρατῷ του, τῇ βοηθείᾳ δ' αὐτῶν ἵδρυσεν εὐρεῖαν αὐτοκρατορίαν Ταταρικήν. Βραδύτερον καὶ αὐτοὺς τοὺς Μογγόλους ἐκάλουν Ταρτάρους, ἐπεξέτεινον δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ ἄλλων γειτόνων λαῶν ὅλως ἀτόπως.

Ταρτερόν (ὁ Π.-Ἰ.)· Ἰησουίτης ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1644—1720, μετέφρασεν εἰς τὴν γαλ. τὸν Ὁράτιον, Ἰουβενάλιον καὶ Πέρσιον.

Ταρτέσσ· ἡ ποτὲ Ταρτέσσους, ἀρχ.π. τῆς Βετικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βέτιος, ἀποικία φοινικική· ἐντεῦθεν συνέλεγον οἱ Φοίνικες τὸν χρυσόν, ὃν ἔφερον εἰς τὴν Ἀνατολήν. Πιθανῶς εἶνε αἱ ἀρχαῖαι Γάδαι ἢ Καρτεία, ἢ ἡ Θαρσὶς τῆς Βίβλου.

Ταρτίνι (Ἰωσήφ)· βιολινιστὴς καὶ συνθέτης, ἐγεν. ἐν Πιράνῳ τῆς Ἰστρίας, 1692 — 1770, ἐγκατέλιπε τὴν θεολογίαν καὶ τὰ νομικὰ χάριν τῆ μουσικῆς, ἐνυμφεύθη δὲ λάθρα ἐν Παδούῃ κόρην ἐπιφανοῦς οἰκογενείας καὶ ἐδραπέτευσεν ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν συγγενῶν της, εὗρε δὲ ἄσυλον ἔν τινι μονῇ τοῦ Ἀσσίζ. Τὰς πρώτας τῆς φήμης του βάσεις ἔθηκεν ἐν Ἐνετίᾳ, εἶτα ἐγένετο διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἐν Παδούῃ. Θαυμάζεται ἐκ τῶν ἔργων του «Ἡ μελῳδία τοῦ Διαβόλου». Ἔγραψε καὶ «Ἐγχειρίδιον Μουσικῆς».

Ταση̣ρώ (Ἰ. - Ἀντώνιος)· συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Τούρ τῆς Γαλλίας, 1801—1874, ἔγραψεν εἰς διάφορα δημοσιογρ. φύλλα, «Μελέτας ἐπὶ τοῦ Κορνηλίου καὶ Μολιέρου» κλπ.

Ταση̣κένδη· πρωτ. τοῦ Ρωσικοῦ Τουρκιστάν. Κάτ. Σάρται καὶ Ἑβραῖοι, οἵτινες διαχειρίζονται τὸ ἐμπόριον καὶ Ρῶσοι ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοί. Κλῖμα θερμόν, διαρκὲς θέρος. Ποτὲ πρωτ. ὁμων. κράτους, νῦν δὲ ἡ μεγαλειτέρα π. τῆς Ἀραλο-κασπιαννῆς χώρας (κατέχει ἐκτα-

ΑΠΟΨΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σιν ὅσην οἱ Παρίσιοι), οἰκίαι χθαλαμαί, ἡ Ρωσ. συνοικία ἔχει ὁδοὺς εὐρείας καὶ δενδροφυτους. Κάτ: 130,000. Ἡλώθη ὑπὸ τοῦ Τσερνάγεφ τὸ 1865.

Τασμὰν (Ἄ β ε λ-Τ τ ζ ά ν σ ε ν), θαλασσοπόρος ὁλλανδός, ὁ πρῶτος τῶν μεγάλων ἐξερευνητῶν τῆς Ὠκεανίας, ἐγεν. ἐν Χόορν 1600;—1646, ὑπὸ τοῦ θείου του Βὰν-Διέμεν, διοικητοῦ τῶν Ὁλλανδ. Ἰνδιῶν, ἐσταλη εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ἀνεγνώρισε τὰ Δ καὶ Ν παράλια τῆς Αὐστραλίας, ἀνεκάλυψε τὴν νῆσον Γ ῆ ν τ ο ῦ Β ὰ ν-Δ ι έ μ ε ν, βραδύτερον μετονομασθεῖσαν Τ α σ μ α ν ί α ν, ἐξηρεύνησε τὸν κόλπον τῆς Καρπενταρίας, εἶδε τὴν Νέαν-Ζηλανδίαν, Φίλων καὶ τὰ Ἀρχιπελάγη καὶ Φίδζι. Τὸ 1664 ἐπεχείρησε δεύτερον πλοῦνοῦ ἡ ἔκθεσις δὲν σώζεται.

Τασμανία· ὄν. δοθὲν βραδύτερον εἰς τὴν Γ ῆ ν τ ο ῦ Β ὰν-Δ ι έ μ ε ν. (ὄρα προηγ. λ.). Μεγίστη ἀγγλ. νῆσος εἰς τὰ ΝΑ τῆς Αὐστραλίας, 67, 894 τετρ. χλμ. Κάτ: 115,000. Τῆς Αὐστραλ. τὴν χωρίζει ὁ πορθμ. Μπάσ. Χρυσωρυχεῖα, πρόβατα, ξυλεῖα. Πρωτ: Χ ό β α ρ τ ά ο υ ν (25, 000 κ.)· Οἱ ἐντόπιοι ἐξωλοθρεύθησαν ἐντελῶς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων καὶ τοῦ ἀλκοολισμοῦ.

Τασσαὶρ (Ν ι κ ό λ α ο ς)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1800—74, ἐκαλλιτέχνησε διὰ τὸ μουσεῖον τῶν Βερσαλλιῶν «Τὴν κηδείαν τοῦ Δαγοβέρ» κλπ.

Τασσέλ (Ρ ι χ ά ρ δ ο ς)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Λάνγγρ 1580;—1660, μετέβη ἐπαιτῶν εἰς Ἰταλίαν, ἔνθα ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Γ'κίδ. Τὰ ἔργα του, ἀξιοσημείωτα διὰ τὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν χάριν τῆς συνθέσεως, εὕρηνται ἐν τοῖς μουσείοις τῆς Τρουάγ!, Διζον κλπ.

Τασσέν· (ὁ πάτερ Ρ ε ν έ-Η ρ ό σ π ε ρ), βενεδικτῖνος, ἐγεν. ἐν Λουλαὶ τοῦ Γαλλ. νομ. Σάρθ, 1697-1777, συνέταξε μετὰ τοῦ Δ. Τουσταὶν τὴν «Νέαν διπλωματικὴν σύνοψιν», συμπλήρωμα τῆς τοῦ Μαμπιλλιόν, καὶ ἐδημοσίευσε τὴν «Φιλολογ. ἱστορίαν τοῦ συλλόγου τοῦ Σαὶν-Μώρ.

Τάσσι· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ τοῦ δουκάτου τῆς Πλακεντίας. Ἡ ἀπειρία του εἰς τὴν διοίκητιν τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολεως τὸ 1821 ἐγένετο ἀφορμὴ ὥστε νὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Μάξ-Ράϋβαντ.

Τασσίλο ἢ **Τασιλλιών**· δούξ τῆς Βαυαρίας (748—88), ὁ ἔσχατος τῶν Ἀγιλολφίγγων, εἶχε νυμφευθῇ τὴν Λουϊτπέργην, μίαν τῶν θυγατέρων τοῦ Δηδιέ, βασιλέως τῶν Λομβαρδῶν, ὃν ἐκθρονισθέντα ὑπὸ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ἠθέλησε νὰ ἐκδικήσῃ καὶ συνεμάχησεν ἐπὶ τούτῳ μετὰ τῶν Σαξόνιων, Ἀβάρων καὶ Σαρακηνῶν τῆς Ἱσπανίας, τῶν δουκῶν τῆς μεσημβρ. Ἀνδαλουσίας καὶ τοῦ Ἀδαλυγίζ, υἱοῦ τοῦ Διδιέ, ἀλλ' ἠττήθη καὶ συλληφθεὶς τὸ 788 ἐδικάσθη ὡς παραβιάσας τὸν ὅρκον αὐτοῦ καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀλλ' ὁ Κάρολος ἠλάττωσε τὴν ποινήν του εἰς ἰσόβιον εἱρκτὴν ἐν τῇ μονῇ τῆς Ζουμιέζ, ἔνθα καὶ ἀπέθανε τὸ 794.

Τασσόνι (Ἀ λ έ ξ.), ἰταλὸς ποιητής, ἐγεν. ἐν Μοδένᾳ, 1565—1635, γραμματεὺς τοῦ καρδιναλίου Ἀσκ. Κολόννα, εἶτα δὲ τοῦ δουκὸς τῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σαβοΐας καὶ τέλος σύμβουλος τοῦ Δουκὸς τῆς Μοδένης Φραγκίσκου Α'. Τὸ κυριώτερον ἔργον του εἶνε τὸ ἡρωϊκὸ κωμικὸν ποίημα «Ἡ ἁρπαγεὶς κάδος», δηκτικὴ σάτυρα τῆς συγχρόνου του ἐποχῆς, «Διάφορα ποιήματα» κλπ.

Τάσσος (Β ε ρ ν ά ρ δ ο ς)· ἰταλιστὶ Μπερνάρδο-Τάσσο, πατὴρ τοῦ περιωνύμου Τορκουάτου Τάσσου, ἐγεν. ἐν Βεργάμῳ ἐξ ἀρχαίου εὐγενοῦς οἴκου, 1493-1569, ὑπῆρξε γραμματεὺς τοῦ δουκὸς τῆς Μαντούης. Συνέθηκεν ἕως 100 ἀσματα τὸν «Ἄμαδιν τῆς Γαλατίας», ὡσαύτως τὸν «Φλωριδάν». Δὲν στερεῖται φαντασίας οὐδὲ ποιητικῆς ἰδιοφυΐας, ἀλλ' ἐπεσκιάσθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του.

Τάσσος (Τ ο ρ κ ο υ ά τ ο ς Τ ά σ σ ο ς, ἐπονομαζόμενος ὁ Τ.)· ἰταλὸς ποιητής, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. τὸ 1544 ἐν Σορέντῳ. Ἐγκαταλιπὼν τὴν σπουδὴν τῶν νομικῶν, ἐπεδόθη εἰς τὴν ποίησιν, 18ετὴς δὲ συνέθηκεν ἱπποτικὸν ποίημα, τὸν «Ρινάλδον», ἐμπνευσθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀριόστου καὶ ὅπερ ἔκτοτε προσείλκυσε τὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτοῦ, εἶτα τὸ ἀπαραμίλλον ποιμενικὸν ποίημα αὐτοῦ «Ἀμίντα», τὸ κύριον δὲ ἔργον αὐτοῦ εἶνε «Ἡ ἀπελευθερωθεῖσα Ἱερουσαλὴμ» μεγάλη ἐποποιΐα, βάσιν ἔχουσα τὰς σταυροφορίας, ἥτις κατ' ἀρχὰς δὲν ἐκρίθη ἀναλόγως τῆς ἀξίας αὐτῆς. Ἐρωτευθεὶς τὴν ὡραίαν Ἐλεονώραν, ἀδελφὴν τοῦ δουκὸς τῆς Φερράρας, κατελήφθη ὑπὸ μελαγχολίας ἥτις ἐτάραξε τὸ λογικόν του, αἴφνης δ' ἐγκατέλιπε τὴν αὐλὴν τῆς Φερράρας ἀσκόπως καὶ ἄνευ πόρων (1577) καὶ μετέβη εἰς Νεάπολιν, Μάντουαν, Οὐρβῖνο καὶ Τουρῖνον, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὑρίσκων τὴν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματός του ἐπανέκαμψεν εἰς Φερράραν, ἔνθα ὁ ὠργισμένος κατ' αὐτοῦ δοὺξ τὸν ἐφυλάκισεν, ἀπελύθη δὲ μόλις τὸ 1786 μετὰ ἑπταετῆ φυλάκισιν τῇ ἐπεμβάσει πολλῶν ἡγεμόνων τῆς Ἰταλίας καὶ αὐτοῦ τοῦ Πάπα. Παρέμεινε δὲ τότε ἐν Μαντούῃ, Νεαπόλει καὶ Ρώμῃ, περιζήτητος μὲν ἔτι ὑπὸ τῶν μεγάλων καὶ τῶν ἡγεμόνων, ἀλλὰ παλαίων κατὰ τῆς πενίας καὶ ὑποκείμενος εἰς προσβολὰς παραφροσύνης. Παρ' ὅλας δὲ τὰς ἀδίκους κρίσεις τῶν φθονούντων αὐτὸν καὶ μάλιστα τῶν ἀκαδημαϊκῶν τῆς Κρούσκας, ἐξετιμήθη τέλος ἡ μεγαλοφυΐα του, εἶχε δὲ κληθῇ εἰς Ρώμην ὑπὸ Κλήμεντος Η', ἵνα λάβῃ τὸν ἐκ δάφνης στέφανον ἐν τῷ Καπιτωλίῳ, ἀλλ' ἀπέθανεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ πρὸ τῆς τελετῆς, τὸ 1595. Εἶχε συνθέσει προσέτι «τὴν ἀλωθεῖσαν Ἱερουσαλήμ», ποίημα κατώτερον, συντεθὲν καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν ἦτο ἐν πλήρει κατοχῇ τῆς διανοητικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ὡσαύτως τραγῳδίαν τινὰ «Τορρισμόνδο» καὶ κωμῳδίαν «αἱ πονηρίαι τοῦ ἔρωτος», καὶ ὡς «διαφόρους ποιήσεις».

Τασσοῦ· θέσις τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Μονεμβασίας.

Τατάραλη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Πηνειῶν τῆς Ἠλείας, 2 ὥρ. ἀπὸ Δελήμπαλη. Κάτ: 196.

Τατάρ(ι)· χ. τοῦ δήμου Εὐϋδρίου τῆς Λαρίσης, 1 ὥρ. ἀπὸ Μέγα-Κουσγουνάρι. Μονὴ ὀθωμανική. Κάτ: 226.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Τατάρνα· χ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας, 3 ὥρ. 10' ἀπὸ Κεράσοβο. Κάτ. 471.

Τατάρνας-Μονή· 1)4 ὥρ. ἔξω τοῦ χ. Τατάρνα τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας, «Γεννέθλια τῆς Θεοτόκου». Κάτ: 22.

Τάτε (Ν α ο ύ μ)· ποιητὴς καὶ μεταφραστής, ἐγεν. ἐν Δουβλίνῳ· 1652-1715, συνέθηκε ποιήματα, τραγῳδίας οἵαι «ὁ Βροῦτος τῆς Ἄλβας», «ὁ πιστὸς στρατηγός», «Ριχάρδος ὁ Β'» καὶ «νέαν ἐξήγησιν τῶν Ψαλμῶν» ἔμμετρον κλπ.

Τατιανός· πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἐγεν. περὶ τὸ 130 ἐν Συρίᾳ, ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμὸν καὶ συγκατηριθμήθη μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ ἁγίου Λὐγουστίνου, ἔγραψε δὲ «Ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας», ἵνα προσελκύσῃ αὐτοὺς εἰς τὸν χριστιανισμόν, ἀλλὰ περιέπεσεν (172) εἰς τὴν πλάνην τῆς αἱρέσως τῶν Γ ν ω σ τ ι κ ῶ ν καὶ ἐθεωρήθη ὡς αἱρεσιάρχης, ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Ἐ γ κ ρ α τ ῶ ν, τῶν ἀπαγορευόντων τὸν οἶνον καὶ τὸν γάμον.—Ἕτερός τις Τ α τ ι α ν ὸ ς ἐκ Μεσοποταμίας, ἀκμάσας τὸν Ε' αἰῶνα, εἶνε ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἁρμονίας τῶν Εὐαγγελίων» εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἧς σώζεται μετάφρασίς τις λατινικὴ ἐν τῇ «βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων».

Τάτιζα· θέσις τοῦ δήμου Θίσβης τῆς Βοιωτίας, 1 3)4 ὥρ. ἀπὸ Δομβραίνας.

Τάτιος (Τ.)· βασιλεὺς τῶν Κουρίων, παρὰ Σαβίνοις· ἔλαβε τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Ρωμύλου μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῶν Σαβινίδων παρθένων, τὸ 745, εἰσῆλθε δ' εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ρώμης διὰ προδοσίας τῆς Ταρπηΐας, θὰ ἐνίκα δὲ τοὺς Ρωμαίους, ἐὰν μὴ αἱ Σαβινίδες παρενέβαινον Συνεβασίλευσεν εἶτα μετὰ τοῦ Ρωμύλου τῶν ἡνωμένων λαῶν τῶν Ρ ω μ α ί ω ν καὶ Κ υ ρ ι τ ῶ ν. Μετὰ πενταετίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Λαυρεντίας, ἐθεωρήθη δὲ ὅτι καὶ ὁ Ρωμύλος ἐνείχετο εἰς τὸν θάνατόν του.

Τατίσιτσεφ (Β α σ ί λ ε ι ο ς Ν ι κ η τ ή ς)· Ρῶσος ἱστορικός, 1686—1750, συνέγραψε «Ρωσικὴν ἱστορίαν» μὴ περατωθεῖσαν, «Λεξικὸν Ρωσικόν, Ἱστορικόν, Γεωγραφικὸν κλπ» «Ἄτλαντα τῆς Σιβηρίας», «Διαθήκην» κ. ἄ.

Ταϋόϊ· θαυμαστὴς βλαστήσεως βασιλικὴ ἔπαυλις μετ' ἀπεράντων φυτειῶν ἐφ' ὑψηλοῦ, περὶ τὴν θέσι τῆς ἀρχ. Δ ε κ ε λ ε ί α ς, 2 ὥρ. 10' ἀπὸ Μενίδι τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς. Τηλεγραφεῖον. Κάτ. 274.

Τάτρα ἢ **Τάτρι**· γρανιτοπαγὴς συστὰς τῶν Καρπαθίων ὀρέων μεταξὺ οὐγγαρίας καὶ Γαλικίας, μηκ. 75χλμ. καὶ πλ. 25—30, ὑψηλ. κορυφαὶ Βιζόκα 2,550 μ. Λόμνιτς 2,630 μ. καὶ Γερλάχ 2,660. Μία τῶν γραφικωτέρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης.

Τάτσι· χ. τοῦ δήμου Ἀλέας τῆς Ἀργολίδος, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Μπουγιάτι. Κάτ: 292.

Τάττα ἢ **Ταττάχ**· π. τῶν Ἰνδιῶν παρὰ τὴν Βομβάην, 80 χλμ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἀπὸ τῆς Χαϊδεραβάδης, κάτ. 16,000· ποτὲ ἐμπορική, ἱδρύθη τὸ 1485.

Τάττα· μεγάλη ἁλμυρὰ λίμνη τῆς Λυκαονίας, μεσημβρινῶς τῆς ἀ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σιατικῆς Γαλατίας, ἀποκρυσταλλοῦσα πάντα τἀ εἰς αὐτὴν βυθιζόμενα, κατὰ τὸν μῦθον. Σήμερον καλεῖται τουρκιστὶ Τ ο υ ζ - Τ σ ι ο λ λ ι ο ῦ.

Ταϋγέτη· κορ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πλειάδων, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Λακεδαίμονος.

Ταϋγετος· μέγα ὄρος τῆς Λακωνίας, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας καὶ καταλῆγον εἰς τὸ Ταίναρον. Ἡ ὑψίστη αὐτοῦ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Ταλετὸν ἔνθα διῃτῶντο διάφορα θηρία. Τὸ κοινὸν σημερινόν του ὄνομα εἶνε Π ε ν τ ε δ ά κ τ υ λ ο ν, ἄτε παρουσιάζοντος 5 κορυφὰς (δ α κ τ ύ λ ο υ ς), ὑψίστη δὲ κορυφὴ ὁ Ἅγιος Ἠλίας ἐφ' ἧς ναΐσκος (ὕψ. 2,410 μ.). Εἶνε σχεδὸν πάντοτε χιονοσκεπής, ἀποτελεῖ δὲ μακρὰν 95 χλμ. ὀρεογραμμὴν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς πεδιάδος τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ καταλήγουσαν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ταίναρον. Τὸ Ν ἥμισυ ἀποτελεῖ τὴν πετρώδη καὶ ἀπρόσβατον Μ α ν ῆ ν ἐνῷ τὸ Β εἶνε εὐβατώτερον καὶ πολύδενδρον. Εἰς τὰ Ν παρουσιάζει κορυφὰς ὕψους 1,400 μ. εἰς δὲ τὰ Β αἴρεται μέχρις ὕψους 1,600 μ.

Ταϋέφ· περιτετειχισμένη π. τῆς Ἀραβίας ἐν Χεδζάχ, 110 χλμ. ΝΑ τῆς Μέκκας· ἔχει τάφον τοῦ Ἀββαλὰχ-ἴμπν-Ἀμπάρ, γραμματέως τοῦ Μωάμεθ εἰς ὃν συρρέουσιν οἱ πιστοὶ πρὸς προκύνησιν.

Ταυλάντιοι· λαὸς τῆς Ἰλλυρίας, κατοικῶν πεοὶ τὴν Ἐπίδαμνον. Οἱ Ταυλάντιοι, ὡς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, κατεσκεύαζον ἐκ μέλιτος τὸ οἰνόμελι.

Ταῦλας· ἀρχ. βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Ταυλάντιοι.

Τάϋλορ· (Τ ζ ώ ν), ἐπιλεγόμενος Ο ὐ ῶ τ ε ρ - Ρ ό ε τ, 1580 – 1654, υἱὸς πτωχοῦ τινος ἐξ Ὑορκσάϊρ, ἤτο πορθμεὺς ἐν τῷ Ταμέσει, εἶτα δὲ κάπηλος, ἀφοῦ ἐπὶ Ἐλισάβετ ὑπηρέτησεν εἰς δεκαὲξ ἐκστρατείας. Ἔγραψεν 63 βιβλιάρια εὐφυέστατα καὶ ἀστειότατα ἅπερ ἐδώρει εἰς τοὺς πελάτας του λαμβάνων ἀντ' αὐτῶν δῶρα. Ἐν αὐτοῖς περιέγραφε τὰς περιπετείας αὐτοῦ, τοιαῦτα ἦσαν, τὸ «Ταξείδιον εἰς Γερμανίαν», «εἰς Ἐδιμβοῦργον ὁδοιπορία», «Ἀπένταρος Ποσκυνητὴς» «Ταξείδιον ἐπὶ τοῦ Ταμέσιως ἐπὶ σκάφους ἐκ φαιοῦ χάρτου» κλπ.

Τάϋλορ· (Ἱ ε ρ ε μ ί α ς), θεολόγος καὶ ἱεροκῆρυξ ἀγγλικανός, ἐγεν. ἐν Καϊμπριτς, 1613—67, τὸ 1642, ἐγένετο πνευματικὸς Καρόλου τοῦ Α' ἐμόναδε δὲ ἀπὸ τοῦθανάτουτούτου μέχρι τῆς παλινορθώσεως τῶν Στϋοαρτ, ὑπὸ Καρόλου Β', ἐγένετο ἐπίσκοπος Δόουν καὶ Κόνορ καὶ ἰδιαίτερος σύμβουλος τῆς Ἰρλανδίας. Ἔγραψε «Βίον τοῦ Χριστοῦ ἢ Μέγα Ὑπόδειγμα», τὸν «Ἅγιον Θάνατον». Ἐκκλησιαστικοθρησκευτικά. Διὰ τὸν πλοῦτον τῆς φαντασίας ὠνομάσθη ὁ Σαίξπηρ καὶ ὁ Σπένσερ τῆς θεολογίας.

Τάϋλορ (Ἰω. Β ρ ο ύ κ)· μαθηματικὸς Ἄγγλος, μέλος τῆς βασιλ. ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου. Ἐγεν. ἐν Ἔδμοντον τοῦ Μίδδλεσεξ, 1685-1731, ἐπινοητὴς τοῦ φερωνύμου θεωρήματος, συνέγραψεν ἄξια λόγου μαθηματικὰ καὶ «Ὑπομνήματα», ἔγραψε καὶ φυσικά, ἰδίᾳ περὶ μαγνητικῶν ἕλξεων.

Τάϋλορ (Τ ζ ώ ν)· λόγιος Ἀγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γλος, ἐγεν. ἐν Σχέβσβουργ, 1703—66, ἔφορος τῆς βιβλιοθ. τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καϊμπριτζ, ἀρχιδιάκονος τῆς Βούκιγχαμ, εἶτα ἐφημέριος τοῦ ἁγ. Παύλου ἐν Λονδίνῳ, ἐφιλοπόνησε καλὰς ἐκδόσεις τῶν Ἀττικῶν ρητόρων καὶ περὶ τοῦ Σανδουϊχίου Μαρμάρου, πολυτίμου ἐπιγραφῆς κομισθείσης ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ κόμητος Σάνδουϊτς.

Ταΰλορ (Θωμᾶς)· μεταφραστής, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ, 1758-1830, ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν, ἐπαγγελλόμενος τὸν διδάσκαλον καὶ τὸν τραπεζιτικὸν ὑπάλληλον, μετέφρασεν εἰς τὴν ἀγγλικὴν τὰ ἅπαντα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους κλπ.

Ταΰλορ (Οὐίλλιαμ)· μεταφραστὴς ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Νόρβιχ, 1765—1836, συνετέλεσε διὰ τῶν μεταφράσεών του, ἵνα γνωρίσουν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν Γερμανικὴν φιλολογίαν.

Ταΰλορ (Ζαχαρίας)· στρατηγὸς καὶ πρόεδρος τῶν Ἡν.-Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, 1786—1850, γνωστὸς ὡς καταπολεμήσας τοὺς ἰθαγενεῖς πληθυσμοὺς τῆς Φλωρίδος καὶ τῶν ὁμοίκων ἐπαρχιῶν· ἐπίσης ὡς διοικητὴς σώματος ἐν τῷ κατὰ τοῦ Μεξικοῦ πολέμῳ πολλάκις ἐθριάβευσεν, ἐφόνευσε δὲ ἰδίᾳ χειρὶ τὸν δικτάτορα Σάντα-Ἄννα ἐν Βουεναβίστᾳ τὸ 1847. Ἐκλεγεὶς πρόεδρος τὸ 1849, ἀπέθανε μετὰ 16 μῆνας.

Ταΰλορ (Ἰσαάκ)· φιλόλογος καὶ φιλόσοφος ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Λάβεγχαμ τῆς Σουφόλκ, 1787—1865, συνέγραψε πλεῖστα μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἄξια λόγου ἔργα.

Ταΰλορ (Ἰσίδωρος-Σεβερὲν-Ἰουστῖνος, βαρόνος)· Γάλλος φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Βρυξέλλαις, 1789—1879, ἐξ ἀγγλικοῦ οἴκου πολιτογραφηθέντος ἐν Γαλλίᾳ, ἤρξατο ἀπὸ τοῦ στρατιωτ. σταδίου ὅπερ ἐγκατέλιπε χάριν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, εἰργάσθη τεραστίως ὑπὲρ τοῦ Γαλλ. θεάτρου καὶ τοῦ πλουτισμοῦ τῶν Γαλλικῶν μουσείων διὰ καλλιτεχνικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν κειμηλίων. Συνέθεσε πέντε θεατρικὰ ἔργα καὶ ἔγραψε πολυτίμους πραγματείας διὰ τὴν ἱστορίαν της τέχνης. Ἀλλὰ τὸ κύριον ἔργον του εἶνε ἡ ἵδρυσις τῶν Ἑταιρειῶν ἀλληλοβοηθείας τῶν λογίων, καλλιτεχνῶν καὶ ἐφευρετῶν. Μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῆς καλλιτεχνίας καὶ Γερουσιαστὴς ἐπὶ αὐτοκρατορίας.

Ταΰλορ (σὲρ Ἐροϊκος)· συγγραφεὺς Ἄγγλος 1800—65, συνέθηκε πολλὰ ἄξια λόγου δράματα καὶ ποιήματα.

Τάυλορ (Τώμ)· δραματικὸς ποιητὴς Ἄγγλος, φιλοπονήσας περὶ τὰ 100 ἔργα πρωτότυπα ἢ ἐκ μεταφράσεων, ὧν πολλὰ ἔσχον μεγάλην ἐπιτυχίαν. Τὰ ἀριστά εἰσι «Μεταξὺ πελέκεως καὶ στέμματος» καὶ ἡ «Ἰωάννα Δ' Ἄρκ».

Τάυλορ (Βαϋάρδος), μεταφραστής, ἐγεν. ἐν Πανσυλβανίᾳ τῆς Ἀμερικῆς, 1825—78· γραμματεὺς τῆς Ἀμερ. πρεσβείας ἐν Πετρουπόλει, Πράκτωρ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἐν Βερολίνῳ. Κατέλιπε «Ποιήσεις»,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

«Ἐκθέσεις ταξειδίων», μετέφρασε τὸν «Φάουστ» εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ ἔγραψε Βίον τοῦ Γκαῖτε.

Τουρήσιον· ἀρχ. π. τῆς Μοισίας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Αἵμου.

Ταυρῖνοι· ἐν τῇ νῦν ἐπαρχ. Τουρίνου, λαὸς τῆς ὑπερπαδείουΓαλατίας παρὰ τὰς Κοττίας Ἄλπεις καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Πάδου. εἶχε πρωτ. τὴν Αὐγούσταν τῶν Ταυρίνων.

Ταυρίς· κυβερνεῖον τῆς μεσημβρινῆς Ρωσσίας πρὸς Ν. τῶν τῆς Χερσῶνος καὶ Αἰκατερινοσλάβ ἀποτελούμενον ἐκ τῆς χερσον. Κριμαίας καὶ εὐρείας χώρας πρὸς Β. αὐτῆς, ἐκτ. 63,446 τετρ. χλμ. κάτ: 1,200,000· πρωτ. Συμφερόπολις· ἄλλαι πόλεις Σεβαστούπολις στρατ. λιμήν, Θεοδοσία, Εὐπατορία, Βαλακλάβα κλπ. Πληθυσμὸς ἀποτελούμενος ἐκ Νογγαίων Τατάρων, Οὐκρανίων, Ἑλλήνων, Ἀρμενίων, Ἰουδαίων Γερμανῶν καὶ Τούρκων.

Ταυρὶς· Ταμπρίτς ἢ Τεμπρίτς, π. τῆς Περσίας, πρωτ. τῆς Ἀδερμαϊδζάν, κάτ. 150,000 (λέγεται ὅτι εἶχέ ποτε 500,000). Τεῖχος ἑπτάπυλον, ἐμπορικωτάτη πόλις καὶ σταθμὸς τῶν καραβανίων. Ἱδρύθη τὸ 792 ὑπὸ τῆς Ζοβεΐδας, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ Ἀρούν-ἀλ-Ρασσίδ.

Ταυρίδικος· ἀγαλματοποιὸς ἐκ Τράλλεων τῆς Λυκίας ὅστις, μετὰ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Ἀπολλωνίου ἐποίησε λαμπρὸν σύμπλεγμα παριστῶν τοὺς υἱοὺς τῆς Ἀντιόπης προσδένοντας εἰς κέρατα ἀγρίου ταύρου, πρὸς ἐκδίκησιν τῆς μητρός των, τὴν ἀπάνθρωπον μητρυιάν των Δίρκην.

Ταῦροι· οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Σκυθίᾳ Ταυρικῆς, θυσιάζοντες τοὺς ξένους εἰς τὴν ἐγχώριον αὐτῶν θεότητα Ὀρσιλόχην, ἣν οἱ Ἕλληνες ἐταύτιζον μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ πειρατείας καὶ πολέμων.

Ταυρομένιον, Ταορμίνα· π. τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς ἀνατ. ἀκτῆς, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ἀκρ. Ταύρου, ἀποικία τῆς Ζάγκλης ἢ τῆς Μεσσήνης, ἐδέχθη καὶ τὰ λείψανα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Νάξου, γείτονος πόλεως καταστραφείσης τῷ 403 π. Χ. ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου. Ἐνένετο περιώνυμον κατὰ τὸν Α' δουλικὸν τῆς Σικελίας πόλεμον. Ὄρα Ταορμίνα.

Ταῦροι· Σκυθικὸς λαὸς ἐκδιώξας τοὺς Κιμμερείους Θρᾷκας καὶ κατοικήσας τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον (Κριμαίαν) καὶ τὴν πέριξ χώραν, ἣν ὠνόμασαν Ταυρίδα Περσιώνυμοι διὰ τὴν ἀγριότητα αὐτῶν. Ἔθυον ζῶντας εἰς τὴν θεὰν αὐτῶν Ὄπιν (Ὀρθίαν Ἄρτεμιν τῶν Λακεδαιμονίων). Ὄρα Ἰφιγένεια, Θόας, Ὀρέστης.

Ταῦρος (Μέγας καὶ Μικρός) μεγάλη καὶ πολύδασος, βρίθουσα δὲ ποταμῶν, ἀπότομος καὶ χιονοσκεπὴς ὀρεοσειρὰ διπλῆ τῆς ἐνδοτέρας Μικρᾶς Ἀσίας, φθάνουσα μέχρι ὕψους: 3,500 μ. Ὁ Μικρὸς-Ταῦρος ἢ Ἀντίταυρος, ὁ πρὸς τὰ Α κλάδος, εἶνε χαμηλότερος. Βαίνων πρὸς τὸ Αἰγαῖον χθαμαλοῦται μέχρι 1,000 μ.

Ταφιλέ· χώρα τοῦ Μαρόκου, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Οὐὲδ-Ζὶζ, ἐπὶ ἐκτ. 130 χλμ. καὶ 320 χλμ. πρὸς Α τοῦ Μαρόκου. Ἡ ὄασις, εἰς ἣν ἰδίᾳ δίδεται τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶνε τὸ σπουδαιότατον κέντρον τοῦ πληθυσμοῦ πάσης τῆς Σαχάρας. Ἡ πρωτ. τῆς χώρας εἶνε ἡ Ἐρ-Ρισσάνη μὲν ὡς ἕδρα τοῦ διοικητοῦ καὶ ἡ Ἀβουὰν ὡς ἐμπορικὴ καὶ σπουδαιοτέρα ἀγορὰ τῆς Σαχάρας. Ἡ Ταφιλὲ εἶνε ἡ ἱστορικὴ ὁδὸς τῶν καραβανίων μεταξὺ Φὲζ καὶ Τιμπουκτοῦ.

Τάφιοι· οἱ ἄλλως Τηλεβόαι, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ναυτικόν, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ ἐπί τινων μικρῶν νήσων μεταξὺ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τῆς Λευκάδος, ὧν ἡ μεγαλειτέρα ἐκαλεῖτο Τάφος.

Ταφίων-δῆμος· τοῦ νομοῦ Λευκάδος, πρωτ. Β α θ ύ. Ἄλλο χωρ. Σπαρτοχῶρι καὶ τὰ νησίδια Μαδοῦρι, Σκορπιὸς καὶ Σκορπίδι. Κάτ: 1,460.

Τάφνα· ὁ ποτὲ Σ ί γ γ α, μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀλγερίας ἐν Ὀράν, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Ραγγούν, μηκ. 50 χλμ. Περιώνυμος διὰ τὴν ὁμώνυμον συνθήκην μεταξὺ τοῦ στρατηγοῦ Μπυζὼ καὶ τοῦ ἐμίρου Ἀδδ-Ἐλ Καδὲρ, ἥτις παρεβιάσθη τὸ 1839 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀδδ-Ἐλ-Καδὲρ.

Τάφος· μικρὰ νῆσος πρὸς Ν τῆς Λευκάδος ἀποτελοῦσα ἕνα δῆμον μετὰ τῶν περιξ ξηρῶν νησίδων. Πρωτ. Μ ε γ α ν ῆ σ ι ἢ Β α θ ύ, χωρ. 2. Κάτ: 1150 ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἁλιεῖς.

Ταχάου· κωμόπ. τῆς Αὐστρο Οὐγγαρίας (ἐν Πέστ-Πίλσεν τῆς Βοημίας), 52 χλμ. ΒΔ τοῦ Πέστ-Πίλσεν, κάτ: 3,300.

Ὁ Ἀνδρέας Πρόκοπ, Οὐσσίτης ἀρχηγός, ἐνίκησεν ἐνταῦθα τοὺς Αὐτοκρατορικοὺς τὸ 1431.

Ταχαρκοῦ· ὁ Τ α ρ α κ ά χ τῆς Βίβλου, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου. Ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ εἶνε ἄγνωστος. Εἶχε νυμφευθῆ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Σαμπακών, πρώτου ἡγεμόνος τῆς κε' δυναστείας καὶ ἴσως ἐκ τούτου προήρχοντο τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιώματά του, ἦτο κύριος ἤδη τῆς Αἰθιοπίας (701) κατὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Σενναχερίβ (ὅρα λέξιν), κατέλαβε τὴν Αἴγυπτον τὸ 693 καὶ ἐθανάτωσε τὸν Σχαμπατόκα, διάδοχον τοῦ Σαμπακών. Ἐν ἀρχῇ ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἦν εὐδαίμων, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 673 ἠναγκάσθη νὰ ἐγείρῃ διαρκῶς πολέμους κατὰ τοῦ Ἀσαρραδδών. Ἀπώθησεν ἀνδρείως δύο εἰσβολὰς τῶν Ἀσσυρίων (673—2), ἀλλὰ τὴν τρίτην ἠττήθη καὶ ἐξώσθη τῆς Μέμφιδος καὶ τῆς Αἰγύπτου καταστάσης Ἀσσυριακῆς ἐπαρχίας (670), ἐπανέλαβε δὲ τὴν ἐπίθεσιν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀσαρρεδδὼν (667) καὶ ἐπανέκτησε τὸ βασίλειόν του, ἀλλ' οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀσσουρμπανιπὰλ εὐκόλως κατέβαλον αὐτόν. Καταφυγὼν εἰς Νάπατα, παρεσκευάζετο νὰ ἀναλάβῃ τὸν πόλεμον ὅτε ἀπέθανε προκεχωρηκὼς τὴν ἡλικίαν (666). Ὁ ἐγγονὸς δ' αὐτοῦ Ταντάμανης διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον.

Ταχὶρ (Ἀλ-Κ χ ο υ ζ ά ϊ-μ π ὲ ν Χ ο υ σ ε ϊ ν - μ π ὲ ν-Μ α ζ ά μ π)' ἄραβ στρατηγός, ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν χαλίφην Ἁρούν-ἀλ-Ρασὶδ. Κατέστρεψε τὸν διάδοχον αὐτοῦ Ἀμών, καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐξησφάλισε τὸν θρόνον εἰς τὸν 'Αλ-Μαμοὺν, ἀδελφὸν τοῦ 'Αρσὶν (813)· 'Ως ἀμοιβὴν ἔλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ Χορασσὰν (Περσίας), κατέστη δὲ ἀνεξάρτητος. 'Απέθανε δηλητηριασθεὶς τὸ 882. Οἱ διάδοχοι αὐτοῦ Ταχηρίδαι κατεῖχον τὸ Χορασσὰν μέχρι τοῦ 872.

Ταχόε· λίμνη τῶν 'Ηνωμ.-Πολιτειῶν τῆς Β 'Αμερικῆς μεταξὺ Καλιφορνίας καὶ Νεβάδας εἰς ὕψος 1890 μ. κειμένη καὶ ἐκτεινομένη ἐπὶ ἐπιφ. περίπου 600 τετρ. χλμ. Τὰ καθαρὰ καὶ κρυσταλλώδη ὕδατα αὐτῆς ἐκρέουσι διὰ τοῦ ποτ. Τρυκκὲ εἰς τὰ ἑλώδη ὕδατα τῆς λίμνης τῆς Πυραμίδας, κειμένης ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνύδρων ὀροπεδίων τῆς πολιτείας Νεβάδας.

Ταχομψώ· ἀρχ. ὄνομα νήσου τῆς 'Αφρικῆς σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ὀλίγον δ' ἀπεχούσης ἀπὸ τῆς 'Ελεφαντίνης, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας.

Ταχταλασμάν· χ. τοῦ δήμου Φερῶν τοῦ Βώλου, 2 ὥρ. ἀπὸ Βελεστίνου. Κάτ: 151.

Ταχταλῆ (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Δαφνουσίων τῆς Λοκρίδος, 4 ὥρ. ἀπὸ Λειβανάταις. Κάτ: 70.

Τάχυ· χ. τοῦ δήμου Θηβαίων τῆς Βοιωτίας, 10' ἔξω τῶν Θηβῶν. Κάτ: 103.

Ταχδίν ('Αμπουλ-Μοέζζ 'Αμρού-Ομάρ)· ἔσχατος 'Αλμοραβίδης βασιλεὺς τοῦ Μαρόκου (1143—46), ἐπολέμησεν ἐπὶ δωδεκαετίαν ἐν 'Ισπανίᾳ κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἤρατο δὲ πολλὰς νίκας, ὅτε ὁ πατήρ του ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς 'Αφρικήν, ἵνα ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν 'Αλμοχαδῶν 'Ητύχησεν ὅμως ἐν τῷ κατ' αὐτῶν πολέμῳ, οὗ ἕνεκεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως, διεδέχθη δ' αὐτὸν καὶ μετὰ τριετίαν ἐπνίγη μεταβαίνων εἰς βοήθειαν τοῦ 'Οράν.

Ταχώς· βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου κατὰ τοῦ 'Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος κινηθεὶς μετὰ μισθωτῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τὸν 'Αγησίλαον. 'Ενῷ δὲ ἐπολέμει ἐν Φοινίκῃ ἐπαναστάντες οἱ Αἰγύπτιοι ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν Νεκτάναβιν· ὁ Ταχώς, προσφυγὼν τότε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, διωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου. 'Ο Ταχὼς οὗτος αἰγυπτ. Ζαχό, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου (363—362 π.Χ.) ἦτο υἱὸς τοῦ Νεκτανεβὼ τοῦΑ', ἐβασίλευσε δὲ μετὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν ἀπέναντι τοῦ ἐπαναστάσου Νεκτανεβὼ τοῦ Β' ὃν ὑπεστήριζεν ὁ λακεδαιμόνιος στρατηγὸς 'Αγησίλαος, οὗ εἶχε προσελκύσῃ τὸ μῖσος διὰ τὰ ἐπὶ τῆς δυσμορφίας αὐτοῦ σκώμματά του.

Τέ· ὁ ποτὲ **Τέλις**, ποτ. τῆς Γαλλίας ἐν τῷ νομῷ τῶν 'Ανατολ. Πυρηναίων, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πουὺ δὲ Ιρίγγ καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, κατόπιν ὁλικοῦ ροῦ 131 χλμ.

Τέ· π. ἐν Λιέγῃ τοῦ Βελγίου, κατ. 7300. 'Εριοῦχα, κεραμουργία, χυτήρια σιδήρου, μαρμαρογλυφεῖα ἄριστα, ἐμπόριον ἀκμαῖον.

Τεάνο· τὸ λατιν. Τεάνουμ-Σιδίτσινουμ, π. τῆς μεσημ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βρινῆς Ἰταλίας ἐν Καζέρτᾳ, 32 χλμ. ΒΔ τῆς πολ. Καζέρτης, κατ. 14000, μεταλ. ὕδατα.

Τεάνουμ-Ἀπουλουμ· σήμερον Π ό ν τ ε-Ρ ό τ τ ο ἢ Ρ ο τ τ έ λ ο, π. τῆς Ἀπουλίας, οὐ μακρὰν τοῦ Φρεντάνι, ἐπὶ τοῦ Φρέντο.

Τεάνουμ-Σιδιτσινουμ· τὸ ἥδη Τ ε ά ν ο, π. τῆς ἀρχ. Ἰταλίας, πρωτ. τῶν Α ὐ σ ό ν ω ν-Σ ι δ ι κ ί ν ω ν.

Τεάτε· (ὅρα Κ ι έ τ ι)· π. τῆς Ἰταλίας, πρωτ. τῶν Μαρουκίνων, πατρὶς τοῦ Πολλιόν. (Ὅρα Θ ε α τ ῖ ν ο ι).

Τεβερόνε· Ἀ ν ι έ ν ε, ὁ Ἄ ν ι ο ς τῶν ἀρχαίων, ποταμίσκος τῆς Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῆς Α ἐσχατιᾶς τῆς ἐπαρχίας Ρώμης (Λάτιον), ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἐπαρχ. Ἀκβίλλα (τῶν Ἀβρουζίων), παρὰ τὸ Τίβολι σχηματίζει ὡραίους καταρράκτας καὶ ἑνοῦται μετὰ τοῦ Τιβέρεως 5 χλμ. ΒΑ τῆς Ρώμης, μῆκ. 90 χλμ.

Τέβιοτ· ποτ. τῆς Σκωτίας, πηγάζει ἐκ τῶν ὀρέων τῆς ἐπαρχ. Δούμβριες ἐμβάλλει ἐν τῷ **Τούπδ**, μῆκ. 60 χλμ.

Τεβφὶκ-Πασσᾶς (Μ ε χ ε μ έδ)· ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, 1852—92, διεδέχθη τὸν πατέρα του Ἰσμαὴλ Πασσᾶν τὸ 1879. Ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας αὐτοῦ ἐγένετο ἡ στάσις τοῦ Ἀραβῆ καὶ εἶτα τοῦ Μαχδὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Διάδοχον αὐτοῦ ἔσχε τὸν υἱόν του Ἀμπᾶς.

Τεγγίζ (Σ ὰν-Μ ι γ κ ο υ ὲ λ δὲ) πρωτ. τῆς ν. τῶν Καναρίων Πανσερότ. Κάτ: 2150.

Τεγγλαφθαλάσαρ ἀσυρ. **Τουγγουλτιπαλεσχάρρα**· ὄνομα τριῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας, ὧν, ὁ Τ. Β', (περὶ τὸ 1120 π. Χ.) εἶνε ὁ πρῶτος τῶν μεγάλων Ἀσσυρίων κατακτητῶν, περὶ οὗ ἔχομεν ἱστορικὰς εἰδήσεις καὶ ὁ —Τ. Γ', (745—727) ἱδρυτὴς δυναστείας, γνωστὴς τοῖς Ἑβραίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Τεγγλαθφαλάσαρ καὶ Φοὺλ μετὰ πολλὰς καὶ μεγάλας νίκας καὶ κατακτήσεις ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς Βαβιλῶνος 729 ὑπὸ τὸ ὄνομα Φούλ, ἀπέθ. τὸ 727. ἔσχε δὲ διάδοχον τὸν υἱόν του Σαλμανασὰρ Δ', (ὅρα λέξιν).

Τέγγνερ (Ἐ σ α ῖ ο ς)· ποιητὴς Σουηδός, 1782—1846, καθηγητὴς τῆς ἑλλην. Φιλολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Λούνδ καὶ τὸ 1824 ἐπίσκοπος τῆς Βέξιο, συνέθηκεν ἄξιον λόγου διδακτικὸν ποίημα καὶ ἐπαγωγότατα εἰδύλλια.

Τεγγουσιγγάλπα· πρωτ. ἀπὸ τοῦ 1880 τοῦ κράτους Ὀνδούρας (Κεντρώα Ἀμερική), κατ. 12000.=«Λόφος ἀργύρου» ἰνδιστὶ ἐκ τῶν περιβαλλόντων αὐτὸν ὀρυχείων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τεγέας-Δῆμος· τῆς τέως ἐπαρ. Μαντινείας νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Π ι α λ ί. Ἄλλα χ: Ἅγ-Σώστης, Ἀχούρια, Βουνό, Γαρούνι, Γ ι ο κ α ρέϊκα, Δεμῆρι, Ἰμπραὴμ-Ἐφένδη, Καμάρι, Καπαρέλι, Κερασίτσα, Μαγούλα, Μάνεση, Μαυρίκι, Μεϊμέταγα, Ὁμὲρ-Τσαούση, Πυργέϊκα, Ρίζαις, Ράμιζα, Κεφαλᾶς, Ἀλίδες, Μούτζια, Στρίγκου, Σβωλέϊκα, Τζίβα. Κάτ: 7423.

Τεγεττιώφφ (Γ ο υ λ. β α ρ ό ν ο ς δ έ)· ναύαρχος αὐστριακός, ἐγεν. ἐν Μάρμπουργ τῆς Στυρίας, 1827

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

—71. Κατεναυμάχησε τὸν Ἰταλικὸν στόλον παρὰ τὴν Λίσαν τὸ 1866.

Τεγύριος· ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον καὶ νυμφεύσας τὴν ἰδίαν θυγατέρα μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰσμάρου, ὃν κατέλιπε διάδοχόν του ἐν τῇ βασιλείᾳ.

Τεδλές· ἀκρ. τῆς Ἀλγερίας μεταξὺ Μπουζὶ καὶ Ἀλγερίου, 25 χλμ. Α τοῦ Δελλύ.

Τεθ. οὖκο· π. τοῦ Μεξικοῦ, παρὰ τὴν ὁμων. λίμνην, 30 χλμ. ΑΒΑ τῆς π. Μεξικοῦ, 5500 κατ. Μέγα ἐμπόριον μετὰ τοῦ Μεξικοῦ, βαμβακουργία. Ἡ ὁμων. λίμνη μεταξὺ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῆς τοῦ Μεξικοῦ, ἔχει ἔκτ. 25 χλμ. ἐπὶ 18, συγκοινωνεῖ δὲ μετὰ τῆς Χοκιμίλκο· τὰ ὕδατα αὐτῆς εἶνε ἁλμυρότατα.

Τεία ἢ **Τείας**· ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ὀστρογόθων ἐν Ἰταλίᾳ, ἐξελέγη τὸ 552 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τοτίλα, ἡττήθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἕλληνος στρατηγοῦ Ναρσῆ ἐν Νοκέρᾳ τὸ 553 καὶ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ.

Τειρεσίας· περίφημος μάντις τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς, Θηβαῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς νύμφης Χαρικλοῦς, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἥρας. Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μαντὼ περίφημος μάντις καὶ αὐτή, εἶχε δὲ μαντεῖον ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας.

Τελς (Ἀλεξ. βαρόνος δέ)· ἐγεν. ἐν Νάντ, 1765—1842, ἀδελφὸς τῆς Κωνστάνς δὲ Τελς, γενομένης πριγκηπίσσης δὲ Σάλμ, ἐπὶ Λουδοβίκου-Φιλίππου διωρίσθη νομάρχης Κορζὲζ καὶ Ἄνω Βιέννης. Συνέγραψε «τὸ ταξείδιον τοῦ Πολυκλείτου» περιγραφὴν τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας, κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ «Νέου Ἀναχάρσιδος» περιγραφὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, κλπ.

Τείσδα· νῦν Ναζυβαρὰδ καὶ Κάζα.

Τεῖχος· ἀρχ. φρ. τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν π. Δύμην.

Τεκελῆ· χ. τοῦ δήμου Φύλλου τῆς Καρδίτσης, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Κοτσερῆς. Κάτ: 147.

Τέκελι (Ἐμερικ)· Οὔγγρος μεγιστάν, ἐγεν. τὸ 1658, ἐκ τῶν δυσηρεστημένων ἀρχηγῶν τῶν πειραθέντων νὰ ἀποσείσωσι τὴν Αὐστριακὴν κυριαρχίαν τὸ 1676, ἀντέστη ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰ αὐτοκρ. στρατεύματα διά τινων στιφῶν ἐθελοντῶν, ἐπικαλεσθεὶς δὲ ἐξ ἀνάγκης τὴν βοήθειαν τοῦ Μωάμεθ Δ', ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸν τίτλον τοῦ Δεσπότου τῆς μέσης Οὐγγαρίας καὶ ἐπεικουρίαν 220 000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μεγ. Βεζύρου Καρὰ-Μουσταφᾶ (1682) μετέσχε δὲ τῆς πολιορκίας τῆς Βιέννης (1683). Δοθείσης ἀμνηστείας ἐκ μέρους τῆς Αὐστρίας, ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων του καὶ ἀπώλεσε τὰ ἰσχυρὰ φρούρια ἅπερ κατεῖχε, ὅθ καὶ περιέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Σουλτάνου. Σουλεϊμὰν ὁ Γ' διώρισεν αὐτὸν πριγκηπα τῆς Τρανσιλβανίας τὸ 1690, εἶτα δὲ βασιλέα τῆς Οὐγγρίας, ἀλλὰ κατεπολεμήθη ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Βάδης Κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ Κάρλοβιτς, τὸ 1699, δὲν ἠδυνήθη νὰ τύχῃ ἀποκαταστάσεως του-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λάχιστον ἐν τῇ περιουσίᾳ του κατέφυγε δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐπί τινα χρόνον ἐπηγγέλθη, ὡς λέγουσι, τὸν κάπηλον. Μουσταφᾶς ὁ Β' ἐδώρησεν αὐτῷ ἔπαυλίν τινα παρὰ τὴν Νικομήδειαν ἔνθα καὶ ἀπέθανε λησμονηθεὶς τὸ 1705.

Τεκέν· (Ἀλπ-)· ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Γκασνεβιδῶν. Ἦτο τουρκομάνος δοῦλος. Ἐγένετο διοικητὴς τοῦ Χορασὰν ὑπὸ τὸν Ἀλ-Μανσούρ, ἡγεμόνα Σαμανίδην, ἐπανεστάτησε δὲ καὶ κατέλαβε τὴν Γκάζναν, ἣν κατέστησε πρωτεύουσάν του, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς δυναστείας. Ἀπέθ. τὸ 975.

Τεκές· ποτ. τῆς Δζουγγαρίας, κύριος παραποτ. τοῦ Ἴλι. Μῆκ. 400 περίπου χλμ.

Τεκὲ-Ἰλί· παρὰ τὴν Λυκίαν καὶ Παμφυλίαν, χώρα τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας (ἐν Ἀνατολῇ) ἥτις κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἀπετέλεσε κρατίδιόν τι τῶν Σελτζουκιδῶν.

Τέκκλεμβουγρ· π. ἐν τῇ Ρηνικῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Πρωσίας, 32 χλμ. ΒΑ τοῦ Μουνστερ, πρωτ. δήμου 1000 κατ. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ὑπῆρχεν δομῶν, ἐκτεταμένη κομητεία.

Τεκνῖδης· γλύπτης μετὰ τοῦ Ἀγγελίωνος μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκύλλιδος ἐν Κρήτῃ περὶ τὸ 530 π. Χ. Ἔργον αὐτοῦ διάσημον ἦν τὸ ἐν Δήλῳ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τέκτόσαγες Βόλτσαι-Τεκτόσαγες. Γαλατικὸς λαὸς ἐν τῇ Α Ναρβωνικῇ, πρὸς Α τῶν Ἀούσκων καὶ τῶν Λακτορατῶν, πρωτ. Τολόζα καὶ Νάρμπο-Μάρτιους· τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ λατ. atectus: σάγγον. Φυλὴ τούτων μεταβᾶσα εἰς Μικρὰν Ἀσίαν κατέλαβε τὸ ΝΔ μέρος τῆς Γαλατίας ἐντεῦθεν τοῦ Ἄλυος, τὸ συνορεῦον τῇ Φρυγίᾳ, εἶχε δὲ πρωτ. τὴν Ἄγκυραν. Ἑτέρα ἐγκατέστη εἰς Γερμανίαν.

Τελαμών· υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰγίνης ἕνεκα τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ των Φώκου καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Σαλαμῖνα ὅπου ἐβασίλευσε.

Τελέζιο (Βερναρδῖνος)· Ἰταλὸς φιλόσοφος, ἐγεν. ἐν Κοζέντᾳ τῆς Καλαβρίας, 1508—1588, ἠθέλησε νὰ ἀποσείσῃ τὸν ζυγὸν τῆς Ἀριστοτελείου φιλοσοφίας, ἵδρυσε δὲ ἀκαδημίαν ἐν τῇ πατρίδι του ἐπὶ τούτῳ, ἐφαντάσθη δὲ νέον σύστημα, ὅπερ ὅμως βάσιν εἶχε τὰ προηγούμενα ἐδημοσίευσε δὲ φιλοσ. σύγγραμμα «περὶ Φύσεως τῶν πραγμάτων.....» ἐν ᾧ διετείνετο, ὅτι συνεπλήρου τὰς θεωρίας τοῦ Παρμενίδου, ὅστις ἡνίνευσε τὰ πάντα ἀποδεχόμενος δύο ἀρχὰς τῶν ὄντων, τὴν θερμότητα ἢ τὸν ἥλιον καὶ τὸ ψῦχος ἢ τὴν Γῆν.

Τελέθριον ὄρος τῆς Εὐβοίας πλησίον τῆς ἀρχ. πόλεως Οἰχαλίας. Ὑψοῦται εἰς τὰ Β τῆς Νήσου ΒΑ τῆς Αἰδηψοῦ καὶ ἔχει σήμερον κορυφὰς τὸ Βελέσι (πρὸς Δ), 886 μ. καὶ τὸ Ξεροβοῦνι πρὸς τὰ ΝΑ (985 μ.). Πλουσία βλάστησις εἰς πολλὰ μέρη. Ὕδατα ἀρκετά.

Τελεθρίου-δῆμος· τῆς τεως ἐπαρχ. Ξηροχωρίου, νομ. Εὐβοίας. Πρωτ. Καμάρια. Ἄλλα χ.: Ἀγ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δίνες, Βουτάς, Γοῦβες, Γαλτσάδες, Καστρί, Καματριάδες, Κοκκινομηλιά, Κυπαρίσσι, Κρυονερίτης, Καλακροῦ, Καστανιώτισσα, Μεσόντας, Μηλιαῖς, Μονοκαρυά, Σίμια, Τζαπουρνιά. Κάτ. 4,076.

Τελέμπαλη· ἀγροικία τοῦ δήμου Γυθείου, οὗ ἀπέχει 1 ὥρ. 20'. Κάτ: 15.

Τελεόντες· μία τῶν τεσσάρων φυλῶν, εἰς ἃς κατὰ πρῶτον διῄρεσεν ὁ Ἴων τὸν ἀττικὸν λαόν.

Τελέσιλλα· περίφημος ἀρχ. λυρικὴ ποιήτρια Ἀργεία, τὸ 510 π. Χ. σώσασα τὸ Ἄργος ἀπὸ τῶν εἰσβαλόντων μετὰ τοῦ Κλεομένους Σπαρτιατῶν καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεῖσα διὰ χαλκοῦ ἀγάλματος.

Τελεσφόρος· ἔλλην πάππας Ρώμης, ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Ἀδριανοῦ. Τιμᾶται τῇ 5 Ἰανουαρίου.

Τέλι· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Ὄρν, κατ. 1600.

Τελίγγα· λαὸς ἰνδικὸς περὶ τὰ 12 ἑκατομ. κατοικῶν τὴν ἀκτὴν τοῦ Κορομανδὲλ μέχρι τῆς Γκοδαβέρυ πρὸς Β' καταγωγῆς δραυϊδικῆς.

Τελινγύ (Λ ο υ δ. δ έ)· γαμβρὸς τοῦ Κολινγύ, εὐγενὴς Γάλλος ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῶν διαμαρτυρομένων. Ἐφονεύθη κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ἁγ. Βαρθολομαίου 1572. Ὁ Βολταῖρος διηγεῖται τὸν θάνατόν του ἐν τῇ «Ἐρρικιάδι».

Τέλλ· ἐκ τοῦ λατ Τέλλους=βέλος, ὄνομα ἀποδιδόμενον ἐν τῇ Β. Ἀφρικῇ (Μαρόκον, Ἀλγέριον), εἰς σειρὰν παρακτίων λεκανοπεδίων ἐκ προσχώσεων καὶ ἠρέμα ἀποκλινόντων πρὸς τὴν Μεσόγειον, ἐν οἷς ἡ γῆ εἶνε ἐγένει γόνιμος.

Τέλλ (Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· κατὰ τὴν παράδοσιν, εἷς τῶν ἐλευθερωτῶν τῆς Ἑλβετίας ἀρχομένου τοῦ ΙΔ' αἰῶνος. Ἐκ τῆς τοπαρχίας Ὕρι, γαμβρὸς τοῦ Οὐάλτερ Φύρστ. Ἀρνηθεὶς νὰ χαιρετίσῃ τὸν πῖλον, ὃν ὁ Γκέσλερ διοικητὴς τῆς χώρας ὑπὸ τὸν Δοῦκα τῆς Αὐστρίας, εἶχεν ὑψώσῃ ἐν τῇ δημοσίᾳ πλατείᾳ τῆς Ἄλτδορφ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὡς ὅρος δὲ χάριτος τῷ ἐτέθη, ἂν ἠδύνατο νὰ καταρρίψῃ μῆλον τεθειμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ υἱοῦ του καὶ τούτου μὲν εὐκόλως ἐπέτυχεν, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐχαρίσθη καὶ ἡ ἐλευθερία του, ἐπεβίβασαν δ' αὐτὸν λέμβου ὅπως διαπεραιώσωσι διὰ τῆς λίμνης Λυκέρνης εἰς τὸ ὀχυρὸν φρούριον Κόπσναχτ, εἰς ὃ ταὐτοχρόνως μετέβαινε καὶ ὁ Γκέσσελερ. Ἐγερθείσης ὅμως τρικυμίας ἐν τῇ λίμνῃ ἠναγκάσθησαν πρὸς σωτηρίαν νὰ παραδώσωσι τὸν οἴακα εἰς χεῖρας τοῦ Τέλλ, ὅστις ἔσωσε μὲν τὴν λέμβον, ἀλλὰ μόλις προσοχθίσας ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀπώθησε βιαίως τὴν λέμβον πρὸς τὴν λίμνην, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ κατέλθῃ ταύτης ὁ Γκέσσλερ, ἐνεδρεύσας δὲ ἐν κοίλῃ τινὶ ὁδῷ, ἀγούσῃ εἰς Κλσνναχτ ἐφόνευσε διὰ βέλους τὸν Γκέσσλερ. Λέγεται ὅτι μετέσχε τῆς μάχης τοῦ Μοργγάρτεν (1315) ἀπέθανε δὲ τὸ 1354 ἐν Βύργκλεν, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ναοῦ. Ἡ μνήμη του ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Ἑλβετῶν. Ἐχρησίμευσε δὲ ὡς ἥρως μυθιστορήματος τοῦ Φλωριάν, τραγῳδίας τοῦ Λεμιέρρ, δράμματος τοῦ Σίλλερ καὶ μελοδράματος τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ροσσίνι. Ὁ βίος του νῦν ὑπὸ πάντων πιστεύεται μυθικός· ἡ αὐτὴ παράδοσις εὑρηται, μετ' ἐλαφρῶν παραλλαγῶν, καὶ ἐν τῇ Δανικῇ μυθολογίᾳ ἐν ἐποχῇ πολὺ προγενεστέρᾳ τοῦ ΙΔ' αἰῶνος.

Τέλλερ (Λ β ρ α ά μ)· διαμαρτυρόμενος θεολόγος, ἐγεν. ἐν Λειψίᾳ, 1734—1804, καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν Χέλμσταιτ ἀπελύθη τῆς θέσεώς του ὡς αἱρετικός, ἀπῆλθε δὲ εἰς Λονδῖνον, ἔνθα ἐγένετο μέλος της 'Ακαδημείας, ἐξήνει τὰ πάντα δι' ἀλληγοριῶν, ἐπειρᾶτο νὰ ἐκβάλῃ τῆς πίστεως τὰ θαύματα καὶ προσήγγισε λίαν εἰς τὸν θεϊσμόν. Συνέγραψεν ἄξια λόγου θρησκευτικο-φιλοσοφικὰ συγγράμματα κ. ἄ.

Τελλίας· μάντις ἐξ Ἡλίδος, ὁ γενάρχης τῶν Τ ε λ λ ι α δ ῶ ν. Κατ' αὐτοῦ τὴν συμβουλὴν 600 Φωκεῖς ἐνίκησαν διὰ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλοὺς ἀλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα διὰ γύψου.

Τελλιέλ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μάνσι, 15 χλμ. Ν τῆς Μορταίν. Κάτ. 2,200. Πατρὶς τοῦ Γουλ. Μορέλ.

Τέλλο· ἀρχ. π. τῆς Χαλδαίας, ἐν ᾗ γενομένων ἀνασκαφῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δὲ Σαρζέκ, ἀνεκαλύφθησαν πλεῖστα ἀντικείμενα τέχνης κοσμοῦντα ἤδη τὸ Λοῦβρον.

Τέλλο-Μάρτιους· Τ ο υ λ ό ν, π. καὶ λιμὴν τῆς Γαλατίας (Ναρβωνῖτις Β'), παρὰ τοῖς Κομμόνοις.

Τέλλους (Γῆ)· λατ. θεότης προσωποποιοῦσα τὴν Γῆν, θεοτης ἐπίγειος καὶ ὑποχθονιος ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς Γαίας ἢ Κυβέλης.

Τέλχιν· ἀρχ βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, υἱὸς τοῦ Εὔροπος καὶ πατὴρ τοῦ Ἄπιδος, ὃν ἐφόνευσε κατά τινας.

Τελχῖνες· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ρόδου, ἐλθόντες ἐκ Κρήτης, ἐννέα τὸν ἀριθμον, οἱ πρῶτοι ἐπινοήσαντες τὴν χώνευσιν τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ σιδήρου, πρῶτοι δὲ κατασκευασαντες τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου, τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ θεῶν ἀγάλματα.

Τεμαδενέν· ὄασις τῆς 'Αγαγγὰρ ἐν Σαχάρᾳ, 320 χλμ. ΝΔ τῆς Γκαδαμές, κατοικουμένη ὑπὸ Τουαρέγγων.

Τέμενη· κώμη τοῦ δήμου Αἰγίου τῆς Αἰγιαλείας, ἀπεχουσα 1 ὥρ. ἀπὸ Αἰγίου· σταθμὸς σιδηροδρόμου 'Αθηνῶν-Πατρῶν, πλουσιαι φυτείαι. Κάτ. 1,080.

Τεμένια· χ. τοῦ δήμου Κ α μ π α ν ο ύ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ. 150.

Τεμένους-ἐπαρχ. διοικ. 'Ηρακλείου Κρήτης, ἔχουσα δήμ. 2: Δ α φ ν ῶ ν (κ. 2700) καὶ Ἀ ρ χ α ν ῶ ν (κ. 3,500), χωρία 3? καὶ ὁλ. πληθ. 6,200.

Τεμές· παραπότ. τοῦ Δουνάβεως ἐν Οὐγγαρίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν ἀρχ. Στρατιωτ.κῶν Παραμεθορίων Χωρῶν, ἐμβάλλων δὲ εἰς τὸν Δούναβιν κάτωθι τῆς πόλ. Πανσκόβα, μῆκ. 440 χλμ.

Τεμεσβάρ· Τιβίσκος, ὀχυρὰ πόλις τῆς Ν. Οὐγγαρίας, πρωτ. τῆς ὁμων. κομητείας ἡ Τεμές, ἐπὶ τοῦ Τεμὲς καὶ Βέγγα, 350 χλμ ΝΑ τῆς Βουδαπέστης, κάτ. 40,000. Ἐπισκοπαὶ ἑλληνικὴ καὶ καθολικὴ, ἔδρα στρατ. διοικητοῦ. Κατελήφθη τὸ 1551 ὑπὸ τῶν Τούρκων, οἵτινες κατεῖχον ταύ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὴν μέχρι τοῦ 1716. Τὸ 1662 συνωμολογήθη ἐνταῦθα συνθήκη μεταξὺ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Τουρκίας. Ἡ ὁμώνυμος κομητεία ἡ Τεμές. χωριζομένη τῆς Σερβίας διὰ τοῦ Δουνάβεως ἔχει ἔκτ. 7136 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 425,000 Οὔγγρους, Σέρβους, Ρωμούνους καὶ Γερμανούς.

Τεμίν· (Πὸν δὲ Λωζιέρ, μαρκήσιος δέ)· Στρατ. ἀρχιδικαστὴς τοῦ Κερσύ, ἐγεν. τὸ 1552;—1627, μετὰ πολλὰς ἄλλας ἐπιτυχίας, συνέλαβε τὸν πρίγκιπα δὲ Κονδέ, ἀρχηγὸν τῶν Καλβινιστῶν, δι'ὃ καὶ ἀνθημερὸν προήχθη εἰς στρατάρχην. Διορισθεὶς Διοικητὴς τῆς Βρετάνης τὸ 1627, ἀπέθανε τῷ αὐτῷ ἔτει.

Τέμμικες· κάτοικοι ἀρχαῖοι τῆς Βοιωτίας, μετοικήσαντες ἐκεῖ ἐκ τῶν ἀρκτίρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τεμουζέν· ὄρα Ζενγγὶς-Χάν.

Τέμπα ἢ Θέμπα· κωμόπ. ἐν Σεβίλλῃ τῆς Ἱσπανίας, 60 χλμ. ΒΑ τῆς Μαλάγας. Κατ. 4850.

Τεμπάλ (Λουδ.-Κάρολος)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1821-80, μεταξὺ τῶν ἔργων του καταριθμοῦσι καὶ τὴν «Εἰς τὸν ναὸν παρουσίαν», τὴν «Ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν», «Τὸν Μυστικὸν δεῖπνον» κλπ. ἐν τῷ ναῷ Σαὶντ-Ἐτιὲν-δὺ-Μὸν καὶ δύο τοιχογραφίας τοῦ ναοῦ τῆς Σορμπόννης.

Τεμπέλιαν· κατωκημένη θέσις τῆς περιοχῆς τοῦ χ. Ποταμός, πρωτευούσης τοῦ δήμου Ποταμογειτόνιων τῆς Κερκύρας, 40' ἀπὸ Ποταμοῦ.

Τέμπη (τὰ)· ἡ περίφημος διὰ τὴν τερπνότητά της κοιλὰς τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης, διὰ τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειός. Εἶνε διάσχασις τῶν ὀρέων προελθοῦσα κατὰ προϊστορικοὺς χρόνους ἐκ τῆς πλημμύρας τῶν θεσσαλικῶν ὑδάτων μὴ εὑρισκόντων διεξοδον, κατὰ πᾶσαν δ' ἐποχὴν ὑμνήθηταν πάνυ δικαίως αἱ φυσικαὶ καλλοναὶ τῆς ὄντως παραδείσιου ταύτης κοιλάδος.

Τέμπιο Παουζάνια· πολ. ἐν τῇ νήσῳ Σαρδοῖ τῆς Ἰταλίας, ἐπαρχ. Σάσσαρι, 50 χλμ. Α τῆς π. Σάσσαρι. Κάτ: 11,500. Οἶνοι καλοί.

Τεμπούρπα· π. τῆς Τύνιδος ἐπὶ τοῦ Μεδζέρδα. 25 χλμ. πρὸς Δ τῆς Τύνιδος, κατ. 2750, πρωτ. διοικήσεως ἐκ 12000 κατοίκων.

Τεμπουρσούκ· π. τῆς Τύνιδος παρὰ τὸν Οὐέδ (ποτ.) Καλέδ, 90 χλμ. ΝΔ τῆς Τύνιδος, 2500 κατ. Ἀγορὰ δημητριακῶν. Πρωτ. Κυβερν. 14000 κατ.

Τεμωνέλι· χ. τοῦ δήμου Κισσάμου, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ: 50.

Τενὰρ (Λ. Ἰακ.)· χημικός, ἐγεν. ἐν Λουπτιέρ, παρὰ τὴν Νοζὰν-σὺρ-Σὲν τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὤμπ, 1777—1857. Ἐπεδείξατο τοιαύτην ἰδιοφυΐαν περὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς χημείας, ὥστε ἐκλήθη καὶ κατέλαβε τὰς τρεῖς πρώτας ἕδρας τῆς Χημείας ἐν Παρισίοις, τὴν τῆς σχολῆς τῶν Ἐπιστημῶν, τοῦ Λυκείου τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Πολυτεχνικῆς σχολῆς. Τῷ 1810 ἐγένετο ἡ εἰσοχή αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ, τὸ δὲ 1821 ἐγένετο σχολάρχης τῆς σχολῆς τῶν Ἐπιστημῶν. Βουλευτὴς Ὑόνν, μετὰ τὸ 1830 εἰσῆλθεν εἰς τὸ συμβούλιον τῆς δημοσίας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐκπαιδεύσεως, γενόμενος ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ, πατρίκιος τῆς Γαλλίας τὸ 1831, καὶ βαρόνος τὸ 1835. Ὀφείλονται εἰς αὐτὸν πολυάριθμοι ἐπιστημονικαὶ ἀνακαλύψεις καὶ ἐφαρμογαὶ μεθόδων. Ἡ πόλις Σὰν ἤγειρεν αὐτῷ ἀνδριάντα.

Τενάρ (Παῦλος)· υἱὸς τοῦ προηγουμένου, 1820—84, ἐπεδόθη εἰς τὴν χημείαν καὶ τὴν γεωπονίαν· μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν τὸ 1864.

Τεναδέριμ· πολ. τῆς Ἰνδικῆς Τρανσγαγγετικῆς, ἐν τῇ ὁμων. ἐπαρχίᾳ, πατὲ πρωτ. νῦν σχεδὸν ἐρείπια. —Ἡ ὁμών. ἐπαρχία, ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ βασιλ. τοῦ Σιὰμ καὶ τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου ἔχει πρωτ. τὴν Μεργγοῦϊ. Ἀνήκει τοῖς Ἄγγλοις ἀπὸ τοῦ 1826. Πολλοὶ ἐλέφαντες καὶ ρινόκεροι, ἔδαφος γόνιμον. Γαιανθρακωρυχεῖα, μαργαριτοφόροι κόχλοι.

Τενέα· κώμη τῆς ἀρχ. Κορινθίας μετὰ ναοῦ τοῦ Τενεάτου Ἀπόλλωνος. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο Τενεατικὴ μία τῶν πυλῶν τῆς Κορίνθου.

Τένεδος· νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Τρῳάδος καὶ ὀλίγον νοτίως τῆς εἰσόδου τοῦ Ἑλλησπόντου, 6 δὲ χλμ. ἀπὸ τῆς ἀσιατ. παραλίας. Ὑψίστη κορυφὴ 190 μ. Παράγει ἐκπαλαι θαυμασίους οἴνους, ἔχει δ' ἕνα ἀκμαῖον οἰκισμὸν ἐπὶ τῆς Α παραλίας καὶ κατ. 10,000.

Τενεζάν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ντὲ-Σέβρ. Κάτ. 2400.

Τενές· Ἀκρωτήριον Ἀπόλλωνος, ἀκρωτ. ἐν Ἀλγερίᾳ, 155 χλμ. ἀπὸ τοῦ Ἀλγερίου.—Πόλις τῆς Ἀλγερίας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμων. ἀκρωτηρίου μετὰ λιμενίσκου ἐπὶ τῆς Μεσογείου Κάτ. 11,000. Ἡ νέα πόλις ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχ. Καρτέννα Ἐμπορίον δημητριακῶν, ρωμ. ἀρχαιότητες.

Τένζελ (Οὐ.-Ἐρνέστος)· φιλόλογος Γερμανός, ἐγεν. ἐν Θὺριγγ, 1659-1707, ἐδημοσίευσε πρῶτος ἐν Γερμανίᾳ περιοδικὸν μηνιαῖον περὶ τῶν φιλολογικῶν ἔργων καὶ «Σαξον. Νομισματικήν».

Τενης· υἱὸς τοῦ Κύκνου καὶ τῆς Προκλείας καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμιθέας. Διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς του, ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διεσώθη εἰς τὴν νῆσον Λεύκοφρυν, τὴν ὁποίαν μετωνόμασε Τένεδον καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ μέχρις οὗ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τυχὼν μετὰ θάνατον θείων τιμῶν.

Τενιὲ· (Δαυΐδ), ὁ Πρεσβύτερος, ζωγράφος Φλαμανδός, ἐγεν. ἐν Ἀμβέρσᾳ, 1582—1649, μαθητὴς κατ' ἀρχὰς τοῦ Ρούβενς, κατέστη εἶτα μιμητὴς τοῦ Ἐλζχάϊμερ. Ἐκαλλιτέχνει ἀγροτικὰς σκηνὰς καὶ ἄλλας ἀφελεῖς εἰκόνας.

Τενιέ· (Δαυΐδ), ὁ Νεώτερος, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Ἀμβέρσᾳ, 1610—85, ἐμιμήθη νέος ἔτι πάντας τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ μετὰ τοσαύτης εὐκολίας καὶ ἀκριβείας ὥστε ὠνομάσθη ὁ «Πρωτεὺς τῆς γραφικῆς», ἐν τούτοις προέκρινε νὰ μιμηθῇ τὰ θέματα τοῦ πατρός του. Τὸ Λούβρον κατέχει 15 πίνακας αὐτοῦ.

Τένιδον (Θωμᾶς)· ἱεράρχης ἀγγλικανός, 1636—1715, διεκρίθη διὰ τὴν αὐταπάρνησίν του κατὰ τὸν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐν Λονδίνῳ λοιμὸν τοῦ 1665 ὡς ἱερεὺς καὶ διὰ τὴν φιλανθρωπίαν του κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1685. Ἐγένετο ἐπίσκοπος Λίγκολν, ἔστεψε δὲ Γεώργιον τὸν Α'.

Τένναιντ (Σμίθσον)· χημικός· ἐγεν. παρὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην, 1761—1815, καθηγητὴς τῆς χημείας ἐν Καϊμπριτς· ἀνέλυσε τὸ ἄνθρακ. ὀξὺ καὶ ἀνεκάλυψε τὰ στοιχεῖα ὄσμιον καὶ ἰριδιον.

Τέννεντ· (Οὐίλλιαμ), ποιητὴς ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Ἀνστερ, 1785—1848, καθηγητὴς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐν Σαίντ-Ἀνδρεβς. Γνωστὸς ἰδίᾳ ἔκ τινος κωμικο-τραγ. ποιήματος «ἡ ἀγορὰ τοῦ Ἀνστερ» κλπ.

Τέννεμαν· (Οὐ.-Γκόττλιβ), φιλόσοφος Γερμανός· ἐγεν. ἐν Βρέμβαχ παρὰ τῇ Ἐρφουρτ, 1761—1819 ἀντίπαλος κατ' ἀρχὰς τοῦ Καντίου, ἠσπάσθη βραδύτερον τὰς ἰδέας του. Καθηγητὴς τὸ 1798 ἔκτακτος τῆς φιλοσ. ἐν τῷ Πανεπ. τῆς Ἰένης διεδέχθη τὸν Τίδεμαιν. Συνέγραψεν «Ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας», «Σύστημα τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας» κλπ.

Τέννεσση· ποτ. τῶν Ἡν.-Πολιτειῶν πηγαζων ἐκ τῶν ὀρέων Φὲρ ἐν τῇ Β Καρολίνῃ, διαρρέει τὸ ὁμών. κράτος καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ὀχάϊο ἐν Παδουκέγ· μῆκ. 1050 χλμ.

Τέννεσση· ἓν τῶν κρατῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑνώσεως, ἐν τῷ κέντρῳ, πρὸς Ν τοῦ Κέντουκυ καὶ πρὸς Β τοῦ Μισισσιπῆ, ἀποτελοῦντος τὰ Δ αὐτοῦ μεθόρια· διασχίζεται ὑπὸ τῶν ὀρέων Κούμβερλαινδ. Ἔδαφος ἐν γένει γόνιμον, κλῖμα ὑγιεινόν, ἐρείπια ἀρχ. μνημείων, ἐν οἷς πυραμὶς τις 51 μ. ὕψ. παρὰ τὸ Φόρκεδ-Δῆρ. Τὸ νομοθετικὸν σῶμα αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἐξ 25 μελῶν Γερουσίας καὶ τριπλασίου ἀριθμοῦ βουλευτῶν, ἐκλεγομένων ἀπάντων κατὰ διετίαν, ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἀνατίθεται εἰς διοικητὴν ἐπίσης κατὰ διετίαν ἐκλεγόμενον. Ἔκτ. 118,099 τετρ. χλμ. Κάτ. 1,500,000. Πρωτ. Νάσχβιλ. Διοικητεῖαι 94. Ἓν Πανεπιστήμιον καὶ 17 ἀνώτεραι σχολαί.

Τέννστετ. κωμόπ. τῆς κεντρώας Πρωσσίας (ἐν Ἐρφοὺρτ τῆς Σαξονίας), κάτ: 3200. Πατρὶς τοῦ Ι.-Α. Ἐρνέστι.

Τέννυσων (Ἄλφρεδ)· διαπρεπὴς Ἄγγλος ποιητὴς σύγχρονος, 1810—1898. Κατέλιπεν ἄριστα ἔργα, διετέλεσε δ' ἐπὶ μακρὰ ἔτη «ποιητὴς τῆς Αὐλῆς», κατὰ τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ κρατοῦν ἔθος, θέσις εἰς ἣν εἶχε διαδεχθῆ τὸν Οὐόρδσβορθ.

Τενόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Δορδόνῃ. Κάτ. 1800.

Τενόν· (Ἰάκ.-Ρενέ), χειρουργὸς Γάλλος, 1724—1816, ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Σαλπετριέρ, ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων τῆς ἐποχῆς του, ὑπῆρξε μέλος τῆς Νομοθετ. συνελεύσεως καὶ τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἐδημοσίευσε χειρουργικὰ συγγράμματα. Ὑπάρχει ἐν Παρισίοις φερώνυμον νοσοκομεῖον.

Τενοχτιτλάν· ἀρχ. ἐγχώριος ὀνομ. τοῦ Μεξικοῦ, σημαῖνον «κισσὸς τῆς Ἰνδοσυκῆς».

Τενσιμπραί· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ὄρν, κάτ: 4,550. Μαχαιροποιεῖα καὶ κλειθροποιεῖα.

Τεντενγγού· π. τῆς ν. Μαδαγα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σκάρ, ἐπὶ τῆς Α. ἀκτῆς, 170 χλμ. ΒΑ. τῆς Ταματάβ· οἱ Γάλλοι κατέλαβον ταύτην τὸ 1829 καὶ ἤγειραν φρούριον.

Τεντενιάκ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἰλλ-ε-Βιλαίν· κάτ: 2,200, κτηνοτροφία, ἔρια, βούτυρον.

Τεντινιάκ· Τιντινιακουμ, χωρ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κορρέζ, 12 χλμ. ΒΑ τῆς Τουλλ. Ἴσως ἡ ἀρχ. Ρασπιάτουμ.

Τεντυρίς· π. τῆς ἀρχ Αἰγύπτου· ὅρα Δενδεράχ.

Τέξας· μία τῶν Ἡνωμένων-Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἡ σημαντικωτέρα ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, προεκτεινομένη κατὰ μῆκος τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου καὶ πρὸς Β. τοῦ Μεξικοῦ, οὗ χωρίζεται διὰ τοῦ Ρίο-Γκράνδε-δελ Νόρτε κλπ. Ἔχει πολλοὺς λιμένας ἐν οἷς καὶ τὸν τοῦ Γκάλβεστον. Εἶνε ἡ πρώτη τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ὡς πρὸς τὴν κτηνοτροφίαν καὶ τὴν παραγωγὴν τοῦ βάμβακος. Πρωτ: Ἄουστιν. Οἰκεῖται ἀκόμη εἰς τὰ ΒΔ ὑπὸ Ἰνδῶν. Μέχρι τοῦ 1845 ἀνῆκεν εἰς τὸ Μεξικόν.

Τέξελ· ν. τῆς βορ. Ὁλλανδίας, ἐν τῇ Βορείῳ θαλάσσῃ, εἰς τὴν ΝΔ ἄκραν τοῦ Ζουϋδερζέ, ἔκτ. 20 χλμ. ἐπὶ 12, κάτ. 6,750· πρωτ. Μπούρζ-δὲ Τεξέλ. Παρὰ ταύτην ἐγένοντο πολλαὶ ναυμαχίαι.

Τέξελ· δομινικανὸς μοναχός, ἐγεν. ἐν Λειψίᾳ, 1455—1519, ἐπιφορτισθεὶς τὴν πώλησιν τῶν συγχωροχαρτίων προυκάλεσε τὰς περιωνύμους θέσεις τοῦ Λουθήρου τὸ 1517, αἵτινες ἐγέναντο ἡ ἀφορμὴ τῆς Ἀναμορφώσεως.

Τεὺ (Αἰκατερίνη)· ἐγεν. παρὰ τῇ Αἰράνσι τῆς Γαλλίας τὸ 1716, ὁραματιζομένη δὲ διετείνετο ὅτι ἦτο ὁτὲ μὲν ἡ Θεοτόκος, ὁτὲ δὲ ἡ Εὔα. Ὡς παράφρων περιωρίσθη 1779—82, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπαναστάσεως ἴδρυσε εἶδός τι θρησκείας, ἧτις ἔσχεν οὐκ ὀλίγους προσηλύτους, διέβλεπεν ἐν τῷ Ρομπεσπιὲρ τὸν πρόδρομον τοῦ θείου λόγου. Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας ἐφυλάκισεν αὐτὴν τῇ 17 Ἰουνίου 1794, ὁ δὲ Βαδιὲ δι' ἐκθέσεώς του πλήρους ὑπερβολῶν συνταχθείσῃ ὑπὸ τοῦ Μπαρὲρ κατηγορησεν αὐτὴν ἐπὶ συνεννοήσει μετὰ τῶν μεταναστῶν καὶ τῶν ἱερέων, διὸ καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῇ Κοσσιερζερί, ἔνθα μετὰ 6 ἑβδομάδας ἀπέθανε.

Τεοτιχουακάν· (Σαὶν-Ζὰν-δέ), π. τοῦ Μεξικοῦ. Κάτ: 5,500. Ἐν τοῖς πέριξ ὑψοῦνται πυραμίδες ἢ Τεσκάλλι. Ἐπὶ τῶν Τολτέκων ἦτο ἐκ τῶν ἱερῶν πόλεων τῆς Ἀναχουακ.

Τέοτλ· μέγιστος τῶν θεῶν τοῦ Μεξικοῦ.

Τεουκέσβουρυ· π. τῆς Ἀγγλίας (ἐν Γλὸτσεστερ), κάτ: 8,500· βιομηχανικὴ πόλις. Ἐδουάρδος ὁ Α' ἐνίκησε τὴν Μαργαρίταν δ' Ἀνζοῦ αὐτόθι καὶ ἐφυλάκισεν αὐτὴν συλλαβὼν μετὰ τοῦ υἱοῦ της (4 Μαΐου 1471), διὰ δὲ τῆς νίκης ταύτης ἐστερέωσε τὸν θρόνον του.

Τέουτμπεργ ἢ Τεουτμπουργγερβάλδ· Τεουτομπουργγιένσις-σάλτους, σύστημα ὀρέων ἐν Γερμανίᾳ ἐν μέρει καλύπτον τὰς πρωσ. ἐπαρχίας Ἔσσης, Μύνδεν, Μύνστερ, τὴν πριγκιπείαν τῆς Λίππε καὶ τὴν ἐπαρχίαν Ὀσναμπρὺκ ἐπὶ ἐκτ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

208 χλμ. μηκ. καὶ μικροῦ πλάτους, ὑψ. κορ. 600 μ.

Τέουτμπεργη· σύζυγος τοῦ Λοθαρίου Β', βασιλ. τῆς Λορραίνης, ἀπεδιώχθη ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τούτου (862) θέλοντος νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Βαλδράδην. Ἀναφερθεῖσα εἰς τὸν Πάπαν κατώρθωσεν ὥστε νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Λοθάριον, ἵνα ἀναλάβῃ αὐτὴν ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ.

Τέουτσιε· μία τῶν κυριωτέρων θεοτήτων τῶν ἀρχ. Γερμανῶν, υἱὸς τῆς Γῆς, ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ γενάρχης τῆς γερμανικῆς φυλῆς.

Τέουφφελ (Γουλ.-Σιγισμόνδ)· φιλόλογος Γερμανός, ἐγεν. ἐν Λούδβιγγσμπυοργ, 1820—78, καθηγητὴς ἐν Τυβίγγῃ καὶ γνωστὸς κυρίως ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ «Ἱστορία τῆς Ρωμ. Φιλολογίας».

Τεπελένη· κωμόπ τῆς Ἠπείρου περίφημος διότι εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς. Κάτ: 2,000. Κεῖται ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Δρύνου εἰς τὸν Ἄωον περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχ. Ἀντιγονείας, ΒΔ τοῦ Ἀργυροκάστρου.

Τεπίκ· π. τοῦ Μεξικοῦ, πρωτ. ὁμων. περιοχῆς, 30 χλμ. ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κάτ: 25,200.

Τέπλιτς ἢ Τόπλιτς· π. τῆς αὐστροουγγαρίας (ἐν Βοημίᾳ), 80 χλμ. ΒΔ τῆς Πράγας. Κάτ: 15500. Ἔχει περιώνυμα θερμὰ λουτρά.

Τέρ· ποτ. τῆς Ἱσπανίας (ἐν Βαρκελώνῃ), πηγάζει ἐκ τῶν ἀνατ. Πυρηναίων καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, μῆκ. 160 χλμ.

Τεράμο π. τῆς κεντρώας Ἰταλίας (ἐν Ἀβρουζίοις), πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. Κάτ: 22,750. Ἡ ὁμών. ἐπαρχία χωριζομένη πρὸς Β ἀπὸ τῆς Ἀσκόλης διὰ τοῦ Τρόντο, ἔχει ἐπιφ. 3,321 τετρ. χλμ. Κάτ: 280,000.

Τερβαγγάν· θεότης τῶν Σαρρακηνῶν, μνημονευομένη μετὰ τῶν Ἀπολλίνου, Ζουπίνου καὶ Μωάμεθ, ἐν τῷ Ἀσματιτοῦ Ρολάνδου. Κατὰ τὸν Βρεάλ εἶνε πιθανῶς μορφή τις Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου.

Τεργγλοῦ· σλαβονιστὶ **Τριγγλάβ** (τρεῖς κεφαλαί), ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ τῶν Ἰουλιανῶν Ἄλπεων ἐν τῇ Καρνιόλῃ. Ὕψ. 2,865 μ.

Τεργγοβίστ ἢ Ταργγοβίστ· π. τῆς Ρωμουνίας ἐν Βλαχίᾳ, πρωτ. ἐπαρχ. 80 χλμ. ΒΔ τοῦ Βουκουρεστίου, 8,000 κάτ. Ἕδρα τοῦ Βοεβόδα τῆς Βλαχίας μέχρι τοῦ 1868.

Τεργέστη· ἀρχ. π. τῆς Ἰστρίας, νῦν **Τριέστε**· π. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας παραθαλάσιος, πρωτ. ὁμων. διοικήσεως, ἐπὶ τοῦ ὁμων. κόλπου τῆς Ἀδριατικῆς, 550 χλμ. ΝΔ τῆς Βιέννης. Κάτ: 152,000 μετὰ τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Ἔχει καὶ Ἕλλην. ἐπισκοπὴν καὶ προοδευτικωτάτην παροικίαν ἐμπορικὴν ἰδίᾳ, διδασκαλεῖον, Γυμνάσιον σχολὰς πολυτεχνικήν, ὑδρογραφικὴν καὶ ἐβραϊκήν, ἀκαδήμειαν ἐμπορ. καὶ ναυτικήν, τυπογραφεῖον ἀρμενικόν, εὐρὺν καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, βιομηχανίαν ἀκμαίαν καὶ μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀνατολῆς, Αἰγύπτου, Σικελίας, Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς. Ἀτμοπλ. ἑταιρεῖαι τοῦ Λόϋδ. Ὁ πρῶτος ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς χώρας. Ἡ ἀκμὴ τῆς πόλεως ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Ἡ Μαρία Θηρεσία τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

1750 εἶχε καταστήσει ταύτην ἐλεύθερον λιμένα.—Ἡ ἐπαρχία Τεργέστης ἀποτελουμένη ἐκ τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων ἔχει ἔκτ. 96 τετρ. χλμ.

Τερεδὼν ἢ Δ ι ρ ι δ ο τ ί ς, ἀρχ. πόλις καὶ λ. τῆς Χαλδαίας, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ παρὰ τὴν Βασσόραν.

Τερέκ· ποτ. τῆς Ἀσ. Ρωσίας (Καύκασος) πηγ. ἐκ τοῦ ὄρ. Καζμπέκ, ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν διὰ πολλῶν στομίων, μηκ. 500 χιλ.

Τερὲκ-Δαβάν· ὀρεινὸς αὐχὴν τῶν ὀρέων Θιὰν-Χὰν ἐν τοῖς Ρωσο-Σινικοῖς συνόροις. Ἡ κυρία ὁδὸς Κοκὰν-Κασγγὰρ διέρχεται διὰ τούτου.

Τερεντία· σύζυγος τοῦ Κικέρωνος (ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Τ υ λ λ ί α ν), ἐξεδιώχθη ὑπ' αὐτοῦ ἕνεκα τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτῆς σπατάλης καὶ τοῦ κακοῦ της χαρακτῆρος, συνεζεύχθη δ' αὖτη τὸν ἱστορικὸν Σαλλούστιον, τὸν ῥήτορα Μεσσάλαν Κορβῖνον καὶ τέλος τὸν συγκλητικὸν Βίβιον Ροῦφον. Ἀπέθανεν ἐν λίαν προχωρηκυίᾳ ἡλικίᾳ.—Ἄλλη τις Τ ε ρ ε ν τ ί α, σύζυγος τοῦ Μαικήνα, πολλάκις μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Σενέκα διὰ τὴν φιλαρέσκειάν της καὶ τὸ κάλλος, ὑπῆρξεν ἐρωμένη τοῦ Αὐγούστου. Ὁ Μαικήνας ἐξεδίωξεν αὐτήν, ἀλλὰ πολλάκις τὴν συνεχώρησε.

Τερεντιανὸς Μαῦρος· συγγραφεὺς Λατῖνος, συνέθηκε περὶ τὸ τέλος τοῦ Β' αἰῶνος πιθανῶς ποίημά τι διδακτικὸν «Δὲ Λίττερις, συλλάμπις, μέτρις».

Τερεντίλλος Ἄρδα (Γ ά ϊ ο ς)· δήμαρχος Ρώμης ἐκ τῶν πληβείων, προέτεινε νόμον τὸ 461 π. Χ. περὶ συντάξεως ἐγγράφων νόμων, οἵτινες νὰ ἐπικυρωθοῦν ὑπό τε τῶν πατρικίων καὶ τῶν πληρεξουσίων, μετὰ πολλὰς δὲ ἀντιστάσεις τῆς συγκλήτου ἐπετεύχθη νὰ σταλῶσι πρέσβεις ἵνα μελετήσωσιν ἐν Ἀθήναις καὶ τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι τοὺς νόμους, μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν των καταργηθείσης πάσης ἄλλης ἀρχῆς, ἐξελέγησαν οἱ Δ έ κ α ρ χ ο ι μὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν πρὸς συγγραφὴν τοῦ κώδικος.

Τερέντιος (Ἄ φ ε ρ)· κωμικὸς ποιητὴς Λατῖνος, ἐγεν. ἐν Καρχηδόνι τὸ 104 π. Χ., δοῦλος καὶ εἶτα ἀπελεύθερος τοῦ Τερεντίου Λουκιανοῦ, μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ συνέλεξε πάντα τὰ ἔργα τοῦ Μενάνδρου, ἅπερ ὅμως ναυαγήσας ἀπώλεσε, μικρὸν δὲ μετὰ ταῦτα ἀπέθανεν ὑπὸ λύπης, 159 π. Χ. Σῴζονται αὐτοῦ ἓξ κωμῳδίαι «Ὁ Ἀνδριανὸς»», «ἡ Ἑ κυρὰ=πενθερά», «ὁ ἑαυτὸν τιμωρούμενος», «ὁ Φορμίων», «ὁ εὐνοῦχος», «οἱ Ἀδελφοί». Πολλοὶ τῶν νεωτέρων κλασσικῶν ἐμιμήθησαν τὰ ἔργα ταῦτα.

Τερέσδα· ἡ ἀρχαία Θ ε β έ σ τ α, κωμόπ. τῆς Ἀλγερίας παρὰ τὰ Τυνησιακὰ μεθόρια, κατ. 3750, (ποτὲ 30-40000). Σῴζονται λείψανα ρωμ. καὶ Βυζαντίνου τείχους, θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Καρακάλα, ἱπποδρόμιον κλπ. Οἱ Γάλλοι ἀπῴκισαν αὐτὴν τὸ 1846.

Τερθεῖρα· νῆσος τῶν Ἀζορῶν (Πορτογαλ.) ΒΔ. τῆς ν. τοῦ Σάν-Μιγκουέλ, ἔχει ἔκτ. περίπου 420 τετρ. χλμ. καὶ 52,000 κατ. Πρωτ. Ἄνγγρα, ἔδαφος γόνιμον, ἐμπόριον μετὰ τῆς Βραζιλίας. Κατὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Πορτογαλ. θρόνου ὑπὸ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Δὸμ-Μιγκουὲλ ὑπῆρξεν ἕδρα τῆς Κυβερνήσεως τῆς βασιλίσσης Δόνα Μαρίας.

Τέρια· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 65.

Τέρμ· (Π α ῦ λ ο ς-δ ὲ-Λ α μ π ά ρ θ, χωροδεσπότης τοῦ),στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1482—1562 διεκρίθη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐπὶ Φραγκίσκου Α' καὶ τῶν διαδόχων του, ἰδίᾳ ἐν Πεδεμοντίῳ, ἐξηνάγκασε τὸν Πάπαν Ἰούλιον Γ' νὰ καταθέσῃ τὰ ὅπλα, ὑπέταξε τὴν Κορσικὴν (1554), κατέλαβε τὸ Καλαὶ καὶ τὴν Δυγκέρκ, εἰς ἀμοιβὴν δὲ ἔλαβε τὴν ῥάβδον τοῦ στρατάρχου τὸ 1558. Διοικητὴς Παρισίων ἀπήρεσε διὰ τὴν μετριοπάθειάν του κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν θρησκευτικῶν ταραχῶν καὶ ἀπέθανεν ἐν δυσμενείᾳ.

Τέρμερος· λῃστὴς διαβάτης διατρίβων εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν διαβαινόντων μέχρις οὗ ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Τερμίλαι· Κρῆτες ἀρχαιότατοι οἵτινες μετέβησαν εἰς Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος, κατόπιν δὲ ὠνομάσθησαν Λ ύ κ ι ο ι ἀπὸ τὸν Λ ύ κ ο ν υἱὸν τοῦ Πανδίονος.

Τέρμινι· Τ έ ρ μ ι ν ι - Ἰ μ ε ρ έ ν σ α ι, θ έ ρ μ α ι-Ἰ μ ε ρ έ ν σ ε ς, π. καὶ λ. ἐν Παλέρμῳ τῆς Σικελίας, 49 χλμ. ΝΑ τῆς π. Παλέρμου, κάτ: 25,000. Πόλις ἐμπορικὴ ἔχουσα θερμὰ ὕδατα· ἐν τοῖς πέριξ ἐπὶ τοῦ ὄρους Καλογήρου ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἰμέρας.

Τέρμινους ἢ **Τέρμων**· Λατ. θεότης, ἔφορος τῶν ὁρίων, τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ συνίστατο ἐκ τετραγώνου μαρμάρου ἐφ' οὗ ὑψοῦται κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ, ἐνίοτε καὶ βραχιόνων, ἐλατρεύετο δὲ συνήθως ἐν ταῖς ἐξοχαῖς, ἔνθα τὰ ἀγάλματα αὐτοῦ ἐτίθεντο ὡς ὁρόσημα. Τὸ κύριον αὐτοῦ ἄγαλμα ἦν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ. Τὰ «τερμινάλια» ἐτελοῦντο ἀνὰ πᾶν ἔτος ἐν τοῖς ἀγροῖς ἀπὸ 21—23 Φεβρουαρίου. Ἡ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ Νουμᾶ.

Τέρμπουργ (Γ ε ρ ά ρ δ ο ς)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Ζβόλλ (τοῦ Βελγ. νομοῦ Ὄβερ-Ὕσσελ) 1608—81, περιῆλθε πᾶσαν τὴν Εὐρώπην ἐξασκῶν ἐπιτυχῶς τὴν τέχνην αὐτοῦ, ἐπανακάμψας δ' εἰς τὴν πατρίδα του ἐγένετο δήμαρχος. Πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ διακρίνονται ἐπὶ τελειότητι. Τὸ λοῦβρον κατέχει πέντε ἐν οἷς διακρίνεται «ἡ ἀνάγνωσις τοῦ μαθήματος».

Τερνάτ· μία τῶν Μολούκων νήσων, ἡφαιστειώδης, πρωτ. Μαλέχια. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε Μαλαῖοι μουσουλμᾶνοι. Ἀρώματα, χρυσόκονις. Ὑπόκειται εἰς Σουλτᾶνον ὑποτελῆ τῶν Ὁλλανδῶν.

Τέρνι· Ἰντεράμνα· π. ἐν Περουγίᾳ τῆς Ὀμβρικῆς (Κεντρῴα Ἰταλία) κατ. 17000. Μεγάλη βιομηχ. ὅπλων 3 χλμ. Ἀν. τῆς πόλεως κεῖται ὁ ὡραῖος καταρράκτης «δέλλε Μαρμορε» σχηματιζόμενος ὑπὸ τοῦ Βελίνο καταπίπτοντος ἐξ ὕψους 165 μ. ἐν τῷ Νέρᾳ.

Τερνιέ· κοινότης ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Λίσν, 28 χλμ. ΔΒΔ τοῦ Λάν, κατ. 3800. Μηχανουργεῖα, ζαχαροποιεῖα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τέρνοβα· χ. τοῦ δήμου Κλεπαΐδος τῆς Ναυπακτίας. Κάτ: 185.

Τέρνοβο· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 98.

Τέρνος· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 480.

Τερνώ (Γουλ.-Λουδ. βαρόνος)· βιομήχανος, έγεν. έν Σεδάν, 1765—1833, έτελειοποίησεν ίδίᾳ τήν έριουργίαν καί τήν κατασκευήν τῶν έριούχων ἵδρυσε δέ πολλαχοῦ, ἰδίᾳ ἐν Σεδάν καί Λουβιέ, μέγιστα καταστήματα. Περιώνυμος ἰδίως διά τήν κατασκευήν τῶν φερωνύμων κασμιρίων ἐφαμίλλων πρός τά τῶν Ἰνδιῶν, βουλευτής Παρισίων ἀπό 1818-1827 φιλελεύθερος.

Τερνώ (Λουδ. Μοντιμέρ-), ἀνεψιός τοῦ προηγουμένου, 1807-72, εἰσηγητής ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ Κράτους, 1837—48, καί βουλευτής 42—51, γνωστός ἰδίᾳ διά τήν ἀξιόλογον αὐτοῦ «Ἱστορίαν τῆς Τρομοκρατίας».

Τέροβα· χ. τοῦ δήμου Παρακαμπυλίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 120.

Τερουέλ Τούρμπουλα· π. ἐν Ἀραγωνίᾳ τῆς Ἱσπανίας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. ἐπί τοῦ Γουαδαλαβιάρ 11500 κατ. Ἡ ὁμων. ἐπαρχ. πρός Ν τῆς Χουέσκας ἔχει ἔκτ. 14818 τετρ. χλμ. καί 370000 κατ.

Τέρπανδρος· περίφημος ἀρχαῖος λυρικός ποιητής ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἀντίσσης, γεννηθείς περί τό 600 π. Χ. καί τοῦ ὁποίου τάς ᾠδάς ἔψαλλον οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τά συσσίτια.

Τερπίτσα· χ. τοῦ δήμου Παρευηνίων τῆς Ναυπακτίας. Κάτ: 225.

Τερραί (Ἀβδᾶς Ἰωσήφ-Μάριος)· γενικός Σύμβουλος ἐπί τῶν οἰκονομικῶν (ὑπουργός) ἐγεν. ἐν Μπαίν ἐν Φορέζ τῆς Γαλλίας, 1715—78, κληρικός σύμβουλος ἐν τῷ ἄνωτ. δικαστηρίῳ, πλουτήσας ἐκ κληρονομίας διήγαγε σκανδαλώδη βίον. Φίλος τῆς Κας Πομπαδοὺρ, ἧς τούς πολιτικούς σκοπούς ἐξυπηρέτησε, διωρίσθη γεν. λογιστής τό 1769, διά διαφόρων οἰκονομικῶν συνδυασμῶν καί μέτρων πτωχεύσεως τοῦ κράτους ἰδιοποιήθη οὐκ ὀλίγα χρήματα, καί ἐνεφανίσθη ἐπί κεφαλῆς ἑταιρείας πρός ἀγοράν τοῦ σίτου τῶν Παρισίων· τήν πρᾶξιν ταύτην τό κοινόν ὠνόμασε ασύμβασιν τῆς Πείνης». Λέγεται δέ ὅτι καί αὐτός ὁ βασιλεύς ἐνείχετο εἰς τήν αἰσχροκερδῆ ταύτην ἐπιχείρησιν. Ἀνετράπη τέλος τό 1774 ἅμα τῇ ἀναρρήσει τοῦ Λουδοβίκου ΙϚ'.

Τερρανόβα δέ-Σιτσίλια· π. ἐν Καλτανισσέτᾳ τῆς Σικελίας, 50 χλμ. ΝΔ τῆς Κατάνης, 20,000 κατ. Ἐμπορική, ἱδρύθη τόν ΙΓ' αἰῶνα ὑπό τοῦ Φρειδερίκου δ' Ἀραγγόν.

Τερρανόβα-Πανδάνια· κωμόπ. τῆς ν. Σαρδοῦς ποτέ Ὀλβία, κάτ: 4,200.

Τερρανόβα Σάππο-Μινούλιο· χ. ἐν τῇ ἐνδοτέρᾳ Α Καλαβρίᾳ τῆς Ἰταλίας, 1200 κατ. Πρό τῶν σεισμῶν τοῦ 1783 ἦτο μία τῶν ὡραιοτέρων τῆς Καλαβρίας πόλεων.

Τερρασίν· Ἀνζούρ, Ταρρατσίνα καί Τερρατσίνα, παρ' ἀρχαίοις, πολ. ἐν Φροζινόνε τῆς κεντρώας Ἰταλίας ἐπί τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, 9,500 κατ: Ὡραῖος καθεδρ. ναός, ὅστις ἦτο ἀρχαῖος ναός τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀπόλλωνος. Ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Οὐόλσκων, οἱ δὲ Ρωμαῖοι κατέλαβον ταύτην τὸ 406 π. Χ. Σταθμὸς τοῦ Ρωμ. στόλου ἐν χειμῶνι.

Τερροσόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Δορδόνη. Κάτ: 3,900.

Τερρασσόν· (Ἀ β β ᾶ ς Ἰ ω ά ν), συγγραφεὺς ἐκ Λυών, 1670—1750, καθηγητὴς τῆς Ἑλλην. φιλοσοφίας καὶ τῆς Λατ. ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας, μέλος τῆς Γαλ. Ἀκαδημείας. Συνέγραψε «Κριτικὴν πραγματείαν περὶ τῆς Ἰλιάδος», περὶ Αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων κλπ.— Ἄ ν τ. κ α ὶ Ἰ α κ ώ β, ἀδελφοὶ αὐτοῦ, 1668—1723, καὶ 1680—1752 ἱεροκήρυκες.— Μ α τ θ α ῖ ο ς κ α ὶ Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς ἐξάδελφοί του, 1669-1734, καὶ 1705-72, διεκρίθησαν ἐπὶ τοῦ βήματος, ὁ δ' ὑπῆρξε καὶ καθηγητὴς τοῦ κανονικοῦ δικαίου ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας.

Τερρί· ὄρος ἐν τῇ Ἑλβετικῇ τοπαρχίᾳ Βέρνης ΝΑ τοῦ Πορεντρούϋ.

Τερριτονάρ Ἰνδιέν, ἤτοι: Ἰ ν δ ι κ ὴ τ ο π α ρ χ ί α (βλ. λ.) εὐρεῖα χώρα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, προωρισμένη ἵνα χρησιμεύῃ ὡς καταφύγιον εἰς τὰς ἐκδιωκομένας Ἰνδικὰς φυλὰς ἐκ τῶν λοιπῶν Πολιτειῶν. Κεῖται πρὸς Ν. τοῦ Κάνσας, πρὸς Δ. δὲ τοῦ Μίσουρη καὶ τοῦ Ἀρκάνσας. Ἔκτ. 81,310 τετρ. χλμ. κάτ: 190,000. Κατοικεῖται ὑπὸ διαφόρων ἰνδικῶν φυλῶν, ὧν τινες ἔχουσι νόμους γραπτοὺς καὶ εἰδός τι ἀντιπροσωπευτικῆς Κυβερνήσεως.

Τερρ-Νουάρ· βιομηχ. δῆμος ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Λείγηρος, 3 χλμ. Λ τοῦ ἁγ. Στεφάνου, κατ. 5000. Γαιανθρακωρυχεῖα.

Τερρορίστ=Τ ρ ο μ ο κ ρ α τ ι κ ο ί, ὀπαδοὶ τῆς τρομοκρατικῆς διοικήσεως τῆς Γαλλίας (1793).

Τερτυλλιανός (Κ ό ϊ ν τ ο ς, Σ ε π τ ί μ ι ο ς, Φ λ ω ρ έ ν τ ι ο ς Τ ε ρ τ υ λ λ ι α ν ό ς)· πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ἐγεν. περὶ τὸ 160 ἐν Καρχηδόνι, ἀπέθ. τὸ 245, προσήλυτος εἰδωλολάτρης, ὑπερήσπισε τὴν νέαν πίστιν του μετ' εὐγλωττίας θερμῆς καὶ ἐνθουσιώδους ἐν τῷ «Ἀπολογητικῷ» αὐτοῦ, ὑπῆρξε δὲ τὸ ὑπόδειγμα πάσης ἀρετῆς. Ἐν Ρώμῃ ἔγραψε «κατὰ τῶν Δημοσίων θεαμάτων, ἀλλ' ἀπήρεσε διὰ τὴν αὐστηρότητά του εἰς τὸν Ρωμ. κλῆρον. Ἐπανακάμψας εἰς Ἀφρικὴν ἠσπάσθη τὸν Μ ο ν τ α ν ι σ μ ό ν, ἀλλὰ κατέληξεν εἰς τὸ νὰ γείνῃ ἱδρυτὴς νέας αἱρέσεως. Συνέγραψε πλὴν τῶν ἀνωτέρω πλεῖστα ἄλλα ἄξια λόγου Ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα.

Τερψικράτη· μία τῶν Θ ε σ π ι ά δ ω ν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Εὐρύοπον.

Τερψιχόρη· μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ θεὰ τοῦ χοροῦ καὶ τῆς λύρας.

Τέδχ· χειμάρρος ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀνατ. Πυρηναίων, πηγ. ἐκ τῶν ὀρίων τῆς Ἱσπανίας, ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον, μηκ. 82 χλμ.

Τέδινερ (Ἰ ω σ ή φ)· βιβλιόφιλος, ἐγεν. ἐν Ὄρζ (νομὸς Ἄνω-Μάρν τῆς Γαλλίας), 1802—73, Βιβλιοπώλης—Ἐκδότης. Ἵδρυσε τὸ 1834 τὸ «Βιβλιοφιλικὸν Δελτίον», καὶ ἐξέδωκεν «Ἱστορίαν τῆς Βιβλιοφιλίας», (1861-63).

Τεσκατλιμπόχτλι· Μεξικανὸς θεός, μεγαλείτερος ὅλων μετὰ τὸν Τ ε ό τ λ, προΐστατο τῆς τιμωρίας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν ἐγκλημάτων, ἔθυον δ' αὐτῷ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνθρώπινα θύματα.

Τεσσὲ (Ρενὲ δὲ Φρουλαί, κόμης δέ)· 1651—1725, προστατευόμενος τοῦ Λαβουά, ἀνῆλθε τὰ ἀνωτατα ἀξιώματα. Διακριθεὶς εἰς διαφόρους μάχας προήχθη τὸ 1703 εἰς στρατάρχην τῆς Γαλλίας. Ἐστάλη εἶτα πρέσβυς εἰς Ρώμην καὶ Μαδρίτην. Κατέλιπεν «Ἀπομνημονεύματα».

Τεσσιέ· Ἀγρονόμος, ἐγεν. ἐν Ἀνζερβίλλ, 1742—1837, καθηγητὴς τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Ἐμπορίου εἶτα βοτανικὸς ἐπιθεωρητής, ἔγραψε πολλὰς ὠφελίμους συγγραφάς. Μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν ἀπὸ τοῦ 1772.

Τεσσέν· οἶκος Σουηδῶν ἀρχιτεκτόνων, ὧν διασημότερος ὑπῆρξεν ὁ Καρόλος-Γουσταῦος Τ. γεν. ἐν Στοκχόλμῃ, 1695—1770, υἱὸς τοῦ μεγάλου στρατάρχου Τεσσέν, διετέλεσε σημαῖνον μέλος τοῦ κόμματος τῶν Πιλοφόρων (Σιαπώ), προήδρευσε τῆς συνελεύσεως τῶν εὐγενῶν τοῦ 1738, ἐγένετο πρόεδρος τῆς Καγκελαρίας καὶ παιδαγωγὸς τοῦ διαδόχου (εἶτα Γουσταύου Γ'.) Ἀπεσύρθη τῶν κοινῶν τὸ 1761.

Τεσσύ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλ. νομῷ Μάγχης. Κάτ. 1,450.

Τὲστ-δὲ-μπύδγ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Ζιρόνδ, 55 χλμ. ΝΔ τοῦ Βορδώ. Κάτ: 6,500.

Τέστι (Φούλβιο)· ἰταλὸς ποιητής, ἐγεν. ἐν Φερράρᾳ 1593—1646, ἔφορος τῆς βιβλιοθ. τοῦ δουκὸς Ἀλφόνσου Β' καὶ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ Ἀλφόνσου Γ'. Συλληφθεὶς ὡς μυστικῶς ἀλληλογραφῶν μετὰ τοῦ Μαζαρίνη, ἐφυλακίσθη καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ ἢ πιθανῶς ἐφονεύθη. Συνέθηκε «Στίχους», «Ὠδὰς» κλπ.

Τεστλὲν (Ἀχιλλεύς)· ἰατρὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ Γάλλος, ἐγεν. ἐν Λίλλ, 1814—1891, ἐπὶ τῆς μοναρχίας τοῦ Ἰουλίου ὑπῆρξεν ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῆς δημοκρατικῆς μερίδος ἐν τῷ νομῷ Νόρ. Ἐξωρίσθη μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ 1851, ἐπανελθὼν τὸ 1859, διωρίσθη νομάρχης Νὸρ μετὰ τὴν 4ην 7βρίου, ἐξελέγη μέλος τῆς Νομοθετικῆς τὸ 1871 καὶ παρεκάθισεν ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ. Ἰσόβιος Γερουσιαστής εἶτα καὶ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας. Πλὴν ἄλλων ἐπιστημονικῶν ἔργων μετέφρασε τὴν «περὶ ὀφθαλμ. νόσων» πραγματείαν τοῦ Μάκενζυ μετὰ τοῦ Βαρλομόν.

Τεστούρ· κωμόπ. τῆς Τύνιδος, 75 χλμ. ΝΔ τῆς π. Τύνιδος. Κάτ: 2,500. Μέγα ἐμπόριον δημητριακῶν.—Ἡ δημόν. διοικητικὴ περιφέρεια ἔχει 16,000 κατ. καὶ πρωτ. Μεζὲζ-ἐλ-Βάβ.

Τεστρύ· ἀρχ. χ. ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Σόμμ, 13 χλμ. ΝΔ τῆς Περόννης, ἔνθα Πιπῖνος ὁ Ἑριστὰλ δοὺξ τῆς Αὐστρασίας ἐνίκησε τὸ 687 Θιερὺ τὸν Γ' βασιλέα τῆς Νευστρίας.

Τέσχεν· π. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας ἐν Σιλεσίᾳ. Κάτ: 8,500. Δέρματα, ἐριοῦχα, πανικά, ὅπλα. Τὸ 1709 ὑπεγράφη αὐτόθι συνθήκη μεταξὺ Μαρίας Θηρεσίας καὶ Φρειδερίκου Β', δι' ἧς ἐτίθετο τέρμα εἰς τὸν περὶ διαδοχῆς τοῦ Βαυαρικοῦ θρόνου πόλεμον.

Τετάγι· χ. τοῦ δήμου Ἰτάμου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 325.

Τετέ· π. 4,500 κατοίκων ἐπὶ τῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δεξ. ὄχθης τοῦ Ζαμπέζη ἐν τῇ Πορτογαλλ. κτήσει τῆς Μοζαβίκης, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας. Ἄλλοτε πλουσία ἐκ τοῦ ἐμπορίου τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἐλεφαντόδοντος, τοῦ ἰνδικοῦ καὶ τῶν δημητριακῶν, νῦν ἐξέπεσε.

Τετερία· Χ ἑ τ μ α ν ἤτοι ἡγεμών τῶν Ὑκρανίων Κοζάκων κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα· ἐπειράθη νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Ὑκρανίαν ἀπὸ τῆς Μοσχοβιτικῆς κυριαρχίας καὶ ἑνώσῃ ταύτην μετὰ τῆς Πολωνίας, ἀλλ' ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ του, ἀπέθανε τὸ 1665.

Τετουάν· π. καὶ λιμὴν τοῦ Μαρόκου, 3 χλμ. ἀπὸ τῆς Μεσογείου καὶ 45 ΝΔ τοῦ Τάγγερ, κάτ: 20,000.

Τετράπολις· συμπολιτεία ἐν τῇ ἀρχ. Ἀττικῇ, Β τοῦ Πεντελικοῦ, συνδέουσα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων τοὺς δήμους Μαραθῶνα, Οἰνόην, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον.

Τετράπολις· ἐν Δωρίδι, περιλαμβάνουσα τὸν Ἐρινεόν, τὴν Πίνδον, τὸ Βοῖον καὶ τὸ Κυτίνιον.

Τετράπολις· ἐν Λυκίᾳ, περιλαμβάνουσα τὴν Κίβυραν, τὰ Οἰνόανδα, τὸν Βουβῶνα καὶ τὸν Βάλβουρα.

Τετράπολις· ἐν Συρίᾳ, περιλαμβάνουσα τὰς πόλεις Ἀντιόχειαν, Ἀκάμεναν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν.

Τετραρχίαι· ὀν. ἀποδιδόμενον ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Α' Εἰς μικρὰ κράτη, ἅπερ ἦσαν μέρη ἐπικρατείας διῃρημένης εἰς τέσσαρα μέρη, ὡς τὰ τρία μικρὰ Γαλατ. Κράτη τῶν Τ ρ ό κ μ ω ν Τ ο λ ι σ τ ο β ο ί ω ν καὶ Τ ε κ τ ο σ ά γ ω ν, διῃρεῖτο ἕκαστον εἰς τετραρχίας. Ἡ Ἰ ο υ δ α ί α θανόντος τοῦ Ἡρώδου διῃρέθη εἰς τέσσαρας τετραρχίας, Γαλιλαίαν, Σαμάρειαν, Ἰουδαίαν, Περαίαν, ὧν ἑκάστης προΐστατο τ ε τ ρ ά ρ χ η ς.—Β' Εἰς εἶδος Κυβερνήσεως ἐν ᾗ τέσσαρες διενέμοντο τὴν ἀρχήν· τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος ἀπὸ τοῦ Δοκλητιανοῦ ἀπετέλεσε τετραρχίαν ἐκ δύο Αὐγούστων καὶ δύο Καισάρων, διῃρέθη δ' οὕτω: ὁ μὲν Διοκλητιανὸς Αὔγουστος ἦρχεν ἐν Ἀσίᾳ, Αἰγύπτῳ κλπ. (ἕδρα Νικομήδεια), ὁ Μαξιμιανὸς Αὔγουστος ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἀφρικῇ, (ἕδρα Μιλᾶνον), ὁ Κώνστας Καῖσαρ ἐν Γαλατίᾳ, Ἱσπανίᾳ, Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ, (ἕδρα Τρέβ), ὁ Γαλέριος Καῖσαρ ἐν Ἰλλυρίᾳ καὶ Ἑλλάδι (ἕδρα Σίμιον).

Τετράρχης· διοικητὴς τετραρχίας, (ὅρα ἀνωτέρω).

Τετραφυλίας-δῆμος· τοῦ νομοῦ Ἄρτης, πρωτ. Μ π ό τ σ ι· ἄλλα χ. Βρεστενίτσα, Βρατσίστα, Καταβόθρα, Μουσιοῦντα, Μηλιανά, Σουμεροῦ, Σεκλίστα, Μονὴ Γενέθλια τῆς Θεοτόκου. Κάτ: 3,351.

Τέτρικος· (Π. Π ε δ έ ζ ι ο ς ἢ Π ε ζ ο ύ β ι ο ς), εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Γαλατίᾳ, ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ τὸ 268 ἐν Βορδῶ ἐδέσποσε δὲ ἐπὶ 6 ἔτη τῆς Γαλατίας, Ἱσπανίας καὶ Βρεττανίας, καθ' ὃν χρόνον ἐβασίλευεν ἐπὶ τοῦ λοιποῦ Ρωμ. κράτους Κλαύδιος ὁ Β'. Ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ τὸ 274 ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Σιάλόν, κατέστη ὕποπτος ὅτι προέδωκε τὸν στρατόν του εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, διὸ καὶ ἀχθεὶς εἰς Ρώμην ἀφ' οὗ ἐκόσμησε τὸν θρίαμβον τοῦ νικητοῦ, ὑπερεπλήσθη δώρων καὶ ἀξιωμάτων ὑπ' αὐτοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τευθέα· ἀρχ. κώμη τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐνωθεῖσα ἔπειτα μετὰ τῆς παρακειμένης Δύμης.

Τεῦθις· ἡγεμὼν τῆς ἀρχ. Τευθίδος, ἐλθὼν εἰς τὴν Αὐλίδα μετὰ στρατοῦ ἐξ Ἀρκάδων, ὅπως ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Τροίας. Ἀγαναχτήσας ὅμως κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ ἔκπλου, ἀπήγαγεν ὀπίσω τοὺς Ἀρκάδας καὶ ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ θυμοῦ ἔπληξε διὰ δόρατος εἰς τὸν μηρὸν τὴν Ἀθηνᾶν, ἀποτρέπουσαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ.

Τευθίς· ἀρχ. π. κειμένη κατὰ τὸ κέντρον τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τῷ Ὀρχομενῷ, ἐπίσημος μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῆς Μεγαλοπόλεως, ἔκτοτε δὲ παρικμάσασα. Ἡ νῦν Δημητσάνα.

Τευθρώνης· (πρώην Κολοχυνθίου), δῆμος τοῦ νομοῦ Λακωνικῆς. Πρωτ. Κότρωνας. Ἄλλαχ: Ἀλεποῦ, Ἀργολιᾶς, Βάτα, Γονέα, Δρυαλί, Ζοῦδα, Καββάλος, Καριαλοῦ, Καυκί, Λουκάδικα, Λούτσα, Νύφη ἔξω καὶ μέσα, Ξερή, Ριγανόχωρα, Σκαλτσοτζάνικα, Φλωμοχῶρι, Χειμάρρα, Μοναὶ Κουρνοῦς, Μεταμορφώσεως. Κάτ: 2,819.

Τεῦκρος· υἱὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς νύμφης Ἰδαίας, ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Τρωάδος.

Τεῦκρος· ἐκ Σαλαμῖνος, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης, ὁμοπάτριος ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος, ὁ ἄριστος τῶν πρὸ τῆς Τρωάδος Ἑλλήνων τοξοτῶν. Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του διότι δὲν ἐξεδικήθη τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔφυγεν εἰς Κύπρον καὶ ἔκτισεν αὐτόθι τὴν Σαλαμῖνα ὅπου οἱ ἀπόγονοί του ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολύ.

Τευμησός· ἀρχ. κώμη τῆς Βοιωτίας, οὐ μακρὰν τῶν Θηβῶν, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἔκρυψεν ὁ Ζεὺς τὴν Εὐρώπην ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ Φοινίκης.

Τευμησός· ὄρος τῆς Βοιωτίας, πλησίον τῆς ὁμων. κώμης. Ἐκεῖ ἐφώλευεν ἡ Τευμησία ἀλώπηξ ἥτις πεμφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου προυξένει μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν.

Τεύτα· βασίλισσα τῆς Ἰλλυρίας, χήρα τοῦ Ἄγρωνος, ἐφόνευσε τοὺς Ρωμ. συγκλητικοὺς Κ. Ἰούνιον καὶ Λ. Κορουγκάνιον (230). Ἠττήθη δὲ ὑπὸ τῶν ὑπάτων Λ. Ποστουμίου Ἀλβίνου καὶ Γν. Φουβλίου Κεντουμάλου καὶ κατέστη φόρου ὑποτελής (228).

Τεύταμος· μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας ἢ τῆς Σουσιανῆς· ἔπεμψεν εἰς βοήθειαν τῆς Τροίας τὸν Μέμνονα μετὰ στρατοῦ.

Τεύτατις ἢ **Τευτάτης**· θεὸς τῶν Κελτῶν ἐν Γαλατίᾳ, προΐστατο τῶν μαχῶν, τοῦ ἐμπορίου, τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ λόγου, ἦγε δὲ εἰς Ἅιδην τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν. Ὁ Γαλατικὸς Ἑρμῆς. Ἔθυον αὐτῷ κύνας καὶ ἐνίοτε ἀνθρώπους.

Τεύτλουσα· νῆσος μικρὰ ἔναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀσίας, πλησίον τῆς Ἰόδου.

Τεύτονες· ὀν. ἀρχ. τῶν Γερμανῶν τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ σημερινὸν Deutsche, λαὸς κατελθὼν ἐκ τῶν ἀκτῶν τῆς Βαλτικῆς, περιώνυμος δὲ γενόμενος ἐκ τῆς εἰς Γαλατίαν καὶ Ἰταλίαν εἰσβολῆς αὐτοῦ (114—101 π.Χ.).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παρασυρθέντες ὑπὸ τῶν Κίμβρων διέβησαν τὸν Δούναβιν μετ' αὐτῶν περὶ τὸ 112 π. Χ. συμπαρέσυρον δὲ καὶ οὗτοι τοὺς Ἀμβρονας εἶτα δὲ τοὺς Τιγγουρίνους (ἐξ Ἑλβετίας), ἀπὸ τοῦ 111 δὲ μέχρι τοῦ 106 ἐνίκησαν ἓξ Ρωμαϊκὰς στρατιάς· τελευταῖον ἐνίκησαν παρὰ τὸ Ἀρώσιον (Ὀράνζ)· τὸ δὲ 103 διηρέθησαν εἰς δύο στρατιάς, ὧν τὴν μὲν ἀπετέλεσαν οἱ Τεύτονες μετὰ τῶν Ἀμβρόνων καὶ ἦτις διερχομένη τὸν Ροδανὸν θὰ ὑπερέβαινε τὰς παραθαλασσίους Ἄλπεις, ἡ δὲ ἐκ τῶν Κίμβρων ὤφειλε νὰ κατέλθῃ διὰ τῶν Ραιτικῶν Ἄλπεων. Ἀμφότεραι ἀνήρχοντο εἰς 300,000. Ἀλλ' ὁ Μάριος κατέχων τὴν ἑτέραν ὄχθην τοῦ Ροδανοῦ κατέστρεψε τοὺς Τεύτονας παρὰ τὰ Σίξτια ὕδατα (Αἶξ) τὸ 102· τὸ δὲ ἀκόλουθον ἔτος κατεστράφησαν καὶ οἱ Κίμβροι ἐν Βερσέλῃ τὸ 101 ὑπὸ τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Λουτατίου Κάτλου.

Τεφέλι· πρωτ. τοῦ δήμου Τ ε φ ε λ ί ο υ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 250.

Τεχεράν(η)· πρωτ. τῆς Περσίας καὶ τῆς ἐπαρχίας Ἰράκ-Ἀντζεμί, εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ Ἐλβούρζ, ἐν πεδιάδι καλῶς καλλιεργημένῃ. Ἡ πόλις περιβάλλεται ὑπὸ ἰσχυροῦ τείχους, ἐντὸς δ' αὐτοῦ εὑρίσκονται τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σάχου κατέχοντα μετὰ τῶν κήπων καὶ παραρτημάτων αὐτῶν τὸ 1/4 τῆς ὅλης πόλεως, περιτετειχισμένα δὲ καὶ αὐτὰ ἰσχυρότερον ἔτι. Ἔχει βιομηχανίαν ταπήτων καὶ σιδηρῶν ἐργαλείων καὶ περὶ τὰς 210,000 κατ., οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ κατὰ τὸ θέρος καύσονος μεταναστεύουσιν εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Σουλτανιέ, διάγοντες ἐκεῖ οἱονεί τινα νομαδικὸν ὑπὸ σκηνὰς βίον. Ἡ Τ. εἶνε πόλις ἀρχαιοτάτη. Καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀφγανῶν, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ Κερὶμ-Χάν, ὅστις μετέφερε τὴν ἕδραν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς πρωτευούσης Ἰσπαχάν.

Τεχουαντεπέκ· π. τοῦ Μεξικοῦ ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Πολιτείας Ὀαχάκας, κάτ: 25,500, εἰς ἀπόστ. χιλιομ. τινῶν ἀπὸ τοῦ ὁμων. κόλπου. —Ὁ ὁμών. ἰσθμὸς χωρίζει τὸ κυρίως Μεξικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀνατ. Μεξικοῦ καὶ τῆς Γκουατεμάλας. Πλάτ: 260 χλμ. Ἐντεῦθεν ἐγένετο σκέψις νὰ διέλθῃ ἡ διῶρυξ ἡ μέλλουσα νὰ ἑνώσῃ τοὺς δύο Ὠκεανούς.

Τεωλόν (Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· δραματικὸς συγγραφεὺς Γάλλος, ἐγεν. ἐν Αἰγγ-Μόρτ, 1787—1841, διεκρίθη τὸ 1815 διὰ τὰ φιλοβασιλικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα, συνέθηκε ὑπὲρ τὰ 250 ἔργα, κωμικὰ μελοδραμάτια, κωμῳδίας, κωμειδύλλια κλπ.

Τέως· ἀρχ. π. τῆς Ἰωνίας μετὰ λιμένος, ἐναντι τῆς Σάμου. Ὁ κατ. Τ ή ι ο ς. Ἡ σημερινὴ Σ ι γ α ν τ ζ ο ύ κ.

Τζαγκαριᾶκος· χ. τοῦ δήμου Κ α μ π α ν ο ύ, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 70.

Τζάδος· χ. τοῦ δήμου Σωσθενίου τῆς Τήνου. Κάτ: 70.

Τζάϊλος· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 125.

Τζαμελᾶτα Τ ζ α μ α ρ ε λ ᾶ τ α)· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 30.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τζανετᾶτα· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 59.

Τζανιανά· χ. τοῦ δήμου Κ α ν τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Σελίνου Διοίκ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 25.

Τζαπλανέϊκα· θέσις καὶ ἀγροικία τοῦ δήμου Πατρέων, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Πάτρας.

Τζαραβίνα· θέσις καὶ ἀγροικία τοῦ δήμου Δύμης τῆς Ἀχαΐας, 2 ὥρ. 40' ἀπὸ Κάτω-Ἀχαΐας.

Τζατσαραίους ('ς τοὺς)· μ ε τ ό χ ι τῆς μονῆς τοῦ Ὄρους Σινᾶ, 1 ὥρ. ἀπὸ Χλεμβοτσάρι τοῦ δήμου Τανάγρας τῆς Βοιωτίας.

Τζαχιανὰ καὶ **Βεργιτσανά**· χ. τοῦ δήμου Δ α μ ά σ τ α ς, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 70.

Τζέδδυ· φιλέλλην Ἄγγλος· ἀπέθανεν ἐν Δραγομέστῃ τὸ 1826. Ἰατρὸς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ στρατηγοῦ Τζούρτς.

Τζέκα· θέσις καὶ ἀγροικίαι παρὰ τὸν Αἰγιαλὸν τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 25.

Τζιακομούτζι (Π α σ χ ά λ η ς)· φιλέλλην ἐκ Καστὲλ-Νουόβο τῆς Σαρδηνίας, ἀπέθανεν ἀσθενήσας ἐν Ναυπλίῳ τὴν 25 Ἰανουαρίου 1845, παλαιὸς ὑπαξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ εἰς τὰ Πεδεμοντικὰ στρατεύματα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας ὑπὸ τὴν Λύτοκρατορίαν. Πρὸ ὴν πρόσφυξ τοῦ 1821. Αἰχμαλωτισθεὶς εἰς τὰς συνταγματικὰς τάξεις τῶν Ἱσπανῶν ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, ἦλθε βραδύτερον ἐν Ἑλλάδι, ἐκ δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ του σταδίου μνηστέα ἡ τρομερὰ πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου τὸ 1826, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπί τινα καιρὸν διῴκει τὸ μικρὸν φρούριον Βασιλάδι, τὸ ὁποῖον κλείει τὴν εἴσοδον τοῦ τεναγοκόλπου. Ἀπέθανε λοχαγὸς ἐν ἀποστρατείᾳ φέρων τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Τζίγκου· θερινὸς συνοικισμὸς τοῦ χ. Ψωραροῦ τοῦ Κερκυραϊκοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν.

Τζίμερμαν· φιλέλλην ἐξ Ἀμβούργου, ἐφονεύθη ἐν Κωλιάδι Ἀκρατὴν 6 Μαΐου 1827. Ἐθελοντὴς· ἐπολέμησε καὶ εἰς τοὺς κήπους τοῦ Χαϊδαρίου.

Τζιμπελλίνι· (Ἰωάν.), φιλέλλην, ἐκ τοῦ μεγάλου δουκάτου τῆς Μοδένας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ναυπλίῳ. Περὶ αὐτοῦ γνωστὸν εἶνε μόνον ὅτι ἦτο μηχανικὸς γεφυρῶν.

Τζιτζιφὲς· χ. τοῦ δήμου Φ ρ έ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 500.

Τζόλι (Π α ῦ λ ο ς)· φιλέλλην ἐκ Φόρλι τοῦ Παπικοῦ Κράτους ἀπέθανεν ἐν Βολωνίᾳ ἐξ ἀσθενείας τὴν 1 Μαΐου 1857. Ὑπηρέτησεν εἰς τὸ ἱππικόν. Καλὸς στρατιώτης ἀλλ' ἀστάτου χαρακτῆρος. Ἔφερε τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον.

Τζορβαντζῆ (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἀρήνης τῆς Τριφυλίας, 1 ὥρ. ἀπὸ Ζαχάρως. Κάτ: 404.

Τηθύς· κόρη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, σύζυγος τοῦ Ὠκεανοῦ γεννήσασα πλῆθος τέκνων, ἐν οἷς καὶ τὸν Κρόνον καὶ τὴν Ρέαν.

Τηλεβόαι· ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Λ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

παρνανίας οἱ ὕστερον Τ ά φ ι ο ι, ἀπόγονοι τῶν Λελέγων. Ὠνομάσθησαν οὕτω ἢ ἀπὸ τοῦ γενάρχου αὐτῶν Τηλεβόα ἢ διότι ἦσαν μ ε γ α λ ό φ ω ν ο ι.

Τηλεγόνη· κόρη τοῦ Φάριος, ἐγγόνη τοῦ Ἑρμοῦ, σύζυγος τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Ὀρσιλόχου.

Τηλέγονος· υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ὅστις ἐφόνευσε ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα του καὶ ἔλαβεν ὡς σύζυγον τὴν Πηνελόπην.

Τηλεκλείδης· Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας, φίλος τοῦ Νικίου καὶ τῶν ἀντιπάλων τοῦ Περικλέους. Λέγεται ὅτι ἔγραψεν ἓξ μόνον κωμῳδίας.

Τηλεκλῆς· Σάμιος ἀγαλματοποιὸς καὶ χαλκοπλάστης, υἱὸς τοῦ Ροίκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου, ζήσας περὶ τὸ 550 π. Χ.

Τήλεκλος· υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων τὸ 830 π. Χ.

Τηλεμάχος· υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης.

Τηλέμναστος· Κρής, τὸν ὁποῖον ὁ Περσεὺς ἀπέστειλε πρὸς Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ τὸ 163 π. Χ. διὰ νὰ καταπείσῃ αὐτὸν νὰ συνταχθῇ μετ' αὐτοῦ ἐναντίον τῆς Ρώμης.

Τήλεμος· υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, μάντις τῶν Κυκλώπων, προειπὼν εἰς τὸν Πολύφημον τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως τύφλωσίν του.

Τηλέφανης· γλύπτης καὶ χαλκουργὸς Φωκεύς, ἐν Θεσσαλίᾳ διὰ τοὺς Πέρσας ἐργαζόμενος.

Τηλέφασσα· σύζυγος τοῦ Ἀγήνορος μήτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης ἐν Θρᾴκῃ, ἀποθανοῦσα ὅτε συνῴδευε τὸν Κάδμον, ὅστις ἀπῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης ἀδελφῆς του. Κατ' ἄλλους ἦτο σύζυγος τοῦ Φοίνικος υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος.

Τήλεφος· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὔγης θυγατρὸς τοῦ Ἀλεοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἐλθὼν εἰς τὴν Μυσίαν καὶ βασιλεύσας ἐκεῖ.

Τῆλος· νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου ΔΒΔ τῆς Ρόδου. Ὁ κατ. Τ ή λ ι ο ς. Κοινῶς σήμερον λέγεται Ἐ π ι σ κ ο π ή, ἔχει δὲ μίαν ἀκμάζουσαν ἐμπορικῶς καὶ ναυτικῶς κώμην εἰς τὴν Β παραλίαν. Κάτ: 1,600.

Τημενίδαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τ η μ έ ν ο υ οἱ ὁποῖοι διωχθέντες ἐξ Ἄργους, μετῴκησαν εἰς Ἰλλυρίαν, ὅπου συνέστησαν τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον καὶ ἀπ' αὐτῶν οἱ βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τ η μ ε ν ί δ α ι.

Τήμενος· πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστομάχου λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Ἀργολίδα καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῶν ἰδίων του τέκνων.

Τῆνος· μία τῶν Κυκλάδων, κειμένη 12 μίλια ΒΑ τῆς Σύρου, νῆσος εὐφορωτάτη καὶ κατάφυτος, παράγουσα ἄφθονα λεμόνια, πορτοκάλια, οἴνους, μέλι κτλ. Τὴν νῆσον διαθέει χθαμαλὴ βουνοσειρά, ὁ Τσικνιᾶς (640 μ.), ὅστις εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὠνομάζετο Γ ῦ ρ ο ς. Ἡ Τῆνος ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ οἰκιστοῦ αὐτῆς Τ ή ν ο υ, καλουμένη πρότερον Ὑδροῦσσα καὶ Ὀφιοῦσα, ἐκ τῶν πολλῶν ὄφεων οὓς ἔτρεφεν· ἐκ τῶν περὶ ταύτην δὲ πνεόντων σφοδρῶν πάντοτε ἀνέμων, ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

πήγασεν ὁ μῦθος ὅτι ἐντεῦθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τοὺς «Βορεάδας» Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ἐλατρεύετο δ' ἐνταῦθα ὁ Ποσειδῶν, θεωρούμενος καὶ ὡς ἰατρικὴ θεότης, καὶ ὑπῆρχε μία μόνη πόλις μεγάλη μετὰ λιμένος.—Σήμερον ἡ Τῆνος ἀποτελεῖ τέσσαρας δήμους τοῦ νομοῦ Κυκλάδων, εἶνε δὲ περιώνυμος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ περίφημον ναὸν τῆς «Εὐαγγελιστρίας» (βλ. λ.), ὅπου χιλιάδες συρρέουσι προσκυνητῶν ἐκ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ κατὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐν αὐτῷ θρησκευτικὰς καὶ ἐμπορικὰς πανηγύρεις. Οἰκισμοὺς ἐν τῇ νήσῳ σημαντικοὺς ἔχομεν τοὺς ἑξῆς:—Τήν **Τῆνον** ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας, ὅπου καὶ ὁ μνησθεὶς πολύτιμος ναός, ἕδραν τοῦ ὁμων. δήμου μετὰ ἐφορίας, ταμείου, τελωνείου, ἑλλην. σχολείου, καλῶν οἰκοδομῶν, γραφικῶν περιχώρων καὶ κήπων, καλοῦ λιμένος καὶ κάτ: 2,415. —Τὴν Σ τ ε ν ή ν, 1 1)2 ὥρ. ΒΑ τῆς πρωτευούσης, μεθ' ἑλλην. σχολείου καὶ κατ: 160. Ἀλλ' ἡ Τῆνος ἔχει ἄλλα κυρίως νὰ ἐπιδείξῃ: Μίαν ὥραν ἀφίσταται τῆς πρωτευούσης τὸ «Μοναστῆρι τῶν Καλογραιῶν» μὲ 110 μοναχάς, μὲ τάξιν ἔκτακτον, χορὸν ἐκτάκτως ἁρμονικόν, βίον ὄντως ἀσκητικόν, ἀλλὰ μικρά, πολὺ μικρὰ ἀναλόγως ἔσοδα. Φωλεὰ ἀληθοῦς ἀρετῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως.—Περαιτέρω, κατόπιν ἐκτάσεων καταφύτων ἐκ θαλλουσῶν κερασεῶν, κήπων, ἀμπέλων καὶ λεμονεώνων, κεῖνται τὰ Λ ο υ τ ρ ά, ὅπου ἡ «Γαλλικὴ Σχολὴ τῶν Οὐρσουλίνων» καλογραιῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ πλείονα τῶν 100 κορασίων διδάσκονται ἀληθῆ παιδείαν, μουσικήν, οἰκονομίαν. Ἡ διαρρύθμισις τοῦ λαμπροῦ ἱδρύματος εἶνε τελεία, μόνον δὲ ὑστερεῖ ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, διότι ἡ σχολὴ εἶνε ἀποκλειστικῶς «Γαλλικὴ» καὶ ἐν ναῷ δυτικῷ ἐκκλησιάζονται αἱ μαθήτριαι. Οὐ μακρὰν ταύτης κεῖται ἐν γραφικῇ τοποθεσίᾳ ἡ Μονὴ τῶν Ἰησουϊτῶν «Ἅγιος Ἰωσήφ», ὅπου λαμπρὸς ναὸς μετὰ πολλῶν ἱερῶν λειψάνων καὶ εἰκόνων τοῦ περιωνύμου Γαλιάρδη.—Ἡ Τ ῆ ν ο ς ἔχει ὁλικὴν ἔκτ: 204 τετρ. χλμ., κατοίκους δὲ 12,300, ὧν πολλοὶ καθολικοὶ διατηροῦντες ὡραῖα μοναστήρια. Ἐξάγονται δ' ἐκ τῆς νήσου πολύτιμα λευκὰ καὶ πράσινα μάρμαρα, ἐκ τῶν περὶ τὸν Π ύ ρ γ ο ν λατομείων.—Οἱ δῆμοι εἰς οὓς διαιρεῖται εἶνε: Τήνου, Πανόρμου, Περαίας καὶ Σωσθενίου. Χωρία ἡ νῆσος περιέχει ἐν ὅλῳ 42, μονὰς δὲ 6.

Τῆνος· θέσις τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Μάνης, 1 ὥρ. 40' ἀπὸ Ἀρεοπόλεως.

Τήνου-δ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Τήνου, Νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Τ ῆ ν ο ς. Ἄλλα χ: Ἀπεργάδος, Ἀρνάδος, Δύο-Χωρια, Κτικάδος, Μουντάδος, Μπερδεμιάρος, Σπεράδος, Τριαντάρος, Τριπόταμος, Χατζηράδος. Μ ο ν α ὶ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Κεχροβουνίου, Ἁγ. Ἀντωνίου (δυτική). Κάτ: 4,747.

Τηρεύς· υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς νύμφης Βιστωνίδος, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, σύζυγος τῆς Πρόκνης καὶ πατὴρ τοῦ Ἴτυος.

Τηρέβαζος· Πέρσης σατράπης τῆς Ἀρμενίας καὶ ὕστερον τῆς Ἰωνίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τηριδάτης· εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου.

Τιάρ (Π ο ν τ ὺ δέ)· ἐκ τῶν ποιητῶν τῆς «Πλειάδος» τοῦ Ρονσάρ, ἐπιλεγόμενος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του «Γάλλος Ἀνακρέων»,ἐγεν. τὸ 1521 ; ἐν τῇ ἐπαύλει Βισσύ, ἀπέθ. τὸ 1605. Διετέλεσεν ἐπίσκοπος τοῦ Σιαλὸν-σὺρ-Σῶν.Βουλευτὴς ἐν τῇ Συνελεύσει τῶν Τάξεων ἐκ Βλουὰ τὸ 1588,ὑπερήσπισε τὸ βασιλικὸν κῦρος κατὰ τῶν Συμμαχικῶν, συνέθηκε τὰς «Ἐρωτικὰς πλάνας»συλλογὴν ᾠδῶν καὶ ἀσμάτων κλπ. «Φιλοσοφικοὺς λόγους» κλπ.

Τιαρέ· π. τῆς Ἀλγερίας καὶ ἐπαρχία· κάτ: 21,000. 220 χλμ. πρὸς Ν. τοῦ Ὁράν.

Τιβεριὰς,ἡ νῦν **Ταμπαριέχ(-ία)**· π. τῆς Γαλιλαίας (ἄλλοτε ἐν τῇ φυλῇ Ζαβουλών), ἐπὶ τῆς Α. ἀκτῆς τῆς ὁμων. λίμνης· ἱδρύθη τὸ ἔτος 17 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου Ἀντίππα πρὸς τιμὴν τοῦ Τιβερίου. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ (70) οἱ νομοδιδάσκαλοι Ἰουδαῖοι ἵδρυσαν ἐνταῦθα περιώνυμον Ἀκαδήμειανἥτις συνέταξε τὴν Μίσχναν. Ἐπὶ Κωνσταντίνου προήχθη εἰς ἐπισκοπήν. Ὁ Σαλαδῖνος αὐτόθι ἐκέρδησε νίκην κατὰ τοῦ Γκὺ δὲ Λουσινιὰν βασιλέως τῆς Ἱερουσαλὴμ δι' ἧς ἔπεσεν αὖθις εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἡ Ἁγία Γῆ.—Ἡ ὁμων. λίμνη ἢ Γεννησαρὲτ διαρρέεται ἀπὸ Β. πρὸς Ν. ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου· ἔχει 25 χλμ. μ. ἐπὶ 5 πλ. Παρὰ ταύτην ὁ Κύριος ἡμῶν ἐτέλεσε πλεῖστα θαύματα.

Τιβερῖνος· βασιλεὺς τῆς Ἄλβης, υἱὸς τοῦ Καπέτου. Ἐπνίγη ἐν τῷ ποταμῷ Ἀλβούλᾳ, ὅστις ἔκτοτε ὠνομάσθη Τ ί β ε ρ ι ς. Ὁ Τιβερῖνος, τὸν ὁποῖον ὁ Ρωμύλος κατέταξε μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐθεώρηθη ἔκτοτε ὡς προστάτης δαίμων τοῦ ποταμοῦ τούτου.

Τιβέριος· Τ ι β έ ρ ι ο ς Κ λ α ύ δ ι ο ς Ν έ ρ ω ν Καῖσαρ, Β' αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος, ἐγεν. τὸ 42 π. Χ. υἱὸς τοῦ Τιβερίου Νέρωνος καὶ τῆς Λιβίας, ἐνυμφεύθη τὴν Ἰουλίαν θυγατέρα τοῦ Αὐγούστου, ὑφ' οὗ υἱοθετήθη· τὸ 14 μ. Χ. ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ, ἐπέδειξε δὲ μεγάλην σκληρότητα ἰδίως πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἐκ δικαιώματος ἠδύναντο νὰ ἀμφισβητήσωσιν αὐτῷ τὸν θρόνον. Ἐφόνευσε τὸν Ποστούμιον τὸν μόνον ἐπιζῶντα υἱὸν τοῦ Ἀγρίππα, εἶτα τὸν Γερμανικὸν διὰ τοῦ Πίσωνος ἐν Σοφίᾳ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὴν δὲ σύζυγόν του Ἀγριππίναν ἐξώρισε, καὶ αὐτὴν δ' ἔτι τὴν Λιβίαν εἰς ἣν ὤφειλε τὸ πᾶν ἀπεμάκρυνε τῆς Ρώμης. Γηράσας ἀπεσύρθη ἐν Καπρέᾳ ἐκ φόβου. Ἐκεῖθεν δὲ διηύθυνε τὸ κράτος (26). Ἀπέθανε τὸ 37 μ. Χ. Δικαίως ὑπὸ τοῦ Τακίτου κατεκρίθη ἐν τοῖς «Χρονικοῖς». Ἐν τούτοις διῴκησε καλῶς, εἰσήγαγε τὴν πειθαρχίαν ἐν τῷ στρατῷ, ἀποκατέστησε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐπεμελήθη τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας. Εὐπαίδευτος ὤν, κατέλιπε ποιήματά τινα ἑλληνιστὶ καὶ «Ἀπομνημονεύματα» λατινιστί.

Τιβέριος Β' ἢ Τιβέριος Κωνσταντῖνος· αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς (578—582), ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἰουστίνου Β' ὅστις ἐξέλεξεν αὐτὸν ὡς διάδοχον τῇ συμβουλῇ τῆς συζύγου του Σοφίας,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἀποβλεπούσης βραδύτερον νὰ καταστῇ σύζυγός του. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ συνώμοσε κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Τιβέριος ἐκώλυσεν αὐτὴν τοῦ νὰ τὸν βλάψῃ. Ἐξηκολούθησε τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, ἀλλὰ μάτην ἐπειράθη νὰ συνομολογήσῃ εἰρήνην μετ' αὐτῶν καὶ ἀπώθησε τοὺς Ἀβάρους. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπέσχετο πολλὰ ὑπὲρ τοῦ Κράτους, ἀλλ' ἀπέθανε μόλις ἐπὶ τέσσαρα ἔτη βασιλεύσας.

Τιβέριος Γ'· αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς (698—705), ἐξεθρόνισε τὸν Λεόντιον τῇ βοηθείᾳ τοῦ Πατρικίου Ἰωάννου, ἠθέλησε δὲ νὰ θανατώσῃ καὶ τὸν Ἰουστινιανὸν Β', οὗ τὸν θρόνον εἶχεν ἁρπάσει ὁ Λεόντιος (ὅρα λέξιν), ἀλλ' οὗτος ἀποδρὰς τῶν φυλακῶν καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν Βουλγάρων, εἰσῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπεκεφάλισε τὸν Τιβέριον.

Τίβερις, Ἰταλ. **Tevere**· ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ἐν Τοσκάνῃ, ἐν τῇ ἐπαρχ. Ἀρέτσο, προχωρῶν διαιρεῖ τὴν ἐπαρχίαν Ρώμης εἰς δύο μέρη, διέρχεται τῶν πόλεων Ρώμης καὶ Ὄστίας καὶ ἐκβάλλει διὰ δύο βραχιόνων εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος. Μῆκ. περὶ τὰ 390 χλμ. Ὑπόκειται εἰς συχνὰς πλημμύρας. Ὠνομάζετο τὸ πρῶτον Ἄλμπουλα, ὠνομάσθη δὲ Τίβερις ἔκτινος βασιλέως Τιβερίνου πνιγέντος ἐν αὐτῷ. Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Ρώμης ἐγένετο ἡ περιώνυμος μεταξὺ Κωνσταντίνου καὶ Μαξεντίου μάχη τὸ 312, καθ' ἣν ὁ τελευταῖος ἐφονεύθη ἠττηθείς. Ἐπὶ Ναπολέοντος ἰδρύθη ὁ νομὸς Τιβέρεως (1809—1814) μὲ πρωτ. τὴν Ρώμην.

Τιβέστι ἢ Τού· ὄασις τῆς Σάχαρας (18ο—21ο Β πλ. 14ο—16ο Ἀν. μηκ.), πρωτ. Μπαρδάϊ, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Τιμποῦ ἢ Τέδας μουσουλμάνων, διοικεῖται ὑπὸ ἀρχηγοῦ καλουμένου Νταρντάϊ.

Τίβετ ἢ Θιβέτ· (βλ. λ.) μεγάλη ἐπαρχία τῆς ΝΔ Κίνας πρὸς τὰ σύνορα τοῦ Ἰνδοστάν.

Τιβίσκος· ποτ. τῆς ἀρχ. Δακίας, ρέων ἐκ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν κ' ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ ὄχθην. Ὁ σημερινὸς Τέμες τῆς Οὐγγαρίας, εἰσβάλλων τῷ Δουνάβει βορείως τοῦ Βελιγραδίου.

Τιβίσκος· ὄρα Τεμεσβάρ ἢ Τίσσας.

Τίβολι· ἀρχ. Τίβουρα· ἀρχαιοτ. πόλις τοῦ Λατίου, ἐπὶ τοῦ Ἀνίου, 28 χλμ. ΒΑ τῆς Ρώμης. Ἐπανέστη πολλάκις κατὰ τῆς Ρώμης μετὰ τὴν ὑπὸ Ταρκυνίου τοῦ Ὑπερηφάνου ὑποταγήν της. Ὁ Ὁράτιος ἐξύμνησε τὴν ἐν Τιβούροις ἔπαυλίν του. Ὁ Ἀδριανὸς ἔκτισεν ἐν αὐτῇ κατὰ μίμησιν τῶν ἑλλ. καὶ αἰγυπτ. ναῶν πλεῖστα μνημεῖα, ἅτινα νῦν παρουσιάζουσι λαβύρινθον ἐρειπίων ὑπὲρ τὰ 7 μίλλια περιφερείας. Ἔχει νῦν 8000 κατ. καὶ θυμασίαν περίχωρον.

Τίβουλλος (Ἄλμπιους Τιμπουλλους)· ἐλεγειακὸς ποιητὴς Λατῖνος τοῦ αἰῶνος τοῦ Αὐγούστου, ἐγεν. ἐν Ρώμῃ περὶ τὸ 54 π. Χ. ἐξ ἱππικοῦ οἴκου, ἀπέθ. τὸ 19 μ. Χ., ἠκολούθησεν εἰς Ἀσίαν τῷ Βασ. Μεσσάλᾳ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀπεσύρθη τῶν στρατοπέδων ἵνα διαγάγῃ ἥσυχον καὶ ἀγροτικὸν βίον. Θαυμαστὴς τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὁρατίου καὶ Βιργιλίου, κατέλιπε τέσσαρα βιβλία «Ἐλεγείων» αἰσθηματικώτατα καὶ διακρινόμενα ἐπὶ γλυκύτητι καὶ ἁρμονίᾳ ὕφους.

Τίβουρα· πολ. ἀρχ. ὀχυρὰ καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Λατίου ἡ καὶ Τ ί β ο υ ρ ι ς. Ἦτο προσφιλὴς διαμονὴ τοῦ Ὁρατίου, καὶ ὁ Ἀδριανὸς εἶχεν ἐκεῖ λαμπρὰν ἔπαυλιν. Σήμερον λέγεται Τ ί β ο λ ι (βλ. λ.).

Τιβούρκιος (ἅ γ ι ο ς)· μάρτυς μετὰ τοῦ Βαλεριανοῦ καὶ Μαξίμου κατὰ τὸν Β' ἢ Γ' αἰῶνα. Ἑορτὴ τῇ 14 Ἀπριλίου.

Τιγγελλῖνος Τ ι γ γ ε λ λ ῖ ν ο υ ς· υἱὸς Ἀκραγαντίνου τινός, εὐνοούμενος καὶ ὑπουργὸς τοῦ Νέρωνος, οὗ ἐκολάκευσε πάντα τὰ πάθη· διορισθεὶς Πραιφέκτους - Πραιτόριους (ὅρα λέξιν) διενήργησε τὸν θάνατον τοῦ Σύλλα καὶ Πλαυτίου, ὑπῆρξεν ὁ πράκτωρ τῶν ἐρώτων τοῦ Νέρωνος μετὰ τῆς Ποππαίας καὶ εἰργάσθη ἵνα κατηγορηθῇ ἡ Ὀκταβία ἐπὶ μοιχείᾳ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρωνος διετάχθη ὑπὸ τοῦ Γάλβα νὰ ἀποθάνῃ τὸ 69.

Τιγγὶς ἢ νῦν **Τάγγερ**· π. τῆς Μαυριτανίας, ἐπὶ Ρωμ. αὐτοκρ. πρωτ. τοῦ ὀυτ. τμήματος τῆς χώρας ταύτης ὅπερ ὠνομάζετο Μαουρετάνια Τιγγιτάνα. Ἐπὶ Κλαυδίου ὠνομ. Τραδούκτα-Ἰούλια.

Τιγγουρῖνοι· εἷς τῶν τεσσάρων μεγάλων λαῶν τῆς Ἑλβετίας, ἑνωθέντες μετὰ τῶν Κίμβρων πρὸς εἰσβολὴν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀλλοβρόγων ἠττήθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Λ. Κασσίου Λογγίνου (107 π. Χ.). Ἐπὶ Καίσαρος ἡ φυλὴ αὕτη ᾤκει πρὸς Α τῶν Οὐρβιγηνῶν ἐν Θυργοβίᾳ καὶ τῷ διαμερίσματι τῆς Ζυρίχης.

Τίγκμουθ ἢ **Τάϊγκμουθ**· = «στόμιον τοῦ Τάϊγκ»· π. καὶ λ. τῆς Ἀγγλίας (ἐν τῇ κομητ. Δ έ β ο ν), ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάϊγκ. Κάτ. 8,000.

Τιγράνης· στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου.

Τιγράνης· ἡ Δ ι κ ρ ά ν· ὄνομα πολλῶν Ἀρμενίων ἡγεμόνων. Τ ι γ ρ ά ν η ς Α' ἐκ τῆς παλαιᾶς δυναστείας τοῦ Χαΐγγ, ἐβασ. ἀπὸ 565 -520 π.Χ. Σύγχρονος τοῦ Κύρου συνεμάχησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους καὶ ἔκτισε τὰ Γ ι γ ρ α ν ό κ ε ρ τ α. - Τ ι γ ρ ά ν η ς Β' ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Ἀρσακιδῶν, 89-36 π.Χ. ὑπέταξε τὴν Καππαδοκίαν, Συρίαν καὶ ἀφῄρεσεν ἀπὸ τῶν Πάρθων, οἵτινες τέλος ἀνεγνώρισαν αὐτὸν ὡς βασιλέα τῶν βασιλέων, τὴν Μεσοποταμίαν κλπ. Ὑπεστήριξε τὸν Μιθριδάτην κατὰ τῶν Ρωμαίων, ἠττήθη ὅμως ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου εἰς Τιγρανόκερτα τὸ 69 καὶ Ἀρτάξατα τὸ 68, καὶ ἔλαβε μὲν αὖθις κατὰ τῶν Ρωμ. τὰ ὅπλα, ἀλλ' ὅτε ὁ Πομπήιος ἐξηνάγκασεν εἰς φυγὴν τὸν Μιθριδάτην, ὁ Τιγράνης ὑπετάγη, ἀπώλεσε δὲ πάσας τὰς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ κτήσεις αὐτοῦ καὶ ἐπλήρωσεν 6000 τάλαντα, ἀπέθ. δὲ τὸ 36 π. Χ. — Τ ι γ ρ ά ν η ς Γ', ἔγγονος τοῦ προηγουμένου, ἔζησεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ρώμῃ, ἐπ' ὀλίγον δὲ ἐκυβέρνησεν ἐν Ἀρμενίᾳ ἐπιχειρήσας ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Ρωμαίων, ἀπέθανε τὸ 6 π. Χ. —

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τ ι γ ρ ά ν η ς Δ' καὶ Ε' ἐβασίλευσαν ἀδόξως.—Τ ι γ ρ ά ν η ς Ϛ' προστατευόμενος τῶν Ρωμαίων, οἵτινες ἀνεβίβασαν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον ἐκδιώξαντες τὸν Τιγριδάτην ἐκ Τιγρανοκέρτων (60 μ. Χ.), ὅστις ὅμως καὶ αὖθις ἀνέλαβε τὸν θρόνον.—Τ ι γ ρ ά ν η ς Ζ', ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τῶν Πάρθων, ἐνεθρονίσθη αὖθις ὑπὸ τοῦ Λευκίου Βέρου (161) καὶ ἀπέθανε πιθανῶς τὸ αὐτὸ ἔτος.

Τιγρανόκερτα· π. τῆς Ἀρμενίας, ἡ νῦν **Ἀμίδ**, ἐπὶ ὄρους παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου διέρχεται ὁ Νικηφόριος, παραπόταμος τοῦ Τίγριδος. Ἱδρύθη περὶ τὸ 565 π. Χ. ὑπὸ Τιγράνου τοῦ Α' ὅστις κατέστησεν αὐτὴν πρωτεύουσαν.

Τιγρέ· (Β α σ ί λ ε ι ο ν τοῦ)· χώρα τῆς Ἀβησσυνίας διηρημένη εἰς 6 ἐπαρχίας ἧς πρωτ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἀξούμ εἶνε ἡ Ἄ δ ο υ α. Ἔχει γονιμώτατον ἔδαφος διαρρεόμενον ὑπὸ τοῦ Τακαντζέ, λεοπαρδάλεις καὶ πελώρια ἑρπετά. Διοικεῖται ὑφ' ἑνὸς Ρὰς ὑποτελοῦς τοῦ Νεγκοὺς=αὐτοκράτορος τῆς Ἀβησσυνίας. Ὑψίστη κορυφὴ τὸ ὄρος Ἀμπὰ-Γιαρέδ, 4,548 μ. Τὸ 1889—90 τὸ Β. τμῆμα τῆς χώρας κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν.

Τίγρις· μέγας ποτ. τῆς Ἀσ. Τουρκίας. Καταρρέων μετὰ τοῦ Εὐφράτου ἐκ τῶν μεσημβρινῶν πρανῶν τῶν Ἀρμενικῶν βουνοκόμβων λείχει τοὺς προβούνους τοῦ δυσμικοῦ ὑψιπέδου τοῦ Ἰράν, κατακλύζει συχνότατα τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐφράτην σχηματίζει τὸν Σ ᾽ ἀ τ ἔ λ-Ἀ ρ ά β, ὅστις ἐκβάλλει εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Εἶνε ποταμὸς ἐκτάκτως ταχύρρους, διὸ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀράβων καλεῖται Ν τ ζ ι ν τ ζ λ έ χ δηλαδὴ «βέλος», «σ α ί τ α». Μῆκ: 1,250 χλμ.

Τίδεμαν (Δ ί τ ρ ω)· Γερμανὸς φιλόσοφος, ἐγεν. παρὰ τὴν Βρέμην, 1748—1803, καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς ἑλλ. γλώσσης ἐν Μάρβουργ. Πλὴν ἄλλων ἔγραψε καὶ «Σύστημα τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας», «Πνεῦμα τῆς θεωρητ. φιλοσοφίας» κλπ.—Ὁ υἱός του Φ ρ ε ι δ ε ρ ί κ ο ς Τ. ἐδίδαξε τὴν ἀνατομίαν καὶ ζωολογίαν ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις Λάνδσχουτ καὶ Ἀϊόελβεργ, συνέγραψε δὲ σπουδαῖα ἔργα καὶ ἐβραβεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου διὰ τὴν «Ἀνατομίαν τοῦ ὀλοθουρίου καὶ τοῦ θαλασσίου σταυροῦ» (ζῳοφύτων).

Τίδεμαν (Ἄ δ ό λ φ ο ς)· Νορβηγὸς ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Μάνδαλ, 1816—1876, ἐκαλλιέργησεν ἰδίᾳ τὴν τοπιογραφίαν καὶ τὴν ἱστορ. ζωγραφικήν.

Τιδόρ· μία τῶν μικρῶν Μολούκων νήσων πρὸς Ν τῆς Τερνάτ, ἐκτ. 5 ἐπὶ 4 χλμ., κατ. 12000, μουσουλμᾶνοι, ὁμων. πρωτεύουσα. Διοικεῖται ὑπὸ Σουλτάνου ὑποτελοῦς τῇ Ὁλλανδίᾳ.

Τίελ ἢ **Θίελ**· π. τῆς Ὁλλανδίας (ἐν Γκέλδρ) ἐπὶ τοῦ Βάαλ, κατ. 10,000, ὑφάσματα, ἐριουργία.

Τιέλ(τ)· π. τοῦ Βελγίου ἐν τῇ Δυτ. Φλάνδρᾳ, κατ. 10100, ὑφάσματα, τρίχαπτα, πῖλοι, σάπων. Πατρὶς τοῦ Ὀλιβιὲ Λεδαίν.

Τιεμπώλ (Δ ι ε δ ο ν ν έ)· φιλόλογος, ἐγεν, ἐν Λαρόσ! τῆς Λορ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ραίνης, 1733—1807, καθηγητὴς παρὰ τοῖς Ἰησουίταις, μετέβη εἰς Πρωσίαν ὡς καθηγητὴς τῆς Γενικῆς Γραμματικῆς ἐν τῇ στρατ. σχολῇ τοῦ Βερολίνου, ἐπανελὼν μετὰ 20ετίαν ἐν Γαλλίᾳ ἐγένετο Γραμματεὺς τοῦ Διευθυντηρίου τὸ 1795, ἀπέθανε γυμνασιάρχης ἐν Βερσαλλίαις. Ἔγραψε «Φιλοσοφικὴν Γραμματικήν» κλπ.

Τίεν-Τσίν· π. τῆς Κίνας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πέϊ-Χό, μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ Πεκίνου, ἔχει περὶ τὰς 400,000 κατ. Τὸ 1858 ὑπεγράφη αὐτόθι μεταξὺ τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας συνθήκη δι' ἧς ἠνοίγοντο εἰς τοὺς Εὐρωπαίους πολλοὶ νέοι λιμένες, ἐπετρέπετο δὲ καὶ ἡ ἐλευθέρα ἐξάσκησις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἤδη (1900) κατόπιν τῆς ἐξεγέρσεως τῶν λῃστρικῶν φανατικῶν συμμοριῶν τῶν Μπόξερς, τὰ ἡνωμένα στρατεύματα Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας, Γερμανίας, Ἰταλίας, Ἰαπωνίας καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κατέλαβον τὴν πόλιν ταύτην πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν σφαζομένων χριστιανῶν.

Τιέπολο· οἶκος Ἐνετικὸς παραγόντων πολλοὺς Δόγας εἰς τὴν δημοκρατίαν· ὡς ὁ Ἰάκωβος Τ. δόγης ἀπὸ 1229—49, ὅστις μετέσχε τοῦ πολέμου τῶν Γουέλφων κατὰ τῆς Φερράρας, — ὁ Βοημόνδος Τ. ἀστισυνώμοσε κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας (1310), ἀλλ' ἀποκαλυφθείσης τῆς συνωμοσίας τὴν προηγουμένην τῆς ὡρισμένης πρὸς ἐκτέλεσιν ἡμέρας καὶ γενομένης συμπλοκῆς ἐν τῇ πλατείᾳ ἐνίκησεν ὁ δόγης Πέρος Γκραδενίγος, ὁ δὲ Τιεπόλο, οὗ ἡ κεφαλὴ προεκηρύχθη διέφυγε καὶ ἀπέθανεν ἐν ἐξορίᾳ.

Τιέρ· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Πουὺ-δὲ-Δόμ, 43 χλμ. ΑΒΑ. τοῦ Κλερμόν-Φερράν. κάτ: 17,000, Πρωτοδικεῖον καὶ Ἐμποροδικεῖον, Γυμνάσιον, βιομηχανία ποικίλη· ἡ ὁμων. ἐπαρχ. ὑποδιαιρεῖται εἰς 6 δήμους καὶ 41 κοινότητας, ἔχει δὲ κατ. 76,000.

Τιέρ· (Ἰ ω.-Β.), θεολόγος, ἐγεν. ἐν Σιάρτρ, 1636—1703, ὑπῆρξε καθηγητὴς ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Πλεσσί, ἐφημέριος τοῦ Σιαμπρὸν εἶτα τοῦ Βιμπραί, ἔγραψε «περὶ Εὐχαριστίας», «περὶ τῶν κατὰ τὴν ἁγίαν γραφὴν ὁραμάτων» κλπ.

Τιέρ· (Λουδ.-Ἀδόλφος) **Θιέρδος**, πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ἱστορικὸς Γάλλος, ἐγεν. ἐν Μασσαλίᾳ, 1797—1877, ἐξ οἴκου ἐμπόρων καταστραφέντων ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ συγγενὴς ἐκ μητρὸς τοῦ Σιενιέ, τὸ 1820 ἦν δικηγόρος ἐν Αἴξ, ἐστέφθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Αἴξ διὰ τὸ ἐγκώμιον τοῦ Βωβενάργ, ἐλθὼν εἰς Παρισίους ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν τῆς «Συνταγματικῆς», συνειργάσθη δὲ καὶ ἐν ἄλλοις φύλλοις. Συνέγραψε τότε καὶ τὴν «Ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως» 1823—27. Σχηματισθέντος του ὑπουργείου Πολινιὰκ (Αὔγ. 1829) ἵδρυσε μετὰ τοῦ Μινιὲ καὶ Α. Καρρέλ τὴν «Ἐθνικήν», ὅπως ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἀπολυταρχικῶν προθέσεων τοῦ νέου ὑπουργείου ὑποστηρίζων τὴν ἀρχὴν «Ὁ βασιλεὺς βασιλεύει ἀλλὰ δὲν κυβερνᾷ». Ἀπὸ δὲ τῆς 9ης Φεβρουαρίου, ἔθηκε τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου ὑποψηφιότητα τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνς, καταδιω-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

χθεὶς δὲ διὰ τὰ ἄρθρα του κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον ὅπερ κατεβλήθη ἐξ ἐράνου κοινοῦ, ἐγένετο δέ τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Συνταγματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως, μετὰ δὲ τὴν 9ην Αὐγούστου 1830 ἐγένετο σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, ὑπογραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ βουλευτὴς Αἴξ. Ἀκολουθήσας δὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ Κ. Περιὲ διεδέχθη αὐτὸν ὡς ὑπουργὸς τὴν 11 8βρίου 1832, ἐπὶ μικρὸν δὲ ὡς ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῶν Δημοσίων Ἔργων, ἔδωκε σπουδαίαν ὤθησιν εἰς ταῦτα διὰ τῆς ψηφίσεως μεγάλης πιστώσεως. Ἐπαναλαβὼν δὲ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, ὅπως περιστείλῃ τὰς ἐπαναστατικὰς τάσεις, κατέστειλε μετὰμεγάλης αὐστηρότητος τὰς στάσεις τῆς Λυὼν καὶ τῶν Παρισίων τοῦ ἀπριλίου 1834 καὶ μετὰ τὴν ἀπόπειραν τοῦ Φιεσκί (28 Ἰουλίου 1835) ἐνήργησε τὴν ψήφισιν τῶν περιοριστικῶν κατὰ τοῦ τύπου καὶ τῶν ὁρκωτῶν νόμων τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Νόμοι τοῦ Σεπτεμβρίου». Τὸ 1836 ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν διαφωνήσας πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ ἐπεμβάσεως παρῃτήθη τῆς προεδρίας τοῦ ὑπουργείου ὑπὲρ τοῦ Μολέ, ὃν ὅμως μετ' οὐ πολὺ ἀνέτρεψεν, ἔκτοτε δὲ ἤρξατο ἡ πολιτικὴ πάλη μεταξὺ αὐτοῦ ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ ἀριστεροῦ κέντρου ἐν τῇ Βουλῇ καὶ τοῦ Γκιζὼ ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ δεξιοῦ. Τὸ 1840 ἐγένετο αὖθις πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ὑπερήσπισε τὸν Μεχμὲτ Ἀλῆν κατὰ τῆς Τουρκίας, ἀλλ' ἀποκλεισθείσης τῆς Γαλλίας ἐκ τῆς Εὐρ. ὁμοφωνίας καὶ μὴ ὑποστηριζόμενος ἐπαρκῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως παρῃτήθη, παραμείνας ἔκτοτε ὡς ἀντιπολιτευόμενος μέχρι τῆς ἀνατροπῆς τῆς δυναστείας τοῦ Ἰουλίου. Διαδεξάμενος δὲ ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημείᾳ τὸν Ἀνδριέ, (1833), μέλος δ' ὢν καὶ τῆς τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ἀφιέρωσεν εἰς ἱστορικὰς μελέτας τὸν ὑπολειπόμενον ἐκ τῆς πολιτικῆς αὐτῷ χρόνον, ἐπεξεργάσας δὲ τὴν συγγραφὴν τῆς «Ἱστορίας τῆς Ὑπατείας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας», ἧς τὰ 20 τεύχη ἐστοίχισαν αὐτῷ 20 ἔτη ἐργασίας. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Φεβρουαρίου ἐπεφορτίσθη μετὰ τοῦ Ὀδιλὸν Βαρρὸ τὸν σχηματισμὸν αὖθις Κυβερνήσεως, μετὰ δὲ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς δημοκρατίας καταστὰς ὕποπτος ἐπὶ βασιλικαῖς ἀρχαῖς ἀπέτυχεν ὡς βουλευτὴς τοῦ νομοῦ Ἐκβολῶν τοῦ Ροδανοῦ ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 4 Ἰουνίου ἐκλεγεὶς ὑπὸ τεσσάρων νομῶν ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς μοναρχικῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐξέδωκε δὲ τότε καὶ τὸ περὶ τοῦ «δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας» ἔργον του. Ἐπί τινα χρόνον κατόπιν ὑπεστήριξε τὴν πολιτικὴν τοῦ Λουδ. Ναπολέοντος, ἀλλ' ἀποχηρύξας μετὰ μικρὸν τὰς ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς παλινορθώσεως βλέψεις του καὶ συλληφθεὶς ἐξωρίσθη μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 2 Δ(βρίου 1851, ἐπανελθὼν δ' εἶτα ἀπεσύρθη ἐπὶ 10ετίαν τῆς πολιτικῆς ἀσχολούμενος εἰς φιλολογικὰς καὶ ἱστορικὰς μελέτας. Ἀλλ' ἐκλεγεὶς καὶ αὖθις βουλευτὴς τὸ 1863, ἀντεπολιτεύθη τὴν νέαν αὐτοκρατορίαν ζωηρῶς, ἀπεδοκίμασε μάτην τὸ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σχέδιον τοῦ κατὰ τῆς Πρωσίας πολέμου, ἐκφωνήσας τὸν ἀξιομνημόνευτον λόγον τῆς 15 Ἰουλίου 1870 κατὰ τῆς αὐτοκρατορίας ἥτις ἐκήρυσσε τὸν πόλεμον «ἄνευ ἀνάγκης, ἀπαράσκευος καὶ ἄνευ συμμάχων». Καὶ δὲν μετέσχε μὲν εἶτα τοῦ κινήματος τῆς 4ης 7βρίου, ἐξ οὗ προῆλθεν ἡ νέα δημοκρατία, παρέσχε ὅμως τὴν προσωπικὴν ὑποστήριξιν καὶ ἐπιρροήν του εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης παρὰ ταῖς μεγάλαις Εὐρωπαϊκαῖς Δυνάμεσιν ὧν μάτην μετέβη καὶ ἐζήτησε τὴν ἐπέμβασιν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1871, ἐκλεγεὶς ὑπὸ 26 νομῶν, διωρίσθη ἀρχηγὸς τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, διεπραγματεύθη μετὰ τοῦ Βίσμαρκ τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης, ἥτις ἐξηγοράσθη ἀντὶ 5 δισεκατομυρίων καὶ τῆς παραχωρήσεως τῆς Ἀλσατίας καὶ Λορραίνης πλὴν τοῦ Μπελφόρ, ἀντετάχθη δὲ εἰς τὴν στάσιν τῆς 18 Μαρτίου καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Κομμούνας ἐπὶ δύο μῆνας, ὡς καὶ μετὰ μεγάλης ἱκανότητος εἰς πᾶσαν ἀπόπειραν τῶν μοναρχικῶν καὶ ἀνεκηρύχθη Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας· ἐπιχειρήσας δὲ τὴν ἐγκλιμάτισιν ἐν Γαλλίᾳ τῆς «Συντηρητικῆς Δημοκρατίας» δὲν ἐπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ παρητήθη κατόπιν τῆς καταψηφίσεως ζητήματος ἐμπιστοσύνης τεθέντος ὑπ' αὐτοῦ (24 Μαΐου 1873), ἀντικατεστάθη δὲ ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Μάκ-Μαών καὶ ἔλαβε θέσιν ὡς ἁπλοῦς βουλευτὴς ἐν τῷ ἀριστερῷ κέντρῳ. Ἡ κηδεία αὐτοῦ (7βριος 1877) γενομένη λίαν ἐπιδεικτικῶς ἐν Παρισίοις, ὑπῆρξεν οἱονεὶ διαδήλωσις κατὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς 16ης Μαΐου. Τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ ἐξεφωνήθη ὑπὸ Ἰουλ. Σιμὸν ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῶν ἠθικῶν ἐπιστημῶν (8 Ν(βρίου 1884).

Τιέρσι· (Φ ρ ε ι δ.-Γ ο υ λ.), λόγιος Γάλλος, ἐγεν. παρὰ τὸ Φρίβουργ (Σαξονία Πρωσική), 1784—1860, καθηγητὴς τῆς κλασσικῆς φιλολογίας ἐν Μονάχῳ τὸ 1809, ἱδρυσεν αὐτόθι φιλολογικὸν Ἰνστιτοῦτον, ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της καὶ παρεσκεύασε τὴν ἐκλογὴν τοῦ βαυαροῦ πρίγκιπος. Ἐπιστρέψας ἐδημοσίευσε Γαλλιστὶ «περὶ τῆς νῦν καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν μέσων τῆς παλινορθώσεως αὐτῆς», πρὸς δὲ καὶ ἄλλα ἄξια λόγου συγγράμματα, ὡς ἔκδοσιν τοῦ Πινδάρου μετὰ γερμαν. μεταφράσεως· «περὶ τῶν ἐποχῶν τῆς γλυπτικῆς παρ' Ἕλλησι» κλπ. Ἦτο ἰδιαίτερος σύμβουλος τῆς Βαυαρικῆς αὐλῆς, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τοῦ Μονάχου καὶ ἀντεπιστέλλων τοῦ Γαλλ. Ἰνστιτούτου.

Τιερρύ (Α ὐ γ ο υ σ τ ῖ ν ο ς)· ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Βλουά, 1795—1856, ἐπί τινας μῆνας ἐδίδαξεν ἐν Κομπιένῃ, εἶτα συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ ἀναμορφωτοῦ Σαὶν-Σιμὸν ἐδημοσίευσε μετ' αὐτοῦ ἔργα τινά, ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ θετοῦ υἱοῦ του, διαλύσας δ' εἶτα τὸν συνεταιρισμὸν ἐδημοσιογράφησεν ἐν τῷ φιλελευθέρῳ τύπῳ, τὸ δὲ 1820 ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ Γ α λ λ ι κ ῷ Τ α χ υ δ ρ ό μ ῳ τὰς «ἐπιστολὰς αὐτοῦ περὶ τῆς Γαλλικῆς Ἱστο-

ΔΗΜΟΣΙΑ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ρίας», καὶ τὸ 1821 τὴν «Ἱστορίαν τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν». Τυφλωθεὶς ἕνεκα τῆς ὑπερμέτρου ἐργασίας, ἐξηκολούθησεν ἐν τοσούτῳ τῇ βοηθείᾳ ἀνθρώπων τῆς ἐμπιστοσύνης του τὴν ἐκπόνησιν νέων ἔργων, ὡς τὰ «Μεροβιγγιανὰ διηγήματα», «Ἱστορίαν τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῶν προόδων τῆς τρίτης τάξεως» κλπ. Ὁ Σατωβριὰν ὠνόμαζεν αὐτὸν «Ὅμηρον τῆς ἱστορίας», συνήνου δὲ πράγματι τὴν τέχνην τοῦ συγγραφέως μετὰ τῆς φαντασίας ποιητοῦ. Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδήμεια ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ Ροβέρτειον βραβεῖον, ἐγένετο δὲ μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιγραφῶν ὡς καὶ τῆς τῶν ὡραίων τεχνῶν.—Ὁ Ἀ μ ε δ α ῖ ο ς Τ ι ε ρ ρ ύ, πρεσβύτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ, 1797—1873, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστολῶν, ἀπέκτησε καὶ οὗτος ὄνομα μεγάλου ἱστοριογράφου, συνέγραψε δὲ «ἱστορίαν τῆς Γαλατίας ἐπὶ Ρωμαϊκῆς διοικήσεως», «Ἱστορίαν τῶν Γαλατῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων», «Ἱστορίαν τοῦ Ἀττίλα» κλπ.

Τιζί-ούζού· κωμόπ. τῆς Ἀλγερίας, 90 περίπου χλμ. Α τοῦ Ἀλγερίου, κάτ: 3,000, πρωτ. ἐπαρχ.. ἔχει πρωτοδικεῖον.

Τιθορέα· ἀρχ. π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῆς ὁμων. ΒΔ προεκτάσεως τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ πρότερον Ν έ ω ν.

Τιθορέας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Λοκρίδος, νομὸς Φθιώτιδος, πρωτ. Β ε λ ί τ σ α. Ἄλλα χ. Κηφισοχῶρι, Ἅγ. Μαρίνα, Μάδι, Μ ο ν ὴ Ἁγ Μαρίνης. Κάτ: 3,370.

Τιθραύστης· Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδίας, κατὰ διαταγὴν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, φονεύσας καὶ ἀντικαταστήσας τὸν Τισσαφέρνην.

Τιθωνός· υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὃν ἀνήρπασεν ἡ Ἠὼς διὰ τὸ κάλλος του καὶ ἐπέτυχεν ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ τῶν θεῶν τὴν ἀθανασίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐλησμόνησεν αὐτὴ νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν αἰώνιον νεότητα, κατήντησεν ὑπέργηρως μέχρις οὗ οἱ Θεοὶ τὸν ἐλυπήθησαν καὶ τὸν μετεμόρφωσαν εἰς τέττιγα.

Τίκινον· ἀρχ. π. τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλατίας. Ἡ νῦν Παβία.

Τίκινος· Τιτσίνο ἰταλ. **Τιτσίνους** λατ., μέγας ποτ. τῆς Ἰταλίας, παραπότ. τοῦ Πάδου· πηγάζει ἐν Ἑλβετίᾳ ἐκ τοῦ ὄρους ἁγ. Γοθάρδου, διέρχεται τὴν Μ ε ί ζ ο ν α λίμνην καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Πάδον 5 χλμ. κάτωθεν τῆς Παβίας, μῆκ. 173 χλμ. Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ ὁ Ἀννίβας ἐνίκησε τὸν ὕπατον Π. Σκιπίωνα τὸ 218 π. Χ.

Τικίνου (τ ο π α ρ χ ί α)· ἡ ΙΗ τοπ. τῆς Ἑλβετικῆς Ὁμοσπονδίας, ἔκτ. 2,818 τετρ. χλμ. κάτ. 130,000, πάντες σχεδὸν Ἰταλοὶ καθολικοί. Πρωτ. Βελλινζόνα· περιλαμβάνει τὴν Λουγγᾶνο καὶ τὸ ἄνω μέρος τῆς Μείζονος λίμνης, διαρρέει δ' αὐτὴν ὁ ὁμων. ποταμός. Κεῖται πρὸς Ν. τῶν Ἄλπεων. Ἡ κυβέρνησις εἶνε δημοκρατία ἀντιπροσωπευτική. Ἕνεκα τῶν διενέξεων τῶν ἀριστοκρατικῶν πρὸς τοὺς δημοκρατικοὺς πολλάκις ἐξερράγησαν σοβαραὶ ἐνταῦθα ταραχαί, ὡς ἐν ἔτει 1839, 1841 καὶ 1878.

Τίκκ· (Λ ο υ δ ο β.), συγγρα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φεὺς Γερμανός, ἐγεν. ἐν Βερολίνῳ 1773—1853, ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ρωμαντισμοῦ ἐν Γερμανίᾳ· ἐνεκαίνισε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας διὰ τῶν «ταξειδίων τοῦ Στέρνβαλδ» εἶτα δ' ἔγραψε τὸν «Κυανοπώγωνα», τὴν «ὑποδημ ατοφόρον γαλῆν», «τὸν πρίγκιπα Ζερμπῖνο ἢ ὁδοιπορίαν πρὸς ἀναζήτησιν καλλαισθησίας», πάντα ταῦτα σατυρικὰς κωμῳδίας, εἶτα δὲ τὸ δραματικὸν αὐτοῦ ἀριστούργημα «τὴν Γενεβιέβην Βραβάντ», πρὸς δὲ λυρικὰς ποιήσεις καὶ πολυάριθμα ἱστορικὰ ὡς καὶ ἠθοπλαστικὰ μυθιστορήματα. Τὸ 1842 ἐγένετο σύμβουλος αὐλικός.—Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ **Φ ρ ε ι δ.-Χ ρ ι σ τ ι α ν.** Τ., 1776—1851, καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημείας τῶν ὡραίων τεχνῶν ἐν Βερολίνῳ, διεκρίθη ὡς γλύπτης.

Τιλαβέμπτους· λατ. ὄν. τοῦ Ταλιαμέντο.

Τιλλ(ε)μόν· (Σ ε β α σ τ ι α ν ὸ ς ὁ **Νάνος** τοῦ), ἱστορικός· ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1637—98, ἱερεὺς ἀναπτύξας στενὰς μετὰ τῶν Ἰανσενικῶν σχέσεις. Συνέγραψεν «Ἱστορίαν τῶν Αὐτοκρατόρων καὶ ἄλλων ἡγεμόνων βασιλευσάντων κατὰ τοὺς 6 πρώτους τῆς Ἐκκλησίας αἰῶνας» κλπ.

Τιλλό· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Βόσγια, κάτ. 3,200· ὀρυχεῖα χαλκοῦ, βαμβακουργία, νηματουργία, ἐριουργία. Ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐμπορικῶν κέντρων τῆς ἄνω κοιλάδος τοῦ Μοσσέλ.

Τίλλοστον· (Τζών), ἱεροκῆρυξ ἔγγλος· ἐγεν. ἐν Ὑορκσάϊρ 1630—94, καθηγητὴς ἐν τῷ λυκείῳ τῆς Κλαρε-Χάλλ. Καλβινιστὴς τὸ πρῶτον, μετέστη εἰς τὸν Ἀγγλικανισμόν. Ἐπὶ Γουλιέλμου Γ' ἀνῆλθε τὰ πρῶτα ἐκκλ. ἀξιώματα, ἔσχε δὲ θέσιν καὶ ἐν τῷ Συμβουλίῳ. Κατέλιπε «Κανόνα τοῦ νόμου» καὶ «Λόγους».

Τιλλύ· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Καλβαδός, κάτ: 1000.

Τιλλύ· (Ἰωάννης Τ σ ε ρ κ λ ά η, κόμης δέ), στρατηγὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Αὐστρίας· ἐγεν. ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Τιλλὺ ἐν Βραβάντῃ, 1559—1632, ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Ἰησουϊτῶν. Διεκρίθη κατὰ τῶν Τούρκων καὶ ἐν τῷ τριακονταετεῖ πολέμῳ. Πεσόντος δὲ εἰς δυσμένειαν τοῦ Βαλλενστάϊν, ὁ Τιλλὺ ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Φερδινάνδου τοῦ Β' ἵνα ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν ὡς γεν. ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων του (1630). Μετὰ πολλὰς καὶ διαφόρους τύχας τῶν ὅπλων ἡττήθη ἐν Ἴνγγολστατ (1632) καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τῶν πληγῶν. Ἡ εἰκών του σῴζεται ἐν τοῖς «Ἀπομνημονεύμασι» τοῦ Γκραμών.

Τιλλύ· (ὁ κόμης Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς δέ), ἐγεν. τὸ 1764 ἐν τῇ ἐπαύλει Τιλλύ παρὰ τὴν Καέν· λυσσώδης ἐχθρὸς τῆς ἐπαναστάσεως, μετηνάστευσε μετὰ τὴν 10ην Αὐγούστου 1792, μετὰ ἄσωτον δὲ βίον ηὐτοχειριάσθη ἐν Βρυξέλλαις τὸ 1816.

Τίλμπουργ· π. ἐν Βραβάντῃ τῆς Ὁλλανδίας, κάτ: 33,000. Τὸ κυριώτερον κέντρον τῆς Ὁλλανδίας διὰ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐριούχων.

Τίλσιτ· π. τῆς ἀνατολ. Πρωσίας, ἐπὶ τοῦ Νίμεν καὶ Τίλσ, κάτ: 22,500, ζωηρὸν ἐμπόριον μετὰ τῆς Πο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

λωνίας. Ἱδρύθη τῷ 1512. Ἐν ταύτῃ συνωμολογήθη ἡ περιώνυμος μεταξὺ Ναπολέοντος καὶ Ἀλεξάνδρου αὐτοκρ. τῶν Ρώσων συνθήκη, καθ' ἣν διενέμετο ἡ Εὐρώπη μεταξὺ τῶν δύο τούτων αὐτοκρατόρων.

Τιλφούσιον· ὄρος καὶ πολίχνη τῆς ἀρχ. Βοιωτίας, πρὸς Β τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἔνθα καὶ ἡ κρήνη Τ ι λ φ ο ῦ σ σ α.

Τιμαγόρας· Τεγεάτης, εἷς τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πρεσβευσάντων τὸ 430 π. Χ. πρὸς ὑποστήριξιν τῶν Πελοποννησίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Τιμαγόρας· Ἀθηναῖος, πρεσβεύσας τὸ 397 π. Χ. μετὰ τοῦ Λέοντος εἰς τὴν περσικὴν αὐλήν, καὶ φονευθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Τιμαίνετος· περίφημος ἀρχ. ζωγράφος.

Τίμαιος· φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος.

Τίμαιος· φιλόσοφος Πλατωνικός, πιθανῶς τῆς γ' μ. Χ. ἑκατ., γράψας Πλατωνικὸν λεξικόν.

Τίμαιος· ἱστοριογράφος ἐκ Ταυρομενίου τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου, 352-256 π. Χ. ἐν βαθεῖ γήρατι.

Τίμαιος· ἀρχιτέκτων, κατασκευάσας μεγαλοπρεπῆ καὶ λίαν θαυμασθεῖσαν πυρὰν διὰ τὴν κηδείαν Διονυσίου τοῦ πρεσβευτοῦ.

Τιμάνδρα· θυγ. τοῦ Τυνδάρου, γυνὴ τοῦ Ἐχέμου καὶ μήτηρ τοῦ ἀποικήσαντος εἰς Ἰταλίαν Εὐάνδρου.

Τιμάνδρα· ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, μήτηρ τῆς νεωτέρας Λαΐδος.

Τιμάνωρ· υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν.

Τιμάρ· τ ι μ ά ρ ι ο ν, εἶδος φεούδου στρατιωτικοῦ παρὰ τοῖς Τούρκοις, ἀνάλογον πρὸς τὰς α ὐ τ ο κ ρ α τ ο ρ ι κ ὰ ς γ α ί α ς τῶν Βυζαντίνων. Ὁ κτήτωρ ἑνὸς τιμαρίου, Τ ι μ α ρ λ ῆ ς ἢ Τ ι μ α ρ ι ώ τ η ς, ἦτο ὑπόχρεως εἰς στρατιωτ. ὑπηρεσίαν. Τὸ τιμάριον ὅμως δὲν ἦτο καὶ ὅλως κληρονομικόν. Κατά τινα νόμον τοῦ Σουλεϊμὰν Α' ὁ κύριος τιμαρίου 700 χιλιάδ. ἄ σ π ρ ω ν (52,500 φράγκων) εἰς τὸν υἱόν του κατέλιπε τοιοῦτο καὶ μόνον 5,000 ἄσπρων (1500 φρ).

Τιμγγάδ· ἡ ἀρχ. Θ α μ ο υ γ γ ὰ ς ρωμ. π. τῆς Β. Ἀφρικῆς. Ἀνασκαφῶν γενομένων ἤχθησαν εἰς φῶς σπουδαῖα ἐρείπια ἀποδεικνύοντα τὴν σπουδαιότητα τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς Ρωμ. ἐποχῆς.

Τιμεραὶ ἢ Τυμεραί· Θ ε ο δ ο μ ι ρ έ ν σ ι ς - Π ά γ ο υ ς, τμῆμα τῆς ἀρχ. Πέρσ., εἶχε πρωτ. τὴν Σιατωνεύφ-ἀν-Τιμεραί· νῦν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ νομοῦ Ε(ὔ)ρ-ἐ-Λουάρ.

Τιμεσίθεος· πενθερὸς τοῦ αὐτοκράτορος Γ ο ρ δ ι α ν ο ῦ (Μάρκου Ἀντων.), Πραιφέκτους-Πραιτωρίου, (βλ. λ.) ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, διῴκησε συνετῶς καὶ ἀπώθησε τοὺς Πέρσας. Ἀπέθ. τὸ 243, ἴσως δηλητηριασθεὶς ὑπὸ Φιλίππου, ὅστις τὸν διεδέχθη.

Τιμόθεος· διάσημος μουσικὸς καὶ ποιητὴς τοῦ νεωτέρου ἀθηναϊκοῦ διθυράμβου, Μιλήσιος τὴν πατρίδα,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

υἱὸς τοῦ Θερβάνδρου 446—357 π. Χ.

Τιμόθεος· γλύπτης ἐπίσημος, ἀκμάσας περὶ τὸ 352 π. Χ. Ἐργασθεὶς ἐν Ρώμῃ εἰς τὴν διακόσμησιν τοῦ Μαυσωλείου.

Τιμοκλῆς· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπιάδος.

Τιμοκλῆς· Ἀθηναῖος, λόγου ἄξιος ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, προσβάλλων πολλάκις καὶ τὸν Δημοσθένην καὶ τοὺς πλείστους τῶν συγχρόνων του διακεκριμένων ἀνδρῶν. Ἐξαιρέτως ἐπετύγχανεν εἰς τὴν παρῳδίαν τραγικῶν ὑποθέσεων.

Τιμόκ· Τ ί μ α κ ο ς, ποτ. τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου, παραπότ. τοῦ Δουνάβεως χωρίζων τὴν Σερβίαν ἀπὸ τῆς Βουλγαρίας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Δ. 25 χλμ. ΒΔ τοῦ Βιδδινίου, μῆκ. 200 μ.

Τιμόλαος· ῥήτωρ καὶ ποιητὴς ἐκ Λαρίσης, ὅστις συνέγραψεν «Ἰλιάδα» ἐν τῇ ὁποίᾳ ἕκαστος στίχος τοῦ Ὁμήρου συνωδεύετο ὑφ' ἑνὸς τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ στίχων.

Τιμολέων· Κορίνθιος υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 411 π. Χ. ἐκθρονίσας τὸν Διονύσιον τὸν νεώτερον καὶ ἀποδοὺς τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτονομίαν εἰς ὅλας τὰς Σικελικὰς πόλεις, δι' ὃ καὶ μετὰ θάνατον ἐπανηγυρίζοντο ἐτήσιοι ἀγῶνες διὰ δημοσίας δαπάνης πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ.

Τιμούρ· ὅρα Τ α μ ε ρ λ ᾶ ν ο ς.

Τιμοφάνης· Κορίνθιος, ἀδελφὸς τοῦ Τιμολέοντος, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς θέλων νὰ γίνῃ τύραννος τῆς πατρίδος του.

Τιμπαρόσσι (Ἱ ε ρ ώ ν υ μ.)· ἴγεν. ἐν Βεργάμῳ, 1731—1794, ἰησουίτης καὶ σύμβουλος τοῦ δουκὸς τῆς Μοδένης, ἔγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Ἰταλικῆς Φιλολογίας» καὶ ἄλλα.

Τιμπερβίλλ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Εὔρ. Κάτ: 1300. Ταινιοποιεῖα.

Τιεμπλεμόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Μάρν, 400 κάτ.

Τιμπό· πρωτ. τοῦ Φ ο ὔ τ α - Δ ζ α λ ό ν, κάτ: 3,000, (ἐν τῷ Γαλ. Σουδάν). Ἕδρα τοῦ Ἀλμάμυ, ἀρχηγοῦ τῆς χώρας.

Τιμπού· Βερβερικὸς λαὸς διεσπαρμένος ἐν Σαχάρᾳ. Εἶσιν ἀγριώτατοι καὶ διατελοῦσιν ἐν ἀδιαλείπτῳ πολέμῳ πρὸς τοὺς γείτονας αὐτῶν· ὁ Νασιτιγὰλ ἐπεσκέφθη πρῶτος τὴν ἄγονον αὐτῶν καὶ ὀρεινὴν χώραν.

Τιμπού (Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς, ἐπιλεγόμενος Λ α μ π έ ρ)· δραμ. ποιητὴς Γάλλος, 1826—67· συνέθηκεν ὑπὲρ τὰ 50 ἔργα, δράματα ἢ κωμειδύλλια, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται «Ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ρογχαλίζῃ», «Αἱ ἐκ μαρμάρου κόραι», «Αἱ μωρίαι τοῦ ἔρωτος» κλπ.

Τιμσάχ· (ἐτυμολογεῖται ἔκ τινος Αἰγυπτ. λέξεως σημαινούσης κ ρ ο κ ό δ ε ι λ ο ς), λίμνη τῆς Κάτω-Αἰγύπτου εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Σουὲζ καὶ Πηλουσίου, χρησιμεύει ὡς φυσικὸς λιμὴν ἐν τῇ διώρυγι τοῦ Σουέζ. Ὁ Λεσσὲψ ἔκτισεν ἐπὶ τῆς Δ αὐτῆς ἀκτῆς τὴν πολίχνην Ἰσμαηλίαν.

Τιμώ· μία τῶν κατωτέρων ἱερειῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Δήμητρος ἐν Πάρῳ προσενεχθεῖσα νὰ παραδώσῃ τὴν Πάρον εἰς τὸν Μιλτιάδην.

Τίμων· μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος, σκεπτικὸς φιλόσοφος ἐκ Φλιοῦντος,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 280 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐνενηκοντούτης.

Τίμωρ· μία τῶν νήσων τῆς Σόνδης, Ὁλλανδοπορτογαλική, πρὸς Ν. τῶν Μολούκων, κάτ: 2,000,000, ἔκτ. 450 ⋈ 110 χλμ. (Μαλαῖοι, Παπούαι, Πορτογάλοι, Ὁλλανδοὶ καὶ Σῖναι). Κλῖμα νοσηρὸν καὶ εὐμετάβλητον, ἔδαφος γόνιμον. Σάνδαλον, Μπαμπού. Πίθηκοι πλεῖστοι, ἵπποι κλπ., ἑρπετὰ πολυάριθμα καὶ ἄγριαι μέλισσαι. Ὁ λιμὴν Κουπάγγ ἀνήκει εἰς τοὺς Ὁλλανδούς· ἡ π. Διλλὲ εἶνε πρωτ. τῶν Πορτογάλων.

Τίνδαλ· (Μ α τ θ α ῖ ο ς), ἄγγλος θεῖστής, ἐγεν. ἐν Δέβονσαϊρ, 1657—1733, ἀφ' οὗ ὑπηρέτησεν ἐν τῷ στρατῷ Ἰακώβου τοῦ Β΄ παρητήθη καὶ κατεπολέμησεν αὐτὸν διὰ τῶν συγγραφῶν του· συνέγραψεν ἀπεβῆ ἔργα ἐν οἷς προσβάλλονται πᾶσαι αἱ ὑφιστάμεναι θρησκεῖαι, τοιαῦτα εἶνε «Τὰ δικαιώματα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας κατὰ τῶν ἱερέων τῆς Ρώμης» καταδικασθὲν εἰς πυρπόλησιν ὑπὸ τῶν ἀγγλ. δικαστηρίων, «Ὁ Χριστιανισμὸς τόσον ἀρχαῖος ὅσον καὶ ἡ δημιουργία». Ὁ Βολταῖρος εἶπε περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶνε ὁ μᾶλλον ἀτρόμητος ὑπερασπιστὴς τῆς φυσικῆς θρησκείας».—Ὁ ἀνεψιός του Ν ι κ ό λ α ο ς Τ., 1687—1774, ἐποίησε μεταφράσεις διαφόρων ἀρχαιολ. καὶ ἱστορικῶν ἔργων.

Τινέ· χειμάρρους ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Παραθαλασσίων Ἄλπεων, ἐμβάλλων ἐν τῷ Βάρ, μηκ. 72 χλμ.

Τινέχ· π., λ. καὶ φρούριον τῆς Κάτω-Αἰγύπτου (ἐν Σ̔αρκυὲχ) παρὰ τὰ ἐρείπια τοῦ Πηλουσίου.

Τίντο· (Ρ ί ο), ποταμίσκος τῆς Ν Ἱσπανίας, πηγ. ἐκ τῆς Σιέρρα Ἀρατσένα, ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῶν Γαδείρων παρὰ τὴν Πάλον.

Τιντορέ· (Ἰάκωβος Ρ ο μ π ο ῦ σ τ ι, ἐπιλεγόμενος Τ ι ν τ ο ρ έ τ ο ς) ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Ἐνετίᾳ, 1512-94, υἱὸς βαφέως (ἐξ οὗ καὶ τὸ παρώνυμον αὐτοῦ). Μαθητὴς τοῦ Ἰκτιανοῦ, νέος ἔτι ἵδρυσε νέαν σχολήν, ἐπίμονος μελέτῃ κατέστησεν αὐτὸν ἐφάμιλλον τοῦ Τιτιανοῦ, εἰργάσθη δὲ τερασπίως. Τὰ ἀριστουργήματα αὐτοῦ εἰσὶν, «ἡ Καθήλωσις τοῦ Ἰησοῦ», «τὰ πρόδρομα σημεῖα τῆς ἐσχάτης κρίσεως», «Τὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου Μάρκου». Ἐν Λούβρῳ εἰσὶν ἓξ ὀθόναι αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ ἡ εἰκών του, ἔργον τοῦ ἰδίου.—Δ ο μ ί ν ι κ ο ς Ρ ο μ π ο ῦ σ τ ι, ὁ υἱός του, 1565—1637, καὶ —Μ α ρ ί α (Μαριέττα Τιντορέλλα) ἡ θυγάτηρ του, 1560—1590, διεκρίθησαν ὡσαύτως ἐν τῇ γραφικῇ.

Τίος· ἀρχ. πόλ. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Τιούμεν· πολ. τῆς Ἀσ. Ρωσίας ἐν Τοβόλσκῃ ἐπὶ τοῦ Τούρα, 14,500 κάτ. Ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς Σιβηρίας. Σπουδαῖαι ἐτήσιαι ἀγοραί. Πλέον τῶν 100 βιομηχ. καταστημάτων.

Τιούτ· ὄασις τῆς Ἀλγερίας, 13 χλμ. Δ τοῦ Ἄϊν-Σεφρᾶ. Τὸ Κσὰρ (χωρίον) περικυκλοῦται ὑπὸ περιφράγματος.

Τιπάζα· λιμενίσκος τῆς Ἀλγερίας, 92 χλμ. Δ τοῦ Ἀλγερίου. Κατεστράφη τὸν Ε΄ αἰῶνα ὑπὸ τῶν Βαν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βάλων, ἐπανεκτίσθη δὲ ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1854. Ἐρείπια Ρωμαϊκά.

Τίππεραρυ (Κομητεία τοῦ), ἐκ τῶν κομητειῶν τῆς Ἰρλανδίας (ἐν Μύνστερ) πρὸς Β τῆς Οὐώτερφορδ, ἔκτ. 4,296 τετρ. χλμ. κάτ. 440,000· πρωτ. Κλόνμελλ. Ὀρεινή, γονιμωτάτη ὅμως· ἡ ὁμών. πόλις ἔχει 6,000 κατ.

Τιππὸ-Σαήβ ἢ **Τιπποῦ-Σαήβ** ὁ ἐπιλεγόμενος **Μπεχαδούρ**=Γ ε ν ν α ῖ ο ς, τελευταῖος Ν α β ὰ β τοῦ Μαϊσσούρ, ἐγεν. τὸ 1749, διεδέχθη τὸν πατέρα του Χαϊδὲρ-Ἀλῆ τὸ 1782, ἐκήρυξε δ' ἀμέσως τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Ἄγγλων ἐπέτυχε καὶ τὴν συνομολόγησιν ἐπωφελοῦς εἰρήνης τὸ 1784. Ἀνεκηρύχθη τότε Πατισάχ, σχηματίσας δὲ φοβερὸν στρατὸν προσέβαλε τὸν Ραδγιᾶ τοῦ Τραβανκόρ, ὃν ὑποστηρίζοντες οἱ Ἄγγλοι, ἐπολιόρκησαν τὸν Τιππὸ ἐν Σαριγγαπατάμῃ τῇ πρωτευούσῃ του, καὶ τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ ὑπογράψῃ συνθήκην δι' ἧς παρεχώρει τὸ ἥμισυ τῶν κρατῶν του καὶ ἀπέτινε πολ. ἀποζημίωσιν 75 ἑκατομ. φρ. τὸ 1792. Πνέων ἐκδίκησιν τότε ἐπεζήτει παντοχοῦ ἐχθροὺς τῆς Ἀγγλίας μεθ' ὧν νὰ συνδεθῇ, ἔπεμψε δὲ πρέσβεις καὶ πρὸς τὸν Βοναπάρτην. Τούτου ἕνεκα οἱ Ἄγγλοι ἐπαναλαβόντες τὸν πόλεμον ἐκυρίευσαν ἐξ ἐφόδου τὴν Σαριγγαπατάμην, αὐτὸς δὲ ἐφονεύθη μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας (4 Μαΐου 1799).

Τιρακώ (Ἀ ν δ ρ έ α ς), νομοδιδάσκαλος, ἐπωνομασθεὶς Οὐάρων τοῦ αἰῶνός του, ἐγεν. ἐν Φοντεναί-λε-Κόντ 1480;—1558, ἀνῆλθε τὰ ἀνώτατα δικαστικὰ ἀξιώματα ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ, ἐν Βορδὼ καὶ Παρισίοις. Τὰ «Ἅπαντα» αὐτοῦ ἐξεδόθησαν τὸ 1574.

Τιρασπόλ(ις) π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας (ἐν Χερσῶνι) ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Δνείστερ, πρωτ. ἐπαρχίας, 22,000 κατ: Τὸ ὄν. αὐτῆς ὑπομιμνήσκει τὴν ἀρχ. ἑλλ. πόλιν Τ ύ ρ α ν τ α, ἥτις ὅμως ἔκειτο ἀλλαχοῦ.

Τιρέλλι ἰταλὸς φιλέλλην, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντής.

Τιρέ(χ) μητρόπολις παρὰ τὸν Κάϋστρον π. τῆς Ἀσ. Τουρκίας (ἐν Ἀνατολῇ), περὶ τοὺς 25,000 κατ: 14 τζαμία καὶ πολλοὶ ἑλλην. ναοί. Τάπητες, βαμβακερὰ ὑφάσματα. Ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου τὸ 1402.

Τιριδάτης Α' ἢ **Δερτάδ**, ἀδελφὸς τοῦ Βολογέσου, βασιλέως τῶν Πάρθων, ἀνέτρεψε τῇ συνδρομῇ αὐτοῦ τὸν Ραδαμίστην, προστατευόμενον τῶν Ρωμαίων ἐν Ἀρμενίᾳ τὸ 55 μ.Χ., ἀλλ' ὁ Ρωμ. στρατηγὸς Κορβύλλων ἐνίκησεν αὐτὸν εἰς Ἀρτάξατα τὸ 58, κατέλαβε τὰ Τιγρανόκερτα καὶ ἔδωκε τὸ στέμμα τῆς Ἀρμενίας εἰς τὸν Τιγράνην Ϛ' (60), ἀλλ' ὅτε ὁ ἡγεμὼν οὗτος εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἀδιαβέναν, Παρθικὴν ἐπαρχίαν, ἐξήγειρε πόλεμον οὐχὶ ἐπωφελῆ πρὸς τοὺς Ρωμαίους, κατεπείσθησαν οὗτοι νὰ καταλάβῃ αὖθις τὸν θρόνον ὁ Τιριδάτης, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μεταβῇ καὶ αἰτήσηται αὐτὸν εἰς Ρώμην. Ἀπέθ. τὸ 73—Τ ι ρ ι δ ά τ η ς Β' ὁ Μέγας, Βασ. τῆς Ἀρμενίας (259-311), ἦλθε εἰς Ρώμην παῖς ἔτι ὤν, ὅτε ὁ Ἀρδεχύρ, καταλύσας τὴν Ἀρμενίαν καὶ ἱδρυτὴς γενόμενος τῆς δυναστ. τῶν Σασσανιδῶν, κατέσφαξε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πᾶσαν τὴν οἰκογένειάν του (232). Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἀποκαταστὰς εἰς τὸν θρόνον ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Ναρσῆ, παρὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Γαλερίου, ἡττηθέντος ἐν Μεσοποταμίᾳ. Ἀλλὰ καὶ τῶν Περσῶν καταθραυσθέντων ἀπεδόθη ἡ Ἀρμενία εἰς τὸν Τιριδάτην (297), ὅστις ἀρχομένου τοῦ Δ' αἰῶνος ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμόν. Ἐπωνομάσθη Μέγας.

Τιριδάτης· βασιλεὺς τῶν Πάρθων· ὅρα Ἀρσάκης Β'.

Τιριὸ ἢ **Τιεριό**· φίλος τοῦ Βολταίρου, 1696—1772, ὑπῆρξε καθ' ἅπαντα τὸν βίον του ἐπιμελητὴς τῶν ὑποθέσεών του. Τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Βολταίρου διωρίσθη φιλολογικὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου. Τὸ 1726 ἐδημοσίευσε τὴν Α' ἔκδοσιν «τῶν Ἐπιστολῶν τῆς Κας Σεβινέ».

Τιρλ(ε)μόν· π. τῆς Βελγικῆς (ἐν τῇ Ν. Βραβάντ), 18 χλμ. ΝΑ τῆς Λουβαίν, κάτ. 15,500. Πατρὶς τοῦ Ἰ. Βολλάνδου. Βιομηχανία ποικίλη.

Τιρόν· κωμικὸς ἠθοποιός, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1831—91, πρῶτον ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὠδείου τὸ 1850, προσελήφθη ὁριστικῶς ἐν τῇ Γαλλικῇ κωμῳδίᾳ τὸ 1868.

Τιρὸν Γκαρδαί· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ε(ὐ)ρ-έ-Λουάρ, 600 κάτ.

Τιρσὶ δ' Ἀρκονβίλλ (Μαρὶ Δαρλύ, Κυρία Τ. δ' Ἀ.), θυγάτηρ γενικοῦ ἐκμισθωτοῦ τῶν δημοσίων προσόδων, 1720—1805, ἐνυμφεύθη δεκατετραέτις, πρόεδρόν τινα δικαστηρίου, κατέστησε τὰς αἰθούσας αὐτῆς ἐντευκτήριον τῶν λογίων καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλολογίαν, ἐφιλοπόνησε δὲ ἔργα ἄξια λόγου ὡς τὰ «Πραγματεία περὶ φιλίας», «Πραγματεία περὶ παθῶν», «Βίος τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων» κλπ.—Ὁ υἱὸς αὐτῆς Λ.Τ ι ρ ο ὺ δὲ Κ ρ ό σ ν, 1736-94, θύμα τῆς τρομοκρατίας, ἐγένετο τὸ 1767 ἔφορος τῆς Ρουέν, εἶτα τῆς Λορραίνης, 1775, καὶ ὑποδιευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τὸ 1785.

Τίρσο δὲ Μολίνα· (ἀδελφὲς Γ α β ρ ι ὴ λ Τ ε λ λ έ τ ε, ἐπιλεγόμενος Τ. δὲ Μ.), δραματικὸς ποιητὴς Ἱσπανός, 1585;-1648. Συνέθηκεν οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν 300 ἔργων, ὧν μόλις τὰ 80 σῴζονται. Ὁ μεγαλείτερος μετὰ τὸν Λόπε δὲ Βέγα καὶ τὸν Καλδερὸν τῶν ἱσπανῶν δραματικῶν. Ἔγραψε καὶ κωμῳδίας.

Τίρυνς· υἱὸς τοῦ Ἄργου, ἵδρυτὴς τῆς πόλεως Τ ί ρ υ ν θ ο ς.

Τίρυνς· πολ. ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος, καθέδρα τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Περσέως. Σήμερον ἀγροκήπιον καὶ γεωργικὸς Σταθμός.

Τίρων· (Τ ύ λ λ ι ο ς Τ ί ρ ω ν), ἀπελεύθερος καὶ Γραμματεὺς τοῦ Κικέρωνος, ἀγαπώμενος λίαν ὑπὸ τοῦ κυρίου του, οὗ ἔγραψε τὴν βιογραφίαν ἀπωλεσθεῖσαν καὶ ἐδημοσίευσε λόγους καὶ ἐπιστολὰς τοῦ Κικέρωνος, σῳζομένας, ἐτελειοποίησε τὴν ταχυγραφίαν.

Τισαμενός· υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης ἐκβληθεὶς μετὰ 22 ἐτῶν βασιλείαν ὑπὸ τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πελοπόννησον Ἡρακλειδῶν μετὰ τῶν Δοριέων.

Τισιφόνη· μία τῶν Ἐρινύων ἡ τιμωρὸς τῶν φόνων.

Τισιφόνη· κόρ. τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Μαντοῦς, περίφημος διὰ τὸ κάλλος της.

Τίσσας λατ. **Τιβίσκους** ἢ **Παθίσσους**· ποτ. τῆς Οὐγγαρίας, πηγ. ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, μῆκ. περὶ τὰ 1350 χλμ. Μέχρι τινὸς ? ἐκ τῶν 4 διοικητ. διαιρέσεων τῆς Οὐγγαρίας ἐκαλοῦντο ἡ ἐντεῦθεν τοῦ Τίσσα καὶ ἡ πέραν τοῦ Τ.

Τισσαφέρνης· Πέρσης, σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὄχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

Τισσὸ (Ἀνδρέας), ἐλβετὸς ἰατρός, ἐγεν. ἐν Γκρανσὺ (Βώδ), 1728—97, κατέλαβε τὴν ἕδραν τῆς Ἰατρικῆς ἐν τῇ Ἀκαδ. τῆς Λωζάνν. Συνέγραψε δὲ πλεῖστα ἄξια λόγου ἰατρικὰ συγγράμματα.

Τισσό· (Πέτρος), φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Βερσαλλίαις, 1768—1854, δημοσιεύσας ἔμμετρον μετάφρασιν τῶν «Βουκολικῶν» τοῦ Βιργιλίου, διωρίσθη ἀντικαταστάτης τοῦ Δελίλλ ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Λατ. ποιήσεως ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας. Παραιτηθεὶς εἶτα εδημοσιογράφησεν ἐν τῷ «Πλοηγῷ» τῇ «Συνταγματικῇ» καὶ τῇ «Ἀθηνᾷ». Ἐγένετο Ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1833. Συνέγραψε «Μελέτας περὶ Βιργιλίου», «Ἱστορίαν τῆς Γαλ. Ἐπαναστάσεως», «Ἱστ. τοῦ Ναπολέοντος» κ. ἄ.

Τισσό· (Κάρολος), υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1828—84, ἐν διπλωματικῇ ὑπηρεσίᾳ, ὑπηρέτησεν ἐν τοῖς προξενείοις τῆς Ἀνατολῆς, ἐπιτετραμμένος ἐν Τάγγερ, ἐν Ἀθήναις τὸ 1876, πρέσβυς ἐν Κωνσταντινουπόλει (1880), εἶτα ἐν Λονδίνῳ. Μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς Καλλιλογίας, συνέγραψε «Μελέτην περὶ τῶν Ἑλληνικῶν προξενείων καὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ νεώτερα προξενικὰ ἱδρύματα», καὶ ἄλλας μελέτας ἰδίως γεωγραφικάς.

Τισχεμπάϊν· (Ἰωάν-Ἑρρ.), γερμανὸς ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Λίνᾳ τῆς Ἔσσης, 1722-89, ἀφ' οὗ περιῆλθε τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης ἐγένετο ἐπιστρέψας ζωγράφος Γουλιέλμου τοῦ Η', Λανδγραύου τῆς Ἔσσης-Κάσσελ, εἶτα διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας τῆς Γραφικῆς καὶ Ἀρχιτέκτων τῆς Ἔσσης. Ἱδρυτὴς νέας σχολῆς, ἐπιδοθεὶς ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μυθολογίαν.—Ἐκ τῶν ἀνεψιῶν του ὁ Γ.-Ἑρ.-Γουλιέλμος Τ. 1751—1829, φίλος τοῦ Γκαῖτε, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἱστορικὴν ζωγραφικήν, ἐγένετο δὲ διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημείας τῆς Νεαπόλεως.

Τίτα· (Σόλα), φιλέλλην ἐκ Βενετίας, ἰατρὸς τοῦ λόρδου Βύρωνος.

Τιτᾶνες· υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἐξ τὸν ἀριθμόν, ὁ Ὠκεανός, ὁ Κεῖος, ὁ Κρεῖος, ὁ Ὑπερίων, ὁ Ἰαπετὸς καὶ ὁ Κρόνος, ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρός των καὶ ἐκθρονίσαντες τὸν νεώτερον ἀδελφόν των Κρόνον, κατόπιν δὲ ἐξεθρόνισαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δία.

Τιτανίδες· ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἓξ καὶ αὗται: ἡ Θεία, ἡ Ρέα, ἡ Θέμις, ἡ Μνημοσύνη, ἡ Φοίβη καὶ ἡ Τηθύς, ἥτις ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Τιτανομαχίαν.

Τιτανίου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Καρδίτης. Πρωτ. Παλαμᾶς. Ἄλλα χ. Βλοχός, Γουργουβίταις, Ἐρμίτσι, Καλυβάκια, Κουρτίκι, Κοσκινᾶ, Μάσκου, Ματαράγκα, Μακροχῶρι, Παπαρρίζου. Κάτ: 7,327.

Τίτανος· ὄρος τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας πλησίον τῆς Ἄρτης, φύσεως τιτανώδους.

Τιταρήσιος· ποτ. τῆς Θεσσαλίας ὁ ἄλλως Εὐρίπος. Ὁ σημερινὸς Ξεριᾶς τοῦ Τυρνάβου, καταρρέων εἰς τὴν ΒΔ προβοΰνην τοῦ μακεδονικοῦ Ὀλύμπου καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Πηνειὸν περὶ τὸ Δερελῆ. Μῆκ. περίπου 100 χλμ.

Τίταρον· πολ. καὶ ὄρος τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπήγαζεν ὁ ποταμὸς Τιτάρησιος. Περὶ τὸ σημερινὸν Βλαχολίβαδον τῆς ἐπαρχ. Ἐλασσῶνος.

Τιτιανὸς (Τισσιᾶνο Βετέλιο, ἐπιλεγόμενος Τιτιανός), ἐνετὸς ζωγράφος ἐγεν. ἐν Πιέβε δὶ Καδόρε, 1477-1576, ἡ σύγκλητος τῆς Ἐνετίας ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν τίτλον τοῦ πρώτου ζωγράφου τῆς δημοκρατίας. Πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰδιοφυΐαν καὶ ὑπέροχον τέχνην ἀφιέρωσεν εἰς Κάρολον τὸν Ε', ὅστις ἐθαύμαζεν αὐτόν, προστάτευσε καὶ ἐνέπλησε τιμῶν. Δημοσίᾳ παρεχώρει αὐτῷ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ θέσιν, λέγεται δ' ὅτι ἐλθὼν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, αὐτὸς οὗτος κύψας ἔλαβε τὸν κατὰ γῆς πεσόντα χρωστῆρα τοῦ καλλιτέχνου. Ἀπὸ τοῦ 1545—56 ἐκαλλιτέχνησε χάριν τοῦ ἡγεμόνος πλῆθος θαυμασίων πινάκων, ὡσαύτως πολλοὺς καὶ χάριν τοῦ Φιλίππου Β', εἰ καὶ ἦν ὑπερογδοηκοντούτης κατὰ τὴν ἀνάρρησιν αὐτοῦ. Εἶνε ὁ ἀληθὴς ἀρχηγὸς τῆς Ἐνετικῆς σχολῆς. Ἐκ τῶν μαθητῶν του περιφανέστερος εἶνε ὁ Ὁράτιος Βετσέλλιο, υἱός του, ὁ Βερονέζης καὶ ὁ Τιντορέτος. Ἡ φιλεργία αὐτοῦ καὶ ἡ γονιμότης ἦσαν ἀνάλογοι πρὸς τὴν ἰδιοφυΐαν του. Τὰ ἀριστουργήματα αὐτοῦ εἶνε «Τὰ Διονύσια», «Ὁ θρίαμβος τοῦ ἔρωτος», «Ὁ θρ. τῆς Ἰουδίθ», «Ἡ κοίμησις», Οἱ ἀλληγορικοὶ πίνακες τῆς θρησκείας, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀκταίωνος κλπ. Τὸ Λοῦβρον κατέχει 18 πίνακας αὐτοῦ καὶ 850 ἀπομιμήσεις τῶν ἔργων του.

Τιτίνιος· λατῖνος κωμικὸς ποιητὴς τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος. Συνέθηκε τοὺς «Τογγάτας» ὧν ἀποσπάσματά τινα σῴζονται, ἐν οἷς ἡ δύναμις τοῦ ὕφους ὑπομιμνήσκει τὴν γραφίδα τοῦ Πλαύτου.

Τίτιους ἢ Τίτιος (Γκότλιεβ-Τέραρ), νομοδιδάσκαλος, ἐγεν. ἐν Νορδχάουζεν, 1661—1714, καθηγητὴς τοῦ δικαίου ἐν Λειψίᾳ, εἶτα σύμβουλος τοῦ δικαστηρίου τῆς Δρέσδης καὶ πρόεδρος ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῆς Λειψίας, εἰσήγαγεν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ δικαίου μέθοδον φιλοσοφικωτέραν καὶ συνέταξε σοφὰ συγγράμματα.

Τίτλις· ὄρος τῆς Ἑλβετίας (Ἄλπεις τοῦ Οὐντερβάλδεν, ὕψ. 3,230 μ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τιτικάκα· ἡ μεγαλειτέρα λίμνη τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς (15ο 12'—16ο 30 Ν πλ. καὶ 70ο 45'—72ο 20ο Δ Μ.) ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ὀροπεδίου τῶν Ἀνδεων τοῦ Περοὺ εἰς 3813 μ. ὕψ. Ἐπιφ. 24,000 τετρ. χλμ. Νῆσος ἐφ' ἧς περιεργότατα ἐρείπια τοῦ μεγαλοπρεποῦς τῶν Ἴνκας ναοῦ τοῦ Ἡλίου κλπ.

Τιτὸν δὺ Τιλλὲ (Ἐ β ρ ά ρ δ ο ς)· σύμβουλος ἐν τῷ ἀνωτ. δικαστ. τῶν Παρισίων 1677—1762, γνωστὸς διὰ τὸν πρὸς τὰ γράμματα ζῆλόν του.

Τίτος (Τ. Φ λ ά β ι ο ς Σ α β ῖ ν ο ς Β ε σ π α σ ι α ν ό ς)· πρεσβύτερος υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Βεσπασιανοῦ. Ἐγεν. τὸ 40 μ.Χ. Χιλίαρχος ἐν Γερμανίᾳ καὶ Μεγ. Βρεττανίᾳ, εἶτα ταμίας, διεκρίθη ἐν Ἰουδαίᾳ ἔνθα ἐπέρανε τὸν πόλεμον ἁλώσας τὴν Ἱερουσαλὴμ τὴν 8 Φεβρίου 70. Ἐπανελθὼν δ' εἰς Ρώμην ἐγένετο Καῖσαρ, ἀλλὰ κατέστη ἀντιδημοτικὸς διὰ τὴν πρὸς τὴν Βερενίκην ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας Ἀγρίππα ἀφοσίωσίν του. Ἐγένετο αὐτοκράτωρ τὸ 79, παρέσχε δὲ πᾶσαν συνδρομὴν εἰς τὰ θύματα τοῦ Οὐεσουβίου (79), τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς πυρπολήσεως τῆς Ρώμης. Ἀπέθ. τὸ 81, ἴσως δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ διαδεξαμένου αὐτὸν Δομιτιανοῦ. Ἦτο τοσοῦτον φιλάνθρωπος, ὥστε ὁσάκις παρήρχετο ἡμέρα χωρὶς νὰ πράξῃ ἀγαθόν τι, ἔλεγε μετὰ θλίψεως «Φίλοι μου, ἀπώλεσα μίαν ἡμέραν».

Τίτος· (Ἅ γ.), μαθητὴς τοῦ ἀποστ. Παύλου, ἐπίσκοπος Κρήτης τὸν Α' αἰῶνα, ἀπέθ. περὶ τὸ 105. Ἑορτάζ. τῇ 3 Ἰανουαρ. (ν. ε.).

Τίτος-Λίβιος· λατῖνος ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Παδούῃ τὸ 59 π. Χ. ἀπ. 19 μ. Χ. Ἔγραψε διαλόγους φιλοσοφικοὺς μὴ σωζομένους καὶ Ρ ω μ. Ἱ σ τ ο ρ ί α ν ἀπὸ κτίσεως Ρώμης μέχρι τοῦ Δρούσου ἐγγονοῦ τοῦ Αὐγούστου, ἐξ 140 βιβλίων διηρημένων ἀνὰ δ ε κ ά δ α ς, ὧν σώζονται 35 καί τινα ἀποσπάσματα. Ἡ ἀξία αὐτοῦ συνίσταται ἐν τῷ ὕφει τῆς διηγήσεως μᾶλλον ἢ τῷ αὐθεντικῷ καὶ ἐγκύρῳ τῆς ἱστορίας.

Τιττερί· τὸ ἀρχ. Β ε υ λ ί κ ι ο ν τῆς ἀντιβασιλείας τοῦ Ἀλγερίου πρὸς Δ. τῆς Κωνσταντίνης. Πρὸς Ν. αὐτοῦ κεῖται τὸ ὁμών. ὄρος καὶ ἡ ὁμών. λίμνη. Ὑπετάγη εἰς τοὺς Γάλλους τὸ 1842. Νῦν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ νομοῦ Ἀλγερίου.

Τιτυός· υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλάρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, φοβερὸς Γίγας, ζῶν ἐν Εὐβοίᾳ, πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Ἐπιπεσὼν ποτὲ κατὰ τῆς Λητοῦς μεταβαινούσης ἀπὸ τοῦ Πανοπέως εἰς τοὺς Δελφούς, κατετοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἢ ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ κατεδικάσθη ἐν τῷ ᾅδει νὰ μένῃ αἰωνίως ὕπτιος καὶ δύο γύπες νὰ κατατρώγωσι τὸ ἦπαρ αὐτοῦ.

Τιφερνά· (Γ ρ η γ ό ρ ι ο ς), ἑλληνιστής, ἐγεν. περὶ τὸ 1415 ἐν Τσιτὰ-Δι-Καστέλλο (ἀρχ. Τ ι φ έ ρ ν ο υ μ) ἀπ. περὶ τὸ 1466. Ἐδίδαξε τὴν Ἑλληνικὴν ἐν Νεαπόλει, Μιλάνῳ, Ρώμῃ καὶ Παρισίοις καὶ ἀπέθανεν ἐν Ἐνετίᾳ· ἐπέρανε τὴν ὑπὸ τοῦ Γκουαρίνο ἀρξαμένην μετάφρασιν εἰς τὴν Λατινικὴν τῆς «περὶ Βασιλείας» πραγματείας Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τιφέρνουμ· ὄν. πολλῶν πόλεων ἀρχαίων τῆς Ἰταλίας—Α' Τιφέρνον-Μεταύρειον, νῦν Σάντ'Ἀντζελο Ἰν Βάδο, παρὰ τοῖς Σένωσιν ἐπὶ τοῦ Μεταύρου,-Β' Τιφέρνον-Σαμνιτικόν, περιώνυμον διὰ τρεῖς τῶν Ρωμαίων κατὰ τῶν Σαμνιτῶν νίκας (305, 297, 295)-Γ' Τιφέρνον-Τιβερῖνον, νῦν Τσιττὰ-Δι-Καστέλλο.

Τιφλίς· ἐν τῇ Γεωργιανῇ γλώσσῃ **Τφιλίς**, π. τῆς Καυκασίας, πρωτ. Κυβερνείου καὶ ἕδρα τοῦ Γεν. διοικητοῦ τοῦ Καυκάσου, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Κούρα, κάτ: 110,000 διαφόρων ἐθνικοτήτων. Ἀρχιεπισκοπαὶ Ἑλληνικὴ καὶ Ἀρμενική, Γυμνάσια, Ἀρμενικὴ σχολή. Ἑταιρεῖαι γεωγραφικαί, ἀρχαιολογικαί, ἰατρικαί, βιομηχανία καὶ ἐμπόριον ζωηρόν, θειϊκὰ θερμὰ λουτρὰ ἐξ ὧν καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως=Πόλις - θερμή. Λέγεται ὅτι ἱδρύθη περὶ τὸ 469 μ.Χ. Τὸ ὁμών. Κυβερνεῖον ἔχει ἔκτ. 44, 607 τετρ. χλμ. καὶ κατ: 800,000.

Τίφυς· υἱὸς τοῦ Ἄγνίου ἐκ Σίφης τῆς Βοιωτίας, κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ, ὑπὸ νόσου.

Τιφφὼζ· χωρ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Βανδέας ἐπὶ τοῦ Σέβρ-Νανταίζ, κάτ: 1350, χαρτοποιεῖα, ἀλευροποιεῖα.

Τιωκούρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μερθ-ἐ-Μοζέλ, κάτ: 1500. Ἀρχ. μονὴ τοῦ τάγμ. τῶν Σιτώ.

Τλαλπὰν ἢ Σὰν-Ἀγγοστῖνο δὲ λὰς-Κουέβας· νέα π. τοῦ Μεξικοῦ, οὗ ἦν ἐπὶ μικρὸν πρωτεύουσα, 18 χλμ. ἀπέχουσα τῆς νῦν πρωτ. Κάτ: 6,000.

Τλαξκάλα· π. τοῦ Μεξικοῦ, πρωτ. ὁμων. πολιτείας, 35 χλμ. πρὸς Β τῆς Πουέβλας. Πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν Ἱσπανῶν ἀκμαιοτάτη καὶ πολυάριθμος ἔχουσα 300,000 κατ. νῦν δὲ μόλις 7,000.

Τλέμσεν· π. ἐν Ὀρὰν τῆς Ἀλγερίας, πρωτ. στρατ. ὑποδιαιρέσεως. 120 χλμ. ΝΔ τοῦ Ὀρὰν καὶ 48 ἀπὸ τῆς θαλάσσης· περὶ τοὺς 28,000 κατ. Ὁπλοποιεῖα, σιδηρουργεῖα, μαροκηνὰ δέρματα κλπ. Ἄλλοτε πρωτ. κράτους ἱστορικοῦ. Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1842.

Τλιπόλεμος· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης, ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε τὸν θεῖόν του Λικύμνιον καὶ ἔφυγεν εἰς Ρόδον, ὅπου ἐβασίλευσεν εὐτυχῶς ἕως ὅτου ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος.

Τμουταρακάν· ἡ **Ταμάρκη** τῶν Ἑλλήνων, ἀρχ. ὄν. τῆς Αἰκατερινοδάρ. Ἀπὸ τοῦ Ι' μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ὑπῆρξε πρωτεύουσα πριγκιπείας κληροδοτουμένης εἰς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ οἴκου Ροῦρικ.

Τμῶλος· ὄρος τῆς Λυδίας συνέχεια τοῦ Ταύρου. Ἐκτείνεται Ν τῶν Σαρδέων. Σήμερον Μπὸζ-Δάγ. Ὕψ. 2150 μ.

Τμῶλος· υἱὸς τοῦ Ἄρεως κατὰ τῆς Θεογόνης, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Σιούλου καὶ τῆς Ὀμφάλης, πατὴρ τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ὄρος.

Τοάλδο (Ἰωσήφ)· καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς γεωγραφίας καὶ ἀστρονόμος ἐν Παδούῃ, ἐγεν. ἐν Πλακεντίᾳ 1719—1798, ἵδρυσεν ἀστεροσκοπεῖον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐν Παδούῃ. Συνέγραψε μετεωρολογικὰ καὶ γεωργικὰ ἔργα.

Τοαρά (Ἰωάννης ὁ Καισούλ ἀρ δὲ Σαὶν-Μποννέ, στρατάρχης δέ)· ἐγεν. ἐν Σαὶν-Ζὰν-δὺ-Γκάρ; 1585—1666, διεκρίθη ἐν πολλαῖς μάχαις ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ'. Διορισθεὶς διοικητὴς τοῦ Καζάλ, ἐκράτησε τὸ 1630 τὴν κατὰ τῶν Αὐστροϊσπανῶν ἀξιομνημόνευτον πολιορκίαν, ὅτε καὶ ἔλαβε τὴν ῥάβδον τοῦ στρατάρχου. Ἀπέθανε μαχόμενος κατὰ τῶν Αὐστριακῶν ἐν Φοντανέλλω.

Τόγγα· χαρακτηριστικὸν ἔνδυμα τῶν πολιτῶν Ρωμαίων = τήβεννος, εὐρὺς ἐπενδύτης ἐκ λευκοῦ ἐρίου, ὃν ἔφερον ἄνωθεν τοῦ χιτῶνος εἴδους μαλλίνου ὑποκαμίσου ἄνευ χειρίδων, κατερχομένου μέχρι τῶν γονάτων. Ἔφερον δὲ ταύτην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἀφίνοντες πτυχήν τινα ὄπισθεν, ἐκάλυπτον δὲ τὸ σῶμα δι' αὐτῆς εἰς τρόπον ὥστε ὁ δεξιὸς βραχίων νὰ μένῃ ἐλεύθερος. Οἱ κομψευόμενοι ἔφερον τοιαύτας μακροτάτας, λεπτότα δὲ ἐπεξειργασμένας ἐν Τράντῳ. Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ «τέγγερε»=στεγάζειν, καλύπτειν.

Τόγγα· (ἀρχιπέλ.) ἡ νῆσος τῶν Φίλων, σύμπλεγμα κοραλλιογενῶν νήσων τῆς Ὠκεανίας, 176ο -178ο Δ.μ. καὶ 17ο-22ο Ν. πλ. Ἔκτ. περὶ τὰ 2,500 τετρ. χλμ. καὶ 30,000 κατ: ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων συστάδων, Βαβαοῦ, Χαβάϊ, Νομούκα, Τόγγα-Ταμπού, καὶ ἐξ 100 τὸν ἀριθμὸν νήσων. Κυριωτέρα π. Μέϊ-Ἀφοῦ ἐν τῇ Βαβαοῦ. Κλῖμα θερμὸν καὶ ὕδαφος γονιμώτατον. Ἑκάστη ν. ἔχει καὶ διοικητὴν ἀνεξάρτητον. Ἀνθρακαποθῆκαι.

Τόγγα-Ταμπού· ὀνομασθεῖσα Ἀμστερδαμ ὑπὸ τοῦ Τάσμαν, εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῶν ν. Τόγγα, 100 χλμ. περιφερείας περίπου καὶ 18,000 κατ. Ἔδαφος γονιμώτατον.

Τόγγενβουργ· ἡ χώρα τῶν Ζυγγένων, κατὰ τοὺς ἀρχαίους. Χώρα ἐν τῇ ΒΑ Ἑλβετίᾳ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Σαὶν-Γκάλ. Στενὴ κοιλὰς 47×20 χλμ. ἀρδευομένη ὑπὸ τοῦ Θούρ.

Τογγό· χώρα κειμένη ἐπὶ τῆς παραλίας τῶν Δούλων, μεταξὺ Δαχομέης καὶ τῶν Ἀγγλ. κτήσεων τῆς παραλίας τοῦ Χρυσοῦ, ὑπὸ τὴν Γερμαν. προστασίαν ἀπὸ τοῦ 1884. Ἀσκεῖ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον ἐλαίου καὶ φοινίκων.

Τόγγρ· Τόνγγριν· γερμαν. Τοῦγγροι ἢ Ἀτουατούκα τῶν Τούγγρων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, π. τῆς Βελγικῆς (ἐν Λιμβούργ), 18 χλμ. πρὸς Β. τῆς Λιέγης, κάτ: 8,750, κεραμοπλαστική, λεύκανσις ὑφασμ. ἐμπόριον χοίρων καὶ σιτηρῶν· σημαίνουσα πόλις ἐπὶ Ρωμαίων.

Τόγγραι ἢ **Τοῦγγροι**· λαὸς τῆς Γαλατίας ἐν τῇ Β. Γερμανίᾳ μεταξὺ τῶν Ἀτουατούκων καὶ τῶν Ὑβίων, αὐτόχθων τῆς ἐκεῖθεν τοῦ Ρήνου Γερμανίας, ἦλθεν εἰς Γαλατίαν καὶ κατέλαβε τὴν χώραν τῶν Ἐβουρόνων, ὅτε ὁ Καῖσαρ εἶχεν ἐξολοθρεύσῃ αὐτούς, 51 π. Χ. Ἐπεξετάθη ἀκολούθως ἐν τῷ δρυμῷ τῶν Ἀρδεννῶν μεταξὺ Ἐσκὼ καὶ Ρήνου καταλαβὼν τὰς σημερινὰς ἐπαρχίας Βραβάντ καὶ Λιέζ, εἶχε πρωτ. Τοῦνγγροι ἢ Ἀτουατούκα, νῦν Τόνγγρ.

Τογγρούλ Α' ἢ **Τογγρούλ Μπέγκ**· ἱδρυτὴς τῆς Τουρκ. δυναστείας τῶν Σελτζουκιδῶν, ἔγγονος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Σελδζούκ, κατ' ἀρχὰς ἦν ἁπλοῦς φυλάρχης ὑπείκων εἰς τὸν Γαζνεβίδην Μαχμοὺτ καὶ εἶτα τὸν υἱὸν του Μασ' Οὔδ. Ἐπαναστὰς δὲ κατὰ τοῦ τελευταίου ἀνηγορεύθη Σουλτᾶνος ἐν Νιγκαποὺρ καὶ ἐνίκησε τὸν Μασ'-Οὔδ τὸ 1039, εἰσήλασεν εἰς τὸ Ἰσπαχὰν ἐκυριάρχησε δὲ ὅλου τοῦ Ἰρὰν τὸ 1055, ἐκυρίευσε τὴν Βαγδάτην, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Συρίας, νικήσας δὲ καὶ τοὺς ἐπαναστάτας ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἰβραὴμ καὶ ἐξάδελφον Κουτουμίσχην· ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν τὸ 1063.

Τογγρούλ Β'· Σουλτᾶνος (1132—4), ὅρα Μασ' Οὔδ.

Τογγκρούλ Γ'· ἔσχατος ἡγεμὼν Σελδζουκίδης ἐν Περσίᾳ (1175—94), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρσλάν-Σάχ. Ὑπέταξε τὸ Ἰράκ Ἀτζεμί, ἀλλ' ἐφονεύθη μαχόμενος ὑπὸ τοῦ Τακὰχ ἡγεμόνος τοῦ Χαρὶσμ τὸ 1194. Θεωρεῖται ἐν Ἀνατολῇ ὡς μέγας ποιητής.

Τόγμα· χ. τοῦ δήμου Σκιλλοῦντος τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 317.

Τογκίνιος· (Κόλπος), κόλπος τοῦ Τογκίνου, ὑποδιαίρεσις τῆς Σινικῆς θαλάσσης, εἰς ἣν ἐκβάλλει ὁ Ἐρυθρὸς ποταμός.

Τογκίνον· χώρα εἰς τὰ ΒΔ τῆς Ἰνδοκίνας, ἐξαρτωμένη ποτὲ ἐκ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀννάμ, νῦν δὲ ὑπαγομένη ὑπὸ τὴν Γαλλικὴν προστασίαν, κάτ: 10,000,000, ἐπιφ. περὶ τὰς 110,000 τετρ. χλμ. Ἀπέχει τῆς Μασσαλίας 15,000 χλμ. Διάρκεια πλοῦ 35 ἡμέραι. Ἐμπορικὴ κίνησις ἐτησία 40,000,000 φρ. Κλίμα θερμὸν καὶ ὑγρόν· ἡ γεωργία λίαν ἀνεπτυγμένη, ὁλόκληρος ἡ εὐρεῖα καὶ χαμηλὴ πεδιὰς τοῦ Δέλτα εἶνε ἀφιερωμένη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ὀρύζης (25 ἑκατ. χιλιογρ. ἐτησία παραγωγή). Καλλιεργοῦνται ὡσαύτως πάντα τὰ καρποφόρα τῶν τροπικῶν. Ἐν τῇ ὀρεινῇ χώρᾳ συλλέγεται τέϊον, καπνός, ἰνδικὸν κλπ. Ἔχει πλούσια γαιανθρακωρυχεῖα ἐν Χον-Γκαὶ καὶ ἐν Κέ-Μπάο. Βιομηχανία μεταξωτῶν καὶ βαμβακ. ὑφασμάτων, σακχαροποιία, χαρτοποιία κλπ. Οἱ κάτοικοί του εἶσιν Ἀναμῖται κιτρίνης φυλῆς, ἡ δὲ ὀρεινὴ χώρα κατοικεῖται ὑπὸ τῶν Μουόγγ. Θρησκεία ἐπικρατοῦσα ὁ Βουδισμὸς καὶ 150,000 καθολικοί. Οἱ Ἀναμῖται ἀκολουθοῦσι τὴν πολυγαμίαν. Διαιρεῖται εἰς 14 ἐπαρχίας (8 μεγάλας καὶ 6 μικρὰς), καὶ 4 στρατιωτικὰς περιοχάς. Μρωτ. Χανόη ἢ Κεχώ· 50,000 κατ. Κυριώτεραι πόλεις Χαιφόγκ, λιμήν, Σὸν-Ταί, Βακ-Νίνχ, Νάμ-Δίνχ, Λάγγ-Σὸν, Λάο-Τσαὶ κλπ. Διὰ τῆς συνθήκης τῆς 11 Μαΐου 1884 ἐν Τίεν-Τσὶν ἡ Κίνα ὑπεχρεώθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ Τογκίνου Γαλλικὴν προστασίαν, πρὸς δὲ νὰ ἀπόσχῃ πάσης ἐπ' αὐτοῦ ἀξιώσεως καὶ ἐνεργείας. Διοικεῖται ὑπὸ Γεν. Διοικητοῦ.

Τόδι· ἡ ἀρχ. Τοῦδερ τῶν Ἑτρούσκων, π. ἐν Τιερουγίᾳ τῆς Ὀμβρικῆς τῆς κεντρικῆς Ἰταλίας, κάτ. 5,000. Πατρὶς τοῦ πάπα Μαρτίνου Α'. Συνεκλήθη αὐτόθι σύνοδος ἐκκλησ. 1101.

Τοδλέβεν ἢ **Τοτλέβεν**· (Ἐδουάρδος Ἰβάνοβιτς), στρατηγὸς Ρῶσος, ἐγεν. ἐν Μιτάου, 1818—84, μαθητὴς τῆς σχολῆς τοῦ μηχανικοῦ κατήρξατο τοῦ στρατ. σταδίου μετασχὼν τῆς κατὰ τοῦ Κιαμὴλ ἐκ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στρατείας τοῦ 1848. Τὸ 1853 μετέσχε τῆς πολιορκίας τῆς Σιλιστρίας καὶ κατὰ τὸ 54—55 τῆς ὑπερασπίσεως τῆς Σεβαστουπόλεως, ἐν ᾗ ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ ἤγειρε πλεῖστα ὀχυρώματα. Μετὰ τετραετίαν ἐγένετο διευθυντὴς (τμηματάρχης) τοῦ μηχανικοῦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν, εἶτα ὑπασπιστὴς τοῦ Γεν. ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Μηχαν. Κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον ἐπολιόρκησε καὶ ἐκυρίευσε τὴν Πλεῦναν. Γενικὸς διοικητὴς τῶν ἐν Τουρκίᾳ στρατευμάτων τὸ 1878, διωρίσθη κατόπιν Γενικὸς διοικητὴς τῆς Ὀδησσοῦ καὶ εἶτα τῆς Βίλνας. Ὀλίγον ἱκανὸς περὶ τὰ διοικητικὰ ἀφῆκε τοὺς κατωτέρους του, ἰδίως τὸν διευθυντὴν τῆς καγκελλαρίας αὐτοῦ Πανιουτίν, νὰ ἐνεργήσωσι μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος κατὰ τῶν φιλελευθέρων καὶ μηδενιστῶν. Συνέγραψε τὴν «ἱστορίαν τῆς ὑπερασπίσεως τῆς Σεβαστουπόλεως».

Τόδος-ὄς-Σάντος· λιμὴν ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ἀκτῆς τῆς Βραζιλίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βάχια, ἐπίνειον τῆς πόλεως Βάχια.

Τοΐβασοη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Νέσσωνος τῆς Λαρίσης. Κάτ: 531. Σύγκειται ἐκ τριῶν ἰδιαιτέρων οἰκισμῶν: Τοϊβ.-Ὄρτα, Τοϊβ.-Σουφλὰρ καὶ Τοϊβ.-Τζαμί.

Τοκαντίν ἢ Πάρα· μέγας ποτ. τῆς Βραζιλίας, πηγάζει ἐκ τοῦ ὀροπεδίου Ἐστρέϊτο ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐπαρχίας Γογιάζ, δεχόμενος τὸν Ἀραγουάγια καὶ ποικίλλων κατὰ τὸ πλάτος ἀπὸ 10—60 χλμ. ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὀλίγον πρὸς Α τοῦ Ἀμαζονίου, σχηματίζων μετ' αὐτοῦ τὴν μεγαλόνησον Μαραγιό. Μῆκ. 2,000 χλμ. Παρὰ τὰς ἐκβολάς του καὶ ἐπὶ τῆς ἀνατ. ὄχθης κεῖται ἡ πόλ. Μπελέμ. 65,000 κατ. τῆς ἐπαρχ. Γκραὸ-Παρά.

Τοκάτι· Μπερίτζα, Κώμανα ἢ Ποντική· π. ἐν τῇ ἐπαρχ. Σεβαστείᾳ τοῦ Τουρκ. νομοῦ Ἀνατολῆς, 85 χλμ. ΒΔ τῆς Σεβαστείας (Σιβάς), ἔχει περὶ τὰς 60,000 κατ. Ἀρμενικὴν ἀρχιεπισκοπήν. Κατασκευάζονται ἐδῶ χάλκινα εἴδη καὶ μαροκινὰ δέρματα, μεταξωτὰ ὑφάσματα, τάπητες. Τὸ 1825 κατεστράφη ὑπὸ σεισμοῦ.

Τοκάϊ· κωμόπ. τῆς Β Οὐγγαρίας (ἐν Ζέμπλεν) εἰς τοὺς πρόποδας ὁμων. ὄρους, κάτ: 4,500. Παράγει περιώνυμον οἶνον.

Τόκιο (πρότερον **Ἔδω** ὀνομαζομένη)· πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας ἐπὶ τῆς νήσου Νίπον, ἐν τῷ ἐσχάτῳ μυχῷ βαθέως εἰς τὴν ξηρὰν εἰσδύοντος κόλπου, ὑπὸ πολλῶν ποταμῶν διαρρεομένη καὶ κατέχουσα μεγάλην ἔκτασιν, διότι ἑκάστη τῶν οἰκιῶν κατοικεῖται ὑπὸ μιᾶς μόνης οἰκογενείας· μετὰ τῶν προαστείων ἔχει 1,600,000 κατ. Μὴ ἔχουσα ὑψηλὰς οἰκίας καὶ πλήρεις κήπων καὶ δενδροφυτιῶν δὲν ἐμποιεῖ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐντύπωσιν μεγάλης πόλεως· λαμπρὸν παρέχει θέαμα ὁ πρὸς Δ τῆς πόλεως μέχρι 3,769 μ. ὑψούμενος ὑφαίστειος κῶνος Φουτσί-νο-Γιάμο. Αἱ ὁδοὶ εἶνε εὐθεῖαι, ὡραῖαι, συνήθως ὀρθογωνίως διατεμνόμεναι, ἄστρωτοι καὶ ὅμως καθαρώταται ὡς καὶ αἱ πυκναὶ (ἕνεκα τῶν σεισμῶν τὸ πολὺ διώροφοι) λευκαὶ ξύλιναι οἰκίαι μετὰ τῶν καθα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ρῶν ψιάθων καὶ κινητῶν ἐκ ταπήτων τοίχων ἔνδοθεν. Ἡ ἕδρα τοῦ αὐτοκράτορος δι' ὑψηλοῦ περιβεβλημένη τείχους ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκοδομημάτων καὶ κήπων της ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως σχεδὸν πόλιν καθ' ἑαυτήν. Μετὰ τοῦ ἐπινείου αὐτῆς Ἰοκοχάμας συγκοινωνεῖ διὰ σιδηροδρόμου.—Πρῶτοι οἱ Ὁλλανδοὶ καὶ μόνοι αὐτοὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἠδυνήθησαν νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Τρομερὸς σεισμὸς κατέστρεψεν ἐν αὐτῇ τὸ 1855 100 χιλ. οἰκίας ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ὁποίων ἐτάφησαν 30 χιλ. ἀνθρώπων.

Τοκκέ (Λ ο υ κ ᾶ ς), ζωγράφος τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, 1644 — 1710, ἔσχεν υἱὸν τὸν Λ ο υ δ ο β. Τ. (1696—1772), οὗ τὸ Λοῦβρον κατέχει τρεῖς πίνακας.

Τοκκ(ε)βίλλ (Ἀλέξις Κ λ ε ρ έ λ δ ε), δημοσιολόγος, ἐγεν. ἐν Βερνέλ τοῦ Γαλ. νομ. Σὲν-ἐ Οὐάζ, 1805—59. Τὸ 1835 ἐξέδωκε τὴν «Δημοκρατίαν ἐν Ἀμερικῇ», ἔργον δι' ὃ ἔτυχε τοῦ Μοντιονείου βραβείου καὶ ἕδρας ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῶν ἠθικῶν ἐπιστημῶν τὸ 1839, μετά τινα δὲ χρόνον καὶ ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημείᾳ. Βουλευτὴς ἀπὸ τοῦ 1839, ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τὸ 1849. Ἔγραψε προσέτι «τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα καὶ ἡ ἐπανάστασις» ὡς καὶ ἄλλα τινὰ μικρὰ πολιτικὰ ἔργα.

Τοκταμίδχ ἢ **Τοκταμούχ** χάνης τοῦ Καπτσάκ, ἀπόγονος 6ου βαθμοῦ τοῦ Ζινγκισχάν. Διεκρίθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Οὐρούσχ, χάνου τοῦ Καπτσάκ, ὅστις φθονῶν αὐτὸν ἠθέλησε νὰ τὸν δολοφονήσῃ, δι' ὃ καὶ οὗτος ἐπανέστη κατ' αὐτοῦ, νικήσας δ' αὐτὸν τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ταμερλάνου ἐν Κάλκᾳ (1380), ἤνωσε σχεδὸν ἅπαν τὸ Καπτσὰκ ὑφ' ἑαυτόν, καλέσας τὸν ρῶσον ἡγεμόνα Δημήτριον Γ' Δόνσκοη εἰς ὑποταγὴν εἰσέβαλεν ἐπὶ τῇ ἀρνήσει αὐτοῦ εἰς Ρωσίαν καὶ πυρπολήσας τὴν Μόσχαν, τὸ Βλαδιμὶρ καὶ τὸ Μοζαΐσκ συγκατετέθη εἰς εἰρήνην μετὰ τὴν πλήρη ὑποταγὴν αὐτοῦ τὸ 1385. Ἐρίσας δὲ μετὰ διετίαν πρὸς τὸν Ταμερλᾶνον εἰσέβαλεν εἰς Τρανσοξιανήν, 1389—90, ἠττήθη ὅμως παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Οὐράλη καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν χώραν του, ἐκ δευτέρου δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα κατ' αὐτοῦ ἠττήθη καὶ ἐξεδιώχθη τοῦ Καπτσάκ, μετὰ ματαίας δὲ ἀποπείρας ὅπως ἀποκατασταθῇ καὶ αὖθις εἰς τὸν θρόνον, ἐφονεύθη ἐν Σιβηρίᾳ τὸ 1406.

Τόλανδ (Τ ζ ώ ν)· θεϊστὴς ἐγεν. ἐν Ἰρλανδίᾳ παρὰ τὸ Λόνδονδερρυ, 1669—1722, καθολικὸς τὸ πρῶτον, ἐγένετο πρεσβυτεριανὸς καὶ κατέληξεν εἰς τὴν ἀπιστίαν. Συγγραφεὺς περιωνόμων ἐπὶ ἀσεβείᾳ ἔργων, ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Κλάρκ, Λάτβνιτς καὶ Γόρδον καὶ καταδικασθέντων ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ὧν κυριώτερα εἶνε «ὁ ἄνευ μυστηρίων Χριστιανισμός», «ὁ βίος τοῦ Μίλτωνος», «τὸ Πανθεϊστικὸν» κλπ,

Τολέ (Φ ρ α γ κ.), Ἰησουΐτης, ἐγεν. ἐν Κορδούῃ τὸ 1532, ἀπ. ἐν Ρώμῃ 1596, ἐδίδαξε κατ' ἀρχὰς φιλοσοφίαν καὶ θεολογίαν, ὑπηρέτησεν εἶτα ὑπὸ διαφόρους πάπας καὶ ἐξεπλήρωσε πολλὰς σπουδαίας διπλωμ. ἀποστολάς, ἐγένετο καρδινάλιος (1593). Συνέγραψεν ἄξια λόγου ἔργα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τολέδο· Τόλετουμ, Τόλεδον, π. τῆς κεντρώας Ἱσπανίας (ἐν Νέᾳ Καστιλλίᾳ), πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Τάγου, κάτ: 22,500, ἀρχιεπισκοπή, ἧς ὁ τιτλοῦχος εἶνε ὁ ἀνατ. ἐκκλ. ἄρχων τῆς Ἱσπανίας, ἀρχ. Πανεπιστήμιον καταργηθὲν τὸ 1845· ἔχει τὸ Ἀλκαζάρ, ἀρχ. ἀνάκτορον τῶν Μαύρων βασιλέων καὶ ἄλλα ὡραῖα οἰκοδομήματα. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως εἶνε μὲν γραφικὸν ἀλλ' ἔχει στενὰς καὶ βορβορώδεις ὁδούς· θεωρεῖται ἀρχ. φοινικικὴ πόλις. Ἐπὶ Ρωμαίων ἔσχε τὸν τίτλον ἀποικίας· ἀπὸ τοῦ 554 δὲ ἦν πρωτ. τῶν Γότθων βασιλέων· οἱ Ἄραβες κατέλαβον αὐτὴν τὸ 714. Μετὰ δὲ τὸν διαμελισμὸν τοῦ χαλιφάτου τῆς Κορδούης ἀπετέλεσε (1031—85) τὸ ἀνεξάρτητον βασίλειον τοῦ Τολέδου, ὅπερ κατέκτησεν Ἀλφόνσος ὁ Δ' (1085), κατέστη δ' ἔπειτα πρωτ. τῆς Καστίλλης, ἐπὶ δὲ Καρόλου τοῦ Ε' καὶ μέχρι τοῦ 1560 ὅλης τῆς Ἱσπανίας, ἔχουσα τότε πληθ. μέχρι 200,000 κατ. Συνεκροτήθησαν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Γότθων 17 σύνοδοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολιτικαί, ἐγεννήθησαν δ' αὐτόθι οἱ Ἅγ. Ἰλδεφόνσος, Ἀμπὲν Ἔζρα, Ἀμπούλ-Κασέμ, Λουδ. δελὰ-Θέρδα, Ἀλοΐζος Σιζὲ καὶ Γκαρσιλάσο δελὰ Βέγγα.—Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. πρὸς Ν. τῶν τῆς Μαδρίτης καὶ Γκουαδαλαχίρας ἔχει ἔκτ. 14,467 τετρ. χλμ. καὶ 350,000 κατ.

Τολέδο· (Πέτρος δέ), Ἱσπ. στρατηγός, ἐγεν. ἐν Ἄλμπα δὲ Τορμές, 1484—1553, διεκρίθη ἐν τοῖς πολέμοις τῆς Ναβάρρας τὸ 1512 καὶ τοῖς τῶν Φλαμανδῶν κατὰ Καρόλου τοῦ Ε' διωρίσθη ἀντιβασιλεὺς Νεαπόλεως τὸ 1532, ἀπεδίωξε δὲ τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τοῦ κράτους καὶ ἐγκατέστησε τὴν ἱερὰν ἐξέτασιν, ἣν ὅμως, ἐκραγείσης ἐπαναστάσεως κατήργησεν ἐντὸς τοῦ ἔτους Κάρολος ὁ Ε' — Ἕτερός τις Π. Τ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου ὑπῆρξε Κοντόσταυλος τῆς Καστίλλης καὶ ναύαρχος τοῦ ἐκ γαλερῶν στόλου τῆς Νεαπόλεως, ἐνίκησε τοὺς Τούρκους ἐν ναυμαχίᾳ, καὶ κατῆλθεν εἰς Πελοπόννησον· ἔμπιστος δὲ Φιλίππου τοῦ Γ', ἐστάλη ὡς πρέσβυς ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τῷ Ἑρρίκῳ Δ' τὸ 1608.

Τολέδο· π. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ τοῦ Ὀχάϊο ἐν τῇ δυτ. ἐσχατιᾷ τῆς λίμνης Ἐρίης, 350 χλμ. Α. τοῦ Σικάγου, 85,000 κάτ.

Τολεντίνο· κωμόπ. τῆς κεντρώας Ἰταλίας (ἐν Μακεράτᾳ τῆς Μάρκης) κάτ: 4,750, πατρὶς τοῦ Ἁγ. Νικολάου τοῦ Τολεντίνου καὶ τοῦ σοφοῦ Φιλέλφου. Συνήφθη αὐτόθι συνθήκη μεταξὺ τοῦ Βοναπάρτου καὶ Πίου τοῦ Δ' (1797)· ὁ δὲ Μυρὰ ἡττήθη αὐτόθι ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν τὴν 2 Μαΐου 1815.

Τολίμα· ἡφαίστειον τῆς Κορδιλλέρας τῶν Ἄνδεων ἐν τῇ κεντρικῇ ὀροσειρᾷ, ἥτις διασχίζει τὴν Κολομβίαν (ὕψ. 5,584 μ.), ὑπάρχει καὶ ὁμών. ἐπαρχ. τῆς Κολομβιανῆς Δημοκρατίας.

Τολιστοβόϊοι· εἷς τῶν τριῶν Γαλατικῶν λαῶν τῆς Γαλατίας, ἐν τοῖς ΝΔ. καὶ ἐντεῦθεν τοῦ Ἄλυος. Εἶχε πρωτ. τὸ Ἀμόριον.

Τόλλιος ἢ Τόλλιους· (Ἔρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μαν), λόγιος ὁλλανδός, ἐγεν. ἐν Μορέδα 1742—1822, καθηγητὴς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Ἀμστερδαμ, εἶτα παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ Στατχοῦδερ Γουλιέλμου Ε' καὶ τέλος καθηγητὴς τῆς Ἑλλην. καὶ Λατ. ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λεύδεν. Ἐξέδωκε τὸ «Ὁμηρικὸν λεξικὸν» τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ «Ὑπομνήματα περὶ τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων ἐπαρχιῶν, κ. ἄ.

Τόλλιος ἢ Τόλλιους (Ἰάκ.), Ὁλλανδὸς φιλόλογος 1630—1696, μαθητὴς τοῦ Βοσσίου, οὗ ὑπεξήρεσε τὰ χειρόγραφα καὶ περὶ ἄλλας ὑπηρεσίας πρὸς ἄλλους ἀποδεχθεὶς ἄπιστος. Ἡ πρὸς τὴν ἀλχημείαν ἐπίδοσίς του, ὡς καὶ παλαιαὶ ἐξ ἕξεως ἀγένειαι ἔβλαψαν τὴν ὡς λογίου φήμην του. Ἐξέδωκε τὸν Λογγῖνον κλπ. Ἔσχε δύο ἀδελφούς, τὸν Κορνήλιον 1620—62, καθηγητὴν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς ρητορικῆς δόκιμον, καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, ἀπαθανόντα τὸ 1675, διορθωτὴν τυπογραφείου καὶ εἶτα καθηγητήν, ὧν ὁ πρῶτος ἐξέδωκε τὸν Παλέφατον καὶ τὸν Κίνναμον, ὁ δὲ τὸν Ἀππιανόν.

Τολμίτα· ἡ ποτὲ Πτολεμαΐς, π. τῆς ἀντιβασιλείας τῆς Τριπόλεως, 10 χλμ. ΒΑ τῆς Βεγγάζης, ἔχει ὅρμον καὶ ἐρείπια Ἑλληνικὰ καὶ Ρωμαϊκά.

Τολμίδης· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· υἱὸς τοῦ Τολμαίου, κυριεύσας τὴν Μεθώνην, τὴν Ζάκυνθον καὶ τὴν Ναύπακτον, κατόπιν δὲ νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς τὸ 447 π. Χ.

Τολμπιάκ· Τολμπιακον, νῦν **Ζουλπίχ**· μεταξὺ Μπὸν καὶ Ζυλιέ, π. τῆς Γαλατίας (Γερμανικὴ Β'), περιώνυμον διὰ τὴν νίκην ἣν ἤρατο ὁ Κλόβις κατὰ τῶν Γερμανῶν (496) καὶ τὴν τοῦ Θιερὺ Β' δουκὸς τῆς Βουργουνδίας κατὰ Θεοδεβέρτου Β' βασιλέως τῆς Αὐστρασίας (612).

Τόλνα, Ἀλτίνουμ· κωμόπ. ἐν τοῖς ΝΔ τῆς Οὐγγαρίας, ἐν ὁμων. κομητείᾳ, παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Δουνάβεως, κάτ. 8000. Ἡ ὁμων. κομητεία ἔχει ἐκτ. 3643 ττρ. χλμ. καὶ περὶ τὰς 250000 κατ. Πρωτ. Ντζέγγντζαρδ.

Τολόζα· π. τῆς Α Ναρβωνικῆς Γαλατίας νῦν Τουλούζ.

Τολόζα, Ἰτουρίσσα· π. τῆς Βορ. Ἱσπανίας ἐν Γκουϊπιθκόᾳ, ἐπὶ τῆς συμβ. τοῦ Ὁρία καὶ Ἀραχές, 20 χλμ. πρὸς Ν τοῦ Ἁγ. Σεβαστιανοῦ, κατ. 8000. Μία τῶν ἑδρῶν τῶν Συνελεύσεων τῆς Γκουϊπιθκόας, Βασιλικὰ ἐργαστήρια πυροβόλων ὅπλων καὶ ξιφῶν, σιδηρουργεῖα κλπ.

Τολοζάται· λαὸς Τεκτοσαγικός, ἐν τῇ Ναρβωνικῇ Α' εἰς τὰ ΝΔ, πρωτ Τολόζα.

Τολομέτα· ὄρα Τολμέτα.

Τολό(ν)· πρωτ. τοῦ δήμου Μινύας τῆς Ἀργολίδος, λιμὴν 2 ὥρ. ΝΑ τοῦ Ναυπλίου. Τελωνοφυλακεῖον, μικρὸν ἐμπόριον καὶ ναυτιλία. Κάτ. 330.

Τολού· π. καὶ λιμὴν τῆς Κολομβίας (ἐν Βολίβαρ), ἐν τῷ ὅρμῳ τοῦ Μοροσκουίλλο (θάλ. Ἀντιλλῶν), 110 χλμ. Ν τῆς Καρταγένα. Ἐν τοῖς πέριξ συλλέγεται τὸ βάλσαμον τοῦ Τολού, ὃν χρήσει ἐν τῇ φαρμακευτικῇ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τολούκα· βιομήχανος π. τοῦ Μεξικοῦ, πρωτ. τοῦ κράτους τοῦ Μεξικοῦ, 55 χλμ. ΝΔ τῆς π. Μεξικοῦ ἐν ὕψει 2580 μ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Νεβάδο δὶ-Τολούκα ἢ Χ ι ν α ν τ ε κ ά τ λ (Γυμνὸς Κύριος) ὑψ. 4578 μ. κατ. 40,000. Κλῖμα ψυχρόν.

Τολοφῶνος-ὁ ἢ μ ο ς (ἡ **Τολοφωνίων** ἐσφαλμένως)· τῆς Δωρίδος, νομ. Φωκίδος. Πρωτ. Β ι τ ρ ι ν ί τ σ α. Ἄλλα χ Βελενίκος, Βίδαβη, Κίσελη, Μάκρυσι, Μαραζά, Μηλέα, Ξυλογαϊδάρα, Πλέσσα, Σώταινα, Τολοφών, Τροιζώνια. Κάτ. 4,399.

Τολτέκαι· φυλὴ Ν α χ ο ύ α τοῦ Μεξικοῦ, ἐμφανισθεῖσα ἐν Ἀναχουὰκ περὶ τὸν ς' μ. Χ. αἰῶνα, νομίζονται ὅτι κατῆλθεν ἀπὸ Βορρᾶ, εἶχε πρωτ. τὴν Τολλὰν νῦν Τούλα. Ἡ Τολτέκειος ἐποχὴ θεωρεῖται ὡς ἡ μᾶλλον συντελέσασα εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἰθαγενοῦς πολιτισμοῦ. Ἐξηφανίσθησαν περὶ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Χ ι ν χ ι μ έ κ ω ν καὶ βραδύτερον τῶν Ἀ ζ τ έ κ ω ν ἱδρυτῶν τοῦ Μεξικοῦ.

Τολχοῦϊς· θέσις ἐν τῷ ἀρχ. δουκάτῳ τοῦ Κλέβ, νῦν ἐν τῷ βασιλ. τῆς Ὁλλανδίας (Γκέλδρ), ἐπὶ τοῦ Ρήνου, ἐνταῦθεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' κατώρθωσε τὴν ὑπὸ τοῦ Βουαλὼ ἐξυμνηθεῖσαν δίοδον τοῦ Ρήνου· ὁ ποιητὴς καλεῖ αὐτὴν Θ ό λ ο ν.

Τολῶσσα· ἀρχ. πολ. πλουσία τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατὰ τὸν ποταμὸν Γαρούμναν, ἐμπορικωτάτη ἐπὶ Ρωμαίων. Ὄρα Τ ο λ ό ζ α καὶ Τ ο υ λ ο ύ ζ.

Τόμι· πόλ. τῆς Σιβηρίας (ἐν Τόμσκ), πηγ. ἐκ τῆς Βόρ. κλιτύος τῶν Ἀλταΐων καὶ ἐμβάλλων ἐκ τῆς δεξ. ὄχθης εἰς τὸν Ὄμπ· μῆκ. 750 χλμ. Ἀπὸ τῆς Κ ο υ τ σ ν έ τ σ κ εἶνε πλωτός.

Τόμαρον· ὄρος τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιστεύετο ὅτι ὑπῆρχον λέοντες. Εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ τὸ περίφημον αὐτῆς μαντεῖον. Σήμερον λέγεται Ὄ λ ύ τ σ ι κ α ς καὶ ὑψοῦται ΝΔ τῶν Ἰωαννίνων.

Τομασζόφ· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας ἐν Πολωνίᾳ, (κυβερν. Πιοτρκόφ), κατ. 16500. Βιομηχανία ἐριούχων.

Τομίρ (Φ ί λ ι π π ο ς)· γλύπτης ἀνδριάντων ἐκ χαλκοῦ, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1751—1843, ἐπεδόθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν χαλκογλυπτικήν ἣν ἀνύψωσεν εἰς τέχνην. Ἀπεμιμήθη τὰ ὡραιότερα ἔργα τῶν Ρολὰν, Σιωδέ, Πιγγάλ κλπ. Τὰ ἔργα του ὑπῆρξαν περιζήτητα ὑφ' ὅλων τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης.

Τομισδάρ· τουρκ. Ἔ σ κ ι - Π α ρ γ κ ά ν α· π. καὶ λ. τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, 125 χλμ. ΝΑ τῆς Σιλιστρίας. Νομίζεται ὡς ἡ ἀρχ. Τόμοι.

Τομμαζί· (Ἰ ω ά ν. δ έ) μέγας διδάσκαλος τοῦ τάγμ. Ἁγ. Ἰωάννου τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐγεν. ἐν Κρότωνι, 1731—1805· ἐγένετο δὲ μέγας διδάσκαλος τὸ 1803 τῇ συστάσει τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης Λεοπόλδου, τοῦ Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Παύλου Α' τῆς Ρωσίας.

Τόμοι· π. τῆς Κάτω-Μοισίας, βραδύτερον πρωτ. τῆς Μικρᾶς-Σκυθίας, ἐκ τῶν παραμεθορίων ρωμαϊκῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πόλεων πρὸς Β καὶ ἐπὶ τῆς Δ ἀκτῆς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, παρὰ τὴν π. Μεσημβρίαν, περιώνυμος ὡς τόπος ἐξορίας τοῦ Ὀβιδίου. Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι συμπίπτει μὲ τὴν σημερινὴν Κωνστάντζαν τῆς ρωμουνικῆς Δοβρούτσας. Ἐδῶ, κατά τινα μῦθον κατεκρεούργησεν ἡ Μήδεια τὸν ἀδελφόν της Ἄψορτον.

Τομπάζης (Ἰάκωβος), διάσημος πολεμιστὴς καὶ ναύαρχος τῆς Ἑλλην. ἐπαναστάσεως, περίφημος διὰ τὴν ἀκαταμάχητον ἀνδρείαν του διὰ τῆς ὁποίας ἐνέπνεε τὸν τρόμον εἰς τοὺς Τούρκους.

Τόμπι ἢ **Σμκούμπι**· ὁ ποτὲ Γενοῦσος, ποτ. τῆς Ἠπείρου χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς κυρίας Ἀλβανίας.

Τομπλαίν· γρανιτικὸν νησίδιον ἐν τῷ Γαλ. νομ. Μάνσ] καὶ ἐν τῷ ὅρμῳ τοῦ Μόν-Σαίν-Μισέλ.

Τομπόζο· χωρ. τῆς κεντρώας Ἱσπανίας ἐν τῷ νομ. τῆς Μάγχης, κάτ. 1800· ὀφείλει τὴν δόξαν του εἰς τὸν Θερβαντές, ὅστις ἀναφέρει ὅτι ἡ περίφημος Δουλσινέ, ἡ ἐρωμένη τοῦ ἥρωός του Δὸν-Κιχώτου, διέμενεν αὐτόθι.

Τομπόλ· ποτ. τῆς Ἀσ. Ρωσίας ἐν τῇ ἐπαρχ. Τουργγάϊ· ἐμβάλλει ἐν τῷ Ἰρτίσχ παρὰ τὴν Τοβόλσκ· μῆκ. 1290 χλμ.

Τομπόλσκ· π. τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας, πρωτ. Κυβερνείου καὶ ἐκ τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Σιβηρίας, κάτ. 20,500. Ἀρχιεπισκοπή, Γυμνάσιον, Ἱερατικὴ σχολή. Μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀνατ. Σιβηρίας καὶ τῆς Κίνας. Κλῖμα ὑγιεινὸν ἀλλὰ ψυχρότατον. Τὸ θερμόμετρον κατέρχεται μέχρι τοῦ 45ο.—Τὸ ὁμών. Κυβερνεῖον τὸ ἀνατολικώτερον τῆς Σιβηρίας ἔχει ἔκτ. 1,397,692 τετρ. χλμ. καὶ κάτ. 1,300,000.

Τομπουκτοῦ ἢ **Τιμπουκτοῦ**· π. τοῦ Σουδὰν, 4 χλμ. πρὸς Β τοῦ Νίγηρος, ἐν εὐρείᾳ ἀμμώδει πεδιάδι, κατ. 30000, ἔχει ἐπιφ. σχεδὸν 3 τετρ. χλμ. Περίχωρα ἄγονα. Ἡ πόλις αὕτη εἶνε μέγας διαμετακομιστικὸς σταθμὸς τοῦ ἐμπορίου τοῦ Ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικῆς, ἔνθα συγκεντροῦνται τὰ ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Βορ. Ἀφρικῆς. Κατέχεται ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀπὸ τοῦ 1894.

Τόμπρα· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 111.

Τόμσκ· π. τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας, πρωτ. κυβερν. ἐπὶ τοῦ Τόμ, κατ. 39 000. Ἐπισκοπὴ ὀρθόδοξος, Πανεπιστήμιον ἱδρυθὲν τὸ 1880. Ὡραία καὶ ἐμπορικὴ πόλις. Ἱδρύθη τὸ 1604.—Τὸ ὁμων. κυβερνεῖον ἔχει ἔκτ. 857682 τετρ. χλμ. καὶ 1200000 κατ. Ὄρη Ἀλτάϊα, πλούσια μεταλλεῖα.

Τόμυρις· βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, φονεύσασα διὰ πανουργίας τὸν μέγαν Κῦρον.

Τόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἄνω Σαβοΐας, κατ. 3000, Γυμνάσιον, σχολὴ καὶ ἐργοστάσιον ὡρολογοποιίας, ἐργοστάσια πιλοποιίας κλπ.

Τονδύ (Π.—Ἑρρ.—Μάριος, ἐπιλεγ. Λεμπρέν·)· ἐγεν. ἐν Νουαγιόν, 1754—1793, στρατιώτης καὶ δημοσιογρ. ἐν Λιέζ, ὑπάλ. ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ ὑπουργ. τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοῦ 1790. Ὑ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπὸ τῆς 10 Αὐγ. 1792, δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Εὐρώπης πλὴν τῆς Δανίας καὶ Γενεύης. Κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνενοχῇ μετὰ τῶν Γιρονδίνων ἐστάλη εἰς τὸ ἱκρίωμα (Ἰούν. 93) ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι «Εἶχε διαρρήξῃ τὰς φιλικὰς σχέσεις τῆς Γαλλίας μετὰ πασῶν τῶν Δυνάμεων».

Τόνε (Θ ε σ β ά λ δ ο ς-Ο ὐ ό λ φ)· ἐγεν. ἐν Δουβλίνῳ, 1763—98, εἰ καὶ γεννηθεὶς Ἀγγλικανὸς ἠσπάσθη τὸν Ἰρλανδικὸν καθολικισμὸν διωρίσθη ὑπὸ τῶν Οὐίγων μέλος τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἵδρυσε τὴν ἑταιρείαν τῶν «Ἡνωμένων-Ἰρλανδῶν» ἐπίφοβον καταστᾶσαν διὰ τὸ πολυάριθμον τῶν μελῶν, ἠναγκάσθη δὲ νὰ φύγῃ εἰς Γαλλίαν καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς Ἀγγλ. κυβερνήσεως, ἐνέπνευσε δὲ τότε εἰς τὸ Διευθυντήριον τὴν ἰδέαν τῆς ἐκστρατείας εἰς Ἰρλανδίαν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν συμπολιτῶν του, ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς ὡς βοηθὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἀρδού, 1798, ἀλλὰ συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων καὶ ἀπήγξατο ἐν τῇ εἱρκτῇ του.

Τόνισσεν (Ἰ.-Ἰ ω σ.)· νομοδιδάσκαλος Βέλγος, ἐγεν. ἐν Ἄσελτ, 1817—91, διδάκτωρ τοῦ δικαίου τοῦ Πανεπιστ. τῆς Λιέγης, ἐδίδαξεν ἐν τῷ Πανεπιστ. τῆς Λουβαίν, βουλευτὴς, ὑπουργὸς (1884), μέλος τῆς Βελγικῆς Ἀκαδημείας καὶ ἀντεπιστέλλον τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας. Συνέγραψε «Ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου πρὸ τοῦ Βεκκαρία», καὶ πλεῖστα ἄλλα ἄξια πλείστου λόγου νομικὰ ἔργα.

Τονκάτ· π. τοῦ ἀρχ. χανάτου τῆς Χοκάνδ ἐπὶ τοῦ Σὶρ-Δάρια. Ἐνταῦθα συνέστη ὑπὸ τοῦ Ζινγγισχὰν τὸ 1221 συνέλευσις ὅλων τῶν Χανῶν τοῦ κράτους αὐτοῦ καὶ 500 ἀντιπροσώπων τῶν ὑποτελῶν χωρῶν.

Τονναί-Μπουττόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω-Σιαράντ, κάτ: 1150.

Τονναί-Σιαράντ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω Σιαράντ, κάτ: 4,300· λιμὴν διὰ 1000 τόννων πλοῖα. Ἐμπόριον οἴνων, ἀνθράκων, δημητριακῶν. Πατρὶς τοῦ δουκὸς δὲ Μοντμάρ, στρατάρχου τῆς Γαλλίας.

Τοννέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Λὸτ-ἐ-Γκαρόν, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Γκαρόνν, κάτ. 7,200, οἶνοι, οἰνοπνεύματα, δημόσια ἐργοστάσια καπνοῦ.

Τοννέρ· Τ ο ρ ν ό δ ο υ ρ ο ν, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ὑόνν, ἐπὶ λόφου παρὰ τὴν διώρυχα τῆς Βουργουνδίας, 36 χλμ. ΑΒΑ τῆς Ὠξέρ, κάτ. 4,800. Γυμνάσιον. Νοσοκομεῖον ἱδρυθὲν ἀπὸ τοῦ 1293, βιομηχανία, ἐργαστήρια γεωργ. σχολῶν, κατασκευὴ μηχανῶν.

Τονόν· ἀρχ. πρωτ. τοῦ Σαμπλαί, νῦν πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλλ. νομῷ Ἄνω-Σαβοΐας, ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένη ἐπὶ τῆς Ν ὄχθης τῆς λίμνης Λεμανοῦ, 6,000 κατ. Γυμνάσιον, καταστήματα λουτρῶν. Πατρὶς τοῦ Ἀμεδαίου Θ', τοῦ μαθηματικοῦ Δαβιὲ δὲ Φονσενέ, καὶ τοῦ στρατηγοῦ Δεσσαίζ.

Τόντι (Λ ο ρ έ ν τ ζ ο)· Ἰταλὸς τραπεζίτης, ἐγκαταστὰς ἐν Γαλλίᾳ περὶ τὸ 1650, ἐφεύρησε τὰ Τ ο ν -

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τ ί ν ι α, δάνεια παρέχοντα ἰσόβιον εἰσόδημα καὶ ὧν αἱ μερίδες ἐν περιπτώσει θανάτου ἀποβαίνουσιν εἰς ὄφελος τῶν ἐπιζώντων. Πρῶτος ὁ Μαζαρίνης μετεχειρίσθη τὸ εἶδος τοῦτο τῶν δανείων, προσέτρεξε δὲ εἰς ταῦτα πολλάκις καὶ Λουδοβῖκος ὁ ΙΔ'.

Τοξανδρία· π. τῆς Β Γαλατίας (Β Γερμανίᾳ) πρωτ. τῶν Τοξανδρίων μεταξὺ Μένσιος καὶ Σκάλδιος, νῦν Τ ε σ σ ά ν δ ε ρ-Λ ο ύ. Κατὰ τὸν μεσαίωνα Τ ο ξ α ν δ ρ ί α ν ὠνόμαζον τὴν Μπραμπάντ (Βραβάντην).

Τοπάλ-Ὀσμάν· ἤτοι Ὁ σ μ ὰ ν ὁ Χ ω λ ό ς, μέγας βεζύρης, συλληφθεὶς νέος ἔτι ὑπὸ πειρατῶν ὡδηγήθη εἰς Μάλταν, ἀλλ' ἐσώθη ὑπό τινος Γάλλου καὶ ἐπανήχθη εἰς Κάιρον. Διεκρίθη ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ τοῦ 1715, ἐγένετο δὲ μέγας Βεζύρης τὸ 1731. Εὐφυὴς καὶ δίκαιος, ἐπειράθη τῇ συνδρομῇ μάλιστα τοῦ Γάλλου Μποννδάλ, νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Εὐρωπαϊκὴν πειθαρχίαν εἰς τὸν Τουρκικὸν στρατόν, ἔδειξε δὲ μεγάλην πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς εὔνοιαν. Ἐπὶ τῆς βεζυρίας αὐτοῦ ἔλαβον χώραν διάφοροι πρὸς τὸ Περσικὸν κράτος πόλεμοι καὶ συνθῆκαι. Καταρραδιουργηθεὶς ὑπὸ τῆς Βαλιδὲ-Σουλτάνας (Βασιλομήτορος) ἀπεμακρύνθη τῆς ἀρχῆς τὸ 1732. Ἀνακληθεὶς ἐν ἔτει 1733 ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ κατὰ τῆς Περσίας στρατοῦ καὶ ἐνίκησε μέν, ἀλλὰ μείνας ἄνευ ἐφοδίων, ἠττήθη δὶς καὶ ἐφονεύθη ἐν Ἀδκερβένδ.

Τοπῖνο-Λεμπρέν· (Ἰ.-Β.), ζωγράφος ἱστορικός, μαθητὴς τοῦ Δαυΐδ, ἤγεν. ἐν Μασσαλίᾳ τὸ 1769, ἠσπάσθη μετὰ θέρμης τὰς δημοκρατικὰς ἀρχάς, ὑπῆρξεν ἔνορκος εἰς τὸ ἐπαναστατ. δικαστήριον (1793) καὶ ἐκηρύχθη ὑπέρ τῆς καταδίκης τῶν Γιρονδίνων, τοῦ Δαντὸν καὶ τοῦ Καμίλλου Δεμουλέν, γενόμενος μετριοπαθέστερος ἀπήρεσεν εἰς τὸν Ροβεσπιέρ, ἐσώθη ὅμως ἕνεκα τῆς 9 Θερμιδώρ. Κατηγορηθεὶς τὸ 1800 ὡς μετασχὼν τῆς κατὰ τοῦ α' Ὑπάτου συνωμοσίας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐξετελέσθη ἡ ποινὴ του τὸ 1802.

Τοπόλια· πρωτ. τοῦ δήμου Παρνασίων τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τῶν ΒΔ προβούνων τοῦ Παρνασσοῦ, ΑΒΑ τῆς Ἀμφίσσης. Κάτ: 888.

Τοπόλια· χ. τοῦ βοιωτικοῦ δήμου Ἀκραιφνίου περὶ τὴν Β ἀκτὴν τῆς Κωπαΐδος. Κάτ. 308.

Τοπόλια· κοινὸν ὄνομα τῆς Λίμνης Κ ω π α ΐ δ ο ς.

Τοπόλια· χ. τοῦ δήμου Καστελλίου, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων, (Κρήτης) Κάτ: 620.

Τοπόλιννα· χ. τοῦ δήμου Ἀπεραντίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ: 259.

Τοπόλοβα· χ. τοῦ δήμου Πατρέων, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Πάτρας. Κάτ: 182.

Τοπόρετζ· π. τῆς Ρωσίας ἐν Πσκόβ, κάτ: 7,000, ἐμπόριον καννάβεως, λίνου, καρπῶν, ἀποικιακῶν. Κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα ὑπῆρξε δημοκρατία ἀνεξάρτητος.

Τοπόριστα· χ. τοῦ δήμου Ἰλείτορος τῆς Γορτυνίας. Κάτ: 712.

Τοπουδλάρ· πρωτ. τοῦ δήμου Συκουρίου τῆς Λαρίσης, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. 20'. Κάτ: 1452.

Τοράνιος· πολίτης Ρωμαίος, προγραφεὶς καὶ παραδοθεὶς εἰς τὴν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τριανδρίαν τοῦ Ὀκταβίου, Ἀντωνίου καὶ Λεπίδου, ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ.

Τοργγάου· ὀχυρὰ πόλις τῆς κεντρικῆς Πρωσίας (ἐν Σαξονίᾳ) καὶ ἐπὶ τοῦ Ἄλβιος, 79 χλμ. ΒΑ τοῦ Μέρσεμπουργ, κάτ. 11,500, τάφος τῆς Αἰκατερίνης Μπόρ (συζύγου τοῦ Λουθήρου). Ἡ πόλις αὕτη ὠχυρώθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος (1810).

Τοργγοούτοι· μογγολ. λαὸς ὑποταγὴς τῇ Σινικῇ ἀπὸ τοῦ 1770. Κατοικεῖ ἐν Δζουγγαρίᾳ καὶ Κουκοῦ-νόρ.

Τόρδα· γερμ. **Τόρενμπουργ.**, αἱ ἀρχ. Σαλῖναι, π. τῆς ἀν. Οὐγγαρίας (ἐν Τρανσυλβανίᾳ), πρωτ. ὁμων. κομητείας, κάτ. 9,500· ἐν τοῖς πέριξ ἁλατωρυχείοις, γνωστοῖς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ρωμαίων, ἐξάγονται νῦν ὑπὲρ τοὺς 240,000 στατῆρας.— Ἡκομητεία Τόρδα-Ἀράνυος, ἔχει ἔκτ. 3,370 τετρ. χλμ. καὶ 140,000 κατ.

Τόρδενσκιολδ (Πέτρος Βέσσελ, ἐπιλεγ.-)· ναύαρχος Δανός, ἐγεν. ἐν Τρόνδχγεμ τῆς Νορβηγίας, 1691-1720. Κατ' ἀρχὰς μαθητευόμενος κουρεὺς ὑπὸ τὸν πατέρα του, ἔφυγε καὶ καταταχθεὶς εἰς τὸ ναυτικόν, διῴκησε (1712) πλοῖον, ἐνίκησε πολλάκις καὶ βαθμηδὸν προήχθη εἰς ναύαρχον. Ἐφονεύθη ἐν μονομαχίᾳ ἐν Ἀννοβέρῳ ὑπὸ τοῦ Σουηδοῦ συνταγματάρχου Στάλ. Τὸ παρώνυμόν του σημαίνει Κεραυνὸς-ἀσπίς.

Τορδεσίλλας· Τοῦρρις-Σίλλαι — πύργος τοῦ Σύλλα· π. τῆς Ἱσπανίας ἐν Βαλλαδολίδῳ, κατ. 4500, πατρὶς τοῦ Ἀβελλανέδα. Ἐνταῦθα συνήφθη συνθήκη τὸ 1495τροποποιοῦσα τὴν γραμμὴν τοῦ ὁρίου τῶν κτήσεων τὴν χαραχθεῖσαν τὸ 1493 ὑπὸ τοῦ πάπα Ἀλεξάνδρου τοῦ ς', ἥτις καθώριζε τὴν περιοχὴν τῆς δικαιοδοσίας μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Πορτογαλίας ἐπὶ τῶν ἀνακαλυφθέντων καὶ ἀνακαλυφθησομένων χωρῶν.

Τορέλλι (Γκουίδο)· ἐξ οἴκου ὅστις ἀπὸ τοῦ 1118—1310 ἔσχε τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῆς Φερράρας, ὑπηρέτησε τὸν δοῦκα τοῦ Μιλάνου Ἰω.-Μάρ.-Βισκόντι καὶ εἶτα τὴν βασίλισσαν τῆς Νεαπόλεως Ἰωάνναν Β', ἣν ἠλευθέρωσεν εἰσελθὼν ἐν Νεαπόλει καὶ Γαέτᾳ, ἐνίκησεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Μιλανεζικοῦ στρατοῦ τὸν Καρμανιόλαν τὸ 1431 καὶ ἀπέθανε πλήρης τιμῶν τὸ 1449.

Τορέλλι (Λέλιο)· λατ. **Τορελλίους**· νομοδιδιδάσκαλος, ἐγεν. ἐν Φάνῳ, 1489—1576, ἀστυνόμος ἐν Φοσσομπρόνε καὶ πρῶτος δικαστὴς ἐν Φάνῳ, διωρίσθη δικαιοκρίτης τοῦ Βενεβέντου ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ πολλὰς ἄλλας κατέλαβε θέσεις, ὑπῆρξε δὲ καὶ ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς Φλωρεντινῆς Ἀκαδημείας. Ὀφείλεται αὐτῷ ἡ λαμπρὰ ἔκδοσις τῶν «Φλωρεντίνων Πανδεκτῶν».

Τορένο (κόμης Ζοζὲ δέ)· πολιτικὸς ἀνήρ, ἐγεν. ἐν Ὀβιέδῳ (τῆς Ἀστουρίας)· ἐξ εὐγενοῦς οἴκου, 1786—1843, ἐπαναστάτης τοῦ 1808 καὶ βουλευτὴς (1811), ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς ἀπαρνήσεως τῶν Φεουδαρχικῶν δικαιωμάτων, προυκήρυξε τὴν κατάργησιν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ τῶν μοναχικῶν ταγμάτων τὴν διάλυσιν· πολλάκις ἐξωσθεὶς τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ ἀπολυταρχίας, ἐγένετο τὸ 1834 ὑπουργὸς τῶν Οἰκο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

νομικῶν καὶ εἶτα πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου καὶ κατέλυσε τὰ Ἰησουϊτικὰ τάγματα. Συνέγραψεν «Ἱστορίαν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Ἱσπανίας» κλπ.

Τόρζοκ· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας (ἐν Τβέρ), ἐπὶ τοῦ Τβέρτζα, κατ. 7100, πρωτ. ἐπαρχίας, ἐμπορικὴ πόλις καὶ μεγάλη ἀποθήκη ἐμπορ. ἐπὶ τῶν Νοβγοροδικῶν χρόνων.

Τορίμπιο (Ἀλφόνσος Μονγροβέχιο, ἅγ.)· ἀρχιεπίσκοπος Λίμας, 1538—1606, προεχειρίσθη ταυτοχρόνως ἱερεὺς καὶ ἐπίσκοπος ἀπὸ λαϊκοῦ. Ἀφικόμενος εἰς Περοὺ ἀφωσιώθη ὅλος εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν Ἰνδῶν, προσείλκυσε πολλοὺς εἰς τὸν χριστιανισμόν, ἵδρυσε δὲ ναούς, σχολὰς ἱερατικάς, ξενῶνας κλπ. Κανονισθεὶς ἐν ἔτει 1726 ἑορτάζεται τὴν 23 Μαρτίου.

Τορινιύ Αὐγουστοδούρα· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μάγχης. Κάτ. 2050. Μέγα ἐμπόριον πουλερικῶν. Πατρὶς τοῦ Μπρεμπέφ.

Τοριτσέλλι· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐκ Μιλάνου, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντὴς εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων.

Τορκουεμάδα (Θωμᾶς δέ), ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου πρὸς τὸν ἑπόμενον, ἐγεν. ἐν Βαλλαδολίδῳ, 1420;—1498, ἡγούμενος τῶν δομινικανῶν τῆς Ἀβίλλας, ὁ πρῶτος μέγας Ἱερεξεταστὴς ἐν Ἱσπανίᾳ, κατεδίωξε πρὸ πάντων τοὺς Ἰουδαΐζοντας, ἐξ ὧν ἔκαυσεν ὡς λέγεται 2000. Τοσοῦτον δὲ ἐξώθησε τὴν αὐστηρότητά του, ὥστε ὁ πάπας ἠναγκάσθη νὰ πέμψῃ εἰς Ἱσπανίαν Λεγγᾶτον (ἔκτακτον ἀπεσταλμένον), ὅστις ὅμως οὐδὲν κατώρθωσεν. Συνετέλεσε μεγάλως εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλης περὶ ἐξορίας τῶν Μαύρων τῆς Ἱσπανίας καὶ τῶν Ἑβραίων.

Τορκουεμάδα (Ἰωάννης δέ)· δομινικανός, ἐγεν. ἐν Βαλλαδολίδῳ, 1388—1468, διέπρεψεν ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Βασιλείας ὡς θεολόγος τοῦ Πάπα, ὅστις εἰς ἀμοιβὴν τῷ ἀπένειμε τὸν τίτλον Ὑπερασπιστοῦ τῆς πίστεως. Ἐνήργησε τὴν καταδίκην τῶν θεωριῶν τοῦ Οὐίκλεφ καὶ Ἰωάννου Οὔς. Ἐγένετο ἐπίσκοπος Παλεστρίνης, εἶτα Σαβίνης καὶ τέλος Καρδινάλιος. Κατέλιπε θεολογικά τινα ἔργα.

Τορμές· ποτ. τῆς Ἱσπανίας, πηγάζ. ἐκ τῆς Σιέρρα δὲ Γκρέδος, ἐμβάλλει ἐν τῷ Δούρῳ, 22 χλμ. ΝΔ τῆς Μιράντα, μηκ. 230 χλμ.

Τορμπαί· λιμὴν τῆς Ἀγγλίας, (ἐν Δεβονσάιρ) ἐπὶ τῆς Μάγχης. Αὐτόθι ἀπεβιβάσθη τὸ 1688 ὁ Γουλιέλμος.

Τορμπίδο· Ἐνετὸς ζωγράφος τοῦ τέλους τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὁ Μόρο» κ', ἐνίοτε συγχεόμενος μετὰ τοῦ Ὀλλανδοῦ ζωγράφου Μόρο.

Τορνέα· ποτ. τῆς Βορ. Σουηδίας πηγ. ἐκ τῆς ὁμων. λίμνης δέχεται τοὺς Μυόνιο καὶ Λαΐνιο, χωρίζει τὴν Σουηδίαν ἀπὸ τῆς Ρωσίας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Βοθνικὸν κόλπον, μηκ. 458 χιλ. Παρὰ τὰς ἐκβολάς του κεῖται ἡ π. Χαπαράνδα, κατ. 1050, καὶ ἐπὶ τῆς ἀριστερ. ὄχθης ἡ Τορνέα, 800 κατ., ἀνήκουσα εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Φιλλανδίας. Ἐμπορ. ἀποθῆκαι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τορνιέλλι Αὐγουστῖνος)· σοφὸς Ἰταλὸς ἐγεν. ἐν Μπαρέγκο παρὰ τὴν Νοβάραν, 1543-1622. Κατέλιπε «Χρονικὰ ἱερὰ καὶ βέβηλα ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι Χριστοῦ»

Τόρο· Ὄκτώδουρον, π. τῆς ΒΔ Ἱσπανίας (ἐν Παλαιᾷ Καστίλλῃ καὶ Λεόν), παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Δούρου. Κάτ: 8,000, ἐπισκοπή. Τὸ 1505 ἐξεδόθησαν ἐνταῦθα οἱ λεγόμενοι «Νόμοι τοῦ Τόρου», βάσις τῆς ἐγχωρίου νομοθεσίας.

Τορόντο· π. τοῦ Καναδᾶ, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Ὀντάριο ἐπὶ τῆς βορ. ὄχθης τῆς ὁμων λίμνης. Κάτ: 190,000. Δευτέρα πόλις τῆς κυριαρχίας τοῦ Καναδᾶ κατὰ τὸν πληθυσμόν, ἔχει τὸ σπουδαιότερον Πανεπιστήμιον. Λιμὴν λίαν ἐν κινήσει. Ἐκαλεῖτο τὸ πρῶτον Λίτλλ=(Μικρὰ)-Γόρκη.

Τορράν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἄνω-Σαβοΐας. Κάτ: 2,500. Ἐμπόριον ξυλείας. Πατρὶς τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου δὲ Σάλ.

Τουέ - Θόκτους, ποτ. τῆς Γαλλ. πηγάζων περὶ τὸ Σεκονδινὺ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Λείγηρα κάτωθεν τοῦ Σαὶν-Φλωράν, μῆκ. 133 χλμ.

Τόρρε (οἱ Δελλά-), ἢ Τορριᾶνοι, οἶκος Μιλανεζικός, καταγόμενος ἐκ τῆς κωμοπόλεως Δὲ Βάλλε Σασσίνα παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν Ἄλπεων, διεδραμάτισε σπουδαῖον πρόσωπον μεταξὺ τῶν Γουέλφων, ἤσκησε δ' ἐν Μιλάνῳ κῦρος σχεδὸν κυριάρχου ἀπὸ 1242—1312. Τὰ κυριώτερα μέλη τοῦ οἴκου τούτου ἦσαν· ὁ Παγγᾶνο· ὅστις ἀπέκτησε μεγάλην δημοτικότητα περιθάλψας τοὺς πληγωθέντας μετὰ τὴν ἧτταν τῆς Κορτενουόβα, ἐγένετο πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τὸ 1242—1256.—Ὁ Μαρτῖνος, ἀστυνόμος Μιλάνου 1256, ὁ Φίλιππος ὁμοίως ἀστυνόμος, 1263—5, ἐπεξέτεινε τὴν ἐξουσίαν του ἐν Κώμῳ, Βερσέλλῃ, Βεργάμῳ —Ὁ Ναπολέων, ἀνεψιὸς τοῦ Φιλίππου καὶ διάδοχος, 1265—78, ἐπιβληθεὶς διὰ τῆς τρομοκρατίας, συνελήφθη ἐν Δέζιο ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος Βισκόντη καὶ ἐνεκλείσθη ἐντὸς σιδηροῦ κλωβοῦ ἐν ᾧ ἀπέθανεν.—Ὁ Γκί, ἀνεψιὸς τοῦ προηγ. ὅστις ἐπανέκτησε τὸ Μιλάνον περὶ τὸ 1303, ἤνωσεν ἐπὶ βραχὺ τὴν δεσποτείαν τῆς Πλακεντίας ὑφ' ἑαυτὸν καὶ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἑρρίκου Ζ' μέγας αὐτοκράτωρ· τοποτηρητής· ἀπέθ. 1312.

Τόρρε· (Ἰωσ. Μάριος δελλά), σοφὸς Ἰταλός, ἐγεν. ἐν Ρώμῃ 1713—1782, ἐδίδαξεν ἐν τῇ Ἱερατικῇ σχολῇ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἐγένετο διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης Καρόλου τοῦ Γ', ὡς καὶ τοῦ βασιλικοῦ τυπογραφείου καὶ τοῦ μουσείου τῶν ἀρχαιοτήτων. Εἶν' ἐκ τῶν πρώτων τολμησάντων νὰ κατέλθωσιν ἐντῷ κρατῆρι τοῦ Βεσουβίου. Ἔγραψε «Στοιχεῖα φυσικῆς», «Ἱστορίαν καὶ φαινόμενα τοῦ Βεσουβίου» κλπ.

Τόρρε δελλ' Ἀννουντσιάτα· παραλ. π. τῆς Ν. Ἰταλίας παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Βεσουβίου ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως, κάτ. 22,500. Βασιλ. ἐργοστάσια κατασκευῆς πυρίτιδος καὶ ὅπλων.

Τόρρε-δὲλ-Γκρέκο· παραλ. π. τῆς Ν. Ἰταλίας ἐν Καμπανίᾳ, 12 χλμ. ΒΑ τῆς Νεαπόλεως, κάτ. 27,500, πολλάκις καταστραφεῖσα ἐκ τῆς λάβας τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Βεσουβίου· ἐργοστάσια μακαρονίων καὶ κοσμημάτων ἐκ κοραλλίων, ἁλιεία ἀστακῶν, οἶνοι ἐν τοῖς πέριξ ὅμοιοι πρὸς τοὺς τῶν Ἑλλην. νήσων.

Τόρρε δὶ-Καμαρίνα· ἡ ἀρχ. Καμαρίνα, π. τῆς Σικελίας ἐν τῇ Ν. πλευρᾷ πρὸς Β τοῦ ἀκρωτ. Σκαλάμπρι. Ἐθεμελιώθη τὸ 552 π. Χ.

Τόρρε-Μάρε ἢ **Μεταπόντο**· τὸ ἀρχαῖον Μεταπόντιον, χωρ. τῆς ν. Ἰταλίας (ἐν Ποτέντζα, Βασιλικάτε). Λείψανα τῆς ἀρχαίας πολ. Μεταποντίου.

Τόρρε δέ-Πολοῦτσε· κωμόπ. τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς ΝΔ ἀκτῆς, ἡ ἀρχ. Σελινοῦς.

Τορρεμοῦτσα· (Γαβριὴλ Καστέλλο, πρίγκιψ δέ), νομισματολόγος καὶ ἀρχαιολόγος Ἰταλός, ἐγεν. ἐν Παλέρμῳ, 1727—92, ἀφιέρωσε σύμπαντα τὸν βίον ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Σικελίας, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως διώρισεν αὐτὸν φύλακα καὶ συντηρητὴν τῶν ἀρχ. μνημείων τῆς νήσου. Συνέγραψε περὶ τῶν νομισμάτων καὶ τῶν ἀρχ. μνημείων τῆς Ἰταλίας λατινιστί.

Τορρεντῖνος· (Ἕρμαν Βαν-Μπήκ, ἐπίλεγ. Τ), γραμματικὸς Ὁλλανδός, ἐγεν. περὶ τὸ 1450 ἐν Ζβὸλ (Ὄβερ Ὕσσελ), ἀπ. περὶ τὸ 1520, κληρικὸς κοινοβιακός, καθηγητὴς τῆς ρητορικῆς ἐν Γκρόνιγγεν. Ἔγραψε περὶ «γένους τῶν ὀνομάτων», περὶ «ἑτεροκλίτων, πατρωνυμικῶν» κλπ. καὶ τὸ πρῶτον γνωστὸν δοκίμιον λεξικοῦ ἱστορικοῦ, μυθολογικοῦ καὶ γεωγραφικοῦ.

Τορρέντιος· (Μέβεν Βαν-δέρ Μπέκεν, ἐπιλεγόμενος Τ.), ἱεροκῆρυξ καὶ λόγιος Βέλγος, ἐγεν. ἐν Γκάνδ, 1525—95, ἐπίσκοπος Ἀμβέρσης, ἀρχιεπίσκ. Μαλίν, διὰ τῆς διαθήκης του ἵδρυσε τὸ λύκειον τῶν Ἰησουϊτῶν τῆς Λουβαίν. Κατέλιπε «ποιήματα» λατινιστί, σχόλια τοῦ Σουετωνίου, Ὁρατίου κλπ.

Τόρρες-Βέδρας· Ἀράνδις, π. τῆς Πορτογαλίας (ἐν Ἐστραμαδούρᾳ), 45 χλμ. ΒΔ τῆς Λισβόννας, 5,000 κατ. Ὁ Οὐέλιγκτων ἡναγκασμένος ἐνταῦθα ν' ἀνακόψῃ τὴν ὑποχώρησιν αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν Γάλλων, κατέλαβεν ἐπίφοβον θέσιν ἐν ᾗ ἀνήγειρε τὰ περιώνυμα ὀχυρώματα, τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄν. Περὶ Ὀλητῆς Τόρρες Βέδρας, ἅπερ ἀνέστειλαν τὴν πρόοδον τοῦ Μασσένα τὸ 1810.

Τόρρες (Πορθμὸς τοῦ Τ.), πορθμὸς ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὠκεανῷ μεταξὺ Νέας Γουϊνέας καὶ Αὐστραλίας, 150 χλμ. μήκους, πλήρης νησιδίων καὶ ὑφάλων ἐπικινδύνων εἰς τοὺς ναυτιλλομένους· ἁλιεία κοραλλίων. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1606 ὑπὸ τοῦ Πορτογάλου Λοῦϊς δὲ Τόρρες.

Τορρικέλλι (Εὐαγγελίστα)· φυσικός, ἐγεν. ἐν Φαέντζᾳ, 1608—47, ἐνωρὶς λίαν ἔδειξε κλίσιν πρὸς τὰς ἐπιστήμας, συνεδέθη δὲ μετὰ τοῦ Καστέλλι μαθητοῦ τοῦ Γαλιλαίου, ἀνεκάλυψεν ἰδιότητάς τινας τοῦ κυκλοειδοῦς, καὶ ἐπενόησε τὸ βαρόμετρον τὸ 1643. Ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Γαλιλαίου, ἀντικατέστησε δ' αὐτὸν ἐν τῇ θέσει τοῦ καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν ἐν Φλωρεντίᾳ. Σῴζονται αὐτοῦ διάφορα ἔργα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὅπερα Ντζεωμέτρικα» καὶ «Ἐπιστολὴ» πρὸς τὸν Ρόμπερβαλ περὶ τοῦ κυκλοειδοῦς κτλ.

Τορριντζιάνι· (Πέτρος), γλύπτης Φλωρεντῖνος, 1472—1522, ἐκαλλιτέχνησεν ἀριστουργήματα ἐν Ρώμῃ, Νεαπόλει, Ἀγγλίᾳ καὶ Ἱσπανίᾳ, ἐν οἷς θαυμάζονται ἡ «Ἐλεημοσύνη» καὶ τὸ «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος» ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Γρανάδας. Θραύσας ἄγαλμά τι τῆς Παρθένου δι' ὅπερ ἔδιδον αὐτῷ μόνον 30 δουκᾶτα, κατεδιώχθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ, ἀπέθανε δὲ ἐξ ἀσιτίας ἐν τῇ εἱρκτῇ ἐκ φόβου πρὸς τὸν δήμιον.

Τορρόνταλ· κωμητεία ἐν τῇ νοτίῳ Οὐγγαρίᾳ πρὸς Β. τῆς Σλαυονίας, κάτ: 550,000 καὶ ἐκτ. 9,495 τετρ. χλμ. πρωτ. Μπεκσκερέκ.

Τόρδτενδον· (Λεονάρδος, κόμης δέ), στρατηγὸς Σουηδός, 1595—1654, ὑπηρέτησε διαπρεπῶς τὸν Γουσταῦον Ἀδόλφον ἐν Λιβονίᾳ, συνελήφθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Νύρεμβεργ καὶ ἀντηλλάγη μετὰ τὴν τοῦ Λοϋντζεν τὸ 1632. Ἀναλαβὼν τὴν διοίκησιν τοῦ Σουηδικοῦ στρατοῦ τὸ 1642, ἠρίθμησεν ἔκτοτε μέχρι τέλους νίκας καὶ ἐπιτυχίας. Ἡ βασίλισσα Χριστίνα ἔκαμεν αὐτὸν κόμητα καὶ διοικητὴν Βεστρογοτθίας, ὁ δὲ Γουσταῦος Γ' ἔγραψε τὸ ἐγκώμιόν του.

Τορδύ· (Ἰω.-Β. Κολμπέρ, μαρκήσιος δέ), ἀνεψιὸς τοῦ μεγάλου Κολμπέρ, καὶ γαμβρὸς τοῦ μαρκησίου δὲ Πομπόνν, 1665—1746, Λουδοβῖκος ὁ ΙΑ' ἀνέθηκεν αὐτῷ διαφόρους ὑπηρεσίας ἐν Πορτογαλίᾳ, Δανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, ἐγένετο Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἀπετέλεσε μέρος τοῦ συμβουλίου τῆς ἀντιβασιλείας ἐπὶ ἀνηλικιότητος τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'. Ὁ Βολταῖρος ἐγκωμιάζει πολὺ αὐτὸν ὡς διπλωμάτην. Κατέλιπε «Ἀπομνημονεύματα».

Τορτόζα, Δερτόζα παρὰ Ρωμαίοις· π. τῆς ΒΑ Ἱσπανίας (ἐν Καταλωνίᾳ), ἐπαρχ. Ταρραγγόνε, κάτ: 25,000· ἐπισκοπή, ἀρχαῖον Πανεπιστήμιον, λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἔβρου, μέγα ἐμπόριον ἰχθύων, ἐν τοῖς πέριξ διάφορα ὀρυκτὰ καὶ 600 πηγαί. Πόλις ἰσοπολῖτις ἐπὶ Ρωμαίων.

Τορτόλα· ἡ μεγαλειτέρα τῶν Παρθένων νήσων τῆς Ἀγγλίας (ἐν Ἀντίλλαις), πρωτ. Ρόαδ-Τάουν, καλλιέργεια ἀνανάς.

Τορτόν· ἰταλ. **Τορτόνα, Δερτόνα**· π. τῆς Βορ. Ἰταλίας (ἐν Πεδεμοντίῳ), 20 χλμ. Α. τῆς Ἀλεξανδρείας, κάτ. 14,000. Ἐπισκοπή, Γυμνάσιον. Ὑποθέτουσιν ὅτι αὕτη ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Βρέννου· ἐπὶ Ρωμαίων ἦν ἀκμαία ἀποικία.

Τορτύ=(Χελώνη)· νῆσ. τοῦ ἀρχιπελ. τῶν Ἀντιλλῶν πρὸ τῆς ΒΔ ἀκτῆς τῆς ν. Ἀϊτῆς, ἀφ' ἧς χωρίζεται διὰ στενοῦ πορθμίσκου· ἔχει ἔκτ. 42 χλμ. ἐπὶ 10 καὶ 5,000 κατ.

Τόρυ· (Ζωφρουά), ζωγράφος καὶ χαλκογράφος γάλλος τοῦ ΙϚ' αἰῶνος, πρῶτος βασιλικὸς τυπογράφος, προέτεινε τροποποιήσεις εἰς τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τυπογραφίαν.

Τόρυς· (ἐν. ὁ Τόρυ), ὀν. πολιτικῆς μερίδος ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἀποκρουούσης τὰς δημοκρα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

τικὰς ἀρχὰς καὶ ἀντιθέτου πρὸς τοὺς Οὐΐγους· ἐν γένει ἡ μερὶς αὕτη εἶνε λίαν ἀφωσιωμένη εἰς τὴν βασιλείαν, τὴν ἐπισκοπ. ἐκκλησίαν, τὰ συμφέροντα τῶν μεγάλων ἰδιοκτητῶν καὶ αὐτοκαλεῖται κατ' ἐξοχὴν Συντηρητική. Ἡ λέξις Τ ό ρ υ πιθαναλογεῖται ὡς παραγομένη ἐκ τοῦ Ἰρλανδ. τ ό ρ η=δός μοι, ὅρος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κλέπταις ἐν Ἰρλανδίᾳ. Ὠνόμασαν δι' οὕτω κατ' ἀρχὰς περιφρονητικῶς Ἰρλανδούς τινας βασιλόφρονας, πειραθέντας νὰ ἐπαναστατήσωσι κατὰ τοῦ κοινοβουλίου τῷ 1648, εἶτα δὲ ἐπεξέτεινον τὸ ὄνομα εἰς πάντας τοὺς βασιλόφρονας, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἀπώλεσε τὴν προσβλητικὴν ἔννοιαν ἣν περιεῖχε καὶ ἐγένετο ἀποδεκτὸν ὑπὸ τῆς συντηρητικῆς μερίδος.

Τόρφαιους· (Θ ο ρ μ ο δ ὺ ο Ζ ό ρ ρ ε ζ ε ν λατιν.)· σοφὸς Δανὸς, ἐγεν. ἐν Ἰσλανδίᾳ 1636—1719 διωρίσθη ὑπὸ Φρειδερίκου τοῦ Γ' ἑρμηνευτὴς τῶν ἰσλανδικῶν ἀρχαιοτήτων, ἀπεστάλη δὲ ἵνα συλλέξῃ χειρόγραφα ἐν Ἰσλανδίᾳ, ὅθεν ἐπανελθὼν ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ ἱστοριογράφου τῆς Δανίας καὶ Ἰσλανδίας. Συνέγραψε πολλὰ ἔργα, ἅπερ εἰσὶ πολύτιμοι πηγαὶ διὰ τὴν ἱστορίαν.

Τορώνη· ἀρχ. πολ. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, παρὰ τὸν Τορωναῖον κόλπον.

Τοσκανέλλι (Π α ῦ λ ο ς δὲλ Π ό τ σ ο)· ἀστρονόμος, ἐγεν. ἐν Φλωρεντίᾳ, 1397—1482, ἀ ε κοίνωσεν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας Ἀλφόνσον Ε' καὶ εἶτα εἰς τὸν Κολόμβον σχέδιον μεταβάσεως ἐκ Δυσμῶν εἰς τὰς Ἰνδίας, ἃς ἐνόμιζεν ἀπεχούσας τῆς Εὐρώπης κατὰ 120 μοίρας. Ἐπὶ πλέον ἠσχολεῖτο εἰς διαφόρους ἐπιστημονικὰς μελέτας καὶ ἀνακαλύψεις ἐν Φλωρεντίᾳ.

Τοσκάνη· ἰταλ. **Τοσκάνα, Τούστσια** καὶ **Ἐτρουρία** παρ' ἀρχαίοις, χώρα τῆς Κεντρώας Ἰταλίας ἀποτελοῦσα μέχρι τοῦ 1859 μέγα δουκᾶτον, ὅπερ κατεῖχε κλάδος τις τοῦ οἴκου Ἀψβούργου-Λορραίνης, πρὸς Α τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους, ἐπιφ. 24060 τετρ. χλμ., κατ. 2,300,000 (95 κατὰ τετρ. χλμ.), πρωτ. Φλωρεντία, ἄλλαι πόλεις Λιβόρνον, Πίζα, Λοῦκα, Σιέννα, Λιστοΐα καὶ Ἀρέτσο. Εἰς ταύτην ἀνήκουσι καὶ αἱ ν. τῆς Γοργόνας, ἡ Ἔλβα, ἡ Πανόσα, ἡ Μόντε-Χρῖστο, ἡ τοῦ Γκίλιο καὶ τινες νησῖδες ἀποτελοῦσαι τὸ Τοσκανικὸν ἀρχιπέλαγος. Ποτ. Ἄρνος, Τίβερις, Ὀμβρόνε, Σέρκιο κλπ. διώρυχες, λίμναι τινές. Κλῖμα ποικίλον, ἀλλ' ἐν γένει ἡπιώτατον. Ἔδαφος γονιμώτατον, ἐξ οὗ καὶ καλεῖται ὁ ἀκῆπος τῆς Ἰταλίας». Βιομηχανία ζωηροτάτη, ἀλιεία τόνων καὶ σαρδελλῶν, ἐμπόριον ἀκμαῖον. Παιδεία λίαν διαδεδομένη, τρία πανεπιστήμια (Φλωρεντίας, Πίζης, Σιέννης) καὶ σχολὴ ἀνωτέρων σπουδῶν ἐν Φλωρεντίᾳ, πολλαὶ Ἀκαδήμειαι καὶ ἐπιστημον. ἑταιρεῖαι. Ἡ Τοσκανικὴ διάλεκτος εἶνε ἡ γνησιωτέρα Ἰταλική. Τὸ ὄνομα ἐτυμολογεῖται ἐκ τῶν Τ ο ύ σ κ ω ν ἀρχ. ὀνόματος τῶν Ἐ τ ρ ο ύ σ κ ω ν. Ἡνώθη μετὰ τοῦ λοιποῦ ἰταλ. βασιλείου τὸ 1860.

Τόσκεσι· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων, Κάτ. 137

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τόσκεσι· θέσις τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν.

Τόσκεσι· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 260.

Τότ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω-Σηκουάνα· κάτ: 850.

Τοτίλας· βασ. τῶν Ὀστρογότθων ἐν Ἰταλίᾳ (541—552), κατ' ἀρχὰς ἦτο δοὺξ τοῦ Φριούλ, ἀνύψωσε τὴν ἀνίσχυρον μοναρχίαν, κατέλαβε παρὰ τῶν Ἑλλήνων τὴν Κύμην, Νεάπολιν, Βενεβέντον, Σπολήτιον, Περουγίαν, Πλακεντίαν, Φλωρεντίαν καὶ τέλος τὴν Ρώμην, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ὁ Βελισσάριος ἀφῄρεσεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ πλεῖστον τῶν κατακτήσεών του (545—7), μετὰ τὴν ἀνάκλησιν ὅμως αὐτοῦ ἐπανέκτησεν ἔδαφος καὶ προήλασε μέχρι Σικελίας. Ἀλλ' ὁ Ναρσῆς πεμφθεὶς κατ' αὐτοῦ, συνήντησεν αὐτὸν ἐν Ταγγίνᾳ καὶ ἥρατο κατ' αὐτοῦ τὴν νίκην τῆς Μ π ο ύ σ τ α Γ κ α λ λ ό ρ ο υ μ. 552. Ὁ Τοτίλας ἀπέθανεν ἡμέρας τινὰς ἔπειτα ἐκ τῶν πληγῶν του.

Τόττ· (Φ ρ α γ κ. Β α ρ ό ν ο ς δέ), στρατιωτικὸς καὶ διπλωμάτης, ἐγεν. ἐν Σιαμινὺ τὸ 1733, οὐγγρικῆς καταγωγῆς· Ὑπάλληλος ἐν τῇ Γαλ. πρεσβείᾳ τῆς Κων(πόλεως 17.7—63, διωρίσθη εἶτα πρόξενος τῆς Γαλλίας ἐν Κριμαίᾳ. Κληθεὶς παρὰ τοῦ Μουσταφᾶ Γ' ἐν Τουρκίᾳ, ἀναδιωργάνωσε τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικὸν τῆς Τουρκίας, ὑπερήσπισε τὰ Δαρδανέλλια κατὰ τοῦ στόλου τοῦ Ὀρλώφ (1771), ἐπανεκαμψεν εἰς Γαλλίαν τὸ 1776, καὶ ἐπεφορτίσθη τὴν γενικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν προξενείων τῆς Ἀνατολῆς καὶ Βαρβαρίας. Μετενάστευσε τὸ 1790 καὶ ἀπέθανεν ἐν Οὐγγαρίᾳ τὸ 1793· ἐδημοσίευσεν «Ἀπομνημονεύματα περὶ Τούρκων καὶ Τατάρων.»

Τόττελ (Ρ ι χ ά ρ δ ο ς)· βιβλιοπώλης ἐν Λονδίνῳ, ἐτύπωσε τὴν πρώτην γνωστὴν συλλογὴν Ἀγγλικῶν ποιημάτων (1557). Τὴν «Τ ό τ τ ε λ ς Μιτσέλλανυ», περιέχουσαν ποιήματα τοῦ Σούρεϋ, τοῦ Σὶρ Θωμᾶ Βυάττ, τοῦ Νικολ. Γκριμάλδ κλπ.

Τού (Ἰ ά κ.-Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς δέ)· ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Παρισίοις ἐξ οἴκου καταγομένου ἐξ Ὀρλεάνς, 1553—1617, 24ετὴς διωρίσθη κληρικὸς σύμβουλος ἐν τῷ ἀνωτ. δικαστηρίῳ τῶν Παρισίων, ἔφερεν εἰς πέρας πολλὰς διπλωματικὰς ἀποστολὰς ἀνατεθείσας αὐτῷ ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ Γ', ἐγένετο δὲ ὑπ' αὐτοῦ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἐν Τούρ καὶ εἶτα σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας· ἐπὶ δὲ Λουδοβίκου ΙΓ' διωρίσθη εἷς τῶν τριῶν διευθυντῶν τοῦ Κράτους, οἵτινες ἀντικατέστησαν τὸν Σουλλύ. Συνέγραψε μέγα ἱστορικὸν ἔργον ἐξ 138 βιβλίων λατινιστί. «Ἡ σύγχρονος Ἱστορία» ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ 1543—1607, περιλαμβάνει πάσης σχεδὸν τῆς Εὐρώπης τὴν ἱστορίαν, εἶνε αὐθεντικοῦ δὲ κύρους εἰς ὅ,τι τοὐλάχιστον ἀφορᾷ τὴν Γαλλίαν. Κατέλιπε δὲ καί τινας «λατινικὰς ποιήσεις».

Τού· (Φ ρ.-Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς δέ), υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Παρισίοις περὶ τὸ 1607, ὑπῆρξε δὲ σύμβουλος ἐν τῷ ἀνωτ. δικαστηρίῳ, εἰσηγητής, εἶτα δὲ σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας· ἐτύγχανε δὲ κατ' ἀρχὰς τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

προστασίας τοῦ Ρισελιέ, ἀλλὰ συνελήφθη ἀλληλογραφῶν μετὰ τῆς ἐξορίστου δουκίσσης Σεβρέζ, καὶ συνεννοούμενος μετὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ συνωμοτῶν κατὰ τοῦ Καρδιναλίου καὶ ἰδίᾳ τοῦ Σένκ-Μάρ, μεθ' οὗ δικασθεὶς κατεδικάσθη εἰς θάνατον. ἡ δὲ ἀποκεφάλισίς των ἐγένετο ἐν Λυὼν τὸ 1642.

Τούαμ· π. τῆς Μεγ. Βρεττανίας (ἐν Κοννάουτ τῆς Ἰρλανδίας), 5000, κατ. Ἀρχιεπισκοπὴ καθολική, ἐπισκοπὴ ἀγγλικανική.

Τοναμοτοῦ ἢ **Χθαμαλαὶ**· ν ἦσοι· ἀρχιπελ. τῆς Ὠκεανίας περιλαμβάνον 81 ὑφάλους καὶ νησίδια μεταξὺ 14ο καὶ 23ο Ν πλ. καὶ 137ο καὶ 151· Δ Μ, προσηρτήθησαν ἀπὸ τοῦ 1880 εἰς τὴν Γαλλίαν. Πληθ. 5500 κατ.

Τουάρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ντὲ-Σέβρ, κατ. 5200, ἔχει Γυμνάσιον, ἐργοστάσια λινομάλλων ὑφασμάτων καὶ ὀθονῶν. Ἐμπόριον δημητριακῶν, οἴνων, οἰνοπνεύματος, κτηνῶν, ἵππων, ἡμιόνων.

Τουαρέγγ(αι) Τάργουοι, λαὸς τῆς μέσης καὶ μεσημβρ. Σαχάρας· καταγόμενοι ἀπὸ τῶν Σενάδγα ἢ Ζενάγγα, Βερβερικῶν λαῶν οἵτινες ἐδέσποζόν ποτε τῶν ὀχθῶν τῆς Μεσογείου ἀπὸ Μαγγρὲβ μέχρι Τριπολίτιδος, ἀπεσύρθησαν δὲ πρὸς Ν ἀπὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος μ. Χ. Τουαρέγγ σημαίνει «λῃστὴς νυκτερινός», ὃτ' ὃ καὶ ἀποκρούουσιν αὐτὸ οἱ ἰθαγενεῖς, οἵτινες καλοῦσιν ἑαυτοὺς Ἰμοχάγχ. Φυλὴ διαρπαγέων ἐπικίνδυνος, ἐποχοῦνται ὁρομάδων ταχυτάτων καὶ εἰσὶν ὡπλισμένοι δι' εὐθείας σπάθης, ἐγχειριδίου, δόρατος καὶ ἀσπίδος. Εἶνε τὸ φόβητρον τῆς Σαχάρας. Διαιροῦνται εἰς Εὐγενεῖς, στρατ. τάξιν, προστάτιδα τῶν ἄλλων, ἱερεῖς ἢ μαραβοὺτ καὶ ὑποτελεῖς καὶ δούλους (ἰμρχάδ). Αἱ γυναῖκες των ἀπολαύουσι πλήρους ἐλευθερίας· ἀκολουθοῦσι τὸ πλεῖστον τὴν μονογαμίαν, θεωροῦνται δὲ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μουσουλμάνων αἱρετικοί. Ὁμιλοῦσι τὴν ταργγί, διάλεκτον Βερβερικήν. Ἐκ τινος τῶν φυλῶν αὐτῶν προῆλθε κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα ἡ δυναστεία τῶν Ἀλμοραβιδῶν.

Τουαρσέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μαὶν-ἐ-Λουάρ. Κάτ: 1600.

Τουβέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἰζέρ. Κάτ: 1500.

Τουβενὲλ (Ἐδουάρδος-Ἀντών-)· πολιτικὸς ἀνήρ, ἐγεν. ἐν Βερδύν, 1818 – 66. Ἐγένετο γνωστὸς τὸ 1840 διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐκθέσεως τῆς περιηγήσεώς του εἰς Οὐγγαρίαν καὶ Βλαχίαν, κατέλαβε διαφόρους διπλωματικὰς θέσεις ἐν αἷς καὶ τὴν τῆς Κων)πόλεως τὸ 1855 καὶ ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τὸ 1860—2. Ἀπέθανε μέγας εἰσηγητὴς τῆς Γερουσίας.

Τουβενὲλ (Πέτρος)· ἰατρός, ἐγεν. ἐν Λορραίνῃ, 1747—1815, ἰδίαις δαπάναις ἵδρυσε κατάστημα μεταλικῶν λουτρῶν ἐν Κοντρεαεβίλλ. Ὀπαδὸς τῆς ὑδροσκοπίας συνέγραψε πολλὰ ὑπὲρ αὐτῆς.

Τούβρ· ποταμός, πηγάζων 7 χλμ. ἀπὸ τῆς Ἀγγουλὲμ ἐκ δύο πηγῶν Δορμὰν καὶ Βουλλιὰν (ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σιαράντ), ἐμβάλλει ἐν τῷ Σιαράντ, μῆκ. 10 χλμ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τουγγαμπάρδα· μέγας ποτ. τοῦ Δεκκάν, ἐμβάλλει εἰς τὸν Κίστνα. Μῆκ. 500 χλμ.

Τούγγενδμπουνδ=γραμμὴ τῆς-Ἀρετῆς· ἑταιρεία ἱδρυθεῖσα ἐν Καινιξμπεργ 1808 ἐπὶ σκοπῷ ἐξεγέρσεως τῆς Πρωσίας, ἐπισήμως δὲ διελύθη αἰτήσει τοῦ Ναπολέοντος 1809, ἐξηκολούθησεν ὅμως ὑφισταμένη κρυφίως. Δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέηται ἡ πρωσικὴ αὕτη ἑταιρεία πρὸς τὴν Μπούρσχενσχαφ, σύνδεσμον τῶν σπουδαστῶν, ἱδρυθέντα ἐν Ἰένῃ 1815, ὅστις ἐν ἀκαρεῖ διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν, καὶ οὗ ἀπετέλει μέρος ὁ Κ. Σὰνδ, δολοφόνος τοῦ Κοτσεμπού.

Τουγγοῦζαι ἢ **Τογγοῦζαι**· λαὸς τῆς ἀσιατ. Ρωσίας, τουρκικῆς καταγωγῆς, κατοικῶν ἐν τοῖς Κυβερνείοις Ἰενισεῖσκ καὶ Ἰρκούτσκ καὶ τῇ ἐπαρχίᾳ Ἰακούτσκ ἀπὸ τοῦ Ἰενισέι ποτ. μέχρι τῆς Ὀχοτσκικῆς θαλάσσης καὶ ἀπὸ τῶν ὀρ. Ἰαμπλονόι μέχρι τοῦ Βαγ.Ὠκεανοῦ (πλη0.10-13000), ἁλιεῖς ποιμένες καὶ νομάδες, λατρεύουσι τὸν Δάλαϊ-Λάμα. Ὑπείκουσι τοῖς Ρώσοις ἀπὸ τοῦ ΙΖ' αἰῶνος.

Τουγγούρ· π. τῆς Ἀλγερίας, ἡ κυριωτέρα ὄασις τοῦ Οὐέδ-Ρίρ, ἐν τῷ Ζάμπ (Κωνσταντίνα), πεφυτευμένη διὰ 170000 φοινίκων. Ἡ κυριωτέρα βιομηχανία αὐτῆς εἶνε τῶν ταπήτων καὶ τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, κατ. 6000. Ἐμπόριον φοινικοβαλάνων.

Τουγέλα· ποτ. τῆς ΝΑΝ Ἀφρικῆς πηγάζων ἐκ τῶν ΝΑ ὀρέων τοῦ ἐλευθέρου κράτους τῆς Ὀράγγης καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἰνδικὸν, διὰ τῆς ἀγγλικῆς χώρας τοῦ Ἀκρωτηρίου—Νάταλ. Οἱ Ἄγγλοι τὸν διέβησαν ἐπανειλημμένως τὸ 1900 (ἐ. ἔ.) κατόπιν αἱματηροτάτων συγκρούσεων πρὸς τοὺς Ὀραγγίους.

Τουγλὲν-Κουάν· π. τοῦ Τογκίνου, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ ποτ. Κλαὶρ (Λευκοῦ), πρωτ. μικρᾶς ἐπαρχίας, περιώνυμος διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ταγματάρχου Δομινὲ κατὰ τοῦ Σινικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ θάνατου τοῦ ἐπιλοχίου Μπομπλὲ.

Τουδέλα· ἡ ποτὲ Τούτελα· π. τῆς ἀρκτικῆς Ἱσπανίας (ἐν Ναβάρρᾳ), ἐπὶ τοῦ Ἔβρου, κατ. 11000. Βιομηχανία πάπωνος καὶ χονδρῶν ἐριούχων. πατρὶς τοῦ Βενιαμὶν δὲ-Τουδέλα, ὑψίστατο ἐπὶ Ρωμαίων.

Τούδορ ἢ **Τύδωρ** (Ὄ ἐν Μερεδιθ)· γενάρχης τοῦ βασιλ. οἴκου τῶν Τούδορ, ἐκ τῶν πρώτων οἴκων τῆς Οὐαλλίας. Κατώρθωσε νὰ ἀγαπηθῇ ὑπὸ τῆς γήρας τοῦ βασιλ. τῆς Ἀγγλίας Ἑρρίκου Ε' Αἰκατερίνης, ἣν ἐνυμφεύθη κρύφα, ἔσχε δὲ ἐκ ταύτης ἕνα υἱὸν τὸν Ἐδμόνδον Τυδόρ, κόμητα δὲ Ρίχμοντ, ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν Αἰκατερίνην τῆς Λάγκαστρ,καταγομένην ἀπὸ τοῦ Ἐδουάρδου Γ', ὁ Ἐδμόνδος οὗτος ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ Ἑρρίκου Τύδορ, ὅστις ἐβασίλευσεν ὡς Ἑρρῖκος Ζ', ἀνατρέψας Ριχάρδον τὸν Γ' τῆς Ὑόρκης. Ὁ Ὄβεν-Τύδορ συνελήφθη ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μόρτιμερ'ς Κρόος καὶ ἀπεκεφαλίσθη διαταγῇ τοῦ δουκὸς τῆς Ὑόρκης (Ἐδουάρδου Δ') 1461. Ὁ Ἑρρῖκος Τύδορ, νυμφευθεὶς τὴν Ἐλισάβετ θυγατέρα τοῦ Ἐδουάρδου Δ'.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Τουϊλερί· μέγαρον καὶ κῆπος τοῦ Κεραμεικοῦ, ἄλλοτε ἕδρα τῶν ἡγεμόνων τῶν Παρισίων, ὀνομασθὲν οὕτω ὡς οἰκοδομηθὲν ἐπὶ τῆς θέσεως ἀρχαίου τινὸς κεραμουργείου ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῶν ὀχυρωμάτων, εἰς τὸ Ν τμῆμα τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα μεταξὺ τῆς πλατείας Καρρουσὲλ πρὸς Α, τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας πρὸς Δ, τῆς ὁδοῦ Ριβολὶ πρὸς Β, καὶ τῆς προκυμαίας Τουϊλλερὶ πρὸς Ν. Συνίστατο ἐκ τριῶν πτερύγων τῆς τοῦ Μ α ρ σ ὰ ν πρὸς Β, τοῦ Φλὸρ πρὸς Ν, καὶ τοῦ ὡρολολίου ἐν τῷ κέντρῳ, συνεδέετο δὲ πρὸς τὸ Λοῦβρον πρὸς Ν διὰ τῆς μεγάλης στοᾶς τοῦ Λούβρου, οἰκοδομηθείσης ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου Δ'. Ἤρξατο δὲ οἰκοδομούμενον τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ἐν ἔτει 1518 κατὰ διαταγὴν Αἰκατερίνης τῆς ἐκ Μεδίκων. Ὁ δὲ κῆπος ἤρξατο ἱδρυόμενος ἐπὶ Ἑρρίκου Δ' 1600, ἐπερατώθη δὲ ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Τούκ· χ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Καλβαδὸς ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. Κάτ. 1350.— Ὁ ὁμων. ποταμὸς πηγ. ἐκ τοῦ Μερλερώλ, ἐμβάλλει εἰς τὴν Μάγχην, μῆκ. 108 χλμ.

Τοὺκ (Ο ὐ ί λ λ ι α μ)· ἐγεν. ἐν Ἴσλιγκτον 1744—1820, λειτουργὸς τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας ἐν Κρόνστατ τῆς Ρωσίας, εἶτα ἐφημέριος ἐν Πετρουπόλει. Συνέγραψε τὴν «Ρωσίαν ἢ Ἱστορικὸν πίνακα τῶν ἀποτελούντων τὴν αὐτοκρατορίαν ἐθνῶν», «Ἱστορίαν τῆς Ρωσ. μέχρι τῆς Αἰκατερίνης Β'.», «Βίον τῆς Αἰκατερίνης Β'.» κλπ.

Τούκκεϋ (Ἰ.-Κ (ν γ γ σ τ ο ν)· ναλασσοπόρος ἐγεν. ἐν Γκρήνγκιλλ τῆς Ἰρλανδίας, 1776—1816, ἀνεγνώρισε τὸ Ρ ὸ τ-Φ ί λ ι π π ἐν Αὐστραλίᾳ 1803 καὶ τὴν γείτονα ἀκτήν, ἐπὶ αὐτοκρατορίας ἐν Γαλλίᾳ ἐφυλακίσθη ἐπὶ 9 ἔτη, ἀνετέθη εἶτα αὐτῷ ἡ ἐξερεύνησις τοῦ Ζ α ί ρ α, ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῶν κόπων, ἀφ' οὗ εἰσεχώρησεν ἐπὶ 400 χλμ. ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἀφρικῆς. Κατέλιπεν ἐκθέσεις τῶν περιηγήσεών του.

Τουκούμαν (Σ ὰ ν-Μ ι γ κ ο υ ὲλ δ έ)· π. τῆς Ἀργεντίνης Δημοκρατίας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας, κατ. 25000, ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Βιλλαρσὲλ 1595. Τὸ ὁμων. κράτος ἔχει ἔκτ. 24199 ττρ. χλμ. καὶ κατ. 205000 εἰς τὰ ΒΔ τῆς Ἀργεντίνης ὁμοσπονδίας. Κλῖμα ἥπιον καὶ ὑγιεινόν, ἔδαφος γόνιμον.

Τούλ· Τ ο ύ λ λ ο υ μ-Δ ε υ κ ό ρ ο υ μ· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μὲρθ-ἐ-Μοζέλλ, πόλις ὀχυρά. Ἔχει πρωτοδικεῖον, ναὸν διαμαρτυρομένων, συναγωγήν. Γυμνάσιον κλπ. Βιομηχ. φαβεντιανῶν ἀγγείων, ἐμπόριον κλπ. Κάτ. 12700.

Τούλ (Δ ι ο ί κ η σ ι ς τῆς)· μία ἐκ τῶν μικρῶν διοικήσεων τῆς Γαλλίας πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ἐπαρχιῶν, τῆς πόλεως Τούλ καὶ τῆς ἐπισκοπῆς Τούλ.

Τούλα· π. τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσίας, πρωτ. Κυβερνείου, 132 χλμ. ἀπὸ τῆς Μόσχας, 65000 κατ. Ἐπισκοπή, ἐφετεῖον κλπ. Βιομηχανία ἐν ἀκμῇ, αὐτοκρατορικὸν ὁπλοστάσιον ἱδρυθὲν τὸ 1712 ὑπὸ Πέτρου τοῦ Β'. Ἐθεμελιώθη τὸ 1509. Τὸ ὁμων. Κυβερνεῖον ἔχει ἔκτ. 30960 ττρ. χλμ. καὶ 470000 κατ.

Τούλα· πολίχνη τῆς πολιτείας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἰδάλγο ἐν Μεξικῷ, ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποταμοῦ. Κάτ. 6000, ἀρχ. πρωτ. τῶν Τολτέκων.

Τουλανθίγγο· π. τῆς πολιτείας Ἰδάλγο, ἐν Μεξικῷ, κάτ. 10,000 ἀρχαία καὶ ἰσχυρὰ πόλις τῶν Τολτέκων.

Τουλάρ· λίμνη τῶν Ἡν.-Πολιτειῶν κειμένη ἐν ταῖς χαμηλαῖς πεδιάσι τῆς Καλιφορνίας, ἐν τῇ ὁμων. πολιτείᾳ, μεταξὺ τῆς Σιέρρα-Νεβάδα καὶ τῆς παραλίου ὀροσειρᾶς, ἐν ὕψ. 120 μ. ἄνευ διεξόδου πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τουλιᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 123.

Τουλλαμόρε· πολίχνη τῆς Μεγ. Βρεττανίας (ἐν Λάϊνστερ τῆς Ἰρλανδίας), πρωτ. τῆς κομητείας τοῦ Βασιλέως (Κινγ'ς-Κόντυ). Κάτ: 6,500.

Τουλλιέ· (Καρ.-Μάριος), νομοδιδάσκαλος Γάλλος, ἐγεν. ἐν Δὸλ τῆς Βρετάνης, 1752—1835, ἐπὶ δημοκρατίας διοικητὴς ἐπαρχίας καὶ δικαστὴς ἐν Ἴλλ-ε-Βιλαίν, εἶτα δικηγόρος. Καθηγητὴς τῆς πολιτ. δικονομίας ἐν Ρέννν (1803) καὶ εἶτα Σχολάρχης τῆς Νομ. σχολῆς. Ἀπὸ τοῦ 1811 ἤρξατο τῆς συγγραφῆς μεγάλου ἔργου «Τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον τῆς Γαλλίας», ὅπερ ὅμως παρέμεινεν ἀτελές, περιλαβὸν μόνον τὰ 1581 ἄρθρα τοῦ κώδικος.

Τουλμούζ· (Αὔγουστος), ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Νάντ, 1829—90, ἐκαλλιτέχνησε σχεδὸν πάντα τὰ εἴδη τοῦ συγχρόνου βίου, οἷα «ὁ ἀπηγορευμένος καρπός», «ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως», «τὸ ἐπισκεπτήριον» κλπ.

Τουλόν· τὸ ποτὲ Τέλο-Μάρτιους ἢ Τελόνις - πόρτους, λ. καὶ π. τῆς Γαλλίας ἐν τῷ ν. Βάρ, πρωτ. ἐπαρχ. καὶ τῆς 5ης ναυτ. διοικήσεως ἐπὶ τῆς Μεσογείου, ὀχυρὰ πόλις καὶ πολεμικὸς καὶ ἔμπορ. λιμήν, ἐπὶ τῆς ὄχθης βαθέος ὅρμου, οὗ ἡ εἴσοδος κλείεται διὰ τῆς προβολῆς τοῦ ἀκρωτ. Σεπέ, κάτ: 77,500. Ναυτοδικεῖον, Πρωτοδικεῖον καὶ Ἐμποροδικεῖον, σχολὴ ναυτιατρική, σχολὴ ὑδρογραφικὴ καὶ πυροτεχνική, Ἀκαδημαϊκὴ Ἑταιρεία, λοιμοκαθαστήριον. Ἐν τῷ ναυστάθμῳ, κτισθέντι ὑπὸ τοῦ Βωμπὰν (1680), ἐργάζονται 12—13,000 ἐργάται. Βιομηχανία καὶ ἐμπόριον. Εἶνε ἀρχ. Ρωμ. ἀποικία. Ὀχυρώματα ἀπρόσιτα. Πατρὶς τοῦ ναυάρχου Τρυγγέ.

Τουλόν-σὺρ-Ἀρρού· Τελόνουμ, πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σὼν-ε-Λουάρ, κάτ: 2050, πατρὶς τοῦ Νικολάου δὲ Τολὸν ἢ Τουλόν.

Τουλονζόν· (Ἐμμαν. Προκόμης Δέ), ἱστορικὸς Γάλλος, ἐγεν. ἐν Σιαμπλίττ τῆς Φρανσικοντέ, 1748—1812, ἐγένετο συνταγματάρχης, ὑπέρμαχος τῆς Ἐπαναστάσεως, προήδρευσεν ἐν τῇ Γεν. Συνελεύσει τῶν Τάξεων, ὑπῆρξε δ' εἷς ἐκ τῶν πρώτων εὐγενῶν οἵτινες συνεφιλιώθησαν πρὸς τὴν τρίτην τάξιν, ἐξελέγη βουλευτὴς τῆς Μέθρ, 1802—9. Συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789.

Τουλούζ· Τολῶσα, ἀρχ. πρωτ. τῆς Λανγγεδάκ, νῦν πρωτ. τοῦ Γαλ. νομοῦ Ἄνω Γκαρόνν, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Γκαρόνν, ὅστις χωρίζει αὐτὴν τοῦ προαστείου Σαὶν-Συπριὲν καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἐπὶ τῆς Μεσημβρινῆς διώρυχος, 716 χλμ. πρὸς Ν. τῶν Παρισίων, ἔχει 150,000 κατ. Ἀρχιεπισκοπή, ναὸς διαμαρτυρομένων, ἕδρα τοῦ 17ου στρ. σώματος, ἐφετεῖον, πρωτοδ. καὶ ἐμποροδ. Πανεπιστημιακὴ Ἀκαδήμεια, Σχολὴ νομική, φιλολογική, ἰατροφαρμακευτικὴ καὶ κτηνιατρική, Σχολὴ θεολογίας, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῶν βιομηχανικῶν ἐπιστημῶν, ἱερατικαὶ σχολαί, καθολικὸν Ἱνστιτοῦτον, ᾠδεῖον, σχολὴ κωφαλάλων, σχολὴ πυροβολικοῦ, ἱππευτικὴ καὶ οἰκοδομικὴ σχολή, ναυπηγική, διδασκαλεῖα, Ἀκαδήμεια τῶν ἐπιστημῶν, τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν, ἡ περιώνυμος Ἀκαδήμεια τῶν Ζέ-Φλορῶ (Ἀνθεστηρίων) πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς ποιήσεως, Ἀκαδήμεια νομοθετική, ἀρχαιολογικὴ ἑταιρεία τῆς Μεσημβρίας, ἰατρικὴ ἑταιρεία κλπ. βιβλιοθῆκαι, ἀστεροσκοπεῖον. Ἡ πρώτη διαμετακομιστικὴ ἀποθήκη τῶν μεσημβρινῶν νομῶν τῆς Γαλλίας, βιομηχανικωτάτη καὶ ἐμπορικωτάτη πόλις· ἔχει ὡρ. ναούς, ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ φρουδαλικὰς ἐπαύλεις, μεγαλοπρεπεῖς δὲ οἰκοδομάς. Πόλις ἀρχαιοτάτη πρωτ. τῶν Θόλοσκων Τεκτοσάγων, πλουσιωτάτη καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι. Πρωτ. τῶν Βισιγότθων (419), εἶτα ὁμων. κομητείας, εἶχε Πανεπιστήμιον ἀπὸ τοῦ 1229. Πατρὶς πολλῶν ραψῳδῶν τοῦ Μεσαίωνος, τοῦ ποιητοῦ Γουλ. Μολινιέ, τοῦ βασ. Λουδοβίκου Β' τῆς Νεαπόλεως, τοῦ νομοδιδ. Ἀρν. Φερριὲ καὶ πλείστων ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ πολιτικῇ.

Τουλοὺζ (Κ ο μ η τ ε ί α τῆς), ἱδρύθη ἀπὸ τοῦ 778 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Καρόλου, κατὰ τὸν Ἰ' αἰῶνα ἀπετέλει καὶ αὕτη ἓν ἐκ τῶν ἓξ μεγάλων τιμαρίων τοῦ στέμματος. ἀπὸ δὲ τοῦ 1271 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλφόνσου, ἀδελφοῦ τοῦ ἁγ. Λουδοβίκου καὶ τῆς συζύγου του Ἰωάννας, θυγατρὸς τοῦ Ραϋμόνδου Ζ' κόμητος τῆς Τουλούζης, ἠνώθη μετὰ τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας.

Τουλοὺζ (Ρ α ῦ μ ό ν δ ὁ ἐ)· ὄνομα ἑπτὰ κομήτων τῆς Τουλούζ, ὧν οἱ γνωστότεροί εἰσι: Ρ. Δ', ἐπιλεγόμενος Ρ α ϋ μ ό ν δ ὁ ἐ Σ α ὶ ν Ζ ί λ λ κόμης δὲ Τουλούζ, δοὺξ δὲ Νορμπόνν, μαρχήσιος δὲ Προβάνς, 1042;—1105, ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Α' σταυροφορίας (1096), καὶ ἐκ πάντων πρώτων οἵτινες ἀνῆλθον ἐξ ἐφόδου τὸ τεῖχος τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπέθ. ἐν Συρίᾳ παρὰ τὴν Τρίπολιν, καταλιπὼν διάδοχον τὸν πρεσβύτερον υἱόν του Μπερτράν.—Ρ. Ε', υἱὸς τοῦ Ἀλφόνσου-Ζουρδαίν, ἐγεν. 1134, ἐνίκησε τὸν Ἔρρικον Β' βασιλέα τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀλφόνσον Β', βασιλέα τῆς Ἀραγῶνος, 1194.—Ρ. ς', ὁ πρεσβύτερος υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. 1156—1222, ἔσχε βιαίας διαμάχας μετὰ τῆς Ἀγ. Ἕδρας ἕνεκα τοῦ ζητήματος τῶν Ἀλβιγηνῶν, ὧν ἠύνοει τὴν αἵρεσιν, δι' ἃς ἀφωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα, ὅστις ἦγειρε κατ' αὐτοῦ σταυροφορίαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐνίκησε καὶ παρέμεινε κύριος τοῦ κράτους του. Πεντάκις νυμφευθεὶς κατέλιπε δύο μόνον νόμιμα τέκνα.—Ρ. Ζ' ὁ νεώτερος, τελευταῖος κόμης τῆς Τουλούζ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μπωκαίρ 1197—1249, δ΄ς καὶ οὗτος καὶ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀφορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα, ἀπαυδήσας ἐκ τῶν διαρκῶν πολέμων κατ' αὐτοῦ, ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ εἰρήνην μετά τε τοῦ Πάπα καὶ τῆς Αὐλῆς τῆς Γαλλίας (1229), ποιούμενος παραχωρήσεις. Ἀπέθανεν ἐν Μιλλώ, καταλιπὼν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κράτους του εἰς τὴν θυγατέρα του Ἰωάνναν, ἣν ἠναγκάσθη νὰ συζεύξῃ πρὸς τὸν Ἀλφόνσον, κόμητα τοῦ Πουατιὲ καὶ ἀδελφὸν τοῦ Λουδοβίκου Θ΄.

Τουλούζ (Λ.-Ἀλεξ. ὁ ἐ Β ου ζ ὸ ώ ν, κόμης δέ)· Γ΄ νόμιμος υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄ καὶ τῆς Κας Μοντεσπάν, 1678—1737, πενταετὴς ἔτι ὠνομάσθη ναύαρχος τῆς Γαλλίας, διεκρίθη κατὰ τοὺς περὶ διαδοχῆς τοῦ Ἱσπαν. θρόνου πολέμους (1700—10) καὶ ἐνίκησε τὸν ναύαρχον Ρούκ παρὰ τὴν Μαλάγαν. Κατὰ τὸν Σαὶν-Σιμόν, ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα τιμῆς, ἀρετῆς, εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης· πατὴρ τοῦ δουκὸς δὲ Πανθιέβρ.

Τουλούμπρ, Τ σ α ί ν ο υ ς· ποτ. τῆς Γαλλίας, ἐν τῷ νομῷ Ἐκβολαὶ τοῦ Ροδανοῦ, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τοῦ Τρεβαρές (520 μ. ὕψ.), συγκοινωνεῖ διὰ τῆς διώρυχος τοῦ Κραππὸν μετὰ τοῦ Δοράνς καὶ καταλήγει εἰς τὸ ἕλος τῆς Βέρρ, μῆκ. 65 χλμ.

Τουλπίτα· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν Τρικκάλων. Κάτ: 90.

Τούλτσα ἢ **Τούλσεα**· π. τῆς ὑπερδουναβίου Ρωμουνίας (ἐν Δόβρουτσα) ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, 24 χλμ. πρὸς Ν τῆς Ἰσμαηλίας, κατ. 15000. Νομίζεται ὡς ἡ ἀρχ. Αἴγισσος (;) τῆς Μοισίας, παρὰ τὴν ὁποίαν ὁ Δαρεῖος διέβη τὸν Δουνάβιν ἐπὶ πλωτῆς γεφύρας ἵνα προχωρήσῃ κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἀκμ. ἐμπόριον, πολλοὶ Ἕλληνες.

Τουμὰν-Μπεΐ· τελευταῖος Μαμελοῦκος Σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου, ἀνεψιὸς τοῦ Κανσοῦ-αλ-Γκοῦρι, ὃν διεδέχθη (1516), ἐπειράθη νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν Αἴγυπτον κατὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ Σουλτάνου Σελὶμ Α΄, ἥδη νικητοῦ τοῦ θείου του, ἀλλ' ἡττήθη, καίτοι δὲ ἡρωικῶς ἀντιστὰς ἐν Καΐρῳ καὶ Δζιτζὲχ συνελήφθη καὶ ἀπηγχονίσθη ἐν Καΐρῳ (1517).

Τουμούκ-Χουμάκ· (ὄ ρ η)· ὀροσειρὰ τῆς Νοτ-Ἀμερικῆς. Ἀποτελεῖ τὸ Ν ὅριον τῆς Γαλλικῆς καὶ Ὁλλανδικῆς Γουϊάννης, διαχωρίζει δὲ τὰ λεκανοπέδια τοῦ Μαρόνι καὶ Ὀγυαπὸκ ἀπὸ τὸ τοῦ Ἀμαζονίου.

Τούμπα· χ. τοῦ δήμου Λιγίου τῆς Ἀχαΐας. Κάτ: 114.

Τοῦμπαι(ς) = **Τύμβοι**· οὕτω καλοῦνται ἐν Μακεδονίᾳ, χειροποίητά τινα πάντως, κωνοειδῆ ὑψώματα, θεωρούμενα ὡς παλαιότατοι τάφοι. Εἶνε κῶνοι χώματος συσσωματωθέντος σὺν τῷ χρόνῳ.

Τουμπουάϊ· ἀρχιπ. ἐκ πέντε νήσων ὀρεινῶν τῆς Ὠκεανίας πρὸς Ν τοῦ τῆς Ε τ α ι ρ ε ί α ς. Ἀποτελοῦσι μέρος τῶν Γαλ. κτήσεων τῆς Ὠκεανίας. κατ. 900. ἔκτ. 255 τετρ. χλμ.

Τουμρούτ ἢ **Τομρούτ** (Μ ω ά μ ε θ-ἀ λ-Μ α χ ὸ ῆ-Μ π ε ν-Ἀ δδ-Ἀλλάχ)· ἱδρυτὴς τοῦ γένους καὶ τῆς δυναστείας τῶν Ἀ λ μ ο χ α δ ῶ ν, ἐγεν. περὶ τὸ 1087 ἐν Μαυριτανίᾳ, ἀπεθ. τὸ 1130, ἐσπούδασε τὴν φιλο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σοφίαν ἐν Βαγδάτῃ παρὰ τῷ Γκατζαλῇ, ἐθεωρήθη ὡς ὁ ΙΒ' ἰμάμης καὶ ὁ πραγματικὸς Μαχδῆ, μετέβη δὲ τὸ 1120 νὰ κηρύξῃ τὴν νέαν θρησκείαν ἐν Μαρόκῳ ὁπόθεν ἐξεδιώχθη, εἶτα δὲ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ὅτε καὶ καταφυγὼν εἰς Τοναμὰλ ὥπλισε τοὺς μαθητάς του, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀλμοραβιδῶν, οὓς νικήσας (1122) ἐπεξέτεινε τὸ κράτος του ἐπὶ μέρους τῆς Βορ. Ἀφρικῆς (1122—25). Πρὸ τοῦ θανάτου ἀφῆκε τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Ἀβδ-ἔλ-Μουμάν.

Τούνδτ· φιλέλλην τοῦ 1821 ἐξ Ἀμβούργου· ἀπέθανεν ἐν Ὕδρᾳ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1822. Οὐδεμία περὶ αὐτοῦ πληροφορία ὑπάρχει.

Τούνχα· πρωτ. τῆς ἐχαρχίας Βοαχάκα (ἐν Κολομβίᾳ) κατ. 8000, ἐν τοῖς τέριξ αὐτῆς ὁ Βολίβαρ ἤρατο τὴν ἀποφασιστικὴν κατὰ τῶν Ἱσπανῶν νίκην τῆς Βοαχάκας.

Τουού· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ὑόνν. Κάτ. 3400.

Τούρ(ς)· τὸ ποτὲ Τουρόνες Καισαρόδουνον, πόλ. τῶν Τουρόνων, πρωτ. τῆς Τουραίν καὶ τοῦ Γαλ. νομοῦ Ἔντρ-ἔ-Λουάρ, ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Λείγηρος καὶ 234 χλμ. ΝΔ τῶν Παρισίων, κατ. 42,000. Ἀρχιεπισκοπή, ἕδρα τοῦ 9ου στρατιωτ. σώματος, πρωτοδικεῖον καὶ ἐμποροδικεῖον, προπαρασκευαστικὴ σχολὴ τῆς ἰατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς, λύκεια ἀρρένων καὶ θηλέων, ἱερατ. σχολή, σχολὴ ἰχνογραφίας, βιβλιοθ., βοτανικὸς κῆπος, διάφοροι ἐπιστ. ἑταιρεῖαι. Ἔχει ἐν τῶν πρώτων τῆς Εὐρώπης Βιβλιοπωλειο-Τυπογραφεῖον τοῦ Μάμ, διάφορα ἐργοστάσια βιομηχανικά. Ἀνδριάντες τοῦ Δεσκάρτ καὶ τὸν Ραμπελαί. Ναοὶ καὶ πύργοι ἀρχαῖοι, μοναὶ καὶ ἐπαύλεις μεσαιωνικαὶ καὶ ἀρχαιότεραι, μουσεῖα καὶ νεώτερα οἰκοδομήματα. Ἔφερε τὸ πρῶτον τὸ Γαλατ. ὄν. Ἀλτίονος, ἦτο δὲ πρωτ. τῶν Τουρόνων. Ὁ χριστιανισμὸς εἰσήχθη ἐν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ Γ' αἰῶνος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Γκατιανοῦ. Ἐνταῦθα ἀπέθανεν ἡ βασίλισσα Κλοτίλδη (545).— Μάχη τῆς Τούρ καλεῖται σειρὰ μαχῶν (732) μεταξὺ Ἀράβων καὶ τοῦ Καρόλου Μαρτὲλ ἐν τῷ μεταξὺ Τούρ καὶ Ποατιὲ πεδίῳ. Ὑπῆρξεν ἕδρα τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας ἀπὸ Ἁγίου Λουδοβίκου μέχρι Φραγκίσκου τοῦ Α'. Πατρὶς πλὴν ἄλλων μάλιστα ἐπισκόπων καὶ τοῦ αἱρεσιάρχου Βερανζὲ (ΙΑ' αἰών) τοῦ Ὀνωρίου Βαλὰκ κλπ.

Τουραλῆ· θέσις καὶ διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι, 1 ὥρ. 20' ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ. 48.

Τουραίν· Τουρόνες, ἐπαρχ. καὶ μεγάλη διοικητικὴ διαίρεσις τῆς ἀρχ. Γαλλίας, ὁριζομένη πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ Μαίν, ΒΑ τοῦ Ὀρλεανὲ πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Ἀνζού, πρὸς Ν. τοῦ Ποατοῦ καὶ πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ Μπερρί. Ἐκτ. 100 χλμ. ἐπὶ 80, πρωτ. Τούρ. Ἔχει θελκτικὰς κοιλάδας καὶ πεδιάδας γονιμωτάτας, ὧν ἕνεκα καὶ καλεῖται «κῆπος τῆς Γαλλίας»· δημητριακοί, οἶνοι, καρποί, ἐπὶ Καίσαρος κατῳκεῖτο ὑπὸ τῶν Τουρόνων. Μετὰ τὸν θάνατον Φραγκίσκου τοῦ δουκὸς Δ' Ἀλανσόν, ἀδελφοῦ τοῦ Ἑρρίκου Γ' (1584), προσηρτήθη ὁριστικῶς εἰς τὸ Γαλλικὸν στέμμα.

Τουράν· ὄν. ὅπερ ὑπὸ τῶν Ἰρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νίων ἐδόθη εἰς πάσας κοινῶς τὰς χώρας τὰς κειμένας πρὸς τὰ ΒΑ αὐτῶν καὶ πρὸς Α. τῆς Κασπίας θαλάσσης, σχεδὸν εἰς τὸ ἀνεξάρτητον **Τουρκεστάν**. Θεωρεῖται ὅτι ἐπεξετάθη τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ μέχρι τῆς Σιβηρίας· ἐν τῇ Ζενδ-Ἀβέστᾳ γίνεται πολλάκις μνεία τοῦ Τουράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἰρὰν (Περσίαν). Καὶ τὸ μὲν Ἰρὰν χαρακτηρίζεται ὡς γόνιμον καὶ κατοικία τοῦ Ὡρομάζδου καὶ τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων, τὸ δὲ Τουρὰν ἄγονον καὶ κατοικία τοῦ Ἀριμάν.

Τουράν(ε)· ἢ **Τουρόν-Χὰν** ἢ **Κουά-Χάν** κατὰ τοὺς Σίνας· π. τοῦ Ἀννάμ (ἐν τῇ Ἰνδο-Κίνᾳ), λιμὴν τῆς Ἀνατ. ἀκτῆς, 100 χλμ. ΝΑ τῆς Χουέ, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Γάλλου ναυάρχου Ριγγὼλ δὲ Ζενουλλιὼ (1857—60).

Τουρβίλλ (Ἄννας-Ἱλλαρίων Δ ὲ Κοταντέν, κόμης δέ)· ναυτικός, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1642—1701, υἱὸς τοῦ Καλσαρος δὲ Τουρβίλλ, στρατάρχου, δεκατετραετὴς κατετάγη εἰς τὸ τάγμα τῆς Ἀελίτης, διεκρίθη δὲ ἐν πολλαῖς κατὰ τῶν Βαρβαρέζων ἐκστρατείαις, 25ετὴς ἐγένετο πλοίαρχος, διώκησε δὲ ὑπὸ τὸν Βιβόνν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τοῦ Παλέρμου τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν (1677), ἐγένετο (1689) ἀντιναύαρχος τῶν θαλασσῶν τῆς Ἀνατολῆς, νικητὴς δὲ γενόμενος ἐν πλείσταις ναυμαχίαις μίαν καὶ μόνην ἀπώλεσε τὴν τῆς Οὐΐγ. προσβληθεὶς ὑπὸ διπλασίου στόλου· ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του συνετάγη «Ταχτικὴ Ναυτική».

Τουργκάϊ· ἐπαρχία τῆς κεντρώας Ρωσικῆς Ἀσίας, πρὸς Ν τοῦ κυβερνείου Ὀρεμβουργ καὶ πρὸς Α τῆς ἐπαρχίας Οὐράλσκ. ἔκτ. 456297 τετρ. χλμ., κατ. 390000. Ἔχει ὁμων. πρωτ. ἔχουσαν 400 κατ.

Τουργκένεφ (Νικόλαος)· πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ δημοσιολόγος Ρῶσος 1790—1857, διωρίσθη ἐπίτροπος Ρώσος ἐν ταῖς Γερμαν. ἐπαρχίαις ταῖς καταληφθείσαις ὑπὸ τῶν Γάλλων 1813 ἐπανελθὼν δ' ἐν Ρωσίᾳ προσεκολλήθη ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν. Περιπλακεὶς ἐν τῇ συνωμοσίᾳ τῶν Δεκεμβριανῶν ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς Γαλλίαν καταδικασθεὶς ἐρήμην εἰς θάνατον. Ἐδημοσίευσε Γαλλιστὶ ἄξιον λόγου σύγγραμμα «Ἡ Ρωσία καὶ οἱ Ρῶσοι». Τυχὼν χάριτος (1857) ἀπέθανε μετ' ὀλίγον.

Τουργκένεφ (Ἰβὰν Σέργεεβιτς)· συγγραφεὺς Ρῶσος, ἐγεν. ἐν Ὀρέλ, 1818, ἀπέθ. τὸ 1883 ἐν Βουζιβὰλ παρὰ τοὺς Παρισίους. Ἀνῆκεν εἰς εὐγενῆ οἶκον, ἐσπούδασεν ἐν Πετρουπόλει, εἶτα δ' ἐν Βερολίνῳ τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἱστορίαν. Ἐν Μόσχᾳ συνεδέθη μετὰ τῶν Πανσλαυϊστῶν Ἀξακόφ, Κομιακόφ, τῶν ἀδελφῶν Κυρεγιέβσκι κλπ., χωρὶς ὅμως νὰ συμμερισθῇ καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν. Κατέστη περιώνυμος διὰ τῶν «Ἀπομνημονευμάτων Κυνηγοῦ», ἅπερ ἐδημοσίευσεν, ἕνεκα δὲ ἄρθρου τινὸς δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Μόσχας» ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Γκογκὸλ συλληφθεὶς ἐξωρίσθη εἰς τὰ κτήματά του βραδύτερον, ἔνθα ἐπεδόθη εἰς τὰς φιλολογικὰς μελέτας του, ἐξέδωκε δὲ τότε μυθιστορήματα, ἐν οἷς περιέγραφε τὰ ἤθη καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ρωσ. νεολαίας, εἶα «Φωλεὰ Εὐγενῶν», «Πατέρες καὶ υἱοὶ» κλπ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Περιέγραψε τὸν τύπον τοῦ Μηδενιστοῦ, ἐν ἄλλοις ἔργοις αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ ἐν ταῖς «Παρθένοις γαίαις», ὅπερ ἤγειρε θύελλαν παρά τε τοῖς Μηδενισταῖς καὶ τοῖς ἀντιδραστικοῖς. Τὰ τελευταῖα ἔργα του εἶνε: «Ὁ Ἄπελπις», «Τὸ ἄσμα τοῦ θριαμβεύοντος ἔρωτος», «ἡ Κλάρα Μιλίτις» καὶ «ἡ Σενίλια ἢ στίχοι πεζοί», ἀληθῆ ἀριστουργήματα. Τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του διήγαγεν ἐν Γαλλίᾳ.

Τουρ-Δ' Αΐγγ· χωρ. ἐν τῷ Γαλ, νομῷ Βωκλούζ, κάτ: 2,150. Μεταξουργία.

Τουρδετανοί· λαὸς τῆς Βετικῆς πρὸς Δ τῶν Μπαστούλων. Εἶχε κυριωτέραν πόλιν Γάδους· ὁ Βέτις διέρρεε τὴν χώραν των ἀποτελοῦσαν τὸ ΝΔ τῆς Ἀνδαλουσίας. Ὑπετάγησαν ὑπὸ τοῦ Μανλίου (195).

Τούρδουλοι λαὸς τῆς Βετικῆς ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Βέτιδος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ροῦ αὐτοῦ. Ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῶν εἶχον τοὺς Ὀρετανοὺς πρὸς Β καὶ τοὺς Τουρδετανούς, πρὸς Ν. Κυριώτεραι πόλεις αὐτῶν ἦσαν ἡ Ἀστάπα, Ἰλλίτουργις, Κορδούβα. Κατεῖχον τὰς νῦν ἐπαρχίας Κορδούης καὶ Σεβίλλης.

Τούρ-δύ-Πέν· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἰζέρ ἐπὶ τοῦ Μπούρμπρ, 4,500 κατ. Βιομηχανία μεταξίνων ὑφασμάτων καὶ πανικῶν, νηματουργία, κεραμουργία, χαρτοποιία, χειροκτιοποιία κλπ.

Τουρέ (Ἰάκ.-Γουλ.) μέλος τῆς Συνταχτικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἐγεν. ἐν Πὸν Λ'Εβέκ, 1746—94, ἦν πρότερον ἐκ τῶν λίαν διακεκριμένων δικηγόρων τῆς Ρουάν, ἧς ὑπῆρξεν ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ γεν. Συνελεύσει τῶν Τάξεων τοῦ 1789, εἶτα δὲ κατέστη ἐπιφανὲς μέλος τῆς Συνταχτικῆς, ἧς πολλάκις προήδρευσεν, ἐγένετο δὲ καὶ εἰσηγητὴς τῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἐπιτροπῆς καὶ πρόεδρος τοῦ ἀκυρωτικοῦ. Ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος τὴν 10/22 Ἀπριλ. 1794.—Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Α ὐ γ. Τ., 1748-1810, διακεκριμένος ἰατρός, ἐγένετο καθηγητὴς καὶ διευθυντὴς τῆς ἰατρικῆς σχολῆς· ὀπαδὸς τοῦ ἐμβολιασμοῦ καὶ ἀντίθετος τοῦ Μέσμερ, συνέγραψε πλὴν ἄλλων καὶ «Μελέτας καὶ ἀμφιβολίας ἐπὶ τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ».

Τουρὲ (Ἱλαρίων)· φιλέλλην τοῦ 1821, ἐκ Σαρρεγγεμὶν τῆς Γαλλίας· ἀπέθανεν ἐν Πειραιεῖ ἐξ ἀσθενείας τὴν 28 Αὐγούστου 1857. Τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς αὐτοκρατορίας ἦσαν τὰ πρῶτα τοῦ στρατιωτικοῦ του σταδίου. Ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν τὴν πατρίδα του μέχρι τοῦ 1825. Παρήτησε τότε τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν Οὐσσάρων, ὅπως ἀκολουθήσῃ τοὺς ἄλλους ἐθελοντάς, τοὺς ὁποίους ὁ ἡρωισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος παρεκίνει νὰ συμμερισθῶσι τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τοὺς κινδύνους. Ὁ Φαβιέρος τὸν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ τακτικὸν ἱππικὸν καὶ ἀπέκτησεν ὑπόληψιν εἰς Φάληρον καὶ ἄλλας ἐκστρατείας, ἰδίως ἐν Χίῳ ὅπου ἡ λαμπρά του διαγωγὴ καὶ ἡ τῶν ἐπέων του ἐπηνέθη κολακευτικώτατα ὑπὸ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τὴν ἐπαύριον τῆς ἐξόδου τῶν Τούρκων, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον γενναίως ἀντέστησαν τὰ τακτικὰ στρατεύματα.

Τουρῖνον Ἰταλ. **Τουρῖνο**· λατ. Παδινκόμαγους, Ταουρ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ράζια, Κολόνια-Γιούλια, Αὐγούστα-Ταουρινόρουμ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, πρωτ. τῶν ἀρχ. Σαρδικῶν κρατῶν καὶ ἐπὶ μικρὸν τοῦ Ἰταλικοῦ βασιλείου, νῦν πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Τουρίνου καὶ ὅλου τοῦ Πιεμόντε, ἐπὶ τοῦ Πάδου. Κάτ. 325,000. Ἀρχιεπισκοπή, Πανεπιστήμιον ἀπὸ τοῦ 1405, στρατιωτικὴ ἀκαδήμεια. Ἓν τῶν ὡραιοτέρων πόλεων τῆς Εὐρώπης. Βιομηχανία ἐν ἀκμῇ, πατρὶς τοῦ Μαθηματικοῦ Λαγγρὰνζ, τοῦ ὑπουργοῦ Καβούρ, τοῦ Μαξίμου Ἀτσέλιο κλπ. Πρωτ. ἄλλοτε τῶν Ταυρίνων, γαλατικοῦ λαοῦ.

Τουρκεστάν· μεγάλη χώρα τῆς κεντρικῆς Ἀσίας ἀνήκουσα ἐξ ἡμισείας εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Κίναν (Ἀνατολικὸν Τουρκεστάν). Ἔκτ. 4, 555,000 ττρ. χλμ. Κάτ. 9,100,000 Τουρκομᾶνοι, Κινέζοι, Κιρκάσιοι κ λ. Ἡ Ρωσία κατέχει τὰ 3)4 τοῦ ὅλου μὲ 5,500,000 κατ. Πλεῖστα ὄρη. Μεγάλοι δὲ ποταμοὶ καὶ λίμναι — Πρωτ. τοῦ Ρωσικοῦ ἡ Τασκένδ μὲ 130,000 κατ., τοῦ Κινεζικοῦ ἡ Οὐρούμτς μὲ 40,000 κατ. — Κυριώτεραι πόλεις Κασγάρ, Σαμαρκάνδη καὶ Χοκάνδ. Εἶνε ἡ κυρίως Ταρταρία (βλ. λ.)

Τουρκεστάν-Σινικὸν ἢ Μικρὰ Βουχαρία ἢ Τσιὰν-χὰν-νὰν λοῦ· ἐπαρχία τοῦ Σινικοῦ κράτους, ἀνεξάρτητος παραμείνασα ἐπί τινα χρόνον ὑπὸ ἡγεμόνα τινὰ Οὐζμπέκην. Κάτ. 580,000 ἔκτ. 1118713 ττρ. χλμ.

Τουρκία· κράτος Εὐρωπαϊκὸν κυρίως καὶ Ἀσιατικόν, ἔχει δὲ καὶ μεγάλας κτήσεις ἐν Ἀφρικῇ. Ἔκτ. ἐν ὅλῳ 5,271,000 ττρ. χλμ. Κάτ. 35,000,000 ἐξ ὧν 5 1)2 ἑκατ. εἶνε Ἕλληνες χριστιανοὶ διατηροῦντες τὰ ἄριστα τῶν σχολείων. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία ἔχει ἔκτ. 322,679 ττρ. χλμ. καὶ 9,000,000 κατ. ἐξ ὧν 3 ἑκατ. εἶνε Ἕλληνες.— Εἰς τὴν Ἀσίαν κατέχει τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν, Συρίαν καὶ Δυτ. Ἀραβίαν, εἰς δὲ τὴν Ἀφρικὴν τὴν Αἴγυπτον κλπ. (Ἀντιβασιλείαν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν ἤδη ἐπικυριαρχίαν) καὶ τὴν Τριπολιτίδα. Οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων αὐτῆς εἶνε Ὀθωμανοί. Βιομηχανία καὶ ἐμπόριον μικρά, ἐνεργούμενα πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἀρμενίων, τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Εὐρωπαίων. Παιδεία εἰς τὰ σπάργανα ἀκόμη. Γεωργία καὶ κτηνοτροφία λίαν ἀνεπτυγμέναι καὶ ἔδαφος εὐφορώτατον. Μέταλλα ἄπειρα ἀλλ' ἐντελῶς σχεδὸν ἀνεκμετάλλευτα. — Προϋπολ. 450 ἐκ. φρ. Χρέος 6 δυσεκατομ. Σιδηρόδρομοι 2,800 χλμ. Τηλέγρ. 27,000 χλμ.—Στρατὸς ἐν πολέμῳ 700,000 ἄνδρες. Στόλος μετὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον 15 μικρᾶς ἀξίας θωρακοφόρα καί τινα ἄλλα μικρὰ πλοῖα· ἤδη ἀναδιοργανοῦται ἐνισχυόμενος διὰ νέων σκαφῶν. Πολίτευμα ἀπόλυτος μοναρχία. Πρωτ. Κωνσταντινούπολις.

Τουρκμανδαῖ· χωρ. τῆς Περσικῆς Ἀρμενίας, παρὰ τὴν Ταυρίδα, ἐν ᾧ συνωμολογήθη ἡ τῆς 23 Φεβρουαρ. 1828 συνθήκη μεταξὺ Περσίας καὶ Ρωσίας.

Τοῦρκοι· ἀσιατικὸς λαὸς καταγόμενος ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν Ἀλταϊκῶν ὀρέων, κατέλαβε καὶ ἐγκατέστη ἐν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ταῖς πεδιάσι τοῦ Τουρκεστάν (ἀρχ. Τ ο υ ρ ά ν). Ὁ νομὰς οὗτος λαὸς ἐγκαθιδρυθεὶς πρὸς Β τοῦ Ἰρὰν περιῆλθον εἰς ἔριδας πρὸς τοὺς Ἀρίους γεωργούς. Διὰ τῶν ἀγώνων τούτων αἱ τουρκικαὶ φυλαὶ ηὐξήθησαν καὶ ἀπετέλεσαν τὰς τρεῖς κυρίας ὁμοφυλίας τῶν Ὀ γ χ ο ύ ζ ω ν, Σ ε λ δ ζ ο υ κ ι δ ῶ ν καὶ ὀ θ ω μ α ν ῶ ν ἢ Ὀ σ μ α ν λ ί δ ω ν. Πρὸς τὴν Τουρκικὴν φυλὴν συνδέονται οἱ Τάταροι, Τουρκομᾶνοι καὶ Οὐζμπέκοι. Οἱ Φῖννοι καὶ οἱ Οὔγγροι ἴσως εἶνε ἀρχαῖοι κλάδοι τῆς Τουρκικῆς ὁμογενείας.

Τουρκολέκκα· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας. Κάτ: 552.

Τουρκομᾶνοι· λαοὶ διεσπαρμένοι ἐν πάσῃ τῇ κεντρῴᾳ Ἀσίᾳ, κατάγωγῆς Τουρκικῆς, ἀλλὰ νῦν μιγάδες. Ἀπαντῶσι συχνάκις παρ' αὐτοῖς οἱ φυσικοὶ χαρακτῆρες τῶν Μογγόλων μετὰ τῆς χρήσεως ἰδιώματος τῆς Τουρκικῆς γλώσσης. Καλοῦνται δὲ ἐνίοτε Στέππαι τῶν Τουρκομάνων ἡ μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, τῆς Ἀράλης λίμνης καὶ τοῦ Χ ι ῶ ἀ χώρα.

Τουρκομουσλῆ· ποτὲ πρωτ. τοῦ διαλυθέντος Θεσσαλικοῦ δήμου Ἰ τ ω ν ί ο υ (1887), ἤδη χ. τοῦ δήμου Ἀλμυροῦ τῆς Μαγνησίας. Κάτ: 31.

Τουρκομουσλῆ· χ. τοῦ δήμου Κραννῶνος τῆς Θεσσαλίας Κάτ: 223.

Τουρκουάνι ἢ **Τυρκουάν**· πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Λίλλ ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Νὸρ παρὰ τὰ σύνορα τοῦ Βελγίου, κατ. 65,500. Διάφορα ἐκπαιδ. ἱδρύματα καὶ ἀκαδήμεια γραφικῆς, ἀρχιτεκτονικῆς κλπ. Βιομηχανικωτάτη καὶ ἐμπορικωτάτη (ἐτησία ἐμπορ κίνησις 170 περίπου ἑκατομμ. φρ.). Σημαντικωτάτη διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν της ἀπὸ ΙΔ' αἰῶνος. Οἱ στρατηγοὶ Ζουρδὰν καὶ Μορῶ ἐνίκησαν ἐνταῦθα τοὺς συμμαχικοὺς στρατούς, τὸ 1794.

Τουρκοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ: 262.

Τουρκοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 467.

Τουρκοχῶρι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἐλατείας τῆς Λοκρίδος.

Τούρκχαϊμ ποτὲ **Τουρίγκαϊμ**· κωμόπ. τῆς γερμ. Ἀλσατίας-Λορραίνης, ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς κοιλάδος τοῦ Μίνστερ. Κάτ. 2,600. Εἶνε μία ἐκ τῶν τριῶν αὐτοκρατορικῶν πόλεων, τῶν ἀποτελουσῶν τὴν δεσποτείαν τοῦ Κ ά ϊ ζ ε ρ μ π ε ρ γ.

Τουρλαβίλλ· τὸ ποτὲ Τ ο ρ ί α λ λ ο υ μ· κωμόπολις ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μάγχης, 4 χλμ. Α τοῦ Χερβούργου, 6900 κατ., ἐργοστ. ἀρχ. κατόπτρων. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Κολμπὲρ 1665, μικρὸς λιμὴν τοῦ Μπεκὲ εἰς ἀπόστασιν 2 χλμ. πρὸς Β.

Τουρλάδα· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 213.

Τουρλιανή· μονὴ ἐν τῇ νήσῳ Μυκόνῳ, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Μύκονον. Κάτ: 21.

Τουρλίς· οἰκίσκοι τινὲς προσάκτιοι, τελωνοφυλακεῖον καὶ ὁρμητήριον εἰς τὰ Ν τῆς Τενεαγοθαλάσσης τοῦ Μεσολογγίου, οὗ ἀπέχει 3)4 ὥρ. Κάτ: 15.

Τουρλωτή· χ. τοῦ δήμου Σ κ ι ν ι ᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ: 80.

Τουρλωτή· πρωτ. τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τουρλωτῆς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοίκ. Λασηθίου, (Κρήτης). Κάτ:360.

Τουρμαλέ δίοδος τῶν Πυρηναίων 13 χλμ. Α τοῦ Μπαρέζ, εἰς ὕψ. 2122 μ. Διὰ ταύτης διέρχεται ἁμαξιτὸς ὁδός, ἡ ὑψηλότερον πάσης ἄλλης ἐν Εὐρώπῃ κειμένη.

Τουρμάντ Κ ἀ π δὲ-Τ.=ἀκρωτήριον βασάγων, ὅρα Ἐλπις Ἄκρα.

Τουρμπιγγό· χωρ. τῆς Βορ. Ἰταλίας (Μιλᾶνον, Λομβαρδία) ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Τικίνου ποτ. ὀλίγα χλμ. ΒΒΑ τῆς Μαγέντας, ἔνθα ὁ Ναπολέων Γ' διέβη τὸν Τίκινον ἀπωθήσας τοὺς Αὐστριακοὺς ἀντιταχθέντας εἰς τὴν διάβασίν του (3 Ἰουν. 1859).

Τουρναβό· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ: 222.

Τουρναΐ· τὸ ποτὲ Τούρναικουμ ἢ Τοὔρρις-Νερβιόρουμ=πύργος τῶν Νερβίων· ὀχυρὰ π. τοῦ Βελγίου ἐν τῷ νομῷ Αἰνώ, ἐπὶ τοῦ Ἐσκώτ, 80 χλμ. ΝΔ τῶν Βρυξελλῶν, κάτ. 37000. Ἐπισκοπή (ἀπὸ τοῦ 484), ἱεροδιδασκαλεῖον, βιβλιοθήκη, ἀκρόπολις, ἀκαδήμεια γλυπτικῆς, ἀρχιτεκτονικῆς καὶ χαρακτικῆς κλπ. Μεταξουργία κλπ., φαβεντιανὰ ἀγγεῖα τοῦ Τουρναΐ, ταπητουργία, κλπ. Εἶνε ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς Βελγικῆς Γαλατίας, πρωτ. τῶν Νερβίων ἢ Νερούων, ἀκμαιοτάτη κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα, διηρπάγη ὑπὸ τῶν Βανδάλων καὶ Ἀλανῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε', περιῆλθεν εἶτα 438 εἰς τοὺς Φράγκους καὶ ἐγένετο ἡ πρωτ. τοῦ Μεροβαίου καὶ τῶν διαδόχων του μέχρι τοῦ Κλόβις, ἐν ταύτῃ ἀπέθ. καὶ ὁ Χιλδερῖκος· πολλάκις περιελθοῦσα εἰς τὴν Γαλλίαν, διετέλεσε 1794—1814 πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ νομῷ Ζεμμάπ.

Τουρναΐ(ΰ) πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἄνω-Πυρηναῖα. Κάτ: 1350.

Τουρνάν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σὲν-ἐ-Μάρν. Κάτ: 1900.

Τουρνέλλ· ποινικὸν δικαστήριον ἐν Παρισίοις ἱδρυθὲν ἐν ἔτει 1515. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1667 ἱδρύθη καὶ πολιτικὸν δικαστήριον ὑπὸ τὸ ὄνομα Τουρνὲλλ σιβίλ.

Τουρνεμίν (ὁ πατήρ)· ἰησουίτης, ἐγεν. ἐν Ρέννῃ, 1661—1739, ἐδίδαξε φιλοσοφίαν, θεολογίαν κλπ. διηύθυνε δὲ «τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Τρεβοῦ» καὶ ἐδημοσίευσεν ἄξια λόγου διὰ τὴν κριτικὴν δύναμιν καὶ ἀμεροληψίαν ἔργα, ἔσχε δὲ μετὰ τοῦ Λεϊμπνιτς ζωηρὰν ἔριδα περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Φράγκων.

Τουρνὲρ (Κύριλλος)· δραματικὸς ποιητὴς Ἄγγλος ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰακώβου Α', οὗ ὁ βίος ἀγνοεῖται, γνωστὰ δ' εἶνε τρία σοβαρὰ ἔργα, «ὁ Ἐκδικητής», ὁ «Ἄθεος», «ὁ Εὐγενής».

Τουρνέττ· ὄρος ὑψ. 2357 μ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἄνω-Σαβοΐας, μεταξὺ τῆς λίμνης Ἀννεσύ καὶ τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Φιέρ.

Τουρνεφὸρ (Ἰωσ. Πιττόν δὲ)· βοτανικὸς Γάλλος, ἐγεν. ἐν Αἴξ, 1656—1708, διῆλθε βοτανολογῶν τὰ ὄρη τοῦ Δωφινέ, τῆς Σαβοΐας, τοῦ Ρουσιλλιόν, τῆς Καταλόνης, διωρίσθη δὲ καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς ἐν τῷ Βασιλικῷ Κήπῳ τῶν Παρι-

ΔΗΜΟΣΙΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

σίων (1683), ἐπλούτισε δὲ τὸ ὕφρυμα διὰ συλλογῶν τοῦ ἐν Πορτογαλίᾳ, Ἀνδαλουσίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, ὡς καὶ δι' ἄλλων ἃς ἐποίησεν ἐν ἐπιστημονικῇ ἐκδρομῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κρήτῃ, Ἀρμενίᾳ καὶ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἐγένετο μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν καὶ κατέλαβεν ἕδραν ἰατρικὴν ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλλίας. Πλὴν ἄλλων συνέγραψε «Στοιχεῖα Βοτανικῆς», «Ταξίδιον εἰς Ἀνατολὴν κλπ. Ἐταξινόμησε δὲ διαιρέσας εἰς γένη καὶ εἴδη ἰδίως ἄνθη καὶ καρποὺς σχετικῶς πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῶν ὀργάνων αὐτῶν. Τὰ πλεῖστα τῶν ὑπ' αὐτοῦ ταξινομηθέντων γενῶν ἐτήρησε καὶ ὁ Λινναῖος.

Τουρνιὲρ (Ρ ο β έ ρ τ ο ς)· Γάλλος προσωπογράφος, 1668—1752, τὸ Λ ο ύ β ρ ο ν κατέχει αὐτοῦ μίαν προσωπογραφίαν γυναικός.

Τουρνίκι· χ. τοῦ δήμου Ὑσιῶν τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 410.

Τουρνοᾶ· στρατιωτικοὶ ἀγῶνες περιώνυμοι κατὰ τὸν μεσαίωνα.

Τουρνοᾶ (Ἰ ω σ ὴ φ)· γλύπτης, ἐγεν. ἐν Σιαζὲλ τοῦ Γαλ. νομοῦ Κότ-δ'-Ὄρ, 1830—91, ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης, 1857, μεταξὺ τῶν ἔργων του συγκαταλέγονται καὶ «ὁ Βάκχος ἐπινοῶν τὴν κωμῳδίαν», «Ὀρφεύς», «Περσεύς» «ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ρὺδ ἐν Δοζὸν κλπ.

Τουρνόν (Φιλ.-Κάμιλλος ὁ ἐ Σ ι μ ι ά ν, κόμης δέ-)· καταγόμενος ἐκ τοῦ ἀρχ. οἴκου τῶν κομήτων δὲ Τ ο υ ρ ν ὸ ν, ἐγεν. ἐν Ἀβινιὸν, 1778—1833, ἐπὶ Ναπολέοντος Α' διωρίσθη νομάρχης Ρώμης (1809), ἐπὶ Παλινορθώσεως νομάρχης Ζιρόνδ, εἶτα Ροδανοῦ, σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, τέλος Πατρίκιος τῆς Γαλλίας, 1824. Συνέγραψε «Στατιστικὰς μελέτας τῆς Ρώμης καὶ τῶν Ρωμαϊκῶν χωρῶν».

Τουρνὸν Τ ο υ ρ ν ο μ α γ έ ν ο υ ς-β ί κ ο υ ς· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἀρδέσι, ἐπὶ τῆς δεξιόχθης τοῦ Ροδανοῦ, ἀπέναντι τοῦ Ταίν κατ. 5350. Πρωτοδικεῖον, λύκειον ἀρρένων καὶ ὁμοιον θηλέων, βιβλιοθ. ὑφασματοτυπία, μεταξουργία, ἐμπόριον οἴνων.

Τουρνὸν δ' Ἀζεναί· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Λὸτ-ἐ-Γκαρόννκατ. 1300. ἀρχ. βαρωνεία τῶν κομήτων δ' Ἀρμανιάκ.

Τουρνὸν-Σαὶν-Μαρτέν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἔντρ. Κάτ: 1650.

Τουρνόν· (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς δ έ-), καρδινάλιος, ἐγεν. ἐν Τουρνὸν ἐν Βιβαραί, ἐξ ἀρχαίου οἴκου γνωστοῦ ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, 1489—1562, 28ετὴς ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἀμπρέν, εἶτα τῆς Βούρζ, Ὤσζ καὶ Λυόν, διεπραγματεύθη τὴν συνθήκην τῆς Μαδρίτης, ἥτις ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν βασιλέα Φραγκίσκον Α' 1526, ἀνέλαβε δὲ καὶ διεξήγαγε καὶ πλείστας ἄλλας διπλωματικὰς ἀποστολάς, μέχρι δὲ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως ὑπῆρξεν ὑπουργός του. Ἑρρῖκος δὲ ὁ Β' ἔπεμψεν αὐτὸν πρέσβυν εἰς Ρώμην, ἔνθα ὁ Πάπας ὠνόμασεν αὐτὸν ἐπίσκοπον Ὀστίας.—Ἕτερός τις καρδινάλιος δὲ Τ ο υ ρ ν ό ν, ἐγεν. ἐν Τουρίνῳ, 1668—1710. Ἔξαρχος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

(Λ ε γ ᾶ τ ο ς) τοῦ πάπα Κλήμεντος ΙΑ' ἐν 'Ινδίαις καὶ Κίνᾳ 1701—6, ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ Λύτοκράτορος τῆς Κίνας, ἐξοργισθέντος κατ' αὐτοῦ, καὶ ἀπεθ. ἐν τῇ φυλακῇ 1710. Κατέλιπεν «ἀπομνημονεύματα».

Τούρνου - Σεβερίνου· κωμόπ. τῆς Ρουμανίας ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, κατ. 5000, διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον.

Τουρνύ(ς) Κ ά σ τ ρ ο υ μ - Τ ι ν ο ύ ρ τ ι ο υ μ, πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σῶν-ἐ-Λουάρ, 5350 κατ., ἐμποροδικεῖον, Γυμνάσιον, μουσεῖον, βιβλιοθ., ἐπιστ. ἑταιρεία τῶν τεχνῶν καὶ 'Επιστημῶν. 'Εργοστάσιον μηχανῶν ἀτμοκινήτων κλπ.

Τουρόν ('Α ν τ.)· Δομινικανὸς, ἐγεν. ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Κάστρ, 1688—1775, ἀφιέρωσε ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ μελέτῃ τῆς ἱστορίας. Συνέγραψε πλεῖστα συγγράμματα ἐκκλησιαστ., ἱστορικὰ καὶ βίους ἁγίων ὡς καὶ 'Εκκλησ. 'Ιστορίαν τῆς 'Αμερικῆς.

Τουρού· π. ἐν τῇ Δυτ. Φλάνδρᾳ τῆς Βελγικῆς, κατ. 10000. Βιομηχανική.

Τουρούβρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ὄρν. Κάτ. 1850. Ὑαλοποιία.

Τουρπίλιος· λατῖνος κωμικὸς ποιητής, σύγχρονος τοῦ Τερεντίου, ἐπέζησε αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ καὶ μετήγαγεν εἰς τὴν Λατινικὴν μέγαν ἀριθμὸν ἑλληνικῶν ἔργων τῆς μέσης καὶ νέας κωμῳδίας.

Τουρρέλλι· ('Ι α κ.-δ έ)· συγγραφεύς, ἐγεννήθη ἐν Τουλούζ, 1656—1714, ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς εὐγλωττίας τῆς Γαλλ. 'Ακαδημείας 1681 καὶ 3, μετέφρασε τοὺς «'Ολυνθιακοὺς» καὶ «Φιλιππικοὺς» ὡς καὶ ἄλλους λόγους τοῦ Δημοσθένους, δι' ὧν ἐγένετο μέλος τῆς 'Ακαδημείας τῶν Παρισίων.

Τουρρετίνι ('Ιωαν.-'Αλφόνσος)· καταγόμενος ἐξ οἴκου τῆς Λούκας, ἐγκαταλιπούσης τὴν 'Ιταλίαν πρὸς ἐλευθέραν ἄσκησιν τῆς ἀναμορφωτικῆς θρησκείας, ἐγεν. ἐν Γενεύῃ, 1672—1737, υἱὸς τοῦ Φρ. Τουρρετίνι, καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας. Περιηγηθεὶς πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης, διωρίσθη καθηγητὴς τῆς 'Εκκλησ. 'Ιστορίας ἐν Γενεύῃ, ἐπεχείρησε δὲ, εὐαγγελιστὴς ὤν, νὰ συνενώσῃ τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς 'Αναμορφωτικῆς 'Εκκλησίας ἀλλὰ μάτην· κατέλιπε πολυαριθμους συγγραφάς.

Τούρσι· τὸ ποτὲ Τ ο ύ ρ σ ι κ ο υ μ, κωμόπ. τῆς μεσημβρ. 'Ιταλίας (ἐν Ποτέντσᾳ, Βασιλικάτῃ). Κάτ. 4000, ἐπισκοπή.

Τουρτερόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ 'Αρδεννῶν. Κάτ: 570.

Τουρτούλοι χ. τοῦ δήμου Λ ι μ έ ν ο ς Σ η τ ε ί α ς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ: 200.

Τουρτουνλάρ· χ. τοῦ δήμου Λαρίσης. Κατ. 236.

Τουρτουρέϊκα· συνοικία τοῦ χ. Γελήνη τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας.

Τουρὺ-'Ασσού· ποτ. τῆς Βραζιλίας (ἐν Μαραγχάο)· ἐκβάλλων εἰς τὸν 'Ατλαντικόν. Μῆκ. 560 χλμ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τουαλέ (Μαρία)· γυνὴ ἐκτάκτου κάλλους, ἐγεν. τὸ 1549, κόρη ἀξιωματικοῦ ἐν τῇ φρουρᾷ τοῦ Ὀρλεάνς, ἠγαπήθη ὑπὸ Καρόλου τοῦ Θ', ὅστις κατέστησεν αὐτὴν μητέρα τοῦ δουκὸς τῆς Ἀγγουλέμ, παρέμεινε δὲ ἀφωσιωμένος πρὸς αὐτήν. Τέσσαρα ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του ὑπανδρεύθη τὸν Φραγκ. δὲ Βαλζὰκ δ' Ἀντραίγγ, διοικητὴν τοῦ Ὀρλεάνς, ἐξ οὗ ἔσχε δύο θυγατέρας, τὴν μαρκησίαν δὲ Βερνέλ καὶ τὴν μαρκησίαν δ' Ἀντραίγγ, περιωνύμους διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἐλαφρότητα τῶν ἠθῶν. Ἐτερμάτισε τὸν βίον ἀποσυρθεῖσα τοῦ κόσμου τὸ 1638.

Τούσκουλον· Τούσκουλουμ· νῦν **Φραϊκάτι** π. τοῦ ΝΑ Λατίου παρὰ τὴν Ρώμην, ἱδρυθεῖσα, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ τοῦ Τηλεγόνου, υἱοῦ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. Ἐν ταύτῃ ἐγεννήθη Κάτων ὁ τιμητής. Ἡ περὶ ζώρα ἐλληροῦτο ἐξοχικῶν ἐπαύλεων ἐν αἷς διεκρίνετο ἡ τοῦ Λουκούλλου καὶ ἐκείνη ἐν ᾗ ὁ Κικέρων ἔγραψε τὰς Τουσκουλανικὰς αὐτοῦ συζητήσεις.

Τουσσαίν (Φραγκ.-Βικέντ)· συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1715-72, πλὴν ἄλλων νομικῶν ἔργων καὶ ἄρθρων ἐδημοσίευσε τὸ «Περὶ ἠθῶν» σύγγραμμά του, ὅπερ συνεπλήρωσε διὰ τῶν «Διαφωτίσεων», δι' ἃπερ ὅμως, καταδικασθέντα εἰς πυρπόλησιν ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, κατέφυγεν εἰς Βρυξέλλας, ἔνθα συνέταττε τὴν «Γαλλικὴν Ἐφημερίδα». Φρειδερίκος ὁ Α' τῆς Πρωσσίας, διώρισεν αὐτὸν καθηγητὴν τῆς ρητορικῆς καὶ τῆς λογικῆς ἐν τῇ στρατ. σχολῇ τοῦ Βερολίνου.

Τουσσαίν-Λουβερτύρ· στρατηγὸς μαῦρος, ἐγεν. ἐν Ἁγίῳ Δομίγκῳ, 1743, ἔτυχε παιδεύσεώς τινος. Μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπεδέχθη τὸ ψήφισμα τὸ ἀνακηρῦσσον τὴν ἐλευθερίαν τῶν Μαύρων (1793) ἀπηλευθέρωσε δὲ τὸν στρατηγὸν Λεβὼ πολιορκούμενον ὑπὸ τῶν Ἀγγλο-Ἱσπανῶν ἐν Πορ-δὲ-Παί, εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ προήχθη εἰς ὑποστράτηγον καὶ ἀντιστράτηγον καὶ τέλος ἀρχιστράτηγον τῶν ἐν Ἁγίῳ-Δομίγκῳ στρατιωτικῶν δυνάμεων, μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Μπὰλ δι' ἧς παρεχωρεῖτο τῇ Γαλλίᾳ τὸ ἱσπανικὸν τμῆμα τῆς νήσου 1795. Ὁ Πρῶτος τῶν Μαύρων ἐγκαθίδρυσε τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν ἐν τῷ στρατῷ, καὶ διωρίσθη ἰσόβιος διοικητὴς 1800, ἀλλ' ὁ Βοναπάρτης θεωρῶν αὐτὸν ἐπαναστάτην ἔπεμψε κατ' αὐτοῦ τὸν στρατηγὸν Λεκλέρκ 1801. Συνελήφθη δὲ προδοτικῶς ὑπὸ τῶν Γκοναΐβεν ἦχθη εἰς Γαλλίαν καὶ καθείρχθη ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Ζοῦ, ἔνθα ἀπέθανε 1803.

Τοῦδδερ (Θωμᾶς)· ποιητής, ἐγεν. ἐν Ριβενχιλλ (τοῦ Ἔσσεξ), 1515;—1580, διήγαγεν ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ αὐλῇ, συνέθηκε τὸ πρῶτον διδακτικὸν ἀγγλικὸν ποίημα «Ἑκατὸν καλὰ ἀξιώματα οἰκιακῆς οἰκονομίας», ἐπὶ πολὺ δημοτικώτατον.

Τουσταίν (Δὸμ Κάρ.-Φραγκ.)· βενεδικτῖνος τοῦ τάγματος τοῦ Σαὶν-Μώρ, ἐγεν. ἐν Ρεπά, 1710—54, ἐξέδωκε μετὰ τοῦ Τασσὲν «Νέαν πραγματείαν περὶ Διπλωματίας» καὶ ἔκδοσίν τινα Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τούστσια· μία τῶν 17 ἐπαρχιῶν τῆς διοικήσεως (ἐπισκοπ. περιφερείας) τῆς Ἰταλίας κατὰ τὸν Δ΄ αἰῶνα, περιλαμβάνουσα τὴν Ἐτρουρίαν καὶ Ὀμβρικήν μὲ πρωτ. τὴν Φλωρεντίαν. Κατὰ τὸν ΙΑ΄ αἰῶνα ἡ Μεγάλη-κόμησσα Ματθίλδη ἔλαβε τὸν τίτλον Μαρκησίας τῆς Τουστσίας καὶ τοῦ Σπολέτου.

Τουτούδι (Τ α δ ζ-ἔ δ-Δ α ο υ λ ᾶ χ)· ἡγεμὼν Τοῦρκος Σελτζουκίδης υἱὸς τοῦ Ἀρπ-Ἀρσλὰν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελὶκ-Χάν, ἐπέρανε τὴν κατάκτησιν τῆς Συρίας ἀπωθήσας τοὺς Αἰγυπτίους, 1076, διέλυσε τὴν πολιορκίαν τῆς Δαμασκοῦ καὶ ἐκυρίευσε τὸ Ἀλέπιον, 1086, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Μελὶκ ἀνεκηρύχθη Σουλτᾶνος ἐν Δαμασκῷ 1092, ἀνεγνωρίσθη δὲ Σουλτᾶνος τῆς Συρίας ὑπὸ τοῦ καλίφου τῆς Βαγδάτης, ἀλλὰ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μπαρκιαρόκ, υἱοῦ τοῦ Μελὶκ καὶ τοῦ Ἐκσανκάρ, ἐμίρου τοῦ Ἀλεπίου, ἐφόνευσε μὲν τὸν δεύτερον νικήσας αὐτόν, ἠττήθη ὅμως ὑπὸ τοῦ πρώτου καὶ ἐφονεύθη ἐν Ρὲν 1095.

Τοὔτσι ἢ **Τσιοὔτσι-Χάν**· εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ζινγγὶς-Χάν, ἐνίκησε τοὺς Πολόβτσους μεταξὺ Δὸν καὶ Δουνάβεως καὶ τοὺς πρὸς βοήθειαν αὐτῶν ἐλθόντας Ρώσους τὸ 1224, ὑπέταξε δ' εἶτα τοὺς Ἀβάζους, Τσερκέζους κλπ. Ἀπέθανε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του, καταλιπὼν πλὴν ἄλλων υἱῶν καὶ τὸν Βαθοῦ-Χάν.

Τούτελινγγεν· π. τῆς Βυρτεμβέργης (ἐν τῷ Μέλανι-Δρυμῷ) ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως. Κάτ: 9300.

Τοῦϊ Τ ο ῦ δ α ι-ἀ δ-Φ ί ν ε ς = αἱ ἐπὶ τῶν ὀρέων-Τ ο ῦ δ α ι· π. ὀχυρὰ τῆς ΒΑ Ἱσπανίας (Π ο ν τ ε β έ δ ρ α, Γαλλικία) παρὰ τὸν Μίνχο. Κάτ: 12,000. Ἐπισκοπή. Ἀρχαιοτάτη πόλις, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ Φερδινάνδου Β΄ βασιλέως τοῦ Λεόν. Ἔχει ἀκμ. βιομηχανίαν.

Τόχαροι· ἔθνος τῆς Βακτριανῆς, οἰκῆσαν τὴν ἀνατολικῶς τοῦ Ὄξου κειμένην χώραν Λίλειον.

Τραβανκόρ· ἀρχ. βασίλειον τοῦ Δεκκὰν πρὸς Ν τῆς παραλίας τοῦ Μαλαβάρ· ὑπεράγη τοῖς Ἄγγλοις τὸ 1809.

Τράβε· Σ α λ ο ύ ζ ο υ ς· ποτ. τῆς Βορ. Γερμανίας, πηγ. ἐν Ὄλσταϊν ἐκβάλλει εἰς τὴν Βαλτικὴν ἐν Τραβεμούνδ, μῆκ. 112 χλμ., κατὰ τὸ πλεῖστον πλωτός.

Τραβενδὰλ ἢ **Τραβενθάλ**· χωρίδιον τῆς ἀρκτικῆς Πρωσίας (ἐν Ὄλσταϊν), ἐν ᾧ ὑπεγράφη συνθήκη μεταξὺ Σουηδίας καὶ Δανίας περὶ κυριότητος τοῦ Ὄλσταϊν (1700).

Τραβεμούνδ· χ. ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἀνσεατικῆς πόλεως Λυμπὲκ (Βορ. Γερμανία) ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τράβε, ἐπίνειον τῆς Λυβέκκης. Κάτ: 1900.

Τραβὲρ· κοιλὰς τῆς Δυτ. Ἑλβετίας (ἐν Νευσατὲλ), παρὰ τὰ Γαλ. σύνορα καὶ τὸν ποτ. Ρέζ, μεταξὺ τῶν δύο διακλαδώσεων τοῦ Ἰούρα. Ἔχει γραφικὰς τοποθεσίας.

Τραβερσάριους (Ἀ μ π ρ ό ν τ ζ ι ο Τ ρ α β ε ρ σ ά ρ ι ο)· ἀξιωματικὸς τοῦ μοναχικοῦ τάγματος τῶν Καμαλδολὶ καὶ λόγιος Ἰταλὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΕ΄ αἰῶνος. Ἐγεν. ἐν Πόρτιτσι (ἐν τῇ Ρωμανίᾳ), ἀπέθ. τὸ 1439, συνέλεξε τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα, συνε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τέλεσε δὲ εἰς τὴν πρόοδον τῆς γνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας (μετέφρασε καὶ Διογένη τὸν Λαέρτιον). Ἐν τῷ «Ὁδοιπορικῷ» του περιέχονται ἀξιόλογοι παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς Φιλολογικῆς ἱστορίας τῆς ἐποχῆς του.

Τραβερσέττ (ὁ πρ ὁ τοῦ Τ.)· ἡ ὁ ἱ ο δ ο ς τοῦ Β ἰ ζ ο υ, σῆραγξ ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἄνω-Ἄλπεων μήκους 72 μ. ὀρυχθεῖσα κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ἐπὶ ὕψους 2600 περίπου μέτρων μεταξὺ τῶν λεκανοπεδίων τοῦ Γκίλ καὶ τοῦ Πάδου.

Τραγαίας-ὄ ῆ μ ο ς· τῆς νήσου Νάξου, νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Χ α λ κ ἱ. Ἄλλα χ: Ἀκαδῆμοι, Βουρβουριά, Δαμαλᾶς, Δαμαριώνας, Κεραμί, Μ α λ όξυλος, Κυνήδαρος, Κουτσοχεράδος, Μετόχι Μ ο ν ῆ; Μονήτσια, Τσικαλαρειό, Φιλῶτι. Κάτ. 4431.

Τραγάκι· χ. τοῦ δήμου Ἀρκαδίων τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 533.

Τραγάνα· χ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 136.

Τραγάνες· χ. τοῦ δήμου Πλαταμώδους τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 120.

Τραγανό· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ: 201.

Τραγανό· χ. τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 586.

Τραγέαι· νῆσοι παρὰ τὴν Σάμον ἔνθα τὸ 440 π. Χ. ὁ Περικλῆς κατεναυμάχησε τοὺς Σαμίους.

Τραέττα (Θ ω μ ᾶ ς)· μουσικὸς συνθέτης, ἐγεν. ἐν Μπιτύντο, 1727—79. Τὰ κυριώτερα μελοδράματά του εἶνε: «ὁ Ἱππόλυτος», «ἡ Ἰφιγένεια», «ἡ Ὀλυμπιὰς» κλπ.

Τραϊανός (Μ ᾶ ρ κ ο ς Ο ὔ λ π ι ο ς Ν ἑ ρ β α ς Τ ρ α ϊ α ν ὸ ς Κ ρ ί ν υ τ ο ς)· αὐτοκρ. Ρωμαίος, ἐγεν. ἐν Ἰταλικῇ τῆς Ἱσπανίας, 53—117 μ. Χ. Υἱὸς στρατιώτου γενομένου λ ε γ ά τ ο υ τῆς Συρίας (76), ἀνθυπάτου ἐν Ἀσίᾳ (79 μ. Χ.). Ὁ Τραϊανὸς διετέλεσε πραίτωρ καὶ ὕπατος (91), διεκρίθη ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, υἱοθετήθη ὑπὸ τοῦ Νέρβα (97), μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἀνεκηρύχθη αὐτοκράτωρ καὶ ἦλθεν εἰς Ρώμην ἐκ Κολωνίας (99), ἀφ' οὗ ἐξησφάλισε τὴν εἰρήνην παρὰ τὸν Ρῆνον. Ἤρξατο (101) τοῦ κατὰ τῆς Δακίας πολέμου, ἔκτισε γέφυραν διὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ ἐκ Δαμασκοῦ ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως (104—5) καὶ μετὰ δεύτερον πόλεμον (105—6) προσήρτησε τὴν Δακίαν. Διὰ τοῦ στρατηγοῦ του Κορνηλίου Πάλμα δ-πέταξε τὴν Ἀραβίαν, αὐτὸς δὲ τὴν Ἀρμενίαν, Ἰβηρίαν καὶ Κολχίδα, ἐξέτεινε τὰς κατακτήσεις του πέραν τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, ἐξεπόρθησε τὴν Κτησιφῶνα, τὴν Σελεύκειαν, τὰ Σοῦσα καὶ κατέστησε Ρωμ. ἐπαρχίαν τὴν Μεσοποταμίαν, προυχώρησε δὲ μέχρις Ἰνδιῶν, ἀλλ' ἐπανακάμψας ἕνεκα ἐπαναστάσεως ἐν Ἀραβίᾳ, ἀπέθανεν ἐν Σελινοῦντι. Ἐσωτερικῶς ἐπροστάτευσε τὴν γεωργίαν, ἀνύψωσεν εἰς περιωπὴν τὴν δικαιοσύνην, συνέστησεν ὀρφανοτροφεῖα, καὶ ἐπροίκισε τὸ κράτος διὰ μεγαλοπρεπῶν μνημείων. Ἤνθησε δὲ καὶ ἡ Φιλολογία ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ (Π λ ί ν ι ο ς ὁ νεώτερος, Τάκιτος, Πλούταρχος, Φλῶρος, Δίων ὁ Χρυσόστομος). Διέταξε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καθ' ὃν ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγ. Ἰγνάτιος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τραϊανοῦ (στήλη)· μεγαλοπρεπὴς θριαμβευτικὴ στήλη, ἐγερθεῖσα ἐν Ρώμῃ (112) ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἀγορᾶς (Φόρουμ) πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκρ. Τραϊανοῦ, νικητοῦ τῶν Δακῶν, ὕψ. 41,60 μ. καὶ διαμέτρου 3,90 μ. ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἐφ' ἧς ὑψοῦτο ὁ ἀνδριὰς τοῦ αὐτοκράτορος. Σίξτος ὁ Ε' ἀνασκευάσας αὐτὴν (1588), ἀντικατέστησε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Τραϊανοῦ, ὅστις εἶχε καταπέσει, διὰ τοῦ τοῦ Ἁγ. Πέτρου. Κατὰ τὸ πρότυπον αὐτῆς ἠγέρθη ἡ στήλη τῆς Βανδὸμ ἐν Παρισίοις.

Τραϊανούπολις ἢ **Ὁρίχοβα**· π. τῆς Τουρκίας ἐν τῷ Βιλαετίῳ Ἀδριανουπόλεως ἐπὶ τοῦ Ἔβρου παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ροδόπης (Δεσποτο-Δάγ) περὶ τὰς 15000 κα-. Ἑλληνικὴ ἀρχιεπισκοπή. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ.

Τραίλη (Κυρία)· τὸ γένος Ἑστερ-Σώλσπαρυ, ἐγεν. ἐν Μπόδβιλ (Κέρναρβονσαϊρ), 1739—1821, προήδρευσεν ἐπί τινα χρόνον συλλόγου φιλολογικοῦ. Ἐξέδωκεν «Ἀνέκδοτα περὶ τοῦ δόκτωρος Ζόνσον», τὴν μετ' αὐτοῦ «Ἀλληλογραφίαν» της καὶ ποίημά τι ἠθικόν. Τὰ λοιπὰ ἔργα αὐτῆς εἰσὶν ἐλάσσωνος ἀξίας.

Τράϊμπερ (Ἕρριχος), φιλέλλην ἐκ Σαξονίας, ἀρχίατρος τοῦ στρατοῦ. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Τράλη· π. καὶ λιμὴν τῆς Μεγάλης Βρεττανίας (ἐν Μύνστερ τῆς Ἰρλανδίας), πρωτ. τῆς κομητείας Κέρρυ ἐπὶ τοῦ Λῆ. Κάτ: 12500.

Τράλλεις· ἀρχ. πολ. τῆς Λυδίας, ἡ πρότερον Ἄνθεια.

Τραμαίγ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σῶν-ἐ-Λουάρ. Κάτ. 2200.

Τραμπέας δραματικὸς συγγραφεὺς κωμικός, σύγχρονος τοῦ Καικιλίου (Γ' καὶ Β' αἰὼν π. Χ.), ἀποσπάσματά τινα τῶν ἔργων του μνημονευόμενα ἐν ταῖς Τουσκουλανικαῖς συζητήσεσι τοῦ Κικέρωνος, εὑρηνται ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Λατίνων κωμικῶν τοῦ Ρίμπεκκ.

Τραμπλάδ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω-Σιαράντ. Κάτ. 3800, ναυπηγεῖα, διϋλιστήρια κλπ.

Τραμπλέ(ϋ) ('Α 6 ρ.)· φυσιολόγος, ἐγεν. ἐν Γενεύῃ, 1700—84, παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος τῶν τέκνων τοῦ κόμητος Μπαντένκ, εἶτα τοῦ ναροῦ κόμητος Ρισλμόν, ἐγένετο (1757) μέλος τοῦ Μεγάλου Συμβουλίου ἐν Γενεύῃ. Μέλος τῆς Βασιλικῆς ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου καὶ ἀντεπιστέλλον τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων. Πλὴν ἄλλων ἀνακαλύψεων εἰς αὐτὸν ὀφείλεται καὶ ἡ γνῶσις τῆς φυσιολογίας τοῦ πολύποδος. Συνέγραψε πολλὰ ἐπιστημ. ἔργα.

Τρανὶ-Λάκκα· χ. τοῦ δήμου Θελπούσης τῆς Γορτυνίας Κάτ: 154 μετὰ τοῦ συνοικισμοῦ Δάφνη.

Τράνι, Τουρένουμ· π. τῆς μεσημβρ. Ἰταλίας (ἐν Βάρι), ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς, κατ. 26500, ἀρχιεπισκοπή, ἐφετεῖον. Κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Νορμανδοῦ Ρογήρου τὸ 1134.

Τρανκεμπάρ· π. καὶ λιμὴν τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν, ἐπὶ τῆς παραλίας Κορομανδέλ, κατ. 27000. Μέγα ἐμπόριον, ἐπωλήθη εἰς τοὺς Ἄγγλους ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν τὸ 1845.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τρανσβαϊκαλία (Ὑ π ε ρ β α ϊ κ ά λ ι ο ς)· ἐπαρχ. τῆς Ρωσ. αὐτοκρατορίας (ἐν Σιβηρίᾳ) ἐκτείνεται πέραν τῆς λίμνης Βαϊκάλ, 613,475 ττρ. χλμ. ἔκτ. καὶ κατ. 850000, πρωτ. Τσίτα, ἄλλαι πόλεις Κιάχτα, Νερτσίσκη κλπ.

Τράνσβααλ (Δ η μ ο κ ρ α τ ί α τοῦ-)· ἔκτ. 285,000 τετρ. χλμ. (4 1)2 φορὰς ἡ ἐλευθέρα Ἑλλάς). Κάτ: 750,000 ἐξ ὧν Βοὺρ (Β ό ε ρ ς, βλ. λ.) εἶνε μόλις αἱ 66,000. Κράτος τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς κατέχον τὰ βουνώδη ὑψίπεδα τὰ αἱρομένα δυσμικῶς τῆς Καφρερίας, μεταξὺ τοῦ εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν ἐκβάλλοντος ποτ. Λιμπόπο πρὸς Β καὶ Δ καὶ τοῦ ἑτέρου ποτ. Β ά α λ, παραποτάμου τοῦ Ὀ ρ ά γ γ ο υ (βλ. λ.) πρὸς Ν, ὅτ' οὗ χωρίζεται ἀπὸ τῆς Δημοκρατίας Ὀ ρ ά γ γ η ς. Ἱδρύθη ὑπὸ Ὁλλανδῶν κυρίως καί τινων Γάλλων (Οὐγενότων) ἀποίκων, ὧν οἱ ἀπόγονοι εἶνε σήμερον γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Β ο ύ ρ ς. Τὸ ὄνομα Τ ρ ά ν ς-Β ά α λ σημαίνει χώρα-Ὑ π ε ρ β ά α λ ε ι ο ς, ἡ «πέραν τοῦ Βάαλ» ποταμοῦ κειμένη. Χώρα πολύυδρος, κλῖμα ὁριμὸ ἀλλ' ὑγιεινόν, ἀκμαιοτάτη κτηνοτροφία, γεωργία μεγάλου μέλλοντος, θαυμαστὰ μεταλλικὰ πλούτη ἰδίως χρυσοῦ εἰς τὰ χρυσωρυχεῖα τοῦ Κ ά α π, τοῦ Β ρ ά β ε ρ τ ο ν, τοῦ Ο ὐ ά ϊ τ β α τ ε ρ σ ρ α ν δ κλπ. Ἐκ τῶν κατοίκων της 145,000 εἶνε λευκοί, οἱ δὲ λοιποὶ ἰθαγενῆ ἀφρικανικὰ φῦλα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐκπεπολιτισμένα καὶ ἐργατικά, ἀλλ' ὁ πληθυσμὸς οὗτος αὐξάνει γοργότατα. Πρωτ. Π ρ α ι τ ώ ρ ι α· κυριωτέρα π. τὸ Τ τ ζ ω χ ά ν ν ε σ β ο υ ρ γ ἐν μέσῳ τῶν χρυσοφόρων ἐκτάσεων μὲ 50,000 κατ. —Μετὰ τῆς συμμάχου της Ὀ ρ ά γ γ η ς περιπλακεῖσα τελευταίως εἰς δεινὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀποβλεψάντων εἰς κατάληψιν τῶν μεταλλείων της Ἄγγλων, κατῴρθωσε νὰ δεκατίσῃ τὰ ἰσχυρὰ των στρατεύματα μὲ τὰς 20,000 τῶν ἀκαταβλήτων μαχητῶν της, ἀλλ' ὑποχωροῦσα πρὸ τῶν ἀσυγκρίτως ἀνωτέρων δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ εἶδε τὴν πρωτεύουσάν της καταλαμβανομένην ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Ρόμπερτς (Ἰούνιος 1900) κατόπιν ὁμηρικοῦ ἡρωισμοῦ μαχῶν, καὶ σχεδὸν καταλυόμενον τὸ κράτος τῆς Ὀράγγης. Ἐντούτοις ὑπὸ τὴν δεξιωτάτην διεύθυσιν τοῦ ἀξίου της προέδρου Π α ύ λ ο υ Κ ρ ο ῦ γ ε ρ ἠδυνήθη νὰ συνεχίσῃ μετ' ἀρκετῆς ἐπιτυχίας τὸν μήπω περατωθέντα ἀγῶνα, ὅστις μεθ' ὅλην τὴν φοβερὰν δυσαναλογίαν τῶν δύο ἀντιπάλων δυνάμεων δὲν φαίνεται μέλλων νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς ἡρωικῆς δημοκρατίας εἰς ἣν ἀποβλέπει τὸ ἀνακτοβούλιον τοῦ Λονδίνου.—Ὅρα καὶ Β ό ε ρ ς.

Τρανς-καυκασία· ὅρα Ὑ π ε ρ κ α υ κ α σ ί α.

Τρανς-κ.λ.π· ὅρα Ὑ π ε ρ κ.λ.π.

Τρανσυλβανία· γερμ. Σ ι έ μ π ε ν μ π ο ῦ ρ γ γ ε ν· μέρος τῆς ἀρχαίας Τ ρ α ϊ α ν ε ί ο υ-Δ α κ ί α ς ἡ Μ ε σ ό γ ε ι ο ς-Δ α κ ί α, εὐρεῖα χώρα τῆς Αὐστρο-Οὐγγρικῆς μοναρχίας μεταξὺ τῆς κυρίως Οὐγγαρίας καὶ Ρωμουνίας, ἔκτ. 55725 ττρ. χλμ. κατ. 2120000, ὧν τὸ ἥμισυ Ρωμοῦνοι, τὸ δὲ ὑπόλοιπον Γερμανοὶ καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μαγυάροι. Πρωτ. Κολοσζβάρ ἢ Κλάουσεμβουργ. Ὠνομάσθη οὕτω ὑπὸ τῶν Οὔγγρων, ἅτε κειμένη πέραν τῶν βασῶν τῶν Καρπαθίων (Τράνς-σύλβας). Μετὰ τοὺς Ρωμαίους κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γότθων, Οὔνων, Ἀβάρων καὶ Οὐγγρων τὸ 1004, πρὸς οὓς διεφιλονικήθη πολλάκις ὑπὸ τῶν Τούρκων. Κατέστη εἶτα ἀνεξάρτητος τὸ 1526 ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ζάπολυ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Σουλτάνου, οἱ διάδοχοι δὲ τοῦ Ζάπολυ ἐβασίλευσαν μέχρι τοῦ 1699 ἐπὶ ταύτης καὶ τινων ἀνατολ. κομητειῶν Οὐγγρικῶν, ὑπὸ τὴν τουρκικὴν ἐπικυριαρχίαν. Διὰ τῆς ἐν Κάρλοβιτς συνθήκης τοῦ 1699 ὁ αὐτοκράτωρ Λεοπόλδος Α' ἐπανήγαγεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν αὐστριακὴν κυριαρχίαν, τῆς βασιλικῆς της οἰκογενείας ἐξαλειφθείσης τὸ 1795, ἡ δὲ Μαρία Θηρεσία κατέστησεν αὐτὴν μέγα Δουκᾶτον.

Τράου, Τ ρ α γ γ ο ύ ρ ι ο υ μ· κωμόπ. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας (ἐν Δαλματίᾳ), κατ. 3100, λιμενίσκος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς ἐπισκοπή. Ἱδρύθη, λέγεται, ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Κατὰ δὲ τὸν Ι' αἰῶνα ἀπετέλει δημοκρατίαν αὐτόνομον.

Τράουν Τ ρ ά ο υ ν ο υ ς· ποτ. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἄνω-Αὐστρίας, ἀρδεύει τὴν ὁμων. ἐπαρχίαν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν, μηκ 180 χλμ.

Τραπάνι· τὸ ἀρχ **Δρέπανον**· ὀχυρὰ πόλις καὶ λιμὴν τῆς Σικελίας ἐν τῇ ὁμων. ἐπαρχ. καὶ τῇ Δ ἐσχατιᾷ τῆς νήσου, παρὰ τὸ ὁμών. Ἀκρωτήριον, κατ. 43000. Ἐπισκοπή, Γυμνάσιον, ἐρείπια ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Κατασκευὴ κοσμημάτων ἐξ ἐλέφαντος καὶ κοραλλίου. Καλὸν ἐμπόριον. Ἡ ὁμων. ἐπαρχία ἔχει ἐκτ. 3145 τ.χλμ. καὶ 215000 κατ.

Τράπεζα· θέσις τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας.

Τράπεζα ἢ **Νέα-Γοῦρα**· θέσις τοῦ δήμου Βουρῶν τῆς Αἰγιαλείας. Ἀγροτικὸς συνοικισμὸς μὲ 201 κατ.

Τραπεζοντᾶ· χ. τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 149.

Τραπεζοῦς· ἀρχ. πολ. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν, ὡς λέγεται, ὕστερον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Τραπεζοῦντα.

Τραπεζοῦς· ἀρχ. πολ. παραθαλασσία τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου. Ὁ κατ. Τραπεζούντιος. Σήμερον π. τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας εἰς τὰ παράλια τῆς Μαύρης θαλάσσης, χρηματίσασα ἀπὸ τοῦ 1204 μέχρι τοῦ 1261 πρωτεύουσα τῆς Ἑλλην. Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου. Σήμερον ἔχει μεγάλον λιμένα καὶ ἐκτεταμένον ἐμπόριον. Κάτ. 50,000 ὧν πολλοὶ Ἕλληνες.

Τραπίτσα· θέσις τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς.

Τραπορχιά· θέσις τοῦ δήμου Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας.

Τραρμπάδι· κωμόπ. τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας ἐπὶ τοῦ Μοζέλλα. Κάτ. 2000.

Τραρτζᾶς· μία ἐκ τῶν τριῶν ὁμάδων τῶν Σενεγαλίων Μαύρων νομάδων καὶ λῃστῶν. Κατέχουσιν ἔδαφος 100 περίπου χλμ. ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Σενεγάλ, ἔνθα κατέφυγον ἀτὸ τοῦ 1858 μετὰ ὑπερτριετῆ πόλεμον.

Τρασιμένη, Τ ρ α σ ι μ έ ν ο υ ς λ ά κ ο υ ς· νῦν λίμνη τῆς Π ε ρ ο υ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

γίας ἐν Ἰταλίᾳ μεταξὺ Περουγίας καὶ Κλούζιουμ, ἔκτ. 12 χλμ. ἐπὶ 10. παρὰ ταύτην ὁ Ἀννίβας ἐνίκησε περιφανῶς τὸν ὕπατον Φλαμίνιον (217 π. Χ.).—Νομὸς τις τῆς Γαλ. αὐτοκρατορίας ἐκ τῶν σχηματισθέντων ἀπὸ τῶν κρατῶν τῆς Ρώμης τὸ 1809 ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἔχων πρωτ. τὸ Σπολέτε (Σπολήτιον).

Τρὰς-ὸς-Μόντες· ἤτοι Πέραν τῶν ὀρέων, ἐπαρχ. τῆς Πορτογαλλίας ὁριζομένη πρὸς Β. καὶ ΒΔ. ὑπὸ τῆς Ἱσπανίας, ἔκτ. 11,116 τετρ. χλμ.,κάτ. 400,000,πρωτ. Βραγγάνσα. Δημητριακά, οἶνοι, ἵπποι, ἡμίονοι.

Τρασύ· (Ἀντ.-Λουδ.-Κλαύδιος Δεστύτ δὲ), φιλόσοφος, ἐγεν. ἐν Βουρβωνναί, ἐξ οἴκου καταγομένου ἐκ Σκωτίας, 1754—1836, ἦτο συνταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ κατὰ τὸ 1789. Ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Γενικῇ Συνελεύσει τῶν Τάξεων,ὑπῆρξε πεφωτισμένος ὀπαδὸς τῶν μεταρρυθμίσεων, ἀπεσύρθη δὲ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Συντακτικῆς. Ἐγένετο μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου (τμ. ἠθικο-πολιτικῶν ἐπιστημῶν) ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, ἔτι δὲ τῆς ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπιτροπῆς, τῆς συντηρητικῆς Γερουσίας (1799), τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας καὶ τῆς βουλῆς τῶν Πατρικίων, ἔνθα ἐψήφιζε πάντοτε μετὰ τῶν συνταγματικῶν. Συνέγραψεν οὐκ ὀλίγα ἔργα: «Στοιχεῖα Ἰδεολογίας», «Περὶ τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῶν ἔργων τοῦ Μοντεσκιέ» «ὑπόμνημα περὶ Καντίου» κλπ. κλπ. —Ὁ υἱός του Α.-Κάρολος Τ. 1781—1864, γεωπόνος, ὑπῆρξεν ὑπουργὸς τοῦ πρίγκιπος Λουδ.-Ναπολέοντος (1849).

Τραυλιᾶτα· συνοικία τοῦ χ. Μαζαρακᾶτα τοῦ δήμου Κάτω-Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 173.

Τραύνικον· π. τῆς Βοσνίας ἐπὶ τοῦ ποτ. Λάσχβα. Ἄριστα ὁπλοποιεῖα ἀγχεμάχων καὶ ἰδίᾳ ξιφῶν, μέγα ἐμπόριον. Κάτ: 13,000.

Τραυὸ (Ἰω.-Πέτρος, βαρόνος), στρατηγός, ἐγεν. ἐν Πολινὺ τῆς Γαλλίας, 1767—1836. Διεκρίθη κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας καὶ τῶν Σουάνων, μετέσχε τῆς μάχης τῆς Τουλούζ, διώκησε τὰ δυτικὰ διαμερίσματα κατὰ τὸ Ἑκατονθήμερον καὶ εἰρήνευσε τὴν χώραν. Προγραφεὶς κατὰ τὴν Παλινόρθωσιν, κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ δικαστηρίου προεδρευομένου ὑπὸ προσωπικοῦ του ἐχθροῦ, τοσοῦτον δὲ συνεκινήθη ἐκ τῆς καταδίκης, ὥστε παρεφρόνησεν. Ἡ ποινή του ἐμετριάσθη εἰς 20ετῆ δεσμά, ἀλλ' ἀπεφυλακίσθη μετὰ διετίαν.

Τραφάλγάρ· Γ ο υ ν ό ν ε ς π ρ ο μ ο ν τ ό ρ ι ο υ μ.=ἄκρωτ. τῆς Ἥρας, ἀκρ. τῆς Ἱσπανίας (Κάδιξ), ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ, ἀντικρὺ τοῦ Σπαρτέλ. Τὸν 8βριον τοῦ 1805 ἐγένετο παρ' αὐτὸ ἡ περιώνυμος ναυμαχία καθ' ἣν ὁ Νέλσων κατέστρεψεν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν Γαλλο-Ἱσπανικὸν στόλον διοικούμενον ὑπὸ τῶν ναυάρχων Βιλνὲβ καὶ Γκραβίνα, καὶ ὁ μὲν Νέλσων ἐφονεύθη, ὁ δὲ Γκραβίνα ἐπλήγη θανασίμως καὶ ὁ Βιλνὲβ συνελήφθη.

Τραχανιώτη· χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας. Κάτ: 147.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τραχήλα· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 237.

Τραχῆλι· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 326.

Τραχιά· χ. τοῦ δήμου Δρυόπης τῆς ΝΑ Ἀργολίδος. Κάτ: 40.

Τραχίν· πολίχνη τῆς ἀρχ. Φωκίδος οὐ μακρὰν τῆς Λεβαδείας.

Τραχίν· πολ. ἀρχ. τῆς Φθιώτιδος μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς τῷ 427 π. Χ. ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἐκτίσθη εἰς ἀπόστασιν ἓξ σταδίων ἡ πόλις Ἡράκλεια ἐν Τραχῖνι, ἥτις ὠνομάσθη οὕτω εἰς μνήμην τοῦ ἐκεῖ ἀποθανόντος Ἡρακλέους.

Τράχωνες· ἀγροικίαι, 1 ὥρ. 5' ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ: 66.

Τραχωνῖτις (ἐκ τοῦ Τραχών) κροκαλώδης χώρα τῆς ἀρχαίας Συρίας, ἐντεῦθεν τῶν ἀνατολικῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης, συνορεύουσα ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὴν Κοίλην Συρίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τὴν Ἀραβίαν. Ἡ νῦν Χωρὰν καὶ Λεδζάχ.

Τρέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἐκβολαὶ-τοῦ-Ροδανοῦ ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου 658 μ. ὕψ. συνεχείας τοῦ Γαλ. Ὀλύμπου (893 μ. ὕψ.), κάτ: 2,850.

Τρέβ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Γκάρ, κάτ: 550, γιανθρακωρυχεῖα. Σπήλαιον τοῦ Σαὶν-Φιρμίν.

Τρέβ· γερμ. **Τρίερ**, Τρέβερι, Αὐγούστα-Τρεβιόρουμ, π. τῆς Ρηνικῆς Πρωσίας ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Μοζέλλα, 378 χλ. ΒΑ. τῶν Παρισίων καὶ 670 ΝΔ τοῦ Βερολίνου, κάτ: 27,000, ὧν περὶ τοὺς 4,000 διαμαρτυρόμενοι. Ἐπισκοπὴ καθολ., Γυμνάσιον, βιβλιοθήκη, μουσεῖον, καθεδρικὸς ναός, κατέχων, ὡς λέγεται, τὴν ἐσθῆτα τοῦ Ἰησοῦ, Ναοὶ τοῦ ΙΒ' καὶ ΙΓ' αἰῶνος, ἐρείπια ἀνακτόρου τοῦ Κωνσταντίνου, Ἀμφιθέατρον, θέρμαι κλπ. Ἐριουχία, περικνημῖδες, ζακχαροποιεῖα, χυτήρια κλπ. Ἐπὶ Ρωμαίων ἦν πρωτ. τῆς Α' Βελγικῆς, κατὰ δὲ τὸν Δ' καὶ Ε' αἰῶνα τῆς ἐπαρχίας Ραλατίας καὶ ἁπάσης τῆς διοικήσεως Γαλατίας. Πολλοὶ αὐτοκράτορες ἠδρεύσαν ἐν αὐτῇ. Ἦτο ἡ Ρώμη τῆς Γαλατίας. Κατὰ τὸ 1794 ἦν πρωτ. τοῦ Γαλ. νομοῦ Σάρρ, παρεχωρήθη δὲ εἰς τὴν Πρωσίαν κατὰ τὸ 1815.

Τρέβ (Ἐκλεκτορᾶτον). Ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Τρέβ, ἱδρύθη ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος, ὁ δὲ τιτλοῦχος αὐτῆς προήχθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ὄθωνος Γ' περὶ τὰ τέλη τοῦ Γ' εἰς Ἐκλέκτορα, τὸν τίτλον δὲ τοῦτον διετήρησαν καὶ οἱ διάδοχοί του. Ἦτο πρὸς τούτοις Ἀρχικαγκελλάριος τῆς Αὐτοκρατορίας ἐν Γαλατίᾳ. — Εἰς ταύτην ὑπέκειντο αἱ ἐπισκοπαὶ τοῦ Μέτς, τῆς Τούλ καὶ τοῦ Βερδούν.

Τρεβαρέσς· ὀροσειρὰ ἀπεψιλωμένη ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἐκβολαὶ-τοῦ-Ροδανοῦ, ὕψ. 520 μ. καὶ μῆκ. 35 χλμ. Εἰς ταύτην ἀνήκει τὸ ἐσβεσμένον ἡφαίστειον Μπωλιέ.

Τρεῖς δὲ-Διέ· ἢ **Παὶ δὲ-Διέ**, (ἀνακωχὴ ἢ εἰρήνη θεία), ἱερὰ ἐκεχειρία ἣν ἡ Ἐκκλησία κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς πολέμους, καθ' ἣν πᾶσα ἐχθροπραξία ἀπηγορεύετο ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρωίας τῆς Δευτέρας, κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν θείαν λατρείαν καὶ κατὰ περιόδους μακροτέρας ἔτι, καὶ ἀπὸ τῆς Τεσσαρακονθημέρου μέχρι τῶν Θεοφανείων καὶ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς. Κατά τινας καθιερώθη ἀπὸ τοῦ 988, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ 1041.

Τρεβελλιανός· (Κ. Ἄ ν ν ι ν ο ς Τρεμπελλιάνους) ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν αὐτοκράτορα ἐν Ἰσαυρίᾳ ἐπὶ Γαλιηνοῦ (264), ἀλλ' ἡττήθη καὶ ἐφονεύθη τὸ ἐπιὸν ἔτος.

Τρεβέλλιους-πόλιο· ἱστορικὸς τῆς ἐποχῆς τοῦ Κωνσταντίνου· διασῴζεται ἀπόσπασμά τι τῶν ἔργων του περιλαμβάνον τὴν ἱστορίαν τοῦ Βαλεριανοῦ, τοῦ Γαλιηνοῦ, τῶν Τριάκοντα τῆς Ρώμης τυράννων καὶ τοῦ Κλαυδίου. Εἶνε ἐκ τῶν συγγραφέων τῆς ἱστορίας τῶν Αὐγούστων (ἴδε λέξιν).

Τρεβίας· Γαλ. **Τρεμπί**, ποτ. τῆς κεντρ. Ἰταλίας (ἐν Αἰμιλίᾳ), πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων πρὸς Β. τῆς Γενούης καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Πάδον, 4 χλμ. ΒΔ τῆς Πλακεντίας, μῆκ. 100 χλμ., ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ ὁ Ἀννίβας ἐνίκησε τὸν Ὕπατον Σεμπρώνιον (218 π. Χ.), καὶ ὁ Σουβάροφ τὸν Μακδόναλδ (17—19 Ἰουνίου 1799).

Τρεβίζ· Τ α ρ β ί σ ι ο υ μ, π. τῆς Βορ. Ἰταλίας (ἐν Ἐνετίᾳ), πρωτ. ἐπαρχίας ὁμων. 30 χλμ. πρὸς Β. τῆς Ἐνετίας, κάτ. 28,500. Ἐπισκοπή, βιομηχανία ποικίλη. Ἐν ταύτῃ ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς τῶν Γότθων Τοτίλας καὶ ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΑ'. Ἀ ρ χ α ι ο τ ά τ η πόλις ἰσοπολῖτις τῆς Ρώμης, ἠνώθη μετὰ τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ 1805, ὑπῆρξε δὲ ἐπὶ ἔτη πρωτ. τοῦ Ἰταλ. νομοῦ Ταλλιαμέντο. Ἡ ὁμών. ἐπαρχία ἔχει ἔκτ. 2,437 χλμ. τετρ καὶ 300,000 κατ.

Τρεβίζα· χρονικογράφος Ἄγγλος. Ἐγεν. ἐν Κορνουαλλίᾳ, ἐσπούδασεν ἐν Ὀξφόρδῃ, ἐγένετο λόρδος Βερκέλεϋ καὶ ἀπ. τὸ 1412. Μετέφρασε (1387) τὸ Π ο λ υ χ ρ ο ν ι κ ὸ ν τοῦ Ἴγγδεν, εἶδος παγκοσμίου ἱστορίας καὶ ἰδίᾳ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας μέχρι τοῦ 1342. Ἡ μετάφρασίς του εἶνε ἐκ τῶν πρώτων ὑποδειγμάτων τῆς ἀγγλικῆς πεζογραφίας.

Τρεβιζάνι· (Φ ρ α γ κ.), ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Κάπο-Δ' Ἴστρια, 1656-1746, τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ εἶνε «Ἡ Σταύρωσις» ἐν Φόρλῃ. Τὸ Λοῦβρον κατέχει δύο πίνακας αὐτοῦ.—Ὁ ἀδελφός του Ἄ ν ζ ι ο λ ο Τρ. ἐμενεν ἐν Ἐνετίᾳ πάντοτε, διεκρίθη δ' ἰδίᾳ ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ.

Τρεβού· Τ ρ ι β ο ύ λ τ ι ο υ μ, Τ ρ ι β ό ρ τ ι ο υ μ ἢ Τ ρ ί β ι ο υ μ πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Αἶν. ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Σῶν, κάτ. 2,700. Πρωτοδικεῖον, βιβλιοθ. Συρματοποίησις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀξινοποιία, τροχοποιία.—Ὑψίστατο ἐπὶ Ρωμαίων, ὠνομάσθη δ' οὕτω ἐπειδὴ εἶνε ἡ διασταύρωσις τ ρ ι ῶ ν ὁ δ ῶ ν. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἦν πρωτ. τῆς πριγκιπείας τοῦ Δόμπ· ὁ Λουδ.-Αὔγουστος δὲ Βουρβών, πρίγκιψ δὲ Δόμπ ἵδρυσεν ἐν ταύτῃ ἀπουδαῖον τυπογραφεῖον τὸ 1695, οἱ δὲ Ἰησουῖται ἐξέδωκαν τὴν περιώνυμον φιλολογικὴν ἐφημε-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρίδα «Ὑπομνήματα τῆς Τρεβούς», ὡς καὶ τὸ «Λεξικὸν τῆς Τρεβούς».—Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. ἔχει 85,000 κατ: διαιρεῖται εἰς 8 δήμους καὶ 112 κοινότητας.

Τρεγκιέ ἡ ποτὲ Λ α ν τ ρ ι γ γ έ, κατ. Τ ρ ε κ ό ρ α ἢ Τ ρ ε κ ό ρ ι ο υ μ, πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κιτ-δὺ-Νόρ, ἀμφιθεατρικῶς κτισμένη ὑπὲρ τὴν συμβολὴν τῶν Γ'κενδὶ καὶ Ζωδύ, 9 χλμ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης· κάτ: 3,000· πατρὶς τοῦ Σαίντ-Ὑβές.

Τρεδιακόῦσκυ (Β α σ ί λ ε ι ο ς Κ υ ρ ί λ λ ο β ι τ ς), σοῦὸς συγγραφεὺς Ρῶσος, ἐγεν. τὸ 1703, υἱὸς χωρικοῦ εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐσπούδασε 'καλῶς· ἐδημοσίευσεν ἐπανελθὼν εἰς Ρωσίαν μετάφρασιν τοῦ «εἰς Κύθηρα ταξιδίου», διωρίσθη γραμματεύς-μεταφραστὴς (1733) τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν τῆς Πετρουπόλεως, ἐξέδωκε «σύντομον ἐγχειρίδιον τῆς Ρωσικῆς στοιχουργίας» ἄξιον λόγου, σπουδαίως συνεισενεγκὸν εἰς τὴν Ρωσ. φιλολογίαν· μετέφρασε δὲ καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα.

Τρεζέλ (Κ ά μ ι λ λ ο ς-Ἀ λ φ ό ν σ ο ς), στρατηγὸς Γάλλος, 1780—1860, διακριθεὶς ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τῆς αὐτοκρατορίας, προήχθη εἰς ὑποστράτηγον μετὰ τὴν μάχην τοῦ Οὐατερλώ, ἐν ᾗ ἀπώλεσε τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν· ἔδρασεν εἶτα ἐν Ἀφρικῇ (1833, 1835) ἀντιστράτηγος (1837) γενόμενος, ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν (1847). Ἀπεστρατεύθη τὸ 1848.

Τρεῖδερ-Ἄα ποτ. τῆς Ρωσίας, ἀρδεύων τὰ Κυβερνεῖα Κουρλάνδης καὶ Λιβονίας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Λιβονικὸν κόλπον παρὰ τὸν Δίνα. Μῆκος 150 χλμ.

Τρεῖς-Ἐπίσκοποι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιελάμβανον τρεῖς πόλεις τῆς Λορραίνης Μέτς, Τοὺλ καὶ Βερδούν, αἵτινες καὶ αἱ τρεῖς εἶχον τὸν τίτλον ἐπισκοπῆς μετὰ περιοχῆς κοσμικῶς ἐξαρτωμένης καὶ διοικουμένη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου. Ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν διετέλεσαν ὡς αὐτοκρατορικαὶ πόλεις, ἡνώθησαν ἅπασαι μετὰ τῆς Γαλλίας 1552 ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου Β'.

Τρελλὰ (Ὀδυσσεύς), ἰατρὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ Γάλλος, 1795—1879, ὑπῆρξεν ἰατρὸς ἐν Σαλπετριέρ, μετὰ δὲ τὸ 1830 ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς δημοκρατικῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ συντακτικῇ Ἐθνοσυνελεύσει (1848). Ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων εἶτα, ἀλλὰ μὴ ἐκλεγεὶς ὡς μέλος τῆς Νομοθετικῆς, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Κατέλιπε πολλὰ ἰατρικὰ ἔργα, ὧν κυριώτερα τὰ «περὶ Παραφροσύνης».

Τρελλάρ (Ἰ ω.-Β α π τ. κόμης), ἐγεν. ἐν Μπρίβ, 1742—1810, δικηγόρος τοῦ ἀνωτ. δικαστηρίου τῶν Παρισίων, ὅτε ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος Παρισίων ἐν τῇ Γεν. Συνελεύσει τῶν Τάξεων, ὡς κληρικὸν μέλος, μετέσχε δὲ ἐνεργῶς πασῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως περὶ κλήρου. Ὡς μέλος τῆς Νομοθετικῆς ἐψήφισε τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, μετέσχε τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας κλπ. Μέλος τοῦ Διευθυντηρίου (1798). Μετὰ τὴν 18ην Βρουμαίρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καὶ μετέσχε τῆς συντάξεως τῶν κωδίκων,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἶτα ὠνομάσθη συγκλητικὸς καὶ κόμης τῆς Αὐτοκρατορίας.

Τρελλός· κοινὸν ὄνομα τῆς κυριωτέρας κορυφῆς τοῦ Ὑμηττοῦ.

Τρελόβνεϋ· φιλέλλην ἄγγλος· γαμβρὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν εἶχε νυμφευθῆ· χαρακτὴρ ἀτιθάσου καὶ ἀγροίκου, ἠκολούθησε τὰς περιπετείας τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ.

Τρελόν· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Νόρ, κάτ: 4,300. Βιομηχανικὴ πόλις.

Τρεμιθοῦς· κωμ. τῆς ἀρχ. Κύπρου· ὁ κατ. Τρεμιθούσιος. Σήμερον λέγεται Τ ρ ε μ ι θ ο υ σ ι ά, χωρίδιον ἐγγὺς ἐρειπίων ΝΑ τῆς Λευκωσίας.

Τρέμιτι· αἱ ποτὲ Δ ι ο μ ή δ ε ι α ι ν ῆ σ ο ι, τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους παρὰ τὴν ἀνατ. ἀκτὴν τῆς Νοτ. Ἰταλίας, πέντε τὸν ἀριθμόν. Σὰν Δομένικο (ἡ μείζων, ἔχουσα περίμετρον 8 χλμ.), Σὰν Νικόλα, Καπράρα, Κρετάτσιο καὶ Βέκια, λιμένες ἀσφαλεῖς. Ἐν τινι τούτων ὁ Τιβέριος περιώρισε τὴν Ἰουλίαν, ἐγγονὴν τοῦ Αὐγούστου ἔνθα καὶ ἀπέθανε μετὰ 20τῆ ἐξορίαν.

Τρεμολλιέρ· γάλλος ζωγράφος τοῦ 14ου αἰῶνος· πολλαὶ τῶν γραφῶν του κοσμοῦσι τὸ Μέγαρον τῶν Ἀρχείων ἐν Παρισίοις.

Τρεμπάτιους-Τέστα· ρωμαῖος νομοδιδάσκαλος, ἐγεν. ἐν Λουκανίᾳ περὶ τὸ 89 π. Χ., θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ Καίσαρος, ὅστις κατέστησεν αὐτὸν Δήμαρχον, ἀέπλαυσε μεγάλης φήμης ἐπὶ Αὐγούστου, ἔγραψε δὲ διαφόρους περὶ δικαίου πραγματείας μὴ διασωθείσας. Ἀπέθανεν εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. Πολλοὶ τῶν ὅρων αὐτοῦ εὑρίσκονται ἐν τοῖς Πανδέκταις.

Τρεμπέκκι· (Σ τ α ν ί σ λ α ο ς), πολωνὸς ποιητής, 1723—1812, ἐκανώτατος στιχουργὸς καὶ χαριέστατος, ὑπῆρξεν ἀληθὴς αὐλικὸς παράσιτος, θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας, συνέθηκε διθυράμβους χάριν τοῦ κυρίου του, τῆς Αἰκατερίνης Β', τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ αὐτῶν ἁματῶν ἐπαναστατῶν καὶ φιλοπατρίδων Πολωνῶν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πονιατόβσκη, παρέμενε παρὰ τῷ Φίλικι Ποτόσκη, ἀπέθανε δὲ ἐν ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ περιφρονούμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

Τρεμπίνι (Τ ρ έ β ι ν ο ν)· Τ ρ ε μ π ί ν ζ ε, Τ ρ ε μ π ο ύ ν ι ο υ μ, π. τῆς Ἐρζεγοβίνης (Τουρκ χώρας κατεχομένης ὑπὸ τῆς Αὐστρίας), καὶ ποτὲ πρωτ. αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Τρεμπινίτσα, 22 χλμ. ΒΑ τῆς Ραγούσης, κάτ: 8,000, ἐπισκοπὴ καθολική.

Τρέμπνιτς· π. τῆς ἀνατ. Πρωσσίας (ἐν Σιλεσίᾳ), 25 χλμ. ΒΒΑ τοῦ Βρεσλάου Προσκύνημα τοῦ τάφου τοῦ ἁγ. Ἑδβιγγ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου τιμᾶται καὶ ὁ ναὸς τῆς πόλεως. Ἀρχαία μονὴ τῶν Σιτώ.

Τρεμπόνιους (Κ.)· Ρωμαῖος ἀριστοκρατικὸς τὸ πρῶτον, ἀλλ' εἶτα Δήμαρχος, διὰ τοῦ Τρεμπονίου νόμου (56 π. Χ.) παρετάθη ἡ ἀνθυπατεία τοῦ Καίσαρος ἐν Γαλατίᾳ ἐπὶ μίαν ἔτι πενταετίαν. Ἠκολούθησε δ' αὐτῷ ὡς τοποτηρητής, ἐπολιόρκησε τὴν Μασσαλίαν (49), ἐξελέγη πραίτωρ τῆς πόλεως (48), ἀντιπραίτωρ ἐν τῇ περαιτέρω Ἱσπανίᾳ (46) καὶ ὕπατος (45).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Εἰ καὶ πλησθεὶς τιμῶν καὶ δώρων ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, μετέσχεν οὐχ ἧττον τῆς δολοφονίας αὐτοῦ. Ἐφονεύθη ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ τοῦ Δ ο ρ α β έ λ λ α (43), ἐν ᾧ ἐγκαθίστατο ἐκεῖ ἀποσταλεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ὡς ἀνθύπατος τῆς ἐπαρχίας Ἀσίας.

Τρεμπούρ· ἢ **Τριμπούρ, Τριμπούριουμ**, χωρ. ἐν Δ Γερμανίᾳ (Ἔσση-Δάρμστατ) ἐπὶ τοῦ Σχούαρτσμπαχ παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ρήνου, κάτ. 2,000, ἄλλοτε σημαντικὴ πόλις, μετὰ ἀνακτόρου τῶν Καρολινείων αὐτοκρατόρων, οὗ σώζονται ἔτι τὰ ἐρείπια. Λύτόθι συνεκροτήθησαν πολλὰ συνέδρια (δίαιται).

Τρενέλ· (Ἰωσήφ), ποιητὴς γάλλος, ἐγεν. ἐν Καόρ, 1763—1818, τρὶς ἐβραβεύθη κατὰ τοὺς Ἀνθικοὺς ἀγῶνας (Ζὲ-Φλορώ), συμμεταναστεύσας μετὰ τοῦ μαθητοῦ του ἐκ τοῦ οἴκου δὲ Καστελλάν, ἐγένετο ἐπὶ Αὐτοκρατορίας ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Ναυστάθμου. Συνέθηκεν «Ἐλεγειακὰ ποιήματα» κλπ.

Τρένκ· (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς, βαρόνος δέ), ἀρχηγὸς λαφυραγωγῶν, ἐγεν. ἐν Ρέτζιο τῆς Καλαβρίας 1711, ἐξ εὐγενοῦς οἴκου τῆς Σλαβονίας, ὑπῆρξε δὲ περιώνυμος διὰ τὴν ὠμότητά του· ὑπηρέτησεν ἐν Ρωσίᾳ 1738 εἶτα ἐν Αὐστρίᾳ (1740)· ἰδίαις δαπάναις συστήσας σύνταγμα Πανδούρων (οὕγγρων στρατιωτῶν), ἐδώρησεν αὐτὸ εἰς τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν· ἔσχεν ἐπιτυχίας τινὰς κατὰ τῶν Βαυαρῶν καὶ Γάλλων, εἰσεχώρησε δὲ μέχρις Ἀλσατίας, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Σόρρ (1745), παραλείψας νὰ λάβῃ μέρος ὡς ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν λαφυραγωγίαν τοῦ πρωσικοῦ στρατοπέδου, κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον καὶ φυλάκισιν· δραπετεύσας καὶ συλληφθείς, ηὐτοχειριάσθη δηλητηριασθεὶς ἐν Μρῶν (1749).

Τρένκ· (Φρειδερῖκος, βαρόνος δέ), ἐξάδελφος τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Καινιξμπεργ, 1726—94, ὑπηρέτησε τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πρωσικῷ στρατῷ, ὡραῖος δὲ ὢν ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς πριγκιπίστης Ἀμαλίας ἀδελφῆς τοῦ Φρειδερίκου Β', γνωσθείσης δὲ τῆς σχέσεως αὐτῶν, ἐφυλακίσθη ἐν στενῇ φυλακῇ ὑπὸ τοῦ βασιλέως (1745). Δραπετεύσας ἔφυγεν εἰς Μόσχαν, ὅπου κατώρθωσε νὰ ἀγαπηθῇ ὑπὸ Ρωσίδος πριγκιπίσσης. Ἐλθὼν εἰς Βιέννην εἶτα συνέλεξε τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀποθανόντος ἐξαδέλφου του, ἀπομόσας τὸν Λουθηρανισμόν, ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς Πρωσίαν περιέπεσεν αὖθις εἰς χεῖρας τοῦ Φρειδερίκου, ὅστις ἐφυλάκισεν αὐτὸν ἐκ νέου ἐν Μάγδεμβουργ ἐπὶ δεκάμηνον. Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπαναστάσεως μετέβη εἰς Γαλλίαν, συλληφθεὶς δ' ἐπὶ Τρομοκρατίας ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος (1794), εἰ καὶ εἶχεν ἀνακηρυχθῇ ὑπαδὸς τοῦ νέου πολιτεύματος. Ἐδημοσίευσεν πλὴν ἄλλων καὶ τοῦ ἰδίου βίου «Ἀπομνημονεύματα».

Τρένσδεν· Γερμ. **Τρέντσιν**, Σ υ γ γ ό ν ε, π. τῆς ΒΔ Οὐγγαρίας, πρωτ. ὁμων. κομητείας, κάτ. 4,750.—Ἡ ὁμών. κομητεία ἔχει ἐκτ. 4619 τετρ. χλμ. καὶ 255,000 κατ. Θερμαὶ πηγαί.

Τρέντ· ποτ. τῆς Ἀγγλίας, πηγάζων παρὰ τὸ Θύρσφιλδ ἐν τῇ κομητείᾳ Στάφφορδ, ἑνοῦται μετὰ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Οὗς ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς κομητείας Ὑόρκης καὶ ἀποτελοῦσι τὸν Οὔμπερμήκ. 95 χλμ.

Τρέντο· Γερμ. **Τρίεντ**, Λατ. **Τριδέντουμ**, Τσίβιτας-Τριδεντίνα, π. ἐν Τυρόλῳ τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας, 180 χλμ. Ν τῆς Ἰνσαμπρυκκ ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Ἀδίγη, κάτ. 19,500, ἐπισκοπή, ἱερατ. σχολεῖον, γυμνάσιον, ἐμπόριον ἀκμαῖον καὶ βιομηχανία ἀνθοῦσα· λέγεται ὅτι ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Ραζένα ἢ Ἐτρούσκων, ἐγένετο πρωτ. τοῦ Ἰταλ. νομοῦ ἄνω Ἀδίγη (1813). Εἶνε κυρίως περιώνυμος διὰ τὴν αὐτόθι συγκροτηθεῖσαν σύνοδον ἀπὸ τοῦ 1545 μέχρι τοῦ 1563, ἥτις εἶνε ἡ 19η καὶ τελευταία τῶν Οἰκουμενικῶν.

Τρέντον· π. τῶν Ἡνωμ.-Πολιτειῶν, πρωτ. τῆς πολιτείας Νέας-Ἱερσέης ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Δελαουάρ, κάτ. 65,000. Μεγάλα ἐργοστάσια. Ἱδρύθη ἐν ἔτει 1680.

Τρέντς· (Ριχάρδος Σλένεβιξ), ποιητής, θεολόγος καὶ φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Δουβλίνῳ, 1807—86, καθηγητὴς ἐν Καίμπριτς καὶ Λονδίνῳ, σχολάρχης ἐν Οὐέστμίνστερ καὶ ἀρχιεπίσκοπος Δουβλίνου, συνέθηκε πολλὰς ποιήσεις, ἐν αἷς καὶ «Ποιήματα ἀνατολικά», θεολογικὰ ἔργα περισπούδαστα καὶ φιλολογικὰ συγγράμματα πολλοῦ λόγου ἄξια.

Τρεπασσέ· (ὅρμος), ἐπὶ τῶν δυτ. ἀκτῶν τῆς Βρετάνης (ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Φινιστέρ), μεταξὺ τῶν προεξοχῶν Ράζ καὶ Βάν. Ὀνομάζεται Τρεπασσέ=τῶν Νεκρῶν, ἔκ τινος ὀρυϊδικῆς παραδόσεως καὶ ὡς ἐκ τῶν συχνῶν ναυαγίων τῶν συμβαινόντων αὐτόθι ἕνεκα τῶν θαλασσίων ρευμάτων.

Τρεπόρ· Οὐλτέριορπόρτους, π. καὶ λ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω-Σηκουάνα ἐπὶ τῆς Μάγχης, κάτ. 4,550. Διῶρυξ 3,375 μ. ἐνοῖ ταύτην μετὰ τῆς π. Ἐ.

Τρεπουριά· χειμερινὴ ἀγροικία τοῦ δήμου Λαυρεωτικῆς τῆς Ἀττικῆς.

Τρεσσάν· (Λουδ.-Ἐλισάβετ δὲλα Βέρνι, κόμης δέ), φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Μάν, 1705—83, διεκρίθη ἐν τῷ στρατῷ τῆς Φλάνδρας, ἐκλήθη δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Στανισλάου εἰς τὴν αὐλήν του μὲ τὸν τίτλον τοῦ μεγάλου Στρατάρχου. Μέλος πολλῶν Ἀκαδημειῶν, ἔγραψε μυθιστορήματα καὶ ἄλλα ἔργα.—Ὁ υἱός του ἀββᾶς Τρεσσάν, 1749—1809, μέγας ἔξαρχος ἐν Ρουάν, μετενάστευσε καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τὴν 18 Βρουμαίρ, συνέγραψε δὲ «Συγκριτικὴν μυθολογίαν» κλπ.

Τρεσταινά· χ. τοῦ δήμου Δημητσάνης τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 337.

Τρεφόρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ νομῷ Αἴν, κάτ. 1700· ἀρχαία ὀχυρὰ πόλις.

Τρηούϊροι· λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικῶν μεταξὺ Ρήνου καὶ Μοσέλλα.

Τρητόν· ὄρος κείμενον νοτίως τῶν Κλεωνῶν, ἐν ᾧ ἐφώλευεν ὁ Νεμαῖος λέων ἐντὸς σπηλαίου ὅπερ ἐλέγετο ὅτι εἶχε διπλῆν εἴσοδον.

Τριαδίτσα· (ὄρα Σόφια).

Τριαίρ· (Πέτρος), ὑπαξιωμ. τῶν τηλεβολητῶν, ἐγεν. ἐν Βιγγὰν τὸ 1771, ἐξοξάσθη ἐν Αἰγύπτῳ ἐν τῷ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φρουρίῳ Ἐλ-Ἀρίσχ, ἀνατινάξας τὴν πυριτιδαποθήκην καὶ συναπολεσθεὶς μετὰ τῶν Τούρκων ὑπὸ τὰ ἐρείπια. Ἡ γενέθλιος πόλις του ἤγειρεν αὐτῷ ἀνδριάντα.

Τριάκοντα τύραννοι· ὀνομάζονται οὕτω οἱ διάφοροι ἄρπαγες τοῦ Ρωμαϊκοῦ θρόνου κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα, τοιοῦτοι δ' ὑπῆρξαν οἱ Αὐρέολος, Κβίετος, Μακριανός, Βάλιστος, οἱ δύο Ποστούμιοι, ὁ Τέτρικος, ὁ Ἐρεννιανός, ὁ Τρεβελλιανὸς κλπ. Παρὰ τὴν ὀνομασίαν ὅμως τῶν τριάκοντα, ὀφειλομένην εἰς τὸν ἱστορικὸν Τρεμπέλλιον Πόλλιον, εἶνε γνωστοὶ μόνον 17.

Τριάκοντα τύραννοι, οἱ ἐν Ἀθήναις· εἶνε οἱ διοικηταὶ οὓς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπεφόρτισαν νὰ κυβερνήσωσι τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῶν περὶ τὸ τέρμα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ οἵτινες ἐξεβλήθησαν μετὰ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Θρασυβούλου (βλ. λ.) ὑποκαταστάσης αὖθις τῆς ἀθηναϊκῆς αὐτονομίας.

Τριάκοντα· (μάχη τῶν), εἶνε ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐπεισοδίων τοῦ πολέμου τῆς Βρετάνης (341—1365), ἔλαβε χώραν παρὰ τὸ Πλοερμὶ (27 Μαρτίου 1351) μεταξὺ τριάκοντα ἱπποτῶν Γάλλων ὀπαδῶν τοῦ Καρόλου δὲ Βλουὰ καὶ τριάκοντα τοιούτων Ἄγγλων ὀπαδῶν τοῦ Ἰωάννου δὲ Μονφόρ, ὧν οἱ τελευταῖοι ἡττήθησαν.

Τριακονταετὴς πόλεμος· πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς πόλεμος, ὅστις ἀρξάμενος τὸ 1618, ἐπερατώθη τὸ 1648 διὰ τῆς συνθήκης τῆς Οὐεστφαλίας. Κυρία αἰτία αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ Λουθηρανῶν καὶ Καθολικῶν καὶ αἱ γεννηθεῖσαι ἀνησυχίαι ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Αὐστριακοῦ οἴκου. Διαιρεῖται δὲ εἰς τέσσαρας περιόδους: Α' Περίοδος Παλατινική, 1618—1623, καθ' ἣν ὁ Φρειδερῖκος Ε' ἐκλέκτωρ τοῦ Παλατινάτου καὶ βασιλεὺς τῆς Βοημίας ἡττήθη παρὰ τὸ Λευκὸν ὄρος (1620) καὶ ἀπεστερήθη τοῦ κράτους του. Β' Περίοδος Δανική (1624—29), καθ' ἣν Χριστιανὸς ὁ Δ' τῆς Δανιμαρκίας ἐγένετο ἀρχηγὸς τῶν Διαμαρτυρομένων. Γ' Περίοδος Σουηδική (1630—35), καθ' ἣν ὁ Γουσταῦος Ἀδόλφος, νικητὴς ἐν Λειψίᾳ, ἐφονεύθη ἐν Λυτσεν, οἱ δὲ Σουηδοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν συνθήκην τῆς Πράγας. Δ' περίοδος Γαλλική (1635-1648), κληθεῖσα οὕτω διότι ὁ Ρισελιέ, ἀφ' οὗ μυστικῶς ὑπεστήριξε τοὺς ἀντιθέτους τοῦ Αὐστριακοῦ οἴκου, ἐπενέβη ἀναφανδὸν κατ' αὐτοῦ μετὰ τὴν νίκην τῶν Αὐτοκρατορικῶν ἐν Νόρδλιγγεν καὶ ἠνάγκασε Φερδινάνδον τὸν Γ' νὰ ὑπογράψῃ τὴν εἰρήνην τῆς Οὐεστφαλίας (1648), ἥτις ἔθηκε τέρμα εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἠδραίωσε τὴν θρησκευτικὴν καὶ πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Εὐρώπης.

Τριὰλ (Ἀντ.)· ἠθοποιός, 1737—95, κατήρξατο ἐν τῷ Ἰταλικῷ Θεάτρῳ τῶν Παρισίων, ἐπέτυχε δὲ ἰδίως εἰς τὰ μέρη τῶν εὐήθων χωρικῶν καὶ τῶν δειλῶν ὑπηρετῶν.

Τριανδρία· καλοῦνται οὕτω δύο ἰδίᾳ πολιτικοὶ σύνδεσμοι ἐν Ρώμῃ περὶ τὰ τέλη τῆς Δημοκρατίας, Α'

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τριανδρία ἐκ τῶν Πομπηίου, Καίσαρος καὶ Κράσσου (60 π. Χ.) καὶ Β' Τριανδρία ἐκ τῶν Ὀκταβίου, Ἀντωνίου καὶ Λεπίδου (43 π. Χ.), ὧν ἡ δευτέρα ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως ὡς Τριανδρία πρὸς συντήρησιν τῆς Δημοκρατίας.—Ἐν Γαλλίᾳ ὠνομάσθη Τριανδρία ἐπὶ Καρόλου Θ' ἡ συμμαχία ἥτις ἐγένετο κατὰ τῶν Οὐγενότων τὸ 1561 μεταξὺ τοῦ δουκὸς δὲ Γκίζ, τοῦ Κοντοσταύλου Μονμορανσὺ καὶ τοῦ στρατάρχου Σαϊντ-Ἀνδρέ.

Τριαντάρος· χ. τῆς νήσου Τήνου. Κάτ: 376.

Τριανταφυλλιά· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 88.

Τριανταφυλλίδης (Παναγιώτης)· γεννηθεὶς ἐν Βυτίνῃ τῆς Γορτυνίας ἐκ πατρὸς Τριανταφύλλου καὶ μητρὸς Μαρίας, ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ τῆς πατρίδος αὐτοῦ σχολείῳ τοῦ Δανιὴλ καὶ Παρθενίου τῶν Γαβραίων. Ἀπορφανισθέντος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν τοῦ πατρός του, ἡ οἰκογένεια του διετρέφετο ὑπὸ τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου του Θεοδώρου Ταμπακοπούλου, μετὰ δὲ τὴν ἔκκρηξιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἰβραὴμ εἰς Πελοπόννησον ἡ μὲν οἰκογένεια του μετὰ τοῦ πάππου του κατεσφάγη, ἠχμαλωτίσθησαν αἱ ἀδελφαί του, αὐτὸς δὲ κρυβεὶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς συκῆς ἡ ἑλάτης διεξέφυγε τὴν δουλείαν καὶ ἐλθὼν εἰς Ναύπλιον περισυνελέχθη ὑπό τινος φιλανθρώπου Ὑδραίου ἕως οὗ πληροφορηθεὶς ὁ ἐκ μητρὸς θεῖός του καὶ ἀπακατεστημένος ἐν Βλαχίᾳ Νικόλαος Ταμπακόπουλος περὶ τῆς τύχης τῆς οἰκογενείας τῆς ἀδελφῆς του ἦλθε εἰς Ναύπλιον καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τὸν ἔφερεν εἰς Βλαχίαν ὅπου βαθμηδὸν ἀπέκτησε σημαντικὸν πλοῦτον. Ἐκεῖ πληροφορηθεὶς ὅτι αἱ δύο του ἀδελφαὶ εὑρίσκοντο ἐν Αἰγύπτῳ εἰς γυναικωνίτας Τούρκων ἀξιωματικῶν καὶ διαφλεγόμενος ἐξ ἀδελφικῆς ἀγάπης, μεταβαίνει ἐκεῖσε, συναντᾷ τὰς ἀδελφάς του, πείθει τὴν νεωτέραν καὶ κατόπιν πολλῶν κόπων καὶ τὴν μεγαλειτέραν, ἀλλ' ἕνεκα ἀγνώστων λόγων ναυαγεῖ τὸ σχέδιόν του περὶ ἀπολυτρώσεώς των, εἰς ἄκρον δὲ ἄθυμος ἐπανέρχεται εἰς Βλαχίαν ὁπόθεν δὲν ἔπαυσεν ὁσάκις ἐζητεῖτο νὰ ἐξοδεύῃ ἀφειδῶς τὴν περιουσίαν του εἰς ἀνέγερσιν σχολείων καὶ εἰς προικοδότησιν αὐτῶν. Τὰ λειτουργοῦν ἐν Ἀθήναις Τριανταφυλλίδειον γεωργικὸν σχολεῖον ὀφείλει τὸ μέγιστον μέρος τῆς ὑπάρξεως του εἰς τὰ κληροδοτήματα αὐτοῦ, ἀποθανόντος ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκ μαρασμοῦ.

Τριάντου· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 55.

Τρία-Πλατάνια· τελωνοφυλακεῖον, ἀγροικίαι τινὲς καὶ στρατιωτικὸς σταθμὸς τῆς θεσσαλομακεδονικῆς μεθορίου, 1 ὥρ. 20' ἀπὸ Ραψάνης τοῦ δήμου Ὀλύμπου τῆς ΒΑ Θεσσαλίας. Κάτ: 12.

Τριάριος· τοποτηρητὴς τοῦ Λουκούλλου ἐν Ἀσίᾳ, ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του (67 π. Χ.), ὀπαδὸς ὢν τοῦ Πομπηίου, ἐφονεύθη κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Τριὰς ἡ νῆσος τῆς Ἁγ. Τριάδος· ἡ κυριωτέρα καὶ νοτιωτέρα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν Ἀντιλλῶν, ἀπέναντι τοῦ Δέλτα τοῦ Ὀρενόκου, ἔκτ. 4544 ττρ. χλμ. κατ. 190000, πρωτ. Πορτ-ὄφ-Σπαίν, θελκτικώτατον κλῖμα, ἐξ οὗ καὶ καλεῖται «Παράδεισος τῶν Ἀντιλλῶν». Ἔχει λίμνην τὴν Σάντα-Μπρέα, ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Κολόμβου τὸ 1498, κατέχεται δὲ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἀπὸ τοῦ 1797.

Τριάς· π. τῆς Μαρτινίκας, ἐν τῷ μυχῷ τοῦ ὁμων. κολπίσκου, 6000 κατ. Ἐμπορικὴ πόλις.

Τριὰς (Τριάδα)· χ. τοῦ δήμου Μεσσαπίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 115.

Τριὰς-Ἁγία· χ. τοῦ δήμ. Π η γ ῆ ς, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοίκ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 70.

Τριὰς Ἁγία· χ. τοῦ δήμου Τυμ π α κ ί ο υ, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 60.

Τριβαλλοί· ἔθνος τῆς ἀρχ. Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ, περὶ τὸν Ἴστρον.

Τριβίδι· χ. τοῦ δήμου Ὑαλέας τῆς Δωρίδος. Κάτ: 93.

Τριβωνιανός· νομοδιδάσκαλος, ἐγεν. 475—545, ἐν Σιδῇ τῆς Παμφυλίας, ὁ κυριώτερος ἐκ τῶν συνεργασθέντων κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ εἰς τὴν σύνταξιν τῶν κωδίκων, προήχθη εἰς τ α μ ί α ν τ ο ῦ ἱ ε ρ ο ῦ ἀ ν α κ τ ό ρ ο υ, ἀλλ' ἕνεκα στάσεως τοῦ λαοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐστερήθη τῆς θέσεως ταύτης, κατέλαβε δὲ καὶ ἄλλας σημαινούσας θέσεις.

Τριβουλίτσα· θέσις τοῦ δήμου Μακρυνείας τοῦ Μεσολογγίου.

Τριβούλς· (Ἰ.-Ἰ.), στρατηγὸς ἐκ Μιλάνου, 1447—1518, ὑπηρέτησε πρῶτον Λουδοβίκον τὸν ΙΑ' τῆς Γαλλίας ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Γκάλεα Σφόρτζα, ἐπολέμησε πρὸς τοὺς Ἐνετοὺς (1483), συντελέσας δὲ τὰ μάλιστα εἰς τὴν ταχίστην κατάκτησιν τοῦ δουκάτου τοῦ Μιλάνου ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ', διωρίσθη διοικητὴς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξεδιώχθη ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατήσαντος λαοῦ διὰ τὰς ὠμότητας αὐτοῦ. Κατώρθωσεν οὐχ ἧττον νὰ διατηρηθῇ ἀποκρούσας τοὺς Ἑλβετοὺς (1501 3), ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπώλεσε τὸ Μιλᾶνον κατὰ τὸ 1512, καίτοι δὲ συντελέσας εἰς τὴν νίκην τοῦ Μαριγιάν, ἀποτυχὼν πρὸ τῆς Βρεσκίας ἀπέσχε πάσης μετοχῆς εἰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις.—Ὁ ἀνεψιὸς του Θ ε ό δ. Τ ρ ι β ο ύ λ ς μετασχὼν διαφόρων μαχῶν νικηφόρως, διώκησε καὶ τὸν Ἐνετικὸν στρατόν, ἐφ' ὅσον συνέπραττε μετὰ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπηρετήσας εἶτα ὑπὸ Φραγκίσκον τὸν Α' τῆς Γαλλίας, διωρίσθη διοικητὴς τοῦ Μιλανεί (1515) καὶ ἐγένετο στρατάρχης τῆς Γαλλίας (15 4)· διορισθεὶς εἶτα διοικητὴς τῆς Γενούης, ἠναγκάσθη νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν εἰς τὸν Δόρια. Ἀπέθ. τὸ 1531.

Τριγγέτας (Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχ. Μαρώνης τῆς Πελοποννήσου, σπουδαίως ὑπηρετήσας τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγῶνος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κορώνης ἰδίᾳ ὡς ἰσχύων ἐν τῷ τόπῳ πολιτικὸς ἀνήρ.

Τριγκώλ· (N ι κ.), ἱεραπόστολος Ἰησουίτης, ἐγεν. ἐν Δουαὶ 1577—1628, ἐξ Αἰσθῶνος ἀναχωρήσας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

μετέβη δὶς εἰς Κίναν, κατέλιπε δὲ καὶ πολλὰ ἄξια λόγου θρησκευτικὰ συγγράμματα ὡς καὶ «Σινικὸν λεξικόν».

Τρίδεντον· πρωτ. Τριδεντινῶν ἐν Ραιτίᾳ, κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀθέσιος ποταμοῦ.

Τριέ· ποτ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κοτ-δὺ-Νόρ, πηγ. ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μουρμπριὰκ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μάγχην δι' εὐρέος στομαποτάμου. Μῆκ. 72 χιλ.

Τριζόλου· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 308.

Τριζώνια ἢ **Τροιζώνια**· νησῖδες εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Δωρίδος, ἀνήκουσαι εἰς τὸν δῆμον Τολοφωνίων καὶ 4 ὥρ. ἀπέχουσαι τῆς Βιτρινίτσας. Ἄλλοτε λοιμοκαθαρτήριον, τελωνιακὸν φυλακεῖον. Κάτ: 62.

Τρικαμερόν· π. τῆς Ἀφρικῆς (ἐν τῇ ἀρχ. Βυζακηνῇ), 32 χλμ. ΝΔ τῆς Καρχηδόνος· ὁ Βελισσάριος Ἕλλην στρατηγὸς ἤρατο ἐδῶ νίκην ἀποφασιστικὴν τὸ 534 κατὰ τοῦ Γελιμήρου βασιλέως τῶν Βανδάλων.

Τρικάσσαι· γαλατικὸς λαὸς οἰκῶν ἐν τῇ Δ' Λουγδουνικῇ πρὸς Ν τῶν Λιγγόνων καὶ πρὸς Β τῶν Σενόνων, εἶχε πρωτ. τὰς Τρικάσσας ἢ Αὐγουστόμπονα (Τροάγι).

Τρικαστῖνοι· λαὸς τῆς Γαλατικῆς Ναρβωνίτιδος πρὸς Ν τῶν Ἀλλοβρόγων καὶ πρὸς Β τῶν Σεγγαλαύνων εἶχε πρωτ. τὴν Αὐγούσταν Τρικαστινόρουμ (Σαὶν-Πὼλ-Τροὰ-Σρατώ)

Τρίκερα· νησὶς παρὰ τὴν Ὕδραν εἰς ἣν ἀνήκει διοικητικῶς.

Τρίκερι· πρωτ. τοῦ δήμου Λιαντίου τοῦ νομοῦ Μαγνησίας (Βόλου) εἰς τὴν ἀγκιστροειδῆ καμπὴν τῆς χερσονήσου τοῦ Πηλίου καὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου. Ταχυδρομεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ὑποτελωνεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ: 1276. Ἀπέχει τοῦ Βόλου ὥρ. 13.

Τρικετί (Ἐρρῖκος, βαρόνος δέ)· γλύπτης, ἐγεν. ἐν Κονφλὰν τοῦ Γαλ. νομοῦ Λουαρέ, 1802—74, ἐκαλλιτέχνησε τὰ ἔκτυπα τοῦ ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς ἐν Παρισίοις, πρὸς δὲ καὶ πολλὰ ὡραῖα ἔργα γλυπτικῆς.

Τρικκαίων-δῆμος· τοῦ Θεσσαλικοῦ νομοῦ Τρικκάλων. Πρωτ. Τρίκκαλα. Ἄλλα χ. Ἁγ. Κυριακή, Βράνους, Γλῆνος, Ζαπτσαῖοι, Κόκκινος-Πύργος, Κουρμπαλῆ, Καρυαίς, Λέσταινον, Λεπτοκαρυά, Λόγγος-Ἀρμὲτ-Ἀγᾶ, Λογγάκι, Μεγάλα-Καλύβια, Μέρτσι μεγάλο καὶ μικρό, Μπουχούνιτσα, Νουμῆ, Πατουλιά, Πυργετός, Ριζαρειό, Ρόγκια, Σελίμογλου, Σερβοτά, Σωτῆρα, Φλαμοῦλι, Κάτ. 30,387.

Τρίκκαλα· ἡ μεγαλειτέρα τόρα π. τῆς Θεσσαλίας, πρωτ. τοῦ νομοῦ Τρικκάλων εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Χάσια διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ παραποτάμου τοῦ Πηνειοῦ Ληθαίου ἢ Τρικκαλίτικου. Εἶνε πόλις ἀρχαία καὶ ἔχει ὡραίας οἰκοδομάς, περίχωρα κατάφυτα, κήπους μεγάλους, ἀξιόλογον ἐμπόριον, ἐφορίαν, πρωτοδικεῖον, ἀρχιεπισκοπήν, γυμνάσιον, ταμεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον, τουρκικὸν Προξενεῖον, Τράπεζαν, κλπ. Συνδέεται μετὰ τῆς Καρδίτσης καὶ τοῦ Βόλου διὰ σιδηροδρόμου, ἀπέχει δὲ τῶν Ἀθηνῶν ΒΔ 78 ὥρας, χλμ. 240. Κάτ: 21,149.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τρικκαλα· πρωτ. τοῦ ὁμων. δήμου τῆς Κορινθίας, 10 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κορίνθου (ΔΒΔ). Ἕδρα τῶν ἀρχῶν κατὰ τὸ θέρος, 5 ὥρ. ἀπὸ τῆς χειμερινῆς Ξυλοκάστρου. Εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, ἀκμ. φυτεῖαι. Κάτ: 1662.

Τρικκάλων-δῆμος· τοῦ νομοῦ Κορινθίας, πρωτ. χειμ. Ξυλόκαστρο, θερ. Τρίκκαλα. Ἄλλα χ. Βάλτος, Γεωργαντεΐκα, Κατσουλεΐκα, Σκορδεΐκα, Φραγκεΐκα, Γελήνης-Λαγκαδεΐκα, Γελήνης - Σπαρτινεΐκα, Γελήνης-Τουρτουρεΐκα, Δενδρό, Ζοῦγρα, Ζητουλιαρεΐκα, Χαλδουλοπεΐκα Κασαβέτη, Καμάρι, Καρυά, Καρυώτικα ἀνατολικὰ καὶ δυτικά, Κορωνιωτεΐκα, Λασκεΐκα, Μάζι, Μερτικέϊκα, Μανωλεΐκα, Πετρακεΐκα, Ρέθη, Ρίζα-Ξυλοκάστρου, Σαϊτά, Σκορδεΐκα, Συγερίτσα, Σοχιανά, Συκιά, Σκεντζιάνικα, Τσεβριάνικα, Τσιούκα, Ὑψηλὰ-Ἀλώνια, Φιαμεγκιάνικα, Φραγκέϊκα, Χαρδαλουπέϊκα, Χαρκιάνικα. Κάτ. 6945.

Τρίκκη· πολ. ἀρχ. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔνθα καὶ ἦτο ὁ ἐπισημότατος τῶν ναῶν αὐτοῦ. Ἔκειτο περὶ τὰ σημερινὰ Τρίκκαλα, ἐκ ταύτης δ' ὠνομάσθη ὁ σύγχρονος δῆμος Τρικκαίων.

Τρικλιάτρα ἢ **Τρεκλ-**· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 237.

Τρίκλινο(ν)· ἀγροικίαι τοῦ χ. Ἄρρα τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας.

Τρικολώνων δῆμος τῆς Γορτυνίας, νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Στεμνίτσα. Ἄλλα χ. Καλύβια, Μπουλάτσι, Παληομοϊρι, Παλαμάρι, Παύλια, Σύρνα, Ψάρι, Μονὴ Τιμίου Προδρόμου. Κάτ: 4502.

Τρικόρυθος· δημ. τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ Ραμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Ὁ δημότης Τρικορύσιος.

Τρικότσοβα· χ. τοῦ δήμου Λάβδας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 100.

Τρικούπης· (Σπυρίδων)· εἷς ἐκ τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐπαναστάσεως· ἐγεννήθη τὸ 1788 ἐν Μεσολογγίῳ καὶ ἐνήργησε πολὺ διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημείας, ἀντιπροσώπευσε τὸ Μεσολόγγιον εἰς τὰς ἐθνοσυνελεύσεις, ἔγινεν ὑπουργὸς ἐπὶ Καποδιστρίου καὶ Ὄθωνος καὶ πρέσβυς κατόπιν εἰς Λονδῖνον ὅπου ἐξέδωκε τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως». Τελευταίως ἐγένετο Γερουσιαστής. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1873 καταλιπὼν μόνον υἱὸν τὸν κατόπιν διαπρεπῆ πολιτευτὴν Χαρίλαον.

Τρικούπης (Χαρίλαος)· υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ὁ διαπρεπέστατος τῶν νεωτέρων ἑλλήνων πολιτευτῶν, γεννηθεὶς ἐν Ναυπλίῳ τὴν 11 Ἰουλίου 1832 ἐκ μητρὸς Αἰκατερίνης Μαυροκορδάτου. Χαρίλαος ὠνομάσθη διότι καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννᾶτο ἤρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ εἴδησις τῆς καθόδου τοῦ Ὄθωνος. Τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα διήκουσε παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ Γεννάδίῳ (βλ.λ.) Ἐσπούδασεν εἶτα νομικὰ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Πανεπιστήμιον, ἄτινα ἐπεράτωσεν ἐν Παρισίοις, ὅπου διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ ἐκεῖ «Δικηγορικοῦ Συλλόγου». Τὸ 1853 ἐγένετο ἀκόλουθος καὶ τὸ 1856 γραμματεὺς τῆς ἐν Λον-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μετέβη δὶς εἰς Κίναν, κατέλιπε δὲ καὶ πολλὰ ἄξια λόγου θρησκευτικὰ συγγράμματα ὡς καὶ «Σινικὸν λεξικόν».

Τρίδεντον· πρωτ. Τριδεντινῶν ἐν Ραιτίᾳ, κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀθέσιος ποταμοῦ.

Τριέ· ποτ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κοτ-δὺ-Νόρ, πηγ. ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μουρμπριὰκ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μάγχην δι' εὐρέος στομαποτάμου. Μῆκ. 72 χιλ.

Τριζόλου· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 308.

Τριζώνια ἢ **Τροιζώνια**· νησίδες εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Δωρίδος, ἀνήκουσαι εἰς τὸν δῆμον Τολοφωνίων καὶ 4 ὥρ. ἀπέχουσαι τῆς Βιτρινίτσας. Ἄλλοτε λοιμοκαθαρτήριον, τελωνιακὸν φυλακεῖον. Κάτ: 62.

Τρικαμερόν· π. τῆς Ἀφρικῆς (ἐν τῇ ἀρχ. Βυζακηνῇ), 32 χλμ. ΝΔ τῆς Καρχηδόνος· ὁ Βελισσάριος Ἕλλην στρατηγὸς ἤρατο ἐδῶ νίκην ἀποφασιστικὴν τὸ 534 κατὰ τοῦ Γελιμήρου βασιλέως τῶν Βανδάλων.

Τρικάσσαι· γαλατικὸς λαὸς οἰκῶν ἐν τῇ Δ' Λουγδουνικῇ πρὸς Ν τῶν Λιγγόνων καὶ πρὸς Β τῶν Σενόνων, εἶχε πρωτ. τὰς Τρικάσσας ἢ Αὐγουστόμπονα (Τροάγι).

Τρικαστῖνοι· λαὸς τῆς Γαλατικῆς Ναρβωνίτιδος πρὸς Ν τῶν Ἀλλοβρόγων καὶ πρὸς Β τῶν Σεγγαλαύνων εἶχε πρωτ. τὴν Αὐγούσταν Τρικαστινόρουμ (Σαὶν-Πὼλ-Τροὰ-Σιατώ)

Τρίκερα· νησὶς παρὰ τὴν Ὕδραν εἰς ἣν ἀνήκει διοικητικῶς.

Τρίκερι· πρωτ. τοῦ δήμου Λιαντίου τοῦ νομοῦ Μαγνησίας (Βόλου) εἰς τὴν ἀγκιστροειδῆ καμπὴν τῆς χερσονήσου τοῦ Πηλίου καὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου. Ταχυδρομεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ὑποτελωνεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ: 1276. Ἀπέχει τοῦ Βόλου ὥρ. 13.

Τρικετὶ (Ἐ ρ ρ ί κ ο ς, βαρόνος δέ)· γλύπτης, ἐγεν. ἐν Κονφλὰν τοῦ Γαλ. νομοῦ Λουαρέ, 1802—74, ἐκαλλιτέχνησε τὰ ἔκτυπα τοῦ ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς ἐν Παρισίοις, πρὸς δὲ καὶ πολλὰ ὡραῖα ἔργα γλυπτικῆς.

Τρικκαίων-δ ῆ μ ο ς· τοῦ Θεσσαλικοῦ νομοῦ Τρικκάλων. Πρωτ. Τ ρ ί κ κ α λ α. Ἄλλα χ. Ἁγ. Κυριακή, Βράνους, Γλῆνος, Ζαπτσαῖοι, Κόκκινος-Πύργος, Κουρμπαλῆ, Καρυαίς, Λέσταινον, Λεπτοκαρυά, Λόγγος-Ἁρμὲτ-Ἀγᾶ, Λογγάκι, Μεγάλα-Καλύβια, Μέρτσι μεγάλο καὶ μικρό, Μπουχούνιτσα, Νουμῆ, Πατουλιά, Πυργετός, Ριζαρειό, Ρόγκια, Σελίμογλου, Σερβοτά, Σωτῆρα, Φλαμοῦλι, Κάτ. 30,387.

Τρίκκαλα· ἡ μεγαλειτέρα τόρα π. τῆς Θεσσαλίας, πρωτ. τοῦ νομοῦ Τρικκάλων εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Χάσια διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ παραποτάμου τοῦ Πηνειοῦ Ληθαίου ἢ Τρικκαλίτικου. Εἶνε πόλις ἀρχαία καὶ ἔχει ὡραίας οἰκοδομάς, περίχωρα κατάφυτα, κήπους μεγάλους, ἀξιόλογον ἐμπόριον, ἐφορίαν, πρωτοδικεῖον, ἀρχιεπισκοπήν, γυμνάσιον, ταμεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον, τουρκικὸν Προξενεῖον, Τράπεζαν, κλπ. Συνδέεται μετὰ τῆς Καρδίτσης καὶ τοῦ Βόλου διὰ σιδηροδρόμου, ἀπέχει δὲ τῶν Ἀθηνῶν ΒΔ 78 ὥρας, χλμ. 240. Κάτ: 21,149.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τρικκαλα· πρωτ. τοῦ ὁμων. δήμου τῆς Κορινθίας, 10 1)2 ὥρ. ἀπὸ Κορίνθου (ΔΒΔ). Ἕδρα τῶν ἀρχῶν κατὰ τὸ θέρος, 5 ὥρ. ἀπὸ τῆς χειμερινῆς Ξυλοκάστρου. Εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, ἀκμ. φυτεῖαι. Κάτ: 1662.

Τρικκάλων-δῆμος· τοῦ νομοῦ Κορινθίας, πρωτ. χειμ. Ξυλόκαστρο, θερ. Τρίκκαλα. Ἄλλα χ. Βάλτος, Γεωργαντεΐκα, Κατσουλεΐκα, Σκορδεΐκα, Φραγκεΐκα, Γελήνης-Λαγκαδεΐκα, Γελήνης - Σπαρτινεΐκα, Γελήνης-Τουρτουρεΐκα, Δενδρό, Ζοϋγρα. Ζητουλιαρεΐκα, Χαλδουλοπεΐκα Κασαβέτη, Καμάρι, Καρυά, Καρυώτικα ἀνατολικὰ καὶ δυτικά, Κορωνιωτεΐκα, Λασκεΐκα, Μάζι, Μερτικεΐκα, Μανωλεΐκα, Πετρακεΐκα, Ρέθη, Ρίζα-Ξυλοκάστρου, Σαϊτὰ, Σκορδεΐκα, Συγερίτσα, Σοχιανά, Συκιά, Σκεντζιάνικα, Τσεβριάνικα, Τσιοῦκα, Ὑψηλὰ-Ἀλώνια, Φιαμεγκιάνικα, Φραγκέικα, Χαρδαλουπέικα, Χαρκιάνικα. Κάτ. 6945.

Τρίκκη· πολ. ἀρχ. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔνθα καὶ ἦτο ὁ ἐπισημότατος τῶν ναῶν αὐτοῦ. Ἔκειτο περὶ τὰ σημερινὰ Τρίκκαλα, ἐκ ταύτης δ' ὠνομάσθη ὁ σύγχρονος δῆμος Τρικκαίων.

Τρικλιάτρα ἢ **Τρεκλ-**· χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 237.

Τρίκλινο(ν)· ἀγροικίαι τοῦ χ. Ἄρρα τοῦ δήμου Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας.

Τρικολώνων δῆμος· τῆς Γορτυνίας, νομ. Ἀρκαδίας. Πρωτ. Στεμνίτσα. Ἄλλα χ. Καλύβια, Μπουλάτσι, Παληομοῖρι, Παλαμάρι, Παύλια, Σύρνα, Ψάρι, Μονὴ Τιμίου Προδρόμου. Κάτ: 4502.

Τρικόρυθος· δημ. τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ Ραμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Ὁ δημότης Τρικορύσιος.

Τρικότσοβα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 100.

Τρικούπης· (Σπυρίδων)· εἷς ἐκ τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐπαναστάσεως· ἐγεννήθη τὸ 1788 ἐν Μεσολογγίῳ καὶ ἐνήργησε πολὺ διὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἰονίου Ἀκαδημείας, ἀντιπροσώπευσε τὸ Μεσολόγγιον εἰς τὰς ἐθνοσυνελεύσεις, ἔγινεν ὑπουργὸς ἐπὶ Καποδιστρίου καὶ Ὄθωνος καὶ πρέσβυς κατόπιν εἰς Λονδῖνον ὅπου ἐξέδωκε τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως». Τελευταίως ἐγενετο Γερουσιαστής. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1873 καταλιπὼν μόνον υἱὸν τὸν κατόπιν διαπρεπῆ πολιτευτὴν Χαρίλαον.

Τρικούπης (Χαρίλαος)· υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ὁ διαπρεπέστατος τῶν νεωτέρων ἑλλήνων πολιτευτῶν, γεννηθεὶς ἐν Ναυπλίῳ τὴν 11 Ἰουλίου 1832 ἐκ μητρὸς Αἰκατερίνης Μαυροκορδάτου. Χαρίλαος ὠνομάσθη διότι καθ' ἣν ἡμέραν ἐγενν ἄτο ἤρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ εἴδησις τῆς καθόδου τοῦ Ὄθωνος. Τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα διήκουσε παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ Γεννάδίῳ (βλ. λ.) Ἐσπούδασεν εἶτα νομικὰ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Πανεπιστήμιον, ἄτινα ἐπεράτωσεν ἐν Παρισίοις, ὅπου διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ ἐκεῖ «Δικηγορικοῦ Συλλόγου». Τὸ 1853 ἐγένετο ἀκόλουθος καὶ τὸ 1856 γραμματεὺς τῆς ἐν Λον-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δίνῳ ἑλλην. Πρεσβείας, ἧς προΐστατο ὁ πατήρ του, ἐκεῖ δ' ἐμυήθη εἰς τὰ σοφὰ δόγματα τῆς ἀγγλικῆς πολιτειακῆς καὶ διπλωματικῆς ὀξυνοίας ἣν καὶ ἔσχε κατόπιν πολύτιμον σύμβουλον τῆς δράσεώς του. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέστρεψε μετὰ τὴν Μεταπολίτευσιν τοῦ 1862. Τὸ ἐπιὸν ἔτος ἀπεστάλη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ὁμογενῶν τοῦ Λονδίνου. Τὸ 1865 ἐξελέγη βουλευτὴς Μεσολογγίου τὸ πρῶτον, συνέτεινε δὲ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν Ἰονίων νήσων, ὡς ἀντιπρόσωπος τότε τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίνῳ καὶ εἶτα ὡς ἀντιπρόσωπος αὐτῆς ἐν Ἑπτανήσῳ, μεθ' ὃ ὁ Κουμουνδοῦρος τῷ προσέφερε 1867 τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν· ἔκτοτε χρονολογεῖται ἡ τεραστία ἀνάπτυξις τῆς πολιτικῆς του δυνάμεως κατορθώσαντος νὰ ἐκτοπίσῃ τὸν Κουμουνδοῦρον. Ἀλλὰ συγχρόνως ὁημοσιογραφῶν, ἀναδείκνυται δεινὸς χειριστὴς τοῦ καλάμου, διὰ δὲ τοῦ περιφήμου ἀντιβατιλικοῦ του ἄρθρου «Τίς πταίει;», ὁδηγεῖται μὲν εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κακουργιοδικείου, ἀλλὰ καὶ εὑρίσκει τὴν ὁδὸν τοῦ πρωθυπουργικοῦ ἀξιώματος συνάμα τὴν 27 Ἀπριλίου 1875. Ἀλλὰ καὶ τότε καὶ τὸ 1878 ἐπ' ἐλάχιστον μόλις ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀρχὴν κατὰ τῆς συνηπτισμένης ἀντιδράσεως τῶν λοιπῶν πολιτικῶν μερίδων. Ἀπὸ τοῦ 1882—1885 διῴκησε καὶ πάλιν τὸ κράτος, εἶτα δὲ ἀπὸ 1886—1890, ἐκ τετάρτου δὲ καὶ πέμπτου ἐπρωθυπούργευσε τὸ 1892—93 καὶ τὸ 1894—95. Ἀλλ' αἱ δεινὰι πολιτικαὶ καὶ ἰδίως αἱ οἰκονομικαὶ περιπλοκαὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη κατέρριψαν αὐτὸν τόσον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ, ὥστε οὐδὲ βουλευτὴς ἐξελέγη πλέον· συντετριμμένος δὲ ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς τόσον ἀδίκου καταφορᾶς καὶ ἐκ τῶν τόσον ἀτυχιῶν ἀπῆλθεν εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Κάρλσβαδ καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κάννας τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὴν 30 Μαρτίου 1896, ἤτοι ἐν ἡλικίᾳ 64 ἐτῶν. Χαρακτὴρ σταθερός, ἐπίμονος, πείσμων σχεδὸν καὶ ἐπιβλητικὸς ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἑλλήνων πολιτευτῶν, δι' αὐτῶν του τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων ἔφερε πολλάκις εἰς πέρας δυσχερέστατα ζητήματα, κατενίκησε μεγίστας ἀντιδράσεις καὶ παρέκαμψε μυρίους κινδύνους. Ἡ ἐμμονή κυρίως εἰς τὰς ἰδίας του ἀρχὰς ἦτο τόσον ἀκλόνητος, ὥστε οὐδέποτε καὶ πρὸ οὐδενὸς τὸν βλέπομεν ὑποχωροῦντα, εἰς αὐτῶν του δὲ τῶν ἀρχῶν τὴν ἐθνωφελῆ ἐφαρμογὴν ἔχων ἀκράδαντον πεποίθησιν, ἀνεφώνει τὸ περιβόητον ἐκεῖνο «Ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ!». Ὑπῆρξεν ὁ πειστικώτερος τῶν κοινοβουλευτικῶν μας ρητόρων, ῥήτωρ οὐχὶ ἐπιδεικτικὸς ἀλλὰ ῥήτωρ ἁδρός, καυστικὸς, πλήρης ἑβραίων ἐπιχειρημάτων. Ἐγνώριζε πολλά, ἅτινα τὸν κατέστησαν πολυπραγμονέστερον τοῦ δέοντος, ὅσον τὸν ἀπεδείκνυον ἀκούραστον καὶ ἀκρατήτου ῥοπῆς ἄνδρα πρὸς τὴν ἄνευ ἀναπαύλας δρᾶσιν. Ὁ Τρικούπης ἀπέθανε, σχεδὸν εἰπεῖν,..... πένης !, ἄγαμος δ' ὤν, δὲν κατέλιπε τέκνα.

Τρίκρανα· νησίδιον κατὰ τὴν νοτιανατολικὴν παραλίαν τῆς Ἐρμιονίδος, τὸ νῦν Τρίκερι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τρίκρηνα· ὄρη μετὰ τριῶν κρηνῶν ἐν τῇ βορειανατολικῇ Ἀρκαδίᾳ εἰς τὰ ὅρια τῆς χώρας τῆς Στυμφάλου.

Τρίμ· κώμη τῆς Ἰρλανδίας (ἐν Λάϊνστερ), πρωτ. τῆς κομητείας Ἤστ-Μήθ, 40 χλμ. ΒΔ τοῦ Δουβλίνου, κάτ: 2,000, ἔχει στήλην πρὸς τιμὴν τοῦ Οὐέλλιγκτον.

Τριμούλλι ἢ **Λὰ-Τριμούλλι**· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Βιέννης, κάτ: 1850.

Τριμουλέ (Τ ρ ι β ο υ λ έ τ ο ς)· γελωτοποιὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ' τῆς Γαλλίας καὶ Φραγκίσκου Α', ὀνομαζόμενος πράγματι Φεβριάλ, υἱὸς χωρικοῦ τῶν περιχώρων τοῦ Βλουά· ἀπέθανε πιθανῶς τὸ 1536. Ὁ Ραμπελαῒ τὸν ὀνομάζει μωρόσοφον.

Τριμούρτη=Α ἱ τ ρ ε ῖ ς δ υ ν ά μ ε ι ς, Τ ρ ι ὰ ς ἰνδική, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Βράχμα (δημιουργοῦ), Βισχνοῦ (συντηρητοῦ) καὶ Σίβα (ἐξολοθρευτοῦ).

Τριμπότσοι· λαὸς γερμανικῆς καταγωγῆς, ἐγκαθιδρύθη ἐν Γαλλίᾳ ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Μεδιοματρίκων· αἱ κυριώτεραι πόλεις αὐτῶν ἦσαν Μπρουκόμαγον (Μπρυμὰ) καὶ Ἀργεντσᾶτον (Στρασβοῦργον).

Τρινακρία· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικελίας διὰ τὰς τρεῖς ἄκρας αὐτῆς.

Τρινάσιοι· δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομοῦ Λακεδαίμονος. Πρωτ. Σ κ ά λ α. Ἄλλα χ. Λέημονα, Σευδαλῆ, Στεφανιά. Κάτ. 2,103.

Τρινεμεῖς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν Πάρνηθα περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν.

Τρίνησα· θέσις τοῦ δήμου Τρινάσου τῆς Λακεδαίμονος.

Τρινιδάδ = (Τ ρ ι ά ς)· π. τῆς Βολιβίας, πρωτ. τοῦ νομοῦ Μπενί, ἐπὶ τοῦ Ρίου-Μαμόρε, 42,500 κατ.

Τρινιδάδ· νησὶς ἐν τῷ Ν Ἀτλαντικῷ εἰς 20ο 28' Ν πλ. καὶ 31ο 46' Δ μ.

Τρινιδάδ (=Τ ρ ι ά ς)· π. τῆς ν. Κούβας παρὰ τὴν Ν ἀκτήν κατ. 30 000. Ἐμπορικωτάτη πόλις. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Βελασκὲς τὸ 1514.

Τρινκαβέλλι (Β ί κ τ ω ρ)· ἰατρὸς καὶ φιλόσοφος, ἐξ Ἐνετίας, 1496—1568, καθηγητὴς ἐν Παδούῃ, ἐπανήγαγε τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἰατρῶν, ἰδίᾳ τοῦ Ἱπποκράτους, ἐπαναγαγὼν οὕτω τὴν ἰατρικὴν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξ ἧς ἐξέκλινε. Πλὴν τῶν ἰατρικῶν ἔργων του κατέλιπε καὶ ἐκδόσεις τοῦ Θεμιστίου, Ἀρριανοῦ, Στοβαίου κλπ.

Τρινκεμάλ ἢ **Τρινκομάλι**, ἴσως ἡ Σπατάνα τοῦ Πτολεμαίου π. καὶ λιμ. τῆς ν. Κεϋλάνης ἐπὶ μικρᾶς χερσονήσου τῆς ΒΑ ἀκτῆς 20000 (;) κατ. Μεγάλη, ἀλλ' ὀλίγον κατῳκημένη πόλις. Ὁ λιμὴν αὐτῆς εἶνε ὁ μόνος ὅστις παρέχει ἀσφαλὲς καταφύγιον κατὰ τῶν Μουσσωνείων ἀνέμων. Κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1795.

Τρινοβάνται· ἀρχ. λαὸς τῆς Μεγάλης Βρεττανίας πρὸς Β τοῦ Ταμέσιος, εἶχε πωτ. τὸ Λοντίνιουμ, νῦν Λονδῖνον.

Τριοβασάλος (-δος)· χ. τῆς Μήλου, τὸ μέγιστον τῆς Νήσου, 1)2 ὥρ. ἔξω τῆς Πλάκας. Κάτ: 1569.

Τριόκαλα, νῦν **Καλαταμπελ-**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης
ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

λότα· π. τῆς ἀρχ. Σικελίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ παρ' ἣν ὁ Τιμολέων ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους (340 π. Χ.). Ὁ Τρύφων ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν δούλων ὀχυρώσας αὐτὴν ὑπερήσπισεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐάλω ὑπὸ τοῦ Ἀκιλίου (99 π. Χ.).

Τριόλος ἢ **Τριάλος**· χ. τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 35.

Τριούμβιροι (=3 Ἄνδρες) ὠνομάσθησαν οὕτω ἐν Ρώμῃ διάφοροι δημόσιοι λειτουργοί, οἵτινες ἦσαν τρεῖς κατ' ἀριθμόν, ὡς οἱ Τριούμβιροι νομισματικοί, οἷς ἦν ἀνατεθειμένη ἡ νομισματοκοπία ἐπὶ αὐτοκρατορίας (90 π. Χ.). Οἱ νυκτερινοὶ Τριούμβιροι, ἀστυνομικοὶ ἐπιθεωρηταί, ἀγρυπνοῦντες πρὸς πρόληψιν πυρκαϊῶν. Οἱ κεφαλικοὶ Τριούμβιροι, ἐπιπεφορτισμένοι τὴν φύλαξιν τῶν καθειργμένων καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινῶν. Οἱ ἀποικιακοὶ Τρ., διοριζόμενοι ἐπί τινα χρόνον εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἀποικιῶν. Οἱ ἐπὶ τῶν ἱερῶν συμποσίων ἐπιπεφορτισμένοι τὴν κατάκλισιν τῶν ἱερῶν ἀγαλμάτων, οἵτινες κατόπιν ηὐξήθησαν εἰς ἑπτὰ (Σεπτέμβιροι ἐπουλόνες). Ἀλλὰ κυρίως γνωστοὶ εἶνε οἱ τῶν δύο Πολιτικῶν Τριανδριῶν τῆς Ρώμης. Ὅρα Τριανδρία.

Τριπιέ· (Ἰ ω.-Β α π τ.), δικηγόρος ἐν Παρισίοις, ἐγεν. ἐν Ὠτέν, 1765—1840, ἐπί τινα χρόνον μετὰ τὴν ἐπανάστασιν διετέλεσε δημόσιος κατήγορος, ἀλλ' ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δικαστικὸν βῆμα, ἀνέλαβε τὰς σπουδαιοτέρας ὑποθέσεις, αὐτὸς δὲ εἶνε ὅστις ὑπερήσπισε τὸν Λα Βαλέττ (1816). Προήχθη μέχρι συμβούλου τοῦ Ἀκυρωτικοῦ (1831). Διετέλεσε καὶ βουλευτής.

Τρίποδες· πρωτ. τοῦ δήμου Βύβλου τῆς Νάξου, ἧς ἀπέχει 1 ὥρ. 20'. Κάτ: 706.

Τριπόδο-Ἀπάνω· χ. τοῦ δήμου Μ α ρ γ α ρ ι τ ῶ ν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 250.

Τριπόδο-Κάτω· χ. τοῦ δήμου Μ α ρ γ α ρ ι τ ῶ ν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ: 60.

Τριπόλεως-δῆμος· τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας· πρωτ· Τ ρ ί π ο λ ι ς· χ. Ἅγ. Βασίλειος, Θάνα, Ματσαγρά, Μερκοβοῦνι, Μουζάκι, Μπειντένι, Μπασιάκου, Μπερμπάτι, Μπεσίρι, Μπολέτα, Μπόσουνα, Περθῶρι, Σέχι, Μ ο ν ὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ ἐπάνω Χρέπας. Κάτ: 15,901.

Τρίπολις· πολλαὶ χῶραι καὶ πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὧν σημαντικώτεραι αἱ ἑξῆς:

Τρίπολις· χώρα τῆς Ἀρκαδίας, περιλαμβάνουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Καλλίαν, τὴν Νώνακριν καὶ τὴν Δίπαιαν.

Τρίπολις· πόλ. ἀρχ. παραθαλασσία τῆς Φοινίκης ἀποικία τῶν τριῶν πόλεων, Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, ἔνθα συνήρχοντο οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς τῶν τριῶν συμμαχίας.

Τρίπολις· ἀρχ. πόλ. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Τρίπολις ἢ **Τριπολῖτις**· ἓν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων Βερβερικῶν κρα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν ἐκτεινόμενον ἐν τῇ Β 'Αφρικῇ κατὰ μῆκος τῆς Μεσογείου μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Τύνιδος, ἔχει πρὸς Ν τὴν Σαχάραν καὶ τὸ Φεζζάν. Ἔκτ. 1,000,000 τετρ. χλμ. περίπου καὶ 1,000,000 κατ. (Μαῦροι, Ἄραβες, Καβύλοι, Τοῦρκοι, Νηγρῖται, Ἰουδαῖοι, Μελιταῖοι), πρωτ. Τρίπολις. 'Αμμώδης χώρα καὶ ἀπότομος, μὲ μικρὰν βιομηχανίαν. Διενεργεῖ διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον μετὰ τῆς Σαχάρας διὰ τοῦ Φεζζάν. Τὸ ὄνομα ἔλαβεν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὰς τρεῖς πόλεις αὐτῆς Λέπτιδα, Σαβράταν καὶ Οἴαν. Οἱ Ρωμαῖοι κατέστησαν αὐτὴν Ρωμ. ἐπαρχίαν Τ ρ ι π ο λ ι τ ά ν α ν, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἀνεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, Ἀχμὲτ-βέης δὲ ὁ Μέγας (1714), πασᾶς αὐτῆς γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἵδρυσε τὴν δυναστείαν τῶν Κ αραμανλίδων.

Τρίπολις ἡ Τριπολιτσά π. τῆς Πελοπον. σχεδὸν εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς· πρωτ. τοῦ νομοῦ 'Αρκαδίας καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὁλοκλήρου τῆς Χερσονήτου, κτηθεῖσα δὲ κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα καὶ κυριευθεῖσα ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνην τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1821, ὅτε ἐγένετο ἐδῶ μεγάλη σφαγὴ τῶν Ὀθωμανῶν. Σήμερον ἔχει γυμνάσιον, σιδηρόδρομον μέχρις 'Αθηνῶν διὰ Ναυπλίου, ἀξιόλογα σιδηρουργεῖα, ταπητουργεῖα καὶ χαλκουργεῖα, ἀκμάζον ἐμπόριον, ταμεῖον, πρωτοδικεῖον, κομψὰς οἰκοδομὰς καὶ πλατείας, 2 εἰρηνοδ., πταισματ., ἀρχιεπισκοπήν, 2 ἑλλην. σχολεῖα, ὡραῖα προάστεια, διδασκαλεῖον, ἱερατικὴν σχολὴν καὶ κατ. 10,465. Εἶνε ἡ κυριωτέρα π. τῆς Κεντρώας Πελοποννήσου, διατηρεῖ δὲ καλλίστην φιλαρμονικήν. Ἔχει πρὸς τούτοις ἐφορίαν, τράπεζαν, ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, κλπ. καὶ ἀπέχει τῶν 'Αθηνῶν 35 ὥρ. ΔΝΔ, συνδέεται δὲ ἀφ' ἑτέρου διὰ σιδηροδρόμων καὶ μετὰ τῶν Καλαμῶν.

Τριπόταμα γ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 220.

Τριπόταμος χ. τοῦ δήμου Τήνου τῆς ὁμωνύμου νήσου. Κάτ: 232.

Τριπτόλεμος υἱὸς τοῦ Κελεοῦ βασιλέως τῆς 'Ελευσῖνος καὶ τῆς Μετανείρας, διδαχθεὶς τὴν γεωργίαν ὑπὸ τῆς Δήμητρος καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρως μετὰ θάνατον.

Τριπύλα χ. τοῦ δήμου Τριπύλης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 148.

Τριπύλης-δ ῆ μ ο ς τοῦ νομοῦ Τριφυλίας. Πρωτ. Ρ α υ τ ό π ο υ λ ο. Ἄλλα χ. 'Ασούτενα, Δάρα, Καλογερέσι, Κλονί, Λαντζονάτου, Λεντεκάδα, Λεσοβίτη, Λυκούδεση, Μάλα, Σελά, Τριπύλα. Κάτ: 2848.

Τριπαράδεισος π. τῆς Κοίλης Συρίας, ἐν τῷ Λιβάνῳ, ἔνθα οἱ στρατηγοὶ τοῦ 'Αλεξάνδρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περδίκκα (320) διένειμαν ἐκ δευτέρου τὸ Μακεδονικὸν κράτος.

Τρισσέν (Ἰ ω.-Γ ε ώ ρ γ ι ο ς Τ ρ ι σ σ ί ν ο, ἐπιλεγόμενος Τ.)· ἰταλὸς ποιητής. Ἐγεν. ἐν Βικεντίᾳ, 1478-1550, ἐπεφορτίσθη νὰ διεξαγάγῃ ὑπὸ Λεόντος τοῦ Ι' διαφόρους ἐν Εὐρώπῃ διαπραγματεύσεις, ἔτυχε δὲ τῆς εὐνοίας καὶ Κλήμεντος Ζ'. Τὰ κυριώτερα τῶν ἔργων του εἶνε «ἡ ἀπὸ τῶν Γότθων ἀπελευθερωθεῖσα Ἰταλία», μετριώτατον ἐπικὸν ποίημα, κωμῳδία τις κατὰ μίμησιν τοῦ Πλαύ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

του, τραγῳδία ἡ «Σοφονίσβη», ᾠδαὶ καὶ ᾄσματα κλπ.

Τριστάν· (Ἰ ω ά ν.) Δ΄ υἱὸς τοῦ ἁγ. Λουδοβίκου, ἐγεν. ἐν Δαμιέττῃ (1250) κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ πατρός του, ἕνεκα δὲ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης συμπτώσεως ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα Τ ρ ι σ τ ά ν=Θλιβερός. Ἐγένετο ἐκ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Ὑσλάνδης, θυγατρὸς τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας, κόμης δὲ Νεβέρ, ἀπέθ. δὲ πρὸ τῆς Τύνιδος τὸ 1270.

Τριστάν· (Ν ο ύ ν ι ο). θαλασσοπόρος Πορτογάλλος, τετράκις παραπλεύσας τὴν Δ. ἀκτὴν τῆς Ἀφρικῆς (1440, 3, 6, 7), ἀνεκάλυψε τὸ Λευκὸν Ἀκρωτήριον κατὰ τὸν α΄ παράπλουν αὐτοῦ, ἴσως δὲ προέβη καὶ μέχρι Σενεγάλης.

Τριστάν ὁ Ἐρημίτης· (Λ ο υ δ ο β ί κ ο ς), ἐπιλεγόμενος ὁ Π ρ ε β ό-Τ ρ ι σ τ ά ν. ἐγεν. ἐν Φλάνδρᾳ ἐν ἀρχῇ τοῦ ΙΕ αἰῶνος, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἄγγλων ἐπὶ Καρόλου Ζ΄, Λουδοβίκος ὁ Α΄ παρέλαβεν αὐτὸν ὡς μέγαν Πρεβὸ τοῦ οἴκου του, ἐχρησίμευσε δὲ ὡς ὄργανον τῶν ἐκδικήσεων τοῦ ἡγεμόνος, μεθ'οὗ ἔσχε στενὴν οἰκειότητα καὶ ὅστις ἐκάλει αὐτὸν «κουμπάρον του». Ἀπέθανεν ἐν βαθεῖ γήρατι καταλιπὼν πολλὰ πλούτη.

Τριστάν· (Π έ τ ρ ο ς), ποιητής, ἐγεν. ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Σολιὲ (ἐν Μάρσ.), 1601—1655, ἱππότης τοῦ Γ'καστόν, δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνς, διϊσχυρίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ «Κουμπάρου» τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ΄. Ἠργάσθη διὰ τὸ θέατρον καὶ ἐπέτυχε σπουδαίως· ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Γαλλ. Ἀκαδήμειαν τὸ 1649. Τὰ ἔργα του, εἰ καὶ μὴ στερούμενα ἀξίας, οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ παρέβαλον μυκτηριστικῶς πρὸς τὰ τοῦ Κορνηλίου.

Τριστενά ἢ **Τρεστ-** χ. τοῦ δήμου Θυρέας τῆς Κυνουρίας. Κάτ: 123.

Τρίταια· κόρ. τοῦ Τρίτωνος ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ Ἄρεως μήτηρ τοῦ Μελανίππου. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις.

Τρίταια· πόλ. ἀρχ. τῆς Ἀχαΐας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μελανίππου πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Τριταίας - δ ῆ μ ο ς τῶν Πατρῶν, τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας. Πρωτ. Π ρ ο σ τ ο β ί τ σ α. Ἄλλαι χ. Ἁγ. Μαρίνα, Ἀλποχῶρι, Βελιμάχη, Γάλαρος, Γολέμη, Γρεβενό, Καλέντζι, Κάλφα, Κόμμι, Κούμπερι, Κουτροχῶρι, Καρασέτζα, Μάνεση, Μαστραντώνη, Ρένεση, Ρουπακιά, Σκιαδᾶ, Σκοῦρα, Τουρκοχῶρι, Τσαπόγα, Φλῶκα, Χιόνα. Μ ο ν α ί: Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Νοτενῶν καὶ Ἁγ. Πάντων. Κάτ: 5,178.

Τρίτεμ ἢ **Τριτάϊμ**· χρονογράφος καὶ θεολόγος, ἐγεν. ἐν Τριττενχάιμ, παρὰ τὰς Τρέβ, 1462—1516. ἀββᾶς τῶν Βενεδικτίνων, ἐθεωρήθη καὶ ὡς μάγος. Ἵδρυσεν ἐν τῇ μονῇ αὐτοῦ ἀκαδήμειαν καὶ βιβλιοθήκην περιωνύμους καταστάσας. Ἐπιχειρήσας μεταρρυθμίσεις μεταξὺ τῶν μοναχῶν, ἐξήγειρεν ἐπανάστασιν αὐτῶν, δι' ὃ καὶ καταλιπὼν τὴν μονὴν τοῦ Σπόνχαϊμ μετέβη εἰς τὴν τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου ἐν Βυρτσβούργ. Ἐξηκολούθησε τὸ «Χρονικὸν τοῦ Ἱρσὼ» μέχρι τοῦ 1513, ἐξέ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΤΡΙΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δωκε δὲ καὶ κατάλογον τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Γερμανίας», ὅστις εἶνε ἡ πρώτη ἱστορία τῆς φιλολογίας τῆς χώρας, καὶ ἄλλα.

Τρίτων· υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, θαλάσσιος θεὸς, παριστανόμενος μὲ οὐρὰν ἰχθύος, σῶμα λεπιδωτὸν καὶ φωνὴν ἀνθρώπου· φυσῶν δὲ διὰ κόγχης ὡς σάλπιγγος ἐκτελεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ Ποσειδῶνος.

Τριτωνίς· λίμνη ἐν Λιβύῃ, οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σύρτεως παρὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ.

Τριφυλία· τὸ Δ μέρος τῆς Ἠλιδος ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ μέχρι τῶν ὀρέων τῆς Μεσσηνίας, ὀνομασθεῖσα ἐκ τῶν κατοικουσῶν ἐν αὐτῇ τριῶν διαφόρων φυλῶν.

Τριφυλίας-Νομός εἷς ἐκ τῶν 9 εἰς οὓς διαιρεῖται σήμερον ἡ Πελοπόννησος, κατέχων τὸ Β ἥμισυ τῆς τέως Μεσσηνίας, πρὸς τὴν Ἠλείαν καὶ Ἀρκαδίαν. Βρέχεται Δ ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἰονίου (Κυπαρισσιακὸς κόλπος) καὶ χωρίζεται τῆς τε Ἀρκαδίας (Γορτυνίας) καὶ Ἠλίδος ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἡ ἔκτασίς του εἶνε ἴση περίπου πρὸς τὴν τοῦ νομοῦ τῆς κυρίως Μεσσηνίας. Κάτ: 86,471. Σύγκειται ἐκ τῶν πρώην ἐπαρχιῶν Τριφυλίας (πρὸς Ν) καὶ Ὀλυμπίας (πρὸς Β). Χώρα ὀρεινὴ εἰς τὰ ΒΑ καὶ τὰ Α, πεδινὴ δὲ καὶ ἐκτάκτως καρποφόρος εἰς τὰς παραλιακὰς ἐκτάσεις· εἰς τὰ ΒΔ λιμνώδης καὶ ἐλοσκεπὴς ἀπέραντοι σταφυδοφυτίαι, ἐλαιῶνες καὶ ἄμπελοι. Πρωτ. Κυπαρισσία. Περιέχει, 2 πόλεις, 5 κωμοπόλεις, 180 χωρία καὶ 1 μονήν. —Οἱ 14 Δῆμοι εἰς οὓς διαιρεῖται εἰσὶν οἱ ἑξῆς :

ΕΠΑΡΧΙΑ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ

Κυπαρισσίας	Κάτοικοι	10,256
Αὐλῶνος	»	4,593
Ἀετοῦ	»	3,558
Δωρίου	»	5,671
Ἐράνης	»	11,507
Πλαταμώδους	»	7,825
Τριπύλης	»	2,848
Φλεσιάδος	»	4,128

ΕΠΑΡΧΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Ἀνδριτσαίνης	Κάτοικοι	7,717
Ἀλιφείρας	»	4,468
Ἀρήνης	»	5,592
Βώλακος	»	4,626
Σκιλλοῦντος	»	7,726
Φιγαλείας	»	5,956
Σύνολον	Κάτ:	86,471

Τριφυλλάκι· θέσις τοῦ δήμου Μακρυνείας τοῦ Μεσολογγίου.

Τριφυλλιάνικα· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. Κάτ: 115.

Τριχινόπολις· ὀχυρὰ πόλις τῶν ἀγγλ. Ἰνδιῶν (ἐν Μαδρᾶς), κατ. 30,000, ποτὲ πρωτ. ἡγεμονίας. Ἔχει ὡραῖον ἰνδικὸν ναόν.

Τριχωνίς· λίμνη τῆς Αἰτωλίας. Τοῦ Βραχωρίου (Ἀγρινίου) καλουμένη κοινῶς ἔχει πλάτος 5 χλμ. περίμερον δὲ 55 χλμ. καὶ ἔκτ. κατὰ τὸ 1)4 μικροτέραν τῆς νήσου Ἰθάκης ὡς ἔγγιστα, εἶνε δὲ μία τῶν ὡραιοτέρων ἑλλην. λιμνῶν, καλουμένη καὶ Πέλαγος ὑπὸ τῶν ἐντοπίων διὰ τὴν ἔκταπίν της καὶ τὰς συνήθεις της τρικυμίας. Περίκλειστος οὖσα μεταξὺ τῶν ἀρκτικῶν προβρύνων τοῦ Ἀρακύνθου καὶ τῶν μεσημβρινῶν τοῦ Παναι-

Δημόσιες Βιβλιοθήκες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τωλικοῦ συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς μικροτέρας τοῦ Ἀγγελοκάστρου διὰ τελματωδῶν ἀβάτων ἐκτάσεων καὶ τοῦ ποταμίσκου Δίμηκο, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατά της διοχετεύονται Δ εἰς τὸν ποτ. Ἀχελῶον. Ἐκ ταύτης ἡ περιξ χώρα ὠνομάσθη Τριχωνία (Κεντρικὴ Αἰτωλία) ἐκτεινομένη μεταξὺ Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου ἀφ' ἑνὸς, Παναιτωλικοῦ δὲ καὶ τῶν λιμνῶν ἀφ' ἑτέρου.

Τριωκούρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Μέζ. Κάτ. 1000.

Τριῶν Δεσποτῶν (Κῶνος τῶν-), ἡ **Δρεϊχέρρενσπιτς**· Ἄλπειος κορυφὴ ἐν τῷ Χόχε-Τάουερν ὕψ. 3499 μ. ΝΑ τοῦ Δραύου.—Ὄνομα πολλῶν ἄλλων κορυφῶν τῶν Ἄλπεων ἀποτελουσῶν ὅριον μεταξὺ τριῶν διαφόρων κρατῶν.

Τριῶν Γλωχίνων-Ἀκρωτήριον· τῆς Ἄνω Γουϊνέας ἐπὶ τῆς Κὸτ-δ'Ὀρ=Παραλίας τοῦ Χρυσοῦ 4ο 45' Β Πλ. 4ο 20' Δ Μῆκ.

Τρούγι· ἡ ποτὲ Τρικάσσες καὶ Τρέτσαι, εἶτα Αὐγουστόβονα, ἀρχ. πρωτ. τῆς Καμπανίας, πρωτ. δὲ ἤδη τοῦ Γαλλ. νομοῦ Ὤμπ, ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, κάτ. 50,300. Ἐπισκοπή, Γυμνάσιον, Ἐμπορικὴ σχολή, ἐπιστημ. ἑταιρεῖαι κλπ. Εἶνε τὸ κέντρον σπουδαίας βιομηχανίας ἰδίως ὑφαντουργίας βάμβακος καὶ ἐρίου. Πατρὶς τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ Δ' καὶ πλείστων διασήμων ἀνδρῶν.

Τρόγιρ· τὸ ποτὲ Ἐκανουμ, π. τῆς Ν. Ἰταλίας (ἐν Φότζια, Καπιτανάτε), 80 χλμ. ΝΔ τῆς π. Φότζια, κατ. 7,000. Ἐπισκοπή· ἐν ταύτῃ συνεκροτήθη σύνοδος ἐπὶ Οὐρβανοῦ Β'.

Τροζάν· κωμόπ. τῆς Ἀλβετίας ἐν τῇ τοπαρχίᾳ Ἄππενζελλ, ΒΑ τῆς π. Ἀπενζελλ, κάτ: 2,750. Σχολεῖα, ὁπλοστάσιον, βιβλιοθ., βιομηχανία βάμβακος καὶ κεντημάτων· ἐν τοῖς πέριξ θειοῦχα καὶ ἄλλα μεταλλ. ὕδατα.

Τρόπμοι· εἷς ἐκ τῶν τριῶν Γαλατικῶν λαῶν τῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας, πρὸς Α καὶ πέραν τοῦ Ἄλυος, συνορεύων μετὰ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Καππαδοκίας. Εἶχε πρωτ. τὸ Τάβιουμ.

Τροία-Νέα· Ἀλεξάνδρεια Τρῳάς, νῦν Ἐσκὶ-Στάμπουλ, π. τῆς Μ. Ἀσίας, ἱδρυμένη μεταξὺ Σιμόεντος καὶ τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Τροίας, ὑπὸ Ἀντιγόνου στρατηγοῦ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου. Ἐπισκοπὴ σήμερον ὑποκειμένη εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Κυζίκου.

Τροιζήν· ἀρχ. π. τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐκ ταύτης ὠνομάσθη Τροιζηνία ἡ περιξ χώρα, διατηροῦσα μέχρι σήμερον τὸ ὄνομα καὶ ἀποτελοῦσα ἕνα δῆμον τῆς Ἀργολίδος. Ἐδῶ κατέφυγον τὰ γυναικόπαιδα τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Ξέρξου. Σήμ. συμπίπτει περίπου μὲ τὴν κωμόπ. Δαμαλᾶς (βλ. λ.).

Τροιζῆνος-δῆμος· νομὸς Ἀργολίδος· πρωτ. Πόρος· χ. Βαλαριό, Γαλατᾶς, Δαμαλᾶς, Δάρα, Μαζώματα, Μούλικα, Πασσᾶ, Βίδαι, παραχειμάζοντες, Μοναὶ Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ Καλαυρίας. Κάτ. 6,535.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τροκαδερό· μικρὰ χερσόνησος, κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Λεόν, μετὰ φρουρίου ἐν τῷ ὅρμῳ τοῦ Κάδιξ κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γαλ. στρατοῦ (1823). Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη καὶ εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Πασσὺ περιλαμβανόμενα ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Παρισίων, ἐφ' ὧν ᾠκοδομήθη τὸ μέγαρον Τροκαδερὸ (1877—8).

Τρόκι· κωμόπ τῆς Ρωσίας (ἐν Βίλνᾳ) κάτ. 2,500, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γκεδιμῶν (1321) καὶ πρωτ. τῆς Λιθοσανίας πρὸ τῆς Βίλνας.

Τρόλ· (Γ ο υ σ τ α ῦ ο ς), ἀρχιεπίσκοπος τῆς Οὐψαλ, λυσσώδης ἀντίπαλος τοῦ διοικητοῦ Στένονος Β', ὃν ἀφώρισε καὶ προσεκάλεσε τοὺς Δανοὺς εἰς Σουηδίαν, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως ἐπαύθη· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον φονευθέντος τοῦ Στένονος, εἰσῆλθε νικητὴς ἐν τῇ ἀρχιεπιτκοπῇ του καὶ ἔστεψε τὸν βασιλέα τῆς Δανίας Χριστιανὸν Β' διὰ τοῦ στέμματος τῆς Σουηδίας (1520), διώκησε δὲ τὴν Σουηδίαν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ καταπνίξῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Γουσταύου Βάζα ὑποκινηθεῖσαν ἐπανάστασιν καὶ ἔφυγε μετὰ τοῦ Χριστιανοῦ, ὅτε καὶ οὗτος ἐξεδιώχθη τῆς Δανίας, καὶ ἐπανῆλθε μὲν κατὰ τὸ 1535 ἐπιχειρήσας ἀποκατάστασιν, ἀλλ' ἐφονεύθη ἐν Μάλμῳ.

Τρόλλοπ (Φραΐντς Μ ί λ τ ο ν Μίστερς)· λογία Ἀγγλὶς, ἐγεν. ἐν Χέκφιλδ τῆς Χάμψχαϊρ, 1788—1863, συζευχθεῖσα δικηγόρον τινὰ ἔμεινε χήρα τὸ 1835. Μετὰ τριετῆ ἐν Ἀνωμ.-Πολιτείαις διαμονὴν ἐδημοσίευσε τὸ 1831 τὰ «Οἰκιακὰ ἤθη τῶν Ἀμερικανῶν» αὐστηρὰν ἐπίκρισιν διάσημον γενομένην, ἀλλ' ἥτις ἐξήγειρε κατ' αὐτῆς τὴν Ἀγγλαμερικανικὴν κοινωνίαν. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ αὐστηρὸν πνεῦμα ἔγραψε «τὴν Βελγικὴν», «τοὺς Παρισίους καὶ Παρισινοὺς», «τὴν Βιέννην καὶ τοὺς Αὐστριακοὺς» καὶ «τὸν Γύρον τῆς Ἰταλίας». Ἐπέτυχε καὶ ὡς μυθιστοριογράφος.

Τρόλλοπ (Ἀ ν τ ω ν υ)· φιλόλογος Ἄγγλος, 1815—82, υἱὸς τῆς προηγουμένης, ἐδημοσίευσε πλεῖστα μυθιστορήματα ἀρίστης τυχόντα ὑποδοχῆς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς τὸν «Δόκτορα Θόρν», τοὺς «Βερτράμ» «Παντοδαπὰ διηγήματα» κλπ. ὡς καὶ ἐκθέσεις περιηγήσεων εἰς Ἀμερικήν, Αὐστραλίαν, Νέαν-Ζηλανδίαν κλπ. — Θ ω μ ᾶ ς-Ἀ δ ό λ φ ο ς Τ ρ ό λ λ ο π, ἀδελφὸς αὐτοῦ, 1810—92, ἐδημοσίευσε τὴν «Μπρίττανυ», εἶτα ἐγκατέστη καὶ διήγαγεν ἅπαντα τὸν βίον ἐν Φλωρεντίᾳ, ἔνθα ἐδημοσίευσε τὰ λοιπὰ αὐτοῦ ἔργα, ὡς «Ἡ Δυτικὴ Γαλλία», «ἡ Παιδικὴ ἡλικία Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων» κλπ.

Τρόμπ (Μ α ρ τ ῖ ν ο ς)· ναυτικὸς Ὁλλανδὸς, ἐγεν. ἐν Μπρίλλ, 1597—1656, ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰσελθὼν εἰς τὸ ναυτικόν, ἐγένετο ἀντιναύαρχος τὸ 1637, ἤρατο δὲ πολλὰς κατὰ θάλασσαν νίκας, διακριθεὶς ἰδίᾳ ἐν Πόρτλανδ, Νιούπορ, Δυγκέρκ· ἐφονεύθη δὲ κατὰ τὸ 1653. — Κ ο ρ ν. Τ ρ ό μ π, υἱὸς αὐτοῦ, ἐγεν. ἐν Ρόττερδαμ, 1629—1691, πλοίαρχος κατὰ τὸ 21ον τῆς ἡλικίας του ἔτος διεκρίθη ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ 1652, 56 62, ἐπί τινα χρόνον διώκησε τὸν ὁλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λανδικὸν στόλον, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὴν διοίκησιν εἰς τὸν Ρούϋτερ, οὗ ἕνεκα καὶ κατέστη ἐχθρός του. Ἀπομακρυνθεὶς ἐπί τινα χρόνον τῆς ὑπηρεσίας, ἐπανῆλθεν αὖθις μετὰ τὸν θρίαμβον τοῦ οἴκου τῆς Ὀράγγης, οὗ ἦν ὀπαδός, ὑπερήσπισε δ' ἐπιτυχέστατα τὴν Δανίαν κατὰ τῆς Σουηδίας τὸ 1676, ἀπέθανε δὲ τὸ 1691.

Τρόμσω· π. τῆς ἀρκτικῆς Νορβηγίας ἐπὶ μικρᾶς ὁμων. νήσου, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. ἧ ἄμτ τῆς Τρόμσω, κατ. 5500. Ἐπισκοπή, ἐμπορικὸς λιμήν.

Τρονσιέ· (Φραγκ.-Διονύσιος), νομοδιδάσκαλος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1726—1806, ἐφημίσθη μεγάλως ὡς νομικὸς Σύμβουλος, προήδρευσεν ἐν τῇ Γεν. Συνελεύσει τῶν Τάξεων καὶ τῇ Συνταχτικῇ, ἐψήφισε δὲ ὀλίγας μόνον τῶν καινοτομιῶν. Ὑπῆρξεν εἷς τῶν τριῶν εἰς οὓς ἀνέθηκε τὴν ὑπεράσπισίν του ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ' ἐπὶ τῆς πρώτης Ὑπατείας. Πρόεδρος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καὶ γερουσιαστής (1801). Σπουδαίως μετέσχε τῆς συντάξεως τοῦ Πολιτικοῦ Κώδικος.

Τρονσιέν· (Θεόδωρος), ἰατρός, ἐγεν. ἐν Γενεύῃ, 1709—81, ἐξήσκησε τὴν ἐπιστήμην του ἐν Ἀμστερδαμ καὶ εἶτα ἐν Γενεύῃ, ἐγκατέστη δὲ τέλος ἐν Παρισίοις, πρῶτος ἰατρὸς γενόμενος τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεάνς· διέδωκε τὸν ἐμβολιασμὸν ἐν Γαλλίᾳ. Ἀκαδημαϊκός.

Τρονσιέν· (Ι.-Ρ ο δ.), νομοδιδάσκαλος ἐκ Γενεύης, συγγενὴς τοῦ προηγουμένου, 1711—93. Εἰσαγγελεὺς ἐν Γενεύῃ, ἐξέδωκε τὰς «Ἐκ τῆς ἐξοχῆς ἐπιστολάς» πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Κυβερνήσεώς του· ὁ Ρουσσὼ ἀπήντησεν αὐτῷ διὰ τῶν «Ἐξ ὄρους ἐπιστολῶν», αἵτινες ἐπέσπευσαν τὸν θρίαμβον τῆς Δημοκρατίας.

Τρονσὸν δύ-Κουδραί(ὔ)· (Γ.-Α λ.), δικηγόρος τῶν Παρισίων, ἐγεν. ἐν Ρέμς (Ρήμοις) 1750—1798, προσεφέρθη ἵνα ὑπερασπίσῃ τὸν Λουδοβίκον ΙΣ', ὑπερήσπισε δὲ μετὰ τοῦ Σιωβώ-Παγγάρδ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς βασιλίσσης, ἔσωσε δὲ πλεῖστα θύματα τῆς ἐπαναστάσεως, βουλευτὴς (179.), ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Πρεσβυτέρων, κατεπολέμησε τὸ Διευθυντήριον, ἀπέθ. ἐν Συνναμαρύ.

Τρόντο· ποτ. τῆς κεντρ/ώας Ἰταλίας, πηγ. ἐκ τῶν Ἀβρουζίων, ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικήν, μήκ. 88 χλμ Ἐπὶ Ναπολέοντος ὠνομάσθη οὕτω νομὸς Ἰταλικὸς ἔχων πρωτ. τὸ Φέρμο.

Τροπαία· παράλιος πολίχνη τῆς νοτίας Ἰταλίας (Κατάντζαρο, Καλάβρε), παρὰ τὸν κόλπον τῆς ἁγ. Εὐφημίας, κάτ. 6,200. Βιομηχανία ἁλμαίᾳ, ἁλιεία κοραλλίων, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Γκαλλούππη· ἱδρύθη ἐν τῷ ἀρχαίῳ Βρουτίῳ ὑπὸ τοῦ Σέξτου Πομπηίου, ὅστις λέγεται ὀνομάσας αὐτὴν Τροπαίαν πρὸς ἀνάμνησιν νίκης τινὸς αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ὀκταβίου.

Τροπαιῶν· δ ῆ μ ο ς τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας. Πρωτ. Β ε ρ β ί τ σ α. Ἄλλα χ. Ἀλβάνιτσα, Βάναινα, Βρετεμποῦγα, Βυζίτσι, Γαλατᾶς, Καλλιάκου, Κατσουλιά, Μπέχρου, Μπολιάρι, Ρένεσι, Σπάθαρι, Συράμου. Κάτ. 5,331.

Τροπλόν (Ρ α ὺ μ β ν-Θ ε ό -

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δ ω ρ ο ς)· νομοδιδάσκαλος, δικαστὴς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ἐγεν. ἐν Σαὶν-Γκωδὰν τοῦ Γαλ. νομοῦ Ἄνω-Γκαρόννη, 1795—1869, ἐγένετο Σύνεδρος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ (1835), πατρίκιος, Λ' πρόεδρος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καὶ Γερουσιαστὴς μετὰ τὸ πραξικόπημα (1852) εἰς ἃ λίαν ἐπιδεξίως συνέδραμεν. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1854 μέχρι τοῦ θανάτου του προήδρευσε τῆς Γερουσίας καὶ ἀνεκηρύχθη Ἀκαδημαϊκὸς διὰ τὰ Νομικὰ συγγράμματά του.

Τροππάου· π. τῆς Αὐστρο-Ουγγαρίας, πρωτ. τῆς Αὐστρ. Σιλεσίας, κάτ: 21000. Σχολὴ τῶν θυγατέρων τῶν Στρατιωτικῶν, μουσεῖα, ὁπλοποιία, βιομηχ. ἐριούχων, ποτῶν κλπ. Συνέστη ἐνταῦθα τὸ περιώνυμον συνέδριον τοῦ 1820, (Ὀκτ. μέχρι Δεκεμβρ.).

Τρόϋ· π. τῶν Ἡν.-Πολιτειῶν τῆς Ἀμερ. (Νέα Ὑόρκη), ἀποτελεῖται ἐκ δύο πόλεων τῆς Τρόϋ καὶ Οὐεστ-Τρόϋ χωριζομένων διὰ τοῦ Οὔδσων, κατ. 90,000. Τεραστία βιομηχανία.

Τρο(ν)ά (Φ ρ α γ κ. δὲ)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Τουλούζ, 1645—1730, ἐπέτυχεν ἰδίως εἰς προσωπογραφίας γυναικῶν. Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς Βαυαρίαν ἵνα γράψῃ τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης Δελφίνης. Ἐν Λούβρῳ εἰσὶν αἱ εἰκόνες Ἐρρίκου Γ' καὶ Ἐρρίκου Δ' ἔργα αὐτοῦ. — Ὁ υἱός του Ἰ ω α ν. — Φ ρ α γ κ. Τ., 1679 – 1752, ὑπῆρξεν ὡσαύτως διάσημος ζωγράφος.

Τρουαγιόν· (Κ ν σ τ ά ν), ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Σέβρ, 1813—1865, τοπιογράφος καὶ ζωγράφος περιώνυμος, ὠνομάσθη ὁ «Λα Φονταὶν τῆς γραφικῆς».

Τρουβαδοῦροι· ραψῳδοὶ πλάνητες ἐκ Προβηγκίας καὶ Λαγκεδὸκ τοῦ ια' ιβ' καὶ ιγ' αἰῶνος, (ὀνομαζόμενοι οὕτω ἐκ τοῦ τρουβὲ=ἐφευρίσκειν, ἐπινοεῖν), διάφοροι τῶν Τ ρ ο υ β έ ρ, καθ' ὅτι οἱ μὲν Τρουβαδοῦροι μετεχειρίζοντο τὴν διάλεκτον Ὀ κ, οἱ δὲ Τρουβὲρ τὴν Ὀ ά λ. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι διέτρεχον τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν ἀπὸ ἐπαύλεως εἰς ἔπαυλιν ψάλλοντες τὰ ποιήματά των, ᾠδάς, ποιμενικὰ ᾄσματα καὶ καλοῦντες τὴν τέχνην των χαρίεσσαν ἐπιστήμην, οἱ δὲ τ ρ ο υ β έ ρ, ποιηταὶ τῆς Βορείου Γαλλίας καὶ ἰδίως τῆς Πικαρδίας, ἐπεδίδοντο κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν ἐπικὴν ποίησιν. Ἔψαλλον δὲ τὸν ἱππότισμὸν καὶ τὸν ἔρωτα· κατέλιπον ὅμως καὶ διδακτικὰ καὶ θρησκευτικὰ ποιήματα καὶ ὀγκώδη μυθιστορήματα. Μεταξὺ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος τοιούτων συγκαταριθμοῦνται καὶ πολλοὶ ἡγεμόνες καὶ ἰσχυροὶ χωροδεσπόται, ὡς Γουλιέλμος ὁ Θ', ὁ κόμης τοῦ Ποατιέ, ὁ Μαρκαμπρέν, ὁ Ζοφρουὰ Ρυδέλ κλπ.

Τρουβὲρ· ὅρα Τ ρ ο υ β ά δ ο ῦ ρ ο ι.

Τρουβίλλ· κωμόπ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Καλβαδός, κάτ: 6,400 ἐν ὡραίᾳ θέσει ἐπὶ τῆς Μάγχης. Λουτρὰ θαλάσσια.

Τρουκάκι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Λύλῶνος τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 66.

Τρουμούζ· ὄρ. ἐν τῷ Γαλ. νομ. Ἄνω-Πυρηναίων, χιονοσκεπές, μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἱσπανίας, ὕψ. 3,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

086 μ. Παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ καὶ εἰς ὕψος 1800 μ. κεῖται ὁ Ἱππόδρομος τῆς Τρουμούζ, φυσικὸν ἀμφιθέατρον 8 χλμ. περιφερείας, περιθεόμενον ὑπὸ βράχων ἀπορρώγων ὕψ. 800—900 μ.

Τρουμπές· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 30.

Τρουπι· χ. τοῦ δήμου Κηρέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 190.

Τρουσσά· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ: 71.

Τρουσσώ· ἰατρὸς γάλλος, ἐγεν. ἐν Τούρ(ς), 1801—1867, ἀνέλαβεν ἐπιστημονικὰς ἀποστολὰς πρὸς μελέτην διαφόρων ἐπιδημιῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ ἐν Γιβραλτάρ, διωρίσθη καθηγητὴς τῆς θεραπευτικῆς (1839), πρῶτος καὶ μετ' ἐπιτυχίας ἐξετέλεσε τὴν ἐγχείρησιν τῆς τραχειοτομίας. Ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Συντακτικῇ (1848), καὶ μέλος τῆς Ἰατρ. Ἀκαδημείας (1856). Ἐκ τῶν ἀξιολόγων συγγραμμάτων αὐτοῦ τὸ περὶ «Φθίσεως τοῦ λάρυγγος» ἐστέφθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημείας. Ἵδρυσε τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Ἰατρικο-χειρουργικῶν γνώσεων» τὸ 1834.

Τρουχίλλο (Σκάλαμπι, ἢ Τούρις-Γιούλια τῶν Ρωμαίων) π. τῆς Δυτ. Ἱσπανίας, 5000 κάτ.

Τρουχίλλο π. τῆς δημοκρατίας Ὀνδούρας, πρωτ. τοῦ νομοῦ Κόλον, ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντιλλῶν, λιμὴν εὐρύς, ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Λας-Κάζας τὸ 1524.

Τρουχίλλο κωμόπ. τῆς Βενεζουέλας, πρωτ. ὁμων. τμήματος ἐν τῇ πολιτείᾳ Λὸς Ἄνδες, κατ. 3000, ἱδρύθη τὸ 1570.

Τρουχίλλο π. τοῦ Περού, πρωτ. τοῦ διαμ. Λιμπερτάδ, κατ. 7800, 2 χλμ. ἀπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἱδρύθη τὸ 1535 ὑπὸ τοῦ Πιζάρρου.

Τρόφιμος· μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, Ἐφέσιος, πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Ἄρλ, ἧς εἶνε ὁ πολιοῦχος. Ἑορτ. τὴν 29 Δεκεμβρίου.

Τροφώνιος· υἱὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ ἔγγονος τοῦ βασιλέως Κλημένου, ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, οἵτινες ἀμφότεροι ἔκτισαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ὑριέως, μετὰ θάνατον δ' ἐτιμήθη ὁ Τροφώνιος ὡς ἥρως ἔχων καὶ μαντεῖον εἰς σπήλαιόν τι πλησίον τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Λεβαδείας, διότι ἐκεῖ κατὰ τὴν μυθολογίαν ἤνοιξεν ἡ γῆ καὶ κατέπιεν αὐτόν.

Τροχάλακκας· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 28.

Τρυγγέ· (Λωράν-Ἰωαν.-Φραγκ.), ναύαρχος, ἐγεν. ἐν Τουλῶν, 1752—1839. Ἐξεστράτευσεν εἰς Ἀμερικὴν ὡς ἐπιτελὴς τοῦ κόμητος δ' Ἐσταίν, οὗ ἔσωσε τὴν ζωήν, ὑπεναύαρχος (1792), ἀντιναύαρχος (1794) ἀνετέθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Διευθυντηρίου τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν καὶ διωρίσθη διοικητὴς τῶν παραλίων ἐπαρχιῶν τῆς Ὁλλανδίας (1809), διοικήσας ἄριστα Πατρίκιος καὶ ναύαρχος (1831).

Τρύπαις· χ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 187.

Τρύπαις· χ. τοῦ δήμου Λαρήνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 242.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τρύπη· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης, 1 ὥρ. 45' ἀπ' αὐτῆς. Κάτ: 759.

Τρυπητή· χ. τῆς νήσου Μήλου· Κάτ: 1,001.

Τρυπητή· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Βουρῶν τῆς Αἰγιαλείας. Κάτ: 10. Λέγεται καὶ Ζαχλωρίτικα.

Τρυπιά· προσάκτιον χ. καὶ στάσις σιδηροδρ. ἐν τῷ δήμῳ Βουρῶν τῆς Αἰγιαλείας. Κάτ: 238.

Τρύπου· (τοῦ)· θέσις τοῦ δήμου Ναυπάκτου, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ ταύτης.

Τρίτσιρσες ἢ **Τροῦτσιρσες δὲ Βάλδμπουργ**· (Ντέβχαρδ), ἐγεν. τὸ 1547, ἀρχιεπίσκοπος - Ἐκλέκτωρ τῆς Κολωνίας (1577), ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Βάλδμπουργ ὅττις εἶχε κληρονομικὴν τήν ἀρχὴν τοῦ Τρούτσιρσες (αὐλάρχου) τῆς αὐτοκρατορίας. Ἐρασθεὶς τῆς Ἀγνῆς δὲ Μάνσφελδ, ἡγουμένης τοῦ Γκέριχεν, ἐγένετο Ἀναμορφωτής (1582) καὶ ἐνυμφεύθη ταύτην, ἀλλ' ἡ πόλις ἐξηγέρθη κατ' αὐτοῦ, ὁ πάπας ἀφώρισεν αὐτόν, ὁ δὲ Ἐκλέκτωρ Ἐρνέστος τῆς Βαυαρίας κατέστη κύριος τῆς χώρας (1583). Ὡς Καλβινιστής, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν Λουθηρανῶν, κατέφυγεν εἰς Ὁλλανδίαν καὶ εἶτα εἰς Στρασβοῦργον, ἔνθα καὶ ἀπέθανε (1601).

Τρύφα· χ. τοῦ δήμου Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 52.

Τρυφέμ (Φραγκ.)· γλύπτης, ἐγεν. ἐν Αἴξ, 1820—88, ἐκαλλιτέχνησεν ἀνδριάντα τοῦ Μιραμπὼ καὶ προτομὰς τοῦ Βαλλιύ, Κονδορσέ, Διδερὸ κλπ., πρὸς δὲ καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Ραμπελαὶ ἐν Μεδόν.

Τρύφου (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἐχίνου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 506.

Τρωὰς ἢ **Τροία**· περίφημος καὶ μεγίστη πόλις τῆς ἀρχαιότητος εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἣν ἐκυρίευσαν οἱ Ἕλληνες μετὰ δεκαετῆ πολιορκίαν. Σήμερον εἰς τὴν θέσιν της κεῖται μικρὸν χωρίον μόνον καὶ ὀλίγα ἐρείπια. Τροία, Τρωάς καὶ **Ἴλιον** καλουμένη ἡ πόλις αὕτη προηγπίζετο ὑπὸ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Περγάμου ἐκτισμένη ἐφ' ὑψηλοῦ οὐ μακρὰν τοῦ Ἑλλησπόντου. Θέμα ἡ ὁμηρικὴ «Ἰλιὰς» ἔχει τὴν πολιορκίαν καὶ ἅλωσιν τῆς π. ταύτης, ἀπὸ δὲ τῆς ἡμιμυθικῆς ἐκείνης ἐποχῆς δὶς καὶ πάλιν ἐδηώθη καὶ δὶς ἐπανεκτίσθη, ὅπερ ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν ἃς ἐνήργησεν ὁ ἀείμνηστος Σλήμαν, τριῶν ἀνακαλύψας ἐπαλλήλων πόλεων ἐρείπια.

Τρωγλοδύται· ὄνομα ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γεωγράφων εἴς τινας λαοὺς τῆς ΒΑ Ἀφρικῆς ζῶντας, ὡς διετείνοντο, ἐν τρώγλαις οἰκοῦντας δὲ ἰδίᾳ μεταξὺ Νείλου καὶ Ἐρυθρᾶς. Καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν δὲ ἔτι ἡμῶν μέγας ἀριθμὸς Ἀφρικανῶν πολλαχοῦ τῆς ἠπείρου εἰσὶν ἀληθεῖς Τρωγλοδύται. Ἕτεροι Τρωγλοδύται μνημονεύονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οἰκοῦντες περὶ τὸν Καύκασον.

Τρωμανάτα· χ. τοῦ δήμου Ὁμαλῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 551.

Τρώς· υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Δαρδανίας τὴν ὁποίαν μετωνόμασε Τρωάδα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τρωσκενᾶ· χωρίδιον τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς (Δ Μάνη), 1 1)2 ὥρ. ἀπὸ Καρδαμύλης. Κάτ: 24.

Τσα.-Τσε,-Τσο· ὁρα καὶ Τ σ ι α, Τ σ ι ε, Τ σ ι ο.

Τσαγάλες ἢ**Τσαγκλῆ**· χ τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 241.

Τσάγεζι· λιμενίσκος εἰς τὰ ΒΑ παράλια τῆς Θεσσαλίας, περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Πηνειοῦ, ἔν τῶν ὁρμητηρίου τοῦ ἑλλην. στόλου κατὰ τὸν ἑλληνο-τουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897. Εἶνε πρωτ. τοῦ δήμου Εὐρυμενῶν, ἀπέχει 7 ὥρ. ἀπὸ Ἀγυιᾶς, καὶ ἔχει ταχυδρομ., τηλεγρ., τελωνεῖον κλπ. Κάτ: 436.

Τσαγκαράδες ἢ **Ἁγία-Παρασκευή**· 17 ὥρ. ἀπὸ Βόλου πρωτ. τοῦ δήμου Μυρεσίου. Ἑλλην. σχολεῖον, ταχυδρομ., εἰρηνοδικεῖον. Κάτ: 1716.

Τσαγκλῆ· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῆς θεσσαλ. Φθιώτιδος. Κάτ: 112.

Τσάδι ἢ **Τσιάδ**· μεγάλη λίμνη ἢ ἕλος τοῦ Σουδάν, ἐν ὕψει 244 μ. πρὸς Α τοῦ Βορνοῦ καὶ πρὸς Ν τοῦ Κανάμ, ἐπιφανείας περὶ τὰ 30,000 χλμ. ποικιλλούσης ὅμως ἕνεκα τῶν πλημμυρῶν. Ἐκβάλλουσιν εἰς αὐτὴν πολλοὶ ποταμοί, πηγάζουσι δὲ ἐξ αὐτῆς ἄλλοι μικροῦ βάθους. Περιέχουσα πολλὰς νήσους, καθιστᾷ γονιμωτάτας τὰς πέριξ χώρας. Οἱ κάτοικοι τῶν νήσων αὐτῆς εἶνε περὶ τοὺς 15,000, κατὰ τὸ πλεῖστον Μουσουλμᾶνοι, ζῶντες ἐκ τῆς κτηνοτροφίας.

Τσαικῖνο· ἰταλὸς φιλέλλην, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἦτο ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Τσαϊκόβσκυ (Π έ τ ρ ο ς), συνθέτης Ρῶσος, 1840—93, διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου τῆς Μόσχας, συνέθηκε τὸν «Μαζέπαν», τὸν «Εὐγένιον Ὀνεγγίν» κλπ. πρὸς δὲ καὶ συμφωνικὸν ποίημα τὴν «Τρικυμίαν» καὶ πλείστας ἄλλας μουσικὰς συνθέσεις.

Τσαϊρλῆ (τ ο ῦ)· χωρίον καὶ θέσις ὅπου παραχειμάζουν βλαχοποιμένες, 1 ὥρ. 20′ πέραν τοῦ Τυρνάβου. Κάτ: 306.

Τσακαῖοι· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 129.

Τσακάλαλη· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ: 58.

Τσάκαλος (Κ ω ν σ τ α ν τ ῆ ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Κοκορᾶ τῆς Λιοδώρας, σωματοφύλαξ ἔμπιστος τοῦ Κολοκοτρώνη, παρευρεθεὶς εἰς ἁπάσας τὰς παρὰ τούτου συγκροτηθείσας μάχας, ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἡμίσεος τῆς σωματοφυλακῆς του.

Τσακαλωμύτη· θέσις κατοικουμένη τὸν χειμῶνα, ἐν τῷ δήμῳ Ὠλενείας τοῦ Μεσολογγίου.

Τσακάλωφ (Ἀ θ α ν ά σ ι ο ς)· ἐγεν. ἐν Ἰωαννίνοις τὸ 1790 συνεπλήρωσε δὲ τὰς σπουδάς του ἐν Παρισίοις ὁπόθεν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐν Μόσχᾳ πατρικήν του οἰκογένειαν. Ἐκεῖ γνωρισθεὶς μετὰ τοῦ Ν. Σκουφᾶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἀναδειχθεὶς ὁ ἀγχινούστερος καὶ ἐπιτηδειότερος διαδότης τῶν ἀρχῶν αὐτῆς. Ἐλθόντος τοῦ Κυβερνή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

του εἰς Ἑλλάδα διωρίσθη ὑπάλληλος τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου, σχηματισθέντων δὲ βραδύτερον τῶν ὑπουργείων, ἐγένετο διευθυντὴς τοῦ λογιστικοῦ τμήματος τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, συγχρόνως δὲ βλέπομεν αὐτὸν καὶ πληρεξούσιον τῆς ἐν Ἄργει Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Τσακαρεδιάνους· (ὁ τοὺς)· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 40.

Τσακερλῆ· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων. Κάτ: 56.

Τσακήρ· χ. τοῦ δήμου Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 5.

Τσακουμῆ (τὸ ὄ)· θέσις τοῦ δήμου Σπάρτης.

Τσαλιανά (Βασιλάκη κλπ.) χ. τοῦ δήμου Πάλης χώρας, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 90

Τσάλ-Τεπέ· κωνοειδὴς ἀπόσχασις εἰς τὰ Ν τῆς Ροδόπης, μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Θράκης· ὕψ. 1,160 μ.

Τσαμάλι· χ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας. Κάτ: 50.

Τσαμάδι· χ. τοῦ δήμου Ταμασίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ: 170.

Τσανάτα· χ. τοῦ δήμου Πρόνων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 310.

Τσανέτου· (Νικόλαος), προεστὼς τῆς ἐπαρχίας Φαναρίου (Ὀλυμπίας) κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν καὶ μέλος τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας, πληρεξούσιος εἶτα ἐν Ἄστρει καὶ τρὶς βουλευτής.

Τσανέτου· (Γιαννάκος)· υἱὸς τοῦ προηγ. διακριθεὶς ὡς πολεμιστὴς ἐν Καρυταίνῃ, Λάλα, Τριπόλει, ὡς καὶ κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ τοῦ Ἰμπραήμ.

Τσανέτου (Πολυχρόνης)· πράκριτος καὶ εἷς τῶν λογίων τῆς ἐπαρχ. Φαναρίου κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν. Ἔφορος, πληρεξούσιος ἐν Ἐπιδαύρῳ, μέλος τῆς παραλαβούσης τὸ Ναύπλιον ἐπιτροπῆς, ἐγκλεισθεὶς ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν συγχρόνως ἐπισυμβᾶσαν εἰσβολὴν τοῦ Δράμαλη καὶ ἐξελθὼν εἶτα ἀσθενής, ὅτε καὶ μεταβὰς εἰς Τρίπολιν ἀπέθανεν ἐκεῖ ἐκ τῶν κακουχιῶν.

Τσανέτου· (Τσανέτος), υἱὸς τοῦ προηγ., διακριθεὶς μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος ὡς γενναῖος πολεμιστής, ἰδίᾳ εἰς τὰς μαχὰς τῆς Καρυταίνης, τῆς Τριπόλεως καὶ τοῦ Λάλα.

Τσαούδη· (τοῦ)· χ. τοῦ θεσσαλικοῦ δήμου Καρδίτσης. Κάτ. 232.

Τσαούδη (τὸ ὄ)· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 61.

Τσαούδη (τὸ ὄ)· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 659.

Τσαπακλῆ ἢ Νταμπακλῆ· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων. Κάτ. 288.

Τσαπόγα· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 199.

Τσαπουρνιά· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀροανείας τῶν Καλαβρύτων κάτ.

Τσαπουρνιά· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Β Εὐβοίας. Κάτ: 172.

Τσάρα· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ: 215.

Τσάρεδι χειμερινὰι ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἐλατείας τῆς Λοκρίδος.

Τσαρίτσανη· κωμόπ. τῆς τουρκικῆς Θεσσαλίας (ἐπαρχ. Ἐλασσῶνος) παρὰ τὰ ἑλλην. μεθόρια. Κάτ: 2,500 Ἰσχυρὰ ὀχυρώματα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τσαριτσίν· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας (ἐν Σαρατώφ), ἐπὶ τοῦ Βόλγα, πρωτ. ἐπαρχ. 37,500 κάτ. Ἐμπόριον ἀκμαῖον.

Τσαρούχλι· χ. τοῦ δήμου Παίων τῶν Καλαβρύτων. Κάτ: 222.

Τσαρσκοϊε-Σέλο·=αὐτοκρ. χωρίον· ἀρχ. π. τῆς Ρωσίας, (Κυβ. Πετρουπόλεως) κάτ: 17,000. Μεγαλοπρεπὴς ἔπαυλις τῶν Τσάρων, ἐκτίσθη τὸ 1774 ὑπὸ τῆς Ἐλισάβετ. Ἄλλοτε θερινὴ διαμονὴ τῶν Τσάρων.

Τσάσι· χ. τοῦ δήμου Ἔλους τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 336.

Τσάσι· χ. τοῦ δήμου Αἰγινίου τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 128.

Τσαταλάρ· χ. τοῦ δήμου Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 202.

Τσατάλτζα· π. τῆς Εὐρ. Τουρκίας, 20 χλμ. πρὸς ΔΒΔ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κάτ. 10,000.

Τσαφέραγα (Ντζαφέρ-)· χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 484.

Τσαφέρογλι (Ντζαφέρ-)· χ. τοῦ δήμου Καλωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 292.

Τσεβριάνικα· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας. Κάτ: 45.

Τσεγκέλι ἢ **Τσιγκέλι**· ἐπίνειον τοῦ θεσσαλικοῦ Ἀλμυροῦ, ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπου, 35' ἀπὸ Ἀλμυροῦ. Ὁρμίσκος, ὑποτελωνεῖον, ἀποθῆκαι. Κάτ: 48. Λέγεται καὶ Τσικλιμπίκι.

Τσεκήρ· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς ΒΑ Θεσσαλίας. Κάτ: 106.

Τσεκλίστα· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 403.

Τσεκμετζές· ὁ ἀρχ. Ἀθύρας, ποτ. τῆς Θρᾴκης ρέων μεταξὺ Σηλυμβρίας καὶ Κων)πόλεως καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα.

Τσελεβίναις· ξηρονησίδες καὶ σκοπελόβραχοι, ἀντικρὺ τοῦ Σκυλαίου ἀκρωτ. τῆς ΝΑ Ἀργολίδος, μεταξὺ Πόρου καὶ Ὕδρας.

Τσελεπῆς· (Ἰωάννης)· ἐγεν. ἐν Χίῳ, ἐσπούδασε δὲ ἐν Χίῳ καὶ Πάτμῳ, εἶτα δ' ἐν Πίσῃ ὡς τρόφιμος τῆς ἐν Λιβόρνῳ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐδίδαξεν ἐν Χίῳ φυσικομαθηματικά. Μετέφρασε διάφορα ἀστρονομικὰ καὶ μαθηματικὰ συγγράμματα, ἐφονεύθη δὲ κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Χίου ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Τσελεντᾶτα· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 295.

Τσελεπάκου· χ. τοῦ δήμου Φαλάνθου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 223.

Σέλλου (τοῦ) χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων. Κάτ. 154.

Τσέλση (Κελσέη)· ἦν ποτε ὡς καὶ τὸ Κένσιγκτον, χωρίον τῶν περιχώρων τοῦ Λονδίνου, ἔνθα πολλοὶ εἶχον τὰς ἐξοχικάς των οἰκίας· νῦν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Λονδίνου μεταξὺ Μπρόμπτον καὶ Ταμέσιος· ἔχει βοτανικὸν κῆπον φυτευθέντα ὑπὸ τοῦ Χάνς Σλόαν· ἐπὶ τῆς προκυμαίας δ' ὑπάρχει ἀνδριὰς τοῦ Καρλάϊλ.

Τσέου Τσέ· Κινέζος φιλόσοφος, ἔγγονος τοῦ Κομφουκίου, ἐγεν. περὶ τὸ 515 π. Χ. ἀπέθ. περὶ τὸ 453, ἐκληρονόμησε μέρος τῆς ἐπὶ σοφίᾳ φήμης τοῦ πάππου του, συνέθηκε δὲ πολλὰ ἔργα ἠθικά, ὧν τὸ σπουδαιότερον εἶνε τὸ «Τσούνγγ-Γιούνγγ»=τὸ Ἀμετάβλητον Διάστημα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τσεραμειό· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 126.

Τσέργαις· χ. τοῦ δήμου Αηλαντίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 205.

Τσερεγοῦνι· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 250

Τσέρια· χ. τοῦ δήμου Μελιτίνης τῆς Λακωνίας. Κάτ. 919.

Τσέρμα· χ. τοῦ δήμου Καρυαμύλης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 93.

Τσερκίστα· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλείας τῆς Ἄρτης. Κάτ. 41.

Τσερκοβοφτελπά· χ. τοῦ δήμου Ἀρακυνθίων τηςΕὐρυτανίας. Κάτ.102.

Τσερνίτσο· χ. τοῦ δήμου Ἀλαγονίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 623.

Τσερνιτσέβσκυ· (Νικόλ. Γαβρίλοβιτς), σοφὸς καὶ δημοσιογράφος Ρῶσος, 1828—89, συνέγραψε τὴν «βιογραφίαν τοῦ Δοβρολιουμποφ» καὶ τὸ περιώνυμον μυθιστόρημα «Τστό διέλατ»;=«Τί νὰ πράξω»; μεγάλην σχὸν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ μηδενιστικοῦ κινήματος ἐν Ρωσίᾳ. Κατηγορηθεὶς ὡς συμμετέχων τῶν ἐπαναστ. φρονημάτων ἐξωρίσθη εἰς Σιβηρίαν, ἔνθα παρέμεινε ἐπὶ 20ετίαν. ἐλευθερωθεὶς (1885) ἀπέθανε μετὰ μικρόν. Δύναταί τις εἰπεῖν μετὰ τὸν Χέρτζιν οὐδεὶς ρῶσσος συγγραφεὺς ἐπέδρασε τόσον ἐπὶ τῶν συγχρόνων του. Συνέγραψε δὲ πλεῖστα συγγράμματα.

Τσεροβᾶ(ς)· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Λακωνικῆς. Κάτ.343.

Τσεσφίνα· χ. τοῦ δήμου Μελιτίνης τῆς Λακωνίας. Κάτ. 25.

Τσιαδάϊεφ· (Πέτρος-Ἰακώβλεβιτς), συγγραφεὺς Ρῶσος, 1793—1855, ἐπέδρατε μεγάλως ἐπὶ τῆς Ρωσ. φιλολογίας, ἔγραψε δὲ «Ἐπιστολὰς» κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξωρίσθη.

Τσιακαριδιάνου· χ. τοῦ δήμου Αἴνου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 474.

Τσιάμπαν· ποιητὴς ἄγγλος, 1557 ἢ 59—1634, μετέφρασε εἰς τὴν ἀγγλικὴν τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν, συνέθηκε δὲ 17 δραματικὰ ἔργα ἄξια λόγου. Ὁ ποιητὴς οὗτος συνεδέετο πρὸς τὸν Σαίξπηρ, Βὲρ Τζόνσον καὶ Σπένσερ.

Τσιαμπασλάρ· χ. τοῦ δήμου Φύλλου τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 35.

Τσιαμπουλίδι· ἀγροικία τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας. Κάτ.3.

Τσιάνδρα-Γκούπτα· Ἰνδὸς ἡγεμών, υἱὸς βασιλέως τῆς Μαγάδας ἢ Βεχάρ. Ἐξολοθρεύσας τοὺς ἐννέα ἀδελφούς του, ἵδρυσε νέαν δυναστείαν.

Τσάννιγκ· (Οὐίλλιαμ Ἔλλερυ), ἐγεν. ἐν Νιοὺ-Πόρτ (Ρόδ-Ἰσλάνδ) 1780, ἀπ. ἐν Βόστον τὸ 1842, ἐξηκολούθησε τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον, ἐξασκήσας τὸ ὑπουργημα αὐτοῦ ἐν Βόστον, ἔνθα διεκρίθη διὰ τὴν εὐγλωττίαν του, τὸ φιλευσπλαγχνον καὶ ἀνεξίκακόν του, ἐπαξίως δ' ὠνομάσθη «ὁ Φενελὼν τοῦ Νέου Κόσμου». Εἷς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Μονοφυσιτῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, ὑπῆρξεν ὡσαύτως ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων ὑποστηρικτῶν τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας. Τὰ «Ἅπαντα» αὐτοῦ ἐξεδόθησαν τῷ 1865.

Τσιάντρα· ἰνδικὴ θεότης, προσωποποιοῦσα τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς Σελήνης· προῖσταται τῶν ὁδά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

των, τῶν βροχῶν καὶ τῶν χόρτων ἅτινα παρέχουσι τὴν γονιμάτητα καὶ τὴν ὑγείαν.

Τσιαπόγα· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ. 90.

Τσιάρεσι· χ. τοῦ δήμου Θελπούσης τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 135.

Τσιάρνα· χ. τοῦ δήμου Λαγκαδίων τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 76.

Τσιατάλ(ι)· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τῆς Μαγνησίας. Κάτ. 174.

Τσιάταμ· (Χάθαμ), π καὶ λιμὴν πολεμικὸς τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ κομητείᾳ Κέντ, 45 χλμ. ΑΝΑ τοῦ Λονδίνου, κάτ: 27,000 παρὰ τὴν Ρότσεστερ, ἧς θεωρεῖται προάστειον, ἔχει ἀξιοθαύμαστα ὀχυρώματα, λαμπρὸν ναύσταθμον, νεώρια, σιδηρουργεῖα, χυτήρια, σχοινοποιεῖα, σχολὴν τοῦ ναυτικοῦ μηχανικοῦ, εἶνε ὁ κυριώτερος ναύσταθμος τῆς Ἀγγλίας, ἱδρυθεὶς ὑπὸ Ἐρρίκου τοῦ Η', μεγεθυνθεὶς καὶ ὀχυρωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐλισάβετ καὶ τοῦ Καρόλου Β', ἐκ τῆς πόλεως δὲ ταύτης ὁ οἶκος Πίττ ἔλαβε τὸν τίτλον λόρδου τοῦ Χάθαμ. —Ὑπάρχουσιν ὁμών. πόλεις καὶ ἐν Καναδᾷ, ἡ μὲν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ὀντάριο 8,500 κατ., ἡ δὲ ἐν τῇ Νέᾳ Βρουνσβίκῃ, κάτ: 5,000.

Τσιάταμ ἢ Βροῦγχτον· ἀρχιπέλαγος ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὠκεανῷ, 740 χλμ. Α τῆς Νέας Ζηλανδίας 43ο 30' —44ο 25' Ν πλ καὶ 175ο 40' —177ο Δ μηκ. Ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ Βρούγχτον (1791), κατέχονται δὲ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἀπὸ τοῦ 1855, οἱ ἰθαγενεῖς περὶ τοὺς 3,000 ὄντες ἐπὶ τῆς ἀνακαλύψεως ἤδη μόλις ἀνήρχοντο εἰς εἰκοσάδα κατὰ τὸ 1890.

Τσιατίρδάγ· ἄορος τῆς «ῥηνῆς» ἢ Τραπεζοῦς τῶν Ἑλλήνων, χαρυφογραμμηθεωρουμένη ἐπὶ πολὺ ὡς ὑψηλοτέρατῆς ὀροσειρᾶς τῆς Ἰάλτας ἐνΚριμαίᾳ, 1519 μ ὕψ. Ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ εἶνε τὸ Κ ε μ ά λ-Ἀ γ ε ρ έ κ (1524 μ.).

Τσιατμᾶς χ. τοῦ δήμου Θαυμακῶν (Δομοκοῦ) τῆς θεσσαλικῆς Φθιώτιδος, ἐγγὺς στενῆς καὶ δυσβάτου διόδου εἰς τὰ ΒΑ τῆς βουνοσειρᾶς τοῦ Δομοκοῦ διανοιγομένης Ἐδῶ τὴν 5—6 Μαΐου 1897 διεσπάσθη τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἑλλήνων (Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος) καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ τοῦτο τῆς τελευταίας πρὸς τὴν Ὄθρυν καὶ τὴν Λαμίαν ὑποχωρήσεως τῶν Ἑλλην. στρατευμάτων, μετὰ τὴν αἱματηρὰν μάχην τοῦ Δομοκοῦ. Κάτ. 291.

Τσιαχμάτ(ι)-Ἄ ν ω καὶ Κ ά τ ω· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων τῆς Λαρίσης. Κάτ. 424.

Τσίβα· χ. τοῦ δήμου Τεγέας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 400.

Τσιβαρᾶς· χ. τοῦ δήμου Ἀ ρ μ έ ν ω ν, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοίκ. Σφακίων (Κρήτη). Κάτ: 200.

Τσιβλός· χ. τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 78.

Τσιεβελλιάδα· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Τριχωνίας. Κάτ. 298.

Τσιὲ-Κιάγκ· ἐπαρχ. τῆς Κίνας ἐπὶ τῆς Κιτρίνης θαλάσσης πρὸς τὰ Α ἔχουσα πρὸς Δ τὰς Κιάγλ-Σὶ καὶ Νγκὰν-Χαί, πρὸς Β τὴν Κιάγκ-Σού, καὶ πρὸς Ν τὴν Φοὺ-Κιάγκ, ἔλκουσαδὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὁμών. ποταμοῦ, ὅστις τὴν διαρρέει, ἔκτ. 95,000 τετρ. χλμ. κάτ: 12,000,000. Πρωτ. Χάγκ-Τσεοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἔδαφος γονιμώτατον, μεγάλη σηροτροφία, μεταξίνα καὶ χρυσοϋφῆ ὑφάσματα.

Τσικαλαριά· χ. τοῦ δήμου Λάμπης, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 70.

Τσικαλαριά· (Μακαρέλλα, Ἁγία-Φωτεινὴ κλπ.) χ. τοῦ δήμου Περιβολίων, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 550.

Τσικαλαριό· χ. τοῦ δήμου Τραγαίας τῆς Νάξου. Κάτ. 121.

Τσικλιμπικλῆ· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τῆς Μαγνησίας. Κάτ. 69.

Τσικουῆτος· ὄρα Χικούητος.

Τσιλεπάκι· ἀγροικία παρά τινα ὁρμῖσκον τῆς Σερίφου. Κάτ. 4.

Τσίντζινα· χ. τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 400.

Τσιντζιρίες· θέτις καὶ ἀγροικίαι μετὰ κήπων ἐν τῷ δήμῳ Ἀθηναίων, μεταξὺ Παλαιοῦ καὶ Νέου Φαλήρου. Κάτ. 96.

Τσιντζῶρι· χ. τοῦ δήμου Παμίσου τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 475

Τσὶν-Χὶ-Χοάγγ-Τὶ· Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας (260-210 π. Χ.), ὁ πρῶτος τῆς δυναστείας τῶν Τσίν, ἐκληρονόμησεν ἐν ἔτει 247 π. Χ. τὸ βασίλειον τοῦ Τσίν, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ συνδέσῃ εἰς μίαν μόνον μοναρχίαν ἅπαντα τὰ Σινικὰ βασίλεια καὶ κατέλαβε πᾶσαν τὴν πρὸς Ν χώραν μέχρι τῆς νήσου Χαϊνάν. Ἐτέλεσε δὲ πολλὰ ἔργα κοινωφελῆ διώρυχας, ὁδούς, γεφύρας, φρούρια, ἐπέρανε δὲ καὶ τὸ Μέγα τεῖχος.

Τσιόμπα· χ. τοῦ δήμου Θαυμακῶν (Δομοκοῦ). Κάτ: 195.

Τσιορωτᾶ (Ἐστοῦ)· χ. τοῦ δήμου Λευκασίου τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 444.

Τσιότι ἢ **Ντζιότι**· πρωτ. τοῦ Θεσσαλ. δήμου Φαρκαδόνος, 5 1/2 ὥρ. Α τῶν Τρικκάλων. Ταχυδρομεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ.

Τσιότι-Μικρὸ ἢ **Τσιοτοῦλι** πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὸ Μεγάλο **Τσιότι** ἢ κυρίως **Τσιότι**· χ. τοῦ Θεσσαλ. δήμου Φαρκαδόνος. Κάτ. 249.

Τσιοῦδι· ὁ πατὴρ τῆς Ἑλβετικῆς ἱστορίας, ἔγεν ἐν Γλάρις (1505—72), κατέλαβε διαφόρους θέσεις ἐν τῇ πατρίδι του, συνέγραψε πλὴν ἄλλων πολλῶν ἔργων καὶ τὸ «Χρονικὸν τῆς Ἑλβετίας» ἔτος 1000—1470 γερμανιστί.

Τσιουκισάκα· ὄρα Χουκισάκα.

Τσιουλαριὰ· χ. τοῦ δήμου Ὀγχήστου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 350.

Τσιαυραναῖοι· χ. τοῦ δήμου Καστανέας τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 170.

Τσιοῦρτσια· χ. τοῦ δήμου Ἀθαμάνων τῆς Θεσσαλίας. Κάτ. 872.

Τσιοῦστερ· π. τῆς Περσίας, πρωτ. τοῦ Ἀραβιστὰν ἢ Χουζιστάν, 450 χλμ. ΝΔ τῆς Τεχεράνης, ἐπὶ τοῦ ποτ. Χαρούν, πλωτοῦ ἐντεῦθεν μέχρι τῶν ἐκβολῶν. Κεῖται εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων Βαχτιάρου καὶ παρὰ τὰ ἀρχ. Σοῦσα, κάτ: 27,000, ἀξιοσημείωτοι ἀρχαιότητες (ὑδραγωγεῖα, ναοὶ κλπ).

Τσιουταῖοι· χ. τοῦ δήμου Στύρων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 38.

Τσιοῦτσια· ὀχυρὰ θέσις ἐν Ἐλισαβετοπόλει τῆς Ὑπερκαυκασίας,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

115 χλμ. ΝΝΑ τῆς Ἐλισαβετοπόλεως, ἐπὶ βράχυ δεσπόζοντος τῆς ὄχθης τοῦ Ἄρρᾶς. Ἀρχ. πρωτ. τοῦ Χανάτου τῆς Καραμπάγχ καὶ νῦν πρωτ ἐπαρχ. ἐχούσης 30,000 κατ.

Τσίπα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 36.

Τσιπεδάγαι· ὅρα Χιπευάγαι.

Τσιπιανά· κωμόπ. τοῦ δήμου Μαντινείας τῆς Ἀρκαδίας, ἡ μεγίστη τοῦ δήμου. Ἑλλην. σχολ., ταχυδρ., τηλεγραφεῖον. Κάτ. 2,143.

Τσιπιάνα· χ. τοῦ δήμου Λαμπείας τῆς Ἠλείας. Κάτ. 451.

Τσιπίδος· πρωτ. τοῦ δήμου Μαρπήσσης τῆς Πάρου. Κάτ. 881. Εἰς τὸν ἐγγὺς λιμένα-Τσιπ. οἰκοῦσιν ἕτεροι 42.

Τσίπκα· ὅρα Χίπκα.

Τσίπολι(ς)· χ. τοῦ δήμου Λαγκαδίων τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 83.

Τσιρίμπασι (τὸ ὔ)· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 24.

Τσιρνοβίτη· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 328.

Τσισκιανά· (καὶ Φαράγγι), χ. τοῦ δήμου Παληοχώρας, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ: 165.

Τσισκιανά· χ. τοῦ δήμ. Καμπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 65.

Τσιτέλα· χ. τοῦ δήμου Μαριοῦ τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 384.

Τσιτσιμέκ(αι)· ὅρα Χιχιμέκαι.

Τσιφλάρ· χ. τοῦ δήμου Θαυμακῶν (Δομοκοῦ). Κάτ. 189.

Τσιφλίκ(ι)· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 124·

Τσιφλίκι· χ. τοῦ δήμου Ἱστιαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 75.

Τσιφλικάκι· χ. τοῦ δήμου Θαυμακῶν (Δομοκοῦ). Κάτ. 27.

Τσιφοὺτ-Καστέλλι· χ. τοῦ δήμου Τεφελίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτη). Κάτ: 130.

Τσιφτιλίκ(ι) χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κατ. 126.

Τσιχλοπάγαδο· χ. τοῦ δήμου Κεραμειῶν, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων (Κρήτη). Κάτ: 25.

Τσιχοβᾶ· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 29.

Τσόπακα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 207.

Τσοπανάκος· ὁ μικρὸς Τυρταῖος καὶ ὁ Θερσίτης συνάμα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, κυφὸς καὶ δύσμορφος ἀνὴρ ἐκ Δημητσάνης, ἀφωσιωμένος βάρδος τοῦ στρατηγοῦ Νικήτα Σταματελοπούλου, τρέχων ἀνὰ τὰ στρατόπεδα καὶ ἐνθουσιάζων τοὺς πολεμιστὰς διὰ τῶν ἀτέχνων αὐτοσχεδίων του στιχουργημάτων. Ἔζη δαπάναις τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας, ἀπέθανε δὲ φαγὼν κατὰ κόρον κορόμηλα.

Τσοπανλάτες· χ. τοῦ δήμου Λαμιέων. Κάτ. 147.

Τσορβάδι· χ. τοῦ δήμου Τανίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 329.

Τσορμακλῆ πρωτ. τοῦ δήμου Κραννῶνος τῆς Λαρίσης, ἧς ἀπέχε 2 ὥρ. 45'. Κάτ. 667.

Τσορτσάκης (Ἀναγνώστης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Καστανιᾶς τῆς Λακεδαίμονος, μεγάλως ὠφελήσας τὸν ἀγῶνα διά τε τῶν στρα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τιωτικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν πολιτικῶν του ἀρετῶν

Τσορωτὰ (τ ἀ)· χ. τοῦ δήμου Ἀνδανίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 447.

Τσούγκουρο· χ. τοῦ δήμου Ὀξυνείας τῆς Δ Θεσσαλίας. Κάτ: 153.

Τσούκα· χ. τοῦ δήμου Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 9 4.

Τσούκα· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 108.

Τσούκα· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Ἀρκαδίας, Κάτ: 212.

Τσούκα· χ. τοῦ δήμου Νηλέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ- 167.

Τσούκα· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Τυμφαίων. Κάτ: 327.

Τσουκαλάδες. χ. τοῦ δήμου Λευκαδίων. Κάτ: 713.

Τσουκαλέϊκα· προσάκτιον χ. τοῦ δήμου Πατρέων. Σταφιδοφυτίαι. Κάτ: 244.

Τσουκαλέϊκα ἢ Σκαλόρριζα· χ. τοῦ δήμου Ἀμφείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 257.

Τσουκαλιά· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 442.

Τσουκνίδα· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τῆς Μαγνησίας. Κάτ. 102.

Τσούνης (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Δροβολοβοῦ τῶν Καλαβρύτων ἔμπιστος Καποδιστρίου καὶ Ὑψηλάντου, Κατηχητὴς τῶν ἐν Ρωσίᾳ καὶ Βεσσαραβίᾳ ἑλλήνων, συμπράττων μετὰ τοῦ Ἰω. Ἀ μ β ρ ο σ ί ο υ. Ἔδρασε κατόπιν ἐν Πελοποννήσῳ λίαν τελεσφόρως ὡς πολιτικός.

Τσούνη· χ τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 157.

Τσούξανη· χ. τοῦ δήμου Δωτίου τῆς Λαρίσης. Κάτ: 24.

Τσουπί· χ. τοῦ δήμου Ἄρτης. Κάτ: 168.

Τσούρτς· (Ρ ι χ ά ρ δ ο ς)· φιλέλλην Ἄγγλος Ἀντιστράτηγος καὶ βραδύτερον Γερουσιαστής. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀχῶνος. Ὁ Τ σ ο ύ ρ τ ς κατήγετο ἐκ Σκωτίας, ὑπῆρξε δ' εἷς τῶν πρώτων πολεμικῶν δικασκάλων μας, κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827, ἐνεργῶν δὲ μακρόθεν προηγουμένως. Ἡ Συνέλευσις τῆς Ἐρμιόνης τὸν ἀνεκήρυξεν ἀ ρ χ ι σ τ ρ ά τ η γ ο ν τῶν ἑλλην. ὅπλων καὶ τὸν ἀπέστειλε κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Κιουταχῆ πολιορκουμένων Ἀθηνῶν, ὅπου διῴκει ὁ Καραϊσκάκης, οὗ πεσόντος, ἀπέτυχεν ὁ Τσούρτς εἰς τὸ σχέδιον τῆς λύσεως τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκροπόλεως, ἧς πεσούσης, διελύθησαν τὰ ἑλλην. τάγματα. Κατώρθωσε κατόπιν νὰ καταστείλῃ τὸν ἐμφύλιον ἐν Ναυπλίῳ ἀναβρασμὸν καὶ ἀλλαχοῦ δὲ εὐεργετικώτατα δράσας, παρέμεινε μετὰ τὸν Ἀγῶνα ἐν Ἑλλάδι γενόμενος καὶ Γερουσιαστής.

Τσοὺ-Σιμά· νῆσ. καὶ ἐπαρχ. τῆς Ἰαπωνίας ἐν τῷ πορθμῷ τῆς Κορέας, ἧς πρωτ. Ναγγασάκι, κυριωτέρα δὲ τῆς ν. πόλις Ἰδζουχάρα.

Τσοχαντάρης (Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Τριφυλίας, εὑρεθεὶς κατὰ τὸν Ἀγῶνα ἐν ὑπηρεσίᾳ εἰς τὰ Ἑπτανησιακὰ στρατεύματα τῶν Ἄγγλων, κατελθὼν δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ δράσας κυρίως ὡς διοργανωτὴς τῶν ἀτάκτων τῆς ἐπαρχίας του.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τσυλιβᾶς· ὄρα Π λ ά ν ο ς.

Τσώ· χ. τοῦ δήμου Χ α ν τ ρᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λατηθίου, (Κρήτη). Κάτ: 170.

Τσώκρης (μᾶλλον **Τσιόκρης**)- Δ η μ ή τ ρ ι ο ς· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐξ Ἄργους, κατελθὼν ἐκ Κων)- πόλεως ὅπου διέμενε καὶ διαπρέψας ἐν Ναυπλίῳ ἰδίως ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐ- παρχίας του. Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Ἁγίου-Σώστη κατώρθωσε νὰ κατα- λάβῃ τὰ νῶτα τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ τὸν ἐκτοπίσῃ. Ἐπὶ Ἰμπραὴμ τὸν βλέ- πομεν στρατεύοντα ὑπὸ τὴν ἀρχιστρα- τηγίαν τοῦ Κυριάκου Σ κ ο ύ ρ τ η, ὅτε καὶ πολιορκηθεὶς ἐν Παληοναβα- ρίνῳ ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἐλευθερωθείς, ἀνέλαβε τὰ ὅπλα.

Τσ- κλπ. ὄρα καὶ **Τζ-**.

Τύανα· ἀρχ. π. τῆς μεσημβρι- νῆς Καππαδοκίας περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταύρου, ἡ ὕστερον Εὐσέβεια.

Τυβαλκαΐν· υἱὸς τοῦ Λαμέχ, ἐ- φεῦρε κατὰ τὴν Βίβλον, τὴν τέχνην τοῦ κατεργάζεσθαι τὸν σίδηρον καὶ τὸν χαλκόν.

Τυβέρτος (Α. Π ο σ τ ο ύ μ ι ο ς Τ ο υ μ π έ ρ τ ο υ ς)· δικτάτωρ ἐν ἔτει 429 π. Χ., νικητὴς τῶν Οὐόλ- σκων καὶ Αἰκούων, ἐθανάτωσεν αὐτὸν τὸν υἱόν του, πολεμήσαντα παρὰ τὰς διαταγάς του.

Τυβέρων (Κ. Α ἴ λ ι ο ς Τουμ- πέρο)· φίλος τοῦ Κικέρωνος, τοποτη- ρητὴς ἐν Ἀσίᾳ τοῦ Κ. Κικέρωνος, ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος, ἐπολέμησεν ἐν Φερσάλοις κατὰ τοῦ Καίσαρος, ὅστις ἀπένειμεν αὐτῷ χάριν. Συνέγραψε «Ρωμαϊκὴν ἱστορίαν», ἀπωλεσθεῖσαν. —Ὁ υἱός του Κ ό ϊ ν τ ο ς Α ἴ λ ι ο ς Τ υ β έ ρ ω ν, Πομπηϊανὸς ὡς καὶ ὁ πατήρ του, ἔτυχεν ὡσαύτως τῆς συγ- γνώμης του. Ἵνα κολακεύσῃ τὸν Καί- σαρα, ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνά- κλησιν τοῦ Λιγαρίου, κατηγορηθέν- τος ὅτι ἐπολέμησεν ἐν Ἀφρικῇ, τότε δὲ ὁ Κικέρων ἐξεφώνησε τὸν Πρὸ-Λιγ- γάριο (ὑπὲρ τοῦ Λιγαρίου) λόγον του. Ὁ Κ. Τυβέρων ἦν ῥήτωρ ἅμα καὶ νομοδιδάσκαλος, σῴζονται δ' αὐτοῦ ἀ- ποσπάσματά τινα.

Τυδεύς· υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασι- λέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, πα- τὴρ τοῦ Διομήδους. Φονεύσας τὸν θεῖόν του Ἀλκάθοον κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν Ἄδραστον καὶ ἐ- στράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων ἡρώων ἐπὶ Θήβας, ἔνθα καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου.

Τυδεύς· Χῖος, υἱὸς τοῦ Ἴωνος, ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος τῆς πατρίδος του, θανατωθεὶς τὸ 512 π. Χ. ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων.

Τύδορ· (ὄρα Τ ο ῦ δ ο ρ), ὁ οἶκος τῶν Τ ύ δ ο ρ, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1485 μέχρι ἀναρρήσεως τῶν Στούαρτ 1603, ἀριθμεῖ δὲ ἓξ ἡγεμόνας, Ἑρ- ρῖκον Ζ', Ἑρρῖκον Η', Ἐδουάρδον Δ', Μαρίαν καὶ Ἐλισάβετ.

Τυέν· πολίχνη ἐν Αἰνὼ τοῦ Βελ- γίου, ἐπὶ τοῦ Σάμβρ. κάτ: 5,800. Ἐ- ριούχα, τιτανωρυχεῖα. Ἱδρύθη τὸν Ι' αἰῶνα.

Τυζάν· (Ἰ ά κ.), λόγιος γάλλος, ἐγεν. ἐν Ρέμς (Ρήμοι), ἀπ. 1547, μετέφρασεν εἰς τὴν Γαλλικὴν πολλοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ συνειργά-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σθη ἐν τῷ «Μεγάλῳ λεξικῷ τῶν ἑπτὰ συγγραφέων».

Τυζενοί· Τ ο υ γ κ έ ν ο ι, ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων κυρίων ἐθνῶν τῆς Ἑλβετίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος. Κατῴκει πρὸς Δ. τῆς λίμνης Ζυρίχης ἐν τῷ νῦν Τόκκεμβουργ.

Τυῖρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομ. Ἀνατ.-Πυρηναίων, κάτ: 3,050, ἐμπόριον οἴνων.

Τύκο-Μπραχέ· ἀστρονόμος, ἐγεν. τὸ 1546 ἐν Σκανίᾳ τῆς Δανιμαρκίας, ἐγένετο γνωστὸς ἐν ἔτει 1572 διὰ τῶν παρατηρήσεων ἃς ἐδημοσίευσεν ἐπὶ ἀστέρος νεωστὶ ἀνακαλυφθέντος ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῆς Κασσιοπείας, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Φρειδερίκου Β' καθηγητὴς τῆς ἀστρονομίας ἐν Κοπεγχάγῃ, παρ' οὗ ἔλαβεν ὡς δῶρον τὴν νῆσον Χ ρ ῦ ε ν ἐν ᾗ ᾠκοδόμησε τὸ περιώνυμον ἀστεροσκοπεῖον τῆς Οὐρανιεμπουργ. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔφυγεν εἰς Βοημίαν, ἔνθα ὁ αὐτοκράτωρ Ῥοδόλφος Β' τῷ ἐξησφάλισε σύνταξιν. Ἀπέθανεν ἐν Πράγᾳ τὸ 1601. Ἐποιήσατο πλείστας ἀστρονομικὰς ἀνακαλύψεις· εἶχε δὲ ἴδιον σύστημα παραδεχόμενος τὴν γῆν ἀκίνητον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κόσμου, τὸν ἥλιον δὲ καὶ τὴν σελήνην στρεφομένους περὶ αὐτήν, ἐν ᾧ ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ἄρης, ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Κρόνος ἐστρέφοντο περὶ τὸν ἥλιον. Ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ Κέπλερ. Συνέγραψε πολλὰ περὶ ἀστρονομικῶν ζητημάτων.

Τυλάσν (Λ ο υ δ.-Ρ ε ν έ)· γάλλος βοτανικός, 1815—85, βοηθὸς ἐν τῷ φυτολογ. Μουσείῳ, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιστημῶν. Ὀφείλονται αὐτῷ πολλαὶ σπουδαῖαι νεώτεραι φυτολογικαὶ ἀνακαλύψεις.

Τύλερ (μᾶλλον **Τοΐλωρ**) πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων - Πολιτειῶν, ἐγεν. ἐν Βιργινίᾳ, 1790 — 1862, διεδέχθη τὸν Χάρισσον (1841), ἐπὶ τῆς προεδρείας του τὸ Τέξας, ἡ Φλωρίς, ἡ Ἰόβα εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἕνωσιν.

Τυλίση· συνοικία τοῦ χ. Μίγερχ τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης.

Τύλισσος· πρωτ. τοῦ δήμου Τ υ λ ί σ σ ο υ, ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, διοικ. Ἡρακλείου, (Κρήτης). Κάτ: 630.

Τὺλλ, ἢ ποτὲ **Τ ο ύ τ ε λ α**· πρωτ. τοῦ Γαλ. νομοῦ Καρρέζ, ἐπὶ τοῦ ποτ. Καρρέζ, 452 χλμ. Ν τῶν Παρισίων, κατ. 19000. Ἐπισκοπὴ ἱδρυθεῖσα κατὰ τὸ 1317, πρωτοδικεῖον καὶ ἐμπορικὸν Γυμνάσιον κλπ. Ἀκμ. ἐμπόριον.

Τυλλία· Τ ο ύ λ λ ι α· θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ῥώμης Σερβίου Τυλλίου καὶ σύζυγος τοῦ Ἄρρουντος. ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν της ἵνα νυμφευθῇ Ταρκύνιον τὸν Ὑπερήφανον, ἐβοήθησε τὸν δεύτερον σύζυγόν της ἵνα ἐξυφάνῃ σκευωρίαν κατὰ τοῦ Σερβίου, διῆλθε δὲ ἁρματοδρομοῦσα ἐπὶ τοῦ αἱμοσταγοῦς πτώματος τοῦ πατρός της.

Τυλλία· θυγάτηρ τοῦ Τυλλίου Κικέρωνος καὶ τῆς Τερεντίας. Ἐγεν. τὸ 78 π.Χ. πολλάκις ἐλθοῦσα εἰς γάμον καὶ τελευταῖον μετὰ τοῦ Δολαβέλλα, ἀπέθανεν ἐν τοκετῷ (46 π. Χ.). Ὁ Κικέρων ὅστις ἠγάπα αὐτὴν ὑπερβαλλόντως, ὠνόμαζεν αὐτὴν Τ ο υ λ λ ι ό λ α ν.

Τυλλιέ (Δ ὸ μ Β ι κ έ ν τ ι ος)· βενεδικτῖνος τοῦ Σαὶν-Μὼρ, ἐγεν. ἐν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κουσὲ παρὰ τὸν Λάν, 1685—1735, ὑφηγούμενος τοῦ τάγματός του. Συνέταξεν «Ἱστορίαν τοῦ παπ. διατάγματος Οὐνιγένιτους», παραμείναν χειρόγραφον. Μετέφρασε δὲ καὶ τὴν «Πραγματείαν» τοῦ Ὠριγένους περὶ Κέλσου ὡς καὶ τὸν «Πολύβιον».

Τυλλιέ (Ἰ.-Λ.)· βοτανικὸς, 1757—1822, καθηγητὴς τῆς ἀγροτικῆς βοτανικῆς ἐν ταῖς κεντρικαῖς σχολαῖς τῶν Παρισίων. Ἐδημοσίευσε «Χλωρίδα τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων».

Τύλλος· (Ἄκτιος), ἀρχηγὸς τῶν Οὐόλσκων· παρέσχεν ἄσυλον εἰς τὸν Κοριολανὸν ἐξόριστον ὄντα (489 π. Χ).

Τύλλος Ὁστίλλιος· τρίτος βασιλεὺς τῆς Ρώμης κατὰ τὴν παράδοσιν (671—640), ἐκήρυξε κατὰ τῆς Ἄλβης πόλεμον, καθ' ὃν ἐμονομάχησαν οἱ Ὁράτιοι μετὰ τῶν Κουριατίων, βραδύτερον δὲ κατέστρεψε τὴν Ἄλβαν, μετὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Μετίου Σουφετίου, ὑπέταξεν ὡσαύτως τοὺς Φιδενάτας καὶ Βεΐους, ἐνίκησε δὲ τοὺς Σαβίνους. Ἀπέθανε κεραυνόπληκτος.

Τύλος· νῆσος ἀρχ. τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἔχουσα ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὴν ἁλίευσιν μαργαριτῶν.

Τυμφαίων-δῆμος· τῆς Καλαμπάκας, νομὸς Τρικκαλων· πρωτ. Κονισκός. Χ. Ἀσπροκκλησιά, Ἀχελινάδα, Γερακάρι, Κατσοσούνη, Κριτσουτάδες, Κερασιὰ-Σίνου, Καλύβια Χασάν, Λογκά, Μαυρέλι, Μανδραβέλι, Μπούρτιανη ἄνω καὶ κάτω, Παληοκοτίνα, Τραχανιώτη, Τσοῦκα, Φλαμπορέσι. Κάτ: 4,289.

Τύμφη· ὄρος καὶ πόλις τῆς ἀρχ. Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας. Ὁ κάτ. Τυμφαῖος.

Τυμφρηστὸν (-ὸς)· ὄρος τῆς ἀρχ. Θεσσαλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Σπερχειός. Σήμερον ὁ Τυμφ., Βελοῦχι κοινῶς καλούμενος ὑψοῦται ΒΑΒ τοῦ Καρπενησίου, μεταξὺ Εὐρυτανίας καὶ Δυτ. Φθιώτιδος, εἶνε δὲ ὄρος ἀπότομον, πετρῶδες καὶ τὸ πλεῖστον γυμνὸν καὶ δυσχείμερον, παρουσιάζον πολλαχοῦ πρανῆ χαραδρώδη καὶ σχηματίζον καμπυλοειδῆ κορυφογραμμὴν μὲ κορυφὰς ὕψ. 2319 Βελοῦχι), 2,120 μ. δυτικῶς καὶ 1886 μ. ἀνατολ. Ἐξ αὐτοῦ καταρρέουν πολλὰ ρεῖθρα, ὧν μνηστέοι ὁ ποτ. Σπερχειὸς καὶ οἱ προπόταμοι τῆς Μέγδοβας.

Τυμφρηστοῦ-δῆμος· τοῦ νομοῦ Φθιώτιδος· πρωτ. Μαυρίλλου. Ἄλλα χ. Ζημιανή, Ζιώψη, Καναλια, Κάψη μεγάλη, πέρα καὶ μεσαία, Λευκάς, Νεογῶρι, Παληόκαστρο, Περίλευτα, Πιτσιωτά, Πουγκάκια. Κάτ: 5,922.

Τύνδαλ (Ὁ Ἰ.)· ἐκ τῶν πρώτων διαδοσάντων τὴν ἀναμόρφωσιν. Ἐγεν. ἐν Οὐαλλίᾳ μεταξὺ 1477 καὶ 1487, ἀπεδέξατο ἐνωρὶς τὰ δόγματα τοῦ Λουθήρου, μετέφρασε τὴν Νέαν Διαθήκην εἰς κοινὴν γλῶσσαν καὶ ἤρξατο τὴν μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς (1525), ἀλλ' αἰτήσει τοῦ Ἑρρίκου Η', ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἐν Βίλβουρδ παρὰ τὴν Ἀμβέρσαν, ὅπου μετὰ μακρὰν κράτησιν ἐστραγγαλίσθη καὶ εἶτα ἐκάη τὸ 1536.

Τύνδαλλ (Τζών)· φυσικὸς ἀγ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γλος. Ἐγεν. 21 Ἰουλ. 1820, ἐν Δ ε ϊ γ λ ά ϊ ν Β ρ ι ν τ ζ τῆς Ἰρλανδίας, ἀπέθ. τὴν 7 Δεκ. 1893 ἐν Ἄσχμερ τῆς Ἀγγλίας, μαθητὴς τοῦ Μποῦνσεν καὶ Μάγγνου, ἐδημοσίευσεν ἀξιοσημείωτον μελέτην περὶ διαμαγνητισμοῦ καὶ τῶν ἠλεκτρικο-ὀπτικῶν ἰδιοτήτων τῶν κρυστάλλων. Προτάσει τοῦ Φαράδαϊ διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῷ Βασιλικῷ Ἰνστιτούτῳ τοῦ Λονδίνου. Ἐκ διαλέξεων ἐν Ἀμερικῇ, ἔνθα ἐκλήθη, ἐκέρδησεν ἐν ὀλίγαις ἡμέραις 130000 φρ. ἅπερ διένειμεν εἰς τὰ διάφορα Πανεπιστήμια τῆς Ἀμερικῆς. Αἱ πρωτότυποι ἐργασίαι τοῦ σοφοῦ τούτου σπουδαίως ἐξετιμήθησαν. Τὸ φιλοσοφικὸν ὅμως σύστημά του ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων μανιωδῶς.

Τυνδάρεως· υἱὸς τοῦ Οἰβάλου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς νύμφης Βατείας, διωχθεὶς ἐκ Σπάρτης ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος καὶ καταφυγὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον οὗτινος ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα Λήδαν καὶ ἀποκατασταθεὶς ὕστερον εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσαντος τὸν Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. Ἐκ τῆς Λήδας ἐγένετο πατὴρ τῆς Κλυταιμήστρας.

Τυνδαρίς· ἀρχ. π. τῆς Σικελίας.

Τυνησία· (**Τύνις**) ἢ ἄλλως Ἀ ν τ ι β α σ ι λ ε ί α τ ῆ ς Τ ύ ν ι δ ο ς ἢ Τ ο ύ ν ε ζ ι, κράτος τῆς Β. Ἀφρικῆς, ὁριζόμενον πρὸς Δ. ὑπὸ τῆς Ἀλγερίας, πρὸς Ν, ὑπὸ τῆς Σαχάρας, πρὸς Α καὶ Β ὑπὸ τῆς Μεσογείου, ἐπιφ. 116,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 1,500,000, Μαῦροι, Βέρβεροι, Ἄραβες, Ἰουδαῖοι, Τοῦρκοι, Κουλοῦλοι, Νηγρῖται (25,000 περίπου Εὐρωπαῖοι). Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν περιοχὴν τῆς ἀρχαίας Καρχηδόνος· ἐπὶ Ρωμαίων ἀπετέλεσε δύο ἐπαρχίας: Ἀφρικῆς καὶ Βυζακηνῆς, κατέλαβον εἶτα αὐτὴν ἐπὶ μικρὸν οἱ Βάνδαλοι, εἶτα δὲ ὁ Ἰουστινιανὸς καὶ οἱ διάδοχοί του μέχρι τοῦ 649, ὅτε ἐγκατέστησαν ὁριστικῶς οἱ Ἄραβες εἰς τὴν χώραν. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐπαρχία τουρκικὴ ἐκ τῶν ἐμμέσως διοικουμένων ὑπὸ τῆς Πύλης Τέλος δὲ ὁ Βέης τῆς Τύνιδος ἐδέχθη ἀπὸ τοῦ 1881 τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας. Διαιρεῖται ἤδη εἰς 22 διοικήσεις.

Τύνις, Τ υ ν ή σ ι ο ν, **Τούνεζι**· π. τῆς Ἀφρικῆς, ἐν τῇ ἀρχ. Ζευγυτανίᾳ, παρὰ τὴν Κ α ρ χ η δ ό ν α εἰς ἣν ὑπέκειτο, ἤκμασε δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς. Ὁ Ρήγουλος ἡττήθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου τὸ 256 π. Χ. Νῦν πρωτ. τῆς Τ υ ν η σ ί α ς (Τούνεζι) ἐπὶ τῆς Μεσογείου εἰς τὸν μυχὸν εὐρέος κόλπου, κατ. 150000 (ὧν 30000 Ἰουδαῖοι καὶ 25,000 Χριστιανοί, ἐν οἷς πολλοὶ Ἕλληνες. Ἔχει σχολὰς τῆς Παγκοσμίου Ἰσραηλητικῆς ἑνώσεως καὶ Λύκειον τοῦ Σαδίκι περιλαμβάνον δύο μουσουλμαν. καὶ ἓν Εὐρωπ. τμῆμα. Κεῖται εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὁμωνύμου κολπίσκου. Ἡ πόλις εἶνε ρυπαρὰ καὶ κακῶς ἐρρυμοτομημένη, αἱ ὁδοὶ ἑλικοειδεῖς καὶ ἄστρωτοι. Τὰ μόνα ἐν αὐτῇ ἄξια λόγου οἰκοδομήματα εἶνε τὸ ὡραῖον μαυριτανικὸν ἀνάκτορον τοῦ Βέη, τὸ ὑδραγωγεῖον καὶ τὸ χρηματιστήριον. Ὁ λιμὴν αὐτῆς καλὸς, ἐμπόριον δὲ καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

βιομηχανία ἀκμαῖα. Κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς Καρχηδόνος ἡ Τ. ἦτο ἐλεεινὸν χωρίον, μόνον δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν ἐκείνης ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἤρξατο αὐξανομένη. Οἱ Νορμανδοὶ κατέλαβεν αὐτήν, ἀλλ' ἐξεδιώχθησαν τὸ 1159. Ἡ Τ. ἐγένετο ἀφορμὴ καὶ σκοπὸς τῆς τελευταίας σταυροφορίας καθ' ἣν ἐφονεύθη πολιορκῶν αὐτὴν ὁ Ἅγ. Λουδοβῖκος. Ἐπὶ Καρόλου τοῦ Ε' οἱ Ἱσπανοὶ ἐγένοντο κύριοι τῆς πόλεως ἀλλ' ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Β' ἐξεδιώχθησαν.

Τύπαιον· ὄρος τῆς Τριφυλιακῆς Ἠλιδος, ὑπερθεν τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατεκρήμνιζον τὰς γυναῖκας ὅσαι ἐτόλμων νὰ ἔλθωσιν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Τυπαλδᾶται· χ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας, 10′ ἀπὸ Χαυδᾶτα. Κάτ: 65.

Τυραννίων· γραμματικὸς ἐξ Ἀμισοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος, ἰδιοκτήτης ἐν Ρώμῃ βιβλιοθήκης ἐκ 30,000 τόμων.

Τυραννίων· ὁ νεώτερος ἐκ Φοινίκης, υἱὸς τοῦ Ἀρτεμιδώρου, μαθητὴς τοῦ προηγουμένου. Ἐκαλεῖτο πρότερον Διοκλῆς, καὶ αἰχμαλωτισθεὶς εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Ἀντωνίου καὶ Ὀκταβιανοῦ, ἐξηγοράσθη καὶ ἀπηλευθερώθη ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Κικέρωνος. Ἐδίδαξε δὲ ἐν Ρώμῃ καὶ συνέγραψε πολλά.

Τύρας· ποτ. ὁρμητικὸς καὶ βαθὺς τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας χυνόμενος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ὁ νῦν Δνιέστρ (βλ. λ.).

Τυργγὸ (Ἄνναις-Ροβέρτος-Ἰάκωβος βαρόνος δὲ λ' Ὤλν-)· περιώνυμος Γάλλος Οἰκονομολόγος καὶ πολιτ. ἀνήρ, ἐγεν. ἐν Παρισίοις 1727—1781, ἐμπορικὸς ἀρχιδικαστὴς ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ', ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣΤ'. Ἐπεδόθη εἰς σπουδαίας μεταρρυθμίσεις, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ θριαμβεύσῃ τῆς μακροχρονίου κακῆς ἕξεως καὶ τῆς συστηματικῆς ἀντιδράσεως τῶν προνομιούχων, δι' ὃ καὶ ἀπεπέμθη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ'. Ἦν ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν· ἔγραψε περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματός του, καὶ ἐν γένει σπουδαῖα οἰκονομολογικὰ ἔργα.

Τυρέννη· (Ἐρρῖκος δὲ λα Τούρ δ' Ὠβέρνι, ὑποκόμης δέ)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, ἐγεν. ἐν Σεδὰν τὸ 1611, ὑπηρέτησεν ἐπὶ δεκαετίαν ὑπὸ τοὺς θείους του Μαυρίκιον καὶ Ἐρρῖκον δὲ Νασσάου, εἶτα ἐπολέμησεν ἐν Λορραίνῃ καὶ Ἰταλίᾳ, ἔλαβε δὲ τὴν ῥάβδον τοῦ στρατάρχου παρὰ τοῦ Μαζαρίνη. Συνεπολέμησε μετὰ τοῦ Κονδέ, ἤρατο δὲ ἀξιολογωτάτας νίκας, ἐν οἷς τὴν τοῦ Σομμερσχάουζεν, ἥτις τὰ μάλιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν συνομολόγησιν τῆς ἐν Βεστφαλίᾳ εἰρήνης (1648). Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Σφενδόνης ἦν κατ' ἀρχὰς μετὰ τῶν Σφενδονητῶν καὶ κατὰ τοῦ Μαζαρίνη, ἀλλὰ συνεφιλιώθη πρὸς τὴν αὐλὴν καὶ προσέβαλε τὸν Κονδὲ ἐν τῷ προαστείῳ Ἁγ. Ἀντωνίου (1652)· ἐπετεύχθη ὡσαύτως διὰ τῶν νικῶν του ἡ συνθήκη τῶν Πυρηναίων. Διῴκησε πολλάκις νικηφόρως τοὺς Γαλλικοὺς στρατοὺς κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Δεβολουσιὸν (διακατοχῆς τοῦ ἰσπ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θράνου), καὶ ἐν Ὁλλανδίᾳ. Ἐνίκα δὲ τὸν Μοντεκουκοῦλι παρασύρας αὐτὸν εἰς ἔδαφος κατάλληλον πρὸς τοῦτο, ὅτε ἐβλήθη ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου καὶ ἐφονεύθη (27 Ἰουλίου 1675) ἐν Σάλτσμπαχ. Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος τακτικὸς τῆς ἐποχῆς του.

Τυρέννη· κωμόπ. τῆς ἀρχ. Λιμουζὲν ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κορέζ, κατ. 2300, ἔχει πύργους τοῦ ΙΓ' καὶ ΙΔ' αἰῶνος, ποτὲ πρωτ. ὑποκομητείας

Τυρὶ-Ἀρκούρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Καλβαδός, κατ. 1200. Κεραμουργεῖα.

Τυριάσπης· Πέρσης διορισθεὶς τὸ 327 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Σατραπείαν τῶν Παροπαμισαδῶν.

Τύρινς· χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων, 1 ὥρ. ἀπὸ Ναυπλίου. Γεωργικὸς σταθμός. Κάτ. 97 μετὰ τῶν πέριξ ἀγροικιῶν.

Τυρλιπέν· αἱρετικοὶ τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ἀνάλογοι πρὸς τοὺς Μπεγγάρ, διεσπαρμένοι κυρίως εἰς τὰ Κάτω-Χώρας καὶ τὸ Βόρειον τῆς Γαλλίας· ἐπρέσβευον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐξικόμενος εἰς βαθμόν τινα τελειότητος εἰς οὐδὲν ὑπόκειται ἁμάρτημα. Ὅθεν καὶ ἐβάδιζον γυμνοί, ἐπεδίδοντο δὲ δημοσίᾳ εἰς πᾶσαν ἐπαίσχυντον πρᾶξιν. Ἀφωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου ΙΑ', (1372), μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐξωλοθρεύθησαν κατὰ διαταγὴν Καρόλου τοῦ Ε' βασιλέως τῆς Γαλλίας. Ἀπεκάλουν αὐτοὶ οὗτοι τὸν σύνδεσμον αὐτῶν «Ἡ ἀδελφότης τῶν πτωχῶν».

Τυρμίδαι· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα, κατόπιν δὲ εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλήν. Ὁ δημότης: Ἐκ Τυρμιδῶν καὶ Τυρμίδης.

Τύρναβος μικρὰ π. τῆς Θεσσαλίας πρωτ. τῆς τέως ἐπαρχίας Τυρνάβου 3 ὥρ. ΒΔΒ τῆς Λαρίσης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐλασσονάτινου ἢ Ξερηᾶ, (παραποτάμου τοῦ Πηνειοῦ) ἔχουσα εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, ταχυδρ., τηλεγραφεῖον, ὑποταμεῖον, τελωνεῖον, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ 5,528 κατ.

Τυρνάβου-δῆμος τοῦ Νομ. Λαρίσης. Πρωτ. Τύρναβος. Ἄλλα χ. Ἀργυροπούλι, Γιάννουλη, Γκριτζόβαλι, Δεληλέργια, Δένδρα, Καζακλάρ, Καρατζόλι, Καράδερε ἢ Λυγαριὰ, Μουσαλὰρ, Ντουρσανάδες, Ὁρμὰν - Τσιφλὶκ, Ταττάρ, Τσακίρ, Τσαΐρλῆ, Τσαταλάρ. Βαλέστικο, Βερνάζι, Κουτάφι, Ὀξεριάρη, Ρεβένι καὶ οἱ στρατιωτ. σταθμοί: Ἀσπρόχωμα, Γιατανοῦ, Δρεπάνι, Καραντζόλ, Κοῦτρα (ἐκχωρηθεῖσα τὸ 1898 εἰς τοὺς Τούρκους), Διάκου-Ταμπούρια, Λοτόμη, Μελούνα, Μπὲλλ-Λάκκα, Μπουγάζι, Μποῦρνα-Τρῦπα, Προφήτης Ἠλίας, Λυγαριὰ, Ρεβένι, Ρουπάκι, Ταβέρνα, Τρυπημένη, Ταφὶλ - Βρύση, Χάνι-Μελόπης, Χάνι-Ρεβενιοῦ. Κάτ. 11,9.0.

Τυρνάου· Οὐγγρ. **Νάζυ-Στζόμνστ**· π. τῆς Δ Οὐγγαρίας ἐν Πρεσβούργῳ, κατ. 11300, εἶχέ ποτε πανεπιστήμιον, ὅπερ μετετέθη εἰς Βοῦδαν (1777).

Τυρνέμπ (Ἀδριανὸς Τουρνεμπεύφ)· φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Ἀνδελύς, 1512—65, ἐδίδαξεν ἐν Τουλοὺζ καὶ εἶτα ἐν τῷ Λυκείῳ τῆς Γαλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἑλλην. φιλοσοφίαν, διηύθυνε δὲ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων ἐν τῷ Βασιλικῷ τυπογραφείῳ (1552—56), κατέλιπε μέγαν ἀριθμὸν ὑπομνημάτων, σχολίων καὶ μεταφράσεων ἀξίων λόγου, συλλεγέντων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀδversária».

Τύρνερ (Σ χ ά ι ο ν)· ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ, 1768—1847, ἐδημοσίευσεν «Ἱστορίαν τῶν Ἀγγλο-Σαξόνων,» «Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὸν Μεσαίωνα», «Ἱερὰν ἱστορίαν τοῦ κόσμου», ποίημα «Ριχάρδος ὁ Γ'», κλπ.

Τύρνερ (Ο ὐ.)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ, 1775—1851, ἐγένετο μέλος τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημείας τῆς γραφικῆς, ἐξέθηκε δὲ ἐπὶ ἥμισυν αἰῶνα ὑπὲρ τοὺς 200 πίνακας. Ἀξιοσημείωτοι τούτων εἶνε «Ἡ πτῶσις τῆς Καρχηδόνος» τὸ ἀριστούργημά του, «Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Καλιγόλα», τὸ «Ναυάγιον» κλπ.

Τυρνούτ· π. τῆς Βελγικῆς (ἐν Ἀμβέρσῃ) 40 χλμ. ΒΑ τῆς π. Ἀμβέρσης, κατ. 18000. Βιομηχανία. Ἱδρύθη τὸ 1209 ὑπὸ Ἔρρίκου τοῦ δουκὸς τῆς Βραβάντης.

Τυρό (Φ ρ α γ κ.)· πειρατής, ἐγεν. ἐν Νυίτς, 1727—1760, ἐδοξάσθη τὸ 1757—68, διοικῶν τέσσαρας φρεγάτας καὶ κορβέτας, δι' ὧν ἀποβιβασθεὶς ἐν Ἰρλανδίᾳ ἐκυρίευσε τὴν Κάρρικ-Φέργγους τὸ1759, αἰχμαλωτίσας δὲ τὴν φρουρὰν καὶ ἀπάγων αὐτὴν εἰς Γαλλίαν προσεβλήθη ὑπὸ τριῶν ἀγγλικῶν φεργατῶν (Ἰαν. 1760) καὶ ἀπώλετο ἐνδόξως μαχόμενος.

Τυρό (Ἰ. Φ ρ α γ κ.)· ἑλληνιστής, ἐγεν. ἐν Ἰσσουδέν, 1768—1832, καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, εἶτα καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῷ λυκείῳ τῆς Γαλλίας κατέλιπε πολυτίμους μεταφράσεις τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, διαφόρων «διαλόγων» τοῦ Πλάτωνος κλπ.

Τυρό (Φ ρ α γ κ.-Κ α ρ.-Ε ὐ γ έ ν ι ο ς)· λόγιος Γάλλος, 1823—82, ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου, καθηγητὴς ἐν Πῷ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Γαλλίας, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιγραφῶν ἔγραψε «περὶ Ὀργανισμοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων κατὰ τὸν μεσαίωναν» ἐγχειρίδιον περὶ Ἐπικτήτου κλπ. κλπ.

Τυρόλ ἢ Τιρόλ· ἀνατ. τμ. τῆς Ραιτίας τῶν ἀρχαίων, νῦν χώρα τῆς Αὐστρο-Οὐγγρικῆς μοναρχίας πρὸς Ν τῆς Βαυαρίας. Ἔκτ. 29300 τετρ. χλμ. καὶ κάτοικοι περὶ τὸ 1000000. πρωτ. Ἴννπρουκ. Ἔδαφος ὀλίγον γόνιμον, μετρία βιομηχανία. Ἀνήκει τῇ Αὐστρίᾳ ἀπὸ τοῦ 1814.

Τύρον· κομητεία τοῦ ἡνωμένου βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἐν Ἰρλανδίᾳ (Οὔλστερ) πρὸς Ν τῆς Λονδόνδερρυ, 3246 τετρ. χλμ. καὶ 200000 κατ. Οἱ Ο'Νέλλ, ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ἰρλανδίας ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κατοίκων αὐτῆς κατὰ τὴν ἀνταρσίαν τοῦ 1597.

Τύρονες· λαὸς Γαλατικὸς (Γ' Λουγδουνική), ἐν τῇ ΝΑ μεθορίῳ τῆς Λουγδουνικῆς Β' καὶ τῆς Ἀκυιτανίας Β' εἶχε πρωτ. τὸ Καισαρόδουνον ἢ Τούρονες, νῦν Τούρ(ς).

Τύρος· πολ. ἀρχ. παραθαλασσία

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Φοινίκης πρὸς νότον τῆς Σιδῶνος. Ἐπὶ τῆς πολιορκίας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορος οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων μετῴκησαν ἀρκτικώτερον ἐπί τινος νήσου ὅπου ἔκτισαν τὴν Νεότυρον πρὸς διαστολὴν τῆς Παλαιτύρου. Ἔφθασε δὲ αὕτη εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ πλούτου καὶ τῆς ναυτικῆς ὑπεροχῆς ἕως ὅτου κατέστρἀφη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τυρός· χ. τοῦ δήμου Λιμναίου τῆς Κυνουρίας, 3 1)2 ὥρ. ἀπὸ Λεωνιδίου. Κάτ: 712.

Τυρουάϊττ (Θωμᾶς)· κριτικός, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ, 1730—1786, γραμματεὺς τῆς Βουλῆς τῶν κοινοτήνων καὶ ἔφορος τοῦ Βρεττανικοῦ μουσείου. Κατέλιπε πλὴν ἄλλων «Παρατηρήσεις καὶ συμπεράσματα ἐπὶ χωρίων τινῶν τοῦ Σαίξπηρ», ἐξήγησιν πολλῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν κλπ. κλπ.

Τυρπέν (Ἰ.)· μοναχὸς τοῦ Ἁγ. Διονυσίου, ἀρχιεπίσκοπος Ρὲμς (Ρήμων) τὸ 733, παρέστη ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Ρώμης 769, καὶ ὑπῆρξε γραμματεύς, φίλος καὶ ἀκόλουθος ἐν ὅπλοις τοῦ Μεγάλου Καρόλου. Εἰκάζεται ὅτι ἀπέθ. περὶ τὸ 800. Κακῶς δὲ θεωρεῖται ὡς συγγραφεὺς τοῦ «Βίου Καρόλου τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ Ρολάνδου», γνωστοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Χρονικὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Τυρπέν».

Τυρπὲν δὲ Κριδδέ (Λανσελώ, κόμης), τακτικός, 1716—1795. Ἀντιστράτηγος ἐν ἔτει 1780, κατέλιπεν οὐκ ὀλίγα ἔργα ἄξια λόγου, ἐν οἷς «πραγματείαν περὶ τῆς πολεμικῆς τέχνης» κλπ. ὡς καὶ μετάφρασιν τῶν Ἀπομνημον. τοῦ Καίσαρος μετὰ ἱστορικῶν σημειώσεων.

Τυρπὲν (Ἰω.-Φραγκ.)· βοτανικὸς καὶ ἐπιτήδειος ἰχνογράφος, ἐγεν. ἐν Βὶρ, 1775—1840, ὡς φαρμακοποιὸς στρατιωτικὸς μετέβη εἰς Ἄγιον Δομίγκον, ἐξηρεύνησε δὲ πᾶσαν τὴν νῆσον. Ἐπανελθὼν μετέσχε τῆς συντάξεως τῆς «Ἰατρικῆς χλωρίδος» καὶ τῆς «Παρισινῆς Χλωρίδος». Ἀκαδημεικὸς τὸ 1833.

Τύρρελ (Τζέημς)· ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ 1642—1718, ὑπέρμαχος τῶν φιλελευθέρων ἰδεῶν τῆς ἐποχῆς του, ὑπερήσπισε τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1688 καὶ συνέθηκεν ἐπὶ τούτῳ «Πολιτικοὺς Διαλόγους». Ἐξέδωκε «Γενικὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας».

Τυρρηνικὸν - Πέλαγος· μέρος τῆς Μεσογείου, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Δυτ. ἀκτῆς τῆς Ἰταλίας, τῆς Κορσικῆς, Σαρδηνίας καὶ Σικελίας.

Τυρρηνοί· λαὸς ὅστις κατεῖχε τὴν Τυρρηνίαν ἢ Ἐτρουρίαν, φαίνεται δὲ ἐλθὼν ἐκ Λυδίας. Ἦσαν περιώνυμοι ὡς θαλασσοπόροι, ἀλλὰ καὶ ὡς πειραταί.

Τυρριέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω-Ἄλπεων ἐν ὕψει 1042 μ. Κάτ: 550.

Τυρσελὲν (Ὁράτιος)· Τορσελλίνο, Ἰησουίτης, ἐγεν. ἐν Ρώμῃ, 1545—99, ἐδίδαξεν ἐπὶ εἰκοσαετίαν τὴν φιλολογίαν ἐν τῇ γενεθλίῳ, καὶ κατέστη διευθυντὴς τοῦ ἱεροδιδασκαλείου τοῦ τάγματός του. Κατέλιπε λατινιστὶ «Ἐπιτομὴν ἱστορικὴν ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τοῦ ἔτους 1598», καταδικασθεῖσαν εἰς πυρ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

πόλησιν ὑπὸ τοῦ Παρλαμέντου τῶν Παρισίων (1761), ὡς περιέχουσαν κινδυνώδεις θεωρίας, πρὸς δὲ καὶ ἄλλα ἔργα.

Τυρταῖος· περίφημος ποιητὴς Ἀθηναῖος κατ' ἄλλους Μιλήσιος, καὶ ἐπιτήδειος αὐλητής, υἱὸς τοῦ Ἀρχεμβρότου, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 ὀλυμπ. Τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἀθηναίων ὡς στρατηγὸν κατὰ τὸν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ διὰ τῶν ἐνθουσιαστικῶν αὐτοῦ ᾀσμάτων ἐνίκησαν κατὰ κράτος.

Τυρώ· κόρ. τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, σύζυγος τοῦ Κρηθέως, ἥτις ἐξ αὐτοῦ μὲν ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, τὸν Φέρητα καὶ τὸν Ἀμυθάονα, ἐκ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, λαβόντος τὴν μορφὴν τοῦ παρ' αὐτῆς ἀγαπωμένου ποταμίου θεοῦ Ἐνιπέως, τὸν Πελίαν καὶ τὸν Νηλέα.

Τυτικανός, Τ ο υ τ ι κ ά ν ο υ ς· λατινὸς ποιητής, μεταφράσας εἰς τὴν γλῶσσάν του τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. μνημονευόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ φίλου του Ὀβιδίου.

Τύτλερ (Π α τ ρ ί κ ι ο ς-Φράζερ)· ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Ἐδιμβούργῳ, 1791—1849, ἐξέδωκεν «Ἱστορίαν τῆς Σκωτίας» ἀπὸ τοῦ Γ' αἰῶνος μέχρι τοῦ 1603, «Βίους τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Σκωτίας» κλπ.

Τυφλοσέλι· χ. τοῦ δήμου Ἀθαμάνων τῶν Τρικκάλων. Κάτ: 319.

Τυφφέ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σάρθ. Κάτ: 1650.

Τυφών· γίγας φοβερὸς καὶ τερατώδης, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ἔχων ἑκατὸν δρακοντοειδεῖς καὶ πυριπνόους κεφαλὰς φρικωδῶς μυκωμένας, τὸν ὁποῖον οἱ γονεῖς του ἀπέστειλαν κατὰ τοῦ Διός, ὅτε κατεκρήμνισε τοὺς Τιτᾶνας εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατακεραυνώσας μετὰ πολλοὺς μόχθους ὁ Ζεὺς κατεκρήμνισεν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ταρτάρου.—Κατὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν μυθολογίαν ἦτο ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε καὶ κατέλαβε τὸν θρόνον του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Ὧρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, τὸν ἐνίκησε καὶ τὸν ἀπέστειλε δέσμιον πρὸς τὴν Ἴσιδα. Ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς φθοροποιὸς δύναμις καὶ ἱερὰ αὐτοῦ ζῷα ἦσαν ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος.

Τυχάϊ· χ. τοῦ δήμου Αἰθήκων τῶν Τρικκάλων. Κάτ: 70

Τύχη· μία τῶν Νηρηίδων.

Τύχη· μία τῶν Ὠκεανίδων.

Τύχη· παρὰ Ρωμαίοις, ἔφορος τῆς τύχης καὶ τῆς εἱμαρμένης τῶν θνητῶν, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἐσώζετο ἀνέκαθεν ἐν τοῖς Σαμοθρᾳκικοῖς μυστηρίοις, κατόπιν ὅμως μετεδόθη καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Πρῶτος ὁ Βούπαλος εἰκόνισεν αὐτὴν ὑπὸ μορφὴν γυναικὸς φερούσης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οὐρανίαν σφαῖραν, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχσεν (Ὀ λ ο φ-Ν τ ζ έ ρ α ρδ)· ἀνατολιστής, ἐγεν. ἐν Τορδερν τοῦ Σλέσβιγγ, 1734—1815, καθηγητὴς τῶν ἀνατολ. γλωσσῶν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ρόστοκ, αὐλικὸς σύμβουλος καὶ ἀντικαγκελλάριος τοῦ Δουκὸς τοῦ Μέκλεμβουργ, προσήνεγκε με-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γίστας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀνατολ φιλολογίαν ἐξηγήσας πλείστας ἀραβικὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰ μουσουλμανικὰ νομίσματα. Περὶ τούτων συνέγραψε.

Τύχσεν· καθηγητὴς ἐν Γοτίγγῃ, 1758—1834, συνέγραψεν «Ἱστορίαν τῶν Ἑβραίων», «Ἀραβικὴν γραμματικὴν» καὶ ἔκδοσιν Κοίντου τοῦ Σμυρναίου.

Τύχων· θεὸς τῆς Τύχης λατρευόμενος ἐν Ἀθήναις.

Τῶδ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Πουϋ-δὲ-Δόμ. Κάτ. 2500.

Τωλὲ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Φινιστέρ, 3000 κατ

Τώμυρις· ἢ ἄλλως Τόμυρις.

Τωναὶ (Νικ.-Ἀντ.)· ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1755—1830, ἐν Λούβρῳ ὑπάρχουσι δύο πίνακες αὐτοῦ «Ἡ προφητεία τοῦ Ἁγ.-Ἰωάννου» καὶ «Πέτρος ὁ Ἐρημίτης κηρύττων τὴν Σταυροφορίαν»· καὶ ἄλλους δὲ πλείστους ἔγραψεν ἀξίους λόγου.—Ὁ ἀδελφός του **Αὔγουστος**, 1769—1824, ἦτο ἀνδριαντοποιὸς δόκιμος.

Υ

Ὑ (Φραγκίσκος)· ἐγεν. ἐν Φοντενμπλώ, θαλαμηπόλος τοῦ Δελφίνου, υἱοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ· ἐνεκλείσθη ἐν τῷ Τάμπλ μετὰ τῆς Βασιλ. οἰκογενείας καὶ ἔδειξεν ἄπειρον ἀφοσίωσιν εἰς αὐτήν, ἀπελευθερωθεὶς τὴν 9ην Θερμιδώρ, ἐγένετο ἐκ τῶν δραστηριωτέρων πρακτόρων τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ' ἐπὶ ἐπαναστάσεως καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ἐπὶ Παλινορθώσεως καὶ ἐγένετο πρῶτος θαλαμηπόλος τοῦ Λουδοβ. ΙΗ' καὶ μέγας θησαυροφύλαξ τοῦ Βασιλ. οἴκου καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ. Ἔγραψε «Τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ'.»

Ὑ ἡ Ἰζ· (Κόλπος τοῦ)· βραχίων θαλάσσης ἐν Ὁλλανδίᾳ, ἐν τῇ Ζουϋδερζέᾳ, ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Μούϋδεν μέχρι Μπεβέρουϊκ, εἰς μῆκος 26 χλμ., χωρίζει δὲ τὴν βόρειον ἀπὸ τὴν νότιον Ὁλλανδίαν καὶ ἑνοῦται μετὰ τῆς Βορείου θαλάσσης νῦν διὰ μεγάλης διώρυχος. Ἐσχηματίσθη κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα ἐκ θαλασσίας πλημμύρας, ἐν ᾧ πρότερον ἦτο λίμνη γλυκέος ὕδατος συγκοινωνοῦσα ἀφ' ἑνὸς μὲν μετὰ τοῦ Ρήνου, ἀφ' ἑτέρου δὲ μετὰ τῆς λίμνης Φλέβο.

Ὕαγνις· ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, πρῶτος ἐπινοήσας τὴν τέχνην τοῦ ᾄδειν διὰ τῶν αὐλῶν.

Ὑάδες· ἑπτὰ ἀστέρες εὑρισκόμενοι ἐπὶ τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζῳδιακῷ κύκλῳ καὶ προμηνύοντες διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἀείποτε ὑετὸν κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ αὗται θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τοῦ Κάδμου, ἢ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ τοῦ Ὑάντος καὶ τῆς Βοιωτίας, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον.

Ὑαίας-ὁ ῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Δωρίδος, Νομ.Φωκίδος. Πρωτ. Γρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νίτσα. Ἄλλα χ. Βοστινίτσα, Βελούχοβο, Κλῆμα, Κονιάκου, Λούτσοβος, Τριβίδι. Κάτ: 3,237.

Ὑάκινθος· υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀμύκλα καὶ τῆς νύμφης Διομήδης, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, πολλοὺς ἔχων ἐραστάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζέφυρος. Παίζων δέ ποτε ὁ Ὑάκινθος τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφονεύθη ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου καὶ ἐκ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκαμεν ὁ Ἀπόλλων νὰ βλαστήσῃ τὸ ὁμώνυμον ἄνθος. Εἰς μνήμην δ' αὐτοῦ ἐτελοῦντο κατὰ τὸν μῆνα Ἑκατομβαιῶνα ἐν Ἀμύκλαις τῆς Λακεδαίμονος τὰ «Ὑακίνθια», διαρκοῦντα τρεῖς ἡμέρας.

Ὑάκινθος (ἅγ.) δομινικανός, ἐγεν. ἐν Βρεσλάου τὸ 1185, ἐκ τῶν πρώτων οἴκων τῆς Πολωνίας. Ἵδρυσεν ἐν Κρακοβίᾳ μονὴν Δομινικανῶν, ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον ἐν Ματσοβίᾳ, Πομερανίᾳ, Δανιμαρκίᾳ, Σουηδίᾳ, Νορβηγίᾳ καὶ Σκωτίᾳ, πολλοὺς προσελκύσας εἰς τὴν πίστιν, εἶτα μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν διέτρεξε τὴν Μεγάλην Ρωσίαν καὶ ἵδρυσε μονὴν ἐν Κιέβῳ. Ἀπεθ. ἐν Κρακοβίᾳ τὸ 1257. Ἑορτ. 16 Αὐγούστου.

Ὑακούμπ (Ἰμπνιτεΐτς)· ἐπιλεγόμενος Ἀλ-Σοφφάρ, ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Σοφφαριδῶν ἐν Περσίᾳ, ἐγεν. ἐν Σειστάν, ὑπῆρξε δὲ χαλκεὺς (Σοφφὰρ ἀραβιστί), γενόμενος δὲ ἀρχηγὸς ληστρικῆς συμμορίας ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ Σαλὶχ-Ἰμπν-Νάσρ, εἶτα παρὰ τῷ ἀδελφῷ του Νταρχάμ, ἀντικατέστησε τοῦτον τὸ 862 καὶ ἤνωσε μετὰ τοῦ Σειστὰν τὸ Χορασσὰν, τὸ Φάρς, τὸ Ταμπαριστάν. Ἀπέθανε ἐν ᾧ ἐβάδιζε κατὰ τῆς Βαγδάτης τὸ 879.

Ὑακούμπ (Ἀμπού-Γιουσούφ)· ἐπιλεγόμενος Ἀλ-Μανσοὺρ-Μπιλάχ, ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Μεριντῶν, ἀντικατέστησε (1258) τὸν ἀδελφόν του Ἀμποῦ-Μπὲκρ ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Φέζ, κατέκτησε μέρος τοῦ Μαρόκου, διέβη τρὶς εἰς Ἱσπανίαν τῇ προσκλήσει τοῦ βασιλέως τῆς Γρεγάδας Μωχαμὲτ Β', ἵνα ἀποκρούσῃ Ἀλφόντον τὸν Γ' συνεμάχησε δὲ κατόπιν μετὰ τοῦ τελευταίου καὶ κατὰ τῶν ὁμοθρήσκων καὶ συνεπεχείρησε τὰς πολιορκίας τῆς Κορδούης καὶ Γρενάδας. Ἀπέθ. ἐν Ἀλγεζιρὰς τὸ 1286.

Ὑακούτ· ἐπιλεγόμενος Σιεχάμπ Ἐδδὶν (δαλὸς τῆς θρησκείας), σοφὸς τῆς Περσίας, ἀπέθ. τὸ 1229, καταγόμενος ἐξ ἑλληνικοῦ οἴκου ἐξ Ἀνατολῆς, ἦλθε ἐκ μικρᾶς ἡλικίας εἰς Βαγδάτην, ἔνθα ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἀραβικῶν δραμάτων. Ἀπελευθερωθεὶς δὲ ἐπεδόθη εἰς τὴν βιβλιεμπορίαν. Σῴζονται αὐτοῦ «Ἱστορία τῶν δυναστειῶν». «Γεωγοαφ. Λεξικόν», «Λεξικὸν ἱστορικὸν τῶν ποιητῶν καὶ τῶν λογίων», κλπ

Ὑακοῦται καὶ **Ὑακούτσκ**· ὅρα Ἰακοῦται καὶ Ἰακούτσκ.

Ὑὰ-Δούνγγ-Κιάνγκ· ποτ. τῆς Κίνας, πηγάζει ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Κουκοὺ-Νόρ, εἰσδύει εἰς τὴν κυρίως Κίναν, ἑνοῦται δὲ μετὰ τοῦ Κίν-Τσιὰ-Κιάνγκ καὶ ἀποτελοῦσι τὸν Γιάνγκ-Τσὲ-Κιάνγκ. Μῆκ. περὶ τὰ 1100 χλμ.

Ὑάμα ὅρα Ἴαμα.

Ὑάμπεια· ἡ ἑτέρα τῶν κορυφῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Παρνασσοῦ, πλησίον τῶν Δελφῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατεκρήμνιζον τοὺς κακούργους.

Ὑαμπὸ-ἐλ-Μπάχρ ἢ Ὑεμπό· π. τῆς ὀθωμανικῆς Ἀραβίας (ἐν Χεδζάζ), 200 χλμ. Δ τῆς Μεδινᾶς, ἧς εἶνε ἐπίνειον, ἐν μέσῳ χώρας ὅλως ἀνύδρου. Ἔχει σπουδαῖον μετὰ τῆς Αἰγύπτου ἐμπόριον. Αὐτόθι ἀποβιβάζονται οἱ ἐξ Αἰγύπτου πρὸς προσκύνησιν τῶν ἁγίων πόλεων μεταβαίνοντες.

Ὑάναον· π. τῆς Ἰνδικῆς, Γαλλικὸν ἐμπορικὸν κέντρον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ἀρκτῴων Σιρκάρων, ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Γκοδαβέρυ, ἀνήκει εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τοῦ 1752 μετὰ περιοχῆς 8 τετρ. χλμ. Ἔχει 4500 κατ. Συγκομιδὴ ὀρύζης.

Ὑανές (Φ ε ρ δ ι ν ά ν δ ο ς)· ἱσπανὸς ζωγράφος τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ἐγεν. ἐν Ἀλμεδίνᾳ, καὶ ἐσπούδασεν ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τὸν Ραφαήλ. Σῴζονται αὐτοῦ ἁγιογραφικοί τινες πίνακες ἐν Κουένκᾳ, ὡς ἡ «Γέννησις», ἡ «Ἀνάστασις», ὁ «Ἅγ. Πέτρος», ὁ «Ἅγ. Παῦλος» κλπ. Θεωρεῖται ὅτι ἀπέθανε περὶ τὸ 1560.

Ὑαντες· οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐκδιωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Φοινίκων αὐτοῦ, καὶ μεταβάντες οἱ μὲν εἰς Φωκίδα, ἔνθα ἔκτισαν τὴν Ὑάμπολιν, οἱ δὲ εἰς Αἰτωλίαν, ἔνθα κατῴκισαν τὴν Πλευρῶνα, κληθεῖσαν διὰ τοῦτο Ὑαντίδα.

Ὑάο· αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. Ἐγεν. κατὰ τὰς Σινικὰς παραδόσεις κατὰ τὸ 2373 π. Χ. ἀπέθ. τὸ 2258. Διεδέξατο τὸ πατέρα του Τι-Τσὶ περὶ τὸ 2357, ἵδρυσε τὴν καθέδραν του ἐν Πίνγκ-Ὑάνγκ, ἐν τῷ Κι-Τσέου, ἐνεθάρρυνε τὴν σπουδὴν τῆς ἀστρονομίας, ἀντικατέστησε τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐπενόησε τὴν θρησκευτικὴν μουσικήν. Κατὰ τὰς ἐγχωρίους παραδόσεις ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐγένετο μεγάλη πλήμμυρα (2298 π. Χ.), οὗτος δὲ διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλων ἔργων πρὸς ἐκροὴν τῶν ὑδάτων καὶ ἐξυγίανσιν τῆς χώρας. Συνεμερίσθη δὲ τὸν θρόνον (2285) μεθ' ἁπλοῦ τινος γεωργοῦ Σιούν, ὅστις εἶχε βοηθήσῃ αὐτὸν εἰς τὰ ἔργα ταῦτα. Ἀπὸ τῆς βασιλείας του ἤρξατο ἡ σύνταξις τοῦ Τσιού-Κίνγκ.

Ὑαπούρα· μεγ. π. τῆς Ν Ἀμερικῆς, παραπόταμος τοῦ Ἀμαζονίου ἐξ ἀριστερῶν, πηγ. ἐκ Τσέρρο δὲ λὰς Ἄνιμας ἐν τῇ Κολομβιανῇ Κορδιλλέρᾳ, διαρρέει τὰ ἀπέραντα Λλάνος (χορτοπέδια) τῆς Κολομβίας καὶ Βραζιλίας καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἀμαζόνιον παρὰ τὴν πόλιν Τεφφέ, σχηματίζων πολλὰ στόμια καὶ αὔλακας. Μῆκ. περὶ τὰ 1800 χλμ.

Ὑαρκάνδ· π. τοῦ Ἀνατ. Τουρκεστάν, ἐπὶ τοῦ Ὑαρκάνδ-Δάρια, κατ. περὶ τὰς 70000, ἔχει ὡραῖα ἀνάκτορα, μεγάλας ἀγορὰς, τζαμία, σχολεῖα. Μετάξινα ὑφάσματα, βαμβακερά, λινᾶ, τάπητες ὡραῖοι, μέγα ἐμπόριον. Πρωτ. τοῦ βασιλείου τῆς Κακγγὰρ κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα, εἶνε ὑποτελὴς τῇ Κίνᾳ ἀπὸ τοῦ 1757.

Ὑαρκάνδ-Δάρια· ποτ. τοῦ Ἀνατ. Τουρκεστάν· κατερχόμενος ἀπὸ τῶν ὀρέων Καρακόρουμ πίπτει ἐν τῷ κοιλώματι τῆς λίμνης Λόμπ-Νὸρ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταρίμ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ὑαρμούθ (Γκρήτ)· π. καὶ λιμὴν ἐν Νόρφολκ τῆς Ἀγγλίας, ἐν τῇ Βορ. θαλάσσῃ, ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ Γαν, ὅστις τὴν διαιρεῖ εἰς δύο τμήματα, κατ. 48000. Ἔχει ναυπηγεῖα ἄριστα Στήλη εἰς τιμὴν τοῦ Νέλσωνος, ἐρείπια Ρωμαϊκά. Ἁλιεία ρεγκῶν καὶ σκόμβρων.

Ὑ-αρ-Μπρά· ἤτοι ὁ Μέγας Ὑ, ὄνομα ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῶν Δρυϊδῶν εἰς τὸν θεὸν Ἔξόν.

Ὑαρρίμπα· ὄρα Ὑορούμπα.

Ὑατρέμπ, Ἰάτριππα· π. τῆς Ἀραβίας, (ὄρα Μεδινά).

Ὑβ (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Σιάρτρ. καθαγιασθεὶς τὸ 1091, ἀπέθ. τὸ 1115. Ἀντέστη μετὰ μεγάλης σταθερότητος καὶ σχεδὸν μόνος κατὰ τοῦ παρανόμου γάμου τοῦ Φιλίππου Α'. Ἐξέδωκε τὴν «Παννορμίαν», Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου.

Ὑβ Ἐρολι (ἅγ.)· προστάτης τῶν δικηγόρων, ἐγεν. ἐν Κερ-Μαρτὲν τῆς Γαλλίας, 1253—1303, ἐσπούδασε νομικὰ ἐν Παρισίοις, Ὀρλεάνς, Ρέν, διεκρίθη δὲ πανταχοῦ διὰ τὴν αὐστηρότητά του καὶ τὴν πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν φιλανθρωπίαν κλίσιν του, ἐγένετο μοναχὸς καὶ ἐφημέριος, ἐπαξίως δ' ὠνομάσθη «ὁ δικηγόρος τῶν πτωχῶν», ἅτε πάντοτε μεταχειρισθεὶς τὴν ἐπιστήμην του πρὸς ὑπεράσπισίν των. Ἑορτ. 19 Μαΐου.

Ὑβὰρδ (Βίκτωρ)· ἀγρονόμος, ἐγεν. ἐν Βουλόνῃ-σὺρ-Μέρ. 1764; —1831, ἐδίδαξε τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομίαν ἐν Ἀλφόρ, ἐγένετο μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Γεωργίας καὶ ἀντικατέστησε τὸν Παρμαντιὲ εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον, ὠνομάσθη ὁ Ἀρθούρ Ὑούνγγ τῆς Γαλλίας. Εἰργάσθη μεγάλως πρὸς βελτίωσιν τῆς γεωργίας ἐν Γαλλίᾳ, κατέλιπε δὲ πάμπολλα γεωργ. συγγράμματα.

Ὑβερδόν· γερμαν. Ἴφερτων, Ἐβρύδουνον· π. τῆς Ἑλβετίας, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ὄρμπ καὶ παρὰ τὴν ἐμβολὴν αὐτοῦ εἰς τὴν λίμνην Νευσατέλ, κατ. 6400. Ἔχει ἀρχαίαν ἔπαυλιν τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ἐν ᾗ ὁ Πεσταλλότσι ἐγκατέστησε τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμά του, 1805—25, βιβλιοθήκην καὶ σχολὴν κωφαλάλων. Μέγα διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον. Κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα ὁ Φελὶς ἵδρυσεν ἐνταῦθα μεγάλα τυπογραφεῖα, ἐν οἷς πλὴν πλήθους ἄλλων βιβλίων ἐτυπώθη καὶ ἡ «Ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ Ὑβερδόν».

Ὑβετό· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω-Σηκουάνα, ἐν εὐφόρῳ πεδιάδι, 38 χλμ. ΒΔ τῆς Ρουὰν, κατ. 7650, πρωτοδ. καὶ ἐμπορ. Βιομηχανικὰ ἐργοστάσια, ἀκμ. ἐμπόριον. Ἡ ὁμων. ἐπαρχ. διαιρεῖται εἰς 10 δήμους καὶ 168 κοινότητας καὶ ἔχει 107000 κατ.

Ὑβέττ· μικρὸς ποταμὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῷ νομῷ Σὲν-ε-Οὐάζ, πηγ. ΒΑ τοῦ Ραμπουγὲ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ὄρζ, 12 χλμ. ΒΔ τοῦ Κορμπέγ, μηκ. 50 χλμ.

Ὑβετώ· ὄρα Δὲζ-Ὑβετώ.

Ὕβλα· ὄνομα τριῶν ἀρχ. πόλεων τῆς Σικελίας, α' Ὕβλα Μείζων, νῦν Πατέρνο ἐπὶ τῆς Νκλιτύος τῆς Αἴτνης, β' Ὕβλα ἑλάττων ἢ Ἡραία, περιώνυμος διὰ τὸ μέλι τῶν πέριξ λόφων, νῦν Καλαταζιρόνε ἢ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ραγοῦζα, 20 χλμ. ΝΑ τῶν Λ ε ο ν τ ί ν ω ν, καὶ γ' Ὕ β λ α ἡ μ ι κ ρ ά, μετονομασθεῖσα Μ έ γ α ρ α. Ὅρα Μέγαρα Ὑβλαῖα.

Ὑβοὰ ἢ Κ α ρ ι ν ι ά ν· π. τῆς Γαλλίας· ὄρα Καρινιάν.

Ὑβρὶ· ὄρα Ἰ β ρ έ.

Ὑγγάπ· ποτ. τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, παραπόταμος βόρειος τοῦ Ὀράνζ, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μπετσχουάνας. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξηρός.

Ὑγίεια· θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ ἔφορος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων.

Ὑγῖνος (Κ. Ἰούλιος Ὑγῖνος)· Λατῖνος γραμματικός, ἐγεν. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἢ Ἱσπανίᾳ, (64 π.Χ. ἀπέθ. τὸ 24 μ. Χ.), δοῦλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἀπηλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ὅστις ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀνακτορικῆς Βιβλιοθήκης. Πολυγραφώτατος, ἐπειράθη νὰ μιμηθῇ τὸν Οὐάρρωνα, ἐσχολίασε τὸν Βεργίλιον, συνέγραψε περὶ τῆς Πολιτείας τῶν Ἰταλικῶν πόλεων, περὶ τῶν ἐνδόξων Ρωμαίων καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς Ρώμης, περὶ ἀστρολογίας, γεωργίας κλπ. Σῴζεται συλλογὴ «Μύθων» καὶ «Ἀστρονομία» τις. Οἱ Μῦθοί του εἶνε εἰλημμένοι ἐκ τῆς Δραματικῆς φιλολογίας τῶν Ἑλλήνων.-Ἕτερός τις **Ὑ γ ῖ ν ο ς**, ἐπὶ Τραϊνοῦ, συνέγραψε σπουδαῖον ἔργον περὶ χωρομετρίας, οὗ σῴζονται ἀποσπάσματα.

Ὑγῖνος (ἅγ.)· πάπας, 139—142, ἑορτ. 11 Ἰανουαρίου.

Ὑδ (Θ ω μ ᾶ ς)· Ἄγγλος Ἀσιανολόγος, ἐγεν. ἐν Μπίλλιγξλεϋ τῆς Ὑόρκης, 1636—1703, ἔφορος τῆς Βοδλειάνης βιβλιοθήκης, καθηγητὴς τῆς Ἑβραϊκῆς καὶ Ἀραβικῆς ἐν Ὀξφορδῃ καὶ γραμματεὺς-διερμηνεὺς τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Συνέγραψε «Πίνακας μήκους καὶ πλάτους τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων κατὰ τὰς Παρατηρήσεις τοῦ Ὑλύγγ-Βεϊκι», (λατινιστί), «Ἱστορία τῶν ἀρχαίων Περσῶν καὶ Μάγων» κλπ. κλπ.

Ὑδ δὲ Νεβίλλ (Ἰ ω α ν. Γ ε υ λ ι έ λ μ ο ς, βαρόνος)· πολιτικὸς ἀνὴρ Γάλλος, ἀπέθ. τὸ 1857, διεκρίθη ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς αὐτοκρατορίας διὰ τὸν ὑπὲρ τῶν Βουρβόνων ζῆλόν του, Μέλος τοῦ Κλούμπ τῆς ὁδοῦ Κλισύ, ἐξεπατρίσθη μετὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 18 Φρουκτιδώρ, μετέβη δὲ εἰς Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικήν. Ἐπανῆλθε μετὰ τῶν Βουρβόνων, ἔμπιστος τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ', ἀνέλαβε μυστικὰς ἀποστολὰς εἰς Λονδῖνον, Τουρῖνον καὶ Φλωρεντίαν, κατὰ δὲ τὴν Β' Παλινόρθωσιν ἐστάλη πρέσβυς εἰς Ἀμερικήν, ἔνθα εἶχον καταφύγει ὁ Ἰωσὴφ Βοναπάρτης καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐπιφανῶν Βοναπαρτιστῶν. Ἐπανελθὼν ἐξελέγη αὖθις βουλευτὴς καὶ διεκρίθη ὡς Βασιλόφρων συνταγματικός, ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ ἀπὸ τοῦ 1830 ἀπεσύρθη τῆς πολιτικῆς. Κατέλιπεν ἐνδιαφέροντα «ἀπομνημονεύματα».

Ὑδάσπης· ἑλλην. ὄνομα τοῦ Δ ζ ε λ ὰ μ, ποταμοῦ τῶν Ἰνδιῶν ἐν τοῖς ΒΔ ὅστις διέρρει τὸ ποτὲ βασίλειον τοῦ Πώρου. Ὁ Ἀλέξανδρος διέβη αὐτὸν τὸ 326, καὶ ἐνίκησε τὸν Πῶρον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ δὲ τούτου ἐπεβιβάσθη καὶ μετὰ 200

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

πλοίων κατῆλθε μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὸν Ὠκεανόν.

Ὑδεραβάδ καὶ **Ὑδὲρ-Ἀλῆ**· ὄρα Ἀϊδερα βὰδ κλπ.

Ὕδρα· δράκων ἐννεακέφαλος, διατρίβων ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ὕδρα· λίμνη τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ἡ ὕστερον Λυσιμαχεία.

Ὕδρα· νῆσος τοῦ Αἰγαίου περίφημος διὰ τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν κατοίκων της κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν γεννήσασα πλείστους καὶ σπουδαίους ναυάρχους. Ἀνήκει εἰς τὸν Νομὸν Ἀργολίδοςκαὶἀποτελεῖ ἑναὐτοῦΔῆμον. Ἔκτ: 5,58 τετρ. χλμ. μακρὰ καὶ στενή, ξηρὰ δὲ καὶ πετρώδης, ἄνυδρος καὶ ἄδενδρος μὲ ὑψηλοτέραν κορυφὴν τὸ Ἔρε (652 μέτρα). Διὰ τοῦτο ἡ καλλιέργεια εἶνε μικρὰ καὶ τὰ προϊόντα ὀλίγα, σῦκα, ἔλαιον, ἀμύγδαλα, ρητίνη, τυρὸς κλπ. Κλῖμα ὑγιεινόν, ἀνεπτυγμένον δὲ ἐμπορικὸν ναυτικὸν μὲ 660 πλοῖα ὧν τὰ πλεῖστα ἀσχολοῦνται εἰς τὴν σπογγαλιείαν. — Ἡ πρωτ. **Ὕδρα** εὑρίσκεται εἰς τὴν Β παραλίαν ἐπὶ βραχώδους ὑψώματος καὶ ἔχει μικρὸν λιμένα, κομψὰς οἰκοδομάς, ὡραίας καὶ παλαιὰς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δρόμους στενούς. Ἐφορίαι, ἐπισκοπήν, εἰρηνοδ. ἑλληνικ. σχολεῖον, ἀξιόλογον ἐμπόριον καὶ κατ. 7,057. Ἡ νῆσος ἔχει 7116 κατ.

Ὑδραοτ, Ὑδραόται· νῦν Ρ α β ί, ποτ. τῶν Ἰνδιῶν ἐν τοῖς ΒΔ. Ἐδέχετο τὸν Ὑδάσπην καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸν Ἀκεσίνην, παραπόταμον τοῦ Ἰνδοῦ.

Ὕδρας-ὁ ἡ μ ο ς τῆς ποτὲ ἐπαρχ Τροιζῆνος καὶ Ὕδρας. Νομ. Ἀργολίδος. Πρωτ. Ὕ δ ρ α ἡ καὶ μόνη π. τῆς νήσου. Μ ο ν α ί. Προφήτου Ἠλία,Δοκοῦ, Παλαμηδᾶ, Παλαμηδᾶ-Ἀγκιστριώτου, Ἁγ. Φωτεινῆς, Ζούρβα, Ἁγ. Τριάδος. Κάτ: 7,177.

Ὑδροῦς· ἀρχ. π. τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ μετ' ἀρίστου λιμένος, ἐπὶ τῶν Α παραλίων τῆς Καλαυρίας. Ὁ κάτ: Ὑδρούντιος. Νῦν Ὀτράντο.

Ὑδροῦσα· νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου,ἔναντι τῶνΔ παραλίων τῆς Ἀττικῆς. Νῦν Φ λ έ γ α.

Ὑδροῦσα· ἀρχαῖον ὄνομα τῶν νήσων Κέω, Τήνου καὶ Ἄνδρου.

Ὑέγκ (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς)· συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1827—87, συνειργάσθη μετὰ τοῦ Ἰ.-Ἰ. Βὲσς ἐν τῇ «Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων» καὶ ὑπῆρξε γραμματεὺς τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν δυο Κόσμων», ἵδρυσε τὴν «Φιλολογικὴν Ἐπιθεώρησιν», ὡς καὶ τὴν «Κυανῆν Ἐπιθεώρησιν». Ἔγραψε δὲ καὶ ἄξιον λόγου ἔργον «Περὶ Ἐρρίκου Δ' ὡς συγγραφέως».

Ὑεδδὸ ἡ **Ὑεδό**· (ὄρα Τ ο κ ί ο).

Ὑέζδ· π. ἐν Φαρσιστὰν τῆς Περσίας, 230 χλμ. ΝΑ τοῦ Ἰσπαχάν, ἐν εὐρείᾳ ἀγόνῳ καὶ ἀμμώδει πεδιάδι, κατ. περὶ τοὺς 40000, πολλὰ ἐρείπια, μέγα ἐμπόριον. Μεταξωτά, βαμβακερὰ καὶ μάλλινα ὑφάσματα, ἐπινώτια ἐκ τριχῶν καμήλου, βιομηχανία ἀγχεμάχων ὅπλων κλπ.

Ὑεζδεδζέρδ Α'· βασιλεὺς τῆς Περσίας ἐκ τῆς δυναστείας τῶνΣασσα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νιδῶν, ἐβασίλευσεν ἀπὸ399—420 μ.Χ. διετήρησε τὴνειρήνην μετὰ τῆς ἑλλην. αὐτοκρατορίας, ἐπροστάτευσε τοὺςΧριστιανούς, ἀλλ' ἕνεκα τούτου εἴλκυσε τὸ μῖσος τῶν Μάγων. Ἀπέθανεν ἐκ πτώσεως ἀπὸ ἵππου. — **Ὑ ζ δ Β'** βασιλεύσας ἀπὸ440—57, ἐπολέμησε κατὰτῶν Ἀλβανίων τῶν γειτόνων αὐτῶν Ἀρμενίων καὶ Ἰβερίων (Γεωργιανῶν) ὅπως ἐπιβάλῃ αὐτοῖς τὴν Ζωροαστρικὴν θρησκείαν, κατηδάφισε τοὺς χριστιανικοὺς ναούς, ἀλλ' ἐξήγειρεν ἕνεκα τούτου τοὺς Ἀρμενίους εἰς γεν. ἐπανάστασιν, κατώρθωσεν ὅμως τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν.-**Ὑ ε ζ δ. ὁ Γ'** βασιλεύσας ἀπὸ632-652, ἐπανέφερε τὴν εἰρήνην ἐν τῷ κράτει δειχθεὶς ἐπιεικής. Προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν φανατικῶν Μουσουλμάνων διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Ὁμὰρ ἐνίκησε μὲν αὐτοὺς κατ' ἀρχὰς ἀλλὰ μετά τινα ἔτη ἡττήθη καὶ ἀπώλεσε πάσας σχεδὸν τὰς ἐπαρχίας του, τέλος δὲ ἀπέθανε προδοθεὶς ὑπό τινος τῶν ἀκολούθων του. Μετ' αὐτοῦ δὲ ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Σασσανιδῶν δυναστεία, τὸ δὲ κράτος περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Χαλιφῶν. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς βασιλείας αὐτοῦ (16 Ἰουνίου 632) εἶνε ἡ πρώτη τῆς ἐν χρήσει χρονολογίας παρὰ Πέρσαις.

Ὑεζίδ Α' δεύτερος Ὀμμειάδης Χαλίφης, ἐβασίλευσεν ἐν Δαμασκῷ (680—3), ἐνίκησε τὸν Χουσεΐν, υἱὸν τοῦ Ἀλῆ, πολιορκήσας δὲ καὶ λεηλατήσας τὴν Μεδινὰ τὸ 681, παρεσκευάζετο νὰ καταλάβῃ τὴν Μέκκαν, ὅτε ἀπέθανε.— **Ὑ ε ζ ὶ δ Β'** ἕνατος χαλίφης Ὀμμειάδης, ἐξάδελφος καὶ διάδοχος τοῦ Ὁμὰρ Β', (720—4), ἡγεμὼν φιλήδονος καὶ ἀβέλτερος. Ἐν τοσούτῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας του οἱ Ἄραβες κατέλαβον τὴν Ναρβωνίτιδα καὶ προυχώρησαν μέχρι τῆς Τουλούζ ἐν Γαλλίᾳ. Κατεδίωξε τοὺς Χριστιανοὺς καὶ διέταξε τὴν καταστροφὴν τῶν εἰκόνων.-**Ὑ ε ζ ὶ δ Γ'** ἀνεψιὸς τοῦ Ὑεζὶδ Β', ἐξολοθρεύσας τὸν Χαλίφην Βαλὶδ Β', καὶ ἀντικαταστήσας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἐβασίλευσεν ἓξ μόνον μῆνας τὸ (744).

Ὑεζὶδ Ἰμπν Μαχλέμπ διοικητὴς τοῦ Χορασσάν, (702), ἐγένετο ὀνομαστὸς διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του, ἀλλ' ἐξήγειρε τὸν φθόνον τοῦ στρατηγοῦ Χεδζάδζ, ὅστις ὑπεκίνησε κατ' αὐτοῦ τὴν δυσμένειαν τοῦ Χαλίφου Βαλὶδ Α', ἀλλ' ἐπὶ τοῦδιαδεχθέντος τοῦτον ἀδελφοῦ του Σουλεϊμὰν (715) ὁ Ὑεζὶδ, ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰράκ, καὶ εἰσελθὼν αὖθις εἰς Χορασσὰν ἐδικαίωσε τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ εὐμένειαν τοῦ ἡγεμόνος διὰ νέων αὐτοῦ ἀνδραγαθημάτων, αὖθις ὅμως ἐπὶ Ὁμὰρ Β' καὶ Ὑεζὶδ Β' ἐνοχληθεὶς ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν ἀνεξάρτητον ἐν Βασσόρᾳ (720), ἀλλ' ἡττηθεὶς ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Εὐφράτου ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τριακόσιοι δὲ συγγενεῖς αὐτοῦ ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ὑεζίδαι λαὸς καὶ γένος Κουρδικὸν διεσπαρμένον ἐν μέρει μὲν μεταξὺ Μοσσούλ καὶ Καμποὺρ ἐπὶ τῶν ὀρέων Σενδζάρ, ἐν μέρει δὲ ἐν τοῖς βιλαετίοις Βαγδάτης, Ἀλεπίου, Διαρβεκὶρ καὶ τῆς Ρωσ. ἐπαρχίας Ἐριβάν. Ὑπολογίζονται εἰς 200,000, οἱ μὲν νομάδες καὶ ἀνεξάρτητοι, οἱ δὲ μονίμως οἰκοῦντες καὶ ὑπείκοντες τοῖς διοικηταῖς τῶν περιοχῶν ἐν αἷς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατοικοῦσι. Μανιώδεις οἰνοπόται μισοῦσι τὸν Ἰσλαμισμὸν καὶ ἀσπλάγχνως φονεύουσι τοὺς Μωαμεθανούς, εἶνε δὲ φιλανθρωπότεροι πρὸς τοὺς Χριστιανούς, ὧν τινα ἐκ τῆς πίστεως ἀπεδέχθησαν. Ἀναγνωρίζουσιν ὡς ἱδρυτὴν τῆς θρησκείας των τινὰ Ὑεζίδ. Ἐν μέρει ἐξωλοθρεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ρεσὶδ πασσᾶ (1834).

Ὑελλόουστονε· ποτ. τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, παραπόταμος ἐκ δεξιῶν τοῦ Μισσουρῆ, πηγ. ἐκ τῆς ὁμων. λίμνης ἐπὶ τῶν βραχωδῶν ὀρέων (ἐν τῇ πολιτείᾳ Βυομίνγκ) καὶ διαρρέει τὴν πολιτ. Μοντάνα.

Ὑελλόουστονε· (ἐθνικὸν ἄλσος τοῦ Ὑελ. . . .) περιώνυμος χώρα τῶν βραχωδῶν ὀρέων τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἐν τῷ ΒΔ τμήματι τῆς πολιτείας Βυομίνγκ, μοναδικὴ διὰ τὰς φυσικὰς καὶ μεγαλοπρεπεστάτας καλλονὰς αὐτῆς, ἰδίᾳ διὰ τὰς ἀναπηδητικὰς πηγάς της καὶ τὰ περιώνυμα Γέυσερ (θέρμας). Ἔκτακτα διὰ τὸν ὄγκον καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν σχημάτων. Ἐκ τινος τούτων τοῦ Γέυσερ Ἐγκζέλσιορ ἀναπηδᾷ τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος 90 μ. Εὐρὺ τετράγωνον περικλεῖον πᾶσαν τὴν ὡραίαν ταύτην χώραν, ἐξεχωρήσθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡν. Πολιτειῶν καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐθνικὴ ἰδιοκτησία.

Ὑεμένη· χώρα ἐν τοῖς ΝΔ τῆς Ἀραβίας, τὸ κυριώτερον τμῆμα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας τῶν ἀρχαίων, 30—44ο Α. μ. 12ο—20ο Β. πλ. ὁρίζεται πρὸς Δ. ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, πρὸς Ν. ὑπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Ἄδεν, πρὸς Α. ὑπὸ τῆς Ἀδραμαούτ καὶ πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ Χεδζάζ, διαστάσεων 755 χλμ. ἀπὸ Β. πρὸς Ν. ἐπὶ 350. Κάτ. 200,000(;). Ἀποτελεῖ βιλαέτιον ὀνομαστικῶς μόνον ἐξαρτώμενον ἀπὸ τῆς Πύλης. Κυρ. πόλεις: Σάνα, Μόκα καὶ ὁ λιμὴν Χοδέϊδα. Ἔδαφος ἐκτάκτως γόνιμον ἐνιαχοῦ, ἀρωματικὰ φυτά, καφὲς (ὁ ἐξαίρετος ἰδίως τῆς Μόκας), εἶνε δὲ ἡ ἰθαγενὴς τοῦ καφὲ χώρα ἡ Ὑεμένη. Ἰνδικόν, οἶνοι, καπνὸς καὶ πλεῖστα ἄλλα. Μικρὰ βιομηχανία, ἀλλὰ μεγάλη ἁλιεία κοραλλίων.

Ὑέϊν· Ἐπάουνα, πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομ. Σαβοΐας, ἀρχ. πρωτ. τοῦ Βουζέ(ϋ), ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ, κάτ: 2,600. Ὁ Βουργούνδιος βασιλεὺς Σιγισμόνδος συνεκρότησεν ἐνταῦθα σύνοδον (517).

Ὑέρ ἢ **Ὑέρρ**· ποταμίσκος τῆς Γαλλίας πηγ. 10 χλμ. πρὸς Β. τῆς Προβέν (νομὸς Σὲν-ἐ-Μάρν)· ἐμβάλλει εἰς τὸν Σηκουάναν παρὰ τὴν Βιλλενέβ-Σαὶν-Ζώρζ, μήκ. 90 χλμ. Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ καὶ 4 χλμ. ΑΝΑ τῆς Βιλλενὲβ-Σαὶν-Ζώρζ, κεῖται ἡ πόλ. Ὑέρρ (κάτ: 1700), παρ' ἣν κεῖται ἡ ἔπαυλις Λὰ-Γκράνζ.

Ὑέρ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Βάρ, περιώνυμος πόλις διὰ τὸ ἥπιον τοῦ κλίματος, 18 χλμ. Α τοῦ Τουλὼν καὶ 4 χλμ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Κάτ: 15000.

Ὑέρ· (Νῆσοι τῆς) Στοιχάδες νῆσοι, ἀρχιπέλαγος ἐκ τριῶν νήσων καὶ δύο νησιδίων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ νομοῦ τῆς Γαλλίας Βάρ, ἀποτελοῦν μέρος τοῦ δήμου Ὑὲρ τῆς ἐπαρχίας Τουλών, εἶνε δὲ αἱ Πορκερόλλ, Πὸρ-Κρό, νῆσος τῆς Ἀνατολῆς (Λεβὰν(

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ αἱ νησίδες Ρουμπὼ καὶ Ραγκώ. Ἡ πρώτη ἔχει ἔκτ. 8 χλμ. ἐπὶ 2 καὶ 300 κατ. Ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ Α' ἀπετέλουν τὴν Μαρκιωνίαν τῶν «Χρυσῶν νήσων», ὄνομα ἀποδοθὲν αὐταῖς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων διὰ τὸ πλῆθος τῶν παραγομένων πορτοκαλίων.

Ὑερμάκ· ὄρα Ἱ ε ρ μ ά κ ἢ Γ ε ρ μ ά κ.

Ὑερβίλλ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κάτω-Σηκουάνα. Κάτ: 1550.

Ὑέδο· μεγάλη νῆσος τῆς Ἰαπωνίας πρὸς Ντῆς Σαχαλίνης καὶ πρὸς Β τῆς Νίππον, ἔκτ. περὶ τὰ 93250 ττρ. χλμ. κατ. 3000000, πρωτ. Ματσμάϊ, χωρίζεται τῆς Νίππον διὰ τοῦ πορθμοῦ Τσουγγάρ, καλύπτεται ὑπὸ ὑψηλῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων καὶ κατοικεῖται ὑπὸ τῶν Ἀϊνώ. Γνωστὴ εἰς τοὺς εὐρωπαίους ἀπὸ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Κυριωτέραι πόλεις Χακοδατὲ καὶ Σαππόρο. Διαιρεῖται εἰς τρεῖς ἐπαρχίας.

Ὑέ(υ)· (νῆσος τοῦ Ὑέ)· ν. ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ ἀνήκουσα εἰς τὸν Γαλ. νομ. Βανδέας, 20 χλμ. ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Γαλλίας, ἔχει 9 χλμ. μῆκος ἐπὶ 3-4 πλ. κατ. 3450, ἐπιφ. 2247 ἑκτ. ἔχει δύο κοινότητας τοῦ Ἁγ. Σωτῆρος καὶ τοῦ λιμένος Ζοανβίλλ, ὅστις εἶνε καὶ ἡ πρωτ. τῆς νήσου, κειμένη ἐπὶ τῆς Β ἀκτῆς τῆς καὶ προσιτωτέρας, ἐπὶ τῆς Δ ἀκτῆς ὑπάρχει βράχος δονούμενος. Ἁλιείαι ἀστακῶν, θύννων κλπ.

Ὑζέλ· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κὸτ-δὺ-Νόρ, κατ. 1550. Ἀποθήκη πανικῶν.

Ὑζέρσι· Οὐσρέκα, γραφικὸν χωρίον, πρωτ. δήμ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κορρέζ 30 χλμ. ΒΔ τῆς Τύλλ, κατ. 4350. Πατρὶς τοῦ χειρουργοῦ Μπουαγιέ.

Ὑζέ(ς)· Οὐτσέκα, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Γκάρ, 24 χλμ. Β τῆς Νίμ, κατ. 5000, ἀρχ. ἐπισκοπή, πρωτοδικ, Γυμνάσιον. Βιομήχανος καὶ ἐμπορικὴ πόλις, ἔχει ἀνδριάντα τοῦ ναυάρχου Μρυέγ. Πατρὶς τοῦ μεταφραστοῦ Κόστ, τοῦ χημικοῦ Μωϋσέως Σιαρά, καὶ τοῦ ζωγράφου Σιγκαλόν.

Ὑζίν· πρωτ. δήμ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Σαβοΐας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρ. Σιαρβὲν (2,414 μ. ὕψ.), κάτ: 2,550. Ἐμπόριον κτηνῶν.

Ὑζυάρ· μοναχὸς τῆς μονῆς τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ δὲ Πρέ, ἔζη ἐπὶ Καρόλου τοῦ Φαλακροῦ, ἀπ. περὶ τὸ 897, ἀπεστάλη εἰς Ἱσπανίαν ἵνα συλλέξῃ τὰ ὀστᾶ πολλῶν ἁγίων. μετέφερε δὲ ἐκ Κορδούης πολύτιμα λείψανα ἁγίων διετάχθη δ' ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας νὰ συντάξῃ νέον μαρτυρολόγιον, ὅπερ ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις τοῦ μαρτυρολογίου τῆς Ρώμης.

Ὑιζγκάδ· Ὀ σ ι ά ν α ἢ Σ ο ά ν δ α, ἐκ τῶν ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας (ἐν Σιβὰς=Σεβαστείᾳ), πρωτ. Σαντζακίου, κάτ: 10,000, ἔχει τζαμίον κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Κων(πόλει Ἁγίας Σοφίας.

Ὕκ ἢ οὔκ· (Εὐαρίστ-Ρωζί), ἱεραπόστολος, ἐγεν. ἐν Τουλούζ, 1813-62, διέτρεξε τὴν Κίναν, τὴν Ταταρίαν καὶ τὸ Θιβέτ, ἔγραψε δὲ «Ἀναμνήσεις περιηγήσεως εἰς Ταταρίαν, Θιβὲτ καὶ Κίναν κατὰ τὸ 1844—5—6», τὸ «Σινικὸν Κράτος», «ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Κίνᾳ, Ταταρίᾳ καὶ Θιβέτ».

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ὑ-κίνγκ· ἡ βιβλίον τῶν Μεταμορφώσεων, τὸ Α′ τῶν Κίνγκ, ἱερῶν βιβλίων τῶν Σινῶν, ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Βέν-Βάνγγ κατὰ τὸν ΙΒ′ π. Χ. αἰῶνα.

Ὑκραίνιοι ἢ **Οὐκράϊνοι**· (Ρῶσοι, Μικρο-Ρῶσοι, Μεγαλορρῶσοι, Ρουθῆνοι, Ρουσσνᾶκοι), Σλαυϊκὸς λαὸς γνωστὸς ἀπὸ τοῦ Θ′ αἰῶνος ὑπὸ τὸ ὄνομα Ρῶσοι, ἀπὸ τοῦ ΙΓ′ ὅμως καὶ ΙΔ′ αἰῶνος ὠνομάσθησαν οὕτω ὑπὸ τῶν πλείστων συγγραφέων πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν Μεγαλο-Ρώσων ἢ Μοσχοβιτῶν, κλάδου Ἀνατολιτῶν Σλαύων ἀναμιχθέντων μετὰ λαῶν Φιννικῆς καταγωγῆς, οἵτινες ἱδρύσαντες τὸ Μοσχοβιτικὸν κράτος ὠνομάσθησαν Ρῶσοι. Κατέχουσι τὸ πέμπτον περίπου τῆς Εὐρωπ. Ρωσίας, ἤτοι τὰ Κυβερνεῖα Κιέβου, Τσέρνιγκωφ, Πουλταύας, Χαρκώφ, Χερσών, Αἰκατερινοσλάβ, Βολυνίας, Ποδολίας καὶ τμήματα τῶν Κυβερνείων Ταυρίδος, Βεσσαραβίας, Κούρσκ, Βορονέζ, Μίνσκ, Λουμπλέν, τὴν Ἀνατ. Γαλικίαν, τὴν Βουκοβίναν καὶ τὴν Β. Οὐγγαρίαν, ἐπὶ ἐπιφανείας 756,000 χλμ. Ὑπολογίζονται ἀπὸ 17—20 ἑκατομ. Ἀσχολοῦνται ἰδίᾳ εἰς τὴν γεωργίαν· ἡ γλῶσσα των διαφέρει τῆς τῶν Ρώσων καὶ ὑποδιαιρεῖται εἰς πολλὰς διαλέκτους, ἔχουσι δὲ καὶ ἰδίαν φιλολογίαν καὶ ἴδια ἤθη καὶ ἔθιμα.

Ὑκρανία· καὶ ὀρθότερον Οὐκραίνα ἢ Οὐκρανία = μεθόριος χώρα· οὕτω καλεῖται ἰδίᾳ ἡ χώρα ἥτις ἀποτελεῖ τὸ νότιον τμῆμα τῆς σημερινῆς Ρωσίας, ἤτοι τὴν Μικρὰν Ρωσίαν καὶ τὴν Νέαν Ρωσίαν. Μετὰ τὴν Μογγολικὴν εἰσβολὴν κατὰ τὸν ΙΓ′ αἰῶνα οἱ πρίγκηπες τῆς Λιθουανίας ἐπεξέτειναν τὸ κράτος αὐτῶν ἐπὶ τῆς Κιεβίου Ρωσίας, βαθμηδὸν δὲ τὸ Λιθουανικὸν κράτος, εἶτα δὲ τὸ Πολωνικὸν ἐπεξετάθη ἐφ' ὅλης τῆς Ὑκρανίας, ἥς ὅμως μέχρι τοῦ ΙΚ′ αἰῶνος ἐσεβάσθησαν τὸν ἀρχαῖον πολιτειακὸν ὀργανισμόν. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς οὖσα ὁ προμαχὼν τοῦ Σλαυϊσμοῦ κατὰ τῶν Τουρκο-Τατάρων, διετέλει εἰς διαρκῆ πόλεμον μετὰ τῶν Τούρκων καὶ τῶν χανῶν τῆς Κριμαίας Ἀνεφάνη δὲ τότε καὶ τὸ γνωστὸν στρατιωτικὸν σῶμα τῶν Κοζάκων, ὅπερ τὸ πρῶτον ἀπετελέσθη ἔκ τινων τολμηρῶν τυχοδιωκτῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Σταρόστα (τοπάρχων), ἐντὸς ὀλίγου δὲ κατέστη στρατὸς πολυάριθμος, ὃν ὁ Ὀστάπ Δάκκεβιτς, Σταρόστα τῆς Τσερκάσσου (1535) διωργάνωσέ πως· περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ ΙΣΤ′ αἰῶνος ἡ πολεμικὴ αὕτη τάξις ἀνέδειξεν ἴδιον ἀρχηγὸν καλούμενον Χέτμαν, κατέστη δ' ἐπικίνδυνος καὶ δι' αὐτὴν τὴν Πολωνίαν, ἧς οἱ βασιλεῖς ἐπιχειρήσαντες νὰ περιστείλωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὰ προνόμια αὐτῆς ἐπήνεγκον ἐπαναστάσεις αὐτῶν αἱματηρὰς κατὰ τῆς Πολωνικῆς ἀριστοκρατίας ἐκ τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς ἰδίᾳ κατὰ τὸ 1592 καὶ 1596, αἵτινες πᾶσαι κατεστάλησαν μετὰ μακροὺς καὶ αἱματηροὺς ἀγῶνας καὶ παραχωρήσεις προνομίων εἰς τοὺς Κοζάκους. Ἡ τελευταία δ' αὐτῶν ἐπανάστασις (1648—1654), ὑποστηριχθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Χάνου τῆς Κριμαίας κατέληξεν εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ὑκρανίας, ἥτις ὅμως ἐκ νέου ἀπειληθεῖσα

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὑπὸ τῶν Πολωνῶν ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Τσάρου τῶν Μοσχοβιτῶν. καίτοι δὲ διατηρήσασα πλήρη τὴν αὐτονομίαν αὐτῆς καὶ τὸν στρατὸν, ἤρξατο ἔκτοτε ἀνεπαισθήτως καὶ κατὰ μικρὸν ἡ συγχώνευσις αὐτῆς πρὸς τὴν Ρωσίαν, συντελεσθεῖσα ἐξ ὁλοκλήρου ἐπὶ Αἰκατερίνης τῆς Β', ἥτις κατήργησε καὶ τὰ τελευταῖα προνόμια τῆς χώρας, ἀφομοιώσασα αὐτὴν πρὸς τὰς λοιπὰς Ρωσικὰς ἐπαρχίας.

Ὕκσος, ἡ **Ὑξοι** ὄν. ὃοθὲν ὑπὸ τοῦ Μανέθωνος εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Νομαδικῶν φυλῶν τῶν ποιμένων Ἀράβων ἢΦοινίκων τῶν εἰσβαλόντων εἰς Αἴγυπτον περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας χιλιετηρίδος καὶ ὑποταξάντων ταύτην ἅπασαν. Κατεῖχον δὲ τὸ βόρειον καὶ τὸ κέντρον τῆς χώρας. Σάλατις ὁ Α' τῶν βασιλέων τῶν Ὕκσος ἐγκατέστη ἐν Μέμφιδι βασιλεύσας 19 ἔτη, οἱ διάδοχοι αὐτοῦ διετηρήθησαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξώσθησαν δὲ διὰ μεγάλων ἀγώνων τῶν Θηβαίων Φαραὼ τῆς ΙΖ' καὶ ΙΗ' δυναστείας Σοκνουνρῆ καὶ Ἀμάσιος, περὶ τὸν ΙΖ' αἰῶνα π. Χ.

Ὑλαία· ἀρχ. ἐπαρχ. τῆς Σκυθίας κειμένη ΝΑ τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Βορυσθένους μέχρι τοῦ Ὑπακύριος, πρὸς Α. τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ νομάδες Σκύθαι, πρὸς ἄρκτον δὲ οἱ γεωργοί.

Ὕλας· υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, εὐειδέστατος νεανίας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· κατὰ τὸν πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποβὰς εἰς Μυσίαν πρὸς ὕδρευσιν ἀνηρπάγη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἃς ἔθελξεν ἡ καλλονή του, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐγκαταλιπὼν τοὺς Ἀργοναύτας, περιεφέρετο εἰς ἀναζήτησίν του.

Ὑλδεγγοὺζ ἢ **Ὑλδεκούζ** (Σιάμς-Ἐδδίν), ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Ἀταβέκων τοῦ Ἀδερμπαϊδζάν· ἦλθε κατ' ἀρχὰς δοῦλος εἰς Περσίαν, κερδήσας δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Σουλτάνων Μαχμούδ καὶ Μασούδ, ἐγένετο Ἐμίρης ἐπὶ τοῦ τελευταίου, ἐνυμφεύθη τὴν χήραν τοῦ Μαχμούδ ἔλαβε τὸν τίτλον Ἀταμπέκ (Βασιλοπάτωρ), ὑποκατέστησεν ἐν πάσῃ σχεδὸν τῇ Περσίᾳ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ εἰς τὴν τῶν Σελδζουκιδῶν καὶ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γεωργιανῶν. Ἀπέθανε (1172) ἐν Χαμαδάν, καταλιπὼν ὡς διαδόχους τοὺς δύο υἱούς του Πεχλιβὰν-Μωάμεθ καὶ Κιζίλ-Ἀρσλάν.

Ὑλικὴ· λίμνη τῆς Βοιωτίας κειμένη πρὸς ἄρκτον τῶν Θηβῶν καὶ Α τῆς Κωπαΐδος μεθ' ἧς συγκοινωνεῖ ὑπογείως. Κοινῶς λέγεται Λ ι κ ε ρ ι, ἔχει ἔκτ. 3,000 στρεμμάτων εἶνε δὲ πολύκολπος καὶ γραφικωτάτη ὑδατολεκάνη συνδεθεῖσα μετὰ τῆς Κωπαΐδος διὰ τεραστίας ἐπ' ἐσχάτων διώρυχος μὲ σύραγγα 67 μ. χρησιμευσάσης πρὸς ἀποξήρανσιν ταύτης. Δέχεται νοτίως τὰ ὕδατα τοῦ διπλοῦ ποταμίσκου τῶν Θηβῶν Ἰσμηνοῦ-Καναβοῦρι καὶ ἀποτελεῖ τὸν διάμεσον ὀχετὸν τῆς ἐκροῆς τῶν ὑδάτων τῆς Κωπαΐδος εἰς τὸν Εὐβοϊκόν.

Ὑλλαϊκὸς· ἀρχ. λιμὴν τῆς Κερκύρας. Νῦν Χαλκιοπούλου.

Ὑλλιὰκ-Τρεμαδὲρ· (Δὶς Σοφία), γαλλὶς συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Λοριὰν 1749—1862, θυγάτηρ συνταγματάρ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χου τοῦ μηχανικοῦ, ἀφιέρωσε τὴν ἰδιοφυΐαν αὐτῆς εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν παίδων, πρὸς τοῦτο δὲ συνέγραψε πλεῖστα ἔργα ἄξια λόγου διά τε τὴν ἀγνὴν ἠθικήν, τὸ ἀσφαλὲς τῆς διδασκαλίας καὶ τὸ διηγηματικὸν ἐνδιαφέρον, ἐν οἷς καὶ τὰ «Διηγήματα τῶν νέων ἀγρονόμων», «Δυσμορφία καὶ Κάλλος», «ὁ Μικρὸς χωλὸς» καὶ ὁ «Κλαύδιος Βερνάρδος», ὧν τὰ δύο τελευταῖα ἔτυχον τοῦ Μοντυονείου βραβείου, «ἡ Λυδία λίθος», ἔργον στερφθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, κλπ. κλπ.

Ὕλλος· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μελίτης θυγ. τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀργαίου ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων. Οὗτος μὴ εὐχαριστούμενος νὰ ζῇ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Ναυσιθόου, ἀπῆλθε μετ' ἀποικίας Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ Χερσόνησον.

Ὕλλος· ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, λαβὼν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὴν Ἰόλην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖον. Μετὰ τῶν λοιπῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν Ἀθηναίων, κατενίκησε καὶ ἐφόνευσε τὸν καταδιώκοντα αὐτοὺς Εὐρυσθέα, ἀλλ' ἐπιχειρήσας νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐφονεύθη ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἐχέμου, βασιλέως τῶν Ἀρκάδων.

Ὑμήν· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς μούσης Καλλιόπης, ὅστις λαβὼν ὡς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον εὐτυχῶς καθ' ὅλον τὸν βίον, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον ἔψαλλον ὕμνους πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ εἰς ὅλας τῶν γάμων τὰς τελετάς. Παριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδής, κρατῶν λαμπάδα νυμφικήν.

Ὑμηττος ἢ **Ὑμηττός**· ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ὑψούμενον ΝΑ τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον δὲ διὰ τὸ μέλι αὐτοῦ. Σήμερον ἡ ὑψίστη κορυφή του λέγεται Τ ρ ε λ λ ὸ ς (ὕψ: 1,027 μ.), εὐρὺ ὀροπέδιον σχηματιζόμενον εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς ὀρεοσειρᾶς ἥτις ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον (μέχρι τοῦ ἀκρωτ. Ζ ω σ τ ῆ ρ) καὶ ἐπὶ μῆκος 22 χλμ. πλαισιεῖ τὸν ἀνατολικὸν ὁρίζοντα τῶν Ἀθηνῶν. Εἶνε ὄρος φαλακρὸν τὰς κορυφὰς γυμνὸν κατὰ τὸ πλεῖστον σπανίως δὲ διατηροῦν τὴν χιόνα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ὑνδσμπρυκκ· ἢ μᾶλλον Ὑ ν σ ρ υ κ κ, ὀροπέδιον τῆς Ρηνικῆς Βαυαρίας (ἐν τῷ Παλατινάτῳ) καὶ τῆς Πρωσίας (Παραρρήνιος ἐπαρχία), ἐκτείνεται μεταξὺ Νάχ, Ρήνου καὶ Μοζέλλα, πλῆρες δασῶν. Ἡ ὑψηλ. κορυφή του Οὐαλδερμπέσκοπφ ἔχει ὕψ. 814 μ. Κατά τινας τὸ ὄνομα προέρχεται ἐξ ἀποικίας Οὔνων, οὓς ὁ αὐτοκράτωρ Βαλεντιανὸς Γ' ἐγκατέστησεν αὐτόθι μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἀττίλα.

Ὑξέλλ (Νικ. Δ ὺ Μ π λ έ, μαρκήσιος δ')· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1652—1730, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Λουβουᾶ, μετέσχε τῆς πολιορκίας τοῦ Φιλιππσβούργ (1688), ὑπερήσπισε τὴν Μαγιάνς, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῇ, ἐν τούτοις διετήρησε τὴν εὔνοιαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τοῦ Λουβουᾶ, ἐγένετο στρατάρχης τὸ 1703. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐγένετο πρόεδρος τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Συμβουλίου.

Ἰωάν (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀρχηγὸς τῶν λεμβούχων ἢ πορθμέων τῆς Γάνδης, 1330—79, διωργάνωσε κατὰ τοῦ Λουδοβίκου δὲ Μᾶλ καὶ χάριν τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος του τὴν ἑταιρείαν τῶν «Ἀσπρασκούφων» ἀλλ' ἐδολοφονήθη διὰ δηλητηρίου, ὁ θάνατός του δὲ ἐγένετο ἀφορμὴ λυσσώδους ἀγῶνος, ὅστις διήρκεσε μέχρι τοῦ 1386.

Ἰοκοχάμα· π. τῆς Ἰαπωνίας, λιμὴν ἀνοικτὸς εἰς τοὺς εὐρωπαίους ἀπὸ τοῦ 1858, ἐν τῷ κολπίσκῳ τοῦ Τοκίο καὶ 29 χλμ. ΔΝΔ αὐτοῦ, κατ. 65000. Εἰσαγωγὴ (ὑφασμάτων, ζαχάρεως, μετάλλων) 135 ἑκατ. φράγκων, ἐξαγωγὴ (μετάξης, τείου) 96 ἑκατ. Ὁ πρῶτος ἐμπορ. λιμὴν τῆς Ἰαπωνίας.

Ἰολάνδη· ἀδελφὴ Λουδοβίκου ΙΑ' ἐνυμφεύθη Ἀμεδαῖον τὸν Θ' δοῦκα τῆς Σαβοΐας, διώκησε δὲ τὴν χώραν διαρκούσης τῆς ἀνηλικότητος τοῦ υἱοῦ της Φιλιππὲρ Α', παρασυρθεῖσα ὑπὸ Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ εἰς πόλεμον κατὰ τῶν Ἑλβετῶν, ἐκρατήθη αἰχμάλωτος ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐν Μορὰ ἥττάν του, ἀπηλευθερώθη δὲ μετὰ τὴν μάχην τοῦ Νανσὺ (1477) καὶ ἀπέθανε τὸ ἀκόλουθον ἔτος.

Ἰόν· ποταμίσκος τοῦ Γαλ. νομ. Βανδέας, ἐμβάλλει εἰς τὸν Λαί(ϋ) μήκ. 55 χλμ.

Ἰόν (Ἅγ.)· Ἰόνιος ἢ Αἰώνιος, μαθητὴς τοῦ ἁγ. Διονυσίου, ἐκήρυξε τὸν Χριστιανισμὸν ἐν Ἀρπαγίῳ καὶ Σιάρτρ καὶ ὑπέστη τὸ μαρτύριον τὸ 290. Ἑορτ. 5η Αὐγούστου.

Ἰόννη· Ἰκάουνα, ποτ. τῆς Γαλλίας, πηγ. ἐν Μορβὰν παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρ. Πενελέ(ϋ), δέχεται πλείστους ἄλλους ὡς καὶ τὴν διώρυχα τῆς Βουργουνδίας καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Σηκουάναν. Μῆκ: 293 χλμ. Συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ Λείγηρος διὰ τῆς διώρυχος τοῦ Νιβερναῖ καὶ μετὰ τοῦ Σῶν διὰ τῆς Βουργουνδικῆς.

Ἰόννη· νομὸς τῆς Γαλλίας, πρὸς Β. τοῦ νομ. Νιέβρ καὶ πρὸς Α. τοῦ Λουαρέ, ἔκτ. 7,494 τετρ. χλμ. κάτ: 345,000. Πρωτ. Ὠσέρ, δημητριακά, λειμῶνες, γεώμηλα, ὄσπρια, πέπονες κλπ. 160,000 ἑκτ. δασῶν, βιομηχανία, λιγνίτης, μόλυβδος ἀργυροῦχος κλπ. Διαιρεῖται εἰς 5 ἐπαρχίας, Ὠσέρ, Ἀβαλλόν, Ζουανύ, Σὰν, Τοννέρ, 37 δήμους καὶ 486 κοινότητας. Ἓν στρατ. σῶμα, ἀρχιεπισκοπὴ ἐν Σάν.

Ὑόρκ (οἶκος τῆς)· κλάδος τοῦ Ἀγγλ. βασιλικοῦ οἴκου τῶν Πλανταγενετῶν, περιώνυμος διὰ τὸν ἀγῶνα του κατὰ τοῦ οἴκου τῶν Λανκάστρ. Γενάρχην ἔσχε τὸν Ἐδμόνδον δὲ Λανγκλεϋ, δοῦκα τῆς Ὑόρκης, Δ' υἱὸν τοῦ Ἐδουάρδου Γ', ἐστήριζε τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ γάμου Ριχάρδου, υἱοῦ τοῦ Ἐδμόνδου δὲ Λάνγκλεϋ μετὰ τῆς Ἄννης Μορτίμερ, δισεγγονῆς τοῦ δουκὸς δὲ Κλαράνς (τῆς Κλαρεντίας), υἱοῦ τοῦ Ἐδουάρδου Γ' δευτερότοκου, ἐν ᾧ οἱ πρίγκηπες τοῦ οἴκου τῆς Λανκάστρ κατήγοντο ἐκ τοῦ τριτοτόκου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τούτου. Ἐκ τοῦ οἴκου τούτου προῆλθον οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Δ', Ἐδουάρδος Ε' καὶ Ριχάρδος Γ'. Μετὰ τούτους ἐβασίλευσαν οἱ Τύδορ. Ἐν τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις οἱ μὲν

ΔΗΜΟΣΙΕ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὑόρκ ἔφερον λευκὸν ῥόδον οἱ δὲ Λανκάστρ ἐρυθροῦν.

Ὑόρκ (Ἐδμόνδος δὲ Λάγκλεϋ, δοὺξ δ')· γενάρχης τοῦ ὁμων. οἴκου, Δ' υἱὸς τοῦ Ἐδουάρδου Γ, ἔφερε τὸν τίτλον κατ' ἀρχὰς τοῦ κόμητος δὲ Καϊμπριτς, ἀπέθ. τὸ 1402, καταλιπὼν ἕνα υἱόν, τὸν πρίγκηπα κόμητα τοῦ Καϊμπριτς καὶ πατέρα τοῦ Ρ ι χ ά ρ δ ο υ δ ο υ κ ὸ ς τ ῆ ς Ὑ ό ρ κ η ς, 1416—1460. Ἐπὶ πενταετίαν οὗτος ὑπῆρξεν ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἀνηλικότητα τοῦ Ἑρρίκου ΣΤ', εἶτα διοικητὴς Ἰρλανδίας, ἀξιῶν δεύτερον ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου προήλασε κατὰ τοῦ Λονδίνου μετὰ 10 000 ἀνδρῶν, ἀλλὰ κατέθηκε τὰ ὅπλα ἄνευ ἀποτελέσματος· ἐπωφελούμενος ὅμως διαταράξεως διανοητικῆς τοῦ Ἑρρίκου ΣΤ' ἀνεκηρύχθη Π ρ ο σ τ ά τ η ς, νικήσας τὰ βασιλικὰ στρατεύματα (1455), μετὰ πολλοὺς δὲ ἀγῶνας τὸ κοινοβούλιον ἐκήρυξεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑρρίκου, ἀλλ' ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα, ἥτις εἶχε φύγει εἰς Σκωτίαν ἐπελθοῦσα μετὰ στρατοῦ ἐνίκησε τοὺς Ὑορκιστὰς ἐν Βάκεφιλδ (1460), ὁ δὲ Ριχάρδος ἀπώλετο ἐν τῇ μάχῃ. Ἡ Μαργαρίτα ἔστησεν ἐπὶ τοῦ τείχους τὴν κεφαλὴν του κεκοσμημένην διὰ χαρτίνου στέμματος. Πλὴν ἄλλων τέκνων κατέλιπε τὸν κόμητα τῆς Μάρχης (Ἐδουάρδον Δ') καὶ τὸν δοῦκα τοῦ Γκλότσεστερ (Ριχάρδον Γ').

Ὑόρκ· (Ἰάκωβος, δοὺξ δ'), ὅρα Ἰάκωβος Β'.

Ὑόρκ· (ὁ Καρδινάλιος τῆς), ὅρα Στούαρτ. (Ἑρ.-Βενέδικτος).

Ὑόρκ· (Φρειδ. δοὺξ δ'), δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Γεωργίου Γ', 1763—1827, νεώτατος ἔτι ἐγένετο λουθηρανὸς ἐπίσκοπος τοῦ Ὄσναμπρυκκ, ἀλλὰ προέκρινε τὸ στρατ. στάδιον. Διῴκησε κατὰ τὸ 1793 τὸ ἐπικουρικὸν τῶν Αὐστριακῶν σῶμα κατὰ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ δὶς ἡττήθη, οὐχ ἧττον ἐγένετο στρατάρχης, δὶς καὶ αὖθις ἡττήθη ὑπὸ τῶν Γάλλων (1799), βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τῶν Ρώσων ἐν Ὁλλανδίᾳ ἐπιχειρῶν νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν οἶκον τῆς Ὀράγγης. Κατέστη μισητὸς διὰ τὰς βιαιότητας αὐτοῦ κατὰ τῶν καθολικῶν, ὧν κατεπολέμησε τὴν χειραφέτησιν.

Ὑόρκ· (Ἰωάννης-Λουδοβικος), πρῶσσος στρατάρχης, ἐγεν. ἐν Καινιξβεργ, 1757—1830, διῴκησεν ὑπὸ τὸν Μακδόναλδ τὸ στρατιωτ. σῶμα ὅπερ ὁ Φρειδ.-Γουλιέλμος ἠναγκάσθη νὰ ἑνώσῃ μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ναπολέοντος κατὰ τὴν εἰς Ρωσίαν ἐκστρατείαν. Μετὰ τὴν ὑποχώρησιν, ἀποχωρισθεὶς τοῦ Γαλ- στρατοῦ ἔσπευσεν εἰς Καινιξβέργην, ἐξώθησε δὲ τὸν βασιλέα εἰς συμμαχίαν μετὰ τοῦ Τσάρου. Ἐγένετο στρατάρχης κατὰ τὸ 1821.

Ὑόρκ Ἐβόρακον, π. τῆς Ἀγγλίας, πρωτ. τῆς ὁμων. κομητείας (ἡ Ὑορκσάϊρ), 320 χλμ. ΒΔ τοῦ Λονδίνου, κάτ. 55,000. Πρώτη Ἀγγλικανικὴ Ἀρχιεπισκοπή, ἔχει τὸν ὡραιότερον καθεδρικὸν ναὸν τῆς Ἀγγλίας, ἀστεροσκοπεῖον, βιβλιοθήκην, φιλοσοφικὴν ἑταιρείαν, θεολογ. σχολήν, Ρωμαϊκὰς ἀρχαιότητας.— Ἐν αὐτῇ ἀπέθ. ὁ Σεπτίμιος-Σεβῆρος καὶ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὁ Κωνσταντῖνος Χλωρός, ὑπῆρξε πρωτ. τοῦ βασιλ. τῆς Νόρθουμβρι, εἶνε δὲ ἡ δευτέρα πόλις τῆς Ἀγγλίας διοικητικῶς· ὁ Δήμαρχος αὐτῆς ὡς καὶ ὁ τοῦ Λονδίνου καλεῖται Λόρδος Δήμαρχος. Ἡ ὁμών. κομητεία πρὸς Α. τῆς Βορείου θαλάσσης ἔχει ἐκτ. 15,712 τετρ. χλμ. (ἡ εὐρυτέρα τῆς Μεγ. Βρεττανίας), κάτ. 2,900,000. Γεωργία λίαν ἀνεπτυγμένη, τεραστία βιομηχανία.

Ὑορκτάουν· π. τῶν Ἡνωμένων-Πολιτειῶν (ἐν Βιργινίᾳ), ἐμπορικὸς λιμήν, κάτ. 15,000. Ὁ Οὐάσιγκτων μετὰ τοῦ Ροσλαμπὲ ἠχμαλώτισαν ἐνταῦθα τὸν Ἀγγλικὸν στόλον διοικούμενον ὑπὸ τοῦ λόρδου Κορνουάλλις (1781).

Ὑορούμπα· Νηγριτικὸν βασίλειον πολυάριθμον ἐν τῇ Βορ. Γουϊνέᾳ μεταξὺ τῶν Νουπέ, Μπνενὲ καὶ Δαχομέϋ, ἐπιφ. 48,000; τετρ. χλμ. Πολ. Ἀμπτεοκούτα καὶ Ἰβαδάν, ὑπὲρ τὰς 100,000 ἑκάστη κατ. Ὁραλ[illegible] ρούβα.

Ὑού· αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, ἀρχηγὸς τῆς δυναστείας τῶν Χιᾶ, κατὰ τὰς Σινδικὰς παραδόσεις ἦν ὑπασπιστὴς τοῦ αὐτοκράτορος Ὑάο, ἀντικαταστήσας τὸν πατέρα του Πὲ-Κουὲν καὶ ὑπουργὸς τοῦ αὐτοκρ. Σιούν, ὅστις ἐξέλεξεν αὐτὸν διάδοχον τὸ 2197 π. Χ.. Καίτοι ἐν ἡλικίᾳ 93 ἐτῶν, διῴκησε συνετῶς καὶ ἐπεσκέφθη πάσας τὰς ἐπαρχίας τῆς αὐτοκρατορίας του. Θεωρεῖται ὡς ὁ ἱδρυτὴς τῆς ὑπὸ τοῦ Κομφουκίου ἀνακαινισθείσης θρησκείας.

Ὑούγγ· ἢ μᾶλλον **Γιούγγ**· Μπρίγχαμ· Β' προφήτης τῶν Μορμόνων. ἐγεν. ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς Βιρμόντης 1801—1877, υἱὸς πτωχοῦ ἀγρονόμου, ἀνατραφεὶς ἐν τοῖς Μορμονικοῖς δόγμασιν, ἐπονομασθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ὁμοθρήσκων του «Ὁ Λέων τοῦ κυρίου», διεδέχθη τὸν Ἰωσ. Σμίθ (1844). Ο ἱ ἅ γ ι ο ι τ ῆ ς τ ε λ ε υ τ α ί α ς ἡ μ έ ρ α ς, ὡς αὐτοκαλοῦνται οἱ Μορμόνοι, καταδικασθέντες εἰς ὑπερορίαν διὰ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ἰλλινόϊς (1845), ἐγκατέλιπον τὴν πόλιν των Νακυοο (1846) καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ὑούγγ ἐγκατέστησαν ἐπὶ τῶν ὑχθῶν τῆς Ἀλμυρᾶς Λίμνης ἐν τῇ Οὔταχ (1847—8). Προὐτίθοντο δὲ νὰ σχηματίσουν κράτος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἔρημος» οὗ ἀρχηγὸς θὰ ἦτο ὁ Ὑούγγ, καὶ ἡ κυβέρνησις δὲ τῆς Οὐάσιγκτων ἐπὶ τῆς προεδρείας τοῦ Φίλμορ καὶ τοῦ Πίερς συγκατένευσεν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ὑούγγ, ἀλλ' ἐπὶ Μπουχάναν, μικρὸν σῶμα στρατοῦ ἐστάθμευεν ἐν τῇ χώρᾳ κατὰ διαταγὴν τῆς ὁμοσπονδιακῆς κυβερνήσεως. Ἐν τούτοις ἡ ἀληθὴς ἐξουσία παρέμεινεν εἰς χεῖρας τοῦ Ὑούγγ, ὅστις διετήρησε τὴν πολυγαμίαν, παρὰ τὰς ἐξ Οὐάσιγκτῶνος ἐντόνους ἐπιταλάς. Ἀπειληθεὶς δι' ἐξορίας (1870), ἠθωώθη ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ἐπεσκέφθη τὴν Παλαιστίνην (1872) καὶ κατώρθωσε νὰ προλάβῃ σχίσμα ὑποκινηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἰωσὴφ Μόρρις, ὅστις ἐσφάγη, ἀπέθανε δὲ τὸ 1877.

Ὑούγγ ἢ Γιούγγ (Ε δ ο υ ά ρ δ ο ς)· ἄγγλος ποιητής, ἐγεν. ἐν Ὑφαμ, παρὰ τὸ Οὐίντσεστερ 1684-1765, γνωστὸς ἤδη διὰ τῶν ποιημάτων του καὶ ἐν ἡλικίᾳ 46 ἐτῶν ἠσπάσθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον καὶ ἐγένετο

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

πνευματικὸς τοῦ βασιλέως. Συνέθηκε δύο τραγῳδίας «Βούσιρις» καὶ «Ἐκδίκησις», ποίημα «περὶ ἐσχάτης κρίσεως», Σατύρας καὶ διαφόρους ἄλλας ποιήσεις, ἰδίᾳ δὲ τὰς «Νύκτας» μελαγχολικὰς μελέτας περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, περιωνύμους γενομένας.

Ὑούγγ ἢ Γιούγγ (Ἄ ρ θ ο ῦ ρ ο ς)· ἀγρονόμος, ἐν τῇ κομητείᾳ τῆς Σοὺφολκ 1741—1820, υἱὸς ἀγγλικανοῦ λειτουργοῦ, ἐξ ἰσχυρᾶς κλίσεως πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς γεωργίας ὠθούμενος περιῆλθε τὴν Ἀγγλίαν πρὸς μελέτην, ἔγραψε τὸ «Ἡμερολόγιον τοῦ ἀγρονόμου» καὶ τὰ «Γεωργικὰ Χρονικά», ἐξηκολούθησε δὲ τὰς ἐπιστημονικάς του περιοδείας εἰς Ἰρλανδίαν, Γαλλίαν, Ἰταλίαν καὶ Ἱσπανίαν περὶ ὧν καὶ ἔγραψε.

Ὑούγγ (Θ ω μ ᾶ ς)· ἰατρός. Ἐγεν. ἐν Μίλβερτον (τοῦ Σόμερσετ), 1773—1829, ἐδημοσίευσε «Μαθήμα φυσικῆς φιλοσοφίας καὶ μηχανικῶν τεχνῶν», «Σύστημα πρακτικῆς Νοσολογίας». Ἠσχολήθη καὶ εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, ἐπεχείρησε δὲ μετὰ τοῦ Σιαμπολλιὸν καὶ ἐξήγησιν τῶν ἱερογλυφικῶν. Ἐξέδωκεν αἰγυπτιακὸν λεξικόν. Ἡ ὀπτικὴ ἰδίᾳ ὀφείλει αὐτῷ πολλὰς ἀνακαλύψεις.

Ὑουδιχθίρα· πρόσωπον τῆς Ἰνδικῆς μυθολογίας, ὁ πρῶτος τῶν Π α ν δ ο ύ, ἀπώλεσε πολλάκις ἐν παιγνίῳ τὰ κράτη του, τοὺς ἀδελφούς καὶ τὴν γυναῖκά του, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα αἰτία πολέμου μεταξὺ τῶν Πανδοὺ καὶ τῶν Κουρού, οὓς νικήσας ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Κουρουδίζα καὶ ἐβασίλευσε 35 ἔτη. Ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἰνδικὴ χρονολογία ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ 1200 π. Χ.

Ὑουκατάν· χερσόνησος τῆς Κεντρῴας Ἀμερικῆς, ἀποτελοῦσα εὐρὺ τετράγωνον περιλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν κόλπων Καμπέχης καὶ Ὀνδούρας στρέφον δὲ τὴν ΝΑ αὐτοῦ γωνίαν πρὸς τὴν νῆσον Κούβαν, ἥτις εἶνε φυσικὴ αὐτῆς προέκτασις. Εὐρεῖα καὶ ὀλιγάνθρωπος πεδιάς, ἐν ᾗ τὸ ὕδωρ μόνον ἐν ταῖς ὑπογείαις κοίταις ὑπάρχει, ἀφ' ὧν ἀντλεῖται. Ἔχει κλίμα διακεκαυμένον, κινδυνωδέστατον εἰς τοὺς λευκούς, προσβαλλομένους ἐξ ὀφθίσεως, δυσεντερίας καὶ κιτρίνου πυρετοῦ. Ἔχει ἀξιολόγους ἀρχαιότητας. —Ἡ ὁμων. ἐπαρχία κεῖται ἐν τοῖς Β καὶ Α τῆς χερσονήσου, ἔχει δ' ἔκτ. 85, 827 τετρ. χλμ. κατ. 335000, πρωτ. Μερίδα (43500 κατ.). Νῦν ἡ χερσόνησος περιλαμβάνεται εἰς τὴν Μεξικανικὴν ὁμοσπονδίαν, ἀλλ' οἱ ἐν τοῖς Ν. Ἰνδοὶ παρέμειναν ἀνυπόταχτοι.

Ὑουκατάν· (πορθμὸς), τίθησιν εἰς συγκοινωνίαν τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ, μετὰ τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντιλλῶν, μεταξὺ τοῦ ἀκρ. Κατοχῆς ΒΑ τῆς Ὑουκατὰν καὶ τοῦ ἀκρ. Σὰν-Ἀντώνιο Δ τῆς Κούβας Πλ. 110 χλμ.

Ὑοῦκον· ποτ. τῆς Β. Ἀμερικῆς σχηματίζεται ἐκ πολλῶν βραχιόνων πηγαζόντων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐπικρατείας τοῦ Καναδᾶ, ὃν χωρίζει ἀπὸ τῆς Ἀλάσκας, ἐκβάλλει εἰς τὴν Βερίγγειον θάλασσαν, μῆκ. 2,500 χλμ.

Ὑουριέφ· ὄρα Δ ο ρ π ά τ.

Ὑουσουπώφ· εὐγενὴς Ρωσικὸς οἶκος, καταγόμενος ἐκ τῶν Χανῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Χρυσοῦ Τάγματος, ἠσπάσθη τὸν Χριστιανισμὸν κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα, καὶ ἐτέθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ρωσσίας, εἰς ἣν παρέσχε πολλοὺς διακεκριμένους ἄνδρας, ἐν οἷς τὸν πρίγκηπα Γρηγόριον φίλον τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ὃν ἠκολούθησεν ἐν πάσαις ταῖς ἐκστρατείαις καὶ τὸν πρίγκηπα Νικόλαον 1750—1831, Γερουσιαστὴν καὶ ἔφορον τῶν Αὐτοκρατορικῶν θεάτρων, ὅστις ἐπὶ Αἰκατερίνης Α' κατέστη «Μαικήνας» τῆς Ρωσίας, ἀντεπιστέλλων τοῦ Βολταίρου, ἐσχημάτισε δὲ πλουσίαν συλλογὴν ζωγραφικῶν πινάκων καὶ ἄλλων ἔργων τέχνης.

Γουδούφ· στρατηγὸς Γάλλος, ἐλέγετο γεννηθεὶς ἐν Λιβόρνῳ τὸ 1808 ἐκ πατρὸς Γάλλου, ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ ὅτι ἥρπαγεν ὑπὸ τῶν πειρατῶν (τὸ 1814) καὶ ἤχθη εἰς Τύνιδα ἔνθα ἐπωλήθη. Κατετάγη τὸ πρῶτον ἐν Γαλ. ὑπηρεσίᾳ ἐν τῇ 1ῃ ἴλῃ τῶν Ἀλγερίνων κυνηγῶν (τὸ 1830), τῇ ἱδρυθείσῃ ὑπὸ τοῦ Κλωζέλ, διεκρίθη δὲ πολλαχοῦ· ἐπολιτογραφήθη (τὸ 1833) καὶ προήχθη εἰς ἀντιστράτηγον (τὸ 1856), μετὰ λαμπρὰς πολεμικὰς ἐκδουλεύσεις ἀπ. τὸ 1866. Ἐδημοσίευσε τὸν «Πόλεμον τῆς Ἀφρικῆς».

Γουδούφ-Μπαλκέν· (Ἀμπούλ-Φεθάχ), ἱδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Ζειριτῶν ἐν Ἀφρικῇ, 971—984, ἐξεδίκησε τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Ζειρί-Μπέν-Μουνάδ διά νίκης κατὰ τῆς φυλῆς τῶν Ζενατῶν (τὸ 971), ἐξέτεινε δὲ τὸ κράτος του μέχρι τῶν ἐρήμων τῆς Σαχάρας καὶ Βάρκας, ἐποιήσατο καὶ πολλὰς ἄλλας κατακτήσεις, μετὰ 12ετῆ δὲ βασιλείαν κατέλιπε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν του Κασέμ-ἀλ-Μανσούρ.

Γουδούφ-Μπέν-Ταχφύν· ἡγεμὼν Ἀλμοραβίδης τῆς Ἀφρικῆς, ἐξελέγη φυλάρχης (1069) καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν τοῦ Μαρόκου, ἣν κατέστησε πρωτεύουσάν του, ἐξεδίωξε δὲ τοὺς Ζειρίτας ἐκ τῆς Δυτ. Ἀφρικῆς. Κληθεὶς εἰς Ἱσπανίαν ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων ἡγεμόνων, οὓς ἐστενοχώρει ὁ βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας Ἀλφόνσος ὁ ΣΤ', ἐνίκησε κατὰ κράτος αὐτὸν ἐν Θυλέκᾳ παρὰ τὸ Βαδαχὸς (τὸ 1086) καὶ ἐπανέκτησε μέρος τοῦ Ἱσπανικοῦ ἐδάφους. Εἰ καὶ μεγάλην περιεβεβλημένος δύναμιν καὶ τὸν τίτλον τοῦ Ἐμίρ-αλ-Μοσλεμίν-Ἡγεμόνος τῶν Πιστῶν, ἀνεγνώριζε τὴν ἐπικυριαρχίαν τῶν χαλιφῶν τοῦ Βαγδατίου. Ἀπέθ. τὸ 1106.

Ὕπανις· ὄν. δύο ποταμῶν τῆς βαρβάρου Εὐρώπης, ὧν ὁ μέν, νῦν Κουμπάν, τηγ. ἐκ τοῦ Καυκάσου καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην (Ἀζοφικὴν θάλασσαν), ὁ δέ, νῦν Μπούγ, κατερχόμενος ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, ἐνέβαλεν εἰς τὸν στομαπόταμον τοῦ Βορυσθένους παρὰ τὴν Ὀλβίαν.

Ὑπάτη· πολίχνη κειμένη ὃ ὥρ. ΝΔ τῆς Λαμίας ἐπὶ τῆς Οἴτης καὶ ὑπεράνω τῆς κοιλάδος τοῦ Σπερχειοῦ. Ἡ Ὑπάτη (τὰ Ὕπατα ἢ Νέα Πάτρα ἢ τουρκιστὶ Πατρατζὴκ) ὑπῆρξεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι πρωτεύουσα τῶν Αἰνιάνων κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τὸ 278 π. Χ. καὶ καταστᾶσα ἡ ἕδρα τοῦ Αἰτωλικοῦ δεσμοῦ Τὸ 129.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

π. Χ. κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ρωμαίων μετονομασθεῖσα Ν έ α Π ά τ ρ α. Τὸ 1310 μ. Χ. ἀπετέλει τὸ Φραγκικὸν δουκᾶτον τῶν Νέων Πατρῶν, τὸ δὲ 1397 συγκατετράφη μετὰ τῆς Λαμίας ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Βαγιαζήτ. Σήμερον ἡ πόλις καλεῖται Ὑπάτη καὶ κατὰ συντομίαν Π ά τ ρ α. Ἡ Ὑπάτη ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῶν Θετταλῶν γοησσῶν αἵτινες καὶ τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν σελήνην ἐπὶ τῆς γῆς ἔφερον κατὰ τὴν παράδοσιν. Εἰς τὴν Ὑπάτην κατεσφάγη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ὁ ἐπίσκοπος αὐτῆς Ἡρωδίων. Ἡμίσειαν ὥραν ὑπεράνω αὐτῆς σώζονται ἐρείπια μόνον τοῦ ἀρχαίου φρουρίου κτισθέντος ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Νόθου οὗτινος ὁ πατὴρ Μιχαὴλ ἐγκατέλειψε τὴν νόμιμον σύζυγον αὐτοῦ Θεοδώραν συζῶν μετὰ τῆς Γαγγρηνῆς. Εἶνε αὐτὴ ἡ Θεοδώρα ἡ ὡς ἁγία τιμωμένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸν ἀσκητικὸν αὐτῆς ἐπὶ τῆς Οἴτης βίον. Μίαν ὥραν μακρὰν τῆς Ὑπάτης ἐπί τινος λόφου κεῖνται τὰ ἰαματικὰ Λουτρὰ τῆς Ὑπάτης περὶ τὰ ὁποῖα ἡ βλάστησις ἕνεκα τοῦ ὕδατος εἶνε πτωχοτάτη. Τῇ 18 Ἀπριλίου 1821 ὁ ὁπλαρχηγὸς Ἰω. Δυοβουνιώτης εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ Διάκου καὶ λοιπῶν εἰς Κομποτάδες προσέβαλε τὴν Ὑπάτην ἐξ Α ὁ δὲ Μῆτσος Κοντομάνης ἐκ Δ. Μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν εἰς Μπουγομούλους οἱ Τοῦρκοι ἐκλείσθησαν ἐντὸς τῆς Ὑπάτης στενοχωρηθέντες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' ἕνεκα τῆς καταφθάσης τότε βοηθείας εἰς τοὺς Τούρκους δὲν ἠδυνήθησαν οἱ Ἕλληνες νὰ τὴν ἐκπορθήσωσι. Κατόπιν ἐγένετο δευτέρα πεισματωδεστέρα μάχη, ἀλλὰ καὶ τότε ἀπέτυχεν ἡ ἐκπόρθησίς της. Πληθυσμὸν ἄλλοτε ἡ Ὑπάτη εἶχεν 4—5 χιλ. κατοίκων, νῦν ἀριθμεῖ 1,552 εἰς δὲ τὰ «Λουτρὰ» διαμένουν 57. Κλῖμα ἔχει ψυχρὸν κυριώτατον δὲ προϊὸν τὸν καπνὸν ὃν μεταφέρουσι διὰ καμήλων εἰς Λαμίαν. Ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. Σχολεῖον.

Ὑπάτης-δ ῆ μ ο ς τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη ν ο μ ο ῦ Φθιώτιδος Πρωτ. Ὑ π ά τ η. Ἄλλα χ: Ἀμαλώτα, Βασιλικά, Βουγόμυλοι, Καράλη, Καρυὰ, Καστανιὰ, Λαδικοῦ, Λάλα, Λιάσκοβο, Λυχνό, Μάντετζη, Μεξιάταις, Νεοχῶρι, Χομίργιαννη ἐδῶθεν καὶ πέρα, Ραγόζανο, Συκᾶ, Σμόκοβον, Ζαπάντη, Λουπάκι. Μ ο ν ὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Ἀγάθωνης. Κάτ: 7,132.

Ὑπατία· θυγ. τοῦ περιφήμου φιλοσόφου καὶ μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις, διδάξασα καὶ δημοσίως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, θανατωθεῖσα δὲ τέλος μετὰ πολλὰς βασάνους κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 415 μ. Χ. ὑπὸ τοῦ μανέντος ὄχλου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὑπεραγίας-Θεοτόκου ἡ Π α λ α ι ο χ ω ρ ί ο · μονὴ ἐν τῷ δήμῳ Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 5 (4 γυναῖκες).

Ὑπεραγίας-Θεοτόκου· τῆς **ὑ ψ η λ ῆ ς-Μ ο ν ή**· ἐν τῷ δήμῳ Ἀμφιπαγιτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ: 12 (6γυναῖκες).

Ὑπεραγίας-Θεοτόκου ἡ «Ε ὐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀγγελιστρίας»-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ποταμογειτόνων τῆς Κερκύρας. Κάτ: 9.

Ὑπερβόρειοι· μυθικὸς λαὸς κατοικῶν δῆθεν τὰ ὑπὲρ τὸν βορρᾶν ἄγνωστα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἱστορικώτερον δὲ οἱ πέραν τοῦ Ἴστρου Σκύθαι καὶ οἱ γείτονες αὐτῶν.

Ὑπέρεια· περίφημος κρήνη κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Καὶ σήμερον διατηρεῖται ἐν Βελεστίνῳ.

Ὑπερίδης· περίφημος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Γλαυκίππου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Ὑπερίων· εἷς τῶν Τιτάνων γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠῶ. Παρ' Ὁμήρῳ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος.

Ὑπερκασπιανή· (ἐπαρχία), ἡ μεταξὺ τῆς Κασπίας καὶ τῆς Ἀράλης λίμνης χώρα, πρὸς Β τοῦ Ἀφγανιστὰν καὶ τῆς Περσίας, κυρ. πόλεις: Κρασνοβόδσκ, Τσικιολάρ, Ἀλεξανδρόβσκ, ἔκτασις 554.860 τετρ. χλμ. Κάτ: 305000.

Ὑπερκαυκασία· γεωγρ. ὀνομασία τῶν πέραν τῆς Κασπίας Ρωσικῶν κτήσεων.

Ὑπερλέ· ποτ. τοῦ βελγίου ἐν τῇ Δυτ. Φλάνδρᾳ, πηγ. παρὰ τὴν Ὕπρ, ἣν διαρρέει, ἐμβάλλων δὲ εἰς τὸν Ὑζέρ, πρὸ τῆς Διζμούδ, μῆκ. 40 χλμ.

Ὑπερμνήστρα· μία τῶν Δαναΐδων, ἡ μόνη διασώσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄβαντα.

Ὑπερπάδιος· (Δημοκρατία), ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου (τὸ 1796) μετὰ τὴν μάχην τῆς Λόατ, πρὸς Β. τοῦ Πάδου, περιλαμβάνουσα τὴν Αὐστριακὴν Λομβαρδίαν καί τινας Ἐνετικὰς χώρας, τὸ ἀκόλουθον ἔτος ἡνώθη μετὰ τῆς Τσισπαδάν (Ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Δημ.) καὶ ἀπετέλεσαν τὴν Τσιζαλπὶλ-Δημοκρ. (Ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων).

Ὑπερπάδιος - Γαλατία· ὅρα Γαλατία.

Ὑπερτιβέριοι· κάτοικοι τοῦ Τρανστεβέρε ἢ Λεονίνου ἄστεως, τμήματος τῆς Ρώμης δεξιὰ τοῦ Τιβέρεως.

Ὑπερτιγριτανικαὶ-Ἐπαρχίαι· χῶραι πέραν τοῦ Τίγρεως παραχωρηθεῖσαι εἰς τὸν Διοκλητιανὸν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Ναρσῆ τὸ 297 κατὰ τὸ πλεῖστον δεαποτμηθεῖσαι τῆς Ἀρμενίας.

Ὑπερωξιανή· χώρα τῆς κεντρώας Ἀσίας πέραν τοῦ Ὤξου, ἡ Μαυαρανναχὰρ τῶν Ἀράβων.

Ὕπνος· υἱὸς τῆς Νυκτὸς, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ θανάτου, συνοικῶν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ Ἅδῃ.

Ὑποθῆβαι· ἀρχ. π. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὰς Θήβας, κατά τινας μὲν αἱ βραδύτερον Ποτνιαί, κατ' ἄλλους δὲ ἡ κάτω πόλις τῶν Θηβῶν, διότι ἡ ἄνω, ἡ Καδμεία εἶχε καταστραφῇ ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων.

Ὕπρ· Φλαμανδ. **Ὑπερεν**, λατ. Ἴπρα ἢ Ἴπρετουμ· π. τοῦ Βελγίου (Δυτ. Φλάνδρα), ἐπὶ διώρυχος συγκοινωνούσης μετὰ τῆς Βρούζ, Ὀστένδ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ Νιουπόρ, κατ. 17000. Τρίχαπτα, ὑφάσματα κλπ. Βιομηχανία ἀκμαία, ἐμπόριον. Προσηρτήθη εἰς τὰς Κάτω χώρας τὸ 1815.

Ὑρία· ἀρχ. πολίχνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Αὐλίδα.

Ὑριάζ· σταθμὸς λουτρῶν 12 χλμ. ΝΑ τῆς Τρενόμπλ ἐν τῷ δήμῳ Δομὲν τοῦ Γαλ. νομοῦ Ἰζέρ, ὕδατα μεταλλικά, χλωριοῦχα, θειοῦχα καὶ νιτροῦχα, γνωστὰ ἀπὸ τῆς Ρωμ. ἐποχῆς, ἐπὶ μακρὸν ἐγκαταλειφθέντα, χρησιμοποιηθέντα δὲ νῦν. Ἔχει ὡραῖα ξενοδοχεῖα καὶ ἐπαύλεις, θελκτικὰ περίχωρα.

Ὑριαίων-δ ή μ ο ς· τῆς νήσου Ζακύνθου). Πρωτ. Μ έ γ α Κ α τ α σ τ ά ρ ι ο ν. Ἄλλα χ. Πηγαδάκια, Χαρτᾶτα, Μ ο ν ὴ Ἁγ-Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Κάτ: 2259.

Ὑριάρτ· ὅρα Ἰ ρ ι ά ρ τ.

Ὑρίας δῆμος· τῆς νήσου Νάξου, νομ. Κυκλάδων), πρωτ. Λ ε ῦ κ α ι ς ἡ καὶ μόνη τοῦ δήμου πόλις. Κάτ: 1,832.

Ὑριέ· Ἀ ρ έ ἢ Ἀ ρ έ δ (Ἅγιος), Λατ. Ἀρέδιους, ἐγεν. ἐν Λιμόζ 511, ὑπῆρξε σφραγιδοφύλαξ τοῦ Θεοδεβέρτου, βασιλ. τῆς Αὐστρασίας, ἵδρυσε τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀττάν, περὶ ὃ βραδύτερον ἐσχηματίσθη ἡ πόλις Σαίντ-Ὑριέ, ἀπ. τὸ 591. Ἑορτ. 25 Αὐγούστου.

Ὑριεύς· υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδ. Ἀθούσης, κτίσας τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ὑρίαν.

Ὑρκανία· χώρα ἀρχαία τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὤξου μέχρι τῶν τοῦ Μαζεράς, ἀπετέλει μέρος τοῦ Περσικοῦ κράτους. Ἡ ἀγρία αὕτη χώρα περιβαλλομένη ὑπὸ ὀρέων ἦτο πλήρης τίγρεων. Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Α. τοῦ Μαζανδεράν καὶ τὸ Ν. τοῦ Δαγγεστάν. Ἦν ὡσαύτως ὄνομα πόλεως τῆς Αὐδίας, ἀποικίας τῶν Ὑρκανίων.

Ὑρκανία· θάλασσα, ὅρα Κασπία.

Ὑρκανὸς Α΄. (Ἰωάννης), ὕπατος ποντιφιξ τῶν Ἰουδαίων 136—107 π. Χ. Υἱὸς καὶ διάδοχος Σίμωνος τοῦ Μακκαβαίου, ὑπεστήριξε τοὺς Σαδουκαίους κατὰ τῶν Φαρισαίων, ἐνίκησεν Ἀντίοχον τὸν Σιδήτην, ὑπέταξε τοὺς Ἰδουμαίους καὶ κατέλαβε τὴν Σαμάρειαν.

Ὑρκανὸς Β΄· ὕπατος ποντίφιξ καὶ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, 79—40 π. Χ. υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἰανναίου, ἐξεθρονίσθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀριστοβούλου ἀποκατέστη δὲ εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, αὖθις δὲ ἀπολέσας τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου υἱοῦ τοῦ Ἀριστοβούλου, ἐθανατώθη ὀγδοηκοντούτης ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, (τὸ 30 π. Χ.).

Ὕρκαρ· (Γ ό ρ δ ω ν Κ ά ρ ο λ ος) φιλέλλην σκῶτος· ἐφονεύθη τυχαίως ἐν Κρήτῃ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1828. Διῴκει ἐν Φαλήρῳ μικρὸν σῶμα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ συνταγματάρχου Γόρδωνος. Ἦτο γενναῖος καὶ λίαν ἀγαπητὸς εἰς τοὺς στρατιώτας του. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου του ἦτο φρούραρχος τοῦ μικροῦ φρουρίου τῆς Γραβούζης, κατεπλακώθη δὲ ὑπὸ τῆς οἰκίας εἰς ἣν κατῴκει.

Ὕρον· μεγάλη λίμνη τῆς Β. Ἀμερικῆς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῆς ὑδρογείου πρὸς Ν τοῦ Κ-ναδᾶ καὶ πρὸς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Β τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπιφ. 61350 ττρ. χλμ. καὶ βάθος 525 μ. Συγκοινωνεῖ πρὸς τὰ ΒΔ μετὰ τῆς Ὑπερτέρας λίμνης διὰ τῆς φυσικῆς αὐλακος τῆς Σαϊντ-Μαρί, πρὸς Δ μετὰ τῆς λίμνης Μίσιγγαν διὰ τοῦ Μισιλιμακκινάκ, πρὸς Α μετὰ τῆς λίμνης Σίμσοε, ἥτις καὶ αὕτη συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς λίμν. Ὀντάριο, καὶ ΝΑ μετὰ τῆς λίμν. Ἐριὲ διὰ τοῦ ποτ. καὶ τῆς λίμνης Σαϊν-Κλαίρ. Ἔχει λίαν ἀκανόνιστον σχῆμα καὶ περιέχει πολλὰς νήσους. Συχνότατα τρικυμίαι καθιστῶσι τὴν ναυσιπλοΐαν ἐπικίνδυνον. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Σιαμπλαὶν τὸ (1615), τὸ δὲ ὄνομα αὐτῆς ὀφείλει εἰς τοὺς ποτε κατοικοῦντας παρὰ τὰς ὄχθας αὐτῆς Ὑρωνούς.

Ὕρον· κοινὸν ὄνομα δύο ποταμῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς τοῦ Ὕ ρ ο ν τῆς λ. Ἐ ρ ι ὲ καὶ τοῦ Ὕ ρ ο ν τῆς Σ α ϊ ν-Κ λ α ὶ ρ ὁ πρῶτος ἔχει μῆκος 180 χλμ. ὁ δεύτερος 120 χλμ.

Ὑρσέν· ἐκγαλλισμὸς τοῦ ὄν. Ο ρ σ ί ν ι, περιωνύμου Ἰταλικοῦ οἴκου. Ὅρα λέξιν.

Ὑρσέν· (Ἄννα-Μαρία Δ ε λ α Τ ρ ε μ ο ύ λ λ ε, πριγκίπισα δ'), ἐγεν. ἐν Παρισίοις 1642—1722, ἐνυμφεύθη εἰς πρῶτον γάμον ἐν Γαλλίᾳ τὸν πρίγκιπα δὲ-Ταλλεϋράν-Σιαλαί, ὃν ἠκολούθησεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ του καὶ ὅστις ἀπέθανε κατὰ τὸ 1670, εἰς δεύτερον δὲ (τὸ 1675) ἐν Ρώμῃ τὸν δοῦκα Ὀρσίνι δε Μπρατσιᾶνο, ὅστις καὶ οὗτος ἀπέθανε (τὸ 1698). Διορισθεῖσα μεγάλη θαλαμηπόλος τῆς νέας βασιλίσσης τῆς Ἱσπανίας συζύγου τοῦ Φιλίππου Α' (τὸ 1701), ἔσχε μεγάλην ἐπὶ ταύτης ἐπίδρασιν, διευθύνουσα καὶ ταύτην καὶ τὸν Βασιλέα. Προσεπάθησε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Ἱσπανίαν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς κηδεμονίας, ἀλλὰ διετάχθη νὰ καταλίπῃ τὴν Ἱσπανίαν (τὸ 1704), μεταβαλοῦσα γνώμην ἔτυχε χάριτος, ἐπανελθοῦσα δὲ εἰς τὴν αὐλὴν εἰργάσθη ἔκτοτε ὑπὲρ τῆς Γαλλίας ἐ! καὶ πολλάκις διαφωνοῦσα πρὸς τὸν Λουδοβῖκον ΙΔ'. Εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν της προσεπάθησε νὰ τύχῃ τῆς ἡγεμονίας τῶν Κάτω-Χωρῶν, ἐπειράθη μάλιστα ἐν τῇ συνθήκῃ τῆς Οὔτρεχτ νὰ συμπεριληφθῇ ὅρος οὗτος ἀλλ' ἀπέτυχε τοῦ πράγματος· θανούσης τῆς Βασιλίσσης, ἐξεῦρε δευτέραν σύζυγον εἰς Φίλιππον τὸν Ε' τὴν Ἐλισάβετ Φερνέζ, νομίζουσα αὐτὴν ἡγεμονίδα κοῦφον καὶ ἄνευ χαρακτῆρος, ἐπ' ὀνόματι τῆς ὁποίας θὰ ἐκυβέρνα αὐτή, μόλις ὅμως αὕτη θεῖσα τὸν πόδα εἰς τὴν Ἱσπανίαν διέταξε νὰ ὁδηγήσωσιν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἱσπανίας τὴν πριγκίπισσαν. Ὁ Λουδοβῖκος δὲ ΙΔ' ὑπεδέχθη αὐτὴν ψυχρῶς, ἐγκατέστη ὅθεν ἐν Γενούῃ καὶ εἶτα ἐν Ρώμῃ συντηρουμένη ἐκ τῆς συντάξεως ἣν ἐλάμβανε παρὰ τῆς Ἱσπανίας. Ἐν τῇ πόλει δὲ ταύτῃ ἀπέθανεν. Ἡ μετὰ τῆς Κας Μαιντνὼν ἀλληλογραφία αὐτῆς ἐδημοσιεύθη τὸ 1826, σῴζονται δὲ καὶ «Ἐπιστολαὶ» ἄλλαι αὐτῆς.

Ὕρτακος· ἀρχ. π. τῆς Κρήτης. Ὁ κάτ: Ὑρτακῖνος.

Ὑρτώ· (Μαξιμιλιανὸς Ἰωσήφ), ἀρχιτέκτων, ἐγεν. ἐν Ὑνέγκ 1765—1824, γνωστὸς ὡς ἀνακαινίσας ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Φονταινμπλὼ τὴν στοὰν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τῆς Ἀρτέμιδος κλπ. Ἐγένετο μέλος τοῦ Ἱνστιτούτου (τὸ 1819) καὶ διωρίσθη ἐπιθεωρητὴς τῶν ἀστικῶν οἰκοδομῶν.

Ὑρωνοί· ἰθαγενεῖς τῆς Β. Ἀμερικῆς ἐπὶ τῆς ἀνατ. ὄχθης τῆς λίμνης Ἔρον κατοικοῦντες κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Καναδᾶ ὑπὸ τῶν Γάλλων. Πραγματικὸν ὄνομά των ἦτο Χ ο υ έ ν δ α. Περὶ τὰς 15,000 ὄντες συνεμάχησαν μετὰ τῶν Γάλλων καὶ ἰδίᾳ τοῦ Σ̔αμπλαίν. Περὶ τὸ 1650 σχεδὸν εἶχον ἐκλίπει, μόλις δὲ ἐξ αὐτῶν ὑφίστανται νῦν περὶ τοὺς 300 καλλιεργηταὶ ἐν τῷ χωρίῳ Νηοῦ-Λόρετ.

Ὑσιῶν-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἄργους, νομ. Ἀργολίδος, πρωτ. Ἀ χ λ α δ ό κ α μ π ο ς. Ἄλλα χ. Ἀνδρίτσα, Κρύα-βρύση, Μποῦγα, Τουρνίκη. Παραχειμάζουν τινες πέριξ Μπούγας. Κάτ: 2,452.

Ὑσσά-λὲ-Μπαίν· χωρ. ἐν τῷ Γαλ. νομ. Ἀρτέζ, δῆμος Ταρασκόν, 20 χ.μ. ΝΝΑ τοῦ Φουά, ἔχει καταστήματα θερμῶν λουτρῶν διττανθρακούχων. Σπήλαιον τοῦ Νομπρίδ, ἔνθα κατέφευγον οἱ Ἀλβιγηνοὶ καταδιωκόμενοι.

Ὑσσέλ· πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Κορρέζ, 16 χλμ. ΒΑ τῆς Τύλλ, 5,300 κάτ. Πρωτοδικεῖον, Γυμνάσιον, μάλλινα ὑφάσματα, βαφεῖα, ἐμπόριον ξυλείας κλπ.

Ὕσσελ ἢ **Ὄβερ-Ὕσσελ**· Ὁλλανδ. Ὄβερ-Λίσσελ, Λατ. Σάλα ἢ Ἰνσάλα, ποτ. τῆς Ὁλλανδίας, σχηματίζεται ἐν Δυϊσμπούργ, ἐν τῇ Πρωσσ. παραρρηνίῳ ἐπαρχίᾳ ἐκ τῆς συμβολῆς τοῦ Παλαιοῦ καὶ Νέου Ὕσσελ, ἐκβάλλει δὲ ἐν Ζουϋδερζέᾳ, μήκ. 90 χλμ.

Ὕσσελ· (Νιέδερ-), Ὁλλανδ. Νέδερ-Ἴζσσελ=Κάτω Ὕσσελ, βραχίων τοῦ ποτ. Λέκκ, ἀποσπώμενος αὐτοῦ πρὸς Ν. τῆς ἐπαρχ. Οὔτρεχτ, καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Μῶσαν (Μεύσην) κάτωθεν τῆς Ρόττερδαμ, μήκ. 90 χλμ.

Ὑσσενζώ· Ἰσίδμαγγους, πρωτ. ἐπαρχ. ἐν τῷ Γαλ. νομῷ Ἄνω-Λείγηρ· κάτ: 7,900· Πρωτοδικεῖον, μολυβδωρυχεῖον, ἐργοστάσια τριχάπτων καὶ ταινιῶν. Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. διαιρεῖται εἰς 6 δήμους καὶ 43 κοινότητας καὶ ἔχει 92,000 κατ.

Ὑσσόν· χωρ. ἐν τῷ Γαλ. νομ. Πυύ-δέ-Δόμ, ἐπὶ ἡφαιστειογενοῦς λοφίσκου, κάτ: 525, ἀρχ. φρούριον τῶν κομήτων τοῦ Ὠβέρνι, ὅπερ Λουδοβίκος ὁ ΙΑ' μετεποίησεν εἰς φυλακάς. Ἡ Μαργαρίτα τοῦ Βαλουά, σύζυγος τοῦ Ἑρρίκου Δ', κατῴκησεν ἐν αὐτῷ ἐπὶ εἰκοσαετίαν.

Ὕσσος· ἀρχ. π. μετὰ λιμένος οὐ μακρὰν τῆς Τραπεζοῦντος.

Ὑσταρίτς· πρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομ. Ζάτω-Πυρηναίων, 13 χλμ. Ν. τῆς Βαϋόννη, κάτ, 2,600. Κατασκευὴ σοκολάτας· ἀρχ. πρωτ. τοῦ Λαμπούρ.

Ὑστάσπης· υἱὸς τοῦ Ἀχαιμένους, πατὴρ τοῦ Δαρείου Α'.

Ὑστερί· (Ἰωαν.-Μαρτῖνος), Ἑλβετὸς ποιητής, ἐγεν. ἐν Ζυρίχ 1763—1827, ἔγραψεν ὡραῖα ποιήματα ἐν τῇ τῆς πατρίδος του διαλέκτῳ, ἐν οἷς τὰ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δύο ἀριστουργήματά του τὸν «Ἔξαρχον» καὶ τὸν «Κύριον Ἐρρῖκον».

Ὑστέρια· χ. τοῦ δήμου Παν όρμου τῆς Τήνου. Κάτ: 739.

Ὕσυδρις, ὄν. ἀρχαίου τινος παραποτάμου τοῦ Ἰνδοῦ, ἴσως τοῦ Σατλέδζη.

Ὑττέλ· τρωτ. δήμου ἐν τῷ Γαλ. νομ. τῶν Παραθαλασσίων Ἄλπεων, 18 χλμ. πρὸς Β. τῆς Νικαίας, κάτ: 1650, οἶνοι, ἐλαῖαι, καστανέαι, τυροί.

Ὑφρέ· (Ἄννας δ'), ἐξ ἀρχαίου καὶ ἐπιφανοῦς οἴκου τοῦ Φορὲζ καταγόμενος, συνδεομένου πρὸς τὸν τοῦ Λασκάρεως καὶ τῆς Σαβοΐας 1555—1621, ὑπῆρξε Στρ. διοικητὴς (Μπαλλιύ), τοποτηρητὴς τοῦ Φορὲζ καὶ μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ Ἐρρίκου Δ'. Ἐγένετο εἶτα κληρικός, καταταχθεὶς εἰς μοναχικὸν τάγμα καὶ κατέλιπε συλλογὴν 150 ᾠδῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄρτεμις» καὶ «Ὕμνους».

Ὑφρέ· (Ὀνορὲ δ'), μυθιστοριογράφος, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Μασσαλίᾳ 1568—1625, ἔδειξεν ἀξίαν ἐν τοῖς πολέμοις τῆς Ἱερᾶς συμμαχίας καὶ ἱκανότητα κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν διαπραγματεύσεων ἃς διεξήγαγεν ἐν Σαβοΐᾳ καὶ Ἐνετίᾳ. Νυμφευθεὶς τὴν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του διαζευχθεῖσαν Ἀρτέμιδα δὲ Σιατὼ-Μοράν, ἀπεσύρθη κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη εἰς τὰ πέριξ τῆς Νικαίας, ἔνθα συνέθηκε τὸ περιώνυμον αὐτοῦ ποιμενικὸν μυθιστόρημα «Ἀστραία», ἔργον μεγάλως ἐπιδράσαν ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας, ὅπερ ὅμως κατέλιπεν ἡμιτελές, συνεπλήρωσε δὲ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁ γραμματεύς του Μπαρὸ κατά τε τὰ χειρόγραφα τοῦ συγγραφέως καὶ κατ' ἰδίαν ἔμπνευσιν.

Ὑψεύς· υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Θεμιτοῦς.

Ὑψήνωρ· εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Εὐρυπύλου.

Ὑψηλὰ-Ἀλώνια (πρόφ. Ψηλαλώνια)· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ: 53.

Ὑψηλάνται· ἡ οἰκογένεια τῶν Ὑψηλαντῶν συγκαταριθμεῖται μεταξὺ ἐκείνων αἵτινες ἐπὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Κ(πόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων τὸ 1204 κατέφυγον μετὰ τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ εἰς Τραπεζοῦντα ὅπου συνεστήθη παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τούτου ἡ αὐτοκρατορία τῆς Τραπεζοῦντος. Ἐκεῖ συγγενεύσασα μετὰ τῆς οἰκογενείας τῶν Κομνηνῶν παρηκολούθησε τὰς τύχας αὐτῆς, μετὰ δὲ τὴν κατάκτησιν τῆς Τραπεζ ὕντος παρὰ Μωάμεθ τοῦ Β' μετέβη εἰς Κ)πολιν ὅπου κατῴκησαν τὰ μέλη της παρὰ τὸν Βόσπορον. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀπογόνων τῆς Ἑλληνικωτάτης οἰκογενείας ἠγεμόνευσαν ἐν Βλαχίᾳ καὶ Μολδαυΐᾳ χωρὶς νὰ παύτωσι προσφέροντες σπουδαιοτάτας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα των καὶ διὰ τῶν χρημάτων των καὶ διὰ τῆς ἐπιρροῆς, τέλος δὲ καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ αἵματός των καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ὑψηλάντης· (Ἀλέξανδρος) ἐγεννήθη ἐν Κ(πόλει τὸ 1792 καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν Πετρουπόλει ὅπου καὶ νεώτατος εἰς τὸν ρωσικὸν στρατὸν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἀπέκτησε τὴν εὔνοιαν τοῦ Τσάρου ὑφ' οὗ βαθμηδὸν ἀνεδείχθη συνταγματάρχης τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ζητηθεὶς βραδύτερον ὡς ἀρχηγὸς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας εἰργάσθη μετὰ περινοίας καὶ ζήλου πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν της τὴν δὲ 24 Φεβρουαρίου τοῦ 1821 παραιτηθεὶς τῆς θέσεώς του ὡς τίμιος ἀξιωματικὸς εἰσῆλθεν εἰς Ἰάσιον ἐκδοὺς καὶ τὴν πρὸς ἐπανάστασιν προκήρυξιν τῆς Ἑταιρείας τὴν 25 Φεβρουαρίου, ὠνόμασε δὲ σωματάρχας τοὺς δύο αὐτοῦ ἀδελφοὺς καὶ ἄλλους. Τὴν 13 Μαρτίου ἀπολέσας πᾶσαν ἐλπίδα ἀπὸ τῆς Σερβίας ἐξέδωκε καὶ πρὸς τοὺς Δάκας κατάλληλον προκήρυξιν. Ἐκεῖ ἐσχημάτισε τὸν Ἱερὸν λόχον ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἔμαθεν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀσυμβίβαστον διαγωγὴν δύο ἐκ τῶν ὁπλαρχηγῶν του, τοῦ Βλαδιμηρέσκου καὶ Σάββα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰς κατ' αὐτοῦ ἀπειλὰς τῆς Ρωσίας καὶ τὸν Πατριαρχικὸν αὐτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν ἑταιριστῶν ἀφορισμόν. Δὲν παρῆλθε δὲ πολὺ καὶ ἡ ἐν Δραγατσανίῳ καταστροφὴ ἐπεσφράγισε τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἐν Δακίᾳ κινήματος τῶν Ἑλλήνων. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην ὁ Ὑψηλάντης ἀπεφάσισε νὰ συναποθάνῃ μετὰ τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τῶν ὀλίγων πιστῶν φέρων τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας, ἢ νὰ ἀνοίξῃ ὁδὸν μέχρι τῶν συνόρων τῆς Ρωσίας, ἀλλὰ μὴ θέλων τὴν ἰδίαν καὶ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀπελπιστικὴν τύχην, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν Κόζης ὑπόθεν διεπραγματεύθη διὰ τοῦ Λασσάνη τὴν διάβασιν αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν του διὰ τῆς Αὐστρίας χορηγηθέντος αὐτῷ καὶ ἐπισήμου διαβατηρίου ὅπερ ὅμως μὴ σεβασθεῖσα αὐτὴ ἡ ἐκδοῦσα αὐτὸ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις, συνέλαβε τὸν Ὑψηλάντην καὶ ἐφυλάκισεν αὐτὸν ἐπ' ἔξ ὅλα ἔτη τὸ μὲν πρῶτον ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις τῆς Μουγκάστης, ἔνθα ἐβίωσε βίον ἀβίωτον, κατόπιν δὲ μετηνέχθη εἰς Θηρεσιούπολιν ἔνθα ἀνεκουφίσθη κατά τι τῶν δεινῶν του. Αἱ κακουχίαι ὅς ὑπέστη ἐν ταῖς φυλακαῖς ὁ Ὑψηλάντης, ἠλλοίωσαν τοσοῦτον τὴν ὑγείαν του, ὥστε τὴν 9)21 Ἰανουαρίου 1828 ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη ἐν Βιέννῃ.

Ὑψηλάντης (Δ η μ ή τ ρ ι ο ς), ἐγεννήθη ἐν Κ)πόλει τὸ 1794 καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς ἐν Γαλλίᾳ, ὑπηρέτησε δὲ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ ἐν τῷ ρωσικῷ στρατῷ. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1821 ἔφθασε δι' Ἑλλ. πλοίου εἰς Ὕδραν φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τροφὰς καὶ πολεμεφόδια προμηθευθέντα τὸ μὲν διὰ συνεισφορῶν τὸ δὲ ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας. Ἔφθασε δὲ ἐκεῖ ὡς πληρεξούσιος ἀντιστράτηγος Πελοποννήσου ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου. Ἐκεῖ μόλις ἐξελθὼν ἔτυχε τομπώδους ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ λοιπῶν προυχόντων. Ἐξ Ὕδρας μετέβη εἰς Ἄστρος ἔνθα ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Κολοκοτρώνης, βραδύτερον δὲ μετέβη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτζιᾶς ἔνθα καὶ ἐκινδύνευσε. Δυσαρεστηθεὶς μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Καλτεζαῖς συνελεύσεως καθ' ἣν ἡ ἀρχηγία παρεδόθη εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐκ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λεγεῖσαν Πελοποννησιακὴν γερουσίαν μηδενὸς λόγου γενομένου οὔτε περὶ Φιλικῆς Ἑταιρείας οὔτε περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς, ραδιουργηθεὶς δὲ καὶ ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν ἀπῆλθεν εἰς Καλάμας. Κατόπιν ὅμως τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Π. Πατρῶν Γερμανοῦ ἐνεκρίθη παρὰ τῆς Συνελεύσεως νὰ προσκληθῇ ὡς πρόεδρος τοῦ Βουλευτικοῦ σώματος ὅπερ καὶ ἐδέχθη ὠφελήσας πολὺ τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ θάρρος ὅπερ ἐνέπνεεν εἰς τοὺς Ἕλληνας, τὴν ἐμπιστοσύνην δὲ εἰς τοὺς Τούρκους ὁσάκις οὗτοι παρεδίδοντο. Καίτοι δὲ πρόεδρος τοῦ Βουλευτικοῦ, οὔτε τῶν φροντίδων τοῦ Ἐκτελεστικοῦ ἀλλ' οὔτε καὶ τῶν ἐκστρατειῶν ἀπεῖχεν· ἐννοήσας δὲ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ πολλὰ ὡς πρόεδρος τοῦ Βουλευτικοῦ ἀπῆλθε τὸ 1822 εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ὡς ἁπλοῦς ἐθελοντής, ἀναπετάσας καθ' ὁδὸν τὴν σημαίαν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ ἐκδίδων διαταγὰς ἐπ' ὀνόματί του. Ὁ διοικῶν τότε τὴν Ἀνατολ. Ἑλλάδα Ἄρειος Πάγος ἀνεκάλεσεν αὐτὸν μετ' ὀργῆς ἀλλ' οὗτος ἀπειθήσας τὸ πρῶτον συνεμάχησε καὶ μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως, Νικήτα καὶ ἄλλων, βραδύτερον ὅμως ὑπακούσας ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ συμμετέσχεν ἐνδόξως εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Δράμαλη. Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1825 χάρις εἰς τὸν Ὑψηλάντην, τὸν Μακρυγιάννην καὶ τὸν Κ. Μαυρομιχάλην ἀπεκρούσθη τελείως ἡ ἔφοδος τοῦ Ἰβραὴμ κατὰ τοῦ Ναυπλίου. Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυβερνήτου διωρίσθη στρατάρχης τοῦ κατὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα στρατοῦ τοῦ ἐκστρατεύσαντος πρὸς ἐκδίωξιν τῶν Τούρκων καὶ ὡς τοιοῦτος ἐπολέμησεν ἐν Θήβαις καὶ ἐν Πέτρᾳ ὅπου διεπραγματεύθη μετὰ τῶν πτοηθέντων Τούρκων συνθήκην ἣν καὶ ἐτήρησεν εὐλαβῶς. Ἀποπερατωθέντος τοῦ ἀγῶνος ὁ Δημ. Ὑψηλάντης ἐπανέκαμψεν εἰς Ναύπλιον καὶ βραδύτερον ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ στρατοῦ ὡς μέλος τῆς Κυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς, ἀφοῦ δὲ εἶδε καὶ τὴν μιαρὰν δολοφονίαν τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, ἀπέθανε τὸν Αὔγουστον τοῦ 1832 ἐν Ναυπλίῳ θρηνηθεὶς ὑπὸ πάντων.

Ὑψηλοῦ (ὄ τοῦ Ψηλοῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἄνδρου τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ: 419.

Ὑψηλοῦ - Παντοκράτορος- Μονὴ ἐν τῷ δήμῳ Κασσωπαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 2.

Ὑψικράτης· ἱστοριογράφος ἐξ Ἀμισοῦ, ζήσας ἔτη 92.

Ὑψιπύλεια ἢ **Ὑψιπύλη**· θυγ. Θόαντος βασιλέως τῆς Λήμνου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνηον καὶ Νευροφόνον, μόνη ἐξ ὅλων τῶν λημνίων γυναικῶν σώσασα τὸν πατέρα της καὶ διὰ τοῦτο διωχθεῖσα ἐκεῖθεν, συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ πειρατῶν καὶ πωληθεῖσα ἐν Νεμέᾳ.

Ὑψοῦς ἀρχ. π. μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ ὁμων. ὄρους κειμένη, ἐπώνυμος τοῦ Ὑψοῦντος, υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Φ

Φαβάρ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Σ ί μ ω ν)· γάλλος κωμικὸς ποιητής, 1710-1792, ὁ δημιουργήσας τὸ κωμικὸν μελόδραμα.

Φαβατᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 133.

Φαβεντία· ὅρα Φ α έ ν τ ζ α.

Φαβέργκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Ἄνω-Σαβοΐας. Μεταξουργεῖα. Κάτ: 3,200.

Φαβιανὸς (Ἅ γ ι ο ς)· πάπας 236—250, μαρτυρήσας κατὰ τοὺς διωγμοὺς τοῦ Δεκίου. Ἑορτὴ τὴν 16 μαρτίου (ν).

Φαβιέρος· β α ρ ῶ ν ο ς, φιλέλ. ἐκ Νανσὺ τῆς Γαλλίας. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο συγκεντροῦται ὑπὸ ἔποψιν φιλελληνισμοῦ, γενναιοφροσύνης καὶ ἀφιλοκερδείας, ὅτι δύναται νὰ φαντασθῇ τι πλέον ἀξιοθαύμαστον. Αὐστηρὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, δίκαιος, πλήρης ἀγάπης διὰ τοὺς στρατιώτας του οὓς ὠνόμαζε «παιδιά του», ἐλατρεύετο ὑπ' αὐτῶν, ἡ δὲ μνήμη του εἰς ὅλων εἶνε βαθέως ἐγκεχαραγμένη τὰς καρδίας. Ἡ διοργάνωσις τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, τόσον ταχεῖα καὶ ἐπιτυχής, ὀφείλεται εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν ἐνέπνευσεν· ἂν καὶ ἦτο ἀτυχὴς εἰς τὰς ἐκστρατείας του, ἐν τούτοις δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸν στρατόν του τὸ Χαΐδαρι, αἱ Θῆβαι, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ Χίος εἶνε πηγαὶ δόξης. Ἅπασαι δὲ αἱ ἀποτυχίαι αὐτοῦ ὀφείλονται εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης καὶ εἰς τὰς δυσκολίας ἃς τῷ παρενέβαλλον οἱ κυβερνῶντες.

Φάβιοι ἢ **Φαβιανοί**· οἶκος ρωμαίων πατρικίων, ὀνομασθέντων οὕτω ὡς εἰσαγαγόντων εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν καλλιέργειαν τοῦ φυτοῦ τῆς φ ά β α ς. Ἐχθροὶ τῶν Βεΐων, ἔπεσαν 306 ἐν τῇ ἥττᾳ τοῦ 478 π. Χ., ἐπιζήσαντος ἑνὸς μόνον παιδίου. Τούτων σημαίνοντες εἶνε οἱ ἑξῆς:

Φάβιος· (Κ ό ϊ ν τ ο ς-Μ ά ξ ι μ ο ς-Ρ ο υ λ λ ι α ν ό ς)· πεντάκις ὕπατος, δὶς δικτάτωρ, νικητὴς τῶν Σαμνιτῶν καὶ τῶν Γαλατῶν τὸ 296. π. Χ.

Φάβιος (Π ί κ τ ω ρ)· πρῶτος ρωμαῖος ἱστορικός, ζήσας τὸ 216 π.Χ.

Φάβιος (Κ ό ϊ ν τ ο ς-Μ ά ξ ι μ ο ς)· δικτάτωρ τὸ 217 π. Χ. καταστρέψας τὸν στρατὸν τοῦ Ἀννίβα.

Φάβιος (Κ ό ϊ ν τ ο ς-Μ ά ξ ι μ ο ς-Ἀ λ λ ο β ρ ο γ ι κ ό ς)· νικητὴς τοῦ Βιτουΐτου καὶ τῶν Ἀλλοβρόγων τὸ 122 π. Χ.

Φαβορῖνος· γαλάτης σοφιστὴς τοῦ Α' αἰῶνος π. Χ., φίλος τοῦ Πλουτάρχου. Ἔγραψεν ἑλληνιστὶ ἔργα ἀπολεσθέντα.

Φάβρ (Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· γάλλος δικηγόρος καὶ πολιτικός, 1809—1880, μέγα παίξας πρόσωπον κατὰ τὴν Β' Αὐτοκρατορίαν.

Φάβρα· ἀρχ. νησίδιον κείμενον πρὸ τῆς Ἀττικῆς, δυτικῶς τοῦ Σουνίου.

Φαβρᾶ (Θωμᾶς Μ α ' ύ, μαρκήσιος δέ-)· γάλλος εὐπατρίδης, 1745—1790. Ἀπέθ. ἐπὶ τῆς ἀγχόνης ὡς συ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νωμότης κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως.

Φαβριονά· χ. τοῦ δήμου Σκινιᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 45.

Φαβρίκιος· Δανὸς φιλέλ. ἐθελοντὴς εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν, ἐπληγώθη ἐν Τριπολιτσᾷ τὸ 1826· ὑπηρέτησεν ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὸ ναυτικὸν καὶ τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς βασιλείας, διῴκει ὡς ἀντισυνταγματάρχης τὸ 1ον τάγμα ἐν Ναυπλίῳ κατὰ τὰς ταραχὰς τῆς 3(15 Σεπτεμβρίου 1843 καθ' ἣν ἐποχὴν ἔδωκε τὴν παραίτησίν του.

Φαβρίκιος (Κ. Λουσκῖνος)· ρωμ. στρατηγός, ὕπατος ἀπὸ 282—278 π. Χ. Ἀπέθ. πένης.

Φαβρίκιος (Ἰω.-Ἀλβέρτος)· 1668—1736. Πολυμαθέστατος γερμανὸς καθηγητής, καταλιπὼν πολυάριθμα ἔργα, ἐν οἷς τὴν περίφημον «Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην».

Φαβρίκιος Δ' Ἀκκαπενδέντε (Ἱερώνυμος)· 1537—1619, ἀνατομικὸς καὶ χειρουργὸς ἰταλός, διδάσκαλος τοῦ Χάρβεϋ.

Φαγγάν (Χριστόφ.-Βαρθελεμύ)· γάλλος κωμικὸς ποιητής 1702-1755.

Φαγγόν (Γκί-Κρεσσάν)· ἰατρὸς Λουδοβ. τοῦ ΙΔ', 1638-1718, διευθυντὴς τοῦ Βασιλ. Βοτανικοῦ Κήπου.

Φαγιά· χ. τοῦ δήμου Μεσογαίων τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 421.

Φάγι-Μπιλλιό· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Μάρν. Κάτ. 2300.

Φαγιούμ· περιοχὴ τῆς Μέσης Αἰγύπτου. Ἔκτ. 1274 ττρ. χλμ. Κάτ: 165,000. Πρωτ. Μεδινέτ-ἔλ-Φαγιούμ. Μεγάλη κοιλὰς περίβουνος.

Φαγκριάνικα· συνοικία τοῦ χ. Μηλιές, δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 460.

Φαέθων· υἱὸς τοῦ Κεφάλου ἢ τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, νέος ἐξόχου καλλονῆς, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς Κύπρον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου.

Φαέθων· υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς νύμφης Κλυμένης, διευθύνας τὸ ἅρμα τοῦ πατρός του καὶ δι' ἀπειρίαν κατακαύσας ἓν μέρος τῆς γῆς. Κατεκρημνίσθη εἰς τὸν Ἠριδανόν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του κλαίουσαι αὐτὸν μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους.

Φαέντζα ἢ ποτὲ **Φαβεντία**· π. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Λαμόνε ΝΔ τῆς τῆς Ραβέννης (Αἰμιλία). Φαβεντιανὰ ἄριστα. Κάτ. 40,000.

Φαζόκλ· χώρα βουνώδης καὶ πολύδασος εἰς τὰ ΝΑ τοῦ Σενάαρ (Ἀνατολ. Ἀφρικὴ) κατακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεχμὲτ-Ἀλῆ τῆς Αἰγύπτου τὸ 1822.

Φαζύ (Ἰωάννης)· γενεβῖνος οἰκονομολόγος καὶ πολιτευτής. 1794—1878.

Φαίακες· οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς νήσου Φαιακίας ἢ Σχερίας, ἥτις ὑπολαμβάνεται οὖσα ἡ Κέρκυρα, φημιζόμενοι ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὡς ἔξοχοι θαλασσοπόροι καὶ λίαν φιλόξενοι.

Φαίδρα· κόρη τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, σύζυγος τοῦ Θησέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀκάμαντος καὶ τοῦ Δημοφῶντος. Ὕστερον ἐρασθεῖσα

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ νέου Ἱππολύτου, ἑτέρου υἱοῦ τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης καὶ ὀργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ διότι ἀνθίστατο εἰς τὸν ἔρωτά της, τὸν διέβαλε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἐγένετο παραίτιος τοῦ θανάτου του. Ἀλλὰ κατατρυχομένη ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως ηὐτοκτόνησε.

Φαίγι (Ἐρβὲ-Ἀὔγουστος Στέφ. Ἀλβάνης)· σύγχρονος γάλλος ἀστρονόμος καὶ μετεωρολόγος, γεννηθεὶς τὸ 1814.

Φαγιγάλ· μία τῶν νήσων Ἀσορῶν (βλ. λ.). 180 τετρ. χλμ. Κάτ: 24,000. Κλῖμα ὑγιεινόν, ἔδαφος ὑφαιστειῶδες καὶ εὐφορώτατον.

Φαγιγάνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Βάρ. Κάτ: 1760.

Φαιδέρμπ (Λουδοβ.-Λέων-Κάτσαρ)· σύγχρονος γάλλος στρατηγὸς γεννηθεὶς τὸ 1818, κυβερνήτης Σενεγάλης ὅπου διεκρίθη τὰ μέγιστα, ὡς καὶ κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον (1870—71). Ἔγραψε περισπούδαστα ἔργα ἐπὶ τῆς προϊστορικῆς ἀρχαιολογίας τῆς βορείου Ἀφρικῆς.

Φαῖδρος· Ἐπικούρειος φιλόσοφος, πρύτανις τῆς Ἐπικουρείου σχολῆς ἐν Ἀθήναις μέχρι τοῦ 70 π. Χ.

Φαῖδρος· ποιητὴς μύθων, γράψας λατινιστὶ Αἰσωπείους μύθους, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ τοῦ Τιβερίου.

Φαίδων· ἐξ Ἠλιδος δοῦλος κατὰ τὴν πρώτην του νεότητα, εἶτα δ' ἐξαγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ Κέβητος ἢ τοῦ Ἀλκιβιάδου τῇ προτροπῇ τοῦ Σωκράτους τοῦ ὁποίου ἠκολούθησε τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς Ἠλιδα ἵδρυσεν ἐκεῖ φιλοσοφικὴν σχολήν.

Φαϊ-Λὲ Φρονᾶ. πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Λείγηρ. Κάτ: 1245.

Φαΐλς Μπάϋ· ὅρμος τῆς ΝΔ ἐσχατιᾶς τῆς ἀγγλ. νοτιαφρικανικῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου.

Φαίν (Ἀγάθων-Ἰω.-Φραγκίσκος βαρών)· γραμματεὺς καὶ ἱστοριογράφος τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος, 1778—1837, καταλιπὼν πολύτιμα ἔργα.

Φαιναρέτη· μαῖα Ἀθηναία, σύζυγος τοῦ Σωφρονίσκου, μήτηρ τοῦ Σωκράτους.

Φαινεᾶνες=Ἀργοι, Νωθροί· ὄνομα τῶν τελευταίων Μεροβιγγίων βασιλέων, αἵτινες ἐβίων εἰς μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις ὑπὸ τὴν κηδαιμονίαν δημάρχων τῶν ἀνακτόρων ἀσκούντων πᾶσαν τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν. 670—752.

Φαῖξ· Βερνάρδος, φιλέλλην ἐκ Μαγεντίας τῆς Πρωσίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Ναυπλίῳ τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1823. Αἱ ὑπηρεσίαι του ἄγνωστοι.

Φαιρβαιρν· (Οὐίλλιαμ), σύγχρονος ἄγγλος μηχανικός, γεννηθεὶς τὸ 1789, πλείστας ποιησάμενος ἐφευρέσεις καὶ τελειοποιήσεις.

Φαιρόαι ἢ **Φαιρόερ**· ὄρα Φέροε.

Φαϊρφαξ· (Θωμᾶς), ἄγγλος στρατηγός, 1611—1671, ὀπαδὸς τοῦ Κρόμβελλ, εἶτα δὲ Καρόλου τοῦ Β'.

Φαιστός· πόλ. τῆς ἀρχ. Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐκεῖτε ποταμοῦ Εὐρώτα.

Φαιστός· πολ. ἀρχ. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Γόρτυνα. Ὁ κάτοικος Φαί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

στιος. Ἔκειτο παρὰ τὰς σημερινὰς Μόραις.

Φάκιον· πολ. ἀρχ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ.

Φακίου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Λαρίσης, νομ. Λαρίσης· πρωτ. Νεμπεγλέρ· χ. Βακράτσι. Ἰσαρλίκ, Κριτσιλάρ, Σοφόμπασῃ, Σουϊκλῆ, Σουλεμές, Χατζῆ-Μουσταφᾶ, Χατζῆ-Μπαϊράκ. Κάτ: 2,418.

Φακῖραι=πτωχοὶ ἀραβιστί· ἰνδοὶ κληρικοὶ ἀποζῶντες ἐξ ἐλεημοσύνης, ὑσιστάμενοι δ' ἐκουσίας φοβερὰς κακώσεις πρὸς ἀπόκτησιν τῆς αἰωνίου γαλήνης (Νιρβάνας).

Φακουλάζου· θέσις τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας.

Φαλαΐζ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός, ἐπὶ τοῦ Ἀντ. Πατρὶς Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ. Μεγάλη ἐμποροπανήγυρις, ἀκμ. ὑφαντουργία. Κάτ: 8,500.

Φαλαισία· πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δακωνίας, οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως. Ὁ κατ. Φαλαισιεύς.

Φαλαισίας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μεγαλοπόλεως, νομ. Ἀρκαδίας· πρωτ. Λεοντάριον· χ. Ἄκοβος, Ἀνεμοδοῦρι, Γαρδίκι, Γραικοῦ, Γαυριά, Γιανναῖοι, Δυρράχι, Ζαΐμη, Καλύβια, Καμαρίτσα, Καμάρα, Καμίνια, Κοτζιρίδι, Λεπτίνι, Μεμή, Μπούρα, Νεοχῶρι, Πετρίνα, Ποταμιά, Ῥοῦτσι, Σαμαρᾶ, Σκορτζινοῦ, Σουλάρη, Σπανέϊκα, Συρρακέϊκα, Τουρκολέκα, Χοντέλου, Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Μπούρας. Κάτ: 10,338

Φαλακρόν· ἀκρωτ. τῆς Κερκύρας.

Φάλανθον· ὄρος κείμενον κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀρχ. Ἀρκαδίας.

Φάλανθος· Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀράκου, ἱδρυτὴς τοῦ Τάραντος περὶ τὸ 708 π. Χ.

Φάλανθος· πολ. ἀρχ. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, νοτίως τῆς Μαντινείας. Ἐκ ταύτης ὠνομάσθη ὁ κατωτέρω Δῆμος.

Φαλάνθου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μαντινείας, νομ. Ἀρκαδίας· πρωτ. Πιάνα· χ. Ἀλωνίσταινα, Ἀρκουδόρρευμα, Δάβια, Ἄνω καὶ Κάτω, Ζαράκοβα, Καρδαρᾶ, Λυκόχια, Μαντέϊκα, Ξηνό, Συλλίμνα, Τσελεπάκου, Χρυσοβίτσι. Κάτ: 4,926.

Φάλαρα· κώμη τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι, λιμένα ἔχουτα ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Ἡ σήμερον Στυλίς.

Φάλαρις· ὁ διαβόητος διὰ τὴν σκληρότητά του τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπαναστάντων πολιτῶν.

Φαλάρων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Φθιώτιδος, πρωτ. Στυλίς· χ. Ἅγ. Μαρίνα, Αὐλάκι, Ἀχινός, Βουρλιᾶ, Δρίστελα Μαυρίκα, Σαπουνᾶ, Λογγίτζι, Νεράϊδα, Νίκοβα, Σπαρτιά, Τσερνοβίτη. Κάτ: 4,641.

Φαλάσαρνα ἐπίσημος ἀρχ. πόλ. εἰς τὰ ΒΔ τῆς Κρήτης, ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Ὁ κατ. Φαλασάρνιος. Ἔκειτο περὶ τὰ σημερινὰ Πατεριανὰ τῆς Κισσάμου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φαλαχᾶς=Ἄ π ο ι κ ο ι· ἀρχαία ἐν Ἀθησσυνίᾳ ἑβραϊκὴ ἀποικία, ἱδρυθεῖσα περὶ τὸν Ι' αἰῶνα π. Χ. Ὑφίσταται ἀκόμη παρὰ τὰ ὄρη Σ η μ ι α ν ά.

Φαλγκουγὲρ (Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ος)· γάλλος ἀνδριαντοποιὸς καὶ ζωγράφος, γεννηθεὶς τὸ 1831 Μέλος τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἀκαδημείας.

Φαλεμέ· παραπότ. τοῦ ἀφρικανικοῦ ποτ. Σενεγάλ, καταρρέων ἐκ τῶν Δ τοῦ Τίμπο. Μῆκ: 900 χλμ.

Φάληρον· εἷς ἐκ τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Σήμερον εἶνε τὸ ὡραιότερον προάστειον αὐτῶν ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Σαρωνικοῦ (Φαληρεύς), συνδέεται δὲ μετὰ τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς διὰ σιδηροδρόμου καὶ τροχιοδρόμων, φωτίζεται μὲ ἀεριόφως καὶ ἠλεκτρικὸν καὶ ἔχει ὡραίας ἐπαύλεις, ἀνοικτὸν λιμένα, λουτρῶνας, ξενοδοχεῖα ἄριστα, κήπους πολλούς, ὡραίας λεωφόρους, μέγα ὑφαντουργεῖον κλπ. Σύγκειται δὲ ἐκ τοῦ Ν έ ο υ καὶ τοῦ Π α λ α ι ο ῦ Φαλήρου καὶ ἔχει τὸν μὲν χειμῶνα 1,00 (τὸ Νέον μόνον 820) κατ. τὸ δὲ θέρος τριπλασίους καὶ πλέον. Τὸ Ν έ ο ν Φ ά λ. ὑπάγεται διοικητικῶς εἰς τὸν δῆμον Πειραιῶς.

Φαλιέρο (Μ α ρ ῖ ν ο)· δ ό γ η ς τῆς Βενετίας 1274=1355, ἀποκεφαλισθεὶς ὡς ἐπιζητήσας τὴν κατάλυσιν τῆς ἰσχύος τῶν εὐπατριδῶν.

Φάλ(ι)κα(ς)· χ. τοῦ δήμου Ἄνδρου τῆς ὁμων. νήσου. Κάτ: 155.

Φάλκης· Ἡρακλείδης, υἱὸς τοῦ Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του καὶ ἔλαβε εἰς τὸ μερίδιόν του τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος.

Φάλκιρκ· π. τῆς σκωτικῆς κομητείας Στάϊρλιγγ. Ζωεμπορία μεγάλη· μεταλουργικὰ ἐργοστάσια καὶ μεταλλεῖα. Κάτ. 20,000.

Φάλκλαιντ· ὅρα Μ α λ ο υ ί ν α ι Νῆσοι.

Φαλκόν· (Δεσποινὶς Μ α ρ ί α Κ ο ρ ν η λ ί α)· σύγχρονος περίφημος γαλλὶς ἀοιδός, γεννηθεῖσα τὸ 1814.

Φαλκονέ (Σ τ έ φ α ν ος-Μ α υ ρ ί κ ι ο ς), γάλλος ἀνδριαντοποιὸς καὶ συγγραφεύς, 1716—1791, ὁ κατασκετάσας τὸν ἔφιππον ἀνδριάντα τοῦ Μεγ. Πέτρου διὰ τὴν Πετρούπολιν.

Φαλκόνερ· διάσημος σύγχρονος ἄγγλος φυσιολόγος.

Φαλκόνετ· ἄγγλος σοφός, 1736—1792, καταλιπὼν πολυτίμους «Χρονολογικοὺς Πίνακας».

Φαλλόπε (Γ α β ρ ι ή λ)· ἰταλὸς ἀνατομικὸς καὶ χειρουργός, 1523—1562.

Φαλλός· σύμβολον ἀναπαριστῶν τὰ γεννητικὰ ὄργανα τοῦ ἀνδρός, ὅπερ ἔφερον ἐν πομπῇ εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Ὀσίριδος, τοῦ Βάκχου κ. ἄ.

Φαλλού (Ἀλφρ.-Πέτρος, κόμης δέ-)· γάλλος δημοσιολόγος καὶ πολιτευτής, 1811—1886, μέλος τῆς Συντακτικῆς τοῦ 1849 καὶ εἶτα ὑπουργός, ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1856.

Φάλλων· ἄγγλος φιλέλλην ἰατρὸς ἐν τῷ τακτικῷ στρατῷ.

Φάλουν· πολίχνη τῆς Σουηδίας. Περίφημα μεταλλεῖα χαλκοῦ, τὰ πλουσιώτερα ἐν τῷ κόσμῳ. Κάτ:8,000.

Φαλσβούργ· ποτὲ πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μέρθ, σήμερον γερ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μανικὴ κωμόπ. τῆς Λορραίνης. Φρ. Κάτ: 2,900.

Φάλσταφφ (σὲρ Ν τ ζ ώ ν)· πρόσωπον τῶν ἔργων τοῦ Σαίκσπηρ· πότης, λαίμαργος καὶ ἀγύρτης.—Μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε γνωστὸς ἄγγλος τις πλοίαρχος, 1377—1459, διαπρεπής, ὃν βεβαίως δὲν θέλει νὰ ὑπονοήσῃ ὁ μέγας τραγικός.

Φαμάλα· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου τῆς ΝΑ Αἰτωλίας. Κάτ: 335.

Φαμπᾶ· (Ἰω. δέ)· γάλλος εὐπατρίδης παίξας μέγα πρόσωπον εἰς τοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους. Ἀπέθ. τὸ 1614.

Φάμπερ· διάσημος σύγχρονος γερμανὸς βιομήχανος, γεννηθεὶς τὸ 1817.

Φαμπέρ· (Α 6 ρ α ά μ)· 1599—1662, στρατάρχης τῆς Γαλλίας διάσημος ἐπὶ ἀνδρείᾳ.

Φάμπρ· (Ἰ ω.), γάλλος προτεστάντης 1727—1797, περιώνυμος ἐπὶ υἱκῇ στοργῇ, ἀντικαταστήσας τὸν πατέρα του ἐν τοῖς καταναγκαστικοῖς ἔργοις.

Φάμπρ-Δ' Ἐγγλαντίν· (Φίλιππος-Φραγκίσκος 1755—1794, γάλλος κωμικὸς ποιητής, γραμματεὺς τοῦ Δαντὸν ἀποθ. ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος.

Φάμπρ-Δ' Ὀλιβέ· (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς), 1768—1825, γάλλος φιλόλογος καὶ μουσικός.

Φαμπρόνι ἢ Φαββρόνι· (Ἄγγελος)· 1732—1803, ὁ ἐπονομασθεὶς «Ἰταλὸς Πλούταρχος», καταλιπὼν πολλὰς βιογραφίας.

Φανάι· ἀκρωτ. καὶ λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Χίου.

Φανάρι· πρωτ. τοῦ δήμοδ Ἰθώμης τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης, 2 ὥρ. 10′ ἀπὸ Καρδίτσης. Εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον ἀρχιεπισκοπή, Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ: 1,837.

Φανάρι· θέσις τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν.

Φανάρι (Ἄ ν ω), χ. τοῦ δήμου Δρυόπης τῆς ΝΑ Ἀργολίδος, 1 ὥρ. ἀπὸ τῆς πρωτ. Κ ά τ ω-Φ α ν ά ρ ι. Κάτ: 252.

Φανάρι (Κ ά τ ω)· πρωτ. τοῦ δήμου Δρυόπης τῆς ΝΑ Ἀργολίδος, 6 ὥρ. ἀπὸ Ὕδρας. Κάτ: 717.

Φανάρι· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 337.

Φανάρι-Μογοῦλα· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 614.

Φαναριῶται· οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τῆς συνοικίας Φ α ν ά ρ ι τῆς Κων)πόλεως. Κατάγονται ἐκ τῶν ἐκεῖ παραμεινάντων παλαιῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν μουσουλμανικὴν κατάκτησιν.

Φαναριωτάτικα· χ. τοῦ δήμου Γαϊανῶν τῶν Παξῶν. Κάτ: 118.

Φανερωμένη· (Βεργιανά, Ρηγιανά, Τζαρανιανά, Παπαδιανά)· χ. τοῦ δήμου Κ ι σ σ ῶ ν, ἐπαρχ. Πυργιωτίσσης, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 203.

Φανερωμένης-Μ ο ν ή· ἐν τῷ δήμῳ Λευκαδίων τῆς νήσου Λευκάδος. Κάτ. 2.

Φανερωμένης-Μ ο ν ή· ἐν τῷ δήμῳ Κορωνίδος τῆς νήσου Νάξου. Κάτ: 22.

Φανερωμένης-Μ ο ν ή· ἐν τῷ δήμῳ Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς.

Φανερωμένης-Μ ο ν ή· ἐν τῷ δήμῳ Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φανερωμένης-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς.

Φανερωμένης-Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Βρυσεῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 2.

Φανερωμένης Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ἀροανείας τῶν Καλαβρύτων.

Φανερωμένης Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Σαλαμῖνος τῆς Ἀττικῆς. Κάτ: 41 (γυναῖκες 9). Μία τῶν πλουσιωτέρων Μονῶν τοῦ κράτους τιμωμένη ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου».

Φανερωμένης Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας. Κάτ: 23 «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου».

Φανερωμένης Μονή· ἐν τῷ δήμῳ Ἄρτης.

Φανζώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὠδ. Κάτ: 1440.

Φάνης· θεότης ἐν τοῖς ὀρφικοῖς μυστηρίοις, ὁ Ἔρως. Ἐθεωρεῖτο ἀρχαιότερος τοῦ Κρόνου καὶ ἐλέγετο πρωτογόνος καὶ αὐτογενής.

Φανιές· χ. τοῦ δήμου Πρόννων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 70.

Φάνο· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Πεζάρο-ἐ-Οὐρμπίνο, ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς. Ἀσφαλὴς λιμήν. Κάτ. 23,000.

Φανόμπος· ἱστορικὸς ἀμφιβόλου ἐποχῆς, ἴσως σύγχρονος τοῦ Θεοπόμπου. Τὸ σπουδαιότερον τῶν ἔργων του ἦτο ἡ «Ἀτθὶς» ἀττικὴ ἀρχαιολογία εἰς 9 βιβλία.

Φανοκλῆς εἷς τῶν ἀρίστων νεωτέρων ἐλεγειακῶν ποιητῶν, ἀκμάσας πιθανῶς ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου. Ἀναφέρεται ποίημα αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον «Ἔρωτες οἱ Καλοί.»

Φαού (Δέ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ. Κάτ. 1250.

Φαουὲ (Δέ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορμπι(χ)άν. Κάτ: 3,150.

Φάουστ (Ἰ ω.)· γερμανὸς μάγος τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ὅστις, κατὰ τὴν παράδοσιν, συνωμολόγησε συνθήκην μετὰ τοῦ Διαβόλου. Ἐπρομήθευσε τῷ Γκαῖτε τὴν ὑπόθεσιν τὸ ὁμώνυμον περιβόητου δράματός του.

Φαραί· πολ. ἀρχ. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας.

Φαραί· πολ. ἀρχ. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Νέδωνος ποταμοῦ καὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου.

Φαραί· πολ. ἀρχ. τῆς Λακωνίας πρότερον Φᾶρις καλουμένη.

Φαραί· πολ. ἀρχ. τῆς Κρήτης ἀποικία τῶν Μεσσηνίων.

Φαράγλα (Νέα)· χ. τοῦ δήμου Νηλέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ: 171.

Φαρακλάδα· χ. τοῦ δήμου Κυπαρισσίας τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 428.

Φαρακλᾶτα· πρωτ. τοῦ δήμου Φαρακλάτων τῆς Κεφαλληνίας, 1 ὥρ. 5' ἀπὸ Ἀργοστολίου. Κάτ: 1443.

Φαρακλάτων-δ ή μ ο ς τῆς τέως ἐπαρχ. Κραναίας, νομ. Κεφαλληνίας. Πρωτ. Φ α ρ α κ λ ᾶ τ α. Ἄλλα χ: Προκοπᾶτα, Ραζᾶτα. Κάτ: 1,792.

Φαρακλό· χ. τοῦ δήμου Βοιῶν τῆς ΝΑ Λακεδαιμονος. Κάτ. 380.

Φαραμόνδης· πρῶτος καὶ ἡμιμυθικὸς βασιλ. τῶν Φράγκων, πατὴρ τοῦ Κλοδίωνος, 420—428.

Φάραναιϋ (Μ ι χ α ή λ)· διάσημος ἄγγλος φυσικός, 1794—1867.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πολύτιμοι εἶνε αἱ ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἰδίᾳ ἐργασίαι του.

Φαραντέϊκα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀρτεμισίων τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 75.

Φαράτσι· χ. τοῦ δήμου Γαράζου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ: 60.

Φαραὼ· ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῆς Γραφῆς εἰς τοὺς ἀρχ. βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἰδίως εἰς τὸν πνιγέντα ἐντὸς τῆς Ἐρυθρᾶς μετὰ τοῦ στρατοῦ του ὅταν κατεδίωκε τοὺς Ἰσραηλίτας. Ἡ Γραφὴ ἀναφέρει 10 Φαραώ, ὧν ἡ ἱστορία συνδέεται πρὸς τὴν Ἰουδαϊκήν.

Φαργκέγξ· (Δεσποινὶς Ἀνατ)· σύγχρονος γαλλὶς ἠθοποιός, γεννηθεῖσα τὸ 1819.

Φαργκώ· (Σαίν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν. Βυρσοδεψεῖα. Κάτ. 2,600.

Φαρέ (Νικόλαος)· γάλλος συγγραφεὺς καὶ ποιητής, 1596—1646. Μέλος τῆς Γαλλ. Ἀκαδημείας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της.

Φαρέβελλ = Χαλρειν· τὸ ἔσχατον πρὸς Ν. ἀκρωτήρ. τῆς Γροιλανδίας.

Φαρεγχάϊτ ἢ **Φαχρενγχάϊτ**· (Γαβριὴλ-Δανιὴλ)· διάσημος πρῶσος φυσικός, 1690—1740, ἐφευρέτης τοῦ ὁμων. θερμομέτρου τῶν 212 βαθμῶν.

Φαρέλ· (Γουλιέλμος), γάλλος ἀναμορφωτής, 1483—1565, ὁ μεταξαλέσας εἰς Γενεύην τὸν Καλβῖνον.

Φαρί· χ. τοῦ δήμου Ζαροῦ, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 55.

Φάριδος - ὄρος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Λακεδαίμονος, Πρωτ. Ξηροκάμπι. Ἄλλα χ: Ἀνώγεια, Ἀρκασάδες, Καβουράκι, Καράσπαη, Κατζουλέϊκα, Καμίνια, Κουμουστά, Κυδωνιά, Λιακεῖκα, Λεύκη, Βρυσικά, Μαμουσούμπαση, Μοῦσγα, Παληοπαναγιά, Παληοχῶρι, Ρασίναις, Χιλονόμαλλο, Τραπεζοντή. Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Ζερμπίτσας. Κάτ: 4,570.

Φαρινέλλι (Κάρλο-Μπρόττι), διάσημος ἰταλὸς ἀοιδός, 1705—1782, μαθητὴς τοῦ Πόρπορα.

Φᾶρις· πόλ. ἀρχ. τῆς Λακωνίας πλησίον τοῦ Ταϋγέτου παρὰ τὸν ποταμὸν Φελλίαν.

Φάρ(ι)σα· χ. τοῦ δήμου Δειληνάτων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 516.

Φαρισαῖος,-σαῖοι· μέλη ἰουδαϊκῆς αἱρέσεως, ὧν τὸ ὄνομα σημαίνει «ἀπομεμονωμένοι» (ἀραμαϊστί: Περουσχὶμ ἢ Περεσχίν). Ἀπετέλουν τὴν ἀντίθετον τῶν Σαδδουκαίων αἵρεσιν τὴν τηροῦσαν αὐστηρότατα τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. Ἀνεφάνησαν ἐπὶ Ἰρκανοῦ τοῦ Α', ἐπὶ δὲ Ἀλεξάνδρου Ἰανναίου μετεβλήθησαν εἰς πολιτικὴν φατρίαν, προυκάλεσαν ἐξαετῆ ἐμφύλιον πόλεμον τὸ 92 π. Χ. καὶ ἐβασίλευσαν αὐτοὶ ὑπὸ τὴν Ἀλεξάνδραν, 79—71 π. Χ.

Φαρκαδόνος-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Τρικκάλων. νομ. Τρικκάλων· πρωτ. Τσιότι· χ. Βοστίδι, Βόργιαννη, Γεωργανάδες, Γριζάνου, Ζάρκο, Κεραμίδιον, Κλωκοτός, Μπάγια, Νεοχώρι, Πάνιτσα, Τσιοτοῦλι, Μονὴ Ὀρφανοῦ ἢ Γενέσεως Θεοτόκου, Ἁγ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Ἁγ. Δημητρίου, Ζωοδόχου Πηγῆς. Κάτ: 7,007.

Φαρκαδών· πόλ. ἀρχ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑστιαιώτιδος ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.

Φάρκουαρ (Γεώργιος)· ἄγγλος δραματικὸς συγγραφεύς, 1678—1707.

Φαρμακίδης (Θεόκλητος)· ἐγεν. τῇ 25 Ἰανουαρίου 1784 ἐν Νεμπεγλέρ, χωρίῳ δίωρον ἀπέχοντι τῆς Λαρίσης ὅπου καὶ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα ὑπό τινος ἐφημερίου. Ἀσπασθεὶς βραδύτερον τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον μετέβη εἰς Κ)πόλιν, Ἰάσιον καὶ Βουκουρέστιον μαθητεύων διδάσκων καὶ ἱερουργῶν, χειροτονηθεὶς δὲ καὶ πρεσβύτερος προσεκλήθη ὑπὸ τῆς ἑλλην. κοιν. ἀτητος τῆς Βιέννης ὡς δεύτερος ἐφημέριος. Ἐκεῖ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ βιβλία χρήσιμα πρὸς διδασκαλίαν τῆς Ἑλλ. γλώσσης τὸ δὲ 1819 ἐγένετο βαθμηδὸν ἐκδότης τοῦ συγγράμματος Ἑρμῆς ὁ Λόγιος. Ἐκκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ἑλλάδι ὁ Θεόκλητος ἐγκατέλιπε τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Γοτίγγης σπουδάς του καὶ ἔσπευσεν εἰς Ἑλλάδα ὅπου τὸ πρῶτον ἐξέδωκε τὴν φλογερὰν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος «Ἑλλ. Σάλπιγγα», διακόψας δὲ αὐτὴν ἤρξατο διατρέχων Στερεὰν καὶ Πελοπόννησον λαμβάνων μέρος εἰς τὰς προσωρινὰς Κυβερνήσεις φροντίζων νὰ παρακινῇ τοὺς μὴ λαμβάνοντας μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα ἢ ἀπομονούμενος πρὸς κατεύνασιν τῶν γεννωμένων ἀντιζηλιῶν, παραδίδετο εἰς διδασκαλίαν καὶ συγγραφάς. Ἐδίδαξεν εἰς τὴν ἐν Κερκύρᾳ Ἀκαδήμειαν καὶ τὸ 1825 ἀφίνων τὴν θέσιν του γίνεται διευθυντὴς τῆς Γεν. Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὀλίγον δὲ βραδύτερον λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἐν Τροιζῆνι Ἐθν. Συνέλευσιν καθ' ἣν προσεκλήθη ὁ Κυβερνήτης. Κατηγορηθεὶς παρὰ τῷ Καποδιστρίᾳ εἰσάγεται εἰς δίκην καὶ καταδικάζεται εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν. Εἰς τὸν Φαρμακίδην ὀφείλεται ἡ σύστασις τῆς Ἱ. Συνόδου ἧς ἀνεδείχθη καὶ γραμματεύς, ἵνα παυθῇ ὅμως βραδύτερον καὶ διορισθῇ καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ πρῶτον τῆς Θεολογίας καὶ βραδύτερον τῆς Φιλολογίας. Τὸ σπουδαιότατον ἐκ τῶν συγγραμμάτων του εἶνε ἡ ἔκδοσις τῆς «Καινῆς Διαθήκης» μετὰ ὑπομνημάτων τοῦ Ζιγαβηνοῦ εἰς 7 τόμους. Ἐπελθούσης τῆς Μεταπολιτεύσεως τὸ 1843 ὁ Φαρμακίδης λαμβάνει τὴν προτέραν θέσιν του παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ, δράσας ὡς οὐδεὶς ἄλλος εἰς τὴν διαρρύθμισιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Κράτους. Ἀσθενήσας τέλος τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1860 ἀπεβίωσε τὴν 21 τοῦ ἰδίου μηνὸς συνοδευθεὶς μέχρι τοῦ τάφου ὑφ' ἁπάσης τῆς πόλεως.

Φαρμακοῦσα· νῆσος πλησίον τῆς Μιλήτου, ὅπου συνελήφθη ὁ Καῖσαρ ὑπὸ τῶν πειρατῶν.

Φαρμακοῦσαι· δύο νησίδες μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Σαλαμῖνος εἰς τὴν μείζονα τῶν ὁποίων ἦτο κατὰ τὸν Στράβωνα ὁ τάφος τῆς Κίρκης. Σήμερον Κυράδες.

Φαρνάβαζος· υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, σατράπης τῆς Φρυγίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὁ δολοφονή-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σας τὸν Ἀλκιβιάδην κατὰ προτροπὴν τῶν Λακεδαιμονίων.

Φαρνάβαζος· υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου ναύαρχος τῶν Περσῶν κατὰ τὸ 333 π. Χ. εἶτα δὲ τὸ 321 ὕπαρχος ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Εὐμένους.

Φαρναζάθρης· υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρξου Ἰνδῶν.

Φάρναιμπυ (Θ ω μ ᾶ ς)· ἄγγλος φιλόλογος, 1575—1647, καταλιπὼν ἄριστα σχόλια εἰς πολλὰς ἀρχ. συγγραφάς.

Φαρνάκης· πατὴρ τοῦ Ἀρταβάζου.

Φαρνάκης· πατὴρ τοῦ Φαρναβάζου, σατράπης τῶν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον ἐπαρχιῶν τῆς Ἀσίας τὸ 430 π. Χ.

Φαρνάκης· γαμβρὸς Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ πεσὼν εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην τὸ 334 π. Χ.

Φαρνάκης· βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου.

Φαρνάκης· υἱὸς τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου, νικηθεὶς, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος.

Φαρνακία· ἡ πρότερον Κερασοῦς κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φαρνάκου, πάππου τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου κατοικουμένη δὲ τὸ πλείστον ὑπὸ Ἑλλήνων.

Φαρνέσιος ἢ **Φαρνέζε** (Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς)· 1546—1592, δοὺξ τῆς Πάρμας, διάσημος στρατηγός, μέγας προστάτης τῶν τεχνῶν, ὅμοιος κατὰ τοῦτο πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκογενειάν του, ἧς διαπρεπὲς μέλος ἡ Ἐ λ ι σ ά β ε τ, β' σύζυγος Φιλίππου Ε' τῆς Ἱσπανίας.

Φάρο· πρωτ. ὁμων. πορτογαλ. ἐπαρχίας, ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἐπισκοπή, ἀκρόπολις, καλὸς λιμήν. Κάτ. 9,000.

Φάρος· νησος μικρὰ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν συνεχομένη διὰ χώματος μετὰ τῆς ξηρᾶς ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ Β' ἀνήγειρε τὸν περίφημον ἐκεῖνον πύργον, Φάρον ὀνομασθέντα, φεγγοβολοῦντα δὲ εἰς 300 σταδίων ἀπόστασιν καὶ χρησιμεύοντα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων.

Φάρος· νησ. μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας, ἡ καλουμένη πρότερον Πάρος, διότι ὁ τύραννος Διονύσιος ἔστειλεν ἀποίκους εἰς αὐτὴν Ἕλληνας ἐκ τῆς νήσου Πάρου.

Φάρραγκοτ (Δ α β ὶ δ-Γ κ λ α σ κ ο ε)· ἀμερικανὸς ναυτικός, 1801—1870, διαπρέψας κατὰ τὸν Ἐνωτικὸν πόλεμον.

Φαρρά(τ-) Ρ ι χ ά ρ δ ο ς· γάλλος φιλέλ. διῴκει εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ὀρεινὴν κανονιοστοιχίαν ἣν δι' ἐξόδων του εἶχε μεταφέρει ἐκ Γαλλίας, ἀλλ' ἐνεργῶν χωριστὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ εἰμὴ μικρὰς ὑπηρεσίας ἴσως καὶ ἕνεκα τοῦ ἀστάτου χαρακτῆρός του.

Φάρς ἢ **Φαρσιστάν**· μία τῶν Ν ἐπαρχιῶν τῆς Περσίας. Ἔκτ. 137, 660 τετ. χλμ. Πρωτ. Χ ι ρ ά ζ. Ἔδαφος εὔφορον, βουνὰ δασώδη.

Φάρσαλα· ὄρα Φ έ ρ σ α λ α.

Φάρσαλος· πολ. ἀρχ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, οὗ μακρὰν τῆς Λαρίσης περίφημος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος κατὰ τοῦ Πομπηΐου τὸ 48 π. Χ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὀκνηροὶ καὶ ἐκδεδιηγημένοι. Ὄρα Φ έ ρ σ α λ α.

Φαρσάλου ἢ **Φαρσάλων**-δῆμος· ὄρα Φ ε ρ σ ά λ ω ν-δῆμος.

Φαρσάρω· (καὶ Μαρμακέτω), χ. τοῦ δήμου Δ ζ ε ρ μ ι ά δ ω ν. ἐπαρχ. Λασηθίου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 300.

Φαρσύ (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς)· σύγχρονος γάλλος ναυτικὸς καὶ πολιτικός, γεννηθεὶς τὸ 1830, γνωστότατος γενόμενος διὰ τὰς πολλάς του ἐν τῷ ναυτικῷ ἐφευρέσεις.

Φαρῶν-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Πατρῶν νομ. Ἀχαΐας· πρωτ. Χ α λ α ν δ ρ ί τ σ α· χ. Ἀστέρι, Βαρδικώστα, Γουρζούμισσα, Δενδρά, Ζουμπάτα, Ζῶγα, Ἴσαρι, Καλάνιστρα, Κάλανος, Κολοῦσι, Κάνδαλος, Κασνέσι, Καμπηγάδι, Κούμανη, Λακκώματα, Λαλικώστα, Λόπεσι, Μαζαράκι, Μέντζενα, Μητόπολις, Μοίραλι, Μποῦμα, Συκιαῖς Ρίκαβα, Τροῦσα, Σάπια-βρύση, Σποδιάνα, Λάλουσι, Ἅγ-Νικόλαος, Καρμαλέϊκα, Καρμακολέϊκα, Κριθαράκια, Μπαοδικιώτισσα, Παλοῦμπα, Περιστέρα, Πλάτανος, Μ ο ν α ὶ Γενέσεως Θεοτόκου ἢ Χρυσοποδαριτίσσης, Εἰσόδια Θεοτόκου ἢ Ὁμπλοῦ. Κάτ: 8,356

Φάσηλις καὶ **Φασηλίς**· πολ. ἀρχ. παραθαλασσία τῆς Λυκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας, μετὰ τριῶν ἀρίστων λιμένων· ἀποικία τῶν Δωριέων, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς.

Φασιανῶν-Ν ή σ ο ι· νησῖδες τῆς Βιδασσόας ὅπου τὸ 1659 ὑπεγράφη ἡ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἱσπανίας συνθήκη τῶν Πυρηναίων. Ἀνήκουν ἐξ ἡμισείας εἰς τὰ δύο ταῦτα κράτη.

Φᾶσις· ποτ. τῆς ἀρχ. Κολχίδος, πηγάζων ἐκ τῶν Μοσχικῶν ὀρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Νῦν Ρ ι ό ν ι.

Φᾶσις· πολ. ἀρχ. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ· ἀποικία τῶν Μιλησίων. Νῦν Π ό τ ι.

Φατιμὲ ἢ **Φατχιμέ**· θυγάτηρ τοῦ Μωάμεθ καὶ σύζυγος τοῦ Ἀλῆ, γεννηθεῖσα τὸ 606. Ἀπολαύει μεγίστου σεβασμοῦ παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς ἡ μνήμη αὐτῆς.

Φατιμῖται· δυναστεία 14 ἀράβων χαλιφῶν, βασιλευσάντων ἐν Βαρβαρίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ἀπὸ 909,—1171. Διετείνοντο ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς Φ α τ ι μ ὲ (βλ. λ.).

Φαῦνα· ἀδελφὴ καὶ σύζυγος ταῦ θεοῦ Φ α υ ν ο υ παρὰ λατίνοις.

Φαῦνος· μουσικὴ (αὐλητικὴ) θεότης τῶν καλαμώνων παρὰ Λατίνοις, ἐκ τῶν δευτερευουσῶν.

Φαῦστα· σύζυγος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, πνιγεῖσα τὸ 327 διαταγῇ τούτου, ὡς κατηγορήσασα ἀδίκως τὸν ἔγγονόν της Κ ρ ί σ π ο ν, ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἐθανάτωσεν ἐπὶ τῇ διαβολῇ ταύτῃ.

Φαυστίνα ἢ **Φαουστίνα**· ὄνομα δύο αὐτοκρατειρῶν ρωμαίων: τῆς Ἄ ν ν ι α ς-Γ α λ ε ρ ί α ς, συζύγου τοῦ Ἀντωνίνου, θανούσης τὸ 141, καὶ τῆς Ἄ ν ν ι α ς-Γ ρ ο ύ ν ι ο ρ, θυγατρὸς τῆς πρώτης, συζύγου δὲ τοῦ Μάρκου-Αὐρηλίου, μητρὸς τοῦ Κομμόδου, θανούσης τὸ 174.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φαυστῖνος (Ἅ γ ι ο ς)· ἐπίσκοπος Λυὼν κατὰ τὸν Γ' αἰῶνα.

Φαυστῖνος ὁ **Α'**· ὄνομα ὅπερ ἔλαβεν ὁ Σ ο υ λ ο ύ κ, ὅταν ἐστέφθη βασιλεὺς τοῦ Ἀϊτί, τὸ 1849.

Φάχρ Ἐδδίν (ΙΓ'—ΙΔ' αἰών)· ἄραψ ἱστορικός, καταλιπὼν «Ἱστορίαν τῶν Χαλιφῶν μέχρι τῆς Καταστροφῆς τοῦ Βαγδάτ», 1258.

Φάων· ἐκ Μιτυλήνης τῆς Λέσβου περὶ τοῦ ὁποίου ἐμυθεύετο ὅτι, πορθμεὺς ὢν γέρων καὶ πτωχός, ἐπειδὴ διεβίβασε ποτε τὴν Ἀφροδίτην ἐκ τῆς νήσου εἰς τὴν ἀντίπεραν ξηρὰν τῆς Ἀσίας, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ὡς ἀμοιβὴν τὴν προτέραν ἀκμὴν καὶ νεότητα ὅτε καὶ ἠράσθη αὐτοῦ ἡ Σαπφώ.

Φεβάλ (Π ώ λ-)· σύγχρονος γάλλος μυθιστοριογράφος γεννηθεὶς τὸ 1817, διαπρέπων καὶ ὡς δραματικός, συγγραφεὺς τῶν «Μυστηρίων τοῦ Λονδίνου» καὶ ἄ.

Φεγὲ (**Φεϊγιὲ**)-Ὀκτάβιος· σύγχρονος διαπρεπὴς γάλλος δραματικὸς καὶ μυθιστοριογράφος, γεννηθεὶς τὸ 1812, ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1862. Συγγραφεὺς τῆς «Δαλιδᾶς» καὶ ἄ.

Φεγὲ Δὲ-Κόνσι (Φ ε λ ι ξ-Σ ε β α σ τ ι α ν ό ς, βαρών)· γάλλος συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος, γεννηθεὶς τὸ 1798.

Φέδωρ Α', Ἰ β ά ν ο β ι τ ς Τζάρος τῆς Ρωσίας, 1557—1598. Διεδέχθη τὸν πατέρα του Ἰ β ὰ ν τὸν Δ' καὶ κατέλιπε τὰ ἡνία τῆς διοικήσεως εἰς τὸν Β ό ρ ι ς-Γ κ α δ ο ύ ν ω φ.

Φέδωρ Β', Ἀ λ ε ξ ί β ι τ ς· Τζάρος τῆς Ρωσίας, 1657—1682. Ὑπέταξε τὴν Οὐκρανίαν καὶ ἐνεκαίνισε τὰς μεταρρυθμίσεις ἃς εἰσήγαγε βραδύτερον Πέτρος ὁ Μέγας.

Φέζ· ἀραβιστὶ **Φᾶς**· μία τῶν 2 πρωτ. τοῦ Μαρόκ, ἕδρα ὁμων. ἐπαρχίας. Μαροκηνὰ δέρματα, τάπητες, πολύτιμα ὑφάσματα, ὅπλα, κοσμήματα· ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ. 100,000.

Φεζὲρ (Λ έ ω ν)· γάλλος συγγραφεύς, 1810—1858, καταλιπὼν ἱστορικὰ κυρίως καὶ φιλολογικὰ ἔργα.

Φεζζάν μεσημβρ. ἐπαρχία τῆς τουρκαφρικανικῆς διοικήσεως Τριπόλεως. Πρωτ. Μ ο υ ρ ζ ο ύ κ. Πολυαρίθμοι κοιλάδες καὶ ὄασεις καλλιεργημέναι ἐν μέσῳ ἀμμωδῶν ἐρήμων· ἄφθονοι πηγαὶ καὶ φοίνικες. Οἱ κάτ. εἶνε μῖγμα Τουαρέγγων, Τιββούων κ. ἄ. 125,000.

Φεϊγιάδ (Φραγκ.-Δ' Ὠ β ε ρ υ σ σ ό ν, Δοὺξ δὲ Λά-)· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1625—1691, ἐνείρας ἀνδριάντα Λουδοβίκῳ τῷ ΙΔ'.

Φεϊγιὲ (Λ ο υ δ ο β.)· γάλλος ἀστρονόμος καὶ βοτανικός, 1660—1732 ἐξερευνήσας τὸ ζωικὸν καὶ φυτικὸν βασίλειον τῶν Ἀντιλλῶν, τοῦ Περοῦ, τοῦ Χιλὶ κλπ.

Φειδάκια· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 194.

Φειδίας· υἱὸς τοῦ Χαρμίδου Ἀθηναῖος, ὁ περιφημότατος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐγχαράξας ὑπὸ τὴν Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους καὶ ἀποθανὼν ἐν τῇ φυλακῇ. Εἶχεν ἐπονομασθῇ «Ὄμηρος τῆς γλυπτικῆς» ὁ δὲ θάνατός του συνέβη περὶ τὸ 430. Ἀριστούργημά του εἶνε ὁ Ὀλύμπιος Ζεύς.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Φείδιππος· υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεκστρατεύσας εἰς Τροίαν ἐπὶ 30 πλοίων μετὰ τῶν ἐκ τῶν Σποράδων νησιωτῶν. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ριφθεὶς εἰς τῆς Ἠπείρου τὰς ἀκτὰς ᾤκισεν ἐκεῖ τὴν Θεσπρωτίαν.

Φείδων· εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, υἱὸς τοῦ Ἀριστοδαμίδα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 π. Χ. ἐπεκτείνας τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Φλιοῦντος, τῆς Σικυῶνος τῶν Κλεωνῶν καὶ τῆς Αἰγίνης.

Φειζόπουλος (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχ. Βοστίτσης, ὑπηρετήσας παρὰ τῷ ἀτρατηγῷ Δόντῳ ὡς ὑπασπιστής, εἶτα δὲ ὑπὸ τὸν Μελετόπουλον καὶ τὸν Κολοκοτρώνην.

Φεκάμ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα, μικρὸς λιμὴν ἐπὶ τῆς Μάγχης, ἕδρα ναυτικῆς διοικήσεως. Ἐφοπλιστήρια διὰ τὴν ἁλιείαν τῆς ρέγγας καὶ τοῦ ὀνίσκου. Κάτ. 12,500.

Φέλδαν· φιλέλ. ἐκ Δεσσάουτης Πρωσίας, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἦτο ὑπασπιστὴς τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Νόρμανν. Διδάκτωρ τῆς Νομικῆς.

Φελέτς (Ἀδδᾶς Δ ο ρ ι μ ό ν)· γάλλος συγγραφεύς, 1767—1850, ἐπὶ τριακονταετίαν συντάκτης τῆς «Ἐφημερ. τῶν Συζητήσεων». Ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1827.

Φελιμπιὲν (Μιχαήλ, Δών)· βενεδικτῖνος γάλλος, 1666—1719. Ἐκκλησιαστικὸς ἱστοριογράφος.

Νέλιξ ἢ **Φῆλιξ** ὁ **Α'** (Ἅ γ ι ο ς)· πάπας ἀπὸ 269—274. Ἀπέθ. ἐν τῇ φυλακῇ. Ἑορτὴ 30 Μαΐου (γ).

Φέλιξ ἢ **Φῆλιξ** ὁ **Β'**· πάπας κατὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Λ ι β ε ρ ί ο υ, ἀπὸ 355—358.

Φέλιξ ἢ **Φῆλιξ** ὁ **Γ'**· πάπας ἀπὸ 483—492.

Φέλιξ ἢ **Φῆλιξ** ὁ **Δ'**· πάπας ἀπὸ 526—530.

Φέλιξ ἢ **Φῆλιξ** ὁ **Ε'**· ἀντιπάπας, εἰς ἀντίδρασιν ἐκλεγεὶς Εὐγενίου τοῦ Δ'.

Φέλιξ· ἀνθύπατος τῆς Ἰουδαίας περὶ τὸ 53 μ. Χ., περιώνυμος ἐπὶ τυραννίᾳ καὶ ἀσωτείαις.

Φελὶξ (Σ ά ρ α)· γαλλὶς κωμῳδός, ἀδελφὴ τῆς Ραχήλ, γεννηθεῖσα τὸ 1819.

Φελὶξ (Λ ί α)· γαλλὶς κωμῳδός, ἀδελφὴ τῆς προηγ. γεννηθεῖσα τὸ 1828.

Φελισιὲν (**Σαὶν**-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδέσι. Κάτ. 2150

Φελίτσο ἢ **Φλίτσο**· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 25.

Φελλατάχ(οι), **Φελλᾶν(οι)**, ἢ **Φουλλάχ(οι)**, **Φοῦλλα(ς)**, **Φουλλί**, **Φοῦρμπα(ς)**. **Φουλμπὲ** (εἰς τὸν ἐνικὸν Π ο ῦ λ ο), ἢ μᾶλλον **Φοῦλ(οι)**, **Πεῦλοι** καὶ **Ἀλ-Πουλάρ**· διάφορα κατὰ τόπους ὀνόματα πολυπληθοῦς, ἀφρικανικοῦ λαοῦ οἰκοῦντος κυρίως τὰ ὑδατοπέδια Σενεγάλη καὶ Νίγηρος. Καταγωγῆς βερβερυαιθιοπικῆς, ἔχουν τὸ ἀνάστημα μέτριον καὶ τὸ χρῶμα πυρόχαλκον, λεπτὰ δὲ τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν ῥῖνα ἐπιμήκη, ὡς οἱ Ἄραβες. Τὸ ὄνομα Π ο υ λ ὰ ρ σημαί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νει «σοφοί» ἔχουν δ' ὄντως ποιόν τινα σχετικὸν πολιτισμὸν καὶ πολεμικὰς ἀρετὰς δι' ὧν κατέκτησαν ἀπεράντους χώρας πρὸ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐπιδρομῆς, ἵδρυσαν δὲ φθίνοντος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος τὴν Αὐτοκρατορίαν τῶν Φελλατάχων, ἐκτεινομένην ἀπὸ Τσιάδας μέχρι τοῦ Πρασίνου ἄκρωτ., σήμερον ὅμως περιορισθεῖσαν εἰς τὸ δέκατον μόλις μὲ πρωτ. Σακκατοῦ καὶ ὑποτελῆ κρατίδια Σονρχάϊ (πρωτ. Τομπουκτοῦ), Βορηγγοῦ (πρωτ. Μποῦσσα), Νουφὶ ἢ Νουπὲ (πρωτ. Νουφί), Κορορρόφα (πρωτ. Βουκάρι) Ἀδαμαούα (πρωτ. Γιόλα) Βαγιρμὶ καὶ Βορνοῦ.

Φελλάχοι, ἤτοι «ἐργάται» ἀραβιστί· ὑψηλόσωμοι χωρικοὶ τῆς Αἰγύπτου.

Φέλλενβεργ (Φίλιππος-Ἐμμανουὴλ Δέ)· ἑλβετὸς παιδαγωγικὸς καὶ ἀγρονόμος, 1771—1844, ἱδρυτὴς περιφήμου ἀγρονομικῆς σχολῆς διαλυθείσης μετὰ τὸν θάνατόν του.

Φελλετέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Κρέζ. Ἄριστα ταπητουργεῖα. Κάτ. 3,400.

Φελλία· ποτάμιον τῆς ἀρχ. Λακωνικῆς, ῥέον παρὰ τὰς Ἀμύκλας καὶ εἰσβάλλον εἰς τὸν Εὐρώταν.

Φελλίας δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Λακεδαίμονος, πρωτ. Γοράνοι· χ. Ἄρνα, Κοτζατίνα, Κουρτζούνα, Πιατίνα, Πολοβίτζα, Ποταμιά, Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς ἢ Γόλας. Κάτ: 3,138.

Φελλόη· πολίχνη τῆς ἀρχ. Ἀχαΐας, 40 στάδια ἀπέχουσα τῆς Αἰγείρας πρὸς νότον. Εἶχε ναοὺς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Φελλόπης δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Καλαβρύτων, νομ. Ἀχαΐας. Πρωτ. Σελιάνα· χ. Βελᾶ, Βεργοβίτζα, Περιθῶρι, Ράχοβα, Σβουροῦ, Συνεβρά. Κάτ: 3,189.

Φελλός· χ. τοῦ δήμου Γαυρίου τῆς Ἄνδρου μετὰ Μετοχίου. Κάτ. 315.

Φέλος· γερμανὸς φιλέλλ., ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Φέλς· πρεσβύτερος, φιλέλλ. ἐκ Λειψίας τῆς Σαξονίας· ἀπέθανε πλησίον τοῦ Μεσολογγίου τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1824. Ἀγνοεῖται ὁ τρόπος καὶ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του.

Φέλς ὁ νεώτερος· φιλέλλ. ἐκ Λειψίας τῆς Σαξονίας, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἀδελφὸς τοῦ προρρηθέντος καὶ ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Φέλτρε· π. τῆς ἰταλοβενετικῆς ἐπαρχ. Μπελλοῦνε Κάτ. 13,500.

Φενελὼν (Φραγκ. Δὲ-Σαλινιὰκ Δὲ-Λὰ-Μόθ)· διάσημος γάλλος συγγραφεύς, 1651—1715. Παγκοσμίου φήμης ἔργα του εἶνε αἱ «Τηλεμάχου Τύχαι», ἡ «Περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ Πραγματεία» κ.ἄ. Ὑπῆρξε τύπος γλυκύτητος, εὐγενείας καὶ εἰλικρινείας.

Φενεός· πολ. ἀρχ. ὑπὸ τὸ ὄρος Κυλλήνην κατὰ τὰ βορειανατολικὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ ὁμωνύμου λίμνης. Ὁ κατ. Φενεάτης.

Φενεοῦ δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομ. Κορινθίας· πρωτ. Γκούρα·

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χ Βύλλια, Γκιόζα, Γκιώνα. Καλί, Πλάκα, Καλύβια, Μεσινό, Μασιά, Στενόν, Συβίστα, Ταρσὸς ἄνω καὶ κάτω, Φονιά, Μονὴ Ἁγ. Γεωργίου ἢ Φενεοῦ. Κάτ: 4,476.

Φενεοῦ - Λίμνη (Λίμνη τοῦ Φονηᾶ)· ρομβοειδὴς τὸ σχῆμα ὑδατολεκάνη τῆς Δ Κορινθίας, περίκλειστος ὑφ' ὑψηλῶν βουνῶν, μεταξὺ τῶν ὀρέων Κυλλήνης καὶ Δουρδουβάνης. Ἔχει συχνὰς τρικυμίας, ὑπόγειον δ' ἐκροὴν ὑπὸ τὰ Ἀροάνια πρὸς τὸν ποτ. Λάδωνα. Τὰς καταβόθρας ταύτας εἶχον φράξει διὰ κιγκλιδωμάτων οἱ Ρωμαῖοι, ἀλλ' ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῶν καταφερομένων ἰλύων ἀπεφράγησαν καὶ τὰ ὕδατα κατέκλησαν τὸ ἐπί τινα χρόνον καλλιεργηθὲν λεκανοπέδιον. Καὶ πάλιν ὅμως ἔκτοτε ἐξεκενώθη τὸ 1834 ἀφ' ἑαυτῆς ἡ λίμνη καὶ ἐκαλλιεργήθη καὶ σήμερον δὲ (1899—1900) διατελεῖ κενὴ ὑδάτων καὶ ἤρξατο αὖθις καλλιεργουμένη καὶ διανεμομένη μεταξὺ τῶν ἐχόντων τίτλους παλαιᾶς ἰδιοκτησίας περιοίκων. Ἡ ἔκτασίς της ὑπολογιστέα εἰς 31 1/2 τετρ. χλμ.— Μῆκ: 9 χλμ. Πλάτ: 7 χλμ.

Φενεστρέλλ(αι)· φρ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Τουρίνου, σημαντικὴ στρατηγικὴ θέσις 32 χλμ. ἀπὸ Πενερόλ. Κάτ: 1,300.

Φενετρᾶνζ· πρώην πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέζ. Σήμερον γερμανική. Κάτ: 1,260.

Φενιᾶνες· ἐκ τοῦ Φίονν, ἥρωος ἰρλανδοῦ μυθικοῦ. Μέλη ἑνώσεως ἀποβλεπούσης εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰρλανδίας. Κυρία των ἕδρα εἶνε ἡ Ἀμερική.

Φένρις· λύκος ἄγριος τῆς σκανδιναυϊκῆς μυθολογίας. Ἔμβλημα τῆς πονηρᾶς δυνάμεως τῆς ἐπιζητούσης νὰ καταστρέψῃ τοὺς Θεούς, τὴν ἀγαθὴν δύναμιν.

Φέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λσυάρ. Ρωμαϊκὰ ἐρείπια. Κάτ: 3,300.

Φέρ (Νικόλ. Δέ-)· γάλλος χαράκτης καὶ γεωγράφος, 1646—1720.

Φὲρ (**Δά-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ. Αἴ(σ)ν. Φρ., ὁπλοστάσιον, σχολὴ πυροβολικῆς. Κάτ: 5,200.

Φὲρ (Νῆσος Δέ-)=Νῆσος τοῦ Σιδήρου (Σιδηρᾶ)· ἡ δυτικωτέρα τῶν Κανάριων (βλ. λ.), ἀφ' ἧς διέρχεται εἷς τῶν κυρίων μεσημβρινῶν Ἔδαφος ἡφαιστειῶδες. Ἔκτ. 275 τ.χλμ. Κάτ: 5,600. Πρωτ. Βαλβέρδε.

Φέρ - Ἀν - Ταρδενουᾶ (**Δά-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴ(σ)ν. Κάτ: 2,350.

Φὲρ-Σιαμπενουάζ (**Δά-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μάρν. Ἥττα τῶν Γάλλων τὸ 1814. Κάτ: 2,100.

Φεραΐ (Στέφανος)· γάλλος βιομήχανος καὶ πολιτευτὴς σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1804.

Φεραί· πόλ. ἀρχ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, καθέδρα τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῶν μετὰ ταῦτα τυράννων τῆς Θεσσαλίας. Συμπίπτει μὲ τὸν σημερινὸν Βελεστῖνον (βλ. λ.).

Φεραῖος (Ρήγας)· εἷς ἀπὸ τοὺς μᾶλλον συντελέσαντας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἄνδρας. Ἐγεννήθη εἰς τὰς Φερὰς (Βελεστῖνον) τῆς Θεσσαλίας τὸ 1759. Μετέβη μετὰ τοῦ Περραιβοῦ εἰς Βιέννην

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὅπου ἐξέδωκεν Ἑλλην. ἐφημερίδα καὶ πλεῖστα ἔργα καὶ ποιήματα ἰδικά του, δι' ὧν ἀνεζωογόνει τὴν φιλοπατρίαν τῶν πατριωτῶν του, καὶ τὸν χάρτην τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Φαίνεται ὅτι εἶνε εἷς ἐκ τῶν πρώτων συλλαβόντων τὴν ἰδέαν τῆς ἱδρύσεως τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρείας». Τὸ 1797 ἀπέστειλεν ὑπόμνημα περὶ ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, οὗτος δὲ ἐδέχθη καὶ τὸν ἐκέλεσεν εἰς Βενετίαν. Ἀπερχόμενος ὅμως ἐκεῖ ἐπροδόθη καὶ συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἐχθρὰν Αὐστριακὴν Κυβέρν. μετὰ τοῦ Περραιβοῦ, παραδοθεὶς δὲ εἰς τοὺς Τούρκους ἐπνίγη εἰς τὸν Δούναβιν παρὰ τὸ Βελιγραδιον τὸ 1798

Φέργγος (**ους**)· ὄνομα τριῶν βασιλέων τῆς Σκωτίας κατὰ τὸν Δ', Ε' καὶ Η' αἰῶνα.

Φερδινάνδος Α'· αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας ἀπὸ 1556—1564, ἀδελφὸς Καρόλου-Κίντου.

Φερδινάνδος Β'· ἔγγονος τοῦ προηγ., αὐτοκρ. τῆς Γερ. ἀπὸ 1619—1637, ἐφ' οὗ ἤρχισεν ὁ τριακονταετὴς πόλεμος.

Φερδινάνδος Γ'· υἱὸς τοῦ προηγ. αὐτοκρ. ἀπὸ 1637—1657, ὁ περατώσας τὸν Τριακονταετῆ πόλεμον· τὸ 1648 (Συνθήκη Βεστφαλίας).

Φερδινάνδος Α'· αὐτοκρ. τῆς Αὐστρίας ἀπὸ 1835—1848. Παρητήθη χάριν τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ ἤδη αὐτοκράτορος Φραγκίσκου-Ἰωσήφ.

Φερδινάνδος Ε', ὁ Καθολικός· βασιλ. τῆς Ἱσπανίας, 1479—1516, ὁ ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του τὰ ἱσπαν. κρατίδια, σύζυγος Ἰσαβέλλας τῆς Καστιλλιανῆς. Ἐδίωξεν ὁριστικῶς τοὺς Μαύρους, καθίδρυσε τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν τὸ 1481 καὶ ἐπρομήθευσε πλοῖα εἰς τὸν Κολόμβον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς.

Φερδινάνδος ΣΤ'· υἱὸς Φιλίππου Ε', βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ 1746—1759. Μέγας ἀναμορφωτής.

Φερδινάνδος Ζ'· υἱὸς Καρόλου Δ', βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας τὸ 1813, θανὼν τὸ 1830. Εἶνε πατὴρ Ἰσαβέλλας τῆς Β'.

Φερδινάνδος Α'· υἱὸς Καρόλου Γ' τῆς Ἱσπανίας, βασιλεὺς τῶν Δύο-Σικελιῶν τὸ 1759, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1799 καὶ καταλαβὼν αὖθις τὸν θρόνον τὸ 1815.

Φερδινάνδος Β'· υἱὸς Φραγκ. Α', βασιλεὺς τῶν Δύο-Σικελιῶν ἀπὸ 1830—1859.

Φερδινάνδου-Ἁγίου· δύο ἱππότικὰ τάγματα καθιδρυθέντα τὸ μὲν ἐν Νεαπόλει τὸ 1800, τὸ δὲ ἐν Ἱσπανίᾳ τὸ 1811.

Φέρεκλος· υἱὸς τοῦ Ἁρμονίδου ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετέφερεν εἰς Τροίαν τὴν Ἑλένην, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Φερεκράτης· Ἀθηναῖος, τὸ πρῶτον ὑποκριτής, εἶτα δὲ ποιητὴς τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς κωμῳδίας, ἀρχαιότερος μὲν τοῦ Ἀριστοφάνους, νεώτερος δὲ τοῦ Κρατίνου καὶ τοῦ Κράτητος.

Φερεκύδης· Σύριος, φιλόσοφος αὐτοδίδακτος, συγχρονος τοῦ Θαλοῦ καὶ Ἀναξιμάνδρου διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου.

Φερεκύδης· Λέριος ἢ Ἀθηναῖος διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις μακρὰν διαμονήν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

του, ἱστοριογράφος, ἀκμάσας κατὰ τὸ 480 π. Χ.

Φερεντινᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαρέων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 504.

Φέριζα· χειμεριναὶ ἀγροικίαι τῆς περιοχῆς τοῦ Λαυρείου, οὗ ἀπέχουν 3 ὥρ.

Φερλουσσὰκ (Βαρὼν δέ-)· γάλλος φυσιολόγος, 1745—1815, καταλιπὼν ἄριστα συγγράμματα.

Φερμᾶ (Πέτρος δέ-)· διαπρεπὴς γάλλος μαθηματικός, 1601—1655, καθιερώσας πλεῖστα θεωρήματα. Θεωρεῖται ἰσάξιος τῷ Πασκάλ.

Φέρμο· π. τῆς Ἰταλλ. ἐπαρχ. Ἀσκόλι-Πιτσένο, παρὰ τὴν Ἀδριατικήν. Κάτ: 20,000.

Φερναμπούκον ἢ **Περναμ.**- ἢ **Ρεθὶφε**· τρωτ. τῆς ὁμων. βραζιλιανῆς πολιτείας, μέγας ἐμπορ. λιμήν. Φρ. ἰσχυρόν, ἐπισκοπή. Κάτ. 140000.

Φερνανδὲς (Διονύσιος). πορτογάλος θαλασσοπόρος, ἀνακαλύψας τὸ 1431 τὴν Σενεγάλην καὶ τὸ Πράσινον Ἀκρωτήριον.

Φερνανδὲς (Ἰω.)· ἱσπανὸς θαλασσοπόρος, ἀνακαλύψας τὸ 1572 τὰς ὁμωνύμους του νήσους τοῦ Χιλί. Ἀπέθ. τὸ 1576.

Φερνάνδο-Πῶ· νῆσος τοῦ ἀφρικαν. κόλπου τῆς Γουϊνέας, ἱσπανική. Πολύδασος καὶ εὐφορωτάτη. Ἔκτ. 2071 τετρ. χλμ.

Φερνέλ (Ἰω.)· ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑρρίκου τοῦ Β' (1497—1558).

Φερνέ(ὔ) Βολταὶρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴν. Κάτ. 1300.

Φεροὲ (**Φερόαι**), δανιστὶ **Φαὶρω** καὶ **Φαιρῶερν**· δανικὸν ἀρχιπέλαγος 18 νήσων καὶ τινων βράχων ἐν τῷ Βόρ. Ἀτλαντικῷ Δαίδαλος σχ. πέλωνκαὶ ρευμάτων, ὄρη ἀπόκρημνα· γαιάνθρακες, σίδηρος χαλκός. Οὐδαμοῦ δένδρα. Ἵπποι ἄριστοι, ἄφθονος ἁλιεία. Ἔκτ: 1333 τετρ. χλμ. Κάτ. 12,000. Πρωτ. Θόρσχαυν.

Φερράρα· π. τῆς ἰταλ. Αἰμιλίας, ἐπὶ τοῦ Πάδου. Ποτὲ πρωτ. δουκάτου Κάτ: 80,000.

Φερράρι (Γαουδέντζιο)· ἰταλὸς ζωγράφος, βοηθὸς τοῦ Ραφαὴλ, 1484—1550.

Φερράρι (Ἰωσήφ)· ἰταλὸς φιλόσοφος, πολιτευτὴς καὶ φιλόλογος, 1812—1876.

Φερρεῖρα (Ἀντώνιος)· πορτογάλος ποιητὴς καὶ δραματικὸς συγγραφεύς, 1528—1569. Ἐπωνομάσθη «Πορτογάλος Ὁράτιος» διὰ τὰς «Ὠδάς» του.

Φερρέρο (Λουδοβ.)· φιλέλλ. ἐκ Σαρδηνίας, ἀπέθανεν ἐκ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Ἀπριλίου 1836. Ἦν ἐκ τῶν θυμάτων τοῦ φιλελευθέρου κινήματος τοῦ Πεδεμοντίου τοῦ 1821. Ἐπολέμησεν ἐν τῷ τακτικῷ ἱππικῷ ὡς ὑπασπιστής. Ἀπέθανε λοχαγὸς τοῦ ὑλικοῦ τοῦ στρατοῦ.

Φερριέρ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ. Κάτ: 1,950.

Φερρὸλ (Δὲ-) π. τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Κορούνιας, ὀχυρὸς λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ· να σταθμος ἄριστος, ναυτιλιακὴ σχολή, ναυπηγεῖα, χυτήρια. Κάτ. 25,000.

Φερρὶ (Παῦλος)· γάλλος προτεστάντης θεολόγος, 1591—1669.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φερρὺ (Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· γάλλος πολιτευτὴς καὶ δημοσιογράφος γεννηθεὶς τὸ 1832. Μέλος τῆς κυβερνήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης μετὰ τὴν 14 σεπτεμβρ. 1870, πολλάκις δὲ κατόπιν ὑπουργὸς μεγάλως δράσας ἐν τῇ νεωτέρᾳ γαλλικῇ πολιτικῇ καὶ διπλωματίᾳ.

Φέρσαλα· κωμόπ. τῆς Θεσσαλίας, πρωτεύουσα τῆς τέως ἐπαρχίας Δομοκοῦ καὶ Φερσάλων, μὲ' Ἐφορίαν, Ταμεῖον, Εἰρην., Ἀρχιεπισκοπήν, Ἑλλην. σχολεῖον· ταχυδρ., τηλεγραφ., ἀξιόλ. ἐμπόριον καὶ ὡραίαν τοποθεσίαν παρὰ τὸν Ἐνιπέα (Φερσαλίτικον) ποτ. Εἶνε ἡ ἀρχ. Φ ά ρ σ α λ ο ς. Ἐπ' ἐσχάτων ἐνταῦθα, τὴν 23 Ἀπριλίου 1897 τὰ στρατεύματα τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος, ὑποστάντα ἀποσύνθεσιν μετὰ τὴν ἐκ Λαρίσης ὑποχώρησιν (11—12 Ἀπριλίου), δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσιν τὴν θέσιν, ἀλλὰ μετά τινας αἱματηρὰς ἀψιμαχίας ὑπεχώρησαν εἰς Δομοκόν. Κάτ. 2,085.

Φερσάλων-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων, νομ. Λαρίσης· πρωτ. Φ έ ρ σ α λ α· χ. Βρυσιά, Καυλιντζί. Κιτίκι, Κιζλάρ, Κουτσελῆ, Κολοκλόμπασι, Κιοπεκλί, Μπαρόμπασι, Ντινόμπασι, Νταμπακλῆ, Παληοδερελῆ, Ρίζι, Σιατερλῆ ἄνω καὶ κάτω, Τσακιρλῆ, Τσιάχματη ἄνω καὶ κάτω, Χατζῆ-Ὁμέρ. Κάτ: 4,129.

Φερτὲ-Βερνάρ (Λά-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Κάτ: 2,700.

Φερτὲ-Βιδὰμ (Λὰ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ-ἐ-Λουάρ. Κάτ: 1020.

Φερτὲ-Γκωσιὲ (Λά-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν. Κάτ. 2,300.

Φερτὲ-Μασὲ (Λά-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄρν. Ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 3,500.

Φερτὲ - Σαὶντ- Ἤμπὲν (Λά-)· πρωτ δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοαρέ. Κάτ. 3,000.

Φερτὲ - Σοὺ - Ζουὰρ (Λά-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ἐ-Μάρν. Κάτ: 4,900.

Φερὼ ἢ **Φερρὼ**· μέλος τῆς Ἐθνικῆς ἐν Γαλλίᾳ Συνελεύσεως, 1764—1795, ἐσφάγη τὸν Μάϊον τοῦ 1795.

Φερῶν-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Βόλου, νομ. Μαγνησίας)· πρωτ. Βελεστῖνος· χ. Ἅγ. Γεώργιος, Γερμή, Μουσαφακλῆ, Νταμπεγλῆ, Οὐζλάρ, Περσεφλῆ, Σεραντζῆ, Σέσκουλο, Τακταλασμάν. Κάτ: 3,018.

Φέσι (Κ α ρ δ ι ν ά λ ι ο ς)· θεῖος ἐκ μητρὸς Ναπολέοντος τοῦ Μεγάλου, 1763 — 1839, ἀρχιεπίσκοπος Λυὼν καὶ γεσουσιαστής.

Φεσσούρα· φιλέλλην ἐκ Σαρδηνίας οὗ μόνον τὸ ὄνομα εἶνε γνωστόν.

Φέστος (Σ ῆ ξ τ ο ς-Π ο μ π ή ϊ ο ς)· λατῖνος γραμματικὸς ἴσως τοῦ Β' μ.Χ. αἰῶνος, γράψας περίφημον ἔργον «Περὶ σημασίας τῶν Ρημάτων» κατὰ τὰ δύο τρίτα ἀπολεσθέν.

Φετὶς (Φ ρ α γ κ. - Ἰ ω σ ή φ)· βέλγος μουσουργός, 1784—1871. Διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου τῶν Βρυξελλῶν.

Φετὶχ, ἤτοι «μαγευμένον»· πᾶν ἀντικείμενον ἄψυχον ἢ μὴ εἰς ὃ ἀποδίδεται λατρεία ὑπὸ τῶν Νιγρητῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

—**Φετιχισμός** ὠνομάσθη ἐκ τούτων ἡ σχετικὴ θρησκεία.

Φετριὲ (Ἰω.-Φραγκ. Ὑάκινθος)· γάλλος ἱεροκῆρυξ, 1785—1830, ἐπίσκοπος Μπωβαῖ καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπὶ Καρόλου Ι'.

Φετφᾶ(ς)· ἀπόφασις τοῦ Μουφτῆ ἐν τῇ μωαμεθαν. θρησκείᾳ ἐπὶ ζητημάτων μὴ προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ δόγματος ἢ τοῦ δικαίου.

Φεῦδὼ (Ἐρνέστος)· γάλλος φιλόλογος καὶ μυθιστοριογράφος, 1821—1873.

Φηγοῦς· ἀρχ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Ἡ νῦν Βελανιδέζα.

Φήμιος· υἱὸς τοῦ Τερπίου. διάσημος ἀοιδός, ὅστις διὰ τῶν ᾀσμάτων αὐτοῦ ἔτερπε τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης.

Φήμιος· ἀρχηγὸς σχολῆς ἐν Σμύρνῃ, ὅστις κατὰ τὴν παράδοσιν, περιέθαλψε τὴν μητέρα τοῦ Ὁμήρου, τὴν ἐνυμφεύθη δὲ καὶ υἱοθέτησε τὸν μέγαν ποιητήν.

Φὴρ ἢ **Κὲπ-Φὴρ**· ἀκρωτ. τῆς ἀμερικαν. πολιτείας Βορ-Καρολίνας.

Φηρά· τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς πρωτ. τῆς νήσου Θήρας. Ὅρα Θήρα.

Φηροστεφάνι· χ. τῆς νήσου Θήρας. Κάτ. 250.

Φθᾶ· θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἰδίως ἐν Μέμφιδι λατρευόμενος καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸν Ἥφαιστον ταυτιζόμενος. Ἐλέγετο ὑπ' αὐτῶν υἱὸς τοῦ Νείλου. Παριστᾶτο δὲ ὡς νᾶνος, ἐνίοτε ἱέρακος ἔχων κεφαλὴν καὶ κυρτὴν ῥάβδον εἰς τὰς χεῖρας.

Φθία· ἀρχ. π. τῆς Θεσσαλίας, ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, εἰς ἣν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς.

Φθία· ἀρχ. χώρα, ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ προηγουμένη πόλις, βασίλειον τοῦ Δευκαλίωνος, Ἕλληνος, Πηλέως καὶ Ἀχιλλέως.

Φθιώτιδος καὶ **Φωκίδος-Νομός**· ὁ τέως κεντρικὸς νομὸς τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος μεταξὺ Αἰτωλίας, Θεσσαλίας, Βοιωτίας καὶ Κορινθιακοῦ κόλπου. Χώρα ὀρεινὴ διασχιζομένη ὑπὸ τῶν ὀροσειρῶν τῆς Ὄθρυος, τῆς Οἴτης, τοῦ Καλλιδρομίου, τοῦ Παρνασσοῦ κ.λ., ἔχει ὅμως καὶ πεδιάδας εὐφορωτάτας παραγούσας λαμπρὸν σῖτον (Ἀταλάντη), ἐλαίας (Ἄμφισσα), καπνὰ (Λαμία), οἴνους, κτηνοτροφικὰ προϊόντα, τυρὸν, βούτυρον κτλ. Κλῖμα ὑγιεινόν, ἀλλὰ βαρυχείμωνον καὶ ἔδαφος ὑποκείμενον εἰς συχνοὺς σεισμούς. Διῃρεῖτο τέως εἰς 4 ἐπαρχίας, Φθιώτιδα, Παρνασίδα, Λοκρίδα καὶ Δωρίδα, περιεχούσας 36 δήμους μὲ 3 πόλεις, 15 κωμοπ., 265 χωρία, 7 μονάς. Κάτ. 147,297. Σήμερον ἀποτελεῖ δύο νομούς, τὸν τῆς Φθιώτιδος καὶ τὸν τῆς Φωκίδος.

Φθιῶτις· ἀρχ. χώρα τῆς Θεσσαλίας, ἡ Φθία. Ὁ κάτ. Φθιώτης.

Φθιώτιδος-Νομός· τὸ βόρειον καὶ ἀνατολικὸν τμῆμα τοῦ τέως νομοῦ Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, περιλαμβάνων ὁλόκληρον τὸ ὑδατοπέδιον τοῦ Σπερχειοῦ. Σύγκειται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Φθιώτιδος καὶ Λοκρίδος περιλαμβάνει δὲ 21 δήμους. Πρωτ. Λαμία. Οἱ δῆμοι εἰσὶν οἱ ἑξῆς :

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΕΠΑΡΧΙΑ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

Λαμιέων	Κάτ:	11,662
Ἡρακλειωτῶν	»	5,661
Κρεμαστῆς Λαρίσης	»	2,479
Μακρακώμης	»	5,922
Νέας Μιντζέλας	»	685
Ὁμιλαίων	»	4,262
Παραχελωιτῶν	»	2,315
Πτελεατῶν	»	3,134
Τυμφρηστοῦ	»	5.922
Σπερχειάδος	»	5,271
Ὑπάτης	»	7,132
Φαλάρων	»	4,641

ΕΠΑΡΧΙΑ ΛΟΚΡΙΔΟΣ

Ἀταλάντης	Κάτ:	3,555
Δαφνουσίων	»	2,538
Δρυμίας	»	4,603
Ἐλατείας	»	3,240
Θερμοπυλῶν	»	3,644
Θρονίου	»	2,044
Λαρύμνης	»	3,902
Νέας-Πέλλης	»	843
Τιθορέας	»	3,370

Κάτοικοι τοῦ Νομοῦ 86,825

Φιάκρε (Ἅ γ ι ο ς)· ἰρλανδὸς μοναχός, 600—670, πάτρων τῶν κηπουρῶν. Ἑορτὴ τὴν 30 αὐγούστ. (ν).

Φιαμαγκιάνικα· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ. 26.

Φιγάλεια· ἀρχ. π. τῆς Μεσημβρινῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου.

Φιγαλείας-Δ ῆ μ ο ς· τοῦ νομοῦ Τριφυλίας. Πρωτ. Ζ ο ύ ρ τ σ α. Ἄλλα χ. Ἅγ-Ἠλίας, Βερβίτσα, Γάρδιτσα, Γλάτσα, Γλατσοπούλα, Δραγῶγι, Καστρούγγαινα, Κοπάνιτσα, Λυκίσταινα, Μουνδρᾶ, Μοφκίτσα, Μποϊκᾶ, Παύλιτσα, Πρασιδάκι, Σμαρλίνα, Στροβίτσι, Τριάντου. Κάτ: 5,916.

Φιγαρώ· ἀκρωτ. τῆς Ἀλγερίας ἐν τῇ ἐπαρχ. Ὀράν.

Φίγγαλ· σκῶτος πολεμιστὴς τοῦ Γ' αἰῶνος, πρόγονος ἢ πατὴρ τοῦ Βάρδου Ὄσσιαν.

Φίγγαλ (Σ π ή λ α ι ο ν τ ο ῦ)· ἐν τῇ νήσῳ Σ τ ά φ φ α, μιᾷ τῶν σκωτικῶν Ἑβρίδων, δι' ἧς περᾶσα ἡ θάλασσα δίδει γέννεσιν εἰς μεγαλοπρεπῆ βασαλτοπαγῆ ἀμφικίονον στοάν.

Φιγκουγιὲ (Λ ο υ δ ο β ῖ κ ο ς)· σύγχρονος γάλλος χημικὸς καὶ φιλόλογος, γεννηθεὶς τὸ 1819, τὰ μάλιστα ἐργασθεὶς πρὸς ἐκλαΐκευσιν τῆς ἐπιστήμης.

Φιγουέρας· π τῆς ἱσπαν. Καταλωνίας, φρ., ἀκρόπολις περιλαμβάνουσα 20,000 ἄνδρας. Ἄριστα σαπωνοποιεῖα. Κάτ: 12,500.

Φιγουέρας Υ-Μοράκας (Σ τ α ν ί σ λ α ο ς)· ἱσπανὸς πολιτευτής, 1819—1882, νικήσας τὸν Ἐσπαρτέρο καὶ συμπράξας μὲ τὸν Καστελάρ, Πρόεδρος τῆς στιγμιαίας δημοκρατίας τοῦ 1873, ἀποσυρθεὶς εἶτα τῶν κοινῶν.

Φιεβὲ (Ἰ ω σ ή φ)· γάλλος φιλόλογος, 1767—1839, διακριθεὶς καὶ ὡς δημοσιογράφος.

Φιέλδ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· διαπρεπὴς κλειδοκυμβαλιστὴς μουσουργός, 1782—1837, ἐφευρέτης τῆς «νυκτῳδίας».

Φιέλδιγκ (Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς)· ἄγγλος μυθιστοριογράφος καὶ δραματικός, 1707—1755, θεωρούμενος ὡς ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ἀγγλικοῦ μυθιστορήματος.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φιέσκι (Ἰ ω σ ή φ)· στρατιώτης, πειραθεὶς τὸ 1835 νὰ φονεύσῃ τὸν Λουδοβίκον-Φίλιππον κατά τινα ἐπιθεώρησιν, 1790—1836. Καταδικασθεὶς ἐθανατώθη μετά τινων συνενόχων του.

Φιέσκοι· εἷς τῶν 4 μεγάλων εὐγενῶν οἴκων τῆς Γενούης, δοὺς εἰς τὴν πατρίδα του πολλοὺς ναυάρχους καὶ 2 πάπας εἰς τὴν Ρώμην.

Φιζάκ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λό, ἐντὸς μαγευτικῶν ἀμπελοφυτειῶν καὶ δασῶν. Ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ: 7,500.

Φικάριος· Βαυαρὸς φιλέλλην· ἀπέθανεν ἐν Βραχωρίῳ. Ἄνευ ἄλλης τινὸς πληροφορίας.

Φιλαδέλφεια· ἀρχ. π. τῆς Λυδίας, εἰς τοὺς π όποδας τοῦ Τιμώλου, πιθανῶς ἡ πρότερον Καλλάτηβος, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου.

Φιλαδέλφεια· ἀρχ. π. τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Καλυκάνδου ποταμοῦ.

Φιλαδέλφεια· ἀρχ. π. τῆς Κοίλης Συρίας, κληθεῖσα ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Φιλαδέλφεια· π. μεγάλη τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Πενσυλβανίας, μὲ εὐρύτατον λιμένα, ἀκμαιότατον ἐμπόριον, λαμπρὰ βιομηχανικὰ καταστήματα, πανεπιστήμιον, μουσεῖον, βιβλιοθήκας, ἀκαδημείας, οἰκοδομὰς λαμπράς, ὡραίας ὁδούς, μέγιστα βιβλιεμπορεῖα, κλπ. Κάτ. 1,000,000.

Φιλαί· νῆσος τοῦ Νείλου γραφικωτάτη μεθ' ὁμωνύμου ἀρχ. πόλεως, ἔνθα ἐπιστεύετο ὅτι ἐτάφησαν ὁ Ὄσιρις καὶ ἡ Ἶσις. Πλούσια ἐρείπια.

Φιλαΐδαι· ἀρχ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Πεισίστρατος.

Φιλαινίς· ἑλληνὶς ποιήτρια ἐκ Λευκάδος σύγχρονος τοῦ Ἰσοκράτους, εἰς ἣν ἀποδίδεται ἡ συγγραφὴ αἰσχροῦ τινος βιβλίου.

Φιλαίνων-βωμοί· ἀρχ. χωρίον καὶ λιμὴν ἐν Λιβύῃ, μεταξὺ τῆς Καρχηδόνος καὶ τῆς Κυρηναϊκῆς. Ἐκεῖ λέγεται ὅτι ἐρίσαντές ποτε οἱ δύο ἀδελφοὶ Φίλαινοι πρὸς τοὺς πρέσβεις τῆς Κυρηναϊκῆς περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς χώρας ἑκατέρων, ἔστερξαν νὰ ταφῶσι ζῶντες ἵνα ἐξασφαλίσωσιν εἰς τὴν πατρίδα των εὐρύτερα ὅρια, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἤγειραν αὐτοῖς ἐνταῦθα βωμούς.

Φιλάμμων· υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χιόνης ἢ Λευκονόης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐκ Θράκης, πατὴρ τοῦ Θαμύριδος καὶ τοῦ Εὐμόλπου ἐκ τῆς νύμφης Ἀργιόπης.

Φιλαντζιέρι (Γ α ε τ ᾶ ν ο)· ἰταλὸς δημοσιογράφος καὶ νομοδιδάσκαλος, 1752—1788.

Φιλάρετος· ἐπίσκοπος Ὠλένης, μύστης τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἐκ τῶν μᾶλλον ἐγκρίτων. Ἀπατηθεὶς μετέβη εἰς Τρίπολιν ὅπου ἐγκλεισθεὶς εἰς τὰς φυλακὰς ἀπέθανεν.

Φιλήμων καὶ **Βαυκίς**· (βλ. λ.), φρύγες πτωχοὶ σύζυγοι, φιλοξενήσαντες ἀγνώριστους εἰς τὴν καλύβην των τὸν Δία καὶ τὸν Ἑρμῆν, πάντοθεν ἐκδιωκομένους, διὸ καὶ ἡ μὲν γείτων-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πόλις κατεποντίσθη τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ δὲ καλύβη των μετετράπη εἰς μεγαλοπρεπῆ ναόν, ὅπου παρέμειναν ἱερουργοῦντες μέχρις ἐσχάτου γήρατος

Φιλήμων (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Κων)πόλεως κατελθών εἰς Πελοπόννησον, πανταχοῦ γενόμενος χρήσιμος διὰ τὰς πολλὰς του γνώσεις. Κυρίως προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸν Δ. Ὑψηλάντην, τὸν Π. Μαυρομιχάλην καὶ σπανιώτερον εἰς τὸν Κολοκοτρώνην, πανταχοῦ ἐργασθεὶς μετ' ἄκρου ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως.

Φιλήμων (Τ ι μ ο λ έ ω ν)· ὄρα παράρτημα ἐν τέλει.

Φιλῆναι ἢ **Φιλαῖναι**· ἀδελφοὶ Καρχηδόνιοι δεχθέντες νὰ ἐνταφιασθῶσι ζῶντες πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος των.

Φιλήσι· χ. τοῦ δήμου Ἕλους τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ 164.

Φίλια· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 259.

Φίλια· χ. τοῦ δήμου Καλλιφωνίου τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ. 272.

Φίλια (τ ο ῦ)· πρωτ. τοῦ δήμου Λευκασίου τῶν Καλαβρύτων, 6 ὥρ. ἀπὸ Καλάβρυτα. Κάτ. 881.

Φιλιατρά· πρωτ. τοῦ δήμου Ἐράνης τῆς Τριφυλίας, 2 1)2 ὥρ. ΝΔΝ τῆς Κυπαρισσίας, προοδευτικωτάτη πολίχνη τὰ μέγιστα ἀναπτυχθεῖσα ἐντὸς τῆς τελευταίας δεκαετίας. Ταχυδρομ., τηλεγραφεῖον, ὑποταμεῖον, εἰρηνοδικεῖον, Γυμνάσιον, ἑλλην. σχολεῖον, ὑποτελωνεῖον, ἀξιόλ. ἐμπόριον, ἀκμ. γεωργία. Κάτ. 9,700. Λιμένα ἔχει τὴν Ἁ γ.-Κ υ ρ ι α κ ή ν. Εἰς τὰ περίχωρα κατοικοῦν 270.

Φιλιδόρ· (Φραγκ. Ἀνδρ. Δ α ν ι κ ά ν), διάσημος γάλλος μουσουργος, 1726—1795. Κατέλιπεν ἄριστα μελοδράματα καὶ κωμειδύλλια.

Φιλιππέρ Α', ὁ Κ ο υ ν η γ ό ς· 1364—1428, βασιλεὺς τῆς Σαβοΐας ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τῆς μητρός του καὶ ἀδελφῆς Λουδοβ. ΙΑ'. Κατέλιπε τὴν Σαβοΐαν ἐν ἐσχάτῃ ἀναρχίᾳ.

Φιλιππέρ Β', ὁ Ὡ ρ α ῖ ο ς· 1480—1504, διεδέχθη τὸ 1497 τὸν πατέρα του Φιλιππέρ, διεκρίθη δὲ ἐν Ἰταλίᾳ ὅπου συνώδευσε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβ. ΙΒ' καὶ ἀπέθανεν ἐν κυνηγίῳ.

Φιλιππέρ - Ἐμμανουήλ· ὄρα Ἐ μ μ α ν ο υ ή λ - Φ ι λ ι π π έ ρ.

Φιλιπόν (Κ ά ρ ο λ ο ς)· γάλλος σχεδιαστὴς καὶ δημοσιογράφος, 1804—1862, ἱδρύσας τὸ «Σιαριβαρί» τὸ 1832.

Φιλιπόν-Δὲ-Λὰ-Μαντελαίν (Λουδοβ.) γάλλος φιλόλογος 1734—1818. Κατέλιπε «Λεξικὸν τῶν συνωνύμων», «Λεξικὸν τοῦ ρυθμοῦ» κλπ.

Φιλιππάκι· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 198.

Φιλιππεβίλλ· πρωτ. ἐπαρχ. τῆς Ἀλγερίας (νομὸς Κωνσταντίνης), λιμὴν ἐπὶ τοῦ κόλπου Στόρα. Ἀλίπαστα, διϋλιστήρια, βυρσοδεψεῖα, ἀκμ. ἐμπόριον ξυλείας, ζῴων, σιτηρῶν κλπ. Μεγάλα πέριξ δάση. Κάτ: 23,000.

Φιλιππῆ (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 60.

Φιλίππι (Β α σ τ ι α ν ῖ ν ο).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ἰταλὸς ζωγράφος, 1540—1602, μαθητὴς τοῦ Μιχαηλαγγέλου.

Φιλιππῖναι·-νῆσοι· μέγα νησιωτικὸν σύμπλεγμα τῆς Βορ. Ὠκεανίας. ἀνῆκον κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν Ἱσπανίαν μέχρι τοῦ 1898 (Ἱσπανοαμερικ. πόλεμος). Ἔκτ: 295,585 ττρ. χλμ. Κάτ: 7 ἑκατ. Αἱ Φιλιππῖναι εἶνε 9 μεγάλαι καὶ πλέον τῶν 1200 μικραί, ὀρειναὶ καὶ ἀπόκρημνοι σκεπαζόμεναι ὑπὸ ἀπεράντων δασῶν, παράγουσαι δὲἄφθονον λουλάκι,ὄρυζαν, καφέ, καπνά κλπ. καὶ περιέχουσαι μεταλλεῖα χρυσοῦ, σιδήρου, χαλκοῦ, θείου κλπ. Κλῖμα θερμόν. Σπουδαιότεραι ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ Λοῦσον μὲ πρωτ. τὴν Μανίλλαν (185,000 κατ.), ἡ Μινδάναος, ἡ Μίνδορος καὶ ἡ Σαμάρ. Αἱ νῆσοι αὗται ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ Μαγγελὰν τὸ 1521. Ἀπὸ τοῦ 1899 κατέχονται ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν, μὴ ὅμως τελείως ἀκόμη ὑποταχθεῖσαι.

Φιλιππίνη δὲ-Αἰνῶ· σύζυγος Ἐδουάρδου Γ', βασιλέως τῆς Ἀγγλίας 1328—1369. Ἐνίκησε τὸν βασιλέα τῆς Σκωτίας Δαβὶδ Βρούτσε.

Φίλιπποι· ἀρχ.π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ἣν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τοῦ πολιχνίου Κρηνίδες καὶ ὠχύρωσε.

Φίλιππος· βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, 621—588.

Φίλιππος· υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ Β', ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας.

Φίλιππος· υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β' καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα Β', πατὴρ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, βασιλεύσας ἀπὸ 360—336 π. Χ. Εἶνε, σχεδὸν εἰπεῖν, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Μακεδονικῆς κυριαρχίας, αὐτὸς πρῶτος τελεσφόρως ἀναμιχθεὶς εἰς τὰ πράγματα τῆς κυρίως Ἑλλάδος.

Φίλιππος· υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, βασιλεύσας τὸ 290 π. Χ.

Φίλιππος· υἱὸς τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς δούλης Χρυσηίδος, πατὴρ τοῦ Περσέως, ἀποθανὼν τὸ 179 π. Χ.—Καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρουφέρουν τὸ ὄνομα Φίλιππος.

Φίλιππος ὁ Ε'· βασιλεὺς τῆς Μακεδον. ἀπὸ 220—178, ἐπειράθη νὰ συμμαχήσῃ μὲ τὸν Ἀννίβαν καὶ συνέπραξε μετ' Ἀντιόχου ταῦ Μεγάλου ὅπως ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Αἰγύπτου προστατευομένης ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, οἵτινες ἀπέστειλαν κατ' αὐτοῦ τὸν Φλαμινῖνον ὅστις ἐνίκησεν αὐτὸν ἐν Κυνὸς-Κεφαλαῖς τὸ 197 π. Χ.

Φίλιππος· υἱὸς τοῦ Ἡρώδου, βασιλ. τῆς Ἰουδαίας, ἐπιτυχὼν παρὰ τῶν Ρωμαίων τετραρχίαν, ἐνωθεῖσαν μετὰ τὸν θάνατόν του (33) μὲ τὴν ἐπαρχ. τῆς Συρίας.

Φίλιππος· (Μάρκος Ἰούλιος, ὁ λεγόμενος Ἄραψ· ρωμαῖος αὐτοκράτωρ ἀπὸ 244—249. Ἐξώθησε τὸν στρατὸν νὰ σφάξῃ τὸν Γορδοῦνον ὃν διεδέχθη, καὶ ἔπεσε πολεμῶν κατὰ τοῦ Δεκίου.

Φίλιππος (Ἅγιος)· εἷς τῶν ἀποστόλων τοῦ Ἰησοῦ, κηρύξας ἐν Φρυγίᾳ καὶ μαρτυρήσας περὶ τὸ 70. Ἑορτὴ τὴν 1ην Μαΐου (ν). Παρ' ἡμῖν Νοεμβρίου 14.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φίλιππος (Ἅγιος)· εἷς τῶν 7 πρώτων διακόνων. Ἑορτὴ τὴν 6 Ἰουλίου (ν).

Φίλιππος ὁ **Α'**· βασιλ. τῆς Γαλλίας, ἀπὸ 1060—1108. Ἐγεννήθη τὸ 1053. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἐγένετο ἡ πρώτη σταυροφορία καὶ ἡ κατάκτησις τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν.

Φίλιππος Β' ὁ Αὔγουστος· υἱὸς Λουδοβ. ΙΒ' βασιλ. τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1180—1223, γεννηθεὶς τὸ 1165. Μετὰ Ριχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου ἐπεγείρησε τὴν Β' σταυροφορίαν, διεμφισβήτησε πρὸς Ἰωάννην τὸν Ἀκτήμονα (βλ. λ.) τὴν Νορμανδίαν, ἐνίκησε τὸ 1214 τοὺς Ἄγγλους καὶ Γερμανοὺς καὶ ηὔξησε τὰς βασιλικὰς κτήσεις.

Φίλιππος Γ', ὁ Τολμηρός· υἱὸς Ἁγ.-Λουδοβ., βασιλ. τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1270—1285, γεννηθεὶς τὸ 1245. Κατέλαβε τὴν Ἀραγῶνα ἐκδικούμενος διὰ τοὺς «Σικελινοὺς Ἑσπερινούς» καὶ ἐξεχώρησε τῷ πάπᾳ Γρηγορίῳ Ι' τὴν Ἀβινιὼν καὶ τὴν Βεναισσινὴν κομητείαν.

Φίλιππος Δ', ὁ Ὡραῖος· υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλ. τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1285—1314, γεννηθεὶς τὸ 1268, Ἐπολέμησε κατὰ τῶν Φλαμανδῶν καὶ ἦλθεν εἰς δεινὴν διάστασιν πρὸς τὸν πάπαν Βονιφάτιον Η'. Ἥνωσε μὲ τὸ κράτος του τὴν Καμπανίαν, τὴν Βρί, τὸ Βιβιέ καὶ τὴν Λυών.

Φίλιππος Ε'· δευτερότοκος υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλ. τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1316—1322, γεννηθεὶς τὸ 1293. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του κατηργήθη τὸ δικαίωμα τῆς στέψεως γυναικῶν.

Φίλιππος ΣΤ', ὁ Βαλουᾶ· ἔγγονος Φιλίππου τοῦ Τολμηροῦ, βασιλ. τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1328—1350, γεννηθεὶς τὸ 1293. Ἐπάλαισε κατὰ τῶν ἐπαναστάντων Φλαμανδῶν, κατήρξατο τοῦ Ἑκατοντααετοῦς πολέμου, ἐνικήθη δὲ τὸ 1346 ὑπὸ Ἐδουάρδου τοῦ Γ' καὶ ἀπώλεσε τὸ Καλαΐ.

Φίλιππος ὁ **Α'**· δοὺξ τῆς Βουργουνδίας ἀπὸ 1350—1361, τελευταῖος δοὺξ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Καπέτων.

Φίλιππος Β', ὁ Τολμηρός· δοὺξ ἀπὸ 1363—1414, υἱὸς Ἰω. τοῦ Καλοῦ. Προσεκτήσατο τὴν Φλάνδραν διὰ τοῦ μετὰ τῆς Μαργαρίτας γάμου του καὶ ἐπιτρόπευσε τὸν ἀνήλικον βασιλέα τῆς Γαλλίας Κάρολον τὸν Ζ'.

Φίλιππος Γ', ὁ Καλός· υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Ἀπάτορος, δοὺξ τῆς Βουργουνδίας ἀπὸ 1419—1467. Συνεμάχησε μὲ τοὺς Ἄγγλους, ἀφ' ὧν ἀπεχωρίσθη κατόπιν.

Φίλιππος Α', ὁ Ὡραῖος· ἀρχιδοὺξ τῆς Αὐστρίας, υἱὸς Μαξιμιλιανοῦ καὶ Μαρίας τῆς Βουργουνδικῆς, ἄρχων τῶν Κάτω-Χωρῶν· νυμφευθεὶς τὸ 1482 Ἰωάνναν τὴν Τρελλήν, ἀπέκτησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς κατόπιν αὐτοκράτορας Κάρολον-Κῖντον καὶ Φερδινάνδον τὸν Α' καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Καστιλλίᾳ ἀπὸ 1504—1506.

Φίλιππος ὁ **Β'**· γεννηθεὶς τὸ 1527 ἐκ πατρὸς Καρόλου-Κίντου, βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ 1559-1598, ἄρχων τῆς Σικελίας καὶ τῶν Κάτω-Χωρῶν, σύζυγος Μαρίας Τοῦδορ (βλ. λ.) βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας. Ἀνὴρ δεσποτικός, κατεδίωξε τοὺς Μαύρους, ὑπεστήριξε τὴν Μαριαν-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Στοϋαρτ ἐναντίον τῆς Ἐλισσάβετ (βλ. λ.) καὶ εἶδε τὴν καταστροφὴν τῆς «ἀηττήτου Ἀρμάδας» του Ἐπάλαισε κατὰ τῆς Γαλλίας, ἐνίκησε τοὺς Τούρκους ἐν Ναυπάκτῳ τὸ 1571 καὶ κατέκτησε τὴν Πορτογαλίαν.

Φίλιππος ὁ **Γ'**· υἱὸς τοῦ προηγ. βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ 1598—1621, γεννηθεὶς τὸ 1578. Ἐξεδίωξε τοὺς Μαύρους ἐντελῶς καὶ ὑπῆρξε πατὴρ Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς (βλ. λ.).

Φίλιππος ὁ **Δ'**· βασιλ. τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ 1621—1665, γεννηθεὶς τὸ 1605. Ἐπενέβη εἰς τὸν Τριακονταετῆ πόλεμον, ἡττήθη ὅμως καὶ ἠναγκάσθη, διὰ τῆς εἰρήνης τῶν Πυρηναίων, νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός του Μαρίας-Θηρεσίας εἰς τὸν νεαρὸν βασιλέα Λουδοβῖκον ΙΔ'. Ἐπὶ τῆς βασιλείας του ἀπεχωρίσθη ἐντελῶς ἡ Πορτογαλία ἀπὸ τῆς Ἱσπανικῆς κυριαρχίας.

Φίλιππος ὁ **Ε'**· ἔγγονος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', γεννηθεὶς τὸ 1683, κληθεὶς δὲ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἱσπανίας διὰ τῆς διαθήκης Καρόλου τοῦ Β' καὶ βασιλεύσας ἀπὸ 1700—1746.

Φίλιππος - Δὲ - Βεγγουέλα· (Ἅγιος)· πρωτ. τῶν πορτογαλ. κτήσεων τῆς Βεγγουέλας (Ἀφρική). Κλίμα νοσῶδες. Τόπος ἐξορίας. Κάτ: 3,500.

Φίλιππος δέ-Μόνς ἢ **Δέ-Μόνδ**· διάσημος βέλγος μουσουργός, γεννηθεὶς περὶ τὸ 1522. Ἐμελοποίησε τὰς ποιήσεις τοῦ Ρονσάρ.

Φιλίππου· χ. τοῦ δήμου Μαθέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ: 150.

Φιλίππου· χ. τοῦ δήμου Σχινιᾶ, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 120.

Φιλιππούπολις· πρωτ. τῆς βουλγαρικῆς Ἀνατολ. Ρωμυλίας, κτισθεῖσα ἢ ἀνοικοδομηθεῖσα μᾶλλον καὶ ἐξωραϊσθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου Φιλίππου πλησίον τοῦ ποταμοῦ Μαρίτσα καὶ ἐντὸς ὡραιοτάτης καὶ καταφύτου πεδιάδος. Ἔχει σπουδαῖον ἐμπόριον, ἀξιόλογον βιομηχανίαν μεταξουργίας, ὑφαντουργίας κ.λ.π. καὶ 37,000 κατ. ἐξ ὧν πολλοὶ Ἕλληνες διατηροῦντες ἄριστα Ἑλλην. σχολεῖα. Οἱ Τοῦρκοι τὴν ὀνομάζουν **Φιλιμπέ**, οἱ δὲ Βούλγαροι **πλόβδι**. Κεῖται 140 χλμ. ΑΝΑ τῆς Σόφιας, ἣν δ' ἄλλοτε ἔδρα Ἕλληνος Ἀρχιεπισκόπου. Τὸ 1818 κατεστράφη ὑπὸ σεισμοῦ, τὸ δὲ 1885 προσηρτήθη εἰς τὴν Βουλγαρίαν.

Φιλιππσβουργ· κωμόπ. τοῦ γερμαν. δουκάτου Βάδεν, ἐπὶ τοῦ Σάλμπαχ. Σιγαροποιεῖα. Κάτ: 2,550.

Φιλίσια· χ. τοῦ δήμου Ἁγίων Παρασκευῶν, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ: 70.

Φιλισταῖοι (**Φιλιστῖνοι**)· λαὸς τῶν ΝΔ τῆς ἀρχ. Παλαιστίνης, κρητικῆς, ὡς φαίνεται, καταγωγῆς. Ἀπωθηθέντες ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου, κατώρθωσαν νὰ κυριαρχήσωσι τούτων, ἕως οὗ κατέλυσε τὴν ἰσχύν των ὁ Σαμψών. Οἱ Φιλ. ἐνίκησαν ἐφάπαξ τὸν Σαούλ, ἀλλ' ἠττήθησαν καὶ ὑπετάγησαν ὑπὸ τοῦ Δαβίδ.

Φιλίτζι· περιοδικῶς οἰκούμεναι

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ναούσης τῆς νήσου Πάρου.

Φιλλίπς (Ἐδουάρδος)· σύγχρονος γάλλος μηχανικὸς καὶ μαθηματικός, γεννηθεὶς τὸ 1821, καθηγ. τοῦ Πολυτεχνείου, μέλος τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημείας τὸ 1868. Ἔγραψεν ἄριστα ἔργα μηχανικῆς κυρίως.

Φιλιππὲρ-δέ-Γκρὰν-Λιὲ (**Σαὶν**) πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Λείγηρ. Κάτ: 4,000.

Φιλοδάμεια· θυγ. τοῦ Δαναοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Φᾶρι ὅστις ἔκτισε τὰς ἐν Μεσσηνίᾳ Φαράς.

Φιλόθεος· ἐπίσκοπος Δημητσάνης κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν. Ἦτο Κύπριος, μεγάλως δὲ δράσας πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἐφυλακίσθη τέλος μετὰ τῶν λοιπῶν προύχόντων ἐν Τροπολιτσιᾷ καὶ ἀπέθ. ἐκεῖ ἐκ τῶν βασάνων.

Φιλοκάλλι· θέσις τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν.

Φιλοκλῆς· Ἀθηναῖος, τραγικὸς ποιητής, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.

Φιλοκτήτης· υἱὸς τοῦ Ποίαντος καὶ τῆς Μεθώνης, ἐπιτήδειος τοξότης, συνεκστρατεύσας ἐπὶ Τροίαν καὶ ἄγων ἑπτὰ πλοῖα καὶ τοὺς ἐκ Θεσσαλίας πολεμιστάς· πρὶν φθάσῃ ὅμως εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, ἐδήχθη εἰς τὸν πόδα ὑπὸ ὄφεως φαρμακεροῦ καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον, τοὺς δὲ πολεμιστὰς αὐτοῦ ὡδήγησεν εἰς Τροίαν ὁ Μέδων, υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως.

Φιλόλαος· Κορίνθιος ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Βακχιαδῶν, ὅστις ἀγαπήσας νεανίαν τινὰ καλούμενον Διοκλέα τὸν ἠκολούθησεν ἀναχωρήσαντα ἐκ Κορίνθου. Ἀποκατεστάθησαν δὲ ἀμφότεροι εἰς Θήβας, ὅπου ὁ Φιλόλαος ἔγραψε νόμους διὰ τοὺς Θηβαίους.

Φιλόλαος· διακεκριμένος Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Κρότωνος ἢ ἐκ Τάραντος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Φιλομήλα· θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος, ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης γυναικὸς τοῦ Τηρέως, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀηδόνα. Ὅρα Πρόκνη.

Φιλονόη· θυγ. τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἣν ἡ Ἄρτεμις κατέστησεν ἀθάνατον.

Φιλόξενος· ἐκ Κυθήρων, περίφημος ποιητὴς διθυράμβων, σύγχρονος καὶ παράσιτος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ριφθεὶς δὲ εἰς τὰ λατομεῖα διότι τὸν ἐσατύρισεν εἰς ποίημα ἐπιγραφόμενον «Κύκλωψ».

Φιλοποίμην· υἱὸς τοῦ Κραύγιδος, γεννηθεὶς ἐν Μεγαλοπόλει τῆς Ἀρκαδίας τὸ 253 π. Χ., ὁ τελευταῖος καὶ ἐνδοξότατος στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, καὶ ὁ ἀληθῶς «ἔσχατος» τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Φιλοσόφου-Μονή· διαλελυμένη ἐν τῷ δήμῳ Δημητσάνης τῆς Γορτυνίας.

Φιλόστρατος· υἱὸς τοῦ Βήρου, σοφιστὴς Ἀθηναῖος, ζῶν κατὰ τὸ 6′ ἥμισυ τῆς β′ μ. Χ. ἑκατ. καὶ γράψας 43 τραγῳδίας καὶ 14 κωμῳδίας.

Φιλόστρατος·υἱὸς τοῦπροηγ., ζήσας κατ' ἀρχὰς ἐν Ἀθήναις, εἶτα δὲ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Σεπτιμίου Σεβήρου καὶ γράψας τὸν βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Φιλότιμος· διάσημος Ἕλλην-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἰατρός, μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρα καὶ σύγχρονος τοῦ Ἐρασιστράτου, ἀκμάσας κατὰ τὴν Δ' ἢ τὴν Γ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Φιλύρα· θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ γεννήσασα ἐκ τοῦ Κρόνου τὸν Κένταυρον Χείρωνα.

Φίλυρες ἔθνος ἀρχ. κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἔνθα ὁ Κρόνος συνήντησε τὴν Φιλύραν.

Φίλων· λόγιος Ἰουδαῖος ἐξ Ἀλεξανδρείας, γεννηθεὶς περὶ τὸ 30 π.Χ. καὶ γράψας σειρὰν ὑπομνημάτων καὶ ἄλλα.

Φιλώτας· Θηβαῖος ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω, ἀποικήσας εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Πριήνην.

Φιλώτας· υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐπὶ συνωμοσίᾳ.

Φιλῶτι· μέγα χ. τοῦ δήμου Τραγαίας τῆς Νάξου, 1)2 ὥρ. ἀπὸ Χαλκί. Κάτ: 1,753.

Φιμπρίας (Κ. Φ λ ά β ι ο ς)· διάθερμος ὑπαὸς τοῦ Μαρίου, αὐτοχειριασθεὶς τὸ 84 π. Χ.

Φινέ (Ὄ ρ ό ν ς)· γάλλος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, 1494—1555 κατασκευαστὴς θαυμασίου ὡρολογίου.

Φινεύς· υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον.

Φινεύς· υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ Σαλμυδησσοῦ ἔχων τὸ χάρισμα τῆς μαντικῆς. Ἐπειδὴ ἐπείσθη εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικός του Ἰδαίας καὶ ἐτύφλωσε τοὺς ἐκ τῆς προτέρας γυναικός του Κλεοπάτρας δύο υἱούς του, οὐ μόνον ἐτυφλώθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀλλ' ἐβασανίζετο καὶ ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν αἱ ὁποῖαι ἐμίαινον τὸ φαγητόν του ὥστε ἐβασανίζετο ὑπὸ πείνης ἕως ὅτου οἱ Ἀργοναῦται Ζήτης καὶ Κάλαϊς, οἱ δύο πτερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέου, διαβαίνοντες ἐκεῖθεν τὰς ἀπεδίωξαν.

Φινιγουέρρα (Μ ά σ ο ἢ Τ ο μ ά σ ο)· διαπρεπὴς φλωρεντῖνος γλύπτης καὶ κοσμηματοποιός, 1410 ;— 1475 ; Ἐφεῦρε τὴν χαλκογραφίαν τὸ 1452.

Φινιστὲρ (=Τ έ ρ μ α Γ ῆ ς)· ἀκρωτ. τῆς ΒΔ ἐσχατιᾶς τῆς Ἱσπανίας, ἐφ' οὗ ἰσχυρότατοι φάροι.

Φινιστὲρ-Ν ο μ ό ς· ἡ ΒΔ ἄκρα τῆς Γαλλίας. Ἔκτ. 6,722 τετρ. χλμ. Κάτ: 675,000. Ἀκταὶ πολυσχιδεῖς καὶ νησοπληθεῖς, βουνὰ χθαμαλά. Μεγάλοι λειμῶνες, μικρὰ δάση, γεωργία ἀκμαία. Πρωτ. Κ ι μ πέρ· ἐπαρχίαι 5: Κιμπέρ, Βρέστη Μορλαΐ, Σιατωλέν, Κιμπερλέ. Δῆμοι 43, κοινότητες 287.

Φίνλανδ (**Φιλλανδία**)· χώρα πρωνομιακὴ εἰς τὰ ΒΔ τῆς Ρωσίας, πρὸς τὴν Σουηδίαν. Ἔκτ. 373,604 τετρ. χλμ. Κάτ. 2,200,000. Πρωτ. Ἐ λ σ ι γ κ φ ο ρ ς. Ἀνάπτυξις μεγάλη, ἐμπόρ. καὶ ἁλιεία ἀκμαῖα. Λίμναι πολυάριθμοι, εἰς τὰ βόρεια παγετοὶ συνεχεῖς.

Φίνλανδ ἢ **Φινλανδικὸς-Κ ό λ π ο ς**· τὸ Β τμῆμα τῆς Βαλτικῆς, μεταξὺ Φινλανδίας καὶ Σουηδίας. Μῆκ. 400 χλμ. Πλάτ. 80—120 χλμ. Ἀκταὶ πολύκολποι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φίνλαιϋ Γ ε ώ ρ γ ι ο ς· Ἄγγλος πρώην ταγματάρχης τῶν γενικῶν Ἐπιτελῶν ἐν ἀποστρατείᾳ. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Φίνμαρκ· ἕτερον ὄνομα τῆς νορβηγικῆς Λαπωνίας. 47,287 τετρ. χλμ. Κάτ. 30,000 ἐν μέρει Φίννιοι. Πρωτ. Χ ά μ μ ε ρ φ ε σ τ.

Φίννοι ἢ **Φίννιοι**, ἐκ τοῦ σκανδιναυικοῦ Φ έ ν= ἕλος. «ἄνθρωποι τῶν ἑλῶν»· φυλὴ τῶν Β τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας. Ἔχουν τὰς τρίχας πυρρὰς ἢ βαθυξάνθους καὶ τὸ γένειον ἀραιόν. Ἡ γλῶσσά των ἀνήκει εἰς τὰς οὐραλίους τοῦ οὐγγροταταρικοῦ κλάδου.

Φιντζὶ ἢ **Βίτι**· ὠκεάνειον ἀρχιπέλαγος 155 νήσων, ὧν αἱ 100 κατῳκημέναι, εἰς τὰ ΒΒΑ τῆς Νέας-Ζηλανδίας, ἀνακαλυφθὲν τὸ 1643 ὑπὸ τοῦ Τάσμαν. Ἔκτ. 20,801 τετρ. χλμ. Κάτ. 130,000, ὧν 2,500 λευκοί. Κυριωτέρα νῆσος ἡ Β ί τ ι-Λ ε β ο ῦ ἤτοι Μ ε γ ά λ η Β ί τ ι. Τὸ κινδυνωδέστερον μέρος τοῦ Μεγ. Ὠκεανοῦ, μεστὸν βραχοσυστάδων κοραλλιοπαγῶν. Κλῖμα ὑγιεινόν. νίκκελ, χαλκός, ἀντιμόνιον· μεγάλαι φυτεῖαι καὶ δάση, ἀκμαῖα ποίμνια καὶ ἁλιεῖα. Κάτοικοι ἀπάνθρωποι καὶ ἀποκλίνοντες πρὸς τὴν ἀνθρωποφαγίαν, ἣν ἄλλοτε ἤσκουν. Ἀπὸ τοῦ 1874 αἱ νῆσοι αὗται κατέχονται ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, ἐνῷ οἱ ἐγχώριοι φυλάρχαι διετήρησαν τὴν ἐπὶ τῶν ἰθαγενῶν ἐξουσίαν των.

Φιντίας· πυθαγόρειος φίλος τοῦ ἐπίσης Πυθαγορείου Δάμωνος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἀπαλλαγεὶς ὅμως τῆς καταδίκης διότι ὁ Δάμων προσεφέρθη νὰ ἀποθάνῃ αὐτὸς ἀντ' ἐκείνου, ἡ δὲ εὐγενὴς αὕτη ἄμιλλα συνεκίνησε τὸν Διονύσιον.

Φιολίτι· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀρτεμησίων τῆς Ζακύνθου, 20′ ἀπὸ Γαλάρο. Κάτ: 310.

Φιονία, δανιστὶ **Φῦεν** ἢ **Φῦνεν**· νῆσος τῆς Δανίας, χωριζομένη τῆς Ἰουτλάνδης διὰ τοῦ Μικροῦ-Βέλτ καὶ διὰ τοῦ Μεγάλου ἀπὸ τῆς Σέελανδ. Πρωτ. Ὀ δ ε ν σ η. Ἔκτ. 3,419 τετρ χλμ. Κάτ: 260,000.

Φιοραβάντι (Λ ε ο ν ά ρ δ ο ς)· ἰταλὸς ἐμπειρικὸς ἰατρός, 1520-1588, γράψας πολλὰ ἔργα καὶ ἐφευρὼν τὸ ὁμών. φάρμακον.

Φιοραβάντι (Β α λ ε ν τ ῖ ν ο ς)· ἰταλὸς μουσουργός, 1770—1837.

Φιοραντῖνο (Π έ τ ρ ο ς-Ἄ γ γ ε λ ο ς)· ἰταλὸς ἐν Γαλλίᾳ ἐργασθεὶς τεχνοκρίτης. 1806—1861.

Φιόρδ=κόλπος, βαθύκολπον, κολπόστομα, λέξις σουηδικὴ δηλοῦσα τοὺς πολυσχιδεῖς βαθυτάτους καὶ ἀμφιβούνους στενοὺςβαθυκόλπους τῶννορβηγικῶν ἀκτῶν, αἵτινες ἀνεσκάφησαν ἐξ ἀρχαίων παγετώνων.

Φιοῦμε· π. τῆς Οὐγγαρίας καὶ ὁ μόνος αὐτῆς λιμὴν εἰς τὴν ἐκβολὴν τῆς Φιουμάρα ἐν τῇ Ἀδριατικῇ. Λιμὴν ἐμπορικῶς ἐλεύθερος· μέγα ἐμπόριον διαμετακομίσεως καὶ ἐξαγωγῆς, ἀκμ. βιομηχανία. Κάτ. 22,000.

Φιρμάν· διάταγμα τοῦ Σουλτάνου τῶν Τούρκων, καὶ τὸ τουρκικὸν διαβατήριον. Ἡ λέξις εἶνε περσική.

Φιρμὲν (**Σαὶν-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Ἄλπεις. Κάτ. 1,120.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φιρμινύ· π. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοάρ. Λατομεῖα, γαιάνθρακες. Κάτ: 14,000.

Φιρντοῦσι (Ἀ β ο υ λ-Κ α σ ἰ μ-Μ α ν σ ο ύ ρ)· πέρσης ποιητής, 940—1020, ὁ γράψας τὸ «Βιβλίον τῶν Βασιλέων» ἐξ 120,000 στίχων, ὅπερ πολλοὶ θεωροῦσιν ἰσάξιον τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν.

Φίσερ φιλέλ. ἐκ Κολωνίας τῆς Πρωσίας, ἀπέθανεν ἐν Αἰγίνῃ ἐξ ἀσθενείας Δεκέμβριον τοῦ 1826. Ἐλλείπουσι πλείονες περὶ αὐτοῦ πληροφορίαι.

Φισιέ (Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ς)· δότωρ τῆς Σορβόννης ἐν ΙΕ' αἰῶνι, θαλαμάρχης τοῦ πάπα Σίξτου Δ' συντελέσας εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς τυπογραφίας ἐν Γαλλίᾳ.

Φίσμ(αι)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Μάρν. Μεταξουργεῖα. Κάτ: 3,300.

Φίσχερ (Ἔ ρ ν έ σ τ ο ς)· σύγχρονος γερμανὸς φιλόσοφος, γεννηθεὶς τὸ 1824. Ὀπαδὸς τοῦ Χέγγελ,, ἔγραψεν «Ἱστορίαν τῆς συγχρόνου φιλοσοφίας» καὶ ἄ.

Φίτζ-Ζὰμ (**-Ντζαίημς**)· γαλλικὸς οἶκος, οὗ γενάρχης ὁ στρατάρχης δὲ-Βέρβικκ, φυσικὸν τέκνον Ἰακώβου τοῦ Β', βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Φίτζ-Ντζέραλδ· ἀρχαῖος ἀγγλικὸς οἶκος εὐπατριδῶν, οὗ ἓν μέλος ὑπῆρξε τὸ 1169 γενάρχης τοῦ ὁμων. ἰρλανδικοῦ οἴκου. Εἷς δὲ τῶν ἀπογόνων τούτων, ὁ Λ ό ρ δ Ἔ δ ο υ α ρ δ Φ., 1763—1798, ἐπεχείρησε ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν Ἰρλανδίαν βοηθείᾳ τῆς Γαλλίας. Ἀποτυχὼν ὅμως κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀλλ' ἀπέθανε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως.

Φίτς-Γ ί β ω ν· Ἄγγλος, φιλέλ. ἀπέθανεν ἐνΠόρῳ ἐξ ἀσθενείας τὸνΣεπτέμβριον τοῦ 1837. Πρώην δόκιμος ναυτικός. Ἁπλοῦς φιλέλλην, ἀπέθανε μὲ τὸν βαθμὸν πλοιάρχου φέρων τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον.

Φιτσῖνο (Μ α ρ σ ί λ ι)· ἰταλὸς ἱερεύς, 1433—1499, ὀπαδὸς τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας.

Φίχτε (Ἰ ω.-Γ κ ό τ τ λ ι μ π)· γερμαν. φιλόσοφος, 1762—1814, ἐπιζητήσας νὰ συμφιλιώσῃ τὴν πίστιν πρὸς τὴν ἐπιστήμην διὰ τοῦ «Περὶ Προορισμοῦ» κυρίως ἔργου του.

Φίχτε (Ἔ ρ μ α ν ν)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1797—1876 ὑπῆρξεν ἐπίσης δοκιμώτατος καὶπολυγραφώτατος θεολόγος.

Φλαβινύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Κὼτ-Δ' Ὄρ. Κάτ. 1150.

Φλάβιοι· ὄνομα δύο αὐτοκρατορικῶν οἴκων τῆς Ρώμης, ὧν ὁ μὲν συνέκειτο ἐκ τῶν Οὐεσπασιανοῦ, Τίτου καὶ Δομιτιανοῦ, ὁ δὲ ἐκ τῶν Κωνσταντίου τοῦ Χλωροῦ, Κωνσταντίνου καὶ τῶν υἱῶν του.

Φλάβιος (Γ ά ϊ ο ς)· ρωμαῖος νομοδιδάσκαλος ἀκμάσας τὸν Γ' αἰῶνα π. Χ. Ἡ συλλογὴ τῶν ἔργων του ἀποτελεῖ τὸ λεγόμενον «Φλαβιανὸν Δίκαιον».

Φλαθιάκαις· χ. τοῦ δήμου Π λ α τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης, Κάτ. 120.

Φλαϊμστηδ (Ν τ ζ ώ ν)· ἄγγλος ἀστρονόμος, 1646—1709, συγγραφεὺς «Οὐρανίου Ἄτλαντος» καὶ ἄ.

Φλάϊνδερς (Μ α θ ι έ)· ἄγγλος θαλασσοπόρος, 1760—1814. Ἀνεγνώ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρισε τὰς ἀκτὰς τῆς Αὐστραλίας καὶ ἐδημοσίευσε «Ταξίδιον εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς χώρας».

Φλάϊνδερς-Γῆ· τμῆμα τῶν Ν ἀκτῶν τῆς Αὐστραλίας, ὅπου διανοίγονται οἱ κόλποι Σπένσερ καὶ Ἀγ.-Βικεντίου.

Φλάϊνδερς-Νῆσος ἡ μεγίστη ἐκ τοῦ συμπλέγματος τοῦ προσκειμένου τῇ ΒΑ ἀκτῇ τῆς Τασμανίας.

Φλακή· χ. τοῦ δήμου Μαθέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 260.

Φλάκκος (Βαλέριος)· λατῖνος ποιητὴς τοῦ Α' αἰῶνος, συγγραφεὺς τῶν «Ἀργοναυτικῶν».

Φλάκκος (Φούλβιος)· ρωμ. στρατηγός, ὕπατος τὸ 237, τὸ 224 καὶ τὸ 212, ἀνθύπατος τὸ 213 π. Χ. Κατέλαβε τὴν Καπύην καὶ κατέσφαξε τὴν καρχηδονικὴν φρουρὰν ἥτις κατεῖχεν αὐτήν.

Φλακούρ (Στέφανος δέ-) γάλλος διοικητὴς τοῦ Φὸρ-Δοφὲν ἐν Μαδαγασκάρ, 1607—1660, καταλαβὼν καὶ ἐπονομάσας τὴν νῆσον Βουρβών. Ἔγραψε «Λεξικὸν τῆς Μαλγασιανῆς γλώσσης» καὶ ἄ.

Φλαμέλ (Νικόλαος)· γάλλος ἀρχιτέκτων, 1330—1418. Γενόμενος ὑπέρπλουτος, ἔκτισεν 27 ἐξωκλήσια καὶ ἐπροικοδότησεν 7 ναούς. Ὁ λαός, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν πηγὴν τοῦ πλούτου, (προελθόντος ἐκ τῆς περιθάλψεως τῶν καταδιωκομένων Ἰουδαίων), ἐθεώρησεν αὐτὸν εὑρετὴν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου καὶ τοῦ ἐλιξιρίου τῆς Ἀθανασίας.

Φλαμίνιος (Τίτος-Κουίντιος)· ρωμαῖος ὕπατος, νικήσας τὸν Φίλιππον Γ' βασιλέα τῆς Μακεδονίας ἐν Κυνὸς-Κεφαλαῖς τῆς Θεσσαλίας καὶ προκηρύξας τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ «Ἴσθμια», τὸ 196 π.Χ.

Φλαμίνιος-Νέπος (Γάϊος)· ρωμ. ὕπατος, ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς ἐν Τρασιμένῃ τὸ 217 π. Χ.

Φλαμμαριὸν (Καμίλλος)· γάλλος σύγχρονος ἀστρονόμος καὶ γλαφυρώτατος συγγραφεύς, γεννηθεὶς τὸ 1842. Ἔγραψε μέχρι τοῦδε τὰ ποιητικώτατα καὶ λαϊκώτατα ἅμα ἀστρονομικὰ ἔργα, οἷα ἡ «Οὐρανία», τὸ «Τέλος τοῦ Κόσμου» καὶ ἄ.

Φλαμούλι· χ. τοῦ δήμου Τρικκαίων τῆς Θεσσαλίας. Κάτ. 44.

Φλαμουρίου-Μονή· ἐν τῷ χ. Βένετος τοῦ δήμου Κασθαναίας τῆς Λαρίσης. Κάτ. 1.

Φλάμπουρα χ. τοῦ δήμου Λαπαθῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 192.

Φλαμπουρέσι· χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς Καλαμπάκας. Κάτ. 435.

Φλανδὲν (Εὐγένιος-Ναπολέων)· ζωγράφος καὶ περιηγητὴς γάλλος, 1809—1876, καταλιπὼν πολύτιμα ἔργα.

Φλάνδρα καὶ φλαμανδιστὶ **Βλανδέρεν**· χώρα τῆς ΒΔ Εὐρώπης, μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκάλδιος, τῆς Βορ. θαλάσσης, τῆς Ἀρτεσίας, τοῦ Αἰνῶ καὶ τῆς Βραβάντης. Ἀπέραντα λιβάδια. Ἐν μέρει ἡ χώρα ἀνήκει εἰς τὸ Βέλγιον καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν Γαλλίαν.

Φλάξμαιν (Ντζών)· δοκιμώτατος ἄγγλος γλύπτης, 1755—1826.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἔγραψε «Μαθήματα Γλυπτικῆς» καὶ ἦν μέλος τῆς ἐν Λονδίνῳ 'Ακαδημείας τῆς γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς.

Φλαρέτου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Κερκυραίων. Κάτ. 384.

Φλάρου (τ ο ῦ)· θερινὸς οἰκισμὸς τοῦ χ. Καλαφατιῶνες, τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας.

Φλασιᾶ (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς)· γάλλος μηχανικός, 1802—1873, καταλιπὼν πολυάριθμα ἔργα.

Φλέβα· διαρκῶς οἰκούμεναι ἀγροικίαι τῆς νήσου Σκύρου.

Φλεγέθων· ποτ. τοῦ ἑλλην. 'Ἅδου, κυκλῶν τὸν Τάρταρον καὶ κυλίων κύματα πυρός, τὰς δὲ ὄχθας ἔχων παντελῶς γυμνὰς βλαστήσεως. 'Εχύνετο μετὰ τοῦ Κωκυτοῦ εἰς τὸν 'Αχέροντα. 'Εκαλεῖτο κυριολεκτικώτερον καὶ Πυριφλεγέθων.

Φλέγρα· κατὰ τὴν μυθολογίαν τὸ μέρος ὅπου ἐγένετο ἡ Γιγαντομαχία, ὅπερ κατ' ἄλλους μὲν ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἐνΧαλκιδικῇχερσονήσουΠαλλήνης,κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὴν ἐν 'Ιταλίᾳ Κύμην ἢ τὴν ἐν 'Ισπανίᾳ Ταρτησσόν.

Φλεγραῖα-Πεδία (ἐκ τοῦ Φ λ έ γ ω)· περιοχὴ γειτων τῆς ἰταλ. Κύμης ὅπου τὸ ἔδαφος ἀπέπνεε φλόγας. Εἶνε τὸ σημερινὸν Θειόπνουν ὑφαίστειον τῶν Πουζζολῶν.

Φλεγύαι· ἀρχαῖος πολεμικὸς λαὸς τῆς Βοιωτίας μεταβὰς ἐνταῦθα πιθανῶς ἐκ Θρᾴκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ τοῦ οἰκιστοῦ Φλεγίου. Κατὰ τὴν μυθολογίαν οἱ Φλεγύαι ἠφανίσθησαν ὑπὸ σεισμῶν καὶ κεραυνῶν διότι ἐσύλησαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ 'Απόλλωνος.

Φλένσβουργ· π. τοῦ γερμαν. Σλέσβιγ-Ὄλσταϊν, εἰς τὸν μυχὸν κόλπου. Καπνεργοστάσια. Κάτ. 32,000.

Φλέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὄρν, ἐπὶ τοῦ Βέρ. 'Ακμ. βιομηχ. Κάτ. 12,500.

Φλεράνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. 'Ακμ. βιομηχ. Κάτ. 4,500.

Φλεριὲ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Π έ τ ρ ο ς Κλαρέ-)· γάλλος ναυτικὸς, 1738—1810, διαπρέψας καὶ ὡς πολιτευτής. 'Υπουργὸς τῶν ναυτικῶν τὸ 1790. ἐγένετο γερουσιαστὴς ἐπὶ Αὐτοκρατορίας καὶ ἔτυχε τοῦ τίτλου τοῦ κόμητος.

Φλεριὸ-Λεσκὸ ('Ι ω.-Β α π τ ι σ τ ὴ ς-'Ε δ ο υ ά ρ δ ο ς)· βέλγος ἐπαναστάτης, 1761—1794, μεταβὰς εἰς Παρισίους καὶ γενόμενος μέλος τῆς Κομμούνας, εἶτα δὲ δήμαρχος τῶν Παρισίων. 'Απεκεφαλίσθη μετὰ τὴν 9 θερμιδῶρ.

Φλεριούς· π. τῆς βελγ. ἐπαρχ. Αἰνῶ, ὅπου οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς 'Ολλανδοὺς τὸ 1690, τοὺς Αὐστριακοὺς τὸ 1794 καὶ τοὺς Πρώσσους τὸ 1815. Λατομεῖα, γαιανθρακωρυχεῖα, ὑφαντήρια. Κάτ. 5,000.

Φλερὶ ('Α δ δ ᾶ ς Κ λ α ύ δ ι ο ς)· παιδαγωγὸς τῶν ἐγγόνων Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', 1640—1723. Ἔγραψεν «'Εκκλησιαστ. 'Ιστορίαν» καὶ ἄ.

Φλερὶ ('Α ν δ ρ.-'Η ρ α κ λ ῆ ς, Καρδινάλιος)· ἐπίσκοπος Φρεζὺ, ὑπουργὸς Λουδοβίκου ΙΕ' τῆς Γαλλίας, 1653—1743. 'Ακαδημαϊκὸς τὸ 1717.

Φλερὶ ('Αβραὰμ-'Ιωσὴφ Μ π εν ά ρ)· γάλλ. κωμῳδός, 1750—1822.

Φλερὶ-Σὶρ-'Ανδέλλ· πρωτ. δή-

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ. Κλωστήρια. Κάτ. 1,400.

Φλεσαῖοι· ὄρα Δικαῖοι.

Φλέσας ὁ Ἀρχιμανδρίτης, **Φλέσας** (Δημήτριος), **Φλέσας** (Νικήτας), **Φλέσας** (Χριστόδουλος)· ὄρα Δικαῖος.

Φλέσι (**Λά-**)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Ἐκπαιδευτήριον διὰ τοὺς υἱοὺς ἀξιωματικῶν, χαρτοποιεῖα, βυρσοδεψεῖα. Κάτ. 9,600.

Φλεσιάδος-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. καὶ ἤδη νομοῦ Τριφυλίας, Πρωτ. Λιγούδιστα. Ἄλλα χ. Ἀλικοντοῦζι, Βεριστιά, Μουζιάκι, Παιδεμένου, Ποταμιά, Σαπρίκι, Στυλιανοῦ, Ἁγία-Μονή. Κάτ. 4,128.

Φλεσσιέ (Ἔσπρί)· γάλλος ἱεροκήρυξ, 1632—1710. Ἐπίσκοπος Νιμῶν, περίφημος ῥήτωρ, ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1673.

Φλεσσέλλ (Ἰάκωβος)· τελευταῖος πρεβῶτος τῶν Παρισινῶν ἐμπόρων, 1721—1789, φονευθεὶς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Βαστίλλης.

Φλέσσιγκ καὶ ὁλλανδιστὶ **Βλίσσιγγεν**· π. ὀχυρὰ τῆς ὁλλαν. ἐπαρχ. Ζηλάνδης. Μέγας πολεμικὸς λιμὴν ἐν τῇ νήσῳ Βαλχέρεν (ἐκβολαὶ Σκάλδιος). Ναυπηγεῖα ἄριστα, ἀπέραντα καταστήματα, μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς Ἰνδίας κυρίως. Κάτ. 16,000.

Φλιθουριέ· γάλλος φιλέλλην. Μόνον τὸ ὄνομά του μένει γνωστόν.

Φλίτται (**-τας**)· μεγάλη ἀραβικὴ φυλή, ζῶσα νομαδικῶς ἐν σκηναῖς εἰς τὰ πέριξ τοῦ Μοσταγγανὲμ τῆς Ἀλγερίας, ἐλαττουμένη ὅμως ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ.

Φλοδοάρ ἢ **Φροδοάρ(δος)**· γάλλος μοναχός, 894—966, συγγραφεὺς «Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρειμῶν».

Φλοκέ (Κάρολος)· σύγχρονος γάλλος πολιτευτής, γεννηθεὶς τὸ 1828. Μέλος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ 1871, πρόεδρος τῆς Βουλῆς τὸ 1885 ὡς διάδοχος τοῦ Μπρισσὸν κ.λ.π.

Φλοκὸν (Φερδινάνδος)· γάλλος δημοσιογράφος, μέλος τῆς προκαίρου κυβερνήσεως τοῦ 1848, θερμότατος δημοκράτης, 1800—1866. Ὑπουργὸς εἶτα τῆς Γεωργίας καὶ τοῦ Ἐμπορίου καὶ μέλος τῆς Συντακτικῆς.

Φλομοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 250.

Φλονιύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν. Κάτ. 505.

Φλοράκ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλ. νομοῦ Λοζέρ. Μέγισται φυτεῖαι, θαυμασία πηγή, γραφικώτατα περίχωρα. Κάτ. 3,250.

Φλοράνς (Λουδοβ.-Ἰωσήφ)· φιλέλλην ἐκ Παρισίων· ἐφονεύθη ἐν Ὠρωπῷ τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1826. Πρώην σωματοφύλαξ ἐν Γαλλίᾳ. Ἦτο εἰς τὸν λόχον τῶν Φιλελλήνων ἐν Χαϊδαρίῳ. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ σφαίρας τηλεβόλου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς γολέττας «Εὐφροσύνης».

Φλόττ (Πέτρος)· ὀπαδὸς Φιλίππου τοῦ Ὡραίου [κατὰ τοῦ Πάπα μεγάλως δράσας, πεσὼν δὲ τὸ 1302 ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κουρτραῖ.

Φλόττ (Παῦλος δέ-) γάλλος ναυτικὸς καὶ πολιτικός, 1817—1860.

Δημόσιες Βιβλιοθήκες
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Προεγράφη μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ 1848. Ἀρχηγὸς γαλλ. σώματος κατὰ τὴν εἰς Σικελίαν ἐκστρατείαν τοῦ Γαριβάλδη, ἔπεσεν ἐν Πέτζο ἐνῷ ἀπεβιβάζετο.

Φλότωφ (Φ ρ ε ι δ ε ρ.-Κόμης δέ-)· γερμανὸς μουσουργός, 1812—1883. Γνωστότατον εἶνε ἐκ τῶν ἔργων του τὸ Ναυάγιον τῆς Μεδούσης».

Φλοὺρ (Σαὶν-· ἡ ποτὲ Φ λ ω ρ ό π ο λ ι ς, πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλ. νομοῦ Καντάλ. Ἐπισκοπή, ἀκμ. βιομηχανία, τυροκομία, ζωεμπορικαὶ πανηγύρεις. Κάτ. 5,800.

Φλουράνς (Μ α ρ ὶ-Ἰ ω.-Π έ τ ρ ο ς)· γάλλος φυσιολόγος, 1794—1867, καθηγητ. τοῦ Κολλεγίου τῆς Γαλλίας, καταλιπὼν ἐμβριθέστατα ἔργα.

Φλουράνς (Γ ο υ σ τ α ὔ ο ς)· γάλλος συγγραφεὺς καὶ ἐπαναστάτης, 1838—1871. Ἐπάλαισε κατὰ τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπολέμησεν ἐν Κρήτῃ κατὰ τῶν Τούρκων, ἔπεσε δὲ τὸ 1871 ἐν Ρυέγ! κατά τινα ἔξοδον ἐναντίον τοῦ στρατοῦ τῶν Βερσαλλιῶν.

Φλῶκα· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 53.

Φλῶκα· χ. τοῦ δήμου Πλαταμώδους. Κάτ. 282.

Φλῶκα· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 518.

Φλωμπέρ (Γ ο υ σ τ α ὔ ο ς)· γάλλος μυθιστοριογράφος, 1821-1880. Τὸ πρῶτον του ἔργον «Κυρία Δυβαρὺ» ἀφῆκεν ἐποχήν, διὰ δὲ τοῦ καρχηδονικῆς ὑποθέσεως μυθιστορήματος «Σαλαμπὼ» ἐτάχθη μεταξὺ τῶν ἐξεχόντων γάλλων λογοτεχνῶν.

Φλώρα ἢ **Φλόρα**· σύζ. τοῦ Ζεφύρου, θεὰ τῶν ἀνθέων παρὰ Λατίνοις. Οἱ Ρωμαῖοι σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἐταύτισαν μὲ τὴν Χλωρίδα.

Φλωρὰν - Λὲ - Βιέγι (**Σαὶν-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαὶν-ἐ-Λουάρ. Κάτ. 2,170.

Φλωρὰν (**Σαὶν-**), ἰταλιστὶ **Σὰν-Φιορέντζο**· πρωτ. δήμου τῆς γαλλ. νήσου Κορσικῆς. Κάτ. 800.

Φλωρανσὰκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ. Γαιάνθρακες. Κάτ. 3750.

Φλωρεντία· ἡ ἰταλιστὶ **Φιρέντζε**· π. ἀρχ. καὶ ἔνδοξος ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἄρνου, ἄλλοτε πρωτ. τοῦ κράτους, πατρὶς δὲ τοῦ Δάντου καὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου. Ἡ Φλωρεντία ἔχει σήμερον ἀνάκτορα μεγαλοπρεπῆ, θαυμάσια περίχωρα καὶ κήπους. λαμπρὰ μουσεῖα, περικαλεῖς ναούς, μαγευτικοὺς περιπάτους, πολυτελεῖς οἰκοδομάς, ᾠδεῖα, λαμπρὰ σχολεῖα, θέατρα καὶ 180,000 κατ.

Φλωρεντῖνος-Ἅγιος· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν. Κάτ. 2490.

Φλωρές· μία τῶν πορτογαλ. νήσων Ἀσορῶν. 160 τετρ. χλμ. Κάτ: 10,000. Ἔφορος καὶ εὔυδρος· ἀφθονία ξυλείας. Μεγάλα ποίμνια προβάτων.

Φλωρές, Ἐνδὲ ἢ **Μαντζεράϊ**· μία τῶν νήσων τῆς Σ ό ν δ η ς· 15, 610 τετρ. χλμ. Κάτ. 260,000. Ἔδαφος βουνῶδες καὶ ὑφαιστειῶδες· φοινικέλαια, ξυλεία. Τὸ ἄκρωτ. **Φλωρὲς** κεῖται εἰς τὰ ΒΑ, ὁ δὲ πορθμὸς **Φλ.** χωρίζει αὐτὴν τῶν νήσων Σόλορ καὶ Ἀδανάρας.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φλωρεσαῖοι· χ. τοῦ δήμου Γόμφων τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ: 502.

Φλώρια· χ. τοῦ δήμου Κ α ν τ ά ν ο υ, ἐπαρχ. Σελίνου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 140.

Φλωριάδα· χ. τοῦ δήμου Θυάμου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ: 498.

Φλωριάν (Ἰω.-Πέτρος Κ λ α ρ ὶ ς Δέ-)· γάλλος φιλόλογος, 1755—1794, ἐν ἀρχῇ ἀξιωματικὸς τῶν δραγόνων. Ἄριστον ἔργον του εἶνε οἱ παγκοσμίου φήμης «Μῦθοί» του. Τὸ 1793 ἐφυλακίσθη. Ἀκαδημαϊκὸς ἦτο ἀπὸ τοῦ 1788.

Φλώριδα-Βλάνκα (Δ ὸ ν Χ ο ζ ὲ Μ ο ν τ ί ν ο, κόμης δέ-)· ἱσπανὸς νομοδιδάσκαλος καὶ πολιτευτής, 1729—1808. Ὡς πρωθυπουργὸς προυστάτευσε τὰ γράμματα καὶ ἐξετέλεσε χρησιμώτατα δημόσια ἔργα.

Φλῶρις (Φράνς,-Δ ὲ-Β ρ ί ν δ)· φλαμανδὸς ζωγράφος, 1520—1570, διακριθεὶς εἰς τὸ ἱστορικὸν εἶδος.

Φλωρίς· ἡ ΝΑκωτάτη ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατέχουσα τὴν ὁμώνυμ. χερσόνησον καὶ μέρος τῆς στερεᾶς. Ἔκτ. 151,975 τετρ. χλμ. εὐφορωτάτη καὶ πλήρης δασῶν καὶ λιμνῶν μὲ κλῖμα λαμπρόν Κομητεῖαι 39. Κάτ: 250,000. Προϋπολ. 2 ἑκατ. φρ.-Χρέος 6 ἑκατ. φρ.—280 βιβλιοθῆκαι.—Πρωτ. Τ α λ λ α χ ά σ η.

Φλῶρος (Λ ο ύ κ ι ο ς Ἄ ν ν α ι ο ς)· λατῖνος ἱστορικὸς τοῦ Α' μ. Χ. αἰῶνος.

Φνῶμ - Πένχ ἢ **Πνῶμ-Πέγχ**· πρωτ. τῆς προστατευομένης γαλλικῆς χώρας Καμπόδζης (Ἰνδοκίνα). Λιμὴν θαυμάσιος ἐν τῷ στομαποτάμῳ τοῦ Μὲ-Κόγκ. Οἰκεῖται ὑπὸ 18 φυλῶν ἰθαγενῶν περιωνύμων διὰ τὴν χαρτοπαικτικήν των τάσιν. Κάτ: 13,000.

Φό· τὸ κινεζικὸν ὄνομα τοῦ Βούδδα.

Φοᾶ (Ε ὐ γ ε ν ί α)· ἱσπανικῆς καταγωγῆς γαλλὶς μυθιστοριογράφος, θανοῦσα τὸ 1853.

Φοᾶ (Μ α ξ ι μ ι λ. - Σ ε β α σ τ ι α ν ό ς)· γάλλος στρατηγὸς καὶ διαπρεπὴς ῥήτωρ, 1775—1825, καταλιπὼν ἐμβριθεστάτην «Ἱστορίαν τοῦ Ἱσπανικοῦ πολέμου ἐπὶ Ναπολέοντος».

Φοαματιέ (Δ ι ο ν ύ σ ι ο ς)· γάλλος ἀνθριαντοποιός, 1793—1863, ὁ τεχνουργήσας, μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἐν Ὀρλεάνῃ μνημεῖον τῆς Ἰωάννας Δ' Ἄρκ.

Φοᾶ - Λὰ - Γκράνδ (Σαὶντ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης. Κάτ: 3,500.

Φόβος· προσωποποίησις τοῦ φόβου, λέγεται δὲ υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ παρίστατο μὲ κεφαλὴν λέοντος, εἶχε δὲ ἱερὸν ἐν Λακεδαίμονι.

Φόγκι (Κ ά ρ ο λ ο ς)· φιλέλ. ἐκ Σαρδηνίας πρώην ἔλαρχος τοῦ ἱππικοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Φόδερὲ (Ἰ ω σ ὴ φ-Β ε ν έ δ ι κ τ ο ς-Φ ρ α γ κ.-Ἐ μ μ α ν ο υ ὴλ)· διαπρεπὴς γάλλος ἰατρός, 1764-1835. Καθηγ. τῆς ἰατρικῆς καὶ συγγραφεύς.

Φοδόρ (Ἰ ω σ ὴ φ (ν α)· ἐβραῖος γάλλὶς ἀοιδός, γεννηθεῖσα τὸ 1793, διαπρέψασα κυρίως ἐν Ρωσίᾳ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Φόε· (Δανιὴλ δέ-)· ἄγγλος συγγραφεύς, 1663—1731. Πασίγνωστον εἶνε τὸ ἔργον του «Ροβινσὼν Κροῦσος», μεταφρασθὲν εἰς ἁπάσας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου.

Φοίβη· θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, σύζυγος τοῦ Κοίου, μήτηρ τῆς Λητοῦς καὶ τῆς Ἀστερίας, ἔφορος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Φοιβίδας· στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, καταλαβὼν τὸ 382 π. Χ. προδοτικῶς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν.

Φοῖβος· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς μάμμης αὐτοῦ Φοίβης.

Φοίνικας· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ: 184.

Φοίνικες· οἱ κάτοικοι τῆς Φοινίκης, περίφημοι ἀπὸ τῶν Ὁμηρικῶν ἤδη χρόνων διὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν θαλασσοπορίας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν των.

Φοινίκη· χώρα τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον μεταξὺ Συρίας καὶ Αἰγύπτου, κληθεῖσα οὕτω εἴτε ἐκ τῶν φοινίκων εἴτε ἐκ τῆς παραγομένης πορφύρας, ἐχούσης φοινικοῦν χρῶμα.

Φοινίκι· χ. τοῦ δήμου Ἀσωποῦ τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ: 549.

Φοινικιά· χ. τῆς νήσου Θήρας. Κάτ: 395.

Φοινικιὰ (μετὰ μετοχίου Φοινικιᾶς)· χ. τοῦ δήμου Δαφνῶν, ἐπαρχ. Τεμένους, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 260.

Φοινικιᾶς· χ. τοῦ δήμου Φοίνικος, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ: 40.

Φοινίκιον-Ὄρος· τὸ μικρὸν ὄρος τῆς Βοιωτίας πρὸς δυσμὰς τῆς ἀρχ. Ὀγχηστοῦ.

Φοινικοῦς· ἀρχ. π. τῆς Κρήτης μετὰ λιμένος.

Φοινικοὺς· ἀρχ. λιμὴν τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ πόλεως Κορώνης.

Φοινικοῦς· ἀρχ. λιμὴν τῆς νήσου Κυθήρων.

Φοῖνιξ· υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, πατὴρ ἢ κατ' ἄλλους ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, ἐγκατασταθεὶς εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς καὶ γενόμενος γενάρχης τῶν Φοινίκων.

Φοῖνιξ· ποτ. τῆς Λοκρίδος, ῥέων διὰ τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Φοῖνιξ· ποτ. τῆς Ἀχαΐας ῥέων παρὰ τὸ Αἴγιον.

Φοῖνιξ· μυθικὸν πτηνὸν τῆς Ἀραβίας, ζῶν ἐπὶ 500 ἔτη, κατὰ τὸν μῦθον, εἶτα δ' ἐκτιθέμενον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἵνα ἀποτεφρωθῇ· μετ' ὃ ἀναζῶν ἐκ τῆς τέφρας του.

Φοίνικες, λόγῳ τῆς «ἀναγεννήσεως» ἣν ἐσυμβόλιζον, ὠνομάσθησαν καὶ τὰ πρῶτα νεοελληνικὰ νομίσματα τοῦ Καποδιστρίου.

Φολὰρ (Ἰω.-Κάρολος, ἱππότης δέ-)· γάλλος τακτικός, 1669—1752, τὰ μᾶλλον συντελέσας διὰ τῶν ἔργων του εἰς τὴν πρόοδον τῆς τακτικῆς.

Φολέγανδρος· νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ΝΑ τῆς Θήρας ἀποτελοῦσα ἕναδ ἣ μ ο ν τῆς τέως ἐπαρχ. Μήλου μὲ πρωτ., ἔχουσαν εἰρηνοδ., ἑλλην. σχολεῖον, τηλεγραφεῖον καὶ 900 κατ. Ἔκτ. 32 τετρ. χλμ. Παράλια ἀπόκρημνα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φολεγάνδρου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μήλου, νομ. Κυκλάδων. Πρωτ. Φολέγανδρος ὡς καὶ μόνη π. τῆς ὁμωνύμου νήσου. Κάτ. 826.

Φολέγγο (Θεόφιλος)· εὐτράπελος ἰταλὸς ποιητής, 1491-1544, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Μέρλιν-Κοκκάϊ.

Φολίνιο· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Περουγίας ἐπὶ τοῦ Τοπῖνο. Βυρσοδεψεῖα. Κάτ: 23,000.

Φόλκ(ε)στονε· π. τῆς ἀγγλ. κομητ. Κέντ. Λαμπρὸς λιμὴν ἐπὶ τῆς Μάγχης. Σταθμὸς φαλαινοθηρίδων. Κάτ. 20,000.

Φολόη· ὄρος μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας.

Φομέντο (ὑπουργὸς τοῦ)· ὄνομα ἐν Ἱσπανίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν δημοσίων ἔργων.

Φοναΐτη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 104.

Φοναΐτικα· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας. Κάτ: 225.

Φονές· χ. τοῦ δήμου Μαθέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ: 170.

Φονηᾶ (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Φενεοῦ, παρὰ τὴν λίμνην ταύτην. Κάτ: 183.

Φονικό· ἀγροικία τοῦ δήμου Μαλακασίου τῆς ΒΔ Θεσσαλίας. Κάτ. 5.

Φόνισσα· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 29.

Φόνισσα ἢ **Λιαρέϊκα**· χ. τοῦ δήμου Ἀμφείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 22.

Φονσέκα-κόλπος· ἐν τῇ Κεντρ. Ἀμερικῇ, περιμέτρου 160 χλμ. διανοιγόμενος ὑπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Φονσ(ε)μάνι (Στέφ.-Λωρεώλ δέ-)· γάλλος φιλόλογος, 1694—1779, ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1737, διδάσκαλος τοῦ δουκὸς δὲ-Σ;άρτρ.

Φονταίν (Πέτρ.-Φραγκ.-Λεονάρδος)· διαπρεπὴς γάλλος ἀρχιτέκτων, 1762—1853. Ὑπῆρξε καὶ συγγραφεὺς ἄριστος.

Φονταίν (**Δά-**)· ὄρα Λαφονταίν.

Φονταίν-Δὲ-Μπερτὲν (Ἀλέξιος)· γάλλος γεωμέτρης, 1705—1771.

Φονταινεμπλῶ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲν-ὲ-Μάρν, 61 χλμ. ἀπὸ Παρισίων καὶ 5 μακρὰν τοῦ Σηκουάνα. Σχολὴ πυροβολικῆς. Πύργωμα Φραγκίσκου τοῦ Α'. Μέγα δάσος. Κάτ: 13,000.

Φονταίν-Λὲ-Δύν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα. Κάτ. 450.

Φονταίν-Φρανσαίζ· πρωτ. δήμ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κώτ-Δ' Ὄρ. Κάτ: 1,010.

Φονταίν Λουδοβ. Μαρκήσιος δέ-)· γάλλος ποιητής, 1757 1821, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ Μεγ. Ναπολέοντος.

Φοντάνα (Πρόσπερ)· ἰταλὸς ζωγράφος τῆς βολωνικῆς σχολῆς 1512—1576. Ἡ θυγάτηρ του Λαβινία **Φον**, 1552—1602 ἢ 1614, διεκρίθη ὡς προσωπογράφος.

Φοντάνα (Ἰω.)· ἰταλὸς μηχανικὸς καὶ ἀρχιτέκτων, 1540—1614.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Ἔκτισεν ἐν Ρώμῃ τὸ Ἰουστινιάνειον ἀνάκτορον.

Φοντάνα (Δ ο μ ί ν ι κ ο ς)· ἰταλὸς μηχανικὸς καὶ ἀρχιτέκτων 1543—1607, ὁ στήσας εἰς τὸ προαύλιον τοῦ ἐν Ρώμῃ ναοῦ τοῦ Ἁγ.-Πέτρου τὸν Αἰγυπτιακὸν ὀβελίσκον.

Φοντάνζ (Μ α ρ ί α-Ἀ γ γ ε λ ι κ ὴ Δ ὲ-Σ κ ο ρ ά γ ι Δ ὲ-Ἰ ο υ σ ί λ λ, Δ ο ύ κ ι σ σ α ὅ έ)· 1661—1681. Εὐνοουμένη Λουδοβίκου ΙΔ'

Φοντεβρώλ· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Μαίν-έ-Λουὰρ ἐν μέσῳ δάσους ὅπου τὸ 1099 ἱδρύθη ἀββατεῖα Βενεδικτίνων. Κάτ. 2,550.

Φοντενάγι, Φοντενάϋ ἢ **Φοντανέ**· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόννης, ὅπου τὸ 841 Κάρολος ὁ Φαλακρὸς καὶ Λουδοβῖκος ὁ Γερμανικὸς κατετρόπωσαν τὸν Λοθάριον. Κάτ. 220.

Φοντενάϋ (Ἰω.-Βαπτ. Β λ α ί ν ὲ-)· γάλλος καλλιτέχνης 1654—1715, ζωγράφος ἀνθέων ἰδίᾳ καὶ καρπῶν,

Φοντενάϋ-Λὲ-Κόν· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδέας, ἐπὶ τοῦ ποτ. Βανδέα. Ἀκμ. ζωεμπορία. Κάτ. 9,400.

Φοντενάϋ-Ὼ-Ρόζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σέν. Ἐμπόρ. ἀνθέων καὶ δενδρυλλίων. Κάτ. 2,900.

Φοντενέλλ (Β ε ρ ν ὰ ρ Δ έ-Μ π ο υ γ έ ρ Δ έ-)· ἀνεψιὸς τοῦ Κορνηλίου, ποιητής, πεζογράφος, φιλόσοφος καὶ γεωμέτρης γάλλος, ἔγραψε περὶ «Πλειονότητος τοῦ κόσμου» καὶ ἄ. 1657—1757.

Φοντενουᾶ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Λίνῶ ὅπου οἱ Γάλλοι ὑπὸ τὸν στρατάρχην Δὲ-Σὰξ τὸ 1745 κατετρόπωσαν τοὺς Ἄγγλους, αὐστριακοὺς καὶ Ὁλλανδούς. Κάτ: 900.

Φοντέτ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Μ α ρ (α)· γάλλος πολυμαθέστατος φιλόλογος, 1710—1772.

Φόντζια· ἡ λατινιστὶ **Φόβεα**· πρωτ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Καπιτανάτου. Ἐμπόρ. σιτηρῶν καὶ ζώων. Κάτ: 43,000.

Φοντράγι (Λ ο υ δ ο β Δ' Ἀσταράκ)· γάσκων εὐπατρίδης, διελθὼν ταραχώδη βίον καὶ εἰς πολλὰς ἀναμιχθεὶς διπλωματικὰς σκευωρίας. Ἀπέθ. τὸ 1677.

Φονφρέδ (Ἰω.-Βαπτ. Μ π ο α γ ὲ)· ἐπαναστάτης Γιρονδῖνος, θανὼν ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος, 1776-1793.

Φόρβαχ· πρωτ ἐπαρχ. τῆς γερμαν. Ἀλσατίας, ὅπου τὸ 1870 συνετρίβησαν οἱ Γάλλοι ὑπὸ τὸν Φροσσάρ. Κάτ: 7,250.

Φόρδ (Ν τ ζ ὼ ν)· ἄγγλος μηχανικός. 1605—1670, ἐφευρέτης ἀνυψωτῆρος διὰ τὸ ὕδωρ.

Φὸρ-Δὲ-Φράνς (=Φρ. τῆς Γαλλίας)· πρωτ. τῆς νήσου Μαρτινίκης (Ἀντίλλαι), λιμὴν ἀσφαλής, φρ. ἰσχυρά· σακχαροποιεῖα, ἐμπορ. ἀποικιακῶν. Κάτ: 16,000.

Φόρ Δωφὲν (=Φ ρ ο ύ ρ ι ο ν-Δ ε λ φ ῖ ν ο ς)· ἀρχ. γαλ. ἵδρυμα τῶν ΝΑ ἀκτῶν τῆς Μαδαγασκάρης, ἱδρυθὲν τὸ 1648, ἕδρα δὲ μέχρι τοῦ 1822 τῆς ὁμων. γαλλ. ἀποικίας.

Φόρελαινδ-Νόρθ καὶ **Σούθ**= Β ό ρ ε ι ο ν καὶ Ν ό τ ι ο ν· δύο ἀκρωτήρια τῶν ΝΑ ἀκτῶν τῆς Ἀγγλίας.

Φορζὲ (Π έ τ ρ ο ς)· γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ Ἑρρίκου Γ' καὶ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἐρρίκου Δ', θανών τὸ 1638. Εἶνε ὁ ἀνακαλέσας τὸ Ἔ δ ι κ τ ο ν (βλ. λ.) τῆς Νάντης.

Φόρζ-Λὲζ-Ὼ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνας. Κάτ. 1720. Μεταλλικὰ σιδηροῦχα ψυχρὰ ὕδατα.

Φορζό (Ν ι κ ό λ - Ἰ ο υ λ ι α ν ό ς)· γάλλος δραματογράφος 1750—1798, ἐκ τῶν δοκιμωτάτων τῆς ἐποχῆς του.

Φόρθ· ποτ. τῆς Σκωτίας χυνόμενος εἰς τὴν Βόρειον θάλασσαν. Μῆκ. 185 χλμ.

Φόρθ-Κ ό λ π ο ς· ὑδατοστάσιον 75 χλμ. μήκους ἐπὶ 16—25 πλάτους ἐπὶ τῶν σκωτικῶν ἀκτῶν τῆς Βορείου θαλάσσης. Ἀκταὶ χθαμαλαὶ καὶ πολύφυτοι.

Φορκαδέλ (Π έ τ ρ ο ς)· γάλλος μαθηματικός, θανὼν τὸ 1576.

Φορκαλκιέ· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Ἄλπεις. Μέταξα, μέλι, κηρός. Κάτ. 2,900.

Φὸρ Δ' Ἐβέκ·=Φ ρ ο ύ ρ ι ο ν τ ο ῦ Ἐ π ι σ κ ό π ο υ· παλαιὰ εἰρκτὴ τῶν Παρισίων ὅπου καθειρχθη ὁ Ἐπίσκοπος αὐτῶν καὶ βραδύτερον διάσημοι κωμῳδοί. Ἐκρημνίσθη τὸ 1780.

Φόρλι· πρωτ. τῆς ὁμων. ἰταλ. ἐπαρχίας, ἐπὶ τοῦ Μοντόνε. Κάτ. 42,000.

Φορμεντέρα· μία τῶν ἱσπαν. Βαλεαρίδων νήσων. Παραγωγὴ ἀφθόνου καὶ ἐκλεκτοῦ σίτου. Ἔκτ. 96 τετρ. χλμ. Κάτ. 2,200.

Φορμερί· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Κάτ. 1320.

Φόρμιας (Φ ο ρ μ ί α ι)· ἀρχ. π. τῆς Ἰταλίας παρὰ τοῖς Οὐόλσκοις, ὅπου ἀπεκεφαλίσθη ὁ Κικέρων διαταγῇ τοῦ Ἀντωνίου, σήμερον λέγεται Μ ό λ α - Δ ι - Γ α έ τ α.

Φορμόζα· μεγάλη νῆσος τῆς Κίνας. Ἔκτ. 38,803 τετρ. χλμ. Κάτ. 2,500,000. Τὰ Δ κατοικοῦνται ὑπὸ Κινέζων καὶ ἔχει κλῖμα λαμπρὸν καὶ ἀφθονίαν προϊόντων, τὰ δὲ Α κατηκοῦνται ὑπὸ λαῶν ἀγρίων καὶ ἀνεξαρτήτων. Πρωτ. Τ ά ι - Ο ὐ ά ν μὲ 250,000 κατ. καὶ ἀκμαῖον ἐμπόριον. Ἀπὸ τοῦ 1898 ἀνήκει εἰς τοὺς Ἰάπωνας.

Φορμόζης-Π ο ρ θ μ ό ς· ὁ μεταξὺ Φορμόζης καὶ Κίνας θαλάσσιος βραχίων.

Φορμόζης· πάπας ἀπὸ 891-896.

Φόρκος ἢ **Φόρκυν** ἢ **Φόρκυς**· θαλάσσιος δαίμων, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, πατὴρ τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν ἐκ τῆς Κητοῦς, πατὴρ δὲ τῆς Σκύλλης καὶ τῆς Ἑκάτης κατοικῶν παρὰ τὴν ἐν Λιβύῃ λίμνην Τριτωνίδα.

Φόρκυνος-λιμὴν· λιμὴν ἀσφαλὴς πρὸς νότον τῆς Ἰθάκης.

Φόρμις· στρατηγὸς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Γέλωνος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Μαινάλου. Ἦν δὲ καὶ παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν τοῦ Γέλωνος, καὶ μνημονεύεται ὡς γράψας καὶ κωμῳδίας.

Φορμίων· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου.

Φορμπὲν (Κ λ α ύ δ ι ο ς)· γάλλος ναυτικός, 1656—1733, ναύαρχος τοῦ βασιλέως τοῦ Σιὰμ ἀπὸ 1685—1688. Αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, διεξέφυγε μετὰ τοῦ Ἰω. Μπάρτ διεκρίθη δὲ κατόπιν ἐν Ἱσπανίᾳ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Φόρμπες (Ἔ δ ο υ α ρ δ)· ἄγγλος φυσιολόγος, 1815—1854.

Φορναρίνα· ρωμαία καλλονὴ μετὰ πάθους ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ραφαὴλ· ἦτο θυγ. ἀρτοποιοῦ, ἐξ οὗ προῆλθεν ἡ ἐπωνυμία της αὕτη.

Φόρ-Ναδιονάλ (=Φ ρ.-Ἐ θ ν ι κ ό ν)· πρωτ. κοινότητος 850 κατ. καὶ ἑτέρας μικτῆς 37,500 κατ. ἐν τῷ νομῷ Ἀλγερίου (Μεγάλη Καβυλία). Φρ. εἰς ὕψος 916 μ.

Φορνέζυ (Ἐ ρ ρ ῖ κ ο ς)· φιλέλ. ἐξ Ὄρμπ τῆς Ἑλβετίας. Ὑπασπιστὴς τοῦ ἐπιτελείου τῶν Φιλελλήνων ἐν ἀποστρατείᾳ. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Φορνόβο-Δὶ-Τάρο (**Φορνοῦ**· τὸ λατιν. Φ ό ρ ο υ μ-Ν ό β ο υ μ· κωμόπ. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Αἱμιλίας, ὅπου οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν τοὺς Ἰταλοὺς τὸ 1495. Κάτ. 3,700.

Φόρντζιο· φιλέλλην ἐκ Σαρδηνίας, ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἀνῆκεν εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Φόρουμ (ὁ **Φόρος**)· λατινικὸν ὄνομα τῆς παρ' Ἕλλησιν Ἀ γ ο ρ ᾶ ς, δημοσία πλατεῖα ἐν Ρώμῃ ὅπου ἐλάμβανον χώραν αἱ συναθροίσεις καὶ συνελεύσεις τοῦ λαοῦ ἐν αἷς ἐλύοντο ἢ συνεζητοῦντο αἵ τε δημόσιαι καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ ὑποθέσεις. Ὁ ρωμαϊκὸς Φ ό ρ ο ς εἶνε σήμερον βοῶν ἀγορὰ καὶ καλεῖται ἐκ τούτου Κ ά μ π ο-Β α τ σ ί ν ο, διατηρεῖ δὲ σημαντικὰ ἐρείπια.

Φορσάνο· (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· φιλέλ. ἐκ Κουνεῖ τῆς Σαρδηνίας· ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐξ ἀποπληξίας ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1836. Πρόσφυξ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821. Παλαιὸς ὑπαξιωματικὸς ὑπὸ τὴν Αὐτοκρατορίαν εἶχεν ἀπολέσει τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν του κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἱσπανίας. Μεταξὺ ἄλλων μαχῶν εἶχε λάβει μέρος καὶ ἐν τῇ τοῦ Χαϊδαρίου καὶ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀπέθανε λοχαγὸς ἐν ἀποστρατείᾳ.

Φόρσκαλ· σουηδὸς φυσιολόγος, 1736—1763, φίλος τοῦ Λινναίου, καταλιπὼν «Αἰγυπτοαραβικὴν Χλωρίδα» καὶ ἄ.

Φόρστερ (Ἰ ω.-Ρ ά τ ν ο λ δ)· πρῶσσος ἀγγλικῆς καταγωγῆς γεωγράφος καὶ φυσιολόγος διαπρεπής, 1729—1798. Συνώδευσε τὸν Κοὺκ τὸ 1772 εἰς τὸν δεύτερον πλοῦν του καὶ ἔγραψεν ἄριστα ἔργα.

Φόρστερ (Θ ω μ ᾶ ς · Ἰ γ ν ά τ ι ο ς-Μ α ρ ί)· ἄγγλος ἀστρονόμος καὶ φυσιολόγος, 1789—1850.

Φορτέσκουε· οἶκος ἀγγλικὸς καταγόμενος ἐκ τοῦ ἀκολούθου τοῦ Γουλιέλμου (τοῦ Κατακτητοῦ) Ρ ο β έ ρ τ ο υ τ ο ῦ Ἰ σ χ υ ρ ο ῦ. Διάσημον μέλος τοῦ οἴκου τούτου ὑπῆρξεν ὁ σὲρ Ν τ ζ ὼ ν-Φ ό τ ρ. — νομοδιδάσκαλος καὶ ἀρχιδικαστὴς τὸ 1442, καταλιπὼν καὶ ἄριστα συγγράμματα.

Φορτέτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀ ρ χ α ν ῶ ν, ἐπαρχ. Τεμένους, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 350.

Φόρτι· φιλέλ. ἐκ Λομβαρδίας τῆς Σαρδηνίας· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Μεσολογγίῳ τὴν 26 Μαΐου 1824. Ἦτο ἐκ τῶν ὀλιγίστων Φιλελλήνων τῶν σωθέντων κατὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Πέτα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φορτιᾶ Δ' Ὑρμπάν (Ἀγριχόλας-Ἰωσήφ Φραγκίσκος, Μαρκήσιος Δέ)· πολυμαθέστατος γάλλος συγγραφεύς, 1756—1843. Ἀξιωματ. ἐν ἀρχῇ εἰς τὰ παπικὰ στρατεύματα. Κατέλιπεν ἄριστα ἱστορικὰ κυρίως συγγράμματα.

Φορτούλ (Ἱππόλυτος)· γάλλος πολιτικὸς καὶ φιλόλογος, 1811—1854, μέλος τῆς Συντακτικῆς καὶ τῆς Νομοθετικῆς τοῦ 1848—49, ὑπουργὸς δὲ τῆς παιδείας τὸ 1851. Ἔγραψεν ἄριστα ἔργα ἱστορίας καὶ ἀρχαιολογίας κυρίως.

Φορτουνᾶτος (Βενάντιος)· νεολατῖνος ποιητής, 530—609 ζήσας εἰς τὴν αὐλὴν Σιγεβέρτου καὶ Κλοταρίου τοῦ Α', ἐπίσκοπος Ποατιέ.

Φορτσελλίνι (Αἰγίδιο)· ἰταλὸς ἀββᾶς, 1688—1768, γράψας πληρέστερον τῶν παλαιοτέρων «Λατιν. Λεξικόν».

Φόρφαρ· πρωτ. τῆς ὁμων. σκωτικῆς κομητείας. Βαμβακοκλωστήρια, ὑφαντουργεῖα. Κάτ: 14,000.

Φορωνεύς· ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἕνδα καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἥρας εἰσήγαγε καὶ τὴν ἀκρόπολιν ἔκτισε περὶ τὸ 1800 π. Χ.

Φόσκαρι (Φραγκίσκος)· δόγης τῆς Βενετίας τὸ 1423. Κατέκτησε τὴν Βρεσκίαν, τὸ Βέργαμον καὶ τὴν Κρεμόναν. 1372—1457.

Φοσκαρίνι· (Μᾶρκος)· 1695—1763, δόγης τῆς Βενετίας καὶ διακεκριμένος φιλόλογος, καταγίνας κυρίως εἰς τὴν ἱστορίαν.

Φοσσᾶ (Δέ-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ. Κάτ. 950.

Φοσσάνο· π. τοῦ ἰταλ. Πεδεμοντίου ἐπὶ τοῦ Στούρα. Κλωστήρια ἐρίων καὶ μετάξης. Κάτ. 20,000.

Φοσσέ (Θωμᾶς Δύ-)· γάλλος φιλόλογος, 1634—1698. φίλος τῶν Ἰανσενιστῶν τοῦ Πόρ Ροαγιάλ. Ἔγραψεν «Ἱστορίαν Τερτυλλιανοῦ καὶ Ὠριγένους».

Φοσσομπρόνε· τὸ λατιν. Φόρουμ-Σεμπρόνιι, πολίχνη τῆς κελτρώας Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Μεταύρου. Μεταλλικὰ ὕδατα, μεταλουργεῖα. Κάτ. 10,000.

Φο(υ)ᾶ τὸ λατιν. Φούξιουμ, πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ, 831 χλμ. ἀπὸ Παρισίων, ἄλλοτε πρωτ. ὁμων. κομητείας. Χυτήρια. Κάτ. 7,100.

Φο(υ)ᾶ (Γάστων δέ-)· δοὺξ τοῦ Νεμούρ, ἀνεψιὸς Λουδοβ. ΙΒ' 1489—1512. Ἐνίκησε καὶ ἔπεσεν ἐν Ῥαβέννᾳ.

Φο(υ)ᾶ (Γερμανή)· ἀδελφὴ τοῦ προηγ. 1488—1538, σύζυγος τοῦ θείου τῆς βασιλέως τῆς Ἀραγῶνος Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ, βασανισθεῖσα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Χιμενές

Φουάδ-πασσᾶς· (Μεχμέτ)· τοῦρκος συγγραφεὺς καὶ πολιτευτής, 1814—1869, ἐκδοὺς «Ποιήσεις» καὶ «Ὀθωμαν. Γραμματικήν».

Φοῦγγερ· οἶκος γερμανικὸς πλουτήσας διὰ τῆς βιομηχ. καὶ τοῦ ἐμπορίου· γενάρχης αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ Ἰωσ. Φ. (ΙΔ' αἰών), ὅστις ἦν ὑφαντής, κατετάγη δὲ εἰς τοὺς εὐπατρίδας ὑπὸ Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Α'.

Φουγλόη· νησὶς τοῦ δανικοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Φερρῶν (βλ.λ.)

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Φουεντερράβια· (Φ ο ν τ α ρ α β ί α)· τὸ λατιν. Φ ό ρ τ ε μ-Ρ ά π ι ν τ ο υ μ· κωμόπ. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Γασκωνικοῦ κόλπου. Ἀκτοπλοΐα ἀνεπτυγμένη. Κάτ. 4,000.

Φουέντες· (Δ ὸ ν Π έ δ ρ ο-Ἐ ν ρ ι κ ο υ έ ζ Δ' Ἀ θ ε β έ δ ο, κόμης δέ-)· ἱσπαν. στρατηγός, 1560—1643, πεσὼν γέρων ἤδη ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ροκροᾶ.

Φουερτεβεντούρα (Φ ο ρ τ α β α ν τ ο ύ ρ)· μία τῶν Καναρίων νήσων, 1717 τετρ. χλμ. Κάτ. 12,000· ἔδαφος βουνώδες καὶ ἡφαιστειώδες. Κύριος οἰκισμὸς Π ο υ έ ρ τ ο-Δ ὲ-Κ ά β ρ α ς.

Φουεσνάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Φινιστέρ, παρὰ τὸν Ἀτλαντικόν. Κάτ. 2,260.

Φουέσσλι· ὄνομα πολλῶν ἑλβετῶν ζωγράφων, ὧν διαπρεπέστατος ὁ Ἰ ω.-Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς, 1742—1825, καθηγ. ἐν τῇ Λονδινείῳ Ζωγραφικῇ Ἀκαδημείᾳ, ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων «Σύγχρονος Μιχαηλάγγελος».

Φουζελιέ (Λ ο υ δ ο β.)· γάλλος δραματογράφος καὶ φιλόλογος, 1672—1752. Διεκρίθη καὶ ὡς δημοσιογράφος.

Φουζέρ(αι)· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-έ-Βιλαίν, ἐγγὺς ὄρους, ἐφ' ὑψώματος. Βυρσοδεψεῖα, ὑαλουργεῖα, χυτήρια. Κάτ. 15,000.

Φουζεράϋ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-έ-Βιλαίν. Κάτ. 3,750.

Φουϊλλοῦ· (Ἰ ά κ ω β ο ς Δ ύ-)· γάλλος εὐπατρίδης, 1521—1580, γράψας ἀρίστην «Κυνιατρικήν».

Φουκαλωτό· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς, Κάτ. 11.

Φουκὲ (Ν ι κ ό λ α ο ς)· γραμματεὺς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ', 1615—1680. Μισούμενος ὑπὸ τοῦ Κολβέρ, συνελήφθη τὸ 1661 καὶ ἐφυλακίσθη ἐπὶ 19 ἔτη εἰς τὸ Πινερὸλ ὅπου καὶ ἀπέθανε.

Φοῦ-Κιὰν ἢ **Φὸ-Κιέν** 38,803 τετρ. χλμ. 12,000, ἐπάκτιος ἐπαρχ. τῆς Κίνας. Πρωτ. Φ ο ῦ-Τ σ ε ο ῦ-Φ ο ῦ. Χώρα βουνώδης, πολυπόταμος, πλουσία εἰς ὄρυζαν, σῖτον, πορτοκάλια, σακχαροκάλαμον, τέϊον, καπνά, βάμβακα, ναυπηγήσιμον ξυλείαν κλπ. Ἄφθονος ἁλιεία. Μεταξοσκωληκοτροφία, χοιροτροφία.

Φουκιὲ-Τενβίλλ· (Ἀ ν τ ώ ν. Κ ε ν τ έ ν)· 1747—1795. Μέλος τῆς Κομμούνας καὶ δημόσιος κατήγορος ἐνώπιον τοῦ Ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου. Ἀπέθ ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος.

Φουκιέρ (Ἰ ά κ ω β ο ς)· φλαμανδὸς ζωγράφος, 1596—1660, διακριθεὶς ἰδίᾳ εἰς τὴν τοπιογραφίαν.

Φουκώλ (Λ έ ω ν)· γάλλος φυσικός, 1819— 868, ἐφευρέτης τῶν τελειοτέρων μέχρι τοῦδε τηλεσκοπίων.

Φοῦλα· μικρὰ νῆσος τοῦ συμπλέγματος Σ χ έ τ λ α ι ν δ (Σκω τ ί α). Ἄριστοι λειμῶνες. Κάτ: 270, ὑποτίθεται ὅτι εἶνε ἡ Ο ὔ λ τ ι μ α Θ ο ύ λ η τῶν ἀρχαίων.

Φουλβέρ· ἐπίσκοπος Παρισίων κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα, θεῖος τῆς Ἐλοΐζας, ὁ καταστρέψας τὸν Ἀ β ε λ λ ά ρ δ ο ν (βλ. λ.).

Φουλβία· ρωμαία κυρία, ἀποκαλύψασα εἰς τὸν Κικέρωνα τὴν συνωμοσίαν τοῦ Κατιλίνα (63 π. Χ.).

Φουλγέντιος (Ἅ γ ι ο ς)· ὁ ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πονομασθεὶς Αὐγουστῖνος τῆς ἐποχῆς του, 463—533, καταδιωχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀριανιστῶν. Ἑορτὴ τὴν 1ην Ἰανουρίου (ν).

Φούλδ (Ἄχιλλεύς)· γάλλος οἰκονομολόγος καὶ πολιτευτής, 1800—1867, ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Συντακτικῇ, ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ Λουδοβίκου Βοναπάρτου, γερουσιαστὴς τὸ 1852.

Φούλδα· π. τῆς πρωσ. Ἔσσης-Νασσάου, ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. Ὑφαντουργεῖα, ἐργοστάσια μουσικῶν ὀργάνων. Κάτ: 12,000.

Φουλζάν (Σαὶν-)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βανδέας. Κάτ.2,090.

Φούλκ· ὄνομα πέντε κομήτων τῆς Ἀνδεγαυίας, ὧν ὁ τελευταῖος ἀνῆλθε τὸ 1131 ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἱερουσαλήμ, παραδοὺς τὴν κομητείαν εἰς τὸν τρίτον υἱόν του Γοδεφρείδον Πλανταγενέτην.

Φούλκ· ἐφημέριος τοῦ Νεϋλλύ-σύρ-Μάρν. Ἐκήρυξε τὴν 4ην σταυροφορίαν τὸ 1198 καὶ ἀπέθ. τὸ 1201.

Φουλόν (Ἰωσὴφ-Φραγκίσκος)· γάλλος οἰκονομολόγος καὶ σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, 1715—1789. Μισούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὑπῆρξεν ἓν ἐκ τῶν πρώτων θυμάτων τῆς Ἐπαναστάσεως.

Φουλπούντ· ἀρχ. γαλλ. ἵδρυμα τῶν Λάκτῶν τῆς Μαδαγασκάρ, 52 χλμ. ΒΑ τῆς Ταματαύης, ἀντικρὺ τῆς νήσου Ἁγ. - Μαρίας. Ἀσφαλὴς λιμήν.

Φούλτων (Ροβέρτος)· διαπρεπὴς ἀμερικανὸς μηχανικός, 1764—1815, σπουδάσας καὶ τὴν ζωγραφικήν. Τὸ 1782 μετέβη εἰς Ἀγγλίαν ἐκεῖθεν δὲ εἰς Γαλλίαν, ὅπου παρουσίασε τὸ πρῶτον ἀτμήλατον σκάφος, οὗ δοκιμὰς ἐποιήσατο ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα τὸ 1803, ὅπερ τελειοποιήσας εἶτα ἀνέδειξε τέλειον ἀτμόπλοιον τὸ 1807 ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Οὔδσον ἐν Ἀμερικῇ ὀνομάσας αὐτὸ «Κλέρμοντ». Ἀπέθ. ἐνῷ ἐναυπήγει ἀτμήλατον φρεγάταν.

Φουμάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδεννῶν. Χυτήρια. Κάτ: 5,300.

Φουμέλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λὸτ-ἐτ-Γκαρόν. Χαρτοποιεῖα. Κάτ. 3,910.

Φούνδυ-Κόλπος· ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς βορειαμερικαν. πολιτ. Μαΐν, ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ. 40—68 χλμ. πλάτος, ἐπὶ 200 χλμ. μήκους.

Φούνκ (Ἰω.-Νικόλαος)· γερμ. ἀνθρωπολόγος, 1693—1777, οὗ διακρίνονται κυρίως τὰ ἐπὶ τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας ἔργα.

Φούνσχαλ· εὐλίμενος πρωτ. τῆς νήσου Μαδέρας, ἐκτισμένη ἀμφιθεατρικῶς. Ἐπισκοπή· ἐξαγωγὴ δερμάτων, γεωμήλων, ζακχάρεως, ζώων κλπ. Κάτ. 21,000.

Φουντάνα· χ. τῆς νήσου Παξῶν. Κάτ. 54. (Δῆμος Λακκιωτῶν).

Φουντρᾶ(Μαρκήσιος δέ-)· γάλλος μυθιστοριογράφος 1800—1872.

Φούξ (Ἰω.-Ἰωσήφ)· γερμανὸς μουσουργός, 1660—1732, συνθέτης «λειτουργιῶν», «τριῳδιῶν», «μελοδραμάτων» καὶ ἄ.

Φούρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Κάτ. 1600.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Φουρδιέρ(η)· ὑψίλοφος δεσπόζων τοῦ Σῶν ἐν Λυών, στεφόμενος δὲ διὰ περιωνύμου ἱεροῦ τῆς Παρθένου.

Φουριέ (Ἰω.-Βαπτιστής-Ἰωσήφ, βαρών), διάσημος γάλλος γεωμέτρης, 1768—1830, ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς ἐπιστημον. Ἀκαδημείας.

Φουριέ (Κάρολος)· ἐμποροϋπάλληλος ἐν ἀρχῇ 1772—1837, ἱδρυτὴς σοσιαλιστικοῦ συστήματος γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Φουριερισμός», κηρύσσοντος δὲ τὴν ἀπόλυτον κοινοκτημοσύνην καὶ τὴν ζωὴν ἐν «Κοινοβίοις».

Φούριον-Γένος· ρωμαϊκὸς οἶκος ἐκ Λατίου, ἐξ οὗ κατήγετο ὁ νικητὴς τῶν Γαλατῶν Κάμιλλος.

Φοῦρκα· ὄρα Δερβένι-Φοῦρκα

Φούρκα (Δά) δίοδος τῶν βερνικῶν Ἄλπεων ἐν Ἑλβετίᾳ, δι' ἧς ἡ Βαλαισία συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς τοπαρχίας Οὔρι.

Φουρκροᾶ (Ἀντών.-Φραγκ. κόμης)· γάλλος χημικός, 1755—1809. Ὠργάνωσε μετὰ τοῦ Μόνζ τὴν Πολυτεχνικὴν Σχολήν. Μέλος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Κατέλιπεν ἄριστα ἔργα διδακτικὰ κυρίως.

Φουρλάκκος· ἀγροικίαι τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 23.

Φουρνᾶ· πρωτ. τοῦ δήμου Κτημενίων τῆς Εὐρυτανίας, ἐπὶ παραποτ. τῆς Μέγδοβας, εἰς τὰ Α. τῶν Ἀραφιωτικῶν βουνῶν, 6 ὥρ. ἀπὸ Καρπενησίου. Εἰρηνοδικ., ταχυδρ., τηλεγρ., Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 1495.

Φοῦρν(αι)· πολίχνη τῆς βελγ. Δυτ.-Φλάνδρας, 5 χλμ. ἐντεῦθεν τῆς θαλάσσης. Ὡραῖαι γοτθικαὶ οἰκοδομαί. Κάτ. 5,500.

Φουρνὲλ Ἰω.-Ἰάκ.-Φραγκ), γάλλος φιλόλογος, 1745—1820.

Φουρνέλ (Βίκτωρ)· γάλλος φιλόλογος σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1829. Διεκρίθη ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, ἐξέδωκε δὲ καὶ πολλὰ φιλολογικὰ ἰδίως καὶ ἠθοκοινωνιολογικὰ ἔργα.

Φουρνές· χ. τοῦ δήμου Ἀλικιανοῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων. Κρήτης. Κάτ. 300.

Φουρνιὲ (Πέτρος-Σίμων)· γάλλος χαράκτης καὶ στοιχειοχύτης, 1712—1768. Ἔγραψεν «Ἱστορικὴν καὶ Κριτικὴν πραγματείαν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Τυπογραφικῆς» καὶ ἄ.

Φουρνιὲ (Μᾶρκος)· γάλλος δραματογράφος, 1818—1879, γράψας τὴν «Μανὼν-Λεσκώ», τοὺς «Χρυσοθήρας» καὶ ἄ.

Φουρνιὲ (Ἐδουάρδος)· πολυμαθέστατος σύγχρονος γάλλος φιλόλογος, γεννηθεὶς τὸ 1819. Διακρίνονται ἐκ τῶν ἔργων του τὸ «Πνεῦμα τῶν Ἄλλων», τὸ «Πνεῦμα ἐν τῇ Ἱστορίᾳ» καὶ ἄ.

Φουρνιώτη· χ. τοῦ δήμου Πρόνναν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 51.

Φοῦρνοι· χ. τοῦ δήμου Κρανιδίου τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 269.

Φοῦρνοι· αἱ ἀρχ. Κορσεῖαι νησῖδες μεταξὺ Σάμου καὶ Ἰκαρίας.

Φοῦρνοι· χ. τῆς Σάμου εἰς τὰ Δ, ἀντικρὺ τῶν ὁμων. νησίδων.

Φουρνοφάραγκο· χ. τοῦ δήμου Χάρακος, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ 120.

Φουρσαμβώλ· κωμόπ. τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γαλλ. νομοῦ Νιέβρ. Χυτήρια. Κάτ: 6,000.

Φουρτζῆ (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος ρῆς Μεσσηνίας. Κάτ: 326.

Φουρτοῦ (Β α ρ δ ὺ Δ έ-)· σύγχρονος γάλλος πολιτικὸς γεννηθεὶς τὸ 1836. Πολλάκις ὑπουργὸς ἀπὸ τοῦ 1872—77.

Φουρφουρᾶς· χ. τοῦ δήμου Μ ο ν α σ τ η ρ α κ ί ο υ, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης. Κρήτης. Κάτ. 450.

Φουσὶ-Ζιαμᾶ ἢ **Φιουζιγιάμα**-Ὄ ρ ο ς· τὸ ὕψιστον ἡφαίστειον τῆς Ἰαπωνίας, ἐν τῇ νήσῳ Νίππον. Ὑψ. 3,793 μ.

Φουσιὲ (Δ ο ὺ ξ Δ' Ὀ τ ρ ά ν τ, Ἰ ω σ ή φ)· γάλλος ἐπαναστάτης, 1763—1820, ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ Ναπολέοντος τοῦ Α'. Ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῆς Παλινορθώσεως, ἀπέθ. ἐν Τεργέστῃ. Ὑπηρέτησε καὶ ἡπάτησεν ὅλας τὰ μερίδας.

Φουσιὲ (Π α ῦ λ ο ς)· γάλλος πολυμαθέστατος συγγραφεύς, 1704—1768, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν Ἐπιγραφῶν.

Φουσιὲ (Π α ῦ λ ο ς - Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς)· γάλλος φιλόλογος καὶ δραματογράφος, 1810—1875. Κυρίως διεκρίθη ὡς δημοσιογράφος.

Φουσιὺ (Ἰω.-Παῦλος Γ κ ρ ά ν-Ζ ά ν Δ έ-)· γάλλος ἀστρονόμος, 1707—1788, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ἀνακαλύψας νέαν μέθοδον παρατηρήσεως.

Φουσσερέ(π)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Γαρούνας. Κάτ: 2,300.

Φούστ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· χρυσοχόος ἐκ Μαγεντίας, εἷς τῶν 3 ἐφευρετῶν τῆς Τυπογραφίας, θανὼν λήγοντος τοῦ ΙΕ' αἰῶνος.

Φοῦτα-Ντζαλλόν· περίπου 45,000 τετρ. χλμ. Κάτ: 3,200,000. Πρωτ. Τ ί μ π ο φ ο υ λ α χ ι κ ὸ ν κράτος τῆς ΒΔ Ἀφρικῆς εἰς τὰ Ν Σενεγαμβίας. Οἱ κάτοικοί του εἶνε Φελλατάχοι (βλ. λ.). Μεγάλα δάση, ἀπέραντοι καλλιεργήσιμοι γαῖαι, ἄγρια θηρία. Πολίτευμα: δημοκρατικὴ ἀριστοκρατία· ὁ βασιλεὺς (ἀ λ μ ά ν υ) εὑρηται ἀπὸ τοῦ 1882 ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας.

Φοῦτα-Τόρο· χώρα τῆς Δ Ἀφρικῆς εὐφορωτάτη, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σενεγάλη. Κάτ: 400,000. Πεῦλοι, γεωργοὶ κυρίως.

Φούτμα· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 155.

Φοῦ-Τσεοῦ· π. μεγάλη τῆς Κίνας ἔναντι τῆς νήσου Φορμόζης, μὲ λιμένα μέγιστον καὶ ἀνοικτὸν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, λίαν ἐκτεταμένον ἐμπόριον καὶ 600,000 κατοίκους.

Φουτσίνο· (Λ ί μ ν η τ ο ῦ-)· ἤδη ξηρὰ λίμνη τῆς ἀρχ. Ἰταλίας ὅτε κατεῖχεν ἔκτ. 270 τετρ. χλμ. ἐστία οὖσα τῆς «μαλαρίας» ἣν ἀπεξήρανεν ὁ Κλαύδιος ἀνοίξας διῶρυχα ἥτις τελείως ἐπεραιώθη κατὰ τὰς ἡμέρας μας (1855 – 69).

Φοῦ-Χί· πρῶτος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, θεὶς τὰς βάσεις τῆς σινικῆς γραφῆς. Ἤκμασε 3,300 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Φούχς (Λ ε ο ν ά ρ δ ο ς)· βαυαρὸς ἰατρὸς καὶ βοτανικός, 1501-1566

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Φρᾶ· ὄνομα ὑφ' ὃ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὸν Ἥλιον.

Φραατάκης· βασιλεὺς τῶν Πάρθων, υἱὸς τοῦ Φραάτου τοῦ Δ'. Τὸ 9 π. Χ. ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, συμφωνήσας μετὰ τῆς μητρός. Ἀλλὰ τὸ διπλοῦν τοῦτο ἔγκλημα τῆς πατροκτονίας καὶ αἱμομιξίας ἐξήγειρε τοὺς ὑπηκόους οἵτινες ἐπανεστάτησαν καὶ ἐθανάτωσαν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του Θέρμουσαν.

Φραάτης· βασιλεὺς τῶν Πάρθων, υἱὸς τοῦ Ἀρσάκου Γ', ὃν διεδέχθη τὸ 178 π. Χ.

Φραάτης ὁ Β'· υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Α', διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του περὶ τὸ 139.

Φραάτης ὁ Γ'· υἱὸς Ἀρσάκου ΙΑ' ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 70 π. Χ. καὶ δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν δύο υἱῶν του.

Φραάτης ὁ Δ'· υἱὸς τοῦ Ὁρόδου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 37 π. Χ. ἀφοῦ πρῶτον ἐφόνευσε τὸν πατέρα του καὶ τοὺς τριάκοντα ἀδελφούς του. Ἀλλ' ἐδολοφονήθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Φραατάκου καὶ τῆς γυναικός του Θερμούσης.

Φραγγονάρ (Ἰ ω.-Ὀ ν ω ρ έ)· γάλλος ζωγράφος, 1732—1806, διακριθεὶς εἰς συμβολικὰς συνθέσεις.

Φράγκ (Ἀ δ ό λ φ ο ς)· σύγχρονος γάλλος φιλόσοφος γεννηθεὶς τὸ 1809, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἔγραψεν «Ἐκκλησιαστικὴν φιλοσοφίαν τῶν Ἑβραίων» καὶ ἄ.

Φράγκα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ: 97.

Φραγκάκης (Ν ι κ ο λ ά ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Καλαβρύτων, διακριθεὶς ἐπὶ ἀνδρείᾳ ἰδίως κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν καὶ ἐν Μεσολογγίῳ.

Φραγκᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ὁμαλῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ: 877.

Φραγκέϊκα· χ. τοῦ δήμου Τοικκάλων τῆς Κορινθίας. Μετὰ τῶν Σ κ ο ρ δ έ ϊ κ ω ν. Κάτ: 25.

Φραγκίσκη ἡ ἐκ Ρ ί μ ι ν ι· σύζυγος τοῦ Μαλατέστα, ἄρχοντος τοῦ Ριμινίου, φονευθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τὸ 1289. Ὁ θάνατός της ἀποτελεῖ ἓν ἐπεισόδιον τῆς «Κολάσεως» τοῦ Δάντε.

Φραγκίσκο (**Σάν-**)· = Ἅγ. Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς· πρωτ. τῆς βορειαμερικαν. πολιτείας Καλιφορνίας, εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Σακραμέντο ἐν τῷ Εἰρηνικῷ. Μέγιστον ἐμπόριον, τεράστια οἰκοδομήματα, ἄπειρα δημόσια κτίρια, ὡραῖοι ναοί, πάμπολλα ἐκπαιδευτήρια κλπ, ἐν ᾧ πρὸ 30 μόλις ἐτῶν ἦν ἁπλοῦν ὁρμητήριον τῶν ἁλιέων Γ ι έ ρ μ π α-Μ π ο υ έ ν α καλούμενον. Ἡ μεγίστη του πρόοδος ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν χρυσωρυχείων. Κάτ. 300,000.

Φραγκίσκο (**Ρίο Σάν-**)· ποτ. τῆς Βραζιλίας, πηγάζων ἐν τῇ πολιτείᾳ Μίνας-Γεραῆς καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Μῆκ. 1500 χλμ.

Φραγκίσκος ὁ **Α'**· (1494—1574) διάδοχος Λουδοβίκου ΙΒ' ἐν τῷ θρόνῳ τῆς Γαλλίας τὸ 1515. Ἐνίκησε τοὺς Ἑλβετοὺς ἐν Μαρινιὰν καὶ κατέκτησε τὸ Μιλανάϊ. Παρ' ὅλας δὲ τὰς περιπετείας εἰκοσιπενταετῶν πολέμων

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατὰ Καρόλου Κόντου (1521—44), παρὰ τὴν ἐν Παβίᾳ ἧτταν τοῦ 1525 καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν του παρὰ τὰς ἀποτυχίας του ἐν Μαδρίτῃ (1526), ἐν Καμπραΐ (1529), Νικαίᾳ (1538) καὶ Κρεσπὶ (1544), κατώρθωσεν ἐν τούτοις ν' ἀνακόψῃ τὴν κατακτητικὴν φορὰν τοῦ ἀντιζήλου του, συμμαχοῦντος μὲ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὰ Ἰταλικὰ κράτη. Ἀλλ' ἡ κυρία δόξα τοῦ Φ ρ α γ κ. ἔγκειται εἰς τὴν μεγάλην ὑποστήριξιν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων.

Φραγκίσκος ὁ **Β'** (1544—1560)· βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ 1559, υἱὸς Ἑρρίκου Β' καὶ Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, σύζυγος Μαρίας Στουάρτ. Ἐπ' ὀνόματί του ἐβασίλευσαν ὁ δοὺξ Δὲ-Γκίζ καὶ ὁ καρδινάλιος τῆς Λορραίνης.

Φραγκίσκος Α'· δοὺξ τῆς Βρετάνης ἀπὸ 1442—50, συνεμάχησε μὲ Κάρολον τὸν Ζ' κατὰ τῶν Ἄγγλων.

Φραγκίσκος Β'· (1435—1468)· δοὺξ τῆς Βρετάνης τὸ 1459. Συνεμάχησε κατὰ Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ'. Ἡττηθεὶς εἰς Σαίντ-Ὠμπέν-Δύ-Κορμιέ, ἀπέθ. ἐκ λύπης καὶ τὸ δουκᾶτόν του ἠνώθη μὲ τὸ Γαλλ. στέμμα διὰ τοῦ γάμου τῆς θυγατρός του Ἄννης μὲ τὸν Κάρολον Η'.

Φραγκίσκος· δοὺξ Ἀνδεγαυίας, 1554—84, ἀδελφὸς Ἑρρίκου Γ', κυβερνήσας ἐπί τινα χρόνον τὰς Κάτω-Χώρας (1582), ἀλλὰ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του.

Φραγκίσκος-Φοίβος Δὲ-Φουᾶ· βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας τὸ 1479, ὡς διάδοχος τῆς μάμμης του Ἐλεωνόρας, στεφθεὶς τὸ 1402 καὶ θανὼν τὸ ἐπιὸν ἔτος.

Φραγκίσκος Α' (1708—1765)· αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας τὸ 1745. Συνεζεύχθη τὴν Μαρίαν-Θηρεσίαν. Ἡ θυγάτηρ του Μαρία Ἀντωανέττα ἐνυμφεύθη Λουδοβ. τὸν ΙΣΤ' πρὶ ἢ διαδεχθῇ τὸν πάπον του.

Φραγκίσκος Β' (1768—1835)· αὐτοκρ. τῆς Γερμαν. τὸ 1792, υἱὸς καὶ διάδοχος Λεοπόλδου Β'. Ἔλαβε μέρος εἰς πλείστας συμμαχίας κατὰ τῆς Γαλλίας, ἠναγκάσθη δὲ νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἀξιώματός του ἅμα τῷ καταρτισμῷ τῆς ὁμοσπονδίας τῶν γερμαν. κρατῶν καὶ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Τὸ 1810 ἔδωκε τὴν θυγατέρα του Μαρίαν-Λουΐζαν ὡς σύζυγον εἰς τὸν Μέγαν Ναπολέοντα. Αἱ συνθῆκαι τοῦ 1815 ἔδωκαν αὐτῷ τὸ Λομβαρδο-Βενετικὸν βασίλειον.

Φραγκίσκος Α' βασιλ. τῆς Ἰταλίας διαδεχθεὶς τὸ 1825 τὸν πατέρα του Φερδινάνδον Α' ἐν τῷ θρόνῳ τῶν Δύο-Σικελιῶν, ὃν ἐτήρησεν ἐπὶ 5 ἔτη.

Φραγκίσκος Α' (Δ'-Ἔ σ τ ε· δοὺξ τῆς Μοδένας (1629—58), σύμμαχος ἀμοιβαδὸν τῶν Ἱσπανῶν καὶ στρατηγὸς τῶν γαλλ. στρατευμάτων.

Φραγκίσκος Β', (1662-94), δοὺξ τῆς Μοδένας, ἱδρύσας τὸ πανεπιστήμιον, τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὴν Ἀκαδημείαν τῆς πόλεως.

Φραγκίσκος Γ'· (1737—80)· δοὺξ τῆς Μοδένας, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλ. τῆς Σαρδηνίας τὸ 1742, διώκησε τοὺς Ἱσπανοὺς κατὰ τῆς Λύ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

στρίας καὶ ἀνέκτησε τὸ δουκᾶτον τὸ 1749.

Φραγκίσκος Δ'· δοὺξ τῆς Μοδένας, οὗ ὁ πατὴρ Ἡρακλῆς Γ' ἐξεθρονίσθη ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1797, ἀπέθ. δὲ τὸ 1846.

Φραγκίσκος Δὲ - Νευσματώ· μέλος τοῦ Διοικητηρίου ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1797. Ἀφῆκε ποιήσεις πολλοῦ λόγου ἀξίας. Ἀπέθ. τὸ 1828.

Φραγκίσκος-Ἰωσήφ ὁ **Α'**· γεννηθεὶς τὸ 1830, αὐτοκρ. τῆς Αὐστρίας βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας καὶ Βοημίας, ἀνεψιὸς Φερδινάνδου τοῦ Α', ὃν διεδέχθη τὸ 1848. Νικησάντων τῶν Πρώσσων ἐν Σαδόβᾳ, ἠναγκάσθη νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐν Πράγᾳ συνθήκην ἥτις συνέτριβε τὴν ἐν Γερμαν. ἐπικράτησίν του. Διωργάνωσεν ὅμως ἐξόχως τὸ κράτος του καὶ παρέσχε πλείστας τοῖς Οὔγγροις προνομίας. Βασιλεύει ἀκόμη

Φραγκίσκου - Ἰωσήφ-Ἀ ρ χ ι π έ λ α γ ο ς· νῆσοι τοῦ Ἀρκτικοῦ Παγωμ. Ὠκεανοῦ, ἀνακαλυφθεῖσαι τὸ 1872—73 ὑπὸ τῆς αὐστριακῆς ἀποστολῆς τοῦ Τεγετχωφ. Κεῖνται μεταξὺ 81ο καὶ 83ο Β πλ., εἶνε δὲ ὑψίλαι καὶ σκεπάζονται ὑπὸ τεραστίων παγετώνων. Πρὸς Α τῆς Σπιτσβέργης.

Φραγκίσκος Δ' Ἀσσίζ (Ἅ γ ι ο ς)· ἐξ Ὀμβρικῆς, ἱδρύσας τὸ 1208 τὸ τάγμα τῶν «Φραγκισκανῶν». Κατέλιπεν ᾠδάς, λειτουργικὰ καὶ ἐπιστολάς. 1182—1226. Ἑορτὴ τὴν 4 Ὀκτωβρίου (ν).

Φραγκίσκος-Δὲ-Πῶλ (Ἅγιος)· ἐκ Καλαβρίας, 1416—1507, ἱδρυτὴς μοναχικοῦ τάγματος τῶν «Ἐλαχίστων» τὸ 1436. Ἑορτὴ τὴν 2 Ἀπριλίου (ν).

Φραγκίσκος-δὲ-Σάλ (Ἅγιος)· ἐπίσκοπος Γενεύης, 1567—1622. Ἑορτὴ τὴν 29 Ἰανουαρίου (ν).

Φραγκίσκος-Ξαβιέ (Ἅ γ ι ο ς)· ὁ ἐπονομασθεὶς «Ἀπόστολος τῶν Ἰνδιῶν», 1506—1556. Ἱσπανὸς Ἰησουΐτης, κηρύξας ἐν Ἰνδίαις, Ἰάπωνίᾳ καὶ Κίνᾳ, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Ἑορτὴ τὴν 2 Δεκεμβρίου (ν).

Φραγκίσκος-Ρεζί (Ἅ γ ι ο ς)· γάλλος ἱερεύς, διαπρέψας ἐπὶ αὐταπαρνήσει κατὰ τὸν λοιμὸν τῆς Τουλούσης τὸ 1632. Ἐγεν. τὸ 1597 ἀπέθ. τὸ 1640. Ἑορτὴ τὴν 16 Ἰουνίου (ν).

Φραγκίσκος (Σ π ύ ρ ο ς)· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐξ Ἀνδρούσσης τῆς Μεσσηνίας, ὑπηρετήσας ἐπανειλημμένως ὡς γερουσιαστής, πληρεξούσιος καὶ ὑπουργός.

Φραγκίστα· χ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας. Ἕλλην. σχολεῖον. Κάτ: 894.

Φραγκιστάν· ὄνομα ὅπερ οἱ Ἀνατολῖται καὶ ἰδίᾳ οἱ Πέρσαι δίδουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην=Χώρα τῶν Φράγκων.

Φραγκλῖνος (Β ε ν ι α μ ί ν)· διάσημος πολιτικὸς καὶ ἐπιστήμων Ἀμερικανός, τὰ μέγιστα ἐργασθεὶς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἐγεννήθη τὸ 1706, ἐφεῦρε δὲ τὸ ἀ λ ε ξ ι κ έ ρ α υ ν ο ν καὶ ἀπέθανε τὸ 1790.

Φραγκλῖνος (Ν τ ζ ὼ ν)· 1786—1847, ἄγγλος θαλασσοπόρος, ἀπολεσθεὶς τὸ 1847 ἐν τοῖς πάγοις τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βορ. Πόλου, ὅπερ ἀνεκάλυψεν ἡ σύζυγός του τὸ 1862.

Φραγκλίνου-Δίοδος· πορθμὸς χωρίζων τὴν χερσόν. Βοόθια τῆς νήσου τοῦ Πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας (Β. Ἀμερική)

Φράγκοι-Φραγκία· ὑπὸ τὸ περιληπτικὸν τοῦτο ὄνομα ἐνοοῦντο ἀπὸ τοῦ Γ' μέχρι τοῦ Ε' καὶ ἐντεῦθεν αἰῶνος λαοί τινες γερμανικῆς καταγωγῆς, λείψανα τῶν Βρουκτήρων, Τενατήρων, Χαμαύων, Ἀνσιβαριανῶν, Σικάμβρων. Ἀπετέλουν ὁμάδας ἢ ὁρδὰς πλανήτιδας καὶ πολεμοχαρεῖς, ξένας δὲ καὶ πολλάκις ἐχθρὰς πρὸς ἀλλήλας, οὐδέποτε δὲ πολεμησάσαν κατὰ τῶν Ρωμαίων. Τὸ 486 ἔσχον ἀνώτατον ἀρχηγὸν τὸν Κλόβις (Χλωδοβῖκον), ὅστις τοὺς συνέταξεν εἰς ἓν κράτος, ὑποτάξας πλείστους μικραρχηγούς ἐπὶ κεφαλῆς 6,000 πολεμιστῶν. — Ἐν Ἑλλάδι «φράγκους» ὠνόμαζον μέχρι πρὸ μικροῦ πάντας τοὺς χριστιανοὺς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Φραγκοκομητεία ἢ **Βουργουνδική-κομητεία**· ἀρχ. γαλλ. ἐπαρχία τῶν Α τοῦ Κράτους μὲ πρωτ. τὸ Βεζανσόν. Ἀνῆκε κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς δευτέρας γραμμῆς δ' ὕκας τῆς Βουργουνδίας, εἶτα δὲ εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ τὸ 1674 εἰς τὸν Λουδοβῖκον ΙΔ'.

Φραγκόνι· 1738—1836. Περίφημος ἱππευτὴς ἐκ Βενετίας. Ἵδρυσεν ἐν Παρισίοις τὸ ἱππικὸν θέατρον τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Ἀμφιθεάτρου.

Φράγκος ἢ **Φραγκίων**· μυθικὸν πρόσωπον, ὑποτιθέμενος υἱὸς τοῦ Τρῳαδίτου Ἕκτορος, γενάρχης δὲ τοῦ φραγκικοῦ ἔθνους.

Φράγκου (το ῦ)· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης τῆς Θεσσαλίας. Κάτ. 257.

Φραγκούλια· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 39.

Φραγκφόρ - σὺρ - Λὲ - Μάϊν (Φραγκφόρτη-ἡ πρὸς τῷ Μάϊνῳ)· πρωτ. διοικήσεως τῆς Δυτ. Πρωσίας, ποτὲ ἐλευθέρα π. Ποτὲ φρούρια κατεδαφισθέντα καὶ μετατραπέντα εἰς θαυμαστοὺς κήπους καὶ περιπάτους. Μέγα ἐμπόριον, ἀκμ. βιομηχανία, βιβλιεμπορία ἀκμαιοτάτη. Ἐδῶ ἐξεδόθη τὸ 1625 ἡ πρώτη καθημερινὴ ἐφημερίς. Ὡραία μητρόπολις τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, μεγαλοπρεπὲς Διοικητήριον. Τὸ 843 ἦτο πρωτ. τῆς Αὐστρασίας, τὸ 1806 ἦν πρωτ. Μεγάλου Δουκάτου. Κάτ. 175,000 μετὰ τῶν περιχώρων.

Φραγκφόρ σὺρ-Ὰ' Ὦδερ (Φραγκφόρτη-ἡ πρὸ τῷ Ὄδερ)· π. τῆς Ἀνατολ.-Πρωσίας ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ Ὄδερ. Ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ. 53,000.

Φραγκωνία· τὸ Β τμῆμα τῆς Βαυαρίας. Διαιρεῖται εἰς **Ἄνω** (7,000 τετρ. χλμ. 600,000 κατ.) πρωτ. Βάϊρόϋν, **-Μέσην** (7,573 τετρ. χλμ. κάτ. 660,000), πρωτ. Ἄνσπαχ, καὶ **Κάτω** (8,399 τετρ. χλμ. κάτ. 650,000) πρωτ. Βύρτζβουργ.

Φρᾶ-Διάβολο (Μιχ. Πόντζα) =ὁ ἀδελφὸς Διάβολος» νεαπολιτανὸς πειρατής, ὑπηρετήσας εἶτα εἰς τὸν στρατὸν τῶν Δύο-Σικελιῶν κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ κρεμασθεὶς ἐν Νεαπόλει

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ 1806. Τοῦτον ἔχει ἥρωα τὸ ὁμώνυμον κωμικὸν μελόδραμα τοῦ Σκρίβ.

Φρᾶζερ· ποτ. τῆς ἀγγλ. Κολομβίας (Καναδᾶς), καταρρέων ἐκ τῶν Βραχωδῶν καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Μῆκ. 1250—1300 χλμ.

Φραίζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βόσγια, ἐγγὺς δάσους. Κάτ. 2,560.

Φραϊσσίνοῦ (Δ ι ο ν ύ σ.-Λουκ ᾶ ς)· γάλλος ἱεροκήρυξ, 1765—1842, ἐπίσκοπος Ἑρμουπόλεως, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημ. τὸ 1822, μέλος τῆς Ἀκαδημείας, πατρίκιος καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸ 1824. Ἔγραψεν «Ὑπεράσπισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ» κ. ἄ.

Φρακάστωρ (Ἱ ε ρ ώ ν υ μ ο ς)· ταλὸς ἰατρός, ποιητὴς καὶ ἀστρονόμος, 1483—1553, συνοδεύσας τὸν πάπαν Παῦλον Γ' εἰς τὴν ἐν Τρέντῃ συνέλευσιν.

Φρανζύ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σαβοΐα. Κάν: 1,500.

Φραγκέρ (Λ ο υ δ ο β - Β ε ν ι α μ ί ν)· γάλλος μαθηματικός, 1773 1849, καταλιπὼν ἐμβριθέστατα ἔργα μηχανικῆς κυρίως.

Φράνκεν· οἶκος φλαμανδῶν ζωγράφων τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ὧν γνωστότερος ὁ Ἱ ε ρ ώ ν υ μ ο ς (1542—1620, πρῶτος ζωγράφος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑρρίκου τοῦ Γ'.

Φρὰν - Μασόν (Φ ρ α μ α σ ό ν ο ι)= Ἐ λ ε ύ θ ε ρ ο ι-Τ έ κ τ ο ν ε ς· μυστικὴ «φιλανθρωπικὴ» κυρίως ἑταιρεία, πολλάκις κατηγορηθεῖσα ὡς ἀναμιγνυομένη πλαγίως εἰς τὴν πολιτικήν. Διατείνονται ὅτι ἔχει τὴν ἀρχήν της εἴτε ἀπὸ Χιράμ, ἀρχιτέκτονος τῆς ἐποχῆς τοῦ Σολομῶντος, εἴτε ἀπὸ τοὺς Ναΐτας (Ταμπλιέρους), ἀλλὰ πιθανώτερον φαίνεται ὅτι ἀρχὴν ἔχει ἀδελφότητά τινα τοῦ μεσαίωνος ἥτις ἤσκει καὶ διέδιδε τὴν γοτθικὴν ἀρχιτεκτονικήν. Οἱ φρ.- ἐγκατέστησαν εἰς Ἀγγλίαν τὸν Ι' αἰῶνα, εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν εἰσῆλθον μόλις τὸ 1725. Σήμερον αἱ «Στοαί» των ἐργάζονται πανταχοῦ τῆς γῆς ἐν στενῷ συνδέσμῳ, αἱ δὲ ἀποδιδόμεναι τοῖς μυουμένοις μυθιστορικαὶ δοκιμασίαι καὶ σκληρότητες κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε φανταστικαί. Μεταξὺ των τὰ μέλη ἀναγνωρίζονται διὰ συμβόλων καὶ συνθημάτων τοῖς πᾶσι κοινῶν.

Φρανσαί (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς), ὁ λεγόμενος **Φρανσαὶ Δὲ-Νάντ** = ὁ «ἐκ Νάντης Γάλλος»· γάλλος πολιτικός, 1756—1836. Βουλευτὴς ἐν τῇ Νομοθετικῇ τοῦ 1791, μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Πεντακοσίων, σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας τὸ 1804, κόμης, καὶ πατρίκιος τῆς Γαλλίας τὸ 1831.

Φρανσαί (Φ ρ α γ κ.-Λ ο υ δ ο β)· γάλλος σύγχρονος ζωγράφος, γεννηθεὶς τὸ 1814. Διακρίνεται εἰς τὴν τοπιογραφίαν καὶ τὴν παράστασιν φυσικῶν φαινομένων.

Φρανσβίλλ· ἐπιστημον. σταθμὸς τοῦ γαλλ. Γαβόν εἰς ὕψος 419 μ., ἐν τῇ συμβολῇ Πάσσα καὶ Ογγοουέ, ἐντὸς γραφικωτάτης ἀργιλαμμοπαγοῦς ἐκτάσεως. Βανανέαι καὶ εὐρωπαϊκὰ λαχανικά.

Φρανσεσκᾶ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λὸτ-ἐ-Γκαρόν. Κάτ: 1,050.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φρανσ(ε)βίλλ (Π ε τ ρ ο ς δέ·)· γάλλος γλύπτης, 1548—1615. ἐργασθεὶς ἐπὶ πολὺ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ διακριθεὶς εἰς παραστάσεις συμπλεγμάτων.

Φρανσίόμμ (Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς)· γάλλος μουσικὸς καὶ συνθέτης, 1809—1883, εἷς τῶν ἀρίστων τῆς ἐποχῆς μας.

Φραντζεσκιανὰ Μετόχια· χ. τοῦ δήμου Ἀ τ σ ι π ο π ο ύ λ ο υ, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης. Κρήτης. Κάτ. 280.

Φραντζῆ (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλειωτῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ: 292.

Φραντζεσκίνι (Μ ᾶ ρ κ.-Ἀ ν τ ώ ν.)· ἰταλὸς ζωγράφος, 1648—1729.

Φράντσια (Ρ α ι μ π ο λ ί ν ι)· ἰταλὸς χρυσοχόος, χαράκτης καὶ ζωγράφος, 1460—1533, μιμητὴς τοῦ Περουγίνη.

Φράξοι· θέσις τοῦ δήμου Πραμάντων τῆς Ἄρτης.

Φραόρτης· πατὴρ τοῦ Δηιόκου, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας.

Φραόρτης· υἱὸς τοῦ Δηϊόκου, βασιλεύσας ἀπὸ 656—633 π. Χ. Τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱός του Κυαξάρης.

Φράουενλομπ (Ἔ ρ ρ ῖ κ ο ς)· γερμανὸς ἀοιδὸς οὗ τὸ ὄνομα σημαίνει «Πανηγυριστὴς τῶν Κυριῶν». Ἀπέθ. τὸ 1317.

Φράουενφελδ· πρωτ. τῆς ἐλβετ. τοπαρχ. Θυργοβίας, ἐπὶ τοῦ Μούργ. Κλωστήρια, τυπωτήρια ὑφασμάτων, μεταξουργεῖα. Κάτ. 6,000.

Φραπᾶτα· θέσις τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας.

Φρασκάτι· τὸ ποτὲ Τ ο ύ σ κ ο υ λ ο υ μ, πολίχνη τῆς Ἰταλίας, 17 χλμ. ἀπὸ Ρώμης. Μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις, θαυμαστὰ περίχωρα. Κάτ: 8,000.

Φρασκίνι (Γ α ε τ ᾶ ν ο)· διάσημος ἰταλὸς ὑψίφωνος γεννηθεὶς ἐν Παβίᾳ τὸ 1815.

Φρασκονέλο· περιώνυμος ἱσπανὸς ταυρομάχος, ἀπείρους σχὼν ἐπιτυχίας καὶ πλείστους διελθὼν κινδύνους. Ἀπέθ. τὸ 1898.

Φράτζια· χ. τοῦ δήμου Κυθηρίων τῆς ὁμωνύμου νήσου. Κάτ. 495.

Φρατὶ χ. τοῦ δήμου Λ ά μ π ης, ἐπαρχ. Ἁγίου Βασιλείου, διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ. 80.

Φρατὶ· χ. τοῦ δήμ. Π α ν α γ ι ᾶ ς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 100.

Φρατρία· ὑποδιαίρεσις τῶν ἀθηναϊκῶν λαϊκῶν τάξεων. Ἑκάστη τ ά ξ ι ς περιελάμβανε τρεῖς φ ρ α τρίας.

Φρεαττύς· θέσις ἐν Πειραιεῖ, ΝΔ τῆς Ζέας, ἐπώνυμος τοῦ εἰσέτι ἐκεῖ ὑπάρχοντος φρέατος ἁλμυρικοῦ ὕδατος (νῦν Τσιρλονέρι), ἔνθα ἤδρευεν ἓν τῶν ποινικῶν δικαστηρίων. Καὶ οἱ μὲν δικασταὶ ἐκάθηντο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς οἱ δὲ κατηγορούμενοι ἀπελογοῦντο ἀπὸ τοῦ πλοίου χωρὶς νὰ ἀποβῶσιν εἰς τὴν ξηράν.

Φρεγγόζοι· λαϊκὴ οἰκογένεια ἐκ Γενούης, ἀντίζηλος τῶν Ἀ δ ό ρ ν ι.

Φρέγκρα· χ. τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 126.

Φρεδεγόνδη· τρίτη σύζ. Χιλπερίκου τοῦ Α', 543—597, ἀντίζηλος τῆς Βρουνεχώτης, κατώρθωσε τὴν ἐξολόθρευσιν τῆς βασιλίσσης Γαλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σουΐνθης, Σιγεβέρτου τοῦ βασιλ. τῆς Αὐστρασίας, Μεροβαίου καὶ Κλόβιος υἱῶν τοῦ Χιλπερίκου, Πρετεξτᾶ τοῦ ἐπισκόπου Ρουέν, καὶ αὐτοῦ ἴσως τοῦ συζύγου της. Ἀπέθ. δὲ ἀντιβασίλισσα κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα τοῦ μίοῦ της Κλωταρίου Β'.

Φρεδεζαΐρ ἐλβετὸς χρονικογράφος, γράψας «Χρονικὸν» μέχρι τοῦ 641. Ἀπέθ. τὸ 660.

Φρέδριξχαλδ π. τῆς Νορβηγίας ἐπὶ τοῦ Ἴδεφιορδ. Ὀχυρὰ ἀκρόπολις. Κάτ. 10,000. Ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτης ἔπεσε τὸ 1718 Κάρολος ὁ ΙΒ'.

Φρεζιοῦ πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Βάρ. Ἐπισκοπή. Κάτ. 3,200.

Φρειδερικία παράλ. π. τῆς Δανίας ἐπὶ τῶν Α. ἀκτῶν τῆς Ἰουτλάνδης. Καπνεργοστάσια. Κάτ. 8,500.

Φρειδερῖκος (Ἅγιος) ἀπόστολος τῶν Φριζονιῶν, φονευθεὶς τὸ 838. Ἑορτὴ τὴν 18 ἰουλίου (ν).

Φρειδερικος Α', ὁ Βαρβαρούς) (1121—1190) αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸ 1152. Ἡ βασιλεία του ὑπῆρξε μακρὸς ἀγὼν κατὰ τῆς Ἰταλίας, τὸ δὲ 1167 ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν χερσόννησον. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Γ' σταυροφορίαν καὶ ἐπνίγη ἐν τῷ ποτ. τῆς Κιλικίας Σελέφ.

Φρειδερῖκος Β' (1194—1250) αὐτοκρ. τῆς Γερμαν. τὸ 1215. Ἀφορισθεὶς ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Θ', ὡς ἐχθρὸς τῆς παπωσύνης καὶ τῆς ἰταλικῆς ἐλευθερίας, ὡπλίσθη κατ' αὐτοῦ· ἀναλαβὼν δ' εἶτα τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπὸ σταυροφορίας, συνεφιλιώθη μὲ τὸν πάπαν, κατέστειλεν ἐν Γερμανίᾳ στάσιν τινὰ τοῦ υἱοῦ του, ἐπεχείρησεν αὖθις νὰ καταλάβῃ τὴν Ἰταλίαν καὶ αὖθις ἀφορίσθη. Ἀπέθ. αἰφνιδίως ἐν Ἀπουλίᾳ.

Φρειδερῖκος Γ', (1415—1495) αὐτοκρ. τῆς Γερμανίας τὸ 1440, ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας, χαρακτὴρ εἰρηνικὸς καὶ φίλος τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλ' ἀφῆκε τὸ κράτος του ἐν ἀναρχίᾳ.

Φρειδερῖκος Α' (1657—1713) βασιλ. τῆς Πρωσίας τὸ 1701. Ἔλαβε μέρος εἰς τὸν πόλεμον πρὸς ὑποταγὴν τῆς Ἱσπανίας.

Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος Α' 1657 1740 υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλ. τῆς Πρωσίας τὸ 1688, ἐπονομασθεὶς «βασιλεὺς-θεράπων», λόγῳ τῆς γελοιότητός του. Ἐδέχθη εἰς τὸ κράτος του τοὺς ἐκδιωχθέντας τῆς Γαλλίας προτεστάντας.

Φρειδερῖκος Β', ὁ Μέγας (1712—1786) τρίτος υἱὸς Φρειδερ-Γουλιέλμου τοῦ Α', βασιλεὺς τῆς Πρωσίας τὸ 1740. Θεωρεῖται ὡς ὁ ἄριστος στρατηλάτης τῆς ἐποχῆς του· κατέλαβε τὴν Σικελίαν ἀνήκουσαν τοῖς Αὐστριακοῖς, ἠττήθη ἐν Καῖλλιν, ἐνίκησεν ἐνΡόσμπαχ, Λίσσᾳ, Ζόρνδορφ καὶ Τοργάου. Προέτεινεν εἶτα Αἰκατερίνῃ τῇ Β' τὸν πρῶτον διαμελισμὸν τῆς Πολωνίας. Διοικητικὸς νοῦς ἐκ τῶν σπανίων, ἦν συνάμα φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς διακεχριμένος, οὗ ὅλα τὰ ἔργα εἶνε γεγραμμένα γαλλιστί. Ἔσχε τὸν Βολταὶρ φίλον του καὶ ἵδρυσε τὴν Ἀκαδήμειαν τοῦ Βερολίνου.

Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος ὁ Β'. (1744—1797) ἀνεψιὸς Φρειδερ. τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μεγάλου, βασιλεὺς τῆς Πρωσίας τὸ 1786. Ἠττήθη ὑπὸ τῶν Γάλλων τὸ 1795 καὶ ἔλαβε μέρος, παρὰ τὰς ἐναντίας του δηλώσεις, εἰς τὸν δεύτερον καὶ τρίτον διαμελισμὸν τῆς Πολωνίας.

Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος ὁ Γ'. (1770—1840)· υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλεὺς τῆς Πρωσ. τὸ 1797. Ἠττήθη ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α', ἀναδιωργάνωσε δὲ τὸν στρατόν του καὶ ἐπολέμησεν αὖθις κατὰ τῆς Γαλλίας τὸ 1813, τὸ 1814 καὶ τὸ 1815. ἀναδιωργάνωσε δὲ καὶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους του.

Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος ὁ Δ'. (1795—1861)· υἱὸς τοῦ προηγ. βασιλεὺς τῆς Πρωσ. τὸ 1840, μετεκαλέσατο παρ' αὐτῷ τοὺς ἐνδοξοτέρους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του καὶ εἶδε τὸ κράτος του ἐν μεγίστῃ οἰκονομικῇ ἀκμῇ.

Φρειδερῖκος Α' (1471—1533)· βασιλεὺς Δανίας καὶ Νορβηγίας. Ὑπεστήριζε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Λουθηρανισμοῦ εἰς τὰ κράτη του.

Φρειδερῖκος Β' (1534—1588)· βασιλεὺς Δανίας καὶ Νορβηγίας. Ὑπεστήριζε τὴν βιομηχ. καὶ τὰς ἐπιστήμας χάρις τῷ εὐνοουμένῳ του ἀστρονόμῳ Τύχο-Βραχέ.

Φρειδερῖκος Γ' (1609—1670)· βασ. τῆς Δανίας καὶ Νορβηγ., ἀπωλέσας τὴν Σκανίαν καὶ ἄλλας ἐπαρχ.

Φρειδερῖκος Δ' (1671—1730)· βασιλ. τῆς Δανίας καὶ Νορβηγ. τὸ 1699. Ἐπολέμησε κατὰ Καρόλ. ΙΒ' τῆς Σουηδίας καὶ συνεμάχησεν ἐπὶ στιγμὴν μετὰ Πέτρου τοῦ Μεγάλου. Ἐβελτίωσε τὴν θέσιν τῶν χωρικῶν.

Φρειδερῖκος Ε' (1722—1766)· βασιλ. τῆς Δανίας καὶ Νορβηγίας τὸ 1746. Ἐπ' αὐτοῦ ἤκμασαν τὸ θαλάσσιον ἐμπόριον, ἡ βιομηχ., τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι.

Φρειδερῖκος ΣΤ' (1768-1839)· βασιλ. τῆς Δανίας καὶ Νορβηγίας τὸ 1808 μέχρι τοῦ 1814 καὶ μόνης τῆς Δανίας εἰς τὸ ἑξῆς.

Φρειδερῖκος Ζ' (1801—1864)· βασιλ. τῆς Δανίας τὸ 1848. Ἡ βατιλεία του ἀπησχολήθη ἐκ τῶν ἐρίδων διὰ τὰ δουκάτα Σλέσβιγ καὶ Ὄλσταϊν.

Φρειδερῖκος· ὄνομα τριῶν βασιλέων τῆς Σικελίας, ἑνὸς τῆς Νεαπόλεως ἐκ ταὐτοῦ οἴκου τῆς Ἀραγῶνος, πολλῶν δὲ δουκῶν τῆς Αὐστρίας καὶ πέντε παλατίνων ἐκλεκτόρων.

Φρειδερῖκος-Αὔγουστος· (1750—1827)· ἐκλέκτωρ καὶ εἶτα βασιλ. τῆς Σαξονίας τὸ 1806, μέγας δοὺξ Βαρσοβίας τὸ 1807, ἀπολέσας μέρος τῶν κρατῶν του τὸ 1815 ὡς φίλος τῇ Γαλλίᾳ.

Φρειδεριξβοργ· π. τῆς δανικῆς νήσου Σέελανδ. Μεγαλοπρεπὲς βασιλικὸν ἀνάκτορον. Κάτ: 30,000.

Φρειδεριξχααβ· δανικὸν ὅρυμα εἰς τὴν νότιον Γροιλανδίαν. Κάτ.900.

Φρειδεριξχαβν· κωμόπ. τῆς δανικῆς Ἰουτλάνδης. Μέγας λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κάττεγατ, δυνάμενος νὰ περιλάβῃ 100 σκάφη καὶ προασπιζόμενος ὑπὸ δύο φρ. Ἀκμ. ἐμπόρ. μὲ τὴν Νορβηγίαν. Κάτ: 3,000.

Φρεμὶν (Ρ ε ν έ)· γάλλος γλύπτης 1673—1745. Κατασκευαστὴς τῆς ἐν Παρισίοις «Σαμαρίτιδος».

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Φρεμενβίλλ (Ἱππότης Δέ-)· γάλλος ἀρχαιοδίφης πολυμαθέστατος, 1786—1843, καταλιπὼν ἄριστα ἔργα.

Φρεμιέ (Ἐμμανουήλ)· σύγχρονος γάλλος γλύπτης γεννηθεὶς τὸ 1824. Καθηγ τῆς ζωογραφίας ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας.

Φρεμινέ· γάλλος ζωγράφος, 1567—1619, καταγίνας εἰς τὴν τοιχογραφίαν.

Φρεμύ (Ἔδμόνδος)· γάλλος χημικὸς γεννηθεὶς τὸ 1814. Διεδέχθη τὸν Γκαί-Λυσσὰκ τὸ 1850 καὶ ἀντικατέστησε τὸν Σιεβρέγ! τὸ 1879. Ἔγραψε «Περὶ χημικῆς συνθέσεως τοῦ Ἐγκεφάλου» καὶ ἄ.

Φρενὶκλ-Δὲ-Βεσσύ (Βερνάρδος)· γάλλος μαθηματικός, 1605—1675, μέλος τῆς Ἐπιστήμον. Ἀκαδημείας.

Φρεντζολίνι (Ἐρμηνία Ντεντσίνι, Κα)· Ἰταλὶς ἀοιδὸς γεννηθεῖσα τὸ 1818. Διέπρεψεν εἰς τὰ ἔργα τοῦ Μόζαρτ, τοῦ Βελλίνι, τοῦ Δονιζέττι καὶ ἰδίως τοῦ Βέρδι.

Φρεππέλ (Κάρολος Αἰμίλιος)· σύγχρονος γάλλος πολιτευτὴς γεννηθεὶς τὸ 1827, καθηγ. τῆς ρητορικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ σχολῇ τῶν Παρισίων. ἐπίσκοπος Ἀνζὲρ τὸ 1869 καὶ δὶς βουλευτής.

Φρὲρ (Θεόδωρος)· γάλλος ζωγράφος γεννηθεὶς τὸ 1815. Διακρίνονται αἱ γραφικαί του σκηναὶ τῶν Ἀράβων.

Φρὲρ (Ἐδουάρδος)· γάλλος ζωγράφος, γεννηθεὶς τὸ 1819. Κατέγινεν εἰς λαϊκὰ θέματα.

Φρὲρ-Ὀρμπὰν (Οὐμπὲρ ἢ Ἰω-Οὐάλθερ)· βέλγος πολιτευτής, ἀρχηγὸς τῶν ἐλευθεροφρόνων γεννηθεὶς τὸ 1812.

Φρερὲ (Νικόλαος)· διάσημος γάλλος ἀρχαιοδίφης, 1688—1749, γνωστότατος ἐπὶ πολυμαθείᾳ, διακριθεὶς ἅμα καὶ ὡς ἱστορικὸς καὶ ὡς γεωγράφος.

Φρερὼν (Ἠλιας-Καθερίν)· δεινὸς γάλλος δημοσιογράφος, ἀντίπαλος τοῦ Βολταίρου. 1719—1775.

Φρὲς (Φρές, Κοῦκκος, Βαγωνιά, Ἅγιος Γεώργιος, Τζεριανά, Συμβουλιανά, Σηφιανά). Πρωτ. τοῦ δήμου Φρὲ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων, Κρήτης. Κάτ: 800.

Φρεσκοβάλδι (Ἱερώνυμος)· διάσημος ὀργανιστὴς καὶ μουσικὸς ἐκ Φερράρας, θανὼν κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ ΙΖ' αἰῶνος.

Φρεσλὸν· φιλέλ. ἐκ Σιάρτρ τῆς Γαλλίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτρᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Παλαιὸς ὑπαξιωματικὸς τῶν Οὐσσάρων. Ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Φρεσνάϋ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλ. νομοῦ Σάρθ. Κάτ. 3,000.

Φρεσνάϋ (Λά)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σάρθ. Κάτ: 1310.

Φρεσνὲλ (Αὐγουστῖνος-Ἰωάννης)· γάλλος φυσικός, 1788—1827, μεγάλως φημισθεὶς διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ φωτὸς ἐργασίας του.

Φρεσνοάγ-Λὲ-Γράν· κωμόπ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴ(σ)ν. Σακχαροποιεῖα. Κάτ: 4,000.

Φρεσσινέ· Γάλλος φιλέλλην, οὗ μόνον τὸ ὄνομα ἔμεινε γνωστόν.

Φρετεβάλ· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λοάρ-έ-Σιέρ, ὅπου τὸ 1494 ὁ Φίλιππος-Αὔγουστος ἡττηθεὶς ὑπὸ Ριχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου, ἀπώλεσε τὸ στέμμα. Κάτ. 960.

Φρέϋ· εἷς τῶν 3 μεγάλων θεῶν τῆς σκανδιναυικῆς μυθολογίας, ἀδελφός της **Φρέϋας**, θεᾶς τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ κάλλους. Ἦρχε τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐκ τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος ἦν ἀφιερωμένη αὐτοῖς ἡ παρασκευὴ (Φ ρ ι δ ά ϋ ἢ Φ ρ έ ϋ δ α γ).

Φρεϋδινέ (Λ ο υ δ ο β.-Ἔ ρ ρ ῖ κ ο ς δέ-)· γάλλος ναυτικός, 1779—1840. Κυβερνήτης Βουρβώνος, Γυάνης καὶ Μαρτινίκης διαδοχικῶς.

Φρεϋδινὲ (Κ ά ρ ο λ ο ς-Λ ο υ δ ο β. δέ-)· σύγχρονος γάλλος μηχανικὸς καὶ πολιτευτής, γεννηθεὶς τὸ 1828. Γερουσιαστὴς παρεσκεύασε τὸ 1870—71 τὴν ἄμυναν τῆς ὑποχωρήσεως τῶν γαλλ. στρατιῶν. Ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων τὸ 1877 ἐπήνεγκε πλείστας τελειοποιήσεις, τῶν Ἐξωτερικῶν, κατόπιν ἀπεσύρθη κατηγορηθεὶς ἐπὶ κακῇ ἐν Αἰγύπτῳ διαγωγῇ, τὸ δὲ 1885 ἀνέλαβε ταὐτὸ χαρτοφυλάκιον ὑπὸτὸνΒρισσών.

Φρεϋδινὲ-Ν ῆ σ ο ι· συστὰς πρὸ τῶν ΒΔ ἀκτῶν τῆς Αὐστραλίας.

Φαεϋδινέ-Κ ό λ π ο ς· εἰς τὰ Δ παράλια τῆς Αὐστραλίας.

Φρήμοντ (Ν τ ζ ὼ ν-Κ ά ρ ο λ ο ς)· σύγχρονος ἀμερικανὸς περιηγητὴς χαλλικῆς καταγωγῆς, γεννηθεὶς τὸ 1813. Ἐξηρεύνησε τοὺς ΒΔ λειμῶνας, τὰ Βραχώδηβρη καὶ τὰ παράλια τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Φριὰν (Λ ο υ δ ο β. κόμης)· γάλλος στρατηγός. 1758—1829, διακριθεὶς πανταχοῦ ἐπὶ ἄκρᾳ τόλμῃ, ὡς καὶ ἐν ἐν Βατερλῷ ὅπου διῴκει τοὺς γρεναδιέρους τῆς φρουρᾶς.

Φρίβεργ π. τῆς πρωσ. Σαξονίας. Μεταλλεῖα ἀργύρου, χαλκοῦ, κασσιτέρου, μολύβδου, ἀρσενικοῦ κλπ. Βυρσοδεψεῖα, βαφεῖα, κλωστήρια. Κάτ. 30,000.

Φρὶβουργ· πρωτ. τῆς ὁμων. ἑλβετ. τοπαρχίας, ἐπὶ τοῦ Σαρίν. Ἐπισκοπή. Ἐμπόριον ξυλείας, τυροῦ καὶ ζώων. Κάτ. 12,000. — Ἡ τοπαρχ. 1,679 τετρ. χλμ. Κάτ. 125,000. Λίμνη ἡ Νευσατέλη πρὸς τὰ ΝΔ. Οἱ πλεῖστοι τῶν κατ. ὁμιλοῦν τὴν γαλλικὴν καὶ εἶνε καθολικοί, τὸ δὲ ἓν τέταρτον τὴν γερμανικήν.

Φρὶβουρμ-ἂν-Μπριγάου· π. τοῦ γερμ. μεγ-Δουκάτου τῆς Βάδης, ἐπὶ τοῦ Τραΐσαμ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μέλανος-Δρυμοῦ. Ἀρχιεπισκοπή, μεταξουργεῖα καὶ βαμβακουργεῖα, χαρτοποιεῖα. Κάτ. 39,000.

Φρὶγα· θεὰ τῆς σκανδιναυϊκῆς μυθολογίας, σύζυγος τοῦ Ὄδιν, μήτηρ δὲ τῶν Ἄ ξ ω ν.

Φριδλαίνδερ (Λ ο υ δ ο β.)· γερμανὸς φιλόλογος καὶ ἀρχαιολόγος, 1824—1868, γράψας ἐμβριθέστατον ἔργον περὶ τῶν Ρωμαϊκῶν ἠθῶν καὶ τοῦ Ρωμ. βίου.

Φρὶδλανδ· κωμόπ. τῆς Ἀνατολ. Πρωσίας ἐπὶ τοῦ Ἄλλε, ὅπου Ναπολέων ὁ Α' κατενίκησε Ρώσους καὶ Πρώσους τὸν Ἰούνιον τοῦ 1807. Κάτ. 3,400.

Φρὶζ(η)· ἐπαρχ. τῆς Ὁλλανδίας, διαιρουμένη εἰς 3 διοικήσεις, 3,320 τετρ. χλμ. Κάτ. 350,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Πρωτ. Λ έ ε ο υ β ά ρ δ ε ν Χώρα χθαμαλή, αἱ πόλεις της εἶνε ἐκτισμέναι ἐπὶ τεχνητῶν ἐπιχωμάτων. Πολλαί, διώρυχες, κλῖμα ὑγρὸν ἀλλ' ὑγιεινόν. Ἀκμ. γεωργία, κτηνοτροφία καὶ ἁλιεία.

Φαϊζ(η)-Ἀνατολική· παλαιὰ ἐπάρχ. τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀνοβέρου, ἐκχωρηθεῖσα εἰς τὴν Πρωσίαν ἀπὸ τοῦ 1866. Ἀποτελεῖ σήμερον τὴν διοίκησιν Ἄ ο υ ρ ι χ· 3,109 τετρ. χλμ. Κάτ. 225,000, μὲ κυρίαν πόλιν τὸν ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἔμς λιμένα Ἔ μ δ ε ν.

Φρίκες.-Φρικιῶν Ὅρμος· χ. καὶ ὑποτελωνεῖον ἐν τῷ δήμῳ Πολυκτορίων τῆς Ἰθάκης. Κάτ. 130.

Φρίκιον· ὄρος τῆς Λοκρίδος κείμενον ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁρμηθέντες οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην, ἥτις διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Φρικωνίς.

Φρίξαι· ἀρχ. π. τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας.

Φρίξος· υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, γνωστὸς διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Χρυσομάλλου κριοῦ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἕ λ λ η ς (βλ. λ.) φυγὴν εἰς τὴν Κολχίδα.

Φρίξου-Λιμήν· ἀρχ. λιμὴν τῆς Χαλκηδόνος ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἔκειτο περὶ τὸ σημερ. Κ α δ ί κ ι ο ϊ, δεξιᾷ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου.

Φρίο· ἀκρωτ. τῶν Α ἀντῶν τῆς Βραζιλίας πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ριο-Δὸ-Χανέϊρο.

Φριούζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-Δέ-Καλαΐ. Βυρσοδεψεῖα. Κάτ. 3,000.

Φριούλ· παλαιὰ βενετικὴ ἐπαρχ. μεταξὺ Ἀδρίας καὶ Ἀνατολ. Ἄλπεων, ἧς ἤδη τὸ μεῖζον ἀνήκει εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ δὲ ὑπόλοιπον εἰς τὴν Αὐστρίαν.

Φρίσχ-Χάφ· εἴσοχὴ τῶν ὑδάτων τῆς Βαλτικῆς εἰς τὰ Β τῆς Πρωσίας, μήκους 90 χλμ. καὶ πλάτους 7—8 χλμ., μεταξὺ Δάντσιγ καὶ Καϊνιξβεργ, χωριζομένη δὲ τῆς θαλάσσης ὑπὸ στενῆς γεωγλώσσης φερούσης ἓν μόνον διάνοιγμα.

Φρίτζ· γερμανικὴ γραφὴ τοῦ ὀνόματος Φ ρ ε ι δ ε ρ ῖ κ ο ς (βλ. λ.).

Φρίτζλαρ· κωμόπ τῆς γερμαν. Ἔσσης-Νασσάου, ποτὲ ἀββατεῖα ἱδρυθεῖσα ὑπὸ ἁγίου Βονιφατίου. Κάτ. 3200.

Φριτιγγερν· βασιλεὺς τῶν ἀρειανιστῶν Γότθων, τῶν ἐγκατασταθέντων ἐν τῇ μικρᾷ Μοισίᾳ. Κατέλαβε τὴν Θεσσαλίαν, τὴν Ἤπειρον καὶ τὴν Ἀχαΐαν. Ἀπέθ. τὸ 393.

Φρὸ ἢ Φρῶ· θεότης τῆς δανικῆς μυθολογίας, προϊσταμένη τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν φαινομένων ἐν γένει.

Φροασσάρ (Ἰ ω.-)· διάσημος γάλλος χρονικογράφος καὶ ποιητής, 1333—1410, γράψας γλαφυρώτατον «χρονικὸν Γαλλίας, Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἱσπανίας» ἀπὸ 1322-1400.

Φροβέργερ (Ἰ ω.-Ἰ ά κ.). γερμαν. ὀργανιστὴς καὶ μουσικός, 1635—1695. Εἰργάσθη ἐν ταῖς Αὐλαῖς τοῦ Λονδίνου καὶ Φερδινάνδου τοῦ Γ'.

Φροζινόνε· π. τῆς κεντρ. Ἰταλίας, ἐπὶ τοῦ Κόζα. Κάτ. 10,100.

Φρόϊλα ὁ Α' (722 – 768)· βασιλεὺς τῶν Ἀστουριῶν τὸ 757, ἱδρυτὴς τοῦ Ὀβιέδο.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φρόϊλα ὁ Β' (845—875)· βασιλ. τῶν Ἀστουριῶν δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἀντιζήλου του Ἀλφόνσου τοῦ Γ'.

Φρόϊλα ὁ Γ'· υἱὸς Ἀλφόνσου Γ', βασιλεὺς Ὀβιέδου τὸ 910, θανὼν τὸ 924.

Φρομαντέν (Εὐγένιος)· γάλλος ζωγράφος καὶ συγγραφεύς, 1820—1876. Διεκρίθη εἰς παραστάσεις ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ βίου, κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς κλπ., ἐφ' ὧν κατέλιπε καὶ ἀξιόλογα συγγράμματα.

Φρομαντίν· δίοδος θαλασσία μεταξὺ τῆς γαλλ. νήσου Νοαρμουτιὲ καὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Βανδέας.

Φρόμπεν (Ἰω.)· γερμανὸς τυπογράφος, 1460—1527. Εἰσῆξεν εἰς Γερμαν. τοὺς λατινικοὺς χαρακτῆρας καὶ ἐξέδοτο πλέον τῶν 300 ἔργων ἀρίστης τυπογραφικῆς τέχνης.

Φρονδάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Γιρόνδης. Κάτ. 1500.

Φροντενάϋ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ντὲ-Σέβρ. Κάτ. 2060.

Φροντινιάν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρώλ. Ἐξαίρετοι μοσχᾶτοι οἶνοι. Κάτ: 3,180.

Φροντῖνος (Σῆξτος Ἰούλιος Φρ.-)· λατῖνος συγγραφεύς, 40—106 μ. Χ. Ἀνθύπατος ἐν Βρεττανίᾳ, ἐπεδείξατο μεγάλας στρατιωτικ. ἀρετάς. Ἔγραψε «Στρατηγηματικὰ» καὶ ἄ.

Φροντόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Γαρούνα. Πεφημισμένοι οἶνοι. Κάτ: 2,450.

Φρόντων· (Κορνήλιος), λατῖνος ῥήτωρ τοῦ Β' αἰῶνος, διδάσκαλος τοῦ Μάρκου-Αὐρηλίου.

Φροξυλπά· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου. Κάτ. 186.

Φροσιδό (Νικόλ.-Βενόϊτ)· γάλλος δικηγόρος, 1761—1828, βουλευτὴς τὸ 1789, φίλος τοῦ Μιραμπὼ καὶ ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης αὐτοῦ. Μέλος τοῦ Νομοθετικοῦ καὶ σύμβουλος εἶτα τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ Αὐτοκρατορίας.

Φροττέ (κόμης Λουδοβ.Δέ-)· γάλλος ἀξιωμ. 1755—1800, ἀποδημήσας ἐπὶ Ἐπαναστάσεως. Καταρτίσας σῶμα βασιλοφρόνων ἐν Νορμανδίᾳ συνελήφθη καὶ ἐτυρεκίσθη.

Φρουάρ· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Μέρθ-ὲ-Μοζέλλ παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν δύο τούτων ποτ. Φρούρια ἰσχυρά. Κάτ. 3,440.

Φρουγγόνι (Κάρολος-Ἰνοκέντιος)· ἰταλὸς ποιητής, 1692—1768. Ἔγραψε σοννέτα, ᾠδάς, σατύρας κλπ.

Φρουκτιδώρ = Ὁ πωροφόρος· ὁ δωδέκατος μὴν τοῦ ἐπαναστατικοῦ γαλλικοῦ ἡμερολογίου (6)18 αὐγούστου μέχρι 4)16 σεπτεμβρίου).

Φρουμέντιος (Ἅγιος)· ἀπόστολος τῆς Αἰθιοπίας θανὼν τὸ 360. Ἑορτὴ τὴν 27 ὀκτωβρίου (ν).

Φρόϋνδ (Βίλελμ)· γερμανὸς λεξικογράφος γεννηθεὶς τὸ 1806, γράψας δὲ ἄριστον μέγα «Λεξικὸν τῆς Λατινικῆς γλώσσης».

Φρούριον· ἀκατοίκητα χαλάσματα τοῦ δήμου Σκιάθου τῆς ὁμων. νήσου.

Φρούριον· οἰκισμὸς ἐν τῷ φρ. τοῦ Ἄσσου, δήμου Ἄσσου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 92.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Φρουσοῦνα· χ. τοῦ δήμου Ἀλέας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 428.

Φρύγανη· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 179.

Φρύγες· οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Θράκης ὅπου ἐκαλοῦντο Βρύγοι καὶ Βρύγες, ἀσχολούμενοι δὲ ἀνέκαθεν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν.

Φρυγία· ἡ χώρα τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, μετέπειτα κατὰ τοὺς περσικοὺς χρόνους διαιρεθεῖσα εἰς μικρὰν καὶ μεγάλην Φρυγίαν.

Φρυγία· θέσις ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Φθιωτικῇ Θεσσαλίᾳ ὅπου αἐφρύγη», ἤτοι ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς.

Φρύνη· ἡ περιβοήτος ἑταίρα Μνησαρέτη, γεννηθεῖσα ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, μετονομασθεῖσα δὲ οὕτω διὰ τὸ ὠχρόλευκον αὐτῆς χρῶμα. Πτωχὴ οὖσα κατ' ἀρχάς, ἐκτήσατο ἔπειτα μέγαν πλοῦτον. Τοιοῦτον δὲ ἔξοχον κάλλος εἶχεν ὥστε ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους καὶ τῆς Ἀναδυομένης τοῦ Ἀπελλοῦ. Κατηγορηθεῖσα ἐπὶ ἀτιστίᾳ, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου· ἦν δὲ τόσον πλουσία, ὥστε προσεφέρθη ν' ἀνοικοδομήσῃ ἰδίαις δαπάναις τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου κατεδαφισθείσας Θήβας, ὡς λέγεται.

Φρύνη· χ. τοῦ δήμου Λευκαδίων τῆς νήσου Λευκάδος. Κάτ. 375.

Φρύνιχος· Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πολυφράδμονος, ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 512 π. Χ.

Φτείο· συνοικία τοῦ χ. Τσόπακας τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ: 32.

Φτελιά· χ. τοῦ δήμου Ἀλιφειρας τῆς Τριφυλίας. Κάτ: 60.

Φτέρη· συνοικία τοῦ χ. Νησιδια τῶν Τσουμέρκων (Ἄρτης).

Φτέρη· χ. τοῦ δήμου Σπερχειάδος τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 689.

Φτέρη· μία τῶν Ν κορυφῶν τῶν Ἀγράφων τῆς Εὐρυτανίας, μεταξὺ τῶν ποτ. Ἀγραφιώτικου καὶ Ἄσπρου Ὕψ: 2,047 μ.

Φυγιές· θέσις καὶ τινες ἀγροικίαι τοῦ δήμου Μεσσαπίων τῆς Εὐβοίας.

Φύεν· νῆσος Δανική· ὅρα Φιονία.

Φύη· Ἀθηναία γυνή, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ὡραία πωλήτρια στεφάνων, θυγάτηρ Σωκράτους τινός, ἥτις ὑποκριθεῖσα τὴν Ἀθηνᾶν, εἰσήλασε μετὰ τοῦ Πεισιστράτου εἰς Ἀθήνας ἐλθόντος ἐκ νέου νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν. Ἡ Φύη ὀρθὴ ἱσταμένη ἐπὶ τοῦ ἅρματος καὶ πάλλουσα τὸ δόρυ, διέτασσε τὸν δῆμον νὰ δεχθῇ τὸν Πεισίστρατον. Λέγεται ὅτι ὕστερον ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Ἵππαρχος.

Φυγαλείας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ὀλυμπίας. νομοῦ Τριφυλίας Μεσσηνίας. Πρωτ. Ζοῦρτσα. χ. Ἅγ. Ἠλίας, Βερβίτσα, Γαρβίτζα, Γλάτζα, Γλατζοποῦλα, Δραγῶγι, Καστρούγγενα, Κοπάνιτζα, Λυκίσταινα, Μουνδρά, Μοφκίτζα, Μποϊκά, Παύλιτζα, Πρασιδάκι, Σμαρλίνα, Στροβίτζι, Τριάντου. Κάτ. 5,956.

Φυλάτικα (Κοσμᾶ)· κατῳκημένη θέσις τοῦ δήμου Σελινοῦντος τῆς Κυνουρίας.

Φυλεύς· υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἤλιδος Αἰγείου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πατρός του καὶ μετοικήσας εἰς Δουλίχιον διότι ἐγνωμάτευσεν ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος ἐζήτει τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν βουστασίων.

Φυλή· ἀρχ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ὁ κάτ. Φυλάσιος.

Φυλῆς-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Ἀττικῆς καὶ ἤδη νομοῦ. Πρωτ. Κ α λ ύ β ι α - Χ α σ ι ᾶ ς. Ἄλλα χ. Χασιά, Μ ο ν ὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Κλειστοῦ. Κάτ: 2,901.

Φύλλα· χ. τοῦ δήμου Χαλκιδέων τῆς Εὐβοίας, ὁπόθεν λέγεται καταγομένη ἡ οἰκογένεια Μιαούλη. Κάτ. 613.

Φυλλίδας· Θηβαῖος, ἀνήκων εἰς τὴν δημοκρατικὴν μερίδα, γραμματεὺς τοῦ πολεμάρχου Ἀρχίου. Εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐν συμποσίῳ οἱσυνωμόται ἐθανάτωσαν δύο ἐκ τῶν πολεμάρχων.

Φυλλίς· θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Σίθωνος, ἀγαπήσασα περιπαθῶς τὸν μετὰ ταῦτα βασιλέα τῆς Ἀττικῆς Δημοφῶντα ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας καὶ ἀπαγχονισθεῖσα ἐξ ἀπελπισίας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Κατά τινας μετεμορφώθη εἰς ἀμυγδαλήν.

Φύλλος· (ὁ καὶ ἡ) ἀρχ. π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος παρὰ τὰς Παγασὰς μετὰ περιφήμου ναοῦ τοῦ Φυλλαίου Ἀπόλλωνος.

Φύλλου-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Καρδίτσης καὶ ἤδη νομοῦ. Πρωτ. Κ ο τ σ ε ρ ή. Ἄλλα χ: Ἅγ. Δημήτριος, Ἀλμαντὰρ, Γιαννίκι, Ἠλιᾶ, Λασποχῶρι, Μισαλάρ, Μολόση, Μπουλή, Ντουβλατάν, Ντσαμπασλάρ, Ὀρφανὰ ἄνω καὶ κάτω, Πετρινον, Σαμπαλῆ, Τσελή. Κάτ. 3,879.

Φυνφκίρχεν=Α ! 5 Ἐ κ κ λ η σ ί α· ἡ οὐγγριστὶ **πὲκς**, π. τῆς Αὐστροουγγαρίας. Ἐπισκοπή. Ἀκμ. ἐμπόρ. Γαιανθρακωρυχεῖα, οἶνοι, καπνά. Κάτ: 30,000.

Φυρὰν(ς)-λέ· ποτ. τῆς Γαλλίας καταρρέων ἐκ τοῦ Πιλὰτ καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Λείγηρα. Μηκ. 42 χλμ.

Φυρετιέρ(Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· γάλλος ἀβᾶς, 1620—1688. Ἀκαδημαϊκὸς ἀπαλειφθεὶς τοῦ καταλόγου τῶν Ἀθανάτων τὸ 1686 λόγῳ τῆς αὐστηρότητος μεθ' ἧς ἐξέφερε τὰς κρίσεις του εἰς τὸ ἄριστον «Λεξικόν» του.

Φύρθ· π. τῆς Βαυαρίας εἰς τὴν συμβολὴν Πέγνιτς καὶ Ρέδνιτς. Κατοπτροποιεῖα, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ: 34,000.

Φύρδτ ἢ **Φούρδτ** (Ο ὐ ῶ λ τ ε ρ)· ἑλβετὸς πατριώτης, συνεργασθεὶς μετὰ Γουλιέλμου Τέλλ καὶ Μέλχταλ ὑπὲρ τῆς ἑλβετ. ἐλευθερίας. Ἀπέθ. τὸ 1317.

Φύρδτ (Ἰ ο ύ λ ι ο ς)· γερμ. ἀσιανολόγος, 1805—1875, συγγραφεὺς «Ἑβραϊκοχαλδαϊκοῦ Λεξικοῦ».

Φύρστενδεργ· παλαιὸν πριγκιπᾶτον τῆς γερμαν. Σουηβίας (Βαυαρία), συμπεριληφθεῖσα τὸ 1806 εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν τοῦ Ρήνου.— Ἐκ τῶν μελῶν ταῦ ἰσχυροῦ οἴκου **Φύρστ**. σημειωτέοι, ὁ Φ ρ α γ κ-Ἐ γ κ ὼ ν (1625—1682), ἐπίσκοπος Μέτζ τὸ 1658 καὶ Στρατσβούργου τὸ 1663.—

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ὁ Φερδινάνδος (1626—1683· ἀδελφὸς τοῦ προηγ., ἐπίσκοπος Πάδερβορν τὸ 1661 καὶ Μύνστερ τὸ 1678 —ὁ Γρυλιέλμος-Ἔγκων (1629—1704), ἐπίσκοπος Στρασβούργου τὸ 1682.— Δευτερότοκος κλάδος τοῦ οἴκου τούτου ὑπάρχει ἀκόμη ἐν Αὐστρίᾳ.

Φύσκων· ἢ «Προγάστωρ» προσώνυμον Πτολεμαίου τοῦ Ζ', βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Φυσὲλ Δὲ-Κουλάνζ (Νουμᾶς-Διονύσιος)· γάλλος ἱστορικὸς καὶ καθηγ. σύγχρονος, γεννηθεὶς τὸ 1830. Μέλος τῆς Ἀκαδημ. τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, γράψας ἐμβριθέστατα ἔργα περὶ τοῦ ἀρχ. κόσμου.

Φύτ (Ἰ.) ἢ **Φέϋτ**· φλαμανδὸς ζωγράφος, 1609—1661, καταγίνας εἰς τὴν παράστασιν καρπῶν κλπ.

Φύταλος· Ἐλευσίνιος ἥρως, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτῆς πρὸς ἀμοιβὴν διδαχθεὶς τὴν φυτείαν καὶ καλλιέργειαν τῆς συκῆς. Ἀπόγονοι αὐτοῦ οἱ Φυταλίδαι.

Φύχπια (Ἄνω καὶ Κάτω)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Μυκηνῶν τῆς Ἀργολίδος. Κάτ: 447.

Φωβὶλλ· πρωτ δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνας. Κάτ. 1,400.

Φωζιᾶς Δὲ-Σαὶν-Φόν (Βαρθελεμύ)· 1711—1819. Γάλλος γεωλόγος, φίλος τοῦ Μπυφφών.

Φωθιὰ-Ἁγιά· χ. τοῦ δήμου Λιμένος Σητείας, ἐπαρχ. Σητείας, διοικ. Λασηθίου. Κρήτης. Κάτ: 100.

Φωθιὰ Ἁγιά· χ. τοῦ δήμου Χάρακος, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ: 70.

Φώκαια· ἀρχ. π. τῆς Ἰωνίας μετὰ δύο λιμένων, πρὸς βορρᾶν τοῦ ποταμοῦ Ἕρμου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Φιλογένους Ἀθηναίων κατὰ τὴν ΙΑ' π. Χ. ἑκατονταετηρίδα περίφημος διὰ τὰς ἀποικίας της, ἐγκαταλειφθεῖσα τὸ 539 π. Χ. ὑπὸ τῶν κατοίκων της μεταναστευσάντων εἰς Κύρνον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Μασσαλίαν. Ὁ κάτ. Φωκαεύς.

Φωκᾶς· αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 602—610. Διεδέχθη τὸν Μαυρίκιον ὃν ἐστραγκάλισε, ἐφονεύθη δὲ καὶ οὗτος διαταγῇ τοῦ Ἡρακλείου.

Φωκᾶς (Ἅγιος)· κηπουρὸς παρὰ τὰς πύλας τῆς Σινώπης, μαρτυρήσας τὸ 303. Ἑορτὴ τὴν 3 Ἰουλίου (ν).

Φωκᾶς (Ἰωάννης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 Κεφαλλήν, εὐθὺς ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ Ἀγῶνος κατελθὼν εἰς Πελοπόννησον καὶ λαβὼν μέρος εἰς πλείστας μάχας, ἅτε μεμυημένος ὢν ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὰ τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρείας» Εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἀγῶνος διεπεραιώθη μετὰ πολλῶν ἄλλων Κεφαλλήνων, ἐν οἷς ὁ Εὐάγ. Πανᾶς, ὁ Παν. Στρούζας (βλ. λ.), ὁ Δ. Σεμπρικὸς καὶ ἄ

Φωκᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κάτω Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 191.

Φωκικὸν· μεγάλη καὶ εὐρύχωρος οἰκοδομὴ παρὰ τὸν τάφον τοῦ Λαΐου, ἐπὶ τῆς ἀπὸ Δελφῶν εἰς Δαυλίδα ἀγούσης ἔνθα συνήρχοντο κατ' ἔτος οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων.

Φωκίς· ἐπαρχία τῆς ἀρχ. Ἑλλάδος

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ κληθεῖσα, διοικουμένη δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ ἰδίων ἀνεξαρτήτων βασιλέων, ἔπειτα δὲ σχηματίσασα πολλὰς ἐλευθέρας καὶ δημοκρατουμένας πόλεις ἢ μικρὰς χώρας αἵτινες ἀπετέλουν μίαν συμμαχικὴν συμπολιτείαν, ἧς οἱ ἀντιπρόσωποι συνήρχοντο κατ' ἔτος εἰς τὸ καλούμενον Φωκικόν.—Σήμερον ἡ Φωκὶς ἀποτελεῖ ἕνα Ν ο μ ὸ ν τοῦ Ἐλευθέρου βασιλείου (τὸ Νότ. ἥμισυ τοῦ τέως Νομ. Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος). Χώρα ἐκτάκτως ὀρεινὴ καὶ τραχεῖα, βρεχομένη νοτίως ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Κορινθιακοῦ καὶ ἔχουσα μεγάλως ἰδίᾳ ἀνεπτυγμένην κτηνοτροφίαν, ὡς ἐκ τοῦ ἀκαταλλήλου ἐδάφους πρὸς πρόοδον τῆς γεωργίας καὶ τοῦ ψυχροῦ αὐτῆς κλίματος, πλὴν τῶν περὶ τὴν Ἄμφισσαν ὅπου περίφημοι ἐλαιῶνες. Ὁ Νομὸς σύγκειται ἐκ τῶν τέως ἐπαρχιῶν Π α ρ ν α σ σ ί δ ο ς καὶ Δ ω ρ ί δ ο ς καὶ ἔχει κατοίκους ἐν ὅλῳ 60,471. Πολίχνας δὲ 2, κωμοπόλεις 7, χωρία 103 καὶ μονὰς 5. Πρωτ. Ἄ μ φ ι σ σ α. Διαιρεῖται εἰς τοὺς ἑξῆς 15 Δ ή μ ο υ ς.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΠΑΡΝΑΣΙΔΟΣ

Ἀμφίσσης	Κάτοικοι	8,311
Ἀντικύρας	»	2,577
Γαλαξειδίου	»	4,092
Δωριέων	»	7,258
Καλλιέων	»	4,081
Κρίσης	»	2,847
Μυονίας	»	3,503
Παρνασίων	»	1,592

ΕΠΑΡΧΙΑ ΔΩΡΙΔΟΣ

Αἰγιτίου	Κάτοικοι	4,608
Βωμέας	»	3,633
Εὐπαλίου	»	3,950
Κροκυλίου	»	4,084
Ποτιδανίας	»	2,300
Τολοφωνίων	»	4,399
Ὑαίας	»	3,237

Σύνολον Κάτ. 60,471

Φωκίων· ὁ διάσημος Ἀθηναῖος στρατηγός, ὅστις κατηγορηθεὶς ἀδίκως κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ κωνείου θάνατον τὸ 317 π.Χ. Ὑπῆρξεν ἅμα καὶ διαπρεπὴς πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Ἀθηναίων υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἕνεκα τῆς τιμιότητος καὶ ἱκανότητός του ὠνομάσθη Χ ρ ι σ τ ό ς. Κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Ἀγνωνίδου ὡς μακεδονίζων, καταδικασθεὶς δὲ εἰς θάνατον, ἔπιε τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν.

Φωκονιέϋ-ὲ-λὰ-Μέρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σῶν. Κάτ: 1230.

Φῶκος· υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμῶνος ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη κατὰ λάθος ἐν ἀγῶνι δίσκου.

Φῶκος· υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποικήσας ἐκ Κορίνθου εἰς Φωκίδα καὶ λαβὼν ὡς σύζυγον τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος.

Φῶκος· ὁπατὴρ τοῦ Φωκίωνος.

Φῶκος· υἱὸς τοῦ Φωκίωνος.

Φωλκεμόν· κωμόπ. τῆς γερμ. Ἀλσατίας. Κάτ. 1,300.

Φωναμβέργκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-Δὲ-Καλαΐ. Κάτ. 1,100.

Φωνισκαριά· θέσις τοῦ δήμου Αἰγίου τῆς Ἀχαΐας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φώξ (Γεώργιος) ὁ λεγόμενος «Τρέμων», ἄγγλος ὑποδηματοποιός, 1624—1690, ἱδρυτὴς τῆς χριστιανικῆς αἱρέσεως τῶν Κουακέρων.

Φώξ (Κάρολος-Ντζαίημς)· μέγας ἄγγλος ρήτωρ καὶ πολιτευτής, 1749—1806, ἀντίπαλος τοῦ Πίττ, εὔνους δὲ πρὸς τὴν Γαλλ ἐπανάστασιν. Ἀφῆκεν ἄριστα συγγράμματα.

Φώρ (Ἰω-Βαπτ)· σύγχρονος γάλλος ἀοιδὸς γεννηθεὶς τὸ 1830.

Φωριέλ (Κλαύδιος-Κάρολος)· γάλλος κριτικὸς φιλόλογος καὶ ἱστορικός, 1772—1844. Ἔγραψε «Δημώδη Ἑλλην. Ἄσματα» καὶ πλεῖστα ἄλλα ἐκτάκτου ἐμβριθείας ἔργα.

Φωρῶν-λιμήν· ἀρχ. λιμενίσκος ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τὸ ὄρος Κορυδαλόν, εἰς ὃν συνήθως ἐφοίτων οἱ τὴν λαθρεμπορίαν μετερχόμενοι.

Φωσιάρ (Πέτρος)· γάλλος χειρουργός, ἱδρυτὴς τῆς ὀδοντοϊατρικῆς δι' ἣν καὶ συνέγραψεν. Ἀπέθ. τὸ 1761.

Φωσιέρ (Δέων)· γάλλος πολιτευτὴς καὶ οἰκονομολόγος, 1803—1854. Βουλευτής, ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Ἐσωτερικῶν, μέλος τῆς Συνταχτικῆς καὶ τῆς Νομοθετικῆς Συνελεύσεως κλπ.

Φωσινύ· ἀρχ. ἐπαρχ. τῆς Σαβοΐας μὲ πρωτ. Μπουνβίλλ. Εἶνε ἡ ὑψίστη κατοικημένη χώρα τῆς Εὐρώπης.

Φώσκολος· (Οὔγος), ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ ἐκ γονέων Ἑλλήνων τῇ 28 Ἰανουαρίου 1778 καὶ ἐκαλεῖτο Νικόλαος μετονομασθεὶς βραδύτερον ἐν Ἐνετίᾳ ὅπου καὶ μετέβη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Οὔγος. Ἐσπούδασεν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ κατόπιν ἐν Ἐνετίᾳ ὑπὸ τὸν διάσημον Καισαρότην, ἐπεδόθη δὲ εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναδειχθεὶς τέλειος λογογράφος, ποιητὴς καὶ φλογερὸς δημοσιογράφος, συντελέσας εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἕνωσιν τῆς Ἰταλίας τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὡς δευτέραν του πατρίδα. Ἐπολέμησε γενναίως μετ' ἄλλων λογίων τῆς Ἰταλίας ἐν Σέντῳ, ἐν Φόρτε-Οὐρβάνῳ καὶ Τρεββίᾳ, κατὰ δὲ τὴν πολιορκίαν τῆς Γενούης ἐτραυματίσθη εἰς τὸν πόδα. Ἔγραψε δύο Ὠδὰς πρὸς τὸν Βοναπάρτην ὧν ἡ δευτέρα εἶνε γεγραμμένη πλήρης θάρρους καὶ ἀπτοήτου τόλμης πρὸς τὸ φοβητρον τότε τῆς Εὐρώπης. Ὀλίγον βραδύτερον τὸν βλέπομεν καθηγητὴν τῆς ρητορικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Παβίας. Καταργηθείσης ὅμως τῆς ἕδρας τοῦ ἀπῆλθεν εἰς Κῶμον ὅπου ἔγραψε τὸ πλεῖστον τοῦ ποιήματός του αἱ «Χάριτες». Ἐπανελθὼν εἰς Μεδιόλανα ἐξέδωκε τὸν «Αἴανταν» καὶ ἡ τραγῳδία αὕτη πρὸς ταῖς λοιπαῖς ἀφορμαῖς παρέσχε νέαν τροφὴν εἰς τὸν κατ' αὐτοῦ πόλεμον τῶν ἐχθρῶν του μέχρις οὗ ἀπογοητευθεὶς μετέβη εἰς Τοσκάνην ἔνθα ἀπεπεράτωσε τὰς «Χάριτας», συνέγραψε νέαν τραγῳδίαν τὴν Ριχάρδαν καὶ μετέφρασε τὸ Αἰσθηματικὸν ταξείδιον τοῦ Στέρν. Τὸ 1815 εὑρίσκομεν αὐτὸν ἐν Ἑλβετίᾳ ὅπου καὶ ἐδημοσίευσε τὴν Ὑπερκάλυψιν, σάτυραν κατὰ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ λογίων. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Λονδῖνον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἔνθα ἀπέζη γράφων εἰς διαφόρους ἐφημερίδας. Τὴν Ἑλλάδα ἠγάπησεν ὅσον καὶ τὴν Ἰταλίαν ἐργασθεὶς κατὰ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα ἐν Εὐρώπῃ καὶ συντελέσας εἰς τὴν σύναψιν τοῦ πρώτου ἐθνικοῦ δανείου ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπανάστασις θὰ ἐξέπνεεν. Ἀπέθανε δὲ τέλος ἐξ ὕδρωπος ἔν τινι προαστείῳ τοῦ Λονδίνου τὴν 10 Ὀβρίου 1827 ἡμέραν καθ' ἣν ἐπεσκέφθη αὐτὸν ὁ Καποδίστριας διερχόμενος ἐκεῖθεν. Βραδυνάντων τῶν Ζακυνθίων εἰς τὴν ἀπόφασίν των ἐζήτησε καὶ ἔλαβενὴ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις τὰ ὀστᾶ του ἄτινα ἔθαψεν ἐν Φλωρεντίᾳ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σταυροῦ. Διεμαρτυρήθησαν δὲτότε οἱ Ζακύνθιοι ἀλλ'ὀλίγον ἀργά.—Ἐκτὸς τῶν μνησθέντων, ὑπὸ τοῦ Φωσκόλου ἐγράφησαν καὶ τὰ ἑξῆς: Αἱ τελευταῖαι ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις, ἡ Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Θείαν Κωμῳδίαν, τὰ Μνήματα ἐπίσης δὲπλείσται μεταφράσεις τῶν ποιήσεων τῆς Σαπφοῦς, Ἀνακρέοντος, Θεοκρίτου, Κατούλου καὶ Τιβούλου, τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου καὶ λοιπὰ ἐπουσιωδέστερα.

Φώταινα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 276.

Φωτεινοῦ· χ. τοῦ δήμου Χρωμοναστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης, Κάτ. 136.

Φωτεινοῦ — Μονή. «Ἅγ. Γεώργιος»· διαλελυμένη, ἐν τῷ δήμῳ Παμφείας τῆς Τριχωνίας. (Αἰτωλία).

Φωτήλας (Ἀσημάκης) ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Καλαβρύτων, ἀντιπρόεδρος τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας, ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ περινουστέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Διῴκει τὴν στρατιωτ. δύναμιν τοῦ Λειβαρζίου, πολὺ δὲ συνέτεινεν εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Δράμαλη. Τὸν εὑρίσκομεν τέλος πληρεξούσιον εἰς ὅλας τὰς συνελεύσεις, πανταχοῦ κατέχοντα περιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν συναδέλφων του.

Φωτήλας (Παναγιώτης) νίὸς τοῦ προηγ. ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ὁπλαρχηγῶν τῆς ἐπαρχ. Καλαβρύτων, ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἴδιον σῶμα μεθ' οὗ ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Λάλα, τραπέντων δ' ἐντεῦθεν τῶν Τούρκων μετέβη ὁ Φωτ. εἰς Πάτρας καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως ταύτης, μεθ' ἣ παρευρέθη καὶ εἰς πλείστας ἄλλας συγκρούσεις καὶ πολιορκίας.

Φωτῖνος· Ἕλλην αἱρετικὸς τοῦ Δ' αἰῶνος, ἐπίσκοπος Σιρμίου ἐν Παννονίᾳ, διακηρύττων ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦν ἁπλοῦς ἄνθρωπος.

Φώτιος· πατριάρχης τῆς Κων)πόλεως, γεννηθεὶς περὶ τὸ 815, θανὼν δὲ τὸ 891. Εἶνε ὁ διὰ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου συντελέσας εἰς τὸ μέγα σχίσμα τῆς ἀνατολ. καὶ δυτ. ἐκκλησίας (858). Ἐπὶ Λέοντος τοῦ Φιλοσόφου (886) ἐνεκλείσθη εἰς Μοναστήριον τῆς Ἀρμενίας ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ὁ Φώτιος θεωρεῖται ὡς ὁ σοφώτατος ἀνὴρ τῆς ἐποχῆς του.

Φώτιος· ἱερεὺς Κορώνης κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἐπιδειξάμενος ἔκτακτον ἀνδρείαν, δι' ἣν δικαίως

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἀπέκτησε τὴν προσωνυμίαν «Καπετὰν Παπᾶς», τὸ δὲ ὄνομά του κατήντησε νὰ σημαίνει «Παλληκάρι».

Φωτοκάδω· χ. τοῦ δήμου Βουκολιῶν, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 103.

Φωτόπουλοι (Εὐθύμιος, Μῆτρος καὶ Ἀναστάσιος)· ἀδελφοὶ Τριπολιτσιῶται, ἐμπειρικοὶ χειρουργοὶ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν. Ἐκ τούτων ὁ Εὐθύμιος ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐντὸς τῆς Τριπόλεως κατὰ τὴν πολιορκίαν ὡς ἰατρός, οἱ δὲ ἄλλοι κατετάχθησαν εἰς τὰ ἑλλην. στρατεύματα ὡς ἰατροὶ καὶ πολεμισταί, ἠκολούθησε δὲ τούτων τὸ παράδειγμα καὶ ὁ Εὐθύμιος μόλις ἐλευθερωθείς, ἀλωθείσης τῆς Τριπολιτσᾶς.

Χ

Χάα· ἀρχ. πολι τῆς ἐν Τριφυλίᾳ Ἠλιδος παρὰ τὸ Λέπρεον.

Χαβάϊ· νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ἐν Ὠκεανίᾳ ἐν τῷ ὁμων. ἀρχιπελάγει, 157ο 9'—158ο 30' Δ. μῆκ. 18ο 53 —20ο 19' Βορ. πλατ. ἔκτ. 16496 τετρ. χλμ. κάτ. 17,000. Ἡφαιστειώδης καὶ ὑψηκόρυφος νῆσος (Μάουνα Κέα 4253 μ. ὕψ. Μάουνα Λόα 4194 μ.), ποταμοὶ καταρρακτώδεις (Οὐαΐπιο). Κυριώτεραι ἐπὶ τῶν ἀκτῶν οἰκήσειςΚαβαϊχαέ, Κεάου-Χάου, Χιλὸ κλπ. Αὐτόθι ἐφονεύθη ὁ Κοὺκ ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν. Ὄρα Σάνδουϊτς.

Χάβαρη· χ. τοῦ δήμου Ἠλιδος τῆς Ἠλείας. Κάτ. 850.

Χαβάρι ἢ Χακαράνα· ποτ. τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς μεταξὺ Βραζιλίας καὶ Περοῦ, δεξ παραπότ. τοῦ Ἀμαζονίου.

Χαβρίας· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ Ϛ' ἔτος τῆς 91 ὀλυμ.

Χαβρίας· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων φονευθεὶς ἔν τινι ναυμαχίᾳ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Χίου.

Χαγγοναρίμπε· ποτ. τῆς Βραζιλίας ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς Θεάρας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀτλαντικόν· ἀρδεύει τὴν Ἴκο καὶ Ἀρακάτυ. Μῆκ. 500 χλμ.

Χάγη· πρωτ. τῆς Ν. Ὁλλανδίας καὶ ἕδρα τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς κυβερνήσεως ἔχουσα περὶ τὰς 129 χιλ. Κατ. τὸ 1)3 τῶν ὁποίων εἶνε καθολικοί. Ἡ Χ. ἐσχηματίσθη κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα πέριξ κυνηγετικοῦ ἐντευκτηρίου, κτισθέντος ὑπὸ τοῦ κόμητος τῆ. Ὁλλανδίας. Κατὰ τὸν ΙϚ' αἰῶνα ἕδρα τῆς κυβερνήσεως κατεστάθη, μεγάλην ἔσχε κατόπιν ἱστορικὴν σημασίαν ἕνεκα τῶν ἐν αὐτῇ γενομένων εὐρωπαϊκῶν συνεδρίων καὶ συνθηκῶν. Οἱ Γάλλοι εἰσῆλθον εἰς τὴν Χ. τὸ 1795. Τὸ 1806 τοῦ Ναπολέοντος δόντος τὰ Β. τῆς Ὁλλ. τῷ ἀδελφῷ Λουδοβίκῳ, ἡ ἕδρα τῆς κυβερνήσεως μετεφέρθη εἰς Ἀμστελόδαμον, μέχρις ὅτου τὸ 1813 ἐκκενωσάντων τῶν Γάλλων τὴν Χ. ἐπανῆλθε πάλιν εἰς αὐτὴν τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας. Ἡ Χ. εἶνε νῦν μία τῶν ὡραιοτέρων πόλεων τῆς Εὐρώπης, ἔχουσα μεγαλοπρεπεῖς οἰκίας,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δημοσίους κήπους, εὐρείας καὶ δενδροφύτους ὁδούς, βασ ἀνάκτορον καὶ τὸ Μουσεῖον τοῦ Μαυρικίου, πλουσιώτατον εἰς ἀντικείμενα προερχόμενα ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς θαλάσσης ὁλλανδικῶν κτήσεων.

Χάνγκ-Τσεοῦ· μεγάλη π. τῆς Κίνας, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Τσὲ-Κιάνγκ 1150 χλμ. ΝΝΑ τοῦ Πεκίνου, ἐπὶ τοῦ Τσιὰν-Θὰν-Κιάνγκ, πλ. Β 30ο 12'. Ἔχει περιφερ. 18 χλμ. καὶ κατ. περὶ τοὺς 1200000. Βιομηχανία, μεταξουργία, μέγα ἐμπόριον. Λιμὴν ἀνοικτὸς εἰς τοὺς εὐρωπαίους ἀπὸ τοῦ 1858.

Χαδζάρ· ὄνομα δοθὲν εἰς δύο χώρας τῆς Ἀραβίας, τὴν τοῦ Ἐλ-Καλὶφ ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, καὶ μέρος τῆς παραλίας τῆς Ἀδραμαούτης ἐπὶ τῆς Ὁμανικῆς θαλάσσης.

Χαδζούτ· Ἀλγερινὴ φυλὴ ἐν τῇ Μετιδζια τοῦ Ἀλγερίου, ἥτις ἐπὶ πολὺ ἀντέστη εἰς τοὺς Γάλλους.

Χαδιάτον ἢ Γκαδιάτος· π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας, ἐν Πουλταύᾳ ἐπὶ τῶν π. Ψιὸλ καὶ Γκρούν, 110 χλμ. ΒΒΔ τῆς π. Πουλταύας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. κατ. 9300. Αὐτόθι συνωμολογήθη ἡ συνθήκη τῆς ὁμοσπονδιακῆς ἑνώσεως μεταξὺ Οὐκρανίας καὶ Πολωνίας, δι' ἧς ἡ Οὐκρανία ἐξησφάλισε πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν τοῦ τύπου, τὴν ἵδρυσιν δύο πανεπιστημίων κλπ.

Χαδιδζὰ· πρώτη σύζυγος τοῦ Μωάμεθ, ἐγεν. τὸ 564—625, ἦτο πλουσία ἔμπορος τῆς ἀραβικῆς φυλῆς τῶν Κοραϊχιτῶν. Ἦτο δὲ ἤδη χήρα ἐκ δύο συζύγων καὶ τεσσαρακοντούτις, ὅτε προσέλαβεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς τὸν Μωάμεθ, ὡς ἐπιστάτην, 25ετῆ ὄντα, ὃν μετ' ὀλίγον συνεζεύχθη καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ δύο υἱοὺς καὶ τέσσαρας θυγατέρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ὡραίαν Φατμέ. Πολὺ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Χαδιδζὰ ὁ Μωάμεθ ἔσφαζε κατ' ἔτος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρόβατον, διένεμε δὲ τὸ κρέας εἰς τοὺς πτωχούς, εἰς μνήμην τῆς «γραίας νωδοῦς», ἣν πάντοτε ἐνεκωμίαζεν ὡς πρότυπον συζύγου.

Χαζαρία ἢ Γκαζαρία· ὠνομάζετο οὕτω τὸ μὲν πρῶτον ἅπασα ἡ αὐτοκρατορία τῶν Χαζάρων, ἔπειτα δὲ μόνον ἡ Κριμαία ἡ τελευταία αὐτῶν κτῆσις.

Χαζάραι· ἴσως οἱ ἀρχ. Ἀγάθυρσοι, λαὸς τουρκικῆς καταγωγῆς τῆς Ἀνατ. Εὐρώπης, κατῴκει κατὰ τὸν Ε' μ. Χ. αἰῶνα περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Βόλγα παρὰ τὴν Κασπίαν. Κατέκτησαν ἀπὸ τῶν Ἀβάρων, τὸ 634, τὴν νῦν μεσημβρ. Ρωσίαν μέχρι τοῦ Δνείπερ καὶ Ὄκα. Τὸ εὐρὺ αὐτῶν κράτος διετηρήθη οὕτω ἐπὶ δύο αἰῶνας, καθ' οὓς ὑπῆρξαν σχεδὸν πάντοτε σύμμαχοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος δὲ Ἡρακλείου ἐστράτευσαν κατὰ τῶν Περσῶν τὸ 626. Πρὸς αὐτοὺς κατέφυγε καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ὁ Β', διωχθεὶς ἐκ τοῦ κράτους του, ἐπανήγαγον δ' αὐτὸν κατὰ τὸ 715. Βραδύτερον Χαζαρὶς ἡγεμονίς, συζευχθεῖσα Κωνσταντῖνον τὸν Κοπρώνυμον, ἐγένετο αὐτοκράτειρα τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ ταύτης δὲ ὁ υἱὸς αὐτῆς Λέων ὁ Δ' ἐπονομάσθη Χ α ζ ά ρ ο ς. Ἀλλ' οἱ Βαρέγγιοι (862—885) ἥρτασαν ἀπ' αὐτῶν σημαντικὰς ἐκτάσεις τῆς χώ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ρας των, εἶτα δὲ οἱ Πετσενέγοι κατέλαβον τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Χαζαρίας (882 καὶ ἑξῆς). Τέλος δὲ διετήρησαν μόνον τὴν Ταυρίδα καὶ τὴν Κριμαίαν, ἀλλὰ καὶ ἐντεῦθεν ἐξώσθησαν ὑπὸ τοῦ Σβιατοπόλκ Α' 1016. Εἶχον ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμὸν τὸ 848, ἀπὸ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Μπουλὰν (9ος αἰών) μετέστησαν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν. Ἡ ὀχυρωτέρα θέσις αὐτῶν ἦτο ἡ Σαρκὲλ ἢ Μπιελάγια-Βέγια ἱδρυθεῖσα κατὰ τὸ 834. Αἱ κυριώτεραι δὲ πόλεις των: Σεμένδερ ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς Κασπίας μεταξὺ Δέρμπαντ καὶ Βόλγα καὶ Ἰτὶλ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βόλγα παρὰ τὸ Ἀστραχάν, ἥτις ὑπῆρξε καὶ πρωτ. τῆς Χαζαρίας ἀπὸ τοῦ Ζ' αἰῶνος.

Χαζιδὶμ Εὐσεβισταί, ἰουδαϊκὴ αἵρεσις σύγχρονος, διαδεδομένη κυρίως ἐν Πολωνίᾳ, Μικρᾷ Ρωσίᾳ καὶ Γαλικίᾳ, ἀποτελεῖται ἐκ πιστῶν αὐστηροτάτης εὐλαβείας, οἵτινες ὑπερβαίνουσι καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγραφόμενα. Ἀνεφάνη τὸ πρῶτον ἐν Ὑκρανίᾳ περὶ τὸ 1760.

Χαΐγγ βιβλικὴ προσωπικότης, συγγενεύουσα τῷ Νῶε διὰ τοῦ Ταγλατ ἢ Τογχάρμα καὶ Ἰάφεθ. Λέγεται ὅτι κατέλιπε τὴν Ἀσσυρίαν περὶ τὸ 1200 π. Χ. καὶ ἐγκατέστη ἐν ταῖς πρὸς Β ὀρειναῖς χώραις. Εἶνε ὁ μυθος λογικὸς γενάρχης τοῦ Ἀρμενικοῦ ἔθνους καὶ ἱδρυτὴς δυναστείας ἥτις ἐβασίλευσεν ἐν Ἀρμενίᾳ μέχρι τοῦ 328 π. Χ.

Χαϊδαμάκι ἢ Χαϊδαμάκαι (πληθ. τοῦ Χαϊδαμάκα), ὄνομα τῶν ἐπανιστατῶν χωρικῶν τῆς Ὑκρανίας κατὰ τῶν χωροδεσποτῶν Πολωνῶν καὶ τῆς Πολωνικῆς κυβερνήσεως τὸ 1768. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη, γνωστὴ εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κολιϊβσιτσίνα, ἐξερράγη μετὰ τὴν Πολωνικὴν ὁμοσπονδίαν τοῦ Μπάρ, καὶ τάχιστα ἐξηπλώθη ἐν τῇ νοτίῳ χώρᾳ τῆς ἐπαρχίας Κιέβου. Οἱ ἐπαναστάται ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μαξίμου Ζαλιζνιὰκ καὶ τοῦ Ἰβὰν Χόντα, κατέλαβον τὸ Οὐμὰν καὶ ἐφόνευσαν πολυαρίθμους Πολωνοὺς καὶ Ἰουδαίους. Ἀλλ' ἀφοπλισθέντες καὶ παραδοθέντες εἰς τοὺς Πολωνοὺς ὑπὸ τῶν Ρώσσων Κοζάκων τοῦ Τανάϊδος ἀνοικτιρμόνως ἐξωλοθρεύθησαν. Ἡ ἱστορία τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἀντώνοβιτς τὸ 1876.

Χαϊδάρι ἀνροικίαι τοῦ δήμου Ἀθηναίων, 1 1/2 ὥρ. ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἔπεσαν πολυάριθμοι φιλέλληνες ὑπὸ τὸν Φαβιέρον. Κάτ. 10.

Χαϊδάρι χ. τοῦ δήμου Ναυπλιέων τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 557.

Χαϊδεραβάδ ἤτοι πόλις τοῦ Λεοντοτος π. τῶν Ἰνδιῶν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Ἰνδοστάν, πρωτ. τῶν κρατῶν τοῦ Νιζάμ, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Μουσσύ, παραποτ. τοῦ Κρίχνα. Ἱδρύθη παρὰ τὴν ἀρχ. Γολκόνδην τὸ 1589. Ὑπῆρξεν ἑστία τοῦ Μουσουλμανικοῦ φανατισμοῦ, τρόπον τινὰ δὲ ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἀλῆν γαμβρὸν τοῦ Μωάμεθ, ὃν ἐνίοτε καλοῦσι Χαϊδερ-Ἀλλὰχ-Λεοντατοῦ Θεοῦ. Ἐκτὸς τῆς πόλεως κεῖται τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον τῆς Αντιβασιλείας, κατοικούμενον παρὰ τῷ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἄγγλου πολιτικοῦ πράκτορος παρὰ τῷ Νιζὰμ τῆς Χαϊδεραβάδης.

Χαϊδεραβάδ· π. τῶν δυτ. Ἰνδιῶν (ἐν Σίνδ), πρωτ. διοικητικῆς διαιρέσεως τοῦ προεδρείου τῆς Βομβάης ἐπὶ νήσου σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ Σίνδ, κάτ. 48,300. Ὁπλοποιεῖα, μέγα ἐμπόριον, ἱδρύθη περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΖ' αἰῶνος'—ἡ ὁμών. διοικητικὴ διαίρεσις ἔχει 22,600 τετρ. χλμ. ἔκτ. καὶ 760,000 κατ.

Χαϊδὲρ-Ἀλῆς· ἐγεν. τὸ 1718, υἱὸς φακίρου τινὸς τῆς Πεντζάβ, ἐγένετο στρατηγὸς τοῦ Ραγιᾶ τοῦ Μαϊσσούρ, ὃν ἐξεδίωξε δι' ἀνακτορικῆς ἐπαναστάσεως. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁμοσπονδίαν, ἣν οἱ Μαχράτται ἀρχηγοὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Γάλλων συνέστησαν κατὰ τῶν Ἄγγλων. Προσέβαλε τὴν χώραν τῆς Μαδράς, ἥρατο τὴν νίκην τοῦ Κονζεβεράμ, ἐκυρίευσε τὴν Ἀρκοτ καὶ ἐπολιόρκησε τὴν Βελλόρ (τὸ 1780), ἀλλ' ὁ στρατηγὸς Κούτ ἐνίκησεν αὐτὸν εἰς Πόρτο-Νόβο τὸ 1781, οὐχ ἧττον ὑπεχρέωσε τὸν διοικητὴν Ἀστιγξ νὰ συνομολογήσῃ συνθήκην δι' ἧς ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Μαχράττας ἡ Γκονζεράτ, ἡ Βασσεῖν καὶ ἡ νῆσος Σαλσέτ. Λουδοβίκος ὁ ΙΣΤ' τῆς Γαλλίας ἔπεμψεν αὐτῷ πρὸ βοηθειαν τὸν Σιφφρὰν τὸ 1782, ἀλλ' ἀπέθανε τῷ αὐτῷ ἔτει καταλιπὼν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱόν του Τιππού-Σαΐμπ.

Χάϊδεχ· (Κάρολος δέ-), ἐλβετὸς φιλέλλην τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὑπηρετήσας ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορίαν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου. Ὡς στρατιωτικὸς δὲν ἔκαμε τίποτε λόγου ἄξιον. Ἠσχολήθη εἰς ἔργα τινὰ ὀχυρώσεων εἰς Μέθανα ὡς εἰς τὸ φρούριον Διαμάντι κλπ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φαβιέρου τὸν ἀντικατέστησεν εἰς τὸν τακτικὸν στρατὸν χωρὶς ὅμως νὰ φέρῃ ἐπαισθητὴν βελτίωσιν. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1833 μὲ τὸν τίτλον τοῦ στρατηγοῦ καὶ μέλος τῆς ἀντιβασιλείας, ἐκηρύχθη ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀγῶνος, ἔθεσεν ἐν ἀποστρατείᾳ καὶ μὲ κατώτερον βαθμὸν τοὺς περισσοτέρους ἐξ αὐτῶν καὶ τοὺς ἔδωκε σύνταξιν ἀνεπαρκῆ διὰ τὰς ἀνάγκας των, λέγων εἰς τοὺς παραπονουμένους ὅτι «ἐὰν δὲν εἶχον ἀρκετὰ διὰ νὰ ζοῦν εἶχαν ὅμως ἀρκετὰ ὅπως μὴ ἀποθάνουν τῆς πείνης!» Εἰς τὴν κακήν του ἐπήρειαν ὀφείλεται καὶ ἡ διάλυσις τῶν ἀτάκτων στρατευμάτων τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα ἦσαν αἱ ἐπαναστάσεις, ἡ λῃστεία κλπ.

Χαϊδούκ(αι)· στρατ. σῶμα ἱδρυθὲν ἐν Οὐγγαρίᾳ ὑπὸ τοῦ Ματθία Κορβίνου περὶ τὸ 1460, κατηργήθη τὸ 1605, ἔλαβον δὲ τότε ὡς κατοικίαν οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὸ ἐξ χωρία τῆς κομητείας Στσαμπόλης, ὠνομάσθη δ' ἔκτοτε ἡ χώρα αὕτη «χώρα τῶν Χαϊδούκ» καὶ κεῖται πρὸς Α καὶ Δ τῆς Δεβρετσίν, ἀριθμεῖ δὲ περὶ τὰς 6,000 ψυχάς, πρωτ. Μπερδζερμένυ.

Χάϊθνε· κωμόπ. τῆς Ἀγγλίας ἐν Κέντ 17 χλμ. ΝΔ τοῦ Δούβρ. ἐπὶ τῆς Μάγχης, κάτ. 4250· εἶς ἐκ τῶν καλουμένων Πέντε-λιμένων νῦν ὅμως ὁ λιμὴν αὐτῆς σχεδὸν κατεχώσθη. Λουτρὰ θαλάσσια.

Χαϊκάλι· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 276.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χαΐλ· π. τῆς κεντρώας Ἀραβίας πρωτ. τοῦ Χιαμμὰρ ἢ Χιομὲρ (Κράτους ἀνεξαρτήτου πρὸς Β τοῦ κυρίως Νεδζέδ), ἐν κοιλάδι πρὸς Β τοῦ Δζεμπέλ Σέλμα. Κάτ. 15,000.

Χαΐμανν (βασίλειοςς-Ἀλεξάνδροβιτς), στρατηγὸς ρῶσος, γενν. τὸ 1823 ἀποθ. τὸ 1878 ἐκ τύφου. Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ καθυπόταξις τῶν ἐν τῷ δυτ. Καυκάσῳ αὐτονόμων φυλῶν. Κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877 ὡς ὑποστράτηγος ἐκυρίευσε τὸ Ἀρδαχάν, κατετρόπωσε τὸν Τουρκικὸν στρατὸν παρὰ τὸ Αὐλιὰρ καὶ ἀπώθησε τὸν Μουχτὰρ πασᾶν εἰς Ἐρζερούμ παραδοθεῖσαν αὐτῷ κατὰ τὴν τοῦ Ἁγ.Στεφάνου συνθήκην.

Χαΐμβαχ· (Γουστάβος Ἐρνέστος) γερμανὸς νομομαθής, γενν. τὸ 1810 καὶ ἀποθ. τὸ 1851. Ἔκτακτος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειψίας, ἐξέδωκεν «Ἀνέκδοτα» τὸ «Αὐθεντικὸν» καὶ τὴν τοῦ Ἀρμενοπούλου «Ἐξάβιβλον» κλπ. — 2) Κάρολος Γουλιέλμος Ἐρνέστος, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, γενν. τὸ 1803 ἀποθ. τὸ 1865. Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἰένας καὶ κατόπιν ἀνώτερος δικαστικὸς λειτουργός. Ἐξέδωκε τὰ «Βασιλικὰ» ὡς καὶ συγγράμματα περὶ τοῦ Σαξονικοῦ δικαίου.

Χαΐμπάρ· κωμόπ. τῆς κεντρώας Ἀραβίας ἐνΣιομέρ, 130 χλμ.ΒΒΔ τῆς Μεδινά, κατ. 2500.Ἐπολιορκήθη καὶ ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ τὸ 627.

Χαΐμπέρ· (δίοδος τοῦ), κλεισώρεια ἐν Ἀφγανιστὰν ἄγουσα ἀπὸ Πεϊχαβὲρ εἰς Καμπούλ ὕψ. 1011 μ. περιώνυμος διὰ τὴν καταστρεπτικὴν αὐτόθι ὑποχώρησιν τῶν Ἄγγλων τὸ 1842. Παρεχωρήθη εἰς τοὺς Ἄγγλους διὰ τῆς συνθήκης τῆς Γκανδαμὰκ τὸ 1879 καὶ διατέμνεται ἤδη ὑπὸ στρατιωτικῆς ὁδοῦ.

Χαΐνεμανν·φιλέλλην ἐξ Ἔρφουρτ τῆς Πρωσίας. Ἐφονεύθη πλησίον τῆς Λαμίας τὸ Ἀπρίλιον τοῦ 1822. Περὶ αὐτοῦ οὐδὲν ἕτερον εἶνε γνωστόν.

Χαιρεθιανά· χ. τοῦ δήμου Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 130.

Χαιρεκράτης· Ἀθηναῖος, Σφήττιος τὸν δῆμον, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος, ὁπαδὸς τοῦ Σωκράτους.

Χαιρώνεια· πολ. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ κατ. Χαιρωνιάτης καὶ Χαιρωνεύς. Ἔκειτο περὶ τὴν σημερινὴν Κ ά π ρ α ι ν α (βλ. λ.), ὅπου ἐρείπια τειχῶν.

Χαιρωνείας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Λεβαδείας καὶ ἤδη νομοῦ Βοιωτίας. Πρωτ. Δ α ύ λ ε ι α. Ἄλλα χ. Ἁγ.-Βλάσιος, Βισβάρδι, Καζνέσι, Κάπραινα, Μ ο ν ὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Ἱερουσαλήμ. Κάτ. 3,589.

Χαϊ-Σάνγκ· αὐτοκρ. τῆς Κίνας ἐκ τῆς Μογγολικῆς δυναστείας, ἐγεν. τὸ 1281, διεδέξατο τὸν θεῖόν του Τιμοὺρ-Λὲνγκ (Ταμερλᾶνον)τὸ 1307, ἐβασίλευσε δὲ ἐνδόξως μέχρι τοῦ 1311. Διέταξε καὶσυνέταξαν τὴνἱστορίαν τῶν Μογγόλων καὶ συνήθροισενὲν συλλογῇ ἐξ9000 ἄρθρων τοὺς νόμους τῶν προκατόχων αὐτοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χαϋτόν ἢ **Χετούμ**· ὄνομα δύο χριστιανῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀρμενίας, βασιλευσάντων τοῦ μὲν Α' ἀπὸ τοῦ 1221 μέχρι τοῦ 1269, τοῦ δὲ Β' ἀπὸ τοῦ 1289 μέχρι τοῦ 1308. Ἀμφότεροι ἔσχον νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰσβολῶν τῶν Τατάρων καὶ Τούρκων, οὗ ἕνεκα τὸ διάστημα τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ὑπῆρξε λίαν ταραχῶδες.

Χαΐυτόν· ἀρμένιος ἱστορικός, συγγενὴς τοῦ ὁμων. Β' βασιλέως, ἐγεν. περὶ τὸ 1250, ὑπῆρξε μοναχὸς ἐν Κύπρῳ (1305), εἶτα μετέβη εἰς Ἀβινιὸν παρὰ τῷ πάπᾳ Κλήμεντι Ε', ὅστις διώρισεν αὐτὸν ἡγούμενον μονῆς τινος ἐν Πουατιέ, ἔνθα καὶ ἀπέθανε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος. Συνέταξε Γαλλιστὶ «ἀξιοθαύμαστον ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου Χάνου» μετὰ περιγραφῆς τῶν βασιλείων τῆς Ἀσίας.

Χαϊχάλ· χ. τοῦ δήμου Ταμασίου τῆς θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ. 39.

Χαϊχόταιτ· κωμόπ. ἐν Σουηβίᾳ τῆς Βαυαρίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, 35 χλμ. ΒΑ τῆς Αὐγούστης. Κάτ. 2500. Αὐτόθι οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἡττήθησαν ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ Βαυαρῶν διοικουμένων ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Βιλλὰρ καὶ τοῦ ἐκλέκτορος τῆς Βαυαρίας (20 Σεπ. 1703), ὁ δὲ συμμαχικὸς στρατὸς διοικούμενος (13 Αὐγ. 1704) ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου τῆς Σαβοΐας καὶ τοῦ δουκὸς Μάλμπορουγ ἐνίκησε καὶ οὗτος τοὺς Γάλλους καὶ Βαυαροὺς διοικουμένους ὑπὸ τοῦ ἐκλέκτορος τῆς Βαυαρίας, καὶ τὴν 19 Ἰουνίου 1800 οἱ Γάλλοι διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ Μορὼ κατεκερμάτισαν τοὺς Αὐστριακούς.

Χακὲμ· ὄνομα πολλῶν Ἀλγερινῶν φυλῶν Βερβερικῆς καταγωγῆς. Ἐκ τῶν Χακὲμ τῆς Μασκάρας προῆλθεν ὁ Ἄβδ-ἐλ-Καδέρ.

Χακὶμ· ἀραβικὴ λέξις σημαίνουσα ἀνώτατον δικαστὴν παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις.— Ὄνομα πολλῶν ἡγεμόνων βασιλευσάντων ἐν Κορδούῃ ἢ Αἰγύπτῳ.— Χακὶμ Α' χαλίφης τῆς Κορδούης, 796—822, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Λουδοβίκου, υἱοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξώσῃ αὐτὸν τῆς Καταλωνίας, ἐνέπλησε δ' αἵματος τὰς πόλεις τὰς περιελθούσας εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἐπετάχυνε τὸ τέλος αὐτοῦ διὰ τῶν ἀκολασιῶν του, ἔσχε δὲ διάδοχον τὸν υἱόν του Ἀβδεράμ Β'. — Χακὶμ Β'· 961—976, διεδέξατο τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀβδεράμ Γ', ἐβασίλευσεν ἐν Γρενάδῃ, ἀφῄρεσε τὴν Θαμόραν ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Λεόνης Σάγχη τοῦ Παχέος, ἐπροστάτευσε τὰ γράμματα καὶ συνέστησεν ἐν Κορδούῃ μεγάλην βιβλιοθήκην.

Χακὶμ Μπιαμραλάχ (ἀλ-)· χαλίφης φατιμίτης τῆς Αἰγύπτου, διεδέξατο τὸν πατέρα αὐτοῦ τὸ 996, ἐπεδόθη εἰς πᾶν εἶδος ὠμότητος καὶ παραλογισμοῦ, κατεδίωξε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Χριστιανούς, διέταξε τὴν ἐκρίζωσιν τῶν ἀμπέλων, ἐδολοφονήθη δὲ ὑπό τινος νεαροῦ μουσουλμάνου τὸ 1021. Λέγουν ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ἀλῆ ἔλαβε δὲ τὸν τίτλον τοῦ ἡγεμόνος τῶν πιστῶν καὶ Τοποτηρητοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἵδρυσε νέαν θρησκείαν, τὴν τῶν Δρούσσων ὑφισταμένην ἔτι καὶ νῦν ἐν Συρίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ· μετὰ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὴν δολοφονίαν του οἱ ὀπαδοί του ἐπίστευσαν ἢ διέδωκαν ὅτι ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς.

Χακοῦχυ· ποτ. τῆς Βραζιλίας (ἐν Ρίο-Γκράνδε δὸ Σούλ), πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους ἁγ. Ἰγνατίου καὶ ἐκβάλλει εἰς τὰ τενάγη δὸς-Πάτος. Μῆκ. 500 χλμ. Παραποτ. αὐτοῦ εἶνε ὁ Βακαΰ, ὁ Πάρδο καὶ ὁ Ταϰοάρυ.

Χαλαζῶνι· χ. τοῦ δήμου Ἐράνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 239.

Χαλαμπρέζα· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 122.

Χαλαμπρέζα· χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 272.

Χαλαμπρέζι· χ. τοῦ δήμου Ταμασίου τῆς Καρδίτης. Κάτ. 517.

Χαλάνδρι· χ. τῆς περιχώρου τῶν Ἀθηνῶν, ὧν ἀπέχει 1 ὥρ. 15′. Κάτ. 940, ἀκμαία ἀμπελουργία.

Χαλανδριανή· ἀγροικία τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 9.

Χαλανδρίτσα· πρωτ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν, ὧν ἀπέχει 5 ὥρ. ὑποταμεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρομ., ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 878.

Χαλάπα· π. ἐν Βέρα-Κρούζ τοῦ Μεξικοῦ, 98 χλμ. ΒΑ τῆς π. Βέρα-Κρούζ, κάτ. 13,000. Ζάκχαρις, καφές. Ἦτο ἄλλοτε ἡ ἀπαθήκη τοῦ ἐμπορίου τοῦ Μεξικοῦ μετὰ τῆς Εὐρώπης. Μετέδωκε τὸ ὄν. αὐτῆς εἰς εἶδος φυτικῆς ρίζης χρησίμου ἐν τῇ ἰατρικῇ (χαλάπα ἢ γιαλάπα).

Χαλάπα· π. τῆς Γουατεμάλας ἐν τῇ κεντρῴᾳ Ἀμερικῇ, πρωτ. ὁμων. νομ. 72 χλμ. Α τῆς π. Γουατεμάλα· κάτ. 4,500. Ὁ ὁμών. νομ. ἔχει ἔκτ. 2,980 τετρ. χλμ. καὶ 35,500 κατ.

Χαλασμένη· χ. καὶ ἀγροτικοὶ γεωργικοὶ συνοικισμοὶ σποράδων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Κάτ. 1,028.

Χαλασός· χ. τοῦ δήμου Ἀρχαλοχωσίου τῆς ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 75.

Χαλβάτσου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 438.

Χαλδαία· τὸ ὄν. τοῦτο δι' οὗ κυρίως ὠνομάζετο τὸ ΝΔ τμῆμα τῆς Βαβυλωνίας μεταξὺ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Ἀραβ. ἐρήμου, ἣν ἐν χρήσει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ὡς συνώνυμον τῆς Βαβυλωνίας.

Χαλδαῖοι· λαὸς τῆς ἀρχαίας Βαβυλωνίας, μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου (μετὰ τὴν συμβολὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Τίγρεως), τῆς Ἀραβίας καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου· ἀξιολογωτέρα πόλις αὐτῶν Τερηδών. Πολλάκις συγχέουσιν αὐτοὺς πρὸς τοὺς Βαβυλωνίους, οὐχ ἧττον πάντοτε φαίνεται ὅτι ἀπετέλεσαν λαὸν ἰδιαίτερον. Διεφημίσθησαν δὲ καθ' ἅπασαν τὴν ἀρχαιότητα διὰ τὰς μαθηματικάς των καὶ ἀστρονομικὰς γνώσεις, προσδιώριζον τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους εἰς 365 ἡμ. 6 ὥρ. καὶ 11′ καὶ ἐγίνωσκον τὸν Ζῳδιακόν. Ὁ Καλλισθένης ἀνεῦρε παρ' αὐτοῖς σειρὰν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων ἀναγομένων μέχρι 1900 ἐτῶν πρὸ αὐτοῦ. Πλὴν τῶν ἀστρονομικῶν εἶχον καὶ ἀστρολογικὰς γνώσεις, οἱ ἀστρολόγοι δὲ τῆς Χαλδαίας ἦσαν περιώνυμοι καὶ περιζήτητοι ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Αὐτοκρατορίας (ὅρα Βαβυλωνία).

Χαλέδ· εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηγῶν τοῦ Μωάμεθ, κατ' ἀρχὰς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἶχε λάβει μέρος κατ' αὐτοῦ καὶ συνεστέλεσεν εἰς τὴν νίκην ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ὀχόδ, καθ' ἣν οἱ κάτοικοι τῆς Μέκκας ἐνίκησαν τὸν προφήτην. Ἐν τοσούτῳ ἠσπάσθη τὴν νέαν θρησκείαν τὸ 8ον ἔτος τῆς Ἐγίρας (630) καὶ διὰ τῶν ἀνδραγαθιῶν του συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς Συρίας. Ὁ Μωάμεθ ἐπωνόμασεν αὐτὸν «ξίφος τοῦ Θεοῦ». Ἀπέθ. τὸ 642.

Χάλια-Μεγάλα· πρωτ. τοῦ βοιωτικοῦ δήμου Αὐλίδος, 5 1)2 ὥρ. ΒΑ τῶν Θηβῶν. Κάτ. 658.

Χάλια-Μικρά· χ. τοῦ βοιωτ. δήμου Αὐλίδος. Κάτ. 190.

Χαλίκι· χ. τοῦ δήμου Λάκμονος τῆς Καλαμπάκας. Κάτ. 756.

Χαλίλι· χ. τοῦ δήμου Σπερχειάδος τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 697.

Χαλίφαι ἢ **Καλίφαι**· ἤτοι «Διάδοχοι», τίτλος τῶν πρώτων διαδόχων τοῦ Μωάμεθ, πνευματικῶν ἅμα καὶ πολιτικῶν ἀρχόντων τοῦ κράτους των. Τρία εἶτα τὰ κύρια μεγάλα Χαλιφᾶτα: Ἀνατολῆς μὲ πρωτ. τὴν Μέκκαν καὶ εἶτε τὴν Κούφαν, Κορδούης (ἐν Ἱσπανίᾳ), καὶ Αἰύπτου. Κατ' ἀρχὰς οἱ Χαλίφαι ἦσαν αἱρετοί, ἀλλ' ἐπὶ Μωαβδιᾶ (Α' αἰών) κατέστη ἄξίωμα κληρονομικὸν ἡ ἀρχή των. — Ἡ χαλιφικὴ ἀρχὴ ἄρχεται ἐν Ἀνατολῇ διὰ τοῦ Ἀβουβέκρ τὸ (632), ἐν Ἱσπανίᾳ διὰ τοῦ Ἀβδεραὰμ Α' (756) καὶ ἐν Αἰγύπτῳ (Φατιμῖται) διὰ τοῦ Ὀβεϊδαλλὰχ (909), λήγει δὲ τὸ 1171. Ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ 1516 ἀπαντᾷ τὸ ἀξίωμα τυπικῶς καταλυθὲν τελείως ἤδη ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Σελίμ.

Χαλιωτᾶτα· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 532.

Χάλκας· ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Μογγολίας ἐν τῷ λεκανοπεδίῳ τοῦ Σελέγκα· ἔχουσι κυριωτέραν πόλιν τὴν Οὔργκα. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἦτό ποτε καὶ τὸ Καρακόρουμ, πατρὶς τοῦ Ζεγγὶς-Χάν. Εἶνε περὶ τὰς 200,000, λαὸς νομαδικὸς καὶ πολεμικός, ποτὲ ἰσχυρὸς καὶ πολυάριθμος ἐξασθενήσας λίαν κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα ἕνεκα τοῦ πρὸς τοὺς Ἐλεύθας πολέμου. Νῦν ἐν Οὔργκᾳ ἐδρεύουσι Ρῶσοι πράκτορες.

«Χαλκεῖα»· ἐν Ἀθήναις ἑορτὴ τελουμένη κατὰ μῆνα Πυανεψιῶνα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Χάλκη ἢ **Χάλκεια**· νησὶς τοῦ Καρπαθίου πελάγους, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Κεῖται ὀλίγον Δ. τῆς Ρόδου.

Χάλκη ἢ τὸ πάλαι **Χαλκῖτις**· νησὶς γραφικωτάτη καὶ πολύφυτος τῆς τῆς Α Προποντίδος, ἐν τῷ συμπλέγματι τῶν Πριγκιπονήσων· (βλ. λ.). Ἔχει ὁμών. κωμόπ. ὕπερθεν τῆς ὁποίας ὑψοῦται βουνὸς κωνοειδὴς καὶ πιτυοσκεπὴς ἐφ' οὗ ἡ Μονὴ τῆς Ἁγ. Τριάδος, κτίσμα, κατὰ πιθανὴν γνώμην τοῦ πατριάρχου Φωτίου. Ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ ἵδρυται σήμερον ἡ περιώνυμος Θεολογικὴ σχολὴ Χάλκης, ἐν δὲ τῇ ἐφ' ἑτέρου ἐπίσης πολυφύτου λόφου μονῇ τῆς Θεοτόκου εὑρηται ἡ Ἐμπορικὴ Σχολή.

Χαλκηδών· πόλ. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ πόντου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου ἀποικίας τῶν Μεγαρέων. Τὸ νῦν Καδίκιοϊ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χαλκί· πρωτ. τοῦ δήμου Τραγαίας τῆς Νάξου, ἧς ἀπέχει 2 ὥρ. 10'. Ταχ. δρομ., Τηλεγραφ., Εἰρηνοδικεῖον, Ἑλλ. Σχολεῖον. Κάτ. 147.

Χαλκί· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ. 239.

Χαλκιᾶ (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 276.

Χαλκιάνικα· χ. τοῦ δήμου Νωνάκριδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 65.

Χαλκιδέων-Δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Χαλκίδος, τοῦ νομ. Εὐβοίας, πρωτ. Χ α λ κ ί ς· χ. Ἀφράτι, Ἅγ. Νικόλαος, Βάθεια, Βασιλικόν, Γυμνοῦ, Δοκός, Μάμουλα ἄνω καὶ κάτω, Μποτίνου, Μύτκα, Φύλλα, Μ ο ν ὴ Ἁγ. Νικολάου ἢ Βάθειας. Κάτ. 15,989.

Χαλκιδική· μεγάλη χερσόνησος τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῶν κόλπων Θερμαϊκοῦ καὶ Στρυμονικοῦ λαβοῦσα τὸ ὄνομα ὑπὸ Χαλκιδέων ἀποίκων. Ἡ Χαλκιδικὴ χωριζομένη τῆς λοιπῆς Μακεδονίας διὰ τῆς ὑδατολεκάνης τῆς Βόλβης, σχηματίζει εὐρεῖαν παλάμην ἣν ἀκιδοῖ τὸ ὄρος Χ ο ρ τ ι ά τ η ς (1180 μ.) ΒΔ καὶ Χ ο λ ο μ ῶ ν τ α ς (1040 μ.) εἰς τὸ κέντρον, διασχίζεται δὲ νοτίως καὶ νοτιανατολικῶς εἰς τρεῖς χλωστοειδεῖς χερσονήσους: Ἀ κ τ ὴ ν (Ἅγ.-Ὄρος), Σ ι θ ω ν ί ω ν (Λόγγος) καὶ Π α λ λ ή ν η ν (Κασσάνδραν), χωριζομένας ἀλλήλων διὰ τῶν βαθυκόλπων Τ ο ρ ω ν α ί ο υ καὶ Σ ι γ γ ι τ ι κ ο ῦ. Ἔκτασιν ἔχει περίπου 5,600 τετρ. χλμ.

Χαλκιδική· χώρα τῆς Κοίλης Συρίας μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ τῆς ἐρήμου Ἀραβίας.

Χαλκίδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ δ ῆ μ ο ς· τῆς τέως ἐπαρχ. Καλαμπάκας καὶ ἤδη νομοῦ Τρικκάλων. Πρωτ. θερ. Κ ρ α ν ι ά χειμ. Κ λ ε ι ν ο β ό ς. Ἄλλα χ. Ἀϊβάν, Βελίτσαινα, Δολιανά, Δραγοβίτσι, Παλαιοχῶρι, Περληάγκο ἄνω καὶ κάτω, Χουτζάνα. Μ ο ν α ί Τιμίου Σταυροῦ, Ταξιαρχῶν, Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἁγ. Ἀποστόλων. Κάτ. 3,952.

Χαλκίδικος· τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ ὅπου ὑπῆρχε ναὸς αὐτῆς χαλκόστρωτος ἔνδοθεν καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ νέοι τῆς Σπάρτης ἔνοπλοι μετὰ τῶν ἐφόρων προσέφερον τῇ θεᾷ θυσίαν, τὰ «χαλκιοίκια».

Χαλκιόπουλο(υ)· χ. τοῦ δήμου Ἰδομένης τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 779.

Χαλκὶς· ἀρχ. πολ. τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ.

Χαλκὶς· ἀρχ. π. τῆς Ἤλιδος ἐν Τριφυλίᾳ.

Χαλκὶς· πολ. πρωτ. τῆς ἐν Συρίᾳ ποτὲ Χαλκιδικῆς πλησίον τῆς Βεροίας.

Χαλκὶς· πόλ. ἀρχ. τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἡ ἄλλως Χαλκία.

Χαλκὶς· ποτάμιον τῆς Ἤλιδος.

Χαλκὶς· Πρωτεύουσα τῆς Εὐβοίας (Νομοῦ) εἰς τὸ μέσον τῆς Δ παραλίας καὶ ἐπὶ τοῦ στενωτέρου μέρους τοῦ Πορθμοῦ τοῦ Εὐρίπου, πόλις ἀρχαιοτάτη, ἑνουμένη μὲ τὴν Στερεὰν διὰ κινητῆς σιδηρᾶς γεφύρας καὶ ἔχουσα βυοβενετικὰ φρούρια καὶ ἀκμ. γεωργίαν, καλὸν λιμένα, νηματοποιεῖα, ἱερατικὴν σχολήν, Γυμνάσιον, Ταμεῖον,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πρωτοδικεῖον, προξενεῖα. Ἡ Χαλκὶς εἶνε μία τῶν μᾶλλον προοδευουσῶν π. τῆς Ἑλλάδος, διαρκῶς ἐξωραϊζομένη καὶ πλουτιζομένη διὰ νέων ἑκάστοτε μεγάλων βιομηχανικῶν καὶ ἐμπορικῶν Καταστημάτων. Τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχει βορείως 16 ὥρ. Ὑπάρχει δὲ πρὸς τούτοις ἐν αὐτῇ: Ἐφορία, Ταχυδρομ., Τηλεγραφ., Εἰρηνοδικεῖον, Ἑλλην.-Σχολεῖον, Ὑποκατάστημα τῆς Ἐθν. Τραπέζης κλπ. Ἡ βιοτεχνία προοδεύει λίαν ἐν Χαλκίδι ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνεπτύχθη τὰ μάλιστα ἐν αὐτῇ ἡ οἰνοπνευματοποιία καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Κονιακοποιία κλπ. Κάτ. 8,602, ἐν δὲ τῷ λιμένι διαμένουν 59.

Χαλκῖτις· νησ. μικρὰ τῆς Προποντίδος παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ. Ἡ νῦν Χάλκη.

Χαλκῖτις· χώρα τῆς Μεσοποταμίας.

Χαλκοῦτσι· χ. τοῦ δήμου Ὠρωπίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 65.

Χαλούλου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 88.

Χάλυβες· οἱ μετὰ ταῦτα Χαλδαῖοι, λαὸς διεσπαρμένος εἰς μεγάλην ἔκτασιν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ τῶν ὀρέων μέχρι τῆς θαλάσσης ραχὺς τὰ ἤθη, ἐξ ἁλιείας δὲ ζῶν καὶ ἐργασίας τῶν μεταλλείων. Ἐθεωροῦντο ὡς οἱ πρῶτοι ἐφευρόντες τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐξεργασίαν καὶ κατ' αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες ὠνόμασαν τὸν χάλυβα. Κατεῖχον κυρίως τὴν Ἀμισὸν καὶ τὴν Σινώπην. Ἡ χώρα των ἐξῆγε πολὺν σίδηρον κατειργάζοντο δὲ καὶ τὸν χάλυβα.

Χαλυβὼν ἢ περαία· νῦν Ἀλέπιον, π. τῆς Συρίας, ἔλκουσα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ χάλυψ, ὅστις ἦν διὰ τοὺς κατοίκους της τὸ κυριώτερον εἰδος ἐμπορίας.

Χάμ· ὁ Β' υἱὸς τοῦ Νῶε, ἔσχε τέσσαρας υἱοὺς τὸν Χούς, Μισραΐμ, Φοὺθ καὶ Χαναάν, ὧν οἱ ἀπόγονοι κατῴκησαν τὴν Ἀσσυρίαν καὶ μέρος τῆς Δυτ. Συρίας (Γένεσις Ι'.). Συναντήσας τὸν πατέρα του γυμνὸν καὶ ἐν καταστάσει μέθης, κατεγέλασεν αὐτόν, ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐκάλυψαν τὴν γυμνότητά του, ἡ δὲ Νῶε κατηράσθη αὐτὸν καὶ τὸν υἱόν του Χαναάν.

Χάμ ἢ Χέμ· ὄν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ.

Χαμὰ ἢ Χαμάχ ἡ Χαμάθ τῆς Ἁγ. Γραφῆς, ἡ Ἐπιφάνεια τῶν Σελευκιδῶν, π. τῆς Συρίας πρωτ. ὑποδιοικήσεως ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου 185 χλμ. ΒΒΑ τῆς Δαμασκοῦ· κάτ. 80,000. Ἐμπόριον ταπήτων καὶ ὑφασμάτων.

Χαμάβοι· γερμανικὸς λαός, κατῴκει μετὰ τῶν Ἀγγριβαρίων καὶ μετὰ τοὺς Βρουκτέρους, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ρήνου καὶ πρὸς Δ τοῦ Ὕσσελ, μετέσχον δὲ τῆς Φραγκικῆς Ὁμοσπονδίας.

Χαμαδά· πετρῶδες ὀροπέδιον τῆς Σαχάρας· ὄρα Σαχάρα.

Χαμαδάν· τὰ ποτὲ Ἐ κ β ά τ α ν α, π. ἐν Κουρδιστὰν τῆς Περσίας, 120 χλμ. τῆς Κερμανσάχ, παρὰ τὸ ὄρος Ἐλβὲ δ (3,270 μ. ὕψ.), περὶ τοὺς 35,000 κατ. πόλις ἐν παρακμῇ· ἔχει τοὺς τάφους τοῦ Ἀβικέννα καὶ τῶν ποιητῶν Ἀττὰρ καὶ Ἀμπούλ-Χασίφ. Ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν ἀρχ. Ἐκβατάνων κειμένη κατεστράφη κατὰ τὸν ΙΔ'

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου καὶ κατὰ τὸ 1724 ὑπὸ τοῦ Ἀχμὲτ πασᾶ τοῦ Βαγδατίου.

Χαμαιλέων· περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Χαμαίτουλο· χ. τοῦ δήμου Χ α ν τ ρ ᾶ, τῆς ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 85.

Χαμάκου χ. τοῦ δήμου Πτελεατῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 234.

Χαμάκου (τ ὸ ὔ)· χ. τοῦ δήμου Σουδενῶν τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 147.

Χαμαλεθρι· χ. τοῦ δήμου Π η γ ῆς, τῆς ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 180.

Χαμανισμός· ἀρχικὴ θρησκεία πάντων τῶν Σιβηρικῶν λαῶν, ὑφίστανται σήμερον μόνον παρ' ἐνίοις αὐτῶν, ὡς τοῖς Σαμογέταις, Βουριάταις κλπ. Τὸ ὑπέρτατον ὄν, κατ' αὐτούς, συγχεόμενον συχνάκις μετὰ τοῦ φωτὸς ἢ τοῦ ἡλίου, ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ πλῆθυν κατωτέρων θεοτήτων, ἀγαθῶν ἢ πονηρῶν, ὧν ὁ κυριώτερος εἶνε ὁ Σαϊτάν, δύνανται δὲ νὰ ἀποτρέψωσι τὴν κακοποιὸν ἐπήρειαν τῶν κακῶν ἢ νὰ ἐφελκύσωσι τὴν προστασίαν τῶν ἀγαθῶν διὰ μαγείας καὶ ἐπικλήσεων, τελουμένων ὑπὸ εἴδους ἱερέων καλουμένων Χ α μ ά ν.

Χαμαρῦ· ποτ. ἐν Μάττο-Γκρόσσο τῆς Βραζιλίας, δεξ. παραποτ. τοῦ Μαδέϊρα, τὸ μῆκος αὐτοῦ διατελεῖ ἔτι ἄγνωστον.

Χαμεζι· χ. τοῦ δήμου Λ ι μ έ ν ο ς Σ η τ ε ί α ς, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ. 335.

Χάμμα· χωρ. τῆς Ἀλγερίας (νομὸς Κωνσταντίνης) 7 χλμ. Β τῆς πολ. Κωνσταντίνης. κατ. 4800.—Ὑπάρχει καὶ ἄλλο ὁμων. χωρίον παρὰ τὸ Ἀλγέριον, ἄξιον λόγου διὰ τὸν περίφημον αὐτοῦ κ ῆ π ο ν ἐ γ κ λ ε μ α τ ι σ μ ο ῦ.

Χαμμάμ ἀραβ. λέξις=θ ε ρ μ α ὶ π η γ αἱ, αἵτινες συγχνότατα ἀπαντῶσιν ἐν τῇ Β. Ἀφρικῇ, τοιαῦταί εἶνε ἡ Ἐ λ - Χ α μ μ ά μ. 196 χλμ. ΝΔ τῆς Κωνσταντίνης ἐν Ἀλγερίᾳ, τὰ ἀρχαῖα Ἡ ρ ά κ λ ε ι α ὕ δ α τ α Χ α μ μ ά μ - μ π ο ῦ - Χ α δ ζ ά ρ, 50 χλμ. ΝΔ τοῦ Ὀράν, πηγαὶ ἀνάλογοι πρὸς τὰς τοῦ Βισύ, Χ α μ μ ά μ - ε λ - Λ ί φ, 15 χλμ. ΝΑ τῆς Τύνιδος ἀρχ. Μάξουλα, Χ α μ μ ά μ - Κ ο ρ μ π ές, ἀρχ. Καρπὶς αἱ θερμότεραι πηγαὶ τῆς Τύνιδος, Χ α μ μ ά μ - Μ ε σ κ ο υ τ έ ν, 16 χλμ. ΞΔ τῆς Γκέλμας ἀρχ. Τ ι β ι λ ι τ ά ν ε ι α ὕ δ α τ α, πηγαὶ θειοῦχοι καὶ σιδηροῦχοι καταπληκτικῆς ἀφθονίας (100000 λίτραι ὕδατος καθ' ὥραν), ἐν μέσῳ χώρας γραφικωτάτης.

Χαμμαμέτ· π. τῆς Τύνιδος, 65 χλμ. ΝΑ τῆς Τύνιδος ἐπὶ τοῦ ὁμων. κόλπου μετὰ μετρίας ἀξίας ὅρμου, κατ. 4600. Ἐμπόριον ἐλαίου.

Χάμο ἔρημος ἐν τῇ Κεντρώᾳ Ἀσίᾳ, ὄρα Γ ό β η.

Χαμόλακκος· χ. τοῦ δήμου Πυλαρέων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 116.

Χαμόστερναις· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀθηναίων. Κάτ. 63.

Χαμουτζᾶ· (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 47.

Χάμπαθα· χ. τοῦ δήμου Μ α-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θέ, έπαρχ. 'Αποκορώνας, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 80.

Χαμπαρόβκα· π. τῆς 'Ασιατ. Ρωσίας ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ ποτ. 'Αμούρ, 9034 τετρ. χλμ. ἀπὸ τῆς Πετρουπόλεως, πρωτ. τῆς Παραλίου ἐπαρχ. Κάτ: 13200.

Χαμπούρ· ὄνομα δύο ποτ. τῆς 'Ασιατικῆς Τουρκίας, ὧν ὁ μὲν ἀρχ. Χαβώρας, πηγ. ἐκ τοῦ Βιλαετίου τῆς Διαρβεκίρ, ἐμβάλλει εἰς τὸν Εὐφράτην παρὰ τὴν Κιρκεζιὲχ, μῆκ. 380 χλμ. ὁ δὲ ὁ ἀρχ. Νικηφόριος, παραπ. τοῦ Τίγρητος διαρρέων τὰ βιλαέτια τῆς Διαρβεκίρ καὶ τῆς Μοσσούλ

Χάμπρα· ποτ. ἐν 'Ορὰν τῆς 'Αλγερίας, ἐσχηματίσθη ἐκ τριῶν παραποτάμων ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Αἶν-Φερές, ἀρδεύει τὴν Γκουέθνα ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ 'Αβδὲλ-Καδέρ, εἶτα ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ Οὐέδ-Φερδούγκ ἀναχαιτιζόμενος ὑπὸ διαφράγματος τεχνητοῦ σχηματίζει μεγάλας λίμνας χρησιμοποιουμένας πρὸς ἄρδευσιν, εἰσδύων εἶτα εἰς Περρεγκὼ ἀφανίζεται ἐντὸς τῶν ἑλῶν τῆς Μάκτας· μῆκ. 240 χλμ.

Χαμπσάλ ἢ **Χαψάλ**· κωμόπ. ἐν 'Εσθωνίᾳ τῆς Ρωσίας ἐπὶ χερσονήσου εἰς τὸν μυχὸν κόλπου τῆς Βαλτικῆς, 90 χλμ. ΝΔ τῆς Ρεβέλ, κάτ. 2,250, λιμὴν πολυσύχναστος, ἀκμαῖον ἐμπόριον. 'Ιδρύθη τὸ 1279

Χάν ('Εμμανουήλ)φιλέλ.ἐξ Βέρνης τῆς 'Ελβετίας· συνταγματάρχης, διοικητὴς τοῦ 2ου συντάγματος τοῦ πεζικοῦ καὶ ἐπίτιμος ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως. Ἔφερε τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Χάν ('Ιωάννης) φιλέλ.ἐξ 'Ανοβέρου ἀπέθανεν ἐν 'Αθήναις ἐξ ἀσθενείας. 'Αρχαῖος φιλέλλην χωρὶς ὅμως νὰ παρακολουθῇ εἰς τὸν στρατόν. Εἶχε λάβει μέρος εἰς διαφόρους ναυτικὰς ἐκστρατείας καὶ εἰς πολλὰς διὰ ξηρᾶς. 'Απέθανεν ἀντισυνταγματάρχης τοῦ ἐπιτελείου ἐν ἀποστρατείᾳ, φέρων τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ μετάλλιον τοῦ ἀγῶνος.

Χάν· ἤτοι κύριος, τίτλος ὃν λαμβάνουσιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ταταρικῶν λαῶν. Τινὲς τῶν Χανῶν ἐπεξέτειναν κατὰ τὸν μεσαίωνα τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν ἐπὶ μεγάλου μέρους τῆς 'Ασίας, ὡς π. χ. ὁ Ζεγκὶς-Χάν, ὁ Τεμοὺρ-Λίνγκ κλπ. Ἦσαν δὲ γνωστοὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα οἱ Χὰν τῶν 'Αβάρων τοῦ Καπτσὰκ, τοῦ Καζάν, τοῦ 'Αστραχάν, τῆς Κριμαίας κλπ (ὥρα λέξεις). Σήμερον δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ἀνεξάρτητος Χάν, οἱ πλεῖστοι ὑπόκεινται εἰς τὴν Ρωσίαν ὡς ὁ τῆς Βουχάρας, τῆς Χίβας κλπ. Παρὰ Τούρκοις Χὰν (χάνιον), ὀνομάζεται τὸ Καραβὰν σεράγιον=ξενὼν τῶν καρβανίων, ἔχων καταλύματα διὰ τοὺς ὁδοιπόρους καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν.

Χάν· ὄν. Βιρμανικῆς καταγωγῆς, ἐν χρήσει καὶ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων, δι' οὗ ὀνομάζουσι λαούς τινας τῆς 'Ινδο-Κίνας, τὴν αὐτὴν λαλοῦντας γλῶσσαν, πολυπληθεῖς δὲ ἐν 'Ασσάμ, 'Ιρραουάδδυ, τοῖς Σαμαίοις Λάος, τῇ Γιουνὰν κλπ.

Χαναάν· υἱὸς τοῦ Χάμ, κατηραμένος ὑπὸ τοῦ Νῶε ὡς καὶ ὁ πατήρ του Χάμ. Κατῴκησε μετὰ τῶν ἕνδεκα υἱῶν του τὴν χώραν ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Γῆ-Χαναάν, βραδύ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τερονΠαλαιστίνη.—Οἱ Χαναναῖοι, σημιτικῆς καταγωγῆς λαοί, ἀπετέλεσαν τὰ κράτη τῶν Ἀμορανιτῶν, Χιττιτῶν, Χιββιτῶν, Περιζιττῶν, Γεργεσηνῶν, Ἰεβουσαίων κλπ. οἵτινες βραδύτερον ἐξετοπίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων. Αἱ Βιβλικαὶ διηγήσεις παριστῶσι τοὺς λαοὺς τούτους ὡς πλήρεις ἁμαρτιῶν καὶ καταδεδικασμένους εἰς ἐξολόθρευσιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραήλ. Αἱ διάλεκτοι αὐτῶν ἦσαν συγγενεῖς ταῖς τῶν Ἑβραίων καὶ Φοινίκων. Ἐλάτρευον τὸν Βάαλ, τὸν Σουτέκ, τὴν Ἀστάρτην. Ἐπὶ ὑψωμάτων δέ, ὡς ἐν Βηθέλ, Σιχέμ, ἐτέλουν τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν, ἥτις εἶνε ἀρχαιοτάτη.

Χαναῖοι· οἰκογένεια βλαχοποιμένων τῆς Ζήρειας (Δ Κορινθία), πολλὰ συνεισενεγκοῦσα εἰς τὸν Ἀγῶνα τοῦ 1821. Εἶχε 1 οπλίτας καὶ καπετάνιον τὸν Θ α ν ά σ η ν Χ α ν ι ᾶν

Χανδερναγγώρ· π. τῶν ἐν Ἰνδίαις Γαλλικῶν κτήσεων, 28 χλμ. πρὸς Β. τῆς Καλκούττας ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Οὔγγλω, βραχίονος τοῦ Γάγγου, κατ. 33,000 (μετὰ τῆς περιοχῆς της). Παρεχωρήθη εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἑταιρείαν κατὰ τὸ 1688, ὁριστικῶς δὲ κατέχεται ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀπὸ τοῦ 1816. Ἔχει βιβλιοθήκην καὶ ἀνώτερον τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως σχολεῖον· ἐμπόριον μικρόν.

Χανδρινοῦ· χ. τοῦ δήμου Πυλίων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 606.

Χανέ· Γάλλος, φιλέλλην· ἀρχαῖος λοχαγὸς ἐν Γαλλίᾳ ἠκολούθησε τὸν λοχαγὸν Zourdaiv.

Χανεφῖται· Μουσουλμανικὴ αἵρεσις, ἡ ἀρχαιοτέρα τῶν τεσσάρων Σ ο υ ν ι τ ι κ ῶ ν ἢ ὀρθοδόξων, ἧς ἀρχηγὸς ἦν ὁ Ἀμπού-Χανιφᾶ, ὅστις μετέδωκεν αὐτῇ καὶ τὸ ὄνομά του. Ἡ φιλελευθερωτέρα πασῶν αἵρεσις αὕτη δεσπόζει ἐν Τουρκίᾳ, Ταρταρίᾳ καὶ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς Μουσουλμάνοις.

Χανία· ἐπαρχ. ὁμωνύμου Διοικ. τῆς Κρήτης, ἔχουσα δήμ. 1, χωρίον 1 καὶ ὁλ. πληθ. 15,000.

Χανιά· πόλις παράλιος εἰς τὰ ΒΔ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη· εἶνε δὲ κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην πολλῶν ἀρχαιολόγων ἡ ἀρχαία Κυδωνία. Τὸ ὄνομά της ἄλλοι μὲν παράγουσι ἐκ τοῦ χθονία ἐξ οὗ καὶ ἡ ὅλη νῆσος ἐκαλεῖτο, τινὲς ἐκ τοῦ Σαρακηνικοῦ Χάν καὶ ἕτεροι ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Κ ά ν ε α. Διαιρεῖται δὲ εἰς δύο μέρη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν φρούριον Καστέλλι καὶ τὴν λοιπὴν πόλιν. Τὸ πρῶτον εἶνε τὸ ὑψηλότερον καὶ ὀχυρώτερον μέρος περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλοῦ τείχους καὶ ἔχον δύο εἰσόδους κυρίως καὶ δύο μικρὰς μίαν ἐκ θαλάσσης καὶ ἄλλην Σ κ α λ ά κ ι α καλουμένην. Ἐν τῷ κέντρῳ ὑπάρχει μία μόνη ἐκκλησία μετατραπεῖσα εἰς τέμενος Ὀθωμανικόν. Τὸ Καστέλλιον ἐχρησίμευσεν ὡς κατοικία τῶν Ἐνεταρχόντων· ἐκεῖ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Μεγάρου τοῦ Μ. Δουκὸς ἐκτίσθη τὸ σημερινὸν Σεράγι ἐνδιαίτημα τῶν κατὰ καιροὺς Γ. Διοικητῶν ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθησαν αἱ φυλακαὶ καὶ ὅλα τὰ δικαστικὰ καταστήματα. Παρὰ τὴν Δ: πλευρὰν δὲ τοῦ Καστελλίου ᾠκοδομήθη ὡραῖον καὶ εὐάερον ὀθωμ. σχολεῖον. Ἡ λοιπὴ πόλις δύο περίπου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μιλίων ἔχουσα περιφέρειαν περιβάλλει τὴ Καστέλλιον καὶ εἶνε περιεφραγμένη ὑπὸ τείχους 25 μέτρων πάχους καὶ 20 ὕψους μετὰ πολλῶν ἐπάλξεων. Ἡ πόλις ἔχει δύο εἰσόδους τῆς τρίτης πρὸς Δ ἀνέκαθεν ἐρμητικῶς κεκλεισμένης, τὴν μίαν πρὸς Α Κ ο ὺ μ Κ α π ὶ καὶ τὴν ἄλλην πρὸς Ν Κ ε λ ὶ Κ α π ὶ ἤτις εἶνε καὶ ἡ κυρία εἴσοδος φέρουσα ἐπιγραφὴν μὲ τὰ ἑξῆς: «εἰσέλθετε ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐμπιστοσύνῃ». Ἡ ρυμοτομία της παρουσιάζει τὴν ἀνωμαλίαν πάσης τουρκοπόλεως ἔχει δὲ τρεῖς πλατείας, τὸ Σαντριβάνι, τὸν Κάτολαν καὶ τὴν Σπλάντζιαν μὲ ὑπόγεια ἀναβρυτήρια καὶ τὸ ἐπ' αὐτῶν μέγα τζαμίον. Διαιρεῖται δὲ ἡ πόλις εἰς 9 συνοικίας καὶ ἔχει 15,000 κατοίκους. Δύο ἀρχαίας ἐκκλησίας ἔχει τὴν τῶν Ἁγ. Ἀναργύρων καὶ τὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεομήτορος καὶ μίαν τῶν Δυτικῶν διατηρούντων ἐπίσκοπον καὶ Παρθεναγωγεῖον. Ἐκ τῶν δέκα τζαμίων δύο ἢ τρία ἐκτίσθησαν νέα τὰ λοιπὰ εἶνε ἀρχαῖαι ἐκκλησίαι φέρουσαι τὴν ἡμισέληνον ἀντὶ τοῦ Σταυροῦ. Ὑπάρχει ἓν Δημοτικὸν καὶ ἓν Στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον. Ὁ λιμὴν εἰς δύο λεκάνας χωριζόμενος δὲν εἶνε ἀσφαλής, διασῴζει εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν Ἐνετικὰς Γαλέρας ἐπὶ μιᾶς τῶν ὁποίων ὠκοδόμηται καὶ τὸ Ἑλλην. Σχολεῖον. Πέριξ τῶν Χανίων καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν εὑρίσκονται τὰ ἱστορικὰ Μπουτσουνάρια, τὰ Λευκὰ Ὄρη καὶ ἡ κωμόπολις Χαλέπα ἔνθα τὸ 1878 ὑπεγράφη ἡ γνωστὴ τῆς Χαλέπας σύμβασις. Τὰ Χανιὰ καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἦσαν πρωτ. τῆς Κρήτης καὶ σήμερον εἶνε ἕδρα τοῦ Ἀ ρ μ ο σ τ ο ῦ τῆς Κρητικῆς Πολιτείας Γεωργίου τοῦ Α'.

Χάνια-Κουμουνδούρου· ἀγροτικαὶ καὶ πανδοχεῖα τοῦ δήμου Καλαμῶν. Κάτ: 137.

Χανίων· Διοικ Κρήτης, ἔχουσα 4 ἐπαρχίας: Χ α ν ί α (κάτ. 15,000), Κ υ δ ω ν ί α ς (κάτ: 25,000), Κ ί σ α μ ο ν (κάτ. 20,000), Σ έ λ υ ν ο ν (κάτ. 8,000), δήμους δὲ 17, χωρία 264 καὶ ὁλ. πληθ. 68,000.

Χάνκα· (Βακλὰβ ἢ Βατσελαῦ), συγγραφεὺς καὶ φιλόπατρις ἀνὴρ Τσέχος, 1791—1861, μαθητὴς τοῦ Δομπρόβσκυ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πράγας, εἶτα ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Τσεχικοῦ Μουσείου, μετέσχε τοῦ πατριωτικοῦ τῶν Τσέχων κινήματος (1848) καὶ ἐγένετο μέλος τοῦ Συνεδρίου τῆς Πράγας. Πλὴν τῶν ποιήσεων καὶ τῶν μεταφράσεων ἐν τοῖς ρωσικοῖς, ἐδημοσίευσε «Μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τσεχικῆς φιλολογίας», «Συλλογὴν ἀρχαίων Σλαυϊκῶν λεξικῶν», «Εὐαγγέλιον τοῦ Ρείμ», «Εὐαγγέλιον τοῦ Νικοδήμου», κλπ. κλπ

Χάν-Κιάνγκ· ποτ. τῆς Κίνας, πηγ. ἐκ τῆς ἐπαρχίας Σιὰν σί, διαρρέει τὴν Χου-πέ καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Ὑάνγκ-Τσε-Κιάνγκ, μῆκ. 1200 χλμ. ἀρδεύει πολλὰς ἐμπορικὰς πόλεις, ὡς τὴν Ὑέ-Κιά-Χοῦ, Τσάν-Ὑάνγκ, Φάν-Τσίνγκ κλπ.

Χάν-Κάο ἢ **Χάν-Κεοῦ**· π. τῆς Κίνας ἐν Χοῦ-Πέ, ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν Χάν Κιάνγκ καὶ Ὑάνγκ-Τσέ, οἱ δύο οὗτοι ποταμοὶ χωρίζουσι τὴν Χάν-Κάο ἀπὸ τῆς Οὐ-Τσάνβκ-Φοῦ καὶ τῆς Χάν-Ὑάνγκ-Φοῦ. Οἱ κάτοικοι τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τριῶν πόλεων θὰ εἶνε πλέον τῶν 3 ἑκατομμυρίων. Ὁ λιμὴν τῆς Χάν-Κάο εἶνε προσιτὸς εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ἀπὸ τοῦ 1861.

Χανμπάλ ἢ **Ἰμπν-Χανμπάλ**· αἱρετικὸς Μουσουλμᾶνος, ἐγεν. ἐν Βαγδατίῳ 786—855, ἀρχηγὸς μιᾶς τῶν 4 ὀρθοδόξων αἱρέσεων, διισχυρίζετο ὅτι τὸ Κοράνιον εἶνε ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἐφυλακίσθη ὑπὸ τοῦ Καλίφου Μοτακέμ, ἀλλ' ἀπηλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Καλίφου Μοταβακέλ.

Χανόϊ ἢ **Κεχώ**· π. τῆς Γαλλ. Ἰνδοκίνας, πρωτ. τοῦ Τογκίνου καὶ ἀπὸ τοῦ 1891 ἐπίσημος ἕδρα τοῦ Γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Γαλλ. Ἰνδοκίνας, 85 χλμ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ Σόγκ-Κόϊ ἢ τοῦ Ἐρυθροῦ ποταμοῦ, ἔνθα οὗτος χωρίζεται εἰς βραχίονας ἀποτελοῦντας τὸ Δέλτα αὐτοῦ. Κάτ. 150,000.

Χανουμάν· θεὸς τῶν Ἰνδῶν, υἱὸς τοῦ Παβάνα βασιλέως τῶν ἀνέμων, εἰκονίζεται ὑπὸ μορφὴν πιθήκου ἔχοντος λύραν ἀνὰ χεῖρας, Συνώδευσε τὸν Ράμα εἰς τὰς ἐκστρατείας του, ὡς ὁ Πὰν τὸν Βάκχον ἐν Ἰνδίαις, τῇ βοηθείᾳ τῶν πιθήκων· ἔκτισε διὰ τὸν στρατὸν τοῦ Ράμα τὴν ἐκ βράχων γέφυραν ἣν οἱ Πορτογάλοι ὠνόμασαν «Ὁδὸν τοῦ Ἀδάμ», εἶτα τύψας διὰ τῆς οὐρᾶς τὰς εὐφλέκτους ὕλας ἐπυρπόλησε τὴν πρωτ. τοῦ Πάνκα. Ἐπινόησεν ἓν τῶν 4 μουσικῶν συστημάτων τῶν Ἰνδῶν. Ἔχει μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐν Καλκούτᾳ καὶ λατρεύεται ὑπὸ τῶν Βίλ.

Χανζάλαγα· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ. 132.

Χάντζαλη· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 10.

Χαντζῆ· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου. Κάτ. 152.

Χαντζῆ· πρωτ. τοῦ μεσσηνιακοῦ δήμου Βουφράδος, 4 ὥρ. ἀπὸ Πύλου. Ταχυδρομ. Κάτ. 683.

Χαντζῆ-Ἐμίρ· χ. τοῦ δήμου Ταμασίου τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 113

Χηντζηκυριακός (Κ.)· εἷς τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τοῦ Πειραιῶς, πολλὰ συνεισενεγκὼν πρὸς ὄφελος καὶ ἐξωραϊσμὸν τῆς πόλεως ταύτης ἐκ τῆς μεγάλης του δι' ἐντίμου ἐργασίας κτηθείσης περιουσίας. Ἀπέθ. τὸ 1898.

Χαντζηλάρ· χ. τοῦ δήμου Κραννῶνος τῆς Λαρίσης. Κάτ. 324.

Χαντζήμαρι· χ. τοῦ δήμου Φερσάλων τῆς Λαρίσης. Κάτ. 244.

Χαντζήμισι· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 641.

Χαντζῆ-Μουσταφᾶ· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ. 184.

Χαντζῆ-Μουσταφᾶ καὶ **Χαντζῆ-Μπαϊράκ**· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Φακίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 399.

Χαντζήμπεη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Σκοτούσης τῶν Φερσάλων. Κάτ. 173.

Χαντζηράδος· χ. τῆς νήσου Τήνου. Κάτ. 154.

Χαντζῆς· ἤτοι Ἅγιος, τίτλος ὃν λαμβάνουσινοἱ Μουσουλμᾶνοι, ὅσοι μετέβησαν εἰς τὸ προσκύνημα τῆς Μέκκας. Ἡ πολιτικὴ αὐτῶν καὶ θρησκευτικὴ ἐπιρροὴ εἶνε μεγάλη ἐν τῷ Μουσουλμανικῷ κόσμῳ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χαντζῆ-Χαλάρ. χ. τοῦ δήμου Κραννῶνος τῆς Λαρίσης. Κάτ. 282.

Χαντζῆ Χάλφα· σοφὸς Τοῦρκος, ὀνομαζόμενος ὡσαύτως καὶ Καλίμπ-Τσελεπῆ, ἐγεν. ἐν Κων)πόλει περὶ τὸ 1600—58, πρῶτος γραμματεὺς καὶ μέγας θησαυροφύλαξ τοῦ Σουλτάνου Μουράτ Δ', συνέγραψε πολύτιμον σύγγραμμα Βιβλιογραφίας, «Χρονολογικοὺς πίνακας ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ 1640», «Γεωγραφίαν» ἀραβιστί, «Ἱστορίαν τῆς Κων)πόλεως» κλπ.

Χαντζοῦρι· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 212.

Χαντρᾶς· πρωτ. τοῦ δήμου Χ α ν τ ρ ᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 520.

Χαντροῦ· χ. τοῦ δήμου Ἀ ρ κ α λ ο χ ω ρ ί ο υ ἐπαρχ. Μονοφατσίου Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 60

Χάον· ὄρος μεταξὺ ἀρχ. Ἄργους καὶ Τεγέας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Ἐρασῖνος (Κεφαλάρι).

Χαονία· χώρα παραθαλασσία τῆς ἀρχ. Ἠπείρου. Οἱ κατ. Χάονες.

Χάουπτ (Μ α υ ρ ί κ ι ο ς)· γερμανὸς φιλόλογος, ἐγεν. ἐν Ζιττάου, 1808—74, ἐξέδωκε τὸν Ὁράτιον καὶ Αἰσχύλον, ἵδρυσε «τὴν Ἐπιθεώρησιν τῆς Γερμανικῆς ἀρχαιολογίας» κλπ.

Χαουρέγκονϊ Δ' Ἀγγουΐλόρ (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ποιητὴς καὶ ζωγράφος Ἱσπανός, ἐγεν. ἐν Τολέδῳ τὸ 1566, ἀπέθ. ἐν Μαδρίτῃ 1641, παρέμεινε δὲ ἐπὶ πολὺ ἐν Ρώμῃ ἐπανακάμψας οἴκαδε ἐδημοσίευσεν ἀξιόλογον τεῦχος «Σπίχωνα» καὶ ποίημα τὸν «Ὀρφέα», μερικὰ θεατρικὰ ἔργα, καὶ ἀξιολόγους μεταφράσεις ἐμμέτρους τῆς «Ἀμίντας» τοῦ Τάσσου καὶ τῶν «Φαρσάλων» τοῦ Λουκιανοῦ. Ὡς ζωγράφος διεκρίθη ἐπὶ ἐπιτυχίᾳ χρωματισμοῦ καὶ διὰ τὴν διαβάθμισιν τοῦ φωτός, τὴν ἐκφραστικότητα τῶν μορφῶν καὶ τὴν ὡραιότητα τῶν σωμάτων. Θαυμάζεται ἰδίᾳ ὁ «Νάρκισσος» αὐτοῦ καὶ ἡ «Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη». Ἔργον αὐτοῦ εἶνε προσέτι καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Θερβαντές. Ἔγραψε δὲ καὶ «Λόγον περὶ τῆς γραφικῆς Τέχνης».

Χαουρέγκονϊ (Ἰ α κ.)· φανατικὸς Ἱσπανός, ὅστις ἐπειράθη μὲν τῇ προτροπῇ τῆς Ἱσπανίας νὰ δολοφονήσῃ Γουλιέλμον τὸν Σιωπηλόν, ἀλλ' ἀποτυχὼν παρεδόθη εἰς τὰ βασανιστήρια.

Χαουρού· ποτ. τῆς Βραζιλίας ἐν Μάττο-Γκρόσσῳ πηγ. 150 χλμ. πρὸς Β τῆς Βίλλα-Μπέλλα καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Παραγουάϋ 40 χλμ. πρὸς Ν τοῦ Βίλλα-Μαρία. Μῆκ. 280 χλμ. Παρὰ τὴν συμβολὴν αὐτῶν ὀβελίσκος ἀνεγερθεὶς κατὰ τὸ 1754 ἐδείκνυε τὸ ὅριον μεταξὺ Βραζιλίας καὶ Παραγουάϋ.

Χαοῦχα· π. τοῦ Περοῦ (ἐν Χουνὲν) ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. 145 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Θέρρο δὲ Πάσκο, κατ. 3000· πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. (58000 κατ.). Χώρα γονιμωτάτη.

Χαραδάτικα· χ. τοῦ δήμου Ἐλλομένου τῆς Λευκάδος. Κάτ. 306.

Χάραδρος· παραποτάμιον τοῦ Ἰνάχου· ἐν Ἀργολίδι, ἔνθα πρὶν ἢ ὁ στρατὸς εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐδικάζοντο τὰ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα.

Χάραδρος· παραποτάμιον τοῦ Κηφισοῦ ἐν Φωκίδι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Χάραδρος· ποτ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Ἀργυρᾶν.

Χάραδρος· ποτ. τῆς Μεσσηνίας, διαρρέων τὸ Στενυκλάριον πεδίον.

Χάρακας· χ. τοῦ δήμου Λαγείας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 24.

Χάρακας· πρωτ. τοῦ δήμου Χάρακος, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 400.

Χαράκι· χ. τοῦ δήμου Τεφελίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 85.

Χαράκτη (τὸ ὕ)· πρωτ. τοῦ δήμου Αἴνου τῆς Κεφαλληνίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Σάμης. Κάτ. 209.

Χαραλάμπης (Σπύρος)· πολιτικὸς ἀνὴρ τοῦ 1821 ἐκ Βοστίτσης (Αἰγίου), ἀποσταλεὶς εἰς Ὑδραν πρὸς ἐξέγερσιν τῶν νησιωτῶν, οἵτινες ταῖς ἐνεργείαις του ἀπέστειλαν πλοῖα εἰς τὸν Κορινθιακόν. Ὑπηρέτησε κατόπιν λίαν εὐδοκίμως ὡς διοικητικὸς ὑπάλληλος.

Χαραλάμπης (Σωτήριος)· ἐκ Καλαβρύτων, εἷς τῶν σημαντικωτέρων προυχόντων τῆς ἐπαρχίας του καὶ πρὸ καὶ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἐκλεγεὶς ἀρχιστράτηγος ὑπὸ τῶν Καλαβρυτινῶν ἀρχηγῶν ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ ἀγῶνος. Τὸ ἔγγραφον δι' οὗ ἀνεκηρύχθη τοιοῦτος συνταχθὲν ἐν Ζαρούχλᾳ τῆς Νωνάκριδος, ἥτις φαίνεται ἰδιαιτέρα πατρὶς καὶ τῆς οἰκογενείας ταύτης, φέρει χρονολογίαν 1 Ἰουνίου 1821 ὑπογράφεται δὲ ὑπὸ 13 ἀρχηγῶν, τῶν γνωστοτέρων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ. Ἡ δὲ ἐν τῷ πολέμῳ δρᾶσις τοῦ Χαρ. ὑπῆρξε καθ' ὅλα ἀξιομίμητος.

Χαράμα· ποτ. ἐν Νέᾳ-Καστιλλίᾳ τῆς Ἱσπανίας, εἰσέρχεται καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας Γαουδαλαχάραν καὶ Μαδρίτην, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Θέχον ἐν τῇ Σιέρρᾳ Γκουαδαρράμα, ἐξ ὕψ. 2120 μ. βαίνει ἀπὸ Β πρὸς Ν καὶ ἐμβάλλει ἐν τῷ Τάγῳ παρὰ τὴν Ἀραγχουέζ. Μῆκ. 198 χλμ.

Χάραξ· ἐκ Περγάμου, ἱερεὺς καὶ ἱστορικὸς τῆς β' μ. Χ. ἑκατ. συγγράψας Ἑλληνικὰς ἱστορίας καὶ χρονικά.

Χάραξ (Χάρακας) ἢ **Ζάραξ** ὀρθότερον· χ. τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς ΝΑ Λακεδαίμονος. Κάτ. 425.

Χάραξος· Μιτυληναῖος, υἱὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς· ἐξαγοράσας ἀντὶ μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ ἐκ τῆς δουλείας τὴν ἐν Ναυκραάτιδι ἑταίραν Ροδῶπιν καὶ συζευχθεὶς αὐτήν, δι' ὃ καὶ ἐπικρισθεὶς πικρῶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Χαρασό· χ. τοῦ δήμου Ἐπισκοπῆς, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου, Κρήτης. Κάτ. 85.

Χαρβάτι· χ. τοῦ δήμου Κρωπίας τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 300. — Εἰς τὸ Κάτω-Χαρβ. οἰκοῦσιν ἐν ἀγροικίαις 5.

Χαρβάτι· χ. τοῦ δήμου Μυκηνῶν τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχ. Μυκηνῶν (βλ. λ.). Κάτ. 234.

Χαρβούρης (Μαρῖνος)· Ὅτε περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐπροκείτο νὰ χυθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Φελκονὲ σχεδιασθεὶς ἀνδριὰς τοῦ Μ. Πέτρου καὶ διετάχθη τὸ σῶμα τοῦ μηχανικοῦ νὰ προτείνῃ τὰ σχέδια τῆς μεγάλης οἰκοδομῆς εἰς ἣν ἔμελε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νὰ χυθῇ ὁ ἀνδριάς, διέτριβε ἐν Πετρουπόλει ὁ Ἕλλην ἐξ Ἀργοστολίου μηχανικὸς Μαρῖνος Χαρβούρης ὅστις καὶ ὑπέβαλε τὸ μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων ἐγκριθὲν σχέδιόν του· ἐπειδὴ ὅμως ὁ Φαλκονὲ ἐζήτει νὰ κατασκευασθῇ ὡς βάθρον δυσανάβατος καὶ βραχώδης λόφος ὅπερ δὲν ἀνελάμβανεν οὐδείς, ὁ Χαρβούρης πληροφορηθεὶς ὅτι ἐντὸς μιᾶς λίμνης εὑρίσκετο ὀγκώδης μονόλιθος κατώρθωσε διὰ τοῦ Φαλκονὲ νὰ πείσῃ τὴν Αἰκατερίνην ὅπως τῷ παράσχῃ τὰ μέσα πρὸς μετακόμισίν του. Κατασκευάσας οὕτω ἰδίας μηχανὰς κατώρθωσε νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Πετρουπόλεως τὸν βράχον τοῦτον, βάρους 3 ἑκατομ. λιτρῶν, δι' ὅπερ ἐφημίσθη καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην.

Χαρδαλουπέϊκα· ἀγροικία τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ. 3.

Χαρζέχ (ἔλ-)· μεγάλη ὄασις τῆς Αἰγύπτου, 180 χλμ. σχεδὸν πρὸς Δ. τοῦ Καρνὰκ καὶ τῶν ἀρχαίων Θηβῶν, εἶνε κοιλὰς μήκους ἀπὸ Β πρὸς Ν 120 σχεδὸν χλμ. μετὰ συστάδων φοινίκων καὶ καλλιεργημένου (ὄρυζα) 830 ἑκταρίων. Ἔχει πληθ. καταγωγῆς Ἀραβικῆς καὶ Βερβερικῆς 6—7,000 κατ. Εἶνε ἡ Μεγάλη ὄασις τῶν ἀρχαίων, συχναζομένη ὑπὸ τῶν ἐμπόρων τῆς Σάμου καὶ ἣν ἐπεσκέφθη ὁ Καμβύσης μετὰ τοῦ στρατοῦ του, ἔχει ρωμαϊκάς τινας ἀρχαιότητας· ἡ κυριωτέρα πόλις αὐτῆς Ἑλ-Χαρζέχ (3,500 κατ.). Ἔχει ἄξια λόγου ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἄμμωνος, κτισθέντος καὶ διακοσμηθέντος ὑπὸ Δαρείου τοῦ Α'. Βορ. πλ. 23ο 26', Ἀν. μήκ. 28ο 16'.

Χάρης· ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 77 ὀλυμπ.

Χάρης· στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἡττηθεὶς ἐν Χαιρωνείᾳ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Χάρι· ποτ. τοῦ κεντρ. Σουδάν, ἐκ τῶν κυριωτέρων οἵτινες τροφοδοτοῦσι τὴν λίμνην Τσάδαν. Πηγάζει πρὸς Ν τοῦ Οὐαδαΐ καὶ χύνεται δι' εὐρέος Δέλτα ἐν τῇ Ν ἐσχατιᾷ τῆς λίμνης Τσάδας. Τὸ μῆκος αὐτοῦ διατελεῖ ἔτι ἄγνωστον, ἔχει δὲ κυριώτερον παραποτ. τὸν Λογγών.

Χαριά· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας. Κάτ. 245.

Χαριά· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 384.

Χαρίδημος· ἐξ Ὠρεοῦ τῆς Εὐβοίας, ἀρχηγὸς μισθοφόρου ὁμάδος ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, φυγὼν πρὸς τὸν Κότυν, βασιλέα τῆς Θρᾴκης.

Χαρίδημος· Ἀθηναῖος στρατηγός, πεμφθεὶς τὸ 358 π. Χ. πρέσβυς μετὰ τοῦ Ἀντιφῶντος πρὸς τὸν Φίλιππον. Κατ' αἴτησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξωρίσθη καὶ καταφυγὼν εἰς τὴν Περσίαν ἐθανατώθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Δαρείου μικρὸν πρὸ τῆς ἐν Ἰσσῷ μάχης.

Χαρίζμ ἢ Χοβαρέσμ· ἡ ἀρχαία χώρα τῶν Χορασμίων, χώρα τοῦ Δυτ. Τουρκεστάν, πρὸς Ν τῆς Ἀράλης λίμνης ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Δζιχούμ. Ἀπὸ τοῦ 994 μέχρι τοῦ 1231 ἀπετέλεσεν ἀνεξάρτητον ἡγεμονίαν, ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ Τούρκου τινὸς ἀρχηγοῦ καὶ ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ κράτους τῶν Σαμανιδῶν. Οἱ ἡγε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μόνες αὐτῆς εἰσέβαλον εἰς Περσίαν τὸ 1193 καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Σαμαρκάνδην τὸ 1197, ἡ ἰσχὺς αὐτῶν κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ Ζενγκὶς Χάν. Ἐπί τινα χρόνον ἀπετέλεσε μέρος τοῦ Καπτσὰχ, ἀλλὰ περὶ τὸ 1481 Ἴλμπαρς ὁ Χεϊμπάνη κατέστησεν αὐτὴν αὖθις ἀνεξάρτητον Δυναστείαν Χορασμίων ἡγεμόνων ἐβασίλευσεν ὡσαύτως ἐν Δελλὰ τοῦ Ἰνδοστὰν ἀπὸ τοῦ 1213, ἐκδιώξασα τὸν Γκουρίδας, ταύτην δ' ἀντικατέστησαν οἱ Πατάναι (ὅρα Χίβα).

Χαρικλῆς· υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, εἶτα δὲ εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων.

Χαρικλῆς· γαμβρὸς τοῦ Φωκίωνος ὑπὸ τοῦ Ἀρπάλου δωροδοκηθεὶς καὶ διὰ τῆς φυγῆς ἀπαλλαγεὶς τῆς εἰς θάνατον καταδίκης.

Χαρικλώ· νύμφη ἀγαπητὴ τῆς Ἀθηνᾶς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Εὐήρους τὸν μάντιν Τειρεσίαν.

Χαρικλώ· ἑτέρα νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, μήτηρ τῆς Ὠκυρόης.

Χαρίλαος· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, γεννηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του καὶ ἐπιτροπευθεὶς μέχρι τῆς ἐνηλικιότητός του ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου.

Χαρίρι (Ἀμποῦ-Μωχαμὲτ-μπὲν-Ἀλῆ)· Ἄραψ συγγραφεύς, 1053—1121, συνέθηκεν ἔμμετρόν τινα Πραγματείαν περὶ Ἀραβικῆς γραμματικῆς, ἐπιγραφομένην «Μολχὰτ-Ἀλιράμπ», ἀλλὰ κυρίως εἶνε γνωστὸς ἐκ τῆς συλλογῆς αὐτοῦ «Μακαμᾶς» πεζῆς καὶ ἐμμέτρου, ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς διηγούμενος τὴν ἱστορίαν Ἀμποῦ-Ζεὺδ τινος μετελθόντος πάντα τὰ ἐπαγγέλματα, ποιεῖται ἐπισκόπησιν πάντων τῶν ὅρων τοῦ βίου. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε τὸ δημοτικώτερον τῆς ἀραβικῆς μυθολογίας καὶ χρησιμεύει ὡς κλασσικὸν βιβλίον πρὸς διδασκαλίαν.

Χάρις, Χάριτες· αἱ Χάριτες ἦσαν θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἢ τῆς Εὐρυνόμης, ἢ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Αἴγλης καὶ ἀντεπροσώπευον τὸ εὔχαρι καὶ τὸ κοσμίως τερπνὸν καὶ εὔθυμον ἐν τῷ βίῳ. Κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἦσαν τρεῖς, ἡ Εὐφροσύνη, ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Θαλία, (ἢ κατὰ τὸν Ὅμηρον Πασιθέα). Ἐλατρεύοντο δὲ ἐξαιρέτως ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἐν Λακωνίᾳ.

Χαρίσιος· (Φλάβιος Σωσιπάτωρ) λατῖνος γραμματικός, ἔπαρχος Ρώμης ἐπὶ Ὀνωρίου, συγγραφεὺς Γραμματικῆς πολυτίμου διότι περιλαμβάνει αὐτὰ τὰ κείμενα πολλῶν γραμματικῶν συγγραφέων, ὡς τοῦ Ἰουλίου Ρωμανοῦ, τοῦ Παλαίμονος κλπ.

Χαρίσιος· εἶνε ὡσαύτως τὸ ὄνομα διδασκάλου συγχρόνου τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, ὅστις ἔγραψε πραγματείας περὶ δικαίου, ὧν ἀποσπάσματα μόνον σώζονται.

Χάριτος (Ἀδελφοὶ τῆς-), μοναχικὸν τάγμα, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Πορτογάλου Σαὶν-Ζὰν-δε-Διέ, τὸ 1540, ἀσχολούμενον εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ἀσθενῶν. Ἱδρυθὲν τὸ πρῶτον, τὸ ὠφέλιμον αὐτὸ τάγμα ἐν Γρενάδῃ τῆς Ἱσπανίας, διεσπάρη ταχέως ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ. Ἐν τῇ τελευταίᾳ χώρᾳ διαδοθὲν ἀπὸ τοῦ 1601, ὑπηρέτει ἐν τῷ νοσο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κομείῳ τῆς Χάριτος «Σιαριτέ» ἐν Παρισίοις καὶ τῷ τῆς Σιαραντόν.

Χάριτος· (Κόραι ἢ Ἀδελφαί τῆς-), ἕνωσις μοναχῶν ἱδρυθεῖσα ἐν Μπρέσ περὶ τὸ 1617 ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Βικεντίου Δὲ-Πώλ. Ὑφίσταται ἔτι καὶ νῦν, ὑπηρετοῦσι δὲ ἐν διαφόροις νοσοκομείοις καὶ συντηροῦσι σχολεῖα διὰ τὰ πτωχὰ κοράσια. Ὀνομάζουσιν αὐτὰς καὶ «Λευκοφαίους ἀδελφάς», διότι ἔφερον κατ' ἀρχὰς λευκόφαιον ἐσθῆτα.

Χαρκάς· π. τοῦ Μεξικοῦ (ἐν τῇ πολιτείᾳ Σὰν-Λουΐ Ποτόσι). Κάτ. 5000.

Χάρκεια· χ. τοῦ δήμου Ἀμνάτου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ. 160.

Χαρκιάνικα· χ. τοῦ δήμου Τρικκάλων τῆς Κορινθίας. Κάτ. 23.

Χαρκιέχ· ἐπαρχ. (μουσιρία) τῆς Κάτω-Αἰγύπτου, μεταξὺ τῆς Μεσογείου, τῆς ἐρήμου (ΝΔ) καὶ τῶν μουσιριῶν τῆς Δαμιέττης, Δολιὲχ καὶ Καλιουμπιέχ, πρωτ. Ζαγαζίκ. Κάτ. 550000.

Χαρκώβ· π. τῆς Ρωσίας, πρωτ. ὁμων. κυβερνείου, 1400 χλμ. ΝΝΑ τῆς Πετρουπόλεως. Κάτ. 190000. Ἀρχιεπισκοπή, δικαστήρια, πανεπιστήμιον ἀπὸ τοῦ 1805, ὅπερ λίαν συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Σλαυϊκῶν σπουδῶν ἐν Ρωσίᾳ, πολυτεχνικὸν ἰνστιτοῦτον, ἐπιστημονικὰ καθιδρύματα, σχολὴ κτηνιατρική. Ἐμπόριον διαμετακομιστικόν. Ἀξιόλογος βιομηχ. ὑφασμάτων, κυρίως πιλήματος, ζαχχάρεως κλπ. Ἔχει ἔλλειψιν ἐν τούτοις ποτίμου ὕδατος. Ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Κοζάκων περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΖ' αἰῶνος.—Τὸ ὁμών. Κυβερνεῖον, ἀρχ. κυβερν, τῶν Σλοβόδων τῆς Ὑκρανίας. Ἔχει ἐκτ. 54495 τετρχλμ. καὶ 2350000 κατ.

Χαρλάϊ· χ. τοῦ δήμου Ὄθρυος τῆς θεσσαλ. Μαγνησίας. Κάτ. 440.

Χάρμα· χ. τοῦ δήμου Θρονίου τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 101.

Χαρμάδας· φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 110 π. Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ρητορικήν.

Χάρμαινα· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 189.

Χαρμῖνος· ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Θίμβρωνος εἰς ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης.

Χαροκοπειό· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 1035.

Χαροκόποι· χ. τοῦ δήμου Κυτυλαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 47.

Χαροϋδα· χ. τοῦ δήμου Οἰτύλου τῆς Λακωνίας. Κάτ. 143.

Χαρπούτ· π. τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας ἐν Μαμουρὲτ-ἐλ-Ἀζίζ, κάτ. 10,000, μέγα Ἀρμενικὸν γυμνάσιον ἱδρυθὲν ὑπὸ Ἀμερικανῶν ἱεραποστόλων. —Ἡ ὁμών. ἐπαρχία λεγομένη καὶ Μαμουρὲτ ἐλ-Ἀζίζ, πρὸ μικροῦ διαιρεθεῖσα, ἔχει 200,000 κατ. Εἶνε ἡ Ἀρμενία, Σοφηνὴ καὶ Κομαγηνὴ τῶν ἀρχαίων.

Χάρραν· ἀρχ. π. τοῦ Παδὰν-Ἀράμ (ὅρα λέξιν), φαίνεται ὅτι ἐπέδρασε πολὺ ἐπὶ τῶν πρώτων θρησκευτικῶν ἰδεῶν τῶν Ἑβραίων, διότι ἔμαθον ἐντεῦθεν οὗτοι τὰς βαβυλω-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

νιακὰς παραδόσεις καὶ μύθους, μετενεχθείσας ἐν τῷ Ἀραμικῷ τούτῳ κέντρῳ (ὅρα Βαλαάμ). Ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ἔλαβε τὸ ὄνομα Κάρραι. Ἐν ταύτῃ δὲ ὁ Κράσσος ἐφονεύθη ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν Πάρθων. Ἀνήκει νῦν εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν (Ἀλέπιον) καὶ κεῖται πρὸς Ν. τῆς Ὄρφας.

Χάρραρ· Ἀλγερινὴ φυλὴ (ἐν Ὀράν), διαιρουμένη εἰς Ἀ ν α τ ο λ ι κ ο ὺ ς Χ ά ρ ρ α ρ (12—15,000) καὶ Δ ύ τ ι κ ο ὺ ς (3,000). Προύδωκαν τὸν συνταγματάρχην Μπωπρέτρ, ὅστις ἐσφάγη παρὰ τὴν Γκερυβίλλ (8 7βρ. 1864), ὑπεστήριξαν δὲ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Μπού-Ἀμεμᾶ τὸ 1881. (ὅρα Ἀράρ).

Χάρτσ· Λακεδαιμόνιος γλύπτης συνεργατης τοῦ Συάδρα, διδάσκαλος τοῦ Κορινθίου Εὐχείρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 540 π. Χ.

Χαρτᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ὑριαίων τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 291.

Χαρτιανά· ἐξοχὴ τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 10.

Χαρτούμ ἢ Καρτούμ· π. τοῦ Ἀνατ. Σουδὰν ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν Μπάχρ Ἐλ-Ἀβιὰδ, ἢ Λευκοῦ Νείλου καὶ Μπάχρ Ἐλ-Ἀζρέκ ἢ Κυανοῦ Νείλου, ἔχει 70,000 κατ., ἱδρύθη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτ. Κυβερνήσεως τὸ 1831, καὶ κατέστη πρωτ. τοῦ Ἀνατ. Σουδάν, ἐμπορικὴ ἀποθήκη μεταξὺ τῆς Μεσογείου, τοῦ Ἄνω-Νείλου καὶ τῆς Ἀβησσυνίας, τοῦ Σουδὰν καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Μαχδῆ παρὰ τὴν ἀντίστασιν τοῦ Γόρδωνος πασσᾶ κατὰ Ἰαν. 1885. (ὅρα Γόρδων).

Χάρυβδις· τέρας θαλάσσιον, κατοικοῦν περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἀπέναντι τῆς Σκύλλης ἦτο δηλαδὴ βράχος ἀπότομος καὶ ἐπικίνδυνος εἰς τὰ πλοῖα ἕνεκα τῆς αὐτόθι ἐκτάκτου ταραχῆς τῶν κυμάτων.

Χαρχαλιανά· χ. τοῦ δήμου Κ α σ τ ε λ λ ί ο υ, ἐπαρχ. Κισάμου, διοικ. Χανίων, Κρήτης. Κάτ: 50.

Χάρων· υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός ἐπὶ σαθροῦ πλοιαρίου διὰ τοῦ ἐν Ἅδῃ ποταμοῦ διαπορθμεύων τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν, καὶ ὡς πορθμεῖα λαμβάνων ἕνα ὀβολόν, ὅστις πρὸς τοῦτο εἰς τὰς κηδείας ἐτίθετο μεταξὺ τῶν χειλέων τοῦ νεκροῦ.

Χαρώνδας· ἐκ Κατάνης τῆς Σικελίας, ζῶν ὡς πιθανολογεῖται περὶ τὰ μέσα τῆς Ζ' π. Χ. ἑκατ. καὶ δοὺς εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰς τὰς ἄλλας χαλκιδικὰς πόλεις τῆς Σικελίας νόμους σοφοὺς καὶ δικαιοτάτους.

Χαρώνδας (Λ ο υ ὰ δ ὲ Κ α ρ ό ν, ἐπιλεγόμενος Χαρώνδας)· νομοδιδάσκαλος Γάλλος, ἐγεν. ἐν Παρισίοις 1536—1617, ὑπηρέτησεν ἐν τῷ Βαλλικῳ δικαστηρίῳ (ἀρχ. δικαστήριον τῆς Γαλλίας προεδρευόμενον ὑπὸ ἀνωτ. δικαστοῦ καλουμένου Μπαλλιύ) τοῦ Κλερμὸν ἐν Μπωβεζί. Ἔγραψε τὸ «Μέγα Ἐθιμολόγιον τῆς Γαλλίας», «Ἔθιμα τῆς Γαλλίας» μετὰ σχολίων καὶ σημειώσεων κλπ.

Χαρώνειον· ἐν Ἀθήναις μία τῶν πυλῶν τοῦ δεσμωτηρίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξήγοντο οἱ εἰς θάνατον καταδεδικασμένοι.

Χασάμπαλη· χ. τοῦ δήμου Συκουρίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 57.

Χασάναγα· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Φωκίδος. Κάτ. 89.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χασάναγα· χ. τοῦ δήμου Μακρυνείας τοῦ Μεσολογγίου. Κάτ. 81.

Χασάναγα· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ. 326.

Χασανάκι· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 84.

Χασάνι· ἀγροικίαι, 1 ὥρ. 40′ ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ. 23.

Χασί· χ. τοῦ δήμου Παλη ο χ ώ ρ α ς, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 250.

Χασμπέϊα ἢ **Χασμπάϊα**· π. ἐν Συρ α τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, 50 χλμ. ΝΔ τῆς Δαμασκοῦ ἐπὶ τοῦ πρανοῦς τοῦ ὄρους Ἑρμόν. Κάτ. 6,000 Δροῦσοι καὶ Χριστιανοί. Ἀμπελῶνες καὶ ἐλαιῶνες.

Χασσάν-μπὲν-Σαμπάχ· ἔζησε κατὰ τὸν ΙΑ′ αἰῶνα ἐν Ρεῖ τῆς Περσίας· ὁ πατήρ αὐτοῦ διάπυρος Σχιΐτης, ἀνῆκεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν δ ώ δ ε κ α Ἰ μ ά μ, εἰ καὶ εἶχεν ἐκπαιδευθῇ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ σχολῇ τοῦ Νιζαμπούρ. Ἐκδιωχθεὶς τῆς αὐλῆς τοῦ Μαλέκ-Σάχ, ὡς θελήσας νὰ ὑποκαθίσῃ τὸν βεζίρην, ὅστις ἦτο καὶ εὐεργέτης του, ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ Ἰσμαηλιτικῇ αἱρέσει τῆς Αἰγύπτου. Εὑρὼν δὲ φανατικοὺς ὀπαδοὺς ἐγένετο κύριος τοῦ φρουρίου Ἀλαμούτ τὸ 1090, (φωλεὰ ἀετοῦ), ἑνὸς ἐκ τῶν πεντήκοντα προμαχώνων τῆς ἐπαρχίας Ρουδμπάρ, πρὸς Β τοῦ Καζβίνκαὶ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ μεγάλου κυρίου (Σιείχ) τοῦ ὄρους. Τὸ κράτος του δὲ ἀπετέλει ἁπλῶς συναδελφότητα, συνισταμένην ἐκ τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ (Σιείχ), τῶν μεμυημένων καὶ τῶν ἐκτελεστῶν τῶν μεγάλων ἔργων τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν. Τὸ τάγμα αὐτὸ τῶν ἐκτελεστῶν εἶνε τὸ ὀνομασθὲν ἐν τῇ δύσει «Ἀσσασσέν»= δολοφόνοι. Οἱ Ἰσμαηλῖται δ' οὗτοι Μουσουλμᾶνοι ἐτήρουν κατ' ἀρχὰς πάσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Μουσουλμανικοῦ νόμου μετὰ τῆς μεγαλειτέρας αὐστηρότητος.

Χασσάν-Μποϊζούρκ= ὁ Μέγ α ς, ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου τῶν Ἰλκανίων, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Μπεχαδὲρ-Χὰν διοικητὴς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἐκυρίευσε τὸ Βαγδάτιον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μογγόλου ἡγεμόνος (τὸ 1335) καὶ ἵδρυσε νέαν αὐτοκρατορίαν. Ἀπέθανε περὶ τὸ 1356.

Χασσάν (Κεννούν)· ὁ ἔσχατος τῶν Ἐδρισσιτῶν οἵτινες ἐβασίλευσαν ἐν Μαρόκῳ, ἀνῆλθε τὸν θρόνον κατὰ τὸ 954, προσβληθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ὀβαϊδιτῶν καὶ τῶν Ἱσπανῶν Ὁμμιαδῶν, συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἤχθη εἰς Κορδούην, ὅραπετεύσας ὅμως μετέβη εἰς Αἴγυπτον καὶ συναθροίσας ὀλίγα στρατεύματα, ἐπειράθη τὴν ἀνάκτησιν τοῦ κράτους του, ἀλλὰ μετά τινας ἐν ἀρχῇ ἐπιτυχίας ἐδολοφονήθη τὸ 984.

Χασσάν-μπὲν-ἀλ-Χασσάν· κοινῶς Ἀχλαζά, ἄραψ ἀστρονόμος, ἐγεν. ἐν Βασσόρᾳ 980;—1038, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Χακὲμ ἐν Αἰγύπτῳ ἵνα κατασκευάσῃ μηχάνημα δι' οὗ νὰ προφυλάσσωνται οἱ κάτοικοι ἀπὸ τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου, μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Σουλτάνου, προσεποιήθη τὸν παράφρονα. Συνέγραψε πραγματείαν «περὶ Ὀπτικῆς».

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Χασσάν-Μπέν-Ἀλῆ· βέης τῆς Τύνιδος· ὄρα Χουσεΐν.

Χασσάν-Ταπάρ· χ. τοῦ δήμου Κραννῶνος τῆς Λαρίσης. Κάτ. 253.

Χατοῦπι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ. 12.

Χαδιά· χ. τοῦ δήμου Φυλῆς τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 879.

Χαδιᾶς-Καλύβια· πρωτ. τοῦ δήμου Φυλῆς τῆς Ἀττικῆς, 2 ὥρ. 40′ ἀπ' Ἀθηνῶν. Ἑλλην. Σχολεῖον, Ταχυδρομ. Κάτ. 2,012.

Χαδουμελῆ· ἀγροικία τοῦ δήμου Ἀλμυροῦ τῆς Μαγνησίας. Κάτ. 1.

Χάστεμη· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 318.

Χαθχέμ· (Μωχαμέτ-μπέν-Ἀλμεδ, ἐπιλεγόμενος Σιερίφ), δόκτωρ Μουσουλμᾶνος, ἔλαβε τὸν τίτλον Σιερίφ, διότι διετείνετο ὅτι κατήγετο ἀπὸ τοῦ Μωάμεθ. Περὶ τὸ 1508 ἐξαπέστειλε τοὺς τρεῖς υἱοὺς αὐτοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σουλτάνου τοῦ Φέζ νὰ κηρύξωσι τὸν ἱερὸν πόλεμον κατὰ τῶν Χριστιανῶν τῶν καταλαβόντων μέρος τῆς Βερβερίας, (ἐκστρατεῖαι τοῦ Χιμενές), ἤρατο ταχέως νίκας καὶ ἔθρυσε τὴν δυναστείαν τῶν Σιερίφ, ἥτις ἀπὸ τοῦ 1509 ἄρχει ἐν Μαρόκῳ· (ὅρα Χέσχαμ).

Χαδδάν· υἱὸς τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Φατμές, θυγατρὸς τοῦ Μωάμεθ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, φονευθέντος ἐν Κούφᾳ, ἐξελέγη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διάδοχός του τὸ 660 μ. Χ.

Χατάνγκα· ποτ. τῆς Ἀσιατ. Ρωσίας (ἐν Σιβηρίᾳ). πηγ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῶν Κυβερν. Ἰενεσεΐσκ καὶ Ἰακούτσκ, διευθύνεται πρὸς Β. καὶ ἐκβάλλει ἐν τῷ ὁμων. ὁρμῳ, ὅστις εἶνε ἐν τῷ Βορ. Παγωμένῳ Ὠκεανῷ μῆκ. 1000 χλμ.

Χά-Τεού ἀγγλ. **Σβάτουπ**. καὶ λιμὴν τῆς Κίνας (ἐνΚουάνγγ-Τούνγγ) ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Χάν-Κιάγγ, 365 χλμ. Α. τῆς Καντόν, κάτ. 33,000. Ἀνοικτὸς εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον ἀπὸ τοῦ 1858.

Χατίπι· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 62.

Χατμανδοῦ· ὄρα Κατμανδοῦ.

Χατοῦπι· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ. 12.

Χατραμωνῖτις· ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ἐκτεινομένη παραλίως ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Χατζόμπασι (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Νέσσωνος τῆς Λαρίσης. Κάτ. 179.

Χατζόμπασι (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἀρμενίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 267.

Χατζόμπασι (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἐυδρίου τῶν Φερσάλων. Κάτ. 263.

Χάττι-Σιερίφ· = ΕὐγενὲςΓράμμα· ὀνομάζουσιν οὕτω ἐν τῇ Ὀθωμαν. αὐτοκρατορίᾳ τὰ διατάγματα, ἅπερ φέρουσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Σουλτάνου. Ἐκ τῶν μᾶλλον περιωνύμων εἶνε τὸ τοῦ Γκιουλχανέ· (ὅρα λέξιν).

Χάττι-Χουμαγιούν· ἐπίσημος πρᾶξις συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου. Ἡ μᾶλλον περιώνυμος εἶνε ἡ τῆς 6)18ης Φεβρουαρίου 1856 ἡ ἐπικυροῦσα τὰς ἐπαγγελίας αἵτινες ἐδόθησαν διὰ τοῦ Χάττι-Σιερίφ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Γκιουλχανέ, προκηρύττουσα δὲ τὴν ἀνεξιθρησκείαν, τὴν πολιτικὴν ἰσότητα πάντων τῶν ὑπηκόων τοῦ Σουλτάνου, νέον σύστημα ἐπιβολῆς τῶν φόρων, καὶ τὴν εἰσδοχὴν τῶν μὴ Μουσουλμάνων εἰς τὸν στρατόν. Ἡ πρᾶξις αὕτη, ἥτις ἐτίμα τὸν Σουλτᾶνον Ἀβδούλ-Μετζὶτ διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς ἰσότητος ἀρχάς του, ἐπήνεγκε τὴν ἵδρυσιν τῶν ὑπουργείων τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως (τὸ 1858), ὡς καὶ σπουδαίας μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν ἐμπορικὴν νομοθεσίαν.

Χαυδᾶτα πρωτ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. 1ὥρ. 20′ ἀπὸ Ληξουρι. Κάτ. 942.

Χαυριᾶτα χ. τοῦ δήμου Κατωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 533.

Χαφίζ (Μωάμεθ)· χωρικὸς ποιητὴς Πέρσης· ἐγεν. ἐν Χιράζ 1320;— 1391; ἐπαξίως δὲ ὠνομάσθη διὰ τὴν χάριτα καὶ τὸ ἀνειμένον τῶν ποιημάτων του «ὁ Ἀνακρέων τῆς Περσίας». Ἡ συλλογὴ τῶν ποιημάτων του «Διβὰν» περιλαμβάνουσα 571 ᾠδὰς ἢ Γκαζέλ, ἐδημοσιεύθη ἐν Καλκούτᾳ περσιστὶ τὸ 1791, μετεφράσθησαν δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικήν.

Χαφούν (Ρᾶς)· ἀκρωτ. τῆς ἀνατ. Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς ἀνατ. ἀκτῆς τῆς χώρας τῆς Σομαλὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου χερσονήσου τινός, τὸ παλαιὸν Ὄρφουϊ Β. πλ. 10ο 28′, Ἀν. μῆκ. 49ο 7′.

Χβαλίνσκ π. τῆς Εὐρ. Ρωσίας ἐν Σαρατώφ πρωτ. ἐπαρχ. ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Βόλγα· κάτ. 22,700. Μέγα ἐμπόριον τροφίμων διὰ τοὺς ἀγροτικοὺς πληθυσμούς.

Χεβρών ἀρχαιότερον Ἀρμπὲ ἢ Καριάθ-Ἀρμπέ, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ φυλῇ τοῦ Ἰούδα πρὸς Ν. τῆς Ἱερουσαλήμ, κτισθεῖσα ὀλίγον μετὰ τὸν κατακλυσμόν, εἶνε περιώνυμος διὰ τὴν χρίσιν τοῦ Δαυΐδ, ὅστις ἐβασίλευεν ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, πρὶν ἢ βασιλεύσῃ παντὸς τοῦ Ἰσραήλ, διὰ τὴν γέννησιν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ τὴν γειτνίασιν τοῦ σπηλαίου ἐν ᾧ ἐτάφησαν ὁ Ἀβραὰμ καὶ ἡ Σάρα, ὁ Ἰσαὰκ καὶ ἡ Ρεβέκκα, ὁ Ἰακὼβ καὶ ἡ Λεία. Ἐν ταύτῃ ἡ μήτηρ τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου Ἑλένη διέταξε καὶ ᾠκοδόμησαν ναόν. Νῦν χωρίον Ἔλ-Καγίλ.

Χεδζάζ χώρα τῆς Δυτικῆς Ἀραβίας, μακρὰ λωρὶς γῆς μεταξὺ Συρίας καὶ Ὑεμένης, Νεδζέζ καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, μῆκ. 1500 χλμ. καὶ μέσου πλ. 100 χλμ. Αἱ κυριώτεραι πόλ. αὐτῆς εἰσὶ Μέκκα, Μεδῖνα (αἱ δύο ἱεραὶ τῶν Μουσουλμάνων πόλεις), Τζέδδα λιμὴν τῆς Μέκκας. Τὸ ἔδαφος ἐνιαχοῦ τῆς ἀκτῆς εἶνε καλλιεργημένον, συλλέγεται δ' αὐτόθι πρὸ πάντων βάλσαμον, μύρρα καὶ λιβανωτός. Ὁ πληθυσμὸς ἀποτελεῖται ἐξ Ἀράβων Χάρμπ, Βανιανῶν, Τούρκων καὶ Ἀβησσυνῶν. Ἀποτελεῖ Βιλαέτιον (νομὸν) τῆς Ὀθωμαν. αὐτοκρατορίας ἔχον κατοίκ. περὶ τὰς 500,000. Ἡ ἀρχαία ἱστορία τοῦ Χεδζάζ εἶνε λίαν μυθικὴ καὶ σκοτεινοτάτη. Ἀνευρίσκει τις ἐν αὐτῇ Ἀβρααμικὰς παραδόσεις σχετικὰς πρὸς τὸν Ἰσμαήλ. Λίαν ἐνωρὶς συνῆψεν ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Αἰγύπτου. Πατρὶς δὲ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Μωάμεθ οὖσα ὑπῆρξεν ἡ ἕδρα τῶν τριῶν πρώτων καλιφῶν, ἔκτοτε δὲ διῳκήθη πάντοτε ὑπὸ Σ ε ρ ί φ ἀπογόνων τοῦ Ἀλῆ, πολλάκις δ' ἐξηγέρθη κατὰ τῶν Ὀμμιαδῶν καὶ Ἀμπασσιδῶν, οἵτινες ἐθεωρήθησαν ὡς ἅρπαγες. Πάντοτε δὲ τὸ Χεδζάζ ὑπῆρξεν ὑποτεταγμένον εἰς τοὺς Σ ε ρ ί φ τῆς Μέκκας. (Ὅρα λέξιν).

Χεεχπρᾶν ἢ **Χασῤῥῖ**· βασ. τῆς Δ' Αἰγυπτιακῆς δυναστείας, ὑπῆρξε βραχεῖα μὲν ἀλλ' ἔνδοξος, ἀνήγειρε δὲ τὴν δευτέραν τῶν μεγάλων πυραμίδων τῆς Γκιζέχ. Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν ὑπῆρξεν ὡς καὶ ὁ πατήρ του τύραννος ὡμὸς καὶ ἀσεβής.

Χειμάρα ἢ μᾶλλον **Χιμάρα**· περὶ τὸ ἀρχ. φρ. Χ ί μ α ι ρ α, ἐξ οὗ καὶ τὸ παραφθαρὲν ὄνομα· κωμόπ. καὶ περιοχὴ τῆς ΒΔ τουρκικῆς Ἠπείρου, οὐ μακρὰν τῆς παραλίας τῶν Ἀκροκεραυνίων Ὀρέων, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀνυποταξίαν τῶν κατοίκων της.

Χειμάρρα· χ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 216.

Χειμάρας ὄρη· (Ἀ κ ρ ο κ ε ρ α ύ ν ι α).

Χειράδες ἢ **Χοιράδες**· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς ΝΔ Ἀρκαδίας. Κάτ. 381.

Χειρόσοφος· Κρὴς ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς κατασκευάσας χρυσοῦν ξόανον τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος ὅπερ ἵστατο ἐν Τεγέᾳ, πλησίον δὲ αὐτοῦ ἦτο καὶ μαρμάρινος ἀνδριὰς αὐτοῦ τοῦ καλλιτέχνου.

Χείρων· υἱὸς τοῦ Κρόνου, λαβόντος μορφὴν ἵππου, καὶ τῆς Φιλύρας, Κένταυρος, γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνὴρ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος, διακρινόμενος ἐπί τε πολεμικῇ ἀρετῇ καὶ ἐπὶ σοφίᾳ, παιδαγωγήσας καὶ διδάξας διαφόρους ἥρωας, τὸν Ἡρακλέα, τὸν Ἰάσωνα, τοὺς Διοσκούρους, τὸν Ἀχιλλέα, προσέτι δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιὸν διδάξας τὴν ἰατρικήν.

Χειρωνίδες ἄκραι· αἱ κορυφαὶ τοῦ Πηλίου ὄρους, διότι ἐκεῖ διῃτᾶτο ὁ Χείρων.

Χέλι ἢ μᾶλλον **Πόρτο-Χέλι**· ὁ λιμὴν τοῦ Κρανιδίου ἐν τῷ ὁμων. δήμῳ τῆς ΝΑ Ἀργολίδος, 1 ὥρ 1)2 ἀπὸ Κρανίδι, μεθ' οὗ συνδέεται δι' ἁμαξιτοῦ ὁδοῦ. Ἀποθῆκαι, τελωνιακὸς σταθμός, ὅρμος ἀσφαλής. Κάτ. 48.

Χέλι· χ. τοῦ δήμου Μιδέας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 867.

Χελιανά· χ. τοῦ δήμου Γ α ρ ά ζ ο υ, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 60.

Χελιδόνι· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας. Κάτ. 482.

Χελιδονία ἄκρα· ἢ Ἱ ε ρ ὰ ἄ κ ρ α, πρὸς τὰ ἀνατολικὰ τῆς Λυκίας.

Χελιδόνιαι νῆσοι· τρεῖς ἢ πέντε ἔρημοι νῆσοι ἀπέναντι τῆς Χελιδονίας ἄκρας. Τὰ περὶ αὐτὰς ὕδατα ἐθεωροῦντο λίαν ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας.

Χελμᾶτα· χ. τοῦ δήμου Κρανίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 63.

Χελμὸς ἢ **Χιαλμός**· τὸ κοινὸν ὄνομα τῶν Ἀ ρ ο α ν ί ω ν (βλ. λ.) ὀρέων τῆς Δ Ἀχαΐας.

Χε-Λόγκ-Κιάνγκ· Σινικὸν ὄνομα τοῦ ποταμοῦ Ἀμούρ. Ὅρα Ἀμούρ.

Χελυδόρεα· ὄρος κατὰ τὰ βό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρεια τῆς Ἀρκαδίας συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, κληθὲν οὕτω διότι ἐκεῖ ὁ Ἑρμῆς ἐξέδειρε χελώνην καὶ ἐκ τοῦ ὀστράκου αὐτῆς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν.

Χελωνάτας· ἀκρωτ. τῆς Ἤλιδος. Σήμερον λέγεται Κάβο Γλαρέντσα.

Χελώνη· νύμφη, ἥτις μὴ προσελθοῦσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας καὶ μείνασα εἰς τὸν οἶκον μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον ζῷον.

Χελώνη· ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.

Χελωνιάρης (Σπήλαιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἀπὸ τὴν Δίβριτσαν τῆς Γορτυνίας, ὑπηρετήσας πανταχοῦ ὑπὸ τὸν Ἀνδρέαν Ζαΐμην καὶ λαβὼν ἀξιομίμητον μέρος εἰς διαφόρους μάχας. Τὸ ὄνομά του φαίνεται ὅτι εἶνε ἐμπαικτικὴ προσωνυμία, ἀλλ' ὑπ' αὐτὸ εἶνε γνωστός.

Χελωνοφάγοι· λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Χεμάκα· π. τῆς Καυκασίου Ρωσίας (ἐν Βακοῦ), 110 χλμ. Δ. τῆς πόλεως Βακοῦ.

Χεμάκα (Δημήτριος), πρίγκιψ τῆς Ρωσικῆς Γαλικίας (ΙΕ' αἰών), συνέλαβε Βασίλειον τὸν Β', μέγαν δοῦκα τῆς Μόσχας, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ κατέλαβε τὴν Μόσχαν τὸ 1446. Ἡ πρὸς τοὺς Μοσχοβίτας ἀδικία του ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε κατέστη παροιμιώδης. Ἐκδιωχθεὶς τῆς Μόσχας ἀπέθανε δηλητηριασθεὶς τὸ 1453.

Χέμμις νῆσος ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Χέμμις· ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καθ' ὃν ἴσως ἐκτίσθη ἡ πόλις.

Χέμμις· Πανόπολις, Ἑλλην. ὄνομα τῆς πόλ. Ἀποῦ, νῦν Ἀχμείμ ἐν τῇ Ἄνω-Αἰγύπτῳ. Περιώνυμος ἐν τῇ ἀρχαιότητι διὰ τὴν νηματουργίαν αὐτῆς, καὶ νῦν δὲ κατασκευάζονται ἐν αὐτῇ ὑφάσματα περιώνυμα καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν. Ἀνεκαλύφθη παρὰ ταύτην νεκρόπολις (τὸ 1884), ἐν ᾗ ἀνευρέθησαν ὡραιότατα εἴδη ὑφαντικῆς καὶ ποικιλτικῆς.

Χέμνιτς· σλαυϊστὶ Καμενίτσε, πολ. τοῦ Σαξονικοῦ βασιλείου (περιφέρεια Σβικκάου), ἐπὶ ὁμων. ποταμοῦ, 62 χλμ. ΔΝΔ τῆς Δρέσδης, 139,000 κατ. Ἐργοστάσια ποικίλων ὑφασμάτων, νηματουργεῖα, βαφεῖα, χυτήρια, πατρὶς τοῦ Πύφενδορφ, Γ. Φαβρικίου καὶ τοῦ Ὄϋνε, ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Σαξονίας, ἰδρύθη ὑπὸ τῶν Σέρβων. Αὐτοκρ. πόλις πρὸ τοῦ ΙΔ' αἰῶνος.

Χέμνιτς (Μαρτῖνος), Χεμνίτιος, διαμαρτυρόμενος θεολόγος, ἐγεν. ἐν Τρεουενβρίτσεν τοῦ Βραδεμπουργ, 1522—1586, ἔγραψε λατινιστὶ «Ἔκθεσιν τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου», «Ἁρμονίαν τῶν Εὐαγγελίων», «Ἰησουϊτικὴν θεολογίαν» κλπ. —Ὁ ἔγγονος αὐτοῦ Φίλιππος Βογγισλάου ἔγραψε «περὶ τῆς καθεστηκυίας τάξεως ἐν τῇ Ρωμαιο-Γερμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ», ἐν ᾧ καταφέρεται κατὰ τῆς καταχρήσεως τῶν αὐτοκρατορικῶν δικαιωμάτων.

Χέμνιτσερ (Ἰάκ)· ἐγεν. ἐν Πετρουπόλει τὸ 1744, ἀπ. ἐν Σμύρνῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ 1784, ὑπηρέτησεν ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ φρουρᾷ, μὴ παραλείπων ἐν τούτοις καὶ τὰ φιλολογικὰς μελέτας του. Ἔγραψε «Μύθους» κλπ.

Χεμτού· Σιμιττού, χ. τῆς Τύνιδος ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Μεδζέρδα, 120 χλμ. ΔΝΔ τῆς π. Τύνιδος, 1500 κατ., ἀρχ. Ρωμ. ἀποικία, ἔχει ἐπιβάλλοντα ἐρείπια καὶ λατομεῖα μαρμάρων.

Χένδι· π. τῆς Ἄνω Νουβίας, (ἀνατ. Σουδάν), ποτὲ πρωτ. τοῦ ἀρχ. ὁμων. κράτους, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Νείλου καὶ 135 χλμ. ΒΒΑ τοῦ Χαρτούμ, εἶχεν 6—7000 κατ. πρὶν ἡ ὁ Μεχμὲτ-Ἀλῆ Πασσᾶς τῆς Αἰγύπτου καταστρέψῃ ταύτην (1822), ἐκδικῶν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του Ἰσμαήλ, ὅστις ἐφονεύθη αὐτόθι τὸ (1819). Ἀποθήκη καὶ μεγάλη ἀγορὰ δούλων τῆς Νουβίας. Ὁ βασιλεὺς τῆς Χένδι μετὰ τοῦ τῆς Χάλφαϋ ἠδύνατο νὰ ἐξοπλίσῃ 30000 ἱππεῖς. Νῦν εἶνε χωρίον ἔχον 2500 κατ.

Χενκούρδκ· χ. τῆς Εὐρ. Ρωσίας (ἐν Ἀρχαγγέλῳ), πρωτ. ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Βύγγα, 309 χλμ. ΝΝΑ τῆς πολ. Ἀρχαγγέλου, κατ. 1300. Εἶνε τόπος ἐξορίας.

Χέννεβεργ (Γ ο ῦ ε φ ρ ί δ ο ς)· φιλέλλην ἐκ Μέρσβορ γ τῆς Πρωσσίας, ἀπέθανεν ἐν Πηγάδᾳ τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1823. Οὐδεμία πληροφορία ὑπάρχει περὶ τοῦ τρόπου τοῦθανάτου τοῦ φιλέλληνος τούτου.

Χὲν-Σί· ἀρκτικὴ ἐπαρχ. τῆς Κίνας πρὸς Ν τῶν συνόρων τῆς Μογγολίας (ὀρδὸς ἐπ.), ἐκτ. 194000 τετρ. χλμ. κατ. 8500000. Ὀρεινὴ χώρα (Πὲ-Λίγκ), καλῶς ἀρδευομένη ὑπὸ τοῦ ποτ. Βάϋ-Χὸ καὶ ἄλλων παραποτάμων τοῦ Χοάγγ-Χό. Δημητριακοὶ καὶ ξυλεία, πρωτ. Σ ί-Ν γ γ ά ν.

Χεντσέλα ἢ Ἄ ϊ ν-Χ ε ν τ σ έ λ α, κωμ. τῆς Ἀλγερίας (ἐν τῷ ν. Κωνσταντίνης), πρωτ. ὁμοίου 87 χλμ. ἀπὸ τῆς Μπάτνα, ὁ μικτὸς ὁμων. ὅῆμος ἔχει 17000 κατ.— Ὁ ὁμων. ἰθαγενὴς ὅῆμος ἔχει ἐκτ. 433792 καὶ 16500 κατ. Βοσκήσιμοι γαῖαι.

Χέουϊ· Χουφουΐ ἢ Χνοὺμ-Χουφουΐ, ἐκ τῶν μεγάλων βασιλέων τῆς Δ΄ Μεμφιτικῆς δυναστείας (4500 π. Χ.), ἐπολέμησεν ἐπιτυχῶς κατὰ τῆς Σιναϊκῆς, ἀνεκαίνισε τὰ μνημεῖα τῶν προκατόχων του, ἔκτισε τὴν μεγάλην πυραμίδα τοῦ Γιζὲχ καὶ ἀπέθανε μετὰ βραχεῖαν ἀλλ' ἔνδοξον βασιλείαν. Ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις ἀνάγουσα αὐτὸν εἰς τὸν ΙΒ μόνον π. Χ. αἰῶνα, θεωρεῖ αὐτὸν ὡς ἀπεχθῆ τύραννον, ἀτιμάσαντα τὴν κόρην αὐτοῦ, ἐπιβαρύναντα διὰ φόρων τὸν λαόν του πρὸς ἀνέγερσιν τῆς πυραμίδος του, καὶ κλείσαντα τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν.

Χερασκώφ (Μ ι χ α ή λ)· ποιητὴς Ρῶσος, 1733—1807, ἠσχολήθη λίαν ἐνωρὶς εἰς τὴν φιλολογίαν, κατὰ τὸν τότε συρμόν, ὑπῆρξε συνεργάτης πολλῶν ἐφημερίδων, ἐδημοσίευσε δὲ καὶ ὁ ἴδιος τὴν «Ὠφέλιμον Τέρψιν», εἶτα δὲ τὰς «Ὥρας ἀναψυχῆς». Εἶνε ὁ ποιητὴς τοῦ μακροῦ ποιήματος τῆς «Ρωσιάδος» καὶ δύο ἄλλων ἐπικῶν τοῦ «Βλαδιμήρου» καὶ «Βαχαριάνας» κατὰ τὸ ψευδοκλασικὸν ὕφος. Διορισθεὶς διευθυντὴς καὶ εἶτα Κοσμήτωρ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μό-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σχας, κατέστησε τὸν οἶκον αὐτοῦ κέντρον φιλολογικόν.

Χεράτ· ἡ ἀρχ. Ἀρία, π. τῆς κεντρ. Ἀσίας, ποτὲ ἐν τῷ ἀνατ. Χορασσάν, νῦν ἐν Ἀφγανιστάν, 650 χλμ. Δ. τῆς Καβούλ, ἐπὶ ὕψ. 800 μ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Χερί-Ρούδ, ὅστις βορειότερον καταδύεται ἐν τῇ ἄμμῳ τῆς Τρανσκασπιανῆς. Ἡ κοιλὰς αὐτῆς εἶνε γόνιμος καὶ εὔυδρος, ὑπολογίζουσι δὲ τὸν πληθυσμόν της εἰς 100,000. Εἶνε ὠχυρωμένη καὶ περικλείει πολλὰς ἀγορὰς, τζαμία, καραβάνσεράϊα καὶ λουτρά. Ἔχει ἐργοστάσια ὑφαντουργίας μεταξωτῶν καὶ βαμβακερῶν, σαλίων, ταπήτων, ἀποστάγματος ρόδων κλπ. καὶ ἐμπόριον σημαντικώτατον. Λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἤδη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. Ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῆς εἶνε ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων τῆς κεντρ. Ἀσίας. Ὁ Ναδὶρ-Σάχ λέγει ὅτι «τὸ Χορατσὰν εἶνε ἡ σπάθη τῆς Περσίας, ὁ κύριος δὲ τοῦ Χεράτ κρατεῖ τὴν σπάθην ταύτην ἐκ τῆς λαβῆς».

Χερέας (Κάσσιος), χιλίαρχος πραιτωριανῆς κοχόρτεως, ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως τὸν Καλιγόλαν, καὶ ὁ Κλαύδιος ἅμα ἀναβὰς τὸν θρόνον διέταξε νὰ τὸν φονεύσωσι 41 μ. Χ.

Χερεδίν, ἀντὶ Καΐρ-Ἐδδίν· ὅρα Βαρβαρόσσας.

Χερμπούρ· Καίσαρος πόλις, πιθανῶς τὸ Κορίαλλον τῶν ἀρχαίων, Καρουσμπούρ κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα, πρωτ. ἐπαρχ. καὶ λιμὴν ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Μάνσ καὶ πρωτ. τῆς πρώτης ναυτικῆς διοικ. τοῦ αὐτοῦ νομοῦ, θαλάσσιος ἐμπορικὸς καὶ πολεμικὸς λιμὴν ὁ μόνος ἐν τῇ Μάγχῃ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Διβέττ καὶ εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς χερσονήσου Κοταντέν, 371 χλμ. ΒΔ τῶν Παρισίων. Κάτ. 40,600, Πρωτοδικεῖον, Ἐμποροδ. καὶ Ναυτοδικεῖον, λύκειον, βιβλιοθ., μουσεῖον κλπ. Ναυπηγεῖα, βιομηχανία ποικίλη, εὐρὺ ναυτικὸν νοσοκομεῖον. ἡ κατασκευὴ τοῦ λιμένος ἀρξαμένη ὑπὸ τοῦ Βωμπαν ἐπανελήφθη ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ' καὶ Λουδοβίκου Φιλίππου, ἐπερατώθη δὲ κατὰ τὸ 1858.

Χερεμετέφ ἢ **Σχερεμετέφ**· (Βόρις Πέτροβιτς, κόμης δέ), ἐκ τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγάλου Πέτρου, μετεσχε καὶ κατὰ μέγα μέρος συνετέλεσεν εἰς τὴν νίκην τῆς Πουλτάβας τὸ 1709, ἠκολούθησε δὲ τὸν Μέγαν Πέτρον εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Προύθου μεθ' ἣν ἐστάλη ὡς ὅμηρος εἰς Κων)πολιν, ἐκυρίευσε τὴν Ρίγαν καὶ τὴν Λιβονίαν ἀπὸ τῶν Σουηδῶν καὶ ἐνίκησε τὸν ἐπαναστάτην Στένκα-Ραζὶν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Κασπίας. Ἀπ. τὸ 1719. Αἱ «κατὰ Σερεμετιέφ ἐπιστολαὶ» τοῦ Μεγ. Πέτρου ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1774.

Χερνέ· Σερνέ, νῆσος τῆς δυτ. ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς, παρατηρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Φοινίκων θαλασσοπόρων τῆς ἐποχῆς τοῦ Νεκὼ Β' καὶ τῶν Καρχηδονίων ναυτικῶν τοῦ Χαννών. Οἱ σοφοὶ ὅμως δὲν συμφωνοῦσι περὶ τῆς ταυτότητός της ἄλλοι ἄλλην παραδεχόμενοι.

Χεροδύναμος· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 42.

Χερουμπίνι (Σαλβαδώρ)· μουσικὸς συνθέτης, ἐγεν. ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1760, ἀπ. ἐν Παρισίοις τὸ 1842, υἱὸς μουσικοδιδασκάλου, τὴν πρώτην

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

αὐτοῦ ἐκκλ. σύνθεσιν συνέθηκε 13ετής, τὸ δὲ α' μελόδραμά του 19ετής, εἶτα ἐν Λονδίνῳ δύο ἕτερα μελοδράματα. Ἐν Τουρίνῳ τὴν «Ἰφιγένειαν ἐν Αὐλίδι», ἐν Παρισίοις τὸν «Δημοφῶντα», εἶτα δὲ τὴν «Λοδοΐσκα» ἥτις κατέστησεν αὐτὸν περιώνυμον, εἶτα δὲ τὴν «Ρενίσκα», τὸν «Πυγμαλίωνα» καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔτι, ὧν πολλὰ παρέμειναν κλασσικά· ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν καλῶν τεχνῶν τὸ 1816.

Χεροῦσκοι· λαὸς τῆς Γερμανίας, μεταξὺ Βέζερ καὶ Ἄλβιος, ὑποταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρούσου (12 π. Χ.), ἐπανέστησαν ὑπὸ τὸν Ἀρμίνιον καὶ κατεκερμάτισαν τὰς λεγεῶνας τοῦ Οὐάρου (9 π. Χ.). Ἀντέστησαν ἐπὶ πολὺ κατὰ τοῦ Γερμανικοῦ, ὅστις ἐπὶ τέλους ἐνίκησεν αὐτοὺς ἐν Ἰδιζιαβίγῳ (16 μ. Χ.). Ἐξασθενήσας δὲ ὁ λαὸς οὗτος ἐκ τῶν ἀκαταπαύστων προσβολῶν τῶν Λομβαρδῶν, ἐξηφανίσθη περὶ τὸν Γ' αἰῶνα καὶ συνεμίγη ἐν τῇ μεγάλῃ ὁμοσπονδίᾳ τῶν Φράγκων.

Χερρόνησος· πολ. ἀρχ. τῶν Δ ἀκτῶν τῆς Κρήτης χρησιμεύουσα ὡς ἐπίνειον τῆς Λύκτου.

Χερρόνησος· πολ. ἀρχ. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου ἀποικία τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας. Ἡ κατόπιν Χερσών.

Χερσίφρων· ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης ἀρχιτέκτων περίφημος ὅστις περὶ τὸ 560 π. Χ. ᾠκοδόμησε τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὃν ἐπυρπόλησεν ὁ Ἡρόστρατος.

Χέρσο· ἡ ποτὲ Κρέσπα, νῆσος καὶ π. τῆς Αὐστρο-Ουγγαρίας ἐν Ἰστρίᾳ, ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Καρνέρο· ἡ νῆσος ἔχει 137 τετρ. χλμ, ἔκτ. καὶ 8000 κατ. Ἡ πόλις 4650. Καλὸς λιμήν, διὰ τεχνητοῦ ἰσθμοῦ ἐφ' οὗ ἡ πόλις Ὄ ζ έ ρ ο, ἑνοῦται μετὰ τῆς Λοῦτσεν.

Χερσόνησος· ἡ Θρακική, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θράκης ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Μέλανος κόλπου (τῆς Καλλιπόλεως).

Χερσόνησος· ἡ Ταυρικὴ ἢ Σκυθική, ἡ μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Εὐξείνου πόντου. Ἡ Κ ρ ι μ α ί α.

Χερσόνησος· ἡ Τραχεῖα, ἥτις ἦτο μέρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Χερσόνησος· ἡ Βυβασία ἢ Καρικὴ ἢ Κνιδία ἢ Κλαζομενία, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας.

Χερσόνησος· ἡ Χρυσῆ, ἡ τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, καὶ ἄλλαι.

Χερσόνησος χρυσῆ· ἡ νῦν χερσόνησος Μαλάκκα ἢ μᾶλλον πᾶσα ἡ ὑπεργάγγιος χώρα.

Χερσόνησος· χ. τοῦ δήμου Μ ο χ ο ῦ, ἐπαρχ. Πεδιάδος, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 350.

Χερσὼν· ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος.

Χερσὼν· Ἑλληνικὴ πόλις τῆς ἀρχ. Ταυρίδος ἐν Κριμαίᾳ, ἐπὶ τῆς δυτ. ἀκτῆς, πιθανῶς ἡ νῦν Εὐπατορία, ἀποικία τῆς Ποντικῆς Ἡρακλείας ἐπὶ πολὺ ἰσχυρὰ πόλις, προσβληθεῖσα ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Μιθριδάτου, εἶτα ὑπήχθη ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ρωμαίων. Κατεστράφη κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα εἰς ἀνάμνησιν δὲ ταύτης ἐδόθη τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς ἑτέραν πόλιν τῆς Νοτίου Ρωσίας.

Χερσὼν· ὀχυρὰ π. τῆς Ρωσίας πρωτ. ὁμων. κυβερνείου, 1450 χλμ. Ν τῆς Πετρουπόλεως παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δνείπερ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τον, κατ. 63000. Διαιρεῖται εἰς τέσσαρας συνοικίας. Τὸ Φρούριον, τὸ Ναυαρχεῖον, τὸ Ἑλληνικὸν προάστειον καὶ τὸ Στρατιωτικόν. Εἶνε πολεμικὸς καὶ ἐμπορικὸς λιμήν, ἔχει ναύσταθμον καὶ ναυπηγεῖα, στρατῶνας κλπ. Ἐμπόριον ναυπηγησίμου ξυλείας, δημητριακῶν, δερμάτων κλπ. Ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Ποτέμκιν (1778), ὠνομάσθη δὲ οὕτω ἐκ τοῦ ὀνομ. ἀρχαίας πόλεως τῆς Ταυρίδος, καίτοι ἐκείνη ἔκειτο πολὺ μακράν. Ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς σπουδαιοτάτη, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ὀδησσοῦ καὶ τῆς προόδου τῆς Νικολάϊεφ κατέπεσε.—Τὸ ὁμων. κυβερνεῖον μεταξὺ Βασσαραβίας καὶ Ποδολίας πρὸς Δ τῶν κυβερν. Κιέβου καὶ Πουλταύας πρὸς Β καὶ Αἰκατερινοσλάβ καὶ Ταυρίδος πρὸς Α ἔχει ἔκτ. 71284 τετρ. χλμ. 2140000 κατ. Ἔδαφος ἐν γένει ὀλίγον γόνιμον πλὴν πρὸς Δ. Ἀμπελοι, μορέαι καὶ πολυάριθμα καὶ παντοῖα ποίμνια. Ἁλυκαί. Ἱδρύθη τὸ κυβερν. κατὰ τὸ 1802 ἐν μέρει ἐκ τοῦ τῆς Αἰκατερινοσλάβ ἐκ τῆς ἐπαρχ. Κιέβου καὶ τῶν στεππῶν τοῦ Ὀχτσακώφ.

Χέσμινγκεν· κωμόπ. τῆς Πρωσίας, ποτὲ πρωτ. τῆς πριγκιπείας Χοχενζόλλερν-Χέσμινγκεν, 34 χλμ. ΒΔ τῆς Σιγμαρίνγκεν καὶ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρ. Ζόλλερν, κατ. 3700. Θειοῦχος πηγή. Γυμνάσιον. Ἠνώθη μετὰ τῆς Πρωσίας τὸ 1850.

Χηλαί· χωρίον τῆς ἀρχ. Θράκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου.

Χηρουῦσκοι· ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦν παρὰ τὸ ὄρος Μηλίβοκον.

Χήσιον· ἀκρωτ. τῆς νήσου Σάμου, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Χησιάδος Ἀρτέμιδος.

Χήσιος· ποτ. τῆς Σάμου.

Χθονία· κόρ. τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου, μεθ' οὗ λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Δήμητρος, ἥτις διὰ τοῦτο ὠνομάζετο «Χθονία».

«Χθόνια»· ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἑρμιόνῃ πρὸς τιμὴν τῆς Χθονίας Ἀρτέμιδος.

Χθόνιος· υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς νύμφης Καλυάνδης.

Χθόνιος· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σύμης, οἰκιστὴς τῆς νήσου Σύμης.

Χιάν-Λούγκ· αὐτοκρ. τῆς Κίνας ὁ Δ' τῆς δυναστείας τῶν Μανδσχοῦ, 1709—1799, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸ 1735, κατέπνιξεν ἐπανάστασιν τῶν Ταταρων τὸ 1755 καὶ ὑπέταξε πᾶσαν τὴν Ταταρίαν μέχρι Περσίας. Παρητήθη δὲ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του Κιᾶ-Χίνγκ τὸ 1795. Ἐσχημάτισε βιβλιοθήκην 600,000 τόμων. Συνέθηκεν «ἐγκώμιον τῆς πόλεως Μούκδεν» καὶ «Ἀπομνημονεύματα τῶν πολέμων τῶν Ταταρων καὶ τῶν Μιάο-Τσέ», οὓς καὶ τούτους εἶχεν ὑποτάξει.

Χιάνα· Κλάνις, κοιλὰς τῆς Ἰταλίας, μήκους 100 χλμ. διαρρεομένη ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὑπὸ τοῦ Κλάνις, ἐμβάλλοντος εἰς τὸν Τίβεριν, τὸ ρεῦμα τοῦ ὁποίου κακῶς διευθετηθὲν ἐπλήρωσε τὴν χώραν ἑλῶν κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἅπερ ἀπεξηράνθησαν διὰ δύο διωρύχων, ἀποτελουσῶν σήμερον δύο ποταμοὺς τὸν Χιάνα-Τοσκάνα καὶ τὸν Χιάνα Ρωμάνα.

ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χιάπα δὲ-λὸς-Ἰνδιος· κωμόπ. τοῦ Μεξικοῦ, ἐν τῇ πολιτείᾳ Χιάπας, 70 χλμ. ΝΔ τοῦ Σὰν-Κριστόβαλ, κάτ. 1650, σχεδὸν πάντες Ἰνδοί. Ἱδρύθη τὸ 1527, ποτὲ πρωτ. τῆς ἱσπαν. ἐπαρχ. Χιάπας ἐν τῇ ἀρχ. ἀντιβασιλείᾳ τοῦ Μεξικοῦ.

Χιάπας· (Πολιτεία τῆς), ἓν τῶν κρατῶν τῆς Μεξικανικῆς Ὁμοσπονδίας πρὸς Β τοῦ Εἰρηνικοῦ (κόλπος Τεχουαντεπέκ), ἔκτ. 55, 316 τετρ. χλμ. κάτ. 270,000, πρωτ. Σὰν-Κριστόβαλ. Ὀρεινὴ χώρα (ὑψ. Σοκονοῦσκο 2,400 μ.), ὁμων. ποτ. ὅστις περαιτέρω μετονομάζεται Γκριχάλβα. Ἔδαφος γόνιμον, βάμβαξ, καφές, κακάο κλπ. κτήνη, ἵπποι, ὡραῖα πτηνά. Ἡνώθη μετὰ τοῦ Μεξικοῦ τὸ 1833.

Χίβα· ὀχυρὰ πόλις τοῦ Τουρκεστάν, πρωτ. ὁμων. Χανάτου παρὰ τὸν Ἀμοῦ-Δαριὰ (Ὦξον), κάτ. 20,000 ἔχει ἀκρόπολιν καὶ 30 τζαμία καὶ μεδρεσσὲν (ἱερ. σχολήν). Ζωηρὸν ἐμπόριον. Μεγάλη ἀγορὰ δούλων μέχρι τῆς ἐκστρ. τῶν Ρώσων τοῦ 1873. Τὸ ὁμων. Χανάτον, μεταξὺ τοῦ Ρωσ Τουρκεστάν, τοῦ χανάτου τῆς Βουχάρας καὶ τῆς Ὑπερσκοπίου ἐπαρχ., ἔχει ἀόριστα ὅρια, ὑπολογίζεται δὲ ἡ ἔκτ. αὐτοῦ εἰς 58,000 περίπου τετρ. χλμ. μετὰ 750,000 κατ. Τουρκομάνων, Καρα-Καλπάκων κλπ. Ἀπὸ τοῦ 1873 ὑποτελὲς τῇ Ρωσίᾳ.

Χίγκενσον· Ἄγγλος φιλέλλην, ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Πόρῳ τὸ 1825. Διῴκει κανονιοφόρον χωρὶς ὅμως νὰ διακριθῇ ποτέ.

Χικλάνα δ ἐ-λ ἀ-Φ ρ ο ν τ έ ρα· π. τῆς Ἱσπανίας ἐν Κάδιξ, 15 χλμ. ΝΑ τῆς πολ. Κάδιξ, κατ. 11700, ἐξοχικὴ ἐπαύλεις, μεταλλικὰ ὕδατα.

Χικουῖτος· ἰθαγενὴς φυλὴ τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἐν Βολιβίᾳ πρὸς Β τοῦ Γκρὰν Χάκο, περὶ τοὺς 20000. Ἀποτελοῦσιν 11 ἐθνικότητας διεσπαρμένας ἐπὶ περιοχῆς 200000 τετρ. χλμ. γονίμου, ἀλλ' ὀλίγον καλλιεργημένης (λλάνος τῶν Χικουίτος= χορτόφυτοι εὐρεῖαι πεδιάδες)· οἱ Ἰησουῖται μάτην ἐπειράθησαν κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα νὰ ἱδρύσωσι παρ' αὐτοῖς ἀποικίας γεωργικάς.

Χιλδεβέρτος Α'· τρίτος υἱὸς τοῦ Κλόβιος, ἔσχεν ὡς κλῆρον τὸ βασίλειον τῶν Παρισίων, ἤρξατο νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ τοῦ 511. Ἡνώθη μετὰ τῶν ἀδελφῶντου Κλοδομίρ Α' καὶ Κλοταρίου Α' κατὰ τοῦ Σιγισμόνδου, βασιλέως τῆς Βουργουνδίας, κατέστρεψεν αὐτὸν καὶ τὸν οἶκόν του, διενείματο δ' εἶτα τὸ κράτος αὐτοῦ (τὸ 534), μετέσχε τῆς δολοφονίας τῶν ἀνεψιῶν του, τέκνων τοῦ Κλοδομίρ, ἅπερ ἦσαν ἐπίκληρα τοῦ βασ. τοῦ Ὀρλεάνς καὶ διενείματο τὴν κληρονομίαν αὐτῶν μετὰ τοῦ Κλοταίρ, ἔστρεψε δ' εἶτα τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Βισιγότθων τῆς Ἱσπανίας ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν ἀδελφήν του Κλοτίλδην, πρὸς ἣν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ἀμαλάριχος συζευχθεὶς συμπεριεφέρετο κακῶς. Κατέλαβε τὴν Παρπελούν, ἀλλ' ἡττήθη πρὸ τῆς Σαραγώσης. Ἀπέθ. ἐν Παρισίοις τὸ 558, ἄνευ ἀρρένων τέκνων, καταλιπὼν τὸν Κλοτάριον μόνον βασιλέα τῶν Φράγκων.

Χιλδεβέρτος Β'· υἱὸς τοῦ Σιγεμπέρτου καὶ τῆς Βρουνεχώτης, διεδέχθη τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Λύστρασίας τὸ 575, μετὰ δὲ τὸν θά-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νατον τοῦ θείου αὐτοῦ Γκοντρὰν τὸ 593, ἤνωσε μετὰ τῆς Αὐστρασίας καὶ τὸ βασίλειον τῆς Βουργουνδίας, τοῦ Ὀρλεὰν καὶ μέρος τῶν Παρισίων. Ἀπέθ. τὸ 593 εἰκοσιεξαετής, δηλητηριασθείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῆς Φρεδεγόνδης. Κατέλιπε δύο υἱούς, τὸν Θιερρὺ καὶ τὸν Θεοδεβέρτον.

Χιλδεβέρτος Γ' υἱὸς τοῦ Θιερρὺ Γ', διεδέχθη κατὰ τὸ 695 τὸν ἀδελφόν του Κλόβιν Γ' δωδεκαετὴς καὶ ἤνωσεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ τὰ βασίλεια τῆς Αὐστρασίας, Νευστρίας καὶ Βουργουνδίας. Ἐβασίλευσε δὲ μόνον κατ' ὄνομα ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Πιπίνου δ' Ἐριστάλ, Αὐλάρχου αὐτοῦ. Ἀπέθ. τὸ 711.

Χιλδεμπράνδ· υἱὸς τοῦ Πιπίνου δ' Ἐριστὰλ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καρόλου Μαρτέλ, ὃν συνώδευσεν ἐν ταῖς κατὰ τῶν Σαρρακηνῶν ἐκστρατείαις του, ἐν αἷς διεκρίθη διὰ τὴν τόλμην αὐτοῦ. Εἶνε ὁ ἥρως ποιήματός τινος τοῦ Καρὲλ δὲ Σαὶν-Γκάρδ.

Χιλδερῖκος Α'· Βασιλεὺς τῶν Φράγκων (458—81), διεδέχθη τὸν πατέρα του Μεροβαῖον. Ὁ Γρηγόριος δὲ Τούρ ἀναφέρει, ὅτι ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῶν Φράγκων διὰ τὴν ἀκρασίαν αὐτοῦ, καταφυγὼν δὲ παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Θουριγγίας παρεπλάνησε τὴν σύζυγόν του Βαζίνην, ὅτι δὲ ὁ Αἰγίδιος στρατηγὸς Ρωμαίος, ἐκυβέρνα κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οὗτος μετὰ μικρὸν κατέστη μισητός. Ὁ Χιλδερῖκος κατώρθωσε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχήν, συμπαραλαβὼν δὲ καὶ τὴν Βαζίνην ἐνυμφεύθη αὐτήν, ἔσχε δὲ ἐκ ταύτης τὸν Κλόβιν. Ἀλλ' ἡ διήγησις αὕτη, πιθανῶς μυθική, ἐλήφθη βεβαίως ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου· δὲ Τούρ ἐκ τῶν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Κλόβιος ἀρχαίων εἰς Φραγκικὴν διάλεκτον ἀτμάτων. Ὑπάρχουσιν ἄλλως τε περὶ Χιλδερίκου ἀκριβέστεραι εἰδήσεις, καθ' ἃς συμμαχῶν μετὰ τοῦ Αἰγιδίου (463), ἐνίκησε τοὺς Βισιγότθους, ἐπολέμησε κατὰ τῶν Σαξόνων καὶ Ἀλαμάνων, ἐδείχθη πιστὸς σύμμαχος τῆς Ρώμης καὶ ἐπὶ τούτῳ ἠνοήθη πάντοτε ὑπὸ τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἀνευρέθη ἐν Τουρναΐ, τὸ 1654.

Χιλδερῖκος Β'· υἱὸς δευτερότοκος τοῦ Κλόβιος Β', ἔλαβεν ὡς κλῆρον τὴν Αὐστρασίαν καὶ ἤρξατο νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ τοῦ 660. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλοταρίου Γ' πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του ἤνωσεν ὑπὸ τὸ σκῆπτράν του τὰ βασίλεια τῆς Βουργουνδίας καὶ Νευστρίας, παρὰ τὰ ἐνεργείας τοῦ Ἐμπροΐνου, αὐλάρχου τῆς Νευστρίας ὅστις προσεπάθει νὰ ἀναδείξῃ διάδυχον τοῦ Κλοταὶρ Γ' τὸν Θιερρύ, τρίτον υἱὸν τοῦ Κλόβιος Β', Νικήσας δὲ τὸν Ἐμπροΐνον, ἀπέλυσε τοῦ ἀξιώματός του καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν εἴς τινα μονὴν τοῦ Λυξέλ, προσέλαβε δὲ ὡς ὑπουργὸν τὸν Σαὶν Λεζέ, ἐπίσκοπον τοῦ Ὠτέν, ὃν ὅμως ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν νουθεσιῶν του ἔπεμψε καὶ τοῦτον εἰς συνάντησιν τοῦ Ἐμπροΐνου καὶ ἀφέθη εἰς τὰς βιαιότητας καὶ ὠμότητας τοῦ χαρακτῆρός του, ἐδολοφονήθη δ' ὑπό τινος τῶν ὑπηκόων του τὸ 673, ὃν εἶχε τιμωρήσει διὰ ραβδισμῶν.

Χιλδερῖκος Γ'· ἔτχατος βασιλεὺς τῆς πρώτης γενεᾶς, υἱὸς τοῦ Χιλπερίκου Β', ἀπεσύρθη ὑπὸ Πιπίνου τοῦ Μικροῦ, αὐλάρχου τότε, ἐκ τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μοναστηρίου ὅπως ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸ 742, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος μετ' οὐ πολὺ ἀνεκηρύχθη ἀντ' αὐτοῦ βασιλεὺς (752). Ὁ Χιλδερῖκος ἀπέθ. τὸ 755, καταλιπὼν ἕνα υἱόν, τὸν Θιερρύ, ὅστις ἔζησεν ἀδόξως ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Φοντενέλλ.

Χιλή ἢ **Χιλί**· δημοκρατία τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς κατέχουσα πρὸς τὰ Δ τῶν Ἄνδεων στενόμακρον λωρίδα γῆς μήκους πλέων τῶν 4,200 χλμ. καὶ μέσου πλάτους 170 μόλις χλμ. ἀπὸ τοῦ Περοῦ μέχρι τῶν νοωτιτάτων τῆς Παταγωνίας (Γῆ τοῦ Πυτός). Ἔκτασις 776,000 τετρ. χλμ. Κάτοικοι 3, 100,000 Ἰνδοευρωπαῖοι, Ἰνδοί, Ἀραυκανοί, Παταγῶνες κτλ. Ἐπαρχίαι 23, μετὰ τῶν ἀφαιρεθεισῶν ἀπὸ Βολιβίας καὶ Περοῦ διὰ τοῦ πολέμου τοῦ 1879—1883, καὶ 1 τοπαρχία : Σαντιάγο, Ο'Χίγγινς, Βαλπαράϊζο, Ἀκονκαγούα Κοκουΐμβο, Ἀτακάμα, Κολχάγκουα, Τάλκα, Μαοῦλε, Κονθέψιον, Κουρῖκο, Λινάρες, Νοῦβλε, Βιόβιο, Μαλλῖάκο, Καοῦτιν, Ἀραοῦκο, Λιανκουΐχοῦε, Βαλδιβία, Χιλόη, Ἀντοφαγγάστα, Ταραπακᾶ, Τάκνα, καὶ ἡ τοπαρχία Μαγγελλὰν πρὸς τὰ Ν.—Ἐκτείνεται μεταξὺ 17ο—30'—56ο Νοτ. πλ. καὶ 69ο—78ο Δυτ. μήκ. Τὰ ἀνατολικὰ σύνορα τῆς χώρας σχηματίζονται ἀπὸ τὴν βουνοσειρὰν τῶν Κορδιλλιερῶν. Ποταμοὶ καὶ λίμναι πολλαί, λιμένες ὀλίγοι. Προϊόντα, ἰνδικόν, καφές, καπνά, ζαχαροκάλαμοι, οἶνοι κτλ., ἂν καὶ ἡ γεωργία εἶναι πολὺ ὀπίσω, ἔτι δὲ χρυσός, ἄργυρος, χαλκός, μόλυβδος, σίδηρος, τζίγκος, νίκελ κτλ. Ἐμπόριον ἀξίας 75 ἐκ. φρ. Βιομ. μικρά. Σιδηροδ. 1700 χλμ. Τηλεγρ. 7,200 χλμ. —Προϋπολογισμὸς 100 ἐκ. φρ. χρέος 36 ἐκ. πέσος (=170 ἐκ. φρ.) Παιδεία ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη, 2,200 σχολεῖα μὲ 90,000 μαθητάς. Στρατὸς 50, 000. Στόλος 23 πλοῖα μὲ 65 τηλεβόλα καὶ 13,000 ναύτας. Ἐμπορ. ναυτικὸν 180 πλοῖα.—Πρωτεύουσα Σαντιάγος.

Χιλιαδοῦ· χ. τοῦ δήμου Εὐπαλίου τῆς Δωρίδος. Κάτ. 42.

Χιλιαδοῦ· χ. τοῦ δήμου Μελιταίας τῆς Θεσσαλ. Φθιώτιδος. Κάτ. 662.

Χιλιόκωμος· ἀρχ. πεδιὰς μὲ 1000 κώμας περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Χιλιομόδι· πρωτ. τοῦ δήμου Κλεωνῶν τῆς Κορινθίας, 2 ὥρ. 40' ἀπὸ Κορίνθου. Κάτ. 601.

Χιλιομοδοῦ· χ. τοῦ δήμου Φρέ, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, Διοικ. Σφακίων (Κρήτης). Κάτ. 75.

Χίλκα· ποτ. ἐν Τρανσβαϊκαλίᾳ τῆς Σιβηριας, ὁ ἕτερος τῶν δύο ἀρχικῶν βραχιόνων τοῦ Ἀμούρ· σχηματίζεται καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν Ἰνγκόδα καὶ Ὀνόν, δέχεται τὸν Νέρτσα, διαρρέει γόνιμον κοιλάδα 1200 χλμ. πλουσίαν εἰς ἀργυρωρυχεῖα καὶ συμβάλλων μετὰ τοῦ Ἀργοὺν ἐνΠοκροβσκαΐᾳ σχηματίζει τὸν Ἀμούρ.

Χιλλαμπαράν· πολ. τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν (Μαδράς), 195 χλμ. ΝΝΔ τῆς π. Μαδράς, ἀξιοσημείωτος διὰ τὰς παγόδας αὐτῆς.

Χιλλάν· π. τῆς Χιλῆς, πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Νσῦβλε, 370 χλμ. ΝΝΔ τοῦ Σαντιάγου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμων. ἡφαιστείου 2,780 μ. ὕψ. κάτ. 21,000.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χίλλινγγουορθ (Οὐίλλιαμ), θεολόγος κριτικὸς πολεμικώτατος ἐγεν. ἐν Ὀξφόρδῃ 1602—1644, ἀνετράφη ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ θρησκείᾳ, 17ετὴς δὲ ἠσπάσθη τὸν καθολικισμόν, εἶτα δ' ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ δόγμα. Προσέβαλε σφοδρῶς τὴν Ρωμαϊκὴν ἐκκλησίαν ἔν τινι ἔργῳ αὐτοῦ «Ἡ θρησκεία τῶν Διαμαρτυρομένων ἀσφαλὲς μέσον σωτηρίας», μετέσχε τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ὑπὲρ Καρόλου τοῦ Α' ὃν συνώδευσεν εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Γκλόσσεστερ, ἀλλὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν ἀπέθανεν αἰχμάλωτος αὐτῶν.

Χιλλόν· ἱστορικὸν φρούριον ἐν Βῶδ τῆς Ἑλβετίας, ἐπὶ μεμονωμένου βράχου ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Γενεύης, οἰκοδομηθὲν ὑπό τινος τῶν δουκῶν τῆς Σαβοΐας, ἐχρησίμευσεν ὡς δημόσια εἱρκτή. Ἐν ταύτῃ ἐφυλακίσθη ὁ Μπονιβάρ, Γενευῖνος πατριώτης, (1530—6), τὰ ἀτυχήματα τοῦ ὁποίου ἐνέπνευσαν εἰς τὸν λόρδον Βύρωνα ἓν τῶν ὡραιοτέρων ποιημάτων του.

Χιλλούκ· λαὸς Μαύρων τοῦ ἀνατ. Σουδάν, ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Λευκοῦ-Νείλου καὶ μεταξὺ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Ἄνω-Νείλου καὶ τῆς Νοτ. Αἰθιοπίας. Εἶνε ποιμένες καὶ γεωργοί, ἡ χώρα των εἶνε γονιμωτάτη, ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς πυκνότατος. Κατὰ τὸ 1871, ὅτε ἡ Αἰγυπτ. κυβέρνησις ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ὑποταγὴν τῆς χώρας, ὑπελόγιζον εἰς ἓν ἑκατομ. τοὺς κατοίκους αὐτῆς, εἶχον δὲ ἀπὸ τοῦ 1865 ἀντικαταστήσει τὴν πρωτεύουσαν αὐτῶν Δενάμπ διὰ τῆς Φασιόδας. Ἐπανέστησαν κατὰ τὸ 1875, μετέσχον δὲ καὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Μαχδιστῶν 1880, καὶ ὑπετάγησαν τελείως τὸ 1899—1900 ὑπὸ τοῦ ἄγγλου στρατάρχου Κίτσενερ, συντριβέντων τῶν Δερβισσῶν, ὅτε καὶ οἱ Γάλλοι (Μαρσὰν) προήλασαν μέχρι Φασιόδας, καθορισθείσης ὡς μέσου ὁρίου τῆς ἐπιρροῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

Χιλόη· (ἀρχιπέλαγος τῆς Χιλόης), ἐν τῷ Εἰρηνικῷ ὠκεανῷ ἐπὶ τῆς Χιλιανῆς ἀκτῆς, ἧς ἀποτελεῖ ἐπαρχίαν. Περιλαμβάνει 47 κυρίας νήσους, ὧν ἡ μείζων καλεῖται Χ ι λ ό η ἔχει δὲ εὐρέα δάση ἀκμαῖον ἐμπόριον, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς εἶνε ἐπιτήδειοι ναυτικοί. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Μενδόζα τὸ 1556.—Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. ἔχει ἔκτ. 10348 τετρ. χλμ. κατ. 78,000 καὶ πρωτ. Ἀνκούδ.

Χιλονόμαλλο· ἀγροικία τοῦ δήμου Φάριδος τῆς Λακωνίας. Κάτ. 2.

Χιλπανσίνγγο· κωμόπ. τοῦ Μεξικοῦ, πρωτ. τῆς πολιτείας Γκουερρέρο, 248 χλμ. Ν τοῦ Μεξικοῦ ἐπὶ ἀκρωρείας (1380 μ. ὕψ.) γειτνιάζουσα πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανόν. Κάτ. 5500.

Χιλπερῖκος Α'· ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν τοῦ Κλοταρίου Α', ἔλαβεν ὡς μοῖραν τὸ βασίλειον τῶν Σουασσόνων (561). Συζευχθεὶς ἡγεμονίδα τινὰ ὀνόματι Αὐδοβέραν, ἐγκατέλιπε ταύτην, ἵνα ἔλθῃ εἰς ἀθέμιτον σχέσιν μετὰ τῆς Φρεδεγόνδης, ἀλλ' ἀπεμάκρυνε καὶ ταύτην καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Γκαλσβίνθην, κόρην τοῦ Ἀθαναγίλδου, βασιλέως τῶν Βισιγότθων τῆς Ἱσπανίας καὶ ἀδελφὴν τῆς Βρουνεχώτης δολοφονήσας δὲ ταύτην συνεδέθη αὖθις μετὰ τῆς Φρεδεγόνδης (567).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἡ δολοφονία ὅμως αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ μίσους μετὰ τῆς Βρουνεχώτης καὶ τῆς Φρεδεγόνδης, ἐξ οὗ προῆλθον νέα ἐγκλήματα. Πολεμῶν δὲ πρὸς τὸν ἀδελφόν του Συγεβέρτον, σύζυγον τῆς Βρουνεχώτης, ἐνεκλείσθη ἐν Τουρναὶ καὶ περιῆλθεν εἰς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν, ἵνα ἀπαλλαγῇ δὲ τῆς στενοχώρου θέσεώς του ἐνήργησεν ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Φρεδεγόνδης τὴν δολοφονίαν τοῦ Σιγεβέρτου.

Χιλπερῖκος Β'· βασιλεὺς τῶν Φράγκων, (715—20), υἱὸς τ.ῦ Χιλδερίκου Β', ἀνετράφη ἔν τινι μοναστηρίῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Δανιήλ, ἐνεθρονίσθη δὲ κατὰ τὸ 715 ὑπὸ τοῦ αὐλάρχου τῆς Νευστρίας Ραινφρουά. Ἀφρόνως προσβαλὼν τὸν Κάρολον Μαρτέλ, δεσπότην τῆς Αὐστρασίας, ἡττήθη καὶ συλληφθεὶς ἀπώλεσε τὸ κράτος αὐτοῦ διατηρήσας μόνον τὴν βασιλικὴν προσωνυμίαν. Συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν ραθύμων βασιλέων.

Χίλων· εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Δαμαγήτου γενόμενος καὶ Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ. Ἐλέγετο ὅτι ἀπέθανεν ἐκ τῆς χαρᾶς του ὅτε ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του ὡς ὀλυμπιονίκην.

Χίμαιρα· τερατόμορφον θηρίον ἐν Λυκίᾳ, ἔχον τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέοντος, τὸ δὲ μέσον αἰγός, καὶ τὰ ὄπισθεν δράκοντος, φλόγας ἐξερευγόμενον ἀπὸ τοῦ στόματός του, ὅπερ συνεργίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς ἐφόνευσεν ὁ Βελλεροφόντης.

Χιμένες ἢ **Χιμένη**· σύζυγος τοῦ Σιδ καὶ θυγάτηρ τοῦ κόμητος Λοτσάνο δὲ Γκορμάς, καταγομένου ἐκ τῶν βασιλέων τοῦ Λεόν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της ἠπερήσπισεν ἡρωϊκῶς τὴν Βαλεντίαν κατὰ τῶν Μαύρων χωρὶς ὅμως νὰ ἰσχύσῃ νὰ τὴν σώσῃ.

Χινιὰκ δὲ-Λὰ-Βαστίδ (Πέτρος)· σοφὸς ἄρχων, ἐγεν. ἐν Μπρὶβ τῆς Γαλλίας, 1741—1802, κατέλιπε «λόγον περὶ τῆς Γαλατικῆς θρησκείας», ἔκδοσιν τῆς «Ἱστορίας τῶν Κελτῶν» τοῦ Πελλουτιὲ κλπ.—Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Μαθιέ, 1739—1802, ἐπεχείρησεν «Ἐπιτομὴν τῆς Ἱστορίας τῶν γραμμάτων τῆς Γαλλίας» (τῶν Βενεδικτίνων) καὶ ἐδημοσίευσε «Πραγματείαν περὶ Βάσκων».

Χινιλαδάν· χαλδαϊστὶ Κ α ν τ α λ ο ύ, ὄνομα ὅπερ ἔλαβε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων Ἀσχσχουρμπανιπὰλ ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον τῆς Βαβυλῶνος (647), ἀφ' οὗ ἐνίκησε καὶ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του Σχαμασχσχουμουκῖν (Σαμμούζ), τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο φέρει ἐν τοῖς πλείστοις τῶν συγχρόνωντουΧαλδαϊκῶνγραπτῶν μνημείων. Ἀπέθ. τὸ 625 διεδέξατο δ' αὐτὸν ὁ υἱός του Σαρὰκ (ὅρα λέξιν) ἢ Ἀσούρ

Χίνχα(ς)· νῆσοι τοῦ Περοῦ τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ ἐν τῷ ὅρμῳ τοῦ Πίσκο, 13ο 40' Ν πλ. πολύτιμοι ἄλλοτε διὰ τὰ πρὸς λίπανσιν καταλληλότατα στρώματα τοῦ ἐδάφους αὐτῶν (Γουανό).

Χινχίλλα· Σαλάρια, π. τῆς Ἱσπανίας ἐν Ἀλβαθέτῃ κατ. 6100. Ἐμπόριον μετάξης.

Χιόνα· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ. 215.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χιόνη· κορ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος· μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου.

Χίονις· Λακεδαιμόνιος, γενόμενος ὀλυμπιονίκης ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ὀλυμπιάδας, 28, 29, 30 καὶ 31.

Χίος· νῆσος τουρκικὴ τῆς θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου, κυκλοῦται ὑπὸ τῶν νήσων Λέσβου πρὸς Β, τῶν Ψαρῶν πρὸς Δ, τῆς Σάμου καὶ Ἰκαρίας πρὸς Ν καὶ τῆς Ἀσιατικῆς χερσονήσου πρὸς Α., εὑρίσκεται δὲ ὑπὸ 38ο 38' Β πλάτους καὶ 23ο 55' Α μήκους. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο Ὀφιοῦσα, Πιτυοῦσα, Αἰθάλη, Μακρή, Χιονή, Οἰνηρή, Ἀμφιρρύτη, Παιπαλόεσσα καὶ Λιπαρωτάτη νήσων. Πρῶτοι τῆς νήσου κάτοικοι ἐγένοντο οἱ Πελασγοὶ καὶ οἱ Κρῆτες, τὸ δὲ 1130 π. Χ. ἴδρυσαν ἐν αὐτῇ ἀποικίας οἱ Ἴωνες. Ἡ Χίος διέπρεπε μεταξὺ τῶν Ἰωνικῶν πόλεων. Ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς Μιλήτου τὸ 498, μετέσχε τῆς ἐν Λάδῃ ναυμαχίας, τῶν ἐν Μυκάλῃ καὶ Πλαταιαῖς μαχῶν, ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Κίμωνος τὸ 449, συνεμάχησε μετὰ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, ἔλαβε μέρος τὸ 441 εἰς τὴν καθυπόταξιν τῆς ἐπαναστατησάσης Σάμου καὶ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας τὸ 414, μετέσχε δὲ καὶ τῆς ἐν Λίγὸς ποταμοῖς μάχης. Προσβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Χάρητος καὶ τοῦ ναυάρχου Χαβρίου, ἀντέστη γενναίως, τὸ δὲ 356 οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεγνώρισαν τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς. Ἐβοήθησε τὸ Βυζάντιον κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ Φιλίππου, παρεδόθη τῷ Φαρναβάζῳ, καὶ μετὰ τὰ ἐν Ἰσσῷ ἐδέχθη τὴν Μακεδονικὴν φρουράν. Ἐπὶ ἕνα περίπου αἰῶνα ἠκολούθησε τὰς τύχας ἁπασῶν τῶν τῆς Μικρασίας Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ὑπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν Ρωμαίων, μετέστη πρὸς τὸν Μιθριδάτην ὅστις μετήγαγε τοὺς κατοίκους αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου ὁπόθεν ἐπανήγαγε πάλιν αὐτοὺς εἰς Χίον ὁ Σύλλας, καταστήσας τὴν νῆσον ἀνεξάρτητον μέχρις Οὐεσπασιανοῦ. Τὸ 1089, κύριος αὐτῆς ἐγένετο ὁ Τοῦρκος πειρατὴς Τσεχᾶς, τὸ δὲ 1124 ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Ἐνετοῦ ναυάρχου Δομινίκου Μικέλη. Ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Κομνηνὸς ἐφυλάκισε πάντας τοὺς εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὕδατα περιπλέοντας Ἐνετούς, ὁ δὲ δόγης τῆς Ἐνετίας Βιτάλης Μικέλης κατελθὼν μετὰ 120 πλοίων ἐγένετο κύριος πάλιν αὐτῆς, τὸ 1171 ὅμως ἀνεκτήθη πάλιν ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν. Τὸ 1204 ἐκυριεύθη πάλιν ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν, οὓς ἐξεδίωξενὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος, παραδώσας αὐτὴν εἰς τὸν Βενεδέτον Ζαχαρίαν, τὸ δὲ 1320 ἀνεκτήθη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρονίκου. Τὸ 1346 ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Γενουηνσίων οἵτινες ἦρξαν αὐτῆς ἐπὶ 210 ἔτη μέχρι τοῦ 1556, ὅτε κατεκτήθη ὑπὸ τοῦ Ἰταλῆ πασσᾶ. Ἐπὶ στιγμὴν ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Φλωρεντίνου Βιργινίου Ὀρσίνη καὶ ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν τὸ 1649, ἀπὸ τοῦ 1556 ὅμως παραμένει ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου. Τὰ δεινὰ ἄτινα ὑπέστη ἡ ἀτυχὴς νῆσος κατὰ τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα εἰσὶ τοῖς πᾶσι γνωστά. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἡ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χίος ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον εὐδαιμόνων τοῦ Τουρκικοῦ κράτους τόπων, ἂν καὶ ἤδρευε δ' ἐν αὐτῇ μουτεσελίμης καὶ καδῆς, ἀληθεῖς ὅμως κυβερνῆται ἦσαν οἱ δημογέροντες. Οἱ κάτοικοι ἐπεδίδοντο εἰς τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν γεωργίαν, πλουτοῦντες καὶ εὐημεροῦντες, πολλὰ δὲ τέκνα αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον προώδευσαν ὥστε νὰ ἱδρύσωσιν ἐμπορικοὺς οἴκους ἐν Εὐρώπῃ, Θράκῃ, καὶπανταχοῦ τῆς Μικρασίας. Ἐκέκτητο νοσοκομεῖα, βιβλιοθήκην, τυπογραφεῖον καὶ γυμνάσιον ἀμιλλώμενον πρὸς τὰ τῶν Ἰωαννίνων καὶ Κυδωνιῶν, ἐν ᾧ ἐδίδαξαν οἱ ἀδ. Ρύσιοι, ὁ Ἀθ. Πάριος, ὁ Βαρδαλάχος, ὁ Τσελεπῆς, ὁ Δωρ. Ἱρώϊος, ὁ Βάμβας κ. ἄ. Ἐκέκτητο ὡσαύτως ἐμποροδικεῖον καὶ ναυτοδικεῖον καὶ δύο συμβολαιογραφεῖα. Ἡ Χίος περιεῖχεν 66 χωρία κυβερνώμενα ὑπὸ δύο Γερόντων ἕκαστον. Ἀλλὰ ἕνεκα τοῦ Σαμίου Λυκούργου Λογοθέτου καὶ τοῦ Χίου Ἀντ. Μπουρνιᾶ, οἵτινες ἐν ἀγνοίᾳ τῶν προκρίτων καὶ τῶν Χίων ἐν γένει ἀνεπέτασαν τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, μὴ ἀναλογισθέντες τὰ μέλλοντα νὰ ἐπισυμβῶσι, μετεβλήθη εἰς ἄδην πυρός. Προσορμισθεὶς ὁ Λογοθέτης τὴν 10 Μαρτίου 1821 μετὰ 8 βρικίων, 30 σακολεβῶν καὶ 2,500 ἀνδρῶν, ἐφόνευσε καὶ ἠχμαλώτισε τοὺς ἐν αὐτῇ Τούρκους, κατήργησε τὴν δημογεροντίαν, διήρπασε δὲ οἰκίας καὶ καταστήματα. Ἅμα γενομένης γνωστῆς τῆς ἀποβάσεως ἐσφάγησαν καὶ ἐκρεμάσθησαν οἱ ἐν Κων)πόλει διαμένοντες Χῖοι, τὴν δὲ 30 Μαρτίου ἐπεφάνη πρὸ τῆς νήσου ὁ ἐκ 45 πλοίων καὶ χιλιάδων ὅλων στρατοῦ, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καπετὰν πασᾶ στόλος. Οἱ Σάμιοι μαθόντες τὸν κατάπλουν τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, ἀπῆλθον λάθρα τῆς νήσου, τότε δ' οἱ Τοῦρκοι ἐπιπεσόντες κατὰ τῶν ἀόπλων, φιλησύχων καὶ ἀπροστατεύτων κατοίκων, ἔσφαζον, ἐσύλουν, ἔκαιον καὶ ἥρπαζον πᾶν τὸ προστυχόν. Ἐκ τῶν 120,000 κατοίκων 23,000 ἐσφάγησαν καὶ 47,000 ἐξηνδραποδίσθησαν· μοναὶ κατεπατήθησαν καὶ ἐδιηρπάγησαν, χωρία κατεστράφησαν, γυναῖκες καὶ παρθένοι ἠτιμάσθησαν, τὰ ὡραῖα τῆς νήσου κτίρια μετεβλήθησαν εἰς σωροὺς ἐρειπίων, ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάνω τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος, ἣν κατόπιν ἐπυρπόλησεν ὁ Κανάρης, καὶ ἐπὶ ἱστοῦ στηθέντος ἐν Βουνακίῳ ἐκρέμασαν τοὺς προκρίτους πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν συγγενῶν καὶ συζύγων αὐτῶν. —Ἔκτ. 832 τετρ. χιλ. Κάτ. 70,000. ἐξ ὧν Ἕλληνες 68,000, μωαμεθανοὶ 1,330, καθολικοὶ 260 καὶ Ἰουδαῖοι 210. Ἐκ τούτων τὸ Β τμῆμα οἰκοῦσι 15,000, τὸ μέσον 37,000 καὶ τὸ Ν. 18,000.— Τὸ μέσον περιλαμβάνει τὴν Χ ώ ρ α ν ἢ Κ ά σ τ ρ ο (**Χίον**) πρωτ. τῆς νήσου μὲ ὡραῖον λιμένα, ἀκρόπολιν, ἀνεπτυγμ. ἐμπόριον, ἑλλην. γυμνάσιον καὶ ἄλλα σχολεῖα, βιβλιοθήκην κλπ. καὶ 22,000 κατ., ἔτι δὲ τὸν Κ ά μ π ο ν τὰ Κ α μ π ό χ ω ρ α, τὸ Β ρ ο ν τ ά δ ο ν καὶ τὰς κώμας Α ἰ γ έ ν υ μ α καὶ Ἀ ν ά β α τ ο ν, τὸ νότιον τὰ 21 τὸν ἀριθμὸν Μ α σ τ ι χ ο χ ώ ρ ι α, καὶ τὸ βόρειον τὰ Ἐ π α ν ώ χ ω ρ α. Καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἐπιδίδονται εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν ἐμπορίαν, τὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν, οἱ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

θωμανοὶ εἶνε ὑπαλλήλοι, στρατιῶται καὶ ἰδιοκτῆται, οἱ καθολικοὶ ἐμποροϋπάλληλοι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τεχνῖται. Ἡ Χίος πάσχει ἀπὸ συχνοὺς καὶ καταστρεπτικοὺς σεισμούς, ἀναφερομένους ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἰδίᾳ δὲ παγωλεθρίαν ἐπενεγκόντας τελευταίως τὸ 1881 ὅτε 13 ὅλα χωρία σχεδὸν ἐκ θεμελίων κατέρρευσαν. — Οἱ Χῖοι ἐφημίσθησαν πάντοτε καὶ πάνυ δικαίως ἐπὶ ἐμπορικῇ ἰδιοφυΐᾳ. Σήμερον τὸ ἐμπόριον τῆς νήσου ἔχει εἰσαγωγὴν 7,500,000 δρ. καὶ ἐξαγωγὴν 4,500,000 δρ. Ἐξάγει δὲ κυρίως λεμόνια, πορτοκάλια, μανδαρίνια, μαστίχην περίφημον. ἀμύγδαλα, γλυκάνισον, σῦκα, ἐλαίας, ἔλαιον, ροδόσταγμα, ἀνθόνερον, δέρματα, βαλάνους κλπ. καὶ εἰσάγει κυρίως ἀποικιακὰ καὶ ὑφάσματα. Ἡ βιομηχανία τῆς Χίου ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ 19 βυρσοδεψείων μὲ ἐτησίαν παραγωγὴν ἀξίας 7,000,000 δραχ. ἀλευροποιείων τινῶν, πνευματοποιείων καὶ δὴ ρακοποιείων (μαστίχα Χίου) μὲ 250,000 ὀκάδας ἐτησίαν παραγωγήν, κεραμουργείων, σιδηρουργείων κλπ. — Ἡ Χίος θεωρεῖται σήμερον ἡ ναυτικωτέρα τῶν ἑλλην. νήσων, ἀριθμεῖ δὲ 80 ἱστιοφόρα χωρητικότητος ἀπὸ 500—1100 τόννων, 100 ἀπὸ 200—500 τόννων. 80 ἀπὸ 50—100 τόννων καὶ περὶ τὰ 70 χωρητικότητος κατωτέρας τῶν 50 τόννων. Τούτων τὰ πλοίσταφέρουσι τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν, καθὼς καὶ τὰ τέσσαρα μεγάλα ἀτμόπλοια χωρητικότητος τόννων 1500—3000. — Ἡ παιδεία ἐπίσης, ἀνέκαθεν μεγάλη, εἶνε καὶ σήμερον ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη ἐν Χίῳ, ὅπου διατηροῦσιν οἱ Ἕλληνες 1 γυμνάσιον μεθ' Ἑλλην. Σχολείου περιλαμβάνον 120 μαθητάς, 1 παρθεναγωγεῖον μὲ 430 μαθητρίας, 2 δημοτικὰ ἀρρένων μὲ 440 μαθητὰς εἰς τὴν πρωτεύουσαν, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς τῆς νήσου οἰκισμοὺς ὑπάρχουν 47 δημοτικὰ ἀρρένων καὶ 23 παρθεναγωγεῖα, μὲ 4,150 μαθητὰς καὶ 1350 μαθητρίας.

Χίος· κόρ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Χίος.

Χίος· τῆς Καρίας, πολ. ἀρχ.

Χίος· πολ. ἀρχ. τῆς Εὐβοίας.

Χιπευάγμαι· ἰθαγενὴς φυλὴ τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, κατοικοῦσα περὶ τὰς Καναδικὰς λίμνας, περὶ τὰς 12 000 ψυχάς.—Οὕτως ὀνομάζεται καὶ φρούριόν τι κείμενον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης Ἀθαμπάσκα (58ο 40' Β πλ.), ἐμπόριον σισυρῶν.

Χίπκα ἢ **Τσίπκα**· ὀρεινὸς τῶν Βαλκανίων εἰς ὕψ. 1318 μ. μεταξὺ Τυρνόβου τῆς Βουλγαρίας καὶ Καζανλίκ τῆς Ἀν. Ρωμυλίας, ἐφ' ἧς λυσσώδεις μάχαι ἔλαβον χώραν κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877.— Κωμόπολ. τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας. Κάτ. 4000.

Χιράζ· π. τῆς Περσίας, πρωτ. τοῦ Φαρσιστάν, 660 χλμ. πρὸς Ν τῆς Τεχεράν, κατ. 32000. Τείχη πλινθόκτιστα καὶ ἀκρόπολις. Ἐκτίσθη περὶ τὸ 700 ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Περσεπόλεως, περιέκλειε δέ ποτε ὡραιότατα μαυσωλεῖα, Μενδρεσέδες (σχολὰς Ἱερατ. τουρκικάς), ἀγοράς, καραβὰν σεράγια, λουτρὰ κλπ. ἀλλὰ κατεστράφη πολλάκις (1813, 24, 53) ὑπὸ σεισμῶν. Πατρὶς τῶν ποιητῶν Σααδῆ καὶ Χα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φίζ. Ἐν τοῖς πέριξ παράγεται ἡδύτατος οἶνος.

Χιράμ ἢ **Χιρόμ Α'**· βασιλεὺς τῆς Τύρου, υἱὸς τοῦ Ἀβιμπάλ, ἐβασίλευε περὶ τὸ 900 π. Χ. κατέκτησε τὴν νῆσον Κύπρον καὶ συνεμάχησε μετὰ τοῦ Δαβὶδ καὶ τοῦ Σολομῶντος, αὐτὸς δὲ ἐπρομήθευσε τὴν ἀναγκαιοῦσαν ποσότητα χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ κεδρίνου ξύλου διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς Ἱερουσαλήμ.-**Χ ι ρ ὰ μ Β'** βασιλεὺς τῆς Τύρου, ἐβασίλευσε μεταξὺ τοῦ 740 καὶ 730 π. Χ. ἐγένετο ὑποτελὴς τοῦ Τεγκλαθφαλάσαρ (ὅρα λέξιν).—**Χ ι ρ ά μ**, ἀρχιτέκτων Τύριος, τῇ συστάσει τοῦ Χιράμ, βασιλέως τῆς Τύρου, ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος νὰ διευθύνῃ τὰ ἔργα τῆς Ἱερουσαλήμ· κατά τινα παράδοσιν, ἀπέθανε δολοφονηθεὶς ὑπὸ μέρους τῶν ἐργατῶν. Ὁ θάνατος οὗτος αὐτοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς διάπλασιν μύθου ἀλληγορικοῦ, πολὺ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἐλευθέροις Τέκτοσι.

Χιρβάν· ἡ ἀρχ. Ἀτροπατηνή, ἄλλοτε Περσικὸν χανᾶτον τῆς Καυκασίας μεταξὺ τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ Κούρ, παρεχωρήθη εἰς τοὺς Ρώσους διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Γκουλιστὰν τὸ 1813, καὶ ἀποτελεῖ ἤδη μέρος τοῦ κυβερνείου τῆς Βακοῦ.

Χιρέ· ποτ. τῆς ΝΑ Ἀφρικῆς, βόρειος παραπόταμος τοῦ Ζαμβέζη, πηγ. ἐκ τῆς λίμνης Νιάσσας (ἐκ τῆς ΝΑ ἐσχατιᾶς), διέρχεται διὰ τῆς λίμνης Παμαλομπέ, διαρρέει χώραν πλήρη καταρρακτῶν, δέχεται ἐξ ἀριστ. τὸν Ρουὸ καὶ συναντᾷ ἐν ἐλώδει χώρᾳ τὸν βραχίονα Ζίο-Ζίο τοῦ Ζαμπέζη. Οἱ Ἄγγλοι ἵδρυσαν ἐν τῇ χώρᾳ τοὺς σταθμοὺς Μπλαντύρ καὶ Μανδάλας καὶ κατεσκεύασαν σιδηρόδρομον. Κατὰ δὲ τὸ 1890 κατέλαβον τὴν χώραν μέχρι τῆς συμβολῆς τοῦ Ρουὸ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῶν Πορτογάλλων.

Χιχίμεκ· ἀρχ. ἔθνος τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, ἐγκαθιδρυθὲν ἐν Μεξικῷ πρὸ τῶν Ἀζτέκων. Ὑφίστανταί τινες ἔτι ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ Μεξικανικῷ ὀροπεδίῳ.

Χιχκώφ· (Ἀλέξ. Σεμένοβιτς), πολιτικὸς ἀνήρ, ναύαρχος καὶ συγγραφεὺς Ρῶσος, 1754—1840, πρόεδρος τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν τῆς Πετρουπόλεως ἀπὸ τοῦ 1814, ὑπουργὸς τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως 1824—1834. Πρόεδρος τῆς Βεσσιέδα (συλλόγου συγγραφέων Σωβινιστῶν (φανατικῶν πατριωτῶν), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἑταιρείαν τοῦ Ἀρζαμάσας (ὅρα λέξιν) καὶ ἀρχηγὸς τῆς σωβινιστικῆς καὶ ἀντιδραστικῆς μερίδος, ἀντίπαλος τοῦ Καραμζίν. Ἐξέθηκε τὰς ἰδέας του ἐν φυλλαδίῳ «Πραγματεία περὶ τοῦ ἀρχαίου καὶ νεωτέρου ὕφους» καὶ «Παραρτήματι» αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ «Λόγου περὶ τῆς πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπης».

Χιχουάχουα· π. τοῦ Βορ. Μεξικοῦ, πρωτ. ὁμων. πολιτείας, κατ. 25 000.—Ἡ ὁμών. Πολιτεία συνορεύει πρὸς Β καὶ ΒΑ μετὰ τῶν Ἡν.-Πολιτειῶν, ἔχει 228946 τετρ. χλμ. ἔκτ. καὶ 270000 κατ. Εἶνε δὲ χώρα κατὰ μέγα μέρος ἔρημος μὲ ὄρη γυμνά, ποτ. ἔχει τὸν Ρίο Γκράνδε δὲλ Νόρτε, τὸν Ρίο Κόγχον κλπ. Ἔδαφος ἀλίγον γόνιμον, πλούσια μεταλλεῖα ἀργύρου, μέρος τοῦ ἐδάφους αὐτῆς παρεχωρήθη εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τὸ 1854.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χιωνίδης· Ἀθηναῖος, μνημονευόμενος περὶ τὸ 450 π. Χ. ὡς πρωταγωνιστὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κατά τινας δὲ ὡς ὁ πρῶτος ποιητὴς κωμῳδίας ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον.

Χλαινέας· Αἰτωλός, ἀποσταλεὶς τὸ 211 π. Χ. ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ὅπως ὑποκινήσῃ αὐτοὺς ἐναντίον Φιλίππου Ε' τοῦ Μακεδόνος.

Χλεμβοτσάρι· πρωτ. τοῦ δήμου Τανάγρας τῆς Βοιωτίας, 3 ὥρ. 20' ἀπὸ Θήβας. Κάτ. 651.

Χλιντσιάδες· χ. τοῦ δήμου Μαλακασίου τῆς ΒΔ Θεσσαλίας. Κάτ. 803.

«**Χλόεια**»· ἑαρινὴ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος Χλόης, τελουμένη κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ θαργηλιῶνος μηνός.

Χλόη· ἐπώνυμον ὑφ' ὃ Δημήτρα συνελατρεύετο ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Κουροτρόφου Γῆς. Ἐλέγετο δὲ καὶ Εὔχλος.

Χλωμός· χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Φωκίδος. Κάτ. 99.

Χλωμός· χ. τοῦ δήμου Λευκιμμαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 535.

Χλωμοτινά· χ. τοῦ δήμου Μελιτειέων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 72.

Χλῶρις ἢ **Χλωρίς**· κόρη Ἀμφίωνος βασιλέως τῶν Θηβῶν, καὶ τῆς Νιόβης μόνη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Ἀμύκλου διαφυγοῦσα τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς ὄνομα ἦτο Μελίβοια, μετωνομάσθη δὲ Χλῶρις ἢ Χλωρὶς ὅτε ἰδοῦσα τὸν θάνατον ὅλων τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐγένετο κάτωχρος ἐκ τοῦ τρόμου.— Χ λ ω ρ ὶ ς μεταγλωττίζεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν συνήθως καὶ ἡ λατινικὴ θεότης Φ λ ώ ρ α, ἡ Ἄ ν θ η σ ι ς.

Χλῶρις· κόρη τοῦ Ἀμφίωνος βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Περσεφόνης θυγατρὸς τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Νηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος.

Χλῶρις· κόρη τῆς Ἡμαθίας Πιέρου μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ πτηνὸν χλωρηΐδα (ἀηδόνα).

Χλῶρις· γυνὴ τοῦ Ἄμπυκος καὶ μήτηρ τοῦ Μόψου.

Χμελνίτζκυ (Μποχδὰν-Ζένοβυ)· Χέτμαν (ἀρχηγὸς) τῆς Οὐκρανίας, υἱὸς τοῦ Κοζάκ, ἐσπούδασεν ἔν τινι ἰησουϊτικῇ σχολῇ, ἠκολούθησε δὲ ἀνωτέρας σπουδὰς ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τοῦ Κιέβου. Μετὰ τὴν μάχην τῆς Τζετζόρυ, καθ' ἣν ἐφονεύθη ὁ πατήρ του ὑπὸ τῶν Τούρκων, συλληφθεὶς ἔμεινε δύο ἔτη ἐν Κων)πόλει ἔνθα ἐξέμαθε τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν, ὑπηρέτησεν ἐν τῷ στρατῷ τῶν Κοζάκων τῆς Οὐκρανίας, ὑπὸ τὴν διοίκησιν Πολωνοῦ Χέτμαν, ἐστάλη δὲ πρέσβυς ὑπὸ τῶν Κοζάκων, ἵνα παραπονηθῇ εἰς τὸν βασιλέα Λαδίσλαον Ζ' κατὰ τῶν Πολωνῶν χωροδεσποτῶν (1636), μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Κοζάκων παρὰ τὴν Κρουμέϊκι καὶ τὴν Μποροβίτσαν ὑπέγραψεν ὡς γενικὸς καγκελλάριος τῆς Οὐκρανίας τὴν συνθήκην. Διεπραγματεύθη πρὸς τοὺς Γάλλους περὶ καταταξέως Κοζάκων εἰς τὸν Γαλ. στρατὸν τὸ 1645. Κατὰ δὲ τὸ 1647 διωργάνωσεν ἐπανάστασιν γενικὴν κατὰ τῆς Πολωνίας, ἐνίκησε τοὺς Πολωνούς, συνέλαβε τὸν νικητὴν τῆς Κρουμέϊκι καὶ Μποροβίτσας Νικόλαον Ποτόκκην,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

εἰσέβαλεν εἰς Πολωνίαν καὶ ἐξηνάγκασε τὸν Δίηταν νὰ ἀνακηρύξῃ βασιλέα τὸν Ἰωάννην Καζιμὶρ τὸ 1648, ὅστις ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς Χέτμαν τῶν Κοζάκων καὶ ἐξηναγκάσθη νὰ ἀποδεχθῇ τοὺς ὅρους οὓς ἐπέβαλεν εἰς τὴν Πολωνίαν ὡς νικητής. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1651 ἐπαναληφθέντος τοῦ πολέμου, ἡττηθέντων δὲ τῶν Κοζάκων καὶ προδοθέντων ὑπὸ τῶν συμμάχων αὐτῶν Τατάρων παρὰ τὸ Ζβανέτς φοβούμενος μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ νικηφόρως τὸν ἀγῶνα, ὑπέγραψε μετὰ τῶν Ρώσων τὴν συνθήκην τῆς Περεγιασλάβ τὸ 1654. δι' ἧς οἱ Κοζάκοι τῆς Ὑκρανίας ἀνεγνώριζον τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Ρωσίας. Ἀπέθανε μετὰ τρία ἔτη τὸ (1657).

Χμέρ (Αὐτοκρατορία), μέγα κράτος ἱδρυθὲν αἰῶνάς τινας πρὸ Χριστοῦ ἐν Ἰνδο-Κίνᾳ, ὑπὸ κατακτητῶν προελθόντων πιθανῶς ἐξ Ἰνδιῶν. Φαίνεται ὅτι περιελάμβανε τὰ σημερινὰ Ἀννάμ, Κοχινχίναν, Καμπόδζ καὶ Σιάμ. Τὰ λείψανα τῆς αὐτοκρατορ. ταύτης ἐσώζοντο ἔτι κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα ὑπὸ τὸ ὄνομα Κιάμπα. Φαίνεται ὅτι τὸ κράτος τοῦτο ὑπῆρξε πλουσιώτατον καὶ λίαν πεπολιτισμένον ἐάν τις κρίνῃ ἐκ τῶν μνημείων τῆς Μπασσέττης καὶ ἰδίως τῆς Μπανὸν παρὰ τὴν Μπαταμπάγκ καὶ κυρίως τῆς Ἀγκόρας. Αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ τὰ μνημεῖα τοῦ Χμὲρ ἐμελετήθησαν κυρίως ὑπὸ τῶν Γάλλων Λαγκρέ, Μορίς, Γκαρνιέ, Ἀρμάνδ, Αἰμονιὲ καὶ Μπεργκαίν. Ἱδρύθη δὲ ἐν τῷ Τροκαδερὸ τῶν Παρισίων σπουδαιότατον μουσεῖον τοῦ Χμὲρ.

Χνουβίς· πολ. ἀρχ. τῆς Θηβαΐδος ἐν τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου ἐν ᾗ κατ' ἐξοχὴν ἐλατρεύετο ὁ Ἄνουβις.

Χνουμοῦ=ὁ σχεδιαστής· θεὸς Αἰγύπτιος, λατρευόμενος τὸ πρῶτον κυρίως ἐν Ἄνῳ Αἰγύπτῳ. Ἡ κυρία ἕδρα τῆς λατρείας του ἦτο ἡ Ἐλεφαντίνη καὶ ὁ πρῶτος Καταρράκτης, ἔνθα συνῴδευον αὐτὸν δύο θεαί, ἡ Σατίτ = τὸ βέλος, ἥτις προϊστατο τῆς πτώσεων τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ καὶ ἡ Ἀνουκίτ = ἡ πολεμίστρια. Ἦτο θεὸς τῆς κοσμογονίας, δημιουργὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ἐν τοῖς μνημείοις εἰκονίζεται ἐνίοτε καθήμενος καὶ ἰχνογραφῶν τὸν κόσμον ἐπὶ κεραμίνης σφαίρας. Ἄλλοτε δὲ ὡς κριὸς καὶ ἄλλοτε ὡς ἄνθρωπος μὲ κεφαλὴν κριοῦ, ὅτε αἱ σάρκες αὐτοῦ εἶνε πολλάκις χρώματος πρασίνου ἢ κυανοῦ. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ὀλίγον διαδεδομένη κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους κατέστη κοινὴ ἐπὶ τῆς Ἑλληνο-Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ταυτοχρόνως μετὰ τῆς Ἴσιδος καὶ τῆς Φίλης. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετά τινος παραλλαγῆς Κνοῦφις ἢ Κνὲφ παρέλαβον οἱ Γνωστικοὶ (αἱρετικοὶ Χριστιανοί), ἐσήμαινε δὲ παρ' αὐτοῖς τὸν Δημιουργόν, πολλάκις δ' εἰκόνισαν αὐτὸν ἐπὶ λίθων ὑπὸ μορφὴν ὄφεως μετὰ κεφαλῆς κριοῦ. Δύο ναοί, οὓς ἤγειρεν αὐτῷ ὁ Ἀμενχοπτοῦ Γ' ἐσώζοντο ἐν Ἐλεφαντίνῃ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ λήξαντος αἰῶνος.

Χοάγκ-Τί· αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, ἀνῆλθε τὸν θρόνον περὶ τὸ 2650

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

π. Χ. καὶ κατὰ τὰς παραδόσεις ὑπῆρξεν εἷς τῶν πρώτων νομοθετῶν τῆς αὐτοκρατορίας. Διήρεσε τοὺς ὑπηκόους του εἰς πολλὰς τάξεις, διακρινομένας ἐκ διαφόρων χρωμάτων, καὶ τὸ κράτος εἰς 10 ἐπαρχίας, ἐπροστάτευσε δὲ τὰς ἐπιστήμας συντελέσας εἰς τὴν πρόοδον αὐτῶν. Ἀποδίδουσιν ἔτι εἰς αὐτόν, οὗ ἡ ἱστορία κατὰ μέγα μέρος εἶνε μυθική, τὴν ἐπινόησιν τῶν νομισμάτων, τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν, τὴν γραφὴν καὶ ἄλλα πολλά.

Χοάγκ-Χαὶ ἡ Κ ι τ ρ ί ν η Θ ά λ α σ σ α· μέρος τῆς Σινικῆς θαλάσσης πρὸς Λ τῆς κυρίως Κίνας καὶ τῆς Κορέας πρὸς Δ (115ο25′ Βπλ.—124ο 20′ ἀνατ. μηκ.). Ἔχει μέσον βάθος 40 μ., σχηματίζει δὲ δύο κόλπους τοῦ Πε-τσι-λὶ καὶ τοῦ Λιάο-Τούγκ, καλύπτει αὐτὴν συνηθέστατα ὁμίχλη. Καλεῖται ἐκ τῆς κιτρινόχρου ἰλύος τῆς ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῶν ποταμῶν παρασυρομένης.

Χοάγκ-Χὸ ἡ Κ ί τ ρ ι ν ο ς π ο τ α μ ὸ ς· μέγας ποταμὸς τῆς Κίνας κατέρχεται ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κουκου-Νὸρ (πιθανῶς πηγάζων ἐκ τῆς λίμνης Δζαρίγκ-Νὸρ) διαρρέει πολλὰς καὶ μεγάλας ἐπαρχίας, τῆς Βορ. Κίνας διηυθύνετο δὲ μέχρι πρό τινος διὰ μέσου τῆς Σὰν-Τούγκ πρὸς τὸν κόλπον τοῦ Πε-τσι-λί, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1887 πλημμυρήσας διέρρηξε τὰ προχώματα, ἐτράπη πρὸς τὰ ΝΑ καὶ καταστρέψας πᾶν ὅ,τι συνήντησε πρὸ αὐτοῦ ἐσχημάτισε νέαν κοίτην καὶ ἐμβάλλει νῦν ἐν τῇ λίμνῃ Χὰνγκ-Τσὲ (ἐπαρχία Κιάγκ - Σοῦ), ἥτις συνδέεται πρὸς τὸ Δέλτα τοῦ Ὑάγκ - Τσε - Κιάγκ. Τὸ μῆκος αὐτοῦ εἶνε περίπου 4500 χλμ. τὸ δὲ πλάτος ποικίλλει ἀπὸ 600 ἕως 1200 μ. Κατὰ τὴν πορείαν του δέχεται πλείστους παραποτάμους, ὧν κυριώτερος εἶνε ὁ Χ ο έ ὐ - Χ ό. Συμπαρασύρει ὑπερμεγέθεις ὄγκους προχωμάτων, ἄμμου καὶ κιτρίνης ἀργίλου, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὑπόκειται δὲ εἰς ἐπικινδύνους πλημμύρας καὶ ἀλλαγὰς κοίτης, ὧν δέκα εἰσὶν ἱστορικῶς γνωσταί. Πρὸ τῆς ἀνωτέρω μνημονευομένης ὑπέστη ἄλλην οὐχ ἧττον καταστρεπτικήν. Πρὸ τοῦ 1851, ἐξέβαλλεν εἰς τὴν Κιτρίνην θάλασσαν μεταξὺ τῆς χερσονήσου τῆς ἐπαρχ. Σὰν-Τούγκ καὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Ὑάγκ-Τσὶ-Κιάγκ, διηυθύνθη εἶτα πρὸς τὸν κόλπον τοῦ Πετσι-λὶ (1852—53) σχηματίσας νέαν κοίτην, ἣν καὶ ταύτην ἀφῆκε τὸ 1887 ἵνα ἐπανέλθῃ σχεδὸν εἰς τὴν προτέραν.

Χοάδπης· ποτ. τῆς ἀρχ. Ἰνδικῆς, χυνόμενος εἰς τὸν Κώφην.

Χοάσπης· ποτ. τῆς ἀρχ. Σουσιανῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἔπινον μόνον οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν.

Χόβαρδ· ἀρχ. ἐπιφανὴς οἶκος τῆς Ἀγγλίας, διακριθεὶς διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὸν καθολικισμόν, συνεδέθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΕ′ αἰῶνος μετὰ τῆς Μαργαρίτας τοῦ Νόρφολκ, κληρονόμου τοῦ οἴκου Νορφόλκ, συγγενεύοντος μετὰ τῶν Πλανταγενετῶν, καὶ ἐπὶ πολὺ διεδραμάτισε σπουδαῖον μέρος. Οἱ Χόβαρδ εἶνε οἱ Μονμορανσὺ τῆς Ἀγγλίας· ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου αὐτῶν ἔφερε τοὺς τίτλους Α′ Δ ο υ κ ό ς, Α′ Μ α ρ κ η σ ί ο υ, Α′ Κ ό μ η-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τος τοῦ βασιλείου, καθ' ἱεραρχίαν ἦτο ἀμέσως μετὰ τοὺς ἐξ αἵματος πρίγκιπας. Ὁ τίτλος τοῦ Κόμητος-Στρατάρχου ἦτο ἐπίσης κληρονομικὸς τῶν Χόβαρδ.—Διακλαδίζεται εἰς τοὺς κλάδους τῶν Νόρφολκ (πρεσβύτερος κλάδος), τῶν Ἀρουνδελ, τῶν Ἐφιγχαμ, τῶν Νόττιγχαμ, τοῦ Καρλάϊσλ, τοῦ Στάφφορδ, τοῦ Σουφόλκ καὶ τοῦ Οὔϊκλοβ.

Χόβαρδ (Ἰωάννης)· πρῶτος δοὺξ τοῦ νεωτέρου οἴκου τοῦ Νορφόλκ, υἱὸς τοῦ Ροβέρτου Χ. καὶ τῆς Μαργαρίτας, κόμης-στρατάρχης τὸ 1483, ἀνεδείχθη κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ Ἑρρίκου ΣΤ' κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Καρόλου Ζ, ἀνέλαβε πολλὰς διπλωματ. ἀποστολάς, ἀντίπαλος τῆς Μαργαρίτας δ' Ἀνζοῦ (βασιλίσσης) ἐκηρύχθη ὡσαύτως κατὰ Ἐδουάρδου τοῦ Δ' καὶ ὑπὲρ τοῦ Προστάτου (εἶτα Ριχάρδου Γ'), εἰς ἀμοιβὴν δὲ προήχθη ὑπ' αὐτοῦ γενομένου βασιλέως, δοὺξ τῆς Νορφόλκ, λόρδος-Ναύαρχος τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἰρλανδίας καὶ Ἀκουϊτανίας. Ἀπώλεσε κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Μπόσουορθ τὸ 1485.— Θωμᾶς Χ. πρωτότοκος υἱὸς τοῦ προηγουμένου καὶ Β' δοὺξ τοῦ Νόρφολκ συνελήφθη τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ πατρός του καὶ ἀπελύθη μετὰ 3 καὶ ἥμισυ ἔτη. Ἐπέτυχε νὰ καταστείλῃ στάσιν ἐπὶ Ἑρρίκου Ζ' ἔτυχε διὰ τοῦτο τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως καὶ ἐγένετο λόρδος καγκελλάριος τὸ 1501, εἶτα κόμης-στρατάρχης τὸ 1520, ἀπέθ. τὸ 1524. Ἦτο πάππος τῆς ἀτυχοῦς Αἰκατερίνης Χόβαρδ.—Θωμᾶς Χ. Γ' δοὺξ τοῦ Νόρφολκ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ προηγ. ἐγεν. περὶ τὸ 1473. Μέγας ναύαρχος, συνετέλεσεν εἰς τὴν κατὰ τοῦ βασιλ. τῆς Σκωτίας νίκην, κατέστειλε τὰς Ἰρλανδικὰς ἀνταρσίας, ἀλλ' οὐχ ἧττον κατέστη ὕποπτος. ὡς καὶ ὁ υἱός του κόμης Σούρρεϋ, προδοσίας εἰς Ἑρρῖκον τὸν Η', ὅτ' ὁ καὶ ἐφυλακίσθησαν ὑπ' αὐτοῦ τὸ 1546 καὶ ὁ μὲν υἱὸς ἀπεκεφαλίσθη, ὁ δὲ πατὴρ ἀπελύθη μετὰ ἑπταετίαν. Καὶ ἀπεστάλη μὲν ἐκ νέου εἰς τὰ ἀξιώματα αὐτοῦ ἅμα τῆς ἀναρρήσει τῆς βασιλίσσης Μαρίας, ἀλλ' ἀπέθανε μικρὸν ἔπειτα τὸ 1554.-Ἕρρικος Χ. κόμης τοῦ Σούρρεϋ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. τὸ 1517, ἐπὶ πολὺ ὡς καὶ ὁ πατήρ του ἀπέλαυε τῆς εὐνοίας Ἑρρίκου τοῦ Η', διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν ὑπηρεσίας των. Γενικὸς διοικητὴς τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων ἐκυρίευσε τὴν Βουλώνην τὸ 1546, ἀλλ' ἕνεκα ἀκριτομυθίας καταστὰς ὕποπτος εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἀχθεὶς ἐνώπιον δικαστηρίου κατεδικάσθη καὶ ἀνῃλθε τὸ ἐκριώμα τὸ 1547. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων εὐγενῶν τῆς Ἀγγλίας, οἵτινες ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ποίησιν, σῴζονται δ' αὐτοῦ ᾄσματα, μετάφρασις τοῦ Β' καὶ Δ' βιβλ. τῆς Αἰνειάδος ὡς καὶ μετάφρασις τοῦ Βοκκακίου, εἰσήγαγε δ'ἐν Ἀγγλίᾳ τοὺς ἄνευ ὁμοιοκαταληξίας στίχους. — Θωμᾶς Χ. Δ' δοὺξ τοῦ Νορφόλκ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ κόμητος Σούρρεϋ, ἐγεν. περὶ τὸ 1536. Ἐκ τῶν πρώτων ἐμπίστων τῆς Ἐλισάβετ καὶ ἐκ τῶν ἐπιφορτισθέντων νὰ ἀνακρίνωσι τὴν Μαρίαν Στοῦαρτ (1568). Συγκινηθεὶς ἐκ τῶν ἀτυχη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μάτων καὶ τῆς ὡραιότητος τῆς ἡγεμονίδος ταύτης συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ ἀπελευθερώσῃ καὶ νυμφευθῇ ταύτην, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς κατεδικάσθη εἰς θάνατον τὸ 1572.—Ἔρρικος Χ. κόμης τοῦ Νόρθαμπτον καὶ Β' υἱὸς τοῦ κόμ. Σούρρεϋ, ἐγεν. ἐν Νόρφολκ 1539—1614· ἅμα τῇ ἀναρρήσει τοῦ βασιλέως τῆς Σκωτίας Ἰακώβου Α' εἰς ἣν συνετέλεσεν, ἐγένετο κόμης τοῦ Νόρθαμπτον καὶ ἰδιαίτερος σφραγιδοφύλαξ, ἀλλ' ἦν ἀσυνείδητος ἄνθρωπος γενόμενος ὄργανον τῶν παθῶν τοῦ Ἰακώβου Α'.—Κάρολος Χ. κόμης τοῦ Νόττιγχαμ, μέγας ναύαρχος τῆς Ἀγγλίας, 1536—1624, υἱὸς τοῦ Οὐίλλιαμ Χ. βαρόνου ταῦ Ἔφφιγχαμ καὶ ἔγγονος τοῦ δευτέρου δουκὸς τοῦ Νορφόλκ. Διώκησε τὸν στόλον ὅστις ἀπέκλεισε τὴν δίοδον (1588) εἰς τὴν «ἀήττητον Ἀρμάδαν» τῶν Ἱσπανῶν, κατέλαβε τὸ Κάδιξ τὸ 1596 καὶ κατέκαυσεν ἐν τῷ λιμένι ἱσπανικὴν μοῖραν, ἐγένετο δ' εἷς ἀμοιβὴν κόμης τοῦ Νόττιγχαμ, δι' ὃ Ἔσσεξ φθονήσας προσεπάθησεν, ἀλλὰ μάτην, νὰ ἀπολέσῃ αὐτόν, λέγεται δ' ὅτι καὶ ὁ Χόβαρτ ἐκδικούμενος βραδύτερον ἐκώλυσε τὴν ἀπονομὴν χάριτος αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἐλισάβετ, ὅτε κατεδικάσθη ἐπὶ προδοσίᾳ. — Θωμᾶς Χ. ΣΤ' δοὺξ τοῦ Νόρφολκ καὶ κόμης τοῦ Ἀρουνδελ, περιώνυμος φίλος τῶν τεχνῶν. Ὄρα Ἀρουνδελ.—Οὐίλλιαμ Χ. κόμης τοῦ Στάφφορδ, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ὄρα Στάφφορδ. Κάρολος Χ. ΙΑ' Δοὺξ τοῦ Νορφόλκ ἐκ κλάδου δευτεροτόκου, καταγόμενος ἐκ τοῦ Δ' Δουκός, ἐγκατέλιπε τὴν καθολικὴν θρησκείαν τὸ 1780, ἵνα δυνηθῇ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος-στρατάρχου τῆς Ἀγγλίας (κληρονομικὸν τοῦ οἴκου αὐτοῦ), εἰσῆλθεν εἰς τὴν βουλὴν τῶν κοινοτήτων, ἀντιπολιτευθεὶς τὸν λόρδον Νόρθ καὶ συντελέσας πολὺ εἰς τὴν πτῶσίν του. Ἀντέκρουσε τὸν Ρόκιγχαμ, Σχέλμπουρν καὶ Πίττ, οἵτινες ἦσαν ὑπὲρ τοῦ κατὰ τῆς Γαλλίας πολέμου, ἀλλ' ἅπαξ τούτου ἀποφασισθέντος ὑπεστήριξε τὴν κυβέρνησιν ὅπως πράξῃ πᾶν τὸ δυνατόν. Ἀπέθ. τὸ 1785 ἄνευ ἀπογόνων καὶ ὁ τίτλος τοῦ δουκὸς τοῦ Νόρφολκ περιῆλθεν εἰς ἀπομεμακρυσμένον συγγενῆ, ὡσαύτως καταγόμενον ἐκ τοῦ Δ' δουκός.

Χόβαρδ (Λικατερίνη)· Ε' σύζυγος τοῦ Ἔρρίκου Η', θυγάτηρ τοῦ Ἐδμόνδου Χόβαρδ, γ' υἱοῦ τοῦ Β' δουκὸς τοῦ Νόρφολκ Θωμᾶ Χόβαρδ. Ἐνέπνευσε θερμὸν ἔρωτα εἰς Ἔρρῖκον τὸν Η', ὅστις ἐνυμφεύθη αὐτὴν τὸ 1540. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἔτη ἐφονεύθη ἐπὶ τῇ προφάσει ἀπιστίας.

Χόβαρδ (Τζών)· φιλάνθρωπος Ἄγγλος, ἐγεν. τὸ 1726 ἐν Χάτινεϋ, υἱὸς θαλαμοστόλου, ὅστις κατέλιπεν αὐτῷ μεγάλην περιουσίαν. Συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐν θαλάσσῃ καὶ κρατηθεὶς αἰχμάλωτος ἐπί τινα χρόνον, συνεκινήθη τόσον ἐκ τῆς τύχης τῶν καθειργμένων ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερώσῃ τὸν βίον του εἰς περίθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν αὐτῶν. Περιῆλθε δὲ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην ἐπισκεπτόμενος τὰς φυλακάς, τὰ λοιμοκαθαρτήρια καὶ τὰ νοσοκομεῖα καὶ ἀναζητῶν παντοῦ τὰ μέσα τῆς βελτιώσεως τῶν ἀνθυγι-

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εινῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς διατελοῦσιν. Ἀπέθανεν ἐν Χερσῶνι τῆς Ρωσίας ἐκ κακοήθους πυρετοῦ, μεταδοθέντος αὐτῷ ἐξ ἀσθενοῦς τινος ὃν ἐπεσκέφθη τὸ 1790. Ἀνήγειραν αὐτῷ ἀνδριάντα, ὑπάρχει δὲ ὁμώνυμόν του σύστημα τελειοποιημένων φυλακῶν.

Χοβαρέομ· ὅρα Χ α ρ ί σ μ.

Χόβα(ς)· λαὸς κατακτητὴς τῆς Μαδαγασκάρ, οἵτινες καλοῦσιν ἑαυτοὺς Μ α λ α γ κ ά σ σ α ς, καταγωγῆς Μαλαισιακῆς. Ἔχουσι σῶμα μικρόν, ῥῖνα κυρτήν, μῆλα ἐξέχοντα, κόμην ὁμαλὴν καὶ πυκνὴν καὶ χρῶμα ἐλαιόχρουν. Τὸ κράτος αὐτῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ΙΗ αἰῶνος. Εἷς τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν Ἀνδριὰν Ἀμπουϊὲν ἔκτισε τὴν Ταναναρίβ. Πολλοὶ αὐτῶν εἶνε χριστιανοὶ καὶ ἀρκούντως πεπολιτισμένοι, ἀλλ' αἱμοχαρεῖς. Ἀνέρχονται περίπου εἰς 1 ἑκατομ.

Χόβολη· ἡ ἄλλως «Μαυρομανδήλα»· οἰκουμένη θέσις τοῦ δήμου Ἀροανείας τῶν Καλαβρύτων.

Χόγγ (Τ ζ έ η μ ς)· Σκῶτος ποιητής, ἐπιλεγόμενος ὁ ποιμὴν τῆς "Ἐττρικκ», ἐγεν. ἐν Ἐττρίκκ τῆς Σέλκιρκ, 1782—1835, συνέθετε δὲ ᾄσματα καὶ τριστροφα ποιήματα βόσκων συγχρόνως τὰ ποίμνιά του. Ἑλκύσας τὴν προσοχὴν τοῦ Οὐάλτερ Σκόττ καὶ τοῦ Οὐίλσον, ἦλθεν εἰς Ἐδιμβοῦργον περίπου τριακονταετής, ἐδημοσίευσε δὲ τεῦχος ποιημάτων εἰς γλῶσσαν Σκωτικήν, ἀξίων πολλοῦ λόγου.

Χόγκ· ἔμποροι τῆς Καντόν, οἵτινες μέχρι τοῦ 1842 εἶχον τὸ μονοπώλιον τοῦ ἐμπορίου μετὰ τῶν Εὐρωπαίων.

Χόγκ-Κόγκ· νῆσος τῆς Κίνας ἐν τῷ ὅρμῳ τῆς Καντόν, 136 χλμ. ἀπὸ τῆς π. ταύτης καὶ πρὸς Α τῆς Μακάο, ἔκτ. 83 τετρ. χλμ. Κάτ. 195 000. Πρωτ. Βικτωρία. Μέγα κέντρον τῶν Σινολογικῶν σπουδῶν. Σπουδαία ἀγορὰ ὀπίου, ὀρύζης, ὑφασμάτων, ἀσφαλὲς ἀγκυροβόλιον. Παρεχωρήθη τοῖς Ἄγγλοις τὸ 1841 καὶ κατεκυρώθη διὰ τῆς συνθήκης τῆς Ναν-Κίν.

Χόγκαρθ (Ο ὐ ί λ λ ι α μ)· Ἄγγλος ζωγράφος καὶ χαράκτης περιώνυμος διὰ τὴν πρωτοτυπίαν του, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ, 1697—1764, ἤρξατο νὰ ἀναδείκνυται κατὰ τὸ 1726. Ἐπετύγχανε κυρίως εἰς τὴν ἐξεικόνισιν τῶν σκηνῶν τοῦ βίου τοῦ λαοῦ, ἐδημιούργησε δὲ τὴν γελοιογραφίαν τῶν χαρακτήρων διὰ πολλῶν πινάκων ἢ ἰχνογραφημάτων παριστώντων τὴν ἐξέλιξιν πράξεώς τινος ἢ χαρακτῆρος τοῦ αὐτοῦ προσώπου. Τοιαῦτα δὲ εἶνε «Ὁ βίος μιᾶς ἑταίρας» (εἰς 6 πίνακας), «ὁ βίος τοῦ ἐκδεδιηγημένου» (8 πίν.), «ὁ Γάμος τοῦ συρμοῦ» (εἰς 6 πίν.), «Κοινοβουλευτικὴ ἐκλογή» (4 πίν.), «Ἡ ἐργασία καὶ ἡ ὀκνηρία» κλπ. κλπ. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ βίου του ὠνομάσθη ζωγράφος τοῦ βασιλέως.

Χοδαβενδικιάρ ἢ **Χουδαβενδιγγιάρ**· βιλαέτιον τῆς ἀσιατ. Τουρκίας (ἐν Ἀνατολῇ), ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὸς Δ, τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πρὸς Β, τῶν Βιλαετίων Κασταμονίου καὶ Ἀγκύρας πρὸς Α, τοῦ βιλ. Κονὲχ ΝΑ καὶ τοῦ Ἀϊδινίου ΝΔ. Ἔκτ. 75000 τετρ. χλμ. κατ. περὶ τοὺς 500000. Πρωτ. Προῦσσα. Περιλαμβάνει τέσσαρα Σαντζάκια: Προύσσης,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καρασσί, Καρὰ-Χισσὰρ καὶ Κιουτάγιας καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς μέρος τῆς ἀρχ. Βιθυνίας, Φρυγίας καὶ Μυσίας.

Χοδείδα· π. ἐν Ὑεμένῃ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κατ. 30000, ἐπίνειον τῆς 150 χλμ. ΒΑ κειμένης π. Σάνας.

Χόδερ ἢ **Ὄδερ** καὶ **Ὦδερ**· θεὸς τῆς τύχης παρὰ τοῖς Σκανδιναυοῖς.

Χόδιτς· γερμανὸς χωροδεσπότης, ἐγεν. τὸ 1706 ἐν Μοραυΐᾳ, περιώνυμος διὰ τὴν πολυτέλειαν αὐτοῦ καὶ τὴν εὔνοιαν Φρειδερίκου τοῦ Β'. Ἐν τῇ ἐπαύλει αὐτοῦ Ρόσβαλδ, μεγαλοπρεπῶς διακεκοσμημένῃ, ἐτέλει παραστάσεις τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Γαλλικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἰταλικῆς σκηνῆς, κατέστρεψε δὲ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ τέλος περιέθαλψεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας ἐν Πότσδαμ, ἔνθα καὶ ἀπέθ. τὸ 1788.

Χόδνα (Σ ι ό τ τ-έ λ-)· ἁλμυρὰ λίμνη τῆς Ἀλγερίας (ἐν τῷ νομ. Κωνσταντίνης), ἐπιφ. περὶ τὰ 280 τετρ. χλμ. Περὶ ταύτην ἐκτείνεται ὁμων. χώρα, ἔχουσα νῦν περὶ τοὺς 50000 κατ. Ἄραβας, ἥτις φαίνεται ὅτι ποτὲ ἦτο εὐϋδροτέρα καὶ κάλλιον καλλιεργημένη.

Χόδτζκο (Ἰ ά κ ω β ο ς)· ἱστορικὸς συγγραφεὺς Πολωνός, 1800—71), ἐσπούδασεν ἐν τῷ Πανεπιστ. τῆς Βίλνας, ἔνθα ἐπεδόθη εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἐγκατέστη ἐν Παρισίοις, ὑπῆρξε βιβλιοφύλαξ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ εἶτα ἐν τῇ Σορβόννῃ. Ἐδημοσίευσε «Πίνακα τῆς ἀρχαίας καὶ Νέας Πολωνίας» ἢ «Πίνακα τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Πολωνίας».

Χόεκσεν ἢ **Χαΐχσχεν**· ἤτοι «Ἄγκιστρον», πολιτικὴ μερὶς ἐν Ὁλλανδίᾳ ἀντίμαχος τῶν Κ α μ π ι λ λ ι ώ. Ἔσχε κυριώτερον κομματάρχην τὸν Φραγκίσκον Δ έ-Μ π ρ έ δ ε ρ ω δ.

Χοενλόε· ὅρα Χ ο χ ε ν λ ό ε.

Χόζοβα· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 95.

Χοζοβιώτισσας-Μ ο ν ή, «Ε ἰ σ ό δ ι α τ ῆ ς Θ ε ο τ ό κ ο υ», ἐν τῇ νήσῳ Ἀμοργῷ καὶ ἐγγὺς τῆς πρωτευούσης. Κάτ. 12.

Χόϊ· τὰ ἀρχ. Ἀ ρ τ ά ξ α τ α πιθανῶς, π. ἐν Ἀδερμπαΐδζὰν τῆς Περσίας, 125 χλμ. ΒΔ τοῦ Ταμπρίτς, κατ. 29000. Ὠχυρωμένη εὐρωπαϊκῶς. Ἐν τοῖς πέριξ αὐτοῖς ἡττήθη ὁ Σὰχ Ἰσμαὴλ τὸ 1514 ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Σελὴμ Α'. Ἡ νέα πόλις χρονολογεῖται μόνον ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Χερὶμ-Χάν.

Χοιράδες· νῆσοι μικραὶ καὶ βραχώδεις παρὰ τὸν Τάραντα τῆς Ἰταλίας. Σήμερον λέγονται Ἅγιος Ἀνδρέας καὶ Πελαγία.

Χοιρέαι· χωρίον τῆς ἀρχ. Εὐβοίας πλησίον τῶν Ταμυνῶν. Ὁ κατ. Χοιρεάτης.

Χοιρίλος· Ἀθηναῖος, εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων τραγικῶν ποιητῶν, γεννηθεὶς περὶ τὸ 550 π. Χ.

Χοιρίλος· Σάμιος, ἐπικὸς ποιητὴς κατὰ τὸ 404 π. Χ. γράψας «Περσηίδα.

Χόκχαϊμ· κωμόπολις ἐν Ἔσσε-Νασσάου τῆς Πρωσίας παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Μίνου καὶ Ρή-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νου, 12 χλμ. ΝΔ τοῦ Βισβάδεν κατ. 2900. Ἐξαίρετοι οἶνοι.

Χολαργεῖς· δημ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Ἐκ τοῦ δήμου τούτου κατήγετο ὁ Περικλῆς. Ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο περὶ τὸ νῦν Χαλάνδριον. Λέγεται καὶ Χολαργία καὶ Χόλαργος.

Χόλδα· προφῆτις ἐν Ἱερουσαλήμ, Ὅρα «Χρονικῶν» βιβλ. Ι καὶ ΙΙ.

Χόλδα· γερμανικὴ θεότης, ἀνάλογος πρὸς τὴν Ἄρτεμιν.

Χολὲν ἢ **Χολόν**· π. τῆς Γαλ. Ἰνδοκίνας (ἐν Κοχιγκίνῃ) 7 χλμ. ΝΔ τοῦ Σαϊγγόν, κάτ. 45000, ὧν ὑπὲρ τὸ τρίτον Κινέζοι· ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Σινῶν (1778). Μέγα ἐμπόριον ὀρύζης, πρωτ. ἐπαρχίας ἐχούσης ὑπὲρ τὰς 150000 κατοίκων.

Χολκάρ (Μολχὰρ-Ραού)· ἀρχηγὸς Μαχράττης (οἱ Μαχράττα = μεγάλοι πολεμισταί, εἶνε λαὸς τοῦ Ἰνδοστὰν ἐν τοῖς ΒΔ τοῦ Δεκκὰν) 1700—66, υἱὸς ποιμένος τινὸς τῆς Χόλ, (χωρίου τοῦ Δεκκάν), ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐξώπλισεν ἰδίαις δαπάναις ἱππεῖς τινας, κατέστη δὲ ὁ ἰσχυρότερος ἀρχηγὸς τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Μαχραττῶν, εἰσεχώρησε ἐν τῷ κράτει τοῦ Μεγάλου Μογγόλου μέχρι τῆς Δελχὶ (1735), διὰ πολλῶν δὲ καταχτήσεων συνέστησε τὸ λεγόμενον «κράτος τοῦ Χολκὰρ» (21ο 10′—24ο 50′ Β Πλ. καὶ 71ο 24′—75ο 10′ Α Μήκ.)· ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν διακρίτων μερῶν, ἐχόντων πληθ. 1200000 κατ. Οἱ διάδοχοι αὐτοῦ ἕνεκα διχονοιῶν εἶδον ἐπεμβαίνοντας τοὺς Ἄγγλους, οἵτινες ἠνάγκασαν τὸν βασιλεύοντα ἡγεμόνα (1818) νὰ ὑπογράψῃ συνθήκην ὑποτελείας εἰς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὸ 1857 τὰ κράτη ταῦτα προσηρτήθησαν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς Ἀγγλικὰς κτήσεις.

Χόλκροφτ (Θωμᾶς)· δραματοποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ, 1744—1809, υἱὸς ὑποδηματοποιοῦ, ὑπῆρξε καὶ ὁ ἴδιος τοιοῦτος, εἶτα ἱπποκόμος καὶ κτηνίατρος, τυχὼν δὲ σπουδῆς τινος ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν Ἰρλανδίᾳ καὶ Λονδίνῳ, καταλιπὼν δὲ καὶ ταύτην (1781) ἤρξατο νὰ συνθέτῃ κωμῳδίας πολλῆς μὲν φαντασίας ἀλλ' οὐχὶ καὶ πολλῆς καλλαισθησίας, εἰσαγαγὼν ἅμα καὶ τὸ μελόδραμα ἐν Ἀγγλίᾳ. Σῴζονται αὐτοῦ οἱ «Ἄλουϊνς» «Ἄννα Σαϊντ-Ὑβές», «Χούγκ Τρεβόρ», «Ὁ Σκεπτικὸς ἢ Εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου» ποίημα ἐν ᾧ ἐπιδεικνύει θρασεῖαν ἀπιστίαν. Πρὸς δὲ μετέφρασε πολλὰ ἔργα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὡς ἠσπάσθη ἐνθέρμως καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Κατέλιπε καὶ «ἀπομνημονεύματα».

Χόλλαμπρουνν· κωμόπ. τῆς Αὐστρο-ουγγαρίας, (ἐν τῇ Κάτω Αὐστρίᾳ) ἐπὶ τοῦ Σχμέϊδα, κατ. 3150, αὐτόθι ὁ Μασσένα ἐνίκησε τοὺς αὐστριακοὺς (10 Ἰουλ. 1809).

Χόλλανδ (Ἑρρῖκος Φόξ λόρδος)· ὁ πρῶτος Ἄγγλος πολιτικός, ὅστις ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ λόρδου Χόλλανδ, 1705—1774, πατέρα εἶχε τὸν Στέφεν Φόξ, ἐκ τῶν πιστοτέρων θεραπόντων τῶν Στοῦαρτ καὶ ἱδρυτὴν τοῦ ξενῶνος τῆς Τσέλσεα. Ἀνετράφη ἐν Ἔτον μετὰ τοῦ Πίττ, οὗ ὑπῆρξε διαρκὴς ἀντίπαλος. Εἰσῆλθεν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς τὸ κοινοβούλιον (1735), ὁ δὲ ὑπουργὸς Βάλπολ διώρισεν αὐτὸν ἐπιθεωρητὴν τοῦ γραφείου τῶν δημοσίων ἔργων (1737). Κατὰ τὸ 1746 ἐγένετο Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργ. τῶν Στρατιωτικῶν, γενικὸς ταμίας τῶν στρατευμάτων (1757), ἐτιτλοφορήθη δὲ λόρδος Χόλλανδ ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Γ' καὶ πατρίκιος. Ὁ πρεσβύτερος υἱός του Στέφεν Φὸξ ἐκληρονόμησε τὸν τίτλον, ὁ δὲ δευτερότοκος εἶνε ὁ περιώνυμος ρήτωρ Κ. Φόξ.

Χόλλανδ (Ἔρ.-Ριχάρδος-Βάσσαλ Φόξ, Γ' λόρδος)· υἱὸς τοῦ Στέφεν Φὸξ καὶ ἀνεψιὸς τοῦ περιωνύμου Φόξ, 1773—1840, ἀντικατέστησε τὸν πατέρα του ἐν τῇ Βουλῇ τῶν λόρδων καὶ ὡς ὁ θεῖός του ἐγένετο ὑπέρμαχος τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν. Συμμετέσχε τοῦ ὑπουργείου Φὸξ καὶ Γκράμβιλλ (1806) ὡς λόρδος ἰδιαίτερος σφραγιδοφύλαξ, διεκρίθη (1814—15) διὰ τὴν γενναιόφρονα πρὸς τοὺς Γάλλους διαγωγήν του καὶ κατέκρινε δημοσίᾳ τὴν πρὸς τὸν Ναπολέοντα πολιτικὴν τῆς ἀγγλ. Κυβερνήσεως. Ἐπὶ τῆς Κυβερνήτεως τῶν λόρδων Γκρέϋ καὶ Μέλμπουρν ἐδέχθη τὴν θέσιν σφραγιδοφύλακος τοῦ δουκάτου τῆς Λαγκάστρης.

Χόλλανδ (Γ. Ἰωνάθαν)· γερμανὸς φιλόσοφος, ἐγεν. ἐν Ἰόσεμφελδ τῆς Βυρτεμβέργης, 1742—84, διετέλεσε δεύτεροςπαιδαγωγὸς τῶν τέκνωντοῦ πρίγκιπος τῆς Βυρτεμβέργης, ὧν ὁπρωτότοκος Φρειδερῖκος-Γουλιέλμοςἐγένετο κατόπιν βασιλεύς, καὶ συνῴδευσε τοὺς νεαροὺς πρίγκιπας ἐν ταῖς περιοδείαις αὐτῶν εἰς Πρωσίαν καὶ Ρωσίαν. Πλὴν ἄλλων ἔγραψε καὶ «Φιλοσοφικὰς κρίσεις ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ συστήματος τοῦ Χόλμπαχ.

Χολλεΐδαι καὶ **Χολλίδαι**, δημ. τῆς ἀρχ. Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα ἢ Αἰγηίδα φυλήν. Ὑποτίθεται ὅτι ἔκειτο περὶ τὴν νῦν Χασιάν.

Χόλλυ (Ἰωάννης)· ἐθνικὸς ποιητὴς Σλοβᾶκος (Σλαυϊκὸς λαὸς ἐν τῇ Μοραυΐᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ), 1785—1849, ἁπλοῦς ἱερεὺς χωρίου τινός, μετέφρασε καὶ κλασικὰ ποιήματα, ἐν οἷς καὶ τὴν «Αἰνειάδα» τοῦ Βιργιλίου, ἐδημοσίευσεν ἡρωϊκὰ ποιήματα ὡς τὸν «Σβατόπλυκ», τὸν «Κύριλλον-Μεθοδιάδα» κλπ.

Χόλμ, ἡ πολωνιστὶ **Χχέλμ**· π. τῆς ρωσ. Πολωνίας, 60 χλμ. ΑΝΑ τοῦ Λουμπλὶν, κάτ. 11,700· μία τῶν ἀρχαιοτέρων Ρωσ. πόλεων, πάλαι ἀκμαία καὶ πρωτ. παλατινάτου. Ἄλλοτε δὲ ἐπισκοπικὴ πρωτ. τῶν Οὐνιτῶν, διὰ τῆς βίας μεταστάντων (τὸ 1864) εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ρωσ. Ἐκκλησίαν. Νῦν ἐπισκοπή· αὐτόθι ἠττήθησαν οἱ Πολωνοὶ ὑπὸ τῶν Πρώσσων τὸ 1794.

Χολμογγόρυ· μικρὰ κωμόπ. ἐν Ἀρχαγγέλῳ τῆς Ρωσίας, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ βορείου Δβίνα, κάτ. 1100, ἀρχ. πρωτ. τῆς Περμίας· πρὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἦν ἀκμαία, χάρις εἰς τὸ μονοπωλιακὸν ἐμπόριον τοῦ ἅλατος ὅπερ παρεχωρήθη αὐτῇ ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῆς Μόσχας.

Χόλμπαϊν· (Χάνς ἢ Ἰωάννης), γερμανὸς ζωγράφος, ἐγεν. τὸ 1497 ἐν Αὐγούστῃ, ἦτο υἱὸς τοῦ Ι. Χόλμπαϊν τοῦ πρεσβυτέρου, διακεκριμένου ζωγράφου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Σιγισμόνδου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χόλμπαϊν ζωγράφου καὶ χαράκτου ἐν Βασιλείᾳ. Προσκλήσει τοῦ Ἐράσμου μετέβη εἰς Ἀγγλίαν (τὸ 1526), ἥρετε δὲ εἰς Ἔρρικον τὸν Η' ὅστις ἐξετίμησε τὴν ἰδιοφυΐαν του καὶ τὸν ἐνέπλησε δώρων. Ἀπέθανεν ἐκ λοιμοῦ ἐν Λονδίνῳ τὸ 1543. Διεκρίθη ἰδίως ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ. Ἐκ τῶν πινάκων του ἀξιομνημόνευτοι εἶνε ὁ «Πλοῦτος», ἡ «Πτώχεια», ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», ὁ «Χορὸς τοῦ χωρίου», ὁ «Χορὸς τῶν νεκρῶν» κλπ. Τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων του κοσμοῦσι τὰς Ἀγγλικὰς συλλογάς, ἰδίως τὰς ἐπαύλεις τοῦ Οὐίνδσορ καὶ τοῦ Λόγκφορδ.

Χόλμπεργ (Λουδ. βαρόνος δέ), νορβηγὸς συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Μπέργεν, 1684—1754, καθηγητὴς τῆς ρητορικῆς (τὸ 1720) ἐν Κοπεγχάγῃ, συνέθηκε πληθὺν δραματικῶν ἔργων δι' ἃ δύναται νὰ θεωρηθῇ πατὴρ τῆς δραματικῆς τέχνης ἐν Δανίᾳ.

Χολοῦλα π. ἐν Πουέβλᾳ τοῦ Μεξικοῦ, 18 χλμ. Δ. τῆς π. Πουέβλας, κάτ. 6,000, ἁγία πόλις τῶν Ἀζτέκων· ἐν ταύτῃ ὑψοῦται ἐν τῶν μεγίστων Μεξικανικῶν μνημείων καλούμενον Θεοκαλλίς· τεραστία πυραμίς, ἧς ἡ βάσις ἔχει πλευρὰν 344 μ. Τὸ ἄνδηρον αὐ ἧς κεῖται εἰς ὕψ. 62 μ. ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Χόλσταϊν· δανιστὶ Χόλστεεν, ἀρχ. δουκᾶτον τῆς Βορ. Γερμανίας, νῦν μέρος τῆς Πρωσ. ἐπαρχίας Σλέσβιγ-Χόλσταϊν, πρὸς Β τῆς Ἀμβουργείου δημοκρατίας καὶ πρὸς Λ τῆς Βαλτικῆς, πρωτ. Γκλούκηστατ, διῃρεῖτο εἰς 20 ὑποδιοικήσεις (Μπαλλιάζ). Εἶνε χώρα πεδινὴ καὶ ἑλώδης, ἀρδεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἄλβιος, τοῦ Στόρ, τοῦ Μπίλλ, τοῦ Ἄλστερ, τοῦ Ἔϋδερ κλπ. καὶ διασχίζεται ὑπὸ τῆς διώρυχος τοῦ Κίελ, ἔχει πολλὰς λίμνας. Παράγει ἀφθόνους δημητριακούς, ὄσπρια, γεώμηλα, λίνον, κάνναβιν κλπ., ἔχει κτηνοτροφίαν καὶ ἰδίᾳ περιωνύμων ἵππων. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ὁ Λουθηρανισμός. Τὸ πρῶτον κατελήφθη ὑπὸ Σαξονικῶν λαῶν, κατεκτήθη ὑπὸ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ὅστις κατέστησεν αὐτὸ Μαργραβίαν τῆς Νορδαλβιγγίας, ὑπετάγη εἰς τοὺς δούκας τῆς Σαξονίας κλπ. Ἡνώθη μετὰ τοῦ Σλέσβιγκ (1386), ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ οἴκου τοῦ Σχαουενβούργ, ἥτις διετήρησε τὴν κυριαρχίαν του ἐπὶ τῆς κομητείας ταύτης ἐπὶ 350 ἔτη, ἐξέλιπε δὲ κατὰ τὸ 1459, μεθ' ὃν ἐξελέγη κόμης Χριστιανὸς ὁ Α' ἐκ τοῦ οἴκου Ὀλδεμβούργου, ἤδη βασιλεὺς τῆς Δανίας· τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ προήχθη ἡ κομητεία εἰς δουκᾶτον ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Φρειδερίκου Γ' 1474. Δύο δὲ ἔγγονοι τοῦ Χριστιανοῦ Α', Χριστιανὸς ὁ Γ' βασ. τῆς Δανίας (1534—1559) καὶ ὁ Ἀδόλφος πρεσβύτερος ἀδελφός του διενείμαντοτὸ δουκᾶτοντὸ1544.Ἐντεῦθεν δὲ προῆλθον οἱ δύο κλάδοι ὁ τῶν πρωτοτόκων ἡ βασιλικός, ὅστις ἐξηκολούθησε βασιλεύων ἐν Δανίᾳ καὶ ὁ τῶν δευτεροτόκων ἡ Δουκικὸς τοῦ Χόλσταϊν Γκόττορπ, ἐξ οὗ παρήχθησαν αἱ διακλαδώσεις τοῦ κυρίως Χόλσταϊν Γκόττορπ, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ ἤδη ἐν Ρωσίᾳ βασιλεύων οἶκος ἀπὸ τοῦ 1762 καὶ ὁ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Χόλσταιν Ὄϋτιν, ὅθεν προῆλθεν ὁ ἐν Σουηδίᾳ βασιλεύσας οἶκος ἀπὸ τοῦ 1751 μέχρι τοῦ 1818. Ὁ ἐπὶ τῆς Ρωσίας βασιλεύων κλάδος ἔχει ἀρχηγὸν τὸν Κάρολον-Φρειδερῖκον, δοῦκα τοῦ Χολσταΐν-Γκόττορπ, ὅστις ἐγεν. τὸ 1702 καὶ ἀπέθ. 1739. — Ἐν δὲ τῇ Σουηδίᾳ, ὁ οἶκος τοῦ Χολστάϊν ἐκτήσατο δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου διὰ τοῦ γάμου τοῦ Φρειδερίκου Δ', δουκὸς τοῦ Χολστάϊν-Ὄϋτιν, μετὰ τῆς Σοφίας, πρεσβυτέρας ἀδελφῆς τοῦ Καρόλου ΙΒ', ἀνεψιὸς δέτις τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ὁ Ἀδόλφος-Φρειδερῖκος, ἐκλεχθεὶς διάδοχος κατὰ τὸ 1743, διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ρωσίας, ἀνῆλθε τὸν θρόνον κατὰ τὸ 1751. — Ὁ κλάδος τοῦ Χόλσταιν-Ὁλδεμβούργ ἔχει ἀρχηγὸν τὸν Φρειδερῖκον-Αὔγουστον τοῦ Χόλσταιν-Ὄϋτιν, ὅστις ἐπίσκοπος ὢν τῆς Λυβέκης περιεβλήθη τὸν τίτλον τοῦ κόμητος τοῦ Ὁλδεμβούργου (1773), ὅπερ προήχθη εἰς δουκᾶτον (1776). Ἀπέθ. δὲ τὸ 1785 καταλιπὼν διάδοχον τὸν ἀνεψιόν του δοῦκα Πέτρον ἀποθανόντα τὸ 1829, οὗ οἱ ἀπόγονοι δυναστεύουσιν ἔτι ἐν Ὁλδεμβούργῳ.

Χόλτεϊ (Κάρολος δέ), ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος γερμανός, ἐγεν. ἐν Βρεσλάου, 1797—1880, συνέθηκε δράματα καὶ μελοδράματα «Οἱ Βιεννατοὶ ἐν Βερολίνῳ», «Ὁ γέρων στρατηγὸς», «Ἡ Ἐλεονώρα» κλπ. «Ποιήσεις», «Σιλεσιανὰς ποιήσεις», μυθιστορήματα «Οἱ τυχοδιῶκται», «Ὁ μὲ δέρμα ἀρνίου χριστιανός», «Ὁ τελευταῖος κωμῳδός», διηγήματα κλπ.

Χολτζμίνδεν· π. τοῦ δουκ. τῆς Βροῦνσβικ, πρωτ. ἐπαρχ. περιφ. 88 χλμ. ΝΑ τῆς π. Βροῦνσβικ, κάτ. 8,100, ἐργοστάσια βιομηχανίας. Ἡ ὁμών. περιφέρεια ἔχει 305 τετρ. χλμ., ἔκτ. καὶ 45,500 κατ.

Χόλυουελλ = ἱερὸν φρέαρ· π. τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ ἐν Οὐαλλίᾳ κομητείᾳ Φλάϊντ, κάτ. 10,000. Ἐν τοῖς πέριξ μόλυβδος καὶ γαιάνθρακες, παντοειδῆ ἐργοστάσια μεταλλουργίας, χυτήρια, συρματοποιεῖα, νηματοποιεῖα κλπ. Περιώνυμος πηγὴ τοῦ Σαίν-Βίνιφρεδ.

Χόλυ-Ἴσλανδ· (= Ἁγία νῆσος), εἰς τὰς Ἀκτὰς τῆς Ἀγγλίας, ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς κομητείας Δούρχαμ, ἔχει περίμ. 15 χλμ., μικρὸν πρὸς Ἀλιμένα καὶ πρὸς τὰ ΝΔ. κώμην 1000 κατ. σχεδὸν ἁπάντων ἁλιέων. Ἀρχικὴ ἕδρα τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Δούρχαμ.

Χόλυρουδ· ἀρχ. μονὴ τῆς Σκωτίας καὶ βασιλ. ἀνάκτορον, οὗ σῴζονται ἔτι τὰ ἐρείπια ἐν τῇ ἀνατ. ἄκρᾳ τῆς Ἀρχαίας πόλεως τοῦ Ἐδιμβούργου. Ἡ μονὴ ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Δαυὶδ Α' βασιλέως τῆς Σκωτίας (τὸ 1128) διὰ τοὺς Αὐγουστίνους μοναχούς. Ἡ μονὴ πολλάκις ἐπυρπολήθη καὶ κατεστράφη, διετηρήθη δὲ μόνον τὸ ἀνάκτορον, ἐν ᾧ δείκνυται ἔτι καὶ νῦν ὁ θάλαμος τῆς Μαρίας Στουάρτ, ἐν ᾧ ἐφονεύθη ὁ Ρίτσιο.

Χόλυ-Χήδ· κατὰ τὴν Οὐαλλικὴν διάλεκτον Πέν-Κάερ-Τσύμπι π. τῆς Ἀγγλίας (ἐν Οὐαλλίᾳ), ἐπὶ ὁμων. νήσου τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, πρὸς Δ. καὶ ἐγγύτατα τῆς Ἄγγλσκ, κάτ. 10,000. Ναυπηγεῖα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χόμβεργ· π. ἐν Ἔσσε-Νασσάου τῆς Πρωσίας, πρωτ. ἐπαρχ. περιφ. 35 χλμ. ΝΔ τῆς Κάσσελ, κάτ. 3, 500. Σιδηρουργεῖα καὶ χυτήρια. Ἡ ὁμων. ἐπαρχ. ἔχει 321 τετρ. χλμ. ἔκτ. καὶ 22,000 κατ.

Χόμβεργ· π. ἐν τῇ Παραρρηνίῳ ἐπαρχίᾳ τῆς Πρωσίας, 25 χλμ. πρὸς Β. τῆς Δύσσελδορφ, ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Ρήνου, κάτ. 4,300. Γαιανθρακωρυχεῖα.

Χόμβουργ· π. τῆς ἀρχ. Μανδγραβίας τοῦ Ἔσσε-Χόμβουργ, 14 χλμ. πρὸς Β. τῆς ἐπὶ τοῦ Μοίνου Φραγκφόρτης, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύνου. κάτ. 8,900. Ὑφάσματα, φλανέλλαι, μεταξωτά, ὡρολογοποιία, δέρματα. Περιώνυμα μεταλ. ὕδατα, δασολογικὴ σχολή.

Χόμβουργ. κωμόπ. ἐν Παλατινάτῳ τῆς Παραρρηνίου Βαυαρίας ἐπὶ τοῦ Κλάιν-Ἔρμπαχ, κατ. 4000. Ἐριουργία, ὑφαντουργία. Ἱδρύθη τὸ 1682.

Χομβούργ-Δ'-Ἐβέκ ἢ **Ἄνω-Χομβούργ**, γερμαν. **Ὄμπερ-Χόμβουργ**· χ. τῆς γερμανικῆς αὐτοκρ. χώρας Ἀλσατίας - Λορραίνης, κάτ. 1900. Γαιανθρακωρυχεῖα, σιδηρουργεῖα, χαλυβουργεῖα.

Χόμε· (Ἑρρῖκος, λόρδος Κάμες), συγγραφεὺς Σκῶτος, ἐγεν. ἐν Καίημς τῆς Βέρβικ, 1696—1782, μεταξὺ τῶν σπουδαιοτέρων ἔργων του διακρίνονται, πλὴν ἄλλων νομικῶν πραγματειῶν, «Δοκίμιον περὶ τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ τῆς φυσικῆς θρησκείας», «Στοιχεῖα κριτικῆς», «Διάγραμμα τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου» κλπ.

Χόμε (Τζών)· δραματικὸς συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν τῇ κομητείᾳ τῆς Ρόξμπουργ 1724—1808, θρησκευτικὸς λειτουργὸς ἐν Σκωτίᾳ, ὅτε ἔδωκε τὴν τραγῳδίαν «Δουγλας» ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ ἀγγλ. θεάτρου. Ἐξαναγκασθεὶς ὑπὸ τῶν συναδέλφων του νὰ παραιτηθῇ τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων του ὅπως ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐλαφρὰν φιλολογίαν, ἀφωσιώθη ὅλως εἰς τὸ θέατρον καὶ συνέθηκε πλείστας ἄλλας τραγῳδίας. Ὁ λόρδος Μπόντ παρέσχεν αὐτῷ θέσιν καὶ σύνταξιν. Πλὴν τῶν τραγῳδιῶν του ἔγραψε καὶ «Ἱστορίαν τῆς στάσεως τοῦ 1745».

Χομιακώφ· (Ἀλέξιος Στεφάνοβιτς), πανσλαυϊστὴς καὶ ποιητὴς Ρῶσος, ἐγεν. ἐν Μόσχᾳ 1804—1860, εἰσελθὼν εἰς τὴν στρατ. ὑπηρεσίαν, μετέσχε τοῦ Ρωσο-Τουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1828—9, εἶτα ἐγκατέστη ἐν Μόσχᾳ καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλολογίαν. Τότε δὲ ἔγραψεν ἐν τῶν ἀρίστων ποιημάτων του, ᾠδὴν ἐπὶ τοῦ Πολωνικοῦ ζητήματος. Ἔγραψεν ὡσαύτως καὶ θεατρικὸν ἔργον «Ἔρμακ», τραγῳδίαν τινὰ «Δημήτριος ὁ ἅρπαξ» ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, πολλὰ ποιήματα καὶ ἄρθρα εἰς Πανσλαυϊστικὰ φύλλα. Μετὰ τοῦ Ἀκπακώφ καὶ τοῦ Σαμαρὶν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ἀρχηγῶν τῶν Πανσλαυϊστῶν.

Χόμπαρτ· πρωτ. τῆς Τασμανίας (ἡ Γῆς τοῦ Βὰν-Διέμεν ὄρα Διέμεν) ἐπὶ τῆς ΝΑ ἀκτῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Δέρουεντ, 14 χλμ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, κατ. 35000, ἐπισκοπὴ ἀγγλικανική. Ἱδρύθη τὸ 1804.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χόμπε (Ὄ θ ω ν ὁ Ἐ)· φιλέλλην ἐκ Βαυαρίας, ἐφονεύθη τυχαίως ἐν Κομπάτι τὸν Ἰούνιον τοῦ 1822. Ἡ ἐποχὴ τοῦ θανάτου του συμπίπτει σχεδὸν ἕνα μῆνα πρὸ τῆς μάχης τοῦ Πέτα.

Χομπέμα (Μ ά ϊ ν δ ε ρ τ)· τοπιογράφος Ὁλλανδός, οὗ ὁ βίος εἶνε ὀλ' ὀν γνωστός, ἐγεν. ἐν Ἀμστερδὰμ 1638—1663. Παρέμεινεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν Ὁλλανδίᾳ. Ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ ἀντίζηλος τοῦ Ἰ. Ρουϋσδάελ· ὁ Βὰν δὲ Βέλδ, Βέρχεμ καὶ Λίνγκελμπαχ καὶ ἄλλοι ζωγράφοι πολλάκις ἐζωγράφησαν τὰ ἀπεικονίσματα τῶν ἔργων του, ὧν τὰ θέματα οὗτος συνήθως ἐλάμβανεν ἐκ τῶν τοπίων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ὁλλανδίας Δρένθ καὶ Γκέλδρ.

Χόμπες (Θ ω μ ᾶ ς)· φιλόσοφος Ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Μαλμέσμπουρυ 1588—1679, υἱὸς ἀγγλικανοῦ λειτουργοῦ, μαθητὴς ἔτι μετέφρασεν εἰς τακτικοὺς στίχους τὴν «Μήδειαν» τοῦ Εὐριπίδου. Ἀνέλαβε τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων τοῦ Κάβενδις, δουκὸς τοῦ Δέβονσαϊρ, συνώδευσε δ' αὐτοὺς εἰς τὴν ἤπειρον, ἐπιστρέψας δὲ προσελήφθη ὑπὸ τοῦ καγκελαρίου Βάκον, ὃν ἐβοήθησεν εἰς τὴν συγγραφὴν τινων τῶν ἔργων του λατινιστί. Κατὰ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους ὑπεστήριξε θερμῶς τὸ βασιλικὸν κόμμα, τὰς ἀρχὰς τοῦ ὁποίου ἠσπάζετο, διὰ τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ 1640 κατέφυγεν εἰς Γαλλίαν καὶ ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας, Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του κατὰ τὸ 1653 ἔλαβε δὲ μετὰ τὴν Παλινόρθωσιν (1660) σύνταξιν παρὰ τοῦ Καρόλου Β' 100 λιρῶν στερλινῶν. Ἀπέθανεν 92 ἐτῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Δέβονσαϊρ. Ἐν τῇ μεταφυσικῇ ὑπῆρξε λιανύλιστὴς, παραδεχόμενος ὅτι τὸ σῶμα μόνον καὶ τὰ αἰσθητὰ ὑφίστανται πράγματι ὁ δὲ πνευματικὸς κόσμος εἶνε γνωστὸς ἡμῖν μόνον διὰ τῆς πίστεως. Τὰ ἔργα του εἶνε «Περὶ ἀνθρωπίνης φύσεως», Στοιχεῖα φιλοσοφίας», «Περὶ ἐλευθερίας» κλπ. κλπ.

Χομπόκεν· π. τῶν Ἡν. Πολιτειῶν (ἐν Νέᾳ Ὑερσέῃ) ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Οὔδσων ποτ. ἀπέναντι τῆς Νέας Ὑόρκης, κατ. 42000. Μεγάλα βιομηχαν. καταστήματα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐπαύλεις.

Χὸ-Νάν· ἐσωτερ. ἐπαρχ. τῆς Κίνας, μεταξὺ τῶν Σιὰν-Σί, Πε-τσι-λί, Σιὰν-Τούνγκ πρὸς Β, τῶν Κιάνγκ-Σοῦ, Νγκὰν-Χοεΐ πρὸς Α, τῆς Χου-Πὲ πρὸς Ν καὶ τῆς Σιὲν-Σὶ πρὸς Δ Ἐκτ. 173350 τετρ. χλμ. κατ. 22200 000, πρωτ. Κάι-Φούνγ. Ὀρεινὴ χώρα μετὰ γονίμων πεδιάδων, ἀρδευομένη, ἐνίοτε ὅμως καὶ καταστρεφομένη ὑπὸ τοῦ Χοάγκ-Χό. Κλῖμα ἡπιώτατον, γεωργία ἐν ἀκμῇ. Ἡ ἐπαρχία αὕτη ἀποτελεῖται ἐξ 9 νομῶν, ὧν εἷς ἔχει πρωτ. τὴν π. Χὸ-Νάν, κειμένην 190 χλμ. πρὸς Δ τῆς Κάι-Φούνγκ ἐπὶ Ν τινὸς παραποτάμου τοῦ Χοάγκ-Χό. Πατρὶς τοῦ Α' αὐτοκράτορος τῆς δυναστείας τῶν Σόγκ.

Χονάρ· ὁ ἀρχ. Χ ο ά σ π η ς, ποτ. τοῦ Τσιτράλ, συναντᾷ τῷ Καμπούλ ἐκ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης παρὰ τὴν Δζελλαβάδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χοναροῦρα· ὄρα Χ ο ν ο λ ο ύ λ ο υ.

Χόν-Γκαίγι· π. τῆς Γαλλικῆς Ἰνδοκίνας (ἐν Τογκίνῳ), 100 χλμ. ΑΝΑ τῆς Χανόι, ἐπὶ τοῦ ὁμων ὁρμου. Ἐξόρυξις γαιανθράκων. Ἐλεύθερος λιμὴν ἀπὸ τοῦ 1891.

Χόνδα· π. ἐν τῇ διοικ. Τολίμα τῆς Δημοκρατίας τῆς Κολομβίας ἐπὶ τῆς Μανταλένα, ἐφ' ἧς ἔχει ἐπίνειον τὴν Καρακόλι, κάτ. 4,000. Ἐμπορικὸν κέντρον μεταξὺ Βογότας καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Χόνδα· (Μ π ά χ ι α), κολπίσκος τῆς Κολομβίας ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν Ἀντιλλῶν, περὶ τὸ ἄκρον τῆς χέρσου. Γκοαχίρα.

Χόνδα· (Μ π ά χ ι α), κόλπος ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὠκ. πρὸς Ν. τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ, 7ο 44' Β. πλ. 83ο 50' Ἀν. μήκ.

Χονδεμίρ· (Μ π έ ν-Μ ω χ α μ ε δ δ ί ν), πέρσης ἱστορικὸς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, υἱὸς τοῦ Μιρχόνδ, ἔζη ἐν Χεράτ καὶ ἀπέθ. 1530, ὡς καὶ ὁ πατήρ του ὑπῆρξε προστατευόμενος τοῦ Ἐμίρου Ἀλῆ-Σιήρ, ὅστις ἐνεπιστεύθη αὐτῷ τὴν ἐποπτείαν βιβλιοθήκης τινός. Συνέθηκε δύο σπουδαῖα ἔργα, «Χελασσέ-ἀλ-Ἀκμπάρ», χρονολογικὴν σύνοψιν ἀπὸ τῆς δημιουργίας μέχρι τοῦ 1471 ἔτους καὶ Χαμπὺμπ-ἀλ-Σεϊάρ=(ὁ φίλος τῶν βιογραφιῶν), ἐκτεινομένην μέχρι τοῦ 1523. Τὸ τελευταῖον ἐξετιμήθη περισσότερον.

Χονδζένδ· π. τοῦ Ρωσικοῦ Τουρκεστάν, (ἐπαρχ. τοῦ Σύρ-Δαριᾶ), ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ ποτ. Σὺρ-Δαριᾶ, κάτ. 35,000

Χονδρογιάντης· ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ χ. Μαζέικα τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρετήσας στρατιωτικῶς μετὰ τῶν υἱῶν του καὶ εἰς πλείστας διακριθεὶς μάχας, ἰδία δὲ κατὰ τὴν ἀποστολὴν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Ἀλιώτη ὀθωμανοῦ ὁπλαρχηγοῦ Σ ε ι δ ῆ, καθ' ἣν διέπρεψε μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀσημάκη Ζαΐμη ἐξαποσταλέντων πρὸς τοῦτο.— Ἐκ τῆς οἰκογενείας τούτου ἀπόγονοί τινες ἐσχημάτισαν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α' φοβερὰν ληστρικὴν συμμορίαν πολὺ δυσχερῶς ἐξοντωθεῖσαν.

Χονδρονικόλας· θέσις τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν τῆς Λοκρίδος.

Χόνθαϊμ· (Ἰω.-Νικ. δέ), καθολικὸς θεολόγος, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἰ ο υ σ τ ῖ ν ο ς Φ ε β ρ ώ ν ι ο ς, ἐγεν. ἐν Τρέβ, 1701—90, ἀφ' οὗ ἐπὶ ἐναετίαν ἐδίδαξεν ἀπὸ τῆς ἕδρας τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἐν Τρέβ, διωρίσθη ἰδιαίτερος σύμβουλος τοῦ ἐκλέκτορος ἀρχιεπισκόπου τῆς πόλ. ταύτης, εἶτα ἐπισκόπου ἐν Μυριοφύτοις τὸ 1748. Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Φεβρώνιος ἐξέδωκε (τὸ 1763) ἔργον αὐτοῦ (λατινιστὶ) «Περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς νομίμου ἰσχύος τοῦ Ρωμαίου ποντίφικος» ἐν ᾧ ἐπέκρινε τὰς ἀξιώσεις τοῦ πάπα. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνεθεματίσθη ἐν Ρώμῃ τὸ 1764.

Χόνιτον· κωμόπ. ἐν Δ ε β ο ν τῆς Ἀγγλίας, 26 χλμ. ΒΑ τῆς Ἐξετερ, κάτ. 3,500. Κατὰ τὴν κατάκτησιν τῶν Νορμανδῶν ἐγένετο ἰδιοκτησία τοῦ Ροβέρτου κόμητος τῆς Μορτάνι.

Χονολούλου· πρωτ. τῶν νήσων

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χαβάη ἢ Σάνδουϊτς ἐπὶ τῆς Ὁαχοῦ παρ' ὁμών. ὅρμον, κάτ. 18,000, λιμὴν ἀσφαλέστατος καὶ πολυσύχναστος. Ἑνοῦται τηλεγρ. μετὰ τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Κέντρον τοῦ Χαβαϊκοῦ πολιτισμοῦ (τυπογραφεῖα, ἐφημερίδες κλπ.), ἔχει ὡραῖον κλῖμα.

Χόνος (ἀρχιπελ. τοῦ)· σύμπλεγμα νήσων τῆς Ἀμερικῆς πρὸ τῶν ἀ. ἀκτῶν τῆς Χιλῆς πρὸς Ν (τῆς Χιλόης· χιλιὰς νήσων καὶ νησιδίων μετὰ πολλῶν δασῶν ἐκ φηγῶν. Ἁλιεία.

Χοντὰ (Ἰ ὰ ν)· ἑκατόνταρχος τῶν Κοζάκων τοῦ Οὐμὰν ἐν Οὐκρανίᾳ, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ 1768. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τοῦ Οὐμὰν παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Ρώσου Συνταγματάρχου Γκουριὲφ εἰς τοὺς Πολωνούς, κατεδικάσθη δὲ εἰς μαρτύριον ὅπερ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ 14 ἡμέρας καὶ θὰ κατέληγεν εἰς διαμελισμὸν, ἀλλ' ἀπεκεφαλίσθη ἐν Κόβνιᾳ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ βασανισμοῦ, ἀφ' οὗ ἐπὶ δεκαήμερον ἔμενεν ἐκδεδαρμένος· (ὅρα Χαϊδαμάκοι).

Χοντάλες· Ἰνδοὶ τῆς κεντρ/φας Ἀμερικῆς (ἐν Νικαραγούᾳ) κατοικοῦντες τὰς ἐπὶ τῆς ΒΑ ὄχθης τῶν λιμνῶν Νικαραγούας Μαναγούας ὀρεινὰς χώρας, περιωνύμους διὰ τὰ ἀρχαιότατα αὐτῶν εἴδωλα καὶ τὰ ἀργυροφόρα στρώματα. Ὄν. ἐπαρχ. τῆς Νικαραγούας, ἔκτ 19,100χλμ. τετρ. καὶ 40,000 κάτ., ἧς πρωτ. Ἀκουϊάπα ἢ Ἁγ. Σεβαστιανός.

Χοντάλου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 90.

Χόντζογλι· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 322.

Χόντρος· χ. τοῦ δήμου Β ι ά ν ν ο υ, ἐπαρχ. Βιάννου Ρίζου. Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 500.

Χόντρου· χ. τοῦ δήμου Π α λ η ο χ ώ ρ α ς, ἐπαρχ. Σελίνου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 70.

Χόπερ· ποτ. ἐν τῇ Εὐρ. Ρωσίᾳ, πηγάζων εἰς τὰ Ν. τοῦ Κυβερν. τῆς Πέντζας διαρρέει τὸ τοῦ Σαρατώφ, δέχεται τὸν Βορόνα ἐν τῷ Κυβερν. τῆς Βαρονέγιας, εἰσέρχεται ἐν τῇ ἐπαρχ. τοῦ Δόν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν (Τάναϊν) ἐκ τῆς ἀρ. ὄχθης. Μῆκ. 895 χλμ.

Χόουε· (Ριχάρδος Σ κ ρ ο π, κόμης)· ἄγγλος ναυτικός, ἐγεν. ἐν Λονδίνῳ 1726—99, ὑπηρέτησε διακριθεὶς ἐν τῷ Ἀμερικαν. πολέμῳ, προήχθη δὲ μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ναυάρχου, ὅτε διετάχθη (τὸ 1793) νὰ προσβάλῃ τὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ τῆς Μάγχης Γαλ. στόλον, ἤρατο δὲ τὴν 1ην Ἰουνίου 1794 νίκην τελείαν πρὸ τῆς Οὐεσσάντ, ἀλλ' ἥτις τῷ ἐστοίχισεν ἀκριβά, εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ ἔλαβε μεγάλας τιμάς. Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ο ὐ-Χ ά ο υ ε διῴκησεν ὡς ἀρχηγὸς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς ἐν τῷ Ἀμερ. πολέμῳ, ἐνίκησε τοὺς Ἀμερικανοὺς παρὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην τὸ 1776 καὶ παρὰ τὴν Φιλαδέλφειαν τὸ 1777, ἐκυρίευσε δὲ ἀμφοτέρας τὰς πόλεις, ἀντικατεστάθη ὅμως διὰ τοῦ Κλάϊντον. Ἀπέθανε τὸ 1814.

Χόουε· (Ἠ λ ί α ς), μηχανικός, ἐγεν. ἐν Μασσαχιοῦσετς 1819—67, ἐφεῦρε τὴν ραπτομηχανὴν τὸ 1844, ἧς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ἡ ἐφεύρεσις ἀποδίδοται ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν Γάλλον Θιμοννιέ.

Χόρ ἢ **Ὤρ** ὄρος τῆς Πετραίας Ἀραβίας, ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Ἐδόμ, ἐφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ Ἀαρών, ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του Ἐλεάζαρ καὶ τοῦ Μωϋσέως.

Χορασσὰν ἢ **Χορασάν**· ἡ ἀρχ. Παρθιανή, Μαρκιανὴ καὶ μέρος τῆς Ἀρίας· ἐπαρχία ἐν τοῖς ΒΑ τῆς Περσίας, μεταξὺ τῶν τῆς Ἀστραβάδ καὶ Ἰράκ-Ἀντζεμί, πρὸς Δ, τῆς Κερμὰν πρὸς Ν, τῶν ὁρίων τοῦ Ἀφγανιστὰν πρὸς Α καὶ τῆς Ὑπερκασπίου ἐπαρχίας πρὸς Β., ἔκτ. 272,560 τετρ. χλμ. κάτ. 1,200,000, πρωτ. Μεσσέδ. Ὀρεινὴ χώρα μετ' ἐρήμων ἀνύδρων, γεωργία μετρία, ἐμπόριον ὑφασμάτων καὶ μετάξης. Μέρος τοῦ ἀρχ. Χορασὰν ἀνήκει εἰς τὸ Ἀφγανιστὰν νῦν. Διεφιλονικήθη ἀρχαιότατα μεταξὺ Τουρανίων καὶ Ἰρανίων, κατεκτήθη πᾶσα ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, διωκήθη ὑπὸ τῶν Σελευκιδῶν, εἶτα τῶν Σασανιδῶν καὶ περιέπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Μουσουλμάνων τὸ 646, ὑπὸ τὰς δυναστείας τῶν Ὀμμιαδῶν (646—747), τῶν Ταχεριτῶν (821—873), τῶν Σοφφαριτῶν (873—900), τῶν Σαμανιδῶν (900—999), τῶν Γαζνεβιδῶν, (999—1037), τῶν Τούρκων Σελτζουκιδῶν, τῶν Χαρισμιανῶν καὶ τῶν Γκουριδῶν, κατεκτήθη ὑπὸ τοῦ Ζενγκὶς Χὰν τὸ 1220, τοῦ Ταμερλάνου τὸ 1381· προσηρτήθη κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα εἰς τὸ κράτος τοῦ Μαδὶρ-Σιάχ· (ὥρα Χερὰτ).

Χόργεν· π. τῆς Ἑλβετίας (ἐν Ζυρίχῃ), 16 χλμ. πρὸς Ν τῆς π. Ζυρίχης ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τῆς λίμνης κατ. 5500. Ἀκμαία βιομηχανία.

Χορευτὸ (**Ὅρμος**)· προσάκτιος συνοικισμὸς καὶ ὑποτελωνεῖον ἐν τῷ δήμῳ Ζαγορᾶς τοῦ Βόλου. Κάτ. 83.

Χόρεφ (Ἀνδρέας)· ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ Τυρόλου, ἐγεν. 1767 παρὰ τὸ Μερὰν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Πασσαγέ, ἦτο δὲ ξενοδόχος, εὐλαβέστατος δὲ καὶ ἀνδρειότατος. Ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φιλοπατρίδων Τυρολῶν, οἵτινες δὲν ἤθελον τὴν προσάρτησιν τῆς πατρίδος των εἰς τὴν Βαυαρίαν κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ Πρέσβουργ. Ἐξεδίωξε τοὺς Βαυαροὺς ἐκ τοῦ Τυρόλου καὶ κατέστρεψε πολλὰ γαλλικὰ ἀποσπάσματα (1809), ἀλλὰ μὴ ὑποστηριχθεὶς ὡς ἔδει ὑπὸ τῆς αὐστριακῆς Κυβερνήσεως, κατέθηκε τὰ ὅπλα μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Βιέννης. Πεσὼν δὲ εἰς χεῖρας τῶν Γάλλων (1810) ἐτυφεκίσθη ἐν Μαντούῃ. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἐξηυγένισε τὴν οἰκογένειάν του (1819). Ἤγειραν δ' αὐτῷ ἀνδριάντα (1834) ἐν τῷ ναῷ τῶν Φραγκισκανῶν ἐν Ἴνσμπρυκ καὶ μνημεῖον ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

Χορήβ-ὄρος (νῦν Δζεμπὲλ ἐς-Σαφσαφέχ), ἐφ' οὗ ὁ Μωϋσῆς εἶδε τὸν Θεὸν ἐν βάτῳ καιομένῃ καὶ μὴ ἀναφλεγομένῃ. Ἐπ' αὐτοῦ κατέφυγε καὶ ὁ Ἠλίας, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς καταδιώξεις τῆς Ἰεζάβελ. Παρὰ τοὺς πρόποδας νῦν κεῖται μονή.

Χορίγκοβο· χ. τοῦ δήμου Ἀπεραντίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 321.

Χόρμαϊρ (Ἰωσήφ, βαρόνος δέ)· γερμανὸς ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Ἰνσ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μπυχρ. 1781—1848, ἐπειράθη νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸ Τυρόλον (1809) ἀπὸ τῶν Βαυαρῶν καὶ Γάλλων, καὶ ἐδημοσίευσεν «Ἐπετηρίδα τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος», 1811—48. Κατέλιπεν ὡσαύτως «Παγκόσμιον σύγχρονον ἱστορίαν», «Τυρόλον καὶ ὁ Τυρολικὸς πόλεμος τοῦ 1809», «τὸν αὐστριακὸν Πλούταρχον», τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Ἀνδρέου Χόφερ» κλπ.

Χόρν· (Γουσταῦος, κόμης δέ), στρατηγὸς Σουηδός, 1592—1657, ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ Γουσταύου-Ἀδόλφου. Διώκει τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τοῦ Σουηδ. στρατοῦ ἐν τῇ μάχῃ τῆς Λειψίας (1631) καὶ συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν νίκην. Ἐν τῇ μάχῃ τῆς Νόρδλινγκεν 1634 συνελήφθη αἰχμάλωτος, ἀπηλευθερώθη δὲ κατὰ τὸ 1642. Παρέσχεν εἶτα πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν βασίλισσαν Χριστίναν ἐν τῷ πολέμῳ τῆς Δανίας καὶ εἰς ἀμοιβὴν προήχθη εἰς κοντόσταυλον, γερουσιαστὴν καὶ κόμητα.

Χόρν (Ἀρβίδ-Μπερνάρ, κόμης δέ)· γερουσιαστὴς Σουηδός, ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετὰ τοῦ προηγουμένου οἴκου, 1664—1742, ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος πρᾴγων τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1719, προήδρευσε τῆς Σουηδικῆς διαίτης 1720, καὶ ἔπεισε τὴν Σύγκλητον νὰ ἀνυψώσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν πρίγκιπα Φρειδερῖκον τοῦ Ἔσσε-Κάσσελ (Φρειδερῖκον Α'). Σχηματισθεισῶν δὲ δύο μερίδων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἡγεμόνος τούτου, τῶν Σκουφοφόρων καὶ τῶν Πιλοφόρων, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πρώτης ἥτις ὑπεστήριζε τὰ συμφέροντα τῆς Ρωσίας καὶ Ἀγγλίας, ἐπὶ πολὺ δὲ ὑπερίσχυεν, ὅτε ὅμως ἴσχυσαν καὶ οἱ Πιλοφόροι, ὑποστηρίζοντες τὴν Γαλλικὴν πολιτικήν, ἀπεσύρθη τῶν κοινῶν.

Χόρν· (Φρειδερῖκος), κόμης τοῦ Ἀμίνν, Σουηδὸς στρατηγός, ἐγεν. ἐν Σουδερμανίᾳ 1725—96, κατ' ἀρχὰς ἐτέθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας, διεκρίθη κατὰ τῶν Αὐστριακῶν ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τοῦ 1743, 45, 50 καὶ τὸ ἀπτόητον αὐτοῦ ἐξησφάλισε τὴν νίκην τοῦ Χάστενμπεκκ (τὸ 1757). Ἀνακληθεὶς εἰς Σουηδίαν κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ρωσίας πολέμου, κατέστη ὁ σπουδαιότερος σύμβουλος τοῦ Ἀδόλφου Φρειδερίκου καὶ τοῦ Γουσταύου Γ' διώκησε τὰ ἐν Στοκχόλμῃ συναθροισθέντα στρατεύματα, ἔνθα ὑπῆρχε φόβος ἐπαναστάσεως, κατώρθωσε νὰ προλάβῃ τὴν στάσιν καὶ εἰς ἀμοιβὴν προήχθη εἰς ἀντιστράτηγον καὶ κόμητα. — Ὁ υἱός του κόμης Γουσταῦος Χόρν ἀνεμίχθη εἰς τὴν κατὰ τοῦ Γουσταύου Γ' συνωμοσίαν τοῦ Ἀνκαρστρόεμ καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον, περιωρίσθη ὅμως ἡ ποινή του εἰς ἰσόβιον ἐξορίαν, ἀπεσύρθη δὲ εἰς Κοπεγχάγην, ἔνθα ἀπέθανεν τὸ 1823. Ἐκαλλιέργησε καὶ τὴν φιλολογίαν, συνέθηκε δέ τινας ποιήσεις.

Χόρν (Γεώργιος)· λατ. Χόρνιους, διαμαρτυρόμενος συγγραφεύς, ἐγεν. ἐν Γκρέουσσεν, 1620—70. Κατέλιπεν «Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὰ ἔτη 1645—47», «Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ἀμερικανῶν», «Ἱστορίαν φιλοσοφίας» καὶ ἱστορικὰ καὶ γεωγρ. ἐρανίσματα ἐπιγραφόμενα «Ἄρκα Νόαι», «Ἄρκα Μάζις» κλπ.

Χόρν (Φ.-Χριστόφορος)·

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φιλόλογος, έγεν. έν Βρούνσβικ, 1781—1837, κατέλαβε διαφόρους έδρας έν Βερολίνω καί είτα έν Βρέμη. Σώζονται μυθιστορήματα αύτοῦ, αὶ ποιητὴς Γκυιζάρδ» κλπ. καί ἱστορικὰ ἔργα«Νέρων», Τιβέριος, Ὄθων, Γάλβας,Φρειδ. Γουλιέλμος κλπ. καί κριτικὰ ἔργα.

Χόρν ἢ **Χούρν**· πόλις καί λιμὴν ἐν τῇ Βορ. Ὁλλανδίᾳ ἐπὶ τοῦ Ζουϋδερζέη, 32 χλμ. ΒΑ τοῦ Ἀμστερδαμ,11000 κατ. Ναύσταθμος, μέγαρον τοῦ ναυαρχείου. Ἐμπόριον ἄλλοτε σπουδαιότατον, ἀλλὰ νῦν παρηκμακός, πατρὶς τοῦ θαλασσοπόρου Γ. Σχοῦτεν καί τοῦ Ἰ. Κᾶεν, ἑδρυτοῦ τῆς Βαταυΐας. Ἡ πόλις αὕτη σχεδὸν κατεποντίσθη ὑπὸ πλημμύρας 1557. Ἐνταῦθα κατεσκεύασαν τὰς πρώτας ὁρμιὰς διὰ τὴν ἁλιείαν τῶν ρεγκῶν.

Χόρν· ἀκρωτήριον, τὸ μεσημβρινώτερον τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς ἐπὶ νησίδος γειτονικῆς τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, 55ο 58' 40'' Ν πλ. 69ο 34' 30'' Δ μηκ. Ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Δράκ 1578, ἐπανεῖδον δ' αὐτὸ ὁ Γουλ. Σχοῦτεν καὶ ὁ Λε-Μαίρ (1616) οἵτινες ὠνόμασαν αὐτὸ οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς πόλεως Χόρν (Χούρν), ἀφ' ἧς ὡρμήθησαν.

Χόρνεκκ (Ὀττόκαρδέ)· γερμανὸς ἱστορικὸς καὶ ποιητής, ἔγεν. ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Χόρνεκκ ἐν Στυρίᾳ περὶ τὸ 1250, ἀπέθ. τὸ 1310, συγγραφεὺς «Ἱστορίας τῶν Λὐτοκρατορῶν» καὶ ἐμμέτρου «Χρονικοῦ τῶν συγχρόνων γεγονότων (1266—1309)». Σώζεται τὸ πρῶτον τούτων ἐν χειρογράφῳ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βιέννης.

Χόρνεμαννν (Φρειδ. - Κονράδος)· περιηγητής, ἔγεν. ἐν Χιλδεσχάϊμ τὸ 1772, κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀφρικανικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου ἐπεχείρησεν ἐξερευνητικὴν περιήγησιν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Καΐρου 1797, ἐπεσκέφθη τὴν ἀρχ. ὄασιν τοῦ Ἄμμωνος, μετέβη εἰς Ρεζὰν καὶ Τρίπολιν, ἀνεχώρησε δὲ ἀπὸ ταύτης τὸ 1800 μετὰ τοῦ καραβανίου τοῦ Μπορνοῦ, ἔκτοτε δὲ οὐδὲν ἐγνώσθη περὶ αὐτοῦ. Ἐκ Τριπόλεως εἶχε πέμψει «Τὸ ἡμερολόγιον τῆς περιηγήσεώς» του, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ταυτοχρόνως ἐν Βεϋμάρῃ καὶ Λονδίνῳ.

Χόρν-Τούκ· (Τζών),φιλόλογος καὶ δημοσιογράφος, ἔγεν. ἐν Λονδίνῳ 1736—1812, κατ' ἀρχὰς ἠκολούθησε τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον, ἀλλὰ σχετισθεὶς μετὰ τοῦ φιλοπάτριδος Ὑλλη ἐγκατέλιπεν αὐτὸ καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν πολιτικήν. Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν θερμοτέρων φιλελευθέρων, ἵδρυσε δὲ σύλλογον (κλούμπ) πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ περὶ δικαιωμάτων διατάγματος καὶ ἐδημοσίευσε φυλλάδιον ὑπὲρ τῶν ἐπαναστατησάντων κατὰ τῆς μητροπόλεως Ἀμερικανῶν, δι' ὃ καὶ ἐφυλακίσθη. Ἐδείχθη δὲ καὶ σφοδρὸς ὀπαδὸς τῶν ἀρχῶν τῆς Γαλ. ἐπαναστάσεως, δι' ὃ καὶ ἐκ δευτέρου κατηγορήθη ἀλλ' ἠθῳώθη. Ἐγένετο μέλος τῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων (τὸ 1801).Πλὴν τῶν φυλλαδίων, ἐν οἷς μετὰ πολλῆς χάριτος συμπλέκει τὸ ἀστεῖον μετὰ τοῦ σκώμματος, ἐδημοσίευσε καὶ πολυτιμοτάτας περὶ γλώσσης μελέτας, κατ' αὐτὸν δὲ πάντα τὰ μόρια εἶνε λείψανα αὐτοτελῶν λέξεων ἐν ἀρχαιοτέρᾳ τῆς γλώσσης ἐπο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χῇ. Αἱ γνῶμαι αὐτοῦ αὗται περιελήφθησαν ἐν τῷ παραδόξῳ συγγράμματι αὐτοῦ «Ἔπεα πτερόεντα».

Χορρεμαβάδ· ὀχυρὰ π. τῆς Περσίας ἐν Λουριστὰν παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Κέρκα· κάτ. 8,000.

Χορρίλλιος· λιμενίσκος τοῦ Περού ἐν τῇ Ν. Ἀμερικῇ 15 χλμ. Ν. τῆς Λίμας, γειτνιάζουσα πρὸς τὴν ἀρχαίαν Παχαμάκ, ἐν ᾗ σῴζονται μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα ναοῦ τοῦ Ἡλίου. Εἶνε ὡσαύτως περιώνυμος διὰ τὴν μάχην τῆς 13 Ἰανουαρ. 1881 μεταξὺ Χιλιανῶν καὶ Περουβιανῶν, καθ' ἣν οἱ τελευταῖοι ἀπώλεσαν ὑπὲρ τὰς 8,000 ἄνδρας.

Χορσαβάδ· χωρ. ἐν Μοσσούλ τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας, 20 χλμ. ΒΑ τῆς π. Μοσσούλ. Ὁ Κάρ. Μποττά, πρόξενος τῆς Γαλλίας ἀνεκάλυψεν αὐτόθι κατὰ τὸ 1843 τὰ λείψανα εὐρέος ἀνακτόρου πλήρους ἐκτύπων ἀναγλύφων καὶ ἐπιγραφῶν μὲ σφηνοειδεῖς χαρακτῆρας, οἰκοδομηθέντος κατὰ τὸν Η' π. Χ. αἰῶνα, ἐπὶ τῶν Σαργωνιδῶν. Μέρος τῶν ἀρχαιοτήτων τούτων μετηνέχθησαν κατὰ τὸ 1845 εἰς Λοῦβρον· ὅρα Νινευΐ.

Χόρσλεϋ· (Σαμουήλ, ἱεροκήρυξ ἄγγλος 1733—1806, ἐπίσκοπος τοῦ Ἁγ. Δαυὶδ τοῦ Ρότσεστερ καὶ εἶτα τοῦ ἁγ. Ἀσάφ. Μέλος τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, ἐξέδωκε τὸν «Εὐκλείδην» καὶ «Ἀπολλώνιον τὸν ἐκ Περγάμου», ὡς καὶ τὰ «Ἔργα» τοῦ Νεύτωνος· κατέλιπε δὲ καὶ πλεῖστα ἄλλα ἔργα ἐξ ὧν δείκνυται ἀνὴρ πολλῆς παιδεύσεως. Κατεπολέμησε δὲ τὰς θεωρίας τοῦ Πριεστλέϋ περὶ ὑλισμοῦ.

Χόρτα ἢ **Λά-Χόρτα**· εἷς τῶν κυριωτέρων λιμένων τῶν Ἀσορῶν νήσων ἐν τῇ ν. Φαιγιάλ, κάτ. 7,600.

Χορτᾶτα· μία τῶν συνοικιῶν τοῦ χ. Δαμελιάνη τοῦ δήμου Ἀπολλωνίων τῆς Λευκάδος. Κάτ. 462.

Χορτίτζα· ἀρχ. Κορτίτσ, νῆσος τοῦ Δνείπερ ποτ. ἐν τῇ Νοτ. Ρωσίᾳ ἐν μέσῳ τῶν καταρρακτῶν αὐτοῦ, παρὰ τὴν θέσιν ἐν ᾗ οἱ Πετσενέγοι, κατὰ τὸ 973, εἶχεν ἀποκεφαλίσῃ τὸν Μέγαν-Δοῦκα Σβετοσλάβ. Αὐτόθι κατὰ τὸν ΙΣ' αἰῶνα ἱδρύθη ἡ **Σίτσι** τῶν Ζαπορόγων Κοζάκων· (ὅρα λέξιν).

Χόρτο(ν)· ὅρμος καὶ συνοικισμὸς μεθ' ὑποτελωνείου ἐν τῷ δήμῳ Σπαλάθρων τοῦ Βώλου. Κάτ. 12. Μετὰ τοῦ χ. **Χόρτος**, κάτ. 77.

Χοσμανά· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλείας τῆς Ἄρτης. Κάτ. 156.

Χοσμάρη· χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τοῦ Γυθείου. Κάτ. 114.

Χοσρὲφ-Πασσᾶς· ἐγεν. ἐν Κιρκασίᾳ περὶ τὸ 1769—1855, ὑπῆρξε δοῦλος τὸ πρῶτον διὰ τῆς ἱκανότητός του δὲ προήχθη εἰς τὰ ὑψηλότατα ἀξιώματα. Διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Γάλλων (1801), διῴκει τὴν χώραν μέχρις οὗ ἡ ἐπανάστασις τῶν Μαμελούκων, ὑποκινηθέντων ὑπὸ τοῦ Μεχμὲτ-Ἀλῆ, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ (1803). Ἀφ' οὗ προήχθη εἰς ναύαρχον (καπετὰν - Πασσᾶν), διοικητὴν Κων)πόλεως, μέγαν Σερασκέρην, διωρίσθη μέγας Βεζύρης καὶ παρέσχε τὴν συνδρομήν του εἰς τὸν Σουλτὰν Μαχμοὺτ ἐν τοῖς μεταρρυθμίσεσιν ἃς ἐπεχείρησε νὰ εἰσαγάγῃ. Παρὰ τὰς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ήττας αὐτοῦ ὡς ναυάρχου κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν καὶ τὰς διαρκεῖς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του κατηγορίας παρέμεινεν εὐνοούμενος τοῦ Μαχμοὺδ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἡγεμόνος αὐτοῦ 1839. Ὑπῆρξε διαρκὴς ἀντίζηλος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Μαχμοὺδ-Ἀλῆ.

Χοσρόης· βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ τοῦ 198 μέχρι 232, ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Ἀρσακιδῶν, ἤρατο πολλὰς νίκας κατὰ τοῦ Ἀρδασχὶρ Σασσὰν, ζητοῦντος νὰ ἁρπάσῃ τὸν θρόνον τῶν Ἀρκλσαιδῶν, ὅστις ἀπελπισθεὶς νὰ τὸν νικήσῃ, ἐδολοφόνησεν αὐτόν. Ὁ Χοσρόης εἶνε ὁ κτίσας τὴν π. Ταυρίδα.

Χοσρόης Α'· ὁ μ έ γ α ς περσιστὶ Χ ο σ ρ ο ύ, βασιλεὺς τῆς Περσίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σασανιδῶν, διεδέχθη τὸν πατέρα του Καβαδὴς (Κοβὰδ) 531, ἀπέθ. 579, συνωμολόγησε μετὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ (ἕλληνος αὐτοκράτορος) συνθήκην ἐπωφελῆ δι' αὐτόν. Ἐπανέφερε τὴν τάξιν εἰς τὸ κράτος του ἐξολοθρεύσας τὴν φυλὴν τοῦ Μαζδέκ, ὑπέταξε δὲ πάντας τοὺς ἡγεμόνας τῆς Ἰμπερίας (Γεωργίας) καὶ τῆς Καυκασίου Ἀλβανίας, ἵνα δὲ προστατεύσῃ τὰ μεθόρια τοῦ Κράτους του ἤγειρε προμαχῶνας εἰς τὴν πύλην τοῦ Δαριὴλ καὶ τοῦ στενοῦ τοῦ Δερβέν. Κατὰ δὲ τὸ 540, ἐπανέλαβε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Βυζαντίνων, εἰσέβαλεν εἰς Συρίαν, κατέλαβε τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἀνεχαιτίσθη μόνον ὑπὸ τοῦ ἕλληνος στρατηγοῦ Βελισσαρίου, ὑπέγραψεν ἀνακωχὴν 544, βραδύτερον δὲ μετέφερε τὸν πόλεμον εἰς Κολχίδα, 551. Κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ 562 παρεχώρησε τὴν χώραν ταύτην εἰς τὸν Ἰουστινιανόν, ὑπεσχέθη δὲ ἀνεξιθρησκείαν πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἐν Περσίᾳ, ἀλλ' ὑπεχρέωσεν αὐτὸν νὰ ἀποτίνῃ φόρον 3000 χρυσῶν ἐπὶ 50 ἔτη. Ταυτοχρόνως ὑπέταξε πολλοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἰνδιῶν παρενοχλοῦντας τὸ Περσικὸν ἐμπόριον καὶ ἀπέκρουσε τοὺς Οὖνους καὶ Τούρκους λεηλατοῦντας τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου του. Ἐπειδὴ δὲ Ἰουστῖνος ὁ Β', ὁ διαδεξάμενος τὸν Ἰουστινιανὸν ἠρνήθη νὰ ἀποτίσῃ αὐτῷ τὸν συμπεφωνημένον φόρον, ἐξεστράτευσεν ἐκ νέου καὶ διέπραξε μεγάλας λεηλασίας ἐν ταῖς χώραις τοῦ Βυζαντιακοῦ κράτους, ἐξηνάγκασε δὲ Τιβέριον τὸν Δ', ἀνελθόντα τὸν θρόνον ἀντὶ τοῦ Ἰουστίνου νὰ ζητήσῃ εἰρήνην 579. Διεδέξατο αὐτὸν ὁ υἱός του Ὁρμίσδας Β'. Οἱ Πέρσαι ἐπωνόμασαν αὐτὸν Δίκαιον καὶ Γενναῖον (Νουσχιρβάν), οἱ δὲ χριστιανοί, οὓς κατεδίωξε, παριστῶσιν αὐτὸν ὡς ὠμὸν δυνάστην, ὅστις οὐδὲν ἄλλο πλεονέκτημα πλὴν τῆς ἀνδρείας ἐκέκτητο. Διέταξε τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν Περσικὴν τοῦ Ἰνδικοῦ βιβλίου «Καλιλὰχ καὶ Διμνάχ».

Χοσρόης Β'· διεδέχθη, κατὰ τὸ 590 τὸν πατέρα του Ὁρμίσδαν Δ', ὃν ὁ λαὸς εἶχε φυλακίσει. Μετά τινα δὲ χρόνον καὶ αὐτὸς ἐξορισθεὶς ἐζήτησεν ἄσυλον παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Μαυρικίου, ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν καὶ κατώρθωσε νὰ ἀποκατασταθῇ αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον του, ἀφ' οὗ οὗτος παρεχώρησεν αὐτῷ τὴν Δάραν καὶ ἐγκατέλιπε τὴν Ἀρμενίαν (593). Ἀναλαβὼν δὲ τὸν θρόνον ἀπέκρουσε τὰς ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων καὶ κατέκτησε τὸ Χο-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρασάν. Μετὰ δὲ τὴ δολοφονίαν τοῦ Μαυρικίου ὑπὸ τοῦ **Φωκᾶ**, ὁ Χοσρόης ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον αὐτοῦ, εἰσέβαλεν εἰς τὸ Βυζαντιακὸν κράτος, 604, ἠρήμωσε τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἐκυρίευσε τὴν Ἔδεσσαν 609, ἐλεηλάτησε τὴν Συρίαν 612, ἐκυρίευσε τὴν Ἱερουσαλὴμ 615 καὶ προυχώρησε μέχρις Αἰγύπτου. Ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος ἐνίκησεν αὐτὸν ἐν Ἰσσῷ 622 καὶ τέλος ἐν Μοσσούλ, 627, ἡ ἧττα ὃ' αὕτη ἠνάγκασε τὸν υἱόν του Σιρόην ἵνα ἐκθρονίσῃ αὐτὸν καὶ ρίψῃ εἰς φυλακήν, ἔνθα ἀπέθανεν ὑπὸ λιμοῦ τὸ628.

Χοσταλρίχ· π. ὀχυρὰ τῆς Ἱσπανίας ἐν Καταλωνίᾳ, 50 χλμ. ΝΔ. τῆς Ζιρόν. κάτ. 1500. Οἱ Γάλλοι κατέλαβον αὐτὴν (τὸ 1809) ἐνίκησαν δὲ τὸν στρατηγὸν Ὄ Δόννελ τὸ 1810.

Χοτάν ἢ **Ἴλτσι**· π. τοῦ Ἀνατ. Τουρκεστὰν ἐν τῇ Σινικῇ ἐπαρχ. τοῦ Κάν-σοῦ-σὲν-Κιάνγκ, 280 χλμ. ΝΑ τῆς Ὑαρκάνδ, κάτ. 40,000. Τὰ περίχωρα αὐτῆς ὑπῆρξαν τὸ θέατρον πλείστων μαχῶν μεταξὺ τῶν Σινῶν καὶ τῶν ἰθαγενῶν (1864 - 1876). Ἐργοστάσιον σκευῶν ἐκ χαλκοῦ, μεταξουργεῖα, ταπητουργεῖα κλπ. Ἦτο πρωτ. ἀρχαίου Χανάτου, κατοικουμένου ὑπὸ 200,000 κατ. ὅπερ νῦν ὑπόκειται εἰς τὴν Κίναν.

Χοτὲν, πολωνιστὶ **Σοκοτσίμ**· π. ἐν Βασσαραβίᾳ τῆς Ρωσίας ἐπὶ τοῦ Δνειστερ, κάτ. 18,000, ὀχυρὰ θέσις πολλάκις ἀλωθεῖσα ὑπὸ τῶν Πολωνῶν, Τούρκων καὶ Ρώσων. Αὐτόθι ἡττήθησαν οἱ Τοῦρκοι κατὰ τὸ 1673 ὑπὸ τοῦ Σομπιέσκυ καὶ τὸ 1739 ὑπὸ τῶν Ρώσων.

Χοτούζιτς· χ. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας (ἐν Βοημίᾳ), κάτ. 1600. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας Φρειδερῖκος Β' ἐνίκησεν αὐτόθι τὸν πρίγκιπα Κάρολον τῆς Λωρραίνης, αὐστριακὸν στρατηγόν, 1742.

Χότσκισς· (Τ ζ ώ ν), μηχανικός, ἐγεν. ἐν Κοννέκτικουτ τῶν Ἡν.-Πολιτειῶν, ἀπ. τὸ 1885, διηύθυνε τὰ φυσιγγιοποιεῖα τῶν Ἀμερικανῶν κατὰ τὸν Ἀνθενωτικὸν πόλεμον, ἵδρυσεν ἐν ἀγ. Διονυσίῳ σπουδαῖον ἐργοστάσιον (τὸ 1867) καὶ ἐπενόησεν ἐπαναληπτικὸν πυροβόλον ἐν χρήσει ἰδίᾳ ἐν τῷ ναυτικῷ.

Χόττιγγερ (Ἰωάννης Ἑρρῖκος)· ἀσιανολόγος, ἐγεν. ἐν Ζυρίχῃ τὸ 1620 ἐδίδαξε δὲ ἐν ταύτῃ τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν, θεολογίαν τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τὰς ἀνατολ. γλώσσας, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἐκλέκτορος καὶ ἔλαβε θέσιν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἀϊδελβέργης. Κληθεὶς δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Λέϋδ (Λουγδούνου), ἡτοιμάζετο νὰ μεταβῇ, ὅτε ἐπνίγη μετὰ τριῶν τέκνων του ἐν τῷ Λιμμάτ παρὰ τὴν Ζυρίχην 1667. Κατέλιπε «Φιλολογικὸν θησαυρόν», Γραμματ. τεσσάρων γλωσσῶν Ἑβραϊκῆς, Χαλδαϊκῆς, Συριακῆς καὶ Ἀραβικῆς», «Ἀνατολ. ἱστορίαν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, Σαρακηνισμοῦ καὶ Χαλδαϊσμοῦ» «Ἀνατ. Ἐτυμολογικόν» κλπ., πάντα λατινιστί.—Ὁ ἔγγονος αὐτοῦ Ι.-Ἰ Χ ό τ τ ι γ γ ε ρ, 1750 — 1810, καθηγητὴς ἐν Ζυρίχῃ ἀπέκτησε φήμην ὡς φιλόλογος, ἐφιλοπόνησε καλὰς ἐκδόσεις τοῦ Θεοφράστου καὶ Σαλλουστίου, λόγων τινῶν τοῦ Κικέρωνος κλπ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἕτερός τις ὁμών. γεν. ἐνΖυρίχῃ 1763—1860, παρέσχε μεγάλας ὑπηρεσίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν τῇ τοπαρχίᾳ αὐτοῦ ἐκπαίδευσιν, ἐγένετο δὲ γνωστὸς ὡς ἱστορικός. Ἐδημοσίευσε Γερμαν. «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλβετικοῦ σχίσματος», «περὶ Σβιγγλίου καὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ», «Ἱστορίαν τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλβετικῆς Ὁμοσπονδίας» κλπ.

Χότ(ς)· εὐρέα τενάγη ἁλμυρῶν ὑδάτων ἐν τοῖς Ν τῆς Ἀλγερίας καὶ τῆς Τύνιδος. Τὰ κυριώτερα τούτων εἰσὶ τὰ τοῦ Ἐλ-Χέργγουϊ, Ἐλ-Ικάρμπι (Ὁράν), Ἐλ-Χόδνα, Μελγχὶρ (Κωνσταντίνη), Ράρσα, Ἐλ-Δζερίδ (Τύνις). Γάλλος τις ἀξιωματικὸς Ρουδκίρ, νομίσας ὅτι τὰ τελευταῖα τῶν τενάγων τούτων ἦσαν ἡ ἀρχαία λίμνη Τρίτων, συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ συνδέσῃ ταῦτα διὰ διώρυχος πρὸς τὴν Μεσόγειον καὶ σχηματίσῃ οὕτω ἐσωτερικὴν θάλασσαν.

Χοῦα· Ἄραβες κάτοικοι τοῦ Μπορνοὺ καὶ τοῦ Μπαγχίρμι (ἐν τῷ κεντρ. Σουδὰν) περὶ τοὺς 200,000 πολεμισταί, ὁμιλοῦντες καθαρωτάτην γλῶσσαν. Κατάγονται, λέγουσιν, ἐκ τῆς Κορεϊχίτιδος φυλῆς, ἥτις μετενάστευσεν ἐκ Μέκκας (τὸ 631) πρὶν ἢ ἀσπασθῇ τὸν Ἰσλαμισμόν.

Χοῦα· π. τοῦ Ἀννοβέρου τῆς Πρωσίας ἐπὶ τοῦ Βέζερ, 62 χλμ. ΒΑ τοῦ Ἀννοβέρου, κάτ 2,000, ὑπῆρξεν ἄλλοτε πρωτ. κομητείας.

Χουαλλάγγα· ποτ. τοῦ Περοῦ, πηγ. ἐκ τῶν Κορδιλλιερῶν παρὰ τὸ Χέρρο δὲ Πάσκο, ἀρδεύει τὰς Χουανοῦκο, Μούνζα, Σάντα Μαρία καὶ ἐμβάλλει δεξιόθεν εἰς τὸν Μαράνιον ὑπὸ 5ο 6' Ν. πλ. καὶ 77ο 55' Δ μήκ. ἔχει μῆκ. 1000—1200 χλμ.

Χουάν· Χουᾶνοι, ὄν, δοῦλον κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας (ἐν Γαλλίᾳ), εἰς τοὺς χωρικοὺς τῆς Βρετάνης καὶ τοῦ Κάτω-Μαίν, οἵτινες ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐμάχοντο ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἐλυμαίνοντο τὰς ὁδούς, ἐλεηλάτουν τὰ χωρία καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ διέπραττον παντὸς εἴδους λῃστείας, ἀκολούθως δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεξετάθη εἰς πάντας τοὺς Βανδιανούς. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔλαβον ἐκ τοῦ πρώτου ἀρχηγοῦ αὐτῶν Ἰωάννου Κοττερώ, ἐπιλεγομένου Σιουὰν (Σιάτ-ούαν =Γαλῆ μυκουλίζουσα), ὅστις αὐτὸς οὗτος ἐδέχθη τὸ παρωνύμιον, ὅτε λαθρέμπορος ὢν ἀπεμιμεῖτο συνθηματικῶς τὴν φωνὴν τῆς γαλῆς· διωργάνωσε δὲ πρῶτον εἰς πόλεμον τοὺς ὁπαδούς του κατὰ τὸ 1792 ἐν ἐποχῇ νεοσυλλεξίας, ἐφονεύθη δὲ συγκρουσθεὶς μετὰ τῶν δημοκρατικῶν στρατευμάτων τὸ 1794. Οἱ Χουᾶνοι ἐξασθενήσαντες ἀπὸ τοῦ 1796, ἐξηφανίσθησαν μετὰ τὸ 1803 καταδιωχθέντες ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου. Κατὰ τὸ 1814—15 βασιλόφρονές τινες διωργάνωσαν νέον Χουανισμόν, ὃν ὁ στρ. Λαμάρκ ἐν βραχεῖ κατέστρεψε

Χουᾶνοι· ἤτοι ἀδελφοί· ὄνομα ἐν τῇ Βορείῳ Ἀφρικῇ τῶν μοναχικῶν ἀδελφοτήτων, αἵτινες συγχρόνως εἶνε καὶ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι. Ἀριθμοῦνται 88 τοιαῦται καθ' ἅπαν τὸ Ἰσλάμ. Κυριώτεραι τούτων ἐν τῇ Β Ἀφρικῇ εἰσὶ τοῦ Σιδὶ-Μωχαμὲτ μπὲν Ἀλῆ Ἐλ-Σενούζι, Σιδὶ Ἀβδ-ἐλ-Καδὲρ-ἐλ-Δζελάλι, Σιδὶ Μουλάϊ Ταϊέμπ καὶ τέσσαρες ἄλλαι. Ἐχθρικῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ταται δὲ οὖσαι πρὸς τὸν χριστιανισμόν, ἀσκοῦσι καὶ μεγάλην πολιτικὴν ἐπίδρασιν.

Χουανκαβελίκα· π. τοῦ Περοῦ, πρωτ. ὁμων. νομοῦ, 325 χλμ. ΝΑ τῆς Λίμας, ἐπὶ ὕψ. 3798 μ. κατ. 4000. Ὁ ὁμών. νομὸς ἔχει ἔκτ. 38 967 τετρ. χλμ. καὶ 105000 κατ. Ἀργυρωρυχεῖα καὶ ὑδραργυρωρυχεῖα.

Χουανοῦκο· π. τοῦ Περοῦ, πρωτ. ὁμων. νομοῦ 270 χλμ. ΒΑ τῆς Λίμας ἐπὶ τοῦ Χουαλλάγγα, κατ. 5500. Εἰς ἀπόστ. 80 χλμ. πρὸς Α κεῖται ἡ Χουανοῦκο Βιέγιο, ἐρείπια ἀρχ. ἀνακτόρου τῶν Ἴνκας καὶ ναοῦ τοῦ Ἡλίου. Ὁ ὁμών. νομ. ἔχει ἔκτ. 61700 τετρ. χλμ. καὶ 79000 κατ.

Χουαρέτζ (Μ π ε ν ί τ ο)· πρόεδρος τῆς Μεξικανικῆς δημοκρατίας 1809—1872, ἐξ Ἰνδικῆς φυλῆς καὶ οἰκογενείας πενομένης, ἀπέκτησε φήμην ὡς δικηγόρος κατὰ δὲ τὸ 1856 ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος ἐν τῷ Κογκρέσσῳ καὶ διωρίσθη Πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου. Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Κομονφὸρ (1857) ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνταγματικῆς ἢ ὁμοσπονδιακῆς μερίδος καὶ ἐνόπλως ἀντιτάχθη κατὰ τῶν διαδόχων τοῦ Κομονφὸρ προέδρων Θουλοάγκα καὶ στρατ. Μιραμόν, διωργάνωσε δὲ κυβέρνησιν ἣν κατώρθωσε νὰ ἀναγνωρίσωσιν αἱ Ἡνωμ.-Πολιτεῖαι (1859) καὶ αἱ Δυτικαὶ Δυνάμεις (1861) μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Μιραμόν, ἀλλ' ἐσωτερικῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπνίξῃ τὴν ἀταξίαν διετηρήθη δὲ μόνον διὰ παντοειδῶν παρανόμων φορολογιῶν, ἐξ ὧν μάλιστα ἐζημιοῦντο οἱ Εὐρωπαῖοι, ἕνεκα δὲ τῶν μέτρων του αὐτῶν προυκάλεσε Γαλλο-Ἀγγλο-Ἱσπανικὴν ἐκστρατείαν (1862). Μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Γαλλ. στρατευμάτων συλλαβὼν τὸν αὐτοκράτορα ἐτυφέκισεν αὐτὸν (1867). Μεθ' ὃ τὸ Μεξικανικὸν Κογκρέσσον ἐψήφισεν ἀμνηστίαν διὰ τοὺς πολιτικοὺς οἵτινες μετέσχον τῆς ὑποστηρίξεως τῆς αὐτοκρατορίας (1867), καίπερ δὲ γενομένων πολλῶν ἐπαναστάσεων, οὗτος διετήρησε τὸ κράτος ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει, ἰδίως δὲ διετήρησε καλὰς σχέσεις μεθ' ὅλων τῶν ξένων Δυνάμεων σχεδόν. Ἐξελέγη αὖθις πρόεδρος κατὰ τὸ 1871.

Χουάρτε (Ζ ο υ ά ν)· ἱσπανὸς φιλόσοφος, ἐγεν. ἐν Σαὶν-Ζὰν-Πιὲ-δὲ-Πόρ, 1520—90, ἐξήσκησε τὴν ἰατρικὴν ἐν Μαδρίτῃ. Κατέλιπεν ἱσπανιστὶ «Ἐξέτασιν τῶν ἐπιτηδείων εἰς ἐπιστήμην πνευμάτων», ἐν ᾧ ὑποδεικνύει πῶς δύναταί τις νὰ διαιρέσῃ τὰς φυσικὰς κλίσεις τῶν ἀνθρώπων, παρεμβάλλει ὅμως καὶ παραδόξους τινὰς γνώμας περὶ τῶν μέσων τῆς κατὰ θέλησιν ἀρρενογονίας καὶ τῆς γεννήσεως μεγαλοφυῶν τέκνων. Ἀφωρίσθη τὸ ἔργον ἐν Ρώμῃ.

Χουασκάρ· περουβιανὸς ἡγεμών, ἔλαβε θανόντος τοῦ πατρὸς Χουάνα-Καπὰκ (1529) τὸ βασίλειον τοῦ Κοῦτσκο ὡς κλῆρον, ὁ δὲ ἀδελφός του Ἀταχουάλπα τὸ Κουίτο, ἀλλὰ δυσαρεστηθεὶς διὰ τὸν κλῆρον αὐτοῦ ἐβάδισε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἡττηθεὶς ὅμως ἐφυλακίσθη, ἐζήτησε δὲ τότε τὴν βοήθειαν τῶν Ἱσπανῶν, ὁ δὲ Ἀταχαούλπα μαθὼν τοῦτο ἐθανάτωσεν αὐτὸν 1533.

Χουάσκο· π. τῆς Χιλῆς ἐν Κο-

ΔΗΜΟΣΙΕ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κουίμτο, 40 χλμ. πρὸς Β τῆς π. Κοκουίμπο, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ὁμων. ποτ. κατ. 1000. Ἐν τοῖς πέριξ ἀργυρωρυχεῖα καὶ χαλκωρυχεῖα.

Χουαχίν· νῆσ. ἐν Πολυνησίᾳ τῆς Ὠκεανίας ἐν τῷ ἀρχιπελ. τῆς Ἑταιρείας ΒΑ τῆς Ταϊτί· κάτ. 1150.

Χουβούτ· ποτ. τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας (ἐν Παταγονίᾳ), πηγάζει ἐκ τῶν Ἄνδεων, διέρχεται τὰς πάμπας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὑπὸ 43ο 18' Ν πλ. καὶ 67ο 10 Δ μηκ. Ὀλίγον πλώϊμος. Παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ κεῖται ἡ ὁμών. ἀποικία, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐξ Οὐαλλίας γεωργῶν (1865) καὶ νῦν πρωτ. ὁμων. διοικήσεως κειμένης πρὸς Ν τῆς Ρίο-Νέγρο καὶ πρὸς Β τῆς Σάντα Κρούζ.

Χούγγλυ· δυτικὸς βραχίων τοῦ Γάγγου, σχηματιζόμενος ἐκ τοῦ Μπαγχιράτη, Δζαλάγχη καὶ Τσοῦρνι, δέχεται τὸν Ρουπναράϊν καὶ τὸν Δανούδ, ἔχει δὲ μῆκ. 195 χλμ. Διέρχεται διὰ πολλῶν πόλεων ὡς καὶ τῆς Χανδερναγόρ καὶ Καλκούττας, εἶνε πλωτὸς καὶ ὑπὸ τῶν μεγαλειτέρων σκαφῶν ἀλλὰ κινδυνώδης ἕνεκα τῶν μεγάλων ὄγκων τῆς ἄμμου οὓς παρασύρει καλοΐτινες ἐνιαχοῦ ἀποφράσσουσι τὴν κοίτην αὐτοῦ.

Χούγγλυ· π. τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν (ἐν τῇ περιφ. τῆς Καλκούττας), ἐπὶ τοῦ ὁμων. ποτ. 35 χλμ. ΒΔ τῆς Καλκούττας, κάτ. 35,000. Ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Πορτογάλων 1537, ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς Γκολέν, εἶτα Μοὺχι-Μπέντερ, κατελήφθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Ἄγγλων τὸ 1757.

Χούγγρα· π. καὶ λ. τῆς Ν. Ἀραβίας, 94 χλμ. ΒΑ τοῦ Ἄδεν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν ἐδάφους. Μέγα ἐμπόριον.

Χούγκσμανς· (Ροδόλφος)· φιλέλλην ἐξ Ὁλλανδίας· ἐφονεύθη ἐν Πέτᾳ τὴν 4 Ἰουλίου 1822. Ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν φιλελλήνων.

Χοῦγκτον· περιηγητὴς ἄγγλος, ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Λονδίνῳ Ἀφρικανικῆς Ἑταιρείας (τὸ 1789) νὰ μεταβῇ καὶ καθορίσῃ τὸν ροῦν τοῦ Νίγηρος, εἰσέδυ πολὺ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, παρεπλανήθη ὑπὸ τῶν μαύρων ἐμπόρων καὶ ἀπέθανεν ἐν Ζάρρᾳ τὸ 1791 ἐκ δυσεντερίας. Μετὰ ἓν ἔτος ἐδημοσιεύθη ἐν Λονδίνῳ ἡ ἔκθεσις τῆς περιοδείας αὐτοῦ.

Χουδαλιανά· χ. τοῦ δήμου Πανεθήμου, ἐπαρχ. Κισάμου, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 35.

Χουδέτσι· χ. τοῦ δήμου Ἁγίων — Παρασκευῶν, ἐπαρχ. Πεδιάδος, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 400.

Χουέ· π. τῆς Γαλλικῆς Ἰνδοκίνας, πρωτ. τοῦ Ἀννάμ, ἐπὶ τοῦ Τρυόγκ-Τιέν, 15 χλμ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης κατ. περὶ τοὺς 150000, μεγάλη ἀκρόπολις οἰκοδομηθεῖσα ὑπὸ Γάλλων μηχανικῶν τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Ἐπίνειον αὐτῆς εἶνε ἡ Τουάν-Ἄν.

Χουέλβα· Ὄνουμπα· π. καὶ λιμὴν τῆς Ἱσπανίας ἐν Ἀνδαλουσίᾳ, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχίας, 450 χλμ. ΝΔ τῆς Μαδρίτης, κατ. 3550. Ναυπηγεῖα. Ἐξαγωγὴ καρπῶν εἰς Πορτογαλίαν. Ἐν τοῖς πέριξ θειωρυχεῖα καὶ τὰ πλουσιώτερα τοῦ κόσμου χαλ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χωρυχεῖα τοῦ Ρίο Τίντο. Ἐξάγεται καὶ μαγγανήσιον. Ἡ ὁμων. ἐπαρχ. πρὸς Δ τῆς Σεβίλλης καὶ πρὸς Α τῆς Πορτογαλίας, πρὸς Β δὲ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἔχει ἔκτ. 10130 τετρ. χλμ. καὶ κατ. 255000.

Χουέρτα (Γκάρθια δὲ λά)· Ἱσπανὸς ποιητής, ἐγεν. περὶ τὸ 1730 ἐν Ζάφρᾳ τῆς Ἐστρεμαδούρας, ἀπέθ. 1797. Βασιλικὸς βιβλιοφύλαξ, μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῆς Μαδρίτης, συνέθηκεν «ἐκλογὰς ἁλιευτικὰς» μυθολογικόν τι ποίημα «Ζεὺς συντηρητὴς» τραγῳδίαν τὴν «Ραχήλ» κλπ. Ὑπεστήριξε μετὰ ζήλου τὴν ἐθνικὴν φιλολογίαν κατὰ τῆς ξένης καὶ ἰδ. τῆς ἐπηρείας τῆς Γαλλικῆς.

Χουέσκα· Ὄ σ κ α· π. ἐν Ἀραγωνίᾳ τῆς Ἱσπανίας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. 330 χλμ. ΒΑ τῆς Μαδρίτης ἐπὶ τοῦ Ἰσουέλα. Κατ. 10500. Ἐπισκοπή, πανεπιστήμιον. Ὡραῖος καθεδρικὸς ναὸς Γοτθικός, ἀνάκτορον Χ ο υ ά τ ζ α. Ἥκμασε λίαν ἐπὶ τῆς Ρωμ. ἐποχῆς, ὁ δὲ Σερτώριος συνέστησεν ἐν αὐτῇ δημοσίας σχολὰς καὶ ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἐξωράισεν αὐτήν. Ἐγένετο δὲ προσκαίρως πρωτ. κράτους ἀνεξαρτήτου, ὅπερ ἔλαβε τὸν τίτλον βασιλείου, μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Α΄ ἀπὸ τῶν Μαύρων (1098). Πέτρος δὲ ὁ Δ΄ ἵδρυσεν ἐν αὐτῇ πανεπιστήμιον (1364), εἰς ὃ ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ Σερτωρίου.—Ἡ ὁμων. ἐπαρχ. πρὸς Ν τῶν Πυρηναίων καὶ πρὸς Β τῆς Σαραγώσης ἔχει ἔκτ. 15149 τετρ. χλμ. καὶ 255000 κατ.

Χουεσκὰρ· π. ἐν Γρενάδᾳ τῆς Ἱσπανίας, 112 χλμ. ΒΑ τῆς π. Γρενάδας, κατ. 7800. Παρὰ ταύτην σῴζονται τὰ ἐρείπια τῆς Χουεσκὰρ-λὰ-Βιέγια=Παλαιᾶς-Χουεσκάρ, ἧς τὴν ἵδρυσιν ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς Καρχηδονίους.

Χουΐλλο· π. τῶν Πορτογαλ. κτήσεων τῆς Ἀγγόλας (Δυτ. Ἀφρικῆ)· πρωτ. κονθέλχο (ἐπαρχίας), ἐπὶ ἀριστ. παραποτ. τοῦ Κουνένε, κατ. 2000. Πολλοὶ Μπούρς τοῦ Τράνσβααλ ἐγκατέστησαν αὐτόθι κατὰ τὸ 1880.

Χουΐσκι· ὅρα Βασίλειος Ε΄.

Χοῦ-Κίνγγ· ὅρα Κ ί γ γ.

Χουκυζάκα· νῦν Σούκρη, ποτὲ Χάρκας ἢ Πλάτα πρωτ. τῆς Βολιβίας καὶ τοῦ ὁμων. νομοῦ ἐπὶ ὕψους 2,694 μ., ἔχει 20,000 κατ. Ἀρχιεπισκοπὴ ἀπὸ τοῦ 1868, πανεπιστήμιον τοῦ Σὰν Φραγκίσκο Ξαβέριο, μνημεῖον τοῦ στρατηγοῦ Σοῦκρε, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις ὠνομάσθη. Ἱδρύθη περὶ τὸ 1527 ὑπό τινος τῶν ὀπαδῶν τοῦ Πιζάρρου ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀρχ. Περουβιανῆς πόλεως, ἐν αὐτῇ δ' ἀνεκηρύχθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Βολιβίας τὸ 1825. Ὡς πρωτεύουσα τοῦ κράτους ἐνηλλάγη πολλάκις μετὰ τῆς Λα Πάζ.—Ὁ ὁμών. νομὸς ἔχει ἔκτ. 188,535 τετρ. χλμ. καὶ 125,000 κατ. σχεδὸν πάντας Ἰνδοὺς ἢ ἀμφιγενεῖς. Ὑψηλότατα ὄρη, μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Χουλαγκοῦ· Μογγόλος ἡγεμών, ἀρχηγὸς τῆς Περσικῆς δυναστείας τῶν Ζενγγισχανιδῶν, ἐγεν. τὸ 1217, υἱὸς τοῦ Τοῦλι Δ΄ υἱοῦ τοῦ Ζενγγὶς-Χάν. Διετάχθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μανγ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κοῦ-Χάν τὸ 1251 νὰ καθυποτάξῃ πᾶσαν τὴν δυτικὴν Ἀσίαν ἀπὸ τοῦ ποτ. Δζιχοὺν μέχρι τῶν Αἰγυπτιακῶν ὁρίων, καὶ πράγματι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ὑπέταξε πᾶσαν ταύτην τὴν χώραν. Ἔστησε δὲ τὴν ἕδραν του ἐν Ταυρίδι τῆς Περσίας. Συλλαβὼν δὲ τὸ σχέδιον νὰ ἀνατρέψῃ τὴν καλιφείαν, ἐβάδισε μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεών του κατὰ τοῦ Βαγδατίου, μετὰ μακρὰν δὲ πολιορκίαν ἐγένετο κύριος τῆς πόλεως ταύτης, ἐζώγρησε καὶ ἐθανάτωσε τὸν Χαλίφην Μασταζέμ (τὸ 1258) καὶ ἐξέτεινε μέχρι τῆς Συρίας τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν σφαγήν. Ἀπέθ. τὸ 1265 48ετής, ἔσχε δὲ διάδοχον τὸν πρεσβύτερον υἱόν του Ἀβάκα.

Χούλμ ἢ **Χουλούμ**· π. τοῦ Ἀφγανιστὰν ἐπὶ τοῦ Χούλμ, παραποτ. τοῦ Δζιχούμ. κάτ. 10,000.

Χούλστ· π. τῶν Κάτω Χωρῶν (ἐν Ζέελανδ). 39 χλμ. ΝΑ τοῦ Μίδδελμπουργ, ἐπὶ βραχίονος τοῦ Ἐσκώ, κάτ. 2,500. Πατρὶς τοῦ Κορνηλίου Ἰανσενίου ἐπισκόπου Γάνδης.

Χοῦμε (Δαυίδ)· φιλόσοφος καὶ ἱστορικός, ἐγεν. 1711—1776 ἐξ εὐγενοῦς οἴκου ἐν Ἐδιμβούργῳ, ἀλλὰ μικρᾶς περιουσίας, διήγαγε τὴν νεότητα αὐτοῦ ἐν Γαλλίᾳ, ἔγραψε δὲ ἐν Φλέσῃ τὸ πρῶτον ἔργον αὐτοῦ «Περὶ ἀνθρωπίνης φύσεως» τὸ 1737, ἀλλ' ἡ φήμη αὐτοῦ ἐξησφαλίσθη διὰ τοῦ ἔργου «Δοκίμια ἠθικά, πολιτικὰ καὶ φιλολογικά» τὸ 1742. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγένετο παιδαγωγὸς τοῦ μαρκησίου Ἀνναλδάτ καὶ εἶτα γραμματεὺς του στρατηγοῦ Σαὶν-Κλαίρ, ὃν ἠκολούθησεν ὡς πρέσβυν ἐν Βιέννῃ. Διορισθεὶς ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἐδιμβούργου ἤρξατο τοῦ μεγίστου τῶν ἔργων αὐτοῦ «Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας 1754—61», συνώδευσε τὸν λόρδον Χέρτφορδ εἰς Παρισίους ὡς Γραμματεὺς πρεσβείας καὶ συνεδέθη ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Ἰ.-Ἰ. Ρουσσώ, ὅστις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς Λονδῖνον τὸ 1766. Μετ' οὐ πολὺ ἐπῆλθε ῥῆξις μεταξὺ τῶν δύο φίλων. Διωρίσθη ὑπογραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας τὸ 1767, ἀλλὰ μετὰ δίετίαν κατέλιπε τὴν πολιτικὴν ἀπασυρθεὶς εἰς Ἐδιμβοῦργον ἔνθα ἀπέθ. τὸ 1776. Ἡ ὥθησις ἣν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν φιλοσοφίαν ὑπῆρξε σημαντική. Ὁ Κάντιος κατέκρινε τὴν φιλοσοφίαν αὐτοῦ ὡς καὶ τὸν Ἀγγλικὸν θετικισμόν. Εἶνε ἄκρος ἐμπειριστὴς καὶ θετικιστὴς καὶ καταντᾷ μέχρι τοῦ νὰ ἀρνῆται σχεδὸν πᾶσαν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν, ἀποδέχεται δὲ ἠθικὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος. Ὡς ἱστορικὸς ὑποβάλλει τὰ γεγονότα εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν. Πλὴν τῶν μνημονευθέντων ἀνωτέρω καὶ πολλῶν ἄλλων ἔργων του κατέλιπε καὶ «Ἀπομνημονεύματα».

Χουμέρι· χ. τοῦ δήμου Ἀρχαλοχωρίου, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 135.

Χουμέρι· χ. τοῦ δήμου Μελιδονίου, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 400.

Χουμεριᾶκος· πρωτ. τοῦ δήμου Χουμεριάκου, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 850.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χουμίλλα· Τζέμελλας, π. ἐν Μουρκίᾳ τῆς Ἱσπανίας, κατ. 14000, ἐργοστ. πυροβόλων ὅπλων, σάπωνες, κλπ. ἐν τοῖς πέριξ γαάνθρακες.

Χούμμελ (Ἰ. Νεπομυκῆνος)· γερμανὸς συνθέτης καὶ κλειδοκυμβαλιστής, ἐγεν. ἐν Πρεσβούργῳ, 1788—1837, κατέλιπε πλὴν πλείστων τεμαχίων ὀργανικῆς μουσικῆς τέσσαρα μελοδράματα καὶ «Μέθοδον κλειδοκυμβάλου».

Χουμπέ· π. τῶν Πορτογ. κτήσεων τῆς Ἀγγόλας (Δυτ παραλ. Ἀφρικῆς), πρωτ. Κοντσέχλο (ἐπαρχ.) ἐπὶ τοῦ Κουνενέ, κάτ. 3000. Ἡ περιβάλλουσα αὐτὴν χώρα ἀποτελεῖ μικρὸν βασίλειον μαύρων, ὑποτελὲς τῇ Πορτογαλίᾳ, ἀριθμοῦν δὲ 80000 κατ.

Χούμπερτσμπουργ· χωρ. τοῦ βασιλ. τῆς Σαξονίας, 40 χλμ. Α τῆς Λειψίας, 2400 κάτ. Ἔχει φρενοκομεῖον. Ἐνταῦθα συνωμολογήθη ἡ μεταξὺ Πρωσίας, Αὐστρίας καὶ Σαξονίας συνθήκη, ἥτις ἔθηκε τέρμα εἰς τὸν ἑπταετῆ πόλεμον, ἡ δὲ Μαρία-Θηρεσία παρῃτήθη τῶν ἐπὶ τῆς Σιλεσίας καὶ τοῦ Γκλάτος ἀξιωσεών της, ἀφ' ἑτέρου δὲ Φρειδερῖκος ὁ Β', ἀπέδωκε τὸ ἐκλεκτοράτον τῆς Σαξονίας εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας.

Χούμφρεϋ (Γουλιέλμος)· φιλέλλην Ἄγγλος· ἀπέθανεν ἐξ ἀσθενείας ἐν Αἰγίνῃ τὸ 1826. Ἔλλειψις πάσης ἄλλης πληροφορίας ἀφορώσης αὐτόν.

Χούμφρεϋ· ὁ Γ' τῶν 12 υἱῶν τοῦ Ταγκρέδου δὲ Ὠτβίλλ, διεδέξατο τὸν ἀδελφόν του Δρογγὸν (1051), ὡς κόμης τῆς Ἀπουλίας (Πούλλη), ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἑλλήνων, τῶν Γερμανῶν καὶ Λέοντος τοῦ Θ', συμμαχούντων κατὰ τῶν Νορμανδῶν, ἠχμαλώτισε καὶ αὐτὸν τὸν Πάπαν ἐν μάχῃ τῆς Τσιβιτέλλας (1053), συμπεριεφέρθη δὲ πρὸς αὐτὸν μετὰ τοῦ μεγαλειτέρου σεβασμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης χρονολογεῖται ἡ ἐπικυριαρχία τῆς Ἁγίας Ἕδρας ἐπὶ τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως· ἀπέθ. 1057 καὶ ἔσχε διάδοχον τὸν ἀδελφόν του Ροβέρτον Γυισκάρδον.

Χου-Νάν· (ἤτοι πρὸς Ν τῆς λίμνης)· ἐπαρχ. τῆς μεσημβρινῆς Κίνας, πρὸς Ν τῆς λίμνης Τούγκ-Τίγκ καὶ τῆς ἐπαρχ. Χου-Πέ, ἔκτ. 215 555 τετρ. χλμ. κατ. ὑπὲρ τοὺς 21 000000. Πρωτ. Τσάγκ-Σάχώρα ὀρεινή, ἔδαφος γόνιμον εἰς ὄρυζαν, βιομηχ. ἀκμαία.

Χούνη· θέσις τοῦ δήμου Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας.

Χούνη· χ. τοῦ δήμου Παρακαμπυλίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 505.

Χούνιστα· θέσις τοῦ δήμου Μεσολογγίου. Ἀγροικία μὲ κατ. 3.

Χούντ (Ἔρρικος)· ἐγεν. ἐν Οὐίττιγκτον (κομητ. Οὐάϊλτς), 1773-1835, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων ἀγρονόμων τῆς χώρας του. Περιῆλθε τὴν Ἀγγλίαν, κηρύσσων πανταχοῦ τὴν παγκόσμιον ἀναμόρφωσιν καὶ προκαλῶν συναθροίσεις πολλάκις καταστάσας ἀπειλητικάς. Συλληφθεὶς (1820) κατόπιν θορυβώδους μητινγκ (συλλαλητηρίου) ἐν Μάντσεστερ κατεδικάσθη εἰς ἐνιαυσίαν φυλάκισιν. Μετὰ πολλὰς ἀποπείρας κατώρθωσε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νὰ ἐκλεχθῇ μέλος τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων, ἀλλὰ διεδραματισε δευτερεῦον πρόσωπον.

Χοῦντερ· ὄνομα δύο ἀδελφῶν Σκώτων, ἐξ ἴσου διακριθέντων ἐν τῇ χειρουργικῇ· ὁ πρεσβύτερος τούτων Ο ὑ ί λ λ ι α μ ἐγεν. ἐν τῇ κομητείᾳ τῆς Λαναρκ, 1718—83, ἐγένετο μέλος τῆς ἑνώσεως τῶν χειρουργῶν ὡς καὶ τῆς βασιλικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, 1767, εἶτα ἑταῖρος ἀλλοδαπὸς τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, γνωστὸς κυρίως ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ «Ἀνατόμια οὔτερι γ«ράβιδι» 1774. ἵδρυσε δὲ καὶ ἐν Λονδίνῳ σχολὴν καὶ μουσεῖον ἀνατομικόν, ὅπερ ἐκληροδότησεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Γκλάσκοβ. — Ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Τ ζ ὼ ν, 1728—1793, ἐβοήθησεν αὐτὸν ἐν ταῖς ἀνατομικαῖς αὐτοῦ ἐρεύναις, ἐποίησε δὲ καὶ αὐτὸς σπουδαίας ἀνακαλύψεις ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν ὀδόντων καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς λύσσης. Ὑπηρέτησεν ὡς στρατιωτ. χειρουργὸς ἐν τῷ ἐν Λονδίνῳ νοσοκομείῳ Σαὶν-Ζόρζ, χειρουργὸς τοῦ βασιλέως καὶ ἀρχιχειρουργὸς τοῦ στρατοῦ καὶ ὡς ὁ ἀδελφός του μέλος τῆς ἐν Λονδίνῳ Βασιλικῆς ἑταιρείας. Ἐδημοσίευσε «φυσικὴν ἱστορίαν τῶν ὀδόντων καὶ τῶν νόσων αὐτῶν», «Πραγματείαν περὶ τῶν διὰ πυροβόλου πληγῶν». Ἐπενόησε δὲ πρὸς θεραπείαν τοῦ δακρυϊκοῦ συριγγίου τὸ φερώνυμον ἐργαλεῖον καὶ ἐτελειοποίησε τὴν θεραπευτικὴν τοῦ ἀνευρυσμοῦ.

Χούντιγκτον· π. τῆς Ἀγγλίας, πρωτ. ὁμων. κομητείας, ἐπὶ τοῦ Οὔζ, 91 χλμ. πρὸς Β. τοῦ Λονδίνου· κάτ. 4,300, πατρὶς τοῦ Κρόμβελλ'— Ἡ ὁμων. κομητεία, κατοικουμένη ποτὲ ὑπὸ τῶν Ἰσένι, περικλείεται ὑπὸ τῶν κομητειῶν Νόρθαμπτον καὶ Καῖμπριτς, πλὴν πρὸς τὰ ΝΔ ἔνθα ὁρίζεται ὑπὸ τῆς κομ. Μπέδφοοδ ἔχει ἔκτ. 969 τετρ. χλμ. καὶ 60,000 κατ. Χώρα γεωργική, σχεδὸν ἄνευ βιομηχανίας, κατὰ μέγα μέρος ἑλώδης.

Χου-πέ· (ἤτοι πρὸς Β τῆς λίμνης), ἐπαρχ. τῆς κεντρώας Κίνας πρὸς Β τῆς λίμνης Τούγκ-Τίγκ, καὶ πρὸς Α. τῆς Σέ-Τσουὲν καὶ τῆς Σιὲν-Σί, ἔκτ. 179,946 τετρ. χλμ. κάτ. 33,600,000, πρωτ. Βου-Τσάνγκ, ἄλλαι πολ. Χαν-Κάο καὶ Ἰτσιάνγκ, πεδινὴ χώρα καλῶς ἀρδευομένη ὑπὸ τοῦ Χάνγκ-Κιάνγκ, παραποτ. τοῦ Γάνγκ-Τσὲ καὶ γονιμωτάτη.

Χουρούα· ποτ. τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς, πηγ. ἐκ τοῦ δυτικοῦ τμήματος τῆς Βραζιλίας παρὰ τὰ σύνορα τῆς Βολιβίας καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Ἀμαζόνιον ἐκ δεξιῶν. Μῆκ. περίπου 1500 χλμ. διέρχεται διὰ μέσου τῶν δασῶν.

Χουρουένα· ποτ. τῆς Βραζιλίας ἐν Μάτο-Γκρόσσο· ἑνούμενος μετὰ τοῦ Ἀρίνος σχηματίζει τὸν Ταπαχόζ, μῆκ. 400 χλμ. Δέχεται πολλοὺς παραποτάμους.

Χοῦρτερ· (Φρειδ.-Ἐμμ.). Γερμανὸς ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Σχαφφουσῃ 1787—1865, κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε διαμαρτυρόμενος λειτουργός, ἀπώμοσε (τὸ 1844) καὶ διωρίσθη ἱστοριογράφος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Κατέλιπεν «Ἱστορίαν τοῦ Θεοδωρίλου, βασιλ. τῶν Ὀστρογότθων», «Ἱστ. τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου Γ'» τὸ ἄριστον τῶν ἔργων του, «Ἱστορ. τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Φερδινάνδου Β' καὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ», «Ὕλην διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Βαλενστάϊν» κλπ.

Χουρχουλίδι· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῆς νήσου Ζακύνθου. Κάτ. 161.

Χούς ἢ **Χούδς** (Ἰ ω ά ν ν η ς) Ο ὔ σ ι ο ς ἢ Ο ὔ σ σ ο ς· ἐγεν 1373 ἐν Χούζινεκ τῆς Βακερίας. Κατὰ τὸ 1402 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Πράγας, τοσοῦτον δ' ἐξετιμήθη διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ γνώσεις καὶ τὸν χαρακτῆρά του, ὥστε ἐγένετο πνευματικὸς τῆς βασιλίσσης τῆς Βοημίας. Κατὰ δὲ τὸ 1409 ἐπέτυχε παρὰ τοῦ βασιλέως Βενκενσλάου, ἵνα ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἡ ἐπικράτησις ἐν τῇ διοικήσει ἀπονεμηθῇ εἰς τοὺς Τσέχους. Γενόμενος τότε ὁ Χοὺς πρύτανις τοῦ πανεπιστημίου ἐτέθη εἰς ἀπαγόρευσιν ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Πράγας, δι' ὃ καὶ οὗτος ἐν τῇ «περὶ ἐκκλησίας πραγματείᾳ» αὐτοῦ προσέβαλε τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων, τὴν καθ' ἕνα καὶ μόνον τρόπον μετάληψιν καὶ ἠρνήθη τὰ προνόμια τοῦ Πάπα. Κληθεὶς ἵνα δικαιολογηθῇ διὰ τὰς αἱρετικὰς αὐτοῦ διδασκαλίας ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς Κωνσταντίας (1414) διεκήρυξε τὴν ὑπεροχὴν τῆς Γραφῆς ἐπὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως δι' ὃ καὶ ἀπεκηρύχθη ὡς αἱρετικὸς καὶ παρεδόθη εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, (6 Ἰουλ. 1415). Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐξήγειρε πᾶσαν τὴν Βοημίαν (ὅρα Ο ὐ σ σ ῖ τ α ι).

Χοὺς· (Γῆ τοῦ) ἢ Κόνοχ, ὄν. ἐν τῇ Ἁγ. Γραφῇ τῆς Αἰθιοπίας, περὶ ἧς ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι κατῳκήθη ὑπὸ τοῦ Χούς, υἱοῦ τοῦ Χὰμ καὶ ἐγγόνου τοῦ Νῶε.

Χουσιστὰν ἢ **Ἀραμπιστάν**· ἐπαρχία τῆς Δυτ. Περσίας, πρὸς Β. τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ πρὸς Α τοῦ Τουρκικοῦ Ἰρὰκ-Ἀραμπί, ἔκτ. 100 000 τετρ. χλμ. καὶ περὶ τὸ 1 ἑκατομ. κάτοικοι, Ἄραβες, Λοῦροι κλπ., πρωτ. Σ ι ο ῦ σ τ ε ρ. Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰς ἀρχαίας χώρας Σουσιανὴν καὶ Ἐλάμ. Ἦτο ἄλλοτε ἡ πλουσιωτέρα καὶ πολυπληθεστέρα ἐπαρχία τῆς Περσίας.

Χούσκισσον· (Οὐΐλ.). πολιτικὸς ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Μπίχ-Μόρετον τοῦ Βόρτσέστερ, 1770—1830, ὑπῆρξε κατὰ πρῶτον ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ λόρδου Γκρόβερ, πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1792, ἐπὶ δὲ ταῦ ὑπουργ. Πίττ ὑπογραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας ἐν τῷ ὑπουργ. τῶν Στρατιωτικῶν, εἶτα γραμματεὺς τοῦ θησαυροφυλακείου, ἐπὶ Κάννιγκ δὲ προϊστάμενος τοῦ Γραφείου τοῦ Ἐμπορίου τὸ 1823, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βουλὴν τῶν Κοινοτήτων τὸ 1796, ὡς ὑπουργὸς ἢ ἀντιπρόσωπος διεκρίθη διὰ τὰς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν γνώσεις του καὶ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας. Μαθητὴς τοῦ Σμίθ, ὀπαδὸς τῆς ἐλευθέρας συναλλαγῆς, κατεπολέμησεν ἐρρωμένως τὸ ἀπαγορευτικὸν σύστημα

Χουσδεῖν· ὄνομα κοινὸν πολλῶν ἐπιφανῶν Μουσουλμάνων, ὧν οἱ ἀξιολογώτεροί εἰσιν οἱ ἑπόμενοι.

Χουσδεῖν· υἱὸς τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Φατμές, θυγατρὸς τοῦ Μωάμεθ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χασὰν (669 μ. Χ.) ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν Σχυϊτῶν ὡς ἱμάμης ἢ νόμιμος ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας. Ἔζη δὲ ἡσύχως ἐν Μέκκᾳ, ὅτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μοαβιὰχ (680) ἐκλήθη ἐν Κούφᾳ ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι ὑπεσχέθησαν αὐτῷ νὰ τὸν ἀνακηρύξωσι χαλίφην. Ἀλλὰ μεταβαίνων συνελήφθη καὶ ἐφονεύθη, οὐ μακρὰν τοῦ Βαγδατίου ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τοῦ καλίφου Γεζίδ, υἱοῦτοῦ Μααβιάχ. Ὁ τόπος ἔνθα ἐφονεύθη (Χουσεὶν Μεσχὲδ ἢ τάφος τοῦ Χουσσεΐν) ἐθεωρήθη ὡς ἱερὸς τόπος προσκυνήματος ὑπὸ τῶν Σχυϊτῶν.

Χουσεῖν Μπεχαδὲρ (Ἀμπούλ-Γαζῆ)· ἔσχατος Σουλτᾶνος τῆς Περσίας ἐκ τοῦ γένους Ταμερλάνου, ἐγεν. ἐν Χεράτ, 1438—1503, κατ' ἀρχὰς οὐδὲν εἶχε κληρονομικὸν δικαίωμα, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ ἰσχυρὸν κόμμα, δι' οὗ κατέλαβε τὴν Ἀστεραβάδ. Ἀνεγνωρίσθη βασιλεὺς τοῦ Μαζανδεράν τὸ 1459, εἰσέβαλεν εἰς τὸ Χορασάν, ἐκυρίευσε τὴν Μπάλχ, εἶτα δὲ τὴν Χεράτ 1470, ἐβοήθησε δὲ αὐτὸν καὶ ὁ Βεζύρης αὐτοῦ Ἀλῆ-Σχύρ. Τὸ βασίλειον αὐτοῦ κατεστράφη ἐπὶ τῶν υἱῶν του ὑπὸ τῶν Οὐσμπέκων.

Χουσεῖν (Σάχ)· βασιλεὺς ἐκ τῆς δυναστείας τῶν Σοφὶ τῆς Περσίας, ἐβασιλ. 1694—1729, ἡγεμὼν εὐσεβὴς καὶ ἡπίου χαρακτῆρος, ἀλλ' ἄνευ δραστηριότητος. Κατὰ πρῶτον προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ Γεωργίου ΙΒ' τῆς Γεωργίας, καὶ τοῦ Μὶρ-Μαχμούδ, ὅστις κύριος ἦδη τοῦ Κανδαχάρ, ἦλθεν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀφγανῶν ἐπαναστατῶν νὰ προσβάλῃ τὸ Ἰσπαχάν, ὅπερ καὶ μετὰ μακρὰν πολιορκίαν κυριευσαν 1722, ἐξηνάγκασε τὸν Χουσσεΐν νὰ παραιτηθῇ. Κατὰ τὸ 1729 ἐσφάγη μετὰ παντὸς τοῦ οἴκου του ὑπὸ τοῦ Ἀσχράφ, διαδόχου τοῦ Μαχμούδ. Ὁ Χουσσεΐν εἶχε συνάψει σχέσεις μετὰ τῆς Πορτογαλίας, τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γαλλίας καὶ ἐμπορικὰς μάλιστα μετὰ τῆς τελευταίας συνθήκας, 1708 καὶ 1715.

Χουσεῖν-Μπέν-Ἀλῆ ἵδρυσε τὴν δυναστείαν τῶν Χουσσεϊνιδῶν ἐν Τύνιδι, ὅτε ὁ βέης Ἰμβραὴμ ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Ἀλγερίνων (τὸ 1706). Οἱ ἡγεμόνες τῆς δυναστείας ταύτης ὑπῆρξαν οἱ Χουσεΐν τὸ 1706, Ἀλῆ-Πασσᾶς τὸ 1735, Μωχαμέτ τὸ 1756, Ἀλῆ-Μπέης τὸ 1759, Χαμουδάχ τὸ 1782, Ὀσμὰν τὸ 1814, Μαχμοὺδ τὸ 1814, Χουσσεΐν 1824, Μουσταφᾶς 1835, Ἀχμέδ 1837, Μωχαμέτ 1855, Μωχαμέτ Ἐς-Σαδόκ 1857, Σιδὶ Ἀλῆς 1882.

Χουσεῖν-πασσᾶς· ὁ ἐπιλεγόμενος Κουτσούκ=μικρός, ἐγεν. ἐν Κιρκασίᾳ ἢ ἐν Γεωργίᾳ περὶ τὸ 1750, ἀπ. τὸ 1803, εἶχεν ἀνατραφῆ μετὰ Σελὶμ τοῦ Γ' ὡς ἀκόλουθος. Διωρίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τούτου καπετὰν-πασσᾶς (μέγας ναύαρχος) τὸ 1789, ἀνεμόρφωσε δὲ καὶ διωργάνωσε τὸ Τουρκικὸν ναυτικὸν ἀνακαλύψας καὶ καταστείλας πολλὰς καταχρήσεις· ἡ διοίκησις αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀδιάφθορος καὶ αὐστηρά. Μετέβη κατὰ τὸ 1798 νὰ πολεμήσῃ τὸν ἐπαναστάτην Πασβὰν-Ὀγλοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ καθυποτάξῃ αὐτόν. Διῴκησε δὲ τὸν Τουρκικὸν στόλον, ὅστις τὸ 1801

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐπέβαλε τὴν ἐκκένωσιν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Γάλλων. Ἐν τούτοις ὑπῆρξε πάντοτε ὀπαδὸς τῆς Γαλλικῆς συμμαχίας.

Χουσεΐν-πασσᾶς· τελευταῖος βέης τοῦ Ἀλγερίου, ἐγεν. ἐν Σμύρνῃ περὶ τὸ 1773, μετέβη δὲ εἰς Ἀλγέριον μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ, ἀνεκηρύχθη δὲ βέης τὸ 1818. Περιῆλθε δὲ εἰς ἔριδας πρὸς τὴν Γαλλίαν ἕνεκα χρηματικῶν ζητημάτων. Στενοχωρηθεὶς ἕνεκα τῶν διαμαρτυριῶν τοῦ Γάλλου προξένου Δεβάλ ἔτυψεν αὐτὸν διὰ τῆς ἐν χερσὶ αὐτοῦ ἱππουρίδος τὸ 1828, ἕνεκα δὲ τούτου μοῖρα Γαλλ. στόλου ἀπέκλεισε τὸ Ἀλγέριον, ἕνεκα δὲ προσβολῆς ἐκ μέρους αὐτοῦ τῆς Γαλ. σημαίας, οἱ Γάλλοι ἐκστρατεύσαντες ἀπεβιβάσθησαν εἰς Ἀλγέριον (14 Ἰουνίου 1830), βομβαρδίσαντες δὲ τὸ Σουλτανιὲχ Καλασσὶ συνέλαβον αὐτὸν τὴν 5 Ἰουλίου, ἐσυνθηκολόγησε δὲ καὶ αὐτὸς μὲν παρῃτήθη, ἐξησφάλισε δὲ ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων του τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς θρησκείας καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς ἰδιοκτησίας των. Ἀπέθανεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῦ Πεδεμοντίου τὸ 1838.

Χουσεΐν-μπεν· χωρ. τῆς Ἀλγερίας (ἐν τῷ νομῷ Ἀλγερίου)· 6 χλμ. ΝΑ τῆς π. Ἀλγερίου, παραθαλάσσιον. Ἡ θέσις αὕτη ὑπῆρξε τὸ θέατρον πολλῶν αἱματηρῶν μαχῶν, καθ' ἃς οἱ Ἱσπανοὶ ἡττήθησαν 1516, 1541 καὶ 1775.

ουσσίνεκτς· κωμόπ. τῆς Βοημίας, 36 χλμ. ΝΔ τῆς Πιζέκκ, κάτ. 800. Πατρὶς τοῦ Ἰωάννου Οὖς (Οὐσσίου).

Χοῦστον· π. ἐν Τέξας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐπὶ τοῦ Μπούφφαλο-Μπαίγιου, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς λίμνης τοῦ Γκάλβεστον ἀπόστασιν, κατ. 21000, ἱδρύθη κατὰ τὸ 1836, ὀνομασθεῖσα οὕτω πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ Σαμ. Χοῦστον, προέδρου τοῦ Τέξας καὶ εἶτα συγκλητικοῦ ἐν τῷ Κογκρέσῳ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Ὑπῆρξε καὶ προσωρινὴ πρωτ. τοῦ Τεξας.

Χουστουλιανά· χ. τοῦ δήμου Ἀ μ π ε λ ο ύ ζ ο υ, ἐπαρχ. Καινουργίου, διοικ. Ἡρακλείου Κρήτης. Κάτ. 250.

Χούσχ ἢ **χοῦζι**· π. τῆς Ρωμουνίας, ἐπὶ τοῦ Προύθου, 60 χλμ. ΝΑ τοῦ Ἰασσίου, κατ. 10000. Ἐπισκοπή. Πέτρος ὁ Μέγας καὶ Μωάμεθ ὁ Βαλτατζῆς ὑπέγραψαν αὐτόθι συνθήκην, ἣν διεπραγματεύθη ἡ Αἰκατερίνη Α' τὸ 1711.

Χουτάχῦ ἢ **χουταΐῦ**· ποτ. τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς πηγ. ἐν Βραζιλίᾳ (5ο 30' Ν πλ. 72ο Δ Μηκ.). Ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἀμαζόνιον διεχόμενος μανρὰ δάση ἔνθα συλλέγεται τὸ ἐλαστικὸν κόμμι (καουτσούκ). Μῆκ. 720 χλμ.

Χουτένα· χ. τοῦ δήμου Μενελαΐδος τῆς Θεσσαλ. Καρδίτσης. Κάτ. 322.

Χουτιμάνα· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Χαλκίδος παρ' Ἀσπροτοπάμῳ τῆς ΒΔ Θεσσαλίας Κάτ. 34.

Χουτικάλπα· π. τῆς Ὀνδούρρας, κατ. 8000. Ἐξαγωγὴ χρυσοφόρου κόνεως.

Χούτμαν (Κ ο ρ ν ή λ ι ο ς).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

περιηγητὴς Ὁλλανδός, ἐγεν. ἐν Ἀλκμὰρ 1560, πρῶτος ἐπεχείρησε τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ ἐμπορίου τῆς πατρίδος του ἐν Ἀνατ. Ἰνδίαις. Κατὰ τὸν πρῶτον πλοῦν αὐτοῦ 1595, προσωρμίσθη ἐν Βάνταμ (Ἰάβα, κατὰ τὸν β΄ 1598 προσωρμίσθη ἐν Ἀχὲμ (Σουμάτρα), ἀλλ' ὁ βασιλεὺς αὐτῆς συνέλαβεν αὐτὸν καὶ ἐκράτησεν αἰχμάλωτον. Ἀγνοεῖται ὁ ἀκριβὴς χρόνος τοῦ θανάτου του. Καὶ δὲν ἐπέτυχε μὲν αὐτός, ὑπέδειξεν ὅμως ὁδὸν εἰς τοὺς Ὁλλανδούς, ὃν δὲν ἐγκατέλιπον τοὔλοιπον.

Χοῦττεν (Ο ὔ λ ρ ι χ)· διάσημος γερμ. ὀπαδὸς τῆς Ἀναμορφώσεως, γεννηθεὶς τὸ 1488. Διήγαγε βίον πλάνητα καὶ μυρίας στερήσεις ὑφιστάμενος. Ἐκηρύχθη δεινὸς πολέμιος τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ παπισμοῦ διὰ τῆς γραφίδος του, στεφθεὶς ἕνεκα τούτου ὑπὸ Μαξιμιλιανοῦ. Κηρυχθεὶς διάθερμος ὀπαδὸς τοῦ Λουθήρου, κατώρθωσε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς μικρεύγενεις κατὰ τῶν ἡγεμόνων (1520—23), ἀλλὰ τῆς στάσεως κατασταλείσης, ἐγκατελείφθη παρὰ πάντων καὶ ἀπέθ. τὸ 1523 ἐν Ζυρίχῃ.

Χοῦττον (Τ ζ έ ϊ μ ς)· ἰατρὸς καὶ χημικός, ἐγεν. ἐν Ἐδιμβούργῳ, 1726—1797, υἱὸς ἐμπόρου, ἐδημοσίευσε πλεῖστα συγγράμματα ἐν Λέϋδ (Λουγδούνῳ) «Θεωρία τῆς Γῆς», «Ἀρχαὶ τῆς γνώσεως καὶ τῆς προόδου τοῦ λόγου», «φιλοσοφία τοῦ φωτός, τῆς θερμότητος καὶ τοῦ πυρός» κλπ.

Χοῦττον (Κ ά ρ ο λ ο ς)· μαθηματικός, ἐγεν. ἐν Νηουκάστλ ἐπὶ τοῦ Τάιν, 1737—1823, διωρίσθη βοηθὸς καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν ἐν τῇ Στρατ. Ἀκαδημείᾳ τοῦ Βουλβιχ τὸ 1772 καὶ παρέμεινεν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐπὶ 34 ἔτη. Ἐγένετο μέλος τῆς ἐν Λονδίνῳ βασιλ. ἑταιρείας τὸ 1776, ἔγραψε «Πραγματείαν Μαθηματικῶν καὶ φυσικῆς», «πραγματείαν Χωρομετρίας», «Λεξικὸν τῶν Μαθηματικῶν καὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν» κλπ.

Χουττσεσον (Φ ρ α ῖ ν τ ς)· ἠθικολόγος, ἐγεν. ἐν Ἰρλανδίᾳ, 1694—1747, διηύθυνε τὸ πρῶτον ἐπιτυχῶς σχολὴν ἐν Δουβλίνῳ, ἐγένετο δὲ γνωστὸς διὰ διαφόρων φιλοσοφικῶν ἔργων του, ἐκλήθη δὲ ἐπὶ τὴν ἕδραν τῆς φιλοσοφ. ἠθικῆς τῆς Γκλασκόβ 1729. Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ ἀληθὴς ἱδρυτὴς τῆς λεγομένης Σ κ ω τ ι κ ῆ ς φιλοσοφίας. Τὰ κυριώτερα ἔργα αὐτοῦ εἶνε «Μελέται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἰδεῶν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς», «Δοκίμιον περὶ Παθῶν», «Σύστημα φιλοσοφ. ἠθικῆς».

Χούτσινσον· (Τζών), ἐγεν. ἐν Σπεννυθορν τῆς κομητ. Ὑόρκης 1674—1737, ἐπιστάτης τοῦ δουκὸς τοῦ Σώμερσετ, ἐνησχολήθη εἰς τὴν ὀρυκτολογίαν καὶ τὴν φυσικὴν ἐφημοσμένην ἐν τῇ θρησκείᾳ, διεισχυρίσθη δὲ ὅτι πᾶσαι αἱ φυσικαί, φυσιολογικαὶ φιλοσοφικαὶ καὶ θεολογικαὶ γνώσεις περιλαμβάνονται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ· πρὸς τοῦτο ἐδημοσίευσε σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον «Ἀρχαὶ τοῦ Μωϋσέως».

Χούττσινσον· (Τζών-Χέλυ), στρατηγὸς ἄγγλος, ἐγεν. ἐν Δουβλίνῳ 1757—1832, διεκρίθη ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἀντικατέστησε τὸν Ἀβερκρόμβι ἐν τῇ γεν. ἀρχη-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

γεία τὸ 1801 καὶ ἐξηνάγκασε τοὺς Γάλλους νὰ συνθηκολογήσωσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐκκενώσωσι τὴν Αἴγυπτον. Εἰς ἀμοιβὴν ἐγένετο βαρῶνος τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ προήχθη εἰς πατρίκιον.

Χούϋγγενς (Κωνσταντ.) χωροδεσπότης τῆς Ζουύλιχεμ, διπλωμάτης καὶ λόγιος διακεκριμένος, ἐγεν. ἐν Χάγῃ 1596—1687, κατέλιπε ποιήσεις λατινιστὶ καὶ ἑλληνιστί.

Χούϋγγενς (Χριστιανός), ὁ Ζουύλιχεμ. υἱὸς τοῦ προηγουμένου, ἐγεν. ἐν Χάγῃ 1629—1695, ἀστρονόμος, ἀνεκάλυψε τὸ 1656 δι' ἰδίας ἐφευρέσεως καὶ κατασκευῆς ὀργάνων δορυφόρον τινὰ τοῦ Κρόνου καὶ ἀνεγνώρισε τὸν δακτύλιον αὐτοῦ. Μικρὸν ὕστερον ἀνεκάλυψε τὸν νόμον τῆς διπλῆς διαθλάσεως, ἐποιήσατο δὲ καὶ πλείστας ἄλλας πρακτικὰς ἀνακαλύψεις, ἐφήρμοσε τὸ ἐκκρεμὲς ἐπὶ τῶν ὡρολογίων τὸ 1657, καὶ ἐτελειοποίησε τὸ σπειροειδὲς ἑλατήριον αὐτῶν. Συνέταξεν ἐν Παρισίοις τὰ πλεῖστα τῶν σπουδαιοτέρων ἔργων του «Τὴν διοπτρικήν», «Περὶ βαρύτητος» κλπ. Εἶτα δὲ ἐν τῇ πατρίδι του «περὶ φωτὸς» ἐν ᾧ ἀναπτύσσει τὴν θεωρίαν τὴν σήμερον παραδεδεγμένην τῶν κυμάνσεων.

Χούϋσμανς (Κορνηλ.) Βέλγος ζωγράφος, ἐγεν. ἐν Ἀμβέρσᾳ, 1648—1727. Ὑπῆρξε καλὸς τοπιογράφος ἐπιτυχὼν μάλιστα ἐν τῇ ὀρογραφίᾳ. Μεταξὺ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἅπερ εὑρηνται ἐν ταῖς κυριωτέραις στοαῖς τῆς Εὐρώπης εἶνε καὶ «Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐμμαοὺς» ἐν Μαλὶν καὶ ἡ ἄποψις τοῦ ὄρους Ρουσσὲλ» ἐν Λούβρῳ.

Χούφελανδ (Χριστόφ.-Γουλιέλμος) γερμανὸς ἰατρός, ἐγεν τὸ 1762 ἐν Λανγενσάλτσᾳ, ἀπέθ. τὸ 1836 ἐν Βερολίνῳ, ἐξήσκησε τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ ἐν Βεϊμὰρ κατ' ἀρχάς, διωρίσθη καθηγητὴς ἐν Ἰένᾳ τὸ 1793, εἶτα ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας 1798, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστ. τοῦ Βερολίνου 1809, Σύμβουλος τοῦ Κράτους 1810 καὶ τέλος Διευθυντὴς τῆς Στρατιωτ. Ἀκαδημείας τῆς Ἰατρικῆς καὶ χειρουργικῆς. Σῴζονται αὐτοῦ «Ἡ τέχνη τοῦ παρατείνειν τὸν βίον ἢ Μακροβιωτική», «Συμβουλαὶ πρὸς τὰς μητέρας περὶ Φυσικῆς ἀγωγῆς», «Σύστημα πρακτικῆς ἰατρικῆς» κλπ.

Χουχούϋ π. τῆς Ἀργεντινῆς δημοκρατίας, πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. 1380 χλμ. ΒΒΔ τοῦ Βουένγος-Ἄϋρες καὶ ἐπὶ ὁμων. ποτ. κατ. 6000.— Ἡ ἐπαρχ. ἐν τοῖς ΒΔ τῆς δημοκρατίας παρὰ τὰ πρὸς τὴν Βολιβίαν Β σύνορα, ἔχει ἔκτ. 45286 τετρ. χλμ. καὶ 70 000 κατ. Ὀρεινὴ καὶ διαρρεομένη ὑπὸ τῶν Ρίο Σὰν-Φραντσίσκα καὶ τοῦ Χουχούϋ ὅστις συντελεῖ εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ Βερμέχιο. Ἔχει ὀρυχεῖα, κτηνοτροφίαν καὶ παράγει δημητριακούς.

Χούχτενμπουργ (Βάν), ζωγράφος Ὁλλανδός, 1646—1733, διεκρίνετο ἐν τῇ ἀπεικονίσει πολιορκιῶν καὶ μαχῶν.

Χὸφ ἢ Στάτ-Ἄμ-Χόφ. π. ἐν Ἄνω Φραγκωνίᾳ τῆς Βαυαρίας ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης τοῦ Σάαλ· κάτ. 22,500, Γυμνάσιον, βιβλιοθήκη, νη-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ματουργία, ἐριουργία κλπ. ἐμπόριον. Ἱδρύθη τὸν Θ' αἰῶνα. Νίκη τοῦ πρίγκιπος Ἐρρίκου τῆς Πρωσίας κατὰ τῶν Αὐστριακῶν τὸ 1759 καὶ τοῦ Μυρὰ κατὰ τῶν Πρώσων (6 Φεβρ. 1807).

Χόφφμανν (Φρειδ.), ἰατρὸς καὶ χημικός, ἐγεν. ἐν Χάλλῃ 1660—1742, καθηγητ. ἐν τῷ Πανεπιστ. τῆς Χάλλης. Κατέλιπε πλῆρες σύστημα ἰατρικῆς «Μεδίτσινα ρατσιονάλις συστεμάτικα». Ἐπινόησις αὐτοῦ εἶνε τὸ λεγόμενον «Ἀνώδυνον ὑγρὸν τοῦ Χόφφμαν» (θειϊκὸς αἰθὴρ οἰνοπνευματοῦχος).

Χόφφμανν (Ἐρ.-Θεοδ.-Ἀμεδ.-Γουλιέλμος), γερμανὸς μυθιστοριογράφος, ἐγεν. ἐν Καϊνιξμπεργ τὸ 1776, ἀπ. τὸ 1822 ἐν Βερολίνῳ, ἐπί τινα χρόνον ὑπῆρξε δικαστὴς ἐν Πόσσεν (τὸ 1800), ἀπολέσας δὲ τὴν θέσιν ὡς γελοιογραφήσας ὑψηλὰ πρόσωπα, ἐστάλη εἰς Πλότσκ (τὸ 1802), εἶτα ὅμως διωρίσθη σύμβουλος τῆς ἀντιβασιλείας ἐν Βαρσοβίᾳ (τὸ 1804). Ὁ πόλεμος τοῦ 1806 ἐστέρησεν αὐτὸν τῆς θέσεώς του. Ἐγένετο τότε διευθυντὴς ὀρχήστρας, εἶτα δὲ θεάτρου ἐν Βαμβέργῃ, Λειψίᾳ καὶ Δρέσδῃ. Ἤρξατο δὲ γράφων ἀπὸ τοῦ 1810 διά τε τὸ θέατρον καὶ τὸν τύπον, συνέθηκε μελοδράματα, εἶτα δὲ φανταστικὰ διηγήματα, ἅπερ διεφημίσθησαν· Σχεδὸν ταυτοχρόνως διωρίσθη παρὰ τῷ Ἐφετείῳ τοῦ Βερολίνου (τὸ 1816). Αἱ αἰφνίδιαι αὗται μεταπτώσεις ἀπὸ τῆς ἐνδείας εἰς τὸν πλοῦτον κατέστησαν ἄτακτον τὸν βίον του, ἄσωτον καὶ ἀκρατῆ, ὅπερ καὶ ἐπετάχυνε τὸν θάνατόν του. Πολλάκις τὰς ἐμπνεύσεις του ἀνεζήτει ἐν τοῖς καπηλείοις· πολλὰ δὲ τῶν ἔργων του εἶνε προϊόντα μέθης. Κατέλιπε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς «Φαντασίαι κατὰ τὸν Καλλό», «Τὸ ἐλιξίριον τοῦ Διαβόλου», «Οἱ νυκτερινοὶ πίνακες», «Τὰ παθήματα διευθυντοῦ θεάτρου», «Ὁ μικρὸς Ζαχαρίας», «Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Σεραπίωνος» κλπ. κλπ.

Χόφφμανν (Αὔγουστος-Ἐρρῖκος), ὁ ἐπιλεγόμενος Φαλλερσλέμπεν, γερμανὸς ποιητὴς καὶ κριτικός, ἐγεν. ἐν Φαλλερσλέμπεν τοῦ Λύνεμπουργ, 1798—1874, διετέλεσε καθηγητὴς ἐν Βρεσλάου, ἐπαύθη δὲ διὰ τὰ «Μὴ πολιτικὰ ἄσματα» αὐτοῦ (τὸ 1842), ἔγραψε τὰς «Βελγικὰς ὥρας», «Φύλλα τῆς παλαιᾶς Γερμανίας», «Ποιήσεις» καταστάσας δημοτικωτάτας κλπ. ὡς καὶ «Τὴν Ἱστορίαν τοῦ θρησκευτικοῦ τῶν Γερμανῶν ἄσματος».

Χοφφμανν̈σβαλδάου (Χριστ.-Χόφφμαν δέ), γερμανὸς ποιητής, ἀρχηγὸς τῆς Β' Σιλεσιανῆς σχολῆς, ἐγεν. ἐν Βρεσλάου 1617—1679, ἀξιοσημείωτος διὰ τὰς προσπαθείας αὐτοῦ ἵνα μεταδώσῃ εὐγένειαν ὕφους εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν.

Χοχάνδ (Χοκάνδη) π. ἐνΦεργγάνατοῦ Ρωσικοῦ Τουρκεστάν, ποτὲ πρωτ. τοῦ ἀρχ. ὁμων. Χανάτου οὗ μακρὰν τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Συρ-Δαριᾶ, κάτ. 55,000. Πολυάριθμα τζαμία, ἀρχαῖα τείχη, μέγα ἐμπόριον ἐριούχων, βαμβακερῶν καὶ πανικῶν, μεταξωτῶν, χρυσοϋφῶν κλπ. Ὁ Ζενγκὶς-Χὰν εἶχε καταστήσει ταύτην κυρίαν ἕδραν αὐτοῦ, ὁ δὲ Ταμερλᾶνος ἐτέλεσεν ἐν αὐτῇ ἑορτὴν κατὰ τοὺς γά-

ΔΗΜΟΣΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μους τῶν ἐγγονῶν του, καθ' ἣν συνήχθησαν, λέγεται, 500 πρέσβεις τῶν ὑπηκόων αὐτῷ λαῶν.—Τὸ ἀρχ.ὁμών. Χανᾶτον ἐκτάσεως 73,200 τετρ. χλμ. καὶ 960,000 κάτ. κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ρώσων (1866—1875). Ἀποτελεῖ δὲ νῦν τὴν Ρωσ. ἐπαρχίαν Φεργγάναν.

Χόχεμπεργ· ἀρχαία κομητεία τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας, νῦν περιλαμβανομένη ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Βυρτεμβέργης (ἐπ. Μέλανος-Δρυμοῦ), εἶχε κυριωτ. πόλεις Ρόθεμπουργ, Χόρμπ, Σχαῖνμπεργ καὶ Ὄμπερδόρφ.

Χοχενγκερόλδσεκ· ἀρχ. κομητεία τῆς Γερμ. αὐτοκρατορίας, νῦν ἐν μεγ. δουκάτῳ τῆς Βάδης, ἀνῆκε τὸ πρῶτον εἰς τοὺς κόμητας τοῦ Κλόνεμπουργ, οἵτινες ἐξέλιπον κατὰ τὸ 1691, κατὰ δὲ τὸ 1711 ἡ Αὐστρία παρεχώρησεν αὐτὴν εἰς τοὺς κόμητας (εἶτα πρίγκιπας) τοῦ Λάϋεν, κατὰ τὸ 1814 ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Αὐστρίαν, ἥτις παρεχώρησεν αὐτὴν (τὸ 1819) εἰς τὸν μέγαν-Δοῦκα τῆς Βάδης.

Χοχενζόλλερν· εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων δεινασταικῶν οἴκων τῆς Γερμανίας, ἰσχυριζόμενος ὅτι κατάγεται ἐκ τοῦ Ταασσίλο, δουκὸς τῆς Βαυαρίας κατὰ τὸν Η' αἰῶνα. Τὸ ὄνομά του ἔλκει ἐκ τινος φρουρίου παρὰ τὴν Σιγμαρίγγεν, κτισθέντος κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα ὑπό τινος κόμητος τοῦ Ζόλλερν. Ροδόλφος ὁ Β' καταγόμενος ἀπὸ τοῦ κόμητος τούτου καὶ ζήσας κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα, ἔσχε δύο υἱοὺς τὸν Φρειδερίκον καὶ τὸν Κονράδον, οἵτινες ἐγένοντο οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο κυρίων κλάδων τοῦ οἴκου τούτου, τοῦ τῆς Σουηβίας, οἵτινες διετήρησαν τὸ ὄν. Χοχενζόλλερν καὶ τοῦ τῆς Φραγκωνίας, ἀφ' οὗ προῆλθον οἱ Βουργράβοι τῆς Νύρεμπεργ καὶ οἱ ἐκλέκτορες τοῦ Βρανδεμπούργ, βραδύτερον βασιλεῖς τῆς Πρωσίας. Ὁ κλάδος δὲ τῶν κυρίως Χοχενζόλλερν ὑποδιηρέθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καρόλου κόμητος τοῦ Ζόλλερν 1516—76 εἰς δύο διακλαδώσεις. Ὁ πρεσβύτερος υἱός του Ἄϊτελ-Φρειδερῖκος Ϛ' 1545—1605, ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς πρωτοτόκου διακλαδώσεως ὀνομασθείσης τῶν Χοχενζόλλερν-Χέσχινγκεν, ἐκ τοῦ φρ. Χέσχινγκεν, ὅπερ ἔκτισεν οὗτος καὶ ἥτις κατὰ τὸ 1620 προήχθη εἰς πριγκιπείαν, ὁ δὲ Κάρολος Β' δευτερότοκος υἱὸς Καρόλου τοῦ Α' 1547—1606 ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς δευτέρας τῆς τῶν Χοχενζόλλερν -Σιγμαρίγκεν, ἐπίσης προαχθείσης εἰς πριγκιπείαν (τὸ 1695). Ἀμφότεραι δὲ αἱ πριγκιπεῖαι αὗται ἡνώθησαν αὖθις μετὰ τοῦ Πρωσικοῦ στέμματος (τὸ 1849). Ἐκ τοῦ κλάδου τῆς Φραγκωνίας πλὴν τῶν ἐκλεκτόρων τοῦ Βράνδεμπουργ προῆλθον καὶ οἱ Μαργράβοι τοῦΜπάϊρευθ καὶ τοῦ Ἄνσπαχ.

Χοχενζόλλερν· ἐπαρχ. τῶν Πρωσικῶν κρατῶν περιλαμβανομένη ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Βυρτεμβέργης καὶ τῷ μεγάλῳ δουκάτῳ τῆς Βάδης, ἔκτ. 1142 τετρ. χλμ. κατ. 67000, πρωτ. Σ ι γ μ α ρ ί γ γ ε ν. Ἐσχηματίσθη διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν ἀρχ. πριγκιπειῶν Χοχεζόλλερν-Χέσχινγκεν καὶ Χοχενζόλλερν- Σιγμαρίγκεν.

Χοχενζόλλερν - Χέσχινγκεν· ἀρχ. κράτος τῆς Γερμανικῆς Ὁμο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σπονδίας, περιλαμβανόμενον νῦν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Βυρτεμβέργης· περιελάμβανε πλὴν τῆς κυρίως κομητείας τοῦ Χοχενζόλλερν, τὰς δεσποτείας τοῦ Χίρχχλατ καὶ Στέττεν, εἶχε δὲ πρωτ. τὴν Χέσχιγκεν.

Χοχενζόλλερν-Σιγμαρίγκεν· ἀρχ. κράτος τῆς Γερμ. Ὁμοσπονδίας, περιληφθὲν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Βυρτεμβέργης καὶ πρὸς Ν γειτνιάζον πρὸς τὸ Μέγα Δουκᾶτον τῆς Βάδης. Ἀπηρτίζετο ἐκ τῶν κομητειῶν Σιγμαρίγκεν καὶ Βαΐριγκεν τῶν δεσποτειῶν τοῦ Γκλάττ καὶ τοῦ Μπέουρεν καὶ μέρους τῶν κοινῶν κτήσεων τῶν πριγκίπων τῆς Φούρστεμπεργ καὶ τῆς Θούρν - ε - Ταξίς, ἠνώθη μετὰ τῆς Πρωσίας (1849) καὶ ἀποτελεῖ νῦν τὴν ἐπαρχίαν Χοχενζόλλερν.

Χοχενλίνδεν· χώρα τῆς ἄνω Βαυαρίας, 53 χλμ. Α τοῦ Μονάχου 1000 κατ. Οἱ Γάλλοι ὑπὸ τῶν Μαρὼ ἐνίκησαν τοὺς Αὐστριακοὺς ὑπὸ τὸν ἀρχιδοῦκα Ἰωάννην (1800) ἥτις νίκη ἐπήνεγκε τὴν εἰρήνην τῆς Λουνεβιλλ.

Χοχενλόε· ἀρχ. πριγκιπεία τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ἐν τῇ ΝΔ ἄκρᾳ τῆς ἐπαρχ. περιφερείας τῆς Φραγκωνίας, νῦν ἐν τῇ Βυρτεμβέργῃ, ἐντὸς μικροῦ τινος μέρους ἀνήκοντος τῇ Βαυαρίᾳ. Οἱ δύο ἔτι σῳζόμενοι κλάδοι τοῦ οἴκου Χοχενλόε ἀνάγονται μέχρι τοῦ κόμητος Γεωργίου Χ. οὗτοι υἱοὶ ὥρυσαν (τὸ 1551) τὰς δύο κυρίας διακλαδώσεις τοῦ Χοχενλόε-Νόϋενστάϊν (διαμαρτυρομένους) καὶ Χοχενλόε-Βάλδενμπουργ (καθολικούς). Ἀπὸ τοῦ 1741 μέχρι τοῦ 1764 οἱ Χοχενλόε ἀνεγνωρίσθησαν ἄμεσοι πρίγκιπες τῆς Αὐτοκρατορίας, κατὰ δὲ τὸ 1806 ἡ πριγκιπεία αὐτῶν ἐμετριάσθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Βυρτεμβέργης καὶ Βαυαρίας. Αἱ γνωστότεραι προσωπικότητες τοῦ οἴκου τούτου εἰσί: Φρειδερῖκος-Λουδοβῖκος πρίγκηψ τοῦ Χοχενλόε-Ἰνγελφίγκεν, στρατηγὸς τῆς Πρωσίας 1746—1818, ἠττήθη ἐν Ἰένᾳ καὶ κατέθηκε τὰ ὅπλα ἐν Πρενσλόου (τὸ 1806).—Λουδοβῖκος, πρίγκιψ τοῦ Χοχενλόε-Βάρτενσταϊν, 1765 1829, ἠνώθη μετὰ τῶν Γάλλων μεταναστῶν πριγκίπων, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς στρατ. σώματος «τῶν κυνηγῶν τοῦ Χοχενλόε» ὅπερ ὁ πατήρ του ἐξήρτυσε, ἠρνήθη νὰ ὑπαχθῇ (τὸ 1806) εἰς τὴν Ρηνικὴν Ὁμοσπονδίαν, ὅπερ ἐπέφερε τὸν ὑποβιβασμὸν τῆς πριγκιπείας του, εἰσῆλθεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τῶν Βουρβόνων, ἔνθα ἀναλαβὼν ὑπηρεσίαν, ἐξεστράτευσεν εἰς Ἱσπανίαν (τὸ 1823), μεθ' ὃ ἐγένετο στρατάρχης καὶ πατρίκιος τῆς Γαλλίας. Λουδοβῖκος δὲ ὁ ΙΗ' ὠνόμασε τὴν ξένην λεγεῶνα, ἧς οὗτος ἦν συνταγματάρχης «Σύνταγμα τοῦ Χοχενλόε».—Ἀλέξανδρος πρίγκιψ τοῦ Χοχενλόε-Σχίλλινγκσφουρτς πρῶτος ἡγούμενος τοῦ Γκρόσσ-Βαραδὶν τῆς Οὐγγαρίας εἶτα ἐπίσκοπος τῆς Σαρδικῆς (ἐν πάρτιμπους) 1794—1849, γνωστὸς διὰ τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ τὰ θαύματα ἅπερ ἤγειραν μέγαν θόρυβον (1820—1821). Κατέλιπε μυστικιστικάς τινας συγγραφάς, λόγους καὶ ἀπομνημονεύματα.

Χοχενστάουφεν· κωμόπ. τῆς ἀρχ. Σουηβίας, ἐν τῷ νῦν βασιλ. τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βυρτεμβέργης 43 χλμ. ΒΔ τῆς Οὔλμ. Κάτ. 1300.

Χοχενστάουφεν (οἶκος τοῦ)· ἐπιφανὴς οἶκος τῆς Σουηβίας, ἐξ οὗ προῆλθον πολλοὶ αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας. Τὰ ἀρχαιότερα γνωστὰ μέλη αὐτοῦ εἰσι: Φρειδερῖκος ὁ Βοῦρεν, ἐγεν. περὶ τὸ 1015, ἐν Σουάμπ, παρὰ τὸ Χοχενστάουφεν, ἐνυμφεύθη τὴν Χιλδεγάρδην, θυγατέρα τοῦ κόμητος Χοχενλόε, καὶ ἐτιροθαλῆ ἀδελφὴν τοῦ αὐτοκράτορος Κονράδου τοῦ Σαλικοῦ, ὃν ὑπηρέτησε πιστῶς καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ Ἐρρῖκον Γ' Ἐρρῖκον Δ'.—Φρειδερῖκος ὁ πρεσβύτερος ἐπιλεγόμενος, υἱὸς τοῦ προηγουμένου κόμητος τοῦ Στάουφεν, ἐγεν. περὶ τὸ 1050. Ὠκοδόμησε τὸ φρούριον τοῦ Χοχενστάαφεν ἐρρωμένως· ὑπερασπίσας Ἐρρῖκον τὸν Δ' ἔλαβεν εἰς ἀμοιβὴν σύζυγον τὴν θυγατέρα του Ἀγνὴν μετὰ τῆς Σουαβίας καὶ Φραγκωνίας (1080). Ἀπέθ. 1105.—ὁ υἱὸς του Φρειδερῖκος Β', ὁ μονόφθαλμος, ὑπεστήριξεν Ἐρρῖκον τὸν Ε' κατὰ τῆς Ἁγ. Ἕδρας καὶ διετέλεσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦτουΚονράδου γενικὸςτοποτηρητὴςτῆς αὐκρατορίας κατὰ τὴνἀπουσίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἀπησχολημένου ἐν Ἰταλίᾳ (1116). Θανόντος τοῦ Ἐρρίκου (1125), διεφιλονίκησε τὸ στέμμα πρὸς τὸν Λοθάριον, ἐνίκησεν Ἐρρῖκον τὸν Ὑπεκήφανον, ἐγγονὸν τοῦ Οὐέλφ Δ', γαμβρὸν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἔδωκεν ἀρχὴν οὕτω εἰς τὴν ἔχθραν τῶν Γουέλφων καὶ Γιβελίνων, ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ περιωνύμου Φρειδερίκου Βαρβερρούς.—Κονράδος, ἀδελφὸς Φρειδερίκου τοῦ Μονοφθάλμου, ἐγένετο δοὺξ τῆς Φραγκωνίας ὑπὸ Ἐρρίκου Ε' (1112) διετέλεσεν ὡς καὶ ὁ ἀδελφός του τοποτηρητὴς τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἀνεγνωρίσθη αὐτοκράτωρ ὡς Κονράδος Γ' μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λοθαρίου 1138. Ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεώς του χρονολογοῦνται οἱ μακροὶ μεταξὺ Γουέλφων καὶ Γιβελίνων πόλεμοι. (ὅρα λέξεις). Τὰ ἐστεμμένα μέλη τοῦ οἴκου τούτου εἰσίν· Κονράδος Γ' αὐτοκράτωρ (1138—1152), Φρειδερῖκος Α' Βαρβερούς (1152—1190), Ἑρρῖκος ΣΤ' (1190—1197), ὅστις πρῶτος ἥνωσε μετὰ τοῦ κράτους του τὰς Δύο-Σικελίας, Φίλιππος (1198—1208), Φρειδερῖκος Β' (1212—50), Κονράδος Δ' (1250—4). Ὁ τελευταῖος ἡγεμόνων τοῦ οἴκου τούτου ὑπῆρξεν ὁ ἀτυχὴς Κονραδῖνος, υἱὸς τοῦ Κονράδου Δ', ὅστις ἐπὶ ἀτιγμὴν ἐβασίλευσεν ἐν Σικελίᾳ, ἐθανατώθη δὲ ὑπὸ τοῦ Καρόλου Δ' Ἀνζοὺ (1268) εἰς ὃν ὁ πάπας εἶχε δώσει τὸ κράτος αὐτοῦ. Ὁ οἶκος οὗτος ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς αὐτοκρατορ. ἰσχύος, ἰδίᾳ ἐπὶ Κονράδου Γ καὶ Φρειδερίκου Βαρβερούς, κατέληξεν εἰς τὸ νὰ ὑποκύψῃ ὑπὸ τὰς προσβολὰς τῶν παπῶν καὶ τῶν ὑποτελῶν ἀρχόντων, μετὰ τὴν πτῶσιν δ' αὐτοῦ ἡ Γερμανία περιῆλθεν εἰς μεγάλην ἀναρχίαν, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «μεγάλη Μεσοβασιλεία» (1255—1273), εἰς ἣν ἔθηκε τέρμα ἡ ἀνάρρησις εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀψβούργων.

Χοχενχάϊμ· χωρ. τῆς Βυρτεμβέργης (ἐπαρχ. Νέκκαρ), 10 χλμ. ΝΝΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς Στουτγάρδης, ἔχει σχολὴν γεωργικὴν καὶ δασικήν, ἱδρυθεῖσαν κατὰ τὸ 1818. Παρὰ ταύτην ὑπάρχει βασιλικὴ σκιὰς καὶ ἱπποφορβεῖον τοῦ Κλάιν-Χοχενχάιμ.

Χοχλακιαΐς· χ. τοῦ δήμου Καρυδίου ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 70.

Χόχλια ἢ **Κόχλια**· χ. τοῦ δήμου Κτημενίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 265.

Χόχμπεργ· (Μ α ρ γ ρ ά β ο ι τοῦ Χ.), εἷς τῶν κλάδων τοῦ Μαργραβείου οἴκου τῆς Βάδης, ὀνομασθεὶς οὕτω ἐκ τοῦ ὁμων. φρουρίου παρὰ τὴν Φρίμπουργ ἐν Μπραουγκάου καταγόμενος ἀπὸ τοῦ Ἐρρίκου δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ Μαργράβου τῆς Βάδης Ἔρμανν Γ'. Διῃρέθη εἰς δύο ἄλλας διακλαδώσεις, ὧν ἡ πρώτη ἐξέλιπε κατὰ τὸ 1418, ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τὸ 1503. Ἐν τοσούτῳ ἀνενεώθη ὁ τίτλος οὗτος κατὰ τὸ 1796 ὑπὲρ τῆς βαρόνης Λουΐζης Γέγερ δὲ Ζέγιεσμπεργ ἥτις εἶχε συζευχθῆ μοργανατικῶς τὸν Μαργράβον τῆς Βάδης Κάρολον-Φρειδερῖκον. Ὁ πρεσβύτερος δὲ ταύτης υἱὸς Κάρολος-Λεοπόλδος-Φρειδερῖκος ἀνῆλθε τὸν δουκικὸν θρονον τῆς Βάδης (τὸ 1830) μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου ἀδελφοῦ του Μεγάλου δουκὸς Λουδοβίκου-Γουλιέλμου-Αὐγούστου.

Χράδισχ· κωμόπ. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας ἐν Μοραυΐᾳ ἐπὶ ποταμίας νήσου, πρωτ. ἐπαρχ. περιφερείας· κάτ. 3,700· ἡ ὁμών. ἐπαρχ. ἔχει 81,500 κατ.

Χράμ· υἱὸς τοῦ ΚλοταρίουΑ', ἐπανέστη κατ' αὐτοῦ συμμαχήσας μετὰ τοῦ κόμητος τῆς Βρετάνης, ἀλλ' ὁ Κλοτάριος νικήσας αὐτὸν τὸν ἔκαυσε μεθ' ἁπάσης τῆς οἰκογενείας του ἔν τινι ἐρειπίῳ ἔνθα εἶχε καταφύγει (τὸ 560).

Χράνου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 632.

Χρεμπίνκα ἢ **Γκρεμπένκα** (Ε ὐ γ έ ν ι ο ς)· συγγραφεὺς Ρῶσος 1812—1848, ἐδημοσίευσε τοὺς «Ὑκρανίους μύθους» καὶ ἄλλα.

Χρηστακόπουλος (Β α σ ί λ ε ι ο ς) ἀγωνιστὴς καὶ πολιτικὸς τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχ. Τριπολιτσιᾶς ἔφορος τῆς ἐπαρχ. ἐν Τρικόρφοις κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, πολλὰ καὶ ἐξ ἰδίων δαπανήσας εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγῶνος. Ἡ τότε κυβέρνησις τὸν παρέδωκεν ὡς ὅμηρον εἰς τοὺς Τούρκους τοῦ Ναυπλίου κατὰ τὴν πρώτην μετ' αὐτῶν συνθήκην, ἔμεινε δὲ ἐντὸς τοῦ φρ. μέχρι τῆς παραδόσεώς του εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἐγένετο κατόπιν πληρεξούσιος εἰς τὰς Ἐθνοσυνελεύσεις, βουλευτὴς καὶ Γερουσιαστής.

Χρηστόπουλος (Τ σ α ν έ τ ο ς)· υἱὸς τοῦ Χρήστου Ἀναστασίου, ἑνὸς τῶν προεστῶν τοῦ χ. Φανάρι τῆς Ὀλυμπίας καὶ ἐκ τῶν διαπρεπεστάτων ἀνδρῶν τοῦ 1821, μεμυημένος τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἀκόλουθος ἐν Τριπόλει τοῦ Ο ἰ κ ο ν ό μ ο υ Παπᾶ-Ἀλέξη (βλ. λ.). Ὅτε τὴν 27 Μαρτίου 1821 οἱ Μ ο υ ρ τ ά τ α ι ς τοῦρκοι τοῦ Φαναρίου συνήχθησαν εἰς Τρίπολιν, ἡ ἐπαρχ. Ἀνδριτσαίνης ἀνεκήρυξε γενικὸν ἀρχηγόν της τὸν Χρηστ. καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἀπὸ Α' Μαΐου 1821 εἰς τὸ χ. Μεμέσια συν-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ταχθέντος πρωτοκόλου ὅπερ ὑπέγραψαν 14 ὁπλαρχηγοί. Εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρασύρας τοὺς Τούρκους εἰς θέσιν Χαλούλαγα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἔπνιξε πολλοὺς ἐν τῷ ποταμῷ καὶ ἄλλους ἠχμαλώτισε. Εἶτα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Λάλα καὶ εἶτα εἰς Δερβένι καὶ Ναύπλιον ἔπειτα δὲ εἰς Κόρινθον. Ἀλλὰ καὶ ἐν Πάτραις καὶ κατὰ τοῦ Δράμαλη ἀξιοζήλως ἔδρασεν ὁ Χρηστ. Μετὰ τὴν ἐν Ἄστρει Συνέλευσιν ἐστάλη μετὰ τοῦ Νικήτα Σταματελοπούλου (ὡς γενικοῦ ἀρχηγοῦ) εἰς Μέγαρα, Ἀμφισσαν καὶ Γραβιὰν καὶ τὸ 1824 εἰς Πάτρας ἀρχηγοῦντος τοῦ Δ Πλαπούτα. Εἰσβαλόντος τὸ 1825 τοῦ Ἰμπραήμ, ἐστράτευσε καὶ ὁ Χρηστ. κατ' αὐτοῦ καὶ παρέστη εἰς τὴν αἱματηρὰν καὶ ἀτυχῆ μάχην τοῦ Ναυαρίνου, μετὰ διαφόρους δὲ περιπετείας ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἅλωσιν τῆς Ἀκροπόλεως.

Χρηστόπουλος (Ζαρείφης)· ἀδελφὸς τοῦ προηγ. καὶ ἀκόλουθος αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἀγῶνος, ὃν καὶ πολλάκις ἀνεπλήρωσεν, ἰδίᾳ διακριθεὶς ἐν Χαρβατίῳ ὑπὸ τὸν Δ. Πλαπούταν κατὰ τοῦ Δράμαλη.

Χρηστόπουλος (Γεώργιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τῆς αὐτῆς μὲ τὰς προηγ. ἐπαρχίας, διακριθεὶς εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἰδίως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Ἀθηνῶν.

Χρηστόπουλος (Νικόλαος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Φίλια τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρετήσας ζηλευτῶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος.

Χρῆστος· ὁ Βυζάντιος, διακεκριμένος μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἀκμάσας κατὰ τὴν 6ην μ. Χ. ἑκατον. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν ρητορικήν.

Χριστιανία· πρωτ. τοῦ Βασιλ. τῆς Νορβηγίας ἐπὶ τῆς Βορείου θαλάσσης, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Χριστιανοῦ τοῦ Δ' τῆς Δανίας τὸ 1624 μετὰ τὴν ἀποτέφρωσιν τῆς παλαιᾶς πόλεως Ὄπσλώ. Ἕνεκα τῆς γεωγραφικῆς αὐτῆς θέσεως καὶ τοῦ ἀρίστου της λιμένος, κατέστη τὸ σπουδαιότερον ἐμπορικὸν κέντρον τῆς Νορβηγίας, μεγάλως ἀναπτυχθεῖσα ἐντὸς τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἡ ὄψις τῆς πόλεως εἶνε κομψή, αἱ ὁδοὶ ὡραῖαι καὶ καθαραί· ἔχει Πανεπιστήμιον (1811), βιβλιοθήκην, κομψότατον ἀνάκτορον καὶ 160,000 κατ., τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς δεκαπενταπλασιασθέντος ἀπὸ τοῦ 1801. Κεῖται 430 χλμ. ΔΒΔ. τῆς Στοκχόλμης. Ἕδρα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Στόρθινγκ ἤτοι Διαίτης τῆς Νορβηγίας· ἐπισκοπή, στρατιωτικὴ σχολή, ἐμπορ. σχολή, ἀστεροσκοπεῖον, χρηματιστήριον, λιμὴν ἐπὶ 3-4μῆνας ἀποκεκλεισμένος ὑπὸ τῶν πάγων· κεραμουργία, χαρτοποιία κλπ. Ἐμπόριον οἰκοδομησίμου ξυλείας, σιδήρου, χαλκοῦ, πισσασφάλτου, ἰχθύων ξηρῶν κλπ.

Χριστιανοί· πάντες οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες. Διαιροῦνται εἰς Ὀρθοδόξους τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, Καθολικούς, ἀναγνωρίζοντας πλὴν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως καὶ τὸ κῦρος τοῦ Πάπα,

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ Διαμαρτυρομένους οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοὺς κύρους τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναγνωρίζοντας.—Ὅρα δὲ ἐκάστηντῶν αἱρέσεων καὶ δογμάτων τὰς λέξεις Νεστοριανοί, Ἀριανοί, Λουθηρανοί, Καλβινισταὶ κλπ.

Χριστιανοὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου· αἱρετικοὶ ἀναγνωρίζοντες ὡς ἀρχηγὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν, οἵτινες ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀνανεοῦσι τὸ βάπτισμα. Ἀρνοῦνται τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, νομίζουσι τὸν Θεὸν ἔχοντα σῶμα καὶ ὡς υἱόν του τὸν Γαβριήλ, ὅστις κατ' αὐτοὺς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον τῇ βοηθείᾳ 50,000 δαιμόνων, πιστεύουσι δὲ ὅτι μεταβαίνουσιν αἱ ψυχαὶ εἰς διαφόρους ἄλλας σφαίρας καὶ κατοικοῦσιν. Οἱ αἱρετικοὶ οὗτοι ἀνεφάνησαν ἀπὸ τοῦ Α' αἰῶνος ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἰορδάνου, εὑρηνται δ' εἰσέτι ἐν τοῖς πέριξ τῆς Βασσόρας.

Χριστιανοὶ τοῦ Ἁγ. Θωμᾶ· σχισματικοὶ Νεστοριανοὶ κατοικοῦντες ἐν ταῖς Ἀνατολ. Ἰνδίαις, ὑπαγόμενοι εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Βαβυλῶνος, ὠνομάσθησαν οὕτω ὡς διϊσχυριζόμενοι, ὅτι ἔλαβον τὸ Εὐαγγέλιον παρὰ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ μεσολαβήσαντος παρὰ τῷ Ἰησοῦ. Ἀναγνωρίζουσι τρία μόνον μυστήρια, τὸ βάπτισμα, τὴν εὐχαριστίαν καὶ τὴν ἱερωσύνην, καὶ παραδέχονται τὸν γάμον τῶν ἱερέων. Ἀνακαλυφθέντες ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων κατὰ τὴν ἄφιξιν αὐτῶν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Μαλαβάρ, κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπήχθησαν ἀπὸ τοῦ 1599 εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης.

Χριστιανὸς Α' βασιλεὺς τῆς Δανίας 1425—8, διεδέξατο τὸν Χριστόφορον τῆς Βαυαρίας εἰς τὸν θρόνον τῆς Δανίας (τὸ 1848), κατώρθωσε νὰ ἐκλεχθῇ βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας (τὸ 1449) καὶ τῆς Σουηδίας (τὸ 1450), ἀλλ' ἐξώσθη ὑπὸ τοῦ Καρόλου Κάουντσον τὸ 1464). Ἀπὸ τῆς μητρός του ἐκληρονόμησε τὸ Σλέσβιγ καὶ τὸ Ὄλσταϊν (τὸ 1459). Οἱ ὑπήκοοί του τὸν κατηγόρησαν ὅτι ἀφῆκε νὰ περιέλθῃ τὸ Νορβηγικὸν ἐμπόριον εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἀνσεατικῆς ὁμοσπονδίας.

Χριστιανὸς Β' ὁ ὠμός, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, διεδέξατο τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Δανίας (τὸ 1513). Ἐπεχείρησε νὰ καθυποτάξῃ τὴν Σουηδίαν (τὸ 1518), ἐξεστράτευσε δὲ καὶ ἐκ δευτέρου πρὸς τοῦτο (τὸ 1520) καὶ ἐγένετο κύριος πάσης τῆς χώρας, ἀλλ' ὁ Γουσταῦος Βάσας προκαλέσας ἐθνικὸν κίνημα ἐξεδίωξε τοὺς Δανοὺς (1521—3) Ἐν Δανίᾳ ὁ Χριστιανὸς ἐφήρμοσε πολλὰς μεταρρυθμίσεις εὔνους εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις, ὡς τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας, τὴν ἐπικράτησιν δημοτικῶν ἐλευθεριῶν κλπ. Δι' ὃ καὶ ἐγένετο ἔκπτωτος τοῦ θρόνου ὑπὸ Διαίτης συγκειμένης ἐξ ἱεραρχῶν καὶ εὐγενῶν (τὸ 1523), καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ Φρειδερίκου Α'. Καὶ ἐπεχείρησε μὲν νὰ ἀναλάβῃ τὸν θρόνον (1531—2) ἀλλὰ συλληφθεὶς καθείρχθη μέχρι τοῦ θανάτου του συμβάντος τὸ1559.

Χριστιανὸς Γ' υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Φρειδερίκου Α' 1503—1559, ἀνεγνωρίσθη βασιλεὺς τῆς Δανίας καὶ Νορβηγίας κατὰ τὸ 1535. Εἰσήγαγε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸν Λουθηρανισμὸν εἰς τὴν Δανίαν (Δίαιτα 'Οδενσέης 1536).

Χριστιανὸς Δ' 1577—1648, διεδέξατο τὸν πατέρα του Φρειδερῖκον Β', τὸ 1588, ἐξελέγη δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἑνώσεως τῶν διαμαρτυρομένων ἡγεμόνων (τὸ 1625), ἀλλ' ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Τίλλυ ἐν Λοϋττερ (τὸ 1626) καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀποδεχθῇ τὴν εἰρήνην τῆς Λυβέκκης, δι' ἧς ἀπεστερεῖτο πασῶν τῶν προηγουμένων κατακτήσεων αὐτοῦ (1629). Ἔκτοτε δ' ἀποκλειστικῶς ἠσχολήθη εἰς ἐσωτερικὰς μεταρρυθμίσεις, ἐπηγρύπνησεν ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ναυσιπλοΐας ἐν τῇ Βαλτικῇ, ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τὰ προνόμια τῶν ἀριστοκρατικῶν πρὸς ὄφελος τῶν κατωτέρων τάξεων καὶ ἔκτισε πολλὰς πόλεις, τὴν Χριστιανίαν, Χριστιανσάνδην κλπ.

Χριστιανὸς Ε' ἔγγονος τοῦ προηγ. 1646—99, διεδέξατο τὸν πατέρα του Φρειδερῖκον Γ' (1670), συνεμάχησε μετὰ τῶν 'Ολλανδῶν 1673 κατὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Σουηδίας καὶ ἀφῄρεσεν ἀπ αὐτῆς τὴν Πομερανίαν, ἀπέδωκεν ὅμως ταύτην διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λούνδ (1769). Ἐδημοσίευσε Κώδικα (1683).

Χριστιανὸς ΣΤ' 1699—1746, διεδέξατο τὸν πατέρα του Φρειδερῖκον Δ' (1730), καὶ ἀνέκτισε τὴν Κοπεγχάγην.

Χριστιανὸς Ζ' 1766—1808, διεδέξατο τὸν πατέρα του Φρειδερῖκον Ε' (1766), ἐνυμφεύθη τὴν Καρολίναν Ματθίλδην, ἀδελφὴν τοῦ Γεωργίου Γ', βασιλέως τῆς 'Αγγλίας, προσέλαβεν ὡς ὑπουργὸν τὸν ἰατρόν του Στρουενσέην (1770), ὅστις ἐπεχείρησε μεγάλας ἀναμορφώσεις, ἀλλὰ κατηγορηθεὶς ὡς ἐραστὴς τῆς βασιλίσσης (1772), περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν καὶ ἐκαρατομήθη, ἔσχε δὲ διάδοχον τὸν Βέρνστορφφ Καὶ ἡ μὲν βασίλισσα διαζευχθεῖσα ἀπεσύρθη εἰς Κιελ ἔνθα μετ' ὀλίγον ἀπέθανε τὸ 1775, τὰ δὲ τελευταῖα τῆς βασιλείας τοῦ Χριστιανοῦ ἔτη ὑπῆρξαν ὀλέθρια εἰς αὐτόν, διότι βομβαρδισθείσης καὶ ἁλωθείσης τῆς Κοπεγχάγης ὑπὸ τῶν Ἄγγλων (1807) ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ σωτηρίαν ἐν τῇ φυγῇ.

Χριστιανὸς Η' 1786—1848, υἱὸς τοῦ διαδόχου Φρειδερίκου. Ἐστάλη ὡς ἐπιτετραμμένος τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας παρὰ τοῖς Νορβηγοῖς, ὧν ἐπεδοκίμαζε τὰς ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τάσεις, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν τῆς Νορβηγίας καὶ Σουηδίας ἕνωσιν (1814) Διεδέξατο ἐν Δανίᾳ τὸν ἐξάδελφόν του Φρειδερῖκον ΣΤ', παρεσκεύασε πολιτικὰς μεταρρυθμίσεις καὶ ἀνεκήρυξε τὸ Σλέσβιγγ, ἀχώριστον ἀπὸ τοῦ Δανικοῦ στέμματος (1846).

Χριστιάνου (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ἐράνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 427.

Χριστιανσάνδη· π. καὶ λιμὴν τῆς Νορβηγίας, πρωτ. τοῦ νομ. τοῦ Λίστερ-ἐ-Μανδαλ, 230 χλμ. ΝΔ τῆς Χριστιανίας, κατ. 13250. Ἐπισκοπὴ Λουθηρανική, ἀξιόλογος καθεδρικὸς ναός, ὑφαντουργεῖα ἱστίων, ναυπηγεῖα, βυρσοδεψεῖα, ἐμπόριον ξυλείας. Ἱδρύθη τὸ 1641 ὑπὸ Χριστιανοῦ Δ'.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χριστιανσμποργ· ἐπίσημος πρωτ. τῆς Ἀγγλικῆς ἀποικίας τῆς Παραλίας τοῦ Χρυσοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Γουϊνέας τῆς Ἀφρικῆς, κατ. 6200. Ἀρχ. Δανικὸν, φρούριον παρεχωρήθη τοῖς Ἄγγλοις τὸ 1851, εἶνε δὲ πρωτ. ἀπὸ τοῦ 1875.

Χριστιανσουνδ· π. καὶ λιμὴν τῆς Νορβηγίας, πρωτ. τοῦ νομ. Ρόμσδαλ, 390 χλμ. ΒΒΔ τῆς Χριστιανίας ἐπὶ τριῶν νησιδίων κατ. 8400. Ἄφθονος ἁλιεία, ἡ πόλις αὕτη ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Χριστιανοῦ ΣΤ' βασιλέως τῆς Δανίας τὸ 1734.

Χριστιανστατ· π. καὶ λιμὴν τῆς Σουηδίας, πρωτ. τοῦ ὁμων. Λὰν ἢ νομοῦ, 430 χλμ. ΝΝΔ τῆς Στοκχόλμης ἐπὶ τοῦ Ἕλγγεα παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ ἐν τῇ Βαλτικῇ, κατ. 9500. Ἔχει βιομηχανίαν τινὰ καὶ οὐ σμικρὸν ἐμπόριον, ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Χριστιανοῦ Δ'. Ὁ ὁμων. Λὰν=νομὸς ἔχει 6512 τετρ. χλμ. καὶ 225000 κατ.

Χριστιανσχαβ· π. τῆς Ἀν. ἀκτῆς τῆς Γροιλανδίας ἐν τῷ ὁρμῳ τοῦ Δίσκο, 100 χλμ. ΝΑ τοῦ Γκόδχαβν. Κάτ. 600.

Χριστίνα (ἁγ.)· παρθένος καὶ μάρτυς· κατὰ τὴν παράδοσιν ἦν θυγάτηρ εἰδωλολάτρου τινὸς Οὐρμπάνν, διοικητοῦ πόλεώς τινος Τοσκανικῆς, ἐμαρτύρησε καὶ ἀπέθ. ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἑορτ. 24 Ἰουλίου (ν. ε.).

Χριστίνα τῆς Γαλλίας· θυγάτηρ τοῦ Ἑρρίκου Δ' καὶ τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων, 1606 — 63, συνεζεύχθη μετὰ τοῦ δουκὸς Ἀμεδαίου Β' τῆς Σαβοΐας τὸ 1619. Ἔμεινε χήρα 1637, ὑπῆρξε δ' ἀντιβασίλισσα διαρκούσης τῆς ἀνηλικότητος τοῦ υἱοῦ της Καρόλου Ἐμμανουὴλ Β' μέχρι τοῦ 1648. Κατὰ τὸ 1638 ἀνενέωσε τὴν συμμαχίαν μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας κατὰ τῶν ἀνδραδέλφων της Θωμᾶ δὲ Σαρινιὰν καὶ Μαυρικίου τῆς Σαβοΐας, εἶτα δὲ συνωμολόγησεν ἑτέραν συνθήκην, δι' ἧς οἱ Γάλλοι ἀπέδωκαν τὰς ἐν Πεδεμοντίῳ ὑπ' αὐτῶν κατεχομένας θέσεις.

Χριστίνα· βασίλισσα τῆς Σουηδίας, ἐγεν. τὸ 1626, διεδέξατο τὸν πατέρα της Γουσταῦον-Ἀδόλφον 1632, ἀνέλαβε δὲ τὴν διοίκησιν τὸ 1644. Ἡ βασιλεία της ἐν ἀρχῇ ὑπῆρξεν εὐδαίμων, χάρις τῷ Ὀξενστιέρν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ μεγάλα ὑπὲρ τῆς Σουηδίας πλεονεκτήματα διὰ τῶν συνθηκῶν τοῦ Βρομσεμπρὸ 1645, καὶ Οὐεστφαλίας 1648, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης περιεκυκλώθη ὑπὸ διεφθαρμένων ἀνδρῶν, μεγάλαι δὲ δυσχέρειαι ἀνεφάνησαν ἐν τῇ διοικήσει τῆς χώρας, ὅθεν παρῃτήθη ὑπὲρ τοῦ ἐξαδέλφου της Καρόλου-Γουσταύου, περιηγήθη δὲ ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἀπώμοσε τὸν Λουθηρανισμόν, διῆλθεν ἐπί τινα χρόνον ἐν Γαλλίᾳ ἔνθα ἐνήργησε τὴν δολοφονίαν τοῦ ὑπασπιστοῦ καὶ ἐραστοῦ ἅμα αὐτῆς Μοναλδέσχι 1657, ἐπειράθη νὰ ἀνέλθῃ αὖθις ἐπὶ τοῦ Σουηδικοῦ θρόνου 1660, καὶ τέλος ἐγκατέστη ἐν Ρώμῃ, ἔνθα καὶ ἀπέθανε τὸ 1689. Εἶχε λαμπρῶς ἐκπαιδευθῆ καὶ καθ' ἅπαντα τὸν βίον της ἐνεθάρρυνε τὰ γράμματα, τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας, εἶχε δὲ προσελκύσει παρ' ἑαυτῇ ἐν Σουηδίᾳ τοὺς Γρότιον, Σωμαίζ, Δεσκάρτ, Νωδὲ κλπ. Τὰ γρα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φέντα ὑπ' αὐτῆς συνελέγησαν ἐν τοῖς α' Ἀπομνημονεύμασι» τοῦ Ἀρχενχολτζ.

Χριστίνα· βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας, ὄρα Μαρία-Χριστίνα.

Χριστίνα δέ-Πιζάν· ὄρα Πιζάν.

Χρίστμας· νῆσος τοῦ Μεγάλου Ὠκεανοῦ (εἰς το 59 Β. πλ. καὶ 159ο 50' Δ. μῆκ), ὀνομασθεῖσα οὕτω ὑπὸ τοῦ Κούκ διότι εἶδεν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων(Χρίστμας) 1777. Ὑπάρχει καὶ ἑτέρα ὁμών. ν. ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ 400 χλμ. ἀπὸ τῆς δυτ. ἄκρας· τῆς Ἰάβας, κατεχομένη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἀπὸ τοῦ 1888.

Χριστός· μετάφρασις τοῦ Ἑβραϊκοῦ Μεσσίας, σημαίνει κεχρισμένος, καθιερωμένος, σημαίνει δὲ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς εἶνε ὁ κεχρισμένος πνευματικὸς βασιλεὺς τοῦ κόσμου.

Χριστός· χ. τοῦ δήμου Μουρνιῶν, ἐπαρχ. Βιάννου Ρίζου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 420.

Χριστοῦ—τάγμα· μοναχικὸν καὶ στρατιωτικὸν τάγμα, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας Διονυσίου Α', ἵνα προφυλάττῃ τὰ σύνορα τῶν Ἀλγάβρων ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Μαύρων, παρέσχε δὲ μεγίστας ὑπηρεσίας κατὰ τοὺς μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν ἀπίστων πολέμους. Σήμερον εἶνε ἁπλοῦν τιμητικὸν τάγμα.

Χριστοῦ-Δάσους-Μονή· ἐν τῷ δήμου Πάρου τῆς ὁμών. νήσου. Κάτ. 27. Γυναικεῖα.

Χριστοφιλέϊκα χ. τοῦ δήμου Ἀμφείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 171.

Χριστοφοριάνικα· χ. τοῦ δήμου Ποταμίων τῶν Κυθήρων. Κάτ. 161.

Χριστόφορος (Ἅγιος), ἐγεν. ἐν Συρίᾳ ἢ Παλαιστίνῃ, καθ' ἃ νομίζεται ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐπὶ Δεκίου περὶ τὸ 250 ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἑορτ. 25 Ἰουλίου (ν. ἔ.).

Χριστόφορος· αὐτοκρ. τῆς Ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας, υἱὸς τοῦ Ρωμανοῦ Α', συνεμερίσθη τὸν θρόνον μετὰ τοῦ πατρός του 819 καὶ ἀπέθ. τὸ 931.

Χριστόφορος Α'· βασιλεὺς τῆς Δανίας, υἱὸς τοῦ Βαλδεμὰρ Β, διεδέξατο τὸν ἀδελφόν του Ἄβελ τὸ 1252, πάντοτε διετέλεσεν εἰς ἔριδας μετὰ τῶν ἐπισκόπων του. ἀπέθ. τὸ 1259, ἴσως δηλητηριασθείς.

Χριστόφορος Β' υἱὸς τοῦ Ἔρικ Ζ', 1276—1333, διεδέξατο τὸν ἀδελφόν του Ἔρικ Η' τὸ 1319, καὶ ἐξεθρονίσθη ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τῶν εὐγενῶν τὸ 1326, διότι ἤθελε νὰ περιστείλῃ τὰς προνομίας αὐτῶν, ὁ υἱός του δὲ Βαλδεμὰρ Δ' ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1370.—Χριστόφορος Γ' βασιλεὺς τῆς Δανίας καὶ Σουηδίας, υἱὸς τοῦ Ἰωάννου τῆς Βαυαρίας καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Ἔρικ Θ', ἐξελέγη βασιλεὺς τῆς Δανίας τὸ 1440, τῆς Σουηδίας τὸ 1441 καὶ τῆς Νορβηγίας τὸ 1442· κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, 1448, ἡ ἕνωσις τῆς Κάλμαρ διελύθη.

Χριστόφορος (Ἐρρῖκος)· βασιλεὺς τῆς Αἴτης ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐρρῖκος Α', ἐγέν. τὸ 1767, μαῦρος καὶ δοῦλος ἐκ γενετῆς. Μετέσχε τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1793, ἐγένετο ὑποστράτηγος ὑπὸ τοῦ Τουσσαίν, ὑπε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρησπίσθη δὲ τὴν νῆσον κατὰ τῶν Γάλλων τὸ 1802, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δεσσαλίν ἀνεκηρύχθη πρόεδρος 1806, Ἔλαβεν εἶτα τὸν βασιλικὸν τιτλον 1811, ἠθέλησε δὲ νὰ ἄρξῃ δεσποτικῶς καθιερῶν δουλοπαροίκους καὶ τίτλους εὐγενείας, ἀλλ' ἐκραγείσης ἐπαναστάσεως κατ' αὐτοῦ τὸ 1820, ηὐτοχειριάσθη.

Χριστόφορος (Ἔ ρ ν έ σ τ ο ς)· γλύπτης γάλλος, ἐγεν. ἐν Λόσ 1827 —1892, μαθητὴς τοῦ Ρύδ, μεθ' οὗ συνειργάσθη ἐν τῷ μνημείῳ τοῦ Γοδ. Καβαιν-άκ. Κατέλιπεν ἔργα πρωτότυπα «Ἡ θλῖψις», «Ἡ προσωπίς», Ἡ «Εἱμαρμένη», τὸ μνημεῖον τοῦ Εὐγ. Φρομαντὲν κλπ.

Χρίστχουρτς· π. τῆς Νέας Ζηλανδίας ἐπὶ τῆς Α ἀκτῆς τῆς Νοτίας νήσου, πρωτ. τῆς εὐφόρου ἐπαρχίας Καντρέβουρυ. Ἱδρύθη κατὰ τὸ 1850, ἔχει δὲ νῦν 31000.—Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑφίστανται δύο ὁμων. πόλεις, ἡ μὲν ἐν τῇ κομητείᾳ Χάντς, κάτ. 12,500, ἡ δὲ ἐν τῇ κομητ. Μάνμουθ. Κάτ. 6600.

Χρόσβιτα· μοναχὴ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Γκανδεροχάιμ κατα τὸν Ι' αἰῶνα, ποιήτρια τῶν λατιν. ποιημάτων τῆς Παρθένου Μαρίας, τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, τῶν Παθῶν τῆς Πελαγίας, τοῦ ἁγ. Διονυσίου, κλπ.

Χρουδίμ· χ. τῆς Αὐστρο-ούγγαρίας (ἐν Βοημίᾳ), πρωτ. ἐπαρχ. ἐπὶ τοῦ Χρουδίμκα, 100 χλμ. Α τῆς Πράγας, κατ. 1000, μέγα ἐμπόριον ἵππων. Δημητριακοί. Ἡ ὁμών. ἐπαρχ. ἔχει κατ. 88000.

Χρούμπ ἢ **Χρούμπς**· κωμόπ. τῆς Ἀλγερίας, πρωτ. δήμου 16 χλμ. ΝΝΑ τῆς Κωνσταντίνης, κατ. 6500. Παράγει δημητριακούς, οἴνους κλπ.

Χρουῦδα· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρα τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 137.

Χρουῦστα· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 217.

Χρουῦτδα· χ. τοῦ δήμου Ἐριγενοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ. 74.

Χρύσα· πόλ. ἀρχ. μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος.

Χρύσα· θέσις ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τὴν Πύκνα μέχρι τῆς ὁποίας ἐξετείνετο ἡ δεξιὰ πτέρυξ τῶν Ἀμαζόνων ὅτε ἐπολέμουν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

Χρυσανθάκης· (Π α ν α γ ι ώ τ η ς), ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχ. Καλαβρύτων, ὑπηρετήσας ἐντὸς τοῦ τόπου του ὡς ἔφορος.

Χρύσανθος· ὁ Μ ο ν ε μ β α σ ί α ς. Ἐπίσκοπος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκ τῶν μάλιστα δρασάντων. Ἀπέθανεν ἐντὸς τῶν φυλακῶν τῆς Τροπολιτσ-ᾶς.

Χρύσας· ποτ. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν πόλιν Ἀσούριον, εἰς ὃν ἀπεδίδετο λατρεία ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Νῦν Διδαῖνο.

Χρύσαφα· χ. τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος Κάτ. 618.

Χρυσάωρ· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἀναπηδήσας μετὰ τοῦ Πηγάσου ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς. Τέκνα τοῦ Χρυσάορος τούτου καὶ τῆς νύμφης Καλλιρρόης ἦσαν ὁ Γηρυόνης καὶ ἡ Ἔχιδνα.

Χρύση· κορ. τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Χρυσηΐδος ἐκ τῆς ὁποίας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κατά τινας ἐκλήθη ἡ Χρυσόπολις.

Χρύση· νησίδιον παρὰ τὴν Λῆμνον.

Χρυσηΐς· ἡ ἄλλως Ἀστυνόμη, κόρη τοῦ ἱερέως Χρύσου αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ δοθεῖσα εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα.

Χρύσης· υἱὸς τοῦ Ἄρβιος, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς ἐν Τρῳάδι πόλεως Χρύσης, πατὴρ τῆς Χρυσηΐδος, ὅστις ἀποπεμφθεὶς σκληρῶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅτε ἦλθε διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν αἰχμαλωτισθεῖσαν θυγατέρα του, ηὐχήθη θερμῶς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπῆλθεν ὁ φθοροποιὸς ἐκεῖνος λοιμὸς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων.

Χρύσης· υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς νύμφης Παρίας, ζῶν ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ καὶ φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Χρύσιππος· υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς νύμφης Ἀξιόχης, πάγκαλος νεανίας, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τοῦ Λαΐου, ἀλλ' ἐλευθερωθεὶς διὰ τῶν ὅπλων ὑπὸ τοῦ πατρός του καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμοπατρίων του ἀδελφῶν Ἀτρέως καὶ Θυέστου ἐκ ζηλοτυπίας τῆς μητρυιᾶς του Ἱπποδαμείας.

Χρυσό· ἡ ἀρχ. Κ ρ ῖ σ α, πρωτ. τοῦ δήμου Κρίσης τῆς Φωκίδος, 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Ἀμφίσσης. Εἰρηνοδικεῖον, ταχυδρομεῖον. Κάτ. 1,387.

Χρύσοβα· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 126.

Χρύσοβα· χ. τοῦ δήμου Ἀπεραντίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ 147.

Χρυσοβέργι (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Ὠλενίας τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 137.

Χρυσοβίστι· χ. τοῦ δήμου Φαλάνθου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 535.

Χρυσοβίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀστακοῦ τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 406.

Χρυσοβίτσα· χ. τοῦ Παμφίας τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 725.

Χρύσοβο· χ. τοῦ δήμου Ἀποδοτίας τῆς Ναυπακτίας. Κάτ. 103.

Χρυσόγονος· διάσημος αὐλητής, ὅστις φέρων πυθικὴν στολὴν ἤὗλει διὰ νὰ κρατῇ τὸν χρόνον εἰς τοὺς κωπηλάτας ὅτε ὁ Ἀλκιβιάδης εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Πειραιᾶ κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπιστροφήν του, τὸ 407 π. Χ.

Χρυσόθεμις· υἱὸς τοῦ Καρμάνορος ἐκ Κρήτης, πρῶτος ἐν τοῖς Πυθίοις νικήσας δι' ὕμνου ὃν ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Χρυσόθεμις· μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν νυμφίον αὐτῆς Ἀστερίδην.

Χρυσολόγος· (Νόελ-Ἀνδρέ), καπουκῖνος μοναχός, ἐγεν. ἐν Ζυτῆς Φραγκο-κομητείας ἐν Γαλλίᾳ, 1728—1808, ἐσπούδασε τὴν ἀστρονομίαν καὶ γεωγραφίαν καὶ ἐξέδωκε τὰ ἄριστα τῶν μέχρις αὐτοῦ ἐκδοθέντων ἐπιπεδοσφαιρίων (τὸ 1778). Ἐθεωρήθη ἄξιον λόγου ἔργον αὐτοῦ ἡ «Θεωρία περὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς» τὸ 1806.

Χρυσολωρᾶς (Ἐμμανουήλ)· ἕλλην σοφὸς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, γεννηθεὶς περὶ τὸ 1350. Ἀπεστάλη εἰς Εὐρώπην ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κων)πόλεως Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὸν συνασπισμὸν τῶν χριστιανῶν ἡγεμόνων ἐναντίον τῶν Τούρκων. Ἐδίδαξε κατόπιν ἐν Φλωρεντίᾳ, τὸ 1394, ἐν Βενετίᾳ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐν Παβίᾳ καὶ ἐν Ρώμῃ καὶ ὑπῆρξεν εἷς τῶν πρωτίστων ἀνακαινιστῶν καὶ ἀναστηλωτῶν τῶν γραμμάτων ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀπέθανεν ἐν Κωνσταντίᾳ τὸ 1415. Κατέλιπε δὲ Ἑλληνικὴν γραμματικὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐρωτήματα» ἐκδοθεῖσαν ἐν Φερράρᾳ τὸ 1509, «Ἐπιστολάς», «Λόγους καὶ ἄ.

Χρυσοπέλεια· Ἀμαδρυὰς γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀρκάδος τὸν Ἔλατον καὶ τὸν Ἀφείδαντα.

Χρυσόπολις· πολ. ἀρχ. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου. Νῦν Σκούταρι (βλ. λ.).

Χρυσόστομος· ἐπώνυμον τοῦ φιλοσόφου Δίωνος· (βλ. λ.).

Χρυσόστομος· Ἰωάννης (ὁ Ἁγ.), ὅρα Ἰωάννης (Ἅγιος).

Χρύσου (τὸ ὕ)· χ. τοῦ δήμου Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας, Κατ 555.

Χρωμοναστῆρι· πρωτ. τοῦ δήμου Χρωμοναστηρίου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 400.

Χτούνδα· (ἐκ τῆς Γερμ. λέξ. Στουνδε=ὥρα), θρησκευτικὴ αἵρεσις, ἥτις τάχιστα διεδόθη καὶ ἐπεκτείνεται ἀπὸ 20 ἐτῶν ἐν Ὑκρανίᾳ, παρὰ τὰς δραστηρίας καταδιώξεις τοῦ κλήρου καὶ τῆς Ρωσ. κυβερνήσεως. Ἔλαβεν ἀρχὴν ἐν τοῖς Νοτίοις τῆς Ρωσίας παρὰ τὰς ἀποικίας τῶν Γερμανῶν ἀναβαπτιστῶν καὶ τῶν Μεννονιτῶν. Οἱ Χτουνδισταὶ (ὀνομασθέντες οὕτω ὡς μελετῶντες τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἐπί τινας ὥρας), ἀπορρίπτουσι τοὺς ἁγίους, τὰς εἰκόνας, τὸν κλῆρον, τοὺς ναοὺς καὶ τὰ μυστήρια, εἶνε δ' ἐγκρατεῖς, τίμιοι καὶ φιλόπονοι. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων. Μεταξὺ τῶν πρώτων ἀποστόλων τοῦ δόγματος τούτου διακρίνονται ὁ Βόνεκαμπφ καὶ ἁπλοῦς τις Ὑκράνιος χωρικός, ὁ Ριχμποχιάπκα, πολλάκις φυλακισθέντες, ἀθῳωθέντες δὲ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καὶ ἐξορισθέντες εἰς Σιβηρίαν.

Χτσμάποφ· (Ἀθανάσιος Πέτροβιτς), ρῶσος σοφός, ἐγεν. ἐν τῇ ἐπαρχ. τῆς Ὑπερβαϊκαλίας 1830—76, ἐδίδαξε τὴν ἱωσ. ἱστορίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Καζάν, εἶνε ὁ πρῶτος μελετήσας καὶ συγγράψας ἐπιστημονικῶς περὶ Ρασκόλ (αἱρέσεως θρησκευτικῆς ἀριθμούσης ἤδη ὑπὲρ τὰ 12 ἑκατ. σχισματικῶν Ρασκόλνικ). Ἐξωρίσθη εἰς Σιβηρίαν διὰ τὰς φιλελευθέρους αὐτοῦ ἀρχάς.

Χτσιερδίν· ὅρα Σαλτικώφ.

Χτσιερβατώφ· (Μιχαὴλ πρίγκιψ), ρῶσος ἱστορικός, 1733—99 ὑπηρέτησε κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ στρατῷ, εἶτα δ' ἐπεδόθη εἰς συγγραφὴν ἱστορ. ἔργων, οἷα ἡ «Ἱστορία τῆς Ρωσίας», «Περὶ τῶν ἀρχαίων γενῶν ἐν Μοσχοβίᾳ», «Τσαρτσβενάγια Κνίγγα»=Ἡ βίβλος τῶν Τσάρων, «Χρονικὸν τῶν ἐπαναστάσεων ἐν Ρωσίᾳ», «Τὸ φυλλάδιον τῶν σημειώσεων τοῦ Μεγάλου Πέτρου»». Ἐν τινι δὲ ὑπομνήματι αὐτοῦ «Περὶ διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν ἐν Ρωσίᾳ» ἀπηγορευμένῳ ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ, δημοσιευθέντι δὲ ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τοῦ Χέρτζεν τὸ 1858, ἀποδίδει πάντα τὰ δεινὰ τῆς Ρωσίας εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις τοῦ Μεγάλου Πέτρου καὶ τὴν ἐπήρειαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἰδεῶν ἐν Ρωσίᾳ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χτσιουρόβσκυ· γεωλόγος, ρῶσος. καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημ. τῆς Μόσχας 1803—84, ἐδημοσίευσε «Περιγραφὴν τοῦ Οὐράλ», «Γεωλογικὴν περιήγησιν εἰς Ἀλτάϊα», «Περιοδείαν ἐν τοῖς Κυβερνείοις Μόσχας, Ἰαροσλάβ κλπ.

Χύδνερ· (Ἰωάννης), γεωγράφος καὶ ἱστορικός, ἐγεν. ἐν Ζεττάου, 1668—1731, καθηγητὴς τῆς γεωγραφίας ἐν Λειψίᾳ καὶ συντάκτης τοῦ «Τζοχάννεουμ» τοῦ Ἀμβούργου. Κατέλιπε «Ζητήματα τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Γεωγραφίας», «Ζητήματα ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἱστορίας», «Παγκόσμιον Γεωγραφίαν», «Γενεαλογικοὺς πίνακας», «Ἱστορικὴν Ἀμβουργίαν Βιβλιοθήκην», «Μουσεῖον Γεωγραφικόν» κλπ. ὡς καὶ «Βιβλικὰς ἱστορίας» πλέον ἢ 100 ἀριθμούσας ἐκδόσεις.

Χύδδερσφιελδ· π. ἐν Ὑόρκῃ τῆς Ἀγγλίας, 54 χλμ. ΝΑ τῆς π. Ὑόρκης, 66,500 κατ. Μάλλινα ἐπινώτια (σάλια), ἐπίκροκα, ὑφάσματα διάφορα. Νομίζεται ὅτι εἶνε ὁ Ρωμαϊκὸς σταθμὸς Καμπόδουνον.

Χυζὰν ἢ **Χουζάν**· ἀρχιπέλαγος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Κίνας ἐν τῇ ἐπαρχ. Τσὲ-Κιάνγκ, 29ο 39′—30ο 50′ Β. πλ., ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τῆς μεγαλειτέρας τῶν 400 νήσων, ἐξ ὧν συνίσταται· κάτ. 400,000, ὧν οἱ ἡμίσειτ ἐν τῇ μείζονι νήσῳ, ἥτις δεσπόζει τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὑάνγκ-Τσε-Κιάγκ καὶ τῆς εἰς Ἰαπωνίαν ὁδοῦ.

Χυκουΐτο· π. τοῦ Περοῦ (ἐν τῷ νομ. Ποῦνο), πρωτ. ὁμων. ἐπαρχ. 20 χλμ. ΝΑ τῆς π. Ποῦνο ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τῆς λίμνης Τιτικάκα, κάτ. 5,000· ἔχει ἀξίας λόγου ἀρχαιότητας. Ἡ ὁμων. ἐπαρχία ἔχει 42,500 κατ.

Χύλλ ἢ Κίγκστον-ὀπὸν-Χύλλ· π. παράλιος τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ κομ. Ὑόρκης, 53 χλμ. ΝΑ τῆς Ὑόρκης, ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν Οὔμπερ καὶ Χύλλ, παρὰ τὰς ἐκβολάς των, κάτ. 208000. Ἔχει λατινικὴν σχολὴν καὶ ναυπηγικήν. Μεγάλη βιομηχανία, χυτήρια σιδήρου, σαπωνοποιεῖα, ἀλευρόμυλοι, ἐλαιοτριβεῖα, ζυθοποιεῖα κλπ. Εὐρὺ ἐμπόριον, διώρυχες, σιδηρόδρομοι κλπ. Ἱδρύθη ὑπὸ Ἐδουάρδου Α′, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Κίνγκστάουν=π. βασιλέως.

Χυνερῖκος Β′· βασιλεὺς τῶν Βανδάλων ἐν Ἀφρικῇ, ἐπέμφθη ὡς ὅμηρος εἰς τὸν Βαλεντιανὸν Γ′, (435) βραδύτερον δὲ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του Εὐδοξίαν, διεδέξατο δὲ τὸν πατέρα του Γενσέριχον τὸ 477, ἀπέθ. τὸ 488. Ἐξωλόθρευσε τὸν ἀδελφόν του Θεοδώριχον, τὴν χήραν καὶ τὸ τέκνον αὐτοῦ, τοὺς ἀρχαίους φίλους καὶ τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ Γενσερίχου. Ἦτο ἀριανός, κατεδίωξε δὲ τοὺς Καθολικούς, παρὰ τὰς παρακλήσεις τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος καὶ τοῦ πάπα Φήλικος.

Χύνιγκ· γερμ. **Χύνιγκεν**· πρωτ. δήμου ἐν τῇ Γερμαν. χώρᾳ Ἀλσατίᾳ-Λορραίνῃ παρὰ τὰ Ἑλβετικὰ σύνορα, 30 χλμ. ΝΑ τῆς Μυλχώζ κατ. 1800. Θέσις ἄλλοτε ὀχυρωτάτη, ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βωμπὰν τὸ 1668, ἀλλ' ἧς τὰ ὀχυρώματα κατηδαφίσθησαν τὸ 1815, κατ' αἴτησιν τῆς τοπαρχίας Βασιλείας μετὰ περιώνυμον πολιορκίαν, καθ' ἣν 500 Γάλλοι διοικούμε-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βαρβανέγκρ, ἀντέστησαν ἐπὶ 12 ἡμέρας κατὰ 25 000 αὐστριακῶν.

Χυρετίαι· πολ. ἀρχ. τῆς Ἑστιαιώτιδος.

Χύτριον· χωρίον τῆς Ἰωνίας ὅπου ἄλλοτε ἦσαν αἱ Κλαζομεναί.

Χύτροι· τὰ θερμὰ λουτρὰ τῶν Θερμοπυλῶν, ὧν τὸ ὕδωρ εἶχε θεραπευτικὴν δύναμιν.

Χύτροι· ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τῶν Ἀνθεστηρίων.

Χύτροι· πόλ. ἀρχ. ἐν Κύπρῳ. Ἔκειτο ΒΑ τῆς Λευκωσίας περὶ τὸ σημερ. χωρ. Κ υ θ ρ α ί α.

Χύττιγκ (δὲ - β α ρ ῶ ν ο ς)· φιλέλλην γερμανός, ἐθελοντὴς εἰς τὸ σῶμα τῶν Φιλελλήνων.

Χῶμα· τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ μεταξὺ Τεγέας καὶ Μεγαλοπόλεως.

Χωματάδα· χ. τοῦ δήμου Μεθώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 188.

Χωματερό· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 161.

Χώμερη· χ. τοῦ δήμου Προσχίου τῆς Ναυπακτίας. Κάτ. 309.

Χῶνες· χ. τοῦ δήμου Κορθίου τῆς Ἄνδρου. Κάτ. 160.

Χωνία· χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Χῶνες, φυλὴ Οἰνωτρική.

Χώνικα(ς)· χ. τοῦ δήμου Προσυμναίων τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 289.

Χῶνος· χ. τοῦ δήμου Δ α μ ά σ τ α ς, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, διοικ. Ρεθύμνης Κρήτης. Κάτ. 200.

Χῶρ ἢ Χόρους· ὄρα Ὄ ρ ο ς.

Χώρα· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 147.

Χώρα· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 156.

Χώρα· πρωτ. τοῦ δήμου Θελπούσης τῆς Ἀρκαδίας, 7 ὥρ. 40' ἀπὸ Δημητσάνης. Κάτ. 387.

Χώρα ἢ Κάστρο· πρωτ. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ. Ὄρα Ἀ μ ο ρ γ ό ς.

Χώρα ἢ Κωμόπολις (Φ ο λ ε γ α ν δ ρ ο ς)· πρωτ. τῆς νήσου Φολεγάνδρου (βλ. λ.). Κάτ. 590.

Χώρα-Σφακίων (ἢ Μ π ρ ο σ γ ι α λ ο ς)· πρωτ. τῆς ἐπαρχ. Σ φ α κ ί ω ν καὶ τοῦ δήμου Χ ώ ρ α ς-Σ φ α κ ί ω ν, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 520.

Χωράσμιοι· νομαδικὸς λαὸς τῆς κεντρώας Ἀσίας, Σκυθικῆς καταγωγῆς, οἰκήσαςΒΑ τῆς Παρθιανῆς, μεταξὺ Ὄχου καὶ Ὤξου. Ἡ Χ ο ρ α σ μ ι κ ὴ λίμνη πιθανῶς ἦν ἡ Ἀράλη.

Χωραφάκια καὶ μετόχιον«Ἅγιος Παῦλος»· χ. τοῦ δήμου Ἀκρωτηρίου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 100.

Χωράφια-Μεγάλα· χ. τοῦ δήμου Ἀ ρ μ έ ν ω ν, ἐπαρχ. Ἀποκορώνας, διοικ. Σφακίων Κρήτης. Κάτ. 160.

Χωρδάκι· χ. τοῦ δήμου Ἀ π ο δ ο ύ λ ο υ, ἐπαρχ. Ἀμαρίου, διοικ. Ρεθύμνης, Κρήτης. Κάτ. 75.

Χωρέμη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 385.

Χωρεπίσκοποι· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας. Κάτ.506.

Χωριὰ Δύο·ὄρα Δ ύ ο-Χ ω ρ ι ά.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Χωριδάκι· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ.69.

Χωριδάκι· χ. τοῦ δήμου Ἀκρωτηρίου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων. Κάτ. 200.

Χωριὸ (Ἄπάνω)· χ. τοῦ δήμου Κατωχωρίου, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, διοικ. Λασηθίου, Κρήτης. Κάτ. 420.

Χωριὸ (Ἄπάνω)· χ. τοῦ δήμου Φουρνῆς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 300.

Χωριὸ (Κάτω)· χ. τοῦ δήμου Φουρνῆς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 500.

Χωριὸ (Κάτω)· πρωτ. δήμου Κατωχωρίου, ἐπαρχ. Ἱεραπέτρου, διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 600.

Χωρομιθρηνή· ἀρχ.ἐπαρχία τῆς βορείου Μηδίας ἐκτεινομένη μέχρι τῆς Παρθίας.

Χωρομναῖοι· ὄραΧωράσμιοι.

Χωστή· χ. τοῦ δήμου Λάκκων, ἐπαρχ. Κυδωνίας, διοικ. Χανίων Κρήτης. Κάτ. 80.

Χώστια· χ. τοῦ δήμου Θίσβης τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 992.

Χωτοῦσα· χ. τοῦ δήμου Νάσσων τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 233.

Ψ

Ψαθάκια· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Λακωνίας. Κάτ. 66.

Ψαθογιάννος· χ. τοῦ δήμου Ἀλικιανοῦ, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 200.

Ψαθόπυργος· προσάκτιον χ. τοῦ δήμου Πατρέων, παρὰ τὸ Ρίον. Κάτ. 352.

Ψαθούρα· ξηρόνησος μικρά, ἡ βορειανατολικωτάτη τῶν Βορ. Σποράδων καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος. Ἀνήκει εἰς τὸν δῆμον Ἀλοννήσου τῆς Μαγνησίας. Κατ. 14.

Ψάκον· ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης. Σήμερον λέγεται Κάπο Σπάθα. Ἐκαλεῖτο καὶ Τίτυρον, ἀποτελεῖ δὲ τὴν ἀρκτικὴν ἐσχατιὰν τῆς χερσονήσου Ροδωποῦ.

Ψαλμανασάρ·(Γεώργιος)γάλλος τυχοδιώκτης, 1679—1763, ἐπιμελέστατα ἐκπαιδευθεὶς καὶ χρησιμοποιήσας τὰς γνώσεις του εἰς τὸ νὰ ὑποδυθῇ διάφορα πρόσωπα, ὡς καὶ ἰθαγενοῦς τῆς νήσου Φορμόζης περὶ ἧς ἐποιήσατο φανταστικὴν ἀνακοίνωσιν πολὺ ἀκριβὰ πληρωθεῖσαν. Τέλος ἔγραψε πολλά, ἱστορικὰ κυρίως, πάντοτε ὅμως κρύπτων τὸ ἀληθές του ὄνομα, ὅπερ παρέμεινεν ἄγνωστον.

Ψαλμῶν-(Βιβλίον τῶν-)· ἓν ἐκ τῶν καθιερωμένων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ βιβλίων, περιέχον τοὺς 150 ψαλμοὺς τοὺς ἀποδιδομένους τῷ βασιλεῖ Δαβίδ.

Ψαμάθη· μία τῶν νηρηίδων σύζυγος τοῦ Πρωτέως, ἐκ δὲ τοῦ Αἰακοῦ μήτηρ τοῦ Φώκου.

Ψαμάθη· κόρη τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ψαμαθοῦς· πολ. ἀρχ. μετὰ λιμένος ἐν Λακωνίᾳ, πλησίον τοῦ Ταινάρου. Ὁ κατ. Ψαμαθούντιος καὶ Ψαμαθούσιος.

Ψαμμήνιτος· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 525 π. Χ., νικηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Καμβύσου. Ὁ αὐτὸς μὲ Ψ α μ μ ή τ ι χ ο ν τ ὸ ν Γ' (βλ. λ.).

Ψαμμήνιτος ἢ **Ψαμμήτιχος** ὁ **Α'**· καὶ αἰγυπτιαστὶ **Ψαμματίκ**· βασιλ. τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ 676—615 π. Χ., ἱδρυτὴς τῆς ΚΣΤ' δυναστείας· ἔδωκεν ἀκμὴν εἰς τὴν χώραν, ἐπέτρεψε δὲ τοῖς Ἕλλησι τῆς Ἰωνίας καὶ Καρίας νὰ ἐγκαταστῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ ἤνοιξε τοῖς ξένοις τὸ αἰγυπτιακὸν ἐμπόριον. Διάδοχον ἔσχε τὸν υἱόν του Ν ε κ ὼ τὸν Β' (βλ. λ.).

Ψαμμήτιχος ὁ **Β'**· υἱὸς Νεκὼ τοῦ Α', ἀνῆλθε παιδίον ἔτι τὸν θρόνον καὶ ἀπέθανε μετὰ βασιλείαν δέκα ἐτῶν. Ἀποδίδεται αὐτῷ μία κατὰ τῆς Αἰθιοπίας ἐκστρατεία.

Ψαμμήτιχος ὁ **Γ'**, καὶ καθ' Ἡρόδοτον **Ψαμμήνιτος**· τελευταῖος βασιλεὺς τῆς ΚΣΤ' αἰγυπτιακῆς δυναστείας, ἡττηθείς, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Καμβύσου τὸ 525 π. Χ.

Ψαμμήτιχος ὁ **Δ** (;) ἀναφαίνεται οὗτος περὶ τὰ τέλη τοῦ Ε' αἰῶνος ὡς βασιλεὺς μέρους τῆς Λιβύης καὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ Δέλτα.

Ψαμμήτιχος· υἱὸς τοῦ Γορδίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Περιάνδρου, τύραννος τῆς Κορίνθου, φονευθεὶς ἐν στάσει μετὰ 4 ἐτῶν βασιλείαν. Μετ' αὐτοῦ λήγει καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν Κ υ ψ ε λ ι δ ῶ ν.

Ψάμμις· υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ 601 μέχρι 595 π. Χ.

Ψαρά (Ἰ ψ α ρ ά)· ἡ ἀρχ. **Ψύρα**· νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Σκύρου καὶ Χίου (ΒΔ), ἐγγὺς τῆς δευτέρας (18 χλμ.). Ἔκτ. 90 τετρ. χλμ. Κάτ. 1,300 ναυτικοί τὸ πλεῖστον. Παράγει ὀλίγους ἐρυθροὺς οἴνους· πρωτ. Ψ α ρ ά. Ἔδαφος πετρῶδες καὶ τὸ πλεῖστον γυμνὸν καὶ ἄφορον, 150 συκαῖ εἶνε τὰ μόνα της δένδρα. Οἱ ναυτικοὶ τῶν Ψαρῶν ἔπαιξαν ζηλευτὸν μέρος κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821, τὸ δὲ 1824 ἐκοίκουμενοι οἱ Τοῦρκοι καὶ καταλαβόντες αὐτὴν μετὰ δεινὸν ἀγῶνα κατέσφαξαν τοὺς κατοίκους. Ἀνήκει ἀκόμη εἰς τὴν Τουρκίαν, εἶνε δὲ πατρὶς τοῦ Κ α ν ά ρ η' (βλ. λ.). Οἱ Ψ α ρ ι α ν ο ί, οἵτινες κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἀνήρχοντο εἰς 15—20,000 καὶ διετήρουν θαυμάσιον ναυτικόν, ἀσχολοῦνται σήμερον εἰς τὴν σπογγαλιείαν κυρίως.

Ψαρὰ-Νέα ἡ ἀρχ. **Ἐρέτρια**· πρωτ. τοῦ προνομιακοῦ δήμου Ν έ ω ν Ψ α ρ ῶ ν τῆς Εὐβοίας, μετὰ λιμένος, 4 ὥρ. ἀπὸ Χαλκίδος (ΑΝΑ), τηλεγραφεῖον, ταχυδρομ., τελωνοφυλακεῖον, εἰρηνοδικεῖον, Ἑλλην. σχολεῖον, δημοτ. σχολ., παρθεναγωγεῖον, ἀξιόλογος ναυτιλία, μικρὸν ἐμπόριον· κάτ. 623. Εἰς τὸν λ ι μ έ ν α διαμένουν 29. Εἶνε ἀποικία Ψαριανῶν.

Ψάρι· χ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 1443.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ψάρι· χ. τοῦ δήμου Βουπρασίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 534.

Ψάρι· χ. τοῦ δήμου Τρικολώνων τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 249.

Ψάρι· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 196.

Ψάρι· χ. τοῦ δήμου Στυμφαλίας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 857.

ΨαρῶνΝέωνΔῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Χαλκίδος, νομ. Εὐβοίας. Ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου μικροῦ συνοικισμοῦ, τῶν Νέων Ψαρῶν, ἱδρυθέντος ὑπὸ Ψαριανῶν προσφύγων, ἐν τῷ Εὐβοϊκῷ κόλπῳ μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Ἀλιβερίου παρὰ τὴν ἀρχαίαν Ἐρέτριαν, ἔχοντος δὲ τὸ προνομιακὸν δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς ἰδίων βουλευτῶν. Κάτ. 652.

Ψαθμις· υἱὸς τοῦ Ἄκρωνος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνης, νικήσας ἅρματι κατὰ τὴν 82 ὀλυμπ.

Ψαφὶς· δῆμ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, παρὰ τὸν Ὠρωπόν, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιαράου. Ὁ πολ. Ψαφίδης.

Ψαχνά· πρωτ. τοῦ Εὐβοϊκοῦ δήμου Μεσσαπίων, 2 ὥρ. 35′ ἀπὸ Χαλκίδος. Κάτ. 1,515.

Ψάων· ἱστορικὸς Πλαταιεύς, συνεχίσας τὴν ἱστορίαν τοῦ Διύλλου εἰς 30 βιβλία.

Ψελλὸς (Μιχαήλ)· βυζαντῖνος συγγραφεὺς ἐξ οἴκου πατρικίων γεννηθεὶς ἐν ἀρχῇ τοῦ ΙΑ′ αἰῶνος καὶ θανὼν περὶ τὸ 1079, γενομένος δὲ συγκλητικὸς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτ. Μιχαὴλ τοῦ Στρατιωτικοῦ. Ὑπῆρξε διδάσκαλος Μιχαὴλ τοῦΠαραπινάκη,υἱοῦ Κωνστ. Δούκα, καὶ εἶτα πρωθυπουργὸς αὐτοῦ· περιπεσὼν εἰς δυσμένειαν ἐπὶ Νικηφόρου Βοτονιάτου περιωρίσθη εἴς τι μοναστήριον ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ἦτο φιλόσοφος, θεολόγος, μαθηματικὸς καὶ ἰατρὸς καὶ ἔγραψεν ἐπὶ ἐκτάκτως ποικίλων θεμάτων : «Περὶ τῶν τεσσάρων Μαθηματικῶν ἐπιστημῶν» (ἀριθμητικῆς, μουσικῆς, γεωμετρίας, ἀστρονομίας), περὶ «Ἰδιοκτησίας τῶν Μεταλλείων», «Περὶ Ἀκουστικῆς παρ' Ἀριστοτέλει», «Χρονογραφίαν» ἀπὸ 975—1059, «Περὶ δράσεως τῶν Δαιμόνων» καὶ ἄ.

Ψελλός· ὁ Νεώτερος, παιδαγωγὸς Μιχαὴλ Ζ′ τοῦ Δούκα, γράψας «Σύνοψιν τῶν Νόμων» εἰς 1500 πολιτικοὺς στίχους.

Ψευδοσμέρδις· ὄρα Σμέρδις.

Ψευδοφίλιππος· ἐπώνυμον τοῦ δούλου Ἀνδρίσκου, ὅστις παρίστα ἑαυτὸν ὡς Φίλιππον υἱὸν τοῦ Περσέως καὶ καθ' οὗ οἱ Ρωμαῖοι διεξήγαγον τὸν τρίτον Μακεδονικὸν πόλεμον.

Ψηλοθριὸς· χ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 88.

Ψηλορείτης = Ὑψηλὸν Ὄρος· τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς Ἴδης (βλ. λ.) ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Κρήτης. Ἔχει περίμετρον ἡ κυρία κορυφὴ 100 χλμ. ὕψος δὲ 2,331 μ.

Ψιανά· χ. τοῦ δήμου Εὐρυτάνων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 190.

Ψιττάκη· πολ. ἀρχ. παρὰ τὸν Τίγρητα.

Ψιττακηνή· ἡ περὶ τὴν Ψιττάκην χώρα.

Ψκώδ· (Πσκόδ)· τὸ ποτὲ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πλεσκώφ' π. τῆς Ρωσίας, πρωτ. ὁμων. Κυβερνείου, 260 χλμ. ΝΝΔ τῆς Πετρουπόλεως, ἐπὶ τῶν ποτ. Ψκόβα καὶ Βελικάϊα. Ἐπισκοπή, σεμινάριον. Ἄλλοτε ἐμπορικωτάτη π. ἱδρυθεῖσα τὸν Γ' αἰῶνα, ἀπώλεσεν ἔκτοτε τὴν σημασίαν της. Κάτ. 28,000.

Ψκώβ· κυβερνεῖον τῆς Ρωσίας μεταξὺ τῶν Πετρουπόλεως καὶ Νοβγορόδ (Β), Τβέρ καὶ Σμολένσκ (Α), Βιτέβσκ (Ν) καὶ Λιβωνίας (Δ). Ἔκτ. 44,209 τετρ. χλμ. Κάτ. 1,000,000. Ἔδαφος ἐλάχιστα εὔφορον. Πρωτ. Ψκώβ.

Ψόα· πολ. ἀρχ. ἐν τῷ Βοσπόρῳ.

Ψύλλοι· ἔθνος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Κυρηναϊκῆς, φημιζόμενον ὅτι ἐτιθάσευε καὶ κατεκήλει δι' ἐπῳδῶν τοὺς ὄφεις.

Ψύο· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 56.

Ψυρά· νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Παρ' Ὁμήρῳ **Ψυριὰ** νῆσος. Τὰ νῦν Ψαρά.

Ψυττάλεια· ἡσίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀκατοίκητον μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Ἀττικῆς. Καὶ Ψυττάλη καὶ Ψυτταλία. Σήμερον λέγεται Λειψοκουτάλα, κεῖται δ' ἀντικρὺ (δεξιὰ) τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς καὶ φέρει φάρον.

Ψύτταλος· ἥρως ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ψυττάλεια.

Ψυχή· νεαρὰ κόρη τῆς ἑλλην. μυθολογίας, παρισταμένη μὲ πτερύγια χρυσαλλίδος (ψυχῆς). Ἠράσθη καὶ ἐνυμφεύθη τὸν Ἔρωτα (βλ. λ.), ὃν ἐπόθει νὰ συναντᾷ τὴν νύκτα μόνον καὶ ἀόρατος καὶ χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ. Ἀλλὰ μίαν νύκτα ἀψηφήσασα τὰς προφυλάξεις ταύτας προσῆλθε κρατοῦσα λύχνον, ἐξ οὗ ἔσταξε σταγὼν ἐλαίου, καὶ ὁ Ἔρως ἀφυπνισθεὶς αἰφνιδίως ἀπέπτη ἔντρομος, ἡ δὲ Ψυχὴ ἐθυσίασεν ἔτη ὅλα ἵνα τὸν ἐπανεύρῃ. Εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς Ἠοῦς ἥτις ἐξαφανίζεται ἅμα τῇ ἐπιτολῇ τοῦ Ἡλίου Ἔρωτος.

Ψυχία· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ἀμοργοῦ.

Ψυχικό· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 116.

Ψυχικό· ἀγροικίαι τοῦ δήμου Ἀθηναίων, 50' ἀπ' Ἀθηνῶν. Κάτ. 46.

Ψυχικό· χ. τοῦ δήμου Κραννῶνος τῆς Λαρίσης. Κάτ. 139.

Ψύχιον· ἀρχ. χωρίον τῆς Κρήτης ἔχον καὶ λιμένα. Νῦν Καστρί. —Καὶ ἀκρωτ. ὁμών., τὸ σημερινὸν Μέλισσα εἰς τὰ ΝΑ τῆς ἐπαρχ. Ἁγ.-Βασιλείου (Βόρ. ἀκταὶ τοῦ κόλπου τῆς Μεσαρᾶς).

Ψυχρό· πρωτ. τοῦ δήμου Ψυχροῦ, ἐπαρχ. Λασηθίου, διοικ. Λασηθίου Κρήτης. Κάτ. 350.

Ψωραροί· χ. τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ. 499.

Ψωφίδος-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Καλαβρύτων, νομοῦ Ἀχαΐας. Πρωτ. Λιβάρτζι. Ἄλλα χ. Ἀλέσταινα, Βερσίτσι, Δεχοῦνι, Κερέσοβα, Λεχοῦρι, Λιόπεσι, Μορόχοβα, Τριπόταμα, Χόζοβα. Κάτ. 3,201.

Ψωφίδος-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ζακύνθου, νομ. Ζακύνθου πρωτ. Βανάτον. Ἄλλα χ. Ἁγ. Κήρυξ, (Ἀγερικός), Γαϊτάνι, Καλληπάδος, Κουκουναριά, Σαρακινάδον, Πλάσος, Τσυλιβᾶς, Χουρχουλίδι. Κάτ. 4284

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ψωφίς· ἡ ἀρχ. ἀκρόπολις τῆς Ζακύνθου.

Ψῶφις· υἱὸς τοῦ Ἄρρωνος, οἰκιστὴς τῆς πόλεως Ψωφίδος.

Ψωφὶς ἢ **Ψῶφις**· ἀρχ. π. τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὰ ΒΔ ἐπὶ τῶν μεθορίων Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος ὅπου ὁ Ἐρύμανθος συμβάλλει τῷ Ἀροανίῳ. Μία τῶν ὀχυρωτάτων θέσεων τῆς ἀρχ. Πελοποννήσου, καταληφθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ε' τὸ 219 π. Χ. —Ἐρείπια διατηροῦνται παρὰ τὸ χ. Τριπόταμο. Ἐξ αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ δῆμος Ψωφίδος τῶν Καλαβρύτων.

Ω

Ὦ· ὥρα Ὦμπ.

Ὠβέρνη· παλαιὰ ἐπαρχ. τῆς κεντρ. Γαλλίας· ἔδαφος βουνῶδες καὶ ἡφαιστειῶδες. Πρωτ. Κλερμόν-Φερράν. Ἡνώθη μὲ τὴν Γαλλίαν τὸ 1610.

Ὦ-Βιέ· κοινότης τῆς Ἑλβετ. τοπαρχ. Γενέβης, ἐπὶ τῆς λίμνης Λεμανοῦ, ἀνατολ. προάστειον τῆς Γενέβης. Κάτ. 7,650.

Ὠβιλλάρ· πρωτ. δήμου τοῦ Γαλλ. νομοῦ Τάρν-έ-Γκαρόν. Κάτ. 1660.

Ὠβινύ (Δ') Γάλλος φιλέλλην. Ἠκολούθησεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τὸν Φαβιέρον, ὡς καὶ εἰς τὴν τοῦ Χαϊδαρίου τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Χίου κλπ. Βραδύτερον διῴκει λόχον τοῦ πεζικοῦ.

Ὠγυγία· ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς, καθ' Ὅμηρον, ἀποτελοῦσα τὸν ὀμφαλὸν τῆς θαλάσσης.

Ὠγυγία· θυγ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ὤγυγος ἢ **Ὠγύγης**· ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς, σύγχρονος τοῦ Φορωνέως, μετοικήσας ἐκ τῆς Βοιωτίας ὅθεν λέγεται καὶ υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη ὁ ὑπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενος κατακλυσμός.

Ὦδ· ὁ ρωμαϊκὸς Ἄταξ, προσάκτιος ποτ. τῆς Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον μετὰ ροῦν 223 χλμ.

Ὦδ· νομὸς τῆς Νοτ. Γαλλίας, ἔκτ. 6,314 τετρ. χλμ. Κάτ. 320,000. Σίδηρος, χαλκός, μόλυβδος, μαγνήσιον, κοβάλτιον, λατομεῖα μαρμάρων πλουσιώτατα, λιγνῖται, μεταλλικὰ ὕδατα καὶ θερμοπηγαί. Πρωτ. Καρκασσόννη· ἐπαρχ. 4· Καρκασσόννη, Καστελνωδαρύ, Λιμοῦ, Ναρβόννη. Δῆμοι 31, κοινότητες 437.

Ὠδάνζ· πρωτ. δήμου τοῦ Γαλλ. νομοῦ Ζιρόνδ. Ἰχθυοτροφεῖα. Κάτ. 1,230.

Ὠδεῖον· οἰκοδόμημα ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις ὅπου ἐτελοῦντο μουσικοὶ καὶ ποιητικοὶ ἀγῶνες καὶ διδασκαλίαι. Τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουν καὶ σήμερον ἐν Ἑλλάδι τὰ τοιαῦτα ἱδρύματα· ἐν Γαλλίᾳ δὲ Ὠδεῖον ὠνομάσθη τὸ ἐν ἔτει 1782 ἀνεγερθὲν ἐν Παρισίοις θέατρον.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

'Ωδενάρδ ἢ **Οὐδενάρδ**· βιομηχ. πολίχνη τῆς βελγικῆς 'Ανατολ. Φλάνδρας, ὑπὸ τὰ τείχη τῆς ὁποίας τὸ 1708 ὁ Μάλβορουγ ἐνίκησε τοὺς Γάλλους. Κάτ. 5,850.

'Ωδενκούρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δούβ. Σιδηρωρυχεῖα. Κάτ. 4,650.

'Ωδοβέρη· μήτηρ τοῦ Μεροβαίου.

'Ωδριέτται· μοναχαὶ ἐγκαταστᾶσαι τὸ πρῶτον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Στεφ. 'Ωδρύ, γραμματέως τοῦ 'Αγ-Λουδοβίκου. 'Αναπτυχθέντος δὲ σὺν τῷ χρόνῳ τοῦ τάγματος, ἐγκατέστησαν αὗται εἰς τὴν ἐν Παρισίοις μονὴν τῆς 'Αναλήψεως.

'Ωδριουΐκκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-Δὲ-Καλαΐ. Κάτ. 2625.

'Ωερόη· ποτ. τῆς Βοιωτίας σχηματίζων μετὰ τοῦ 'Ασωποῦ μίαν νῆσον μεσόγειον παρὰ τὰς Πλαταιάς. Νῦν Λιβαδόστρα. Κύνεται εἰς τὸν ὁμών. ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Κορινθιακοῦ ὅρμου.

'Ωζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. 'Η ἀρχ. Ἑλουσα. Πνευματοποιεῖα ἄριστα. Κάτ. 4,400.

'Ωζάνς· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ. Κάτ. 1340.

'Ωζερώ· στρατάρχης τῆς Γαλλίας, 1757—1816, διαπρέψας ἐν 'Ιταλίᾳ καὶ Πρωσίᾳ.

'Ωζιὲ (Ζ.-Β.-Α Ἰ μ ί λ ι ο ς)· διαπρεπὴς σύγχρονος γάλλος συγγραφεύς, γεννηθεὶς τὸ 1820. Διακρίνεται κυρίως ὡς δραματικός. 'Ακαδημαϊκὸς ἀπὸ τοῦ 1858.

'Ωζόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ "Ανω-Λείγηρ. Γαιανθρακωρυχεῖα, ἀντιμόνιον. Κάτ. 1540.

'Ωθόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἐρ-ἐ-Λοαρ. Κάτ. 1440.

'Ωκεανία· μία ἐκ τῶν πέντε ἠπείρων τῆς Γῆς, συνισταμένη ἐκ τῶν ἀναριθμήτων νήσων, αἵτινες εὑρίσκονται μεταξὺ 'Ασίας καὶ 'Αμερικῆς, ἐντὸς τοῦ Εἰρηνικοῦ 'Ωκεανοῦ, καὶ μεγίστη τῶν ὁποίων εἶνε ἡ Αὐστραλία. "Εκτ. 18,953,112 τετρ. χλμ. Κάτ. περὶ τὰ 20 ἑκατομ. μετὰ τῆς Αὐστραλίας. Κλῖμα ὑγιεινόν, ἔδαφος εὐφορώτατον εἰς παντὸς εἴδους ἰδιότροπα προϊόντα, ἀλλὰ πολλαχοῦ ἡφαιστειώδες. Ζῷα ἄφθονα καὶ μεταλλεῖα πλουσιώτατα, ἰδίως χρυσοῦ. 'Εκ τῶν νήσων αὐτῆς ἀνεξάρτητα μὲν κράτη ἀποτελοῦν αἱ Σάνδουϊτς, αἱ Σαμόαι καὶ αἱ Τόγγαι (τὸ ὅλον ἔκτ. 58,734 τετρ. χλμ. Κάτ. 550,000), αἱ δὲ λοιπαὶ εἶνε εὐρωπαϊκαὶ κτήσεις ἤτοι:

Τῶν ΑΓΓΛΩΝ, ἡ Αὐστραλία, ἡ Ταπμανία, ἡ Νέα Ζηλανδία, αἱ Φίδζιαι καὶ μέρος τῆς Νέας Γουϊνέας. "Εκτ. 8,200,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 2,350,000.

Τῶν ΓΑΛΛΩΝ, ἡ Νέα Καληδονία, αἱ Ταχιτί, αἱ Τουαμοτοῦ, Λογιαλτύ, Μαρκήσιαι νῆσοι τῆς 'Εταιρείας, Τουμπουάϊ, νῆσοι Γαμβιέ, Οὐάλλις, Οὐβέα καὶ Φουτούνα, ἔκτ. 29,500 τετρ. χλμ. Κάτ. 110,000.

Τῶν ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ, Μάκιν, Μαρέκι, Φοίνικες καὶ ἀπὸ τοῦ 1898 αἱ Φιλιππῖναι ἀ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φαιρεθεῖσαι ἀπὸ τῶν Ἱσπανῶν· ἔκτ. 295,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 10 ἑκατ.

Τῶν ΙΣΠΑΝΩΝ, αἱ Μαριᾶναι, αἱ Λαδρῶναι, αἱ Παλάος καὶ αἱ Καρολῖναι· ἔκτ. 3,500 τετρ. χλμ. Κάτ. 35,000.

Τῶν ΟΛΛΑΝΔΩΝ, Ἰάβα, Μαδοῦρα, Σουμάτρα, Βορνέο, Κελέβη, Μανάδο, Μολοῦκαι, Τίμωρ, Μπαλί, Λόμποκ καὶ τὰ Δ τῆς Νέας Γουϊνέας· ἔκτ. 1,590,000 τετρ. χλμ. Κάτ. 20 ἑκατ.

Τῶν ΠΟΡΤΟΓΑΛΩΝ, μέρος τῆς Τίμωρ καὶ ἡ Κάμπιγκ· ἔκτ. 14,300 τετρ. χλμ. Κάτ. 260,000.

Τῶν ΓΕΡΜΑΝΩΝ, μέρος τῆς Νέας Γουϊνέας, αἱ Βισμάρκειοι, μερικαὶ ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τοῦ Σολομῶντος καὶ αἱ Μαρσιάλαι. — Ἡ **Ὠκεανία** εἶνε ἡ μικροτέρα καὶ ἡ τελευταίον ἀνακαλυφθεῖσα, ἐξερευνηθεῖσα καὶ ἐκπολιτισθεῖσα (μὴ τελείως ἀκόμη) ἐκ τῶν 5 τῆς Γῆς ἠπείρων. Ἐκτείνεται δὲ μεταξὺ 91ο Α—108ο Δ μήκ. καὶ 35ο Β—56ο Ν πλάτους, θίγουσα σχεδὸν τὸν Νότιον Πόλον.

Ὠκεανίδες· θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τρισχίλιαι τὸν ἀριθμόν, θαλάσσιαι θεότητες, αἵτινες συνήθως παρίστανται ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἰχθύων.

Ὠκεανός· υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ πρεσβύτατος τῶν Τιτάνων, θεὸς τῆς ἔξω θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐνομίζετο ὅτι εἶχον τὴν ἀρχὴν τῶν ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ ὅλαι αἱ πηγαὶ τῆς γῆς. Λαβὼν ὡς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Τηθὺν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τρισχιλίους ποταμοὺς καὶ τρισχιλίας Ὠκεανίδας. Κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἔχει τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων.

Ὠκεανός· ὄνομα δοθὲν ὑπὸ τῶν γεωγράφων εἰς τὴν ἀπέραντον ὑδατοσκεπῆ ἔκτασιν, ἥτις δι' ὑδάτων ἁλμυρῶν καλύπτει τὸ μεῖζον μέρος τῆς ὑδρογείου σφαίρας. Ὁ Ὠκ. διαιρεῖται εἰς 5 μεγάλας ὑδατολεκάνας: τὸν Μέγαν ἢ Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, τὸν Ἀτλαντικόν, τὸν Ἰνδικόν, τὸν Βόρ.-Παγωμένον καὶ τὸν Νότιον-Παγωμένον Ὠκ.

Ὠκυπέτη· μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἡ ἄλλως Ὠκυθόη καὶ Ὠκυπόδη.

Ὠλάγι (**Ἅγιος-**)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνης. Κάτ. 1525.

Ὤλενα· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης. τῆς Ἠλείας. Κάτ. 288.

Ὠλενείας-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Μεσολογγίου καὶ ἤδη νομ. Αἰτωλίας-Ἀκαρνανίας πρωτ. Σταμνά. Ἄλλα χ. Δόριζα, Ἀγγελόκαστρον, Ἅγ. Ἠλίας, Ζευγαράκι, Μουρστιάνου, Μπρέσακος, Χρυσοβέργη, Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἢ Παντοκράτορος. Κάτ. 3,223.

Ὠλένης-δῆμος· τῆς τέως ἐπαρχ. Ἠλείας καὶ ἤδη νομοῦ· πρωτ. Λαντζόι. Ἄλλα χ. Ἅγ. Γεώργιος, Ἀρβανίτη, Γούμερο, Γραμματικοῦ, Κολολετζῆ, Καράτουλα, Κουτζοχέρα, Λάνθη, Μαγούλα, Μουζάκι, Μπάστα, Μυλος-παπᾶ, Πέρσαινα, Ρετεντοῦ, Σῶπι, Χαργιά, Χελιδόνι, Ὤλενα, Μοναὶ Ἀρβανίτζης, Ταξιαρχῶν, Νίκα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ὄος ἢ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, Κοιμήσεως Θεοτόκου ἢ Κρεμαστῆς, Μετόχιον Ἁγ. Θεοδώρας. Κάτ. 5,960.

Ὠλενία-πέτρα· ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλιος ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς ἀρχ. Ἠλιδος καὶ Ἀχαΐας.

Ὠλήν· ἀρχαιότατος μυθικὸς ἀοιδὸς ἐκ Λυκίας, ὁ πρῶτος ποιήσας ὕμνους ἐν ἑξαμέτρῳ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὤλιαρος· νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Πάρον, ἡ νῦν Ἀντίπαρος (βλ. λ.).

Ὠλιούς· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀριέζ. Κάτ. 880.

Ὠλναῖ-Δὲ-Σαιντόνζ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σιαράντ. Κάτ. 2,000. Μέγα δάσος.

Ὤλτ ἢ Δὲ-Μποῦρ-Δ'Ὤλτ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σόμμ, ἐπὶ τῆς Μάγχης. Κάτ. 1,500.

Ὠμάλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Σηκουάνα. Ποτὲ κομητεῖα μεταβληθεῖσα εἰς δουκᾶτον τὸ 1547. Κάτ. 2,165.

Ὠμάλ· κοινότης ἰθαγενὴς τῆς Ἀλγερίας μὲ 20,000. κατ.— Ἡ ὁμών. πολίχνη κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ Δίρα ἔχει κάτ. 5,700.

Ὠμάλ (Κ ά ρ ο λ ο ς Δουξ Δ'-)· διοικητὴς τῶν Παρισίων (1556-1631) κατὰ τὴν ὑπὸ Ἑρρίκου Δ' πολιορκίαν αὐτῶν, καλέσας τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ θανὼν ἐξόριστος ἐν Βρυξέλλαις ἄτε μὴ θελήσας νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν βασιλέα.

Ὠμάλ (Ἑ ρ ρ ῖ κ ο ς, Δουξ Δ'-)· τέταρτος υἱὸς τοῦ βασιλέως Λουδοβ.-Φιλίππου, γεννηθεὶς τὸ 1822, κληρονόμος τοῦ πρίγκιπος Κονδέ, διοικητὴς Ἀλγερίας τὸ 1847. Μέλος τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τὸ 1871, προήδρευσε τοῦ πολεμικοῦ Συμβουλίου τοῦ δικάσαντος τὸν Βαζαίν. Ἀκαδημαϊκὸς τὸ 1871.

Ὠμόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Λοζέρ. Κάτ. 1,250.

Ὤμπ· ὁ λατιν. Ἄ λ β α=λ ε υ κ ό ς· ποτ. τῆς Γαλλίας, παραπότ. τοῦ Σηκουάνα. Μῆκ. 225 χλμ.

Ὤμπ εἷς τῶν κεντρικῶν νομῶν τῆς Γαλλίας. Ἔκτ. 6,002 τετρ. χλμ. Κάτ. 260,000. Ἔδαφος τὸ πλεῖστον ἄγονον, ἐνιαχοῦ ἄριστοι ἀμπελῶνες. Σίδηρος, λατομεῖα. Πρωτ. Τ ρ ο ᾶ (Τρόγιαι). Ἐπαρχ. 5: Τροᾶ, Ἀρσὶ-σὺρ-Ὤμπ, Μπὰρ σὺρ-Ὤμπ, Μπὰρ-σὺρ-Σέν, Νοζὰν-σὺρ-Σέν. Δῆμοι 26, κοινότητες 446.

Ὠμπάνζ πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Στόμια Ροδανοῦ. Κάτ. 8,000.

Ὠμπαντόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Αἴ(σ)ν. Κάτ. 1500.

Ὠμπέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀβεϋρών· πλούσια γαιανθρακωρυχεῖα, θειωρυχεῖα καὶ σιδηρωρυχεῖα. Ἄριστον γένος προβάτων. Ἐγγὺς τὸ γαιανθρακοπαγὲς καὶ φλέγον ὄρος Φονταΐν. Κάτ. 10,000.

Ὠμπενδ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἀρδέσ. Γαιανθρακωρυχεῖα. Κάτ. 8,500.

Ὠμπὲν-Δύ-Κορμιέ· (Ἅ γ ι ο ς), πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλὲ-Βιλαίν. Κάτ. 2,100.

Ὠμπὲν-Δ'-Ὠμπινζέ (Ἅ γ ι ο ς)· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἰλλ-ὲ-Βιλαίν. Κάτ. 1860.

Ὠμπὲρ· (Δ α ν ι ή λ-Φ ρ α γ κ. Ἐ σ π ρ ί)· διαπρεπὴς γάλλος μου-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σουργός, 1782—1871. Κατέλιπε περὶ τὰ 50 ἔργα.

Ὠμπερβιλλιέρ ἢ **Λέ-Βερτιού**· κοινότης τοῦ γαλλ. νομοῦ Σηκουάνα. Ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 20,000.

Ὠμπινιέ (Θεόδωρος Ἀγρίππας Δ')· γάλλος εὐπατρίδης 1551—1630, προτεστάντης καὶ εἷς τῶν πνευματωδεστέρων τῆς ἐποχῆς του, ἐπωνομασθεὶς Ἰουβενάλιος τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, πρόγονος τῆς Κας δέ-Μαιντνὼν καὶ ἐπιστήθιος φίλος Ἐρρίκου τοῦ Δ'.

Ὠμπινύ-Βίλλ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Σὲρ, Κάτ. 2,610.

Ὠμπιουσσόν· τὸ λατιν. Ἀλβούτιον, πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κρέζ. Περίφημα ταπητουργεῖα. Κάτ. 6,850.

Ὠμπιουσσόν (Πέτρος Δ'-)· μέγας ἀρχηγὸς τῶν ἱπποτῶν τῆς Ρόδου, 1423—1503, διάσημος διὰ τὴν πολιορκίαν ἣν ὑπέστη ἐν Ρόδῳ τὸ 1480 ἐναντίον Μωάμεθ τοῦ Β' ὅστις ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὠ-Μπόνν=Καλὰ-Νερά· χ. γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Θερμὰ θειοῦχα ὕδατα. Ἐποχὴ Μάϊος-Σεπτέμβριος. Κάτ. 840.

Ὠμπουρδέν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Νόρ. Σακχαροποιεῖα, ὑφαντήρια. Κάτ. 6,420.

Ὠμπράκ· ὀρεινὴ συστὰς τῆς κεντρώας Γαλλίας, πλήρης ἐκ παλαιῶν κώνων ἐσβεσμένων ἡφαιστείων καὶ πληθύος μικρῶν λιμνῶν πληρουσῶν παλαιοὺς κρατῆρας. Δάση καὶ λειμῶνες ὅπου βόσκουν 40,000 πρόβατα καὶ 30,000 βόες εἰδικοῦ γένους

Ὠμπριό· (Οὔγος)· ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ πρεβῶτος τῶν Παρισίων ἐπὶ Καρόλου Ε'. Ὠκοδόμησε τὴν Βαστίλλην, τὸ Μικρὸν Σατελέ, τὴν γέφυραν τοῦ Ἁγ-Μιχαὴλ κλπ. Ἀπέθ. τὸ 1382.

Ὧν ἢ **Ὥλν**· ἑλικοειδέστατος προσάκτιος ποτ. τῆς Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὸν κόλπον τῆς Βρέστης. Μῆκ. 130 χλμ.

Ὠναῖ-σὺρ-Ὀδόν· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός. Κάτ. 2,000.

Ὠνέγγ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὀάζ. Κάτ. 1315.

Ὠνίς· ἡ μικροτέρα τῶν παλαιῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας μὲ πρωτ. τὴν Λὰ-Ροσὲλ. Συμπίπτει μὲ τὸν σημερ. νομὸν Κάτω-Σαράντ, συνεχωνεύθη δὲ μὲ τὸ βασίλειον τὸ 1371.

Ὠνώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἔρ-ὲ-Λοάρ, ὅπου τὸ 1587 ὁ δοὺξ Δὲ-Ὀκὶζ ἐνίκησε τοὺς προτεστάντας. Κάτ. 1,850.

Ὠξὶ-Λὲ-Σατώ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Πᾶ-Δὲ-Καλαΐ, Ζυθοποιεῖα, σαπωνοποιεῖα. Κάτ. 2,960.

Ὠξόνν· ἡ ποτὲ Ἀουσσόνα· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Κὼτ-Δ' Ὄρ. Φρ. ἐπὶ τοῦ Σῶν. Κάτ.6900.

Ὦξος· ὁ μετὰ τὸν Ἰνδὸν μεγαλείτερος ποταμὸς τῆς Ἀσίας, ἐκβάλλων ποτὲ εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν,σήμερον δ' ἐν τῇ λίμνῃ Ἀράλῃ. Ὄρα Ἀμοῦ-Δαριᾶ.

Ὦρ· ποτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Καλβαδός, χυνόμενος εἰς τὴν Μάγχην.

Ὧραι· ἀρχαιότατα δύο, ἡ Καρπὼ καὶ ἡ Θαλλώ, βραδύτερον τρεῖς, ἡ Εὐνομία, ἡ Δίκη καὶ ἡ Εἰρήνη, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φεξῆς δὲ πέντε, Αὐξώ, Φέρουσα, Εὐπορία, Ὀρθωσία καὶ Τιταναΐδη, πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ ὑπηρέτιδες τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ἐθεωροῦντο ὡς θεαὶ προστάτιδες τῆς ἀνθίσεως τῶν φυτῶν καὶ τῆς καρποφορίας, καὶ εἶχον ἱερὰ ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἄργει, ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὡραΐ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Μορβιχάν, ἐγγὺς περιωνύμου ναοῦ τῆς Ἁγίας-Ἄννης, ὅπου πλεῖστοι συρρέουν προσκυνηταί. Κάτ. 5,950.

Ὡρείθυια· θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Βορέου παρὰ τὸν Ἰλισὸν καὶ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ζήτην, τὸν Κάλαϊν, τὴν Κλεοπάτραν καὶ τὴν Χιόνην.

Ὡρεοί· χ. μετὰ λιμένος ἀσφαλοῦς εἰς τὰ ΒΔΒ τῆς Εὐβοίας, ἐν τῷ δήμῳ Ἱστιαίων. Κάτ. 692. Εἰς τὸν Αἰμένα διαμένουν 61.

Ὡρεός· ἀρχ. π. ὀχυρὰ τῆς Εὐβοίας, ἡ πρότερον Ἱστίαιον, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους δι' Ἀθηναίων. Ὁ κάτ. Ὡρείτης. Ὄρα προηγ. λ.

Ὡρές (Ἀουρές;)· ὀρεινὸς κόμβος τῆς ἀλγερινῆς Κωνσταντίνας, ὅπου ἡ ὑψίστη κορυφὴ τῶν ἀλγερινῶν ὀρέων Τσιέλια (2,328 μ.) καὶ τὸ Μαχμέλ (2,320 μ.). Οἱ κατοικοῦντες τὰς δειρὰδας του Βέρβεροι ἐπανέστησαν τὸ 1879.

Ὡρικος· ἀρχ. ἐπίσημος παραθαλάσσιος π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, ἀποικία τῶν Εὐβοέων.

Ὡριλλιάκ· τὸ ποτὲ Αὐρηλιακόν, ἤτοι «Κτῆμα τοῦ Αὐρηλίου». Πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Καντάλ, 586 χλμ. ἀπὸ Παρισίων, Κάτ. 14,000.

Ὡρινιάκ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Γαρούννα. Σταθμὸς προϊστορικῶν μελετῶν, σπουδαιότατα παλαιοντολογικὰ εὑρήματα. Κάτ. 2,050.

Ὡρινύ· ἡ ἀγγλιστὶ Ἄλδερνεϋ, νῆσος τῆς Μάγχης παρὰ τὴν χερσόν. Κοταντέν. Κάτ. 2,100. Ἀνήκει εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Ὡρίων· υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος πατὴρ τῆς Μενίππης καὶ τῆς Μητιόχης, τεράστιος γίγας καὶ κυνηγός. Κατοικῶν ἐν Ὑρίᾳ τῆς Βοιωτίας ἡρπάγη διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ καλλονὴν ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, καὶ φθονηθεὶς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ὀρτυγίᾳ ἢ ἐδαγκάσθη ὑπὸ σκορπίου κατὰ παρακίνησιν αὐτῆς. Μετὰ θάνατον κατετάχθη ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς.

Ὡρολόγι· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 336.

Ὡρομάζης, Ὡρμούζ ἢ **Ὡρμούζδ**· Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ζωροάστρου καὶ ὑπερτάτη ἅμα ἀγαθοεργὸς θεότης τῆς ὑπὸ τούτου ἱδρυθείσης περσικῆς θρησκείας. Ἀποτελεῖ τὸ Πνεῦμα τοῦ Καλοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του Ἀριμάν (βλ. λ.), τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ.

Ὦρος· Αἰγύπτιος, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐν Ἐπιδαύρῳ χώρα Ὡραία.

Ὦρος· ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Αἰγυπτίων, ἴσως προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου, γράψας ἱερά τινα βιβλία.

Ὧρος· λεξικογράφος καὶ γραμματικὸς Μιλήσιος.

Ὧρος· ἢ **Χόρ**· ὄν. κοινὸν πολλῶν αἰγ. θεοτήτων, αἵτινες πᾶσαι εἶχον σύμβολον τὸν ἱέρακα ἢ ἄνθρωπον μετὰ κεφαλῆς ἱέρακος. Α' Χ α ρ ο ή ρ η ς, αἰγυπτ. Χ α ρ-Ὁ α ρ ο ῦ, ἤτοι Χὸρ ὁ πρεσβύτερος, ἡλιακὴ θεότης λατρευομένη ἐν τῷ Δέλτα, εἶνε δ' ἀκτινοβόλος ἥλιος ὅστις διαπερᾷ πάντα διὰ τῶν ἀκτίνων του, ὅθεν καὶ εἰκονίζεται φέρων λόγχην. Β' Χ α ρ σ ι ή ζ ης, Χ ά ρ-σ ι-λ σ ί τ = **Χόρ**, υἱὸς τῆς Ἴσιδος, συνέλαβεν ἐν γαστρὶ αὐτὸν ἡ Ἶσις, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὀσίριδος, ἐγεννήθη δὲ καὶ ἀνετράφη κρύφα, καὶ Μ π ο ῦ τ ο. Ἐνηλικιωθεὶς προσέβαλε τὸν Σ ή θ-Τ υ φ ώ ν, φονέα τοῦ πατρός του, ἐνίκησεν αὐτὸν κατά τινα μεγάλην ἐκστρατείαν ἧς τὰ ἐπεισόδια ἀναφέρονται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῆς Ἐδροῦ, καὶ τὸν ἐξηνάγκασε νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ ἡμίσεος τῆς Αἰγύπτου. Χάρις δὲ εἰς τὰς μαγικὰς γνώσεις, ἃς ἐδιδάχθη παρὰ τῆς μητρός του, ἐξησφάλισε τὴν ἀθανασίαν εἰς τὸν πατέρα του Ὄσσιριν. Γ' Ἁ ρ π ο κ ρ ά τ η ς, αἰγ. Χ α ρ-π ὲ-Χ ρ ο υ δ ο ῦ ἤτοι **Χὸρ** ὁ παῖς, ἐπώνυμον τοῦ προηγ. Εἰκονίζεται γυμνός, ἐξυρημένος τὴν κεφαλὴν πλὴν χονδροῦ τινος θυσάνου τριχῶν κλίνοντος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτός, καὶ ἔχων τὸν δάκτυλον ἐν τῷ στόματι ὡς τὰ βρέφη, ὅπερ παρεξηγήσαντες οἱ Ἕλληνες ἐνόμισαν ὅτι παρίστα τὸν θεὸν τῆς σιγῆς. Δ' Χ ο ρ ά μ μ ω ν, ἤτοι ὁ Ἄμμων ταυτισθεὶς μετὰ τοῦ παιδὸς Χόρ. Πλὴν δὲ τῶν τεσσάρων τούτων μορφῶν ὑπῆρχε καὶ πληθὺς ἄλλων τοπικῶν Χόρ, ὡς π. χ. ὁ Χόρ-σ ά μ-τ σ ο ῦ ϊ, ὁ **Χὸρ** ὁ ἐνῶν τὰς δύο Αἰγύπτους, ὁ **ὁρ-Χ ο ῦ δ τ ι**, **Χὸρ** τῆς Ἐδφοῦ, ὁ **Χὸρ** ἀ μ π ί τ τ ι, **Χὸρ** τῆς Ἀνατολῆς κλπ.

Ὠρώ (Ἰ ω.-Β α ρ θ ε λ ε μ ύ)· γάλλος ἱστορικὸς καὶ δημοσιογράφος γεννηθεὶς τὸ 1822, δημιουργήσας οὐχ ἧττον φήμην καὶ ὡς φιλόσοφος. Τὸ 1870 διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ Ἐθν. Τυπογραφείου.

Ὠρωπίων-δῆμος τῆς τέως ἐπαρχ. Ἀττικῆς καὶ ἤδη νομοῦ· πρωτ. Σ κ ά λ α Ὠ ρ ω π ο ῦ. Ἄλλα χ. Κάλαμος, Μαλακάσα, Μαρκόπουλον, Μαυροσουβάλα, Μήλεση, Μποῦγα, Σάλεσι, Συκάμινο, Χαλκοῦτσι. Ὠρωπός. Κάτ. 3,298.

Ὠρωπός· ἀρχ. π. παραθαλασσία τῆς Βοιωτίας μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιαράου. Ὁ κάτ. Ὠρώπιος.

Ὠρωπός· χ. τοῦ δήμου Ὠρωπίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 275.—Ὅρα καὶ Σ κ ά λ α-Ὠ ρ ω π ο ῦ.

Ὠσέρρ (Ὡ ξ έ ρ ρ)· τὸ ποτὲ Β ε λ λ α ο υ ν ό δ ο υ ν ο ν· πρωτ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ὑόνν ἐπὶ τοῦ ποτ. Ὑόνν, 175 χλμ. ἀπὸ Παρισίων. Μητρόπολις τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ναοὶ τοῦ Θ' καὶ ΙΒ' αἰῶνος. Ἐμπόρ. ἀνθράκων, ξυλείας καὶ οἴνων. Κάτ. 17,200.

Ὦσι· ἡ ποτὲ Ἐ λ ι μ β έ ρ ρ ο ι καὶ εἶτα Α ὐ γ ο ύ σ τ α-Ἀ ο υ σ κ ό ρ ω ν, πρωτ. τῶν γαλατῶν Ἀούσκων, ἤδη ἕδρα ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Ζέρ. Μάρμαρα, ὑαλουργεῖα, φα-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βεντιανά, διϋλιστήρια, ὀρνηθοτροφεῖα. κλπ. Κάτ. 14,500.

Ὦ-Σιὼντ (Λέξ)·=Δερμὰ ὕδατα· χ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Κάτω-Πυρηναῖα. Πολυσύχναστα θειοῦχα ὕδατα· ἐποχὴ Μάϊος—Σεπτέμβριος.

Ὡσσέ (Κυρία Δύ-)· θαλαμηπόλος τῆς Κας Πομπαδούρ, 1720—1780. Ἔγραψεν «Ἀπομνημονεύματα» περιεργότατα ὑπὸ ἀνεκδοτικὸν ὕφος.

Ὡσσμάνν· (Νικόλαος)· γάλλος πολιτικὸς καὶ διοικητικὸς ὑπάλληλος, 1761—1846. Μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ τῆς Ἐπαναστατικῆς, συμπράξας μὲ τοὺς Ὀρεινούς.

Ὡσσμάνν· (Γεώργ.-Εὐγένιος, βαρών)· ἔγγονος τοῦ προηγ., διοικητικὸς ὑπάλληλος, πολιτευτής, γεννηθεὶς τὸ 1809, διεκρίθη ἐν τῇ διοικήσει ἀπὸ τοῦ 1830, τὰ μάλιστα ὁράσας πρὸς ἐξωραϊσμὸν τῶν Παρισίων ὡς νομάρχης αὐτῶν τὸ 1853 μέχρι τοῦ 1870. Γερουσιαστὴς τὸ 1857 καὶ βουλευτὴς Κορσικῆς τὸ 1877.

Ὡστίο· τὸ ὑπὸ τοῦ Ἄγκου Μαρκίου ἱδρυθὲν ἐπίνειον τῆς Ρώμης ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Τιβέρεως.

«**Ὡσχοφόρια**»· ἑορτὴ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως, καθ' ἣν εὐγενεῖς νέοι ἐν γυναικείᾳ περιβολῇ προέβαινον εἰς παρέλασιν πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, κρατοῦντες ὄσχους, ἤτοι κληματίδας.

Ὡτβίλλ· (Ἰω.-Δέ-), νεολατῖνος ποιητὴς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, συνθέτης τοῦ ἀλληγορικοῦ ποιήματος «Ἀρχιτρένιος», δημοτικωτάτου κατὰ τὸν μεσαίωνα.

Ὠτέν ἢ Ὠτμούν· τὸ ποτὲ Αὐγουστόδουνον· πρωτ. ἐπαρχ. τοῦ γαλλ. νομοῦ Σῶν-ἐ-Λοάρ. Σχιστόλιθοι, λατομεῖα, ἀκμ. βιομηχανία. Πνευματικὸν κέντρον ἐπὶ Ρωμαίων μὲ ἀρίστας σχολάς. Μεγαλοπρεπῆ ρωμαϊκὰ ἐρείπια. Καθεδρικὸς ναὸς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος μὲ κωδωνοστάσιον τοῦ ΙΕ'. Κάτ. 14,400.

Ὦτος· υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ἰσχυρὸς γίγας, στήσας ἐνέδραν τῇ Ἀρτέμιδι καὶ δεσμεύσας τὸν Ἄρην.

Ὠτρέϊ-Λὲ-Γυραῖ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω-Σῶν. Κάτ. 1015.

Ὠτριὸ· (Ἀλέξ.-Μαυρίκιος Μπλάν, Δε-Λὰ Νώλτ, κόμης δέ-)· γάλλος διπλωμάτης καὶ οἰκονομολόγος, 1754—1830, διαπρέψας ἐπὶ Ταλλεϋράνδου ὡς διευθύνων τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα καὶ τὸ ἀρχειοφυλακεῖον τοῦ ὑπουργ. τῶν Ἐξωτερικῶν. Κατέλιπεν ἄριστα ἔργα.

Ὠτριὸ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Ἄνω Γαρούννα. Κάτ. 2,980.

Ὠτφέγγ· (Ἀββᾶς, Ἰω.-Δέ-)· διαπρεπὴς γάλλος φυσικός, 1647—1724, ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν τὸ σπειροειδὲς ἐλατήριον εἰς τὰ ὡρολόγια.

Ὠτφὸρ· πρωτ. δήμου τοῦ γαλλ. νομοῦ Δορδόνῃ. Κάτ. 1800.

Ὠφίρ· ὅρα Ὀφίρ.

Ὦχος·=Σκληρός, Τυραννικός)· ἐπώνυμον Ἀρταξέρξου τοῦ Γ', βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἐπειδὴ δ' ἐθεωρεῖτο ὡς πρότυπον εὐδαίμονος ἡγεμόνος, Ὦχοι ἐλέγοντο οἱ ὡς αὐτὸς εὐδαίμονες βασιλεῖς.

Ὦψ· υἱὸς τοῦ Ποσειδ., πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας, τροφοῦ τοῦ Ὀδυσσέως.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ-ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ ΚΛΠ.

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝ

Τὰς ἐν τῷ μείζονι ἐκ παραδρομῆς παραλειφθείσας λέξεις, παραπομπάς τινας καὶ λέξεις ἀφορώσας εἰς νεώτερα γεγονότα.

Α

Ἀγαλόπουλος (Γεώργιος) ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Μιστρᾶ, ἔμπορος ἐν Ὕδρᾳ, συμπράξας μετὰ τοῦ Ν. Σπηλιωτοπούλου πρὸς σύστασιν τῆς Καγκελλαρίας ἐν Ἄργει. Διεκρίθη ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ναυπλίου κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ ἐν Ράχοβᾳ ὑπὸ τὸν Καραϊσκάκην.

Ἀγάπιος (Λαμπρόπουλος)· ἐκ τοῦ χ. Παγκράτι τῶν Καλαβρύτων, μοναχὸς καὶ διδάσκαλος κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, αὐτὸς εὐλογήσας τὰ ὅπλα τῶν ἐπαναστατῶν Μαγουλιανιτῶν, εἶτα δὲ ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν προμήθειαν τῶν ἐφοδίων τοῦ ἀγῶνος.

Ἀγγελόπουλος· (Σωκράτης)· Ἕλλην ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς πεσὼν εἰς τὴν μάχην τοῦ Γριμπόβου (Μάϊος 1897).

Ἀγιωργήτικο-ποτάμι· ὅρα Ἀστῶπος (Κορινθίας).

Ἀγραίων-δῆμος· τῆς Εὐρυτανίας· πρωτ. Κεράσοβον. Ἄλλα χ. Ἅγ. Γεώργιος, Βίνιανι, Βούλπη. Ἐλιάνη, Ἐπισκοπή, Κουφάλα, Μαραθιᾶς, Νεοχῶρι, Παληοκάτουνο, Παληοχῶρι, Τατάρια, Φραγκίστα, Χρύσου, καὶ ἡ μονὴ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου ἢ Τατάρνας. Κάτ. 5,776.

Ἀθανασιάδης (Γεώργιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Λάστα τῆς Καρυταίνης, ὑπηρετήσας ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην καὶ τὸν Νικήταν Σταματεόπουλον, ὡς σύμβουλος καὶ γραμματικὸς τούτου. Περατωθέντος τοῦ ἀγῶνος ηὐδοκίμησεν ὡς πολιτικός.

Ἄϊξεν· φιλέλλην ἐκ τοῦ μεγάλου Δουκάτου τῆς Βάδης. Ἐφονεύθη ἐν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πέτα τὴν 4 Ἰουλίου 1822 νεώτατος τὴν ἡλικίαν.

Αἴνου-Δῆμος· τῆς Κεφαλληνίας· πρωτ. Χ α ρ ά κ τ η. Ἄλλα χ. Δεγαλέτο, Κατάρραχο, Μοναστηράκι. Μπενετᾶτα. Σοφᾶτα, Σταβέρι, Τσακαρισιάνου. Κάτ. 2,048.

Αἰτείας-Δῆμος· τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας· πρωτ. Λ ο γ γ ᾶ. Ἄλλα χ. Ἀνάζογλι, Ἀραποχῶρι, Βίγλα, Γαμβριά, Δράγκα, Καινούριο-Χωρίό, Κακόρρευμα, Καφοῦ, Κλεισοῦρα, Κόκκινου, Κουτσουμάδι, Λυκίσα, Πασσαλῆνα, Ρεμούσταφα, Σούμπαλι, Χαϊκάλι. Κάτ. 3,515.

Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας· Ν ο μ ό ς Ἀφαιρεθείσης τῆς ἐπαρχ. Ε ὐ ρ υ τ α ν ί α ς, ἥτις ἐσχημάτισε νέον νομὸν τὸ 1899, ὁ Νομὸς οὗτος περιωρίσθη εἰς τὰς κυρίως φερούσας τὰ ὀνόματα ταῦτα χώρας, ἤτοι τὰς τέως ἐπαρχίας Μεσολογγίου, Ναυπακτίας, Τριχωνίας, Βονίτσης καὶ Ξηρομέρου καὶ Βάλτου. Διαρρέεται ὑπὸ τοῦ Ἀχελῴου καὶ εἶνε πολύλιμνος εἰς τὸ κέντρον (Λυσιμάχεια-Τριχωνὶς) καὶ εἰς τὰ ΒΔ (Ἀμβρακία-Ὄζερὸς κλπ). Πρὸς Ν σχηματίζει τὴν τεναγοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου ἀντικρὺ τοῦ κόλπου τῶν Πατρῶν, εἰς τὰ ΝΔ δὲ ἄλλα τεναγη καὶ λιμνοθαλάσσας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου καὶ καταντικρὺ τῶν Ἐχινάδων νήσων. Οἱ 25 δῆμοι εἰς οὓς διαιρεῖται εἰσὶν οἱ ἀκόλουθοι:

ΕΠΑΡΧΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Μεσολογγίου	κάτοικοι	11,015.
Αἰτωλικοῦ	»	4,045.
Μακρυνείας	»	6,897.
Παραχελωΐτιδος	»	2,732.
Ὠλενείας	»	3,228.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΒΑΛΤΟΥ

Ἀμβρακίας	κάτοικοι	5,744.
Θυάμου	»	3,521
Ἰδομένης	»	4.982.
Στράτου	»	3,122.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΤΡΙΧΩΝΙΑΣ

Ἀγρινίου	κάτοικοι	9,609.
Ἀμβρακίας	»	2,585
Θέρμου	»	5,237.
Παμφίας	»	6,345.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

Ναυπάκτου	κάτοικοι	7,066.
Ἀποδοτίας	»	6,111.
Κλεπαΐδος	»	4,899.
Οφιονίας	»	4,219.
Παρευηνίων	»	1,236.
Προσχίου	»	3,577.
Πυλήνης	»	3,150.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΒΟΝΙΤΣΗΣ ΚΑΙ ΞΗΡΟΜΕΡΟΥ

Ἀνακτορίων	κάτοικοι	8,471.
Ἀστακοῦ	»	5,479.
Ἐχίνου	»	6,932.
Οἰνιάδος	»	3,500.
Σολίου	»	3,201.

Σύνολον κάτ: 126,890.

Ἀλεξανδρόπουλος (Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχίας Βοστίτσης, ὀνομασθεὶς ἑ κ α τ ό ν τ α ρ χ ο ς ὑπὸ τοῦ Ἀνδρ. Λόντου, στενῶς δὲ συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Φλέσσα. Ἔδρασε τελεσφόρως κατὰ τὸν ἀγῶνα εἰς διαφόρους ἀποστολάς.

Ἄλλ(α)· ὅρα Χ ά λ λ ἐν τῷ παρόντι Παραρτήματι.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ἀμουργιανοί· χ. τοῦ δήμου Στράτου τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 309.

Ἀμβροσιάδης (Ἰ ω ά ν ν η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Δροβολοβοῦ τῶν Καλαβρύτων, ἱερολοχίτης ἐν Βλαχίᾳ καὶ εἶτα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀνδρ. Ζαΐμη καὶ Ριχ. Τσούρτς. Ἀποκατασταθέντος τοῦ ἔθνους ὑπηρέτησεν εὐδοκίμως εἰς διαφόρους πολιτικὰς θέσεις.

Ἀμεδαῖος (Δ ο ὺ ξ τ ῆ ς Ἀ μ ά σ τ η ς)· δευτερότοκος υἱὸς τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς ἡνωμένης Ἰταλίας Βίκτωρος Ἐμμανουήλ (Ἐγεννήθη τὸ 1859· ἀπέθ. τὸ 1890.

Ἀμφιπαγιτῶν-Δ ῆ μ ο ς· τῆς Κερκύρας. Πρωτ. Μ α γ ο υ λ ά δ ε ς. Ἄλλα χ. Ἀρμενάδες, Αὐλιῶτες, Ἀφιώνας, Βελονάδες, Γαβράδες, Γαρνάδες, Καβαδᾶτες, Κουναβάδες, Κουκνεκάδες, Περλεψιμάδες, Περουλάδες, Ραχτάδες, Σιδάρι καὶ ἡ Μονὴ Ὑ. Θ. Ὑψηλῆς. Κάτ: 5,544.

Ἀναστασόπουλος (Μ ῆ τ ρ ο ς) δημογέρων τῆς Τρυφυλίας κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας του κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν. Ἠρίστευσεν ὡς πολεμιστὴς κατὰ τοῦ Δράμαλη, ἐφυλακίσθη δὲ καὶ αὐτὸς ἐν Ὕδρᾳ μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ἄνθιμος· ἐπίσκοπος Ἔλους κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἐκ Τριπόλεως καταγόμενος, κατὰ πολὺ διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματός του συντελέσας εἰς φρονηματισμὸν τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὰς μάχας ἐπολέμησεν ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης δίδων ἔξοχον παράδειγμα ἐθελοθυσίας τοῖς πολεμισταῖς.

Ἄντζελο· ὄνομα πολλῶν Ἰταλῶν ζωγράφων τῆς βερωναίας σχολῆς καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου, ζησάντων τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα. Διασημότεροι τούτων ὑπῆρξαν ὁ Β α π τ ι σ τ ὴ ς καὶ ὁ ἀδελφός του Ἰ ο ύ λ ι ο ς, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ πρώτου Μ ᾶ ρ κ ο ς.

Ἄντζελυ· (Α ο υ δ ο β.)· γερμ. δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ ἠθοποιός, 1787—1835, πολλὰς συγγράψας κωμῳδίας καὶ κωμειδύλλια.

Ἀντζίρα· τὸ ποτὲ Ἀ γ ύ ρ ι ο ν π. τῆς σικελικῆς ἐπαρχ. Κατάνης, πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου. Κάτ. 15,000.

Ἀνωγητῶν-Δ ῆ μ ο ς· τῆς Κεφαλληνίας. Πρωτ. Μ ο ν ο π ω λ ᾶ τ α. Ἄλλα χ. Ἁγία-Θέκλα, Ἅγ. Δημήτριος, Βλιχᾶτα, Βώβικες, Δαμουλιανᾶτα, Δελλαπορτᾶτα, Δεματορά, Καλᾶτα, Κοντογενάδα, Κουβαλᾶτα, Κρίκελλο, Λουκερᾶτα, Μιλατώρια, Παρισᾶτα, Ρίφη, Σκηνᾶ. Κάτ. 5421.

Ἄνω-μεριά· χ. τῆς νήσου Φολεγάνδρου. Κάτ: 377.

Ἀπλιωτῶν - Δ ῆ μ ο ς· τῆς Κερκύρας. Πρωτ. Σ κ ρ ι π ε ρ ό· Ἄλλα χ. Ἅγιος Μᾶρκος, Γαρδελάδες, Δουκάδες, Κορακιάνα, Λιαπάδες, Σωκράκι καὶ ἡ Μονὴ Ἁγ-Ὀνουφρίου τοῦ Σκριτεροῦ. Κάτ. 7,252.

Ἀποκόρωνας· μία τῶν Δ ἐπαρχιῶν τῆς Κρήτης, τμῆμα τῆς διοικήσεως Σφακίων, βρεχομένη βορείως ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ἔχουσα νοτίως τὴν ἐπαρχίαν Σφακίων. Διαιρεῖται εἰς 4 δήμους καὶ περιέχει 62 χωρία. Ἡ ἔκτασίς της εἶνε περίπου 380 τετρ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

χλμ. Κάτ. 18,000, ὧν τοῦρκοι 280 πρὸ τῆς αὐτονομίας.

Ἀππαλάχια· Ὄρη· ὅρα Ἀλλιγγαίνυ.

Ἀργυράκης (Ἀναγνώστης)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Νησίου τῶν Καλαμῶν.

Ἀρεθίμπο· π. τῆς νήσου τῶν Ἡνωμ.-Πολιτειῶν Πόρτο-Ρίκο (Μεγ. Ἀντίλλαι), παρὰ τὴν ἐκβολὴν ὁμωνύμου ποτ. Λιμὴν καλός, σακχαροποιεῖα ἄριστα, ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ. 10,000.

Ἀρέοι (ἐσφαλμένως **Ἀρεοί**)· ἀγροικίαι τῶν Κυθήρων. Κάτ. 116.

Ἀρεταῖος (Θ.)· εἷς τῶν διαπρεπεστέρων νεωτέρων Ἑλλήνων ἰατρῶν καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Κατέγινε κυρίως εἰς τὴν ἐγχειρητικὴν καὶ ἀνεδείχθη ἔξοχος χειρουργός, τιμήσας οὐ μόνον τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀλλὰ καὶ τὴν καθόλου σύγχρονον ἐπιστήμην. Ἀπέθ. τὸ 1895, ἀφῆκε δὲ κληροδότημα πρὸς ἵδρυσιν νοσοκομείου, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀνόματός του ἀπεκλήθη «Ἀρεταίειον».

Ἀρία ἢ **Ἀριανή** = Χώρα τῶν Ἀρίων· ὅρα Ἱρὰν (νεοπερσιστί).

Ἄρνδορρ· ὅρα Ἄιδα.

Ἀρχιδόνα· πολίχνη τῆς ἱσπαν. Ἀνδαλουσίας, ΒΔ τῆς Ἀντεκουέρας (βλ. λ.). Κάτ. 8,300.

Ἀσζέττ (Ἰωάννα Φουκέ)· γαλλὶς πατριῶτις διασῴσασα τὸ Μπωβαῒ ὅτε προσεβλήθη ὑπὸ Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ τὸ 1472.

Ἀσζέττ (Ἰ.-Ν.-Π.)· διάσημος γάλλος γεωμέτρης καὶ φυσικός, 1769—1834.

Ἀσζέττ (Λουδοβ.-Χριστόφ.-Φραγκίσκος)· ἱδρυτὴς τοῦ μεγάλου βιβλιεκδοτικοῦ καταστήματος τῶν Παρισίων, 1801—1865, τὰ μέγιστα συντελέσας εἰς τὴν πρώτην ἀναπτυξιν τῆς ἐκδοτικῆς καὶ τῆς βιβλιεμπορίας ἐν Γαλλίᾳ, ἀπὸ τοῦ 1819 ὅτε ἵδρυσε τὸ πρῶτόν του μικρὸν βιβλιοπωλεῖον.

Ἀστέμιο(ς)-Λαυρέντιος· ἰταλὸς μυθογράφος τοῦ τέλους τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, βιβλιοθηκάριος τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐρβίνου, οὗ οἱ μῦθοι ἐχρησιμευσαν ὡς βάσεις τῷ τε Λαφονταίνῃ καὶ τῷ Φλωριάν.

Ἄστρυφος (=Ἄγ-Τρύφων)· συνοικισμὸς τῆς περιχώρου τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ Νοσοκομεῖον τῶν Συφιλιδικῶν νοσημάτων. Κάτ: 98.

Ἀτένα· αἱ ποτὲ **Ἀθῆναι** αἱ Κυπαδοκικαί, αὐτόνομος καὶ μεγάλη π. ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, νῦν δὲ κώμη ἄσημος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου.

Ἀτσέρα ἢ **Ἀκέρρα**, αἱ ἀρχ. Ἀχέρραι· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Καζέρτας, ἐγγὺς ἀπεράντων ἐλῶν. Κάτ: 16,509.

Ἀτσιρεάλε· ἄριστος λιμὴν τῆς Σικελίας, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνας (ἐπαρχ. Κατάνης), παρ' ὃν τὸ σπήλαιον τῆς Γαλατείας καὶ τὸ τοῦ Πολυφήμου. Κάτ. 24,000.

Ἀφεντούλης· εἷς τῶν διαπρεπεστέρων νεωτέρων Ἑλλήνων ἰατρῶν καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον ἅμα διακεκριμένων μυστῶν τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης. Διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν καθηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἀγαπητότατος πάντοτε τῇ μαθητευού-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Σ.Σ.
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σῃ νεότητι. Ἔξοχον σύγγραμμά του εἶνε ἡ μεγάλη του «Φαρμακολογία». Ἀπέθ. ἐν Πειραιεῖ τὸ 1894.

Ἀχαρνῶν-Δῆμος· τῆς Ἀττικῆς. Πρωτ. Μενίδι. Ἄλλα χ. Ἁγ-Τριάδα, Καματερό, Κουκουβάουνες, Λοιμικό, Ἄνω-Λιόσια, Σαλονίκι, Τατόι (Δεκέλεια). Κάτ. 4,889.

Β

Βαλσαμόνερο-Κάτω· χ. τοῦ δήμου Ἀτσιποπούλου, ἐπαρχ. Ρεθύμνης, διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 285.

Βαρατάσης· ἕλλην λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ, ταχθεὶς κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πολέμον τοῦ 1897 ὡς διοικητὴς τῆς Φάλαγγος τῶν «Φιλελλήνων», μεγάλως δὲ συντείνας εἰς τὴν νίκην κατὰ τὸ ἀριστερὸν κέρας τῆς ἐν Δομοκῷ μάχης (5-6 Μαΐου 1897), ὅπου καὶ ἔπεσε μαχόμενος.

Βάρχελυ καὶ ρουμανιστὶ **Γκραδίστε**· χ. τῆς οὐγγρ. κομητ. Οὐνυάδ (Τρανσυλβανία), διατηροῦν ἐρείπια τῆς ἀρχ. ρωμαϊκῆς π. **Οὐλπια-Ρωμάνα**.

Βασιλειάδης· ἕλλην λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, ἡρωικῶς πεσὼν κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 ἐν τῷ κέντρῳ τῆς παρατάξεως τῆς ἐν Δομοκῷ μάχης (5—6 Μαΐου).

Βελοπούλα (**Μπέλλα-Πόλα**)· νησὶς τοῦ Μυρτῴου πελαγοῦς, ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Μονεμβασίας. Οἰκεῖται ὑπ' εὐαρίθμων ποιμένων.

Βέμπστερ (**Δανιήλ**)· διάσημος ἀμερικανὸς πολιτευτής, 1782—1852. Γερουσιαστὴς ὑπέρμαχος τῆς Ἑνώσεως, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, συνήγορος τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας, ἀναιρέσας ὅμως αὐτὸς οὗτος τὰς ἰδίας ἀρχὰς μετά τινα χρόνον.

Βεριακοῦ· χ. τοῦ δήμου Πατρέων Κάτ. 200.

Βερναρδέϊκα· χ. τοῦ δήμου Πατρέων. Κάτ. 135.

Βερτσέλλι· π. τῆς ἰταλ. ἐπαρχ. Νοβάρας, πρωτ. ὑποδιοικήσεως. Ἀρχιεπισκοπή, πολύτιμος βιβλιοθήκη χειρογράφων κυρίως ἐν τῇ Μητροπόλει, μουσεῖον, βοταν. κῆπος, ἄριστα ἐκπαιδευτήρια, τεχνικὴ σχολή, νοσοκομεῖον κλπ. Κάτ. 23,000.— Ὁ δῆμος 31,000 κατ.

Βλόγκος· χ. τοῦ δήμου Δημητσάνης τῆς Γορτυνίας Κάτ. 232.

Βλύχα· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τοῦ Βάλτου (Ἀκαρνανία). Κάτ. 100.

Βοϊδοντᾶ· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 159.

Βουθοῦλα· χ. ἐκ τῶν περὶ τὰς Ἀθήνας. Κάτ. 111.

Βουρλιά· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 163.

Βούτζιμος· χ. τοῦ δήμου Κράθιδος τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 207.

Βούτση· χ. τοῦ δήμου Ἐλευσῖνος τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 195.

Βραῶνα· χ. τοῦ δήμου Κρωπίας, τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 58.

Βρύση-Μεγάλη· πρωτ. τοῦ δήμου Μεγάλης-Βρύσεως, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 265.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Βρωμοποῦσι· χ. τοῦ δήμου Θορικίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 3 2.

Γ

Γαϊδουρόμανδρα· ὄρμος παρὰ τὸ Λαύρειον. Κάτ. 32.

Γεροβολιά· λιμνοθάλασσα τῆς τουρκ. Ἠπείρου ἀντικρὺ τῶν Β παραλ. τῆς Κερκύρας. Συμπίπτει πιθανώτατα μὲ τὸν ἀρχ. Π η λ ώ δ η-Λιμένα ὅπου ἔκειτο ἡ π. Β ο υ θ ρ ω τ ὸ ς (βλ. λ.).

Γεροκωστόπουλος (Ἀ χ ι λ λ ε ύ ς)· νεώτερος διαπρεπὴς Ἕλλην πολιτευτής, 1852—1900. Ἡ οἰκογένειά του κατήγετο ἐκ τῆς Ἠπείρου, ἀλλ' αὐτὸς ἀνετράφη καὶ ἐμαθήτευσεν ἐν Πάτραις. Ἐσπούδασε τὰ νομικὰ εἰς τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον καὶ συνεπλήρωσε κατόπιν τὰς σπουδάς του ἐν Γαλλίᾳ.—Ἐπανελθὼν παρέμεινεν ἐν Πάτραις κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν μελετῶν, ἐνίοτε δὲ ἐξασκῶν τοῦ δικηγόρου τὸ ἐπάγγελμα. Τὸ 1879, κατῆλθεν εἰς τὴν πολιτικὴν παλαίστραν, ἔχων ὡς ἐφόδια εὐφράδειαν λόγου καὶ εὐρυτάτην ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν. Καίτοι δ' ἐπάλαιε πρὸς ἰσχυροτάτους ἀντιπάλους, κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ ἰσχυρότατον κόμμα. Ἐξάκις ἐξελέγη βουλευτὴς Πατρῶν καὶ κατὰ τὸ 1891, πρωθυπουργοῦντος τοῦ Θ. Δηλιγιάννη, ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Ἐνῆκεν εἰς τὸ Δηλιγιαννικὸν κόμμα ἀπὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὀλίγον πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1897 ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ διαφωνήσας καὶ παρέμενεν ἐν τῇ Βουλῇ συνεργαζόμενος μετ' ἄλλων βουλευτῶν φίλων του.

Γερολιμένας· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Μάνης. Κάτ. 160.

Γερονδέϊκα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 106.

Γιάνκη· ὄνομα συνοπτικῶς ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, κατ' ἀπομίμησιν τῆς παρεφθαρμένης προφορᾶς τοῦ ὀν. Ἴ ν γ κ λ ι ς (Ἄγγλος) ὑπὸ τῶν Νέγρων τῆς Βιργινίας καὶ τῶν Ἰνδῶν.

Γιαννακόπουλοι (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς, Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς καὶ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ Λειβαρτζίου τῶν Καλαβρύτων, ὧν οἱ 2 πρῶτοι ἐγκατεστημένοι ἐν Ὀδησσῷ προσέφερον ἐκεῖθεν μεγάλας εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπηρεσίας, γενόμενοι ἱερολοχῖται ἐν Βλαχίᾳ, καὶ ἀποτειχόντος δὲ τοῦ ἐκεῖ κινήματος, κατῆλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Δ η μ ή τ ρ ι ο ς ἠχμαλωτίσθη ἐν Χλεμουστίῳ μετὰ τοῦ Μ. Σισίνη ἐλλείψει τροφίμων.

Γιαννέτας (Ν τ ζ α ν ν ε τ ά κ η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Μιστρᾶ, πεσὼν κατὰ τὴν ἀτυχῆ μάχην τῶν Βασιλικῶν τῆς Κορίνθου.

Γιαννιᾶς (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· εἷς ἐκ τῶν πρωτομαρτύρων τοῦ 1821, υἱὸς τοῦ περιωνύμου κλέφτου Γιαννιᾶ ἐκ Προστοβίτσης, διακριθεὶς κατὰ τῶν Λαλαίων τούρκων καὶ πεσὼν τέλος μετὰ ἡρωικωτάτην ἀντίστασιν εἰς τὸ χ. Κάψα τῆς Ἠλείας ἀφ' οὗ ἐξήντλησε καὶ τὸ τελευταῖον φυσίγγιον μετὰ τῶν εὐαρίθμων του συμπολεμιστῶν. Ἡ δημοτικὴ ποίησις ὕμνησε

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὴν ἀπαράμιλλον αὐτοῦ ἀνδρείαν.

Γιαννιτζοῦ (Παλῃά)· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Μενελαΐδος. Κάτ. 243.

Γίλιο· τὸ ποτὲ Αἰγίλιον, ἡ μετὰ τὴν Ἔλβαν μείζων τῶν ἰταλ. νήσων τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους. Ἄριστοι γρανῖται, ἐκλεκτοὶ οἶνοι. Κάτ. 2,300.

Γιούν-Νάν· ἐπαρχ. τῆς Κίνας ἐν τοῖς ΝΔ. ἔκτ. 900 χλμ ἐπὶ 750 καὶ κάτ. περὶ τὰ 3,000.000. Πρωτ. Γιούν-Νάν-Φού, κυριωτ. πόλις Ταλί, ἔδαφος γόνιμον καὶ πλούσιον. Χρυσωρυχεῖα, χαλκωρυχεῖα κλπ. πολύτιμοι λίθοι, ρουβίνια, σάπφειροι, ἀδάμαντες κλπ.

Γιουρούκιδες (Γιαννάκης καὶ Φιλῆς)· ὁπλαρχηγοὶ τοῦ 1821 ἐκ Κορίνθου, διακριθέντες ἔν τε τῇ ἐπαρχίᾳ των καὶ εἰς Ρούμελην ὑπὸ τὸν Δ. Ὑψηλάντην καὶ Ἀθήνας ὑπὸ τὸν Καραϊσκάκην.

Γιωτόπουλος (Γεώργιος)· πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀκόλουθος καὶ γραμματεὺς τοῦ στρατηγοῦ Πλαπούτα. Κατήγετο ἐκ Στεμνίτσης.

Γ(κ)αοῦ-Ἔλ-Κεμπίρ· ἡ ποτὲ Ἀντιόπολις, ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Νείλου, πρωτ. ὁμων. νομοῦ τῆς Αἰγύπτου. Ἀρχ. ἐρείπια ναοῦ κλπ.

Γκίκας (Κωνσταντῖνος), ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχ. Πύργου (Ἠλείας), διακριθεὶς ἐν Λάλᾳ καὶ Πάτραις, εἶτα δὲ καὶ ἐν Μεσολογγίῳ ὑπὸ τὸν Γ. Σισίνην ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν Καραϊσκάκην.

Γκιοῦζε· χ. τοῦ δήμου Πλατάνου τοῦ Ἀλμυροῦ. Κάτ. 104.

Γκλάϊν (Αἰκατερίνη, Κα Γλάδστωνος)· 1829—1900. Σύζυγος τοῦ μεγάλου Ἄγγλου πολιτευτοῦ Γλάδστωνος, τὸ γένος Γκλάϊν. Τύπος ἀφωτιωμένης συζύγου, φιλοστόργου μητρὸς καὶ μεμορφωμένης γυναικός, ὑπῆρξε καὶ συγγραφεὺς σπουδαίου βιβλίου περὶ ἐκπαιδεύσεως. Τὸ 1890 ἑώρτασε μετὰ τοῦ Γλάδστωνος τοὺς χρυσοῦς γάμους των.

Γκοῦρα· χ. τοῦ δήμου Δωριέων τῆς Φωκίδος. Κάτ. 67.

Γούλελος (Θεόδωρος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Λεωνιδίου, διακριθεὶς κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπολιτσᾶς, εἶτα δὲ ἐν Ἀργολίδι κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ ἀλλαχοῦ.

Γουνόγκ-Ραών· ὁ μέγιστος ἐν τῷ κόσμῳ κρατὴρ ἡφαιστείου ἐν Βανούβαγγές (βλ. λ.) τῆς Ἰάβας, ἐξ οὗ ἐκρέει ποταμὸς θειούχων ὑδάτων.

Γριμπόβον· ὑψηλὸς ἀπόκρημνος βουνὸς τῶν νοτίων ὀειράδων τοῦ ἠπειρωτικοῦ ὀρεοσυστήματος Κιλβερίνι, ὑψούμενος ἀποτόμως πρὸς ἄρκτον τῆς πεδιάδος τῆς Ἄρτης, περίφημος δὲ γενόμενος διὰ τὴν ἐδῶ πεισματώδη καὶ πολύνεκρον μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων τὴν 2—3 Μαΐου 1897, καθ' ἣν ἤραντο μὲν νίκην ἄκαρπον τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα, ἀλλ' ἧς ἀντίκτυπος ὑπῆρξεν ἡ καταστρεπτικὴ μάχη τοῦ Δομοκοῦ.

Δ

Δάμτσας (Δημ.)· ἔλλην ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς ἐκ Βόλου πεσὼν ἐν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Βελεστίνῳ κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897.

Δανιὴλ-Ἅγιος· συνοικισμὸς τῆς περιχώρου τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ. 878.

Δάρ-Ἀλφᾶ ἢ **Ἀλφάγια**· χώρα τῆς Νοτ. Νουβίας ἐκατέρωθεν τοῦ Νείλου ἐκτεινομένη, μετὰ ὁμωνύμου χωρίου.

Δάρδεζα· χ. τοῦ δήμου Θορικίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 342.

Δαριώτης (Θεόδωρος)· ἀγωνιστὴς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχ. Κορώνης.

Δασκαλειὸ ἢ ὀρθότερον **Δασκαλιό**· (ὄρα λ.)· χ. καὶ ὅρμος τοῦ δήμου Θορικίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 195

Δαφνῶντας· χ. τοῦ δήμου Μεσαπίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 129.

Δέ-Ἄγγελι· ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐν Ἀθήναις Δυτικῶν 1848—1900. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Κάστρο τοῦ Βόλσι ἐν Ἰταλίᾳ καὶ δεκαπενταετὴς μόλις κατετάχθη εἰς τὸ τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν. Μετὰ μεγάλου ζήλου ἐνέκυψεν εἰς τὴν φιλολογίαν συγγράψας πολλὰς φιλοσοφικὰς καὶ φιλολογικὰς μελέτας. Τὸ 1874 προεχειρίσθη εἰς ἱερέα καὶ ἕνεκα τῶν μεγάλων προσόντων του ἐτάλη ὡς ἐφημέριος εἰς Κων)πολιν, ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ 18 ἔτη. Ἐνεπνέετο ὑπὸ ἀκράτου φιλελληνισμοῦ καὶ μεγάλως εἰργάσθη ὅπως ἑδραιωθῇ ἡ Ἑταιρεία «Σύμπνοια» ἥτις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἑλληνοπρεπῆ παίδευσιν τῶν ἐν Κων)πόλει ἑλληνοκαθολικῶν. Μετ' ὀλίγον ἐκλήθη εἰς Ρώμην ὡς ἰδιαίτερος σύμβουλος τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκανῶν καὶ τὴν 10ην Μαΐου 1895 προεχειρίσθη ἐν Ρώμῃ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν. Ἅμα τῇ ἀφίξει του ἀπηύθυνεν ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαντα τὰ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του πνευματικὰ τέκνα του, ἐν ᾗ κατεφαίνοντο ἀφ' ἑνὸς ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ Σ. Ἱεράρχου καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ζῆλός του, ὅπως ἐργασθῇ πάσῃ θυσίᾳ ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του. Χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας του ἱδρύθη τὸ παρὰ τὸν ναὸν τῶν Δυτικῶν μέγαρον τοῦ Λεοντείου Λυκείου, ἱδρύθη ἐν Πάτραις Σχολὴ τῶν καλογραιῶν καὶ ἐπερατώθησαν αἱ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μεγάλου ναοῦ τῶν δυτικῶν ἐν Πάτραις

Δέγλερης (Μιλ.)· ἕλλην ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς ἐξ Ἀθηνῶν πεσὼν ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897.

Δέσποινα. Χ. τῶν Κυθήρων. Κάτ. 90.

Δημήτριος ἢ **Παπαδημήτρης**· ἱερεὺς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν ἐκ Χρυσοβιστίου, εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον διαπρεψάντων πολεμιστῶν τοῦ 1821 ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην, αὐτὸς ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Δράμαλη (καλέσαντος αὐτὸν ἐν ὥρᾳ μάχης) πρὸς τὸν Κολοκοτρώνην ἵνα ἀναγγείλῃ τῷ στρατηγῷ ὅτι ὁ Τοῦρκος ἐπλήρωνε τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου ἂν συγκατετίθετο νὰ τῷ ἀφήσῃ τὴν δίοδον ἐλευθέραν.

Δημήτριος ἢ **Παπαδημήτρης**· ἱερεὺς καὶ ἄριστος πολεμιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Κορφοξυλιᾶς. Διέπρεψεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, ἀριστεύσας ἐν Τριπόλει κυρίως.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Διαβόλου-Νῆσος· νῆσος ἔρημος ἀντικρὺ τῶν γαλ. ἀκτῶν της νοτιαμερικανικῆς Γυάνας, χρησιμεύουσα πρὸς ἐξορίαν ἢ ἀπομόνωσιν καταδίκων καὶ πολιτικῶν ἐγκληματιῶν. Ἐδῶ ἐπὶ μακρὸν καθείρχθη καὶ ὁ λοχαγὸς Δραϋφοὺς κατὰ τὴν ἐκ πλάνης καταδίκην του ἐπὶ παραχῇ μυστικῶν ἐγγράφων εἰς τὴν Γερμανίαν.

Διπλοπῆτα Χ. τοῦ δήμου Δωμέων τῆς Φωκίδος. Κάτ. 28.

Διψέλεψα· χ. τοῦ δήμου Θορικίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 320.

Δομπόλης (Ἰωάννης). Ἕλληνα τὴν καταγωγὴν σύμβουλος τοῦ Ρωσικοῦ Στέμματος, θανὼν ἐν Πετρουπόλει τὸ 1851, καταλιπὼν δ' ἅπασαν τὴν περιουσίαν του, συγκειμένην ἐκ 285,744 ρουβλίων ἀργυρῶν, εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως τὸ 1905 ἐκ τοῦ ποσοῦ ὅπερ θὰ ἐσχηματίζετο διὰ τοῦ ἀνατοκισμοῦ της ἀνεγερθῇ καὶ δεύτερον ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον. Τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπολογίζεται ὅτι θὰ φθάσῃ τὰ 6,000,000 δρ. Τὸ νέον Πανεπιστήμιον κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ διαθέτου θὰ ὀνομασθῇ «Καποδιστριακόν», διότι ὁ εὐεργέτης συνδέεται στενώτατα μετὰ τοῦ Κυβερνήτου πρὸς ὃν εἶχεν ὑποσχεθῇ τὸ τοιοῦτο.

Δραγαλεβός· χ. τοῦ δήμου Τανίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 434.

Δραγουλᾶς· χ. τῆς νήσου Νάζου. Κάτ. 224.

Δρίζα· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος τῆς Ἀττικῆς. Κάτ: 128.

Δρίστελα· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 113.

Ε

Ἔβρεβν· πολίχνη τῆς Οὐαλλίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄβον (Ἔβν). Καλὸς λιμήν. Κάτ: 5,000.

Ἐβρύστονῖς· λιμὴν τῆς οὐαλλικῆς κομητ. Κάρδιγγαν ἐν τῇ συμβολῇ Ρέϊδολ καὶ Ὕστουϊς. Ἀκμ. ἐμπόρ., ἁλιεία, ναυπηγεῖα. Ἐρείπια φρ. Κάτ. 6,800.

Ἔγγλσν (ἐσφαλμένως Ἀγγλεσέη)· ἡ ἀρχ. Μόνα· νῆσος ἀγγλ. τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης πρὸ τῶν ΒΔ ἀκτῶν τῆς Οὐαλλίας. Ἀποτελεῖ μίαν κομητείαν, 782 τετρ. χλμ. Κάτ: 55,000. Πρωτ. Μπωμαρίς. Ἑνοῦται μὲ τὴν στερεὰν διὰ γεφύρας (1850) μέτρων 280. Ἔδαφος εὔφορον, χαλκός, μολυβδος, γαιάνθρακες, μάρμαρα. Ἄφθονα ὁρμητήρια Περιώνυμος ποτὲ θεολογικὴ καὶ φιλοσοφικὴ σχολὴ τῶν Δρυΐδων.

Ἔδριεν· πολίχνη τῆς βορειαμερικαν. πολιτ. Μίτσιγγαν. Ἐμπόριον σίτου. Κάτ. 8,600.

Ἔκρν. πρωτ. τῆς κομητ. Σοὺμμιτ ἐν τῇ βορειαμερικαν. πολιτείᾳ Ὀχάϊο. Κάτ. 18,000.

Ἔλ-Κατίφ· περιοχὴ τῆς ἀραβικῆς Ἐχ-Χαζᾶ (βλ. λ.).

Ἔλ-Κοβεῖτ ἢ **Κορεῖν**· π. τῆς ἀραβ. Ἐχ Χαζᾶ (βλ. λ.).

Ἐμινέ(χ)· τὸ ποτὲ **Αἰμόνιον**, ἀκρωτήρ., ἡ ἐν τῷ Εὐξείνῳ ἄκρα τοῦ ὄρους Αἶμος, ΒΑ τῆς Μεσημβρίας.

Ἐνσομχέδεν· (=Ἀπομό-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

νωσις νορβιγιστί)· Ν. τῆς ὑπ. Σιβηρίας, εἰς τὸν Βόρ. Παγωμ. Ὠκεανόν, ἀνακαλυφθεῖσα τὸ 1878. Ἔκτ. 202 τετρ. χλμ.

Ἐρνέστος-Λουδοβῖκος-Κάρολος (Ἀλβέρτος-Γουλιέλμος)· μέγας Δοὺξ τῆς Ἔσσης καὶ τοῦ Ρηνικοῦ, 1868—1900. Υἱὸς τοῦ μεγάλου Δουκὸς Λουδοβίκου Δ' καὶ τῆς πριγκιπίσσης Ἀλίκης τῆς Ἀγγλίας. Διεδέχθη τὸν πατέρα του εἰς τὸ Μέγα Δουκᾶτον τὴν 13 Μαρτίου 1892. Ἐνυμφεύθη ἐν Κοβούργῳ τὴν 19 Ἀπριλίου 1894 τὴν Βικτωρίαν—Μετίταν πριγκίπισσαν τοῦ Σαξ-Κοβούργου-Γόθα. Ἀπέθανεν ἄνευ ἄρρενος διαδόχου, ἀφήσας μικρὰν θυγατέρα τὴν πριγκίπισσαν Ἐλισάβετ τῆς Ἔσσης.

Εὔα· σύζυγος τοῦ Ἀδάμ, μήτηρ τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους, κατὰ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ. Τὸ ὄνομά της εἶνε ἑβραϊκὸν (Hevah) καὶ σημαίνει «ζωοδότις».

Εὐθυμία-Ἁγία· πρωτ. τοῦ δήμου Μυονίας τῆς Φωκίδος 2 ὥρ. 20' ἀπὸ Ἀμφίσσης. Κάτ: 1510.

Εὐρυτανίας-Νομός· ἀπετελέσθη τὸ 1899 ἐκ τοῦ ΒΑ τμήματος τοῦ τέως νομοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, περιλαβὸν ὁλόκληρον τὴν πρώην ἐπαρχίαν Εὐρυτανίαν, ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ Παναιτωλικοῦ ὄρους μέχρι τῶν Ἀγραφιωτικῶν πρὸς τὴν Θεσσαλίαν συνόρων. Χώρα ὑπερόχως πετρώδης καὶ ὀρεινοτάτη, οὐδεμίαν παρουσιάζουσα σημαντικὴν πεδιάδα (ὅρα καὶ Ἄγραφα), διαρρεομένην δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποτάμου καὶ πολλῶν του παραποτάμων. Συγκοινωνία πρωτογενὴς ἀκόμη, πλὴν ἐλαχίστων μερῶν. Κλῖμα δριμύ. Πρωτ: Καρπενῆσι — Οἱ 9 δῆμοι ἐξ ὧν σύγκειται εἰσὶν οἱ ἑξῆς:

Καρπενησίων	κάτοικοι	9,710
Ἀγραίων	»	5,776
Ἀγράφων	»	3,363
Ἀπεραντίων	»	5,134
Ἀρακυνθίων	»	4,146
Δολόπων	»	2,645
Εὐρυτάνων	»	4,867
Κτημενίων	»	5,061
Παρακαμπυλίων	»	2,965
Κάτοικοι τοῦ Νομοῦ		43,667

Ζ

Ζαγανιάρι· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 116.

Ζαγάνου· χ. τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 113.

Ζαγάραινα· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 196.

Ζαγρὰ (Ἐσκί)· π. τῆς βουλγαρ. Ἀνατολ. Ρωμυλίας. Κάτ. 16,000.

Ζαΐμη· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Καλλιφωνίου. Κάτ. 226.

Ζοΐμη (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ: 298.

Ζαλανίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀπεραντίων. Κάτ. 675.

Ζάλογγον· ὀρεινὴ περιοχὴ τῆς ΝΔ τουρκικῆς Ἠπείρου περὶ τὴν Καμαρίναν, περιώνυμον διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ αὐταπάρνησιν τῶν κατοίκων της κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, οἵτινες καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον Ἑλληνοτουρκι

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κὸν πόλεμον τοῦ 1897 ἐπεδείξαντο ἀξιομίμητον διαγωγήν.

Ζαραφῶνα· χ. τοῦ δήμου Θεραπνῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 557.

Ζαρειφόπουλος (Παναγιώτης)· ὅρα Ζαφειρόπουλος (ἐν τῷ κειμένῳ).

Ζερβαΐ· φιλέλλην τοῦ 1821, ἀγνώστου προελεύσεως καὶ ἐντελῶς ἀγνώστου τύχης.

Ζερβιάνικα· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 229.

Ζερέτδι· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Γόμφων. Κάτ. 518.

Ζευγαράκι· χ. τοῦ δήμου Ὠλενίας τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 384.

Ζήλιστα· θερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Ὀφιονείας· ὅρα Σέλιστα.

Ζηρῆκι· χ. τοῦ δήμου Διστομίων τῆς Βοιωτ. Κάτ. 590.

Ζήρια· (ἐσφαλμένως Ζήρεια)· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ. 452.

Ζιόλι· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Αἰθίκων. Κάτ. 127.

Ζουλευκάρι· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσης τῆς Θεσσαλίας. Κάτ. 234.

Ζουμπέρ· διαπρεπὴς Τραανσβαλήνὸς στρατηγός, ἀντιπρόεδρος τῆς Δημοκρατίας καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Βόερς κατὰ τὸν μήπω περατωθέντα πρὸς τοὺς Ἄγγλους πόλεμον τῶν νοτιαφρικανῶν. Ἀπέθανε τὸ 1900 ἐκ καρκίνου, διαρκοῦντος ἔτι τοῦ ἀγῶνος.

Ζώης· (Πέτρος)· ἕλλην ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ ἐκ Ζακύνθου, πεσὼν ἐν Γριμπόβῳ κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897.

Η

Ἠνοψ· μυθικὸς ποιμὴν γεννήσας ἐκ νύμφης Ναϊάδος τὸν Σάτνιον.

Ἡράκλεια ἢ Πέρυνθος, νῦν **Ἐσκὶ-Κρικλί**· π. τῆς Θράκης. Κάτ. 4,500.

Ἤνοψ· πατὴρ τοῦ Κλυτομήδους.

Ἡσυχασταί· ὅρα Κιεττσταί.

Ἡφαιστόπολις, -όλιδος (ὁ)· ὁ μυθευόμενος πατὴρ τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος.

Θ

Θέκλα-Ἁγία· χ. τοῦ Εὐβοϊκοῦ δήμου Αὐλῶνος. Κάτ. 114.

Θέκλο Ἁγία· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 797.

Θηράμονα· χ. τοῦ δήμου Ἐλιοῦ τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 303.

Θοδωροῦ· (Ἅγιος Θεόδωρος), τὸ ποτὲ Ἀκοίτιον, νησὶς ἐν μέσῳ τοῦ κόλπου τῶν Χανίων (Κρήτης) ἔρημος, ὀχυρωτάτη ἐπὶ Βενετῶν, ἧς ἡ φρουρὰ τὸ 1645 πολιορκουμένη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀνετινάχθη μετὰ τῶν πολιορκητῶν ὑπὸ τὸν φρούραρχον Βλάσιον. Συνδέεται μὲ τὴν ξηρὰν διὰ στενῆς φυσικῆς ἀμμογλώσσης.

Θυάτειρα τὸ νῦν **Ἀκ-Χισσάρ**· ἤτοι «Λευκὴ Ἔπαυλις» π. τοῦ σαντζακίου Σαρουλὰν (Ἀνατολή), 78 χλμ. ΒΑ τῆς Σμύρνης. Ἀμπελῶνες, καλλιέργεια βάμβακος. Κάτ. 11,000.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ι

Ἰουδαΐσται· νεωτάτη θρησκευτική αἵρεσις ἐπ' ἐσχάτων μόλις ἀναφανεῖσα ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἀρχίσασα νὰ λαμβάνῃ μεγάλας διαστάσεις. Εἶνε τόσον περίεργος, ὅσον καὶ ἀνοσία κατὰ τὸ φαινόμενον, διότι θεοποιεῖ τὸν Ἰ ο ύ δ α ν τὸν Ἰ σ κ α ρ ι ώ τ η ν. Ἐν τούτοις κατὰ βάθος εἶνε εὐλαβὴς καὶ φιλανθρωποτάτη, ἄκρως δὲ φιλοσοφική. Ἐν τῷ Ἰούδᾳ διαβλέπει τὸν ἀληθῆ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν γνήσιον χριστιανόν, διότι οὗτος μ ε τ ε ν ό η σ ε καὶ ἐξηγόρασε τὸ ἁμάρτημά του ἀπαγχονισθείς. — Ὑπῆρχε καὶ ἄλλοτε ἀνάλογός τις αἵρεσις λατρεύουσα τὸν Ἰούδαν, ἀλλ' ὁ λόγος αὐτῆς ἦν εὐρύτερος, ἂν καὶ σοφιστικώτερος : ὅτι δηλαδὴ «ἄνευ τῆς προδοσίας τοῦ ἀπίστου μαθητοῦ ὁ κόσμος δὲν θὰ ἐλυτροῦτο». Οἱ ὀπαδοὶ τῆς νέας ταύτης αἱρέσεως ὑποχρεοῦνται ν' ἀποθνήσκουν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ ὁ Ἰούδας, διὰ νὰ ἐξαγνίζουν τὰ ἁμαρτήματά των.

Ἱπποχολμ· κωμόπ. τῆς ἀγγλ. κομητ. Ὑόρκης, 5 χλμ. ἀπὸ Ἄλιφαξ. Κάτ. 3,000.

Κ

Καβ-ρνα· ἐμπορ. κωμόπ. τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου. Κάτ. 3,000.

Καϊσαρη· χ. τοῦ δήμου Πελλήνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 897.

Καΐτσα· χ. τοῦ θεσσαλικοῦ δήμου Ταμασίου. Κάτ. 735.

Κοκαλέτρι· χ. τοῦ δήμου Ἀνδριτσαίνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 217.

Κακάνης· ἀργεῖος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, διαπρέψας ἐν Ναυπλίῳ καὶ κατὰ τοῦ Δράμαλη, ἡρωικῶς δὲ πεσὼν ἐν Μανιακίῳ ὅπου ἐμάχετο ὑπὸ τὸν Φλέσαν.

Κακλαμάνος ἢ Χρυσανθόπουλος (Π α ν α γ ι ώ τ η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Βυτίνης τῆς Γορτυνίας, κατελθὼν ἐκ Κων)πόλεως ὅπου διέμενε καὶ ὑπηρετήσας πάνυ φιλοτίμως ὑπὸ τὸν Κολοκοτρώνην, πολλαχοῦ δὲ διαπρέψας ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ ἀπολέσας ἐν Ἀθήναις τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸν Καραϊσκάκην, κτυπηθεῖσαν ὑπὸ ὀβίδος.

Κακόβαττος· χ. τοῦ δήμου Ἀρήνης τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 387.

Κακολύρι· χ. τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 466.

Κακονισχίρι· χ. τοῦ δήμου Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 225.

Κακοπλεύρι· χ. τοῦ θεσσαλικοῦ δήμου Ὀξυνείας. Κάτ. 485.

Κοκόρρευμα· χ. τοῦ μεσσηνιακοῦ δήμου Αἰπείας. Κάτ. 140.

Κακοτάρι· χ. τοῦ δήμου Λαμπείας τῆς Ἠλείας. Κάτ. 259.

Κακουραῖοι· χ. τοῦ δήμου Ἡραίας τῆς Γορτυνίας. Κάτ. 244.

Κακοῦρι· μέγα χ. τοῦ δήμου Μαντινείας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 1,129.

Κακοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου. Κάτ. 314.

Καλαάτ-Ἐλ-Ἀκαμπᾶ(χ)· τὰ ἀρχ. Α ἴ λ α ν α (βλ. λ.). Ἤδη μικρὸν φρ. κατεχόμενον ὑπὸ ἀσθενοῦς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

αἰγυπτιακῆς φρουρᾶς εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου Βάχρ-Ἔλ-Ἀκαμπᾶ, τοῦ ποτὲ Ἐλανιτικοῦ.

Καλαβροῦζα· χ. τοῦ δήμου Ναυπάκτου. Κάτ. 221.

Καλαθᾶ· (τοῦ) χ. τοῦ δήμου Πηνειίων καὶ Ἠλείας. Κάτ. 160.

Καλαμάκι· χ. τοῦ δήμου Περαλώρας τῆς Κορινθίας. Λιμὴν εἰς τὸν μυχὸν(Κεγχρεάτην) τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ εἰς τὴν πρὸς τοῦτον εἴσοδον τῆς Διώρυχος τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ· σκάλα ἀποβιβάσεως πρὸ τῆς τομῆς τῶν ἐξ Ἀθηνῶν διὰ θαλάσσης εἰς Β. Πελοπόνησον ταξειδευόντων. Κάτ. 225.

Καλαμαρᾶ· (τοῦ) χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 377.

Καλαμαρῖνται (Δημήτριος, Κωνσταντῖνος, Παναγιώτης)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ τῆς ἐπαρχ. Νησίου (Μεσσήνης), ὑπηρετησάντες πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῶς, πολλὰ δὲ καὶ ἐξ ἰδίων δαπανήσαντες εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἀγῶνος.

Καλάμι· χ. τοῦ δήμου Κάλαμῶν. Κάτ. 234.

Καλάμι· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης Κάτ. 120.

Καλαμίτσι· χ. τοῦ δήμου Ἐξανθείας τῆς Λευκάδος. Κάτ. 971.

Καλαμογδάρται (Γεώργιος καὶ Ἀνδρέας)· ἀδελφοὶ πολεμισμαὶ καὶ πολιτικοὶ τοῦ 1821 ἐκ Πατρῶν. Ὁ Ἀνδρέας ἐφυλακίσθη ἐν Τριπόλει μετὰ τῶν λοιπῶν προκρίτων, ἁλωθείσης δὲ τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐγένετο γερουσιαστὴς τῆς Πελοποννήσου, πληρεξούσιος καὶ βουλευτής.

Καλαμογδάρτης (Ἀντώνιος)· πατρινὸς ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, διακριθεὶς κυρίως κατὰ τὴν εἰς Ἀθήνας στρατείαν τῶν Πελοποννησίων ὑπὸ τὸν Γενναῖον Κολοκοτρώνην.

Κάλαμος· χ τοῦ δήμου Ὠρωπίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 832.

Κάλαμος· χ. τῶν Κυθήρων. Κάτ. 125.

Κάλαμος· πρωτ. τοῦ δήμου Καρνίων τῆς Λευκάδος, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμ. νήσου. Κάτ. 1142· ἐν τῷ λιμένι διαμένουν 31.

Καλάνιστρα· χ. τοῦ δήμουΦαρῶν Πατρῶν. Κάτ. 310.

Κάλανος· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ. 465.

Καλαπόδι· χ. τοῦ δήμου Ἀταλάντης τῆς Λοκρίδος. Κάτ. 447.

Καλαρᾶς (Γεώργιος)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐξ Ἁγιονορίου τῆς Κορινθίας, πληρεξούσιος εἰς τὰς Ἐθνοσυνελεύσεις καὶ βουλευτής.

Καλαρᾶς (Ἡσαΐας, Παπᾶ-Χρῆστος, καὶ Νικόλαος)· ὁ πρῶτος διδάσκαλος, οἱ δύο ἄλλοι ἰατροί, ἀδελφοὶ τοῦ προηγ., πολυειδῶς ὑπηρετήσαντες τὸν ἀγῶνα ὡς πολεμισταί, ἐπιστήμονες καὶ πολιτικοί.

Καλᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 223.

Καλαφοτιόνες· χ. τοῦ δήμου Μεσοχωριτῶν τῆς Κερκύρας, ἀποτελούμενον ἐκ πολλῶν χωριστῶν συνοικισμῶν. Κάτ. 587.

Κάλβις· ὁ ποτ. τῆς ἀρχαίας Καύνου καταρρέων ἐκ τοῦ Κανκρὰς-Δὰγ καὶ χυνόμενος εἰς τὸ Λύκειον πέ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

λαγος, ἀφοῦ σχηματίσῃ τὴν λίμνην τοῦ Κ ι ο ϊ τ ζ έ.

Καλέντζι· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος. Κάτ. 56.

Καλέντζι· χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ. 536.

Καλεντίνι· χ. τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης. Στρατιωτ. σταθμός. Κάτ. 183.

Καλεσμένο· χ. τοῦ δήμου Καπερνησίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 508.

Καλιανέϊκα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 110.

Καλιγόνι· χ. τοῦ δήμου Λευκαδίων. Κάτ. 152.

Καλλιβάρι· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 225.

Καλλιπάϋος· χ. τοῦ δήμου Ψωφίδος τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 585.

Καλλίσταινα· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 152.

Καλογέρι· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Αἰθίκων. Κάτ. 166.

Καλογερόρραχη· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 232.

Καλόγερος (Π ε τ ρ ά κ η ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Νησίου τῶν Καλαμῶν.

Καλογραΐζα· ἀγροικίαι παρὰ τὰς Ἀθήνας. Κάτ. 18.

Καλογρηανά· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Σελάνων. Κάτ. 435.

Καλογωνιά· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 181.

Καλοκαιρναίς· χ. τῶν Κυθήρων. Κάτ. 188.

Καλολεντζή· χ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας. Κάτ. 362.

Καλονερό· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 111.

Καλονοί· χ. τοῦ δήμου Μέσσης τῆς Μάνης. Κάτ. 105.

Καλόξυλος· χ. τῆς νήσου Νάξου. Κάτ. 327.

Καλοῦδι· χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 353.

Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Ἤλιδος. Κάτ. 228.

Καλύβια-Χαϊδάν· χ. τοῦ δήμου Τυμφαίων τῆς ΒΔ Θεσσαλίας. Κάτ. 232.

Καμάρι· χ. τοῦ δήμου Αὐλῶνος τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 98.

Κανάλια· πρωτ. τοῦ θεσσαλικοῦ δήμου Βοίβης. Ἀκμ. κώμη, 3 ὥρ. 45' ἀπὸ Βώλου. Κάτ. 1665.

Κανελλόπουλοι· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ Κορίνθου, μεγάλως ἀντιδράσαντες κατὰ τοῦ περιβοήτου Κιαμήλμπεη καὶ συντελεσάντες εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῆς φοβουμένης τοῦτον ἐπαρχίας των ὡς καὶ οἱ Λ ι ν α ρ δ ό π ο υ λ ο ι.

Κάπουρνα· χ. τοῦ δήμου Βοίβης τῆς Μαγνησίας. Κάτ. 483.

Καράβι· νησὶς ἔρημος ἐν μέσῳ τοῦ Μυρτῴου, ἀντικρὺ τῶν ἀκτῶν τῆς Μονεμβασίας, ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ σχήματός της.

Καραγεώργος. (Ν)· Ἕλλην ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πεζικοῦ ἐκ Βόλου, πεσὼν ἐν Μπογαζίῳ τοῦ Τυρνάβου ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου (Ἀπρίλιος 1897).

Καραϊσσάρ ἢ Ἀφιονὶμ-Καραχισσάρ· ἡ ποτὲ Ἀ π ά μ ε ι α-Κ ι β ω τ ό ς· πρωτ. βιλαετίου ὁμων. τῆς Ἀσιατ. Τουρκίας, 9 χλμ. ΝΑ τῆς Κιουταχείας εἰς τοὺς πρόποδας ἡ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

φαιστείου. Ὡραῖον τέμενος. Μέγα ἐμπόριον ὀπίου· τάπητες, ὅπλα. Ἱδρύθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος, κατὰ δὲ τοὺς Τούρκους ὑπὸ τοῦ Ἀλαδίν. Κάτ. 28,000.

Καραλὰρ (Οὐζοὺν), καὶ **Καραλὰρ** (Ὀθωμανικόν)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Κιερίου τῆς Θεσσαλίας. Κάτ. 284.-τὸ Β' 9.

Καρναχόλες· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 216.

Κάρολος (Ἅγιος)· ὁ Καλὸς υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Κανοὺτ τοῦ Ἁγίου, κόμης τῆς Φλάνδρας τὸ 1119, δολοφονηθεὶς τὸ 1127.

Κάρολος Βορρομαῖος· (Ἅγιος)· ἀρχιεπίσκοπος Μιλάνου, ὁ κύριος διοργανωτὴς τῆς ἐν Τριδέντῳ συνόδου. Ἀπέθανε τὸ 1584.

Κάρολος Μαρτέλ· βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, νικήσας Γερμανούς, Βαυαρούς, Σάξονας καὶ Ἀκυιτανούς. Σώσας δὲ τὸν Χριστιανισμὸν διὰ τῆς ἐν Ποατιὲ τὸ 732 καταστροφῆς τῶν Ἀράβων. Ἀπέθανε τὸ 741.

Κάρολος Α'. ὁ Μέγας (Καρολομάγνος)· βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ 768. Κατέλυσε τὸ βασίλειον τῶν Λομβαρδῶν τὸ 774, ἐξεχριστιάνισε τοὺς Σάξονας κατόπιν πολέμου 32 ἐτῶν, ἐνίκησε τοὺς Ἄραβας, τοὺς Βαυαροὺς καὶ τοὺς Ἄβαρας, ὑπεστήριξε τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας καὶ τὸ 800 ἐστέφθη ὑπὸ Λέοντος τοῦ Γ' αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως. Ἀπέθανε τὸ 814.

Κάρολος Β' ὁ Φαλακρός· βασιλεὺς τῆς Γαλλίας 840—877· προσήρτησε τὴν Ἀκυιτανίαν, τὴν Προβηγκίαν, τὴν Λορραίνην καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐκηρύχθη αὐτοκράτωρ τὸ 875. Ἀπέθανε δὲ δηλητηριασθείς.

Κάρολος ὁ Χονδρός· ἐν ἀρχῇ (τὸ 876) βασιλεύς τῆς Γερμανίας, εἶτα δὲ τῆς Γαλλίας, ἠττηθεὶς ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν, ἐκθρονισθεὶς τὸ 887 καὶ ἀποθανὼν τὸ 888.

Κάρολος Γ' ὁ Ἁπλοῦς· βασιλεὺς τῆς Γαλλίας 888. Ἐγκατέλιπε τὴν Νευστρίαν εἰς τοὺς Νορμανδοὺς τὸ 911, ἠττήθη ὑπὸ Οὔγου τοῦ Μεγάλου καὶ ἀπέθανε τὸ 929 αἰχμάλωτος τοῦ κόμητος Ἑρβέρτου.

Κάρολος Δ' ὁ Ὡραῖος· βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1322—1328.

Κάρολος Ε' ὁ Σοφός· βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ 1364, κατακτήσας τὴν Καστιλλίαν καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς Ἀγγλικὰς ἐπαρχίας, διακριθεὶς δὲ ἐπὶ σοφῇ διοικήσει τοῦ κράτους του.

Κάρολος ΣΤ' ὁ Ἀγαπητός· υἱὸς τοῦ προηγ. ὃν διεδέχθη τὸ 1380. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρεφρόνησε καὶ οἱ Ἄγγλοι ἐθριάμβευσαν ἐν Ἀζενκούρ. Ἀπέθανε τὸ 1422.

Κάρολος Ζ' ὁ Νικητής· τρίτος υἱὸς τοῦ προηγ. θριαμβεύσας κατὰ τῶν Ἄγγλων διὰ τῆς Ἰωάννας Δ' Ἄρκ. Διωργάνωσε μόνιμον στρατόν, ἀλλὰ φοβηθεὶς ὅτι θὰ ἐδηλητηριάζετο ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ', ἀπέθανεν ἐξ ἀσιτίας τὸ 1461.

Κάρολος ὁ Η'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας· κατέκτησε καὶ ἀπώλεσε τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως, ἀπέθανε δὲ τὸ 1498.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Κάρολος ὁ **Θ'**. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ 1560, νικήσας καὶ ἐξολοθρεύσας τοὺς Καλβινιστὰς κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου (1572) ἀπέθανε μετὰ 2 ἔτη.

Κάρολος καρδινάλιος τοῦ Βουρβών, ἀνακηρυχθεὶς βασιλεὺς τὸ 1589 ἐπὶ τῷ θανάτῳ Ἑρρίκου τοῦ Γ'.

Κάρολος ὁ **Γ'**. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας τὸ 1824. Παρὰ τὴν κατὰ τῶν Τούρκων νίκην ἐν Ναυαρίνῳ τὸ 1827, καὶ τὴν κατάκτησιν τοῦ Ἀλγερίου τὸ 1830 ἐξεθρονίσθη τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ἀπέθανεν ἐξόριστος τὸ 1836.

Κάρολος τῆς **Λ ο ρ ρ α ί ν η ς**· ὁ διαμφισβητήσας τὸν θρόνον πρὸς τὸν Οὖγον Καπέτον, ἀλλ' αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀποθανὼν τὸ 993.

Κάρολος ὁ **Β α λ ο ᾶ**· διεκρίθη ἐν Ἀραγωνίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ, ἀπέθανε τὸ 1325.

Κάρολος Δ ὲ Β λ ο ᾶ· ἀποκτήσας τὸ στέμμα τῆς Βρετάνης χάρις τῇ Ἰωαννᾳ δὲ Πενθιέβρ, ἀλλ' ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς τὸ 1364 ὑπὸ τοῦ θείου του Ἰωάννου δὲ Μονθόρ.

Κάρολος τοῦ **Ὀ ρ λ ε ά ν**· ἀνεψιὸς Καρόλου τοῦ ΣΤ', αἰχμάλωτος τῶν Ἄγγλων ἐπὶ 25 ἔτη. Γνωστὸς γενόμενος διὰ τῶν ποιημάτων του. Ἀπέθανεν τὸ 1465.

Κάρολος τῆς **Γ α λ λ ί α ς**· δοὺξ τοῦ Βερρύ, τῆς Νορμανδίας καὶ τῆς Γυέννης, κόμης τῆς Καμπανίας. Ἀπέθανε δηλητηριασθεὶς τὸ 1472.

Κάρολος ὁ **Τ ρ ο μ ε ρ ός**· δοὺξ τῆς Βουργουνδίας, νικήσας καὶ αἰχμαλωτίσας Λουδοβίκον τὸν ΙΛ', ἡττηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλβετῶν τὸ 1476 καὶ πεσὼν τὸ ἑπόμενον ἔτος ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Νανσύ.

Κάρολος ὁ **Β ο υ ρ β ών**· κοντόσταυλος ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ Α'. ἀπολέσας τὰς κτήσεις του ἐπὶ Λουΐζης τῆς Σαβοΐκῆς, προσέφερε τὸ ξίφος του καὶ τὸν Κάρολον Κίντον, εἰσήλασεν εἰς τὴν Προβιγκίαν καὶ ἀπέθανε τὸ 1527 ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ρώμης.

Κάρολος Α' τῆς **Ν α υ ά ρ ρ α ς** ὁ αὐτὸς μὲ Κάρολον τὸν Ὡραῖον.

Κάρολος Β'. ὁ **Κ α κ ός**· βασιλεὺς τῆς Ναυάρρας τὸ 1349, γενόμενος ἀφορμὴ δεινῶν στάσεων, ἡττηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Ἀραγῶνος καὶ τῆς Καστιλλίας καὶ καεὶς τὸ 1387 ἐξ ἀπροσεξίας.

Κάρολος Γ' ὁ **Εὐγενής**· υἱὸς τοῦ προηγ. βασιλεύσας ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀποθανὼν τὸ 1425.

Κάρολος Α' τῆς Λορραίνης, 1390—1431, κοντόσταυλος τὸ 1417.

Κάρολος Β' ὁ **Μ έ γ ας**· τῆς Λορραίνης, 1545—1608.

Κάρολος Γ'· τῆς Λορραίνης, 1624—1675, δὶς ἀπολέσας τὰ κράτη του.

Κάρολος Δ'· ἀνεψιὸς τοῦ προηγ. νικήσας τοὺς Τούρκους ἐν Μοχάτζ τὸ 1687 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1690.

Κάρολος Δ'· τοῦ **Λ ο υ ξ εμ β ο ύ ρ γ ο υ**· βασιλεὺς τῆς Βοημίας τὸ 1346 καὶ αὐτοκράτωρ τὸ ἐπιὸν ἔτος, δημοσιεύσας τὴν «Χρυσῆν Βούλην» τὸ 1356 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1378.

Κάρολος Ε' ὁ λεγόμενος **Κάρολος Κίντος**· ἔγγονος τοῦ Μαξιμιλιανοῦ καὶ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας τὸ 1516. αὐτοκράτωρ τὸ 1519, νικήσας ὁμοῦ Φραγκίσκον τὸν Α΄ καὶ Ἔρρικον τὸν Β΄, ἀλλ' ἠττηθεὶς καὶ αὐτὸς κατόπιν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπωθήσῃ Σολυμὰν τὸν Β΄ οὔτε νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν ἐν θρησκευτικαῖς διαμάχαις σπαραττομένην Γερμανίαν, παρῃτήθη δὲ τοῦ μὲν στέμματος τῆς Γερμανίας τὸ 1555 ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του Φιλίππου Β΄, τοῦ αὐτοκρατορικοῦ δὲ ἀξιώματος τὸ 1556 ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ του Φερδινάνδου, καὶ ἀπέθανε τὸ 1558 ἔν τινι μοναστηρίῳ τῆς Ἐστραμαδούρας.

Κάρολος ὁ ΣΤ΄· δεύτερος υἱὸς τοῦ Λεοπόλδου, αὐτοκράτωρ ἀπὸ 1711—1740. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν τετραπλῆν συμμαχίαν εἰς τὸν κατὰ τῆς Πολωνίας πόλεμον. Ἀλλὰ τὸ 1739 ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ εἰς τοὺς Τούρκους τὴν Σερβίαν καὶ τὴν Βλαχίαν.

Κάρολος ὁ Ζ΄· ἐκλέκτωρ τῆς Βαυαρίας τὸ 1726, ἀντίπαλος τῆς Μαρίας Θηρεσίας ἐκλεγεὶς αὐτοκράτωρ τὸ 1742 τῇ ὑποστηρίξει τῆς Γαλλίας. Ἀπέθανε μετὰ 3 ἔτη.

Κάρολος Α΄, τῆς Ἀγγλίας· διαδεχθεὶς τὸ 1625 τὸν πατέρα του Ἰάκωβον Α΄. Ἀπέτυχε εἰς τὰς ἐναντίον τῆς Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας ἐκστρατείας του καὶ ἐγένετο παραίτιος ἐσωτερικῆς ἐξεγέρσεως καθ' ἣν τὰ στρατεύματά του ἠττήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἔσσεξ καὶ τοῦ Κρόμβελλ τὸ 1645, αὐτὸς δὲ ἠχμαλωτίσθη καὶ ἀπεκεφαλίσθη τὸ 1649.

Κάρολος Β΄· υἱὸς τοῦ προηγ. μετακληθεὶς ἐκ Γαλλίας καὶ ἀναβιβασθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τὸ Μούγκ, βασιλεὺς φιλήδονος, προστάτης ὅμως τῶν γραμμάτων ἀποθανὼν τὸ 1685 ἄτεκνος.

Κάρολος-Ἐδουάρδος· ἔγγονος Ἰακώβου τοῦ Β΄ γεννηθεὶς ἐν Ρώμῃ τὸ 1720. Βοηθείᾳ τῆς Γαλλίας ἀπεβιβάσθη εἰς Σκωτίαν τὸ 1745. Ἐνίκησε διαδοχικῶς καὶ ἠττήθη ὑπὸ τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων, διαφυγὼν δὲ μετὰ κόπων ἀπέθανεν ἐν Φλωρεντίᾳ τὸ 1788.

Κάρολος Α΄, τῆς Ἱσπανίας· ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Κάρολον Κίντον.

Κάρολος Β΄· διάδοχος τοῦ πατρός του Φιλίππου Δ΄ τὸ 1665 ἀπώλεσε τὴν Φλανδραν καὶ τὴν Φραγκοκομητείαν, μὴ ἔχων δὲ τέκνα κατέλιπε τὸ Ἱσπανικὸν στέμμα εἰς τὸν ἀνεψιόν του Φίλιππον τῆς Ἀνδεγαβίας.

Κάρολος Γ΄· ἐν ἀρχῇ δοὺξ τῆς Πάρμας, βασιλεὺς τῶν Δύο Σικελιῶν τὸ 1735 καὶ τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ 1759—1788. Συμμαχήσας μετὰ τῆς Γαλλίας ἐναντίον τῶν Ἄγγλων ἀπώλεσε πολλὰς του ἐξωτερικὰς κτήσεις.

Κάρολος ὁ Δ΄· υἱὸς τοῦ προηγ. σύμμαχος τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Γαλλίας, μεθ' ὧν συνυπέγραψε τὴν ἐν Βασιλείᾳ συνθήκην τὸ 1795. Ἠττήθη ἐν Τραφαλγὰρ τὸ 1805 καὶ ἀπώλεσε πλείστας ἀποικίας, ὁ δὲ Ναπολέων τὸν ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῇ τὸ 1808 ὑπὲρ αὐτοῦ, αἰχμάλωτος δ' ἐν ἀρχῇ εἰς Κομπιένην ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀπέθανεν ἐν Ρώμῃ τὸ 1819.

Κάρολος Α΄· βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως τὸ 1264 πολλὰς κατακτήσας πόλεις, μετὰ δὲ τοὺς «Σικελικοὺς Ἑσπερινοὺς» τοῦ 1282 ἀκάρπως παλαί-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

σας ἐναντίον Πέτρου τοῦ Γ' τῆς Ἀραγῶνος μέχρι τοῦ θανάτου του 1285.

Κάρολος Β', ὁ Χωλός· υἱὸς τοῦ προηγ. αἰχμάλωτος ἀπὸ τοῦ 1284 μέχρι τοῦ 1289, ἀνακτήσας εἶτα τὴν Νεάπολιν καὶ ἀπυθανὼν τὸ 1309.

Κάρολος ὁ Γ' τῆς Νεαπόλεως· δισέγγονος τοῦ προηγ. ἐκθρονίσας καὶ θανατώσας Ἰωάνναν τὴν Α' τὸ 1381· Ἀπέθανε δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῆς χήρας καὶ τοῦ υἱοῦ Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου πρὸς οὓς διημφισβήτησε τὴν Οὐγγαρίαν τὸ 1386.

Κάρολος ὁ Δ' τῆς Νεαπόλεως· ὅρα Κάρολος Κίντος.

Κάρολος ὁ Ε' τῆς Νεαπόλεως· ὅρα Κάρολος Β' τῆς Ἱσπανίας.

Κάρολος ΣΤ' τῆς Νεαπόλεως· ὅρα Κάρολος ΣΤ' τῆς Γερμανίας.

Κάρολος ὁ Ζ' τῆς Νεαπόλεως· ὅρα Κάρολος Γ' τῆς Ἱσπανίας.

Κάρολος Μαρτέλλος· δεύτερος υἱὸς Καρόλου τοῦ Β', ἀφήσας διάδοχον τῶν ἐπὶ τῆς Οὐγγαρίας δικαιωμάτων του τὸν ἐνδόξως βασιλεύσαντα ἀπὸ 1308-1342 Κάρολον Ροβέρτον.

Κάρολος Γ' τῆς Σαβοΐας ὁ Καλός· ἀποθανὼν τὸ 1553 ἐκ λύπης ἕνεκα τῆς ἔχθρας τῶν συγγενῶν του Φραγκίσκου Α' καὶ Καρόλου Κίντου.

Κάρολος Ἐμμανουὴλ Α' τῆς Σαβοΐας, ὁ Μέγας· 1580—1630, κόμης τῆς Προβηγκίας ἡττηθεὶς ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ Δ', μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ κατακτήσῃ τὴν Κύπρον καὶ τὴν Μακεδονίαν.

Κάρολος Ἐμμανουὴλ ὁ Β' τῆς Σαβοΐας· 1638-1675.

Κάρολος Ἐμμανουὴλ ὁ Γ' τῆς Σαβοΐας· βασιλεὺς τῆς Σαρδηνίας ἀπὸ 1730-1773. Ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γάλλων, εἰργάσθη δὲ τὰ μέγιστα πρὸς εὐημερίαν τοῦ λαοῦ του.

Κάρολος Ἐμμανουὴλ ὁ Δ' τῆς Σαβοΐας· 1796-1802· ἀπώλεσε πολλὰς χώρας πολεμῶν κατὰ τῶν Γάλλων, παραιτηθεὶς δὲ κατετάχθη εἰς τὸ σῶμα τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ ἀπέθανε τὸ 1819.

Κάρολος Φέλιξ τῆς Σαβοΐας· 1821-1831. ἐπανήγαγε τὴν εἰρήνην εἰς τὰ κράτη του καὶ ἀπέθανεν ἄτεκνος.

Κάρολοι Α', Β', Γ', Δ', Ε' καὶ ΣΤ'· ἄτημοι καὶ ἄνευ δράσεώς τινος βασιλεῖς τῆς Σουηδίας ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων.

Κάρολος ὁ Ζ' βασιλεὺς τῆς Γοτθίας, καταστὰς τὸ 1161 ἄρχων ὁλοκλήρου τῆς Σουηδίας, ὑποστηρίξας δὲ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ δολοφονηθεὶς τὸ 1168.

Κάρολος Η', ὁ Κανούτσον· βασιλ. τῆς Σουηδίας τὸ 1448, δὶς ὑπὸ τῶν Δανῶν διωχθεὶς καὶ δὶς ἀνακληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ἀπέθανε τὸ 1470.

Κάρολος ὁ Θ' τέταρτος υἱὸς τοῦ Βάζα, βασιλ. τῆς Σουηδίας τὸ 1604· Ἐνίκησε τοὺς Ρώσους, ἠττήθη ὑπὸ τῶν Πολωνῶν καὶ τῶν Δανῶν καὶ ἀπέθ. τὸ 1611.

Κάρολος ὁ Ι'· βασιλ. τῆς Σουηδίας τὸ 1654, παραιτηθείσης τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐξαδέλφης του Χριστίνας. Ἐθριάμβευσεν ἐν Βαρσοβίᾳ κατακτήσας προσκαίρως τὴν Πολωνίαν, κατέβαλε τοὺς Δανοὺς καὶ ἀπέθανε τὸ 1660 ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Κοπεγχάγης.

Κάρολος ὁ ΙΑ'· υἱὸς τοῦ προηγ., πενταετὴς γενόμενος βασιλεύς. Ἐνηλικιωθεὶς ἐνίκησε τοὺς Δανούς, προυστάτευσε τὸ ἐμπόριον, τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας, κατέλιπε δὲ εἰς τὸν υἱόν του μεγάλα πλούτη, στρατὸν ἀκμαῖον καὶ ναυτικὸν ζηλωτόν.

Κάρολος ὁ ΙΒ'· βασιλεὺς τὸ 1697, ἐχθρὸς Δανῶν ὁμοῦ, Πολωνῶν καὶ Ρώσων. Ἐνίκησε τοὺς πρώτους τὸ 1700· κατέστρεψε τοὺς Ρώσους ἐν Νάρβᾳ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἀνέτρεψε τοῦ πολωνικοῦ θρόνου τὸν Αὔγουστον Β' καὶ ἀνεβίβασε τὸν Στανίσλαον (τὸ 1707), ἀλλὰ ἡ ἐν Πουλτάβᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1707 ἀποτυχία του κατὰ τῶν Ρώσων, ἀνέτρεψε τὰ μεγαλουργά του σχέδια. Καταφυγὼν εἰς Βενδέρ, μάτην προσεπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ τὴν Τουρκίαν κατὰ τῶν Ρώσων, ὅταν δὲ ἠθέλησαν νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ φύγῃ (τὸ 1713), ὁ μέγας οὗτος ἥρως ὑπέστη μὲ μίαν δρακα ἀφωσιωμένων του μαχητῶν ὁμηρικὴν πολιορκίαν ἐναντίον ὁλοκλήρου στρατοῦ, κατωρθώσας τέλος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ κράτη του καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτά. Ἔπεσε τέλος τὸ 1718 ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Φρειδεριξχαλλ.

Κάρολος ὁ ΙΓ'· ἀντιβασιλεὺς τὸ 1732 μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀδελφοῦ του Γουσταύου Γ', βασιλεὺς τὸ 1809, υἱοθέτησε τὸν γάλλον στρατηγὸν Βερναδόττην, ὅστις καὶ τὸν διεδέχθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Κάρολος ΙΔ'. Οὗτος ἐκλεγεὶς τὸ 1818 ἐκηρύχθη ἐναντίον τῶν σχεδίων τοῦ Ναπολέοντος, εἰργάσθη δὲ τὰ μάλιστα πρὸς εὐημερίαν τοῦ λαοῦ του καὶ ἤνωτε διὰ διώρυχος τὸν Ἀτλαντικὸν μετὰ τῆς Βαλτικῆς· ἀπέθ. τὸ 1844.

Κάρολος (Ἰ.-Ἀ λ έ ξ.)· διαπρεπὴς φυσικὸς καὶ τολμηρὸς ἀεροναύτης, πρῶτος χρησιμοποιήσας τὸ ὑδρογόνον εἰς τὰ ἀεροπόρα· ἀπέθ. τὸ 1823.

Κάρολος· διὰ τὴν Ἱσπανίαν ὅρα καὶ Κ ά ρ ο λ ο ς (Δόν).

Καπλάναι· μέγας ἐμπορικὸς Ἠπειρωτικὸς οἶκος, οὗ τὰ μέλη ἅπαντα ὑπῆρξαν μεγάλοι τοῦ ἔθνους εὐεργέται κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Διαπρεπέστατος πάντων ὑπῆρξεν ὁ :

Καπλάνης (Ζ ώ η ς)· ἐγεννήθη ἐν Γραμμένῳ τῆς Ἠπείρου (1736) ἐκ γονέων Ἠπειρωτῶν, ἀπωρφανίσθη δ' αὐτῶν μικρὸς ἔτι. Κατ' ἀρχὰς ἐγένετο ὑπάλληλος παρὰ τῷ ἐμπόρῳ Χατζῇ-Νίκῳ, βραδύτερον δὲ συνέταιρος αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν Χατζῇ-Νίκος ἤδρευεν ἐν Βουκουρεστίῳ, οὗτος δὲ εἰσγάζετο ἀλλαχοῦ καὶ ἐπί τινα ἔτη ἐν Μόσχᾳ (ἀπὸ τοῦ 1771), ἔνθα μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἑταιρείας ἐμπορευόμενος δι' ἴδιον λ)σμὸν ἐκτήσατο μέγαν πλοῦτον, ὃν ἅπαντα μετεχειρίσθη ὑπὲρ ἐθνωφελῶν σκοπῶν. Ἐν Ἰωαννίνοις ἵδρυσεν ἀνωτέραν Σχολήν, προικίσας αὐτὴν καὶ διὰ βιβλιοθήκης καὶ ὀργανοθήκης, ἀσφαλίσας τὴν συντήρησιν αὐτῆς διὰ προικοδοτήσας 100 χιλ. ρουβλίων. Ἀπέθ. τὸ 1806 καταλιπὼν μεγάλα ποσὰ ὑπὲρ τῶν ἐν Ἰωαννίνοις δημοσίων καταστημάτων τῶν ἐν Ἄθῳ καὶ Πάτμῳ ἑλλην. σχολῶν καὶ ἄλλων κοινωφελῶν σκοπῶν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Καείμι· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως της 'Αρκαδίας. Κάτ. 293.

Καστανιὰ πρωτ. τοῦ θεσσαλικοῦ δήμου Καστανέας. Κάτ. 1179.

Καστέλλα· συνοικία τοῦ Πειραιῶς ἐπὶ γραφικωτάτης τοποθεσίας καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ προσακτίου λόφου, πρὸς τὸ Φάληρον. Κάτ. 749. 'Ωραῖαι ἐπαύλεις.

Καστρὶ· χ. τοῦ δήσου Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 214.

Κάστρο· κώμη τῆς νήσου Θάσου 3)4 ὥρας ἀπὸ τῆς παραλίας. Κάτ: 1500.

Κατάρραχο· χ. τοῦ δήμου Αἴνου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 307.

Κατσελίδης ('Αρ.) ἕλλην ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, πρῶτος πεσὼν ἐν Κάτω Παναγιᾷ τῆς "Αρτης, ἅμα τῇ ἐναρξει τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1897.

Κατσικογιανναῖοι· οἰκογένεια ἁρματωλῶν ἐκ Βάλτου, ἧς γενάρχης γνωστὸς ὁ γέρων Κ., ἐμφανισθεὶς περὶ τὸ 1733 ὡς δεινὸς ἀντίπαλος τῶν Γριβαίων πρὸς οὓς διημφισβήτησαν οἱ Κ. ἐπὶ 13 ἔτη τὸ ἁρματωλίκι τοῦ Λούρου καὶ τῆς Βονίτσης.

Κατσόνης ἢ **Κατσώνης** (Λάμπρος)· παριβάητος ἕλλην θαλασσομάχος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, γεννηθεὶς ἐν Λεβαδείᾳ 1752, ἐκπατρισθεὶς δὲ εἰς 'Ιταλίαν ἀπὸ ἡλικίας 17 ἐτῶν. 'Εγκατασταὶς εἰς Ρωσίαν ἐγένετο ἀξιωματικῶς τοῦ ὑπὸ τῆς Μεγ. Αἰκατερίνης ἱδρυθέντος «ἑλληνικοῦ Τάγματος». Διαπρέψας εἰς πολλὰς περιστάσεις προυβιβάσθη εἰς ὑποχιλίαρχον, ἐλθὼν ὅμως εἰς ἔριδα πρὸς τὸν πρίγκιπα Μασιζέρσκην, ἤρξατο δρῶν μόνος καὶ ἐπανειλημμένως ἐνίκησε τοὺς Τούρκους. ὡς τὸ 1789 περὶ τὸ Δυρράχιον, ὁπόθεν πλεύσας εἰς τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο ἐπὶ μακρὸν κυριάρχης αὐτοῦ καὶ ὁ τρόμος τῶν Τούρκων, ὡς τὴν 3 'Ιουνίου ὅτε συνέτριψε 18 τουρκικὰ σκάφη περὶ μέσας νύκτας. "Εσωσεν εἶτα τὴν "Υδραν ἀπὸ τὸν κορσικανὸν ἐπιδρομέα Γουλιέλμον καὶ ἐνήργησε τὸ 1790 τολμηροτάτας ἐκ Τενέδου λαφυραγωγίας βοηθείᾳ τοῦ ἁρματωλοῦ 'Ανδρούτσου ὃν εἶχε παραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ. Τὸ ἐπιὸν ἔτος ἐλθὼν εἰς Μάνην ἔρριψε τὴν πρώτην ἰδέαν γενικῆς ἐξεγέρσεως ἐκδοὺς καὶ τολμηρὰν σχετικὴν προκήρυξιν. 'Αλλὰ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῆς Ρωσίας, ἐπολέμησε μὲν ἀνδρειότατα κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου βοηθουμένου ὑπὸ τῶν γάλλων, ἀλλὰ τέλος ἐξαναγκασθεὶς ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ 'Ανδρούτσου, ὅστις ἐξετέλεσε τότε ὁμηρικὴν πορείαν διὰ μέσου τῆς Πελοποννήσου εἰς Ρούμελην, ἀπέπλευσεν εἰς 'Ιθάκην. Διωκόμενος δ' ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν 'Ενετῶν, ἀπῆλθεν εἰς "Ηπειρον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ρωσίαν ὅπου παραιτηθεὶς τῆς ὑπηρεσίας, ἀπεχώρησεν εἰς τὸ χωρίον τῆς Κριμαίας Καράσουϊ ὅπου καὶ ἀπέθ. τὸ 1804 ἐν ἡλικίᾳ 52 ἐτῶν.

Κάτω-κλεῖσμα· χ. τῆς νήσου Τήνου. Κάτ. 121.

Κάτω-μεριά· χ. τῆς νήσου 'Αμοργοῦ. Κάτ. 445.

Κάτω-Χώρα· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνικῆς. Κάτ. 276.

Κάτω-Χώρα· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 108.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Καϋμένη-Χώρα· χ. τοῦ δήμου Μεθάνων τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 97.

Κεκιλλίου· (Ἀρχιπέλαγος), συστὰς ὀκτὼ νήσων καὶ τινων νησιδίων μεταξὺ Φορμόζης καὶ Ἰαπωνίας, ἐξερευνηθεῖσα τὸ 1845 ὑπὸ τοῦ Σεσίλλ, γάλλου ναυάρχου.

Κίλλιν-Κένναν· σύγχρονος διαπρεπὴς Ἄγγλος στρατηγὸς διακριθεὶς κατὰ τὸ ἐ. ἔ. (1900) εἰς τὸν ἐν Τρανσβάαλ (βλ. λ.) πόλεμον, καθ' ὃν καταδιώξας κατώρθωσε ν' ἀποκλείσῃ ἐκ τῶν νώτων τὸν στρατὸν τῶν Ὀραγγίων.

Κεράμ· μία τῶν Μολούκων νήσων (ἐν ταῖς Ὁλλανδικαῖς Ἰνδίαις), πρὸς Β. τῆς Ἀμπουὰν καὶ πρὸς Δ τῆς Νέας-Γουϊνέας, ἔκτ. 18,198 χλμ. Κάτ. ὑπὲρ τὰς 200,000. Ὀρεινὴ (τὸ Νοεζαχέλι 2,960 μ. ὕψ.), ἐλατεταμένα βάση, ξυλεία ναυπηγήσιμος. Ἀνήκει εἰς τὴν συστάδα τῶν Ν. Μολούκων, ἀπὸ ταύτης δ' ἐξαρτᾶται διοικητικῶς ἡ Ἀμπουάν.

Κέρβιν(ον)· ὄρος, γερμ. **Μάτεργχορν**, ἐν ταῖς Πεννινικαῖς Ἄλπεσι, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Β Ἰταλίας καὶ τοῦ Βαλαί· ἡ ὀξυτάτη αὐτοῦ κορυφὴ ἐξικνεῖται μέχρι 4,505 μ. ὕψ. Ὁ αὐχὴν τοῦ Σερβώνου, ὀνομαζόμενος ὡσαύτως καὶ Ἅγιος Θεόδουλος ὑπερβαίνει τὰς Ἄλπεις εἰς ὕψ. 3,382 μ., τίθησι δὲ ἐν συγκοινωνίᾳ τὴν ἐν τῇ Βαλαί π. Ζερμὰ μετὰ τῆς ἐν Πεδεμοντίῳ Βάλ-Τουρνάνσι.

Κερκοπίθηκοι· ὑπὸ τὴν μεταφορ. ἔννοιαν ἄπιστοι ὡς οἱ πίθηκοι. Οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον οὕτω Α' τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Πιθηκούσης, παρὰ τὴν Σεκελίαν, οὕς ὡς λέγεται, ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πιθήκους, ἵνα τιμωρήσῃ αὐτοὺς σκώψαντας αὐτόν. Β' λαὸν μυθικὸν τῆς Μ. Ἀσίας κατοικοῦντα παρὰ τὴν Ἔφεσον, οὓς ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκησεν, ἤγαγε δὲ δεσμίους πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ὀμφάλης.

Κερκύρας-νομός· (ὅρα Κέρκυρα)· οἱ Δῆμοι εἰς οὓς διαιρεῖται εἰσὶν οἱ ἑπόμενοι (Διοικητικὴ διαίρεσις τοῦ 1899).

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Κερκυραίων	κάτοικοι	29,135.
Διαποντίων	»	1.455.
Ποταμογειτόνων	»	4,964.
Λευκιμμαίων	»	7,619.
Μελιτειέων	»	4,741.
Μεσοχωριτῶν	»	10,077.
Παρελείων	»	12,085.
Ἀπηλιωτῶν	»	7,252.
Ἀκρολοφιτῶν	»	6,130.
Ἀμφιπαγιτῶν	»	5,544.
Ἱστωναίων	»	6,004.
Κασσωπαίων	»	5,866.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΠΑΞΩΝ

Γαϊανῶν	κάτοικοι	1,869.
Λακκιωτῶν	»	1,945.
Σύνολον κατ.		94,686

ΥΓ.—Ἡ Λευκὰς (βλ. λ.) ἀπὸ τοῦ 1899 ἀποτελεῖ ἴδιον νομὸν μετὰ τῆς Ἰθάκης κλπ.

Κεσερλῆ (Μέγα)· πρωτ. τοῦ δήμου Νέσσωνος τῆς Λαρίσης. Ἀχμαία κώμη μὲ 1,513 κατ. Ἀπέχει 3 ὥρ. 20' ἀπὸ Λαρίσης.— Τὸ Μικρὸν Κεσερλῆ τοῦ αὐτοῦ δήμου ἔχει κατ. 371.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Κεότενδίλη· π. τῆς Δυτ. Βουλγαρίας ἐν στρατηγικωτάτῃ θέσει περὶ τὸν πρῶτον ροῦν τοῦ μακεδονικοῦ ποταμοῦ Στρυμόνος. Κάτ. 12,000

Κεφαλληνίας-Νομὸς (ὅρα **Κεφαλληνία**)· οἱ δῆμοι εἰς οὓς διαιρεῖται εἶνε οἱ ἀκόλουθοι. (Διοικητικὴ διαίρεσις τοῦ 1899):

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΡΑΝΑΙΑΣ

Κρανίων	κάτ.	10,086
Δειληνάτων	»	3,500
Ἐλιοῦ	»	2,221
Ἄνω Λειβαθοῦς	»	4,255
Κάτω Λειβαθοῦς	»	4,134
Ὁμαλῶν	»	3,242
Πρόννων	»	4,211
Φαρακλάτων	»	1,792

ΕΠΑΡΧΙΑ ΠΑΛΛΗΣ

Ληξουρίου	κάτ.	5,835
Ἀνωγητῶν	»	5,421
Θηνιᾶς	»	3,273
Κατωγητῶν	»	4,399

ΕΠΑΡΧΙΑ ΣΑΜΗΣ

Σαμαίων	»	3,908
Αἴνου	»	2,048
Ἄσσου	»	3,522
Δολιχίου	»	3,139
Πυλαρέων	»	5,091
Κάτοικοι τοῦ Νομοῦ		70,077

ΥΓ.—Ἡ Ἰθάκη ἀφαιρεθεῖσα ἀπὸ τοῦ Νομοῦ τούτου τὸ 1899, συναπετέλεσε μετὰ τῆς Λευκάδος κλπ. τὸν Νομὸν Λευκάδος (β. λ. λ.)

Κιαμὶλ (Ἰμάμ), ἀρχηγὸς τῶν Καυκασίων φυλῶν, ἐκ γονέων Τατάρων· ἐγεν. 1797 ἐν Ἰμρὼ (Δαγχεστόν), ἀπὸ τοῦ 1824 μέχρι τοῦ 1835 ἐπολέμησε ὑπὸ τὸν Κ α ζ ε μ ο γ λ ὰ κ κατὰ τῆς Μοσχοβιτικῆς κυριαρχίας, εἴτε κατέστη αὐτὸς οὗτος ὑπατος ἀρχηγὸς ἅμα καὶ προφήτης τῶν Κιρκασίων, στηρίζων τὸ κῦρος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ τίτλου τοῦ Μ ο υ ρ σ ὶ δ =ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ, διετήρησε δὲ ὑπὲρ τὴν εἰκοσαετίαν λυσσώδη πόλεμον κατὰ τῶν Ρώσων ἐπιτυχέστατα, καταστήσας αὐτὸν ἐθνικὸν καὶ ἱερόν, μετὰ ὅρκους δὲ ὀρεσιβίων ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν πολυαρίθμους στρατοὺς διοικουμένους ὑπὸ τῶν ἀρίστων στρατηγῶν. Ἐπὶ τέλους τῷ 1859, στενῶς περικυκλωθεὶς ὑπὸ σημαντικωτάτων δυνάμεων συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἤχθη εἰς Πετρούπολιν, εἶτα δὲ εἰς Καλούγκαν. Ἀπέθανε δὲ τῷ 1871 κατά τινα εἰς Μέκκαν προσκύνησιν. Ἦτο ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Μοκριδῶν, ἤθελε δὲ ἵνα συμφιλιώσῃ τοὺς Σουννίτας μετὰ τῶν Σχυΐτῶν. Ἡ ἅλωσις τοῦ βράχου τοῦ Γκουνίμπ, ἔνθα εἶχε καταφύγει, εἶνε ἔνδοξον στρατιωτικὸν κατόρθωμα τοῦ πρίγκιπος Βαριατίνσκι καὶ τοῦ κόμητος Νικ. Γκράμπ.

Κιμπίνα-Σλανίκ· π. τῆς Ρωμουνίας ἐπὶ τῶν προβούνων τῶν Τρανσυλβανικῶν Ἄλπεων πλησίον τῆς Ὄκνας ἔνθα ἐξάγεται ἄφθονον ὀρυκτὸν ἅλας καὶ μεγάλαι ποσότητες ἀσφάλτου. Σταθμὸς τοῦ Ρωμουνοαὐστριακοῦ σιδηροδρόμου. Κάτ. 4,000.

Κιμπουλούγγ· π. τῆς Β. Ρωμουνίας (Βλαχία) πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Μοῦτσελ ἐντὸς ὡραίας κοιλάδος διαρρεομένης ὑπὸ πολυαρίθμων ποταμίσκων. Λαμπρὰ ὕδατα, ὡραῖαι οἰκο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

δομαί, μέγα ἐμπόριον μαλλίων. Κάτ. 15,000.

Κλάδοβα· κωμόπ. τῆς Σερβίας εἰς τὰ πρὸς τὴν Ρωμουνίαν σύνορα ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Δουνάβεως καὶ οὐ μακρὰν τῶν σιδηρ. Πυλῶν. Κάτ. 4,000.

Κλὴς (Παναγιώτης)· Γορτύνιος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, πολεμήσας εἰς τὰ Μεσσηνιακὰ φρούρια μετὰ παραδειγματικῆς ἀνδρείας.

Κλῆτος ἢ **Κλεῖτος**· ὁ ἄλλως Ἀνέγκλητος ὁ Α', πάπας περὶ τὰ τέλη τοῦ Α' αἰῶνος μ. Χ. Ἀπέθ. ὡς μάρτυς.—**Κλῆτος** ἢ Ἀνέγκλητος ὁ Β' ἀντιπάπας ἀπὸ 1130—38, ἰουδαῖος τὴν καταγωγήν, ἀντίζηλος Ἰννοκεντίου τοῦ Β'.

Κλιμεντεῖκα. χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας. Κάτ. 148.

Κνυάζεβατς· π. τῆς Σερβίας ἐπὶ τοῦ Τιμὸκ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Βουλγαρίας, πρωτ. ὁμωνύμου νομοῦ. Ἀκμαῖον ἐμπόριον, περίφημος ταπητουργία. Κάτ. 5,000.

Κοκλὲν (Κωνστάν)· διάσημος σύγχρονος γάλλος ἠθοποιὸς γεννηθεὶς τὸ 1841. Ἑταῖρος τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας». Διαπρέπει ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ κυρίως.

Κολλίναις· Κάτω ἢ **Κάτω Χωριό**· χ. τοῦ δήμου Καλτεζῶν τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 325.

Κολοβάτα· χ. τοῦ δήμου Καρυᾶς τῆς Λευκάδος. Κάτ. 309.

Κολυμπάρι· ὁρμίσκος μετά τινων ἀποθηκῶν καὶ οἰκίσκων διανοιγόμενος εἰς τὸν ΝΔ μυχὸν τοῦ Κόλπου τῶν Χανίων (Κρήτης) εἰς τὴν ρίζαν σχεδὸν τῆς χερσονήσου Ροδοποῦ (β λ. λ.). Εἰς αὐτὸν ἀπέβη τὸ ὑπὸ τὸν Βάσσον καὶ Στάικον Ἑλληνικὸν σῶμα τῆς ἀποτυχούσης καταλήψεως τῆς νήσου Κρήτης (β λ. λ.) τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1897, μεθ' ὃ ἐκηρύχθη ὁ ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος.

Κολυμπετσέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καρδαμύλης τῆς Λακωνίας. Κάτ. 103.

Κόνι· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 111.

Κονιτσκός· πρωτ. τοῦ Θεσσαλ. δήμου Τυμφαίων, πρὸς τὴν μεθόριον. Κάτ. 451.

Κόνιτσα· π. τῆς Β. Ἠπείρου ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ προβούνου ταῦ Πίνδου. Γυμνάδι, παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀώου καὶ ἐντὸς εὐφορωτάτης, καταφύτου καὶ πολυύδρου κοιλάδος ἣν περιβάλλουσι γύρω οἱ πρόβουνοι τῶν ἀπωτέρων ὑψηλῶν ὀρέων. Λόγῳ τῆς θέσεώς της ἡ Κόνιτσα εἶνε πόλις ἀνήλιος καὶ ὑγρά, ἔχει δὲ ἐπισκοπικὴν ἕδραν, καλὸν ἐμπόριον καὶ βιομηχανίαν μαλλίνων ὑφασμάτων στερεωτάτων, ἄρθονα γεωργικὰ προϊόντα καὶ κατοίκους 3,000 ὀθωμανοὺς καὶ 4—4 1)2 χιλ. χριστιανούς, ὧν οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες, ἐκπατριζόμενοι συνήθως εἰς διάφορα μέρη, ὅπου μετέρχονται τὸν κτίστην.

Κορακιᾶς· χ. τοῦ δήμ. Ἀκρωτηρίου ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης) κάτ. 80.

Κορακοβοῦνι· χ. τοῦ δήμου Βρασιῶν τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 546.

Κορώνη-Νέα· χ. τοῦ δήμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 213.

Κοσσυφοπέδιον· περιώνυμος πεδιὰς μεταξὺ Σερβίας καὶ Μακεδονίας, μῆκος ἔχουσα 52 χλμ., πλάτος δὲ 22 χλμ. καὶ Σερβιστὶ καλούμενον Κόσσοβο Πόλγε. Εἶνε περίφημον ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ καταστροφὴν 100,000 Σέρβων ὑπὸ τριπλασίων Τούρκων τὴν 15 Ἰουνίου 1389, καθ' ἣν ἐφονεύθη καὶ ὁ ἡγεμὼν τῶν Σέρβων Λάζαρος, τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκδικούμενος ὁ ἥρως Μίλιτς Ὀβιλιτς, εἰσέδυ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Τούρκων καὶ κατώρθωσε νὰ φονεύσῃ τὸν Σουλτᾶνον Μουρὰτ τὸν Α', Μουρὰτ ὅμως ὁ Β' κατετρώπωσε καὶ αὖθις τοὺς Σέρβους ἐνταῦθα τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1448, καθυποτάξας τελείως αὐτούς.

Κότρωνας· πρωτ. τοῦ δήμου Τευθρώνης τῆς Μάνης, 4 ὥρ. 45' ἀπὸ Γυθείου. Ἑλληνικὸν σχολεῖον. Κάτ. 306.

Κοτσερή· πρωτ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Φύλλου. Κάτ. 747.

Κουμάρι· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 109.

Κουκινᾶ· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου Κάτ. 769.

Κουρμπάδι· χ. τοῦ δήμου Ἱστιαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 316.

Κουταλᾶ· χ. τῆς νήσου Σερίφου Κάτ. 208.

Κουτάφι· χ. τοῦ δήμου Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. Κάτ. 253.

Κοῦτσι· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 155.

Κουφονήσια· (Ἄνω καὶ Κάτω)· μεταξὺ Ἀμοργοῦ καὶ Νάξου, μὲ δύο χωρία καὶ τελωνιακὸν φυλακεῖον. Κάτ. 210.

Κοχύλου· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 542.

Κραγούγεβατς· π. τῆς κεντρικῆς Σερβίας παρὰ τὸν παραπόταμον τοῦ Μοράβου Λεπενίτσαν, παλαιὰ πρωτ. τῶν ἡγεμόνων τῆς Σερβίας καὶ ἤδη ὁμωνύμου νομοῦ. Ὁπλοστάσιον, πυριτιδοποιεῖον, κανονιοχυτήριον. Κάτ. 30,000.

Κριναῖνοι· χ. τοῦ δήμου Κοτυλαίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 266.

Κρόϊα· π. τῆς Ἀλβανίας 12 ὥρ. ΒΑ τοῦ Δυρραχίου. Οἱ Τοῦρκοι τὴν ὀνομάζουν Ἀκ-Σεράϊ (Λευκὸν παλάτιον) καὶ Ἀκ Χισσὰρ (Λευκὸν φρούριον). Κεῖται ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἀλβανίας καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ ἀποκρήμνου βράχου δεσπόζοντος τῶν πέριξ ἐκτάσεων ἐν αἷς οἰκεῖ ἡ φυλὴ τῶν Μιρδιτῶν. Εἶνε πατρὶς τοῦ Σκενδέρμπεη καὶ ἔχει σήμερον ἀκρόπολιν ἡμιηρειπωμένην ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου καὶ κατοίκους 6000 δυτικοὺς καὶ 1000 Μωαμεθανούς.

Κρούσεβατς· πρωτ. ὁμωνύμου Σερβικοῦ νομοῦ ἐπὶ τοῦ Μοράβου. Κάτ. 5,500.

Κρούσοβον· π. τῆς δυτ. Μακεδονίας ΒΔ τῆς Ἀχρίδος. Ὡραῖαι οἰκοδομαί, τέσσαρα Ἑλλην. σχολεῖα, δύο Ρουμανικὰ καὶ ἓν Βουλγαρικόν. Οἱ κάτοικοί της ἀποδημοῦσιν εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἐμπορεύονται. Κάτ 11,000 χριστιανοὶ κατὰ τὸ ἥμισυ Ἕλληνες καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ Σλαῦοι.

Κρόφα· χ. τοῦ δήμου Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 227.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κρύα Βρύση· χ. τοῦ δήμου Ὑστικοῦ τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 182.

Κρύα Βρύση· χ. τοῦ δήμου Καρδίτσας. Κάτ. 165.

Κρυονέρι· χ. τοῦ δήμου Παμφίας τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 105.

Κρυονερίτης· χ. τοῦ δήμου Τελεθρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 602.

Κρυστάλλης (Κ ώ σ τ α ς)· εἷς τῶν ἀρίστων μας νεωτέρων ποιητῶν ἐκ Συρράκου τῆς Ἠπείρου, 1868—1894. Τὰ πρῶτά του ἔργα «Σκιαὶ τοῦ Ἅδου» τὸν κατεδίκασαν εἰς ἀειφυγίαν ἐξ Ἠπείρου ἐνεργείαις τῶν Τούρκων. Ἀπῆλθε τότε εἰς Ἀθήνας καὶ ἐγένετο ἐν ἀρχῇ ὑπάλληλος σιδηροδρόμου, ἀλλὰ καὶ ἀληθὴς λάτρις τῆς φύσεως καὶ τοῦ βίου τῶν κλεφτῶν καὶ τῶν ποιμένων, ἔγραψε τὸν «Καλάγερον», τὰ «Ἀγροτικὰ», τὸν «Τραγουδιστὴν τοῦ Χωριοῦ καὶ τῆς Στάνης», συνθέσεις ἁδρᾶς ἐμπνεύσεως καὶ ὡραιοτάτου στίχου, αἵτινες τὸν κατέταξαν μεταξὺ τῶν πρώτων νεωτέρων μας ποιητῶν. Παθὼν ἐκ φθίσεως, ἀπέθ. ἐν Ἄρτῃ ἀφ' οὗ ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης τῷ ἐδώρησε 3,000 δραχμῶν κέρδος ἐκ λαχείου, δι' ὧν ἀνεκούφισε τὰς τελευταίας του στιγμάς.

Κυδωνιά· χ. τοῦ δήμου Φαρίδος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 144.

Κυδωνίαι αἱ τουρκιστὶ **Ἀϊβαλί**· ἀκμαία ἑλληνικὴ πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ λιμὴν εὐρὺς ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, κλειόμενος ὑπὸ τῶν Μοσχονησίων (Ἑκατόννησοι). Ἀρχαιότατα ὠνομάζετο Ἡ ρ ά κ λ ε ι α. Ἀσκεῖ σήμερον σημαντικὸν ἐμπόριον καὶ ἔχει ἄριστα βιομηχανικὰ καταστήματα ἐν οἷς διακρίνονται τὰ ἐλαιουργεῖα καὶ τὰ σαπωνοποιεῖά της. Οἱ Ἕλληνες κάτοικοί της διατηροῦσιν ἄριστα ἐκπαιδευτήρια ἐν οἷς καὶ γυμνάσιον. Εἶνε ἐν γένει πόλις εὔκτιστος καὶ μορφῆς καθαρᾶς ἑλληνικῆς. Κάτ. 40,000.

Κυκλάδων ν ο μ ό ς· (βλ. λ. **Κυκλάδες**)· οἱ δῆμοι εἰς οὓς οὗτος διαιρεῖται εἰσὶν οἱ ἑξῆς:

ΕΠΑΡΧΙΑ ΣΥΡΟΥ

Ἑρμουπόλεως	κάτοικοι	18,760.
Μυκόνου	»	4,403.
Σύρου (Ἄνω)	»	9,014.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΕΑΣ

Κέας	Κάτοικοι	5,019
Δρυοπίδος	»	2,386
Κύθνου	»	1,967
Σερίφου	»	3,851

ΕΠΑΡΧΙΑ ΑΝΔΡΟΥ

Ἄνδρου	Κάτοικοι	8,603
Ἄρνης	»	2,257
Γαυρίου	»	3,184
Κορθίου	»	4,765

ΕΠΑΡΧΙΑ ΤΗΝΟΥ

Τήνου	Κάτοικοι	4,747
Πανόρμου	»	2,888
Περαίας	»	2,769
Σωσθενίου	»	1,896

ΕΠΑΡΧΙΑ ΝΑΞΟΥ

Νάξου	Κάτοικοι	1,944
Ἀπειρανθίας	»	2,145
Βίβλου	»	4,194
Κορωνίδος	»	2,894
Μαρπήσσης	»	1,363
Ναούσης	»	1,827
Πάρου	»	3,314

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Τσαγαίας	Κάτ.	4,431
Ὑρίας	»	1,832

ΕΠΑΡΧΙΑ ΘΗΡΑΣ

Θήρας	Κάτοικοι	4,454
Αἰγιάλης	»	1,460
Ἀμοργοῦ	»	2,826
Ἀνάφης	»	643
Ἐμπορείου	»	2,789
Θηρασίας	»	855
Ἴου	»	2,171
Καλλίστης	»	3,874
Οἴας	»	2,500

ΕΠΑΡΧΙΑ ΜΗΛΟΥ

Μήλου	Κάτοικοι	4,637
Ἀδάμαντος	»	573
Κιμώλου	»	1,655
Σικίνου	»	697
Σίφνου	»	4,060
Φολεγάνδρου	»	1,000

Κάτοικοι τοῦ Νομοῦ 134,747

Κύναιθα,-αίθης· π. τῆς ποτὲ Ἀρκαδίας, περὶ τὰ σημερινὰ Καλάβρυτα.

Κύναρος· νησὶς παρὰ τὴν Ἀμοργόν. Κάτ. 5.

Κυρά· ἡ ἀρχ. Κεκρύφαλος ἢ Κεκρυφάλεια· νησὶς ἀκατοίκητος παρὰ τὸ Ἀγκίστρι, παρὰ τὴν ὁποίαν τὸ 458 π. Χ. οἱ Αἰγινῆται ἡττήθησαν ὑπὸ τῶν Κορινθίων.

Κυριακή-Ἁγία· ὄρμος καὶ συνοικισμὸς τοῦ δήμου Αἰαντίου τοῦ Πηλίου. Κάτ. 86.

Κυριακοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Ὁμιλαίων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 636.

Κυρίτσοβα· χ. τοῦ δήμου Κερπινῆς τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 142.

Κυρρήστου-Πύργος· ἢ «Ὡρολόγιον» ὁ ἄλλως Ἀνδρονίκου-Πύργος· τὸ κοινῶς «Πύργος τῶν Ἀνέμων» καὶ «Ναὸς τοῦ Αἰόλου» ἀρχ. μικρὸν οἰκοδόμημα τὸ διατηρούμενον εἰς τὰ βόρεια τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τῇ χυδαιοελληνικῇ «Ἀέρηδες». Ἱδρύθη τὸν Α' αἰῶνα π. Χ. ὑπὸ τοῦ ἐκ Κύρρου τῆς Συρίας Ἀνδρονίκου καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ὡρολόγιον, φέρον 8 τοιαῦτα ἡλιακά, ἓν ἐφ' ἑκάστης πλευρᾶς μετὰ ζῳοφόρου παριστώσης τοὺς ὀκτὼ θεοὺς τῶν ἀνέμων: Βορέαν, Καικίαν (ΒΑ), Ἀπηλιώτην, Εὖρον (ΝΑ), Νότον, Λίβα (ΝΔ), Ζέφυρον (Δ) καὶ Σκίρωνα (ΒΔ).

Κωκυτός· ὁ σήμερον Βωβός, ποτ. τῆς ΝΔ Ἠπείρου, ὅστις ἑνούμενος μετὰ τοῦ Ἀχέροντος σχηματίζει ὀλίγον πρὸ τῶν ἐκβολῶν του τὴν λίμνην Ἀχερουσίαν, μίαν ἐκ τῶν εἰς Ἅδου καταβάσεων κατὰ τὴν Ἑλλην. μυθολογίαν, χύνεται μετὰ τοῦ Ἀχέροντος εἰς τὸ Ἰόνιον ἀντικρὺ τῶν Παξῶν.

Κωλοσούρτης· χ. τοῦ δήμου Πυλήνης τῆς Αἰτωλίας. Κάτ. 138.

Κωνσταντῖνος-Ἅγιος· συνοικισμὸς τῆς περιχώρου τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ. 255.

Κωνσταντῖνος-Ἅγιος· (Κολωνός), συνοικισμὸς ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ. 952.

Κωνστάντιος· ἕλλην ἰατρὸς ἐκ Μεσολογγίου καὶ εἷς τῶν πρώτων ἑταίρων τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρείας» ἐκπαιδευθεὶς ἐν Πίσῃ. Δωδεκαετὴς μόλις ἠχμαλωτίσθη τὸ 1769 κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὀρλώφ. Βραδύτερον

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μεγάλας προσέφερεν ἐπιστημονικὰς ὑπηρεσίας κατὰ τὰς πολιορκίας Αἰτωλικοῦ καὶ Μεσολογγίου, αἰχμαλωτισθεὶς δὲ καὶ ἐκ δευτέρου κατὰ τὴν περιώνυμον Ἔ ξ ο δ ο ν τοῦ Μεσολογγίου, ἀπήχθη εἰς Ἰωάννινα, κατώρθωσε δὲ ἐκεῖθεν ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν κατόπιν θερμῶν παρὰ τῷ Σουλτάνῳ συστάσεων τοῦ πρώτου ἐξαδέλφου του Κ α λ ο γ ε ρ ᾶ, ὅστις διετέλει ἰατρὸς τοῦ Τούρκου μονάρχου· Μία παράδοσις ἀποδίδει εἰς ἐνεργείας τοῦ Κωνσταντίου τὴν ἐξαγορὰν τοῦ πολυτίμου «Ἐπιταφίου» τοῦ ἐν Αἰτωλικῷ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως, ὃν εἶχον ἁρπάσει οἱ Τοῦρκοι.

Λ

Λάγεια· πρωτ. τοῦ λακωνικοῦ δήμου Λαγείας. Κάτ. 618.

Λάγιου· χ. τοῦ δήμου Κροκεῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 330.

Λαγκάδα· πρωτ. τοῦ δήμου Αἰγιάλης τῆς Ἀμοργοῦ. Κάτ. 647.

Λαγκάδα· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνίας. Κάτ. 736.

Λαγοπόδο· χ. τοῦ δήμου Ὀπιταϊδῶν τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 598.

Λαδᾶ· χ. τοῦ δήμου Ἀλαγονίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 484.

Λαδικοῦ (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Βώλακος τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 501.

Λαδικοῦ· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 112.

Λαζαρίνα· χ. τοῦ δήμου Πηνειίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 253.

Λακκακούκια· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 118.

Λακκώματα· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ. 395.

Λακκώνια Μέδα· χ. τοῦ δήμου Κ ρ η τ σ ᾶ ς, ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 130.

Λακκώνια Ὄξω· χ. τοῦ δήμου Χ ο υ μ ε ρ ι ά κ ο υ ἐπαρχ. Μεραμπέλλου, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης), Κάτ. 230.

Λακρέδι· χ. τοῦ Θεσσαλ. δήμου Μενελαΐδος. Κάτ. 296.

Λάκωνες· χ. τοῦ δήμου Ἰστωναίων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 717.

Λάλα· χ. τοῦ δήμου Καρυστίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 300.

Λάλα· χ. τοῦ Εὐβοϊκοῦ δήμου Αὐλῶνος. Κάτ. 223.

Λάλα· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 346.

Λαλικώστα· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ. 265.

Λάλουκα. χ. τοῦ δήμου Ἀργείων. Κάτ. 376.

Λάλουδη· χ. τοῦ δήμου Φαρῶν τῶν Πατρῶν. Κάτ. 407.

Λάμπρη· χ. τοῦ δήμου Διρφύων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 215.

Λάμπρα· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 407.

Λαμπίρι· χ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Τριχωνίας. Κάτ. 164.

Λάνδος· (Ἀ γ ά π ι ο ς). Κρὴς μοναχὸς καὶ λόγιος τοῦ 16ου, συγγραφεὺς τῆς «Ἁμαρτωλῶν Σωτηρίας», ὅπερ ἦν τρίτον μέρος τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

«Νέου Παραδείσου». Ἔγραψεν ἐπίσης «Γεωπονικά», ἰατρικά τινα καὶ ἄ.

Λανζελύ ἢ **Ἀνζελύ** (Δ')· ἀκόλουθος τοῦ πρίγκιπος τοῦ Κονδέ, εἶτα δὲ εὐνοούμενος Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', οὗ ὑπῆρξε τελευταῖος ἐπίσημος γελωτοποιός.

Λαντζόϊ· πρωτ. τοῦ δήμου Ὠλένης τῆς Ἠλείας, 2 ὥρ. 45' ἀπὸ Πύργου. Ἑλλην. Σχολεῖον. Κάτ. 589.

Λαντζονάτου· χ. τοῦ δήμου Τριπόλης τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 160.

Λάντζου· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Αἰθίκων. Κάτ. 143.

Λαπαναγοῦ· χ. τοῦ δήμου Κερπινῆς τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 750.

Λάπι· χ. τοῦ δήμου Δωρίου τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 588.

Λαράχ (Ἀραΐχ)· τὸ ὄνομα σημαίνει «Ἀμπελών», εἶνε δὲ ἡ ἀρχ. Λίξος, λιμὴν τοῦ Μαρόκου ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἀκρόπολις. Κάτ. 4,500.

Λαρδιά· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 221.

Λα Σματαινεραί (Βιβόννης). Φραγκίσκος, ἄρχων τοῦ Σματαινεραί, γεννηθεὶς τὸ 1520. Ἐφονεύθη ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Γκὶ Δὲ-Σιαμπό, ἄρχοντος τοῦ Ζαρνάκ (βλ. λ.).

Λάσπη· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων. Κάτ. 642.

Λάστα· χ. τοῦ δήμου Μυλάντος τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 358.—Τὰ Καλύβια Λάστας ἔχουν 26 κατ.

Λάστοβο· χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων. Κάτ. 231.

Λάτα· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 114.

Λαῦκα· χ. τοῦ δήμου Κασσωπαίων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 190.

Λάχι· χ. τοῦ δήμου Βοιῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 626.

Λαχό· χ. τῆς Ἰθάκης. Κάτ. 150

Λεβεντοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 106.

Λεήμονα· χ. τοῦ δήμου Τρινασοῦ τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 527.

Λειβάδι· χ. τῆς νήσου Σερίφου Κάτ. 213.

Λειβάδι-μεγάλο χ. τῆς νήσου Σερίφου Κάτ. 367.

Λειβάδια· χ. τοῦ δήμου Γαυρίου τῆς Ἄνδρου. Κάτ. 113.

Λειβάδια· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 391.

Λέϊκα· χ. τοῦ δήμου Καλαμῶν. Κάτ. 203.

Λειψίστα· χ. τοῦ δήμου Θεοδωρίας τῆς Ἄρτης. Κάτ. 914.

Λεκατσᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαραίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 136.

Λεμισσός· μία τῶν ἀκμαιοτέρων πολιχνῶν τῆς νήσου Κύπρου κειμένη εἰς τὸν μυχὸν τοῦ εἰς τὰ Ν. διανοιγομένου ἡμικυκλικοῦ κολπίσκου, βορείως τῆς Κουριάδος ἄκρας καὶ οὐ μακρὰν (ΔΝΔ) τῆς ἀρχ. Ἀμαθοῦντος ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ἄδωνις καὶ ἤκμασεν ὁ περιώνυμος γλύπτης Πυγμαλίων (βλ. λ.). Νῦν ὁ λιμὴν της ἀσκεῖ ἀξιόλογον ἐμπόριον, ἔχων ἄριστα ἑλλην. σχολεῖα, καλὰς οἰκοδομὰς καὶ κατ. 19,000.

Λεντεκάδα· χ. τοῦ δήμου Τριπόλης τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 362.

Λεοντίτου· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Ἀργιθέας. Κάτ. 230.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λεπιανά· χ. τοῦ δήμου Ἀπεραντίων. Κάτ. 265.

Λεπιανά· χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης. Κάτ. 414.

Λέπουρα· χ. τοῦ δήμου Ταμυνέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 152.

Λέσκοβατς· μεγίστη π. τῆς μεσημβρινῆς Σερβίας, παρὰ τὸν Βουλγαρικὸν Μοράβαν. Ἀκμαῖον ἐμπόριον, πλούσιαι φυτεῖαι. Κάτ. 12,000.

Λέστενο· χ. τῶν θεσσαλ. Τρικκάλων. Κάτ. 159.

Λετσενετζά· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Πιαλίων. Κάτ. 300.

Λεῦκα· χ. τοῦ δήμου Στυμφαλίας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 954.

Λεῦκα· χ. τῆς Ἰθάκης. Κάτ. 522.

Λευκάδα· χ. τοῦ δήμου Τυμφρηστοῦ τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 399.

Λευκαδίτη (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Αἰγιτίου τῆς Δωρίδος. Κατ. 435.

Λευκάτικα· χ. τῆς νήσου Παξοί. Κατ. 115.

Λέων-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ναφθίων τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 585.

Λημικό· χ. τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 145.

Λιανοῦ· χ. τοῦ δήμου Βαλτετσίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 121.

Λιαπάδες· χ. τοῦ δήμου Ἀπιλιωτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ. 1140.

Λιαριγκοῦα· κωμόπ. τῆς Χαλκιδικῆς, Α τῆς Γαλάτιστας, ἐπὶ ὁμαλοῦ ὀροπεδίου ὕψους 615 μ. Ἀκμαία μελισσοτροφία, ἀξιόλογον ἐμπόριον, κατασκευὴ μαλλίνων ταπήτων ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Κάτ. 2,000.

Λιασίνοβα· χ. τοῦ δήμου Καρδαμίλης τῆς Λακωνίας. Κάτ. 420.

Λιάτανη· χ. τοῦ δήμου Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 855.

Λιθαθινᾶτα· χ. τοῦ δήμου Σαμαίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 110.

Λιγούδιστα· γραφικὴ καὶ λίαν προσδευτικὴ κωμόπ. τῆς νοτίου Τριφυλίας, 7 ὥρ. 10′ ΝΑ τῆς Κυπαρισσίας καὶ 4 ὥρ. 50 ΒΔ τῆς Πύλου. Θαλεροὶ κυπαρισσῶνες, ἄφθονα νερά· κεῖται ἐντὸς περιοχῆς χλοερωτάτης καὶ ἔχει κήπους θαλεροὺς καὶ πλουσίους δενδρῶνας. Εἶνε πρωτ. τοῦ δήμου Φλεσιάδος καὶ ἔχει ταχυδρομ., τηλεγραφεῖον, εἰρηνοδικεῖον Ἑλλην. σχολεῖον κλπ. Κάτ. 2,584.

Λιθοβούνια· χ. τοῦ δήμου Κορυθίου τῆς Ἀρκαδίας· Κάτ. 204.

Λιμενάρια· χ. τοῦ δήμου Ἀγκιστρίου, τῆς ὁμων. νήσου τοῦ Σαρωνικοῦ. Κάτ. 228.

Λίμναις· χ. τοῦ δήμου Προσυμναίων τῆς Κορινθίας. Κάτ. 1158.

Λιμνίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἀποδοτίας. Κάτ. 250.

Λιμογάρδι· χ. τοῦ δήμου Λαμιέων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 144.

Λιμοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Κορινθίων. Κάτ. 117.

Λίμπερδο χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Μάνης. Κάτ. 232.

Λιόπρασσο· χ. τοῦ Θεσσαλ. δήμου Παραληθαίων. Κάτ. 181.

Λογαρᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαραίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 184.

Λογαροῦ· μεγάλη λιμνοθάλασσα ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (τουρκικὴ Ἤπειρος)· ἔνθα ἁλιεύονται παχύτατοι ἰχθύες, ἀπὸ τὰ ᾠὰ τῶν ὁποίων πα-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ρασκευάζονται τὰ περίφημα αὐγοτάραχα τῆς Πρεβέζης. Ἔχει ἔκτασιν 14 περίπου τετρ. χλμ.

Λογγάρι· χ. τοῦ δήμου Μαριοῦ τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 180.

Λογγάστρα· χ. τοῦ δήμου Σπάρτης. Κάτ. 771.

Λογγίτζι· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 344.

Λογοθετιάνικα· συνοικισμὸς τῶν Κυθήρων. Κάτ. 498.

Λομποτινὰ,-Μ ι κ ρ ά· χ. τοῦ δήμου Ἀποδοτίας. Κάτ. 423.

Λοντοτσακίρης (Χ α ρ ά λ α μ π ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Σοπωτοῦ τῶν Καλαβρύτων, ὑπηρετήσας ὡς πολιτικὸς καὶ γραμματεὺς ἐν διαφόροις στρατοπέδοις.

Λοσνᾶ· χ. τοῦ δήμου Λεύκτρου τῆς Λακωνίας. Κάτ. 311.

Λούβρου· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 280.

Λουκᾶς· χ. τοῦ δήμου Μαντινείας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 956.

Λουκᾶς-Ἅγιος· χ. τοῦ εὐβοϊκοῦ δήμου Ταμυνέων. Κάτ. 775.

Λουκᾶτα· χ. τοῦ δήμου Πυλαραίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 140.

Λουκίσια· χ. τοῦ δήμου Ἀκραιφνίου τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 295.

Λουλὲ-Βουργᾶς· κωμόπ. τῆς Θρᾴκης ΝΑ τῶν Σαράντα Ἐκκλησιῶν. Κάτ. 5,000.

Λουπάκι· χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 116.

Λουρδᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἀνω-Λειβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 301.

Λούρο-Καλαμακίου· χ. τοῦ δήμου Λιθακιᾶς τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 237.

Λοῦρος· ὁ ἀρχ. Χάραδρος, ποτ. τῆς Τουρκικῆς Ἠπείρου καταρρέων ἐκ τοῦ ὄρους Τόμαρος καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀμβρακικόν.

Λουτρό· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Καλλιφωνίου. Κάτ. 351.

Λούτσοβος· χ. τοῦ δήμου Ὑαλίας τῆς Φωκίδος. Κάτ. 247.

Λόφτσα· π. τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὄσμα. Ἰσχυρὰ φρούρια, μεγάλαι φυτεῖαι, θαλεροὶ κῆποι, ὡραία ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ γέφυρα. Κάτ. 13,000. Ἕδρα ἐπισκόπου.

Λυγερέας· χ. τοῦ δήμου Μαλευρίου τῆς Μάνης. Κάτ. 110.

Λυγιά· χ. τοῦ δήμουΜυρτουντίων τῆς Ἠλείας Κάτ. 159.

Λυγιά· προσάκτιος οἰκισμὸς τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 499.

Λυγουρειό· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀσκληπιείου τῆς Ἀργολίδος περὶ τὸ ἀρχ. ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· 4 ὥρ. 45' ἀπὸ Ναυπλίου. Κάτ. 1275.

Λυκίσα χ. τοῦ Μεσσηνιακοῦ δήμου Αἰπείας. Κάτ. 138.

Λυκίστραινα· χ. τοῦ δήμου Φιγαλείας τῆς Τριφυλίας.Κάτ. 357.

Λυκούδεσπ (τ ο ῦ)· χ. τοῦ δήμου Τριπύλης τῆς Τριφυλίας. Κάτ. 198.

Λυρά· χ. τοῦ δήμου Μονεμβασίας τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 240.

Λυτόσιλο· χ. τοῦ δήμου Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 339.

———

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μ

Μαγγάλια· βουλγαρόφωνος κωμόπ. τῶν ρωμουνικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου (Δόβρουτσα). Ἀξιόλ. ἐμπόριον. Κάτ. 2,300 ἐν οἷς καί τινες Ἕλληνες.

Μαγνησίας-Νομός· τὸ ΝΑ ἥμισυ τοῦ τέως Νομοῦ Λαρίσης, ἱδρυθεὶς τὸ 1899, συμπεριληφθεισῶν καὶ τῶν Βορ. Σποράδων νήσων (τέως ἐπαρχ. Σκοπέλου τοῦ νομοῦ Εὐβοίας). Ἐκτείνεται περὶ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, περιλαμβάνων τὴν χερσόνησον τοῦ Πηλίου, τὴν πεδιάδα τοῦ Ἀλμυροῦ καὶ τὰς λοφώδεις ἐκτάσεις τοῦ Βελεστίνου, συνορεύων δὲ νοτίως μετὰ τῆς Φθιώτιδος. Πρωτ. Βόλος. Σύγκειται ἐκ τῶν ἀκολούθων 22 δήμων:

ΕΠΑΡΧΙΑ ΒΟΛΟΥ

Παγασῶν	κάτοικοι	16,788
Ἰωλκοῦ	»	3,754
Ὀρμινίου	»	3,753
Μακρυνίτσης	»	5,196
Βοίβης	»	2,785
Φερῶν	»	3,018
Ζαγορᾶς	»	4,639
Κισσοῦ	»	2,118
Μυρεσίου	»	3,293
Μηλεῶν	»	4,290
Αἰαντείου	»	1,362
Σπαλάθρων	»	3,978
Ἀφετῶν	»	2,168
Νηλείας	»	10,176
Σηπιάδος	»	3,391

ΕΠΑΡΧΙΑ ΑΛΜΥΡΟΥ

Ἀλμυροῦ	κάτοικοι	6,839
Ὄθρυος	»	1,475
Πλατάνου	»	4,067

ΕΠΑΡΧΙΑ ΣΚΟΠΕΛΟΥ

Σκοπέλου	κάτοικοι	3,779
Ἀλοννήσου	»	653
Γλώσσης	»	1,516
Σκιάθου	»	2,790
Σύνολον κάτοικοι		91,828

Μαγουλάδες· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀμφιπαγιτῶν τῆς Κερκύρας. Κάτ. 955

Μαδοῦρι· νησίδιον παρὰ τὴν Τάφον τῆς Λευκάδος. Κάτ. 9.

Μάζι· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος. Κάτ. 256.

Μαζαράκης (Ἰωάννης)· γενικὸς ἀρχίατρος τοῦ Ἑλλην. στρατοῦ, 1824—1900. Ἐγεννήθη ἐν Κύθνῳ ἐξ ἐπιφανοῦς τῆς νήσου οἰκογενείας καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν Ἀθήναις, ἔνθα μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν κατετάχθη ἐν τοῖς πρώτοις φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, κατετάχθη εἶτα στρατιωτικὸς ἰατρὸς ἐν τῷ τότε κατὰ πρῶτον καταρτιζομένῳ ὑγειονομικῷ κλάδῳ τοῦ στρατοῦ. Κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τοῦ 45ετοῦς σταδίου του διηύθυνεν ἐκ περιτροπῆς πάντα σχεδὸν τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα τοῦ Κράτους, διακριθεὶς ἰδίως κατὰ τὰς ἐπιστρατείας τοῦ 1878, 1881 καὶ 1885. Τῷ 881 ἀπεστάλη εἰς Θεσσαλίαν πρὸς σύστασιν τῶν πρώτων ἐκεῖ στρατ. νοσοκομείων. Τῷ 1872 ἡ ἰδιαιτέρα ἐπαρχία του Κέα ἀπέστειλεν αὐτὸν πανηγυρικῶς βουλευτὴν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, ἀλλ' ἡ Βουλὴ ἐκείνη διελύθη ταχέως. Ἐ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ραρχικῶς προαχθεὶς μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ τοῦ κλάδου του, τοῦ Γεν. Ἀρχιάτρου, ἀπεσύρθη τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας τὸ 1891.

Μαθράκι (Μ α λ θ ά κ η)· μικρὰ νῆσος ΒΔ τῆς Κερκύρας ἀνήκουσα εἰς τὸν δῆμον Διαποντίων. Ἔχει 1 χωρίον καὶ 231 κατ.

Μαϊμούλι· πρωτ. τοῦ θεσσαλικοῦ δήμου Ὀγχηστοῦ. Κάτ. 1189.

Μάϊν καὶ Τάνβερ εἷς τῶν 4 νομῶν τοῦ Μεγ.-Δουκ. τοῦ Βάδεν· 1380 τετρ. χλμ. 110,000 κατ.

Μακρῆς (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Κορώνης ὅπου ὑπηρέτησε πολιτικῶς καὶ στρατιωτικῶς.

Μακρυγιάννη· χ. τοῦ δήμου Δ α μ ά σ τ α ς ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης) Κάτ. 50.

Μάμας Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Α ὐ δ α ν ι τ ῶ ν, ἐπαρχ. Μολοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης) κάτ. 235.

Μανάδι· χ. τοῦ δήμου Ἀπολλωνίων τῆς Λευκάδος. Κάτ. 144.

Μανετέϊκα. χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 115.

Μάνη· χώρα τῆς Πελοποννήσου κατέχουσα τὴν μέσην αὐσῆς χερσόνησον (τοῦ Ταινάρου) ἤτοι τὰ ΝΔ τῆς ἀρχ. Λακωνίας, μεταξὺ Λακωνικοῦ καὶ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, οἵτινες ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὑπῆρξαν τὸ φόβητρον τῶν κατακτητῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν πειρατείαν ἤσκησαν πολλάκις, χωρὶς τοῦτο ὅμως νὰ δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς ὁλόκληρον τὸν μανιατικὸν λαόν, ὡς τινες τῶν ξένων ἠθέλησαν νὰ ὑποστηρίξωσι. Ἔδαφος ἡ Μάνη ἔχει ἐκτάκτως πετρώδες, ἀπότομον, ἄγριον καὶ ἀνατάλληλον πρός τε τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν στρῶσιν ὁδῶν. Ἔχει ἐν τούτοις ἀρκετοὺς δενδρῶνας καὶ λειμῶνας καὶ διανοίγει ἀρκετὰ ἀσφαλεῖς λιμένας. Ἡ Μ. κατῳκήθη ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ὑπὸ τῶν Ἐ λ ε υ θ ε ρ ο λ α κ ώ ν ω ν, ὧν φαίνονται κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονοι οἱ σύγχρονοι Μανιᾶται, ἅτε ὀλιγώτερον ὅλων τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐλθόντες εἰς ἐπιμιξίαν μετὰ ξένων. Κατὰ παλαιοὺς χρόνους διῳκοῦντο ὑπὸ Δ η μ ο γ ε ρ ό ν τ ω ν ὧν ὁ προεστὼς ὠνομάζετο Π ρ ω τ ο γ έ ρ ω ν ἡ ἀρχὴ τοῦ ὁποίου παρέμεινε κληρονομικὴ μέχρι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος εἰς ἕνα κλάδον τοῦ οἴκου τῶν Κομνηνῶν καταγόμενον ἐκ τοῦ Δαβὶδ Κομνηνοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος. Σήμερον μετὰ τῶν Κυθήρων καὶ Ἀντικυθήρων ἀποτελεῖ τὸν Νομὸν Λ α κ ω ν ι κ ῆ ς (6 λ λ.).

Μαντανίστικα. γ. τοῦ δήμου Μέσσης καὶ Λακωνίας. Κάτ. 193.

Μαργαρίταις· πρωτ. τοῦ δήμου Μ α ρ γ α ρ ί τ ω ν ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 800.

Μαστοράτικα· χ. τῆς νήσου Παξῶν. Κάτ. 158.

Μαχουλοῦρι· χ. τοῦ Θεσσαλ. δήμου Κιερίου. Κάτ. 321.

Μαυρίκα· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 58.

Μαύροβον· κωμόπ. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τῆς λίμνης τῆς Καστορίας, ἧς ἀπέχει διὰ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῆς λίμνης ὥρ. 1. Κάτ. 700 Τοῦρκοι καὶ 600 χριστιανοί.

Μαυροκορδᾶτος. Ἡ ἀρχαία καὶ ἔνδοξος οἰκογένεια τῶν Μαυροκορδάτων ἀνήκει εἰς τὰς Βυζαντινὰς ἐκείνας, ὅσαι προβλέπουσαι τὸ μέλλον τῆς πατρίδος των καὶ ἀπελπισθεῖσαι κατέφυγον ὅπου ἑκάστη ἠδυνήθη, οὕτω δὲ καὶ ἡ τῶν Μαυροκορδάτων οἰκογένεια κατέφυγε εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Γενουηνσίων Ἰουστινιάνων δεσποζομένην τότε Χίον, ἔνθα τὰ μέλη της διέπρεψαν καὶ ὡς βουλευταὶ καὶ ὡς διοικηταί. Βραδύτερον δὲ καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως καὶ διαρκοῦντος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος ἡ οἰκογένεια τῶν Μαυροκορδάτων διὰ τῶν πολλαπλῶν αὐτῆς βλαστῶν ἔδρασε κυρίως ἀναδειχθεῖσα καὶ δοξασθεῖσα δικαίως. (Ὅρα καὶ Μαυροκορδᾶτος, ἐν τῷ κειμένῳ).

Μαυρομιχάλης (Γεώργιος)· ἀνθυπίλαρχος τοῦ ἑλλην. στρατοῦ. Ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Δομοκοῦ τὴν 5 Μαΐου τοῦ 1897.

Μαχδῆ ἢ **Ἀλ Μαχδῆ**· ὁ ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων ἀναμενόμενος ἀναμορφωτής, μωαμεθανὸς Μεσσίας. Δύο πρόσωπα μέχρι τοῦδε ἔλαβον ψευδῶς τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ ἱδρυτὴς ὁμωνύμου του θρησκευτικῆς αἱρέσεως Σιδὶ-Μωχαμμὲτ τὸ 1859, καὶ ὁ ἐκ Δόγγολας Μωχαμμὲτ-Ἀχμὲτ ὁ ἐξεγείρας τὸ δυτικὸν Σουδὰν τὸ 1882.

Μεγάλα Καλύβια· χ. τοῦ θεσ. δήμου Τρικκαίων. Κάτ. 1,975.

Μελέτιος· ἀρχιμανδρίτης Κορώνης κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, παραστὰς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας τοῦ φρ. τούτου καὶ δαπανήσας ἀφειδῶς ἐξ ἰδίων του εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν μαχομένων καὶ πρὸς συντήρησιν τῶν ἀπόρων.

Μελέτιος-Ἅγιος· συνοικισμὸς ὀλίγον ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Κάτ. 169.

Μελένικον· ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένη π. τῆς Α. Μακεδονίας, 11 ὥρ. Β τῶν Σερρῶν, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Μπίστριτσα, ὅστις διαρρέει αὐτήν. Ἔχει 5 ναούς, 2 τζαμία, κάλλιστα ἑλληνικὰ σχολεῖα, λαμπρὰς ἀμπελῶνας καὶ ἀκμ. ἐμπόριον. Κάτ. 2500 χριστιανοί, 2,000 βούλγαροι σχισματικοὶ 1,500 ὀθωμανοὶ καὶ ἀθίγγανοι, ἰδιαιτέρας οἰκοῦντες συνοικίας.

Μέλθιταλ (Ἀρνολδ.Δέ-)· ἢ **Μέλχθαλ**· (Ἀρνολδ-Δέ-)· εἷς τῶν τριῶν ἱδρυτῶν τῆς ἑλβετικῆς ἐλευθερίας.

Μεντζικώφ· σύγχρονος ῥῶσος ἰατρός, περιώνυμος καταστὰς διὰ τὴν ἐφεύρεσίν του τοῦ «Ὀροῦ τῆς Ζωῆς» ὡς ὠνόμασε τὴν ἀνακαινιστικὴν τοῦ σώματος λύμφην ἣν ἐφεῦρε.

Μεντουριάνικα· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 690.

Μερτὲς καὶ **Παπαδιανά**· χ. τοῦ δήμου Καμπανοῦ, ἐπαρχ. Σελίνου Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 55.

Μεσκινιά· χ. τοῦ δήμου Ἡρακλείου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 900.

Μετόχια· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγείων, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 200.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Μετόχια Καινούργιας Πόρτας· χ. τοῦ δήμου Ἡ ρ α κ λ ε ί ο υ ἐπαρχ. Ἡρακλείου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 450.

Μήδεια· κωμόπ. ἐπὶ τῶν θρᾳκικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὅπου διατηροῦνται περίεργα ὑπόγεια γεια ἐρείπια τῆς ἀρχ. π. Σ α μ υ δ η σ ο ῦ. Κάτ, 2,000.

Μῆλα· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 424.

Μηλιές· χ. τοῦ δήμου Κάτω Λιβαθοῦς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 402.

Μηλιές· χ. τοῦ δήμου Ὀλυμπίων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 322.

Μηλιὰ· θερμὴ πρωτ. τοῦ Θεσσαλικοῦ δήμου Λάκμονος. Κάτ. 80.

Μηλιώτη χ. τοῦ δήμου Βουφράδος τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 185.

Μηνιάτης (Ἠ λ ί α ς)· Κεφαλλὴν θεολόγος ἐκ Λιξουρίου, ὅπου ἐγεννήθη φθίνοντος τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἐκ πατρὸς Φραγκίσκου τοῦ Ἀρχιπρεσβυτέρου τῆς πόλεως ταύτης. Ἐξεπαιδεύθη ἐν Βενετίᾳ, ἐγένετο δὲ Ἀρχιερεὺς Κερνίκης καὶ Καλαβρύτων καὶ εἶτα Ἐπίσκοπος. Ἔγραψε «Διδαχάς», «Λόγους» κλπ. διαπνεόμενα ὑπ' ἄκρου θεολογικοῦ θετικισμοῦ καὶ εἰς φράσιν ἄκρως ἀφελῆ. Ἀπέθ. τὸ 1714 ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 45.

Μήρυσή· χ. τοῦ δήμου Ἀγράφων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 308.

Μιαούλης· (ὅρα τὴν λέξιν ἐν τῷ κειμένῳ)· ὑπάρχει καὶ ἀρκετὰ στηριζομένη γνώμη ὅτι ὁ ἔνδοξος ναύαρχος τοῦ 1821 ἐγεννήθη εἰς τὸ δίωρον ἀπέχον τῆς Χαλκίδος εὐβοϊκὸν χωρίον Φ ύ λ λ α ὅπου δείκνυται παρὰ τὸν ναὸν καὶ ἡ οἰκία του. Τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα ἦν Β ῶ κ ο ς, ἔφυγε δὲ ἐκ Φύλλων κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἰσχύοντα Τοῦρκον Χασναντάραγαν ὡς ἀτιμάταντα μίαν του θείαν.

Μικρὸ-Χωριό. χ. τοῦ δήμου Καρπενησίων. Κάτ. 590.

Μινάγια (Ἄ ν ω κ α ὶ Κ ά τ ω)· χ. τοῦ μεσσηνιακοῦ δήμου Μεθώνης. Κάτ. 263.

Μινσαλάτικα· χ. τῆς νήσου Παξοί. Κάτ. 168.

Μισαλὰρ. χ. τοῦ Θεσσαλ. δήμου Φύλλου. Κάτ. 379.

Μίσκα χ. τοῦ δήμου Βουφραδος τῆς Μεσσηνίας. Κατ. 381.

Μιχαλιτσᾶτα· χ. τοῦ δήμου Λιξουρίου τῆς Κεφαλληνίας. Κατ. 164.

Μοαίρεα· ὅρα Ἄ ϊ μ έ ο

Μοῖρα· χ. τοῦ δήμου Πατρέων. Κατ. 264.

Μολόδι· χ. τοῦ Θεσσαλικοῦ δήμου Φύλλου. Κατ. 111.

Μοῦντρος· χ. τοῦ δήμου Α ὐ δ α ν ι τ ῶ ν ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 50.

Μουράβιεφ (Μ ι χ α ή λ, κόμης)· ὅρα καὶ ἐν τῷ κειμένῳ «Μ ο υ ρ ά β ι ε φ π ρ ί γ κ ι ψ·— Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐν Ρωσίᾳ ἀποθανὼν τὸ 1900. Ὁ κόμης ἐκλήθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1897 εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος Λοβάνωφ, πρεσβευτὴς ὢν τῆς Ρωσίας ἐν Κοπεγχάγῃ. Ἦτο υἱὸς διοικητοῦ κυβερνείου τινός, ὁ δὲ πάππος του κατέπνιξε τὴν Πολωνικὴν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ἐπανάστασιν ὡς διοικητὴς τῆς Βίλνας. Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του ἐν Πετρουπόλει εἰσῆλθεν εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον κατ' ἀρχὰς ὡς γραμματεὺς τῆς ἐν Χάγῃ πρεσβείας καὶ εἶτα ἀκόλουθος τῆς ἐν Παρισίοις. Κατὰ τὸ ἔτος 1880 διωρίσθη σύμβουλος τῆς ἐν Βερολίνῳ πρεσβείας. Εἰς Κοπεγχάγην μετετέθη τὸ 1893 ὡς πρεσβευτής. Ἐνταῦθα ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔλθῃ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν μὲ τὰ μέλη τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ταχέως ἐγένετο ἀγαπητὸς ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Κοπεγχάγης καὶ παρὰ τῇ αὐτοκρατείρᾳ χήρᾳ Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', τῆς εὐνοίας τῆς ὁποίας ἀπὸ ἐτῶν ἀπελάμβανεν. Ἡ χήρα δὲ αὐτοκράτειρα ἦτο ἐκείνη, ἥτις ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λοβάνωφ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ Τσάρου Νικολάου Β' ἐπὶ τοῦ Μουράβιεφ καὶ εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτῆς ἐπιρροὴν ὀφείλεται ὁ διορισμὸς τούτου ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ κόμης Μουράβιεφ ἐθεωρεῖτο ὡς κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τῆς Γερμανίας, ὡς πολέμιος τῆς τριπλῆς συμμαχίας καὶ ὡς εἷς τῶν φανατικωτέρων πανσλαυϊστῶν. Ἔφερε καὶ τὸ παράσημον τῆς ἀνδρείας, τὸ ὁποῖον ἔλαβε κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1878. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἐκδώσας εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τὴν περιφημον ἐγκύκλιον, καθ' ἣν οὐδεὶς τῶν ἀντιμαχομένων θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ ὠφεληθῇ ἐδαφικῶς ἐκ τοῦ πολέμου. Ἀπέθ. αἰφνιδίως ἐν Πετρουπόλει, ὑπάρχει δὲ καὶ ἡ μὴ ἐπαρκῶς στηριζομένη γνώμη ὅτι ὁ θάνατός του δὲν ὑπῆρξε φυσικός.

Μουρνιά· χ. τοῦ δήμου Χ ά ρ α κ ο ς, ἐπαρχ. Μονοφατσίου, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 80.

Μουρτζανά· χ. τοῦ δήμου Γ α ρ ά ζ ο υ, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 150.

Μούσαις· χ. τοῦ δήμου Α ὐ δ α ν ι τ ῶ ν, ἐπαρχ. Μυλοποτάμου, Διοικ. Ρεθύμνης (Κρήτης). Κάτ. 80.

Μουστώνας· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 253.

Μπαίσιωτ (ἐσφαλμένως Β α γ ε χ ώ τ)-Ο ὐ ῶ λ τ ε ρ· διαπρεπὴς ἄγγλος οἰκονομολόγος γεννηθεὶς τὸ 1821. Γνωστὸς ἐν ἀρχῇ ἐκ τοῦ καὶ ἑλληνιστὶ μεταφρασθέντος πολιτειολογικοῦ του ἔργου «Τὸ Ἀγγλικὸν Σύνταγμα», ἀπέκτησε μετὰ μικρὸν παγκόσμιον φήμην διὰ τῶν ἐμβριθεστάτων του οἰκονομολογικῶν ἔργων.

Μπάλτσα ἢ Βάλτσα· (Μ ε γ ά λ η καὶ Μ ι κ ρ ή)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Σικυῶνος τῆς Κορινθίας. Κάτ. 798.

Μπαλτσίκ· παράλ. κωμόπ. τῆς Βουλγαρίας ὀλίγον Β τῆς Βάρνας παρὰ τὴν ἀρχ. Δ ι ο ν υ σ ο ύ π ο λ ι ν. Λιμὴν καλός, ἐμπόριον ἀξιόλογον εἰς χεῖρας Ἑλλήνων πρὸ πάντων. Κάτ. 5,000.

Μπαμπᾶ· μουσουλμᾶνος αἱρετικὸς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, διακηρύτων ὅτι ἦν ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Ἠττήθη ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων, ὑποστηριζομένων ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν ἡγεμόνων.

Μπαμπᾶ· πέρσης ποιητὴς τοῦ ΙΔ' αἰῶνος.

Μπαμπᾶ-'Αλῆ· βέης τοῦ 'Αλ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

γερίου, κηρυχθεὶς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Πύλης, 1710-1718.

Μπαμπᾶ Δάγ· π. τῆς ρωμουνικῆς Δόβρουτσας, 220 χλμ. ΒΒΑ τοῦ Βουκουρεστίου. Φρ. ἰσχυρά, ἐμπόρ. ἀκμαῖον. Λιμένα ἔχει τὸ Καρᾶ-Κερμὰν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου. Κάτ. 11,000.

Μπαμπᾶ-Ἀρούτζ· εἷς τῶν δύο περιωνύμων ἀδελφῶν Βαρβερούς (βλ. λ.). Ἐγεννήθη ἐν Μυτιλήνῃ περὶ τὸ 1473, πειρατὴς δ' ἐπὶ μακρὰ ἔτη πολλοὺς ὑπηρετήσας ἡγεμόνας, κληθεὶς δὲ κατὰ τῶν Ἱσπανῶν ἐν Ἀλγερίῳ ὑπό τινος σείχη, ὃν δολοφονήσας ἐγένετο ἄρχων τοῦ Ἀλγερίου τὸ 1515. Ἐφονεύθη ἐν Τλέμσεν ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν τὸ 1518.

Μπάουερ (Ἀντώνιος) διαπρεπὴς γερμ. ποινικολόγος, 1772-1843, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου ἐν Μάρβουργ, καταλιπὼν περισπούδαστα συγγράμματα.

Μπάουερ (Βρουῦνος)· σημαίνων γερμ. φιλόσοφος τῆς σχολῆς τοῦ Ἔγγελ, 1809-1882, ὑφηγητὴς τῆς Θεολογίας, καταλιπὼν ἄριστα ἔργα.

Μπάουερ (Βίλελμ)· διαπρεπὴς γερμ. μηχανικός, 1823-1875, αὐτοδίδακτος ἐφευρετὴς πολλῶν ὑποβρυχίων μηχανημάτων.

Μπάουερ (Φερδινάνδος) διάσημος αὐστριακὸς φωτογράφος, ὁ γράψας τὰς θαυμασίας εἰκόνας τῆς «Ἑλληνικῆς Χλωρίδος» τοῦ Σ(μπθωρπ.

Μπεζενῖκος· χ. τοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 591.

Μπέκκερ· (Βίλελμ. Γκότλιμπ)· διαπρεπὴς γερμ. συγγραφεὺς καὶ τεχνοκρίτης, 1753—1813, ἔφορος μουσείων, καθηγ. καὶ αὐλικὸς σύμβουλος. Ἔγραψε καὶ ἄριστα διηγήματα καὶ ποιήματα.

Μπέκκερ· (Βίλελμ. Ἄδολφ) υἱὸς τοῦ προηγ., διάσημος ἀρχαιολόγος 1796—1846, διακριθεὶς καὶ ὡς θεολόγος καὶ ἠθογράφος ἀρχαίων κοινωνικῶν.

Μπέκκερ (Αὔγουστος Ἰμμάννελ)· διάσημος γερμ. φιλόλογος, 1785—1871, καθηγ. ἐν Βερολίνῳ καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημείας, ἐξέδωκε πλείστους ἀρχ. συγγραφεῖς μετὰ σοφωτάτων ὑπομνημάτων.

Μπέκκερ (Κάρολος)· διαπρεπὴς γερμ. δημοσιολόγος, γεννηθεὶς τὸ 1823. Ἐν ἀρχῇ ἀξιωματικὸς ἐν Ὀλδεμβουργ, εἶτα δὲ διευθυντὴς τοῦ στατιστικοῦ Γραφείου τῆς πατρίδος του, τὰ μάλιστα συντελέσας εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀπογραφικῆς.

Μπέκκ (Ἰάκωβος Σιγισμόνδος)· γερμ. φιλόσοφος γεννηθεὶς τὸ 1761. Διεκρίθη ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Καντίου.

Μπέλεση (τοῦ)· χ. τοῦ δήμου Θελπούσης τῆς Ἀρκαδίας, Κάτ. 544.

Μπέλεση (Ἄνω καὶ Κάτω)· διπλοῦν χωρίον τοῦ δήμου Λυρκείας, ἧς τὸ Κάτω εἶνε πρωτεύουσα χειμερινή. Κάτ. 1476 (τοῦ Κάτω 866).

Μπερῖκος· πρωτ. τοῦ δήμου Ἀμβρακίας τῆς Τριχωνίας (Αἰτωλία), 8 ὥρ. ἀπὸ Ἀγρινίου. Εἰρηνοδικεῖον. Κάτ. 335.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μπόμπιστα· κωμόπ. τῆς Δ. Μακεδονίας, ΝΑ τῆς λίμνης τῆς Καστορίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ Σαρακήνα. Κάτ. 2,200 Ἕλληνες, 800 ὀθωμανοὶ καὶ 60 βούλγαροι.

Μπότσι· πρωτ. τοῦ δήμου Τετραφυλίας τῆς Ἄρτης. Κάτ. 480.

Μπουβαλί-Κιλεσσί· ἰσχυρὸν φρ. τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς παραλίας, οὐ μακρὰν τῆς θέσεως τῆς ἀρχ. Σ η σ τ ο ῦ, παρὰ τὴν σημερινὴν Ἰ ά λ ο β α ν. Φέρει 50 τηλεβόλα.

Μπούκουρα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 395.

Μπούλλ ἢ μᾶλλον **Ντζών-Μπούλλ**· χαρακτηριστικὴ προσωνυμία τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ, ἣν πρῶτος μετεχειρίσθη ὁ Σουΐφτ. Δηλοῖ τὸ ἀνένδοτον καὶ ἐπίμονον τοῦ ἀγγλ. χαρακτῆρος.

Μυκώνιος· εἷς τῶν ἀρίστων ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ὑπηρετήσας εἰς τὸ τακτικὸν ὑπὸ τὸν Φαβιέρον στράτευμα, ἀνδραγαθήσας δὲ πολλαχοῦ ἀλλὰ κυρίως κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου κατώρθωσε, διασπάσας τὴν πολιορκητικὴν ζώνην νὰ φέρῃ πολεμεφόδια τοῖς πολιορκουμένοις. Πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Χίου κατώρθωσε νὰ διαβῇ κολυμβῶν εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν τοῦ Τσεσμὲ ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν ἐκεῖ ἐλλιμενισμένον ἑλληνικὸν στόλον. Ἀπέθ. ἐν Ἀθήναις.

Μυλωνᾶς (Ε ὐ σ τ ά θ ι ο ς)· ἔλλην ταγματάρχης τοῦ ὑλικοῦ πυροβολικοῦ, θανὼν ἐν Ἀθήναις τὸ 1900. Ἀποσταλεὶς νέος ἔτι δαπάνῃ τῆς Κυβερνήσεως, ἐκτιμώσης τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἱκανότητα, εἰς Βέλγιον, Γαλλίαν, Αὐστρίαν καὶ Ἀμερικὴν πρὸς τελειοτέραν ἐκπαίδευσιν, διεκρίθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἅπασαι αἱ Κυβερνήσεις τῶν ἄνω Κρατῶν ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ παρασήμων. Εἶνε ὁ ἐφευρὼν τὸ φερώνυμόν του ὅ π λ ο ν, ἓν ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς ἐποχῆς του. Ἡ πατρὶς ἀντίμειψεν αὐτὸν διὰ παραγήμου καὶ τὸν διώρισεν ἰσόβιον γενικὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν ὅπλων.

Μύρος-Ἅγιος· πρωτ. τῶν ἐπαρχ. Μαλεβιζίου, -Τεμένους καὶ τοῦ δήμ. Ἁ γ ί ο υ - Μ ύ ρ ω ν ο ς, Διοικ. Ἡρακλείου (Κρήτης). Κάτ. 1000.

Ν

Νεάπολις· συνοικισμὸς νέος, πρωτ. τοῦ δήμου Βοιῶν τῆς ΝΑΝ Λακεδαίμονος, εἰς τὸν κολπίσκον Βάτικα, 9 ὥρ. 35' ἀπὸ Μολάων νοτίως, ταχυδρομ., τηλεγραφεῖον, ὑποτελωνεῖον, Ἑλλην. σχολεῖον, μικρὸν ἐμπόριον. Κάτ. 1,328.

Νεάπολις· πρωτ. τῆς Κρητικῆς διοικήσεως Λασηθίου ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Μεραμπέλλου εἰς ὕψος 230 μ. ἐπὶ τοῦ αὐχένος ὅστις συνδέει τὰ βουνὰ τῆς Καβαλλαρᾶς καὶ τοῦ Ἁγ. Σταυροῦ. Ἐπισκοπή, ὁδοὶ λιθόστρωτοι, ἑλλην. σχολεῖον καὶ γυμνάσιον, ὡραῖοι ναοί, μέγας τουρκικὸς στρατών, πλατεῖα δενδρόφυτος, ὕδατα ἄφθονα. Κάτ. 3,000 ἐν οἷς 140 Τοῦρκοι πρὸ τῆς αὐτονομίας.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Νεβροβούνιστα· χ. τοῦ δήμου Γόμφων τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 327.

Νεγοτίνη· πρωτ. τοῦ Σερβικοῦ νομοῦ Κράϊνας μεταξὺ Δουνάβεως καὶ Τίμοκ. Ἀκμαῖον ἐμπόριον μετὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ Βλαχίας. Κάτ. 7,000.

Νέγρο(ς) ἢ Ρίο-Νέγρος· μέγας ποτ. τῆς Ν. Ἀμερικῆς, πηγάζων ἐκ Κολομβίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Γουϊάνας ἐκ Κολομβίας πλ. Β 2ο, Μῆκ. Αν. 740 καὶ ἐνούμενος μὲ πολλοὺς μεγάλους παραποτάμους, εἰσέρχεται εἰς Βραζιλίαν ἔνθα λαμβάνει τὸ ὄνομα Ρίο-Νέγρος, σχηματίζει πολυαρίθμους καταρράκτας, ῥέει ἐν κοίτῃ εὐρυτάτῃ, ἑνοῦται δὲ μετὰ τοῦ Ἀμαζονίου παρὰ τὴν Μανίαος. Τὸ ὄνομα Ρίο-Νέγρος (Μέλας ποταμὸς) ἔλαβεν ἕνεκα τοῦ σκοτεινοῦ χρώματος τῶν ὑδάτων αὐτοῦ, προερχομένου, κατὰ τοὺς Πορτογάλους ἐκ στρωμάτων ἀσφάλτου, ἅπερ παρασύρει.

Νεμπεγλέρ· πρωτ. τοῦ θεσαλικοῦ δήμου Φακίου. Κάτ. 1188.

Νεοχῶρι· πρωτ. τοῦ δήμου Παραχελωΐτιδος τῆς Αἰτωλίας, 3 ὥρ. 45' ἀπὸ Μεσολογγίου (Δ), οὗ μακρὰν τοῦ Ἀχελῴου. Ταχυδρομ., τελωνοφυλακεῖον, εἰρηνοδικεῖον, ἑλλην. σχολεῖον, πλούσιαι φυτεῖαι. Κάτ. 1760.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Σελινοῦντος. Κάτ. 253.

Νεοχῶρι· χ. τοῦ δήμου Κορυθίου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 768.

Νευροκόπον· πόλις τῆς Α Μακεδονίας ἐντὸς χαράδρας τοῦ ὄρους Περήνη, μίαν ὥραν μακρὰν τῶν παρὰ τὸν Νέστον ἑλληνικῶν ἐρειπίων, ἕδρα Καϊμακάμη καὶ ἕλληνος Ἐπισκόπου. Ἑλληνικὸν σχολεῖον καὶ Βουλγαρικόν, ἄριστα βυρσοδεψεῖα, ὁδοὶ στεναὶ καὶ βορβορώδεις. Κάτ. 6,000 Τοῦρκοι, 1100 Ἕλληνες καὶ 1200 Βούλγαροι.

Νιάδα· ὄρα Ἀτνάδα.

Νιάουσδα· ὄρα Νάουσσα.

Νικηφόρος· Πατριάρχης Κων(πόλεως τὸ 806, ὑπεστήριξε τὴν λατρείαν τῶν εἰκόνων ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἐξωρίσθη καὶ ἀπέθανε τὸ 828, κατέλιπε «Χρονικὸν» ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ καὶ «Ἱστορίαν» ἀπὸ τοῦ 602 μέχρι τοῦ 670. Κηρυχθεὶς Ἅγιος, ἑορτάζεται τὴν 19 Μαρτίου.

Νικηφόρος (Ἅγιος)· ὁ μαρτυρήσας ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐπὶ Βαλεριανοῦ. Ἑορτὴ τὴν 12 Φεβρουαρίου.

Νικηφόρος Κάλλιστος· ἕλλην μοναχὸς καὶ ἱστοριογράφος ἀποθανὼν περὶ τὸ 1350. Ἀφῆκεν «Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν» εἰς 23 βιβλία, φθάνουσαν μέχρι τοῦ 610.

Νικόλαος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Χαλκιδέων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 933.

Νικόλαος-Ἅγιος· πρωτ. τοῦ λακωνικοῦ δήμου Μελιτίνης 7 1)2 ὥρ. ἀπὸ Σπάρτης. Ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 547.

Νικόλαος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Ἀλέας τῆς Ἀργολίδος. Κάτ. 339.

Νικόλαος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 263.

Νικόλαος-Ἅγιος· χ. τοῦ δήμου Κρίσης τῆς Φωκίδος. Κάτ. 404.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Νικόπολις· π. τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Ὄσμα, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης αὐτοῦ κατὰ τῶν ἡγεμόνων τῆς Δακίας, ἐπίσημος δὲ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους διὰ τὴν κραταιὰν νίκην τῶν Τούρκων ἐν ἔτει 1396 κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας Σιγισμόνδου καὶ τῶν Γάλλων σταυροφόρων· σήμερον ἔχει μικρά τινα ὀχυρώματα, ἀποτελεῖ δὲ τὸν κύριον σταθμὸν τοῦ μεταξὺ Βλαχίας καὶ Βουλγαρίας διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου καὶ ἔχει 10,000 κατ. ἐν οἷς ἀρκετοὶ Ἕλληνες. Ἐν Νικοπόλει εὑρέθησαν νομίσματα τῆς ἐποχῆς τοῦ Τραϊανοῦ φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν «Νικοπολιτῶν πρὸς Ἴστρῳ».

Νινὼν Δέ-Λανκλὸς (Ἄννα)· περιώνυμος γυνὴ τοῦ ΙΖ΄ αἰῶνος, ἡ Ἀσπασία τῆς ἐποχῆς της, 1620—1705. Διῆλθε βίον σκανδαλώδη. Ἡ οἰκία της ἦτο ἐντευκτήριον ὅλου τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς κοινωνίας. Προϊδοῦσα τὸ μέγα μέλλον τοῦ Βολταίρου ὑπεστήριξεν αὐτὸν μαθητὴν ἀκόμη. Λέγεται ὅτι διετήρησε τὴν καλλονήν της μέχρι βαθέως γήρατος. Ἀφῆκε δὲ «Ἐπιστολὰς» τὰς ὁποίας διαπνέει ἄκρα ἡδυπάθεια.

Νίξιτς· κεντρικὸν ὀχύρωμα τοῦ Μαυροβουνίου ἐν ἀποκρήμνῳ τοποθεσίᾳ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρέων Τσέρνα-Γκόρα. Κάτ. 2,700.

Νῖτσε (Φρειδερῖκος)· διάσημος γερμανὸς φιλόσοφος, δεινὸς ἀντίπαλος τῆς διαλογικῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτους. Ὁ Νίτσε ἐγεννήθη τὸ 1844 ἐν Ραϊκκεν τῆς Σαξονίας. Τὸ 1870 ἐγένετο καθηγητὴς τῆς κλασσικῆς φιλολογίας ἐν Βασιλείᾳ, ἐξ ἧς θέσεως παρῃτήθη τὸ 1879, ἕνεκα χρονίου νοσήματος τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ 1889 ἔπαθε διατάραξιν τῶν φρενῶν, ἐκλείσθη δὲ ἔκτοτε εἰς τὸ φρενοκομεῖον τοῦ Ναουμβούργου, ὅπου ἀπεβίωσε τὸ 1900. Τὸ φιλοσοφικὸν ἔργον τοῦ Φρειδερίκου Νίτσε ὑπῆρξε βαρὺ καὶ ὀγκώδες, ὅσον καὶ πρωτότυπον. Τὰ βιβλία αὐτοῦ μεταφρασθέντα ἐκ τῆς γερμανικῆς εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας ἐγέννησαν εἰς τὸν κόσμον τὰς σφοδροτέρας συζητήσεις. Ἓν ἐκ τῶν πρώτων του ἔργων τὰ «Ἀνθρώπινα πολὺ Ἀνθρώπινα», δημοσιευθὲν εἰς δύο τόμους τὸ 1878, κατέστησε γνωστότερον τὸν συγγραφέα. Ἔκτοτε δὲ πᾶσα ἔκδοσις τῶν ἔργων τοῦ Νίτσε ἐξηντλεῖτο ταχέως εἰς τὴν Εὐρώπην. Μετὰ τὰ «Ἀνθρώπινα πολὺ Ἀνθρώπινα» ἐπηκολούθησεν ἡ δημοσίευσις τὸ 1883 τοῦ «Οὕτω ὡμίλησεν ὁ Ζαρατούστρας» ἐφ' οὗ θέματος ἔγραψε τὸ πρώτης δυνάμεως μουσικόν του ποίημα ὁ υἱὸς τοῦ Βάγνερ Σιγγκφρῖδ Βάγνερ.—Τὸ 1886 ἐξέδωκε τὸ «Πέραν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ», τὸ 1887 τὴν «Γενεαλογίαν τῆς Ἠθικῆς». Ἄλλα ἔργα τοῦ Νίτσε ὑπῆρξαν τὸ «Λυκαυγὲς τῶν Εἰδώλων», ὁ «Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ πεσσιμισμός», ὁ «Ὅμηρος καὶ ἡ κλασσικὴ φιλολογία», ἡ «Φιλοσοφία κατὰ τὴν τραγικὴν περίοδον τῆς Ἑλλάδος», ἡ «Λύγη», (σκέψεις ἐπὶ τῶν ἠθικῶν προλήψεων), αἱ «Φανταστικαὶ θεωρίαι». κτλ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Νσυκερᾶτα· χ. τοῦ δήμου Ἀνωγητῶν τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 174.

Ντελῆ-Βελῆ· χ. τοῦ θεσσαλ. δήμου Καλιφωνίου. Κάτ. 141.

Ντζάνες ἢ **Τσάνες**· (Παναγιώτης Α.)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ τῆς ἐπαρχ. Καλαμῶν.

Ντζήμνιτσα ἢ **Ζήμνιτσα** κωμόπ. τῆς Ρωμουνίας ἐν Μεγ. Βλαχίᾳ ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως καταντικρὺ τῆς Βουλγαρικῆς Σύστοβας, ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀπεράντους τεναγολίμνας. Κάτ. 4,000 ἐν οἷς πολλοὶ Ἕλληνες ἔμποροι.

Νυάνζα ἢ **Βικτωρία Νυάνζα** ἢ **Οὐκερεουέ** τῶν ἀφρικανῶν· ἡ μεγίστη τῶν ἀφρικαν. λιμνῶν ὑπὸ τὸν Ἰσημερινὸν εἰς ὕψος 1200 μ., ἀφ' ἧς ἐκρέει ὁ κύριος πηγοβραχίων τοῦ Νείλου, ὡς πιστεύεται, ὁ Τ α γ κ ο υ ρ ὲ ἢ Κ α γ χ έ ρ α (Νεῖλος-Ἀλεξάδρα καὶ Νεῖλος-Κιβίρα). Ἀνεκαλύφθη τὸ 1858 ὑπὸ τοῦ Σπέκε. Μεγίστη ἐν αὐτῇ νῆσος ἡ Ο ὐ κ ε ρ ε ο υ έ, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ ὁλόκληρος ἡ λίμνη.

Ξ

Ξάνθος· ποτ. τῆς Τρῳάδος ὁ ἄλλως Σκάμανδρος.

Ξανθώ· μία τῶν Νηρηίδων.

Ξεναίνετος· υἱὸς τοῦ Κυρωνίδου, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Ἰσαῖος τὸν 10ον λόγον του.

Ξενοκάδης· τυθαγόρειός τις ἐκ τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Μεταποντίου.

Ξενοπάτρα· θυγ. τῆς Ἑλένης.

Ξένος (Στέφανος)· νεώτερος ἕλλην λόγιος μυθιστοριογράφος καὶ δημοσιογράφος, ἐκδότης καὶ συντάκτης τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» ὃν ἐπὶ πολὺ ἐξέδιδεν ἐν Λονδίνῳ. Ἔγραψε μεταξὺ πλείστων ἄλλων τὴν «Κιβδηλείαν», καυστικὸν πολιτικὸν μυθιστόρημα καὶ τὸν «Διάβολον ἐν Τουρκίᾳ», ἓν ἐκ τῶν περιπετειωδεστέρων νεοελληνικῶν ἔργων· ἀλλὰ τὸ κυρίως καταστῆσαν γνωστὸν τὸ ὄνομά του εἶνε τὸ πατριωτικόν του μυθιστόρημα «Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», πολλάκις ἐκδοθεῖσα. Παραμείνας ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐν Ἀγγλίᾳ, κατῆλθε τελευταίως εἰς Ἀθήνας, καί, μέγας πάντοτε ἐπιχειρηματίας, μὴ ἀποδυσπετῶν πρὸ τῶν ἐπανειλημμένων του ἀποτυχιῶν εἰς ἃς ἐθυσίασε μεγάλην περιουσίαν, ἐπεχείρησε τὴν ἐδῶ ἔκδοσιν τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» ὑπὸ μορφὴν ἡμιπολιτικῆς καὶ ἡμιφιλολογικῆς ἐφημερίδος, διὰ τῆς ὁποίας ἠθέλησε νὰ προλειάνῃ ἔδαφος πολιτικῆς, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἔν τε τῇ δημοσιογραφίᾳ, εἰς ἣν δὲν ἔστεργε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν νέαν ὁδὸν ἣν εἶχε γαράξει αὐτῇ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐξέλιξις, ἀποτυχὼν δὲ καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ, ἀπέθανεν ἀποτεθαρρημένος τὸ 1893.

Ξενόφρων· Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Φαιδίμου.

Ξέντας· Πυθαγόρειός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Κολωνίας.

Ξιφάρης· υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ο

Ὄαλ-Σίτυ· π. τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερ. (ἐν Πενσιλβανίᾳ), κατ. 8800. Ἱδρυθη τὸ 1862. Ὀφείλει τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν γειτνίασιν ἀφθόνων πηγῶν πετρελαίου.

Ὄθων ἢ **Ὄττο**· ὁ ἔνδοξος καὶ Μεγαλοπρεπής· δοὺξ τῆς Σαξονίας τὸ 880, ἀπέθ. τὸ 912. Συνήνωσε τὸ 907 πρὸς τὸ κράτος αὐτοῦ τὴν Θουριγγίαν, ὑπερήσπισε τὴν Ἀνατ. Γερμανίαν κατὰ τῶν Οὔγγρων καὶ διὰ τῶν νικῶν αὐτοῦ παρεσκεύασε τὴν ἐπικράτησιν τῆς Σαξονικῆς δυναστείας· θανόντος Λουδοβίκου τοῦ Παιδὸς 911, ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα ἕνεκα τῆς προβεβηκυίας αὐτοῦ ἡλικίας, ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἑρρῖκος ὁ Οὐσαλὲρ ἐγένετο βραδύτερον αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας.

Ὄθων δὲ-Νορδχάϊμ· ἡγεμὼν Σάξων, ἐγένετο δοὺξ τῆς Βαυαρίας τῷ 1056 ὑπὸ τῆς ἀντιβασιλευούσης αὐτοκρατείρας Ἀγνῆς, μητρὸς τοῦ αὐτοκρ. Ἑρρίκου τοῦ 4ου, συνώμοσεν ἐν τούτοις κατὰ τῆς εὐεργέτιδος αὐτοῦ καὶ ἀντεποιήθη τῆς αὐτοκρατορικῆς ἰσχύος τὸ 1062. Ἀλλ' Ἑρρίκος ὁ Δ' ἅμα ἐνηλικιωθεὶς ἀφῄρεσεν αὐτοῦ τὸ δουκᾶτον, συνεφιλιώθη ὅμως βραδύτερον μετ' αὐτοῦ τὸ 1075 καὶ διώρισεν αὐτὸν γενικὸν τοποτηρητήν του ἐν Σαξονίᾳ. Κατὰ τὸ 1077 ὁ Ὄθων ἤγειρεν αὖθις τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ Ἑρρίκου καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀντιζήλου του Ροδόλφου. Ἀπέθανε τὸ 1083.

Ὄθων δὲ-Βιτελσβάχ· δοὺξ τῆς Βαυαρίας, καταγόμενος ἀπὸ Ἀρνούλφου τοῦ Κακοῦ, ἐκ τοῦ ἀρχαίου Βαυαρικοῦ οἴκου, ὑπηρέτησε πιστῶς ἐν Ἰταλίᾳ Φρειδερῖκον τὸν Βαρβαρόσσαν, ὅστις εἰς ἀνταμοιβὴν ἔδωκεν αὐτῷ τὸ δουκᾶτον τῆς Βαυαρίας, ἀφαιρέσας ἀπὸ τοῦ Ἑρρίκου δὲ Λιὸν (1180). Ὁ Ὄθων κατέλιπε μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ 1183 τὸ δουκᾶτον εἰς υἱόν του, οἱ ἀπόγονοι δὲ αὐτοῦ βασιλεύουσι νῦν τῆς Βαυαρίας.—Ἕτερός τις Ὄθων δὲ Οὐϊτελσβάχ, ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου ἐδολοφόνησε τὸ 1208 τὸ Φίλιππον δὲ Σουάβ, ὅστις διημφισβήτει τὸ κράτος πρὸς Φίλιππον τὸν ἐκ Βρουνσβίκης.

Ὄθων δέ-Φρεϊσιγκεν· χρονογράφος, υἱὸς Λεοπόλδου τοῦ 4ου, μαρκησίου τῆς Αὐστρίας, καὶ θυγατρός τινος τοῦ αὐτοκρ. Ἑρρίκου τοῦ 4ου, ἀββᾶς ἐν Μοριμόνδ. Ὑπὸ Κονράδου τοῦ 3ου διωρίσθη ἐπίσκοπος τοῦ Φρεϊσιγκεν. Ἀπέθανε τὸ 1158 καταλιπὼν «Χρονικὸν» ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ ἔτους 1146.

Ὄθων δέ-Σαϊντ-Βλαίζ· ἱστορικὸς Γερμανὸς τοῦ μεσαίωνος, ἀποθ. τὸ 1225, ἐξηκολούθησε τὸ «Χρονικὸν» τοῦ Ὄθωνος δέ-Φρεϊσιγγεν.

Ὀϊγγούρ· ταταρικὸς λαὸς τῆς Οὐραλιανῆς ὁμοφυλίας, μετηνάστευσεν ἐξ Ἀσίας περὶ τὸν 5ον αἰῶνα. Ταυτίζουσιν αὐτοὺς ὁτὲ μὲν μετὰ τῶν Οὐνιγάρων ἢ Οὐνογούρων, ἀφ' ὧν φαίνεται ὅτι κατάγονται καὶ οἱ Οὔγγροι ἢ Μαγυάροι, ὁτὲ δὲ μετὰ τῶν Ὀγγούρων, περιωνύμου λαοῦ κατὰ τὸν μεσαίωνα διὰ τὴν σκληρότητά

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

του, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν ὁποίων παρήχθη τὸ ὄνομα τοῦ Ὄγγρ, ἐν τοῖς περὶ νυμφῶν μύθοις. Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ Ὀϊγγούρ εἶχον ἰδιαίτερόν τι εἶδος γραφῆς καὶ ἀξιόλογον φιλολογίαν.

Οἰδεμβοὺργ ἢ Σοπρόν· Σεμπρώνιον· π. τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας, πρωτ. τῆς ὁμωνύμου κομητείας ἐπὶ ταῦ Ἴκβα, 5 χλμ. πρὸς Δ τῆς λίμνης Νευσιέδελ, κατ. 24000. Βιομηχ. Ἡ ὁμώνυμος κομητεία πρὸς Α καὶ ΝΑ Κομητείας τῆς Κάτω-Αὐστρίας ἔχει ἔκτ. 3308 τετρ. χλμ. καὶ 250 090 περίπου κατ.

Ὄκκερ ἢ Ὄκερ· Ὄμβρακος, ποτ. τῆς Γερμανίας, ἀριστερὸς παραπόταμος τοῦ Ἄλλερ, μηκ. 110 χλμ., ῥέει ἀπὸ Ν πρὸς Β. τοῦ ποταμιοῦ τούτου μετεδόθη τὸ ὄνομα εἰς νομὸν τοῦ βασιλείου (Γαλλικοῦ) τῆς Οὐέστφαλίας μὲ πρωτεύουσαν τὴν Βρουνσβίκην.

Ο' Κόννελ (Δ α ν ι ή λ)· ὁ «Μέγας Ταραχοποιὸς» ὁ Ἐλευθερωτὴς τῆς Ἰρλανδίας, γεν. τὸ 1775 ἐν τῇ κομητείᾳ Κερρύ, κατήγετο ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀρχηγῶν τῶν Κλὰν τῆς Ἰρλανδίας. Εἰ καὶ προωρισμένος διὰ τὸ Ἐκκλησιαστ. στάδιον προετίμησε τὸ βῆμα, ἐγένετο δικηγόρος καὶ ἐκ τῆς πελατείας του ἐν γένει ἀπέκτησε μέγαν πλοῦτον. Ἐκλεχθείς, καίτοι καθολικός, μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων τὸ 1828 ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Κλάρ, δὲν ἠδυνήθη νὰ παρακαθίσῃ, ὡς μὴ στέρξας νὰ ὀμόσῃ τὸν ὅρκον τοῦ Τέστ. (ὕστερα λέξιν), βραδύτερον ὅμως μετὰ τὴν χειραφεσίαν τῶν Καθολικῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βουλὴν τὸ 1830. Ὑπεστήριξε τοὺς Οὐίγγους, ἐγένετο λόρδος-Δήμαρχος τοῦ Δουβλίνου (1841). Ἐζήτησε τὴν «Ἀνάκλησιν τῆς ἑνώσεως», τὸν νομοθετικὸν χωρισμὸν τουτέστι τῆς Ἰρλανδίας ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, ὅτε διὰ δευτέραν φορὰν συνελήφθη καὶ καθείρχθη, κατώρθωσε ὅμως νὰ ψηφίσῃ ἡ βουλὴ τῶν Λόρδων τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσίν του, μεθ' ὃ κλονισθείσης τῆς ὑγιείας του μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἀπέθανεν ἐν Γενούῃ τὸ 1847.

Ο'Κόννορ· Ἰρλανδικὴ δυναστεία, βασιλεύσασα ἐπὶ τοῦ Κοννάουγχτ μέχρι τοῦ 1572. Ἐκ τῶν βασιλέων τούτων ὁ Τουρλόγχ Ο' Κόννορ 1088—1156 προσεπάθησε νὰ κυριαρχήσῃ πάσης τῆς νήσου, ἐξεθρόνισε τὸν Ο' Βριὲν, βασιλέα τοῦ Μύνστερ, ἀλλ' ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Μακ-Λόχλιν Ο'Νεὶλ, βασιλ. τοῦ Οὔλστερ. — Ὁ Ρόδεριγκ Ο' Κόννορ ἐβασίλευσε τὸ 1171, ἀνεγνωρίσθη δὲ ὡς βασιλεὺς τοῦ Κοννάουγχτ ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ Β'. Τὸ δὲ 1542 οἱ Ο' Κόννορ ἀντήλλαξαν τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως τοῦ Κοννάουγχτ μετὰ τοῦ βαρόνου δ' Ὀφφαλέϋ, ὃν ἀπένειμεν αὐτοῖς Ἑρρῖκος ὁ 8ος.

Ο'Κόννορ (Φ ε ά ρ γ ο ς)· δικηγόρος Ἰρλανδός, γεν. ἐν τῇ κομητείᾳ τῆς Κόρκ, 1796—1855, πολλάκις βουλευτὴς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, κατέστη δὲ δημοτικώτατος παρὰ τῇ ἐργατικῇ τάξει διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ «Χαρτισμοῦ» ἤτοι συνταγματικῆς ἀναμορφώσεως, πολλάκις δὲ κατεδικάσθη διὰ τοὺς στασιαστικοὺς αὐτοῦ λόγους. Τὸ 1853 εἰσήχθη εἰς φρενοκομεῖον.

Ὀκταβία· ἀδελφὴ τοῦ αὐτοκρ. Αὐγούστου τῆς Ῥώμης, καὶ σύζυγος τοῦ Μ. Κλαυδίου Μαρκέλλου, ὑπάτου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὸ 50 π. Χ. Εἶτα δὲ τοῦ Ἀντωνίου, ὅστις ἐγκατέλιπεν αὐτὴν χάριν τῆς Κλεοπάτρας. Ἐκ τοῦ πρώτου συζύγου ἔσχε τὸν νέον Μάρκελλον. Ἀπέθ. τὸ 11 π. Χ.

Ὀκταβία· θυγάτηρ τοῦ Κλαυδίου καὶ τῆς Μεσσαλίνης, ἀδελφὴ τοῦ Βρεττανικοῦ. Ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ Νέρωνος, ὅστις ἀπέπεμψεν αὐτήν, ἵνα νυμφευθῇ τὴν Ποππαίαν (62), μετ' οὐ πολὺ δὲ διέταξε τὸν θάνατόν της ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν.

Ὀκτάβιος· ὄν. ρωμαϊκοῦ γένους ἐξ οὗ κατήγετο ὁ αὐτοκράτωρ Κ. Ὀκτάβιος Αὔγουστος· ὅρα Αὔγουστος.

Ὄλαφ ἢ **Ὄλαος**· ὄν. κοινὸν εἰς πολλοὺς βασιλεῖς τῆς Νορβηγίας, Δανίας καὶ Σουηδίας.

Ὄλαφ· ὁ ἐπονομαζόμενος Σκοτκόνουγκ· βασιλ. τῆς Σουηδίας, ἐβασίλ. ἀπὸ τοῦ 1020—1026, ὁ πρῶτος ἡγεμὼν τῆς χώρας ὁ λαβὼν τίτλον βασιλέως καὶ ὁ πρῶτος ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμόν. Ὁ ἄγγλος μοναχὸς Σεῖγφριδ ἐβάπτισεν αὐτὸν τὸ 1008.

Ὄλαφ ὁ Α'· δανὸς ἡγεμὼν τῆς Ἰουτλάνδης, ἐφονεύθη κατὰ τὴν παράδοσιν ἔν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Φράγκων τὸ 1814.

Ὄλαφ Β'· πρωτότοκος υἱὸς Σουενὸν τοῦ 2ου, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1086—1095. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ λιμὸς τρομερὸς ἐλυμαίνετο τὴν χώραν του, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη Οὔγγερ=ὁ λιμοκτονῶν.

Ὄλαφ Α'· βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας, υἱὸς τοῦ Τρύγβε, βασιλέως τῆς χώρας ταύτης· ἦτο 19ετής, ὅτε ὁ πατὴρ του ἐδολοφονήθη τὸ 974. Ἐπὶ πολὺ παρέμεινεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βλαδιμήρου βασιλέως τοῦ Νοβγορόδ, μεθ' ὃ ἔγινε «βασιλεὺς τῆς θαλάσσης» (πειρατής). Μετὰ πολλὰς περιπετείας ἐπανῆλθεν εἰς Νορβηγίαν καθ' ὃν χρόνον ἕνεκα στάσεως ἐξεθρονίζετο ὁ Ἀκὲν καὶ ἀνῆλθε τὸν θρόνον τὸ 994. Βαπτισθεὶς ἐν Λονδίνῳ εἰσήγαγε τὸν Χριστιανισμὸν ἐν Νορβηγίᾳ καὶ Ἰσλανδίᾳ (τὸ 998) καὶ ἐν τῇ Γουλανδίᾳ (1000). Ἡττηθεὶς ἐν Σβόλδερ ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Δανίας καὶ Σουηδίας, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα μὴ παραδοθῇ, κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν σωθεὶς κολυμβῶν μετέβη, ὡς λέγεται, εἰς ἁγίαν Γῆν καὶ ἐγένετο ἀναχωρητής. Μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ βασίλειόν του διεμελίσθη μεταξὺ τῶν νικητῶν.

Ὄλαφ Β'· ἐπιλεγόμενος ὁ Παχὺς καὶ ὁ Ἅγιος, βασ. τῆς Νορβηγίας, διεφιλονίκησε τὴν κληρονομίαν του πρὸς Κανοῦτον τὸν Μέγαν βασιλέα τῆς Δανίας, δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ ἀναγνωρισθῇ βασιλεὺς ἢ τὸ 1017, ἔστησε τὴν ἕδραν του ἐν Τροντχιὰμ τὸ 1019 καὶ εἰργάσθη πάσῃ δυνάμει πρὸς διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ ἀπήρεσεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του καίτοι ὑποτάξας τὴν Γροιλανδίαν, τὸ ἀρχιπέλ. τῶν Φερροῶν καὶ τὴν Ἰσλανδίαν, αἱ μηχανορραφίαι δὲ καὶ ὁ παρὰ τοῦ Κανούτου πόλεμος κατέρριψαν αὐτὸν τοῦ θρόνου τὸ 1030. Καὶ ἐπειράθη μὲν ἐνόπλως νὰ ἀποκατασταθῇ αὖθις, ἀλλ' ἡττήθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Τροντχιὰμ ἐν Στικλεστάδ, τὸ δὲ βασίλειόν του περιῆλθεν εἰς Σουενὸν τὸν 2ον, νόθον υἱὸν τοῦ Κανούτου. Μετ' οὐ πολὺ οἱ Νορ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βηγοὶ δυσαρεστηθέντες κατὰ τοῦ νέου βασιλέως, ἀνεκήρυξαν Ἅγιον τὸν Ὀλάφ, τὸ δὲ 1146 ἐκήρυξαν προστάτην ἅγιον τῆς χώρας. Ἑορτ. τῇ 21 Αὐγούστου, ἡμέραν τοῦ θανάτου του. Τάγμα ἱππικοῦ πρὸς τιμήν του συνέστησεν Ὀσκὰρ ὁ Α' 1847.

Ὄλαφ Γ' βασιλ. τῆς Νορβηγίας, ὁ εἰρηνικὸς ἐπικαλούμενος συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Μάγνου 2ου 1066—1069 καὶ μόνος μέχρι τοῦ 1093· ἔζησεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς τοὺς γείτονας αὐτοῦ, ὑπεστήριξε τὸ ἐμπόριον, ἔκτισε τὴν Βεργὲν καὶ παρεχώρησε τοῖς Ἄγγλοις συνοικίαν αὐτῆς πρὸς ἐγκατάστασιν, ἐξησφάλισεν τὸν κλῆρον διὰ προσόδων ὡρισμένων καὶ διωργάνωσεν ἑταιρείας θρησκευτικὰς πρὸς διάδοσιν τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὄλαφ Δ' υἱὸς τοῦ Μάγνου 3ου, συνεβασίλευσεν ἐν Νορβηγίᾳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Σιγούρδ καὶ Εὐστάϊν 1103—1116.

Ὄλαφ Ε' υἱὸς τοῦ Ἀκὼν 7ου καὶ ἔγγονος ἐκ μητρὸς Βαλδεμὰρ τοῦ 4ου βασ. τῆς Δανίας, διεδέχθη τὸν μέγαν αὐτοῦ πάππον εἰς τὸν θρόνον τῆς Δανίας τὸ 1376 καὶ τὸν πατέρα του εἰς τὸν τῆς Νορβηγίας τὸ 1380, ταυτοχρόνως δὲ ἐδέχθη προτάσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σουηδίας. Θανόντος αὐτοῦ τὸ 1397, ἡ περιώνυμος Μαργαρίτα ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἥνωσε τὰ τρία βασίλεια.

Ὀλάχσεν (Μάγνος)· σοφὸς ἱεροκήρυξ Ἰσλανδὸς 1573—1636, μετέφρασεν εἰς Λατιν. γλῶσσαν τὴν Ἔδαν (Σκανδιναυϊκὴν μυθολογίαν).

Ὀλάφσεν (Στέφανος), ἱεροκήρυξ Ἰσλανδὸς ἀπ. 1688. Ἐδημοσίευσεν Ἰσλανδιστὶ καὶ Λατινιστὶ τὴν «Βολούσπαν» ἀρχαιοτάτην Νορβηγο-Δανικὴν φιλοσοφίαν.

Ὀλάφσεν (Ἔγγερτ), φυσικὸς καὶ περιηγητὴς Ἰσλανδὸς 1721—1768, συνέγραψε Δανιστὶ «Ταξίδιον ἐν Ἰσλανδίᾳ», ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰωάννης Ὀλάφσεν (1731—1811) ἐξέδωκε τὸ 1786 σοφὰς μελέτας ἐπὶ τῆς «Ἀρχαίας ποιήσεως τῶν λαῶν τοῦ Βορρᾶ», ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημείας τῆς Κοπεγχάγης.

Ὀλβία· ὀνομαζομένη ὡσαύτως Βορυσθενὶς ἢ Μιλητόπολις, τὰ νῦν Καζί-Κερμάν, π. τῆς Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Βορυσθένους παρὰ τὴν συμβολὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ὑπάνιδος, ἀποικία τῆς Μιλήτου, ἀκμάζουσα ἐν τῷ ἐμπορίῳ κατὰ τὸν 5ον καὶ 4ον π. Χ. αἰῶνα. Ὁμώνυμος πόλις ὑπῆρχεν ὡσαύτως ἐν τῇ Δυτικῇ ἀκτῇ τῆς Παμφυλίας, τὰ νῦν Σαταλιέχ, καὶ τρίτη ἐν τῇ Ναρβονναίζ τῆς Γαλατίας τὰ νῦν Ἐστέμπ.

Ὄλγα· σύζυγος τοῦ μεγ. Δουκὸς τῆς Ρωσίας Ἰγγόρ. Ἡγεμονεύσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της (945), ἐξεδίκησεν αὐτὸν κατὰ τῶν Δρεβλιανῶν, οἵτινες τὸν ἐδολοφόνησαν, εἶτα ἀπέδωκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱόν της Σβιατοσλαῦον 1ον τὸ 955. Ἐβαπτίσθη ἐν Κων)πόλει καὶ ὠνομάσθη Ἑλένη, ἐπανελθοῦσα εἰς Ρωσίαν προσεπάθησεν, ἀλλ' ὀλίγον ἐπιτυχῶς, νὰ διαδώσῃ τὸν Χριστιανισμόν· ἀπέθανε τὸ 968. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τιμᾷ αὐτὴν ὡς ἁγίαν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Ὀλδεμβουργ· (Ἔρ.), φυσικός, γεν. ἐν Βρέμῃ, ἀπ. ἐν Καρτὸν τὸ 1678· πρόξενος τῆς Βρέμης ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐγένετο εἶτα παιδαγωγὸς τοῦ Γουλ. Κάβεντισχ καὶ ἐγκατέστη ἐν Λονδίνῳ. Ἐκ τῶν πρώτων μελῶν τῆς Βασιλ. Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου καὶ γραμματεὺς αὐτῆς καὶ ὡς τοιοῦτος διετήρησε συχνὴν ἀνταπόκρισιν μετὰ τῶν ἐπισημοτέρων σοφῶν τῆς ἐποχῆς του, ἰδίᾳ τοῦ Βάϋλ καὶ τοῦ Λεϊβνιτς· ἐξέδωκε τὰς «Φιλοσοφικὰς συμβάσεις» 1665—1667.

Ὀλδεμβοῦργον· μέγα δουκᾶτον ἐκ τῶν Βορείων Κρατῶν τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας. Βρέχεται πρὸς Β. ὑπὸ τῆς Βορείου θαλάσσης, ἔκτ. 6,423 τετρ. χλμ. Κάτ. 350,000, πρωτ. Ὀλδεμβοῦργον. Ὁ μ. δοὺξ πλὴν τοῦ κυρίως Ὀλδεμβούργου ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τὰ πριγκιπᾶτα τῆς Λυβέκης καὶ τῆς Βιρκεμφὲλδ καὶ τὰς γαιοδεσποτείας τοῦ Γέβερ καὶ τοῦ Κνιφάουζεν. Ἔχει δὲ καὶ δικαίωμα μιᾶς ψήφου ἐν τῷ τιμαριωτικῷ συνεδρίῳ τῆς Γερμαν. αὐτοκρατορίας. Χώρα πεδινὴ καὶ ἑλώδης, παρὰ τὰς ἀκτὰς μόνον ὑψοῦνται λόφοι τινες οὐχὶ ὑπὲρ τὰ 100 μ. ὕψους. Παράγει σῖτον, ὄσπρια, βρυωνίαν, ἔχει κτηνοτροφίαν, μάλιστα ἵππων, ὧν γίνεται μεγάλη ἐξαγωγή, ἀνθρακωρυχεῖα καὶ βιομηχανίαν ἀξίαν λόγου. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις κατῳκεῖτο ὑπὸ Φρίσων καὶ Σαξόνων, τὸν 12ον αἰῶνα ἐγένετο κόμητεία. Πρῶτος κόμης ὑπῆρξε τὸ 1155 Χριστιανὸς ὁ 1ος. Χριστιανὸς δὲ ὁ 8ος, ὅστις ἀνῆλθε τὸν θρόνον τῆς Δανίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Χριστιανὸς ὁ 1ος καὶ ὅστις ἥνωσε μετὰ τῆς Δανίας τὸ Σλέσβιγγ, τὸ Ὁλστάϊν καὶ τὸ Γεράρδ, κατήγετο ἐκ τῆς μέσης γραμμῆς τοῦ οἴκου Ὀλδεμβούργου-καὶ-Δελμενχόρστ, ἥτις ἐξηλείφθη τὸ 1667. Ὁ δουκικὸς κλάδος τοῦ οἴκου Χολστάϊν-Γκοτόρπ ἀναφανεὶς τὸ 1694 εἶνε ὁ νῦν βασιλεύων ἐν Ρωσίᾳ οἶκος. Τὸ 1823 τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὀλδεμβούργου εἰς τὸν Πέτρον-Φρειδερῖκον-Λουδοβῖκον, τούτου δὲ οἱ ἀπόγονοι ἔκτοτε ἡγεμονεύουσι τοῦ Ὀλδεμβούργου. Τὸ 1849 ἀπέκτησε τὸ δουκᾶτον τοῦ Ὀλδεμβούργου συνταγματικὸν χάρτην, ἀναθεωρηθέντα τὸ 1852.

Ὀλδεμβοῦργον· πρωτ. τοῦ ὁμωνύμου δουκάτου ἐπὶ τοῦ Οὔντ, 355 χλμ. ΔΒΔ τοῦ Βερολίνου κατ. 22,000. Ἔχει στρατ. σχολήν, Γυμνάσιον, δουκικὸν μέγαρον. Πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἔρβαρτ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Βόλτμανν. Ἐθεμελιώθη ὑπὸ τοῦ κόμητος Χριστιανοῦ 1ου, κατεστράφη ὑπὸ πυρκαϊᾶς τὸ 1676 καὶ ἐξωραΐσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ 6ου τὸ 1737.

Ὀλδ-Σάρουμ· Σαρβιόδουνον, μία τῶν Μπούρ Πουρρί=(ἠρειπωμένων φρουρίων) τῆς Ἀγγλίας ἐν Οὐΐλτς, 3 χλμ. πρὸς Β τοῦ Σώλσμπερυ. Ἀρχαῖον φρούριον καὶ ἐπισκοπὴ μετενεχθεῖσα εἰς Σώλσμπερυ κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα· εἰ καὶ κατάπεσὸν εἰς ἐρείπια καὶ ἁπλῆ μόνον ἀγροικία καταστάν, ἐξηκολούθει μέχρι τῆς κοινοβουλευτικῆς ἀναμορφώσεως ἀποστέλλον δύο βουλευτὰς εἰς τὸ κοινοβούλιον.

Ὀλδχαμ· π. τῆς Ἀγγλίας (ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Λιγκάστερ), 9 χλμ. ΒΑ τῆς Μάγχεστερ, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων κέντρων τῆς Ἀγγλίας ἐν τῇ βιομηχανίᾳ τῶν μεταξωτῶν καὶ βαμβακερῶν ὑφασμάτων καὶ μηχανῶν· ἔχει ἐκτεταμένα ἀνθρακωρυχεῖα. Πρὸ ἐνὸς αἰῶνος ἦτο μικρὸν χωρίον, ἤδη εἶνε πλουσιωτάτη πόλις, ἔχει δὲ κατοίκους 155,000.

Ὄλεγγ· μέγ. Δοὺξ τῆς ἀρχαίας Ρωσίας, διεδέχθη τὸν Ροῦρκι, ὡς ὁ πρεσβύτερος τῆς οἰκογενείας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ νέου Ἰγγόρ, υἱοῦ τοῦ Ροῦρκι, ἐβασ. 879—913. Ἐκυρίευσε τῷ 882 τὴν Σμολένσκην καὶ Λιουβέτχην, διὰ προδοσίας τὸ Κίεβον καὶ ἀφοῦ ἐφόνευσε τοὺς Ἀσκὸλ καὶ Δίρ, ἔστησεν ἐν αὐτῷ τὴν καθέδραν αὐτοῦ, κατέστησεν φόρου ὑποτελεῖς τοὺς Σιβηριανούς, τοὺς Ραδιμίτχους καὶ Δρεβλιανούς, καὶ οὕτω ἥνωσεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ πάντας σχεδὸν τοὺς λαοὺς τῆς Ρωσίας. Ὡδήγησε κατὰ τῆς Κων)πόλεως τῷ 904, 2.000 πλοῖα καὶ ἠνάγκασε τὸν αὐτοκρ. Λέοντα τὸν VI νὰ συνάψῃ ἐμπορικὴν σύμβασιν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Ρωσίας. Ἡ σύμβασις δ' αὕτη εἶνε τὸ ἀρχαιότατον γραπτὸν φιλολογικὸν καὶ νομικὸν μνημεῖον τῆς Ρωσίας.

Ὄλεγγ υἱὸς τοῦ Σβιατοσλαύου 1ου, ἔλαβεν ὡς κλῆρον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς (973) τὰς χώρας τῶν Δρεβλιανῶν, ἀλλὰ προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰαραπόλη 1ου ἠττήθη ἐν Ὀβρούτχ καὶ ἐφονεύθη (977).

Ὄλεγγ· υἱὸς τοῦ Σβιατοσλαύου (πριγ. Βλαδιμίρ) καὶ ἔγγονος τοῦ Ἰαροσλάβου 1ου, νέος ἔτι ἀκόμη ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν θείων του, οἵτινες ἀπεστέρησαν αὐτὸν τῶν δικαιωμάτων του· δραπετεύσας κατώρθωσε νὰ γίνῃ πρίγκιψ τοῦ Τμουταρακὰν καὶ ἑνωθεὶς μετὰ τῶν Πολόβττων κατεπολέμησε τὸν Σβιατοσλαῦον 2ον 1078, ἐπολιόρκησε τὸ Κίεβον τῷ 1096, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἀπέθανε τῷ 1124.

Ὀλεάριος· (Ἀδάμ), ἐκλατινισθὲν ὄνομα τοῦ Ἐλσχλάγγερ, σοφοῦ Γερμανοῦ 1600—1671, ὑπῆρξε γραμματεὺς τῆς πρεσβείας τῆς πεμφθείσης ὑπὸ τοῦ Ὁλστάϊν-Γκοτὸρπ τῷ 1633 εἰς τὸν Τσάρον τῆς Ρωσίας καὶ τὸν Σάχην τῆς Περσίας. Ἐξέδωκε τὰ «Ταξίδια» αὐτοῦ εἰς Μοσχοβίαν, Ταταρίαν καὶ Περσίαν.

Ὀλερόν· (νῆσος τοῦ—) Ο ὐ λ ί α ρ ο ς καὶ Οὐλάρτο (ἐν τῷ γαλλ. νομῷ Κάτω Σιαράντ). ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σεὺρ καὶ τῆς Σιαράντ, χωρίζεται ἀπὸ τῆς νήσου τοῦ Ρὲ διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Ἠπείρου διά τινος ἐπιφάνου πορθμοῦ ὀνομαζομένου Πορθμοῦ τοῦ Μωμουσόν. Ἔχει ἐπιφ. 15326 ἑκτ. Κατ. 17500, διῃρημένη εἰς δύο τμήματα καὶ 6 δήμους. Πολ. Ἀγ. Πέτρος τοῦ Ὀλερὸν καὶ Σιατὼ δ' Ὀλερόν. Δημητριακοὶ καρποί, ἀμπελῶνες, δάση. α'Ὁ Κῶδιξ τῆς Ὀλερὸν» ἢ «κατάλογος τῆς Ὀλερὸν» ἐπὶ μακρὸν ὑπῆρξε περιώνυμος καὶ ἐν χρήσει ὡς ναυτικὸς κώδηξ. Ἐγράφη πιθανῶς κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα.

Ὀρλεάν· (Φ ρ α γ κ ί σ κ ο ς). π ρ ί γ κ ι ψ τοῦ **Ζοανβίλλ**· ἐγεννήθη τὴν 14ην Αὐγούστου τοῦ 1818, ἦτο δὲ τρίτος υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου Φι-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

λίππου καὶ ἀδελφὸς τοῦ πάππου Φιλίππιου τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεάν, ἐπιδόξου μνηστῆρος τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου. Ἀνῆκεν εἰς τὸ Γαλλικὸν ναυτικὸν φέρων βαθμὸν ἀντιναυάρχου, διεδραμάτισε δὲ εἰς διαφόφους πολεμικὰς ἀποστολὰς σπουδαῖον μέρος, καταστὰς δημοτικώτατος ἐν Γαλλίᾳ. Ἀπέθ. τὸ 1900.

Ὀρμύλια· ἡ ἀρχαία Σερμύλη, κώμη τῆς Χαλκιδικῆς εἰς τοὺς Ν πρόποδας τοῦ Τελεμπούρδου παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Τορωναίου κόλπου, ὅπου οἱ λιμένες αὐτῆς Πισακούδια καὶ Ζαργανί. Κάτ. 1000 Ἕλληνες.

Ὀρφανίδης (Θεόδωρος): διαπρεπέστατος βοτανικὸς καὶ ποιητὴς δημοτικώτατος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἐγενν. 1817 ἐν Σμύρνῃ. Ἀπεστάλη τῷ 1844 εἰς Παρισίους ὑπὸ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως πρὸς εὐρυτέρας φιλολογικὰς σπουδάς, ἐκεῖ δὲ ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλολογίας παρὰ τοῖς διασημοτέροις τῶν τότε ἐν Γαλλίᾳ φιλολόγων Ἀδρ. δὲ Ζυσσιέ, Βρονγιὰρ κλπ. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 1848 διωρίσθη τὸ ἀκόλουθον ἔτος καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Περιελθὼν ἐπὶ τριακονταετίαν ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ πολλὰς τῶν Ἑλλην. χωρῶν, ὡς μέρος τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, τὸν Ἄθω, τὴν Χίον καὶ ἄλλας, ἐξηρεύνησε λεπτομερῶς τὴν ἑλλην. Χλωρίδα, ἀναλαλύψας 54 νέα εἴδη φυτῶν καὶ 20 ἀγνώστους τέως παραλλαγάς. Ἀπὸ τοῦ 1852 ἤρξατο ἐκδιδοὺς τὴν «Φλόρα Γκραίκα Ἐξσικάτα», ἐν ᾗ ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἀνακλύψεις αὐτοῦ καὶ πλήρης ἐπιστημονικὴ περιγραφὴ 1000 περίπου φυτῶν τῆς Ἑλλην. Χλωρίδος, ὧν πολλὰ ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων ἐπιστημόνων. Ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι τοῦ 1876 ἐξέδωκε τὸ σπουδαιότατον τῶν συγγραμμάτων του «Τὰ γεωπονικά». Κατήρτισε συλλογὴν 45000 ἀπεξηραμμένων φυτῶν καὶ 150 ξύλων τῶν ἑλλην. δένδρων καὶ θάμνων, ἣν βραδύτερον ἀγοράσας ὁ Θεόδ. Ροδοκανάκης προσήνεγκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.—Ὡς ποιητὴς τάσσεται ἐν τοῖς πρώτοις τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος· ἐπέτυχεν ἰδίως ἐν τῇ σατύρᾳ. Σατυρικὰ ἔργα του εἶνε τὸ «Τέρι-λίρι» καὶ ὁ Ἰώτας· ἐπικολυρικὰ εἰς ἡρωικὸν ἑξάμετρον ἡ «Χίος Δούλη», «ὁ Πύργος τῆς πέτρας», εἰς ὁμοιοκαταλήκτους, «ὁ Ἅγιος Μηνᾶς» κλπ. Ἀπεθ. ἐν Ἀθήναις 5 Αὐγούστου 1886.

Οὐάιτ· ἡ ρωμαϊκὴ Οὐΐκτις ἢ Βέκτις, νῆσος τῆς Ἀγγλικῆς κομητ. Χάμχαϊρ., θαυμασία θερινὴ διατριβὴ τῆς Αὐλῆς, πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Μάγχης, ἔκτ. 401 τετρ. χλμ. Κάτ. 80,000. Πρωτ. Νηοῦ-Πόρτ ἐπὶ τοῦ ποτ. Μεδίνα. Κάτ. 10,000.

Οὐάϊτ-Ριβερ=Λευκὸς ποταμὸς ἐν Ἀρκάνσας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, παραποτ. τοῦ Μισσισσίπη. Μῆκ. 1,280 χλμ., ὧν τὰ 180 πλωτός.

Οὐάϊτ-Ριβερ· ἐν Ἰνδιάνᾳ (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι), σχηματιζόμενος ὑπὸ τοῦ Α. καὶ Δ. Φὸρκ, παραπότ. τοῦ Βάβασχ. Μῆκ. 80 χλμ..

Οὐάϊτ-Ριβερ· ἐν Μίτσιγκαν (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι)· παραπότ. τοῦ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Μίτσιγκαν, διαρρέων τὴν λίμνην Ο ὐ ά ϊ τ.

Οὐάϊτ-Ρίβερ· παραπότ. τοῦ Μίσσουρη ('Ηνωμ. Πολιτεῖαι). Μῆκ. 538 χλμ.

Οὐάϊτ-Ρίβερ· παραπότ. τοῦ Κοννέκτικουτ ἐν Βέρμοντ τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν.

Οὐαλεντινιανὸς Α'· γεννηθεὶς τὸ 321 ἐν Πανονίᾳ ἀνεκηρύχθη Α ὔ γ ο υ σ τ ο ς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ του τὸ 364, θανόντος τοῦ 'Ιοβιανοῦ. 'Ενίκησε τοὺς Πίκτας καὶ τοὺς Σάξονας καὶ τοὺς Γερμανοὺς τοῦ Δουνάβεως, ἀπέθ. δὲ ἐξ ὀργῆς τὸ 375.

Οὐαλεντινιανὸς Β'· υἱὸς τοῦ προηγ. λαβὼν ὡς βασίλειον τὴν 'Ιταλίαν, τὴν δὲ Δύσιν παρὰ τοῦ Θεοδοσίου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἁρπαγος Μαξίμου (388). 'Εδολοφονήθη τὸ 392 ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ Φράγκου 'Αρβογάστου.

Οὐαλεντινιανὸς Γ'· υἱὸς Κωνταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ 'Ονωρίου ἐκ τῆς μητρός του Πλακιδίας· αὐτοκράτωρ τὸ 425. 'Η ἀντιζηλία τοῦ 'Αετίου καὶ τοῦ Βονιφατίου τὸν ἔκαμεν' ἀπολέσῃ τὴν 'Αφρικήν. 'Ο 'Αέτιος τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ 'Αττίλα τὸ 451, ἀλλ' ἐφόνευσε τὸν στρατηγὸν τοῦτον ἐξ ἀντιζηλίας τὸ 452 καὶ αὐτὸς ὁ' ἔπεσε τὸ 455 ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ Πετρωνίου Μαξίμου.

Οὐελλήϊος (λατιν. Β ε λ λ έ ι ο υ ς-Π α τ έ ρ κ ο υ λ ο υ ς) λατῖνος ἱστορικὸς 19, π. Χ.—31 μ. Χ. Πραίτωρ τὸ 14 μ. Χ. Ἔγραψεν 'Ιστορίαν 'Ελλάδος, 'Ανατολῆς, Ρώμης καὶ Δύσεως, ἔργον στρατιώτου κολακεύοντος τὸν Τιβέριον.

Οὐιμβέρτος ὁ Α'· προτελευταῖος βασιλ. τῆς 'Ιταλίας (ὅρα λ. ἐν τῷ Κειμένῳ). 'Εδολοφονήθη τὸν 'Ιούλιον τοῦ 1900 ἐν Μόντζᾳ ὑπὸ τοῦ ἀναρχικοῦ Μπρέσση.

Οὐόλφ (Βόλφ)—Φρειδερ. Αὔγουστος· γερμανὸς φιλόλογος, 1759—1824, εἷς ἐκ τῶν ἀρνηθέντων τὴν ὕπαρξιν τοῦ 'Ομήρου μετὰ βασίμων ἐπιχειρημάτων.

Οὐόλφ (ε). ἄγγλος στρατηγὸς πεσὼν ὁμοῦ μὲ τὸν Μόντκαλμ εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Κεμπέκ, τὸ 1759.

Οὐόλφ ('Ι.-Χ ρ ι σ τ ι α ν ό ς)· γεννηθεὶς τὸ 1679 ἐν Βρέσλαου, ἀποθ. κοσμήτωρ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Χάλλης τὸ 1754. 'Ανέπτυξε σύστημα φιλοσοφίας ὅπερ ἐπ' ἀρκετὸν διάστημα παρέμενε κλασσικόν.

Οὐόρμς· ποτὲ ἐλευθ. αὐτοκρατορ. π. τῆς Γερμανίας καὶ ἐπισκοπή. Νῦν ἐν τῷ μεγ. δουκάτῳ Ἔσσης (Ο ὐ ο ρ μ α τ ί α, Β ό ρ μ η) ἐπὶ τῆς ἀριστ. ὄχθης τοῦ Ρήνου. Μητρόπ. ρωμανικοῦ ρυθμοῦ τοῦ Γ'—ΙΔ' αἰῶνος. Κάτ. 23,000.

Οὐρσουλῖναι· μοναχαὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἁγ. Οὐρσούλης· τὸ τάγμα αὐτῶν ἱδρύθη κατὰ τὸ 1537 ὑπὸ τοῦ ἁγ. 'Αγγέλου δὲ Μπρέστσια διὰ τὴν δωρεὰν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων, ὑπεβλήθη δὲ εἰς τοὺς κανόνας τοῦ ἁγ. Αὐγουστίνου καὶ τὴν ἀπομόνωσιν· ἐν Παρισίοις ἐγκατέστησαν κατὰ τὸ 1604 φροντίδι τῆς κομήσσης Σαὶν-Μπὲβ, ἐπολλαπλασιάσθησαν δὲ ἐν Γαλλίᾳ.

Οὐρσούλη (ἁ γ ί α) παρθένος καὶ μάρτυς, θυγάτηρ πρίγκιπος τῆς Μεγ. Βρεττανίας, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Οὔνων παρὰ τὴν Κολωνίαν περὶ τὸ 452 μετὰ ἕνδεκα ἄλλων παρακολουθουσῶν αὐτὴν παρθένων, ἐτάφησαν δ' ἐν Κολωνίᾳ, ἔνθα διατηροῦνται ἔτι τὰ λείψανα αὐτῶν. Τιμᾶται τῇ 21 Ὀκτωβρίου. Ἦτο δὲ ἡ προστάτις ἁγία τῆς ἀρχαίας Σορβόννης. Τὸ περιώνυμον τάγμα τῶν Οὐρσουλινῶν ἀδελφῶν εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Πολλοὶ συγγραφεῖς λέγουσιν ὅτι αἱ μετ' αὐτῆς παρθένοι ἦσαν 11 χιλιάδες, ἀλλὰ τὸ τῆς Ρώμης μαρτυρολόγιον ἀναφέρει ἁπλῶς τὴν Οὐρσούλην μετὰ τῶν μετ' αὐτῆς παρθένων, χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὸν ἀριθμόν· οὐχ ἧττον βέβαιον εἶνε ὅτι ἦσαν μόνον ἕνδεκα.

Οὐτική. Οὔτικα, π. τῆς ἰδίως Ἀφρικῆς (ἐν τῇ νῦν Τύνιδι), παράλιος, ΒΔ. τῆς Καρχηδόνος, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ὁποίας κατέστη πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχ. Ἀφρικῆς, ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἀποικιῶν τῆς Τύρου. Αὐτόθι ηὐτοχειριάσθη ὁ Κάτων. Σῴζονται ἐρείπια αὐτῆς παρὰ τὸ Πόρτο-Ταρίνα.

Π

Παζαρούδι· χ. τῆς Χαλκιδικῆς παρὰ τὴν λίμνην Βόλβην, ἀφ' ἧς χωρίζεται δι' ἐλώδους ἐκτάσεως, μετὰ 600 κατοίκων Ὀθωμανῶν καὶ ἀθιγγάνων οἰκούντων χωριστὴν ἑκάστων συνοικίαν καὶ καταγινομένων σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἁλιείαν.

Παναγιά· χ. τῆς νήσου Θάσου, μὲ 1950 κατοίκους καὶ λιμένα ὃν οἰκοῦσιν ἕτεροι 130.

Πανιπέρι· χ. τοῦ δήμου Κορώνης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 228.

Πάπα· ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, ὁ ἀρχ. Ἄραξος, ἀποτελεῖ τὴν ΒΔ. γωνίαν τῆς Πελοποννήσου, ὑπερκείμενον τῆς λίμνης Καλογρηᾶς καὶ κλεῖον πρὸς Δ. τὸν κόλπον τῶν Πατρῶν. Παρ' αὐτὸ ἁλιεύονται ἐκλεκτοὶ κέφαλοι (εἰς τὰ ἐγγὺς ἰχθυοτροφεῖα).

Παπαγιαννόπουλος (Παναγιώτης· ἕλλην ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ, διακριθεὶς κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 εἰς τὴν ἐξ Ἄρτης εἰσβολήν, ἐπιτυχὼν δι' ἑνὸς τάγματος τὴν κατάληψιν τῆς ὀχυρᾶς Κιάφας ἣν ἐν τούτοις ἠναγκάσθη μετὰ ταῦτα νὰ ἐγκαταλείψῃ, ἅτε μὴ ἐγκαίρως ἐνισχυθείς. Ἔπεσε μετά τινας ἡμέρας (2 Μαΐου) εἰς τὴν κατὰ τοῦ Γριμπόβου φονικὴν ἐπίθεσιν.

Παπᾶ-Κώστας· (Ἰωάννης) σωματοφύλαξ τοῦ Κολοκοτρώνη ἐκ Δάρα, εἰς πολλὰς παρευρεθεὶς μάχας καὶ πολλαχοῦ διακριθεὶς ἐπὶ τόλμῃ.

Παπανδρεάδου· ἕλλην λοχαγὸς τοῦ ὑλικοῦ πυροβολικοῦ, ἀρχηγὸς σώματος ἀτάκτων κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897, πεσὼν ἐν αἱματηρᾷ συγκρούσει περὶ τὴν Νικόπολιν τῆς Πρεβέζης.

Παπανικολόπουλος (Ἀλ.)· ἕλλην ἐφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς ἐκ Καλαβρύτων. Ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Γριμπόβου τὴν 2 Μαΐου τοῦ 1897.

Παπαρρηγόπουλος (Κωνσταντῖνος)· ἐγεννήθη ἐν Νάξῳ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

τὸ 1780 καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν Κων)πόλει καὶ ἐν Ρωσίᾳ, παρὰ τῇ Κυβερνήσει τῆς ὁποίας ὑπηρέτησε διαδοχικῶς εἰς διαφόρους θέσεις ἀφ' ὧν δὲν ἔπαυσε συγχρόνως τώρα μὲν διαδίδων τὰ τῆς Φ. Ἑταιρείας, τώρα δὲ ὑποστηρίζων τὴν Ἑλλ. ἐπανάστασιν εἰς τὴν ἐν Βερώνῃ συνεδρίαν τῶν ἡγεμόνων. Εἰς τὴν διπλωματικὴν πρωτουργίαν του ὀφείλεται ἡ ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχία τῶν Δυνάμεων κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου ὅπου καὶ ἐτραυματίσθη. Μέχρι τοῦ 1862 ἐχρημάτισε πρόξενος τῆς Ρωσίας ἐν Ἀθήναις, κατόπιν δὲ προβιβασθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας ἐτέθη εἰς διαθεσιμότητα.

Παραμυθιά κωμόπ. τῆς Ἠπείρου κειμένη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ μυθικοῦ ποταμοῦ Κωκυτοῦ (Βωβοῦ), ὅστις ἐνούμενος μὲ τὸν Ἀχέροντα σχηματίζει ὀλίγον πρὸ τῶν ἐκβολῶν του τὴν μυθικὴν ἐπίσης λίμνην Ἀχερουσίαν, μίαν ἐκ τῶν εἰς Ἅιδου καταβάσεων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλλην. μυθολογίαν.

Παράσχος (Γεώργιος)· διακεκριμένος ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἐγενν. ἐν Χίῳ (1822). Μετὰ τὴν σφαγὴν κατέφυγε μετὰ τῆς μητρός του εἰς Ναύπλιον. Μετέσχε ζωηρῶς τοῦ κατὰ τῆς Βαυαρικῆς ὀυναστείας πολέμου διὰ τοῦ καλάμου του. Διορισθεὶς βραδύτερον συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς ὑπηρέτησεν ὡς τοιοῦτος ἐπὶ 40ετίαν. Ἀπέθ. ἐν Ἀθήναις 8 Φεβρουαρίου 1886. Ἀληθὴς ἐθνικὸς ἀοιδὸς μετὰ μεγάλου ἐθνικοῦ ἰδεώδους καὶ βαθείας πρὸς τὴν πατρίδα λατρείας. Ἔνθους ψάλτης τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1854, ὑμνητὴς ἐνθουσιώδης τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866. Δημοφιλέστατα ἐγένοντο ἐν γένει μὲν τὰ ποιήματα αὐτοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ τὰ «Πανελλήνιον», τὸ «Ἀρκάδι», «Μὲ τὸ κράνος βαρὺ στὸ σκοτάδι», «Ξυπνᾶτε μὲ τὴν σάλπιγγα» κλπ. κλπ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσει διεκρίθη ἐν πολλοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Μετέφρασε τὸν «Ἐρνάνην» τοῦ Β. Οὐγγὼ, κατεγίνετο δὲ τελευταῖον εἰς τὴν ἔμμετρον μετάφρασιν τῆς Ἰλιάδος εἰς τὴν νεοελληνικήν, ἀλλ' ἀτυχῶς τὸ ἔργον του αὐτὸ ἔμεινεν ἀτελές. Τὰ ἔργα αὐτοῦ οὐδέποτε ἐξεδόθησαν ὁμοῦ.

Παράσχος (Ἀχιλλεύς)· ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου, ὁ δημοτικώτατος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν τῶν τελευταίων χρόνων, ἐγεν. ἐν Ναυπλίῳ 1838, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐμορφώθη καὶ ἐχειραγωγήθη εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ ποιητικὰ δοκίμια. Πολεμιώτατος τοῦ Ὄθωνος μετεχειρίσθη ὡς καὶ ὁ ἀδελφός του τὴν μοῦσάν του κατ' αὐτοῦ ὀξύτατα, βραδύτερον ὅμως ἀμφότεροι μετεμελήθησαν, συνέθηκε δὲ ὁ Ἀχιλ. τὸ «πρὸς τὸν Ὄθωνα ἐλεγεῖον». Ὁ βίος του ὑπῆρξεν ἔμπλεως ἐρωτικῶν περιπετειῶν, λυρικώτατα δ' ἔψαλε τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας του. Ἀλλ' οὐχ ἧττον ἄξιος τυγχάνει τοῦ τίτλου τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ, ἐνθουσιωδέστατα τονίσας τὴν λύραν του κατὰ τὰς εὐφροσύνους τῆς πατρίδος περιστάσεις, μελαγχολικώτατα δὲ θρηνήσας ἐν ταῖς συμφοραῖς αὐτῆς. Διετέλεσεν ἔπαρχος Θήρας, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ταϊγανίῳ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

καὶ τέλος ὑπάλληλος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν. Ἀπέθ. 26 Ἰανουαρ. 1895 ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων του εἶνε «Ὁ ἱππότης», «ὁ Ἄγνωστος ποιητής», ἡ «Λυδία», «ὁ Γερω-Καπετᾶνος», τὸ τὸ «Ἐλεγεῖον εἰς τὸν Ὄθωνα», «Τὸ εἰς τὸν Βίκτωρα Ἐμμανουήλ», ὁ «Ἀλφρέδος», ὁ «Καναρὴς» κλπ. Τὰ δὲ λυρικά του εἶνε ἄπειρα. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐξεδόθησαν εἰς τρεῖς τόμους ἀπὸ τοῦ 1882, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐποίησεν ἄλλα. Τελευταῖον γνωστὸν ποίημά του εἶνε τὸ ἐπὶ τοῖς ἀποκαλυπτηρίοις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Καραϊσκάκη ἐν Πειραιεῖ, ὅπερ δὲν ἐπρόφθασεν, ὡς ἐσκόπει, νὰ ἀπαγγείλῃ ὁ ἴδιος.

Παρθένοι ἡ **Παρθένων-Νῆσοι** συστὰς μικρονήσων εἰς τὰ Α τοῦ Πόρτο-Ρίκο (Μεγ.-Ἀντίλλαι). Ἐκ τούτων Δανικαί εἶνε: ὁ Ἅγ. Θωμᾶς καὶ ὁ Ἅγ.-Ἰωάννης (141 τετρ. χλμ. Κάτ. 16,000), Ἀγγλικαὶ ἡ Ἀνεγάδα, ἡ Τόρτολα καὶ ἡ Βέρντζεν-Γκόρδα (165 τετρ. χλμ. Κάτ. 6,090), αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν Ἡνωμ.-Πολιτειῶν. Κουλέμπρα καὶ νῆσος τῶν Καράβων. Κυρία π. ἡ Καρλόττα-Ἀμαλία ἐπὶ τοῦ Ἅγ. Θωμᾶ. Κάτ. 13,000.

Πασαβᾶς χ. τοῦ δήμου Καρυουπόλεως τῆς Λακωνικῆς Κάτ. 74.

Πασόμπεης (Ἰσμαήλ) ὁ δεινὸς ἀντίπαλος τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ, ὑφ' οὗ ἐν ἀρχῇ κατεβλήθη παρ' ὅλην τὴν εὐγενῆ ροπὴν τῶν αἰσθημάτων του καὶ τὴν ὁημοτικότητα ἣν εἶχε κατορθώσει ἐκ τούτου ν' ἀποκτήσῃ. Παθὼν μυρία κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀλῆ, ἠναγκάσθη νὰ συνδεθῇ μετ' αὐτοῦ διὰ ψευδοῦς φιλίας, τέλος διωκόμενος πανταχοῦ ἀμειλίκτως νὰ διαγάγῃ βίον πλάνητα. ἀποφεύγων φονικὰς ἐνέδρας, ἕως οὗ προσῆλθεν ἱκέτης παρὰ τῷ περιωνύμῳ κατόπιν Δράμαλῃ ὅπου καὶ ἔζησεν ἐν κρυπτῷ ἐπὶ τριετίαν καθ' ἣν κρύφα συνεννοούμενος μετὰ τῶν ἐν Κων)πόλει φίλων του καὶ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ τοῦ Ἀλῆ Μάνθου Οἰκονόμου κατώρθωσε νὰ κηρυχθῇ ἀποστάτης μὲν ὁ Ἀλῆς (1820) αὐτὸς δὲ ν' ἀναγορευθῇ πασσᾶς τῶν Ἰωαννίνων, ἐκπεμφθεὶς μετὰ στρατοῦ πρὸς καθαίρεσιν τοῦ Ἀλῆ.

Παῦλος (Ἅγιος) ὁ «τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος». Ἐγεννήθη ἐν Ταρσῷ καὶ ἐκαλεῖτο ἐν ἀρχῇ Σαούλ. Ἐγένετο χριστιανὸς κατόπιν ὀπτασίας ἣν εἶδεν, ἐν ᾧ ἐπήρχετο κατὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ κεφαλῆς στρατιωτικοῦ σώματος ὡς ἀξιωματικός. Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐμαρτύρησεν ἐν Ρώμῃ τὸ ἔτος 66. Ἔγραψε 14 διατηρουμένας «Ἐπιστολάς».

Πεζένας (Ἐσπρί), σοφὸς Ἰησουΐτης, ἐγεν. ἐν Ἀβινιὸν 1692—1776, διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Μασσαλίας, συνέγραψε «ναυτικὴν Ἀστρονομίαν» καὶ ἄλλα.

Πεζρόν (Παῦλος), μοναχὸς τοῦ τάγματος τῶν Βερναρδίνων, ἐγεν. ἐν Ἀννεμπόν, 1639—1706, συνέγραψε πλὴν ἄλλων φιλοσοφοθρησκευτικῶν συγγραμμάτων καὶ ἔργον νῦν ἔτι περισπούδαστον «Ἀρχαιότης τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

γλώσσης καὶ τοῦ ἔθνους τῶν Κελτῶν» (1703).

Πειραιῶς-Δῆμος· τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς, ἀνήκει εἰς τὴν περίχωρον τῶν Ἀθηνῶν. Πρωτ. Πειραιεύς (μετὰ τῶν συνοικιῶν Κανθάρου, Καστέλλας καὶ Περιβολίων). Ἄλλα χ. Ρέντη, Νέον Φάληρον. Κατ. 51,020.

Πέντε-Πηγάδια· ὀχυρωτάτη θέσις τῆς κεντρικῆς Ἠπείρου 6 1)2 ὥρας Β τῆς Ἄρτης, ἀποτελουμένη ἐκ τῆς πρὸς τὴν κυματοειδῆ πεδιάδα τῶν Ἰωαννίνων ἐξόδου τῆς ὁμωνύμου μακρᾶς στενωποῦ. Ἡ ἔξοδος αὕτη ἔχει πλάτος μετώπου 70 περίπου μέτρων, φράσσεται δ' ἑκατέρωθεν ὑπὸ βραχοβούνων ἀπροσβάτων καὶ ἔχει ἐν τῷ μέσῳ τὸ μικρὸν ὀχύρωμα Ἀλῆ-Κουλέ. Ἐνταῦθα κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 (Ἀπρίλιος) ἑλληνικὴ πρωτοπορεία ἐκ 500 περίπου πεζῶν καταλαβοῦσα τὴν θέσιν ἀμαχητὶ καὶ προσβληθεῖσα αἰφνιδίως ὑπὸ ἐξαπλασίας τουρκικῆς δυνάμεως συνετρίβη σχεδὸν τελείως κατόπιν ἡρωικωτάτης ἐπὶ ἑξάωρον καὶ σχεδὸν ἐκ τοῦ συστάδην ἀμύνης. Τὰ Πέντε—Πηγάδια εἶνε ὑπὸ στρατηγικὴν ἔποψιν ἡ σημαντικωτάτη θέσις τῆς ἀσωτερικῆς Ἠπείρου, ὁ δὲ κατέχων αὐτὴν δεσπόζει τῆς τε πεδιάδος τῶν Ἰωαννίνων καὶ αὐτῆς τῆς πόλεως.

Περέϊκα-Καλύβια· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 110.

Περιβόλια· συνοικία τοῦ Πειραιῶς. Κάτ. 6,050.

Πέτα (τοῦ) χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 260.

Πετάλι-κάτω· χ. τῆς νήσου Σίφνου. Κάτ. 264.

Πεταλοῦ· χ. τοῦ δήμου Εὐρωστίνης τῆς Κορινθίας. Κάτ. 125.

Πετ(ι)μεζαῖοι· πολυάριθμος οἰκογένεια ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ἐκ Καλαβρύτων, ὑπηρετήσασα στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς τὴν πατρίδα καὶ πρὸ καὶ κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν Τινὲς τούτων ἐχρημάτισαν ἀξιωματικοὶ εἰς τὰ Ἀγγλικὰ τάγματα τῆς Ἑπτανήσου.

Πετ(ι)μεζᾶς (Κωνσταντῖνος)· στρατηγὸς τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως, διαπεραιωθεὶς ἐκ Ζακύνθου εἰς Καλάβρυτα καὶ συμπράξας ἐπὶ μακρὸν μετὰ τοῦ Σωτ. Χαραλάμπη. Διεκρίθη κυρίως εἰς τὴν μάχην τοῦ Λεβιδίου, ἔνθα ὁ ἀντάξιος υἱός του Ἰωάννης ἐπληγώθη ἐλαφρῶς· Ὕστερον ἐγένετο ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Κάπελης ἐν Γαστούνῃ ὅπου συνέπραξε μετὰ τῶν υἱῶν του Ἀνδρέου καὶ Ἰωάννου. Ἐπίσης διεκρίθη ἐν Λάλᾳ καὶ Πάτραις ὡς ἐν τῇ μάχῃ τῆς 9ης Μαρτίου, εἶτα δὲ ἠνδραγάθησεν ἐν Βασιλικῷ ὅπου ἐπλήγη ὁ Ἀναγνώστης (Πετμεζᾶς).

Πετράλωνο· χ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 93.

Πετρί· χ. τοῦ δήμου Νεμέας τῆς Κορινθίας. Κάτ. 183.

Πετριάδες· χ. τοῦ δήμου Κολλωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 250.

Πετριές· χ. τοῦ δήμου Ταμυναίων τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 390.

Πετρικᾶτα· χ. τοῦ δήμου Θηνιᾶς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 383.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Πετρίλου· χ. τοῦ δήμου Ἀργιθέας τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 878.

Πετρίνα· χ. τοῦ δήμου Φαλαισίας τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 259.

Πετρίνα· χ. τοῦ δήμου Κροκεῶν τῆς Λακεδαίμονος Κάτ. 832.

Πέτρινο· χ. τοῦ δήμου Φύλλου τῆς Καρδίτσης. Κάτ. 271.

Πετρομαγούλα· πρωτ. του βοιωτικοῦ δήμου Ὀρχομενοῦ. Κάτ' 1101

Πετρόπορο· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ. 179.

Πετροῤῥός· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 608. Ἡ Μελίδα Πετροφοῦ. Κάτ. 63.

Πὲτς ἢ **Ἰπέκ**· π. ἀλβανοσερβικὴ ἐν τῇ ΒΔ. Μακεδονίᾳ κειμένη περὶ τὰ σύνορα τοῦ Νοβιπαζὰρ καὶ ἐγγὺς τοῦ ποταμοῦ Βίστριτσα, ΒΔ. τῆς Πεισρένης, καλουμένη ὑπὸ τῶν Σέρβων Πέτς. Τὸ Ἰπὲκ ἔχει εὐφόρους καινοφυτίας, ἐξάγει δ' ἔτι ὀπώρας καὶ μέταξαν καὶ κατοικεῖται ἀπὸ 6000 Ἀλβανοὺς τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος, 3000 Σέρβους καὶ τινας Ὀθωμανούς.

Πηγαδοσιᾶνι· χ. τοῦ δήμου Καρυᾶς τῆς Λευκάδος. Κάτ. 360.

Πιαντίνα· χ. τοῦ δήμου Φελλίας τῆς Λακωνίας. Κάτ. 287.

Πιγκιανός· (Νόννιος), ἐκλατινισθὲν ὄνομα τοῦ Φερνάνδου Νουνὲτς, σοφοῦ Ἱσπανοῦ ἐκ τοῦ ἐνδόξου οἴκου τῶν Γκούθμαν, ἐγεν. τῷ 1473 ἐν Βαλλαδολίδῳ (Λατινιστὶ Πίντιουμ) ἀπ. ἐν Σαλαμάγκᾳ τὸ 1553.

Πιλαλήστρα· χ. τοῦ δήμου Εὔας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 198.

Πιλκομάυο· ποτ. τῆς Ν. Ἀμερικῆς, πηγάζει ἐκ τῶν Κορδιλλιερῶν Ἄνδεων παρὰ τὸ Ποτόζι τῆς Βολιβίας διευθυνόμενος δὲ ἀπ' Α. πρὸς ΝΑ. χωρίζει τὴν Ἀργεντινὴν δημοκρατίαν ἀπὸ τῆς Παραγουάης καὶ ἐμβάλλει διὰ δύο βραχιόνων εἰς τὸν Παραγουάη ἀπέναντι τῆς Ἀσσομψιὸν μηκ. 1400 περίπου χιλ.

Πιλόν· (Γερμανός), εἷς τῶν ἀξιολογωτέρων Γάλλων ζωγράφων, ἐκ Παρισίων 1505—1590, φίλος καὶ ἐφάμιλλος τοῦ Γκουζόν. Μεγαλοφυὴς καλλιτέχνης κατώρθωσε νὰ συνδυάζῃ τὴν χάριν μετὰ τῆς δυνάμεως ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Πλεῖστα ἔργα αὐτοῦ κοσμοῦσι διάφορα μουσεῖα τῆς Γαλλίας καὶ τὸ Λοὺβρον.

Πιλπαί ἢ μᾶλλον **Μπιδπαί**· ὑποτιθέμενος ποιητὴς τῶν Ἰνδικῶν μύθων, οἵτινες μετεφέρθησαν εἰς Εὐρώπην καὶ ἐχρησίμευσαν εἰς τὸν Λὰ Φονταίν.

Πίλς· (Ἰσιδ.-Ἀλεξ.-Αὐγουστῖνος), ἐκ Παρισίων 1813—1875, ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Πικό, ἔλαβε τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς Ρώμης τὸ 1838, καθηγητὴς τῆς γραφικῆς ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ καὶ μέλος τῆς Ἀκαδημείας τῶν καλῶν τεχνῶν. Κυρίως ἐπέτυχεν ἐπὶ θεμάτων στρατιωτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ὡς «Ὁ θάνατος τῆς Μαγδαληνῆς», «Ἡ διάβασις τοῦ Βερεζίνα» κλπ.

Πίλσεν· π. ἐν Βοημίᾳ τῆς Αὐστρο-Ούγγαρίας, πρωτ. ὁμων. διαμερίσματος, 85 χλμ. ΝΔ τῆς Πράγας, κάτ. 40,000. Ἑταιρεῖαι φιλολογικαὶ καὶ ἐπιστημονικαί. Βιομηχανία, ζυ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

θος ὀνομαστός. Τὸ ὁμώνυμον διαμέρισμα ἔχει 130,000 περίπου κατ.

Πίλτεν· π. καὶ φρ. ἐν Κουρλάνδῃ τῆς Ρωσίας· κάτ. 1750, ἀρχ. ἐπισκ. ἱδρυθεῖσα τὸ 1220 ὑπὸ Βαλδεμὰρ Β' βασιλέως τῆς Δανίας. Περιῆλθεν εἰς τοὺς Ρώσους τὸ 1795.

Πίνκερνον· (Ἰωάννης), σοφὸς Σκῶτος 1758—1826, συνέγραψεν «Ἱστορίαν τῆς Σκωτίας ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ οἴκου τῶν Στούαρτ», «Ἔρευναι περὶ Σκυθῶν ἢ Γότθων κλπ.

Πίντο· (Φρ. Μανδέζ), πορτογάλος περιηγητής, 1509—1583, ἐταξίδευσε τὸ 1537 εἰς τὰς Ἀνατ. Ἰνδίας, συνώδευσε τὸν Φραγ.-Ξαβιέρον εἰς Ἰαπωνίαν, ἐπανελθὼν εἰς τὴν χώραν του συνέταξε τὰ «Ταξίδια» αὐτοῦ, ἅπερ ἐξεδόθησαν μετὰ τὸν θάνατόν του.

Πίντο-Ριβέϊρο· (Ἰωάννης), γραμματεὺς τοῦ Ἰωάννου δουκὸς τῆς Βραγάνσης, διωργάνωσε τὴν συνωμοσίαν τοῦ 1640 δι' ἧς ἡ Πορτογαλία ἀπεσπάσθη τῆς Ἱσπανίας, ἐγένετο δὲ βασιλεὺς αὐτῆς ὁ δοὺξ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης Δ', ὅστις διώρισεν αὐτὸν πρόεδρον τῆς οἰκονομίας καὶ βασιλ. ἀρχειοφύλακα. Ἀπέθανε τὸ 1649. Πλὴν ἄλλων συγγραμμάτων αὐτοῦ κατέλιπε καὶ «Ἱστορίαν τῆς συνωμοσίας τοῦ 1640».

Πιοτρκὼφ ἢ Πετρικώ· κυβέρνειον τῆς Εὐρ. Ρωσίας ἐν τῇ Ρωσ. Πολωνίᾳ ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Σιλεσίας, ἔκτ. 12249 τετρ. χιλ. κατ. 1,110,000 πρωτ. Πιοτρκοῦ ἐπὶ τοῦ Στράδα, 26,000 κάτ.

Πιστώματα· χ. τοῦ δήμου Ζάρακος τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 80.

Πίσω-Μεριά· χ. τοῦ δήμου Κορθίου τῆς Ἄνδρου. Κάτ. 468.

Πιτίτσα· χ. τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ 168.

Πλαταμών· κωμόπ. τῆς Νοτ. Μακιδονίας πλησίον τῆς παραλίας τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ οὐ μακρὰν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων. Κάτ. 2500, οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες. Τὸ φρούριον τοῦ Πλαταμῶνος ὡς καὶ ἡ πλησίον Λεπτοκαρυὰ ἐβομβαρδίσθησαν τὸ 1897 ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου.

Πλάτανος· πρωτ. τοῦ δήμου Προσχίου τῆς Ναυπακτίας, 5 ὥρας Ν τῆς Ναυπάκτου, εἰρηνοδ. ἑλλην. σχολεῖον. Κάτ. 1224.

Πλεμοναρίο· χ. τοῦ δήμου Ἐλάτου τῆς Ζακύνθου. Κάτ. 285.

Πολικαὶ-Χῶραι (Ἀ ρ κ τ ι κ α ὶ κ α ὶ Ἀ ν τ α ρ κ τ ι κ α ί). Οὕτως ὀνομάζονται αἱ κύκλῳ τῶν δύο Π ό λ ω ν. χῶραι (νῆσοι) ἀπὸ τῆς 60ο Β. πλ. καὶ ἄνω.

Πολύγυρον· κωμ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐφ' ὑψηλῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ Χολομώνδα, μίαν ὥραν μακρὰν τῆς θαλάσσης, περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Ἀπολλωνίας. Κεῖνε πολίχνη διαιρουμένη εἰς δύο συνοικίας ὑπὸ ποταμοῦ ἐφ' οὗ ὑπάρχει λιθίνη γέφυρα καὶ ὅστις ποτίζει ἀφθόνως τοὺς ἐνταῦθα, λόγῳ τῆς βομβυκοτροφίας, ἐκτεταμένους κήπους συκομωρεῶν. Τὸ πολύγυρον εἶνε ἕδρα Καϊμακάμη καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καισανδρίας, ἔχει παλαιὸν ναὸν ἐν ᾧ εὑρηνται εἰκόνες λαμ-

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

πρᾶς τέχνης, ἑλληνικὸν καὶ δημοτικὸν σχολεῖον, νηπιαγωγεῖον καὶ παρθεναγωγεῖον καὶ 5000 Χριστιανοὺς φιλεργοτάτους κατοίκους, ὧν αἱ γυναῖκες ἄριστα κατεργάζονται οἰκιακὰ τεχνήματα.

Πολυδένδρι· χ. τοῦ δήμου Καστανέας τῆς Λαρίσσης. Κάτ. 135.

Πράβι· π. τῆς Α Μακεδονίας ἐπὶ τῶν Α λαγώνων τοῦ Παγγαίου ὄρους, 4 ὥρας Δ τῆς Καβάλλας. Ἔχει ἄφθονα ὕδατα, πλουσίαν παραγωγὴν καπνῶν, ἀνεπτυγμένην κτηνοτροφίαν καὶ κατοίκους 2500 Ὀθωμανούς, 700 Ἀθιγγάνους καὶ 1700 Χριστιανούς, Ἕλληνας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Μίαν ὥραν ἀπ' αὐτοῦ ἀπέχει ὁ κάλλιστος λιμὴν τῆς Ἐλευθερουπόλεως, ἡ ἀρχαία Ἠιών, παρὰ τὸν ὁποῖον ἔχει ἱδρυθῇ ρωσικὴ μονὴ περιλαμβάνουσα ἤδη 80 μοναχοὺς καὶ 100 Χριστιανοὺς καλλιεργητὰς τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὴν ἀγρῶν.

Πρατοβοῦνι ἢ **Συβίστα**· χ. τοῦ δήμου Ἀπεραντίων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 101.

Πρεμέτι· π. τῆς Β Ἠπείρου, ἐπὶ τοῦ Ἀψοῦ πρὸς τὰς ὑπωρείας τοῦ βουνοῦ Νεμέρτσκα μετὰ 5000 κατοίκων, ἐγγὺς τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ πατρὶς τοῦ Ἀρσάκη Χοτατζόβα.

Πρεξάσπης· αὐλικὸς τοῦ Καμβύσου, β. τῶν Περσῶν, κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Σμέρδιον, ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως· ἔσχε τὴν ἀφροσύνην ἡμέραν τινὰ νὰ κατακρίνῃ τὸν Καμβύσην ἐπὶ μέθῃ· οὗτος δὲ ἵνα δείξῃ ὅτι καὶ ἐν τῇ μέθῃ ἔχει ἀσφαλῆ τὴν χεῖρα, διεπέρασε διὰ βέλους τὸν υἱὸν αὐτὸν τοῦ Πρεξάσπου, ὁ δὲ ἀτυχὴς πατὴρ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐπαινέσῃ τὴν εὐστοχίαν τοῦ τυράννου.

Πρίντα· χ. τοῦ δήμου Ἀβίας τῆς ΒΔ Λακωνικῆς. Κάτ. 260.

Πριστίνα ἢ **Ραδκοπριζρένι**· π. τῆς Μακεδονίας εἰς τὸ Α τοῦ περιωνύμου Κοσσυφοπεδίου, 336 χλμ. ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅστις συνδέει τὴν μακεδονικὴν πρωτεύουσαν πρὸς τὴν Σερβίαν καὶ τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην. Ἡ Π. κατοικεῖται ὑπὸ 15,000 Ὀθωμανῶν, Βουλγάρων καὶ ὀλίγων Σέρβων, τῶν μὲν πρώτων ἀσχολουμένων κυρίως εἰς τὴν κατασκευὴν ὅπλων, τῶν δὲ λοιπῶν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὸ ἐμπόριον.

Προβάντιαι-Ἄλπεις· νομὸς τῆς Ν Γαλλίας συνορεύων μὲ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Μεσόγειον. Ἔκτ. 3749 τετρ. χλμ. Κάτ. 260,000. Πρωτ. Νίκαια. Ἔδαφος κατὰ τὰ 2/3 ὀρεινόν, μεγάλοι ἀμπελῶνες καὶ κῆποι ἐσπεριοειδῶν. Ἐπαρχίαι 3, Νίκαια, Γκράς, Πουζὲ-Θενιέ.

Προδτοβίτσα· πρωτ. δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κατ. 650.

Πρωτοπαπᾶς· (Δημήτριος)· ἐκ τῶν προύχόντων τῆς Τριφυλίας ἐκ τοῦ Χ. Μακρίσια, διακριθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ ἐν Λάλᾳ κυρίως κατὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Ρ

Ραμβουγιὲ ἢ **Ραμπουγιὲ** (Αἰκατερίνη Δὲ-Βιβόνν). Σύζυγος τοῦ κόμητος δὲ Βιβόνν, διοικητοῦ τῶν γαλερῶν ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ', τοῦ βο-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

ηθήσαντος τὴν Κρήτην τὸ 1670 καὶ καταναυμαχήσαντος τοὺς Βενετοὺς ἐν Παλέρμῳ τὸ 1676, ἀποθανόντος δὲ τὸ 1688.—ἡ δὲ Ἰουλία-Λουκία Δ'Ἀνζέννι Μαρκησία δὲ Ραμβ.), ἦν θυγ. ταύτης καὶ τοῦ Καρόλου Δὲ-Ραμβουγιέ, σύζυγος δὲ τοῦ δουκὸς Μοντωζιέ, ὅπως δὲ ἡ μήτηρ της καὶ αὐτὴ ἤνοιξε τὸ μέγαρόν της εἰς τοὺς μεγιστᾶνας τῆς ἐποχῆς, εἰς τοὺς πνευματώδεις ἄνδρας καὶ τὰς πεφημισμένας δεσποίνας, ἀποτελέσαντας οἱονεὶ σωματεῖον φιλολογικὸν προσενεγκὸν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸν καθαρισμὸν τῆς γλώσσης, ἀλλὰ γελοιοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Μολιέρου.

Ραντζακλῆ· χ. τοῦ δήμου Πρόνων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 214.

Ραπεντῶδα· χ. τοῦ δήμου Μαραθῶνος. Κάτ. 96.

Ραύνια-Πεδία· πεδιὰς νοτίως τῆς Ἰταλ. π. Βερτσέλλι (βλ. λ.) ὅπου ὁ Ἀννίβας ἐκέρδησε τὴν πρώτην ἐν Ἰταλίᾳ μάχην καὶ τὸ 101 π. χ. ὁ Μάριος συνέτριψε τοὺς Κύμβρους.

Ράχι-Κακή· κώμη τῆς νήσου Θράκης 1 ὥραν ἐνδοτέρω τῆς παραλίας. Κάτ. 1550.

Ρεβελιώτης (Γεώργιος)· Τριπολιτσιώτης ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ὑπὸ τὸν Κόλιαν Μπακόπουλον. Ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τὰς ἐν Ρούμελῃ μάχας καὶ ὑπηρέτησε βραδύτερον ὑπὸ τὸν Τσούρτ καὶ τὸν Δ. Ὑψηλάντην, τραυματισθεὶς εἰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐν Ἀβαρίνοις καὶ ἐν Τραμπάλᾳ ὅπου ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ἀράβων τοῦ Ἰμπραήμ.

Ρεκατσινᾶτα· χ. τοῦ δήμου Καρυᾶς τῆς Λευκάδος. Κάτ. 200.

Ρέντη· ἀγροτ. συνοικισμὸς τοῦ δήμου Πειραιῶς. Κάτ. 302.

Ρέντης· (Θεοχάρης), πολιτικὸς τῆς Ἐπαναστάσεως ἐκ Κορινθίας καὶ γερουσιαστὴς Καλτεζῶν.

Ρέπι· χ. τοῦ δήμου Πιαλίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ. 163.

Ρίζα· χ. τοῦ δήμου Θηνιᾶς τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 195.

Ροβολιάρη· χ. τοῦ δήμου Μακρακώμης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 732.

Ρόδιος (Παναγιώτης)· ἐγεννήθη ἐν Ρόδῳ τὸ 1789, υἱὸς ἐφοπλιστοῦ, πωλήσας τὰ πλοῖά του καὶ μεταβὰς εἰς Γαλλίαν ὅπου ἐσπούδασεν ἰατρικὴν μέχρι τοῦ 1821, ὅτε κατῆλθε καὶ ἔλαβεν ἐνεργὸς μέρος εἰς τὸν Ἀγῶνα. Προεκινδύνευσεν εἰς διαφόρους μάχας παρευρεθεὶς εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τριπόλεως, τὴν ἅλωσιν τῆς Κορίνθου, καὶ τέλος ἀνεδείχθη ἐν τῶν ἐνδόξων λειψάνων τῆς ἀτυχοῦς μάχης τοῦ Πέτα, λοχαγὸς δὲ ὢν τότε καὶ διακριθεὶς προεβιβάσθη εἰς ταγματάρχην. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Ναύπλιον ἡ Κυβέρνησις λαβοῦσα ἀνάγκην τῶν φώτων του τὸν διώρισε γενικὸν γραμματέα τῆς ἐπικρατείας. Ὁ Ρόδ. εἶνε ὁ πρῶτος καὶ κύριος διοργανωτὴς «τακτικοῦ στρατοῦ» ἐν Ἑλλάδι. Τὸ 1826 ὁ Ρόδιος παρέδωκε μορφωμένον τὸν τακτικὸν στρατόν, διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου ἐδαπάνησεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του, εἰς τὸν φιλέλληνα συνταγματάρχην Φαβιέρον. Διωρίσθη ἐπιθεωρητὴς τῶν κατὰ τὴν Ναύπακτον χιλιαρχιῶν καὶ κατόπιν

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τῶν ἐν Πελοποννήσῳ στρατευμάτων καὶ τέλος τὸ 1827 ὁ Καποδίστριας ἐκτιμῶν τὴν ἀξίαν του τὸν ἐπροβίβασεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὸν ἐκάλεσεν ὑπουργὸν τοῦ Πολέμου διατέλεσε δὲ τοιοῦτος μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς δολοφονίας του. Μονάζων κατόπιν ἐν Ναυπλίῳ προυβιβάσθη εἰς ὑποστράτηγον, ἐγένετο δὲ εὐθὺς κατόπιν στρατιωτ. διοικητὴς Ἀργολίδος καὶ μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς 3ης Σεπτεμβρίου. Τὸ 1844 διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ὡς καὶ τὸ 1848. Ἀποχωρήσας ἔκτοτε κατέλιπε καὶ συγγραφὴν στρατιωτικῶν ἔργων, ἀπέθ. δὲ πένης τὸ 1851, ἀφοῦ ἐδαπάνησε μεγάλην περιουσίαν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος.

Ροδόπουλος (Γ ε ώ ρ γ ι ο ς)· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Τσετσεβᾶ τοῦ Αἰγίου, δράσας ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ἀνδρ. Λόντον ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Σελῶν.

Ρόζοβα· χ. τοῦ δήμου Κροκεῶν τῆς Λακεδαίμονος. Κάτ. 103.

Ροϊνό· χ. τοῦ δήμου Φαλάνθου τῆς Ἀρκαδίας. Κάτ. 981.

Ρολογᾶς· (Σ τ έ φ.-Ἰωάννου)· ὁπλαρχηγὸς τοῦ 1821 ἐκ Ζατούνης, πολλὰς παρασχὼν ὑπηρεσίας κατὰ τὴν προετοιμασίαν κυρίως τοῦ ἀγῶνος καὶ εἶτα κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, ἀφειδῶς δ' ἐξ ἰδίων δαπανήσας εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν στρατοπέδων.

Ρούμελη· (Ρ ού μ-Ἐ λ ί)· τουρκικὴ ὀνομασία τῆς Θράκης, Ὁμοίως εἶχεν ὀνομασθῆ καὶ παρέμεινε παρὰ τῷ ἑλληνικῷ λαῷ καὶ ἡ Στερεὰ Ἑλλάς.

Ρουπακιά· χ. τοῦ δήμου Ἀπολλωνίων τῆς Κερκύρας. Κάτ. 139.

Ρωμανοῦ· χ. τοῦ δήμου Ἀγνάντων τῆς Ἄρτης. Κάτ. 138.

Σ

Σαγαρᾶ· χ. τοῦ δήμου Πέτρας τῆς Βοιωτίας. Κάτ. 330.

Σαγείϊκα χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 226.

Σαὶν-Ζούστ· γάλλος ἐπαναστάτης γεννηθεὶς τὸ 1768 ἐν Δεκίζ, φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Ροβεσπιέρου. Ἀπέθανε συγχρόνως μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς λαιμητόμου τὴν 10 Θερμιδὼρ 1793.

Σακελλάριος Π α π α γ ι ά ν ν η ς· ἱερεὺς ἐκ Στεμνίτσης, φίλος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, πανταχοῦ σπεύδων εἰς τὰ στρατόπεδα καὶ ἐνθαρρύνων τοὺς μαχητὰς διὰ τῶν συμβουλῶν καὶ τοῦ παραδείγματός του.

Σαλαγόρα ἢ **Σαλαώρα**· ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς τουρκικῆς Ἠπείρου ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ, μεταξὺ τῶν λιμνοθαλασσῶν Τσουκαλίας καὶ Λογαρούς. Κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897 κατελήφθη ἀμαχητὶ ὑφ' ἑνὸς οὐλαμοῦ Ἑλλήνων ἱππέων.

Σάλεσι· χ. τοῦ δήμου Μεγαλοπόλεως. Κάτ. 349.

Σαλμενίκου (Κ α λ ύ β ι α)· πρωτ τοῦ δήμου Ἐρινεοῦ τῶν Πατρῶν. Κάτ. 398.

Σαμπάκαλφα· χ. τοῦ δήμου Ἀριστομένους τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 192.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Σαπουνᾶ· χ. τοῦ δήμου Φαλάρων τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 112.

Σαράντα-Ἐκκλησίαι· π. τῆς Θρᾴκης, Α τῆς Ἀνδριανουπόλεως, τὸ Κιρκλησὲ τῶν Τούρκων, ὅπερ κατοικεῖται ἀπὸ 15,000 κατοίκους τοὺς πλείστους Ἑβραίους καὶ 350 ὑπηκόους Ἕλληνας.

Σαραγιάννης· ἢ **Σαρηγ.-ἢ Παπάζογλους** (**Πᾶνος**)· ἀγιοπετρίτης προύχων καὶ ὁπλαρχηγὸς τοῦ 1821, τὰ πάντα θυσιάσας ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος καὶ προθύμως ἀνοίξας τὸν οἶκον του εἰς τοὺς μαχομένους, μεγάλως δὲ βοηθήσας ὑλικῶς τὰς τάξεις τῶν πολεμιστῶν.

Σεκλίστα· χ. τοῦ δήμου Τετραφυλίας τῆς Ἄρτης, Κάτ. 352.

Σελμανίτικα· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου. Κάτ. 115.

Σέρβια· π. τῆς ΝΔ Μακεδονίας ἐπὶ τῶν νοτίων ὑπωρειῶν τῆς Τσιάπκας τῶν Καμβουνίων, κατοικούμενον ὑπὸ 2,500 βλαχογλώσσων Ἑλλήνων.

Σέχι· χ. τοῦ δήμου Τριπόλεως. Κάτ. 378

Σητεία· κωμόπ. τῆς Κρήτης εἰς τὰ Δ. αὐτῆς, θεμελιωθεῖσα τὸ 1869 περὶ τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας Ἡτείας, ἐγγὺς δὲ βενετικοῦ τινος φρουρίου. Σήμερον, μετὰ τῆς γειτονος ἀγροικίας Πετρᾶ, ἀριθμεῖ 300 Ἕλληνας κατοίκους καὶ 400 Τούρκους, ἔχει δὲ λαμπροὺς ναούς, δημοτικὰ σχολεῖα, Σχολαρχεῖον, τζαμίον, ὡραίας οἰκοδομάς, ἀσφαλῆ λιμένα καὶ ὕδατα ἄφθονα.

Σιαρκώ· (Ἰωάννης-Μαρτῖνος), ἰατρός, ἐγεν. ἐν Παρισίοις, 1823—1893, ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τὸ 1853 καὶ προσεκολλήθη τὸ 1862 εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν φρενοπαθῶν τῆς Σαλπετριέρης, ἀφιερώθη δ' ἔκτοτε εἰς τὴν μελέτην τῶν νοσημάτων τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Κατέλιπε πλὴν ἄλλων αὐτοῦ ἔργων «Κλινικὴν τῶν νοσημάτων τοῦ νευρικοῦ συστήματος», καὶ πολυαρίθμους μελέτας δημοσιευθείσας ἐν τοῖς εἰδικοῖς περιοδικοῖς· ἰδίᾳ ἐν τοῖς «Ἀρχείοις τῆς νευρολογίας», περιοδικὸν ὅπερ αὐτὸς ἵδρυσε τὸ 1880. Καθηγητὴς γενόμενος τὸ 1880, κατέκτησε παγκόσμιον φήμην διὰ τῶν ἀξιομνημονεύτων αὐτοῦ μαθημάτων περὶ ὑστερισμοῦ, ὑπνωτισμοῦ κλπ. Τὸ 1873 ἐγένετο ἡ εἰσοδοχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ἰατρικῇ Ἀκαδημείᾳ.

Σιατελέ· (τὸ μέγα καὶ τὸ μικρόν Σ.)· δύο μέγαρα εἰς Παρισίους, κείμενα τὸ μὲν ἐπὶ τῆς δεξ. ὄχθης τοῦ Σηκουάνα εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Σαλν-Δενὶς (ἁγ. Διονυσίου) πρὸς τὸ Πόντ-ὼ-Σιάνζ, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀρ. ὄχθης, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ Πτί-Πόν (μικρᾶς γεφύρας) παρὰ τὸ Ὁτέλ-Ντιέ, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐχρησίμευσεν ὡς ἕδρα τοῦ Πρεβοτικοῦ δικαστηρίου τῶν Παρισίων καὶ ὡς εἱρκτὴ συγχρόνως, καὶ κατηδαφίσθη τὸ 1802, νῦν δὲ ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ κεῖται ἡ Πλατεῖα τοῦ Σιατελέ, τὸ δὲ δεύτερον ξύλινον ὂν κατ' ἀρχὰς ἀνετράπη ἐκ πλημμύρας τοῦ Σηκουάνα (1206), ἀνοικοδομηθὲν δὲ λίθινον ὑπὸ Καρόλου τοῦ Ε' τὸ 1369, κατηδαφίσθη τὸ 1782.

Σιάτιστα· π. τῆς Δ Μακεδονίας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ Βερμίου καὶ 1)2 ὥραν μακρὰν τοῦ Ἀλιάκμονος, ἐντὸς πεδιάδος καταφύτου ἐξ ἀμπελώνων ὧν φημίζεται ὁ ἐξαίρετος μέλας οἶνος. Εἶνε ἕδρα μητροπολίτου, ἔχει 11 ναούς, κάλλιστα σχολεῖα, διαιρεῖται εἰς τὰς δύο συνοικίας Χ ώ ρ α ν καὶ Γ ε ρ ά ν ε ι α ν καὶ κατοικεῖται ἀπὸ 6,000, ὧν οἱ πλεῖστοι χριστιανοί.

Σίγφριδ· εἷς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τῆς οἰκογενείας τῶν Ν ι μ π ε λ ο ῦ γ γ ε ν (βλ. λ.), ἥρως τοῦ φερωνύμου ποιήματος.

Σιθωνία· χερσόνησος ἐπιμήκης ἀποτελοῦσα τὴν κεντρικὴν προβολὴν τῆς Χαλκιδικῆς, ἐκτεινομένη μεταξὺ τῶν κόλπων Τορωναίου καὶ Σιγγιτικοῦ, καὶ διαθεομένη ὑπὸ σειρᾶς ἐδῶ μὲν ἀποκρήμνου ἐκεῖ δὲ καταφύτου βουνοῦ, καταλήγει εἰς τὸ ἀκρωτήριον Δρέπανον, παρὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἔξωθεν τοῦ χωρίου Συκιὰ ἔκειτο ἡ ἀρχαία Σ ί γ γ ο ς.

Σίνας· (Σ ί μ ω ν βαρῶνος Σ ί ν α δὲ Χ ό δ ο ς καὶ Κ ί ζ ν τ ι α), πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ αὐλῇ τῆς Αὐστρίας, γνωστὸς ἰδίᾳ διὰ τὴν δαπάναις αὐτοῦ ἀνέγερσιν τῆς Σιναίας Ἀκαδημείας ἐν Ἀθήναις. Ἔγεν. ἐν Βιέννῃ (1810)· ὁ πάππος αὐτοῦ Σίμων ἐκ Μοσχοπόλεως τῆς Μακεδονίας, ἔμπορος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, διελθὼν διὰ Βοσνίας ἐγκατέστη ἐν Αὐστρίᾳ, ἔνθα πλουτήσας ἔλαβε τὸν τίτλον Οὐγγρου εὐπατρίδου ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας (τὸ 1818) καὶ ἀπέθανε τὸ 1822. Ἐκ τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ ὁ Γ ε ώ ρ γ ι ο ς γεν· τὸ 1782 ἐγένετο ὡς καὶ ὁ ἀδελφός του βαρῶνος τῆς αὐτοκρ. τῆς Αὐστρίας καὶ τοῦ βασιλείου τῆς Οὐγγαρίας (τὸ 1832) καὶ ἵδρυσε τὸν φερώνυμον τραπεζιτικὸν οἶκον ἐν Βιέννῃ, μετασχὼν πολλῶν σπουδαίων οἰκονομικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς χώρας. Ποικιλοτρόπως συνέδραμε τὴν Ἑλλάδα, ἵδρυσε τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ τοῦ Ὄθωνος διωρίσθη Γεν. Πρόξενος ἐν Βιέννῃ ἔνθα καὶ ἀπέθ. τὸ 1856.—Ὁ μονογενὴς υἱὸς αὐτοῦ **Σίμων** συνεχίζων τὸ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἔργον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατέβαλε τὰ ἔξοδα πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ καλλιτεχνικοῦ μεγάρου τῆς Ἀκαδημείας, ἥτις ἐκτίσθη κατὰ τὰ σχέδια τοῦ ἀρχιτ. Χάνσεν, ἐκοσμήθη διὰ γλυφῶν τοῦ Λεωνίδα Δρόση καὶ καλλιτεχνικῶν τοιχογραφιῶν, συνετελέσθη δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σίνα δαπάναις τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἰφιγενείας, τὸ γένος Γκίκα. Διετέλεσε πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Βερολίνῳ, Μονάχῳ καὶ Βιέννῃ μέχρι τοῦ 1862. Ἀπέθ. τῇ 3)15 Ἀριλ. 1876 ἐν Βιέννῃ, καταλιπὼν κολοσσιαίαν περιουσίαν καὶ τέσσαρας θυγατέρας, ὧν ἡ μὲν Εἰρήνη συνεζεύχθη μετὰ τοῦ Γ. Α. Μαυροκορδάτου, ἡ δὲ Ἑλένη μετὰ τοῦ Γρ. Ὑψηλάντου, πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Βιέννῃ (1863—1886) καὶ εἶτα ἐν Παρισίοις καὶ Βερολίνῳ. Πρὸς τιμὴν του μία τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Σισάπων· ἀρχ. κώμη τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ἔχουσα πλούσια χρυσωρυχεῖα.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Σκαλιστήρης (Ἄ ν θ ι μ ο ς)· ἀνώτερος κληρικὸς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, λαβὼν αὐτοπροσώπως ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὰ μάλιστα συντείνας εἰς τὴν συμφιλίωσιν τῶν Ὑδραίων καὶ τὴν προτροπὴν αὐτῶν ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὸν γενικὸν ἀγῶνα. Ἐν τοῖς στρατοπέδοις ἐλειτούργει καὶ μετελάμβανε τοὺς ὁπλίτας, εἶτα δ' ἐμάχετο εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῶν.

Σκάρμιτσα· χ. τοῦ δήμου Θαυμακῶν τῆς Θεσσαλικῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 385.

Σκιαδέϊκα· χ. τοῦ δήμου Δύμης τῶν Πατρῶν. Κάτ. 112.

Σκλάβαινα· χ. τοῦ δήμου Ἀναακτορίων τῆς Ἀκαρνανίας. Κάτ. 191.

Σκόδρας-λίμνη· λίμνη τῆς Β Ἀλβανίας μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ Μαυροβουνίου, ἡ ἀρχαία Λ α β ε ᾶ τ ι ς· Ἐκτ. 373 τετρ. χλμ. χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῆς ὁρμητικῆς Βοϊάνας.

Σκούασι· χ. τοῦ δήμου Μαρμαρίου τῆς Εὐβοίας. Κάτ. 120.

Σκουτσάϊδα· χ. τοῦ δήμου Θέρμου τῆς Τριχωνίας, 4 ὥρ. ἀπὸ Καινούριο. Κάτ. 236.

Σμέρνα· χ. τοῦ δήμου Ἀρήνης τῆς Τριφυλίας, 2 ὥρ. ἀπὸ Ζαχάρως. Κάτ. 354.

Σμόλικα-Νέα· χ. τοῦ δήμου Παραληθαίων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ. 347.

Σμόλικα· χ. τοῦ δήμου Ἀγρινίου. Κάτ. 337.

Σοῦδα· κλειστὸς κόλπος εἰς τὰ Β παράλια τῆς Κρήτης μεταξὺ τῆς χερσονήσου Ἀκρωτῆρι καὶ τῆς στερεᾶς πρὸς Α τῶν Χανίων, διαιρούμενος ὑπὸ τῆς ἐν τῷ μέσῳ νησίδος Σούδας εἰς δύο μέρη, τὸν ἐξωτερικὸν Κ ό λ π ο ν καὶ τὸν ἐσωτερικὸν μέγαν Λ ι μ έ ν α τῆς Σούδας, οὗ τὸ μὲν μῆκος μέχρι τοῦ χωρίουΤούζλα ἢ Ἀζιζιὲ εἶνε 4 1)2 ναυτικῶν μιλίων (8, 354 μ.), τὸ δὲ πλάτος 1 3)4 ναυτικῶν μιλίων (3,241 μ.), καὶ τὸ βάθος ἐν τῷ κέντρῳ 140 ὀργυιῶν· ἔχει δὲ δύο εἰσόδους ἑκατέρωθεν τῆς νησίδος, ὧν ἡ πρὸς νότον ἔχει εὖρος 1300 μέτρων. Ἡ νησὶς Σοῦδα στέφεται ἀπὸ ἰσχυρὸν φρούριον ἐνετικῆς καταγωγῆς. Καὶ πρὸς μὲν τὴν Βορ. ἀκτὴν τῆς Κρήτης ἐκτείνεται μέγα ὀχυρὸν περίζωμα, ἐπὶ δὲ τῆς Νοτ. κεῖται ὁ Ναύσταθμος τῆς Μεσογείου.

Σουλιωτίτης (Θ ε ο δ ω ρ ά κ η ς)· γοργότυπος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, διακριθεὶς τὴν 9 Μαρτίου ἔξω τῶν Πατρῶν ἐν ἀρχῇ, εἶτα δὲ ἐν Μεσολογγίῳ καὶ ἀλλαχοῦ ὑπὸ τὸν Θ. Κολοκοτρώνην καὶ τὸν Κανέλλον Δεληγιάννην.

Σούμλα ἢ **Κούμ(ε)νε**· βουλγ. π. τῆςΒουλγαρίας 300χλμ.ΑΒΑ τῆς Σόφιας, πρωτ. ἐπαρχ. κάτ. 23,200, ἀρχιεπισκοπὴ ἑλληνική, ὀχυρὸν φρούριον ἄλλοτε. Ἡ πόλις ἐρείδεται ἐπὶ ἀρκτικοῦ τινος βραχίονος τῶν Βαλκανίων. Ἀπὸ φύσεως κ ὶ τεχν ης ὀχυρά ὡς καὶ ἡ Βάρνα, ἤδη στερεῖται τειχῶν, κατεδαφισθέντων. Κατ' Ἀπρίλιον ἐτησίως μεγάλη ἐμπορικὴ πανήγυρις.

Σούνιον· συνοικισμὸς περὶ τὸ ὁμώνυμον ἀκρωτ. Κάτ. 74.

Σοῦτσος (Ἰ ω ά ν ν η ς), υἱὸς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τοῦ Ἀ λ ε ξ. Σ ο ύ τ σ ο υ μεγάλου διερμηνέως καὶ εἶτα ἡγεμόνος τῆς Μολδαυΐας καὶ εἶτα τῆς Βλαχίας, ἐγεν. ἐν Κων)πόλει 1804 ἐσπούδασε πολιτειολογικὰς· ἐπιστήμας καὶ ἰδίως πολιτ. οἰκονομίαν ἐν Γενεύῃ, διατελέσας μαθητὴς τοῦ Ἰταλοῦ Ρόσση· ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα διωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἀντιβασιλείας μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἶτα καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ (14 Αὐγ. 1837), διετέλεσε δὲ τοιοῦτος ἐπὶ 53 ἔτη. Διευθύνων τὸ τμῆμα τῆς δημ. οἰκονομίας ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπὶ Α. Κουμουνδούρου (1860) εἰσηγήσατο καὶ ἐπέτυχε τὴν κατάργησιν τῆς λεγομένης κλίμακος τῶν σιτηρῶν, δι' ἧς ἀφέθη εἰς τὸ εἶδος τοῦτο ἡ ἐλευθερία τῆς συναλλαγῆς. Ἀπ. ἐν Ἀθήναις 16 Μαρτ. 1890. Κατέλιπεν ἔργα «Πλουτολογίαν», «Πλουτολογ. Μελέτας», «Δημοσιολογίαν» καὶ ἀνέκδοτον «Δημοσιολογίαν τῆς Ἑλλάδος» ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλων κρατῶν.

Σοφία-Ἁγία· χ. τοῦ δήμου Ταγίας τῆς Κυνουρίας. Κάτ. 195.

Σοφιανόπουλος· (Π α ν α γ ι ώ. τ η ς)· ἀπόστολος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ ἀγωνιστὴς ἐκ Σοπωτοῦ τῶν Καλαβρύτων, ἐπίσημος ἰατρὸς τῆς ἐποχῆς του, πολὺ χρησιμεύσας ὡς τοιοῦτος εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἐπαναστατῶν.

Σπίλια χ. τοῦ δήμου Κρανίων τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 156.

Στάβερι καὶ **Μπενετᾶτα**· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Αἴνου τῆς Κεφαλληνίας. Κάτ. 218.

Σταθόπουλος (Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς)· ἕλλην ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ. Ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Δομοκοῦ τὴν 5ην Μαΐου τοῦ 1897.

Στάϊν-Κίρχε ἢ **Ἀϊγχορναΐλε**· δύο σταλακτιτῶν σπήλαια τῶν νοτίων λιμένων τῶν γερμαν. ὀρέων Χάρτς, ὧν τὸ ἕτερον ἐχρησίμευσέ ποτε ὡς ναός, τὸ δὲ καλεῖται καὶ «Σπήλ. τοῦ Σχίλλερ».

Σταμπούλ ἢ **Ἰσταμπούλ**· τὸ τουρκικὸν ὄνομα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Προῆλθεν ἐκ παραφθορᾶς τῆς ἑλληνικῆς φράσεως «εἰς τὴν Πόλιν»= Σ' τὴν Πόλη=Σ τ α μ π ο ύ λ.

Σταϊνόπουλοι (Γ ι α ν ν ά κ η ς καὶ Ἀ ν ά σ τ ο ς)· ἀδελφοὶ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 ἐκ τοῦ χ. Βιζίστι τῆς Γορτυνίας, πολλαχοῦ διακριθέντες ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ αὐταπαρνήσει.

Στοῦρα ἢ **Στουρονῆσι**· ἡ ἀρχ. Α ἰ γ ί λ ε ι α τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου, ἔναντι τῶν ἀκτῶν τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν εὐβοϊκῶν Σ τ ύ ρ ω ν, βραχώδης ἐρημόνησος κυκλουμένη ὑπὸ πολλῶν σκοπελοννήσων.

Στραπουργιές· χ. τῆς νήσου Ἄνδρου. Κάτ. 357.

Στριβίνα· κώμη τῆς Ἠπείρου 1 ὥραν ἔξωθεν τῆς Ἄρτης. Αὕτη μετὰ τῆς πλησίον κειμένης Βλαχέρνας καὶ τοῦ ὀχυρώματος Ἰμαρὲτ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἅμα τῇ πρώτῃ ἐκ τῆς γεφύρας τῆς Ἄρτης εἰσβολῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου, ἐγένετο δὲ κατόπιν ἐν τῶν ἐρεισμάτων τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἡμετέρων κατὰ τῆς Κιάφας καὶ τοῦ Γ ρ ι μ π ό β ο υ (Βλ. λ.).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Στροῦγγα· π. τῆς Δ. Μακεδονίας, εἰς ἀπόστασιν 3 ὡρῶν ἀπὸ τῆς Ἀχρίδος εἰς ὃ μέρος ἐξέρχεται τῆς λίμνης ὁ ποταμὸς Δρείλων, ἔνθα γίνεται μεγάλη ἁλιεία ἰχθύων καὶ ἐγχέλιων. Ἡ πόλις διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ χωρίζεται εἰς δύο συνοικίας ἑνουμένας διὰ ξυλίνης γεφύρας καὶ εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ λόφων ἐν τῷ μέσῳ καταφύτου πεδιάδος. Κάτ. 3000 χριστιανοὶ καὶ 2500 ὀθωμανοί, ἔχει δὲ καὶ 3 τζαμία.

Στρούμνιτσα· π. τῆς κεντρικῆς Μακεδονίας, ἐν τῷ μέσῳ μεγάλης κοιλάδος, ἧς δεσπόζει ἀφ' ὕψους 262 μ., ἐκτεινομένη τριγωνικῶς ἐπὶ προβούνου τοῦ Βελές διαρρεομένη καὶ ὑπὸ τριῶν χειμάρρων. Ἔχει δὲ ἡ πόλις 1 ναόν, 6 τζαμία, συναγωγὴν, κάλλιστα ἑλλην. σχολεῖα, ἐξαίρετα ὕδατα, μέγαν στρατῶνα, στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, παράγει ἄφθονα δημητριακὰ καὶ ὄρυζαν, κατοικεῖται ὑπὸ 12,000 ὧν οἱ 6000 χριστιανοὶ Ἕλληνες, Βούλγαροι καὶ Ἑλληνοβλάχοι, 4000 Τοῦρκοι καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι καὶ Βοημοί.

Στρούμπος (Δ η μ ή τ ρ ι ο ς). Καθηγητὴς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. Ἐγεν. τὸ 1806 ἐν τῷ παρὰ τὰ Ἰωάννινα χωρίῳ Κουκουλίῳ, ἀπέθ. ἐν Ἀθήναις 24 Ἰαν. 1890. Ἐκπαιδευθεὶς ἐν Ἰωαννίνοις καὶ εἶτα ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀκαδημείᾳ συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Παρισίοις περὶ τὸ 1831. Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα διωρίσθη καθηγητὴς τῆς πειραματικῆς Φυσικῆς ἀπὸ τοῦ 1840 ἐν τῷ νεοσυστάτῳ Ὀθωνείῳ τότε καλουμένῳ Πανεπιστημίῳ ἔνθα εὐδοκιμώτατα ἐδίδαξεν ἐπὶ 50ετίαν· διετέλεσε καὶ ἐπὶ 24 ἔτη καθηγητὴς ἐν τῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων. Συνέγραψεν «Ἐπιστημονικὰ παράδοξα», γαλλιστὶ δὲ ἐξέδωκε πολλὰς ἀξίας λόγου παρατηρήσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Φυσικῆς ἐπιστήμης.

Συγγρὸς (Ἀ ν δ ρ έ α ς)· ζάπλουτος Ἕλλην καὶ μέγας τοῦ ἔθνους εὐεργέτης. Ἐγεννήθη ἐν Ἄνδρῳ κατὰ τὸ 1835 ἐκ πατρὸς Χίου ἐγκατεστημένου ἐν Ἄνδρῳ, ἰατροῦ ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς Νήσου. Τὰ γυμνασιακά του μαθήματα διήκουσεν ἐν Σύρῳ, κατόπιν δὲ μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος εἰς τὸ ἐκεῖ σπουδαῖον Χιακὸν ὑποκατάστημα τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ μεγάλου ἐμπορικοῦ οἴκου Πετροκοκκίνου. Ἐκεῖ δὲν ἤργησεν ἀπὸ ὑπαλλήλου ἁπλοῦ νὰ γίνῃ διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος, μετ' ὀλίγον δὲ νὰ ἱδρύσῃ καὶ ἴδιον ἐμπορικὸν οἶκον. Ταῦτα σενέβαινον μέχρι τοῦ 1867 ὅτε πλέον ἐθεώρησεν ἐπαρκῆ τὴν ἀποκτηθεῖσαν περιουσίαν καὶ ἀπεσύρθη τοῦ ἐνεργοῦ ἐμποροτραπεζιτικοῦ σταδίου. Ὁ Συγγρὸς ὑπῆρξεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μία τῶν ἐκκεντρικωτέρων φύσεων. Μετὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐξηφανίσθη ἐπί τινα καιρόν, ἐγνώσθη δὲ κατόπιν ὅτι διέτριβεν ἐν Ἱεροσολύμοις ὡς προσκυνητὴς τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ. Ἐπανῆλθεν ὅμως καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ κεφαλῆς τώρα ἑτερορύθμου ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Συγγρός-Κορωνιός» ἥτις τὸ 1870

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

μετεσχηματίσθη εἰς Τράπεζαν Κωνσταντινουπόλεως. Ὀλίγον κατόπιν κατῆλθεν εἰς Ἀθήνας ὅπου ἀποκατεστάθη καὶ κατήρξατο τῆς εὐεργετικῆς του δράσεως. Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν ᾠκοδόμησε καὶ συνετήρει ὁλόκληρον πτέρυγα. Τοῦ Ἀμαλιείου ἦτο μέγας εὐεργέτης. Αὐτὸς ἔκτισε τὰς φερωνύμους του φυλαλακάς, αὐτὸς ἐδημιούργησε τὸ ἄσυλον τῶν Ἀπόρων γυναικῶν, αὐτὸς ἔκτισε τὸ Μουσεῖον τῆς Ὀλυμπίας καὶ ἔσωσε τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς, ὁ ἴδιος προσεφέρθη ν' ἀνεγείρῃ παρόμοιον Μουσεῖον καὶ ἐν Δελφοῖς, αὐτὸς ἔσωσε τὸ Βρεφοκομεῖον ἕτοιμον νὰ κλείσῃ τὰς θύρας του ἕνεκεν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, αὐτὸς ἐπροικοδότησε τὸ Ὠδεῖον, αὐτὸς ἐτροφοδότει χήρας καὶ ὀρφανά, αὐτὸς ἔδωκεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ Δημοτ. Θέατρον, αὐτὸς διέσωσε τὸ ἑλληνικὸν γόητρον ἐν Μακεδονίᾳ ἐξοδεύσας ἑξακοσίας ὅλας χιλιάδας χρυσῶν φράγκων διὰ ν' ἀνοικοδομήσῃ τὴν καταστραφεῖσαν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς Θεσσαλονίκην. Ἡ δὲ διαθήκη του ὑπῆρξεν ἐφαμίλλως εὐεργετικὴ εἰς τὸ Ἔθνος. Ὁ Συγγρὸς ἐξελέγη τὸ πρῶτον βουλευτὴς Σύρου τὸ 1889. Ἀττικῆς δὲ εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1890. Ἓξ ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ἐξελέγη ἐκ νέου βουλευτὴς Ἀττικῆς διὰ καταπληκτικῆς πλειονοψηφίας. Ἀπέθανε τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1899.

Συκάμινο· χ. τοῦ δήμου Ὡρωπίων τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 161.

Συμεών· ἡγούμενος τῆς Μονῆς Βαρσῶν κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ὁπαδὸς τοῦ Σέκερη, παρ' οὗ εἶχε κατηχηθῆ εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Ἐχρησίμευσεν ὡς διαγγελεὺς μεταξὺ τῶν ἐν τῇ μαχομένῃ Ἑλλάδι καὶ τῇ Κων)πόλει ἀδελφῶν, παρευρέθη δὲ καὶ εἰς πολλὰς μάχας.

Σχολάριος· (Γεώργ. Κορτέσιος Γεννάδιος, ἐπιλεγόμενος Σ.), ἐπιφανὴς λόγιος καὶ Πατριάρχης Κων)πόλεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεννάδιος· ἐγεν. περὶ τὸ 1400 ἐν Κων)πόλει ἢ Χίῳ. Διωρίσθη τὸ πρῶτον διδάσκαλος τῆς ἐν Κων)πόλει Ἀκαδημείας, γενικὸς βασιλικὸς κριτὴς ἔπειτα, καὶ ἀπέλαυε μεγάλης φήμης ὡς νομομαθής, φιλόσοφος καὶ θεολόγος. Συνώδευσε τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Παλαιολόγον εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ σύνοδον πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, σύνοδον ἣν ἐματαίωσε τότε, καὶ ἐπανελθὼν ἐν Κων)πόλει καὶ γενόμενος μοναχὸς (Γεννάδιος) κατεπολέμησε πάσῃ δυνάμει ἀντιστὰς κατὰ τῶν Λατινοφρόνων καὶ Ἑνωτικῶν. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κων)πόλεως (τὸ 1453) ἐξελέγη διάδοχος τοῦ κατὰ ταύτην πεσόντος Πατριάρχου Ἀθανασίου, ἐτιμήθη δὲ διαφερόντως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Πορθητοῦ καὶ ὠνομάσθη Ἐθνάρχης. Μετὰ 5ετῆ συνετὴν πατριαρχείαν, παρητήθη καὶ μετέβη εἰς τὴν παρὰ τὰς Σέρρας μονὴν τοῦ Προδρόμου ἐν τῷ ὄρει Μελενίκῳ, ἔνθα καὶ ἀπέθ. τὸ 1460 Ὑπῆρξε πολυγραφώτατος, συγγράψας φιλοσοφικὰ καὶ θεολογικὰ ἔργα περισπούδαστα, ὑπερεμάχησε δὲ σθεναρῶς τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀνατ. Ἐκκλησίας.

Σφίγοβα· χ. τοῦ δήμου Παίων τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 197.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

Σώστης-Ἅγιος· ναΐσκος καὶ ἀγροικία ἐπὶ τεναγονήσου τῆς εἰσόδου τοῦ λιμνοκόλπου Μεσολογγίου, Δ. τῆς Τουρλίδος.

Τ

Τάϊνεμουθ· π. τῆς Ἀγγλίας (ἐν Νορθούμβερλανδ), παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τ ά ϊ ν ε, ἐν τῇ Βορ. θαλάσσῃ. Κάτ. 30,000.

Τάλαντα· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 116.

Τανταλίδης (Ἡ λ ί α ς)· διαπρεπὴς Ἕλλην ποιητής, ἐγεν. τὸ 1818 ἐν Φαναρίῳ τῆς Κων)πόλεως. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ ποίημα «Ὕμνος πρὸς τὸν Μαΐον» ἐδημοσίευσεν ἐν Σμύρνῃ μαθητὴς ἔτι ὢν (τὸ 1834) ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ. Εἶτα διετέλεσεν οἰκοδιδάσκαλος παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ ἰατροῦ Σ. Καραθεοδωρῆ, ἥτις πολλάκις ὑπεστήριξεν αὐτόν. Τὸ 1830 ἐδημοσίευσε τὰ «Παίγνια» συλλογὴν χαριεστάτων ποιημάτων. Μεθ' ὃ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἐσπούδασε φιλολογίαν ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Ἐπανελθὼν δ' εἰς τὴν γενέτειραν κατεγίνετο εἰς τὴν ἔκδοσιν Ἐκκλ. περιοδικοῦ, ὅτε ἔπαθεν ὑπὸ ἐντελοῦς σχεδὸν ἀμαυρώσεως ἣν ὑπέμεινε χριστιανικώτατα. Διὰ τὰς πολλὰς ὅμως αὐτοῦ γνώσεις διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῇ Θεολ. σχολῇ τῆς Χάλκης τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῆς ρητορικῆς ἔνθα εὐδοκίμως ἐδίδαξε ἐπὶ 30ετίαν. Ἔγραψε διὰ μιᾶς χειρὸς πολλὰς διατριβὰς ἀξίας λόγου φιλολογικὰς καὶ Ἐκκλησιαστικάς, ἐξέδωκε τοὺς «Παπικοὺς ἐλέγχους» (τὸ 1851) καὶ διωρίσθη μέγας Ῥήτωρ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Εἶτα ἐξέδωκεν ἐν Τεργέστῃ (τὸ 1860) νέαν συλλογὴν «Ἰδιωτικὰ Στιχουργήματα», ἐν οἷς διακρίνεται ὁ «Ὕμνος Τελευταῖος εἰς τὸν Μάϊον». Ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας (τὸ 1876) ἐτύπωσε τὰ «Ἄσματά του», τονισθέντα εἰς Εὐρωπαϊκὴν μελῳδίαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, ὄντος προσέτι καὶ ἀρίστου μουσικοῦ Ἀπεθ. ἐν Κων)πόλει 31 Ἰουλίου 1876.

Τάουνλεϋ (Ν τ ζ έ η μ ς), δραμ. συγγραφεύς, 1715—1778, ἔγραψε τὸ «Αἰλάϊφ μπιλοδσταίρς» κωμικὸν ἔργον.

Τάουνλεϋ (Κ ά ρ ο λ ο ς), ἀρχαιολόγος Ἄγγλος, 1737—1805. ἐσχημάτισε πλούσιον μουσεῖον ἀρχαιοτήτων, ἀποτελοῦν νῦν μέρος τοῦ Βρεττανικοῦ μουσείου.

Τατάρ· χ. τοῦ δήμου Τυρνάβου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 688.

Τβάρτκο Α' (Σ τ έ φ α ν ο ς)· βασιλεὺς τῆς Βοσνίας, υἱὸς τοῦ Μπάν Στεφάνου Κοτρομάνοβιτς, ὃν διεδέχθη (τὸ 1359), ἐστερεώθη ἐπὶ τοῦ Μπανάτου τῆς Βοσνίας ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Α' βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας, κατέκτησε τὴν πριγκιπείαν τῆς Ζένθα ἐν τῇ Ἐρζεγοβίνῃ (τὸ 1366), κατώρθωσε νὰ στεφθῇ βασιλεὺς τῆς Βοσνίας καὶ Ραστίας, προσέβαλε τὴν Δαλματίαν, ἠναγκάσθη ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ ὑποταγὴν εἰς τὸν Σιγισμόνδον βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας (τὸ 1388), συμμαχήσας μετὰ τοῦ ὀθωμανοῦ Σουλτάνου Μουρὰτ Α' μετὰ τὴν μάχην τοῦ Κοσσόβου (τὸ 1389), ἠδυνήθη τῇ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

βοηθείᾳ αὐτοῦ νὰ καταλάβῃ πᾶσαν τὴν Δαλματίαν· ἀπ. τὸ 1392.—Ὁ υἱός του Τ β ά ρ τ κ ο Β', βασιλεὺς τῆς Βοσνίας καὶ Ρασκίας ὑπεχρεώθη νὰ ὑποταγῇ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν (τὸ 1408), εἶτα ἐλεηλάτησε τὴν Σκλαβωνίαν τῇ βοηθείᾳ τῶν Τούρκων, ἀπετίναξε τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Οὐγγαρίας, ἀλλὰ κατέστη ὑποτελὴς τῶν Τούρκων. Ἀπέθανεν ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου τὸ 1443.

Τβέρ· πόλις τῆς Εὐρ. Ρωσίας, πρωτ. Κυβερνείου, ἐπὶ τοῦ Βόλγα εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τβέρτζα, 156 χλμ. ΒΔ τῆς Μόσχας, κάτ. 40,000, ἀρχιεπισκοπή, στρ. σχολή, γυμνάσιον, ἱερατ. σχολὴ κλπ. Βιομηχανία ἐν ἀκμῇ, ἐμπόριον ἀσήμαντον. Τὸ ὁμών. Κυβερνεῖον, μεταξὺ τῶν, Ἰαροσλάβ, Βλαδιμίρ, Μόσχας Σμολένσκης καὶ Πσκόφ, ἔχει ἔκτ. 65,331 τετρ. χλμ. καὶ 1,740,000 κατ.

Τέτοβον ἢ **Καλκάν-Δερέ**· π. τῆς Β Μακεδονίας ἐπὶ τῶν εὐθαλεστάτων ὑπωρειῶν τοῦ Σκάρδου, ἐπὶ γραφικωτάτης καὶ λίαν εὐαέρου τοποθεσίας, οἰκούμενον ὑπὸ 20,000 Μωαμεθανῶν κυρίως Ἀλβανῶν, Βουλγάρων, Ἀθιγγάνων καὶ Σέρβων, οἵτινες ἔχουσιν ἐνταῦθα τὴν ἕδραν τῆς Ὁ μ λ α ν δ ί ν α ς των ἥτις ἀποστέλλει ἐντεῦθεν ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν τοὺς προσηλυτιστάς της. Ἡ πόλις αὕτη διαρρέεται ὑπὸ τριῶν ῥυάκων, σχηματιζόντων τὸν Ἀξιόν, παράγει δὲ εἰς τὰ πέριξ περίφημα μῆλα.

Τζαΐζι· χ. τοῦ δήμου Κολωνίδων τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 173.

Τζενεράδες· χ. τοῦ δήμου Μαλακασίου τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ. 263.

Τζέτζης (Ἰ ω ά ν ν η ς)· Ἕλλην ποιητὴς καὶ γραμματικός, ἐγεν. ἐν Κων)πόλει περὶ τὸ 1120, ἀπ. περὶ τὸ 1183. Συνέθηκε ποιήματα ἐμπνεόμενος ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Τροίας. Ἄλλα ἔργα αὐτοῦ εἶνε «Ἀλληγορίαι μυθολογικαί, φυσικαὶ καὶ ἠθικαὶ» εἰς ἰαμβικοὺς στίχους «αἱ Χιλιάδες» εἰς 6 βιβλία καὶ πολιτικοὺς στίχους, περιλαμβάνουσαι ἀνέκδοτα τῶν ἐπισημοτέρων προσώπων, «Ἐπιγράμματα», «Ἐξήγησις τῆς Ἰλιάδος», Σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον καὶ τὴν Ἀλεξάνδραν τοῦ Λυκόφρονος, περιλαμβάνοντα πολύτιμα ἀποσπάσματα καὶ «Ἐπιστολαί».

Τζεφερεμίνι· χ. τοῦ δήμου Οἰχαλίας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 1161.

Τζίνι· χ. τοῦ δήμου Εὐυδρίου τῆς Λαρίσης. Κάτ. 133.

Τζόγια χ. τοῦ δήμου Λετρίνων τῆς Ἠλείας. Κάτ. 616.

Τολοφών· προσάκτιος οἰκισμὸς τοῦ δήμου Τολοφωνίων τῆς Φωκίδος. Κάτ. 174.

Τομαραῖοι· οἰκογένεια ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 ἐκ Τρικκάλων τῆς Κορινθίας, ὑπηρετήσασα πολιτικῶς τε καὶ στρατιωτικῶς τὸν ἀγῶνα.

Τομαράς (Ἰ ω ά ν ν η ς)· πολιτικὸς ἀνὴρ τοῦ 1821 ἐκ Τριφυλίας χρηματίσας πληρεξούσιος καὶ βουλευτής, φυλακισθεὶς δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν προυχόντων ἐν Τριπόλει.

Τούηδ· ποτ. τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, πηγ. ἐν Σκωτίᾳ, χωρίζει ταύτην τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Βόρειον θάλασσαν ἐνΜπέρουϊκ, μῆκ. 154 χλμ. ἁλιεία σολωμοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τούϊκκενχαμ· χωρ. τῆς Ἀγγλίας (ἐν Μίδλεσσεξ), ἐπὶ τοῦ Ταμέσιος, 15 χλμ. ΝΑ τοῦ Λονδίνου, κάτ. 13,000. Ἐνταῦθα κατῴκησεν ὁ Λουδοβίκος-Φίλιππος καταλιπὼν τὴν Γαλλίαν.

Τοῦντζα· παραπότ. τοῦ Εὔρου καταρρέων ἐκ τῶν Βαλκανίων ὀρέων καὶ συμβάλλων μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Τοῦρνος· βασιλεὺς τῶν Ρουτούλων, υἱὸς τοῦ Δαύνου καὶ τῆς Βενιλίας, ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ τὴν Λαβινίαν, ὅτε ὁ Λατῖνος προέκρινεν αὐτοῦ τὸν Αἰνείαν, ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Τοῦρνος τότε βοηθούμενος ὑπὸ μέρους τῶν Λατίνων καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ἐτρουρίας Μεζέντσου, ἐπολέμησε πρὸς τοὺς Τρῶας ἐπιδρομεῖς, ἀλλ' ἡττήθη καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁ Τοῦρνος εἶνε ὁ ἀληθὴς ἥρως τῶν 6 τελευταίων βιβλίων τῆς Αἰνειάδος.

Τραγάνα· χ. τοῦ δήμου Λαρύμνης τῆς Λοκρίδος. Κάτ. 527.

Τριάδα-Ἁγία· χ. τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς. Κάτ. 91.

Τριὰς-Ἁγία· χ. τοῦ δήμου Θερμοπυλῶν τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 308.

Τρικκάλων—Ν ο μ ό ς· τὸ Β ἥμισυ τῆς δυτικῆς Θεσσαλίας, πρὸς τὴν Μακεδονίαν (Β) καὶ τὴν Ἤπειρον (Δ). Εἰς τὰ ΒΔ ἔχει τὸν κόμβον τοῦ Ζυγοῦ τοῦ Λάκμωνος, πρὸς Β τὰς παρωρείας τῶν Καμβουνίων καὶ τὴν πεδιάδα ἔκτασιν τῆς Καλαμπάκας ὅπου τὰ Μ ε τ έ ω ρ α (βλ. λ.), Δ ἐκτείνεται ἡ ὀρογραμμὴ τῆς Πίνδου μετὰ τῆς προβολῆς τοῦ Κόζιακα. Τὸ Ν τμῆμά του εἶνε κατά τι πεδινώτερον, διασχιζόμενον ὑπὸ τοῦ πρώτου ροῦ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν πρώτων του παραποτάμων. Κλῆμα τραχὺ εἰς τὰ Β καὶ τὰ ΒΔ, γλυκὺ δὲ εἰς τὰς κοιλάδας ἃς διαρρέουν οἱ ποταμοί. Πρωτ. Τ ρ ί κ κ α λ α. Σύγκειται (ἀπὸ τοῦ 1899) ἐκ τοῦ βορείου ἡμίσεος τοῦ μέχρι τότε διπλασίου νομοῦ, οὗ τὸ νότιον ἥμισυ ἀπετέλεσεν ἔκτοτε τὸν νομὸν Κ α ρ δ ί τ σ η ς (βλ. λ.). Διαιρεῖται δὲ εἰς τοὺς ἀκολούθους Δήμους.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Τρικκαίων	Κάτοικοι	30,387
Παραληθαίων	»	5,384
Φαρκαδόνος	»	7,007
Πιαλίων	»	7,955
Αἰθίκων	»	7,036
Κοθωνίων	»	4,561
Ἀθαμάνων	»	5,121

ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΣ

Αἰγινίου	Κάτοικοι	8,535
Χαλκίδος παρ' Ἀσπροποτάμῳ		3,952
Λάκμωνος	Κάτοικοι	2,277
Καστανέας	»	3,641
Μαλακασίου	»	2,934
Ὀξυνείας	»	2,928
Τυμφαίων	»	4,289
Κάτοικοι τοῦ Νομοῦ:		96,007

Τριστὰν Δ' Ἀκούνια· νησοσυστὰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἧς ἡ ὁμώνυμος μεγίστη νῆσος ἔχει 40 χλμ. περίμετρον καὶ βουνὸν ὕψους 2,400 μ. Ἀπὸ τοῦ 1816 οἰκεῖται ὑπὸ εὐαρίθμων Ἄγγλων. Ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1506 ὑπὸ τοῦ πορτογάλου Ἀ κ ο ύ ν ι α (βλ. λ.).

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Τροβάτου· χ. τοῦ δήμου Ἀγράφων τῆς Εὐρυτανίας. Κάτ. 594.

Τσέσιλ· (Ο ὐ ί λ λ ι α μ· βαρῶνος δὲ Μ π ο ύ ρ λ η γ), γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ Ἐδουάρδου ΣΤ' καὶ Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας, μέγας θησαυροφύλαξ, ἐγεν. ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Λίνκολν, 1520—1598, ἐξελέγη δὶς μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, διεκρίθη δὲ διὰ τὴν σταθερότητα καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν γνωμῶν του, διωρίσθη γραμμ. τῆς Ἐπικρ. ἐπὶ Ἐλισάβετ τὸ 1558, συνεκάλεσε τὸ κοινοβούλιον ὅπερ συνεζήτησε νομοσχέδιον περὶ ἀναμορφώσεως τῆς θρησκείας, μεγάλως δὲ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῶν 39 θεμελιωδῶν ἄρθρων τῆς ἀναμορφώσεως ταύτης, τὸ 1588 συνωμολόγησεν ἐπωφελῆ τῇ Ἀγγλίᾳ συνθήκην μετὰ τῶν Ὁλλανδικῶν κρατῶν. Ἡ Ἐλισάβετ πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του ἐτιτλοφόρησεν αὐτὸν λόρδονΜπούρληγ. —Ὁ υἱός του Ρ ο β έ ρ τ ο ς 1563—1612 ὑπουργὸς ἐπὶ Ἐλισάβετ καὶ Ἰακώβου Α', ἀπεστάλη παρὰ Ἑρρίκῳ Δ' τῆς Γαλλίας ὅπως διαπραγματευθῇ τὴν μετὰ τῆς Ἱσπανίας εἰρήνην, συνετέλεσε λίαν εἰς τὴν καταδίκην τοῦ λόρδου Δ'Ἔσσεξ, Ἰάκωβος δὲ ὁ Α' ἐτιτλοφόρησεν αὐτὸν λόρδον Σώλσμπαρυ.

Τσιβέρι· χ. τοῦ δήμου Ἀργείων. Κάτ. 572.

Τσουδόπουλος (Χ ρ ῆ σ τ ο ς)· ἔλλην ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ. Ἐφονεύθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Γριμπόβου ἐν Ἠπείρῳ τὴν 2 Μαΐου τοῦ 1897.

Τσώ· χ. τοῦ δήμου Χ α ν τ ρ ᾶ, ἐπαρχ. Σητείας, Διοικ. Λασηθίου (Κρήτης). Κάτ. 170.

Τυβίγγη ἢ μᾶλλον **Τοῦμπιγγ**· γερμ. **Τύμπινγγεν**· π. τῆς Βυρτεμβέργης (ἐν τῷ Μέλανι Δρυμῷ), ἐπὶ τοῦ Ἄνω Νέκκαρ, κάτ. 13,500, ἔχει περιώνυμον πανεπιστήμιον, (ἱδρυθὲν τὸ 1447), περιλαμβάνον δὲ ἓξ σχολάς.

Τυπάλδος (Ἰ ο ύ λ ι ο ς Γ. Π ρ ε τ ε ν τ έ ρ η ς), ἔλλην ποιητής, ἐγεν. ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας 1814, ἀπέθ. 1883. Ἐσπούδασε νομικὰ ἐν Ἰταλίᾳ. ἐγένετο δικαστὴς ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ ἀνῆλθε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀνωτάτου συμβούλου τῆς Δικαιοσύνης. Ἐξέδωκε καὶ νομικὸν περιοδικὸν (1842—47) ἐν Κερκύρᾳ. Τὰ ποιήματά του ἑκάστοτε δημοσιευόμενα ἐν τῷ τύπῳ ἐγένοντο γνωστὰ καὶ δημοφιλῆ πρὶν ἢ ἔτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς γίνῃ γνωστός. Συλλογὴ αὐτῶν ἐδημοσιεύθη ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1856. Τὰ μετὰ ταῦτα δημοσιευθέντα δὲν συνελέγησαν. Κατὰ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του ἀπεσύρθη ἐν Φλωρεντίᾳ, ἔνθα κατέγινεν εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς «Ἀπελευθερωθείσης Ἱερουσαλὴμ» τοῦ Τάσσου, ἧς ἄσματά τινα ἐδημοσιεύθησαν ἐν Ἀθηναϊκοῖς περιοδικοῖς. Γνωστότερα ἐκ τῶν ποιημάτων του εἶνε «Ἡ Φυγή», «Τὰ δύο λουλούδια», «Τὸ παιδὶ καὶ ὁ Χάρος», «Ἡ καταδίκη τοῦ κλέφτη» κλπ.

Τύραννα· ὡραία π. τῆς Ἀλβανίας κειμένη ἐν τῷ μέσῳ καταφύτου πεδιάδος. Αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως ταύτης εἰσὶν εὐρεῖαι καὶ αἱ οἰκοδομαὶ καλαίσθητοι, οἱ δὲ κάτοικοι ἀνέρχονται εἰς 5000 Χριστιανοὺς καὶ 12000 μωαμεθανοὺς Ἀλβανούς.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Τυργέλα· χ. τοῦ δήμου Ἀργείων. Κάτ. 296.

Τύρνα· πρωτ. τοῦ δήμου Αἰθίκων τῶν Θεσσαλικῶν Τρικκάλων. Κάτ. 718.

Υ

Ὑάνγκ-Τσέ-Κιάνγκ· = Κυανοῦς ποταμός κατὰ τοὺς Εὐρωπαίους, μέγας ποτ. τοῦ Σινικοῦ κράτους, ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Κίν-Σιά-Κιάνγκ καὶ Ὑα-Λούγκ-Κιάνγκ, δέχεται τοὺς Χάν-Κιάνγκ, Μίν-Κιάνγκ καὶ Κια-Λίνγκ-Κιάνγκ, διέρχεται παρὰ τὴν Ναν-Κίνγκ καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Κυανῆν θάλασσαν παρὰ τὴν Σαγκάην διὰ δύο στομίων, μήκ. 5,000 χλμ. Εὐρύτατος, ἡ πλημμυὶς ἀνέρχεται ἐν αὐτῷ μέχρι 650 χλμ. Ἠνεῴχθη ἀπὸ τοῦ 1858 εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐμπόριον.

Ὑπερτέρα ἡ Ἄνω λίμνη· μεγίστη ὑδατολεκάνη μεταξὺ Ἡνωμ.-Πολιτειῶν καὶ Καναδᾶ (ἰνδιστί: Κ ί τ σ χ ι-Γ κ ο ῦ μ ι). Μῆκ. 585 χλμ. Μέσον πλάτ. 225 χλμ. Μέσον βάθος 300 μ. ἔκτ. 83,627 τετρ. χλμ. (κατὰ 1/3 μείζων τῆς Ἑλλάδος), ὕδατα γλυκέα, ἰχθύες ἄφθονοι. Δέχεται πολλοὺς ποτ., καὶ σχηματίζει πολυπληθεῖς νήσους ὧν σημαντικωτέρα ἡ Βασιλική.

Φ

Φαλατάδος· χ. τῆς νήσου Τήνου. Κάτ. 631.

Φαλκονέρα, ἢ ἄλλως λεγομένη Γερακοῦνι· νησὶς ἀκατοίκητος ἐν μέσῳ τοῦ Μυρτῴου πελάγους πρὸς δυσμὰς τῆς Μήλου.

Φατσάδικα· χ. τῶν Κυθήρων. Κάτ. 270.

Φιλλιάται(ς)· κωμόπ. τῆς Δ. Ἠπείρου, 3 ὥρας μακρὰν τοῦ λιμένος τῆς Σαγιάδας καὶ οὐ μακρὰν τοῦ ρεύματος τοῦ Καλαμᾶ. Κάτ. 3,000.

Φιλιππιάς· κωμόπ. τῆς μεσημβρινῆς Ἠπείρου 3 1/2 ὥρας ΒΔ τῆς Ἄρτης παρὰ τὸν ποταμὸν Λοῦρον. Κάτ. 3,000. Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 δὶς κατελήφθη καὶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀμαχητί. Θέσις στρατηγικωτάτη, ἅτε κατέχουσα τὸ ἄκρον τῆς Ἀρτινῆς πεδιάδος περὶ τὴν Ν εἴσοδον τῆς δυσπροσίτου στενωποῦ τῶν Πέντε Πηγαδίων καὶ ἀποτελοῦσα οὕτω τὴν κλεῖδα τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Πρεβέζης (Γέφυρα Λούρου), Ἄρτης καὶ Ἰωαννίνων.

Φισκάρδο· πρωτ. τοῦ δήμου Δολιχίου τῆς Κεφαλληνίας παρὰ τὸ ὁμών. ἀκρωτήριον τῆς Ἐρίσσου. Κάτ. 220.

Φλεγύας· βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Χρύσης διαδεχθεὶς τὸν Ἐτεοκλέα ἄτεκνον ὄντα ἐν τῇ πρὸς τὸν Ὀρχομενὸν χώρᾳ, ἥτις κατ' αὐτὸν ἐκλήθη Φλεγυαντίς. Ἦτο πατὴρ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Κορωνίδος ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιόν. Ἀγανακτήσας διὰ τοῦτο ὁ Φλεγύας ἐπυρπόλησε τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ θεοῦ. Καὶ τὸ μὲν πῦρ ἐσβέσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ δὲ Φλεγύας ὑπεβλήθη εἰς αἰωνίαν τιμωρίαν ἐν τῇ Ἅιδῃ.

Φλυεῖς· ἀρχ. δῆμος τῆς Ἀττι-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

κῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα εἶτα δὲ εἰς τὴν Πτολεμαΐδα φυλήν.

Φλυοῦς· ἀρχ. π μικρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ πρότερον Ἀραυτία καὶ Ἀραιθυρέα. Οἱ κάτ. Φλυάσιοι καὶ Φλιούντιοι.

Φλῶκα. χ. τοῦ δήμου Τριταίας τῶν Πατρῶν. Κάτ. 186.

Φλώρινα· πόλ. τῆς Μακεδονίας Βουλγαριστὶ λέγεται Λ ε ρ έ ν, πρωτ. ὁμωνύμου Καζᾶ. Κεῖται Ν τῶν Βιτωλίων ἐντὸς κοιλάδος καὶ διαρρέεται ὑπὸ μικροῦ ποταμοῦ. Ἡ Φ. διασχίζεται ὑπὸ μιᾶς μόνης μακρᾶς ὁδοῦ καὶ ὑποδιαιρεῖται εἰς 9 συνοικίας ἐξ ξυλίνων οἰκιῶν. Κάτ. 5000 Τοῦρκοι, 650 Ὀθωμ. Ἀθίγγανοι καὶ 2,600 χριστιανοί. Ἕλληνες καὶ Ἑλληνοβούλγαροι. Ἔχει 3 ἑλλην. σχολεῖα, 1 βουλγαρικόν, 1 ναόν, 7 τζαμία καὶ μέγαν στρατῶνα, πολὺ δὲ φημίζεται ἡ καλλονὴ τῶν ὀθωμανίδων της καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς καταγόμεναι βοημίδες χορεύτριαι.

Φραιχδόϊλλερ· χ. τῆς Ἀλσατίας ὅπου γαλλικὴ στρατιὰ ἐδεκατίσθη τὸ 1870 ὑπὸ τῶν Πρώσων. Κάτ. 525

Φτέρη· χ. τοῦ δήμου Αἰγίου. Κάτ. 488.

Φτερνό· χ. τοῦ δήμου Ἐλλομένου τῆς Λευκάδος. Κάτ. 213.

Φύλακες· χ. τῆς νήσου Σύρου. Κάτ. 291.

Χ

Χάας· ὄρα Α α ς.

Χάγκ-Τσεοῦ-Φοῦ· ὄρα καὶ Β έ ν τ ζ-Χ ά ν.

Χαζαράχοι· νομαδικὴ φυλὴ Μογγόλων τοῦ ΒΑ Ἰράν, ὅπου οἰκεῖ μετὰ τῶν Αἴμακ (βλ. λ)·

Χάϊγερ· κωμόπ. τῆς Πρωσ. Ἔσσης-Νασσάου, παρὰ τὸν Δίλλ. Κάτ. 1620.

Χάϊγερλοκ· κωμόπ. τοῦ γερμαν. Χοεντζόλερν (βλ. λ.), ἐπὶ τοῦ Λϊαχ. Μέγα ὑφαντήριον. Κατ. 1300.

Χαϊκάλι· χ. τοῦ δήμου Αἰπείας τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 468.

Χάϊενεκκε· (Ἰ.-Θεόφιλος)· γερμ. νομοδιδάσκαλος, 1681—1741, καταλιπὼν ἐμβριθέστατα ἔργα.

Χάϊνδε· (Χ α ΐ ν σ ι ο ς), ὁλλανδὸς φιλόλογος καὶ ἱστοριογράφος διαπρεπής, 1580—1665.—Ὁ υἱός του Ν ι κ ό λ α ο ς, 1620—1681, ἀντάξιος τοῦ πατρός του, διέτρεξε τὴν Εὐρώπην καὶ ἐγένετο προστατευόμενος Χριστίνης τῆς Σουηδικῆς.

Χάϊνδε· (Χ α ΐ ν σ ι ο ς) Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς· πλούσιος ὁλλανδὸς ἐπιχειρηματίας καὶ ἐπαναστάτης 1640—1720, καταστὰς μετὰ Γουλιέλμου τοῦ Γ' ψυχὴ τῶν ἐναντίον Λουδοβίκου ΙΔ' συνωμοσιῶν.

Χαῖρ-Ἐδδίν· ὁ ἕτερος τῶν περιβοήτων ἀδελφῶν πειρατῶν Β α ρ β ε ρ ο ύ ς (βλ. λ), 1476—1546, διάδοχος τοῦ ἀδελφοῦ του Μ π α μ π ᾶ-Ἀ ρ ο ὺ τ ζ (βλ. λ.), ἠττήθη μόνον ὑπὸ Καρόλου-Κίντου κατόπιν μεγάλων κατακτήσεων τὸ 1535 Ἐνίκησε τὴν Δόρια, ἐδῄωσε τὴν Ἰταλίαν, ἐνίκησε τοὺς Κρῆτας καὶ ἐβοήθησε τοὺς Γάλλους ν' ἀνακτήσουν τὴν Νίκαιαν.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Χάϊς Ἐδουάρδος)· γερμαν. ἀστρονόμος 1806—1877. Ἔγραψε περισπούδαστον «Οὐράνιον Ἄτλαντα» καὶ ἄ.

Χάϊς· (Ἰω.-Δέ-), γερμ. (Ἀλσατὸς) ἱστορικὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἀπέθ ἐν Παρισίοις τὸ 1688.

Χάϊστερ (Λαυρέντιος)· γερμανὸς ἰατρός, 1683—1758. Διαπρεπὴς καθηγ. τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Ἄλτορφ καὶ τοῦ Χέλμσταιτ. Ἔγραψε πολύτιμα ἔργα ἰατρικὰ καὶ βοτανικά.

Χαλέπα· τερπνότατον προάστειον τῶν Χανίων μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Σούδας μὲ ὡραίους κήπους καὶ ἐπαύλεις ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ ὅστις ἑνώνει τὴν στρογγύλην χερσόνησον Ἀκρωτῆρι πρὸς τὴν λοιπὴν νῆσον. Ἡ κώμη αὕτη, οἰκουμένη ὑπὸ 1300 Ἑλλήνων καὶ 200 Ὀθωμανῶν, εἶνε περιώνυμος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ συνομολογηθεῖσαν συνθήκην τοῦ 1878, δι' ἧς ἐκανονίσθη τότε τὸ Κρητικὸν πολίτευμα.

Χαλκοκονδύλης (Δημήτριος)· Ἕλλην λόγιος τοῦ μεσαίωνος εἷς τῶν μᾶλλον ὁρασάντων πρὸς διάδοσιν ἐν Εὐρώπῃ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 1424, διετέλεσε μαθητὴς τοῦ ἐκ Γάζης Θεοδώρου, ἐδίδασκε δὲ τὴν ρητορικὴν ἐν τῇ πατρίδι του μέχρι τῆς ἁλώσεως τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων (1453), μεθ' ὃ καταφυγὼν εἰς Ἰταλίαν προσεκλήθη εἰς τὴν Φλωρεντίαν ὑπὸ Λαυρεντίου τοῦ Μεδίκου καὶ ἐδίδαξεν ἐκεῖ τὴν ἑλληνικήν, κατόπιν δὲ καὶ ἐν Μιλάνῳ. Ἀπέθανε τὸ 1511. Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἀρίστη «Ἑλληνικὴ γραμματικὴ» (1493), αἱ πρῶται ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρου (1488), τοῦ Ἰσοκράτους (1493) καὶ τοῦ Σουΐδα (1499).

Χαλκοκονδύλης (Λαόνικος ἢ Νικόλαος)· Ἕλλην ἱστορικὸς ἐκ τῆς αὐτῆς μὲ τὸν προηγ. οἰκογενείας, γεννηθεὶς ἐπίσης ἐν Ἀθήναις. Ἔζη κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα καὶ εἶνε συγγραφεὺς «Ἱστορίας τῶν Τούρκων καὶ τῆς πτώσεως τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας ἀπ. 1389—1462» ἀποτελούσης μέρος τῆς «Βυζαντίδος» ἐκδοθείσης δὲ τὸ 1650 ἐν Παρισίοις καὶ μεταφρασθείσης εἰς τὴν Γαλλικήν.

Χάλλ ἢ **Ἄλλη**· π. τῆς πρωσ. Σαξωνίας ἐπὶ τοῦ Σάαλε, 32 χλμ. ΒΔ τῆς Λειψίας, συγκειμένη ἐκ τῆς κυρίας πόλεως, 5 προαστείων καὶ τῶν συνοικισμῶν Γκλάουχα καὶ Νόϋμαρκτ. Γοτθ. ναός, ὡραῖος «ἐρυθρὸς» πύργος, Δημαρχιακὸν μέγαρον, θέατρον, διευθυντήριον τῶν ὀρυχείων, διάσημον πανεπιστήμιον ἀπὸ τοῦ 1694, μουσεῖον, βιβλιοθήκη, βοταν. κῆπος, ἀστεροσκοπεῖον κλπ. Κάτ. 90,000.

Χάλλ· ἀρχ. π. τοῦ Τυρόλου. Ἁλατωρυχεῖα, ἀκμ. βιομηχ. Κάτ. 5,600.

Χάλλ ἢ **Βάδ-Χάλλ**· χ. τῆς Ἄνω-Αὐστρίας (Στυρίᾳ). Ὀνομαστὰ ἰωδιοῦχα ὕδατα. Κάτ. 1,000.

Χάλλ ἡ **Βεστφαλική**· κώμη τῆς πρωσ. Βεστφαλίας, ἀκμ. βιομηχανία καὶ ἐμπόριον. Κάτ. 1700—Ὁ νομὸς Χ.=304 τετρ. χλμ. Κάτ. 30,000.

Χάλλπου· (Κάτω καὶ Ἄνω)· δύο κῶμαι τῆς ἑλβετ. τοπαρχίας

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Σχαφφάουζεν, 1 1)2 χλμ. ἀφιστάμεναι ἀλλήλων, καὶ ἔχουσαι ἐξόχους ἀμπελῶνας. Κάτ. τοῦ Ἄνω 2,400 τοῦ Κάτω 700.

Χάλς· χ. τῆς δανικῆς ἐπαρχ. Ἀαλβοργ ἐπὶ τοῦ Λίμ. Κάτ. 1000.

Χάλς (Φράνς)· διάσημος Ὁλλανδὸς ζωγράφος, 1584—1666. Διαπρέπει ὡς προσωπογράφος.—Ἐπίσης διαπρεπεῖς ζωγράφοι ὑπῆρξαν ὁ ἀδελφός του Δίρκ-Χ. καὶ ὁ υἱός του Φράνς-Χ., ὁ «νεώτερος».

Χανιά· πρωτ. τῆς Κρήτης. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τοῦ 1900 ἔχει κατοίκους 12,276 Χριστιανούς, 9,249 Τούρκους καὶ 600 Ἑβραίους· ἐν ὅλῳ κατ.20,875.—Περιγραφὴν ὅρα ἐν τῷ κειμένῳ (Χανιά).

Χαντζηγιάννης· ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἐκ Σοφικοῦ τῆς Κορινθίας, διακριθεὶς ἐν Κορίνθῳ καὶ εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Δράμαλη ἐπιχειρήσεις.

Χάος· τὸ «αἰώνιον κενὸν» κατὰ τὸν Ἡσίοδον, μῖγμα συγκεχυμένον ἀπασῶν ὧν στοιχειωδῶν οὐσιῶν πρὸ τῆς διαμορφώσεως τοῦ κόσμου. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ἐμορφώθη ὁ παλαιότατος ἁπάντων τῶν Θεῶν, πατὴρ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς νυκτός.

Χαουράν· ἡ ποτὲ Αὐρανῖτις, ὑψίπεδον τῆς Συρίας ἀνατολ. τοῦ Ἰορδάνου, ἠφαιστειώδες καὶ ἄδενδρον ἀλλὰ πολυχείμαρρον. Οἰκισμοὶ ἀραιότατοι καὶ ὀλιγάνθρωποι.

Χαουράν· ταυῦν **Βωδί-Χαουράν** ἡ ποτὲ Αὐρανῖτις· χώρα τῆς Βαβυλῶνος πρὶ τὸν Εὐφράτην. Προέκτασις τοῦ προηγουμένου ἀνατολικῶς.

Χαουράν (Ντζέβλ-Χ)· ὄρος τῆς συριακῆς Χαουράν, ὀπόθεν καταρρέει ὁ Ἰαρμούθ· ὕψ. 1720 μ.

Χαουδά (Ἄουσα ἐσφαλμένη)· χώρα εὐρεῖα καὶ πεδινὴ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ κεντρ. Σουδὰν (Β. Ἀφρική). Οἱ κάτοικοί της καθυποταγέντες διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῶν πολεμικωτάτων Φελάτα· ὅρα Φελατάχοι.

Χάρτσβουργ· ἐπαρχ. τοῦ γερμαν. Βρουνσβικ. Κάτ.11,000· πρωτ.Νόυστατ-Χάρτσβουργ μὲ 5,000 κατ.

Χασήμπασα· χειμερινὴ πρωτ. τοῦ δήμου Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας. Κάτ. 316.

Χατζηαναργυραῖοι ἢ **Ἀνάργυροι** στρατιωτικὴ οἰκογένεια διακριθεῖσα κατὰ τὴν Ἑλλ. ἐπανάστασιν. Καταγόμενοι ἐκ Κρανιδίου ἦλθον εἰς Σπέτσας πιθανῶς κατὰ τὸν συνοικισμὸν τῆς νήσου ἐν ἀρχῇ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἀναφαίνονται τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1770 συμπολιμήσαντός τινος αὐτῶν μετὰ τοῦ Λάμπρου Κατσώνη, ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ ὑπ' αὐτὸν Σπετσιωτικοῦ στολίσκου. Ἐν ἀρχῇ τοῦ ΙΘ' αἰῶνος διωρίσθη ὑπὸ τοῦ καπετὰν πασᾶ Χουσεὶν ἀνώτατος ἀρχων τῆς νήσου βέης ὁ Νικόλαος Χατζηαναργυρος, (γενηθ. 1770) διατηρήσας τὸ ἀξίωμα μέχρι τοῦ θανάτου του (1814) προελθόντος ἐκ πανώλους. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπαναστάσεως οἱ Χ. εἶχον πολλὰ πλοῖα, ἐν οἷς διεκρίνοντο τὰ τοῦ Παύλου, Ἀναγνώστου καὶ Ἀνδρέου Χατζ. πρώτης τάξεως πάρωνες (βρίκια), τῶν 18 ἢ 16 πυροβόλων, ἅπερ πάντα προσήνεγκον εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπηρεσίας λαμπρὰς διοικούμενα ὑπὸ διαφόρων τῆς οἰκογενείας μελῶν, μετασχόντων καθ'ἅπασαν τὴν διάρκειαν τοῦ ἀ-

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

γῶνος τῶν τυχῶν καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ Σπετσιωτικοῦ στόλου, οὗ ἐπὶ βραχὺ (κατὰ τὸ 1822) εἶχεν ἀναδειχθῆ συνναύαρχος ὁ Ἀνδρέας Χ. μετὰ τοῦ Ἀνδρούτσου.

Χόβολη· χ. τοῦ δήμου Ἀροανίας τῶν Καλαβρύτων. Κάτ. 374.

Χομίρμαννη· (Ἐδῶθε καὶ Πέρα)· διπλοῦν χ. τοῦ δήμου Ὑπάτης τῆς Φθιώτιδος. Κάτ. 756.

Χουαράς· πρωτ. τοῦ περουβιανοῦ νομοῦ Ἀγκάτς (βλ. λ.), παρὰ τὴν δεξ. ὄχθην ὁμων. ποτ. Περίφημα λουτρά. Κάτ. 5,000.

Χριστιανά· νησίδες ἀκατοίκητοι ΝΔ τῆς Θήρας. Αἱ νοτιώτεραι τῶν Κυκλάδων.

Ψ

Ψειῖρες· χ. τοῦ δήμου Πύργου Ψηλονέρου, ἐπαρχ. Κυδωνίας, Διοικ. Χανίων (Κρήτης). Κάτ. 112.

Ψηλογιάννης· (Πρωτοσύγκελλος)· ἀνὴρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκ Τριφυλίας, ἀσκήτας μεγάλην, ὡς ἱερωμένος, ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς αὐτοθυσίας καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν μαχητῶν.

Ω

Ὥλανδ (νῆσοι)· ὅρα Ἄλλανδ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

Κ—Φ

(ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΝΤΑ)

Καλαρρύται· πρωτ. τοῦ δήμου Καλαρρυτῶν τῆς Ἄρτης, ἀντικρὺ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ Συρράκου (βλ. λ.) παρὰ τὸν προπόταμον τοῦ Ἀράχθου Μετσοβίτικον καὶ ἐπὶ τῶν κρημνωδῶν προβούνων τῆς δυσμικῆς διακλαδώσεως τοῦ Ζυγοῦ τοῦ Πίνδου. Πρὸ τοῦ 1821 ἤκμαζεν ἡ λωμοπ. αὕτη, ἧς οἱ ἑξακισχίλιοι τότε κάτοικοι μετὰ τῶν τετρακισχιλίων τοῦ Συρράκου ἐπεχείρουν μακρὰς καὶ λίαν καρποφόρους ἐμπορικὰς ἀποδημίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀπετέλουν δὲ μικρὰν αὐτόνομον δημοκρατίαν πληρώνουσαν φόρον ὑποτελείας εἰς τὴν Βασιλομήτορα. Αἱ Καλαρρύται σήμερον ἔχουν Ἑλλην. σχολεῖον καὶ 1234 κατοίκους. Ἐγγὺς δ' αὐτῶν ὑπάρχει ἡ παλαιὰ μονὴ τῆς Εὐαγγελιστρίας Βίλιζα μὲ 2 μοναχούς, διατηροῦσα βιβλιοθήκην παλαιῶν συγγραμμάτων καὶ χειρογράφων, ἔτι δὲ παρὰ τὴν θέσιν Ἄβατο διατηροῦνται πελασγικά τινα τείχη, ὅπου εὑρέθησαν παλαίτατοι τάφοι καὶ νομίσματα θαυμαστῆς τέγνης. Τὸ ὀρθώτερον εἶνε Καλαρίται ς.

Κίνα-Πεκῖνον· (ὅρα περιγραφὴν κλπ. ἐν τῷ Κειμένῳ). Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1900, κατόπιν φοβερῶν σφαγῶν τῶν Εὐρωπαίων διαπραχθεισῶν ὑπὸ τῶν φανατικῶν μισοξένων ἀνταρτῶν Μπόξερς, οὓς ὑπεστήριζεν ὁ πανίσχυρος πρίγκιψ Τουάν, ἀνακηρύξας ἑαυτὸν Αὐτοκράτορα, διεθνῆ στρατεύματα ἐκ 50,000 Ρώσων, Γερμανῶν, Γάλλων, Ἰταλῶν, Ἄγγλων, Ἀμερικανῶν καὶ Ἰαπώνων, καταλαβόντα βίᾳ τὸν λιμένα τοῦ Πεκίνου Τιὲν-Τσίν, τὸ Τακοῦ καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῦ ποτ. Πέϊ-Χὸ φρούρια τῶν Σινῶν, προήλασαν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν σινικὴν πρωτεύουσαν ἣν καὶ κατέλαβον ἐπενεγκόντα τέρμα εἰς τὰς σφαγάς. Κοινῇ δὲ συνεννοήσει τῶν ἐνδιαφερομένων Δυνάμεων ἀπεφασίσθη νὰ παραταθῇ ἡ διεθνὴς κατοχὴ τοῦ Πεκίνου μέχρις ἐντελοῦς διακανονισμοῦ τοῦ κινεζικοῦ ζητήματος, περιορισθέντος μόνον τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ κατέχοντος τὸ Πεκῖνον διεθνοῦς στρατοῦ.

Οἰκονόμου (Ἀριστείδης)· εἷς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

Ἑλλήνων πολιτευτῶν καὶ δημοσιολόγων. Κατήγετο ἐκ Καλαβρύτων, γεννηθεὶς ἐν πτωχοτάτῃ οἰκογενείᾳ, ἀναδειχθεὶς δὲ διὰ μόνου τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἱκανότητός του ἄριστος νομικὸς καὶ πολιτευτὴς καὶ ῥήτωρ. Μᾶλλον ἐ λ ε υ θ ε ρ ό φ ρ ω ν ἢ δ η μ ο κ ρ ά τ η ς, ὡς ἀτόπως ἐνομίσθη, ὑπῆρξε χαρακτὴρ ἀκράδαντος, πολιτευτὴς ἀρχῶν ἐμμόνων, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ὁποίων πρὸ οὐδεμιᾶς ὑπεχώρει θυσίας. Ἐκλεγεὶς τὸ πρῶτον μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ βουλευτὴς Καλαβρύτων, ἐξέθηκε κάλπην ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις εἰς τὴν ἐπομένην ἐκλογὴν καὶ ἐγένετο ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀττικῆς σχεδὸν π α μ ψ η φ ε ί. Ὁ Οἰκονόμου ὑπῆρξε καὶ μεγάλη νομικὴ ἱκανότης καὶ κάλαμος νευρώδης καὶ πειστικώτατος, ἐν γένει δὲ εἷς τε τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πράξεις καὶ εἰς τοὺς λόγους του ἀνεκατοπτρίζετο καθαρῶς τὸ φύσει ζωηρὸν τοῦ χαρακτῆρος του. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1889.

Πάγκαλος (Μ ι χ α ή λ)· ἐγεννήθη ἐν Πάτμῳ τὸ 1781 ἐξ ἀρχαίας οἰκογενείας τῆς νήσου, ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν ἐν Γαλλίᾳ, ἀλλὰ καταλιπὼν τὴν ἐπιστήμην κατετάχθη εἰς τὸν γαλλ. στρατὸν καὶ ἐγένετο ἀξιωματικὸς τῶν Κυνηγῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἶτα ὑποπλοίαρχος, λαβὼν ὡς ἀμοιβὴν τῶν λαμπρῶν του ὑπηρεσιῶν τὸν Σταυρὸν τῶν ἱπποτῶν τοῦ «Κρίνου». Γενόμενος εἶτα γραμματεὺς τοῦ ἐν Λιβόρνῳ τουρκικοῦ προξενείου, ἐμυήθη ἐκεῖ τὰ τῆς Φιλ. Ἑταιρείας καὶ κατελθὼν τὸ 1821 εἰς Πελοπόννησον ἐτάχθη ὑπὸ τὸν Δ. Ὑψηλάντην, γενόμενος καὶ διαγγελεὺς τοῦ σώματος καὶ ἐπιμελητὴς ἐν Ἄργει τῶν τραυματιῶν τοῦ Ναυπλίου, εἶτα δὲ καὶ γενικὸς φροντιστὴς (ἔφορος) τῆς ἐπαρχίας Τριπόλεως ἐπὶ Δράμαλη. Ἐστάλη κατόπιν πληρεξούσιος εἰς Μονεμβασίαν, ἐγένετο ἔπαρχος Ἀνδρούσσης καὶ μέλος τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν (λογαριασμῶν) ἐπιτροπῆς τῆς ἐν Τροιζῆνι Συνελεύσεως. Εἰς πᾶσαν ἀνάγκην τοῦ ἀγῶνος ὁ Π. ἐφάνη πρόθυμος νὰ προσφέρῃ ἐκ τῆς ἰδίας του περιουσίας. Ἀπέθ. τὸ 1830 ἐν Πάτμῳ.

Πάγκαλος (Δ ε ω ν ί δ α ς)· υἱὸς τοῦ προηγ. 1824—1879. Ἐσπούδασεν ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, εἰσαχθεὶς κατ' ἰδίαν του παράκλησιν ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως Ἅρμανσπερ. Ἀξιωματικ. κατόπιν διωρίσθη καὶ καθηγ. ἐν τῇ στρατ. Σχολῇ. Ἀπέθ. δὲ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ.

Πανᾶς (Π α ν α γ ι ώ τ η ς)· δόκιμος ἕλλην λόγιος ἐκ τῶν συγχρόνων, 1841—1896. Ἐπιτυχέσταται εἶνε μερικαί του μεταφράσεις, ἰδίᾳ ὅμως διεκρίθη εἰς τὰ ἡθογραφήματά του καὶ τοὺς χαρακτηρισμούς οὓς ἔδωκεν εἰς τὸν σύγχρονον ἑλληνικὸν βίον. Ἀπέθ. ἐν Πειραιεῖ αὐτοκτονήσας διὰ μορφίνης. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ζήσας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐδημοσιογράφησεν εὐδοκίμως πολλαχοῦ, καὶ δὴ ἐν Βραΐλᾳ τῆς Ρωμουνίας καὶ κατόπιν ἐν Ἀθήναις.

Ρότσιλδ (Ἄ δ ο λ φ ο ς, βαρών)· εἷς τῶν συγχρόνων ζαπλούτων, μέλος τοῦ μεγάλου οἴκου Ρότζιλδ, διευθύνων

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

τὰ ἐν Βερολίνῳ τραπεζικὰ τούτου ἱδρύματα. Ἐγεννήθη τὸ 1822, ἀπέθ. τὸ 1900.

Ρουζᾶ (Πέτρος)· εἷς ἐκ τῶν τελευταίων ἐπιζησάντων φιλελλήνων τῶν ἀγωνισθέντων ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας τὸ 1825, κατελθὼν μὲ τὴν γαλλ. ἀποστολὴν τοῦ Μαιζῶνος εἰς Πελοπόννησον. Ἐγεννήθη τὸ 1802, ἀπέθανε δὲ μὲ τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ ἐν Γρενόβλῃ τῆς Γαλλίας τὸ 1900, ἤτοι ἐν ἡλικίᾳ 98 ἐτῶν.

Ρούσκιν (Ἰωάννης)· ἄγγλος κριτικός, 1819—1900, θερμὸς ὑπέρμαχος τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ δεινὸς πολέμιος τῆς βιοτεχνικῆς ἐργασίας, ἰδίᾳ καταφερθεὶς ἐναντίον τῆς ἱδρύσεως μεγάλων ἐργοστασίων, τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὡς ὑποδουλωτικὰ τοῦ πνεύματος καὶ ταπεινωτικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ. Τὸν βίον του καὶ τὴν περιουσίαν του κατηνάλωσεν εἰς ὑποστήριξιν τῶν ἰδεῶν του τούτων καὶ εἰς φιλανθρωπικὰς πράξεις καταστησάσας αὐτὸν περιώνυμον

Τράνσβααλ—Ὀράγγη (ὅρα περιγραφὴν κλπ. ἐν τῷ κειμένῳ)· φθίνοντος τοῦ Αὐγούστου 1900, ὁ μετὰ τῶν Ἄγγλων πόλεμος τῶν νοτιαφρικανικῶν τούτων ὁλλανδικῶν δημοκρατιῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐντελῶς περατωθῇ, ἅτε τῶν Βόερς (βλ. λ.) ἀνασυνταχθέντων εἰς πολυάριθμα μικρὰ σώματα καὶ συνεχισάντων τὴν ἄμυναν, μετὰ ἀρκετῶν μάλιστα ἐπιτυχιῶν, ἰδίως διὰ τοῦ διαπρέψαντος στρατηγοῦ Δέβετ. Τὸν Αὔγουστον ὅμως ὁ Ἄγγλος ἀρχιστράτηγος Ρόμπερτς ἐκήρυξε τὴν προσάρτησιν τοῦ Τρ. ἀνσβααλ εἰς τὰς νοτιαφρικανικὰς ἀγγλικὰς κτήσεις, ὁ δὲ πρόεδρος τοῦ Τρ. Κρουῦγερ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πορτογαλικὴν κτῆσιν Λορένσο-Μαρκές, καταλιπὼν τὴν ἀρχήν. Οὕτω ὁ πόλεμος βαίνει πρὸς τέλος πάνυ ἐπιζήμιον τοῖς Τρανσβααλινοῖς.

Φαλγκιὲρ (Ἀλέξανδρος Ἰωσήφ)· διάσημος γάλλος γλύπτης γεννηθεὶς τὸ 1831, ἀποθανὼν δὲ τὸ 1900. Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ζουφροᾶ καὶ ἐσπούδασεν εἰς τὴν σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Πλεῖστα ἔργα συνθέσεως καὶ ἀνδριάντων ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται σπουδαῖα μνημεῖα τέχνης. Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Γαμβέττα, τὸ μνημεῖον τοῦ Ναυάρχου Κουρμπέ, τὸ μνημεῖον τοῦ Λαφαγιὲτ καὶ ὁ «Θρίαμβος τῆς Ἐπαναστάσεως» εἶνε ἔργα τοῦ Φαλγκιέρ, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ δοξάσωσιν ἕνα γλύπτην. Ὁ Φαλγκιὲρ ἐβραβεύθη πολλάκις, εἶνε δὲ ἐπίσης γνωστὸς καὶ ὡς ζωγράφος. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1882 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκὸς ἀντὶ τοῦ καθηγητοῦ αὐτοῦ Ζουφροᾶ. Ὡς γλύπτης συνέδεσε τὴν τέχνην του μετὰ τῆς Ἑλλάδος διότι ἔργον τούτου εἶνε ὁ ἀνδριὰς τοῦ Βύρωνος, ὅστις ἔχει στηθῇ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζαππείου ἐν Ἀθήναις.

Φαρίνι (Δομένικο)· εἷς ἐκ τῶν τελευταίων ἐπιζησάντων ἀγωνιστῶν τῆς νεωτέρας Ἰταλίας, 1833—1900. Ἔλαβε μέρος καθ' ὅλους τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς Ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ διέπρεψεν ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικός. Κατόπιν γενομένης τῆς

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτ

εἰρήνης, προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα του μεγίστας ἐκδουλεύσεις, γενόμενος ἐναλλὰξ βουλευτής, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, Γερουσιαστὴς καὶ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας. Ἐτιμᾶτο διὰ τοῦ μεγίστου Ἰταλικοῦ παρασήμου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, φέρων τὸν τίτλον «ἐξαδέλφου τοῦ Βασιλέως».

Φιλήμων (Τ ι μ ο λ έ ω ν)· διαπρεπὴς νεώτερος Ἕλλην δημοσιογράφος καὶ πολιτικός, 1834—1898. Διετέλεσε πολλάκις εἰς πολιτικὰς θέσεις, τελευταίως δὲ (1896) διεκρίθη ὡς δήμαρχος τῆς πρωτευούσης. Κυρίως ὅμως ὁ Φιλήμων ὑπῆρξε χειριστὴς τοῦ καλάμου, ἀναδειχθεὶς δεινὸς δημοσιογράφος, καὶ δὴ διὰ τοῦ ἰδίου του ὀργάνου «Αἰὼν» τῶν ἄρθρων τοῦ ὁποίου παρέμειναν ἀλησμόνητον τὸ νευρῶδες, τὸ οὐσιαστικὸν καὶ τὸ καυστικώτατον τοῦ ὕφους, ἀποτελούντων πρότυπα δημοσιογραφικῆς ἀρθρογραφίας ἐν Ἑλλάδι. Ἡ παρ' αὐτῷ ὅμως ἔλλειψις ἐμμονῆς εἰς ὡρισμένας ἀρχὰς τὸν κατέστησε σχεδὸν ἀντιδημοτικὸν κατόπιν μεγάλων του κατακτήσεων ἐπὶ τῶν συμπαθειῶν τοῦ λαοῦ.

Φράττι· ἰταλὸς πολιτευτὴς ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων πάντοτε φιλελλήνων, ἐπιδείξας περιφανῶς τὸν φιλελληνισμόν του ἰδίᾳ κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897, ὅτε κατελθὼν εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα, ἐτάχθη ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὴν ὑπὸ τὸν Βαρατάσην (βλ. λ.) «Φιλελληνικὴν Λεγεῶνα» καὶ ἔπεσεν ἡρωϊκῶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Δομοκοῦ (5—6 Μαΐου). Ἀπέθ. μέλος τῆς Ἰταλικῆς Βουλῆς.

ΤΕΛΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΑΡΤΗΣ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτη

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπάρτης

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σπ

ДНМОЗЕЕ ВІВЛІООНКЕ